KIM DUNG

Anh hùng xạ điêu

1

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Mục Lục

Hồi 1(a)
Hồi 1(b)
Hồi 2(a)
Hồi 2(b)
Hồi 3(a)
Hồi 3(b)
Hồi 4(a)
Hồi 4(b)
Hồi 5(a)
Hồi 5(b)
Hồi 6(a)
Hồi 6(b)
Hồi 7(a)
Hồi 7(b)
Hồi 8(a)
Hồi 8(b)
Hồi 9(a)
Hồi 9(b)
Hồi 10()
Hồi 11(a)
Hồi 11(b)
Hồi 12(a)
Hồi 12(b)
Hồi 13(a)
Hồi 13(b)
Hồi 14(a)
Hồi 14(b)
Hồi 15(a)

https://thuviensach.vn

Hồi 15(b)
Hồi 16(a)
Hồi 16(b)
Hồi 17(a)
Hồi 17(b)
Hồi 18(a)
Hồi 18(b)
Hồi 19(a)
Hồi 19(b)
Hồi 20(a)
Hồi 20(b)
Hồi 21(a)
Hồi 21(b)
Hồi 22(a)
Hồi 22(b)
Hồi 23(a)
Hồi 23(b)
Hồi 24(a)
Hồi 24(b)
Hồi 25(a)
Hồi 25(b)
Hồi 26(a)
Hồi 26(b)
Hồi 27(a)
Hồi 27(b)
Hồi 28(a)
Hồi 28(b)
Hồi 29(a)
Hồi 29(b)
Hồi 30(a)
Hồi 30(b)
Hồi 31(a)

https://thuviensach.vn

Hồi 31(b)
Hồi 32(a)
Hồi 32(b)
Hồi 33()
Hồi 34(a)
Hồi 34(b)
Hồi 35(a)
Hồi 35(b)
Hồi 36(a)
Hồi 36(b)
Hồi 37(a)
Hồi 37(b)
Hồi 38(a)
Hồi 38(b)
Hồi 39(a)
Hồi 39(b)
Hồi 40(a)
Hồi 40(b)

https://thuviensach.vn

Hồi 1(a)

Tai Họa Bất Ngờ

Nước sông Tiền Đường mênh mông, ngày đêm vòng qua thôn Ngưu Gia ở Lâm An không ngừng

chảy ra biển lớn. Một dãy vài mươi cây bách ven sông lá đỏ như lửa, đang lúc tháng tám. Đồng cỏ

quanh thôn đang bắt đầu úa vàng, dưới ánh tà dương càng thêm mấy phần hoang liêu.

Dưới hai gốc tùng lớn có một đám thôn dân, đàn ông đàn bà và khoảng mười mấy đứa trẻ con đang tập trung lắng nghe một ông già gầy gò kể chuyện. Người kể chuyện khoảng năm mươi tuổi, mặc một chiếc trường bào màu xanh cũ đã bạc phếch biến thành màu chàm. Chỉ nghe y khua hai miếng phách gỗ hoa lê, tay trái cầm dùi đánh vào chiếc trống tiểu yết mấy tiếng "Thùng thùng", xướng: *Đào con vô chủ tự ra hoa.*

Khói cỏ mênh mông bóng ác tà

Mấy chỗ tường hoang quanh giếng cạn

Trước đây vốn vẫn chốn thôn gia

Người kể chuyện cầm phách gỗ khua lắc cắc mấy tiếng, nói:

"Bài thơ thất ngôn này nói sau cơn binh lửa, những nơi vốn là nhà cửa đều trở thành hoang vu đổ

https://thuviensach.vn

nát. Mới rồi tiểu nhân đã kể gia đình Diệp lão hán bốn người bi hoan ly hợp, họp rồi lại tan, tan rồi lại họp. Bốn người bọn họ bị quân Kim làm chia lìa, cũng may mà lại đoàn tụ được, vô cùng vui mừng trở lại cố hương thì nhà cửa đã bị quân Kim đốt sạch, không biết làm sao đành tới Biện Lương tìm cách mưu sinh. Không ngờ trời mây gió khó lường, người rủi may chớp mắt.

Bốn người bọn họ mới tới thành Biện Lương thì lại gặp một toán quân Kim kéo tới. Tên dẫn đầu đưa đôi mắt ba góc nhìn qua thấy Diệp Tam thư xinh đẹp bèn nhảy xuống ngựa ôm chặt lấy nàng hô hô cười rộ rồi nhấc nàng đặt lên ngựa, nói:

“Tiểu cô nương, theo ta về nhà hầu hạ lão gia.”

Nhưng Diệp Tam thư đời nào chịu nghe, ra sức giẫy giụa. Tên võ quan Kim binh ấy nói:

“Ngươi không chịu theo ta thì ta sẽ giết hết cha mẹ anh em ngươi!”

Rồi giơ lang nha bổng lên đập luôn một nhát vào đầu Diệp Tứ lang, lập tức xương sọ vỡ toang óc bắn tung tóe chết ngay tại chỗ. Đúng là:

Âm cảnh lại thêm hồn chết uổng,

Dương gian chẳng thấy bóng trai lành!

Diệp lão hán và vợ sợ điếng người, nhào lên phía trước ôm xác con cất tiếng khóc lớn. Tên võ quan kia lại nhấc lang nha bổng lên, mỗi nhát một mạng, tính luôn hai người. Diệp Tam thư lại không kêu khóc mà nói:

“Trưởng quan đừng nổi giận, ta theo ông về mà!”.

Tên võ quan cả mừng, đưa Diệp Tam thư đi. Không ngờ Diệp Tam thư nhân lúc y không đề phòng, đột nhiên sấn lên tuốt thanh yêu đao của y,

https://thuviensach.vn

nhắm đúng tim y một đao phóng tới, nói thì chậm chứ lúc ấy rất nhanh, một nhát đao ấy đâm ra, nàng nghĩ đã báo thù được cho cha mẹ và em, không ngờ tên võ quan ấy chinh chiến lâu năm, võ nghệ cao cường, thuận tay đẩy một cái. Diệp Tam thư lập tức bắn ra. Tên võ quan vừa mắng một câu "Con tiện nhân?" thì Diệp Tam thư đã nhấc ngọn đao lên cứa ngang cổ mình một nhát. Đáng thương cho nàng:

Dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường

Hồn thơm phút đã cửu tuyền xa chơi.

Y kể một đoạn, xướng một đoạn, chỉ nghe đám thôn dân ai cũng nghiến răng nghiến lợi phẫn nộ than thở.

Người ấy lại nói: "Các vị khách quan, thường có câu rất hay là:

Làm người ăn ở phải hiền lành.

Ba thước trên đầu có thánh thần.

Làm ác nếu không còn báo ứng

Hung đồ đã hại hết sinh linh!

Nhưng quân Kim kia chiếm thiên hạ Đại Tống của chúng ta, giết người đốt nhà, hãm hiếp cướp bóc, không gì không làm mà vẫn không thấy chúng bị báo ứng gì cả. Chỉ trách vua quan Đại Tống chúng ta không chống lại.

Trung Quốc xưa nay vốn nhiều quân lắm tướng nhưng vừa thấy quân Kim kéo tới đã hoảng hốt bỏ

chạy, bỏ mặc bách tính chịu tai họa. Chuyện cả nhà gặp tai họa như gia đình Diệp Tam thư thì ở

https://thuviensach.vn

Giang Bắc quả thật có hàng ngàn hàng vạn, xảy ra như cơm bữa. Các vị sống ở Giang Nam, đúng là ở giữa thiên đường, chỉ sợ một ngày nào đó quân Kim sẽ kéo tới thôi. Đúng là thà làm chó thời bình còn hơn làm người thời loạn. Tiểu nhân là Trương Thập Ngũ, hôm nay đi ngang quý địa, câu chuyện vừa kể hầu các vị khán quan mới rồi gọi là Truyện Diệp Tam thư tiết liệt.” Chuyện kể đã xong, xin phép được nghỉ.

Rồi cầm hai miếng phách gỗ hoa lê lắc cắc lắc cắc khua loạn lên một hồi, đưa ra một cái mâm gỗ.

Đám thôn dân cũng có người móc ra hai đồng ba đồng bỏ vào mâm, trong giây lát được khoảng sáu bảy mươi đồng. Trương Thập Ngũ cảm tạ, cất tiền vào tay nải, chuẩn bị lên đường.

Trong đám thôn dân có một đại hán khoảng hai mươi tuổi bước ra, nói:

- Trương tiên sinh, có lẽ ông từ phương Bắc xuống thì phải?

Trương Thập Ngũ thấy người ấy thân thể cao lớn, mày rậm mắt to, bèn nói:

- Đúng thế!

Đại hán kia nói:

- Tiểu đệ xin làm chủ, mời tiên sinh uống vài chén được không?

Trương Thập Ngũ cả mừng nói:

- Vốn không quen biết, đâu dám quấy quả.

Đại hán kia cười nói:

- Uống vài ba chén là quen thôi. Ta họ Quách, tên Khiếu Thiên.

Rồi chỉ vào một hán tử mặt mũi trắng trẻo đứng cạnh nói:

https://thuviensach.vn

- Vị này là Dương Thiết Tâm. Dương huynh đệ. Mới rồi hai người bọn ta nghe tiên sinh kể chuyện Diệp Tam thư quả thật rất hay nên có mấy câu muốn thỉnh vấn.

Trương Thập Ngũ nói:

- Nói thế làm gì?... Nói thế làm gì? Hôm nay được gặp hai vị Quách Dương đây, cũng là có duyên.

Quách Khiếu Thiên đưa Trương Thập Ngũ tới một quán rượu nhỏ đầu thôn, cùng ngồi vào bàn.

Chủ quán là một người què, chống hai cái nạng châm rãi hâm hai vò hoàng tửu, sắp một đĩa đậu hủ, một đĩa đậu phụng rang mặn, một đĩa đậu hủ chiên, lại cắt thêm ba quả trứng muối mang ra cho bàn khách giữa cứa rồingẩng đầu nhìn mặt trời đang lặn phía chân trời, cũng không buồn nhìn ba người lấy một cái.

Quách Khiếu Thiên rót rượu mời Trương Thập Ngũ uống hai chén rồi nói:

- Đây là chỗ nhà quê, chỉ ngày mùng hai và mười sáu mới có thịt, không có gì uống rượu, xin tiên sinh đừng trách.

Trương Thập Ngũ cười nói:

- Có rượu là tốt rồi. Nghe khẩu âm của hai vị thì có lẽ cũng là người phương Bắc?

Dương Thiết Tâm nói:

- Hai anh em bọn ta vốn là người Sơn Đông. Chỉ vì không chịu nỗi sự hà hiếp của bọn chó Kim nên ba năm trước tìm tới đây, thích dân vùng này có tình nghĩa nên ngụ lại. Mới rồi nghe tiên sinh nói chúng ta ở Giang Nam

https://thuviensach.vn

cũng như đang ở thiên đường, chỉ sợ ngày nào đó quân Kim lại tới đây, ông nói quân Kim có qua sông không?

Trương Thập Ngũ thở dài nói:

- Giang Nam là trời đất phồn hoa, dưới đất đều là vàng bạc, ngước mắt là thấy gái đẹp, quân Kim ngày nào lại không muốn tới? Có điều họ tới hay không thì chủ ý không phải do nước Kim mà là do triều đình Đại Tống ở Lâm An.

Quách Khiếu Thiên và Dương Thiết Tâm đều ngạc nhiên, đồng thanh hỏi

- Sao lại lạ thế?

Trương Thập Ngũ nói:

- Bách tính Trung Quốc ta so với người Nữ Chân thì đông hơn gấp trăm lần. Chỉ cần triều đình chịu dùng trung thần lương tướng, chúng ta một trăm người đánh một người của chúng thì quân Kim làm sao chống được?

Nửa mảnh giang sơn phía Bắc của Đại Tống chúng ta là do năm xưa ba cha con Huy tông, Khâm

tông, Cao tông hai tay dâng lên cho người Kim thôi.

Ba ông vua ấy trọng dụng gian thần, coi thường bách tính, các đại tướng ra sức chống Kim ai cách chức được thì cách chức, ai chặt đầu được thì chặt đầu, hai tay bưng giang sơn cẩm tú dâng lên, người Kim từ chối lại là không cung kính, đành phải nhận thôi. Từ nay trở đi nếu triều đình vẫn còn trọng dụng gian thần thì đó chính là quỳ xuống mời xa giá của quân Kim tới, tại sao họ không tới chứ?

Quách Khiếu Thiên giơ tay đập mạnh xuống bàn khiến cốc chén đũa bát nhảy tung lên, nói:

https://thuviensach.vn

- Đúng thế!

Trương Thập Ngũ nói:

- Nhớ năm xưa Huy tông Đạo Quân hoàng đế dốc lòng muốn trường sinh bất lão, muốn làm thần

tiên, đám gian thần được dùng loại Thái Kinh. Vương Phủ toàn là bọn vô sỉ chuyên giúp vua vơ vét, như Đồng Quán, Lương Sư Thành chỉ là bọn thái giám chuyên bợ đỡ, như Can Cổu, Lý Bang Nhan là bọn lãng tử chuyên hầu hạ hoàng đế chơi bời. Đạo Quân hoàng đế không ngó ngàng gì tới chính sự, cả ngày nếu không cầu tiên học đạo thì phái người đi khắp nơi tìm kiếm các hoa khôi kỹ nữ. Một sớm quân Kim đánh tới trước mắt, y bó tay hết kế, co đầu rút cổ, đem ngai vàng truyền lại cho con là Khâm tông. Lúc ấy trung thần là Lý Cương đóng giữ kinh thành Biện Lương, đại tướng các nơi chỉ

huy quân cần vương, quân Kim đánh không được, chỉ còn cách rút lui. Không ngờ Khâm tông nghe lời gian thần cách chức Lý Cương, lại không dùng các tướng giỏi có oai vọng quen cầm quân thì làm sao kinh thành không mất? Cuối cùng Huy tông, Khâm tông đều bị quân Kim bắt. Hai lão hôn quân ấy mình làm mình chịu cũng được đi nhưng lại làm hại lây tới hàng vạn vạn bách tính Trung Quốc chúng ta.

Quách Khiếu Thiên, Dương Thiết Tâm càng nghe càng nổi giận. Quách Khiếu Thiên nói:

- Mối nhục lớn hai vua Huy Khâm bị quân Kim bắt trong niên hiệu Tỉnh Khang chúng ta đã nghe nhiều rồi. Thiên thần thiên tướng gì đó cũng nghe nói qua, chỉ là chuyện nói cho vui, chứ chẳng lẽ lại có thật sao?

Trương Thập Ngũ nói:

- Lại còn giả à?

https://thuviensach.vn

Dương Thiết Tâm nói:

- Về sau Khang vương ở Nam Kinh nối ngôi làm vua, thủ hạ có các đại tướng như Hàn Thế Trung, Nhạc gia gia, vốn hoàn toàn có thể ra quân Bắc phạt, cho dù không đánh thẳng tới sông Hoàng Long được thì muốn thu phục kinh thành Biện Lương cũng chẳng khó gì? Chỉ hận thằng gian tặc Tần Cối chỉ muốn nghị hòa, hại chết Nhạc gia gia.

Trương Thập Ngũ rót rượu cho hai người Quách, Dương rồi rót cho mình một chén, uống cạn một hơi, nói:

- Nhạc gia gia có hai câu thơ là:

Chí mạnh đói ăn thịt giặc Hồ.

Nói cười khát uống máu Hung Nô.

Hai câu thơ ấy đúng là nói lên tâm sự của toàn thể bách tính Trung Quốc. Ồ, thằng đại gian thần Tần Cối ấy may lắm, tiếc là chúng ta lại sinh muộn mất sáu mươi năm.

Quách Khiếu Thiên hỏi:

- Nếu sinh sớm sáu mươi năm thì sao?

Trương Thập Ngũ nói:

- Lúc bấy giờ mà bằng vào khí khái anh hùng, thân thủ hào kiệt của hai vị, tìm tới Lâm An bắt thằng gian thần ấy, ba người bọn ta ăn thịt uống máu y thì không phải ngồi đây ăn đậu hủ uống rượu lạnh!

Ba người cười rộ.

Dương Thiết Tâm thấy một vò rượu đã cạn liền gọi thêm vò nữa, ba người mặc sức chửi mắng Tần Cối. Người què lại bưng ra một đĩa đậu hủ, một đĩa

https://thuviensach.vn

đậu phụng, nghe ba người chửi tới lúc sướng miệng đột nhiên khà khà buông hai tiếng cười nhạt.

Dương Thiết Tâm hỏi Khúc Tam:

- Có chuyện gì vậy? Ngươi nói bọn ta chửi Tần Cối là không phải sao?

Lão què Khúc Tam nói:

- Chửi hay lắm, chửi hay lắm, có gì không đúng chứ? Có điều ta nghe người ta nói trong chuyện giết Nhạc gia gia để giảng hòa thì kẻ đầu sỏ tội ác lại không phải là Tần Cối.

Ba người đều kinh ngạc, cùng hỏi:

- Không phải là Tần Cối sao? Thế thì là ai?

Khúc Tam nói:

- Tần Cối làm Tể tướng, nghị hòa cũng được, không nghị hòa cũng được, y vẫn làm Tể tướng.

Nhưng Nhạc gia gia toàn tâm toàn ý muốn diệt Kim, rước hai vua Huy tông, Khâm tông về. Hai ông vua ấy mà về thì Cao tông hoàng đế sẽ làm gì?

Y nói xong mấy câu ấy lại tập tễnh bước qua ngồi xuống chiếc ghế gỗ ngẩng đầu nhìn trời, lại ngồi yên xuất thần. Gã Khúc Tam này nhìn mặt bất quá chỉ hai mươi tuổi mà lưng còng gập xuống, tóc điểm màu sương. Nhìn sau lưng giống hệt một ông già. Trương Thập Ngũ và Quách, Dương hai

người nhìn nhau im bặt. Hồi lâu Trương Thập Ngũ mới nói:

- Đúng, đúng lắm! Vị huynh đệ đây nói rất đúng. Đúng là người đầu sỏ hại chết Nhạc gia gia e không phải là Tần Cối mà là Cao tông hoàng đế.như núi

https://thuviensach.vn

Thái bèn nói đó là công của Tần Cối. Tần Cối vốn đã được phong là Lỗ quốc công, đến lúc ấy lại được gia phong là Thái sư vinh sủng không ai bằng, quyền thế nghiêng trời. Cao tông truyền ngôi cho Hiếu tông. Hiếu tông truyền ngôi cho Quang tông thì người Kim chiếm được quá nửa giang sơn của chúng ta. Quang tông truyền tới Khánh

Nguyên hoàng đế hiện nay, ông ta ngồi trên ngai vàng ở Lâm An đã năm năm, trọng dụng vị Hàn Sá Trụ. Hàn Tể tướng thì từ nay trở đi sẽ ra sao? Hà hà, khó nói lắm, khó nói lắm?

Vừa nói vừa lắc đầu quầy quậy.

Quách Khiếu Thiên nói:

- Khó nói cái gì? Đây là chỗ thôn quê, cứ nói không hề gì, không phải như trong thành Lâm An tai vách mạch rừng. Thằng Tể tướng giặc cướp Hàn Sá Trụ ấy thì ai chẳng biết là một tên đại gian thần?

Nói tới bản lĩnh hại nước hại dân thì Tần Cối cũng phải chắp tay xin kết nghĩa anh em với y.

Trương Thập Ngũ nói tới chuyện hiện tại lại hơi sợ không dám nói thẳng, uống một chén rượu, nói:

- Quấy quả hai vị một bữa rượu, tiểu nhân cũng có một câu muốn khuyên, hai vị là nam tử hán ngay thẳng, lời lẽ việc làm cũng nên cẩn thận để tránh tai họa. Thời thế đã thế này, bách tính chúng ta cũng chỉ còn cách ngậm đắng nuốt cay sống cho qua ngày thôi. Ồ! Đúng là:

Ngoài cảnh lầu cao lại có lầu.

Tây Hồ múa hát đến khi nào?

Gió nam thổi tới người say khướt!

https://thuviensach.vn

Cứ nói: Hàng Châu tức Biện Châu.

Dương Thiết Tâm hỏi:

- Bốn câu thơ ấy là nói chuyện cổ nào vậy?

Trương Thập Ngũ nói:

- Không phải nói chuyện cổ, mà nói vua tôi nhà Đại Tống ta chỉ lo uống rượu làm vui cạnh Tây Hồ, thưởng thức ca múa, tính là đời này qua đời khác cứ lấy Hàng Châu làm kinh đô, không nghĩ tới việc thu hồi đất cũ, lấy lại cựu đô Biện Lương nữa.

Trương Thập Ngũ uống đến khi say khướt mới cáo từ, xiêu xiêu vẹo vẹo đi về hướng Lâm An, chỉ

nghe y lẩm bẩm mấy câu trong bài Mãn giang hồng của Nhạc Phi Nhục Tỉnh Khang Chưa rửa hết.

Hờn tôi con.

Bao giờ sạch?

Cười xe dài...

Quách Khiếu Thiên trả tiền rượu, cùng Dương Thiết Tâm sóng vai về nhà. Nhà hai người ở sát nhau, đi hơn mười trượng thì tới cổng.

Vợ Quách Khiếu Thiên là Lý thị đang xua gà vào chuồng, cười nói:

- Hai người lại uống rượu rồi. Dương thúc thúc, chú về đưa vợ qua ăn cơm với chúng tôi luôn, chúng ta làm thịt một con gà.

Dương Thiết Tâm cười nói:

https://thuviensach.vn

- Được, hôm nay lại làm phiền chị. Bên nhà tôi cũng nuôi khá nhiều gà vịt nhưng chỉ uổng gạo, không sao giết được một con, cứ qua đây ăn của chị mãi.

Lý thị nói:

- Vợ chú rất tốt bụng, nói bầy gà vịt ấy nuôi từ nhỏ đến lớn, bảo làm sao nỡ lòng giết cho được?

Dương Thiết Tâm cười nói:

- Tôi nói để tôi giết cho thì cô ta lại kêu kêu khóc khóc, kể cũng buồn cười. Tối nay tôi đi săn ít thịt rừng, sáng mai xin mời lại đại ca, đại tẩu.

Quách Khiếu Thiên nói:

- Anh em một nhà, mời lại với không mời lại cái gì? Tối nay anh em chúng ta cùng đi!

*

* *

Khuya đêm ấy, Quách Dương hai người núp trong khu rừng cách thôn bảy dặm về phía tây bắc, tay cầm cung tên, đinh ba, chỉ mong có heo rừng hoặc hươu tìm ra ăn tối. Hai người chờ hơn một giờ, thủy chung vẫn không thấy gì. Đang lúc không chờ nỗi nữa chợt nghe ngoài rừng vang tới một tràng tiếng loảng xoảng, hai người giật nảy mình, đều thấy kỳ quái:

- Có chuyện gì vậy? Đúng lúc ấy chợt nghe xa xa có mấy người lớn tiếng quát:

- Chạy đi đâu? Đứng lại mau!

https://thuviensach.vn

Trong màn đêm có một bóng người vọt vào rừng, dưới ánh trăng hai người Dương, Quách nhìn thấy rất rõ, bất giác vô cùng ngạc nhiên, té ra người ấy cầm hai chiếc nạng, chính là gã què Khúc Tam chủ

quán rượu đầu thôn. Chỉ thấy y chống mạnh chiếc nạng bên tay trái xuống đất một cái, thịch một tiếng lập tức phi thân vọt tới núp sau thân cây, quả thật công phu khinh công cực kỳ cao minh.

Quách Dương hai người không hẹn mà cùng nắm chặt tay nhau, trong lòng đều vô cùng kinh ngạc:

- Bọn ta ngụ ở thôn Ngưu Gia ba năm mà hoàn toàn không biết gã què Khúc Tam lại có võ công cao cường như thế.

Lúc ấy hai người nép sát xuống đám cỏ rậm, không dám cử động. Chỉ nghe tiếng bước chân thình thịch vang lên, ba người đuổi theo đã tới ven rừng, cúi đầu bàn bạc mấy câu rồi từng bước từng bước tiến vào rừng. Chỉ thấy họ đều ăn mặc lối võ quan, trên tay ánh sáng lập lòe, mỗi người cầm một thanh đơn đao. Một người lớn tiếng quát:

- Gã què kia, lão tử nhìn thấy ngươi rồi, sao còn chưa quỳ xuống đầu hàng?

Nhưng Khúc Tam cứ núp sau gốc cây bất động. Ba tên võ quan huy động đơn đao chém gió vù vù, từ từ tiến tới gần, đột nhiên nghe huỵch một tiếng. Khúc Tam chiếc nạng tay trái từ sau gốc cây phóng ra trúng giữa ngực một tên, chiêu thế và lực đạo đều rất cương mãnh. Tên võ quan ấy kêu lên một tiếng đau đớn, bay ngược về phía sau ngã vật xuống đất.

Hai tên võ quan còn lại lập tức huy động đơn đao chém tới Khúc Tam.

Khúc Tam chiếc nạng bên tay phải chống xuống đất một cái, nhảy qua bên trái vài thước né qua hai thanh đơn đao, chiếc nạng bên tay trái đâm thẳng vào mặt một tên. Tên võ quan ấy võ công cũng không kém, vung đao đón

https://thuviensach.vn

đỡ. Khúc Tam không để thanh đơn đao của y chạm vào nạng, rút chiếc nạng bên tay trái về, chiếc nạng bên tay phải lại quét ngang lưng tên kia.

Chỉ thấy hai chiếc nạng trong tay y thay nhau giơ lên đập xuống vô cùng mau lẹ, tuy luôn luôn phải có một chiếc chống xuống đất để đứng cho vững, chỉ còn một chiếc đối địch nhưng không có chút nào núng thế.

Quách Dương hai người thấy trên lưng y đeo một cái bao to nặng, đánh nhau một lúc, một tên võ quan vung đao chém trúng chiếc bao, xoảng một tiếng, chiếc bao rách toạc, rất nhiều đồ vật rơi xuống tung tóe. Khúc Tam nhân lúc y đang vui mừng kêu lên, chiếc nạng bên tay trái vung ra, chát một tiếng, một tên võ quan bị đập trúng đỉnh đầu ngã lăn quay ra đất. Người còn lại cả kinh quay lưng bỏ chạy. Cước bộ của y rất mau lẹ, trong khoảnh khắc đã chạy ra được mấy trượng. Khúc Tam quờ tay phải vào bụng một cái rồithẳng tay ném ra, dưới ánh trăng chỉ thấy một vật như cái đĩa tròn màu đen rít gió bay ra cắm vào sau gáy y.

Tên võ quan ấy gào thảm một tiếng, thanh đơn đao rời khỏi tay bay ra, hai tay khua loạn lên, ngửa mặt lên trời từ từ đổ xuống, giật giật mấy cái rồi nằm bất động, rõ ràng đã chết rồi.

Quách Dương hai người nhìn thấy gã què Khúc Tam trong khoảnh khắc giết chết ba người, võ công cao cường trước nay chưa từng nhìn thấy, trái tim trong lồng ngực đập thình thình, không dám thở

mạnh một tiếng, cùng nghĩ thầm:

- Người này giết chết mệnh quan triều đình, phạm vào tội chết. Nếu chúng ta để y phát giác, chỉ sợ y muốn giết người bịt miệng, hai anh em chúng ta chắc chắn không phải là địch thủ.

Lại thấy Khúc Tam xoay người lại, chậm rãi nói:

- Quách huynh, Dương huynh, xin mời ra đây!

https://thuviensach.vn

Quách, Dương hai người cả kinh, chỉ đành từ đám cỏ rậm đứng lên bước ra, nắm chặt ngọn đinh ba trong tay. Dương Thiết Tâm liếc ngọn đinh ba trong tay Quách Khiếu Thiên một cái rồi bước lên trước hai bước.

Khúc Tam mỉm cười nói:

- Dương huynh, ngươi dùng thương pháp dương gia thì ngọn đinh ba kia cũng hợp. Nghĩa huynh ra ngươi sử dụng một đôi đoản kích, võ khí rất không thuật tay nên người mới đứng chắn trước mặt y.

Tốt tốt, có nghĩa khí!

Dương Thiết Tâm bị y nói đúng tâm sự bất giác tay chân luống cuống.

Khúc Tam lại nói: Quách huynh:

- Cứ cho là ngươi cầm song kích trong tay đi, thì liệu hai người các vị hợp lực có thắng được ta không?

Quách Khiếu Thiên lắc đầu nói:

- Không! Hai anh em bọn ta đúng là có mắt không tròng, cùng ngụ với lão huynh ngươi trong thôn Ngưu Gia bấy nhiêu năm mà hoàn toàn không nhận ra lão huynh ngươi là một cao thủ thân mang tuyệt kỹ!

Khúc Tam lắc lắc đầu, thở dài một tiếng, nói:

- Hai chân ta đã tàn phế, còn nói cái gì tuyệt kỹ với không tuyệt kỹ?

Dường như mười phần chán chường, lại nói:

- Nếu như năm xưa muốn thu thập ba tên võ quan là Thị vệ đeo đao trong cung này thì cần gì phải phí sức như thế? Hừ, không ra gì, không ra gì.

https://thuviensach.vn

Quách Dương hai người nhìn nhau một cái không dám lên tiếng. Khúc Tam nói:

- Nhờ hai vị giúp gã què ta một chuyện là chôn giúp ba cái xác này, có được không?

Quách Dương hai người lại nhìn nhau một cái. Dương Thiết Tâm nói:

- Được!

Hai người dùng đinh ba đào một cái hố lớn, đem ba cái xác vứt xuống.

Tới cái xác cuối cùng, Dương Thiết Tâm thấy vật hình tròn màu đen cắm vào gáy tên võ quan sâu mấy tấc, bèn vận kình tay phải rút ra, cảm thấy nặng trịch, té ra là một tấm bát quái đúc bằng sắt, bèn chùi vết máu vào cái xác rồi đưa lại cho Khúc Tam.

Khúc Tam nói:

- Làm phiền quá!

Rồi cho tấm bát quái vào bọc, cởi cái bao trải xuống đất, nhặt nhạnh những đồ vật bị rơi cho vào.

Quách Dương hai người lấp đất chôn xác chết liếc mắt nhìn qua, thấy có ba cuốn trục dài dài, ngoài ra toàn là vàng bạc châu báu sáng rực. Khúc Tam để lại một cái bầu rượu bằng vàng, hai cái chén vàng không cho vào bao, chia ra đưa cho hai người Quách Dương, nói:

- Những vật này là ta tới hoàng cung ở Lâm An ăn trộm được. Hoàng đế làm hại bách tính chịu khổ, lấy một ít vàng bạc mà y lấy được của bách tính cũng chẳng phải là trộm cắp gì. Hai món này xin chuyển lại cho hai vị.

Quách Dương hai người nghe y nói dám vào tận hoàng cung ăn trộm tài vật trong đại nội, bất giác hoảng sợ ngẩn người, đều không dám đưa tay nhận

https://thuviensach.vn

lấy. Khúc Tam lớn tiếng nói:

- Hai vị là không dám nhận hay không chịu nhận đây?

Quách Khiếu Thiên nói:

- Bọn ta không có công không dám nhận lộc, không thể nhận vật gì của ngươi. Còn như chuyện đêm nay thì hai anh em bọn ta tự nhiên quyết không hở ra một chữ nửa lời, lão huynh cứ yên tâm.

Khúc Tam nói:

- Hừ, ta sợ các ngươi tiết lộ bí mật à? Nếu ta không sớm tra xét rõ ràng lai lịch của hai người các ngươi thì đêm nay há có thể để cho hai vị còn sống mà rời khỏi đây sao? Quách huynh, ngươi là hậu duệ của hảo hán Lương Sơn Bạc Địa hựu tinh Trại Nhân Quý Quách Thịnh, sử dụng kích pháp gia truyền, có điều biến dài thành ngắn, đổi một thành hai thôi. Dương huynh, ông tổ ngươi là Dương Tái Hưng danh tướng dưới cờ của Nhạc gia gia. Hai người các vị là dòng dõi trung nghĩa, khi phương Bắc rơi vào tay giặc, hai người các ngươi lưu lạc giang hồ, sau đó kết nghĩa anh em rồi cùng tới thôn Ngưu Gia cư trú, đúng không?

Quách Dương hai người nghe y nói toạc thân thế lại lịch của mình ra, lại càng vô cùng kinh ngạc, chỉ

còn cách gật đầu thừa nhận.

Khúc Tam nói:

- Tổ tiên của hai người các vị là Quách Thịnh và Dương Tái Hưng vốn đều là hảo hán lục lâm, về

sau mới quy thuận triều đình, ra sức cho Đại Tống. Chuyện cướp bóc tài vật bất nghĩa thì tổ tiên của các ngươi đều đã làm qua rồi. Hai món vàng

https://thuviensach.vn

bạc này rốt lại các ngươi có nhận không?

Dương Thiết Tâm nghĩ thầm:

- Nếu không nhận thì sẽ đắc tội với y!

Chỉ đành đưa tay nhận lấy, và nói:

- Nếu vậy xin cảm tạ.

Khúc Tam đột nhiên lộ vẻ tươi cười, quảy bao phục lên vai, nói:

- Về thôi!

Lúc ấy ba người sóng vai bước ra khỏi rừng. Khúc Tam nói:

- Đêm nay thu hoạch được nhiều, lấy được hai bức tranh của Đạo Quân hoàng đế, lại có một bức chữ

viết của y. Thằng khốn ấy làm vua không ra gì nhưng về lối vẽ Linh mao và thư pháp Sấu kim thể thì quả thật là tuyệt diệu trong thiên hạ.

Quách Dương hai người cũng không hiểu lối vẽ Linh mao và thư pháp Sấu kim thể là gì, chỉ líu ríu vâng dạ. Đi được một lúc, Dương Thiết Tâm nói:

- Ban ngày nghe vị tiên sinh kể chuyện kia nói nửa mảnh giang sơn Đại Tống chúng ta đều mất từ

tay Đạo Quân hoàng đế, thì tranh vẽ chữ viết của y có gì hay? Lão huynh cần gì phải xông pha nguy hiểm vào hoàng cung để lấy trộm chứ?

Khúc Tam khẽ cười đáp:

- Chuyện đó thì ngươi không hiểu đâu!

Quách Khiếu Thiên nói:

https://thuviensach.vn

- Gã Đạo Quân hoàng đế ấy đã có thể vẽ tranh viết chữ đẹp thì rõ ràng rất thông minh, chỉ tiếc là y không chuyên tâm làm vua. Lúc ta còn nhỏ nghe gia gia nói rằng một người bất kể học văn hay học võ thì chỉ cần chuyên tâm vào một việc, chứ nếu chuyện này muốn làm, chuyện kia cũng muốn làm thì rốt lại nhất định chẳng làm được chuyện gì.

Khúc Tam nói:

- Người tư chất tầm thường thì đúng là như thế, nhưng thiên hạ có rất nhiều người thông minh tuyệt đỉnh, văn tài võ học, thư họa cầm kỳ, toán học binh thư cho tới y bốc tinh tướng, kỳ môn ngũ hành không môn nào không biết, không môn nào không giỏi, chẳng qua các ngươi không gặp đó thôi.

Nói tới đó y ngẩng đầu nhìn vầng trăng tàn ở chân trời, thở dài một tiếng. Dưới ánh trăng, Quách Dương hai người thấy khóe mắt y chợt ứa ra mấy giọt lệ thảm. Quách Dương hai người về tới nhà đem mấy món vàng bạc chôn thật sâu sau hậu viện, cũng không hề nói với vợ một câu. Hai người từ

đó ngày nào cũng ra sức cày cấy săn bắn mưu sinh, lúc rảnh rỗi thì tập luyện binh khí quyền cước, cho dù lúc chỉ có hai người với nhau cũng không nhắc tới chuyện đó. Hai người có khi cũng tới quán rượu uống với nhau vài vò, gã què Khúc Tam vẫn hâm rượu bưng lên, mang đậu hủ đậu phụng ra rồi tập tễnh bỏ đi, ngồi cạnh cửa nhìn ra sông lớn im lặng với tâm sự của y, chuyện đánh nhau trong rừng đêm trước tựa hồ chưa từng xảy ra.

Nhưng Quách Dương hai người gặp y dường như cũng có mấy phần kính sợ.

Thu qua đông lại, càng ngày càng lạnh. Một hôm nửa đêm gió bấc thổi mạnh, tuyết bắt đầu rơi. Sáng hôm sau tuyết rơi càng lớn, bông bạc đầy trời, ngọc rắng khắp đất bốn bề mênh mông trắng xóa.

Dương Thiết Tâm nói với vợ chiều nay chuẩn bị rượu thịt mời vợ chồng nghĩa huynh uống rượu thưởng tuyết.

https://thuviensach.vn

Ăn cơm trưa xong, y mang hai cái bầu lớn tới quán rượu đầu thôn mua rượu, vừa tới trước quán thì thấy hai cánh cửa gỗ đóng chặt, bàn ghế cũng thu dọn sạch sẽ.

Dương Thiết Tâm gõ cửa mấy cái, gọi:

- Khúc Tam ca, bán cho ta ba cân rượu.

Nhưng không nghe trả lời. Một lúc sau y lại gọi vài tiếng, thấy vẫn không có tiếng đáp bèn tới cạnh cửa sổ nhìn vào, chỉ thấy trên bàn ghế phủ một lớp bụi dày, bèn nghĩ thầm:

- Vài hôm không ra, té ra Khúc Tam đã vắng nhà mấy hôm rồi. Mong sao đừng xảy ra chuyện gì thì hay.

Lúc ấy chỉ đành xông pha gió tuyết qua thôn Hồng Mai cách đó năm dặm mua rượu, nhân tiện mua thêm một con gà, về nhà làm thịt bảo vợ nấu nướng. Vợ y là Bao thị, khuê danh là Tích Nhược, là con của một thầy đồ tư thục ở thôn Hồng Mai, gả cho Dương Thiết Tâm chưa đầy hai năm. Chiều hôm ấy Bao thị cho gà và cải trắng, đậu hủ, miến vào một cái nồi lớn, đặt lên bếp nổi lửa rồi chặt một đa cá khô thịt khô, xế chiều qua mời vợ chồng Quách Khiếu Thiên sang uống rượu.

Quách Khiếu Thiên vui vẻ nhận lời. Vợ y là Lý thị vì đang có thai, nôn mửa mấy hôm, cứ ăn vào là nôn ra nên từ chối không qua. Lý thị khuê danh là Bình, Bao Tích Nhược với nàng cũng như chị em ruột, hai người nói chuyện hồi lâu trong phòng, Bao Tích Nhược pha cho Lý thị một bình trà nóng mới về nhà bày biện, đã thấy chồng và Quách Khiếu Thiên bưng bếp lò đặt lên bàn hâm rượu, hai người đã uống trước mấy chén.

Quách Khiêu Thiên nói:

- Em gái, bọn ta không chờ cô đâu, lên đây mau đi.

https://thuviensach.vn

Quách Dương hai người chơi thân, lại đều là kẻ hào kiệt, người nhà quê lại không tỵ hiềm chuyện lễ

tiết nam nữ. Bao Tích Nhược cười khẽ vâng dạ, thêm than vào bếp, cầm một cái chén bước tới rói rượu ngồi xuống cạnh chồng, thấy hai người sắc mặt bừng bừng, bèn cười nói:

- Có chuyện gì mà hai anh tức giận vậy?

Dương Thiết Tâm nói:

- Bọn ta đang nói chuyện lôi thôi trong triều đình Lâm An.

Quách Khiếu Thiên nói:

- Hôm trước ta vào trà lâu Hỷ Vũ các ở đầu cầu Chúng An, nghe người ta nói chuyện gã Tể tướng giặc cướp Hàn Sá Trụ. Người ấy nói rất có đầu có đuôi, chắc không phải giả. Y nói bất kể là vị quan nào dâng thư bẩm báo hay gởi công văn lên chỉ cần không ghi rõ mấy chữ “Kính biếu vật này, ...”vật này thì gã Tể tướng giặc cướp ấy sẽ không thèm ngó tới.

Dương Thiết Tâm thở dài nói:

- Có loại hoàng đế như thế sẽ có loại Tể tướng như thế, có loại Tể tướng như thế sẽ có loại quan lại như thế. Hoàng đại ca ngoài cửa Dũng Kim thành Lâm An nói với ta một hôm y đang đốn củi cạnh núi chợt thấy một toán quan quân hộ vệ một đám quan viên đi qua, thì Hàn Tể tướng dẫn đầu trăm quan ra ngoài thành dạo chơi nhưng y cứ lo đốn củi, cũng không để ý.

Chợt nghe gã Hàn Sá Trụ ấy than: ở đây giặc trúc lều tranh, đúng là phong cảnh rừng núi tuyệt diệu, chỉ tiếc là thiếu mất tiếng gà kêu chó sủa? Y vừa nói xong, chợt trong đám cỏ có mấy tiếng oẳng oẳng oẳng vang lên.

Bao Tích Nhược cười nói

https://thuviensach.vn

- Con chó ấy tới thật đúng lúc!

Dương Thiết Tâm nói:

- Đúng thế, rất đúng lúc. Con chó ấy sủa một hồi rồi rừ đám cỏ chui ra, cô bảo đó là chó gì nào? Té ra đó chính là đường đường Phủ Doãn Phủ Lâm An Triệu đại nhân.

Bao Tích Nhược ôm bụng cười bò ra nói:

- Trời ạ!

Quách Khiếu Thiên nói:

- Lần ấy Triệu đại nhân giả làm chó sủa, chắc nay mai là được thăng quan.

Dương Thiết Tâm nói:

- Cái đó tự nhiên.

Ba người uống rượu một hồi, chỉ thấy ngoài cửa tuyết rơi càng lúc càng lớn, rượu nóng vào bụng, ba người đang cảm thấy nóng bức, chợt nghe trên đường cái phía đông vang lại một tràng tiếng đạp tuyết, cước bộ rất nhanh, ba người quay đầu nhìn ra thì là một đạo sĩ.

Đạo sĩ ấy đầu đội nón tre, vai khoác áo tơi, toàn thân phủ đầy tuyết trắng, trên lưng giắt chéo một thanh trường kiếm, ngù tơ màu vàng trên chuôi kiếm phất phơ trong gió, gió tuyết đầy trời, rảo bước độc hành, quả thật khí khái phi phàm. Quách Khiếu Thiên nói:

- Vị đạo sĩ này rất giỏi võ công, xem ra cũng là một hảo hán. Chỉ có một người, hay là mời vào.

Dương Thiết Tâm nói:

https://thuviensach.vn

- Không sai, chúng ta mời y vào uống vài chén, làm quen thêm một người bạn.

Hai người đều hiếu khách, lập tức rời bàn ra cửa, chỉ thấy đạo nhân kia đi rất nhanh, chớp mắt chỉ

còn cách ngoài mười trượng nhưng không phải là nhấc chân chạy mau, khinh công như thế quả thật hiếm có.

Hai người nhìn nhau một cái, đều cảm thấy kỳ lạ Dương Thiết Tâm lớn tiếng gọi:

- Đạo trưởng, xin dừng bước!

Tiếng gọi vừa dứt, đạo nhân kia liền quay lại gật gật đầu. Dương Thiết Tâm nói:

- Trời lạnh tuyết lớn, sao đạo trưởng không ghé vào uống vài chén cho đỡ lạnh!

Đạo nhân kia cười nhạt một tiếng, lướt tới như bay, trong chớp mắt đã tới trước cổng, trên mặt đầy vẻ khinh bỉ ác cảm, cười nhạt nói:

- Bảo ta dừng bước là có ý gì? Nói mau xem.

Dương Thiết Tâm nghĩ thầm bọn ta có hảo ý mời ngươi uống rượu mà đạo nhân ngươi lại vô lễ như

thế, lúc ấy ngẩng đầu trợn mắt nhìn. Quách Khiếu Thiên bèn ôm quyền nói:

- Anh em bọn ta đang đun lửa uống rượu, thấy đạo trưởng một mình đi trong tuyết lạnh nên lớn mật mời ghé chơi, nếu có đụng chạm cũng xin đừng trách.

Đạo nhân kia đảo mắt một cái, lớn tiếng nói:

https://thuviensach.vn

- Tốt rất tốt, uống rượu thì uống rượu!

Rồi rảo bước tiến vào. Dương Thiết Tâm lại bực mình, đưa tay kéo tay trái y lại, nói:

- Còn chưa thỉnh giáo pháp hiệu của đạo trưởng?

Đột nhiên thấy cổ tay của đạo nhân ấy trơn như cá chạch trượt ra khỏi tay mình, biết là không hay, vừa định lui lại đột nhiên thấy cổ tay đau buốt, đã bị đạo nhân kia lật tay lại giữ chặt, trong lúc bất ngờ thấy như bị vòng sắt bóp chặt, vừa đau vừa nóng, vội vận kình chống trả, nào ngờ cả cánh tay đã tê dại không còn khí lực, cổ tay đau buốt như bị gãy xương.

Quách Khiếu Thiên thấy sắc mặt nghĩa đệ đột nhiên đỏ bừng, biết y thua thiệt, nghĩ thầm vốn là có ý kết giao, nếu lại đổi ra động thủ thì đắc tội với hảo hán giang hồ, vội bước tới nói:

- Xin mời đạo trưởng ngồi.

Đạo nhân kia lại cười nhạt hai tiếng, buông cổ tay Dương Thiết Tâm ra bước lên thềm, nghênh ngang ngồi xuống chính giữa, nói:

- Hai người các ngươi rõ ràng là người Sơn Đông lại trốn núp ở đây giả làm dân quê Lâm An, tiếc rằng khẩu âm Sơn Đông còn chưa đổi được. Đàn ông như thế thì còn biết võ công gì?

Dương Thiết Tâm vừa quẫn vừa giận, bước vào trong nhà rút một ngọn chuỷ thủ trong tủ cho vào bọc rồi trở lại phòng khách, rót ba chén rượu, tự uống cạn một chén, im lặng không đáp.

Đạo nhân kia nhìn ra tuyết lớn ngoài cửa, không uống rượu cũng không trò chuyện, chỉ khẽ cười nhạt. Quách Khiếu Thiên thấy y có ý thù địch, biết y nghi ngờ trong rượu có chuyện bèn cầm chén rượu trước mặt đạo nhân lên một hớp uống cạn, nói:

https://thuviensach.vn

- Rượu lạnh mau lắm, xin đổi chén rượu nóng khác cho đạo trưởng.

Nói xong lại rói một chén, đạo nhân kia đón lấy uống một hớp, nói:

- Cho dù trong rượu có thuốc mê cũng không làm gì được ta.

Dương Thiết Tâm càng thêm sôi máu, bèn phát tác nói:

- Bọn ta có hảo ý mời ngươi uống rượu, chẳng lẽ có ý hại ngươi? Đạo nhân nhà ngươi ăn nói không ra gì, mời ra khỏi đây ngay. Rượu của bọn ta không phải giấm, thức ăn cũng không phải thứ bỏ đi không ai ăn.

Đạo nhân kia hừ một tiếng, cũng không đếm xỉa gì tới cầm vò rượu tự rót tự uống, uống cạn ba chén chợt cởi áo tơi tháo nón lá ra vứt xuống đất.

Dương Quách hai người nhìn lại chỉ thấy y khoảng hơn ba mươi tuổi, lông mày xếch lên, sắc mặt hồng hào, mặt vuông tai lớn, ánh mắt sáng quắc. Y lại cởi cái bao da trên lưng giũ ra bàn rầm một cái, Dương Quách hai người đều giật mình nhảy dựng lên. Té ra vật trong bao da lăn ra là một cái đầu người máu me bê bết. Bao Tích Nhược la hoảng:

- Trời ơi!

Rồi chạy vào phòng trong. Dương Thiết Tâm đưa tay mò ngọn chuỷ thủ trong bọc, đạo nhân kia lại giũ cái bao da một cái làm rơi ra thêm hai vật tròn tròn máu me bê bết, định thần nhìn kỹ thì là một bộ tim gan, trông không giống gan heo tim heo, chỉ e chính là tim gan người. Dương Thiết Tâm kêu lên:

- Thằng đạo nhân giặc cướp giỏi lắm!

Rồi rút ngọn chuỷ thủ ra đâm mau vào ngực đạo nhân. Đạo nhân cười nhạt nói:

- Lũ chó săn, động thủ rồi à?

https://thuviensach.vn

Rồi phất chưởng trái đánh vào cổ tay Dương Thiết Tâm. Dương Thiết Tâm cổ tay chợt tê rần, năm ngón tay lập tức mất hết khí lực, ngọn chuỳ thủ cũng bị đoạt mất. Quách Khiếu Thiên bên cạnh nhìn thấy cả kinh, nghĩ thầm nghĩa đệ là dòng dõi danh tướng, võ nghệ gia truyền của y lúc bình thời so tài thì mình cũng còn kém một bậc, mà đạo nhân này lại không coi y ra gì, ra tay vừa rồi rõ ràng là tuyệt kỹ "Không thủ đoạt bạch nhận" truyền tụng trên giang hồ, công phu này chỉ mới nghe qua chứ

trước nay chưa hề được thấy, hiện chỉ e nghĩa đệ đã bị thương, bèn cúi xuống nhấc cái ghế lên, chỉ

chờ ngọn chuỳ thủ trong tay đạo nhân đâm ra là đón đỡ.

Ai ngờ đạo nhân kia không đếm xỉa gì tới, cầm ngọn chuỳ thủ khua loạn lên một hồi băm nát mớ tim gan người thành một đống bầy nhầy, kế đó hú dài một tiếng, âm thanh rung cả mái ngói, tay phải đập xuống một chưởng, chát một tiếng, rượu thịt chén bát trên bàn đều bắn tung lên, nhìn tới cái đầu người thì đã bị phát chưởng của y đánh nát xương sọ, ngay cái bàn cũng bị chấn động nứt một đường dài.

Hai người đang kinh nghi bất định thì đạo nhân kia quát:

- Bọn chuột nhắt vô sỉ, hôm nay đạo gia đại khai sát giới đây!

Dương Thiết Tâm giận quá không nhịn được nữa, rút ngọn trường thương giắt ở góc nhà vọt ra bãi đất tuyết trước cổng, quát lớn:

- Ra đây ra đây, ta sẽ cho ngươi biết mùi lợi hại của thương pháp Dương gia.

Đạo nhân kia cười nhạt nói:

- Bọn chuột nhắt làm ma trành cho cọp nhà ngươi mà cũng biết thương pháp Dương gia?

https://thuviensach.vn

Rồi vọt ra cổng. Quách Khiếu Thiên thấy tình thế không hay, chạy về nhà lấy đôi kích ra, chỉ thấy đạo nhân kia cũng không tuốt kiếm, vẫn đứng ở đó, tay áo bào phần phật trong gió vang thành tiếng.

Dương Thiết Tâm quát:

- Tuốt kiếm ra!

Đạo nhân kia nói:

- Hai con chuột các ngươi nhất tề xông lên, đạo gia cũng chỉ dùng tay không đối phó thôi.

Dương Thiết Tâm ra oai, một chiêu Độc long xuất động đánh ra, tua đỏ trên đầu thương lay động, bóng thương cuốn lên thành một vầng sáng lớn phóng thẳng vào giữa ngực đạo nhân. Đạo nhân chợt sửng sốt cất tiếng khen:

- Hay lắm!

Thân hình theo ngọn thương phóng tới lách qua bên trái, chưởng trái lật lại chụp mũi thương.

Dương Thiết Tâm từng khổ luyện thương pháp từ nhỏ, học được công phu gia truyền. Nên biết

thương pháp Dương gia không phải tầm thường, năm xưa Dương Tái Hưng một ngọn thương sắt dẫn đầu ba trăm quân Tống đại chiến với bốn vạn quân Kim ở cầu Tiểu Thương, hăng hái giết hơn hai ngàn quân giặc, đâm chết Vạn hộ trưởng Tán Bát Bột Đổng và hơn một trăm Thiên hộ trưởng, Bá hộ

trưởng, lúc bấy giờ quân Kim bắn tên như mưa, ông ta chỉ bị trúng có một mũi, thuận tay bẻ gãy mũi tên xông vào đánh tiếp, rốt lại vì ngựa rơi xuống bãi bùn mới kiệt sức tuẫn tiết. Quân Kim đốt xác ông ta, lấy ra được hơn

https://thuviensach.vn

hai thăng đầu mũi tên sắt. Trận ấy đánh giết quân Kim khiến chúng vừa kính vừa sợ, thương pháp Dương gia oai chấn Trung nguyên.

Dương Thiết Tâm tuy không oai dũng bằng tổ tiên nhưng cũng đã được chân truyền về thương pháp, chỉ thấy y khóa, đâm, đánh, hất, rê, đập, đỡ, chặn, mũi thương lấp loáng, chiếc tua đỏ trên đầu thương chớp lên, một đường thương pháp tuyệt diệu!

Dương Thiết Tâm đánh hết đường thương, chiêu số linh động, biến hóa xảo diệu. Nhưng đạo nhân kia thân hình cứ theo mũi thương né tránh tiến thoái thì làm sao đánh được y? Bảy mươi hai đường thương pháp Dương gia đánh xong, Dương Thiết Tâm không khỏi mệt mỏi, cắp ngược ngọn thương sắt xoay người bỏ chạy, đạo nhân kia quả nhiên nhấc chân đuổi theo. Dương Thiết Tâm quát lớn một tiếng, hai tay nắm chắc cán thương, đột nhiên vặn lưng vung tay, xoay người phóng thương đâm thẳng vào giữa mặt đạo nhân, chiêu này mau lẹ tàn độc, đúng là chiêu Hồi mã thương trong thương pháp Dương gia mỗi khi lâm trận phá địch thường dùng để giết danh tướng đối phương. Năm xưa Dương Tái Hưng trước khi hàng Tống đối địch cùng Nhạc Phi từng dùng chiêu này đâm chết em trai Nhạc Phi là Nhạc Phiên, quả thật vô cùng lợi hại.

Đạo nhân kia trong chớp mắt thấy ngọn thương đâm tới giữa mặt, quát lớn:

- Hảo thương pháp!

Song chưởng hợp lại, chát một tiếng đã kẹp chặt mũi thương giữa hai bàn tay. Dương Thiết Tâm cố

sức đâm mũi thương tới nhưng không hề động, bất giác cả kinh, dùng hết sức bình sinh rút lại thì mũi thương vẫn như đúc cứng vào một tòa núi sắt không sao rút lại được. Y mặt mũi đỏ bừng ra sức giật lại ba lần, mũi thương thủy chung vẫn không rời khỏi song chưởng của đối phương. Đạo

https://thuviensach.vn

nhân kia hô hô cười lớn, chưởng phải đột nhiên nhấc lên nhanh như chớp đánh vào giữa ngọn thương, chát một tiếng.

Dương Thiết Tâm thấy hổ khẩu tê rần, bất giác buông tay, ngọn thương sắt rơi xuống mặt tuyết. Đạo nhân kia cười nói:

- Ngươi sử quả nhiên là thương pháp Dương gia, đắc tội rồi, xin thỉnh giáo quý tính.

Dương Thiết Tâm hoảng sợ chưa định thần, thuận miệng đáp:

- Tại hạ họ Dương, tên Thiết Tâm.

Đạo nhân nói:

- Dương Tái Hưng Dương tướng quân là tổ tiên của các hạ phải không?

Dương Thiết Tâm nói:

- Đó là ông cố ta.

Đạo nhân kia tỏ vẻ kính cẩn, ôm quyền nói:

- Mới rồi hiểu lầm, ngỡ hai vị là người xấu, đắc tội rất nhiều, té ra vốn là dòng dõi trung lương, quả

thật thất kính, xin thỉnh giáo quý tính vị này.

Quách Khiếu Thiên nói:

- Tại hạ họ Quách, tên Khiếu Thiên.

Dương Thiết Tâm nói:

- Y là nghĩa huynh của ta, là dòng dõi của hảo hán Lương Sơn Bạc đầu lĩnh Trại Nhân Quách Quý Thịnh.

https://thuviensach.vn

Đạo nhân kia nói:

- Bần đạo quả thật rất thô lỗ, xin tạ lỗi ở đây.

Nói xong lại vái dài một vái. Quách Khiếu Thiên và Dương Thiết Tâm cùng đáp lễ nói:

- Nói thế làm gì, mời đạo trưởng vào trong uống ba chén.

Dương Thiết Tâm vừa nói vừa nhặt ngọn thương sắt lên. Đạo nhân cười nói:

- Được, ta cũng đang muốn cùng hai vị uống cho thật sướng!

Bao Tích Nhược sợ chồng đánh nhau với người ta, lớn mật ra cửa đứng xem, thấy ba người đổi xung đột thành bạn bè, trong lòng rất được an ủi, vội trở vào bày biện mâm bát.

Ba người ngồi xong, Quách Dương hai người thỉnh giáo pháp hiệu đạo nhân. Đạo nhân nói:

- Bần đạo họ Khưu tên Xử Cơ...

Dương Thiết Tâm kêu lên một tiếng ;

- Ái chà!

Rồi nhảy bật dậy. Quách Khiếu Thiên cũng phát hoảng kêu lên:

- Có phải là Trường Xuân tử không?

Khưu Xử Cơ cười nói:

- Đó là tiện hiệu mà bạn đồng đạo tặng cho, chứ bần đạo thẹn không dám nhận.

https://thuviensach.vn

Quách Khiếu Thiên nói:

- Té ra là đại hiệp Trường Xuân tử phái Toàn Chân, đúng là may mắn được gặp gỡ.

Hai người lạy phục xuống đất. Khưu Xử Cơ vội vàng đỡ dậy, cười nói:

- Hôm nay ta giết chết một tên gian nhân, quan phủ truy tìm rất gấp, hai vị đột nhiên lại mời vào uống rượu, đây là nơi kinh thành, hai vị lại không giống như dân quê tầm thường, vì thế mới nảy lòng nghi ngờ.

Quách Khiếu Thiên nói:

- Người anh em của ta đây tính tình nóng nảy, lúc ở cửa lại kéo đạo trưởng một cái càng khiến đạo trưởng sinh nghi.

Khưu Xử Cơ nói:

- Tay người thường làm sao có được kình lực như thế? Ta chỉ cho rằng hai vị ắt là tai mắt của quan phủ cải trang chờ sẵn ở đây toan bắt bần đạo. Mới rồi ăn nói vô lễ, thật lỗ mãng quá.

Dương Thiết Tâm nói:

- Không biết thì không trách được.

Ba người cười rộ. Ba người uống được vài chén, Khu Xử Cơ chỉ cái đầu người nát bét dưới đất nói:

- Người này tên Vương Đạo Càn, là một tên đại Hán gian. Năm trước hoàng đế phái y mang lễ vật qua mừng thọ vua Kim, y lại câu kết với người Kim, mưu đồ xâm phạm Giang Nam. Bần đạo đuổi theo hơn mười ngày mới nắm được thóp của y.

https://thuviensach.vn

Quách Dương hai người từ lâu đã nghe giang hồ đồn đại Trường Xuân từ Khưu Xử Cơ võ công cao cường, tính tình nghĩa hiệp, lúc bấy giờ thấy y một bầu nhiệt huyết vì nước trừ gian, càng thêm kính phục. Hai người nhân dịp xin truyền thụ võ công, Khưu Xử Cơ chỉ dẫn rất tường tận. Thương pháp Dương gia tuy là tuyệt kỹ của binh gia, dùng trên chiến trường có thể xung phong phá trận nên trước nay vô địch, ai chống là chết, nhưng dùng để đối địch với cao thủ võ học thì vẫn không đủ. Khưu Xử

Cơ kiệm tu cả nội ngoại công phu, võ công tuy chưa tới mức đăng phong tháo cực nhưng cũng đã đạt tới cảnh giới rất cao, Dương Thiết Tâm làm sao có thể chống lại y vài mươi chiêu? Nhưng Khưu Xử

Cơ thấy y xuất thủ bất phàm, trong lòng thầm khen ngợi, có ý dẫn dụ y sử dụng hết bảy mươi hai lộ

thương pháp để xem y có phải là hậu nhân của Dương gia thật không rồi mới thật sự ra tay, trong vài chiêu đã đánh rơi ngọn thương sắt của y, lúc ấy bèn nói chiêu số của thương pháp này vốn là dùng trên ngựa, nếu đánh dưới đất thì phải thay đổi, không thể nhất nhất theo phép tắc có sẵn. Quách Dương hai người nghe thế không ngừng gật đầu khen phải. Thương pháp Dương gia là tuyệt nghệ

truyền cho con trai không truyền cho con gái, Khưu Xử Cơ tuy hiểu biết rộng rãi nhưng cũng không rõ hết chỗ tinh vi ảo diệu, lúc ấy cũng thỉnh giáo Dương Thiết Tâm vài chiêu. Ba người rượu vào lời ra, tâm đầu ý hợp. Dương Thiết Tâm nói:

- Hai anh em ta được gặp đạo trưởng, đúng là điều may mắn trong đời. Đạo trương có thể nghỉ lại vài ngày được không?

Khưu Xử Cơ đang định trả lời đột nhiên biến sắc, nói:

- Có người tới tìm ta rồi. Bất kể là gặp chuyện gì thì các ngươi cũng không được ra mặt, nhớ chưa?

https://thuviensach.vn

Quách Dương hai người gật đầu vâng dạ. Khưu Xử Cơ nhặt cái đầu người, mở cửa đi ra phi thân lên cây núp trong đám cành lá. Quách Dương hai người thấy y hành động kỳ quái, ngơ ngác không hiểu.

Lúc ấy chung quanh im bặt, chỉ nghe ngoài cửa gió bấc thổi ào ào, qua một trận gió, phía tây văng vẳng có tiếng vó ngựa vang tới, Dương Thiết Tâm nói:

- Vị đạo trưởng này thính tai thật.

Lại nghĩ thầm:

- Vị đạo trưởng này võ công quả nhiên rất cao cường nhưng nếu so với gã què Khúc Tam thì quả

không biết ai hơn ai kém.

Lại qua một lúc, tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, chỉ thấy trong gió tuyết có mười mấy kỵ mã phóng tới rất mau, người cưỡi ngựa đều mặc áo đen đội mũ đen, xông thẳng tới trước cổng.

Người đi đầu đột nhiên kìm ngựa quát:

- Dấu chân tới đây là ngừng. Mới rồi có người động thủ ở đây.

Mấy người phía sau nhảy xuống ngựa, quan sát dấu vết trên mặt tuyết.

Người đi đầu nói:

- Vào nhà lục soát.

Liền có hai người xuống ngựa tới đập cửa nhà Dương gia. Đột nhiên trên cây ném xuống một vật, bình một tiếng trúng ngay vào người đứng đầu. Cái ném ấy kình lực rất mạnh, người kia bị đánh trúng vào đầu vỡ sọ chết ngay. Mọi người la thét ầm ĩ, mấy người xúm lại vây quanh gốc cây.

https://thuviensach.vn

Một người nhặt cái vật kia lên, hoảng sợ nói:

- Là đầu Vương đại nhân.

Người đứng đầu rút trường đao ra quát lớn một tiếng, hơn mười người vây thành một vòng tròn rộng dưới gốc cây. Y lại quát một tiếng khẩu lệnh, năm người rút cung lắp tên, năm mũi tên cùng bắn vào chỗ Khưu Xử Cơ.

Dương Thiết Tâm cầm thương sắt định ra cửa trợ chiến, Quách Khiếu Thiên vội kéo lại, hạ giọng nói:

- Đạo trưởng bảo chúng ta không được ra. Nếu y ít không chống được nhiều thì chúng ta ra tay cũng không muộn.

Câu nói chưa dứt, chỉ thấy trên cây có một, mũi tên phóng xuống, đó là Khưu Xử Cơ tránh qua bốn mũi, bắt được mũi sau cùng, dùng thủ pháp Hoạt thủ tiễn phóng xuống, chỉ nghe ối một tiếng, một người áo đen trúng tên ngã ngựa lăn vào đám cỏ rậm. Khưu Xử Cơ tuốt kiếm nhảy xuống, kiếm

quang vừa chớp lên, hai người áo đen đã trúng kiếm. Người đứng đầu quát:

- Thằng đạo sĩ giặc cướp giỏi lắm, té ra là ngươi!

Roạt roạt roạt ba mũi tên theo tay bắn ra, trường đao xé gió, thúc ngựa sấn vào. Khưu Xử Cơ kiếm quang liên tiếp chớp lên, lại hai người trúng kiếm ngã ngựa. Dương Thiết Tâm chỉ há miệng ra nhìn, nghĩ thầm mình cũng luyện võ mười năm nhưng vị đạo gia này kiếm chiêu mau lẹ như thế thì đừng nói là chống cự, ngay cả nhìn cũng không thấy rõ, mới rồi nếu không phải y thủ hạ lưu tình thì mình đã sớm mất mạng rồi.

Chỉ thấy Khưu Xử Cơ lui tới mau lẹ giao đấu với người cưỡi ngựa cầm đao, người ấy cũng rất giỏi, một thanh đao đỡ gạt đâm chém rất oai mãnh.

https://thuviensach.vn

Lại đấu thêm một hồi, Quách Dương hai người nhận ra Khưu Xử Cơ cố ý kéo dài cuộc đấu với y, lúc rảnh tay hoặc phát chưởng hoặc phóng kiếm sát thương một người của đối phương, dường như muốn giết tất cả số người đuổi tới nên sợ đả thương người đứng đầu thì đám còn lại hoảng sợ chạy tan, sẽ

không dễ truy sát.

Qua khoảng nửa bữa cơm, phía đối phương chỉ còn sáu bảy người.

Người cầm đao biết không chống nổi liền quát lớn một tiếng, thúc mạnh hai chân quay ngựa bỏ chạy.

Khu Xử Cơ tả chưởng quờ về phía trước một cái đã nắm trúng đuôi ngựa y, tay vừa phát kình, thân hình đã bay vọt lên, còn chưa lên tới lưng ngựa thì một kiếm đã đâm suốt qua hậu tâm y xuyên ra luôn trước ngực. Khưu Xử Cơ hất cái xác xuống, giật cương phi ngựa xông ra đâm chém, chỉ thấy trong tiếng vó ngựa phi mau, kiếm quang loang loáng, tiếng gào thét sợ hãi vang lên, từng người từng người đổ xuống, máu tươi loang rộng nhuốm hồng cả một bãi tuyết lớn.

Khưu Xử Cơ cầm kiếm nhìn quanh chỉ thấy một bầy ngựa không có người cưỡi chạy tứ tán, không kẻ địch nào còn sống, y hô hô cười lớn, vẫy tay nói với Quách Dương hai người:

- Giết như thế sướng tay chứ hả?

Quách Dương hai người mở cổng bước ra, trên mặt còn vẻ hoảng sợ.

Quách Khiếu Thiên nói:

-Đạo trưởng, những người này là ai?

Khưu Xử Cơ đáp:

https://thuviensach.vn

-Ngươi lục soát trên người họ xem.

Quách Khiếu Thiên mò trên xác người cầm đao thấy có một tờ công văn, mở ra xem thì là mật lệnh của Triệu Tri phủ phủ Lâm An trong nói sứ giả Đại Kim quốc tố cáo với Tri phủ phủ Lâm An về

hung thủ giết Vương Đạo Càn, sai bộ khoái hợp đồng với người của Đại Kim quốc, hẹn ngày bắt hung thủ quy án. Quách Khiếu Thiên đang tức giận thì Dương Thiết Tâm bên cạnh cũng kêu lên, tay cầm mấy tấm mộc bài lấy được trên xác chết, trên khắc văn tự của người Kim, xem ra trong đám người áo đen này phải có vài người là quân Kim. Quách Khiếu Thiên nói:

- Quân giặc vào nước ta mặc ý bắt người giết người, quan phủ Đại Tống ta lại vâng lệnh sứ giả của họ, vậy thì còn trời đất nào nữa.

Dương Thiết Tâm than:

- Hoàng đế Đại Tống đã xưng thần với nước Kim, quan văn tướng võ của chúng ta lại không thành đầy tớ của người Kim sao?

Khưu Xử Cơ căm hờn nói:

- Người xuất gia vốn phải lấy từ bi làm gốc, nhưng nhìn thấy đám gian tặc hại dân, kẻ thù nước địch, bần đạo lại không thể thủ hạ lưu tình.

Quách Dương hai người đồng thanh nói:

- Giết hay lắm chứ, giết hay lắm chứ.

Cư dân trong thôn vốn ít, trời lạnh tuyết rơi lại càng không ai ra ngoài, cho dù có người trong thấy cũng đã sớm chạy ngay về nhà đóng cửa không dám ra, ai dám tới hỏi han này nọ? Dương Thiết Tâm lấy cuốc xẻng ra, ba người đem mười mấy cái xác chôn vào một cái hố lớn.

*

https://thuviensach.vn

* *

Bao Tích Nhược lấy chổi quét vết máu trên mặt tuyết vừa quét xong đột nhiên thấy mùi máu tanh xông thẳng lên mặt, đầu óc choáng váng, nghiến răng một cái ngồi phếch xuống mặt tuyết. Dương Thiết Tâm hoảng sợ vội bước qua đỡ lên, luôn miệng hỏi:

- Có sao không?

Bao Tích Nhược nhắm mắt không đáp, Dương Thiết Tâm thấy nàng sắc mặt trắng bệch, tay chân

lạnh giá, trong lòng vô cùng hoảng sợ. Khưu Xử Cơ bước qua nắm uyển mạch tay phải của Bao Tích Nhược, chẩn mạch xong lớn tiếng cười nói:

- Chúc mừng, chúc mừng!

Dương Thiết Tâm ngạc nhiên nói:

- Chuyện gì vậy?

Lúc bấy giờ Bao Tích Nhược rên lên một tiếng tỉnh lại, thấy ba người đàn ông đứng quanh bất giác thẹn thùng, vội vàng trở vào phòng trong.

Khưu Xử Cơ mỉm cười nói:

- Tôn phu nhân có tin mừng rồi.

Dương Thiết Tâm mừng rỡ nói:

- Thật không?

Khưu Xử Cơ cười nói:

- Bình sinh bần đạo học hành chỉ có ba điều là hơi được an ủi. Thứ nhất là y đạo, luyện đan không thành nhưng về việc chữa bệnh qua đó cũng biết

https://thuviensach.vn

được không ít. Thứ hai là làm được mấy câu thơ

đúng vần. Thứ ba mới là mấy môn võ công mèo què.

Quách Kiếu Thiên cười nói:

- Nếu võ công kinh người của đạo trưởng là mèo què thì võ công của hai anh em tại hạ đúng là chuột một chân!

Ba người vừa trò chuyện vừa chôn xác chết, chôn lấp đâu đó xong lại vào nhà bày mâm bát ra. Khưu Xử Cơ hôm nay một trận giết được không ít người Kim, trong lòng thoải mái, ý khí rất hào. Dương Thiết Tâm nghĩ tới vợ đang có thai, cười ha hả không ngậm miệng lại được, nghĩ thầm "Vị đạo trưởng này biết làm thơ, đúng là văn võ song toàn" bèn nói:

- Quách đại tẩu cũng đã có thai, xin phiền đạo trưởng đặt tên con giúp anh em chúng ta được không?

Khưu Xử Cơ thoáng trầm ngâm rồi nói:

- Con Quách đại ca cứ gọi là Quách Tỉnh, con Dương nhị ca cứ đặt là Dương Khang, bất kể trai hay gái đều có thể dùng hai cái tên ấy.

Quách Khiếu Thiên nói:

- Hay lắm, ý của đạo trưởng là muốn bảo chúng không được quên cái nhục Tỉnh Khang, phải nhớ cái nhục hai vua bị bắt.

Khưu Xử Cơ nói:

- Đúng thế!

Rồi đưa tay vào bọc lấy ra hai thanh đoản kiếm đặt lên bàn. Hai thanh đoản kiếm này dài ngắn hình thù giống hệt nhưhau, đều vỏ màu xanh, khâu bịt vàng, chuôi bằng gỗ đen. Y cầm lấy ngọn chuỷ thủ

https://thuviensach.vn

của Dương Thiết Tâm khắc lên chuôi một thanh hai chữ “Quách Tỉnh”, khắc lên chuôi thanh kia hai chữ “Dương Khang”.

Quách Dương hai người thấy y đưa mũi dao như bay, so ra còn nhanh hơn người thường viết chữ, lập tức hiểu ngay ý y. Khưu Xử Cơ khắc xong cười nói:

- Đang trên đường chẳng có vật gì, đôi đoản kiếm này xin để lại tặng cho hai đứa bé chưa ra đời.

Quách Dương hai người cảm tạ nhận lấy, tuốt kiếm ra khỏi vỏ, chỉ thấy hơi lạnh tỏa ra, lưỡi kiếm vô cùng sắc bén. Khưu Xử Cơ nói:

- Đôi đoản kiếm này là ta vô tình lấy được, tuy sắc bén nhưng quá ngắn, bần đạo không quen dùng, tương lai bọn trẻ có thể dùng để giết giặc phòng thân. Mười năm sau nếu bần đạo còn sống trên đời, ắt sẽ trở lại truyền thụ cho bọn trẻ vài chiêu công phu, được không?

Quách Dương hai người cả mừng, luôn miệng cảm tạ. Khưu Xử Cơ nói:

- Quân Kim đóng tổ ở phương Bắc, đối đãi với bách tính rất tàn ngược, thế ắt không lâu dài được.

Hai vị nên tự lo liệu.

Rồi nâng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, mở cửa ra đi. Quách Dương hai người định giữ lại nhưng y lướt đi như bay trên mặt tuyết, đã đi xa rồi. Quách Khiếu Thiên thở dài nói:

- Cao nhân hiệp sĩ rốt lại thoắt lui thoắt tới, bọn ta hôm nay tuy may mắn được gặp, cũng định học hỏi thêm một chút, không ngờ lại vô duyên.

Dương Thiết Tâm cười nói:

https://thuviensach.vn

- Đại ca, đạo trưởng hôm nay giết giặc sướng tay, cũng có thể giúp chúng ta trút bớt nỗi phiền muộn.

Rồi cầm thanh đoản kiếm tuốt ra khỏi vỏ vuốt vuốt lưỡi kiếm, chợt nói:

- Đại ca, ta có một ý, anh xem có được không?

Quách Khiếu Thiên nói:

- A gì vậy?

Dương Thiếu Tâm nói:

- Nếu con chúng ta đều là trai thì cho kết làm anh em, nếu đều là con gái thì cho kết làm chị em...

Quách Khiếu Thiên nói ngay:

- Còn nếu là một trai một gái thì cho kết làm vợ chồng.

Hai người đập tay vào nhau, hô hô cười rộ. Bao Tích Nhược trong phòng đi ra, cười hỏi:

- Có chuyện gì mà vui thế?

Dương Thiết Tâm đem chuyện mới rồi nói lại. Bao Tích Nhược chợt đỏ mặt, trong lòng cũng rất vui vẻ. Dương Thiết Tâm nói:

- Chúng ta cứ đổi đôi đoản kiếm này rồi sẽ nói chuyện, kể như lễ vật đầu tiên. Nếu là anh em chị em thì chúng ta sẽ đổi lại, còn nếu là một cặp vợ chồng nhỏ...

Quách Khiếu Thiên cười nói ;

- Vậy thì nói xin lỗi, hai thanh kiếm này đều về cả nhà anh thôi.

https://thuviensach.vn

Bao Tích Nhược cười nói:

- Biết đâu về cả nhà em thì sao.

Lúc ấy Quách Dương hai người bèn đổi kiếm cho nhau. Việc chỉ phúc định hôn thời bấy giờ cũng là chuyện thường, hai đứa con chưa ra khỏi bụng mẹ, cha mẹ đôi bên cũng đã có thể thay mặt chúng lo chuyện chung thân đại sự.

Quách Khiếu Thiên cầm đoản kiếm hớn hở về nhà nói lại với vợ. Lý Bình nghe thấy cũng vui mừng.

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Đánh máy: BacQuai

Hồi 1(b)

Tai họa bất ngờ

Dương Thiết Tâm săm soi thanh đoản kiếm, rót rượu uống một mình, bất giác say mềm. Bao Tích Nhược đỡ chồng lên giường, thu dọn mâm bát, thấy trời đã xế bèn ra hậu viện cho gà vào chuồng rồi ra đóng cửa sau, chỉ thấy trên mặt tuyết rải rác có vết máu vòng qua cửa sau. Nàng giật nảy mình nghĩ thầm:

- Vốn mình đã quét sạch vết máu rồi, nếu để công sai của quan phủ nhìn thấy há chẳng phải là mối họa tày trời sao?

Vội lấy chổi ra cửa quét tuyết.

Vết máu ấy, đi thẳng vào khu rừng sau nhà, trên mặt tuyết còn lưu lại vết người bò. Bao Tích Nhược càng ngờ vực, theo vết máu tiến vào rừng thông, chuyển qua một ngôi mộ cổ, chỉ thấy dưới đất có một đống tròn tròn màu đen.

Bao Tích Nhược tới gần cúi nhìn mới hoảng sợ nhận ra là một xác chết mặc áo đen, chính là một trong những người đuổi bắt Khưu Xử Cơ mới rồi, nghĩ có lẽ y bị thương nhất thời chưa chết bò được tới đây. Nàng định quay về gọi chồng dậy ra chôn, chợt xoay chuyển ý nghĩ Không khéo quỷ thần xui khiến lại có ai đi ngang nhìn thấy. Bèn đánh bạo bước qua kéo cái xác ấy,

https://thuviensach.vn

định lôi vào giấu trong bụi cỏ rậm rồi sẽ vào gọi chồng. Không ngờ nàng vừa đưa tay kéo, cái xác ấy chợt nhúc nhích, kế rên lên một tiếng.

Bao Tích Nhược nhất thời phát hoảng hồn bất phụ thể, chỉ cho là quỷ nhập tràng, quay người định bỏ

chạy nhưng hai chân như bị đóng đinh xuống đất không nhấc lên được. Khoảng nửa bữa cơm, cái xác ấy không động đậy nữa, nàng cầm chổi nhè nhẹ chọc vào một lúc, cái xác ấy lại rên lên một tiếng. âm thanh rất yếu ớt. Nàng mới biết người ấy chưa chết, định thần nhìn lại thấy đầu vai y trúng một mũi tên răng sói cắm sâu vào thịt, cánh tên dính đầy máu. Tuyết trên trời không ngừng rơi xuống, người ấy toàn thân đã bị một lớp tuyết mỏng phủ kín, chỉ cần đến nửa đêm sẽ chết cóng.

Nàng từ nhỏ đã có lòng nhân từ, chỉ cần nhìn thấy con sẻ, con ếch, thậm chí loại sâu bọ như con kiến bị thương thì nhất định cũng sẽ đem về nhà cho ăn đến khi lành lặn thả lại ra đồng, nếu chữa không được thì cả ngày không vui, tính nết ấy đến lớn vẫn không đổi, đến nỗi trong nhà nuôi đầy các loại sâu bọ, côn trùng, chim nhỏ thú nhỏ. Cha nàng là thầy đồ trong làng đi thi mấy lần không đỗ, bèn theo tính nết của nàng đặt cho nàng cái tên là Tích Nhược. Nhà họ Bao ở thôn Hồng Mai rất nhiều gà giò gà mái, vốn là vì Bao Tích Nhược nuôi từ nhỏ đến lớn, quyết không chịu giết một con, cha mẹ

muốn ăn chỉ có cách ra chợ mà mua, vì vậy đám gà qué trong nhà đều được hưởng trọn tuổi trời, thọ

chung là được tống táng. Sau khi nàng được gả cho họ Dương, Dương Thiết Tâm đối với người vợ

như hoa như ngọc này mười phần yêu thương, việc gì cũng chiều theo ý nàng. Hậu viện Dương gia tự nhiên cũng là một thế giới của chim con thú con. Về sau đám gà con vịt con trong nhà họ Dương dần dần trở thành gà

https://thuviensach.vn

lớn vịt lớn, chỉ là nàng lấy chồng chưa bao lâu nên trong nhà chưa có gà già vịt già, nhưng đại thế đã thành, sau này nhất định sẽ có.

Lúc bấy giờ nàng thấy người kia hơi thở đứt đoạn nằm phục trên mặt tuyết lại nảy đòng từ tâm. Tuy biết rõ y không phải là người tốt nhưng giương mắt nhìn y chết rét thì trong lòng bất kể thế nào cũng thấy không nỡ. Nàng trầm ngâm một thoáng rồi chạy mau vào nhà, định gọi chồng dậy bàn. Không ngờ Dương Thiết Tâm say mê mệt, lay gọi thế nào cũng nằm bất động.

Bao Tích Nhược nghĩ thầm cứ cứu người trước rồi sẽ bàn, lúc ấy tìm thuốc kim sang cầm máu của chồng, cầm thêm con dao cắt vải và nửa bầu rượu còn ấm trên lò, lại chạy ra ngoài. Người kia vẫn nằm ở đó bất động.

Bao Tích Nhược đỡ y dậy, từ từ đổ rượu cho y. Nàng từ nhỏ đã quen chữa bệnh cho chim con thú con, về việc chữa trị vết thương cũng hiểu biết chút ít. Thấy mũi tên kia cắm vào thịt rất sâu, nhổ

ngay ra chỉ e y sẽ mất máu chết tại đương trường. Nhưng nếu không nhổ thì không sao chữa vết thương được. Lúc ấy bèn cắn chặt răng, dùng con dao cắt vải khoét vết thương nắm mũi tên dùng sức giật một cái. Người kia gào thảm một tiếng ngất đi luôn, máu tươi từ vết thương phun ra dính đầy trước ngực áo Bao Tích Nhược, nhưng cuối cùng mũi tên cũng đã rút ra được.

Bao Tích Nhược trái tim đột nhiên đập mạnh, vội đem thuốc kim sang rịt vào vết thương, lấy vải bó chặt lại. Qua một lúc người kia từ từ tỉnh lại nhưng yếu ớt vô lực ngay cả rên cũng không thành tiếng.

Bao Tích Nhược tay mềm chân yếu, quả thật không đỡ nổi người đàn ông to lớn như thế linh cơ chợt động, bèn trở vào nhà lấy một cánh cửa kéo người ấy đặt lên, kế đẩy tấm cánh cửa trên mặt tuyết như

một cỗ xe trượt tuyết chở y về nhà đưa vào kho củi.

https://thuviensach.vn

Nàng vất vả suốt nửa ngày, lúc ấy mới hoàn hồn, thay áo rửa mặt, lấy một ít canh gà còn thừa trong nồi, một tay cầm giá nến, lại vào kho củi xem hán tử kia. Chỉ thấy y hơi thở yếu ớt nhưng chưa tắt hơi. Bao Tích Nhược trong lòng được an ủi rất nhiều,bèn đút canh gà cho y. Người ấy ăn được nửa bát chợt ho sù sụ một hồi.

Bao Tích Nhược phát hoảng, nhấc giá nến lên nhìn, dưới ánh nến chỉ thấy người kia mi thanh mục tú sống mũi cao, đúng là một người đàn ông tuấn tú. Nàng chợt thấy mặt nóng bừng, tay trái khẽ run lên chiếc giá nến lay động, mấy giọt sáp nhỏ xuống mặt người kia.

Người kia mở mắt ra nhìn, chợt thấy trước mặt một khuôn mặt xinh đẹp như hoa, hai má ửng hồng, mắt sáng long lanh, trong ánh mắt vừa có vẻ thương xót vừa có vẻ thẹn thùng, quang cảnh trước mắt như đang trong mơ, bất giác vô cùng ngạc nhiên. Bao Tích Nhược cúi đầu nói:

- Ngươi đã khỏe chưa? Ăn canh đi.

Người kia đưa tay muốn đón lấy nhưng cánh tay không có chút sức lực nào, suýt nữa làm đổ cả vào người. Bao Tích Nhược vội giừ lấy bát canh, lúc này cứu người là việc gấp, chỉ còn cách từng thìa từng thìa đút cho y.

Người kia ăn hết bát canh rồi, trong mắt dần dần có ánh sáng, chăm chú nhìn nàng, hiện rõ vẻ vô cùng cảm kích. Bao Tích Nhược thấy ánh mắt y có chút ý không tốt, bèn lấy mấy tấm đệm cỏ đắp cho y rồi cầm giá nến trở về phòng.

Đêm ấy nàng ngủ không yên, liên tiếp nằm mơ thấy mấy giấc mộng dữ.

Lúc thì thấy chồng một ngọn thương xông vào kho củi giết chết người ấy, lúc thì thấy người ấy cầm đao chém chết chồng mình rồi đuổi bắt mình, bốn phía đều là vực thẳm, không còn chỗ nào trốn chạy, mấy lần giật mình thức dậy, hoảng sợ toát cả mồ hôi. Đến khi trời sáng trở dậy thì chồng đã dậy trước, chỉ thấy y cầm ngọn thương sắt, đang dùng đá mài mài lại mũi

https://thuviensach.vn

thương. Bao Tích Nhược nhớ lại giấc mộng đêm qua hoảng sợ giật nảy mình, vội chạy xuống kho củi đẩy cửa bước vào lại càng sững sờ, té ra chỉ thấy một đống cỏ vương vãi ở đó, còn người kia không biết đã đi đâu.

Nàng chạy ra hậu viện, chỉ thấy cánh cửa khép hờ, trên mặt tuyết còn lưu lại vết người bò về phía Tây. Nàng nhìn theo dấu vết bất giác ngẩn ngơ xuất thần. Qua một lúc lâu, một trận gió lạnh ào ào thổi tới, nàng chợt thấy lưng mềm chân nhũn, vô cùng mệt mỏi liền trở vào phòng khách. Dương Thiết Tâm đã nấu xong cháo điểm tâm, đặt ra bàn cười nói:

- Nàng xem ta nấu cháo cũng ngon lắm chứ?

Bao Tích Nhược biết chồng thấy mình có thai nên đặc biệt thương yêu, bèn cười một tiếng ngồi xuống, bưng bát cháo lên ăn. Nàng nghĩ nếu đem chuyện đêm qua nói với chồng thì y ghét kẻ ác như

kẻ thù, nhất định sẽ tìm giết người kia, há chẳng phải cứu người không trót sao. Cho nên lúc ấy bèn im bặt không nói gì tới.

*

**

Thấm thoát đông qua xuân tới, chớp mắt đã vài tháng. Bao Tích Nhược bụng đã to dần, ngày càng cảm thấy xoay trở khó khăn, chuyện cứu người hôm ấy cũng dần dần quên đi.

Hôm ấy vợ chồng Dương thị ăn cơm chiều xong. Bao Tích Nhược ngồi dưới đèn may áo mới cho

chồng. Dương Thiết Tâm đan xong đôi giày cỏ đem treo lên tường, sực nhớ ban ngày đi cày ruộng bị

hỏng lưỡi cày bèn nói với Bao Tích Nhược:

https://thuviensach.vn

- Lưỡi cày hư rồi, sáng mai gọi Trương Mộc Nhi ở thôn Đông thêm một cân rưỡi sắt hàn lại.

Bao Tích Nhược nói:

- Được rồi?

Dương Thiết Tâm nhìn vợ nói:

- Áo của ta còn đủ mặc, nàng đã yếu ớt lại thêm đứa con, nên nghỉ ngơi cho nhiều, đừng may quần áo cho ta làm gì.

Bao Tích Nhược ngoảnh đầu qua cười một tiếng, vẫn không ngừng tay.

Dương Thiết Tâm bước qua, nhẹ nhàng giữ mũi kim của nàng lại. Bao Tích Nhược lúc ấy mới đứng dậy vặn lưng, tắt đèn đi ngủ.

Đến nửa đêm. Bao Tích Nhược mơ mơ màng màng chợt nghe chồng trở mình, giật mình thức giấc, chỉ thấy xa xa có tiếng vó ngựa, nghe âm thanh thì từ phía Tây chạy qua phía đông, hồi sau cũng có tiếng vó ngựa từ phía đông vang tới, kế đó hai phía nam bắc cũng đều có tiếng vó ngựa. Bao Tích Nhược ngồi dậy nói:

- Tại sao bốn phía đều có tiếng vó ngựa thế?

Dương Thiết Tâm vội xuống giường mặc áo, trong khoảnh khắc tiếng vó ngựa bốn phía đã tới gần, chó trong thôn đua nhau sủa ran. Dương Thiết Tâm nói:

- Chúng ta bị bao vây rồi!

Bao Tích Nhược hoảng sợ nói:

- Tại sao lại thế?

https://thuviensach.vn

Dương Thiết Tâm nói:

- Không biết.

Rồi đưa thanh đoản kiếm Khưu Sử Cơ tặng cho vợ nói:

- Nàng cầm lấy để phòng thân.

Kế rút ngọn thương sắt trên tường xuống nắm chặt trong tay. Lúc ấy cả bốn phía đông tây nam bắc người reo ngựa hí đã tụ họp thành một khối.

Dương Thiết Tâm đẩy cửa sổ nhìn ra, chỉ thấy đại đội binh mã đã bao vây quanh thôn, binh lính tay giơ cao đuốc, bảy tám tên võ tướng cưỡi ngựa phóng qua phóng lại.

Chỉ nghe đám quân sĩ nhất tề quát lớn:

- Bắt lấy phản tặc, không để phản tặc chạy thoát!

Dương Thiết Tâm nghĩ thầm Đây chắc là tới bắt Khúc Tam rồi. Mấy hôm trước không thấy y trong thôn, may là y không có nhà, nếu không thì cho dù võ công của y cao cường hơn cũng không chống nổi bấy nhiêu quan quân. Chợt nghe một tên võ tướng cao giọng gọi:

- Quách Khiếu Thiên, Dương Thiết Tâm hai tên phản tặc mau ra bó tay chịu trói.

Dương Thiết Tâm cả kinh. Bao Tích Nhược càng sợ xanh mặt. Dương Thiết Tâm hạ giọng nói:

- Không rõ quan quân có chuyện gì lại tới vu oan giá họa làm hại lương dân. Theo lên quan phủ thì sẽ không xét rõ ngay gian được, chúng ta chỉ còn cách bỏ trốn. Nàng đừng sợ, bằng vào ngọn trường thương này của ta nhất định đưa được nàng ra khỏi vòng vây.

https://thuviensach.vn

Gã một thân võ nghệ cao cường, lại từng qua lại giang hồ, lúc ấy lâm nguy không loạn, đeo bao tên vào, nắm chặt tay phải vợ.

Bao Tích Nhược nói:

- Để ta đi thu thập hành lý.

Dương Thiết Tâm nói:

- Chúng ta chỉ cần thoát thân, ta và nàng tự nhiên có thể xây dựng lại nhà cửa nơi khác.

Bao Tích Nhược nói:

- Còn bầy gà con vịt con thì sao?

Dương Thiệt Tâm than:

- Con nhóc ngu ngốc, bây giờ mà còn tiếc mấy con vật ấy à?

Ngừng một lúc lại an ủi:

- Bọn quan quân đuổi bắt được đám gà con, mèo con của nàng cũng còn khó.

Câu nói vừa dứt, ngoài cửa sổ ánh lửa sáng rực, đám quân sĩ đã đốt hai gian chứa cỏ, lại có hai tên lính giơ cao đuốc châm vào mái nhà Dương gia, quát lớn:

- Quách Khiếu Thiên, Dương Thiết Tâm hai tên phản tặc còn không chịu ra, thì sẽ đốt toàn bộ thôn Ngưu Gia thành bình địa.

Dương Thiết Tâm khí tức đầy ruột, đạp cửa xông ra lớn tiếng quát:

- Ta là Dương Thiết Tâm đây? Các ngươi muốn gì?

https://thuviensach.vn

Hai tên lính hoảng sợ vứt đuốc quay người bỏ chạy. Trong ánh lửa một tên võ quan phi ngựa phóng tới quát lớn:

- Được, ngươi là Dương Thiết Tâm à, theo ta về gặp quan trên! Bắt lấy nó.

Bốn năm tên lính nhất tề xông vào. Dương Thiết Tâm vung ngọn thương lên, một chiêu Bạch hồng kinh thiên quét ngã ba tên, lại một chiêu Bạch hồng kinh thiên quét ngã ba tên, lại một chiêu Xuân lôi chấn nộ, cán thương hất một tên ngã bò càng trên mặt đất, quát lớn:

- Muốn bắt người thì trước tiên phải nói xem ta phạm tội gì đã.

Tên võ quan kia mắng:

- Phản tặc to gan, dám chống cự à!

Y ngoài miệng chửi mắng nhưng trong lòng cũng sợ đối phương dũng mãnh, không dám tới gần.

Một tên võ quan khác đứng sau lưng y quát:

- Hãy ngoan ngoãn theo lão gia lên quan, thì khỏi thêm tội danh khác. Có công văn đây!

Dương Thiết Tâm nói:

- Đưa ta xem.

Tên võ quan ấy nói:

- Còn có một tên tội phạm họ Quách nữa.

Quách Khiếu Thiên ló nửa người trên ra cửa sổ, giương cung lắp tên quát:

- Quách Khiếu Thiên trong này.

https://thuviensach.vn

Mũi tên chĩa thẳng vào y. Tên võ quan ấy rợn tóc gáy, chỉ thấy sống lưng lạnh buốt, quát lớn:

- Ngươi bỏ tên xuống ngay, ta đọc công văn cho các ngươi nghe.

Quách Khiếu Thiên lớn tiếng quát:

- Đọc mau lên!

Cánh cung lại càng giương căng. Tên võ quan kia không biết làm sao bèn giở tờ công văn lớn tiếng đọc:

- Hai tên tội phạm Quách Khiếu Thiên, Dương Thiết Tâm ở thôn Ngưu Gia phủ Lâm An câu kết với giặc cướp, mưu đồ bất chính, lập tức bắt về tra hỏi, xét xử theo pháp luật.

Quách Khiếu Thiên nói:

- Công văn của nha môn nào vậy?

Tên võ quan kia nói:

- Là thủ dụ của Hàn tướng gia.

Quách Dương hai người đều giật mình, đều nghĩ thầm:

- Chuyện gì mà quan trọng đến thế, đến nỗi đích thân Hàn Sá Trụ phải viết thủ dụ? Chẳng lẽ chuyện Khưu đạo trưởng giết chết quan quân đã bị lộ rồi sao?

Quách Khiếu Thiên nói:

- Là ai tố cáo? Có bằng chứng gì không?

Tên võ quan kia nói:

https://thuviensach.vn

- Bọn ta chỉ biết bắt người, các ngươi cứ tới phủ đường tự phân biện.

Dương Thiết Tâm quát:

- Hàn Thừa tướng chuyên hại lương dân vô tội, ai mà chẳng biết? Bọn ta thật không làm được chuyện đó.

Tên võ quan đứng đầu quát:

- Chống lại mệnh lệnh, kháng cự quan quân thì tội thêm một bậc.

Dương Thiết Tâm nhìn qua vợ nói:

- Nàng mau mặc thêm mấy cái áo, để ta cướp ngựa của chúng cho nàng. Để ta bắn ngã đám quan tướng thì quân lính tự nhiên rối loạn.

Trong tiếng cung bật, tên bay như sao băng, trúng vào vai phải tên võ quan kia. Tên võ quan ấy "ái chà" một tiếng ngã lăn xuống ngựa, đám quân sĩ lớn tiếng la thét, một tên võ quan khác quát lớn:

- Bắt phản tặc?

Đám quân sĩ nhao nhao xông lên. Quách Dương hai người phát tên liên châu, trong chớp mắt bắn ngã sáu bảy tên lính, nhưng quan quân đông người, dưới sự đốc thúc của đám võ quan đã xông tới trước cổng hai nhà.

Dương Thiết Tâm quát lớn một tiếng xông ra khỏi cổng vung thương sắt lên, quan quân la thét chạy ngược trở lại. Y sấn tới cạnh một tên võ quan cưỡi ngựa trắng vung thương đâm, tên võ quan ấy giơ

thương gạt đỡ. Nào ngờ thương pháp Dương gia biến hóa linh động, mũi thương trầm xuống một cái, tên võ quan kia đã bị đâm trúng đùi. Dương Thiết Tâm hất ngọn thương lên, tên võ quan lăn nhào xuống đất. Dương Thiết Tâm chống ngọn thương sắt xuống đất một cái phi thân lên ngựa, hai đùi kẹp chặt, con ngựa hí lớn một tiếng, dưới ánh lửa sáng phóng thẳng vào

https://thuviensach.vn

nhà. Dương Thiết Tâm nhấc thương đâm ngã một tên lính đứng cạnh cổng, khom người vươn tay kéo Bao Tích Nhược lên ngựa, lớn tiếng quát:

- Đại ca theo ta!

Quách Khiếu Thiên múa song kích bảo vệ vợ là Lý Bình, xông vào đám đông đánh giết. Quan quân thấy hai người hung hãn không thể ngăn cản, đua nhau phát tên rào rào. Dương Thiết Tâm phóng ngựa phi ngang Lý Bình, gọi lớn:

- Đại tẩu, lên ngựa mau!

Nói xong nhảy luôn xuống. Lý Bình vội nói:

- Không được!

Dương Thiết Tâm đời nào đếm xỉa, quờ một cái ngang hông nàng nhấc lên ngựa. Hai anh em kết nghĩa theo sau ngựa vừa đánh vừa chạy, cố thoát lấy thân. Chạy chưa bao lâu, đột nhiên trước mặt có tiếng hò reo vang dậy, lại có một đội quân mã đánh tới Quách Dương hai người thầm kêu khổ, toan tìm đường chạy trốn thì phía trước tên đã rào rào bắn tới. Bao Tích Nhược kêu một tiếng "ái chà!", con ngựa trúng tên ngã quỵ xuống đất, hất ngã hai người đàn bà. Dương Thiết Tâm nói:

- Đại ca, anh bảo vệ họ, ta xông lên cướp ngựa.

Nói xong múa thương xông vào đám quan quân đánh giết. Mười tên quân sĩ xếp thanh một hàng, tay cầm trường mâu chĩa thẳng vào Dương Thiết Tâm, đồng thanh gầm lên. Quách Khiếu Thiên nhìn

thấy quan quân thế mạnh, nghĩ thầm:

- Bằng vào sức hai anh em mình thì chạy thoát không khó, nhưng trước sau đều có giặc, vợ con thì bất kể thế nào cũng không thể cứu được. Bọn mình

https://thuviensach.vn

lại không phạm pháp, nếu chết uổng nơi này chẳng bằng tới phủ Lâm An phân biện. Lần trước Khưu Xử Cơ đạo trưởng giết sạch sai dịch và quân Kim không còn tên nào, kẻ chết không thể đối chứng, chắc quan phủ cũng không thể khép tội cho bọn mình. Mà nói cho cùng thì đám sai dịch và quân Kim kia cũng không phải do anh em mình giết.

Lúc ấy bèn cao giọng gọi:

- Huynh đệ, đừng đánh nữa, chúng ta theo họ về phủ thôi.

Dương Thiết Tâm sửng sốt, cầm thương quay lại. Tên võ quan cầm đầu hạ lệnh ngừng bắn, sai quân sĩ vây quanh, gọi:

- Ném binh khí cung tên xuống, sẽ tha cho các ngươi khỏi chết.

Dương Thiết Tâm nói:

- Đại ca, đừng trúng kế của chúng.

Quách Khiếu Thiên lắc lắc đầu, buông đôi kích xuống đất. Dương Thiết Tâm thấy vợ sợ đến mức hoa dung thất sắc, trong lòng bất nhẫn, thở dài một tiếng cũng ném trường thương và cung tên xuống đất Quách Dương hai người binh khí cung tên vừa rời khỏi tay, hơn chục mũi trường mâu đã lập tức chĩa vào sát bốn người. Tám tên lính bước lên, hai người hầu hạ một người, trói quặt tay bốn người ra sau lưng. Dương Thiết Tâm ha hả cười nhạt, ngẩng đầu không đếm xỉa gì tới. Tên võ quan cầm đầu giơ roi ngựa lên, roạt một tiếng đánh vào mặt Dương Thiết Tâm, chửi:

- Phản tặc to gan, quả thật ngươi không sợ chết à?

Nhát roi ấy đánh trúng từ trán tới cằm y, để lại một vết đỏ dài. Dương Thiết Tâm tức giận nói:

- Giỏi lắm, ngươi tên gì?

https://thuviensach.vn

Tên võ quan kia càng lữa đổ thêm dầu, vung roi đập như mưa, quát:

- Lão gia đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, họ Đoàn tên Thiên Đức là chữ trong câu Thượng thiên hữu hiếu sinh chi đức (Trời cao có đức hiếu sinh), nhớ kỹ chưa? Ngươi tới gặp Diêm vương mà đưa cáo trạng.

Dương Thiết Tâm không hề né tránh, trợn mắt nhìn chằm chặp vào y.

Đoàn Thiên Đức quát:

- Lão gia trên trán có vết đao, trên mặt có dấu ấn, nhớ cho kỹ đấy!

Nói xong lại đánh một roi. Bao Tích Nhược thấy chồng chịu khổ như thế, khóc nói:

- Y là người tốt, không làm chuyện gì xấu Tại... tại sao ngươi lại đánh người như thế? Tại... tại sao ngươi không chịu nói lý lẽ?

Dương Thiết Tâm phun một bãi nước bọt, chách một tiếng trúng giữa mặt Đoàn Thiên Đức. Đoàn Thiên Đức cả giận, tuốt yêu đao ra quát:

- Cứ giết thằng phản tặc nhà ngươi trước đã!

Rồi vung đao chém thẳng xuống. Dương Thiết Tâm tránh qua một bên, nhưng hai tên lính cầm

trường mâu hai bên cứ ấn mũi mâu vào hai bên sườn y. Đoàn Thiên Đức chém một đao, Dương

Thiết Tâm không sao né được đành lui mau về phía sau. Gã Đoàn Thiên Đức này cũng có mấy phần võ nghệ, một đao chém không trúng lại chém tiếp một đao nữa, thanh đao của y là đao răng cưa nhát đao ấy chém rách một đường trên tay trái Dương Thiết Tâm, tiếp theo đao thứ hai lại chém tới.

https://thuviensach.vn

Quách Khiếu Thiên thấy nghĩa đệ bị nguy hiểm đột nhiên vọt ra, phóng chân đá vào mặt Đoàn Thiên Đức. Đoàn Thiên Đức giật nảy mình, rút đao về đỡ. Quách Khiếu Thiên tuy hai tay bị trói nhưng công phu cước pháp cao cường, thân hình chưa rơi tới đất, chân phải lại phóng ra đá trúng sườn Đoàn Thiên Đức. Đoàn Thiên Đức trúng đòn đau quá vô cùng tức giận, gầm lên:

- Loạn thương đâm chết nó đi? Quan trên phân phó rồi, nếu phản tặc chống cự thì giết chết không có tội.

Đám quân sĩ nhấc mâu nhất tề đâm tới. Quách Khiếu Thiên song cước liên tiếp đá ngã mấy tên, nhưng rốt lại hai tay bị trói, cử động không được linh hoạt, né người tránh qua trường mâu, Đoàn Thiên Đức từ phía sau sấn tới giơ đao chém xuống, sả đứt cánh tay phải y.

Dương Thiết Tâm đang ra sức bứt dây trói, lúc nguy cấp không sao cởi được, đột nhiên thấy nghĩa huynh bị thương ngã xuống, trong lòng vô cùng đau đớn, không biết từ đâu nảy sinh một sức mạnh phi thường, quát lớn một tiếng, dây trói đứt tung, vung quyền đánh ngã một tên lính, cướp lấy một thanh trường mâu, triển khai thương pháp Dương gia, lúc ấy đúng là một người liều mạng, vạn người khôn địch. Trường mâu vung lên lập tức đâm ngã hai tên lính. Đoàn Thiên Đức thấy tình hình không hay bèn lui ra trước. Dương Thiết Tâm lúc đầu còn có chút kiêng dè, không dám giết chết quan quân, đến lúc ấy thì bất chấp tất cả, đâm đông đập tây, trong khoảnh khắc giết chết vài người. Đám quan quân thấy y hung dữ, trong lòng đều run sợ, kêu lên một tiếng, bỏ chạy tán loạn. Dương Thiết Tâm cũng không đuổi theo, đỡ nghĩa huynh dậy, chỉ thấy chỗ cánh tay bị đứt của y máu phun như suối, toàn thân đẫm máu, bất giác ứa nước mắt. Quách Khiếu Thiên cắn chặt răng, nói:

- Huynh đệ, đừng lo cho ta... chạy, chạy mau đi!

Dương Thiết Tâm nói:

https://thuviensach.vn

- Ta đi cướp ngựa, liều mạng cứu anh cùng chạy.

Quách Khiếu Thiên nói:

- Đừng... đừng...

Rồi ngất đi luôn. Dương Thiết Tâm cởi áo định băng bó cho nghĩa huynh, nhưng nhát đao ấy của Đoàn Thiên Đức sả từ cánh tay vào ngực, vết thương kéo dài suốt nửa người lại không sao băng bó.

Quách Khiếu Thiên dần dần tỉnh lại, nói:

- Huynh đệ, ngươi đi cứu vợ và chị dâu ngươi, ta... ta... thì không cần đâu...

Nói xong tắt hơi chết luôn. Dương Thiết Tâm và nghĩa huynh tình như cốt nhục thấy y chết thảm, trong lòng bi phẫn, chợt trong óc lóe lên một tia sáng, nghĩ tới lúc hai người kết giao từng thề "Chỉ

mong được chết cùng ngày cùng tháng cùng năm", ngoảnh đầu nhìn quanh thì vợ mình và Quách đại tẩu trong lúc hỗn loạn không biết đã chạy đi đâu Y cất tiếng gọi lớn:

- Đại ca, ta đi báo thù cho anh?

Rồi cầm mâu xông vào đám quan quân chém giết. Lúc bấy giờ quan quân đã bày thành đội ngũ,

Đoàn Thiên Đức phát lệnh, tên bắn tới rào rào.

Dương Thiết Tâm hoàn toàn bất chấp, gạt tên xông mau vào. Một tên võ quan vung đại đao đón đường chém xuống, Dương Thiết Tâm thân hình nghiêng đi một cái đột nhiên lăn vào dưới bụng ngựa. Tên võ quan kia một đao chém trượt, đang kìm ngựa lại thì hậu tâm đã bị một mâu đâm suốt qua.

Dương Thiết Tâm hất cái xác ra nhảy lên lưng ngựa, vũ động trường mâu.

https://thuviensach.vn

Đám quan quân không dám đón đánh, bỏ chạy tứ tán. Y xung sát một hồi, chỉ thấy một tên võ quan ôm một người phụ nữ cưỡi trên ngựa phi nhanh.

Dương Thiết Tâm phi thân xuống ngựa, vung mâu đập ngã một tên lính, cướp lấy cung tên trong tay y, dưới ánh lửa nhắm thật đúng con ngựa của tên võ quan kia, vù một tiếng phóng tên ra, trúng vào mông ngựa, con ngựa chúi hôn về phía trước, hai người ngồi trên ngựa cũng lăn xuống đất.

Dương Thiết Tâm lại bắn thêm một phát giết chết tên võ quan rồi cầm thương xông qua, chỉ thấy người phụ nữ ấy lồm cồm dưới đất bò dậy, chính là vợ mình.

Bao Tích Nhược vừa nhìn thấy chồng, vừa mừng vừa sợ, lao vào ôm chầm lấy y. Dương Thiết Tâm hỏi:

- Đại tẩu đâu?

Bao Tích Nhược đáp:

- Phía trước, bị... bị... quan quân bắt đi rồi!

Dương Thiết Tâm nói:

- Nàng chờ ở đây, để ta đi cứu chị ấy.

Bao Tích Nhược hoảng sợ nói:

- Phía sau lại có quan quân đuổi tới kìa!

Dương Thiết Tâm quay đầu nhìn, quả thấy một đám quan quân cầm đuốc tràn tới. Dương Thiết Tâm nghiến răng nói:

- Đại ca chết rồi, ta bất kể thế nào cũng phải cứu được đại tẩu, bào toàn giọt máu của Quách gia. Chỉ

https://thuviensach.vn

cần trời thương, thì ta với nàng rồi đây sẽ có ngày gặp lại. Bao Tích Nhược nắm chặt tay áo chồng liều chết không buông, khóc nói:

- Chúng ta vĩnh viễn không thể chia lìa, chàng đã nói rồi, chúng ta cho dù phi chết cũng chết một chỗ! Có đúng không? Chàng đã nói thế mà!

Dương Thiết Tâm trong lòng chua xót, ôm chặt vợ vào lòng rồi dứt khoát gỡ hai tay nàng ra, cầm mâu đuổi lên phía trước, chạy được mười bước quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vợ khóc lăn ra trong đám bụi đất phía sau quan quân đã xông tới sát người nàng. Dương Thiết Tâm đưa tay áo lau nước mắt, mồ hôi và máu trên mặt, bỏ hết chuyện sống chết ra ngoài, chỉ mong cứu được Lý thị, bảo toàn dòng dõi của nghĩa huynh, đuổi theo một hồi lại đoạt được một con ngựa, bắt được một tên lính tra hỏi, biết được Lý thị đang ở phía trước.

Y phóng ngựa đuổi mau, chợt nghe trong cánh rừng ven đường có tiếng phụ nữ khóc lớn, vội vàng kéo cương ngựa quay lại xông vào rừng, chỉ thấy Lý thị hai tay đã cởi trói, đang đánh nhau với hai tên lính. Nàng là con gái nhà nông, thân thể khỏe mạnh, tuy không biết võ công nhưng lúc bấy giờ

liều mạng chống trả cũng có thêm một phần sức mạnh, hai tên lính kia vừa cười vừa chửi nhưng nhất thời cũng không làm gì được nàng. Dương Thiết Tâm cũng không buồn lên tiếng, xông vào đâm mỗi tên một mâu, giết chết hai tên lính, đỡ Lý thị lên yên ngựa, hai người cùng cưỡi quay lại tìm vợ.

Chạy tới chỗ chia tay Bao thị thì đã không còn người nào. Lúc bấy giờ trời vừa rạng sáng, y xuống ngựa tìm kiếm, chỉ thấy trên mặt đất đầy vết móng ngựa, còn có dấu vết giằng co níu kéo, nghĩ rằng chắc vợ đã bị quan quân bắt đi rồi.

Dương Thiết Tâm vội vàng lên ngựa, hai chân thúc loạn vào hông ngựa, cơn ngựa bị đau, phóng mau như gió. Đang lúc gấp gáp, chợt ven đường có

https://thuviensach.vn

tiếng tù và vang lên, mười mấy tên võ sĩ áo đen xông ra. Người đi đầu cầm lang nha bổng sấn tới đập xuống. Dương Thiết Tâm đưa mâu gạt ra, đâm trả

một mâu, người kia rút bổng đón đỡ, bổng pháp rất kỳ lạ, không giống lộ số võ thuật Trung nguyên.

Dương Thiết Tâm trước đây cùng Quách Khiếu Thiên đàm luận võ nghệ, biết năm xưa trong các hảo hán Lương Sơn Bạc có một vị là Tích lịch hỏa Tần Minh, lang nha bổng pháp thiên hạ vô song, nhưng ngoài ông ta thì trước nay hào kiệt võ lâm dùng loại binh khí này rất ít, vì lang nha bổng rất nặng, nếu không có sức khỏe thì không dễ sử dụng theo ý mình. Chỉ có quan tướng quân Kim thì rất thích dùng, vì người Kim sinh trưởng ở vùng Liêu Đông giá lạnh, thân thể to lớn khỏe mạnh, binh khí nặng thì ra trận dễ chiếm ưu thế. Năm xưa quân Kim vào cướp, đùng lang nha bổng đánh đập quân dân Đại Tống. Bách tính sau khi rức giận lại kể một chuyện cười.

Giáp nói: Quân Kim có gì đáng sợ, họ có một cái chúng ta cũng có một cái chống lại.

Ất nói: Quân Kim có Kim Ngột Truật.

Giáp nói: Chúng ta có Hàn Thiếu bảo.

Ất nói: Quân Kim có Lãnh Tử mã.

Giáp nói: Chúng ta có Ma Trát đao.

Ất nói: Quân Kim có lang nha bổng.

Giáp nói: Chúng ta có Thiên linh cái.

Thiên linh cái rức đỉnh đầu, lang nha bổng của quân Kim đánh tới thì bách tính Đại Tống chỉ có cách giơ đầu ra đỡ, trong câu chuyện cười hàm chứa

https://thuviensach.vn

cả nỗi bi phẫn vô hạn.

Lúc bấy giờ Dương Thiết Tâm đánh nhau với người sử lang nha bổng vài hợp, nhớ lại việc đàm luận với Quách Khiếu Thiên trước kia càng thêm nghi ngờ, bổng pháp của người kia rõ ràng là quan tướng quân Kim, sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Lại đánh thêm vài hợp, chiêu số càng mau, nhấc mâu đâm người kia ngã lăn xuống ngựa. Đám còn lại cả kinh, la thét chạy tứ tán. Dương Thiết Tâm quay đầu nhìn Lý thị ngồi sau lưng xem trong lúc chiến đấu nàng có bị thương không, đột nhiên từ

đám rừng rậm có một mũi tên ngầm bắn ra, Dương Thiết Tâm không kịp tránh, bị mũi tên ấy bắn trúng hậu tâm. Lý thị cả kinh, gọi lớn:

- Thúc thúc, tên, tên!

Dương Thiết Tâm trong lòng lạnh buốt:

- Không ngờ hôm nay ta lại chết ở đây! Nhưng trước khi ta chết cũng phi đánh tan đám giặc này, giúp đại tẩu đào sinh.

Lúc ấy bèn vung mâu quát lớn xông vào chỗ đông người đánh giết, nhưng vết thương trên lưng quá nặng, trước mắt chợt thấy tối sầm, ngất đi ngã gục trên lưng ngựa.

Lúc ấy Bao Tích Nhược bị chồng đẩy ra, trong lòng đau như dao cắt, quay nhìn thì quan quân đã đuổi sát tới vừa định chạy trốn đã bị mấy tên lính đỡ lên một con ngựa. Một tên võ quan nhấc đuốc lên soi vào mặt nàng nhìn kỹ một lúc, gật gật đầu nói:

- Không ngờ hai thằng nghiệt rử kia lại có bản lĩnh như thế, đả thương không ít anh em bọn ta.

Một tên võ quan khác cười nói:

https://thuviensach.vn

- Bây giờ có thể nói là đại công cáo thành, chuyến này vất vả, mỗi người cũng phải được thưởng mười mấy lượng bạc.

Tên võ quan kia nói:

- Hừ, chỉ cần quan trên ăn bớt ít thôi.

Rồi quay đầu nhìn tên lính thổi kèn hiệu nói:

- Rút quân!

Lúc ấy tên lính kia nhấc tù và lên, tu tu tu thổi một tràng.

Bao Tích Nhược nín khóc nuốt lệ, trong lòng chỉ nghĩ tới chồng, không biết tính mệnh y ra sao. Lúc ấy trời đã sáng hẳn, trên đường bắt đầu có người đi, bách tính nhìn thấy quan quân đều len lét tránh xa. Bao Tích Nhược lúc đầu sợ quan quân vô lễ, nào ngờ đám võ quan ngôn ngữ cử chỉ rõ ràng đều rất khách khí, bấy giờ mới hơi yên tâm.

Đi được vài dặm, đột nhiên phía trước có tiếng reo ầm ầm, hơn mười người áo đen tay cầm binh khí từ cạnh đường đánh ra, người đi đầu quát:

- Bọn quan quân vô sỉ tàn hại dân lành mau xuống ngựa nộp mạng.

Viên võ quan dẫn đầu cả giận quát lớn:

- Bọn phỉ, đồ chuột nhắt phương nào lại dám tới làm loạn ở kinh thành?

Mau mau tránh ra.

Bọn áo đen kia cũng không lên tiếng, xông vào giữa đám quan quân, đôi bên hỗn chiến. Quan quân tuy đông người nhưng bọn kia ai cũng võ nghệ tinh thông, nhất thời bất phân thắng bại. Bao Tích Nhược mừng thầm, tự nhủ:

https://thuviensach.vn

- Biết đâu là bạn bè của Thiết ca được tin tới cứu?

Trong lúc hỗn chiến, một mũi tên bắn tới trúng vào mông con ngựa Bao Tích Nhược cưỡi, con ngựa bị đau, tung vó phóng mau về phía bắc. Bao Tích Nhược cả kinh, hai tay ôm cứng cổ ngựa, chỉ sợ rơi xuống đất. Chỉ nghe sau lưng có tiếng vó ngựa rất gấp, một người cưỡi ngựa đuổi theo.

Chớp mắt một con ngựa đen vượt qua, người cưỡi ngựa tay cầm thòng lọng khua mấy vòng trên

không, vút một tiếng, sợi thòng đọng bay ra chụp xuống con ngựa của Bao Tích Nhược, hai ngựa cùng chạy song song.

Người kia dần dần rút ngắn dây, hai con ngựa cũng dần dần chạy chậm lại, chạy thêm vài mươi bước, người kia huýt một tiếng sáo, con ngựa đen y cưỡi đứng lại. Con ngựa của Bao Tích Nhược cưỡi bị con ngựa đen giằng lại không sao chạy được nữa, hí lớn một tiếng, đứng thẳng giơ hai chân trước lên.

Bao Tích Nhược vất vả suốt từ nửa đêm, vừa hoảng sợ vừa đau lòng, lúc ấy không giữ được dây cương nữa, hai tay lỏng ra, ngã luôn xuống đất ngất đi. Nàng ngất đi không biết bao lâu, khi dần dần tỉnh lại chỉ thấy mình đang nằm trên một chiếc giường êm, lại thấy trên người dường như được đắp một tấm chăn gấm rất ấm áp, nàng mở mắt ra thì vật đầu tiên nhìn thấy là nóc màn màu thanh hoa, té ra đang nằm trên giường. Nàng quay đầu qua nhìn, thấy trên chiếc bàn đầu giường có một ngọn đèn dầu, dường như người đàn ông áo đen đang ngồi cạnh giường.

Người kia nghe thấy nàng trở mình, vội vàng đứng lên nhẹ nhàng vén màn ra, hạ giọng hỏi:

- Tỉnh rồi à?

https://thuviensach.vn

Bao Tích Nhược thần trí vẫn chưa hoàn toàn bình thường, chỉ thấy người ấy có vẻ quen quen. Người ấy đưa tay sờ lên trán nàng, nhẹ nhàng nói:

- Đã bớt sốt rồi, y sinh vào đây mau.

Bao Tích Nhược mơ mơ màng màng, lại chìm vào giấc ngủ. Qua một lúc, cảm thấy như có y sinh bắt mạch cho nàng, lại có người đổ thuốc cho.

Nàng đang mê man đột nhiên giật mình tỉnh lại, kêu lớn:

- Thiết ca, Thiết ca!

Lại thấy có người vỗ khẽ vào vai nàng, hạ giọng an ủi. Nàng tỉnh lại lần thứ hai thì trời đã sáng, không kìm được tiếng rên. Một người bước tới gần vén màn ra. Lúc ấy đối diện, Bao Tích Nhược nhìn thấy rõ ràng bất giác hoảng sợ, người ấy diện mục thanh tú, khóe môi lộ vẻ tươi cười, chính là thiếu niên sắp chết trong bãi tuyết mà nàng đã cứu mấy tháng trước. Bao Tích Nhược nói:

- Đây là nơi nào, chồng ta đâu rồi?

Thiếu niên kia xua xua tay tỏ ý không nên nói lớn, hạ giọng nói:

- Bên ngoài quan quân đuổi bắt rất gấp, chúng ta hiện đang ngụ trong một nhà nông dân. Tiểu nhân lớn mật, nhận bừa là chồng của nương tử, xin nương tử đừng để lộ hình tích.

Bao Tích Nhược chợt đỏ mặt, gật gật đầu, lại hỏi:

- Chồng ta đâu rồi?

Người kia nói:

- Nương tử còn yếu, đợi khi nào khỏe hẳn, tiểu nhân sẽ từ từ kể lại:

https://thuviensach.vn

Bao Tích Nhược cả kinh, nghe ngữ khí của y thì tựa hồ chồng mình đã gặp chuyện không hay, hai tay nắm chặt góc chăn, run lên nói:

- Y... y... sao rồi?

Người kia không chịu trả lời, chỉ nói:

- Bây giờ nương tử có sốt ruột cũng vô ích, sức khỏe là quan trọng.

Bao Tích Nhược hỏi:

- Y... y chết rồi à?

Người kia trên mặt hiện vẻ không biết làm sao, gật gật đầu nói:

- Dương gia bất hạnh, bị quan quân hại chết rồi.

Nói xong chỉ lắc đầu thở dài. Bao Tích Nhược đau đớn ngất đi, hồi lâu mới tỉnh, bật tiếng khóc lớn.

Người kia hạ giọng an ủi, Bao Tích Nhược sụt sùi nói:

- Y... vì sao y chết?

Người kia nói:

- Dương gia có phải trạc hai mươi tuổi, lưng dài vai rộng, tay cầm một thanh trường mâu không?

Bao Tích Nhược nói:

- Đúng rồi.

Người kia nói:

https://thuviensach.vn

- Sáng nay ta thấy y đánh nhau với quan quân, giết chết mấy người, đáng tiếc... ồ, đáng tiếc là một tên võ quan lén tới phía sau đâm trúng lưng y một thương.

Bao Tích Nhược vợ chồng tình nặng lại ngất đi lần nữa, hôm ấy không ăn uống gì, quyết ý tuyệt thực chết theo chồng. Người kia cũng không cưỡng ép, cả ngày chỉ hòa nhã trò chuyện cho nàng khuây khỏa. Bao Tích Nhược sau cùng thấy mình có lỗi, bèn hỏi:

- Cao tính đại danh của tướng công là gì? Tại sao biết ta có nạn mà tới cứu?

Người kia nói:

- Tiểu nhân họ Nhan tên Liệt, hôm trước cùng mấy người bạn đi ngang qua đó, gặp lúc quan quân tàn hại lương dân. Tiểu nhân thấy chuyện bất bình ra tay giúp đỡ, không ngờ trời cao có mắt, lại cứu được đại ân nhân của mình, cũng đúng là duyên trời run rủi.

Bao Tích Nhược nghe thấy bốn chữ “Duyên trời run rủi” đỏ bừng mặt, quay đầu vào vách không nhìn ngó gì tới y nữa, trong lòng nghĩ ngợi, đột nhiên nảy ý nghi ngờ, quay ra hỏi:

- Ngươi và quan quân vốn cùng bọn mà?

Nhan Liệt nói:

- Cái... cái gì?

Bao Tích Nhược nói:

- Hôm trước chẳng phải vì ngươi cùng quan quân cùng tới bắt vị đạo trưởng kia mới bị thương sao?

Nhan Liệt nói:

https://thuviensach.vn

- Chuyện hôm ấy quả thật oan uổng. Tiểu nhân rừng phương Bắc xuống, định tới phủ Lâm An, đi ngang quý thôn, nào ngờ bỗng dưng bị một mũi tên bắn trúng bả vai. Nếu không có nương tử ra tay cứu giúp thì đúng là chết không nhắm mắt. Rốt lại họ muốn bắt đạo sĩ nào vậy? Đạo sĩ bắt quỷ, quan quân lại bắt đạo sĩ, đúng là một chuyện hồ đồ.

Nói xong phì cười.

Bao Tích Nhược nói:

- À, té ra ngươi là người qua đường, không phải cùng bọn với họ. Ta cứ cho rằng ngươi cũng tới bắt vị đạo trưởng kia, hôm ấy thật còn không muốn cứu ngươi.

Lúc ấy bèn kể lại lý do vì sao quan quân tới bắt Khưu Xử Cơ và việc y giết chết quan quân ra sao.

Bao Tích Nhược kể một lúc lại thấy y chăm chăm nhìn mình, vẻ mặt như ngây như dại, dường như

không hề chú ý lắng nghe, lập tức im bặt. Nhan Liệt giật mình cười lấy lòng nói:

- Xin lỗi. Ta đang nghĩ cách làm thế nào trốn thoát không để quan quân đuổi bắt.

Bao Tích Nhược khóc nói:

- Chồng ta... chồng ta đã chết, ta còn sống làm gì? Ngươi đi một mình đi.

Nhan Liệt lấy vẻ mặt nghiêm trang nói:

- Nương tử! Quan nhân bị quan quân giết hại, nỗi oan không sao sáng tỏ, nàng không tìm cách báo thù cho y mà lại quyết ý muốn chết. Quan nhân

https://thuviensach.vn

lúc sinh tiền là bậc anh hùng hào kiệt, y ở dưới cửu tuyền thấy thế biết đâu không nhắm mắt được?

Bao Tích Nhược nói:

- Ta là một người đàn bà yếu ớt làm sao báo thù?

Nhan Liệt sắc mặt đầy vẻ phẫn hận nghĩa khí, hiên ngang nói:

- Nương tử muốn trả cái thù giết chồng, chuyện đó tiểu nhân xin gánh vác. Nàng có biết kẻ thù là ai không?

Bao Tích Nhược ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Là viên tướng thống suất quan quân tên Đoàn Thiên Đức, trán có vết đao, mặt có dấu ấn.

Nhan Liệt nói:

- Đã có tên họ, lại có nhân dạng thì cho dù y trốn tới chân trời góc biển cũng không phải không trả

thù được.

Y bước ra ngoài bưng vào một bát cháo, trong có một cái trứng vịt muối đã bóc vỏ, nói:

- Nàng không thương thân thì làm sao trả thù?

Bao Tích Nhược nghĩ thấy có lý, đón lấy bát cháo chậm rãi ăn.

Sáng sớm hôm sau, Bao Tích Nhược mặc áo xuống giường, soi gương chải đầu, tìm một miếng vải trắng cắt thành một đóa hoa trắng giắt ở mái tóc để tang cho chồng, chỉ thấy người trong gương dung mạo như hoa mà vợ chồng đã sớm âm dương đôi ngả, trong lòng đau xót, lại nằm phục xuống

https://thuviensach.vn

bàn khóc lóc. Nhan Liệt từ ngoài bước vào, đợi nàng khóc xong, ngọt ngào nói:

- Quan quân ngoài đường đều đã rút lui, chúng ta đi thôi.

Bao Tích Nhược theo y ra khỏi nhà. Nhan Liệt lấy ra một đĩnh bạc đưa chủ nhà, dắt hai con ngựa lại.

Con ngựa mà Bao Tích Nhược cưỡi vốn đã bị trúng tên, lúc ấy Nhan Liệt đã rịt lại vết thương cho nó.

Bao Tích Nhược nói:

- Đi đâu đây?

Nhan Liệt đưa mắt có ý bảo nàng không nên nói nhiều chỗ đông người rồi đỡ nàng lên ngựa, hai người dong cương song song đi về phía Bắc. Đi được hơn mười dặm, Bao Tích Nhược lại hỏi:

Ngươi đưa ta đi đâu đây?

Nhan Liệt nói:

- Chúng ta trước tiên tìm chỗ nào trốn tránh được thì nghỉ lại tránh tai nạn trước đã. Đợi khi quan quân lơi lỏng, tiểu nhân sẽ trở lại tìm xác quan nhân an táng, sau đó sẽ tìm thằng gian tặc Đoàn Thiên Đức giết y trả thù cho quan nhân.

Bao Tích Nhược tính tình nhu hòa, ít khi có chủ ý huống hồ sau cơn đại nạn, khổ cực không nơi nương tựa, thấy y suy nghĩ chu đáo, trong lòng nảy mối cảm kích, nói:

- Nhan tướng công, ta... ta làm sao trả ơn người?

Nhan Liệt hiên ngang nói:

https://thuviensach.vn

- Tính mệnh của ta là do nương tứ cứu, kiếp này tiểu nhân xin để cho nương tử sai sử, dù tan xương nát thịt, dầu sôi lửa bỏng cũng xin vâng lệnh.

Bao Tích Nhược nói:

- Chỉ mong giết được gã Đoàn Thiên Đức xấu xa, trả mối đại thù cho Thiết ca thì ta sẽ chết theo y.

Nghĩ tới đó lại ứa nước mắt. Hai người đi được một ngày, chiều tối ghé vào trấn Trường An nghỉ lại.

Nhan Liệt tự xưng là một cặp vợ chồng, hỏi lấy một phòng. Bao Tích Nhược trong lòng hồi hộp không yên, lúc ăn cơm chiều không nói tiếng nào, ngầm nắm thanh đơn kiếm mà Khưu Xử Cơ tặng, trong lòng đã định chủ ý: „Chỉ cần y có chút nào vô lễ thì mình sẽ một kiếm tự sát".

Nhan Liệt sai tiểu nhị mang hai tấm đệm cỏ vào phòng, chờ tiểu nhị ra rồi, cài chặt cửa phòng, trải đệm xuống đất, tới nằm trên đệm, đắp một tấm da Cừu nhìn Bao Tích Nhược nói:

- Chúc nương tử ngủ ngon!

Nói xong nhắm mắt lại. Bao Tích Nhược tim đập thình thình, nhớ tới trượng phu đã qua đời quả thật lòng như dao cắt, ngồi im suốt nửa giờ rồi thở dài một tiếng, cũng tắt đèn, nắm chặt thanh đoản kiếm, để nguyên quần áo nằm xuống giường.

Hôm sau lúc Bao Tích Nhược tỉnh dậy thì Nhan Liệt đã thu thập xong vật dùng, sai tiểu nhị mang điểm tâm ra. Bao Tích Nhược thầm cảm kích y là bậc quân tử chí thành, lòng nghi ngại đề phòng đã giảm quá nửa. Lúc ăn điểm tâm thấy là một đĩa thịt gà xé, một đĩa chân giò sấy, một đĩa lạp xưởng, một đĩa cá hun khói, ngoài ra còn thêm một nồi nhỏ cháo gạo thơm phức. Nàng sinh trưởng trong một gia đình đủ ăn, từ khi về nhà họ Dương làm ruộng để sống, ngày thường ăn điểm tâm chỉ là mấy cọng dưa cải, nửa

https://thuviensach.vn

quả trứng muối, ngoài những dịp tết nhất, lễ lạt thì đời nào được ăn uống ngon lành như thế này? Cho nên lúc ăn sáng, trong lòng cứ áy náy không yên.

Họ ăn xong, tiểu nhị đưa vào một cái bọc. Lúc ấy Nhan Liệt đã ra khỏi phòng, Bao Tích Nhược hỏi:

- Cái gì thế?

Tiểu nhị đáp:

- Hôm nay tướng công ra đi từ sớm mua về, là y phục để nương tử thay đổi, tướng công nói mời nương tử thay áo rồi lên đường.

Nói xong đặt xuống bước ra. Bao Tích Nhược mở ra xem, chỉ thấy là một bộ váy áo tuyền màu trắng, hài trắng dây lưng trắng đủ bộ, ngay cả áo trong, quần trong cho tới khăn choàng, khăn tay cũng đều đầy đủ, bèn nghĩ thầm:

- Y chỉ là một thiếu niên nam tử, sao lại suy nghĩ chu đáo đến thế?

Lúc nàng thay áo trong, nghĩ tới lúc Nhan Liệt cầm nó khi mua, bất giác đỏ bừng mặt. Nàng đang đêm hấp tấp rời khỏi nhà, y phục vốn đã không đầy đủ lại thêm một đêm vất vả bôn ba, quần áo càng đầy bụi bặm, lúc thay xong quần áo tinh thần bất giác cũng phấn chấn. Khi Nhan Liệt trở vào thì nàng đã tươi tắn trong bộ quần áo mới.

Hai người giục ngựa lên đường, có lúc người trước người sau, có lúc sóng vai cùng đi. Bấy giờ đúng lúc sắc xuân tươi thắm nhất ở Giang Nam, ven đường liễu rủ thướt tha, mùi hoa say người, cỏ lúa trên ruộng xanh mướt một màu.

Nhan Liệt muốn nàng khuây khỏa, thỉnh thoảng nói chuyện chỉ chỏ nọ kia. Cha Bao Tích Nhược vốn là thầy đồ đi thi không đậu ở trấn nhỏ, chồng và

https://thuviensach.vn

nghĩa huynh Quách Khiếu Thiên đều là hán tử thô hào, trong đời nàng quả thật chưa từng gặp qua người đàn ông nào tuấn nhã tài hoa như thế, chỉ thấy y câu nào chữ nào cũng có hàm ý sâu xa, trong lòng ngấm ngầm khen ngợi. Có điều thấy cứ đi mãi lên phía bắc, càng lúc càng xa Lâm An, mà y lại tuyệt nhiên không nói gì tới việc trả thù, càng không nói tới việc chôn cất chồng mình, nhịn không được bèn nói:

- Nhan tướng công, không biết xác chồng ta ở đâu?

Nhan Liệt nói:

- Không phải tiểu nhân không chịu đi tìm xác tôn phu an táng cho y, mà thật tình vì hôm trước cứu nương tử đã giết chết quan quân, đang lúc nguy hiểm này chỉ cần ta xuất hiện gần Lâm An là nhất định sẽ gặp độc thủ của quan quân. Hiện nay quan phủ truy lùng nương tử khắp nơi, nói tôn phu quân giết quan quân mưu làm phản, tội nhiều ác lớn, tìm bắt cả gia quyến của y, đàn ông thì chém đầu, đàn bà thì sung làm quan kỹ. Tiểu nhân chết không đáng tiếc nhưng nếu nương tử không người bảo vệ, để quan quân bắt được thì nhất định sẽ gặp chuyện thê thảm. Tiểu nhân ở dưới suối vàng cũng phải đau lòng không nhắm mắt được.

Bao Tích Nhược nghe y nói rất thành khẩn, bèn gật gật đầu. Nhan Liệt nói:

- Ta đã nghĩ kỹ rồi, chuyện quan trọng nhất hiện tại là chôn cất tôn phu quân. Tới Gia Hưng rồi, ta sẽ

bỏ tiền ra nhờ người tới Lâm An thu xếp ổn thỏa. Nếu nương tử muốn ta phải đích thân đi mới yên tâm thì sau khi tới Gia Hưng thu xếp chỗ ăn ở cho nương tử xong, tiểu nhân sẽ liều mạng đi cũng được.

Bao Tích Nhược nghĩ bắt y xông pha nguy hiểm cũng vô lý, bèn nói:

- Nếu tướng công có thể tìm người thu xếp ổn thỏa thì cũng được rồi.

https://thuviensach.vn

Lại nói:

- Chồng ta có người nghĩa huynh tên Quách Khiếu Thiên cũng gặp nạn cùng lúc, phiền tướng công an táng cho y luôn. Ta... ta...

Nói xong chợt sa nước mắt. Nhan Liệt nói:

- Chuyện đó rất dễ, nương tử cứ yên tâm. Còn chuyện trả thù thì thằng giặc Đoàn Thiên Đức là võ quan của triều đình, muốn giết quả thật không dễ, hiện y lại đề phòng nghiêm ngặt, chỉ có cách thong thả chờ cơ hội.

Bao Tích Nhược chỉ muốn giết chết kẻ thù xong sẽ tự sát theo chồng, Nhan Liệt nói thế tuy câu nào cũng là sự thật, nhưng không biết phi tới ngày nào năm nào mới có thể trả thù được, trong lòng chợt đau xót bật tiếng khóc lớn, nức nở nói:

- Ta cũng không muốn trả thù nữa. Chồng ta anh hùng như thế mà còn bị hại, ta.., ta.., là một người đàn bà yếu đuối, thì... thì làm được gì? Ta cứ chết theo chồng là được.

Nhan Liệt trầm ngâm một lúc, dường như có điều rất khó khăn, sau cùng mới nói:

- Nương tử, nàng tin ta không?

Bao Tích Nhược gật gật đầu. Nhan Liệt nói:

- Trước mắt chúng ta chỉ có lên phương Bắc mới có thể thoát khỏi tay quan quân truy bắt. Quan quân Đại Tống không thể vượt qua biên giới phía Bắc để bắt người, chỉ cần chúng ta qua sông là không còn nguy hiểm gì nữa. Chờ sự tình lắng xuống, chúng ta lại sẽ xuống Nam báo thù rửa hận.

Nương tử cứ yên tâm, mối huyết hải thâm thù này của quan nhân, tiểu nhân xin ra sức gánh vác.

https://thuviensach.vn

Bao Tích Nhược vô cùng ngần ngại: mình thì nhà tan người chết, nhìn quanh không ai là người thân, nếu không theo y thì một thân đàn bà yếu đuối lẻ loi biết tìm nơi nào mà nương náu? Tối hôm trước đã tận mắt thấy quan quân hung hãn giết người đốt nhà, nếu rơi vào tay chúng, bị bắt làm quan kỹ thì đúng là muốn sống không được, muốn chết không được.

Nhưng người này không phải thân thích chẳng phải bạn bè, mà mình vốn là quả phụ thủ tiết thì làm sao có thể đi chung với một người đàn ông như vậy? Bây giờ nếu rút kiếm tự sát nhất định người kia sẽ cản trở. Chỉ thấy đường đi xa xôi, ngày về mờ mịt, nghĩ lui nghĩ tới, đúng là trăm mối tơ vò.

Nàng đau thương khóc lóc suốt mấy ngày, lúc ấy ngay cả nước mắt dường như cũng đã cạn hết.

Nhan Liệt nói:

- Nếu nương tử thấy tiểu nhân tính toán không chu đáo thì cứ việc sai bảo, tiểu nhân nhất định sẽ

vâng lời.

Bao Tích Nhược thấy y mười phần nhún nhường, lại thấy mình có lỗi, trừ phi mình chết ngay bây giờ thì mọi việc đều kết thúc, nếu không hiện cũng không còn cách nào khác, không biết làm sao đành cúi đầu nói:

- Ngươi cứ xem xét mà làm.

Nhan Liệt cả mừng nói:

- Ơn lớn cứu mạng của nương tử, tiểu nhân trọn đời không dám quên, nương tử...

Bao Tích Nhược nói:

- Chuyện đó từ nay trở đi đừng nhắc tới nữa.

https://thuviensach.vn

Nhan Liệt nói: “Dạ dạ”.

Chiều hôm ấy hai người nghỉ lại ở một khách điếm tại trấn Giáp Thạch, vẫn ngủ chung phòng. Từ

khi Bao Tích Nhược ưng thuận cùng lên phương Bắc thì lời lẽ cử chỉ của Nhan Liệt đã không còn cẩn thận như trước, thỉnh thoảng lộ vẻ vui mừng đắc ý. Bao Tích Nhược dần dần thấy có điều không ổn, có điều vì y không hề vượt lễ nên nghĩ thầm rằng chẳng qua y mang ơn muốn báo đáp, xem ra không đến nỗi có ý khác.

Giữa trưa hôm sau, hai người tới Gia Hưng. Đây là đô thành lớn ở Chiết Tây, là nơi thương nhân buôn bán tơ lụa, thóc gạo tụ họp, trước nay mười phần phồn vinh, sau khi nhà Tống chạy về phương Nam, Gia Hưng gần kinh sư, quang cảnh lại càng náo nhiệt.

Nhan Liệt nói:

- Chúng ta tìm một khách sạn nghỉ ngơi.

Bao Tích Nhược trước giờ vẫn sợ quan quân đuổi theo bèn nói:

- Trời còn sớm, cứ đi thêm một đoạn nữa.

Nhan Liệt nói:

- Ở đây hàng quán không kém, y phục của nương tử cũ rồi, nên mua vài món thay đổi.

Bao Tích Nhược sửng sốt nói:

- Quần áo này mới thay hôm qua mà? Chẳng lẽ đã cũ rồi sao?

Nhan Liệt nói:

https://thuviensach.vn

- Trên đường bụi bặm, quần áo mặc một hai ngày đã không còn sạch sẽ, mà nói lại thì nương tử dung mạo như thế chẳng lẽ lại không xứng đáng mặc quần áo sang trọng?

Bao Tích Nhược nghe y ca ngợi dung mạo của mình, trong lòng vui vẻ, cúi đầu nói:

- Ta đang có tang...

Nhan Liệt nói ngay:

- Tiểu nhân biết mà.

Bao Tích Nhược bèn không nói gì nữa. Nàng dung mạo xinh đẹp nhưng chồng là Dương Thiết Tâm trước nay chưa từng khen ngợi như thế, bèn cúi đầu đưa mắt nhìn trộm Nhan Liệt, thấy y hoàn toàn không có vẻ khinh bạc, nhất thời trong lòng xao xuyến, cũng không biết nên buồn hay vui.

Nhan Liệt hỏi người đi đường, tìm tới khách sạn Tú Thủy lớn nhất trong thành vào trọ. Rửa ráy xong, Nhan Liệt cùng Bao Tích Nhược ăn điểm tâm, hai người ngồi đối diện trong phòng. Bao Tích Nhược muốn y qua nghỉ ở phòng khác nhưng không biết làm sao mở miệng, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, tâm sự ngổn ngang. Qua một lúc, Nhan Liệt nói:

- Xin nương tử cứ nghỉ ngơi, tiểu nhân đi mua vài món đồ sẽ trở về.

Bao Tích Nhược gật gật đầu, nói:

- Tướng công đừng tốn kém quá.

Nhan Liệt cười khẽ nói:

- Chỉ tiếc là nương tử đang có tang không thể dùng châu ngọc, có muốn tốn kém cũng không được.

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Đánh máy: BacQuai

Hồi 2(a)

Giang Nam Thất Quái

Nhan Liệt bước ra khỏi phòng, chỉ thấy giữa lối đi có một văn sĩ trung niên mang hài da, lẹp kẹp lẹp kẹp thành tiếng nghênh ngang bước tới trước mặt. Văn sĩ này vẻ mặt như cười mà không phải cười, trợn mắt méo miệng, dáng vẻ phờ phạc, toàn thân lấm lem dầu mỡ, áo quần xốc xếch, mặt đầy cáu ghét, xem ra ít nhất cũng hơn mười ngày chưa rửa mặt, cầm một cái quạt giấy rách lem luốc, vừa đi vừa phe phẩy.

Nhan Liệt thấy y rõ ràng là người tư văn mà dáng vẻ lại như thế bất giác cau mày bước mau về phía trước, chỉ sợ chạm vào y bị dây bẩn. Chợt nghe người ấy cười khan mấy tiếng, âm thanh rất chối tai, lúc đi ngang thuận tay xòe quạt ra đập vào vai y một cái. Nhan Liệt biết võ công nhưng lúc ấy lại không tránh kịp, không kìm được tức giận, quát:

- Làm cái gì thế?

Người kia lại cười khan một hồi, lẹp kẹp lẹp kẹp bước về phía trước, chỉ nghe y bước tới cuối lối đi nói với tiểu nhị:

- Ồ, tiểu nhị này, ngươi đừng thấy đại gia quần áo rách rưới mà coi thường, đại gia cũng có tiền đấy.

https://thuviensach.vn

Có gã tiểu tử rất tà môn, y cậy quần áo sang trọng để lòe người, lừa gạt dối trá, dụ dỗ phụ nữ, ăn cơm thì xù, ở trọ thì quỵt, loại người như thế ngươi nên để ý một chút. Để chắc ăn thì cứ bảo y đưa trước tiền phòng tiền cơm rồi sẽ nói chuyện.

Y cũng không chờ tiểu nhị trả lời, lại lẹp kẹp lẹp kẹp bỏ đi.

Nhan Liệt càng tức giận, nghĩ thầm: "gã tiểu tử này giỏi thật, câu ấy không phải nói móc mình thì gì?".

Tên tiểu nhị nghe người kia nói thế liếc y một cái, không khỏi sinh nghi, bèn bước tới trước mặt khom lưng cười nói:

- Lão gia người đừng trách, không phải tiểu nhân vô lễ...

Nhan Liệt biết ý hừ một tiếng nói:

- Trả tiền cho ngươi chứ gì!

Rồi đưa tay vào bọc, bất giác ngẩn người. Trong túi y vốn có bốn năm chục lượng bạc nhưng đưa tay vào lại thấy trống không! Tên tiểu nhị thấy vẻ mặt y khó coi, lại cho rằng người kia nói đúng, thần sắc lập tức không còn kính cẩn như trước, ưỡn ngực phình bụng nói:

- Thế nào? Không có tiền hả? Nhan Liệt nói:

- Ngươi chờ một lúc, ta về phòng lấy tiền.

Y chỉ cho rằng mình vội vàng ra cửa quên mang tiền theo, nào ngờ về phòng mở bao phục ra thì mấy chục lượng bạc trong bao phục đã không cánh mà bay. Số tiền này tại sao mà mất thì mình cũng hoàn toàn không biết, chuyện đó mới kỳ lạ, nghĩ thầm:

- Mới rồi Bao thị nương tử ra ngoài rửa tay, mình cũng vào nhà xí một lúc, trước sau không đầy thời gian tàn một nén hương, tại sao đã có người vào

https://thuviensach.vn

phòng ra tay? Bọn trộm cắp ở phủ Gia Hưng lợi hại thật.

Tiểu nhị đứng ở cửa phòng thò đầu nhìn vào thấy y không tìm được tiền bèn phát tác nói:

- Người đàn bà kia là vợ ngươi phải không? Nếu là mới mua thì sẽ làm liên lụy tới bọn ta đấy.

Bao Tích Nhược vừa thẹn vừa sợ, mặt mũi đỏ bừng. Nhan Liệt nhảy một bước ra cửa phòng, vung tay một cái đánh tên tiểu nhị đổ máu mũi, gãy mấy cái răng. Tên tiểu nhị ôm mặt kêu lên:

- Giỏi lắm! Đã ở trọ không trả tiền lại còn đánh người à!

Nhan Liệt đá luôn vào mông y một cái, tên tiểu nhị bay lộn nhào ra ngoài. Bao Tích Nhược hoảng sợ

nói:

- Chúng ta chạy ngay thôi, không ở đây được nữa.

Nhan Liệt cười nói:

- Đừng sợ, không có tiền thì hỏi họ mà lấy.

Rồi kéo một cái ghế ngồi ngay giữa cửa phòng. Không bao lâu tiểu nhị dẫn mười mấy tên lưu manh vung côn múa gậy sấn vào hậu viện. Nhan Liệt hô hô cười lớn, nói:

- Các ngươi muốn đánh nhau à?

Đột nhiên uốn lưng vọt ra, thuận tay cướp một ngọn côn, chỉ đông đánh tây trong chớp mắt đã đánh ngã bốn năm người. Đám lưu manh kia chỉ quen cậy sức làm càn, hà hiếp dân lành, lúc bấy giờ thấy tình thế không hay đều vứt bỏ gậy gộc, như một bầy ong chạy túa ra ngoài, mấy tên đang bò dưới

https://thuviensach.vn

đất cũng lồm cồm chồm dậy chạy theo, chỉ sợ rớt lại phía sau. Bao Tích Nhược sợ xanh mặt, run lên nói:

- Thế này thì to chuyện rồi, chỉ sợ làm kinh động quan phủ.

Nhan Liệt cười nói:

- Thì ta đang muốn quan phủ tới mà.

Bao Tích Nhược không biết y có ý gì, im lặng không nói. Qua khoảng nửa giờ, bên ngoài chợt có tiếng người huyên náo, hơn mười tên nha dịch cầm thương sắt đơn đao sấn vào hậu viện rung lục lạc leng keng quát tháo ầm ĩ:

- Đã đi buôn người lại còn hành hung thật chẳng ra sao!

Nhan Liệt vẫn ngồi bất động trên ghế. Đám nha dịch thấy y quần áo sang trọng, thần thái thản nhiên cũng không dám sấn lên. Người đứng đầu đám bộ khoái nói:

- Ngươi tên gì? Tới phủ Gia Hưng làm gì?

Nhan Liệt đáp:

- Ngươi gọi Cái Vận Thông lại đây.

Cái Vận Thông là Tri phủ Gia Hưng, đám nha dịch nghe y gọi thẳng tên thượng cấp đều vừa giấp vừa sợ. Viên bộ khoái kia nói:

- Ngươi điên rồi à? Lại dám gọi bừa tên của Cái đại gia.

Nhan Liệt đưa tay vào bọc lấy ra một phong thư ném lên bàn rồi đưa mắt nhìn lên nóc nhà, nói:

- Ngươi cầm về đưa Cái Vận Thông đọc, xem y có tới đây không?

https://thuviensach.vn

Viên bổ khoái kia cầm lấy phong thư, nhìn thấy chữ trên phong bì giật nảy mình nhưng không biết là thật hay giả bèn hạ giọng nói với đám nha dịch:

- Canh chừng y, đừng để y bỏ trốn, rồi lập tức chạy như bay ra ngoài.

Bao Tích Nhược ngồi trong phòng, tim đập thình thịch, không biết cát hung ra sao. Không bao lâu lại thấy mấy chục người nha dịch rầm rộ bước vào, hai người đi đầu mặc quan phục bước tới quỳ xuống lạy chào Nhan Liệt, bẩm:

- Bọn tỳ chức là Tri phủ Gia Hưng Cái Vận Thông, Tri huyện Tú Thủy Thượng Văn xin bái kiến đại nhân. Bọn ty chức không biết đại nhân quang lâm, không kịp ra đón từ xa, xin đại nhân tha tội.

Nhan Liệt xua xua tay, khẽ khom mình một cái, nói:

- Huynh đệ bị mất một ít tiền tại quý huyện, làm phiền hai vị tra xét giùm.

Cái Vận Thông vội nói: “Dạ, dạ”.

Rồi vẫy tay một cái, hai tên nha dịch bưng hai cái mâm đưa lên, một mâm là vàng ròng sáng ngời, một mâm là bạc ròng trắng xóa. Cái Vận Thông nói:

- Tỳ chức cai trị ở đây mà lại có kẻ gian dám trộm cắp tiền bạc của đại nhân, thật là tội của ty chức, chút ít này xin đại nhân nhận cho.

Nhan Liệt mỉm cười gật gật đầu, Cái Vận Thông lại cung cung kính kính đưa trả phong thư, nói:

- Ty chức đã sắp xếp xin mời đại nhân và phu nhân lên đường.

Nhan Liệt nói:

- Cần gì như thế, ta thích yên tĩnh, các ngươi đừng tới quấy rầy.

https://thuviensach.vn

Nói xong sa sầm mặt. Cái Vận Thông và Thượng Văn vội nói:

- Dạ, dạ? Đại nhân còn cần gì xin cứ sai khiến để bọn ty chức được kính biếu.

Nhan Liệt lắc đầu không đáp, xua xua tay mấy cái. Cái Phương hai người vội dẫn đám nha dịch rút lui. Tên tiểu nhị kia vốn đã sợ tái mặt, nhờ chưởng quỹ dắt tới tạ tội với Nhan Liệt, chỉ xin được tha chết, bị đánh vài mươi gậy cũng cam lòng. Nhan Liệt lấy một nén bạc trong mâm ném xuống đất cười nói:

- Không sao, ngươi cút mau đi cho ta.

Tên tiểu nhị ấy hoảng sợ không dám tin, viên chưởng quỹ thấy Nhan Liệt không có ác ý, sợ y nổi giận vội nhặt nén bạc, kế vừa đi vừa ngoảnh lại, đưa tên tiểu nhị ra khỏi phòng.

Bao Tích Nhược nãy giờ tâm thần bất định, hỏi:

- Phong thư kia có phép thuật gì vậy? Tại sao các quan nhìn thấy lại sợ hãi như thế?

Nhan Liệt cười đáp:

- Vốn ta không quản được họ nhưng bọn quan lại ấy cũng rất vô dụng. Triệu Khuếch dùng loại bị thịt như thế làm quan mà không mất nước thì thật không còn đạo lý gì nữa.

Bao Tích Nhược nói:

- Triệu Khuếch là ai?

Nhan Liệt nói:

- Thì là vua Ninh tông đương kim hoàng đế.

https://thuviensach.vn

Bao Tích Nhược hoảng sợ vội nói:

- Nói nhỏ chứ! Tên của thánh thượng sao lại gọi bừa như thế?

Nhan Liệt thấy nàng lo lắng cho mình thì rất cao hứng, cười nói:

- Ta gọi thì không sao. Tới phương Bắc rồi, chúng ta không gọi y là Triệu Khuếch thì gọi bằng gì?

Bao Tích Nhược nói:

- Phương Bắc à?

Nhan Liệt gật gật đầu, đang định lên tiếng, đột nhiên ngoài cổng có tiếng vó ngựa rất gấp, mấy mươi kỵ mã đã dừng lại ở cổng khách điếm.

Bao Tích Nhược sợ đến nỗi trên mặt không còn chút huyết sắc, nghe tiếng vó ngựa lập tức nghĩ tới việc quan binh đuổi bắt đêm trước, sắc mặt lập tức biến thành trắng bệch. Nhan Liệt thì cau mày một cái, dường như có vẻ không thích. Chỉ nghe tiếng bước chân, tiếng xô bàn ghế rồi có mấy mươi tên quân sĩ mặc áo bạc tiến vào hậu viện, nhìn thấy Nhan Liệt người nào cũng lộ vẻ vui mừng, đồng thanh kêu lên:

- Vương gia?

Rồi quỳ xuống làm lễ. Nhan Liệt mỉm cười nói:

- Rốt lại các ngươi cũng tìm tới được.

Bao Tích Nhược nghe họ gọi y là vương gia lại càng kinh ngạc, chỉ thấy đám đại hán ấy đứng lên, người nào cũng lưng hùm vai gấu, vô cùng hùng tráng. Nhan Liệt xua xua tay nói:

- Ra ngoài cả đi!

https://thuviensach.vn

Đám quân sĩ đồng thanh vâng dạ rồi xếp hàng một đi ra. Nhan Liệt quay qua Bao Tích Nhược nói:

- Nàng thấy đám thuộc hạ của ta so với quân Tống thì thế nào?

Bao Tích Nhược ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ họ không phải là quân Tống sao?

Nhan Liệt cười nói:

- Bây giờ ta nói thật với nàng, đó đều là tinh binh của Đại Kim quốc!

Nói xong buông tiếng cười rộ, dáng vẻ vô cùng đắc ý. Bao Tích Nhược run run nói:

- Vậy thì.., ngươi... ngươi cũng là...

Nhan Liệt cười nói:

- Không giấu gì nương tử, họ của tại hạ còn có một chữ Hoàn phía trước, tên thì còn có một chữ

Hồng phía trước. Tại hạ là Hoàn Nhan Hồng Liệt, vương tử thứ sáu của Đại Kim, người được phong là Triệu vương chính là kẻ hèn này.

Bao Tích Nhược từ nhỏ nghe cha nói chuyện nước Kim giày xéo sơn hà Đại Tống ra sao, hoàng đế

Đại Tống bị họ bắt đi không thả về ra sao, bách tính ở phương Bắc bị quân Kim tàn sát ra sao, từ khi được gả cho Dương Thiết Tâm, chồng nàng lại còn căm ghét người Kim hơn, nào ngờ người đi liền với mình suốt mấy hôm nay lại là vương tử nước Kim, qua cơn hoảng sợ thì nói không nên lời.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy nàng biến sắc vội ngưng tiếng cười, nói:

https://thuviensach.vn

- Ta từ lâu đã mến mộ cảnh phồn hoa của Nam triều nên năm rồi xin phụ hoàng phái tới Lâm An làm sứ giả chúc mừng năm mới. Ngoài ra vua Tống còn thiếu mấy chục vạn lượng bạc tuế cống chưa nộp, nên phụ hoàng sai ta tới đòi.

Bao Tích Nhược nói:

-Tuế cống à?

Hoàn Nhan Hồng Liệt nói:

- Phải, Tống triều muốn nước ta không tấn công, mỗi năm tiến cống vàng lụa, nhưng họ cứ nói là thu thuế không đủ nên rốt lại không chịu đưa một lần cho xong. Lần này ta không khách sáo với Hàn Sá Trụ, nói với y rằng nếu trong vòng một tháng không giao đủ thì ta sẽ đích thân đem quân tới lấy, không cần làm phiền y nữa.

Bao Tích Nhược nói:

- Thế Hàn Thừa tướng nói sao?

Hoàn Nhan Hồng Liệt nói:

- Y có gì mà nói? Ta chưa rời khỏi: Lâm An, vàng bạc vải vóc đã đưa qua sông rồi, ha ha...

Bao Tích Nhược cau mày im lặng. Hoàn Nhan Hồng Liệt nói:

- Chuyện đòi hỏi vàng lụa gì đó vốn cũng không cần tới ta phải đi, phái một sứ thần thì cũng xong.

Bản ý của ta là muốn xem núi sông hình thế, nhân vật phong tục Nam triều, không ngờ lại quen biết nàng, thật là ba sinh có phúc.

https://thuviensach.vn

Bao Tích Nhược trong lòng ngổn ngang trăm mối, đột nhiên thất thố, chỉ im lặng không nói gì. Hoàn Nhan Hồng Liệt nói:

- Ta đi mua quần áo cho nương tử.

Bao Tích Nhược cúi đầu nói:

- Không cần đâu!

Hoàn Nhan Hồng Liệt cười nói:

- Lúc ta sắp lên đường thì Hàn Thừa tướng còn biếu riêng vàng bạc, nếu đem mua quần áo thì nương tử mặc một ngàn năm cũng không hết.

Nương tử đừng lo, chung quanh khách điếm này đã có thân binh của ta canh phòng nghiêm ngặt, quyết không có kẻ xấu nào dám vào đây làm hại nàng đâu!

Nói xong nghênh ngang đi ra. Bao Tích Nhược nhớ lại tất cả những chuyện từ lúc mình gặp y đến nay, y là vương tử của Đại Kim quốc mà lại nhũn nhặn nhún nhường với một người quả phụ thường dân như mình thế này không biết là có ý gì? Nhớ tới ân tình của chồng ngày trước, y lại chết thảm, để lại một người phụ nữ yếu ớt như mình rơi vào hoàn cảnh khó khăn thế này, thật không biết làm sao là hay, bất giác thẫn thờ, lại nằm phục xuống gối khóc lóc.

Hoàn Nhan Hồng Liệt có tiền rồi, đi thẳng ra chợ, thấy cư dân nhân vật trong thành ôn hòa phong nhã, tuy thua trận nhưng cũng có nhiều người tuấn tú phi phàm, trong lòng ngấm ngầm khen ngợi.

Đột nhiên trước mặt có tiếng vó ngựa vang lên rất gấp, một con ngựa phóng mau tới. Đường trong chợ vốn không rộng, lại thêm người đi tấp nập, lề đường lại bày đầy các sạp các gánh hàng rong, làm sao cưỡi ngựa đi được? Hoàn Nhan Hồng Liệt vội nép vào cạnh đường đưa mắt nhìn ra, thấy

https://thuviensach.vn

một con ngựa vàng từ đám đông phóng thẳng tới. Con ngựa ấy thần tuấn dị thường, thân cao lông mượt, đúng là một con ngựa tốt hiếm có. Hoàn Nhan Hồng Liệt thầm tắc lưỡi một cái, nhìn tới người cưỡi ngựa, bất giác sững sờ.

Con ngựa thần thái như thế nhưng người cưỡi ngựa lại là một hán rử vừa béo vừa lùn, giống như một khối thịt tròn cười trên ngựa. Người ấy tay ngắm chân ngắn, không thấy cổ đâu, đầu thì rất to như

thụt vào giữa hai vai.

Nói thì kỳ quái chứ con ngựa ấy phóng như bay trong đám đông mà không chạm tới người nào, cũng không giẫm lên vật gì, chỉ thấy tiếng vó ngựa vang lên, đi lại như ý, nhảy qua sạp đồ gốm, vọt qua gánh hàng rau, đều dễ dàng mau lẹ như chớp, phóng như bay giữa chợ mà không khác gì phi trên đồng trống. Hoàn Nhan Hồng Liệt không kìm được tắc lưỡi một tiếng nói:

- Hay quá!

Người béo lùn nghe thấy quay đầu nhìn một cái. Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy y sắc mặt đầy vẻ say sưa, cái mũi đỏ vừa to vừa tròn như một quả thị đỏ dán lên mặt, bèn nghĩ thầm "Con ngựa này hay lắm, mình cứ bỏ ra nhiều tiền mua thôi".

Đúng lúc ấy ở đầu đường có hai đứa trẻ đùa giỡn đuổi nhau, băng ngang trước con ngựa. Con ngựa bị bất ngờ hoảng sợ, mắt thấy chân trái của nó sắp xéo lên một đứa trẻ, người béo lùn kéo cương một cái vọt ra khỏi yên, con ngựa trên lưng chợt nhẹ bổng bèn thản nhiên vọt qua đầu hai đứa trẻ, người béo lùn lại nhẹ nhàng rơi xuống đúng lưng ngựa.

Hoàn Nhan Hồng Liệt sửng sốt, nghĩ thầm người béo lùn kia kỵ thuật tinh thâm như thế, Đại Kim mình rất nhiều người cưỡi ngựa giỏi nhưng chưa ai bằng, đúng là xét người không thể căn cứ vào hình dáng bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Nếu đón được y về kinh huấn luyện kỵ binh thì kỵ sĩ thủ hạ của mình nhất định có thể tung hoành trong thiên hạ, so với việc mua được con ngựa kia còn hay hơn gấp vạn lần. Lần này y xuống phương Nam, nơi nào có thể đóng quân, nơi nào có thể vượt sông đều đã xem xét rất tường tận, nhất nhất đều ghi nhớ trong lòng, thậm chí tên tuổi tài năng của trưởng quan các châu các huyện y cũng hỏi han cặn kẽ. Lúc ấy thấy người béo lùn kỵ thuật thần diệu vô song, nghĩ thầm:

- Nam Tống triều chính hủ bại, kỵ sĩ như thế mà bỏ không dùng để cho phải rơi rớt nơi thảo dã, sao mình không chọn tài mà dùng?

Lúc ấy bèn quyết ý dùng nhiều tiền bạc đón về Yên Kinh làm Giáo đầu mã thuật. Y tâm ý đã quyết, sải chân đuổi mau theo, chỉ sợ con ngựa ấy cước lực quá nhanh đuổi không kịp, đang định cất tiếng gọi chợt thấy người cưỡi ngựa phóng tới đầu đường rẽ qua thì đột nhiên đứng lại. Hoàn Nhan Hồng Liệt lại ngạc nhiên, nghĩ thầm con ngựa đang phi nhanh, phải chạy chậm dần mới có thể đứng lại được, nhưng con ngựa này lại có thể đang phi nhanh mà đột nhiên đứng ngay lại được, quả là trước nay chưa từng thấy, cho dù người có võ công cao cường cũng chưa chắc đã có thể trong lúc sãi chân chạy nhanh mà ung dung dừng ngay lại được như thế. Chỉ thấy người béo lùn ấy phi thân xuống ngựa, bước vào một khách điếm.

Hoàn Nhan Hồng Liệt bước mau tới đó, thấy trong quán dựng một tấm bảng gỗ lớn viết bốn chữ

“Thái Bạch di phong”, té ra là một tửu lâu, ngẩng đầu nhìn thấy phía trên có một tấm biển rất lớn khắc ba chữ đại tự thiếp vàng “Túy Tiên lâu”, nét chữ cứng cáp thanh tú, bên cạnh ghi năm chữ tiểu tự “Đông Pha cư sĩ viết”, té ra là thủ bút của Tô Đông Pha. Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy tòa tửu lâu này khí phái hào hoa, nghĩ thầm:

- Y vào tửu lâu thì cứ để y ăn uống một lúc rồi hãy làm quen là tốt nhất.

https://thuviensach.vn

Chợt thấy hán rử béo lùn kia bước mau xuống thang, nách cắp một vò rượu, bước tới trước con ngựa. Hoàn Nhan Hồng Liệt lập tức né qua một bên. Người béo lùn kia đứng dưới đất trông càng béo tròn khó coi, thân hình chẳng qua chỉ cao ba thước, bề ngang dường như cũng ba thước, con ngựa thì rõ ràng chân dài lưng cao, đỉnh đầu của y chẳng qua chỉ cao tới bàn đạp. Chỉ thấy y đặt cái vạc trước đầu ngựa, xòe tay vô nhẹ mấy cái vào hông vò rồi dốc một cái, đổ rượu vào một cái vạc mẻ trước mặt, cái vạc ấy lại như một cái chậu sâu lòng. Con ngựa nhấc chân trước lên, hí một tiếng mừng rỡ

rồi cúi đầu uống rượu. Hoàn Nhan Hồng Liệt ngửi mùi thì đúng là loại rượu Nữ nhi hồng nổi tiếng ở

Thiệu Hưng Chiết Giang, theo mùi rượu mà xét thì ít nhất cũng phải hơn mười năm. Hán tử béo lùn trở vào trong vung tay một cái, keng một tiếng, một đĩnh bạc bay lên quầy, nói:

- Dọn ba đĩa thức ăn thượng hạng, hai đĩa gỏi, một đĩa rau.

Chưởng quỹ cười nói:

- Được mà Hàn tam gia. Hôm nay có cá vược bốn vây ở Tùng Giang, uống rượu không gì ngon

bằng. Đĩnh bạc này Hàn tam gia cứ giữ, để thong thả sẽ tính.

Hán tử béo lùn trợn mắt một hồi rồi cất tiếng quát nghe rất kỳ quái:

- Cái gì? Uống rượu không cần trả tiền à? Ngươi coi Hàn lão tam ta là hạng lưu manh ăn quịt phải không?

Chưởng quỹ cười hì hì, cũng không có vẻ gì tức giận, lớn tiếng gọi:

- Tiểu nhị đâu, dọn cho Hàn tam gia một bàn mau!

Đám tiểu nhị trong ngoài nhất tề dạ ran. Hoàn Nhan Hồng Liệt nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Gã béo lùn này ăn mặc bình thường mà ra tay lại rộng rãi hào hoa, mọi người đều lấy lòng y như

thế thì xem ra chắc là một tay anh chị ở phủ Gia Hưng. Muốn đón y lên phương Bắc làm Giáo đầu mã thuật chỉ e phải tốn kém một chút. Nhưng cứ xem y mời khách nào rồi sẽ tùy cơ hành sự.

Lúc ấy bèn theo thang lên lầu, chọn một chỗ cạnh cửa sổ ngồi xuống, gọi một cân rượu tùy tiện gọi mấy món ăn. Hoàn Nhan Hồng Liệt đang ngắm cảnh, chợt thấy giữa hồ có một chiếc thuyền câu

chèo tới như bay.

Chiếc thuyền ấy hẹp mà dài, đầu thuyền vểnh cao, hai bên mạn thuyền có hai hàng chim cốc bắt cá.

Hoàn Nhan Hồng Liệt lúc đầu không để ý nhưng trong chớp mắt thấy chiếc thuyền câu ấy đã vượt qua chiếc thuyền con gần bờ nhất, vô cùng mau lẹ, khoảnh khắc đã tới gần, trong thuyền có một người ngồi, người mặc áo tơi chèo thuyền bẻ lái cuối thuyền là một cô gái.

Nàng khua nhẹ mái chèo trong nước một cái, chiếc thuyền câu lại lướt tới một đoạn như bay, thân thuyền cơ hồ như bay khỏi mặt nước, xem ra cái khua ấy ít nhất cũng phải hàng trăm cân lực, phụ nữ

mà có kình lực như thế đã rất kỳ lạ rồi, còn một chiếc mái chèo gỗ thi làm sao chịu nổi sức mạnh như

thế? Chỉ thấy nàng khua thêm mái chèo mấy cái, chiếc thuyền câu đã tới gần tửu lâu, ánh nắng chiếu lên mái chèo chớp chớp, té ra là một chiếc mái chèo đúc bằng đồng. Cô gái buộc thuyền vào chiếc cọc gỗ bên bậc đá dưới rửu lâu rồi nhẹ nhàng nhảy lên bờ. Hán tử ngồi trong thuyền nhấc một gánh củi lớn lên theo. Hai người lên tửu lâu, cô gái gọi hán tử béo lùn một tiếng:

https://thuviensach.vn

- Tam ca!

Rồi ngồi xuống cạnh y. Hán tử béo lùn nói:

- Tứ đệ, Thất muội, các ngươi tới sớm đấy.

Hoàn Nhan Hồng Liệt liếc nhìn hai người, thấy cô gái khoảng mười tám mười chín tuổi, vóc dáng mảnh dẻ, mắt to mày rậm, da trắng như tuyết, đúng là người sinh trưởng ở vùng sông nước tại Giang Nam.Tay trái nàng cầm chiếc mái chèo bằng đồng, tay phải nhấc nón tre lên để lộ ra một làn tóc đen óng như mây. Hoàn Nhan Hồng Liệt nghĩ thầm:

- Vị cô nương này tuy không xinh đẹp bằng Bao thị nương tử nhưng cũng có phong tư riêng.

Hán tứ gánh củi kia khoảng trên dưới ba mươi tuổi mặc quần áo vải xanh, lưng thắt một sợi dây cỏ, chân đi hài cỏ, tay thô chân lớn, dáng vẻ chất phác. Y hạ cái đòn gánh trên vai xuống dựa lên cái bàn bên cạnh, lạch cạch mấy tiếng, một cái bàn Bát tiên đã bị chiếc đòn gánh xô đi mấy tấc.

Hoàn Nhan Hồng Liệt sửng sốt nhìn, thấy cái đòn gánh kia cũng không có gì kỳ lạ, đen bóng một màu, ở giữa hơi cong, hai đầu đều có mấu nhô lên.

Cái đòn gánh ấy nặng như thế chắc là phải được đúc bằng gang sắt loại tốt.

Trên lưng người kia còn giắt một cái búa đốn củi ngắn, cán búa bị mẻ mấy chỗ. Hai người vừa ngồi yên, dưới lầu lại có tiếng chân rồi có hai người đi lên. Cô gái kêu lên:

- Ngũ ca, Lục ca, các ngươi cũng tới rồi.

Người đi trước thân thể cao lớn, ít ra cũng phải nặng tới hai trăm năm sáu mươi cân, mặc một cái áo trường sam dính đầy dầu mỡ, ngực áo phanh ra, để lộ một đám lông dài trên ngực, tay áo xắn cao, trên cánh tay toàn là lông

https://thuviensach.vn

đen dài gần một tấc, trên sợi thắt lưng da ngang hông giắt một thanh đao nhọn cán dài khoảng mộ thước, xem dáng vẻ là một đồ tể mổ heo giết bò. Người phía sau thân hình ngũ đoản, đầu đội khăn lông, da mặt trắng trẻo, tay cầm một cái cân, một cái ống điếu tre, dáng vẻ

như một tiểu thương. HoànNhan Hồng Liệt thầm lấy làm lạ:

- Ba người tới trước đều biết võ công, tại sao hai người buôn bán tầm thường này lại xưng hô anh em với họ?

Chợt nghe dưới đường vang lên một tràng tiến keng keng như vật bằng sắt gõ vào đá, kế tiếng gõ dần dần lên cầu thang, một người mù quần áo rách rưới bước lên, tay phải cầm một cây thiết trượng lớn.

Chỉ thấy y khoảng ngoài bốn mươi tuổi, miệng nhọn cằm thót, sắc mặt xám ngoét, trông rất dữ tợn.

Năm người ngồi ở bàn đều đứng lên, cùng nói:

- Đại ca.

Cô gái đánh cá vỗ nhẹ vào một chiếc ghế nói:

- Đại ca! Anh ngồi xuống đây.

Người mù kia nói:

- Được. Nhị đệ còn chưa tới sao?

Người dáng vẻ như đồ tể nói:

- Nhị ca đã tới phủ Gia Hưng rồi, sẽ tới ngay thôi.

Cô gái cười nói:

- Chẳng phải đã tới rồi sao?

https://thuviensach.vn

Chỉ nghe một tràng tiếng dép da lẹp kẹp, lẹp kẹp vang lên dưới lầu.

Hoàn Nhan Hồng Liệt sửng sốt, chỉ thấy đầu tiên ở chỗ cầu thang nhô lên một cái quạt rách lem luốc phe phẩy mấy cái, kế đó một người khốn cùng nghiêng đầu ngoẹo cổ bước cao bước thấp đi lên, đúng là người mình mới gặp trong khách điếm. Hoàn Nhan Hồng Liệt nghĩ thầm:

- Tiền bạc của mình chắc chắn là bị người này trộm cắp...

Đang nổi giận thì người kia nhăn nhở nhìn y cười một tiếng, chành môi lè lưỡi, làm ra vẻ nhát ma rồi quay lại vẫy tay với mọi người, té ra y là Nhị ca của họ. Hoàn Nhan Hồng Liệt nghĩ thầm:

- Xem ra đám người này đều thân mang tuyệt kỹ, nếu có thể thu dùng được họ thì quả thật rất có lợi.

Gã khốn cùng kia trộm cắp tiền bạc của mình là chuyện nhỏ không đáng gì, không cần so đo, cứ xem động tĩnh thế nào rồi sẽ tính.

Chỉ thấy người kia uống một hớp rượu, nghiêng đầu ngoẹo cổ ngâm nga:

- Bạc tiền bất nghĩa.., vứt đi thôi, Ngọc Hoàng đại đế nổi cơn rồi!

Miệng thì ngâm lớn, tay thì thò vào bọc lấy ra một đống vàng bạc xếp ngay ngắn lên bàn, tất cả là tám đĩnh bạc, hai đĩnh vàng. Hoàn Nhan Hồng Liệt nhìn thấy màu sắc hình dáng số vàng bạc ấy đúng là của mình bị mất, không hề tức giận mà lại kinh ngạc:

- Y vào phòng trộm tiền của mình cũng không khó, nhưng chỉ xòe quạt đập vào vai mình một cái đã lấy cắp hết số tiền trong túi mình mà mình hoàn toàn không biết. Tuyệt kỹ trộm cắp này thì quả thật ít nghe ít thấy.

Nhìn qua tình hình bảy người thì tựa hồ họ làm chủ mời hai người khác tới uống rượu, nhưng vì khách chưa tới nên bảy người chỉ uống rượu suông,

https://thuviensach.vn

không hề động đũa tới thức ăn. Nhưng hai thồi kia chỉ bày hai đôi đũa hai cái chén thì chỉ có hai người khách. Hoàn Nhan Hồng Liệt nghĩ thầm:

- Bảy quái nhân này mời khách, không biết là lại mời loại quái khách nào.

Khoảng sau một tuần trà chợt nghe dưới lầu có tiếng niệm Phật vang lên:

- A di đà Phật?

Người mù nói:

- Tiêu Mộc đại sư tới rồi?

Rồi đứng lên, sáu người kia cũng đứng lên đón. Lại nghe một tiếng:

- A di Phật!

Rồi một hòa thượng cao cao gầy như que củi bước lên bậc thang. Hòa thượng này tuổi khoảng hơn bốn mươi, mặc áo cà sa màu vàng, tay cầm một thanh gỗ đen cháy sém một đầu, không biết dùng để

làm gì? Hòa thượng cùng bảy người kia hỏi thăm nhau vài câu, hán tử cùng khốn dẫn y tới ngồi xuống trước một thồi trống. Hòa thượng khom người nói:

- Người ấy tìm tới cửa, tiểu tăng tự biết không phải là đối thủ, đội ơn Giang Nam thất hiệp trượng nghĩa giúp đỡ, tiểu tăng vô cùng cảm kích.

Người mù kia nói:

- Tiêu Mộc đại sư không cần khách sáo. Bảy anh em chúng tôi bình nhật được đại sư thương mến, đại sư có việc chẳng lẽ anh em chúng tôi lại có thể khoanh tay đứng nhìn? Huống chi người ấy tự cậy võ công cao cường, vô duyên vô cớ tới đối đầu với đại sư thì còn coi võ lâm Giang Nam ra gì nữa?

https://thuviensach.vn

Cho dù đại sư không báo tin, anh em chúng tôi biết được cũng quyết không bỏ qua...

Câu nói chưa dứt, chỉ nghe thang lầu kêu răng rắc như có một con vật lớn bước lên, nghe tiếng thì không phải voi mà như một con trâu nặng vài trăm cân. Chưởng quỹ và đám tiểu nhị dưới lầu hoảng sợ kêu ầm lên:

- Này, cái đó không mang lên lầu được đâu! Ngươi làm thủng ván lầu bây giờ. Mau cản y lại bảo y xuống đi!

Nhưng tiếng răng rắc vẫn tiếp tục vang lên. Hoàn Nhan Hồng Liệt hoa cả mắt, thấy một đạo nhân nâng một cái vạc đồng cực lớn bước mau lên lầu, định thần nhìn kỹ giật bắn mình sợ cuống lên, té ra đạo nhân ấy chính là Trường Xuân tử Khưu Xử Cơ. Hoàn Nhan Hồng Liệt lần này vâng lệnh vua cha đi sứ qua Tống, muốn thừa cơ kết giao với đại quan nhà Tống chuẩn bị làm nội ứng cho việc đánh Tống sau này. Sứ thần nhà Tống Vương Đạo Càn theo y đi từ Yên Kinh xuống Nam là người lựa gió phất cờ, tham lam của đút, đã ngấm ngầm theo Kim, tới Lâm An chạy chọt giúp y. Không ngờ

Vương Đạo Càn đột nhiên bị một đạo nhân giết chết, cả tim gan cũng bị móc sạch. Hoàn Nhan Hồng Liệt qua cơn hoảng sợ chỉ e âm mưu của mình đã bị đạo nhân phát giác, lập tức đem đám tùy tùng, lấy bọn bổ khoái ở phủ Lâm An dẫn đường đích thân truy nã thích khách. Đuổi tới thôn Ngưu Gia thì gặp Khưu Xử Cơ, nào ngờ đạo nhân này võ công cực cao, Hoàn Nhan Hồng Liệt chưa xuất thủ đã bị

y dùng Hoạt thủ tiễn phóng tên trúng vai, số tùy tùng sai dịch mang theo đều bị y giết sạch. Hoàn Nhan Hồng Liệt nếu không nhân lúc đánh nhau hỗn loạn bỏ trốn trước, lại được Bao Tích Nhược cứu giúp thì một vị vương tử đường đường của nước Kim đã phải chết một cách hồ đồ trong ngôi làng nhỏ ấy rồi.

https://thuviensach.vn

Hoàn Nhan Hồng Liệt lấy lại bình tĩnh, chỉ thấy ánh mắt y quét qua mặt mình một cái rồi ngưng thần chăm chú nhìn Tiêu Mộc và bảy người kia, hiển nhiên không nhận ra mình, liền nghĩ thầm hôm ấy mình vừa tới đã bị y phóng tên đánh ngã chứ hoàn toàn chưa nhìn rõ mặt mũi mình, lập tức yên tâm, nhưng nhìn tới cái vạc đồng to tướng trong tay y, qua cơn hoảng sợ bất giác sọ rúm người trên ghế.

Cái vạc ấy là vật thường thấy trong chùa miếu dùng để đốt giấy tiền vàng bạc và sớ văn, đường kính rộng hơn bốn thước, e phải nặng trên ba trăm cân trong đựng đầy rượu thơm phức, rõ ràng là rượu ngon, tự nhiên càng nặng hơn, nhưng y đặt trên lòng bàn tay cũng không thấy có vẻ gì gắng sức, mỗi bước Ván lầu lại kêu răng rắc. Lúc bấy giờ người dưới lầu đã họp thành một nhóm, chường quỹ, tiểu nhị, đầu bếp, người làm, khách khứa nhao nhao chạy ra ngoài chỉ sợ ván lầu sập xuống đè chết người. Hòa thượng Tiêu Mộc lạnh lùng nói:

- Vị này Trường Xuân Tử Khưu đạo trưởng của phái Toàn Chân các vị đều đã ngưỡng mộ từ lâu đấy.

Rồi nhìn qua Khưu Xử Cơ nói:

- Vị này là người đứng đầu Giang Nam thất hiệp, Phi thiên biển bức Kha Trấn Ác Kha đại hiệp.

Nói xong đưa tay chỉ vào người mù bên cạnh, kế theo thứ tự giới thiệu.

Hoàn Nhan Hồng Liệt bên cạnh ngưng thần lắng tai, ngấm ngầm ghi nhớ.

Người thứ hai tức hán tử cùng khốn trộm cắp tiền của y, tên Diệu thủ thư sinh Chu Thông. Người béo lùn cưỡi ngựa tới quán rượu sớm nhất là Mã vương thần Hàn Bảo Câu, đứng hàng thứ ba. Người nông dân gánh củi đứng hàng thứ tư tên Nam Sơn tiều tử Nam Hy Nhân. Người thứ năm là đại hán thân thể cao to, dáng vẻ như đồ tể tên Tiếu Di đà Trương A Sinh.

https://thuviensach.vn

Người trẻ tuổi dáng như tiểu thương họ Toàn tên Kim Phát, ngoại hiệu là Náo thị hiệp ẩn. Cô gái đánh cá là Việt nữ kiếm Hàn Tiểu Oanh, là người nhỏ tuổi nhất trong Giang Nam thất hiệp.

Lúc Tiêu Mộc giới thiệu, Khưu Xử Cơ đều gật đầu làm lễ, nhưng tay phải nâng cái vạc lớn vẫn như

không hề thấy mỏi. Đám người dưới lầu thấy hồi lâu vẫn yên ắng có vài người to gan bèn rón rén lên xem nhiệt náo. Kha Trấn Ác nói:

- Bảy anh em chúng tôi xưng là Giang Nam thất quái, đều là quái vật mà thôi, thất hiệp cái gì thật không dám nhận. Anh em chúng tôi đã ngưỡng mộ oai danh của Toàn Chân thất rử từ lâu, vốn biết Trường Xuân tử hành hiệp trượng nghĩa, lại càng kính phục. Tiêu Mộc đại sư đây là người tu hành lâu năm, quen biết lâu ngày, không biết y vô ý đắc tội với đạo trưởng ra sao? Nếu đạo trưởng nể mặt thì xin cho bảy anh em chúng tôi được đứng ra giảng hòa. Hai vị tuy là hòa thượng đạo sĩ, thờ phụng khác nhau nhưng đều là người xuất gia, lại cùng là người võ lâm, mọi người bỏ hết thù cũ, tất cả

cùng uống một chén được không?

Khưu Xử Cơ nói:

- Bần đạo và Tiêu Mộc đại sư vốn không quen không biết, không thù không oán, chỉ cần y giao ra hai người thì ngày khác bần đạo sẽ tới chùa Pháp Hoa xin chịu tội.

Kha Trấn Ác nói:

- Giao ra hai người nào?

Khưu Xử Cơ nói:

https://thuviensach.vn

- Bần đạo có hai người bạn bị quan phủ và quân Kim hãm hại, bất hạnh chết phí mạng để lại hai người quả phụ cô khổ không nơi nương tựa. Kha đại hiệp, các vị nói bần đạo không có lý sao?

Hoàn Nhan Hồng Liệt vừa nghe thấy, chén rượu trên tay đột nhiên nghiêng đi một cái, rượu sánh ra ngoài. Chỉ nghe Kha Trấn Ác nói:

- Đừng nói là vợ góa của bạn đạo trưởng, cho dù làm người không quen mà bọn ta biết chuyện cũng sẽ hết sức chiếu cố, đó là chuyện nghĩa không thể từ chối.

Khưu Xử Cơ lớn tiếng nói:

- Phải lắm! Đúng là taị hạ muốn Tiêu Mộc đại sư giao ra hai người phụ nữ đáng thương ấy? Y là người xuất gia, tại sao lại thu giữ hai người quả phụ trong chùa, nhất định không chịu giao ra? Bảy vị

là người nghĩa hiệp, xin bàn đạo lý thử xem!

Câu ấy vừa buông ra, không những Tiêu Mộc vài Giang Nam thất quái đều giật mình mà Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng thầm ngạc nhiên, tự nhủ:

- Chẳng lẽ nói không phải là vợ của hai người Quách Dương mà là người khác sao?

Tiêu Mộc sắc mặt vốn vàng vọt, lúc ấy tức giận trong màu vàng pha thêm màu xám, nhất thời không nói nên lời, lắp bắp:

- Ngươi... ngươi... nói bậy nói bạ... nói bậy...

Khưu Xử Cơ cả giận quát lớn:

- Ngươi cũng là nhân vật có tiếng trong võ lâm mà dám làm chuyện bậy bạ như thế!

https://thuviensach.vn

Tay phải đẩy một cái, cái vạc đồng nặng mấy trăm cân chứa rượu bay thẳng vào Tiêu Mộc. Tiêu Mộc tung người tránh qua một bên. Những người đứng đầu cầu thang xem náo nhiệt sợ mất vía, xô đẩy nhau ba chân bốn cẳng chạy xuống dưới lầu. Tiếu Di đà Trương A Sinh ước lượng cái vạc tuy nặng nhưng mình có thể đón được, lúc ấy bèn bước lên một bước, vận khí ra hai tay quát một tiếng:

- Giỏi lắm?

Đợi cái vạc vừa bay tới thì trầm hai tay xuống bưng đáy vạc bắp thịt vai nổi lên, giữ cứng cái vạc, hai tay giơ cao nhấc lên. Nhưng chân y dùng sức quá mạnh, rắc một tiếng, chân trái đạp xuống ván lầu thủng luôn một lổ người dưới lầu cả sợ kêu ầm lên. Trương A Sinh bước lên hai bước, hai tay co lại, một chiêu Thôi song tống nguyệt ném cái vạc đồng qua Khưu Xử Cơ.
Khưu Xử Cơ vươn tay

phải đón lấy, cười nói:

- Giang Nam thất hiệp quả nhiên danh bất hư truyền?

Rồi lập tức sa sầm nét mặt nhìn Tiêu Mộc quát:

- Chuyện hai người đàn bà kia thì sao? Ngươi bắt nhốt hai người quả phụ ấy trong chùa, rốt lại là có ý gì? Gã hòa thượng giặc cướp nhà ngươi chỉ cần động tới một sợi tóc của họ thì ta sẽ băm nát xương ngươi, đạp bằng chùa Pháp Hoa của ngươi thành bình địa?

Chu Thông phẩy cái quạt một cái, nghiêng đầu, ngẹo cổ nói:

- Tiêu Mộc đại sư là bậc cao tăng đắc đạo đời nào đi làm chuyện vô sỉ như thế? Nhất định đạo trưởng đã lầm nghe lời bọn tiểu nhân thêu dệt rồi.

Lời ấy rất quàng xiên, quyết không thể tin được.

https://thuviensach.vn

Khưu Xử Cơ tức giận nói:

- Bần đạo chính mắt nhìn thấy, chẳng lẽ còn giả ư?

Giang Nam thất quái đều sửng sốt, Tiêu Mộc nói:

- Cho dù ngươi muốn tới Giang Nam dương danh ra oai, cũng cần gì phải bôi nhọ ta. Ngươi.., ngươi.., ngươi tới Gia Hưng hỏi khắp nơi xem, hòa thượng Tiêu Mộc ta há lại làm chuyện bậy bạ

như thế à?

Khưu Xử Cơ cười nhạt nói:

- Được lắm, ngươi mời người giúp đỡ là muốn cậy đông thủ thắng, chuyện này ta đã dính vào rồi, quyết không bỏ qua cho ngươi đâu. Chùa Phật là nơi thanh tĩnh, ngươi lại giấu phụ nữ nhà lành đã là rất không đúng, huống chi chồng họ còn là dòng dõi trung lương, gặp nạn chết thảm.

Kha Trấn Ác nói:

- Đạo trưởng nói: Tiêu Mộc đại sư giấu hai người đàn bà ấy, còn đại sư thì nói không có. Tất cả

chúng ta cứ tới chùa Pháp Hoa xem xét cho kỹ, lúc ấy ai đúng ai sai lại không rõ ràng sao? Tuy ta bị

mù nhưng người khác thì không mù mà.

Sáu người kia đồng thanh khen phải. Khưu Xử Cơ cười nhạt nói:

- Xét chùa à? Bần đạo đã lục soát khắp trong ngoài nhưng rõ ràng nhìn thấy hai người đàn bà kia vào rồi không thấy đâu nữa, không còn cách nào khác, chỉ có cách đòi hòa thượng giao người thôi.

https://thuviensach.vn

Chu Thông nói:

- Té ra hai người đàn bà ấy không phải là người.

Khưu Xử Cơ ngạc nhiên nói:

- Cái gì?

Chu Thông nghiêm trang giảng giải:

- Họ là tiên nữ, nếu không biết phép ẩn thân thì đã độn thổ trốn rồi!

Sáu người còn lại nghe thế đều không kìm được nụ cười. Khưu Xử Cơ tức giận nói:

- Giỏi lắm, các ngươi đùa với bần đạo chắc. Giang Nam thất quái hôm nay nhất định giúp đỡ hòa thượng phải không?

Kha Trấn Ác hiên ngang nói:

- Bọn ta bản lĩnh kém cỏi, trong mắt của cao thủ phái Toàn Chân thì tự nhiên không ra gì. Nhưng bảy anh em bọn ta ở Giang Nam cũng có chút tiếng tăm, người biết bọn ta đều phải nói câu Giang Nam thất quái điên điên khùng khùng nhưng không phải hạng tham sống sợ chết. Bọn ta không dám khinh khi hà hiếp kẻ khác, nhưng cũng không chịu để kẻ khác khinh khi hà hiếp mình.

Khưu Xử Cơ nói:

- Giang Nam thất hiệp tiếng tăm tốt đẹp, chuyện đó ta biết. Các vị không dính líu tới chuyện này, không cần phải dấn thân vào vũng nước đục. Chuyện ta tìm hòa thượng cứ để bần đạo làm cho xong với y, bây giờ thứ lỗi không thể bồi tiếp được nữa. Hòa thượng, đi theo ta.

https://thuviensach.vn

Nói xong vươn tay chụp cổ tay Tiêu Mộc. Tiêu Mộc cổ tay trầm xuống một cái, lập tức thoát khỏi cái chụp tay của y. Mã vương thần Hàn Bảo Câu thấy hai người động thủ, cao giọng quát:

- Đạo sĩ, rốt lại ngươi có chịu nói đạo lý không?

Khưu Xử Cơ nói:

- Hàn tam gia, chuyện gì thế?

Hàn Bảo Câu nói:

- Bọn ta rất tin Tiêu Mộc đại sư, y nói không có là không có. Nam tử hán, người võ lâm cứng cỏi ngay thẳng, chẳng lẽ lại đặt chuyện lừa dối người khác à?

Khưu Xử Cơ nói:

- Y không đặt chuyện thì chẳng lẽ là Khưu mỗ đặt chuyện vu oan cho y chắc? Khưu mỗ chính mắt nhìn thấy, nếu nhìn lầm người thì ta cũng phải tìm ra hai người ấy cho ngươi thấy. Nhất định ta cứ

hỏi lão hòa thượng này.

Bảy vị cũng nhất định xen vào chuyện này rồi, phải không?

Giang Nam thất quái đồng thanh đáp:

- Không sai.

Khưu Xử Cơ nói:

- Được, ta kính bảy vị mỗi người một hớp rượu. Các vị uống rượu xong rồi sẽ ra tay.

https://thuviensach.vn

Xong tay phải trầm xuống một cái, nâng cái vạc lên miệng uống một ngụm lớn rồi quát:

- Xin mời!

Khẽ vung tay một cái, cái vạc bay về phía Trương A Sinh. Trương A Sinh nghĩ thầm:

- Nếu chụp cái vạc như lúc nãy thì làm sao uống rượu được?

Lúc ấy bèn lùi hai bước, hai tay ôm bụng, chờ cái vạc bay tới thì giơ tay ra một cái, cái vạc bay đúng vào giữa bụng. Y thân thể to béo, bụng phệ ra như một bức vách mềm chặn cái vạc lại lập tức vận khí, da bụng phình ra đã giữ được cái vạc bay tới, hai tay ôm lại giữ chắc, cúi uống một hớp rượu lớn, cất tiếng khen:

- Rượu ngon!

Hai tay đột nhiên rút về trước bụng, cái vạc còn chưa rơi xuống đã dùng một chiêu Song thủ di sơn đẩy mạnh ra. Một chiêu ấy kình lực đã mạnh, biến chiêu lại nhanh, là công phu ngoại gia rất cao minh. Hoàn Nhan Hồng Liệt bên cạnh nhìn thấy thầm hoảng sợ. Khưu Xử Cơ đón lấy cái vạc, cũng uống một ngụm lớn, quát:

- Bần đạo kính Kha đại ca một vò!

Thuận tay ném luôn cái vạc đồng qua Kha Trấn Ác. Hoàn Nhan Hồng Liệt nghĩ thầm:

- Người này hai mắt bị mù, làm sao đón được?

Nhưng y không biết Kha Trấn Ác đứng đầu Giang Nam thất quái, võ công cũng đứng đầu bảy người, y lắng nghe mà phân biệt các loại ám khí còn không sai một ly, cái vạc lớn này ném tới xé gió ào ào thì tự nhiên nhận ra

https://thuviensach.vn

rất rõ. Chỉ thấy y nhàn nhã ngồi yên như chưa biết gì, khi cái vạc bay tới ngang đầu mới nhấc tay phải lên một cái, ngọn thiết trượng đã dính vào đáy vò. Cái vạc ấy xoay mau trên ngọn thiết trượng như người ta diễn trò lấy gậy trúc xoay cái đa. Đột nhiên ngọn thiết trượng chênh đi một cái, cái vạc hơi nghiêng qua, nhìn thấy như sắp rơi vào đầu y, nếu rơi xuống há lại không đánh vỡ sọ y sao? Nào ngờ cái vạc nghiêng qua mà không rơi xuống, rượu róc xuống như một dòng nước. Kha Trấn Ác há miệng đón lấy, rượu phía trên không ngừng róc xuống, y ừng ực uống từng ngụm lớn, uống liên tiếp ba ngụm, ngọn thiết trượng chống thẳng lại lại dính vào giữa đáy vò, lập tức đẩy một cái hất tung cái vạc lên. Y vung trượng quét ngang, choang một tiếng rền tai, cái vạc lại bay về phía Khưu Xử Cơ tiếng ong ong vang lên hồi lâu không dứt. Khưu Xử Cơ cười nói:

- Chắc Kha đại hiệp lúc bình thời rất thích nghịch đa.

Rồi tiện tay đón lấy cái vạc, Kha Trấn Ác lạnh lùng nói:

- Huynh đệ lúc nhỏ nhà nghèo phải nhờ mấy trò chơi trẻ con ấy làm ăn mày xin cơm.

Khưu Xử Cơ nói:

- Nghèo hèn không làm đổi chí, đó gọi là đại trượng phu. Ta kính Nam tứ ca một vò!

Rồi cúi đầu uống một hớp rượu trong vò, hất luôt cái vạc bay về phía Nam Sơn tiều tử Nam Hy Nhân. Nam Hy Nhân không nói câu nào, chờ cái vạc bay tới, nhấc cái đòn gánh đâm lên không, choáng một tiếng, cái vạc bị chặn lại trên không rơi xuống Nam Hy Nhân thò tay vốc một vốc rượu trong vò đưa lên uống rồi vung ngang đòn gánh ra, chân phải khuỵu xuống, cái đòn gánh gác ngang gối trái, tay phải cầm một đầu đòn gánh, đầu kia đòn gánh dính vào đáy y hất ngược lại, cái vạc lại bay lên. Y đang chờ cái vạc bay về phía Khưu Xử Cơ, Náo thị hiệp ẩn Toàn Kim Phát đã cười nói:

https://thuviensach.vn

- Ta làm người buôn bán, thích chiếm cái lợi nhỏ, không phí sức mà cũng kiếm được hớp rượu.

Cái vạc bay tới cạnh Nam Hy Nhân, y chờ lúc nó hạ xuống cũng vốc một vốc rượu uống rồi đột nhiên nhảy vọt lên, hai chân đạp vào thành vò, dùng lực trên không phóng song cước ra, thân hình như mũi tên bắn lại phía sau, cái vạc cũng theo phát cước của y bay ra. Y và cái vạc cùng bị sức dội hất tung về phía sau, cái vạc lại bay thẳng về phía Khưu Xử Cơ. Thân hình y bay mau tới vách tường thì nhẹ nhàng hạ xuống, Diệu thủ thư sinh Chu Thông phe phẩy cái quạt, buột miệng khen:

- Khéo thật, khéo thật?

Khưu Xử Cơ đón lấy cái vạc lại uống một hớp lớn, nói:

- Khéo thật, khéo thật! Bần đạo kính Nhị ca một vò.

Tiếng quát chưa dứt, cái vạc đã bay về phía Chu Thông. Chu Thông la lớn:

- Đè chết người ta rồi, cứu mạng, cứu...

Rồi xòe quạt nhúng vào vò tát một hớp rượu vào miệng, cán quạt lật lại đánh cái vạc bay tung ra, chát một tiếng, ván lầu đã bị y đạp vỡ một lổ lớn, thân hình cũng theo đó rơi xuống, tiếng “Cứu mạng, cứu mạng” không ngừng từ phía dưới vang lên. Mọi người đều biết y vờ làm ra như thế nhưng ai cũng bất giác kinh ngạc. Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy y vừa đánh cán quạt ra một cái, cái vạc đã lập tức bay trở lại cán quạt nhỏ bé mà kình lực phát ra không kém gì cái đòn gánh to nặng của Nam Hy Nhân, trong lòng thầm ngạc nhiên hoảng sợ. Việt nữ kiếm Hàn Tiểu Oanh kêu lên:

- Ta cũng tới uống một hớp!

Chân phải điểm xuống một cái, thân hình như chim én lướt sóng bay lên phía trên miệng vò, chúc đầu xuống một cái hớp một hớp rượu rồi nhẹ

https://thuviensach.vn

nhàng đáp xuống khung cửa sổ đối diện. Nàng giỏi kiếm pháp và khinh công chứ không sở trường về sức mạnh, nghĩ thầm cái vạc này quá nặng dĩ

nhiên không đủ sức đón lấy, muốn ném trả lại cho đạo sĩ kia thì càng không thể, nên thừa cơ khai triển khinh công uống rượu. Lúc ấy cái vạc vẫn bay vù vù ra cửa sổ rơi xuống đường, trên đường người qua kẻ lại tấp nập, nếu rơi xuống đó ắt gây ra đại họa. Khưu Xử Cơ thầm hoảng sợ đang định vọt ra giữ lại. Chỉ nghe ào một tiếng, bên cạnh đã có một người áo vàng chênh chếch vọt qua, hú dài một tiếng, con ngựa vàng dưới lầu lập tức phi tới chỗ đó.

Mọi người đều đổ ra cửa sổ nhìn, chỉ thấy một khối thịt tròn đập vào cái vạc trên không, cái vạc đang rơi thẳng liền đổi hương rơi chếch xuống, khối thịt tròn và cái vạc song song rơi xuống lưng con hoàng mã. Con hoàng mã phóng ra mấy trượng rồi quay ngoắt trở lại phóng thẳng lên lầu.

Mã vương thần Hàn Bảo Câu nằm dưới bụng ngựa, chân trái ngoặc vào bàn đạp, hai tay và chân phải giữ vững cái vạc nằm yên trên yên ngựa, không hề nghiêng đổ. Con ngựa vàng phi vừa mau vừa ổn, lên lầu như chạy trên đất bằng. Hàn Bảo Câu lật người lên ngựa thò đầu vào vò uống một hớp rượu lớn, tay trái rung một cái ném cái vạc xuống sàn,hô hô cười lớn giật cương một cái, con hoàng mã theo cửa sổ phóng ra như thiên mã hành không, nhẹ nhàng vững chãi rơi xuống giữa đường. Hàn Bảo Câu nhảy khỏi lưng ngựa, cùng Chu Thông nắm tay nhau lên lầu. Khưu Xử Cơ nói:

- Giang Nam thất quái quả nhiên danh bất hư truyền! Người nào cũng võ công cao cường, bần đạo vô cùng bội phục! Nể mặt các vị, bần đạo không làm khó hòa thượng nữa, chỉ cần y giao hai người đàn bà đáng thương kia ra thì chuyện này kể như xong.

Kha Trấn Ác nói:

https://thuviensach.vn

- Khưu đạo trưởng, đây chính là vì ngươi không phải. Tiêu Mộc đại sư đây thanh tu mấy mươi năm, lại là cao tăng đắc đạo, bọn ta vốn rất kính phục. Chùa Pháp Hoa cũng là cửa Phật đất thiền nổi tiếng ở phủ Gia Hưng, đời nào có chuyện gian dâm phụ nữ nhà lành?

Khưu Xử Cơ nói:

- Thiên hạ rộng lớn, thiếu gì bọn trộm danh lừa đời.

Hàn Bảo Câu tức giận nói:

- Nói thế là Khưu đạo trưởng không tin lời bọn ta chứ gì?

Khưu Xử Cơ đáp:

- Chẳng thà ta tin vào mắt mình.

Hàn Bảo Câu nói:

- Đạo trưởng muốn gì?

Y tuy thấp lùn, nhưng giọng nói vang dội, lên tiếng tự có khí thế oai mãnh. Khưu Xử Cơ nói:

- Chuyện này vốn không can dự gì tới bảy vị, nhưng bảy vị đã nhất định can thiệp, tất nhiên là cậy có võ nghệ hơn người. Bần đạo bất tài, chỉ còn cách so tài cao thấp với bảy vị, nếu không chống nổi thì xin theo để các vị tùy ý xử đoán.

Kha Trấn Ác nói:

- Đạo trưởng đã quyết ý như thế thì cứ vạch đường lối đi.

Khưu Xử Cơ thoáng trầm ngâm rồi nói:

https://thuviensach.vn

- Ta cùng các vị không thù không oán, từ lâu cũng ngưỡng mộ Giang Nam thất quái là bậc anh hùng, vung đao động quyền sẽ không khỏi làm tổn thương hòa khí. Thôi thế này...

Rồi cao giọng gọi:

- Tiểu nhị, mang mười cái bát lớn lên đây!

Tiểu nhị vốn núp dưới lầu, lúc ấy thấy trên lầu yên ắng, nghe gọi vội vàng đưa một chồng bát lên lầu.

Khưu Xử Cơ bảo y múc rượu trong vò đổ đầy mười bốn cái bát lớn xếp hàng trên bàn rồi nhìn Giang Nam thất quái nói:

- Bần đạo và các vị đấu tửu lượng. Tất cả các vị uống bảy bát, một mình bần đạo uống bảy bát, đến khi nào phân thắng phụ thì thôi. Cách này được không?

Hàn Bảo Câu và Trương A Sinh đều tửu lượng rất cao, đồng ý trước nhất. Kha Trấn Ác lại nói:

- Bọn ta lấy bảy địch một, nếu có thắng cũng là bất võ, đạo trưởng nên tìm cách khác.

Khưu Xử Cơ nói:

- Tại sao ngươi chắc là có thể thắng được ta?

Việt nữ kiếm Hàn Tiểu Oanh tuy là phụ nữ nhưng tính nết mười phần hào hiệp, lúc ấy cao giọng:

- Được trước tiên cứ so tửu lượng rồi sẽ nói. Ngươi coi thường bảy anh em bọn ta như thế thì tiểu muội người đầu tiên bước ra đây.

https://thuviensach.vn

Nói xong nâng một bát rượu lên ừng ực uống một hơi cạn sạch. Bát rượu nàng uống quá gấp, nên trong khoảnh khắc Khuôn mặt trắng trẻo đã ửng hồng. Khưu Xử Cơ nói:

- Hàn cô nương quả thật là trượng phu trong đám phụ nữ. Mời mọi người...

Sáu người còn lại trong thất quái đều nâng bát lên uống. Khưu Xử Cơ uống cạn từng bát, trong khoảnh khắc liên tục uống cạn bảy bát, mỗi bát chỉ ực một tiếng, rượu từ miệng vào bụng không hề

ngừng lại ở cổ họng. Tên tiểu nhị cao hứng luôn miệng khen hay, vội múc đầy rượu vào mười bốn bát, tám người lại uống cạn. Đến lượt thứ ba, Hàn Tiểu Oanh rốt lại tửu lượng yếu nhất, uống được nửa bát thì tay phải thoáng run lên. Trương A Sinh đỡ nửa bát rượu trong tay nàng, nói:

- Thất muội, ta uống giùm cô.

Hàn Tiểu Oanh nói:

- Đạo trưởng, như thế được không?

Khưu Xử Cơ nói:

- Được, ai uống cũng thế mà.

Lại qua một lượt nữa, Toàn Kim Phát cũng chịu không nổi bèn lui ra.

Thất quái thấy Khưu Xử Cơ uống liên tiếp hai mươi tám bát rượu mà sắc mặt không đổi, thần thái vẫn ung dung, người nào cũng phát hoảng. Hoàn Nhan Hồng Liệt bên cạnh nhìn thấy lại càng lè lưỡi, nghĩ thầm:

- Tốt nhất là lão đạo này say mềm để bọn Giang Nam thất quái thừa cơ giết y cho xong.

https://thuviensach.vn

Toàn Kim Phát nghĩ thầm bên mình chỉ còn năm người mà đều là tửu lượng rất cao, mỗi người có thể uống thêm ba bốn bát, chẳng lẽ bụng đối phương lại có thể chứa thêm hơn hai mươi bát nữa?

Cho dù y tửu lượng quả thật không bờ thì sức chứa của bụng cũng có hạn, tính ra thì bên mình nắm chắc phần thắng, đang cao hứng chợt vô tình nhìn xuống ván lầu, chỉ thấy dưới hai chân Khưu Xử

Cơ có một vũng nước, bất giác giật nảy mình ghé tai Chu Thông nói:

- Nhị ca, anh nhìn dưới chân lão đạo sĩ kìa.

Chu Thông vừa thấy hắn hạ giọng:

- Không xong, y dùng nội công đẩy rượu ra chân.

Toàn Kim Phát hạ giọng nói:

- Không sai, không ngờ nội công của y lại lợi hại tới mức thế, làm sao bây giờ?

Lại qua một vượt, dưới chân Khưu Xử Cơ toàn nước, như một dòng suối nhỏ từ ván lầu ròng ròng chảy xuống. Lúc ấy bọn Nam Hy Nhân, Hàn Bảo Cô cũng đều đã nhìn thấy, thấy y nội công tinh thâm như thế đều ngấm ngầm bội phục. Hàn Bảo Câu ném chén rượu xuống bàn, đã định nhận thua.

Chu Thông đưa mắt nhìn y một cái rồi nói với Khưu Xử Cơ:

- Đạo trưởng nội công xuất thần nhập hóa, bọn ta vô cùng bội phục. Có điều bọn ta năm người đấu với đạo trưởng một người, rốt lại cũng là không công bằng.

Khưu Xử Cơ sửng sốt, nói:

https://thuviensach.vn

- Chu nhị ca thấy nên làm sao?

Chu Thông cười nói:

- Chỉ huynh đệ một chọi một so tài với đạo trưởng thôi.

Câu ấy vừa buông ra, mọi người đều cảm thấy kỳ quái. Mắt thấy năm người đấu rượu với y đều tới chỗ cùng đường sắp thua, tại sao Chu Thông muốn một mình gánh vác? Nhưng sáu người đều biết vị

huynh đệ này tuy ăn nói hoạt kê nhưng bụng đầy quỷ kế, hành sự thường cao thâm khôn lường, y nói thế ắt đã có cách, nên lúc ấy đều không nói gì. Khưu Xử Cơ khà khà cười nói:

- Giang Nam thất hiệp quả là rất hay muốn thắng. Thôi thế này, Chu nhị ca tiếp ta uống hết chỗ rượu trong vò, chỉ cần không phân thắng bại thì kể như bần đạo thua, được không?

Lúc bấy giờ rượu trong vò còn gần một nửa, khoảng mấy mươi bát lớn, e phải có cái bụng to như hai ông Phật Di Lặc trong chùa mới có thể uống hết. Nhưng Chu Thông không coi vào đâu, cười nói:

- Huynh đệ tửu lượng tuy không cao lắm nhưng năm xưa xuống chơi miền Nam cũng đã từng thắng được mấy con vật rất lợi hại, cạn chén thôi!

Tay phải y phe phẩy cái quạt rách, tay áo bên trái phất lên, vừa nói vừa uống. Khưu Xử Cơ từng bát từng bát uống cạn theo y, hỏi:

- Ai lợi hại thế?

Chu Thông nói:

- Lần ấy huynh đệ tới nước Thiên Trúc, vương tử Thiên Trúc dắt một con trâu ra đấu rượu với ta, kết quả rõ ràng bất phân thắng bại.

https://thuviensach.vn

Khưu Xử Cơ biết y kể chuyện cười để mắng người liền phì một tiếng, nhưng thấy y giơ tay giẫm chân, ăn nói quàng xiên, nâng từng bát từng bát dốc vào miệng, tay chân không hề dính rượu, rõ ràng không phải dùng nội công ép ra, nhưng thấy bụng y cứ phình lên một khối lớn, chẳng lẽ bụng y quả

có thể co giãn tùy ý, vô cùng kỳ quái. Lại nghe y nói:

- Huynh đệ năm trước tới nước Tiêm La, ồ, lần ấy mới rắc rối. Vua Tiêm La dắt một con voi lớn ra đấu rượu với ta, con vật ngu ngốc ấy uống hết bảy vò, ngươi nói ta uống được mấy vò?

Khưu Xử Cơ biết rõ y nói đùa, nhưng thấy y thần thái sinh động, nói rất có đầu có đuôi, bất giác thuận miệng hỏi một câu:

- Mấy vò vậy?

Chu Thông chợt làm mặt nghiêm, hạ giọng nghiêm trang nói:

- Chín vò!

Rồi chợt cao giọng nói:

- Uống mau đi, uống mau đi!

Chỉ thấy y múa tay giẫm chân, như say mà không phải say, như điên mà không phải điên, trong khoảnh khắc đã cùng Khưu Xử Cơ uống cạn chỗ rượu trong vò. Bọn Hàn Bảo Câu trước nay không biết y có tửu lượng lượng cao như thế, ai cũng vừa mừng vừa sợ. Khưu Xử Cơ giơ ngón tay cái lên, nói:

- Chu huynh quả là một bậc kỳ nhân, bần đạo xin bái phục!

Chu Thông cười nói:

https://thuviensach.vn

- Đạo trưởng dùng nội công uống rượu, huynh đệ thì dùng ngoại công, mà là công phu ngoài thân thể, mời ngươi xem đây?

Nói xong hô hô cười rộ, đột nhiên vung tay một cái trong tay đã cầm một cái thùng gỗ khua một cái mùi rượu bốc lên sực nức, trong thùng chứa đầy một nửa là rượu ngon. Những người ở đó ai cũng võ công cao cường, ngoài Kha Trần Ác người nào cũng nhãn quang sắc bén nhưng đều không nhìn rõ cái thùng từ đâu xuất hiện, lại thấy bụng Chu Thông lúc ấy xẹp xuống bình thường, rõ ràng cái thùng gỗ vốn giắt sau vạt áo dài của y.

Giang Nam thất quái bật tiếng cười rộ, Khưu Xử Cơ thì đột nhiên biến sắc.

Nên biết Chu Thông giỏi nhất là việc trộm bắt chó, đào tường khoét vách nên có ngoại hiệu Diệu thủ

thư sinh. Cách giấu thùng gỗ trong áo dài của y vẫn còn lưu truyền đến nay. Lúc các nhà ảo thuật biểu diễn tay không bước ra sân khấu, vung tay một cái, trong tay đã có một chậu cá vàng, lại vung tay một cái, trên sân khấu lại có một bát nước, có thể biến ra vài mươi bát nước trên sân khấu, bát nào cũng có một con cá vàng bơi lội, khiến người xem ai cũng trợn mắt há miệng khen ngợi không ngớt, tức là diệu thuật của môn này. Chu Thông lần thứ hai rơi xuống lầu đã lấy một cái thùng gỗ

giấu sau áo dài, lúc uống rượu ăn nói quàng xiên, vung tay xòe quạt, cốt để làm phân tán ánh mắt của Khưu Xử Cơ. Lúc ảo thuật gia trổ tài biến hóa, dưới sự chú ý của hàng ngàn hàng vạn cặp mắt còn không để người ta thấy được chỗ sơ hở, lúc ấy Khưu Xử Cơ hoàn toàn không ngờ y sử dụng thủ

pháp ấy thì càng không nhận ra rằng y dùng kỹ xảo, đem phần lớn rượu đổ cả vào cái thùng gỗ giấu sau vạt áo. Khưu Xử Cơ nói:

- Hừ, ngươi làm thế thì làm sao tính là uống rượu?

Chu Thông cười nói:

https://thuviensach.vn

- Thế chẳng lẽ lại tính là ngươi uống rượu? Rượu ta uống thì ở trong thùng, rượu ngươi uống thì ở

dưới đất, vậy thì có gì khác nhau đâu?

Y vừa nói vừa bước tới bước lui, chợt sơ ý đạp lên vũng rượu cạnh Khưu Xử Cơ, huỵch một tiếng, ngã dúi vào người Khưu Xử Cơ. Khưu Xử Cơ tiện tay đỡ y một cái, Chu Thông lùi lại phía sau, quay đi một vòng, kêu lên:

- Thơ hay, thơ hay!

... Từ cổ Trung thu... nguyệt rất tình,

Đêm khuya mát mẻ... gió trong lành.

Một trời... tinh tú mờ Ngân Hán.

Bốn bể ngư long... vượt thủy tinh... !

Hắn dài giọng ngâm nga ầm lên. Khưu Xử Cơ sừng sốt nghĩ thầm:

- Đây là bài thơ Đường luật tả cảnh Trung thu năm ngoái mình chưa làm xong, vẫn giữ trong người để nghĩ thêm bốn câu sau, chưa rừng đưa ai xem, tại sao y biết được?

Bèn cho tay vào bọc mò một cái thì trang giấy chép nửa bài thơ Đường quả không biết đã đi đàng nào. Chu Thông cười khì khì mở trang giấy chép bài thơ ra đặt lên bàn, cười nói:

- Không ngờ đạo trưởng võ công đã cái thế mà văn tài càng cao diệu, bội phục, bội phục.

Nguyên là mới rồi y cố ý trượt ngã một cái đã thi triển tuyệt kỹ Diệu thủ không không móc túi Khưu Xử Cơ lấy được bài thơ. Khưu Xử Cơ nghĩ

https://thuviensach.vn

thầm:

- Mới rồi y thò tay vào túi mình mà mình tuyệt nhiên không biết gì, nếu không ăn cắp bài thơ mà là dùng chủy thủ đâm mình một đao thì giờ này mình đâu còn tính mạng? Rõ ràng là y thủ hạ lưu tình.

Nghĩ tới đó trong lòng lập tức bình tĩnh lại, nói:

- Chu nhị hiệp đã bồi tiếp bần đạo uống sạch vò rượu, bần đạo nói ra là giữ tín, xin nhận thua. Cuộc gặp gỡ ở Túy Tiên lâu hôm nay là Khưu Xử Cơ thua dưới tay Giang Nam thất hiệp.

Giang Nam thất quái đồng thanh cười nói:

- Không dám, không dám. Đây là trò đùa chẳng phải là thật.

Chu Thông lại nói:

- Đạo trưởng nội công tinh thâm, chúng tôi không sao bằng được.

Khưu Xử Cơ nói:

- Bần đạo tuy nhận thua, nhưng hai người quả phụ của hai người bạn để lại thì không thể không cứu.

Kế giơ tay làm lễ rồi nhấc cái vạc lên nói:

- Bần đạo sẽ tới chùa Pháp Hoa đòi người.

Kha Trấn Ác tức giận nói:

- Ngươi đã nhận thua, tại sao còn quấy rầy Tiêu Mộc đại sư?

Khưu Xử Cơ nói:

https://thuviensach.vn

- Phù nguy giải nạn không liên quan gì tới việc thắng thua. Kha đại hiệp, nếu bạn của ngươi bất hạnh gặp nạn, vợ góa bị người ta khinh khi hà hiếp thì ngươi có cứu không?

Nói tới đó đột nhiên biến sắc, kêu lên:

- Lũ khốn giỏi lắm, còn hẹn người à, cho dù là thiên quân vạn mã thì đạo gia các ngươi cũng bất chấp tính mạng, cũng không vì thế mà thôi đâu.

Trương A Sinh nói:

- Có bảy anh em bọn ta, cần gì hẹn thêm người khác?

Kha Trấn Ác cũng đã sớm nghe thấy có mấy chục người chạy về phía tửu lâu, còn nghe cả tiếng binh khí cung tên của họ va vào nhau, lập tức đứng lên quát:

- Mọi người chuẩn bị, có người lạ.

Bọn Trương A Sinh cầm binh khí lên, chỉ nghe tiếng chân rầm rập lên cầu thang, mấy chục người kéo lên lầu. Mọi người quay nhìn thấy mấy chục người kia đều ăn mặc theo lối quân sĩ nước Kim.

Khưu Xử Cơ vốn kính trọng Giang Nam thất quái, chỉ nghĩ họ nhất thời bị hòa thượng Tiêu Mộc lừa dối nên trong lời nói việc làm thủy chung vẫn còn chừa chỗ để lui, lúc ấy chợt thấy quân Kim sấn lên lầu, vô cùng tức giận, quát lớn:

- Tiêu Mộc hòa thượng, Giang Nam thất quái rõ ràng các ngươi cấu kết với giặc Kim, còn mặt mũi nào xưng là hiệp nghĩa nữa?

Hàn Bảo Câu tức giận nói:

- Ai hẹn quân Kim tới?

https://thuviensach.vn

Toán quân Kim kia chính là tùy tùng của Hoàn Nhan Hồng Liệt. Họ thấy vương gia ra ngoài không về, không ai yên lòng liền theo đường đi tìm nghe nói trên Túy Tiên lâu có nhiều người hung ác tà môn, sợ vương gia gặp nguy hiểm nên vội vàng sấn vào. Khưu Xử Cơ hừ một tiếng, nói:

- Giỏi lắm, giỏi lắm? Thứ lỗi cho bần đạo không bồi tiếp được! Chuyện này giữa chúng ta chưa xong đâu!

Rồi cầm cái vạc chân bước ra cửa cầu thang.

Kha Trấn Ác đứng lên gọi:

- Khưu đạo trưởng ngươi đừng hiểu lầm.

Khưu Xử Cơ vừa đi vừa nói:

- Lầm à? Các ngươi là anh hùng hảo hán, sao lại hẹn quân Kim tới giúp đỡ?

Kha Trấn Ác nói:

- Bọn ta không có hẹn.

Khưu Xử Cơ nói:

- Ta chưa mù đâu!

Kha Trấn Ác bị mù, bình sinh rất ghét người nào mỉa mai y tật nguyền, bèn dằn thiết trượng một cái bước lên quát:

- Mù thì sao?

Khưu Xử Cơ không đáp, tay trái vung một cái, chát một chưởng đánh giữa đỉnh đầu một tên quân Kim. Tên ấy không kịp kêu một tiếng, óc bắn tung tóe chết ngay tại chỗ. Khưu Xử Cơ nói:

- Thì thế này này!

https://thuviensach.vn

Rồi phất tay áo một cái đi thẳng xuống lầu. Đám quân Kim thấy đồng bạn bị chết quát tháo ầm lên, đã có mấy người nhấc mâu đâm vào hậu tâm Khưu Xử Cơ. Nhưng y không hề quay đầu, dường như

sau lưng có mắt, vung tay nhất nhất phát lạc. Đám quân Kim đang định xông xuống, Hoàn Nhan Hồng Liệt vội bước ra cản lại rồi quay qua Kha Trấn Ác nói:

- Tên ác đạo ấy vô pháp vô thiên, mời các vị qua đây cùng uống một chén, bàn cách đối phó với y nên chăng?

Kha Trấn Ác nghe giọng y quát tháo quân sĩ biết y là người đứng đầu đám quân Kim, bèn quát:

- Con mẹ mày, tránh ra!

Hoàn Nhan Hồng Liệt sửng sốt, Hàn Bảo Câu nói:

- Đại ca của ta bảo ngươi tránh ra?

Rồi đưa vai phải huých vào sườn trái y một cái, Hoàn Nhan Hồng Liệt lảo đảo lui lại mấy bước.

Giang Nam thất quái và hòa thượng Tiêu Mộc cả bọn kéo xuống lầu. Chu Thông đi sau cùng, lúc đi qua Hoàn Nhan Hồng Liệt lại giơ quạt đập vào vai y một cái, cười nói:

- Cô gái ngươi mang theo là mua được phải không? Bán cho ta nhé? Ha ha, ha ha...

Nói xong bước mau xuống lầu. Chu Thông trước đây tuy không biết lai lịch của Hoàn Nhan Hồng Liệt, nhưng lúc trong khách điếm thấy cung cách y đối xử với Bao Tích Nhược đã biết hai người không phải vợ chồng, lại nghe y khoe khoang giàu có bèn trộm cắp hết tiền bạc của y để trừng phạt

https://thuviensach.vn

qua loa. Lúc ấy đã biết y là kẻ đứng đầu quân Kim, nếu không lấy vàng bạc của y thì còn đạo lý gì nữa? Hoàn Nhan Hồng Liệt đưa tay vào bọc mò một cái, mấy đỉnh vàng bạc mang theo quả nhiên lại đều không cánh mà bay. Y nghĩ đám người này ai cũng y công kinh người, việc mời người béo lùn về làm Giáo đầu mã thuật cũng khỏi mở miệng, nếu để họ phát giác nàng Bao thị đang ở chỗ mình thì quả là đại học may mà vừa rồi việc Khưu Xử Cơ hiểu lầm Giang Nam thất quái chưa được giải thích rõ ràng, nếu không chạy mau thì ngay cái mạng mình cũng phải chôn vùi ở đây Lúc ấy vội vàng trở về khách điếm, đưa Bao Tích Nhược ngày đêm lên phía Bắc, trở về Yên Kinh, quốc đô nước Kim.

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Đánh máy: BacQuai

Hồi 2(b)

Giang Nam Thất Quái

Vốn là hôm trước Khưu Xử Cơ giết được tên Hán gian Vương Đạo Càn, ở thôn Ngưu Gia kết giao với Quách Khiếu Thiên, Dương Thiết Tâm hai người lại giết sạch đám quân Kim và nha dịch đuổi bắt thích khách, trong lòng thỏa mãn, tới Hàng Châu xong mấy ngày liên tiếp đi du ngoạn phong cảnh Tây Hồ. Cát Lĩnh phía bắc Tây Hồ là nơi Cát Hồng thời Tấn luyện đan, là thắng địa của Đạo gia. Khưu Xử Cơ cứ buổi sáng đi dạo khắp nơi, buổi chiều về đạo quán Cát Lĩnh tu luyện nội công, nghiền ngẫm kinh tạnh. Hôm ấy đi qua phường Thanh Hà, chợt thấy mười mấy người quan binh thất thểu đi ngang, đao mẻ giáo rách, cung đứt thương gãy, rõ ràng là thua trận chạy về. Y ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Hiện nay chưa đánh nhau với nước Kim, cũng không nghe nói quanh đây có trộm cướp nào làm loạn, không biết quan binh thua trận ở đâu?

Bèn hỏi dò dân quanh đó nhưng ai cũng ngơ ngác không biết. Y nảy lòng hiếu kỳ bèn đi theo, thấy đám quan quân ấy tiến vào doanh phòng chỉ huy sở doanh Oai Quả. Đến đêm y lần vào đó bắt được một tên lính, lôi ra một hẻm nhỏ tra vấn. Tên lính kia đang thiu thiu ngủ đột nhiên bị dao sắc kề vào cổ, đời nào dám giấu diếm chút gì, lập tức kể lại việc tróc nã hai người Quách Dương ở thôn Ngưu Gia. Khưu Xử Cơ không khỏi thầm kêu khổ, chỉ nghe tên lính kia nói: Quách Khiếu Thiên đã chết tại đương trường,

https://thuviensach.vn

Dương Thiết Tâm cũng bị trọng thương không biết chạy đi đâu, quá nửa là chết rồi, lại nói vợ Quách Dương hai người rốt lại bị bắt sống nhưng đi được nửa đường thì không biết tại sao lại có một toán quân mã xông ra đánh nhau lộn bậy một hồi, quan binh thua to. Khưu Xử Cơ nghe thấy vô cùng bi phẫn, lại nghĩ tên lính này vâng lệnh trên sai khiến, quả thật không thể làm chủ, lúc ấy cũng không nói gì tới y, chỉ hỏi:

- Thượng quan của ngươi là ai?

Tên lính ấy đáp:

- Chỉ huy đại nhân y... y họ Đoàn... tên là... tên là Thiên Đức.

Khưu Xử Cơ thả tên lính ấy, lần vào chỉ huy sở tìm Đoàn Thiên Đức, nhưng tìm khắp nơi không thấy. Sáng sớm hôm sau, trên cán cờ trước Chỉ huy sở có treo một cái đầu người làm hiệu lệnh thị

chúng. Khưu Xử Cơ nhìn thấy phát hoảng, té ra chính là đầu của người bạn mới quen là Quách Khiếu Thiên, vừa thương xót vừa căm hờn, nghĩ thầm:

- Khưu Xử Cơ ơi Khưu Xử Cơ, hai người bạn này là dòng dõi trung nghĩa, có lòng tốt mời ngươi uống rượu, ngươi lại làm họ bị liên lụy tan nhà nát cửa. Nếu ngươi không báo thù rửa hận cho họ thì làm sao còn xứng đáng là nam tử hán đại trượng phu?

Nghĩ tới lúc sôi máu, vụt tay một cái, đánh vỡ đôi cái bệ đá dưới cột cờ trước chỉ huy sở. Đến nửa đêm y leo lên cột cờ gỡ cái đầu Quách Khiếu Thiên xuống, chạy ra cạnh Tây Hồ đào một hố chôn cất, cúi lạy vài lạy, bất giác ứa lệ, lầm rầm khấn:

- Hôm trước bần đạo nhận lời truyền thụ nghệ cho hậu duệ của hai vị, bần đạo bình sinh nói là làm, nếu không dạy dỗ được hậu nhân của hai vị thành nhân vật anh hùng thì ngày khác làm sao còn mặt mũi gặp hai vị dưới suối vàng.

https://thuviensach.vn

Trong lòng tính toán, trước tiên phải tìm giết Đoàn Thiên Đức báo thù cho Quách Dương, sau đó sẽ

đi cứu vợ hai người, thu xếp cho họ một nơi yên ổn, nếu trời thương sinh được hai đứa con mồ côi cha lúc còn trong bụng mẹ thì sẽ lưu được dòng dõi cho hai vị hảo hán. Y hai đêm liên tiếp lén xông vào chỉ huy doanh Oai Quả nhưng đều không tìm được Chỉ huy Đoàn Thiên Đức, nghĩ chắc tên này tham hưởng lạc không giữ quân kỷ, không ngủ trong doanh trại đồng cam cộng khổ với quân sĩ. Giờ

Thìn hôm thứ ba y thẳng tới trước cổng doanh trại, cao giọng quát lớn:

- Đoàn Thiên Đức đâu, mau ra đây gặp ta.

Đoàn Thiên Đức vì việc cái đầu của Quách Khiếu Thiên bị mất cắp, đang tra vấn vợ Quách Khiếu Thiên là Lý Bình trong phòng, muốn nàng khai ra chồng mình có người bạn nào to gan coi thường phép nước, chợt nghe bên ngoài ồn ào, thò đầu qua cửa sổ nhìn ra, chỉ thấy một đạo sĩ cao lớn oai phong lẫm liệt, hai tay túm hai tên lính đập ngang bổ dọc, đánh bọn quân sĩ kêu trời kêu đất. Đám Quân tá đua nhau quát:

- Phóng tên?

Nhưng trong lúc thảng thốt, đám quân sĩ kẻ tìm được cung thì không tìm ra tên, kẻ tìm được tên thì lại không biết cung ở đâu. Đoàn Thiên Đức cả giận, tuốt yêu đao xông thẳng ra, quát lớn:

- Định làm phản à?

Rồi vung đao chém ngang hông Khưu Xử Cơ. Khưu Xử Cơ thấy là một viên võ quan bèn vứt tên

lính trong tay đi, không né không đỡ, tay trái chụp một cái đã nắm cứng cổ tay y, quát lớn:

https://thuviensach.vn

- Thằng cẩu tặc Đoàn Thiên Đức ở đâu?

Đoàn Thiên Đức cổ tay đau buốt, toàn thân nhũn ra, vội nói:

- Đạo gia muốn tìm Đoàn Thiên Đức đại nhân à? Y... y uống rượu trên thuyền ở Tây Hồ, cũng không biết hôm nay có về không.

Khưu Xử Cơ tưởng thật bèn buông tay ra. Đoàn Thiên Đức quay qua hai tên lính nói:

- Các ngươi mau dẫn vị đạo gia này tới ven hồ tìm Đoàn Chỉ huy.

Hai tên lính còn chưa hiểu, Đoàn Thiên Đức quát:

- Mau lên, mau lên, đừng để đạo gia nổi giận.

Hai tên lính lúc ấy mới hiểu ý quay người chạy ra ngoài. Khưu Xử Cơ cũng chạy ra theo. Đoàn Thiên Đức đời nào dám ở ại, vội dắt mấy tên lính, áp giải Lý Bình chạy mau qua chỉ huy sở doanh Hùng Tiết. Viên Chỉ huy sứ doanh này là bạn rượu thịt với y, vừa nghe kể chuyện, đang định điểm binh tróc nã tên ác đạo, đột nhiên ngoài doanh vang lên tiếng huyên náo, quân vào báo rằng có một đạo sĩ đánh vào, nghĩ rằng hai tên quân sĩ dẫn đường bị tra vấn không chịu nổi, đã nói ra nơi Đoàn Thiên Đức thường tới.

Đoàn Thiên Đức là con chim phải cung sợ cành cây cong, cũng không nhiều lời, mang tùy tùng và Lý Bình bỏ chạy, lần này là chạy qua chỉ huy sở doanh Toàn Tiệp ngoài thành. Doanh này địa thế

chật hẹp Khưu Xử Cơ nhất thời tìm y không được. Đoàn Thiên Đức vừa hơi định thần, nghĩ tới việc đạo nhân nhân giữa đám ngàn vạn quân sĩ tả xông hữu đột, đúng là không lạnh mà run. Lúc bấy giờ

cổ tay y bắt đầu đau buốt, càng lúc càng sưng vù lên, tìm tới thầy thuốc chữa trật đả trong doanh thì xương cổ tay đã bị gãy làm hai. Bó nẹp rịt

https://thuviensach.vn

thuốc xong, trong đêm không dám về nhà, cứ ở lỳ trong chỉ huy sở doanh Toàn Tiệp. Ngủ đến nửa đêm, ngoài doanh lại có tiếng la thét ồn ào, nói là tên lính canh trên đồi tự nhiên mất tích. Đoàn Thiên Đức hoảng sợ nhảy xuống giường, biết tên lính kia chắc đã bị đạo sĩ bắt đi tra vấn, bất kể là mình ở doanh trại nào y cũng có thể tìm tới, đánh thì không lại, chạy cũng không thoát, làm thế nào là tốt? Đạo sĩ ấy đã gặp mình rồi, chỉ vì riêng mình mà tìm tới, quan quân trong doanh tuy đông nhưng vị tất đã có thể bảo vệ mình yên ổn. Đang hoảng hốt chợt nhớ tới ông bác xuất gia ở chùa Vân Thê, võ công cao cường, không bằng tới đó nhờ vả, lại nghĩ đạo sĩ kia tìm tới làm khó mình, nhất định có liên quan tới vụ án Quách Khiếu Thiên, nếu đem Lý Bình theo, lúc nguy cấp có thể lấy nàng để uy hiếp, tên ác đạo kia sẽ không dám thản nhiên động thủ, lập tức ép Lý Bình cải trang thành quân sĩ, kéo nàng theo cửa sau doanh trại chạy ra, trong đêm lặn lội tìm tới chùa Vân Thê.

Bác y xuất gia đã lâu, pháp danh là Khô Mộc, là ưụ trì chùa Vân Thê, trước đây vốn là võ quan, về

võ công là đệ tử chân truyền của phái Tiên Hà, một chi của phái Thiếu Lâm ở vùng giáp giới Mân Chiết. Y vốn không coi Đoàn Thiên Đức là người, không hề đi lại, lúc ấy thấy cháu nửa đêm hớt hải tìm tới, mười phần ngạc nhiên, liền lạnh lùng hỏi:

- Ngươi tới đây làm gì?

Đoàn Thiên Đức biết ông bác xưa nay vốn căm ghét quân Kim, nếu nói ra việc mình hội đồng với quân Kim tới bắt Quách Dương hai người chỉ sợ y giết mình ngay, vì vậy trên đường đã bịa sẵn một câu chuyện đầy đủ, vừa nhìn thấy ông bác thần sắc không hay vội quỳ xuống dập đầu, luôn miệng nói:

- Điệt nhi bị người ta khinh khi làm nhục, tới đây xin bá phụ làm chủ cho.

https://thuviensach.vn

Khô Mộc nói:

- Ngươi là quan quân trong doanh không khinh khi làm nhục người ta thì người ta đã cảm tạ trời đất rồi, ai mà dám khinh khi làm nhục ngươi?

Đoàn Thiên Đức sắc mặt đầy vẻ thẹn thùng nói:

- Điệt nhi không cãi nhau mà là bị một tên ác đạo đuổi chạy khắp nơi không còn đường thoát. Xin bá phụ nể mặt người cha đã qua đời của cháu, cứu mạng diệt nhi.

Khô Mộc thấy y nói rất đáng thương, bèn hỏi:

- Đạo nhân ấy đuổi ngươi để làm gì?

Đoàn Thiên Đức biết càng nói về những điều bậy bạ của mình thì càng dễ được tin, bèn nói:

- Điệt nhi đáng chết, đáng chết. Hôm trước diệt nhi cùng mấy người bạn tới Nhà ngói phía tây cầu Thanh Lãnh chơi bời...

Khô Mộc khịt mũi hừ một tiếng, sắc mặt lập tức tỏ vẻ rất khó chịu.

Nguyên thời Tống gọi kỹ viện là Nhà ngói hoặc Viên ngói, lấy ý câu "Tới thì ngói hợp, đi thì ngói vỡ" ý tứ là nói dễ hợp dễ tan. Đoàn Thiên Đức lại nói:

- Điệt nhi có quen một cô ở đó, hôm ấy đang ca hát bồi tiếp diệt nhi uống rượu, chợt có một đạo nhân tiến vào, nói cô ta là hay lắm, định mời cô ta ngồi cùng.

Khô Mộc tỏ không thích, nói:

- Nói bậy! Người xuất gia lại tới chỗ hạ lưu ấy à?

https://thuviensach.vn

Đoàn Thiên Đức nói:

- Thật mà, điệt nhi lúc ấy cũng chọc ghẹo mấy câu, bảo y ra ngoài. Đạo nhân ấy rất hung dữ, lại chửi diệt nhi sắp tới sẽ bị đầu một nơi thân một nẻo, làm ầm lên ở đó.

Khô Mộc nói:

- Tại sao lại đầu một nơi thân một nẻo?

Đoàn Thiên Đức nói:

- Y nói quân Kim nay mai sẽ qua sông đánh xuống Nam, sẽ giết sạch quan quân Đại Tống chúng ta.

Khô Mộc đùng đùng nổi giận nói:

- Y nói thế à?

Đoàn Thiên Đức nói:

- Đúng thế. Cũng là tính tình điệt nhi không tốt, bèn cãi nhau với y, nói nếu quân Kim qua sông bọn ta sẽ liều mạng tử chiến, cũng chưa chắc đã thua.

Câu này quả rất hợp ý Khô Mộc, chỉ thấy ông ta gật đầu lia ha, cảm thấy thằng cháu mình tự lúc lọt lòng đến nay chỉ có câu này là giống con người nhất. Đoàn Thiên Đức thấy y gật đầu, trong bụng mừng thầm, nói:

- Hai người cãi nhau một lúc bèn đánh nhau, điệt nhi lại không phải là địch thủ của tên ác đạo ấy. Y

cứ thế đuổi theo, diệt nhi không có nơi nào chạy trốn, chỉ còn tới đây cầu cứu bá phụ.

Khô Mộc nói:

https://thuviensach.vn

- Ta là người xuất gia, không hơi đâu can thiệp vào chuyện ghen tuông của các ngươi.

Đoàn Thiên Đức nài nỉ:

- Chỉ xin bá phụ cứu mạng cho cháu, từ nay trở đi quyết không dám như thế nữa.

Khô Mộc nghĩ tới tình nghĩa anh em ngày trước, lại bực đạo nhân kia ăn nói hồ đồ, bèn nói:

- Được rồi, ngươi cứ ra nhà khách của chùa mà tránh mặt y vài hôm, nhưng không được làm bậy đấy.

Đoàn Thiên Đức luôn miệng vâng dạ. Khô Mộc thở dài nói:

- Một viên võ quan mà lại vô dụng như thế. Nếu quân Kim qua sông đánh tới thật, thì làm thế nào được? Ôi, nghĩ lại ta năm xưa...

Lý Bình bị Đoàn Thiên Đức khống chế uy hiếp, đứng cạnh nghe y bịa đặt như thế nhưng không dám hé miệng nói một câu. Giờ thân chiều hôm ấy, Tri khách tăng chạy vào bẩm với Khô Mộc:

- Phía ngoài có một đạo nhân kêu réo chửi mắng rất hung dữ, luôn miệng đòi Đoàn... Đoàn trưởng quan ra gặp y.

Khô Mộc gọi Đoàn Thiên Đức tới. Đoàn Thiên Đức hoảng sợ nói:

- Là y rồi, đúng là y rồi.

Khô Mộc nói:

- Đạo nhân kia hung dữ như thế, y thuộc môn phái nào vậy?

Đoàn Thiên Đức nói:

https://thuviensach.vn

- Không biết là đạo sĩ từng ở đâu, cũng không thấy võ công của y có chỗ nào hay, chỉ bất quá cánh tay rất khỏe, điệt nhi vô dụng nên không chống được.

Khô Mộc nói:

- Được, ta ra gặp y.

Rồi lập tức ra đại điện. Khưu Xử Cơ đang định xông vào nội điện, viên Giám tự đang liều mạng cản lại nhưng cản không được. Khô Mộc ra tới bèn đẩy nhẹ vào tay Khưu Xử Cơ một cái, ngầm dụng nội lực, nghĩ sẽ đẩy được y ra, nào ngờ thấy như đẩy vào túi bông, thầm biết là không hay, đang muốn thu kình lực về thì đã không kịp, thân hình không tự chủ được đã bị hất bay ra bùng một tiếng, lưng đập vào cái bàn hương án, lách cách mấy tiếng, cái bàn hương án bị đập gãy một nửa hương đèn giá nến rơi tung tóe xuống đất. Khô Mộc cả kinh nghĩ thầm:

- Đạo nhân này võ công rất cao minh, đâu chỉ có cánh tay khỏe mà thôi?

Lúc ấy bèn chắp tay hỏi chuyện, nói:

- Đạo trưởng quang lâm tệ tự, có gì chỉ giáo?

Khưu Xử Cơ nói:

- Ta tới tìm một tên ác tặc họ Đoàn.

Khô Mộc biết mình quyết không phải là địch thủ của y, bèn nói:

- Người xuất gia ôm lòng từ bi, đạo trưởng cần gì phải suy nghĩ theo lối thế nhân như vậy?

Khưu Xử Cơ không đếm xỉa tới, sãi chân bước vào nội điện. Lúc ấy Đoàn Thiên Đức đã lôi Lý Bình trốn vào mật thất. Chùa Vân Thê hương hỏa cực thịnh, lại đang là mùa dâng hương, thiện nam tín nữ

https://thuviensach.vn

bốn Phương kéo tới nườm nượp. Khưu Xử Cơ không tiện lục soát, cười nhạt mấy tiếng lùi ra. Đoàn Thiên Đức từ chỗ trốn bò ra. Khô Mộc tức giận nói:

- Đây mà là đạo sĩ rừng à? Nếu không phải y thủ hạ lưu tình thì cái mạng già này của ta cũng đã không còn rồi.

Đoàn Thiên Đức nói:

- Chỉ e tên ác đạo ấy là tế tác của quân Kim phái tới do thám, nếu không thì sao cứ theo làm khó quan quân Đại Tống chúng ta?

Tri khách tăng quay vào bẩm, nói đạo nhân kia đã đi rồi. Khô Mộc nói:

- Y có nói gì không?

Tri khách tăng nói:

- Y nói nếu chùa ta không giao ra vị... vị... Đoàn trưởng quan này, thì y quyết không thôi.

Khô Mộc giận dữ nhìn Đoàn Thiên Đức một cái, nói:

- Ngươi nói chuyện không thật thà rõ ràng, ta cũng khó mà xét đoán. Chỉ là đạo nhân ấy võ công rất cao cường, nếu ngươi rơi vào tay y thì quả thật khó giữ được tính mạng.

Trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Ngươi không trốn ở đây được rồi. Sư đệ ta là Tiêu Mộc thiền sư công lực cao hơn ta nhiều, chỉ có y hoặc giả còn có thể đối địch được với đạo nhân kia, ngươi tới chỗ y trốn tránh vậy.

Đoàn Thiên Đức đời nào dám nói nửa chữ không, liền nhận lấy thư, luôn đêm thuê thuyền tới Gia Hưng, vào gặp Tiêu Mộc thiền sư trụ trì chùa Pháp

https://thuviensach.vn

Hoa. Tiêu Mộc làm sao biết người tùy tùng y dắt theo là đàn bà, được thư của sư huynh liền cho y ở lại nào ngờ Khưu Xử Cơ tra hỏi được tung tích liền đuổi tới nhìn thấy Lý Bình trong hậu viên, đang định xông vào lục soát thì Đoàn Thiên Đức đã kéo Lý Bình xuống mật thất dưới đất. Khưu Xử Cơ còn cho rằng Bao Tích Nhược cũng bị nhốt trong chùa, nhất định bắt Tiêu Mộc giao người ra. Y chính mắt nhìn thấy nên bất kể Tiêu Mộc giải thích thế nào cũng không tin. Hai người càng cãi càng căng, Khưu Xử Cơ thi triển võ công, Tiêu Mộc biết mình không phải là địch thủ, y vốn chơi thân với Giang Nam thất quái bèn mời Khưu Xử Cơ gặp nhau trên Túy Tiên lâu. Cái vạc đồng mà Khưu Xử Cơ bưng là lấy từ chùa Pháp Hoa. Đến khi đụng đầu với quân Kim trên Túy Tiên lâu, Khưu Xử Cơ hiểu lầm lại càng sâu.

*

* *

Tiêu Mộc vốn không biết bao nhiêu về nội tình chuyện này, cùng Giang Nam thất quái ra khỏi tửu lâu về tới chùa Pháp Hoa bèn kể việc sư huynh Khô Mộc thiền sư gửi người tới, lại nói:

- Nghe nói: Toàn Chân thất tử võ công cao cường, đều học được chân truyền của Trùng Dương chân nhân ngày trước, trong đó Trường Xuân tử là kiệt xuất nhất, quả nhiên danh bất hư truyền. Người này tuy lỗ mãng nhưng xem ra cũng không phải là kẻ vô lý gây rối, lại không thù không oán với lão nạp, nhất định bên trong có chuyện hiểu lầm lớn.

Toàn Kim Phát nói:

- Xin đưa hai người lệnh sư huynh giới thiệu ra đây hỏi cho kỹ xem.

Tiêu Mộc nói:

- Không sai, tôi cũng chưa hỏi han gì họ.

https://thuviensach.vn

Đang định sai người đi mời Đoàn Thiên Đức, Kha Trấn Ác nói:

- Gã Khưu Xử Cơ kia tính nết nóng nảy quá, cứ tới hung hăng đòi người, không coi nhân vật võ lâm Giang Nam ra gì. Phái Toàn Chân của họ xưng hùng ở phương Bắc, xuống phương Nam lại muốn

hoành hành bá đạo như thế cũng chưa biết chừng. Muốn giải quyết vụ hiểu lầm này thì nói chuyện không xong, nhất định phải dựa vào võ công để quyết thắng phụ, nhưng chúng ta từng người một động thủ với y thì không ai chống nổi. Y nếu tốt thì không tới, tới thì không tốt...

Chu Thông nói:

- Chúng ta chờ y tới thì nhất tề xông lên?

Hàn Bảo Câu nói:

- Tám người đánh một à? E không phải là hảo hán.

Toàn Kim Phát nói:

- Không phải chúng ta muốn đánh giết y, chẳng qua chỉ muốn y bình tĩnh nghe Tiêu Mộc đại sư nói chuyện cho rõ ràng.

Hàn Tiểu Oanh nói:

- Nếu giang hồ đồn ra rằng Tiêu Mộc đại sư và Giang Nam thất quái lấy đông hiếp ít, há chẳng phải làm mất tiếng tăm của chúng ta sao?

Tám người đang bàn bạc chưa quyết chợt nghe trên đại điện vang lên một tiếng chuông lớn, như hai vật bằng đồng đập vào nhau, mọi người nghe một tràng ong ong vang rền không dứt. Kha Trấn Ác nhảy dựng lên kêu:

- Y tới rồi!

https://thuviensach.vn

Tám người chạy ra đại điện, lại nghe một tiếng chuông nữa, còn kèm thêm cả tiếng kim khí vỡ nát chỉ thấy Khưu Xử cơ Cầm Cái vạc đồng đang đập mạnh vào cái chuông sắt treo trên điện, sau vài tiếng cái vạc đã thủng một lỗ. Đạo nhân kia râu tóc dựng ngược, mắt trợn tròn xoe, tức giận không sao dằn được. Giang Nam thất quái không biết Khưu Xử Cơ vốn cũng không phải là kẻ ngang tàng không biết đạo lý như thế, chỉ vì y đuổi theo Đoàn Thiên Đức liên tiếp mấy ngày không bắt được, lửa giận càng lúc càng tăng, lại đem lòng căm hận quân Kim vốn cộng dồn cả làm một. Thất quái lại cho rằng y cậy võ công cao cường khinh người bèn quyết ý đánh nhau một trận. Toàn Chân thất tử oai danh càng cao thì thất quái càng không chịu nhường nhịn, nếu Khưu Xử Cơ chỉ là một kẻ vô danh lại rất dễ nói chuyện.

Hàn Bảo Câu kêu lên:

- Thất muội, anh em ta lên trước.

Y là anh họ Hàn Tiểu Oanh, tính tình nóng nảy. Soạt một tiếng, ngọn Kim long tiên trong lưng đã rút ra trên tay, một chiêu Phong quyển vân tàn cuốn mau tới cổ tay phải cầm vò của Khưu Xử Cơ. Hàn Tiểu Oanh cũng tuốt trường kiếm phóng thẳng vào hậu tâm Khưu Xử Cơ. Khưu Xử Cơ trước sau thụ

địch, tay phải xoay một cái, choang một tiếng, ngọn Kim long tiên đánh lên cái vạc, thân hình cũng đồng thời hơi nghiêng đi đã tránh qua mũi kiếm đâm vào hậu tâm.

Thời cổ Ngô Việt đánh nhau, Việt Vương Câu Tiễn nằm gai nếm mật nghĩ cách diệt nước Ngô.

Nhưng thủ hạ của Ngô vương có đại tướng Ngũ Tử Tư học được binh pháp của Tôn Tử, huấn luyện sĩ tốt vô cùng tinh nhuệ.

Câu Tiễn thấy quân mình võ nghệ không bằng đối phương, phiền muộn không vui. Một hôm chợt có một thiếu nữ xinh đẹp tới nước Việt, kiếm

https://thuviensach.vn

thuật vô cùng tinh diệu. Câu Tiễn cả mừng, mời nàng về

dạy kiếm pháp cho quân Việt, cuối cùng dùng đó diệt nước Ngô. Gia Hưng là nơi giáp giới Ngô Việt ngày trước, hai nước đánh nhau đều lấy đó làm chiến trường, bộ Việt nữ kiếm pháp này cũng từ đó lưu truyền ra thiên hạ. Chỉ là kiếm pháp mà cô gái dạy cho quân Việt ngày trước nhằm quyết thắng trên chiến trường nên chỉ chú trọng vào việc chém tướng đâm ngựa, chứ dùng để giao đấu với danh gia võ thuật trên giang hồ thì không đủ phần linh động mau lẹ.

Đến cuối thời Đường, ở Gia Hưng xuất hiện một danh gia kiếm thuật, y dựa vào yếu chỉ của kiếm pháp thời cổ mà đổi mới, trong chỗ lợi hại lại ẩn giấu thêm nhiều biến hóa phức tạp. Hàn Tiểu Oanh theo sư phụ học được lộ kiếm pháp ấy, tuy chưa thật tinh thông nhưng kiếm chiêu cũng đã bất phàm, cái ngoại hiệu Việt nữ kiếm của nàng là nhờ kiếm pháp mà được.

Vừa qua mấy chiêu, Khưu Xử Cơ thấy kiếm pháp của nàng ảo diệu, lập tức lấy nhanh đánh nhanh.

Kiếm pháp của nàng nhanh, Khưu Xử Cơ ra tay càng nhanh, tay trái cầm vạc đồng đón đỡ ngọn Kim long tiên của Hàn Bảo câu. Chưởng phải đánh nhanh, lúc chém lúc chụp, toan đoạt thanh trường kiếm trong tay Hàn Tiểu Oanh. Trong chớp mắt Hàn Tiểu Oanh đã gặp nguy hiểm, bị bức lùi tới cạnh tượng Phật.

Nam Sơn tiều rử Nam Hy Nhân và Tiếu Di Đà Trương A Sinh một người cầm đòn gánh bằng gang,

một người vung tiêm đao giết trâu xông lên giáp công. Nam Hy Nhân không nói câu nào, một chiếc đòn gánh rít gió vù vù. Trương A Sinh thì luôn miệng quát tháo nói toàn khẩu âm Giang Nam, Khưu Xử Cơ không hiểu y nói gì nên mặc kệ không thèm đếm xỉa tới.

https://thuviensach.vn

Giữa lúc đánh nhau đang hăng, Khưu Xử Cơ đột nhiên chưởng trái vỗ ra đánh vào mặt Trương A Sinh. Trương A Sinh ngửa người về phía sau tránh, nào ngờ đó đó chỉ là hư chiêu, chân phải Khưu Xử Cơ đột nhiên phóng lên, Trương A Sinh cổ tay tê dại, ngọn tiêm đao rời khỏi tay bay ra.

Nhưng công phu quyền thuật của y còn cao hơn công phu binh khí, ngọn đao khỏi tay hoàn toàn không để ý, chân trái hơi khuỵu xuống, chưởng phải phất qua, vù một tiếng, quyền trái đẩy mạnh ra, kình lực hùng hậu, thế công mau lẹ. Khưu Xử Cơ khen:

- Hay lắm!

Rồi nghiêng người tránh qua, liên tiếp kêu:

- Đáng tiếc, đáng tiếc!

Trương A Sinh hỏi:

- Đáng tiếc cái gì?

Khưu Xử Cơ nói:

- Đáng tiếc là ngươi một thân công phu lại cam tâm trụy lạc, đã vào hùa với tên ác tăng lại đi làm chó săn cho quân Kim.

Trương A Sinh cả giận quát:

- Thằng đạo sĩ giặc cướp ở rừng không biết lý lẽ, ngươi mới là chó săn của quân Kim?

Rồi vù vù vù liên tiếp đánh ra ba quyền. Khưu Xử Cơ thân hình co lại phía sau, cái vạc đồng chênh chếch hạ xuống, choang choang hai tiếng, Trương A Sinh hai quyền liên tiếp đánh trúng vào vò. Chu Thông thấy bên mình bốn người liên thủ mà vẫn ở thế hạ phong, nhìn Toàn Kim Phát vẫy tay một cái, hai người từ hai bên xông vào giáp kích. Toàn Kim Phát sử một chiếc

https://thuviensach.vn

cân lớn, đòn cân đánh theo bổng pháp, móc cân bay ra có thể móc vào người như phi trảo, quả cân thì như một quả chùy, một món binh khí mà có ba tính năng. Chu Thông giỏi thuật điểm huyệt, chiếc quạt giấy rách lem luốc nan làm bằng thép cứng, lấy quạt điểm huyệt, trong bóng binh khí của mọi người bay lượn tìm điểm vào huyệt đạo đối phương. Chiếc vạc đồng của Khưu Xử Cơ xoay tròn đỡ gạt như một chiếc thuẫn bài che đỡ phía trước, binh khí của mọi người làm sao đánh qua được? Tay trái y thì bắt chụp đánh chém, thừa sơ hở phản kích. Y cầm chiếc vạc đồng nặng nề, thân pháp tuy khó linh động nhưng dễ

lấy ít chống nhiều, nhờ vậy có thể đón đỡ tết cả chiêu thức của đối phương đánh tới, mà còn chiếm ưu thế Tiêu Mộc thấy mọi người càng đánh càng hăng, nghĩ thầm nếu để thêm một lúc, đôi bên ắt có kẻ bị thương, vội gọi lớn:

- Xin các vị dừng tay nghe ta nói một câu.

Nhưng mọi người đánh nhau đến lúc hăng máu, làm sao có thể dừng tay? Khưu Xử Cơ quát:

- Quân hạ lưu, ai thèm nghe ngươi nói bậy? Xem đây?

Đột nhiên tay trái quyền thoắt chưởng biến hóa khôn lường, liên tiếp ra sát thủ, giữa lúc giao đấu chém mạnh một chưởng xuống vai Trương A Sinh, chiêu Thiên ngoại phi vân này ra đòn kỳ lạ, mau lẹ dị thường, mắt thấy Trương A Sinh đã không còn cách né tránh. Tiêu Mộc quát lớn:

- Đạo trưởng khoan hạ sát thủ!

Khưu Xử Cơ giao đấu với sáu người, đối phương ai cũng võ công cao cường, quả thật đã thấy mỏi mệt, đánh lâu chỉ sợ chi trì không được, vả lại đối phương còn có hai người đứng ngoài nhìn chằm chằm, có thể xông vào bất cứ lúc nào, lúc ấy chỉ e mình phải mất mạng trong ngôi chùa cổ ở Giang

https://thuviensach.vn

Nam này, hiện chỉ còn cách nắm lấy sơ hở của đối phương, há lại dung tình, một chưởng ấy đã dùng đủ mười thành công lực.

Trương A Sinh toàn thân đã luyện thành công phu Thiết bố sam, bình nhật trong lò mổ thường cởi trần húc nhau với trâu bò làm vui, toàn thân vừa cứng vừa như có một lớp da trâu phủ lên. Y biết chưởng này đối phương chém xuống không phải tầm thường, nhưng không còn tránh kịp, liền vận khí ra vai quát một tiếng:

- Giỏi!

Thẳng thắn đón tiếp một chưởng, chỉ nghe chát một tiếng, xương vai đã bị một chưởng mang nội công thượng thừa của phái Toàn Chân đánh gãy. Chu Thông nhìn thấy cả kinh, chiếc quạt thép đâm ra điểm mau vào huyệt Toàn cơ của Khưu Xừ Cơ, chiêu này chuyên chặn đối phương tấn công, sợ

ngũ đệ bị thương sẽ bị địch nhân tiếp tục truy kích. Khưu Xử Cơ đả thương được một người, tinh thần phấn chấn, trong bóng binh khí đơn chưởng lại như thiết trảo liên tiếp đánh ra. Toàn Kim Phát

„ái chà" một tiếng, quả cân đã bị nắm giữ. Khưu Xử Cơ dùng lực giật mạnh, Toàn Kim Phát khí lực kém hơn bị y kéo lên hai thước. Khưu Xử Cơ nghiêng cái vạc đồng đẩy ra trước mặt Nam Hy Nhân và Chu Thông, chưởng trái ào một tiếng đập thẳng xuống đỉnh đầu Toàn Kim Phát. Hàn Bảo Câu và Hàn Tiểu Oanh cả kinh, song song vọt tới, hai món binh khí đánh mau xuống đầu Khưu Xử Cơ.

Khưu Xử Cơ đành nghiêng người tránh qua. Toàn Kim Phát thừa cơ lui ra, thoát chết trong đường tơ

kẻ tóc, sợ toát mồ hôi lạnh, nhưng hông đã bị trúng một cước đau thấu xương, lăn dưới đất không sao đứng lên được.

https://thuviensach.vn

Tiêu Mộc vốn không muốn xuất thủ chỉ muốn tìm cách nói rõ cho Khưu Xử Cơ khỏi hiểu lầm,

nhưng trước mắt nhìn thấy bạn bè mình mời tới giúp nối nhau bị thương, mà mình là chủ nhân thì không thể không xông vào, lúc ấy phất tay áo một cái, nhấc đoạn ô mộc cháy sém điểm vào dưới nách Khưu Xử Cơ. Cơ Khưu Xử Cơ nghĩ thầm:

- Té ra lão hòa thượng này cũng có chút tài năng, ra tay quả không tầm thường.

Liền ngưng thần đối phó. Kha Trấn Ác nghe thấy ngũ đệ, lục đệ bị thương không nhẹ, nhấc thiết trượng lên định xông vào. Toàn Kim Phát kêu lên:

- Đại ca, phóng thiết lăng đi! Đánh vào phương Tấn rồi đánh vào phương vị Tiểu quá!

Tiếng kêu chưa dứt, vù vù hai tiếng, hai ngọn ám khí một trước một sau bắn vào mi tâm và đùi phải Khưu Xử Cơ. Khưu Xử Cơ cả kinh, nghĩ thầm:

- Người mù này cũng biết thi triển ám khí mà nhận phương vị chuẩn xác như thế, đúng là ít nghe ít thấy, tuy có người đứng cạnh chỉ điểm phương vị của sáu mươi bốn quẻ Phục Hy, nhưng nhận cho rõ cũng rất không dễ.

Lúc ấy bèn nghiêng cái vạc đồng, keng keng hai tiếng, hai ngọn thiết lăng đều rơi vào lòng vò. Loại thiết lăng này là ám khí độc môn của Kha Trấn Ác, bốn phía có góc như củ ấu, nhưng chỗ góc sắc nhọn không giống củ ấu ở Nam Hồ quê cũ của y, đó là tuyệt kỹ y luyện thành lúc chưa bị mù, ám khí đã trì trọng, thủ pháp lại chuẩn xác. Khưu Xử Cơ đón được hai ngọn thiết lăng, thấy cái vạc đồng rung lên một cái, nghĩ thầm:

- Thủ kình của người mù này mạnh thật!

https://thuviensach.vn

Lúc ấy anh em họ Hàn, Chu Thông, Nam Hy Nhân đều đã tránh qua một bên. Toàn Kim Phát không ngừng kêu:

- Đánh vào phương vị Trung phu, đánh vào phương vị Ly... Được, bây giờ tên đạo sĩ đang bước tới phương vị Minh di...

Y cứ thế gọi tên phương vị, vốn đã cùng Kha Trấn Ác luyện hơn mười năm rất thuần thục, lấy mắt mình làm mắt cho nghĩa huynh, trong sáu anh em chỉ có y là có khả năng như thế. Kha Trấn Ác chợt động tâm tự nhủ:

- Y nghe tiếng hô hoán của lục đệ thì đã đề phòng, tự nhiên không đánh trúng y được.

Lúc ấy Toàn Kim Phát giọng nói càng lúc càng yếu, trong tiếng kêu không kìm được tiếng rên, chắc là vết thương quá nặng, mà Trương A Sinh thì không kêu một tiếng, không biết sống chết ra sao. Chỉ

nghe Toàn Kim Phát nói:

- Đánh... đánh... đánh vào phương vị... Đồng nhân.

Kha Trấn Ác lúc ấy quyết ý không theo lời y, giương thẳng hai tay, bốn ngọn thiết lăng nhất tề bắn tới, hai ngọn chia ra đánh vào hai phương vị Tiết và Tổn bên phải phương vị Đồng nhân, hai ngọn còn lại chia ra đánh vào hai phương vị Phong và Ly bên trái.

Khưu Xử Cơ sải chân bước qua bên phải một bước, rời khỏi phương vị Đồng nhân, không ngờ Kha Trấn Ác lại đột nhiên dùng kế, chỉ nghe hai người cùng bật tiếng la hoảng. Khưu Xử Cơ vai phải trúng một ngọn thiết lăng, ngoài ra một ngọn thiết lăng đánh vào phương vị Tổn thì trúng ngay bối tâm Hàn Tiểu Oanh. Kha Trấn Ác vừa sợ vừa mừng, gọi lớn:

- Thất muội, lại đây mau!

https://thuviensach.vn

Hàn Tiểu Oanh biết trên ám khí của đại ca có tẩm chất kịch độc, lợi hại vô cùng, vội chạy tới cạnh y.

Kha Trấn Ác mò trong túi lấy ra một viên thuốc màu vàng, nhét vào miệng nàng nói:

- Ra nằm trên bãi bùn hậu viện, không được động đậy, đợi ta tới trị thương cho cô.

Hàn Tiểu Oanh sãi chân chạy đi, Kha Trấn Ac gọi theo:

- Đừng chạy, đừng chạy! Đi thong thả thôi!

Hàn Tiểu Oanh lập tức hiểu ý, thầm mắng mình ngu xuẩn, trúng độc xong lại dùng lực chạy mau, khí huyết vận hành càng nhanh, đưa chất độc vào tim thì lập tức hết cứu, lúc ấy thong thả bước đi, sần ra hậu viện.

Khưu Xử Cơ trúng một ngọn thiết lăng cũng không thấy đau lắm, lúc ấy cũng không để ý, lại giao đấu với bọn Chu Thông, Tiêu Mộc, đang đánh nhau chợt nghĩ Kha Trấn Ác liên tiếp kêu mấy tiếng

„Đừng chạy!" chợt động tâm niệm, chỉ thấy chỗ vết thương dần dần tê rần, bất giác cả kinh, biết trên ám khí có chất độc trong lòng lạnh buốt, không dám ham đánh, lập tức vận kình xuất quyền đánh thẳng vào giữa mặt Nam Hy Nhân.

Nam Hy Nhân thấy đòn tới mãnh liệt, lập tức xuống tấn, chiếc đòn gánh quét ngang ra chiêu Thiết tỏa trường giang gạt qua trước mặt. Khưu Xử Cơ không thu quyền mà quát lớn nhả kình, chát một tiếng đánh luôn vào giữa chiếc đòn gánh. Nam Hy Nhân toàn thân chấn động, hổ khẩu hai tay rách toạc, máu tươi phun ra, xoảng một tiếng, chiếc đòn gánh rơi xuống đất. Khưu Xử Cơ lúc nguy cấp liều mạng, một quyền ấy dùng hết sức toàn thân, Nam Hy Nhân lập tức bị nội thương, cước bộ loạng choạng, mắt nổ đom đóm, nghe cổ họng ngòn ngọt, ọe một tiếng phun ra một búng máu tươi.

https://thuviensach.vn

Khưu Xử Cơ tuy đả thương thêm được một người nhưng đầu vai càng lúc càng tê, cầm cái vạc đồng thấy rất nặng nề, quát lớn một tiếng, chân trái quét ngang một cái. Hàn Bảo Câu nhảy lên tránh khỏi, Khưu Xử Cơ quát:

- Chạy đi đâu?

Tay phải vung ra, cái vạc đồng từ trên không chụp xuống. Hàn Bảo Câu thân hình đang trên không không sao dùng lực, chỉ kịp lật đi nửa vòng, cái vạc lớn đã úp xuống đỉnh đầu, y sợ bị thương lập tức hai tay ôm đầu, co người thành một khối tròn, bình một tiếng lớn, cái vạc đã đánh trúng người y.

Khưu Xử Cơ buông cái vạc ra tuốt kiếm điểm chân nhảy vọt lên, chặt đứt sợi dây treo cái chuông, tay trái đẩy tới, cái chuông sắt nặng hơn ngàn cân ấy rơi xuống kêu một tiếng vang rền chụp lên cái vạc Hàn Bảo Câu dù có khỏe hơn cũng không thể hất ra được. Khưu Xử Cơ hai đòn ấy dùng lực quá nhiều, chỉ cảm thấy tay chân mềm nhũn, mồ hôi trên trán như hạt đậu nhỏ xuống. Kha Trấn Ác kêu lên:

- Mau buông kiếm đầu hàng, nếu chậm thêm một khắc thì mạng ngươi khó giữ đấy.

Khưu Xử Cơ nghĩ thầm:

- Tên ác tăng này câu kết với quân Kim, giấu phụ nữ trong chùa, hành vi rất gian ác, Giang Nam thất quái đã cùng bọn với y thì danh tiếng hiệp nghĩa đồn đại trên giang hồ ắt cũng không đúng, Khưu mỗ

thà mất mạng chứ há lại cam tâm quị lụy bọn gian tà?

Lúc ấy lập tức huy động trường kiếm xông ra ngoài. Trong Giang Nam thất quái chỉ còn hai người Kha Trấn Ác, Chu Thông không bị thương, số còn lại sống chết chưa biết, lúc ấy làm sao để y thoát ra khỏi chùa được? Kha Trấn Ác vung thiết trượng lên chặn ngay giữa cửa. Khưu Xử Cơ cướp

https://thuviensach.vn

đường xông ra, trường kiếm rút gió đâm thẳng vào giữa mặt Kha Trấn Ác. Phi thiên biển bức Kha Trấn Ác nghe tiếng xét hình, vung trượng gạt ra. Keng một tiếng, Khưu Xử Cơ tay cầm kiếm không vững, bất giác cả kinh nghĩ thầm:

- Người mù này nội công thâm hậu như thế, chẳng lẽ công lực lại hơn cả mình?

Rồi phóng tiếp một kiếm, lại bị thiết trượng của đối phương gạt ra, lúc ấy mới phát giác là vai phải mình bị thương mất sức chứ không phải đối phương lợi hại, nhưng kình lực của mình không vận lên được, lập tức đổi kiếm qua tay trái, dùng một đường Đồng qui kiếm pháp từ lúc luyện thành chưa bao giờ đem ra đối phó với địch nhân, kiếm quang chớp lên, chiêu nào cũng đâm vào chỗ yếu hại trên người Kha Trấn Ác, Chu Thông, Tiêu Mộc, hoàn toàn không hề phòng thủ, cứ lăn xả vào tấn công.

Đường Đồng quy kiếm pháp lấy ý từ câu Đồng qui tận, nếu địch nhân lợi hại, tính mệnh mình bị

nguy cấp không còn cách nào khác thì chỉ đành dùng đường kiếm pháp này để liều mạng, chiêu nào cũng tấn công ráo riết vào chỗ yếu hại của địch nhân, chiêu nào cũng ác nhát nào cũng độc, đơn thuần là lối đánh vứt bỏ tính mạng của mình.Tuy là kiếm thuật thượng thặng nhưng rốt lại cũng giống thủ đoạn của bọn lưu manh mặt dày.

Nguyên là phái Toàn Chân có kẻ đối đầu ngụ ở Tây Vực, là người tàn độc, võ công cao thâm khôn lường, hơn hẳn Toàn Chân thất tử. Năm xưa chỉ có sư phụ của họ mới có thể chế phục được y, bây giờ sư phụ đã tạ thế, nếu một sớm y trở lại Trung nguyên, chỉ sợ cả phái Toàn Chân sẽ bị tiêu diệt.

Phái Toàn Chân có một trận pháp Thiên cang Bắc đẩu có thể cự địch nhưng phải đủ cả bảy người cùng bày trận, nếu lúc bất ngờ tình cờ gặp phải y thì chưa chắc đã đủ mặt bảy người. Đường Đồng quy kiếm pháp này cũng là

https://thuviensach.vn

có ý đối phó với y, có thể một mình sử dụng, chỉ cần hy sinh một hai người cùng chết với y thì có thể bảo toàn tất cả đồng môn. Khưu Xử Cơ lúc ấy trúng phải chất kịch độc, lại bị ba cao thủ chặn lại, tính mạng chỉ còn trong khoảnh khắc, đành sử dụng loại võ công không muốn sử dụng ấy. Qua mười chiêu, Kha Trấn Ác trên đùi trúng kiếm. Tiêu Mộc gọi lớn:

- Kha đại ca, Tiêu nhị đệ, để đạo nhân này đi thôi!

Đúng lúc y sơ ý ấy, Khưu Xử Cơ đã đâm trúng sườn phải của y. Tiêu Mộc la hoảng ngã lăn ra đất.

Lúc ấy Khưu Xử Cơ đã lảo đảo sắp ngã, đứng không vững nữa. Chu Thông hai mắt đỏ ngầu, chửi mắng ầm lên, chạy quanh y tìm cách tấn công. Lại đánh nhau vài hiệp, Kha Trấn Ác rốt lại không nhìn thấy đường, bị Khưu Xử Cơ dương đông kích tây hư hư thực thực, roạt roạt roạt đâm trúng liên tiếp bảy tám kiếm, y không thể nhìn thấy chiêu thức, đùi phải lại trúng một kiếm, ngã sấp xuống đất.

Chu Thông mắng lớn:

- Thằng đạo sĩ chó chết, thằng đạo sĩ giặc cướp, chất độc trong người ngươi đã tới tim rồi đấy! Ngươi cứ đâm ba kiếm nữa xem.

Khưu Xử Cơ râu tóc dựng ngược, hai mắt trợn lên, tay trái cầm kiếm, lảo đảo đuổi theo. Chu Thông sở trường về khinh công, cứ chạy như bay quanh tượng Phật trên đại điện. Khưu Xử Cơ biết mình chi trì không nổi, thở dài một tiếng, dừng lại không đuổi nữa. Chỉ thấy trước mắt mờ mờ, cố định thần muốn tìm đường ra, đột nhiên chát một tiếng, hậu tâm một vật đánh trúng, té ra là Chu Thông cởi chiếc hài vải dưới chân ném tới, chiếc hài tuy nhẹ nhưng cũng mang nội kình khá mạnh.

Khưu Xử Cơ xiêu đi một cái, chỉ thấy một màn sương mù mờ mịt dâng lên trong óc, người cứ mê đang cố trấn tĩnh thì chợt thấy đau buốt, trên đầu bị một vật gõ mạnh, lần này là Chu Thông vớ một cái dùi gõ mõ trên Phật

https://thuviensach.vn

điện ném tới. May là Khưu Xử Cơ nội công thâm hậu, chứ nếu là người thường thì mất mạng rồi, nhưng cũng thấy trước mặt tối sầm lại. Y cất tiếng kêu lên:

- Thôi thôi! Trường Xuân tử hôm nay chết trong tay lũ vô sỉ các ngươi rồi!

Đột nhiên hai chân nhũn ra, chống kiếm xuống đất. Chu Thông sợ y ngã xuống lại nhảy vọt lên, bèn nắm quạt cúi xuống điểm vào huyệt đạo của y, đột nhiên thấy tay trái y rung một cái, biết ngay là không hay, vội đưa tay phải lên đỡ trước ngực thì bụng dưới đã như bị một thanh đại đao đẩy vào, lập tức bắn tung ra phía sau, người chưa rơi tới đất miệng đã phun máu tươi. Khưu Xử Cơ lúc tối hậu đã ngưng tụ hết công lực bình sinh, tuy thân hình đã không thể cử động nhưng một chưởng ấy đem hết nội kình còn lại trong cơ thể đánh ra, quả thật không tầm thường, Chu Thông làm sao chịu nổi?

Chúng tăng chùa Pháp Hoa đều không biết võ nghệ, cũng không biết phương trượng thân mang tuyệt nghệ, đột nhiên thấy trong đại điện đánh nhau long trời chuyển đất đã xúm vào một chỗ ẩn núp. Hồi lâu nghe trên điện yên ắng, mấy chú tiểu sa di đánh bạo thò đầu vào nhìn, chỉ thấy trên mặt đất xác người ngổn ngang, trong đại điện máu tươi vương vãi, qua cơn hoảng sợ liền kêu gào ầm ĩ, ba chân bốn cẳng chạy tìm Đoàn Thiên Đức.

Đoàn Thiên Đức vẫn núp trong mật thất dưới đất nghe chúng tăng nói đôi bên đánh nhau đều tử

thương quả thật vui mừng khôn xiết, còn sợ Khưu Xử Cơ không có trong đó, bèn sai chú tiểu sa di lên xem cho rõ vị đạo sĩ kia đã chết chưa, khi chú tiểu sa đi quay lại nói là đạo sĩ đã nhắm mắt nằm im mới yên tâm, kéo Lý Bình lên đại điện.

Y đứng cạnh Khưu Xử Cơ vung chân đá một cước Khưu Xử Cơ thở thoi thóp, vẫn chưa đứt hơi.

https://thuviensach.vn

Đoàn Thiên Đức rút yêu đao ra quát:

- Thằng đạo sĩ giặc cướp nhà ngươi đuổi ta khốn khổ lắm, hôm nay lão tử sẽ đưa ngươi qua Tây phương!

Tiêu Mộc bị trọng thương, thấy Đoàn Thiên Đức muốn hành hung giết người, đè khí kêu lên:

- Không!... Không được hại y!

Đoàn Thiên Đức nói:

- Tại sao?

Tiêu Mộc nói:

- Y là người tốt chỉ là nóng.., nóng tính nên xảy chuyện hiểu lầm...

Đoàn Thiên Đức nói:

- Người tốt cái gì? Cứ chém xong sẽ nói.

Tiêu Mộc tức giận nói:

- Ngươi có nghe ta nói không? Buông đao xuống!

Đoàn Thiên Đức hô hố cười rộ quát:

- Muốn ta buông đao xuống à? Ha ha! Để lập tức thành Phật sao?

Rồi nhấc yêu đao lên chém thẳng xuống đầu Khưu Xử Cơ. Tiêu Mộc nổi giận, đem hết sức bình sinh phóng thẳng đoạn ô mộc cháy sém vào Đoàn Thiên Đức. Đoàn Thiên Đức vội né tránh, nhưng võ

công chênh nhau quá xa không tránh được, bị đoạn ô mộc đánh trúng giữa mặt, lập tức gãy luôn ba cái răng cửa. Đoàn Thiên Đức đau quá nổi khùng,

https://thuviensach.vn

cũng bất kể Tiêu Mộc có ơn với mình, giơ đao sấn lên chém vào đầu y. Chú tiểu sa di đứng cạnh liều mạng giữ tay y lại, một người khác sấn vào níu áo y. Đoàn Thiên Đức tức giận quay đao chém hai người ngã lăn ra đất.

Khưu Xử Cơ, Tiêu Mộc, Giang Nam thất quái tuy võ công cao cường nhưng lúc ấy ai cũng bị trọng thương chỉ còn cách giơ mắt nhìn y hành hung. Lý Bình kêu lớn:

- Ác tặc, dừng tay mau?

Nàng bị Đoàn Thiên Đức bắt ép chạy trốn khắp nơi, vốn muốn chờ thời cơ giết y trả thù cho chồng, lúc ấy thấy máu tươi đầy đất mà tên ác tặc lại định giết người, càng không nhịn nổi, liền nhảy xổ tới liều mạng cào cấu y.

Mọi người thấy nàng mặc quần áo quân sĩ, chỉ cho là thuộc hạ của Đoàn Thiên Đức, nhưng tại sao lại xoay ra liều mạng cản trở y giết người?

Tất cả đều cảm thấy kinh ngạc.

Kha Trấn Ác mắt mù nên tai đặc biệt thính, vừa nghe tiếng nàng kêu lên, biết ngay là phụ nữ, thở dài nói:

- Tiêu Mộc hòa thượng, bọn ta đều bị ngươi hại chết rồi. Chùa của ngươi quả thật có giấu diếm phụ

nữ!

Tiêu Mộc sửng sốt nhưng lập tức hiểu ngay, nghĩ mình nhất thời không xét kỹ để thằng súc sinh kia gây ra đại họa, thành ra vô ý bán đứng bạn tốt, vừa tức giận vừa đau lòng, đập xuống đất một chưởng vọt người lên, vung hai tay ra vồ Đoàn Thiên Đức. Đoàn Thiên Đức thấy y hung dữ, cả kinh né tránh. Tiêu Mộc bị trọng thương nên thân pháp không được linh hoạt, húc luôn vào cái cột lớn bên kia đại điện, xương sọ vỡ toang óc bắn tung tóe, chết ngay lập tức.

https://thuviensach.vn

Đoàn Thiên Đức hoảng sợ hồn bất phụ thể, đời nào dám ở lại, kéo Lý Bình bỏ chạy ra ngoài. Lý Bình kêu lớn:

- Cứu mạng, ta không đi, cứu mạng!

Nhưng âm thanh càng lúc càng xa.

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Đánh máy: BacQuai

Hồi 3(a)

Gió Cát Sa Mạc

Các sư trong chùa thấy Tiêu Mộc viên tịch đều đau thương khóc lóc. Có người băng bó giúp vết thương cho những người bị thương, dìu vào khách xá.

Chợt nghe trong cái vạc đồng dưới cái chuông có tiếng leng keng không dứt, không biết bên trong là quái vật gì các sư ngẩn mặt nhìn nhau, tay chân luống cuống, lúc ấy đồng thanh tụng Cao vương kinh, nào ngờ trong tiếng Cứu khổ cứu nạn. A di đà Phật, cái vạc vẫn không ngừng Khua vang, sau cùng có mười mấy người to gan xúm lại hợp lực dùng dây kéo cái chuông lớn lên, vừa mới mở hé cái vạc đồng, bên trong đã có một khối thịt tròn lăn ra, các sư cả kinh chạy tứ tán. Chỉ thấy khối thịt tròn ấy nhảy phắt dậy thở ồ ồ, chính là Hàn Bảo Câu. Y bị nhốt trong chảo, không biết đoạn cuối của trận đánh, thấy Tiêu Mộc viên tịch, nghĩa huynh nghĩa đệ ai cũng bị trọng thương, lo lắng quát ầm lên, cầm Kim long tiên định tới đập xuống Khưu Xử Cơ. Toàn Kim Phát gọi Tam ca, không được!.

Hàn Bảo Câu tức giận nói: Tại sao? Toàn Kim Phát hông đau nhói lên, chỉ nói: Ngàn.., ngàn vạn lần không được.

Kha Trấn ác hai chân trúng kiếm, bị thương không nhẹ nhưng thần trí vẫn còn sáng suốt, mò trong bọc lấy thuốc giải độc ra, bảo các sư chia ra cho Khưu Xử Cơ và Hàn Tiểu Oanh uống, một mặt đem việc đã qua kể lại cho

https://thuviensach.vn

Hàn Bảo Câu. Hàn Bảo Câu cả giận, xoay người phóng ra, muốn đuổi theo giết Đoàn Thiên Đức. Kha Trấn ác quát ngăn lại, nói: Thằng ác tặc ấy thong thả sẽ tìm cũng không muộn, ngươi mau cứu chữa cho các huynh đệ bị nội thương.

Chu Thông và Nam Hy Nhân bị nội thương rất nặng. Toàn Kim Phát bị trúng một cước vào hông

cũng không nhẹ. Trương A Sinh xương vai gãy nát. Trước ngực bị thương, nhất thời ngất đi nhưng khi Tĩnh lại cũng không đáng ngại lắm. Lúc ấy mọi người ở lại dưỡng thương trong chùa.

Giám tự chùa Pháp Hoa sai người tới chùa Vân Thê ở Hàng Châu báo tin cho Khô Mộc thiền sư, một mặt sắp xếp hậu sự cho Tiêu Mộc thiền sư.

Qua vài hôm Khưu Xử Cơ và Hàn Tiểu Oanh đã giải hết chất độc trong người. Khưu Xử Cơ hơi biết y đạo viết phương thuốc cho bọn Chu Thông điều trị, lại dạy cho từng người cách xoa bóp riêng.

May là mọi người đều có căn bản võ công, nội thương ngoại thương đều dần dần giảm hẳn, qua vài ngày sau đều có thể ngồi đứng đi lại. Hôm ấy tám người hội họp trong một gian tăng phòng, nghĩ lại chuyện bị gian nhân chia rẽ làm bấy nhiêu bậc đại hành gia trên giang hồ đánh lầm giết lầm lẫn nhau, đến nỗi ai cũng bị trọng thương, lại phải bù thêm một mạng Tiêu Mộc thiền sư, tất cả đều rầu rĩ

không nói gì.

Qua một lúc Hàn Tiểu Oanh lên tiếng trước Tiếng tăm anh hùng của Khưu đạo trưởng thiên hạ đều biết, bảy anh em chúng tôi cũng không phải là kẻ mới bước vào giang hồ, lần này mọi người lại hồ

đồ vướng phải thủ đoạn của gã vô danh kia, chuyện này mà đồn ra nhất định sẽ bị hảo hán giang hồ

https://thuviensach.vn

chê cười.

Chuyện này làm sao kết thúc cho hay, còn xin đạo trưởng dạy bảo cho.

Khưu Xử Cơ trong mấy hôm ấy cũng tự trách mình quá lỗ mãng, nếu không nóng nảy như thế, chỉ

cần bình tĩnh nói chuyện với Tiêu Mộc. ắt sẽ có thể hiểu được mọi chuyện, lúc ấy nhìn Kha Trấn ác nói: Kha đại ca, ngươi nói nên làm sao?.

Kha Trấn ác tính tình vốn kỳ quái, sau khi hai mắt bì mù lại càng ương ngạnh, lần này bảy anh em đều bị một mình Khưu Xử Cơ đả thương, quả thật là một nỗi sỉ nhục lớn trong đời, thêm vết kiếm thương trên đùi đau không chịu nổi lại càng tức giận, lúc ấy cười nhạt nói:

- Khưu đạo trưởng chống kiếm ngang dọc thiên hạ, đời nào coi ai ra gì? Chuyện này cần gì phải hỏi anh em bọn ta!.

Khưu Xử Cơ ngẩn người, biết y chưa hết tức tối, lúc ấy đứng lên xoay quanh vái bảy người một vái, nói:

- Bần đạo không có công lao gì, làm việc hồ đồ, quả thật rất xấu hổ, xin tạ lỗi với các vị ở đây.

Bọn Chu Thông đều đáp lễ. Kha Trấn ác thì làm ra vẻ không biết, lạnh lùng nói:

- Chuyện giang hồ anh em bọn ta cũng không còn mặt mũi nào nói tới nữa. Bọn ta ở đây ai đánh cá cứ đánh cá, ai đốn củi cứ đốn củi, chỉ cần đạo trưởng không tới đây kiếm chuyện nữa thì bọn ta có thể yên ổn sống nốt quãng đời còn lại rồi.

Khưu Xử Cơ bị y dồn cho một chặp, mặt thoáng đỏ bừng, im lặng không đáp, ngồi ngây ra một lúc rồi đứng lên nói:

https://thuviensach.vn

- Lần này bần đạo làm hỏng việc, từ nay trở đi quyết không dám đặt chân lên đất Hoài nữa. Mối thù của Tiêu Mộc đại sư thì bần đạo xin gánh vác, ta nhất định sẽ mổ bụng thằng gian tặc kia để rửa mối hờn này. Bây giờ bần đạo xin từ biệt ở đây. Nói xong xoay quanh vái dài một vái, quay người bước đi.

Kha Trấn ác quát:

- Khoan đã?

Khưu Xử Cơ quay lại hỏi:

- Kha đại ca có gì sai bảo?

Kha Trấn ác nói:

- Ngươi đánh tất cả anh em bọn ta bị trọng thương mà chỉ bằng vào một câu ấy là xong chuyện à?

Khưu Xử Cơ nói:

- Ý của Kha đại ca thế nào? Chỉ cần bần đạo làm được thì quyết không từ chối.

Kha Trấn ác cúi đầu trầm giọng nói:

- Khẩu khí ấy bọn ta nuốt không trôi, xin đạo trưởng chỉ giáo thêm.

Giang Nam thất quái tuy hành hiệp trượng nghĩa nhưng người nào cũng tâm cao khí ngạo, hành sự

quái dị, nếu không thì làm sao mà có được cái danh hiệu Thất quái? Họ võ công đã cao, lại người đông thế mạnh, giao thủ với người trong võ lâm chưa lần nào thất bại. Năm xưa họ bất hòa với bang Hoài Dương, đôi bên động thủ, bảy người đánh bại hơn một trăm hảo hán của bang Hoài Dương

https://thuviensach.vn

ven sông Trường Giang, lúc ấy Hàn Tiểu Oanh còn rất nhỏ cũng giết được hai kẻ địch, danh tiếng Giang Nam thất quái bắt đầu lừng lẫy giang hồ.

Lần này lại thất bại trong tay một mình Khưu Xử Cơ nên không sao chịu nổi.

Huống chi Tiêu Mộc là bạn của thất quái, bất hạnh gặp nạn, cũng có thể nói vì Khưu Xử Cơ hành sự

lỗ mãng gây ra. Nhưng rõ ràng trong chùa Pháp Hoa có giấu nữ nhân, mà còn đúng là vợ góa của Quách Khiếu Thiên, chuyện này thì bên mình sai lè lè. Giang Nam thất quái lại không đếm Xửa gì tới.

Khưu Xử Cơ nói:

- Bần đạo bị trúng ám khí, nếu không có Kha đại ca ban thuốc giải cho thì bây giờ đã chết rồi. Đôi bên chúng ta đánh nhau một trận chí mạng, bần đạo xin nhận thua.

Kha Trấn ác nói:

- Nếu thế thì ngươi cởi trường kiếm trên lưng để lại đây, bọn ta sẽ cho ngươi đi.

Y biết rõ nếu bây giờ mà động thủ thì bên mình chỉ có anh em họ Hàn là có thể giao chiến, chuyện thắng phụ không cần phải nói, nhưng nói vì thế mà bỏ qua thì chẳng thà thất quái cùng chết dưới kiếm người ta còn hơn.

Khưu Xử Cơ khí giận bốc lên, nghĩ thầm: Ta nể mặt các ngươi, đã nhịn đủ mọi bề, lại tạ tội nhận thua mà còn kiếm chuyện à?

Lúc ấy bèn nói Đây là binh khí hộ thân của bần đạo, cũng như thiết trượng của Kha đại ca vậy. Kha Trấn ác cao giọng nói:

- Ngươi mỉa mai ta mù phải không?

https://thuviensach.vn

Khưu Xử Cơ nói:

- Không dám. Kha Trấn ác tức giận nói:

- Bây giờ mọi người chúng ta đều bị thương, khó phân thắng phụ. Ngày này năm sau mời Khưu đạo trưởng tới gặp nhau ở lầu Túy Tiên.

Khưu Xử Cơ chau mày, nghĩ thầm thất quái không phải là người xấu, mình tội gì vô ích tranh hơi với họ? Hôm trước sau khi Tiểu Mộc chết. Hàn Bảo Câu trong chảo đồng thoát ra được, nếu muốn giết mình thì dễ như trở bàn tay. Mà việc này rốt lại là do mình lỗ mãng, đại trượng phu phải trái rạch ròi, sai thì phải nhận là sai, nhưng làm sao để thoát khỏi sự lằng nhằng của họ thật cũng không dễ, trầm ngâm một lúc, chợt động tâm niệm, nói:

- Nếu các vị muốn quyết thắng phụ với bần đạo lần nữa cũng không có gì không được, chỉ là cách thức phải do bần đạo đặt ra. Nếu không thì bần đạo đấu rượu ở Túy Tiên lâu đã thua Chu nhị hiệp, so sánh võ công trong chùa Pháp Hoa lại thua bảy vị, thua hai trận liên tiếp rồi. Nếu lần thứ ba vẫn thua thì cũng không cần so tài nữa.

Hàn Bảo Câu. Hàn Tiểu Oanh. Trương A Sinh ba người lập tức đứng lên, bọn Chu Thông nằm trên giường cũng ngẩng đều lên nhìn, đồng thanh nói:

- Trước nay Giang Nam thất quái so tài với ai thì giờ giấc và địa điểm đều do họ chọn.

Khưu Xử Cơ thấy họ hiếu thắng như thế, cười khẽ một tiếng nói:

- Bất kể đánh cuộc cách nào cũng đều theo chủ ý của bần đạo phải không?

Chu Thông và Toàn Kim Phát đều nghĩ cho dù y có gian kế gì thì mình cũng không đến nỗi thua, đồng thanh nói:

- Thì người cứ nói đi.

https://thuviensach.vn

Khưu Xử Cơ nói:

- Quân tử nhất ngôn chứ?

Hàn Tiểu Oanh nói ngay:

- Như ngựa tốt thêm roi vậy.

Kha Trấn ác còn đang trầm ngâm. Khưu Xử Cơ nói:

- Nếu các vị thấy hủ ý của ta không ổn thì bần đạo nói trước, kể như ta thua. Lúc ấy y đã hiểu nên lấy lui làm tiến, biết thất quái hiếu thắng, quyết không chịu khinh dị cho y nhận thua.

Kha Trấn ác quả nhiên nói ngay:

- Không cần phải khích, nói mau đi.

Khưu Xử Cơ ngồi xuống nói:

- Cách này của ta phải mất nhiều thời gian, mà so tài bằng chân công phu chân bản lĩnh, hoàn toàn không chỉ đấu cái dũng mãnh huyết khí nhất thời. Đao kiếm quyền cước tranh tiên quyết thắng, phàm là người học võ ai cũng từng gặp qua. Bọn ta đều là nhân vật thành danh trong võ lâm, quyết không thể giống bọn tiểu tử hậu sinh tệ hại được.

Giang Nam thất quái đều nghĩ: Không dùng đao kiếm quyền cước để phân thắng phụ thì dùng cách thức kỳ quái gì nữa đây? Chẳng lẽ lại đấu rượu?.

Khưu Xử Cơ ngang nhiên nói:

- Cuộc tỷ thí lớn này của chúng ta là một mình ta đấu với bảy vị, không những so về võ công mà còn đấu về hằng tâm nghị lực, so mưu đấu kế, phải làm tới cùng mới biết rốt lại ai là chân anh hùng chân hào kiệt.

https://thuviensach.vn

Câu ấy khiến Giang Nam thất quái người nào cũng tim đập thình thình.

Hàn Tiểu Oanh nói:

- Nói mau đi, nói mau đi, chuyện càng khó càng hay.

Chu Thông cười nói:

- Nếu so tài bằng chuyện tu tiên luyện đan, vẽ bùa bắt quỷ, thì bọn ta không phải là đối thủ của đạo gia ngươi đâu.

Khưu Xử Cơ cũng cười nói:

- Bần đạo cũng không muốn so tài trộm gà bắt chó, thuận tay dắt dê với Chu nhị ca.

Hàn Tiểu Oanh cười hì hì, lại hối thúc:

- Nói mau đi, nói mau đi.

Khưu Xử Cơ nói:

- Tìm lại nguồn gốc thì việc chúng ta hiểu lầm đánh nhau là vì cứu giúp dòng dõi của người trung nghĩa mà ra, vậy chuyện này phải quy về đó.

Rốt đó bèn kể lại chuyện kết giao với hai người Quách Dương ra sao, đuổi bắt Đoàn Thiên Đức ra sao. Giang Nam thất quái lắng nghe, không ngừng chửi mắng người Kim tàn bạo, quan quân vô sỉ.

Khưu Xử Cơ kể xong, nói:

- Người mà Đoàn Thiên Đức mang đi chính là Lý thị vợ Quách Khiếu Thiên, ngoài Kha đại ca và anh em họ Hàn, bốn vị kia đều biết mặt nàng.
Kha Trấn ác nói:

- Ta nhớ giọng nói của nàng ta rồi, không bao giờ quên đâu!

https://thuviensach.vn

Khưu Xử Cơ nói:

- Hay lắm! còn như Bao thị vợ Dương Thiết Tâm thì không biết trôi dạt nơi nào. Bao thị thì bần đạo từng gặp qua, chứ các vị thì không biết mặt. Bần đạo đánh cuộc với các vị là về chuyện này. Cho nên cách thức là thế này...

Hàn Tiểu Oanh cướp lời nói trước:

- Bảy người bọn ta đi cứu Lý thị, ngươi đi cứu Bao thị xem ai thành công trước phải không?.

Khưu Xử Cơ cười khẽ nói:

- Nếu cứu người thì tuy không dễ nhưng cũng khó nói là anh hùng hảo hán. Chủ ý của bần đạo còn khó hơn nhiều, tốn công hơn nhiều.

Kha Trấn ác nói:

- Còn phải làm gì nữa?.

Khưu Xử Cơ nói:

- Hai người đàn bà ấy đều đã có thai, cứu được họ rồi phải thu xếp cho họ yên ổn, chờ họ sinh con, sau đó ta dạy đứa nhỏ họ Dương, bảy vị dạy đứa nhỏ họ Quách...

Giang Nam thất quái thấy y càng nói càng lạ lùng, đều há hốc miệng. Hàn Bảo Câu nói:

- Để làm gì thế?

Khưu Xử Cơ nói:

- Qua mười tám năm, hai đứa đều mười tám tuổi, chúng ta sẽ gặp nhau ở lầu Túy Tiên phủ Gia Hưng, mời anh hùng hảo hán giang hồ tới uống rượu

https://thuviensach.vn

một bữa. Sau khi say rượu nóng tai, để hai đứa nhỏ tỷ thí võ nghệ xem đồ đệ của bần đạo cao minh hay đệ tử của bảy vị thắng?

Giang Nam thất quái ngơ ngác nhìn nhau, im bặt không nói nên lời.

Khưu Xử Cơ lại nói:

- Nếu bảy vị đích thân tỷ thí với bần đạo, cho dù thắng được lần nữa chẳng qua cũng là lấy nhiều thắng ít, cũng chẳng có gì vinh quang. Để khi bần đạo đem bản lĩnh một đời dạy một người, bảy vị

cũng đem tuyệt nghệ dạy một người, cho hai người bọn họ một chọi một đấu với nhau, lúc bấy giờ

nếu đệ tử của bần đạo thắng thì thất hiệp các vị phải tâm phục khẩu phục.

Kha Trấn ác hào khí trào lên trong lồng ngực, dẫn mạnh thiết trượng xuống đất một cái kêu lên:

- Hay lắm, chúng ta đánh cuộc nào.

Toàn Kim Phát nói:

- Nếu lúc ấy Lý thị đã bị Đoàn Thiên Đức hại chết thì làm sao?

Khưu Xử Cơ nói:

- Đó cũng là đánh cuộc với số phận. Trời không muốn cho chúng ta thắng thì còn nói gì nữa?.

Hàn Bảo Câu nói:

- Được, cứu người cô độc, thương kẻ lẻ loi vốn là việc người hiệp nghĩa phải làm, cứ cho là không thắng được ngươi thì bọn ta cũng làm được một chuyện tốt.

https://thuviensach.vn

Khưu Xử Cơ giơ ngón tay cái lên, lớn tiếng khen ngợi:

- Hàn tam gia nói rất đúng. Bảy vị chịu gánh vác việc giáo dưỡng đứa con côi họ Quách thành người, bần đạo xin thay mặt Quách huynh đã chết lạy tạ.

Nói xong chắp tay vái khắp chung quanh. Chu Thông nói:

- Cách của ngươi không khỏi có chỗ bịp bợm. Bằng vào mấy câu ấy mà bắt bảy anh em bọn ta phải lo lắng cho ngươi suốt mười tám năm à?.

Khưu Xử Cơ biến sắc, ngẩng đầu lên trời cười lớn. Hàn Tiểu Oanh vội hỏi:

- Có gì đáng cười thế?

Khưu Xử Cơ nói:

- Từ lâu ta đã nghe đại danh Giang Nam thất quái, trên giang hồ đều nói thất hiệp giúp người nguy khốn, đúng là anh hùng hào kiệt hành hiệp trượng nghĩa, nào ngờ hôm nay nhìn thấy, hà hà!

Hàn Bảo Câu và Trương A Sinh đồng thanh hỏi:

- Thấy thế nào?

Khưu Xử Cơ nói:

- Đó chỉ là hư danh may mà có được, thấy mặt chẳng bằng nghe danh.

Giang Nam thất quái nổi giận. Hàn Bảo Câu đập tay xuống ván giường một cái, đang định lên tiếng.

Khưu Xử Cơ nói:

- Xưa nay bậc đại anh hùng chân hiệp sĩ kết giao với người là liều thân cho bạn, chỉ cần là việc nghĩa phải làm là giao cả tính mạng cho bạn bè, có gì là

https://thuviensach.vn

quá đáng? Chẳng lẽ không từng nghe ngày xưa Kinh Kha. Nhiếp Chính đâu tính toán gì. Chu Gia. Quách Giải phù nguy cứu nạn, giúp người lúc khó khăn cũng chưa từng ra giá gì cả.

Bị dồn cho một chặp. Chu Thông sắc mặt trắng bệch, thầm thấy xấu hổ, lập tức xòe cái quạt ra nói:

- Đạo trưởng nói không sai, huynh đệ biết lỗi rồi. Thất quái chúng tôi gánh vác chuyện đó là phải lắm.

Khưu Xử Cơ đứng lên nói:

- Hôm nay là ngày hai mươi bốn tháng ba, giữa trưa ngày này mười tám năm sau, tất cả chúng ta sẽ

gặp nhau ở lầu Túy Tiên, mời khắp anh hùng hảo hán trong thiên hạ tới xem ai là hán tử chân chính.

Rồi phất tay áo một cái, gió mát đầy phòng, lập tức bước ra khỏi cửa.

Hàn Bảo Câu nói:

- Ta phải đuổi theo Đoàn Thiên Đức nếu không y rút cổ rùa đen lại, không bóng không hình, làm sao mà động thủ cước. Trong thất quái chỉ có một mình y không bị thương, lập tức ra cửa lên ngựa cưỡi con danh câu Truy phong hoàng đuổi theo Đoàn Thiên Đức và Lý thị. Chu Thông vội kêu Tam đệ, tam đệ, ngươi không nhận ra được họ đâu!

Nhưng Hàn Bảo Câu tính rất nóng nảy. Truy phong hoàng lại là con ngựa như tên gọi, quả nhiên phóng đi như gió, trong chớp mắt đã xa rồi.

***

Đoàn Thiên Đức kéo Lý Bình chạy mau ra ngoài, quay dầu thấy trong chùa không ai đuổi theo mới hơi yên tâm, chạy tới ven sông thấy một chiếc

https://thuviensach.vn

thuyền nhỏ bên nhảy lên đầu thuyền, vung đao quát thuyền phu rời bến. Giang Nam là vùng sông nước, sông ngòi giăng mắc như mạng nhện, thuyền nhỏ

là vật thay chân rất thông thường, cũng như lừa ngựa và xe ở phương Bắc cho nên trước nay có câu Người Bắc cưỡi ngựa, người Nam đi thuyền. Thuyền phu thấy một võ quan hung ác đâu dám chậm chạp, lập tức nhổ neo Khua chèo đưa thuyền ra khỏi thành.

Đoàn Thiên Đức nghĩ thầm: Mình gây ra đại họa như thế, nếu trở về Lâm An, người khác thì không nói chứ ông bác mình nhất định sẽ lấy mạng mình, chỉ còn cách lên biên giới phía Bắc tránh nạn cái đã. Tốt nhất là lão đạo sĩ giặc cướp ấy và bọn Giang Nam thất quái đều trọng thương chết hết, ông bác mình lại tức giận chết luôn, lúc ấy sẽ trở về làm quan cũng không muộn.

Lúc ấy bèn giục thuyền phu đi thẳng lên phía bắc. Con ngựa của Hàn Bảo Câu tuy đi nhanh, nhưng trên đường cứ phải dò đông hỏi tây, tự nhiên là không thể tìm được y.

Đoàn Thiên Đức liên tiếp đổi thuyền mấy lần, lại bỏ y phục võ quan, bắt Lý thị cũng thay đổi quần áo Sau hơn mười ngày qua sông tới Dương Châu, vào khách điếm nghỉ lại, nghĩ có chỗ yên thân đang định ngụ lại, nói ra cũng vừa khéo, chợt nghe có người hỏi thăm chủ khách điếm về tung tích của mình. Đoàn Thiên Đức cả sợ, nhìn ra khe cửa thấy một hán tử béo lùn tướng mạo xấu xí và một thiếu nữ xinh đẹp, cùng nói giọng Gia Hưng, nghĩ là nhân vật trong Giang Nam thất quái, may mà chưởng quỹ không thạo ngôn ngữ của hai người lắm, đôi bên nhất thời không hiểu nhau, y bên lập tức kéo Lý Bình mở cửa sau bỏ chạy, thuê thuyền đi tiếp.

Y không dám chần chừ, xuôi theo Vận Hà lên phía Bắc, đi một mạch tới dịch trạm Lợi Quốc cạnh hồ

https://thuviensach.vn

Huy Sơn trong địa giới Sơn Đông.

Lý Bình tay thô bàn chân to, dung mạo vốn xấu, lúc ấy bụng chửa vượt mặt, cả ngày kêu khóc mắng chửi. Đoàn Thiên Đức tuy là kẻ hạ lưu nhưng đối với nàng cũng không có ý phi lễ. Hai người hàng ngày đối mặt chỉ đánh nhau chửi nhau, không có lấy một phút yên ổn.

Qua mấy hôm, hán tử béo lùn và thiếu nữ kia lại đuổi tới Đoàn Thiên Đức chỉ muốn ở yên trong phòng, không ngờ Lý Bình biết là có cứu tinh tới, cao giọng gọi lớn. Đoàn Thiên Đức vội lấy khăn bịt chặt miệng nàng, hung dữ đánh nàng một trận. Lý Bình liều mạng cào cấu la thét, tuy chưa bị anh em Hàn Bảo Câu. Hàn Tiểu Oanh phát hiện nhưng cũng vô cùng nguy hiểm.

Đoàn Thiên Đức dắt nàng cùng trốn, vốn là muốn lấy nàng làm con tin, lúc nguy hiểm có thể bắt địch nhân không dám bức bách quá, nhưng tình thế trước mắt đã thay đổi, thầm nghĩ một mình dễ bỏ

trốn hơn mang một người đàn bà kè kè bên cạnh như thế này quả thật là mầm mống tai họa rất lớn, chẳng bằng một đao chém chết luôn cho đỡ vướng víu chân tay, đợi anh em họ Hàn đi xa rồi lập tức rút đao ra.

Lý Bình lúc nào cũng chờ cơ hội định liều mạng cùng chết với kẻ thù giết chồng, nhưng cứ đến tối đi ngủ lại bị y trói chân tay, không thể cử động, lúc ấy thấy y mắt lộ hung quang, lầm rầm khấn khứa: Khiếu ca. Khiếu ca, xin âm hồn chàng giúp đỡ thiếp giết chết thằng ác tặc này. Thiếp sẽ tới cùng chàng tương hội. Lúc ấy lập tức rút thanh đoản kiếm mà Khưu Xử Cơ tặng cho, thanh đoản kiếm này nàng giấu trong người, chưa bị Đoàn Thiên Đức khám xét cướp mất.

Đoàn Thiên Đức cười nhạt một tiếng vung đao chém thẳng xuống. Lý Bình đã quyết ý liều chết, không hề sợ hãi đem hết sức bình sinh nhảy xổ vào y. Đoàn Thiên Đức chỉ thấy hơi lạnh xông thẳng vào giữa mặt, rút đao gạt một cái, định đánh rơi thanh đoản kiếm, nào ngờ thanh đoản kiếm quá sắc

https://thuviensach.vn

bén, chỉ nghe leng keng một tiếng, thanh yêu đao đã bị tiện đứt một nửa rơi xuống đất, mũi kiếm đã đâm thẳng vào bụng mình. Đoàn Thiên Đức cả sợ nhảy lùi về phía sau, soạt một tiếng, vạt áo phía trước đã bị rọc rách một đường dài từ ngực tới bụng, một vệt máu đỏ hiện ra, chỉ cần Lý thị khỏe mạnh hơn một chút thì mũi kiếm đã đâm thủng ngực gây ra tai họa. Y qua cơn kinh hoàng, vội nhấc cái ghế lên chống đỡ, quát lớn:

- Mau rút đao lại, ta không giết ngươi nữa.

Lý Bình lúc ấy cũng đã tay mềm chân nhũn, toàn thân vô lực, đồng thời cái thai trong bụng lại quẫy đạp, không thể tiếp tục liều mạng với y ngồi xuống đất thở dốc một hồi, tay vẫn nắm chặt thanh đoản kiếm không buông.

Đoàn Thiên Đức sợ bọn Hàn Bảo Câu quay trở lại nếu một mình chạy trốn lại sợ Lý Bình tiết lộ dấu vết của mình cho kẻ đối đầu, vội ép nàng lên thuyền đi tiếp, vẫn theo Vận Hà lên phía bắc, qua Lâm Thanh. Đức Châu vào địa giới Hà Bắc.

Mỗi khi lên bộ tạm nghỉ, bất kể ẩn náu thế nào thì không bao lâu lại có người tìm tới, về sau ngoài hán tử béo lùn và cô gái còn có thêm một người mù cầm thiết trượng, nhưng rốt lại ba người đất, không nhận ra y, đều là y ở chỗ sáng mà đối phương ở chỗ tối, đều có thể kịp thời trốn tránh, cũng là giữa nguy hiểm mà thoát thân.

Không bao lâu lại thêm một chuyện rất đau đầu là Lý Bình chợt lên cơn điên, trong khách điếm hay trên đường đi thỉnh thoảng lại lớn tiếng nói bậy bạ khiến người ta chú ý, có lúc thì xõa tóc xé áo, đủ

trò kỳ quái. Đoàn Thiên Đức lúc đầu còn cho rằng nàng gặp biến cố lớn nên thần trí không được tỉnh táo, nhưng qua mấy hôm đột nhiên tỉnh ngộ, té ra là nàng sợ người đuổi theo bị mất manh mối nên cố ý lưu lại dấu vết, nếu cứ thế mà muốn thoát khỏi sự truy tìm của địch nhân thì càng khó khăn. Lúc bấy giờ mùa hè dần qua, gió thu vừa nổi.

https://thuviensach.vn

Đoàn Thiên Đức trốn tránh những người theo đuổi đã lên tới phía Bắc, tiền bạc mang theo cũng đã gần hết mà kẻ thù vẫn đuổi riết không tha, không khỏi tự oán trách. Lúc đầu lão tử làm quan ở Hàng Châu, thịt béo rượu ngon, tiền bạc như đất, khoái lạc biết bao, chẳng có nguyên cớ gì lại đi tham tiền của người ta, tới thôn Ngưu Gia giết thằng cường đạo chồng mụ ác phụ này, để bây giờ phải chịu tội sống. Y mấy lần muốn bỏ rơi Lý Bình, một mình lén lút trốn đi nhưng nghĩ lại thì lại không dám, ám toán hay làm hại nàng thì chưa lần nào thành công.

Đạo bùa hộ thân này đã trở thành một cục nợ bỏ không được, giết không được, lại còn phải canh cánh đề phòng nàng trả thù cho chồng, đúng là muôn phần khổ não.

Một hôm, tới Yên Kinh đô thành nước Kim. Đoàn Thiên Đức nghĩ rằng kinh sư Đại Kim đất rộng người đông, tìm một chỗ vắng vẻ yên tĩnh nương náu, chỉ cần chờ thời cơ giết con ác phụ này thì kẻ

thù cho dù có bản lĩnh lớn bằng trời cũng không tìm được mình.

Y cảm thấy tính toán như thế là phải, không ngờ vừa tới cổng thành, trong thành có một đội quân Kim kéo ra, không hỏi han gì, bắt luôn hai người, bắt phải gánh vác. Lý Bình thân thể thấp lùn, quân Kim bắt nàng gánh nhẹ hơn. Đoàn Thiên Đức trên vai phải gánh hai cái thúng nặng hàng trăm cân, khiến y luôn miệng kêu khổ.

Đội quân Kim này là tùy tùng theo một viên quan lên Bắc. Viên quan này là sứ giả được phái lên bộ

tộc Mông Cổ tuyên cáo sắc lệnh của vua Kim. Đám quân Kim đi theo hộ tống bắt bừa bách tính người Hán làm phu mang vác hành lý lương thực. Đoàn Thiên Đức cãi lại mấy câu, roi da của quân Kim đã đập bừa lên đầu lên mặt. Tình hình này y cũng đã trải qua rất nhiều, không có gì lạ lùng, chỉ

https://thuviensach.vn

có điều trước nay là roi của y đánh lên đầu bách tính, hôm nay thì là quân Kim lấy roi da đập lên đầu mình mà thôi. Roi thì không khác nhau lắm, nhưng đầu và mặt thì khác hẳn.

Lúc ấy Lý Bình bụng càng ngày càng to, gánh gồng đi bộ, quả thật là mệt nhọc muốn chết, nhưng nàng quyết ý đích thân giết kẻ thù, suốt đường đi cố che giấu sự mệt mỏi, không để quân Kim phát hiện chỗ sơ hở, may là nàng từ nhỏ làm nghề nông, đã quen vất vả, thân thể rất khỏe mạnh nên lúc ấy đem hết sức lực cố gắng chi trì suốt mấy mươi ngày, lặn lội trên sa mạc lạnh giá.

Lúc bấy giờ tuy mới tháng mười nhưng phương Bắc rất giá lạnh, một hôm bông tuyết bay đầy trời, cát vàng mênh mông không có chỗ nào tránh gió tuyết Hơn ba trăm người xếp thành một hàng đi trong hoang mạc bằng phẳng mênh mông. Đang đi chợt nghe từ phía xa có tiếng la thét vẳng tới, trong cát bụi mịt mù chỉ thấy hàng vạn con ngựa phi mau, vô số binh mã rầm rập xông tới.

Mọi người đang kinh hoàng thì đại đội binh mã đã tràn tới, té ra là một toán quân bại trận. Đám quân sĩ này mặc áo da cừu, cũng không biết là bộ tộc nào trên sa mạc phía Bắc, chỉ thấy họ hàng ngũ rối loạn, quân sĩ ném cưng vứt giáo tranh nhau chạy trước, người nào trên mặt cũng đầy vẻ kinh hoàng.

Có người không có ngựa cắm đầu chạy bộ, bị những người cưỡi ngựa phía sau tràn lên, trong chớp mắt đã ngã lăn dưới vó ngựa.

Quan quân nước Kim thấy đám quân bại trận rất đông, lập tức bỏ chạy tứ tán. Lý Bình vốn cùng một chỗ với Đoàn Thiên Đức, nhưng đám bại binh như cơn sóng triều tràn qua rồi, trong lúc hỗn loạn không biết Đoàn Thiên Đức đã đi đâu. Lý Bình ném quang gánh xuống cố chết chạy tới những chỗ ít người, may mà mọi người chỉ muốn thoát thân nên không ai làm hại nàng.

https://thuviensach.vn

Nàng chạy một hồi, chỉ thấy bụng đau quặn từng cơn không chi trì được nữa, nằm phục xuống một gò cát ngất đi. Rất lâu sau nàng mới dần dần tĩnh lại, trong lúc mơ mơ màng màng dường như nghe thấy tiếng trẻ con khóc. Nàng vẫn còn mơ mơ hồ hồ, không biết là đã xuống địa phủ hay còn ở

dương gian, nhưng tiếng trẻ khóc càng lúc càng lớn, nàng vừa cử động, chợt thấy dưới đũng quần có một vật âm ấm. Lúc ấy đã là nửa đêm, tuyết lớn vừa ngừng rơi. Một vầng trăng tròn trong mây từ từ

ló dạng, nàng đột nhiên hiểu ra, không kìm được đau đớn bật tiếng khóc thất thanh, té ra cái thai trong bụng đã ra đời trong cơn hoạn nạn lưu ly.

Nàng vội vàng ngồi dậy bế đứa bé lên, thấy là một đứa con trai, mừng rỡ rơi nước mắt, lúc ấy bèn cắn đứt cuống rốn cho nó rồi bế vào lòng. Dưới ánh trăng chỉ thấy đứa bé mày rậm mắt to, tiếng khóc rất lớn, mặt mũi giống hệt người chồng đã chết. Nàng sinh con trên đất tuyết, vốn là phải chết, nhưng vừa thấy đứa con không biết vì sao lại nảy sinh thêm một phần khí lực, bò tới một cái hố cạn cạnh gò cát để tránh gió rét, ngắm nghía đứa bé, nhớ lại người chồng đã mất, bất giác vui mừng chua xót lẫn lộn.

Núp dưới hố cát qua một đêm, đến giữa trưa hôm sau thấy bốn bề yên lắng bèn đánh bạo lần ra, chỉ

thấy trên mặt đất đầy xác người chết ngựa chết, trong cát vàng tuyết trắng đầy những đao thương cung tên, quay nhìn bốn phía hoàn toàn không có một người sống.

Nàng tìm được một ít lương khô trong túi da trên lưng xác chết, lại tìm được trên xác chết đá lửa và dao đánh lửa bèn cắt một miếng thịt ngựa nướng ăn. Kế lột áo da của xác chết, lấy một cái bọc đứa bé, mình mặc một cái. May là khí trời rất lạnh, xác chết không bị thối rữa, nàng lấy thịt ngựa làm lương ăn. ở lại trên chiến trường mười mấy hôm, sức khỏe dần dần hồi phục, bèn bế con từng bước từng bước đi về phía đông. Lúc ấy trong lòng

https://thuviensach.vn

bế đứa con ruột, gã Đoàn Thiên Đức mà nàng căm hận thấu xương không biết đã đi đâu, nỗi căm hận đau xót vốn đầy lòng lập tức biến thành nỗi lòng dịu dàng từ ái, gió cát trong sa mạc rát như dao cắt, nàng chỉ cần không quét vào mặt con, còn mình thì không hề thấy khổ.

Đi được vài ngày, dưới mặt đất cây cỏ đã dần dần nhiều hơn, xế chiều hôm ấy chợt thấy phía trước có hai kỵ mã phóng tới. Người cưỡi ngựa nhìn thấy dáng vẻ của nàng bèn dừng ngựa hỏi han. Nàng vừa nói vừa ra hiệu, kể lại việc gặp bạo binh rồi sinh con trong tuyết. Hai người ấy là mục dân Mông Cổ, tuy không hiểu được lời nàng nhưng người Mông Cổ vốn hiếu khách, thương người nghèo cứu kẻ khổ, thấy mẹ con nàng đáng thương bèn mời nàng tới lều Mông Cổ ăn một bữa ngon, ngủ một giấc dài. Người Mông Cổ sinh sống bằng nghề du mục, xua súc vật đi khắp nơi tìm tới những chỗ có cỏ và nước chứ không định cư, dùng da và lông súc vật may thành lều vải che gió tuyết tức là lều Mông Cổ. Lúc toán mục dân ấy lên đường thì để lại cho nàng bốn con dê nhỏ.

Lý Bình cay đắng vất vả nuôi nấng con thơ, ở lại sa mạc. Nàng dùng cành cây dựng một gian lều tranh cạnh chỗ có cỏ có nước, nuôi dưỡng súc vật, lại dệt lông dê thành nệm đổi cho mục dân lấy lương thực.

Thắm thoát vài năm, đứa con đã được sáu tuổi. Lý Bình theo di ngôn của chồng, đặt tên nó là Quách Tĩnh. Đứa nhỏ này học nói rất chậm, đầu óc tối tăm, đến bốn tuổi mới biết nói, được cái gân cốt mạnh mẽ, đã có thể ra thảo nguyên chăn dắt dê bò. Hai mẹ con nương tựa vào nhau mà sống, chắt chiu làm lụng, súc vật dần dần nhiều hơn, đời sống cũng khá lên, lại đều học nói tiếng Mông Cổ, chỉ

là khi mẹ con trò chuyện với nhau thì vẫn nói tiếng quê xưa ở Lâm An. Lý Bình thấy con bập bẹ

những là con dê, con ngựa, toàn giọng Lâm An quê mình, thỉnh thoảng lại chua xót nghĩ thầm cha của con là hảo hán đất Sơn Đông, con cũng phải

https://thuviensach.vn

biết nói tiếng Sơn Đông mới phải. Chỉ đáng tiếc là ta theo cha con không được bao lâu, chưa từng học nói tiếng Sơn Đông nên không sao dạy cho con được.

***

Năm ấy đang lúc tháng mười, khí trời lạnh dần. Quách Tĩnh cưỡi một con ngựa nhỏ, dắt theo con chó đi chăn dê. Đến trưa, trên không chợt có một con hắc điêu bay tới sà xuống bầy dê, một con dê nhỏ hoảng sợ chạy mau về phía đông.

Quách Tĩnh la thét ầm ĩ, nhưng con dê nhỏ ấy cứ cắm đầu bỏ chạy.

Nó vội vàng lên ngựa đuổi theo, chạy một mạch bảy tám dặm mới bắt lại được, đang định dắt về

chợt nghe phía trước có tiếng ầm ầm vẳng lại. Quách Tĩnh giật mình, nó còn nhỏ nên không biết là chuyện gì, cứ nghĩ có lẽ là sấm sét, chỉ nghe tiếng sét rền càng lúc càng to. Qua một lúc, lại nghe trong tiếng ầm ầm có xen tiếng người ngựa huyên náo.

Nó từ trước tới nay chưa từng nghe thấy âm thanh như thế, trong lòng run sợ, vội dắt ngựa và dê chạy lên một ngọn núi đất, núp vào một bụi cây rậm. ẩn thân xong bèn thò đầu ra nhìn.

Chỉ thấy xa xa bụi bay mịt trời, vô số quân mã phóng mau tới, người đi đầu phát hiệu lệnh, quân mã bày thành trận thế, phía đông một đội, phía tây một đội không biết là bao nhiêu người. Binh sĩ có người trên đầu buộc khăn trắng, có người cắm lông chim ngũ sắc. Quách Tĩnh lúc ấy không sợ sệt nửa mà lại thấy rất thích thú.

Lại qua một hồi, chợt nghe cách đó vài dặm bên trái vang lên tiếng tù và, mấy đội quân mã rầm rập xông tới, người dẫn đầu là một thiếu niên cao gầy, khoác áo choàng đỏ, giơ cao trường đao xông lên trước. Binh mã đôi

https://thuviensach.vn

bên xông tới sát nhau, người reo ngựa hí ầm ầm. Đội quân tấn công nhân số rất ít, không bao lâu đã không chống nổi lui lại, phía sau đại có viện binh kéo tới, tiếng reo xung sát vang trời. Mắt thấy đội binh mã tấn công lại chi trì không được, chợt mấy chục tiếng tù và cùng vang lên, trống đánh ầm ầm, đội quân tấn công lớn tiếng reo hò:

- Đại hãn Thiết Mộc Chân tới rồi. Đại hãn tới rồi!

Quân sĩ đôi bên vẫn không ngừng đánh nhau, nhưng đều ngoái đầu nhìn về phía đông.

Quách Tĩnh nhìn theo ánh mắt mọi người, chỉ thấy trong đám bụi mịt trời, một đội quân mã xông mau tới, giương cao một ngọn sào dài, trên treo mấy chùm lông trắng. Tiếng reo hò từ xa dần dần tới gần, binh mã bên tấn công dũng khí tăng lên, hàng trận của đội quân tới trước lập tức tan vỡ. Ngọn sào dài tiến thẳng lên gò đất. Quách Tĩnh vội rúc vào bụi cây hai con mắt nhỏ lóng lánh vẫn nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy một hán tử trung niên thân thể cao to thúc ngựa phóng lên núi đất. Y đầu đội mũ

sắt, dưới cằm có một chòm râu màu xám, hai mắt vừa chuyển động, ánh mắt sáng quắc quét khắp chung quanh. Quách Tĩnh không biết y chính là tù trưởng Thiết Mộc Chân của bộ lạc Mông Cổ, mà cho dù có biết cũng không hiểu Đại hãn là gì.

Thiết Mộc Chân ngồi trên ngựa chăm chú nhìn chiến cuộc dưới núi, bên cạnh có hơn mười kỵ sĩ tùy tùng. Qua một lúc thiếu niên khoác áo choàng đỏ phóng ngựa lên núi kêu lên:

- Phụ vương, quân địch quá đông, chúng ta lui thôi!

Thiết Mộc Chân lúc ấy đã thấy rõ tình hình đôi bên, hạ giọng nói:

- Ngươi đem quân lui về phía đông đi? Y mắt nhìn binh mã đôi bên giao chiến, miệng ra lệnh:

https://thuviensach.vn

- Mộc Hoa Lê, ngươi cùng nhị vương tử đem quân lui về phía tây. Bác Nhĩ Truật, ngươi cùng Xích Lão Ôn mang quân lui về phía bắc. Hốt Tất Lai, ngươi cùng Tốc Bất Đài mang quân lui về phía nam.

Lúc nào thấy ở đây giương cờ đại độc, thổi tù và thì nhất tề quay lại xung sát.

Các tướng đồng thanh vâng dạ, xuống núi suất lĩnh bộ thuộc, trong chớp mắt quân Mông Cổ đã lui ra bốn phía.

Quân địch đồng thanh hò reo, nhìn thấy ngọn cờ đại độc treo lông trắng của Thiết Mộc Chân vẫn còn trên núi, bốn phía đều kêu ầm lên:

- Bắt sống Thiết Mộc Chân, bắt sống Thiết Mộc Chân!

Rất nhiều quân mã đua nhau xông lên núi đất, không nhìn ngó gì tới bốn toán quân Mông Cổ vừa rút lui. Hàng vạn con ngựa giẫm lên đất làm bụi bay mù mịt, bốn phía núi đất có một màn sương màu vàng cuồn cuộn bốc lên.

Thiết Mộc Chân đứng trên đỉnh núi đất, thản nhiên bất động, hơn mười quân sĩ tùy tùng giơ thuẫn sắt lên đỡ tên bốn phía bắn tới. Nghĩa đệ của Thiết Mộc Chân là Hốt Đô Hổ cùng mãnh tướng Giả Lặc Mễ suất lãnh ba ngàn tinh binh đóng giữ quanh núi đất tên bắn đao chém, tử thủ không lùi.

Trong bóng đao ánh mâu tiếng thét vang trời. Quách Tĩnh trông vừa thấy phấn khích, vừa thấy sợ

hãi.

Kịch chiến qua hơn nửa giờ, mấy vạn quân địch luân phiên đánh lên, ba ngàn tinh binh của Thiết Mộc Chân đã mất hơn bốn trăm người, quân địch cũng bị giết hơn ngàn người. Thiết Mộc chân đưa mắt nhìn xuống chỉ thấy dưới bình nguyên xác quân địch nằm đầy đất, ngựa không người cưỡi từng

https://thuviensach.vn

bầy từng bầy chạy tán loạn, nhưng tên quân địch bắn tới vẫn còn rất mạnh. Nhìn thấy góc Đông bắc quân địch tấn công rất mãnh liệt, quân mình dần dần chống đỡ không được, con thứ ba của Thiết Mộc Chân Oa Khoát Đài rất sốt ruột, vội hỏi:

- Gia gia, có thể phất cờ thổi tù và chưa?

Thiết Mộc Chân hai mắt như chim ưng chằm chằm nhìn xuống quân địch dưới núi không chớp, trầm giọng nói:

- Quân địch còn chưa mệt mỏi!

Lúc ấy, quân địch phía Đông bắc đã điều động tinh binh tới tấn công, giương cao ba ngọn cờ đại độc màu đen, rõ ràng có ba viên đại tướng đốc chiến.

Quân Mông Cổ dần dần núng thế. Giả Lặc Mễ chạy mau lên núi, kêu lên:

- Đại hãn, bọn hài nhi không chống được nữa rồi?

Thiết Mộc Chân tức giận quát:

- Chống không được à? Ngươi vẫn khoe khoang là anh hùng hảo hán gì đó mà?

Giả Lặc Mễ tái mặt giật một thanh đại đao trong tay quân sĩ, quát tháo xông vào trận địch, mở một con đường máu tới trước ngọn cờ hắc độc. Chủ tướng quân địch thấy y hung dữ xông tới bèn kéo cương ngựa lùi lại Giả Lặc Mễ vung tay hạ đao xuống chém ngã ba đại hán giữ cờ rồi vứt đại đao, hai tay ôm ba ngọn cờ đen chạy trở lên, qua khúc ngoặc nhét luôn xuống đất quân địch thấy y dũng mãnh như thế đều hoảng sợ, quân Mông Cổ hò reo ầm ĩ, lại lấp lại chỗ trận thế bị vỡ phía Đông Bắc.

https://thuviensach.vn

Lại đánh nhau hồi lâu, quân địch phía Tây nam chợt có một viên tướng mặc áo đen xông lên trước, tên bắn không mũi nào sai, liên tiếp bắn ngã mấy mươi quân sĩ Mông Cổ. Hai viên tướng Mông Cổ

cầm mâu xông lên đón đánh, bị y vù vù phát ra hai mũi tên ngã ngựa. Thiết Mộc Chân khen ngợi:

- Tiễn pháp hay quá!

Câu nói chưa dứt, viên tướng áo đen ấy đã xông sát tới núi đất, tiếng dây cung bật lên, một mũi tên bắn trúng cổ Thiết Mộc Chân, mũi tiếp theo lại bắn thẳng vào bụng. Thiết Mộc Chân cổ bên phải trúng tên, nhìn thấy lại có mũi nữa bay tới vội giật cương ngựa, con ngựa đột nhiên đứng thẳng lên, mũi tên ấy kình lực mạnh mẽ lạ lùng, cắm ngập luôn vào bụng ngựa không còn thấy đuôi tên, con ngựa ngã vật ra đất. Quân Mông Cổ thấy chủ soái trúng tên ngã ngựa, ai cũng cả kinh thất sắc. Trong tiếng reo hò, quân địch như một làn sóng tràn lên đánh giết.

Oa Khoát Đài nhổ giúp mũi tên ở cổ cha ra, xé luôn vạt áo định băng bó vết thương. Thiết Mộc Chân quát lớn:

- Mặc kệ ta, cứ giữ chắc cửa núi.

Oa Khoát Đài vâng lệnh quay lại, giương cung bắn ngã luôn hai người bên địch. Hốt Đô Hổ ở phía Tây suất lĩnh quân bản bộ nghênh chiến, đánh nhau đến lúc tên hết thương gãy đành phải rút về. Giả

Lặc Mễ mắt đỏ ngầu kêu lên:

- Hốt Đô Hổ, con thỏ nhà ngươi chạy trốn à?

Hốt Đô Hổ cười nói:

- Ai chạy trốn? Ta hết sạch tên rồi.

https://thuviensach.vn

Thiết Mộc Chân ngồi dưới đất rút trong túi tên một nắm ném qua. Hốt Đô Hổ đón lấy, tiếng cung bật liên tiếp vang lên, một viên tướng dưới ngọn cờ hắc độc đối diện trúng tên ngã ngựa. Hốt Đô Hổ

xông mau xuống núi, cướp con ngựa của viên tướng ấy phóng trở lên.

Thiết Mộc Chân khen:

- Hảo huynh đệ, đúng là nhờ có ngươi!

Hốt Đô Hổ toàn thân vấy máu, hạ giọng nói:

- Có thể giương cờ hiệu, thổi tù và chưa?

Thiết Mộc Chân đưa tay sờ lên vết thương trên cổ, máu tươi từ bàn tay chảy xuống ròng ròng, nói:

- Quân địch còn chưa mệt mỏi, cứ chi trì thêm một lúc.

Hốt Đô Hổ quỳ xuống khẩn cầu:

- Chúng tôi tình nguyện tử chiến vì người, nhưng thân thể của Đại hãn là quan trọng.

Thiết Mộc Chân dắt một con ngựa tới, cầm đao nhảy lên quát:

- Mọi người hãy cố gắng giữ vững rồi vung trường đao chém chết ba tên địch xông lên núi đất.

Quân địch chợt thấy Thiết Mộc Chân lại lên ngựa, không khỏi hoảng sợ, chạy ngược trở lại, thế công chậm hẳn.

Thiết Mộc Chân thấy thế địch đã hơi suy giảm bèn quát lớn:

- Giương cờ hiệu, thổi tù và?

https://thuviensach.vn

Trong tiếng reo hò của quân Mông Cổ, một vệ sĩ đứng thẳng lên lưng ngựa, giơ cao ngọn cờ đại độc treo lông trắng, tiếng tù và thổi vang vang. Quanh núi tiếng la thét ầm ầm vang lên, xa xa từng đoàn từng đoàn quân Mông Cổ rầm rập phóng như bay tới xung sát.

Quân địch tuy đông nhưng đều tập trung bao vây tấn công núi đất, hàng ngoài cùng của vòng vây vừa bị vỡ, quân ở trong đã xô đẩy nhau tán loạn. Viên tướng áo đen thấy tình thế không hay, lớn tiếng quát tháo, nhưng thế trận đã rối loạn, quân sĩ không còn ý chí chiến đấu, không đầy nửa giờ đại quân đã tan rã như ngói vỡ, phần lớn bị giết, số còn lại bỏ chạy. Viên tướng áo đen ấy cưỡi một con ngựa đen cuống cuồng chạy tháo thân.

Thiết Mộc Chân quát:

- Ai bắt được thằng giặc ấy sẽ được thưởng ba trăm cân vàng!

Mấy chục quân sĩ Mông Cổ khỏe mạnh hò hét đuổi theo, viên tướng áo đen ấy tên bắn không phát nào sai, ai chống lại là ngã ngựa, liên tiếp bắn ngã mười người. Số còn lại không dám đuổi sát nên y thúc ngựa phi mau, bỏ chạy mất dạng.

Quách Tĩnh núp trong bụi cây rậm dõi mắt nhìn theo, tấm lòng trẻ thơ nảy sinh sự khâm phục ngưỡng mộ đối với viên tướng ảo đen ấy.

Trận này Thiết Mộc Chân thu được toàn thắng, tiêu diệt quá nửa bộ lạc Tần Diệc Xích Ngột nhiều đời thù hằn, nghĩ rằng từ đây họ không còn là mối lo nữa, nhớ lại năm xưa bị bộ lạc Tần Diệc Xích Ngột cầm tù, cổ đeo gông lớn, chịu đủ sỉ nhục, mối thù lớn ấy hôm nay mới rửa sạch, vết thương trên cổ không ngừng chảy máu nhưng trong lòng vui vẻ, không kìm được ngẩng đầu lên trời cười lớn.

Các tướng hò reo vang trời, xúm quanh Đại hãn thu quân khải hoàn.

***

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh chờ đến lúc họ đi xa, quân sĩ dọn đẹp chiến trường vì trời tối cũng đã về mới từ bụi rậm chui ra, về tới nhà thì đã nửa đêm, mẹ nó đang lo cuống lên như kiến bò trên chảo nóng, không biết làm sao là tốt thì con về tới, vô cùng vui mừng. Quách Tĩnh kể lại mọi việc, tuy lắp ba lắp bắp không rõ ràng nhưng cũng nói được đại khái. Lý Bình thấy nó mặt mày rạng rỡ, không hề có vẻ lo sợ, nghĩ

thầm con mình tuy còn nhỏ, đầu óc ngu xuẩn nhưng rốt lại vẫn là dòng dõi nhà tướng, cũng có phong thái của cha, bất giác vừa mừng vừa lo.

Sáng sớm hai hôm sau. Lý Bình mang hai tấm nệm lông ra chợ cách đó hơn ba mươi dặm đổi lương thực Quách Tĩnh thả dê ngoài cổng, nghĩ tới cuộc ác chiến mà mình thấy được trên núi hôm trước cảm thấy rất thích thú, bèn giơ cao chiếc roi chăn dê múa may trên lưng ngựa, miệng quát tháo ầm ĩ

xua bầy dê đi cảm thấy mình giống đại tướng cầm quân ra trận.

Đang chơi tới lúc cao hứng, chợt nghe phía đông cỏ tiếng vó ngựa, một con ngựa từ từ đi tới, trên lưng ngựa có một người nằm gục trên yên. Con ngựa bước tới gần dừng lại, người trên ngựa ngẩng đầu lên. Quách Tĩnh giật nảy mình, không kìm được một tiếng kêu hoảng sợ.

Chỉ thấy người kia mặt đầy bùn đất máu me, chính là viên tướng áo đen hôm trước mình nhìn thấy.

Tay trái y cầm thanh mã đao đã bị gãy một nửa, trên lưỡi đao vết máu khô sẫm lại loang lổ, cung tên bắn quân truy sát không biết đâu mất, có lẽ hôm trước sau khi chạy thoát lại gặp phải địch nhân. Má bên phải có một vết thương rất lớn, máu đang chảy ròng ròng, đùi ngựa cũng bị thương. Chỉ thấy y thân hình lắc lư đôi mắt đỏ ngầu cất tiếng rên rỉ:

- Nước.., nước... cho ta uống nước.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh vội vào nhà múc một bát nước trong bưng ra cửa. Người kia đưa tay giật lấy ừng ực uống một hơi hết sạch, lại nói:

- Cho thêm bát nữa?.

Quách tĩnh lại bưng ra một bát. Người kia uống hết một nửa, máu trên mặt nhỏ vào bát nước, nửa bát nước đổi thành màu đỏ. Người ấy hô hô cười lớn, chợt da mặt giật giật nghiêng người một cái rồi rơi xuống ngựa ngất đi luôn.

Quách Tĩnh cả sợ kêu ầm lên, không biết làm sao là tốt. Qua một lúc người kia dần dần tĩnh lại, nói:

- Ngươi cho ngựa ta uống nước giúp, có gì ăn không?.

Quách Tĩnh đưa ra mấy tảng thịt dê cho y ăn, lại lấy nước cho ngựa uống.

Người kia được ăn no một bữa, lập tức tinh thần phấn chấn, vươn vai đứng dậy kêu lên:

- Hảo huynh đệ đa tạ ngươi!

Rồi gỡ trên cổ tay ra một chiếc vòng vàng to nặng đưa cho Quách Tĩnh nói:

- Cho ngươi đấy.

Quách Tĩnh lắc đầu nói:

- Mẹ nói nên tiếp đãi khách, không được đòi gì của khách.

Người kia hô hô cười rộ nói:

- Hảo hài tử, hảo hài tử.

Rồi đeo lại chiếc vòng vàng vào tay, xé một mảnh vải áo băng lại vết thương trên mặt mình và vết thương ở đùi ngựa.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên từ phía đông văng vẳng có tiếng vó ngựa phóng tới, người kia mặt đầy vẻ tức giận, kêu lên:

- Hừ, đúng là không chịu tha cho ta?

Hai người ra cửa nhìn về phía đông thấy xa xa bụi bay mù mịt, rất nhiều người ngựa đang phóng thẳng tới.

Người kia nói:

- Hảo hài tử, trong nhà ngươi có cung tên không?

Quách Tĩnh nói:

- Có!

Rồi quay vào trong. Người kia nghe thế trên mặt lộ vẻ vui mừng, thì thấy Quách Tĩnh đem cung và tên nhỏ xíu để chơi đùa của mình ra. Người kia ha hả cười lớn, kế chau mày nói:

- Ta phải đánh nhau, cần thứ lớn kia.

Quách Tĩnh lắc lắc đầu.

Lúc ấy truy binh càng lúc càng tới gần, xa xa đã nhìn thấy bóng cờ xí lay động. Người kia nghĩ con ngựa của mình đã bị thương, chạy trên sa mạc không được xa, núp lại ở đây tuy nguy hiểm nhưng không còn cách nào khác, liền nói:

- Một mình ta không thể đánh lại họ, phải núp thôi.

Nhưng đưa mắt nhìn khắp trong ngoài gian lều tranh không có chỗ nào ẩn núp được, lúc khẩn cấp bèn chỉ chỉ vào đống cỏ khô cạnh nhà nói:

https://thuviensach.vn

- Ta núp trong này. Ngươi xua ngựa của ta đi càng xa càng tốt. Ngươi cũng tìm chỗ trốn núp cho xa, đừng để họ nhìn thấy.

Nói xong vạch đống cỏ khô chui vào. Người Mông Cổ cứ qua mùa hè nóng nực là cắt cỏ đánh thành đống để mùa đông nuôi súc vật và nấu nướng, toàn nhờ vào cỏ khô, nên đống cỏ khô thường còn to hơn cả lều Mông Cổ. Viên tướng kia chui vào đống cỏ, nếu không lục soát cẩn thận, quả thật rất khó phát hiện ra.

Quách Tĩnh vung roi đập lên lưng con ngựa đen, con ngựa đen tung vó lồng lên, hạy một đoạn xa mới dừng lại ăn cỏ. Quách Tĩnh cưỡi con ngựa nhỏ của mình chạy về phía Tây.

Đám truy binh thấy có người, hai tên quân sĩ cưỡi ngựa đuổi theo, con ngựa nhỏ của Quách Tĩnh chạy không nhanh, không bao lâu đã bị đuổi kịp. Hai tên quân sĩ quát hỏi:

- Thằng nhỏ, có thấy một hán tử cưỡi ngựa đen không?.

Quách Tĩnh không biết bịa đặt, há hốc miệng không đáp. Hai tên quân sĩ lại hỏi mấy câu, thấy nó ngu ngơ ngờ nghệch, thủy chung vẫn không trả lời bèn nói:

- Mang nó tới gặp đại vương tử?

Rồi kéo dây cương con ngựa nhỏ, đưa nó về trước căn lều tranh.

Quách Tĩnh trong lòng định sẵn chủ ý: Mình cứ không nói gì cả. Chỉ thấy vô số quân sĩ Mông Cổ hộ

vệ một thiếu niên cao gầy đội khăn đỏ. Quách Tĩnh nhớ mặt y, người này hôm trước từng suất lịnh binh mã chiến đấu, sĩ tốt đều nghe theo lệnh y, biết y là kẻ thù của viên tướng áo đen. Vị đại vương tử này cao giọng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Thằng nhỏ nói thế nào?

Hai tên quân sĩ thưa:

- Thằng nhỏ này tệ lắm, không biết nói năng gì cả.

Đại vương tử chăm chú nhìn quanh, đột nhiên thấy con ngựa đen kia đang ăn cỏ xa xa, bèn trầm giọng nói:

- Có phải ngựa của y kia không? Đi dắt nó lại đây xem.

Mười tên lính Mông cổ Chia thành năm tổ theo năm hướng khác nhau rón rén tới gần bao vây con ngựa. Lúc con ngựa giật mình biết được, ngẩng đầu lên định chạy thì đã không còn đường thoát.

Đại vương tử thấy con ngựa đen được dắt tới, hừ một tiếng nói:

- Đây chẳng phải ngựa của Triết Biệt sao?

Bọn quân sĩ đồng thanh nói:

- Đúng thế!

Đại vương tử giơ roi ngựa lên, chát một tiếng đánh xuống đầu Quách Tĩnh, quát:

- Y núp ở đâu? Mau nói ra ngay. Ngươi đừng hòng lừa ta!

Triết Biệt núp trong đống cỏ khô, tay nắm chặt đao, thấy Quách Tĩnh bị đánh một roi, trên trán lập tức nổi lên một lằn dài rườm máu, tim đập thình thịch.

Y biết người này là Truật Xích con trưởng Thiết Mộc Chân, tính tình độc ác nổi tiếng khắp sa mạc, nghĩ thầm đứa nhỏ này nhất định sẽ sợ hãi mà nói thật vậy thì chỉ còn cách nhảy ra liều mạng một phen.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh đau quá định khóc nhưng cắn răng kìm nước mắt, ngẩng đầu nói:

- Tại sao ngươi lại đánh ta? Ta chẳng làm gì xấu cả?

Nó chỉ biết làm việc xấu mới bị đánh đòn. Truật Xích tức giận nói:

- Ngươi còn bướng à!

Roạt một tiếng lại đánh roi nữa. Quách Tĩnh khóc ầm lên.

Lúc ấy bọn quân sĩ đã lục soát khắp nhà Quách Tĩnh một lượt, hai tên xọc trường mâu đâm bừa vào đống cỏ khô, may là đống cỏ quá lớn, chưa đâm tới chỗ Triết Biệt núp.

Truật Xích nói:

- Con ngựa ở đây, nhất định y chưa chạy xa đâu. Thằng nhỏ, ngươi có nói không?

Roạt roạt roạt liên tiếp đánh luôn ba roi. Quách Tĩnh giơ tay định chụp lấy roi, nhưng làm sao chụp được?

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Đánh máy: BacQuai

Hồi 3(b)

Gió Cát Sa Mạc

Đột nhiên xa xa có tiếng tù và rúc lên, quân sĩ báo:

- Đại hãn tới rồi!

Truật Xích dừng lại không đánh nữa, giục ngựa ra đón. Quân sĩ hộ vệ Thiết Mộc Chân phi ngựa lại.

Truật Xích tiến lên gọi một tiếng:

- Gia gia!

Hôm trước Thiết Mộc Chân bị Triết Biệt bắn trúng mũi tên ấy bị thương rất nặng, lúc kịch chiến gắng gượng nhịn đau, nhưng sau khi thu quân, đau quá ngất đi mấy lần. Đại tướng Giả Lặc Mễ và con thứ ba của Thiết Mộc Chân là Oa Khoát Đài thay phiên nhau dùng miệng hút máu đọng trong vết thương ra, lúc khạc lúc nhổ. Các tướng cùng bốn con trai y chầu chực quanh giường suốt đêm, đến sáng hôm sau mới qua cơn nguy hiểm.

Kỵ mã trinh sát của quân Mông Cổ túa ra bốn phía, mọi người thề là phải bắt sống được Triết Biệt dùng ngựa xé xác, loạn đao băm thây để trả thù cho Đại hãn. Chiều tối hôm sau, một toán nhỏ quân Mông Cổ rốt lại cũng

https://thuviensach.vn

gặp Triết Biệt nhưng bị y đả thương mấy người chạy mất, nhưng Triết Biệt cũng bị thương.

Thiết Mộc Chân được tin, trước tiên sai con lớn đuổi theo, lại đích thân dẫn con thứ hai là Sát Hợp Đài, con thứ ba là Oa Khoát Đài, con út là Đà Lôi cùng đuổi theo.

Truật Xích chỉ con ngựa đen, nói:

- Gia gia, tìm được con ngựa đen của thằng giặc đây rồi.

Thiết Mộc Chân nói:

- Ta không cần ngựa mà cần người.

Truật Xích nói:

- Dạ, nhất định chúng ta sẽ tìm ra y.

Rồi trở lại trước mặt Quách Tĩnh, tuốt yêu đao chém dọa một nhát, quát:

- Ngươi có nói không?

Quách Tĩnh bị y đánh đến nỗi máu chảy đầy mặt, nhưng lại càng bướng bỉnh, không ngừng kêu lên:

- Ta không nói, ta không nói!

Thiết Mộc Chân thấy đứa nhỏ này ăn nói ngây thơ, không nói là không biết mà nói là ta không nói.

Ắt nó biết rõ nơi Triết Biệt ẩn núp bèn hạ giọng nói với con thứ ba là Oa Khoát Đài:

- Ngươi tới lừa cho thằng nhỏ này nói ra.

https://thuviensach.vn

Oa Khoát Đài cười hì hì bước tới trước mặt Quách Tĩnh, rút trên mũ trụ của mình một cái lông công màu sắc đẹp đẽ cầm ở tay, cười nói:

- Ngươi nói ra đi, ta cho ngươi cái này.

Quách Tĩnh vẫn nói:

- Ta không nói.

Con thứ hai của Thiết Mộc Chân là Sát Hợp Đài nói:

- Thả chó ra!

Bọn quân sĩ tùy tùng của y lập tức dắt sáu con chó ngao lớn tới.

Người Mông Cổ tính ưa săn bắn, các bậc tù trưởng quý nhân ai cũng nuôi chó săn, chim ưng săn. Sát Hợp Đài lại rất thích chó, lần này đuổi theo Triết Biệt rất cần chó săn nên mang theo sáu con chó ngao, lúc ấy bèn thả ra, trước tiên cho sáu con chó vây quanh con ngựa đánh hơi một hồi, sau đó sai đi tìm nơi Triết Biệt ẩn núp. Sáu con chó ngao sủa ầm ĩ, chạy tới chạy lui trong căn lều tranh.

Quách Tĩnh vốn không quen Triết Biệt nhưng hôm trước thấy y trên chiến trường anh dũng phi thường, bất giác ngưỡng mộ, mà sau khi bị Truật Xích đánh mấy roi, trong lòng rất tức giận, tính bướng bỉnh trời cho nổi lên, bèn huýt sáo một tiếng gọi con chó chăn dê của mình tới. Lúc ấy sáu con chó ngao của Sát Hợp Đài đã tìm tới trước đống cỏ khô, con chó chăn dê của Quách Tĩnh nghe chủ ra lệnh bèn đứng chắn trước đống cỏ không cho sáu con chó ngao xông vào.

Oa Khoát Đài huýt sáo lớn một tiếng, sáu con chó ngao lớn đồng thời xúm cả vào nhất thời tiếng chó sủa ầm ĩ vang lên, bảy con chó điên cuồng giằng xé cắn sủa nhau dính thành một khối. Con chó chăn dê thân hình đã nhỏ, lại là một chọi sáu, trong chớp mắt đã bị cắn rách toàn thân nhưng vô cùng can

https://thuviensach.vn

đảm, nhất định không lui, dựa vào đống cỏ sống chết chống lại. Quách Tĩnh vừa khóc vừa cổ vũ con chó thân yêu ra sức chống lại. Thiết Mộc Chân và Oa Khoát Đài thấy tình hình như thế, biết Triết Biệt núp trong đống cỏ, đều cười vang nhìn bảy con chó cắn nhau.

Truật Xích cả giận giơ cao roi ngựa vút vút vút đánh luôn mấy roi khiến Quách Tĩnh đau thấu tim gan. Nó lăn lộn dưới đất, tới cạnh Truật Xích đột nhiên chồm lên, ôm giữ chân phải của y, liều mạng không chịu buông ra. Truật Xích dùng sức hất ra, nào ngờ đứa nhỏ này ôm chặt cứng, hất mãi vẫn không chịu buông. Ba người Sát Hợp Đài. Oa Khoát Đài. Đà Lôi thấy huynh trưởng luống cuống như thế đều cười phá ra. Thiết Mộc Chân cũng không khỏi mĩm cười.

Truật Xích mặt mũi đỏ bừng, rút trường đao trong lưng ra, nhằm giữa đỉnh đầu Quách Tĩnh bổ

xuống. Mắt thấy đứa nhỏ này sẽ phải đầu một nơi thân một nẻo, đột nhiên trong đống cỏ khô có một thanh mã đao cụt đầu phóng mau ra. Choang một tiếng, hai thanh đao chạm nhau. Truật Xích chỉ

thấy cánh tay chấn động tê rần, hoảng sợ mất vía. Đám quân sĩ đồng thanh quát ầm lên. Triết Biệt đã từ đống cỏ khô nhảy ra.

Y đưa tay trái nắm Quách Tĩnh kéo một cái ra phía sau lưng, cười nhạt nói:

- Tàn ác với trẻ con không xấu hổ à?

Bọn quân sĩ đều giơ đao chĩa mâu vây quanh Triết Biệt. Triết Biệt thấy không thể chống cự vứt thanh mã đao trong tay xuống đất. Truật Xích bước lên đánh thẳng vào bụng y một quyền. Triết Biệt không hề đón đỡ, quát lên:

- Giết ta mau đi?

Rồi dằn giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Tiếc cho ta không được chết dưới tay bậc anh hùng hảo hán!

Thiết Mộc Chân nói:

- Ngươi nói gì?

Triết Biệt nói:

- Nếu ta ở trên chiến trường, bị kẻ hảo hán giỏi hơn giết chết thì cũng cam lòng. Bây giờ lại như

chim ưng lớn rơi xuống đất, bị kiến cắn chết!

Nói xong trợn tròn hai mắt gầm lên một tiếng. Sáu con chó của Sát Hợp Đài đang đè con chó chăn dê xuống đất cắn túi bụi, chợt nghe tiếng gầm oai mãnh dị thường hoảng sợ nhất tề nhảy dựng lên, cụp đuôi len lét lui ra.

Đột nhiên bên cạnh Thiết Mộc Chân có một người bước ra nói:

- Đại hãn đừng cho thằng tiểu tử này khoe khoang, tôi xin đánh nhau với y.

Thiết Mộc Chân nhìn lại thì ra là đại tướng Bác Nhĩ Truật, trong lòng rất mừng rỡ, nói:

- Được, ngươi ra tỷ thí với y đi. Chúng ta không phải không có anh hùng hảo hán.

Bác Nhĩ Truật bước lên vài bước nói một mình ta giết ngươi, cho ngươi có chết cũng vui lòng Triết Biệt thấy y thân thể cao lớn, giọng nói sang sảng, bèn hỏi:

- Ngươi là ai?

Bác Nhĩ Truật nói:

- Ta là Bác Nhĩ Truật. Ngươi chưa nghe qua à?

https://thuviensach.vn

Triết Biệt giật mình nghĩ thầm: Từ lâu đã nghe nói:

- Bác Nhĩ Truật là anh hùng trong quân Mông Cổ, té ra là y.

Rồi ngước mắt ngạo nghễ nhìn Bác Nhĩ Truật, hừ một tiếng.

Thiết Mộc Chân nói:

- Ngươi tự khoe giỏi nghề cung tiễn, mọi người gọi ngươi là Triết Biệt, ngươi cứ so tài cung tên với người bạn thân này của ta.

Trong tiếng Mông Cổ. (Triết Biệt có nghĩa là giáo mác, cũng có nghĩa là tay thần tiễn. Triết Biệt vốn có tên khác nhưng vì y tiễn pháp như thần nên mọi người gọi là Triết Biệt, còn tên thật thì không ai rõ.

Triết Biệt nghe Thiết Mộc Chân gọi Bác Nhĩ Truật là bạn thân bèn nói:

- Ngươi là bạn thân của Đại hãn thì ta cứ giết ngươi trước đã.

Quân sĩ Mông Cổ nghe thấy đều cười ha hả. Mọi người đều biết Bác Nhĩ Truật võ nghệ cao cường, trước nay vô địch, nổi tiếng khắp vùng sa mạc, tuy đã thấy qua tiễn pháp cao cường của Triết Biệt, nhưng nói muốn giết Bác Nhĩ Truật thì đúng là không biết tự lượng sức mình.

***

Lúc Thiết Mộc Chân còn trẻ, bị người bộ lạc Tần Diệc Xích Ngột bắt giam, bị đóng gông giam cầm.

Bộ lạc Tần Diệc Xích Ngột mở tiệc ở bến Nạn Hà, vừa uống rượu vừa dùng roi đánh đập, định làm nhục y xong sẽ giết chết. Sau cùng, những người dự tiệc uống rượu quá say. Thiết Mộc Chân bèn dùng gông đánh tên lính canh giữ chết ngất, trốn vào rừng rậm.

https://thuviensach.vn

Người Tần Diệc Xích Ngột đổ ra truy bắt. Có một thanh niên tên Xích Lão Ôn không sợ nguy hiểm, khẳng khái giữ y lại, đập vỡ cái gông của y vứt vào đống lửa đốt rụi, cho y lên một chiếc xe chở lông dê. Quân đuổi theo tới nhà Xích Lão Ôn tra xét, tìm tới trước xe, bốc mấy nắm lông dê lên, sắp lộ ra bàn Chân Thiết Mộc Chân. Cha của Xích Lão Ôn lúc nguy cấp chợt nảy ý khôn, cười nói:

- Trời nóng thế này ai mà núp được trong đống lông dê? Nếu y có trong đó thì cũng đã chết nóng rồi.

Lúc bấy giờ đang mùa hè, ai cũng mồ hôi như tắm, đám quân đuổi theo thấy có lý bèn bỏ qua không lục soát nữa. Thiết Mộc Chân bình sinh trải qua vô số nguy hiểm, nhưng lần ấy quả thật là nguy tựa chỉ mành treo chuông.

Thiết Mộc Chân sau khi trốn thoát vô cùng vất vả cùng mẹ và em dựa vào nghề săn bắt thú rừng để

sống qua ngày.

Có một hôm tám con ngựa trắng y nuôi bị một bộ lạc khác bắt trộm. Thiết Mộc Chân một mình đuổi theo, gặp một thanh niên đang vắt sữa ngựa. Thiết Mộc Chân hỏi tin tức bọn trộm, thanh niên ấy chính là Bác Nhĩ Truật, bèn nói:

- Sự khốn khổ của bậc nam nhi đều giống nhau, ta và ngươi kết bạn với nhau đi.

Hai người cưỡi ngựa đuổi theo, đuổi suốt ba ngày thì gặp bộ lạc trộm ngựa. Hai người tên bắn không phát nào sai, giết chết mấy trăm người đối phương, đoạt lại được tám con ngựa trắng. Thiết Mộc Chân muốn chia cho y, bèn hỏi y muốn lấy mấy con. Bác Nhĩ Truật nói:

- Ta ra sức vì bạn bè, chứ một con cũng không cần.

https://thuviensach.vn

Từ đó hai người cùng dựng nghiệp. Thiết Mộc Chân vẫn gọi y là bạn thân, quả thật là bạn bè lúc hoạn nạn.

Bác Nhĩ Truật. Xích Lão Ôn hai người cùng Mộc Hoa Lê. Bác Nhĩ Hốt là bốn đại công thần khai quốc của Mông cổ.

***

Thiết Mộc Chân vốn biết Bác Nhĩ Truật tiễn pháp như thần, bèn đưa cung tên của mình cho y rồi lập tức nhảy xuống ngựa, nói:

- Ngươi cưỡi ngựa của ta, dùng cung tên của ta cũng tính như ta bắn chết y.

Bác Nhĩ Truật nói:

- Tuân lệnh.

Rồi tay trái cầm cung tay phải lắp tên nhảy lên con ngựa quý mõm trắng của Thiết Mộc Chân. Thiết Mộc Chân nói với Oa Khoát Đài Ngươi cho Triết Biệt mượn ngựa Oa Khoát Đài nói:

- Thật có lợi cho y.

Quát rồi nhảy xuống ngựa, một tên thân binh bèn dẫn tới cho Triết Biệt.

Triết Biệt nhảy lên ngựa, nói với Thiết Mộc Chân:

- Ta đã bị vây chặt, ngươi muốn giết ta cũng dễ như giết một con dê. Ngươi đã cho ta tỷ thí cung tên với y ta cũng không thể không biết hay dở mà tỷ thí công bằng với y. Ta chỉ cần một cánh cung, không cần tên.

Quân Mông Cổ lại lớn tiếng khen ngợi:

- Thằng ngu này cũng gan dạ thật.

Thiết Mộc Chân bảo đưa cho y một cây cung tốt.

https://thuviensach.vn

Bác Nhĩ Truật lúc ở chiến trường đã thấy qua bản lĩnh của Triết Biệt, biết y rất giỏi tiễn pháp, vốn không dám coi thường, nhưng lúc ấy y có cung không tên thì tiễn pháp có giỏi hơn cũng làm sao thi triển? Nghĩ thầm chắc y sẽ bắt tên của mình để sử dụng, bèn kẹp chặt hai chân thúc con ngựa quý mõm trắng phóng mau ra. Con ngựa này chạy rất nhanh, trải nhiều trận đánh, trên chiến trường người cưỡi chỉ cần dùng chân thúc để ra hiệu thì có thể tiến lui như ý trước nay Thiết Mộc Chân rất thương yêu nó.

Triết Biệt thấy ngựa của đối phương phóng nhanh, lập tức thúc ngựa bỏ chạy. Bác Nhĩ Truật giương cung lắp tên, vút một tiếng, mũi tên bắn vào sau gáy Triết Biệt. Triết Biệt nghiêng người qua một bên, mắt tinh tay lẹ chụp được mũi tên. Bác Nhĩ Truật khen thầm: Giỏi quá!, lại bắn thêm một mũi.

Triết Biệt nghe tiếng dây cung bật, biết tên bay rất mau không thể chụp được bèn cúi xuống nằm móp trên yên ngựa, mũi tên bay sượt qua đỉnh đầu. Lúc ấy y lập tức giục ngựa phóng về phía trước, ưỡn người ngồi thẳng lên, nào ngờ Bác Nhĩ Truật có một tuyệt kỹ bắn tên liên châu, vút vút hai mũi lại liên tiếp từ hai bên bắn tới.

Triết Biệt không ngờ đối phương lợi hại như thế, nhào luôn xuống dưới bụng ngựa, chân phải móc vào bàn đạp, toàn thân gần như tiếp đất, con ngựa đang phi nhanh mang y như bay là là trên mặt đất.

Y uốn lưng một cái, thân hình vừa chuyển qua một bên đã lấy mũi tên bắt được lắp vào dây cung, buông dây phóng đi, mũi tên bắn thẳng vào bụng Bác Nhĩ Truật, kế lật người ngồi lại trên yên ngựa.

Bác Nhĩ Truật quát lớn:

- Giỏi lắm!

Rồi ngắm đúng vào mũi tên bay tới bắn ra một phát, hai đầu mũi tên chạm nhau, nhưng quán tính còn lớn nên cùng bay chếch ra ngoài cắm xuống mặt

https://thuviensach.vn

cát. Thiết Mộc Chân và quân sĩ đồng thanh reo hò khen ngợi. Bác Nhĩ Truật bật dây cung không phát tên, chờ Triết Biệt né qua bên phải, đột nhiên bắn luôn một phát. Triết Biệt tay trái cầm cung gạt nhẹ, mũi tên ấy rơi xuống đất. Bác Nhĩ Truật bắn thêm ba phát liên tiếp đều bị y gạt ra.

Triết Biệt dong ngựa phi mau, đột nhiên cúi xuống nhặt ba mũi tên dưới đất, lắp vào cung bắn trả.

Bác Nhĩ Truật muốn khoe bản lĩnh, nhảy lên đứng trên lưng ngựa, chân trái đạp lên yên, chân phải đá tên bay ra, rồi từ trên cao ngắm xuống bắn trả lại một mũi. Triết Biệt giục ngựa tránh qua bắn lại một phát, rắc một tiếng, mũi tên của Bác Nhĩ Truật gãy làm hai đoạn.

Bác Nhĩ Truật nghĩ thầm:

- Mình có tên còn y không có tên mà đến bây giờ vẫn mới ngang tài thì làm sao trả thù cho Đại hãn được?

Trong lòng nóng nảy, bắn tên liên châu vút vút vút không ngừng tay, mọi người đều hoa cả mắt.

Triết Biệt không kịp bắt tên, chỉ tránh đông né tây, không ngờ tên bay như mưa, vừa nhiều vừa nhanh, đột nhiên thụp một tiếng, vai trái đã bị trúng một mũi. Mọi người cùng cất tiếng reo hò ầm ĩ.

Bác Nhĩ Truật cả mừng đang định bắn thêm vài phát kết thúc tính mệnh của y, nhưng quờ tay vào túi tên một cái lại thấy trống không, té ra mới rồi bắn một loạt tên liên châu, hết sạch cả túi tên mà Thiết Mộc Chân đưa. Y ra trận trước nay mang theo rất nhiều tên, trên lưng hai túi, trên ngựa sáu bao, tất cả là tám túi tên, lần này vì là sử dụng cung tên của Đại hãn, trong lúc ác đấu lại bắn theo thói quen lúc bình thời, quên mất số tên có hạn, mới giật mình biết tên đã hết, vội quay ngựa cúi người nhặt tên rơi dưới đất.

https://thuviensach.vn

Triết Biệt nhìn thấy rất rõ, vút một tiếng, tiếng gió rít chưa tắt thì mũi tên đã trúng hậu tâm Bác Nhĩ

Truật. Mọi người đứng xem bật tiếng la hoảng nhưng nói ra rất kỳ quái, mũi tên ấy tuy kình lực rất mạnh, trúng vào lưng Bác Nhĩ Truật đau rần nhưng không cắm vào mà rơi xuống đất. Bác Nhĩ Truật thuận tay nhặt mũi tên lên xem thì đầu tên đã bị Triết Biệt bẻ gãy, té ra là thủ hạ lưu tình. Y nhảy lên lưng ngựa, nói:

- Ta báo thù cho Đại hãn, không nhận ơn nghĩa của ngươi!

Triết Biệt nói:

- Triết Biệt trước nay không thiếu kẻ thù. Mũi tên vừa rồi là một mạng đổi một mạng?

Thiết Mộc Chân thấy Bác Nhĩ Truật trúng tên vào lưng trong lòng vô cùng đau đớn, nhưng nhìn ra lại thấy y rõ ràng vẫn chưa chết, bất giác mừng rỡ như điên, lúc ấy nếu bảo y đem hàng ngàn hàng vạn bò dê ngựa trong bộ tộc ra đổi lấy sinh mạng của Bác Nhĩ Truật, y cũng không hề do dự, nghe Triết Biệt nói thế vội nói:

- Được, hai người không cần tỷ thí nữa. Một mạng của y đổi một mạng của ngươi.

Triết Biệt nói:

- Không phải đổi mạng ta.

Thiết Mộc Chân nói:

- Cái gì?.

Triết Biệt chỉ Quách Tĩnh đứng trước cửa gian lều tranh, nói:

https://thuviensach.vn

- Đổi lấy tính mạng của nó? Xin Đại hãn đừng làm khó đứa nhỏ này. Còn như ta.

Y nhường mày nói:

- Ta bắn Đại hãn bị thương kể cũng đáng tội. Bác Nhĩ Truật, ngươi bắn đi!

Rồi giơ tay giật mũi tên trên vai ra, máu ròng ròng lắp vào dây cung.

Lúc ấy bộ thuộc của Bác Nhĩ Truật đã đưa tới sáu bao tên. Bác Nhĩ Truật nói:

- Được, chúng ta tiếp tục tỷ thí.

Vút vút vút vút, một loạt tên liên châu bắn mau ra. Mũi trước mũi sau tựa hồ dính vào nhau, vạch thành một đường tên trên không.

Triết Biệt thấy thế tên quá mau bèn uốn người lật xuống núp dưới bụng ngựa, móc chân vào bàn đạp ngắm thật chính xác bắn vào bụng Bác Nhĩ Truật, con ngựa mõm trắng thấy tên bay quá nhanh, không chờ chủ nhân giật cương, lách mau qua bên trái. Nào ngờ mũi tên ấy của Triết Biệt mau lẹ phi thường, không phải như những mũi khác, thụp một tiếng bắn trúng đầu con ngựa quý, con ngựa lập tức ngã vật xuống đất.

Bác Nhĩ Truật nằm lăn dưới đất, sợ bị truy kích, xoay người bắn một mũi gãy đôi cánh cung trong tay Triết Biệt. Triết Biệt mất võ khí, càng không thể phản kích, ngấm ngầm kêu khổ, chỉ còn cách thúc ngựa chạy quanh co để tránh tên. Quân sĩ Mông Cổ đồng thanh reo hò trợ oai cho Bác Nhĩ

Truật. Bác Nhĩ Truật nghĩ thầm: Người này quả thật là một hảo hán, bất giác nảy lòng anh hùng tiếc anh hùng, không muốn giết y, bèn giương cung lắp tên, nhắm thật chuẩn vào hậu tâm y, kéo căng dây cung bắn ra một mũi.

https://thuviensach.vn

Đây quả là thần tiễn của tướng quân, không hề bắn sai, mũi tên ấy trúng vào gáy Triết Biệt. Triết Biệt thân hình lảo đảo, rơi luôn xuống ngựa, mũi tên ấy rơi xuống cạnh người y, té ra đầu mũi tên cũng bị bẻ gãy. Bác Nhĩ Truật lại đặt một mũi tên khác lên dây cung, nhắm thẳng vào Triết Biệt, quay đầu nhìn Thiết Mộc Chân nói Đại hãn, xin người ra ơn tha cho.

Thiết Mộc Chân xem tới lúc ấy đã có lòng tiếc tài Triết Biệt liền kêu lên:

- Ngươi còn chưa đầu hàng sao?

Triết Biệt nhìn thần thái oai phong lẫm liệt của Thiết Mộc Chân, bất giác nảy lòng kính phục, chạy tới quỳ xuống đất. Thiết Mộc Chân hô hô cười lớn, nói:

- Giỏi lắm, giỏi lắm, từ nay trở đi ngươi theo ta thôi?.

Người Mông Cổ biểu lộ tâm tình phần nhiều là dùng lời ca tiếng hát. Triết Biệt lạy rạp xuống đất, cao giọng hát:

- Đại hãn tha mạng cho ta, từ nay lội qua nước sôi giẫm lên lửa bỏng, ta cũng cam lòng. Chặt đứt sông dài, đập tan núi lớn, theo giúp Đại hãn. Đánh dẹp giặc ngoài, cố kết nhân tâm! Bảo ta tới đâu ta sẽ tới đó. Xin vì Đại hãn xông thành phá trận, ruổi rong ngàn dặm, sớm tối không sờn!

Thiết Mộc Chân cả mừng lấy ra hai khối vàng lớn thưởng Bác Nhĩ Truật một khối. Triết Biệt một khối. Triết Biệt tạ ơn, nói:

- Đại hãn, tôi cho đứa nhỏ kia số vàng này được không?

Thiết Mộc Chân cười nói:

- Đó là của ngươi, ngươi muốn cho ai thì cho!

Triết Biệt đưa khối vàng cho Quách Tĩnh. Quách Tĩnh vẫn lắc đầu không nhận, nói:

https://thuviensach.vn

- Mẹ nói phải giúp đỡ khách, không được lấy gì của khách.

Thiết Mộc Chân lúc đầu thấy Quách Tĩnh bất khuất chống cự Ngột Xích, đã ưa thích phong thái của đứa nhỏ này, đến khi nghe mấy câu ấy lại càng vui vẻ nói với Triết Biệt:

- Lúc ngươi về thì đưa luôn đứa nhỏ này tới chỗ ta, rồi suất lãnh đội ngũ, theo đường cũ quay về.

Mấy tên quân sĩ tùy tùng khiêng xác con ngựa quý mõm trắng vắt lên lưng hai con ngựa, chở đi sau cùng.

Triết Biệt lúc sắp chết lại được sống, lại tìm được minh chúa, vô cùng vui vẻ, nằm dài ra nghỉ ngơi chờ Lý Bình từ chợ trở về, kể lại mọi chuyện. Lý Bình thấy trán con có vết roi rườm máu vô cùng đau lòng, nhưng khi nghe Triết Biệt nói con mình cương cường nghĩa hiệp, liền nói:

- Con ngoan lắm, làm người phải như thế.

Nghĩ nếu con mình suốt đời chăn dê trên đồng cỏ thì làm sao trả thù cho cha, chẳng bằng tới quân đội rèn luyện thêm, tìm cơ hội tiến thân, lúc ấy hai mẹ con liền theo Triết Biệt về quân doanh của Thiết Mộc Chân.

Thiết Mộc Chân sai Triết Biệt giữ một chức Thập phu trưởng dưới trướng con thứ ba là Oa Khoát Đài. Triết Biệt yết kiến tam vương tử xong lại tới bái tạ Bác Nhĩ Truật. Hai người rất kính phục nhau, kết thành bạn thân.

Triết Biệt nhớ ơn Quách Tĩnh, đối xử với hai mẹ con họ rất chu đáo, đã định khi nào Quách Tĩnh hơi lớn sẽ đem hết võ công tiễn pháp của mình truyền thụ cho nó.

***

https://thuviensach.vn

Hôm ấy Quách Tĩnh đang đánh đáo với mấy đứa trẻ Mông Cổ, chợt thấy từ xa có hai kỵ binh Mông

Cổ phóng ngựa phi mau tới, rõ ràng là có tin gấp bẩm báo với Đại hãn. Hai người bước vào trướng của Thiết Mộc Chân không bao lâu, đã có tiếng tù và rúc vang, binh sĩ các nơi phóng ngựa rầm rập đổ về.

Thiết Mộc Chân huấn luyện quân sĩ, kỷ luật nghiêm khắc, quân pháp như sơn. Mười người lính Mông Cổ phiên chế thành một tiểu đội do một viên Thập phu trưởng suất lãnh, mười Thập phu do một Bách phu trưởng suất lãnh, mười Bách phu do một viên Thiên phu trưởng suất lãnh, mười Thiên phu đo một viên Vạn phu trưởng suất lãnh. Thiết Mộc Chân ban ra một mệnh lệnh thì mấy vạn người như tâm ý điều khiển cánh tay, cánh tay điều khiển ngón tay, chỉ như một người.

Quách Tĩnh và đám trẻ con đứng xem nghe tù và rúc hết hồi thứ nhất, quân sĩ các doanh đều đã cầm binh khí lên ngựa. Lúc tù và rúc hồi thứ hai, bốn phía đã vang lên tiếng vó ngựa, người đông như

kiến. Lúc tù và rúc hết hồi thứ ba thì cánh đồng cỏ lớn trước viên môn đã dày đặc một đám năm vạn người ngựa sắp hàng chỉnh tề, ngoài tiếng ngựa thở khin khịt không hề có tiếng thì thào trò chuyện.

Thiết Mộc Chân có ba con xúm quanh bước ra cửa viên môn, cao giọng nói lớn:

- Chúng ta đã đánh bại rất nhiều kẻ địch, nước Đại Kim cũng biết. Bây giờ quốc vương Đại Kim sai Tam vương tử và Lục vương tử tới đây phong quan chức cho Đại hãn của các ngươi?

Quân Mông Cổ vung đao đi ngựa lên đông thanh reo hò. Lúc ấy người Kim cai trị phía bắc Trung Quốc, binh lực hùng cường, oai thế vang tới tận miền xa, người Mông Cổ chỉ là một bộ lạc nhỏ trên vùng thảo nguyên sa mạc,

https://thuviensach.vn

nên Thiết Mộc Chân coi việc được Đại Kim phong quan chức là điều rất vinh dự.

Thiết Mộc Chân ra lệnh, đại vương tử Truật Xích dẫn đầu một vạn người ngựa đi trước đón tiếp, bốn vạn người ngựa còn lại dàn ra trên thảo nguyên. Lúc bấy giờ vua Chương tông Hoàn Nhan Cảnh đang trị vì nước Kim, biết rõ các bộ lạc Vương Hãn. Thiết Mộc Chân ở sa mạc phía bắc rất cường thịnh, sợ sẽ trở thành mối lo ở phía bắc bèn phái Tam vương tử Vinh vương Hoàn Nhan Hồng Hy.

Lục vương tử Triệu vương Hoàn Nhan Hồng Liệt tới phong cho quan chức, một là để ràng buộc, hai ỉa để thăm dò hư thực của các bộ lạc này, hoặc dùng sức mạnh trấn áp, hoặc dùng mưu kế mua chuộc, tùy cơ hành sự Triệu vương Hoàn Nhan Hồng Liệt là người từng đi sứ tới Lâm An, bị Khưu Xử Cơ đánh bị thương ở thôn Ngưu Gia, gặp Giang Nam thất quái ở Gia Hưng.

Quách Tĩnh và đám trẻ con đứng xa xem nhiệt náo, qua một hồi lâu chợt thấy phía xa bụi bay mù mịt. Ngột Xích đã đưa Hoàn Nhan Hồng Hy. Hoàn Nhan Hồng Liệt về tới.

Anh em Hoàn Nhan dẫn một vạn tinh binh, người nào cũng áo gấm giáp sắt, đội bên trái cầm trường mâu, đội bên phải cầm lang nha bổng, cưỡi ngựa lớn chân cao, tiếng giáp Khua lanh canh vang xa suốt một dặm. Đến khi tới gần, càng thấy rõ áo gấm rực rỡ, giáp trụ sáng choang, đao thương chớp ánh mặt trời, quân dung cực kỳ hùng tráng. Anh em Hoàn Nhan Hồng Hy sóng ngựa cùng đi.

Thiết Mộc Chân và các con cùng chư tướng đón tiếp bên đường.

Hoàn Nhan Hồng Hy nhìn thấy khá nhiều trẻ con Mông Cổ đứng xa xa bèn nhướng cặp mắt hí nhìn chằm chằm rồi hô hô cười lớn, đưa tay vào bọc móc ra một nắm vàng bạc vụn ném mạnh vào đám trẻ, cười nói:

https://thuviensach.vn

- Thưởng cho các ngươi đấy?, y ném vàng bạc ra xa xa, nghĩ ra bọn trẻ con nhất định sẽ reo hò tranh nhau nhặt lấy, lúc ấy sẽ tỏ rõ được khí phái hào hoa của mình, lại có thể làm một trò cười.

Nhưng điều người Mông Cổ coi trọng nhất là lễ phép giữa chủ khách với nhau, cử chỉ ấy của y dĩ

nhiên là mười phần khinh bạc, cũng rất bất kính. Quan tướng binh sĩ người Mông Cổ đều ngạc nhiên nhìn nhau.

Đám trẻ con kia đều là con em quân sĩ Mông Cổ tuy còn nhỏ nhưng đứa nào cũng tự tôn, không buồn ngó tới số vàng bạc ném dưới đất. Hoàn Nhan Hồng Hy vô cùng cụt hứng, lại ném mạnh ra một nắm tiền vàng nữa, kêu lên:

- Giành nhau đi chứ, con mẹ chúng mày?

Người Mông Cổ nghe thấy, ai cũng tức giận biến sắc. Lúc ấy người Mông Cổ còn chưa có chữ viết, phong tục chất phác, nhưng rất trọng tín nghĩa lễ tiết, nhất là rất trọng khách. Người Mông Cổ trước nay không nói những lời nhơ bẩn, cho dù đối với bọn giặc cướp thâm thù, hoặc lúc vui vẻ đùa giỡn cũng không chửi mắng. Khách bước vào lều Mông Cổ thì bất luận là quen hay không nhất định cũng được chủ nhân khoản đãi, nhưng khách cũng quyết không được có chút nào tỏ ra khinh mạn chủ

nhân, nếu không giữ lễ chủ khách là tội lỗi không gì lớn bằng. Hoàn Nhan Hồng Hy nói tiếng Nữ

Chân, tướng sĩ Mông Cổ không rõ ý tứ, nhưng theo thần thái cử chỉ của y, ai cũng biết là mắng chửi bọn trẻ con.

Quách Tĩnh lúc bình thời thường nghe mẹ kể chuyện người Kim tàn ngược, gian dâm cướp bóc, tàn hại bách tính Trung Quốc ra sao, câu kết với Hán

https://thuviensach.vn

gian hại chết danh tướng Nhạc Phi của Trung Quốc ra sao, tấm lòng ngây thơ đã sớm thù hận người Kim, lúc ấy thấy gã vương tử nước Kim kia vô lễ

như thế bèn nhặt mấy đồng tiền vàng dưới đất chạy tới gần ném mạnh vào mặt Hoàn Nhan Hồng Hy, kêu lên:

- Ai thèm tiền của ngươi!

Hoàn Nhan Hồng Hy nghiêng đầu tránh, nhưng rốt lại vẫn bị trúng một cái vào trán, tuy Quách Tĩnh nhỏ yếu, không đau đớn gì, nhưng rốt lại cũng mất mặt trước mấy vạn con người. Người Mông Cổ từ

Thiết Mộc Chân trở xuống ai cũng thầm thích thú.

Hoàn Nhan Hồng Hy cả giận, quát lớn:

- Thằng tiểu tử ngươi muốn chết!

Y lúc ở Trung Quốc hơi có chuyện không vừa ý là nhấc tay giết người, đâu có ai dám khinh thường nhục mạ y thế này, lúc ấy lửa giận bốc lên, giật lấy một ngọn trường mâu trong tay thị vệ bên cạnh dùng sức phóng vào giữa ngực Quách Tĩnh.

Hoàn Nhan Hồng Liệt biết không hay, vội kêu:

- Tam ca dừng tay!

Nhưng ngọn trường mâu kia đã bay ra, mắt thấy Quách Tĩnh nhất định phải chết dưới mâu, đột nhiên trong đội quân Mông Cổ bên trái có một mũi tên bắn ra, mau như sao băng, keng một tiếng bắn trúng đầu ngọn mâu. Mũi tên ấy kình lực rất mạnh, tuy tên nhẹ mâu nặng nhưng cũng hất mũi mâu qua một bên, tên và mâu cùng rơi xuống đất. Quách Tĩnh vội vàng bỏ chạy. Quân Mông Cổ đồng thanh hò reo cổ vũ, thanh âm vang dội cả thảo nguyên. Người bắn mũi tên ấy chính là Triết Biệt.

https://thuviensach.vn

Hoàn Nhan Hồng Liệt hạ giọng nói:

- Tam ca, kệ nó?

Hoàn Nhan Hồng Hy thấy thanh thế quân Mông Cổ cũng thầm sợ sệt, hung dữ trừng mắt nhìn Quách Tĩnh một cái, lại hạ giọng chửi một câu:

- Đồ con hoang.

Lúc ấy Thiết Mộc Chân và các con bước lên tiếp đón, đưa hai vị vương tử nước Kim vào trướng, đem rượu sữa ngựa, thịt dê ngựa bò lên khoản đãi. Đôi bên đều có thông dịch để phiên dịch tiếng Nữ

Chân và tiếng Mông Cổ. Hoàn Nhan Hồng Hy tuyên đọc sắc lệnh của vua Kim, sắc phong Thiết

Mộc Chân làm Bắc cương Chiêu thảo sứ của nước Kim, con cháu nối đời tập tước vĩnh viễn làm phiên thần ở phía bắc nước Kim. Thiết Mộc Chân quỳ xuống tạ ơn, nhận lãnh sắc thư và vàng lụa của vua Kim.

Đêm ấy, người Mông Cổ mở tiệc lớn khoản đãi sứ thần thượng quốc, đến lúc ngà ngà say. Hoàn Nhan Hồng Liệt nói:

- Ngày mai anh em tôi sắc phong cho Vương Hãn, mời Chiêu thảo sứ cùng đi.

Thiết Mộc Chân nghe thế cả mừng, luôn miệng đáp ứng.

Vương Hãn là người đứng đầu các bộ lạc trên thảo nguyên, quân đông tiền nhiều, đối xử với người khác rộng rãi, rất được tù trưởng quý nhân các bộ tộc yêu thích. Vương Hãn trước kia từng kết nghĩa anh em với cha Thiết Mộc Chân. Về sau cha Thiết Mộc Chân bị kẻ thù hạ độc giết chết. Thiết Mộc Chân lưu lạc không nơi nương tựa, bèn nhận Vương Hãn làm nghĩa phụ, theo về với y. Thiết Mộc Chân lấy vợ không bao lâu, vợ lại bị người

https://thuviensach.vn

Miệt Nhĩ ất bắt đi, toàn nhờ Vương Hãn và nghĩa đệ Trát Mộc Hợp của Thiết Mộc Chân cùng ra quân đánh bại người Miệt Nhĩ ất mới đưa được vợ y về.

Vì vậy Thiết Mộc Chân nghe nói nghĩa phụ là Vương Hãn cũng được sắc phong, vô cùng cao hứng, hỏi:

- Nước Kim còn sắc phong cho ai nữa?

Hoàn Nhan Hồng Hy nói:

- Hết rồi.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thêm một câu:

- Phương Bắc chỉ có Đại hãn và Vương Hãn hai vị là chân anh hùng chân hào kiệt, còn người khác thì không đáng nói tới.

Thiết Mộc Chân nói:

- Ở chỗ chúng tôi còn có một người, có lẽ hai vị vương gia chưa nghe nói tới.

Hoàn Nhan Hồng Liệt hỏi:

- Ai thế? Ai thế?

Thiết Mộc Chân nói:

- Chính là nghĩa đệ của tiểu tướng tên Trát Mộc Hợp. Y là người nhân nghĩa, giỏi dùng binh, tiểu tướng xin Tam vương gia. Lụcvương gia cũng phong cho y một chức quan.

Thiết Mộc Chân và Trát Mộc Hợp là bạn bè chơi nhau từ thuở còn để chỏm, lúc hai người kết nghĩa anh em Thiết Mộc Chân chỉ mới mười một

https://thuviensach.vn

tuổi Người Mông Cổ gọi anh em kết nghĩa là Kết an đáp, an đáp tức nghĩa huynh, nghĩa đệ.

Tục người Mông Cổ thì lúc kết an đáp phải tặng quà cho nhau. Lúc ấy Trát Mộc Hợp tặng Thiết Mộc Chân một viên đạn đá. Thiết Mộc Chân tặng Trát Mộc Hợp một viên đạn đồng. Đạn là vật người Mông Cổ dùng để ném thỏ, trẻ con thường dùng để ném chơi. Hai người kết nghĩa rồi thì ra sông Cán Nạn đóng băng ném đạn nô đùa. Mùa xuân năm sau, hai người dùng cung gỗ nhỏ bắn tên. Trát Mộc Hợp tặng Thiết Mộc Chân một mũi tên hiệu mà y dùng hai chiếc sừng bò nhỏ khoét lỗ chế

thành. Thiết Mộc Chân tặng lại một mũi tên bằng gỗ bách, lại kết bái lần nữa. Khi hai người đã lớn, đều trú ngụ trong bộ tộc của Vương Hãn, vô cùng thán thiết, hàng ngày đua nhau dậy sớm, ai dậy sớm thì dùng chiếc chén ngọc xanh của Vương Hãn uống sữa ngựa. Về sau vợ Thiết Mộc Chân bị

bắt.

Vương Hãn cùng Trát Mộc Hợp mang quân giúp y cứu về. Thiết Mộc Chân và Trát Mộc Hợp tặng

vàng ngựa cho nhau, kết bái lần thứ ba. Hai người hàng ngày uống rượu chung một chén, tối đến thường đắp chung một chăn. Về sau vì phải tìm nơi có cỏ và nước bèn suất lãnh người và súc vật chia tay nhau. Thiết Mộc Chân oai danh ngày càng lớn, các bộ tộc dưới quyền Trát Mộc Hợp cũng không ngừng tăng lên, hai người tình nghĩa thủy chung vẫn không giảm, còn hơn anh em ruột. Lúc ấy Thiết Mộc Chân nghĩ mình được vinh phong mà nghĩa đệ chưa được nên mới xin phong chức cho y.

Hoàn Nhan Hồng Hy đã ngà ngà say, thuận miệng nói:

- Mông Cổ đâu có bao nhiêu người, nếu ai cũng được phong chức thì nước Đại Kim ta có thêm bao nhiêu viên quan nữa?

https://thuviensach.vn

Hoàn Nhan Hồng Liệt liên tiếp đưa mắt ra hiệu cho y, nhưng Hoàn Nhan Hồng Hy không buồn đếm xỉa tới.

Thiết Mộc Chân nghe thấy không vui, nói:

- Nếu vậy đem chức quan của tiểu tướng phong cho y cũng không sao.

Hoàn Nhan Hồng Hy vỗ đùi một cái, cao giọng nói:

- Ngươi coi thường chức quan của Đại Kim à?

Thiết Mộc Chân trợn mắt nhìn lại, đã toan đập bàn đứng dậy nhưng cố nén giận không nói, nhấc chén rượu lên uống một hơi cạn sạch. Hoàn Nhan Hồng Liệt vội nói đùa mấy câu. Khuyên can đôi bên.

Sáng sớm hôm sau. Thiết Mộc Chân dắt bốn con, đem năm ngàn người ngựa đưa Hoàn Nhan Hồng

Hy. Hoàn Nhan Hồng Liệt tới sắc phong cho Vương Hãn.

Lúc ấy mặt trời vừa mọc lên chỗ thảo nguyên giáp chân trời. Thiết Mộc Chân lên ngựa, năm ngàn người ngựa đã sắp hàng chỉnh tề trên thảo nguyên.

Quân tướng nước Kim thì vẫn ngủ mê mệt trong trướng chưa Tỉnh.

Thiết Mộc Chân lúc đầu thấy quân Kim người mạnh ngựa khỏe, binh khí sắc bén, rất có ý kính sợ, đến lúc ấy thấy họ ham mê hưởng lạc, khịt mũi hừ một tiếng, nhìn qua Mộc Hoa Lê hỏi:

- Ngươi thấy quân Kim thế nào?

Mộc Hoa Lê nói:

https://thuviensach.vn

- Một ngàn quân Mông Cổ chúng ta có thể đánh tan năm ngàn người của họ.

Thiết Mộc Chân cười nói:

- Ta cũng nghĩ thế. Chỉ là nghe nói nước Đại Kim có hơn trăm vạn quân, mà chúng ta chỉ có năm vạn.

Mộc Hoa Lê nói:

- Một trăm vạn quân không thể ra trận hết được. Chúng ta chia nhau tới đánh, hôm nay tiêu diệt mười vạn, ngày mai lại tiêu diệt mười vạn.

Thiết Mộc Chân vỗ vỗ vai y, cười nói:

- Nói tới việc dùng binh thì lời ngươi rất hợp ý ta. Một người nặng hơn trăm cân có thể ăn hết mười con bò béo ngàn cân, chẳng qua không phải ăn trong một ngày thôi.

Hai người cùng bật tiếng cười ha hả.

Thiết Mộc Chân cầm cương ngựa đi thong thả, chợt thấy trên ngựa của con thứ tư là Đà Lôi không có người cưỡi, tức giận hỏi:

- Đà Lôi đâu?

Lúc ấy Đà Lôi mới chín tuổi, tuy còn nhỏ nhưng Thiết Mộc Chân bất kể là dạy con hay luyện binh đều rất nghiêm khắc, người vi phạm quy định quyết không tha thứ. Y cao giọng hỏi, quân tướng người nào cũng nơm nớp lo sợ Đại tướng Bát Nhĩ Hốt là sư phụ của Đà Lôi, thấy Đại hãn trách móc thầm hoảng sợ, nói:

- Thằng nhỏ này trước nay không dám dậy trễ, để tôi đi tìm. Vừa định quay ngựa đi tìm, chợt thấy hai đứa nhỏ nắm tay nhau chạy tới. Một đứa trên đầu

https://thuviensach.vn

đội khăn gấm, chính là con út của Thiết Mộc Chân là Đà Lôi đứa kia là Quách Tĩnh.

Đà Lôi chạy tới trước mặt Thiết Mộc Chân, kêu một tiếng:

- Gia gia!

Thiết Mộc Chân cao giọng nói:

- Bây giờ ngươi mới tới à!

Đà Lôi nói:

- Con vừa cùng Quách huynh đệ kết an đáp ở bờ sông, y tặng con cái này.

Nói xong xòe vật cầm trong tay ra, là một cái khăn lau mồ hôi màu hồng thêu hoa, vốn là của Lý Bình thêu cho con trai. Thiết Mộc Chân nghĩ tới việc mình kết nghĩa với Trát Mộc Hợp lúc nhỏ, trong lòng cảm thấy thương mến, trên mặt lập tức hiện vẻ từ hòa, lại thấy hai đứa nhỏ trước ngựa dáng vẻ ngây thơ, liền dịu giọng nói:

- Thế ngươi tặng y cái gì?

Quách Tĩnh chỉ lên cổ mình nói:

- Cái này!

Thiết Mộc Chân thấy là cái vòng vàng mà con út mình ngày thường vẫn đeo ở cổ cười khẽ một

tiếng, nói:

- Hai người các ngươi từ nay trở đi phải tương thân tương ái, giúp đỡ lẫn nhau.

Đà Lôi và Quách Tĩnh cùng gật đầu vâng dạ.

https://thuviensach.vn

Thiết Mộc Chân nói:

- Lên ngựa cả đi, thằng nhỏ Quách Tĩnh cũng đi luôn với bọn ta?

Đà Lôi và Quách Tĩnh vô cùng vui vẻ, đều cùng lên ngựa.

Lại chờ thêm hơn nửa giờ anh em Hoàn Nhan Hồng Hy mới chải đầu xong, bước ra khỏi trướng.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy quân Mông Cổ đã xếp hàng chờ từ lâu, vội ra lệnh tập hợp quân sĩ. Hoàn Nhan Hồng Hy thì làm ra vẻ vương tử thượng quốc, rói vài chén rượu uống. ăn điểm tâm xong mới thong thả lên ngựa, lại mất thêm nửa giờ nữa mới tập hợp xong một vạn người ngựa.

Đoàn người đi lên phía bắc, được sáu ngày. Vương Hãn phái con là Tang Côn và nghĩa tử là Trát Mộc Hợp tới nghênh đón. Thiết Mộc Chân nghe báo Trát Mộc Hợp tới vội ra đón. Hai người xuống ngựa ôm chầm lấy nhau, các con của Thiết Mộc Chân cũng đều bước lên bái kiến thúc phụ.

Hoàn Nhan Hồng Liệt nhìn Trát Mộc Hợp, thấy y vóc dáng cao gầy, trên mép có một hàng ria thưa màu vàng, hai mắt lóng lánh có thần, hiện rõ vẻ tinh khôn mạnh mẽ. Tang Côn thì béo phì trắng trẻo, hẳn là lúc bình thời chỉ lo ăn uống chơi bời, không giống người lớn lên trên sa mạc, lại thấy dáng vẻ

y ngạo mạn, không đếm Xỉa gì tới Thiết Mộc Chân, khác hẳn Trát Mộc Hợp rất thân thiết.

***

Lại đi thêm một ngày, còn cách chỗ Vương Hãn không xa, chợt hai tên quân tiền tiêu của Thiết Mộc Chân phi mau về, báo Phía trước có bộ lạc Nãi Man chặn đường, khoảng ba vạn người.

https://thuviensach.vn

Hoàn Nhan Hồng Hy nghe dịch lại, giật mình hoảng sợ, vội nói:

- Họ định làm gì?

Quân tiền tiêu nói:

- Có vẻ như muốn đánh nhau với chúng ta.

Hoàn Nhan Hồng Hy nói:

- Họ.., họ.., đúng là có ba vạn người à? Chẳng phải là nhiều hơn chúng ta.., gấp... gấp...

Thiết Mộc Chân không chờ y nói hết câu, nói với Mộc Hoa Lê:

- Ngươi đi hỏi xem.

Mộc Hoa Lê mang theo mười tên thân binh phóng ngựa đi, còn đại đội quân mã dừng lại. Qua một lúc. Mộc Hoa Lê trở về bẩm báo:

- Người Nãi Man nghe nói vương tử nước Đại Kim tới phong quan chức cho Đại hãn cũng muốn

được phong. Họ nói nếu không phong thì sẽ bắt hai vị vương tử giam lại, đợi lúc nào nước Đại Kim phong quan chức cho họ mới thả về. Bọn người Nãi Man kia còn nói quan chức của họ phải lớn hơn của Đại hãn Thiết Mộc Chân.

Hoàn Nhan Hồng Hy nghe xong biến sắc nói:

- Quan chức lại có chuyện bắt phong à? Như.., như thế không phải là muốn làm phản sao? Tính thế

nào đây?

https://thuviensach.vn

Hoàn Nhan Hồng Liệt lập tức ra lệnh cho quân tướng nước Kim bày thành trận thế để đề phòng bất trắc.

Trát Mộc Hợp nhìn Thiết Mộc chân nói:

- Ca ca, người Nãi Man thường vẫn cướp súc vật của chúng ta, làm khó chúng ta, hôm nay lại bỏ qua cho họ à? Không biết hai vị vương tử nước Đại Kim có ra lệnh gì không?.

Thiết Mộc Chân nhìn địa hình bốn phía, trong lòng đã có chủ ý, bèn nói:

- Hôm nay phải cho hai vị vương tử của nước Đại Kim được thấy một chút thủ đoạn của anh em ta chứ.

- Rồi hít một hơi dài quát lớn, giơ cao roi ngựa đánh trên không hai cái vút vút hai tiếng, năm ngàn quân Mông Cổ đột nhiên đồng thanh quát lớn:

- Ha, ha, ha!

Anh em Hoàn Nhan bất ngờ, bất giác hoảng sợ nhảy dựng lên.

Chỉ thấy phía trước bụi bay mù mịt, quân địch dần dần tới gần, đội tiền tiêu của quân Mông Cổ đã lui về bản trận. Hoàn Nhan Hồng Hy nói:

- Lục đệ, mau sai bọn nhỏ của chúng ta xông lên đi, chứ đám quân Mông Cổ này vô dụng thôi.

Hoàn Nhan Hồng Liệt hạ giọng nói:

- Cứ để họ đánh trận đầu.

Hoàn Nhan Hồng Hy lập tức tĩnh ngộ, gật gật đầu. Quân Mông Cổ đồng thanh quát lớn, nhưng

không di động. Hoàn Nhan Hồng Hy nhường mày nói:

https://thuviensach.vn

- Đám quân Mông Cổ này kêu như bò rống ngựa hí, không biết để làm gì. Cho dù có kêu vang trời dội đất thì chẳng lẽ quân địch lại rút lui sao?

Bác Nhĩ Hốt suất lãnh cánh quân bên trái, nói với Đà Lôi:

- Ngươi theo ta, không được rơi lại phía sau, xem ta giết giặc.

Đà Lôi và Quách Tĩnh theo quân sĩ, cũng rướn cổ quát lớn.

Trong khoảnh khắc, trong đám bụi bốc lên quân địch đã xông tới còn cách vài trăm bước, quân Mông Cổ vẫn chỉ quát lớn.

Lúc ấy Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng cảm thấy kỳ lạ, thấy quân Nãi Man ào ào xông tới, chỉ sợ phá vỡ

hàng trận, bèn quát:

- Bắn tên!

Mấy loạt tên của quân Kim bắn ra, nhưng khoảng cách còn xa, chưa tới hàng đầu tiên của quân địch đã rơi lả tả xuống đất. Hoàn Nhàn Hồng Hy đã dần dần nhìn thấy rõ quân địch, người nào cũng tướng mạo hung dữ, mím môi mím lợi thúc ngựa xông tới, hoảng sợ tim đập thình thịch, quay nhìn Hoàn Nhan Hồng Liệt nói:

- Chẳng bằng cứ theo ý họ, phong bừa cho một chức quan là xong. Muốn chức lớn thì phong cho chức lớn, có mất đồng nào đâu!

Thiết Mộc Chân đột nhiên vung roi, lại đánh vút vút trên không mấy tiếng, quân Mông Cổ lập tức im bặt, chia thành hai cánh. Thiết Mộc Chân và Trát Mộc Hợp mỗi người chỉ huy một cánh phóng như

bay lên chiếm hai Khu đất cao. Hai người nằm rạp trên yên phi ngựa, lớn tiếng ra lệnh. Quân Mông cổ từng đội từng đội chia nhau tản ra, trong chớp mắt đã chiếm hết các Khu đất cao chung quanh, từ

https://thuviensach.vn

trên đánh xuống, tên đã lắp vào cung, mũi tên đã ngắm sẵn vào quân địch nhưng chưa bắn ra.

Chủ tướng quân Nãi Man thấy tình hình bất lợi bèn kéo quân mã đánh lên khu đất cao. Quân Mông Cổ dựng lá chắn mềm lên, là mấy lớp nệm mềm lông dê chế thành dùng để đỡ tên. Quân cung tiễn núp sau lá chắn phát tên, quân Mông Cổ ở các khu đất cao bên cạnh cũng bắn qua chi viện, đánh vào hai cánh tả hữu của quân địch. Quân Nãi Man phi ngựa khắp nơi, nhất thời lập tức tan vỡ.

Thiết Mộc Chân đứng trên khu đất cao bên trái quan sát chiến trường, thấy quân địch đã rối loạn, liền quát lớn:

- Giả Lặc Mễ, tấn công vào hậu đội của chúng!

Giả Lặc Mễ tay cầm đại đao dẫn một ngàn quân từ trên cao đánh thẳng xuống, cắt đứt đường rút lui của quân địch. Triết Biệt cầm trường mâu, giục ngựa xông lên trước. Y mới về theo Thiết Mộc Chân, quyết ý chém tướng lập công để báo đáp ơn Đại hãn tha chết, cúi người trên lưng ngựa xông thẳng vào trận quân địch.

Hai viên dũng tướng xung đột một trận, hậu quân Nãi Man lập tức đại loạn, tiền quân cũng quân tâm dao đông. Viên chủ tướng đang do dự chưa quyết. Trát Mộc Hợp và Tang Côn đã dẫn quân xông

xuống. Quân Nãi Man hai bên đều bị tấn công, đánh nhau không bao lâu lập tức tan vỡ, chủ tướng quay ngựa tháo chạy, quân sĩ cũng nhao nhao theo đường cũ chạy về. Giả Lặc Mễ kìm quân lại không đuổi theo, cho đại bộ phận quân địch chạy qua, đợi khi còn khoảng hơn hai ngàn người mới quát lớn xông ra, chắn ngang đường lui. Tàn quân Nãi Man rơi vào vòng vây, không còn đường chạy, ai liều mạng ra sức chống cự đều bị giết chết, số còn lại ném cung xuống ngựa, bỏ thương đầu hàng.

https://thuviensach.vn

Trận ấy giết hơn một ngàn quân địch, bắt sống hơn hai ngàn người. Quân Mông Cổ chỉ bị thương vong hơn một trăm người.

Thiết Mộc Chân hạ lệnh lột áo giáp của quân Nãi Man, chia hơn hai ngàn hàng binh cả người lẫn ngựa làm bốn phần, giao cho anh em Hoàn Nhan một phần, nghĩa phụ Vương Hãn một phần, nghĩa đệ Trát Mộc Hợp một phần, mình lấy một phần. Phàm những quân sĩ Mông Cổ chết trận thì mỗi nhà được cấp năm con ngựa, năm tên tù binh làm nô lệ.

Hoàn Nhan Hồng Hy lúc ấy mới bình tĩnh lại, cao hứng hùng hổ không ngớt lời bình phẩm về trận đánh vừa rồi, cười nói:

- Lục đệ, họ muốn đòi chức quan thì chúng ta phong cho họ một chức Bại bắc đào mệnh Chiêu thảo sứ là được!

Nói xong ôm bụng cười sằng sặc.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy Thiết Mộc Chân và Trát Mộc Hợp lấy ít thắng nhiều, thắng trận này vô cùng vinh quang, bất giác trong lòng hoảng sợ nghĩ thầm: Hiện nay các bộ tộc ở phương bắc chém giết lẫn nhau nên biên giới phía bắc của ta mới được bình yên vô sự. Nếu Thiết Mộc Chân và Trát Mộc Hợp thống lĩnh các bộ tộc ở nam bắc sa mạc thì từ nay trở đi nước Đại Kim sẽ không được yên ổn nữa rồi. Lại thấy một vạn quân Kim của mình thủy chung chưa đánh nhau nhưng lúc ngăn chặn đội tiên phong của quân Nãi Man thì trận thế đã có vẻ rối loạn, quân sĩ đều có dáng sợ hãi, có thể nói gươm giáo chưa chạm nhau nhưng thắng bại đã thấy rõ, người Mông Cổ hùng mạnh như thế, quả

thật là mối lo ở sa mạc. Đang suy nghĩ chợt phía trước bụi bay mù mịt, lại có một đội quân mã kéo tới.

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Đánh máy: BacQuai

Hồi 4(a)

Hắc Phong Song Sát

Hàn Tiểu Oanh sải chân chạy mau về phía Đông bắc, khom người nhìn qua một cái rồi lập tức chạy trở lại, nói:

- Bên đó mỗi đống có bảy cái, đều là đầu người chết, thịt còn chưa rã hết.

Kha Trấn ác hạ giọng nói:

- Vậy thì họ sẽ tới ngay bây giờ!

Rồi đưa cái đầu lâu cho Toàn Kim Phát, nói:

- Cẩn thận để vào chỗ cũ, đừng để họ thấy có dấu vết bị di động.

Toàn Kim Phát để xong đầu lâu vào chỗ cũ quay lại cạnh Kha Trấn ác. Sáu anh em ngơ ngác nhìn đại ca, chờ y giải thích.

Chỉ thấy y ngẩng đầu nhìn trời, da thịt trên mặt không ngớt giật giật, nghiêm nghị nói:

- Đây là Đồng thi. Thiết thi!

Chu Thông giật nảy mình nói:

https://thuviensach.vn

- Đồng thi Thiết thi chẳng phải đã chết lâu rồi sao, chẳng lẽ vẫn còn sống à?.

Kha Trấn ác nói:

- Ta cũng cho rằng họ đã chết, nhưng té ra là họ ẩn náu ở đây để luyện Cửu âm bạch cốt trảo. Các vị

huynh đệ, mọi người mau lên ngựa chạy về phía đông nam, ngàn vạn lần không được quay lại. Chạy được một ngàn dặm thì dừng lại chờ ta mười ngày, nếu ngày thứ mười mà ta không tới thì không cần chờ nữa.

Hàn Tiểu Oanh vội hỏi:

- Đại ca, anh nói gì thế? chúng ta đã uống máu ăn thề, thề đồng sinh đồng tử, sao anh bảo bọn tôi chạy?

Kha Trấn ác xua tay lia lịa, nói:

- Chạy mau đi, chạy mau đi, chần chừ là không kịp đâu!

Hàn Bảo Câu tức giận nói:

- Anh coi bọn tôi là kẻ bất nghĩa à?

Trương A Sinh nói:

- Nếu Giang Nam thất quái đánh không lại người ta thì để lại bảy mạng sống ở chỗ này cũng được, lẽ

nào có chuyện chạy trốn?.

Kha Trấn ác vội nói:

- Hai người này võ công vốn vô cùng cao cường, bây giờ lại luyện thành Cửu âm bạch cốt trảo. Bảy người chúng ta quyết không phải là đối thủ của

https://thuviensach.vn

họ, cần gì phải chết uổng mạng ở đây?

Sáu người biết y vốn tâm cao khí ngạo, không hề chịu lép. Trường Xuân tử Khưu Xử Cơ võ công cao cường như thế mà y còn dám giao đấu không hề sợ hãi nhưng lại úy ky hai người này như thế, chắc đối phương phải lợi hại vô cùng. Toàn Kim Phát nói:

- Vậy thì chúng ta cùng đi.

Kha Trấn ác lạnh lùng nói:

- Họ làm ta suốt đời khốn khổ, chuyện đó bỏ qua cũng được Nhưng mối thù của huynh trưởng ta thì không thể không báo.

Nam Hy Nhân nói:

- Có phúc thì cùng hưởng, có nạn thì cùng chịu.

Y lời ít ý sâu, mà đã nói ra rồi thì không bao giờ đổi lại.

Kha Trấn ác trầm ngâm giây lát, vốn biết mọi người nghĩa khí sâu nặng, vốn cũng quyết không lẽ

nào gặp nạn lại bỏ chạy để thoát lấy thân, mới rồi y nói câu ấy là vì lúc nguy cấp nghĩ tới tính mạng của các anh em, lại như không lựa lời, nên lúc bấy giờ thở dài một tiếng, nói:

- Được. Nếu đã thế thì mọi người ngàn vạn lần phải cẩn thận đấy. Đồng thi này là đàn ông. Thiết thi là đàn bà, hai người là vợ chồng. Năm xưa họ bắt đầu luyện Cửu âm bạch cốt trảo bị anh em ta bắt gặp, huynh trưởng của ta chết dưới tay họ, ta thì mù hai mắt. Những chuyện khác thì bây giờ không kịp nói, mọi người phải đề phòng thủ trảo của họ lợi hại lắm đấy. Lục đệ, ngươi đi về phía Nam một trăm bước xem có một cỗ quan tài không?.

https://thuviensach.vn

Toàn Kim Phát chạy mau về phía Nam, được một trăm bước, không thấy quan tài, nhìn quanh thật kỹ, thấy dưới đất lộ ra góc một phiến đá, bèn dùng lực kéo một cái, phiến đá không hề chuyển động.

Y quay đầu vẫy vẫy tay, mọi người nhất tề chạy tới. Trương A Sinh. Hàn Bảo Câu cúi xuống dùng sức, è è mấy tiếng, hai người hợp lực nhấc phiến đá lên. Dưới ánh trăng chỉ thấy dưới phiến đá là một cái hầm đất, dưới hầm có hai xác chết mặc quần áo theo lối Mông Cổ.

Kha Trấn ác bước xuống dưới hầm đất, nói:

- Hai tên ma đầu này đến lúc luyện công sẽ sử dụng đầu xác chết. Ta núp ở đây, bất ngờ tấn công vào chỗ yếu hại của họ. Mọi người chia ra mai phục chung quanh, ngàn vạn lần không được để họ phát giác. Phải chờ sau khi ta ra đòn, mọi người mới nhất tề xông lên, ra tay tuyệt đối không được nương nhẹ chút nào, lối ám toán này tuy không được quang minh lỗi lạc nhưng địch nhân rất ác rất mạnh, nếu không làm thế thì bảy anh em chúng ta không ai sống được đâu!

Y hạ giọng nói rõ từng câu từng chữ, sáu anh em liên tiếp vâng dạ.

Kha Trấn ác lại nói:

- Hai người này vô cùng cơ cảnh hơi có tiếng động hay dáng vẻ khác lạ là có thể phát giác ngay từ

xa. Đậy phiến đá này lên như cũ, chỉ để hở một đường nhỏ cho ta thở là được.

Sáu người theo lời, khẽ kháng đặt phiến đá tại chỗ cũ, rồi cùng tuốt binh khí ra, tản ra bốn phía núp kín trong đám cây cối rậm rạp.

Hàn Tiểu Oanh thấy Kha Trấn ác trịnh trọng như thế, quả thật là từ khi quen biết y đến nay chưa bao giờ thấy, vừa lo lắng vừa tò mò, lúc tới núp

https://thuviensach.vn

cạnh Chu Thông bèn thì thào hỏi:

- Đồng thi Thiết thi là ai thế?

Chu Thông đáp:

- Hai người này gọi chung là Hắc Phong song sát, năm xưa làm ác ở phương Bắc. Họ thủ đoạn độc ác, võ công cao cường, hành sự lại mười phần kín đáo mau lẹ, đúng là thần xuất quỷ nhập. Về sau không biết vì sao không thấy tung tích của họ trên giang hồ nữa, qua vài năm, mọi người đều cho rằng họ tội ác ngập đầu nên đã chết rồi, nào ngờ lại là ẩn náu ở vùng sa mạc hoang vắng phía bắc này.

Hàn Tiểu Oanh hỏi:

- Hai người ấy tên gì?

Chu Thông nói:

- Đồng thi là đàn ông, tên Trần Huyền Phong. Y sắc mặt vàng sẫm như màu đồng hun, xưa nay

mừng giận không lộ ra mặt, giống như thây ma, vì thế người ta gọi y là Đồng thi.

Hàn Tiểu Oanh nói:

- Vậy thì người đàn bà Thiết thi kia chắc là mặt đen bóng chứ gì?

Chu Thông đáp:

- Không sai, y thị họ Mai, tên Mai Siêu phong.

Hàn Tiểu Oanh nói:

- Đại ca nói họ luyện Cửu âm bạch cốt trảo, đó là võ công gì vậy?

https://thuviensach.vn

Chu Thông nói:

- Ta cũng chưa từng nghe tới.

Hàn Tiểu Oanh nhìn qua chín cái đầu lâu chất thành một cái tháp nhỏ màu trắng, nhìn thấy hai cái hố

mắt đen ngòm của cái đầu lâu trên cùng chĩa thẳng về phía mình, giống như trợn mắt nhìn qua, bất giác trong lòng lạnh buốt, ngoảnh đầu đi không dám nhìn nữa, trầm ngâm nói:

- Tại sao trước nay đại ca không nói tới chuyện này nhỉ? Chẳng lẽ...

Nàng chưa dứt lời. Chu Thông đột nhiên đưa tay trái bịt miệng nàng lại, tay phải chỉ chỉ về phía dưới núi. Hàn Tiểu Oanh trong đám cỏ rậm nhìn xuống, chỉ thấy dưới ánh trăng sáng xa xa, có một cái bóng đen to béo lướt mau trên mặt cát tới gần, thế rất mau lẹ bèn nghĩ thầm:

- Thật xấu hổ quá? Té ra Nhị ca nói chuyện với mình mà nãy giờ vẫn không lơi lỏng việc giám sát địch nhân.

Trong chốc lát, cái bóng đen ấy đã tới gần núi, lúc ấy đã nhìn được rõ, té ra là hai người dựa vào nhau nên thấy đặc biệt to béo. Bọn Hàn Bảo Câu trước sau đều nhìn thấy, cùng nghĩ thầm Võ công của cặp Hắc Phong song sát này quả nhiên vô cùng quái dị. Hai người chạy mau như thế mà vẫn dính chặt vào nhau, dựa sát vào nhau như một tấc cũng không rời!

Sáu người nín thở ngưng thần, yên lặng chờ đại địch lên núi. Chu Thông nắm chặt ngọn Thiết phiến dùng để điểm huyệt. Hàn Tiểu Oanh cắm trường kiếm xuống đất đề phòng kiếm quang ánh lên

nhưng tay phải vẫn nắm chặt chuôi kiếm. Chỉ nghe trên núi tiếng cát vang lên rào rào, tiếng bước chân vang thẳng tới, mọi người đều tim đập thình thịch, chỉ thấy lúc ấy thời gian trôi đi rất chậm.

https://thuviensach.vn

Bấy giờ gió Tây bắc càng thổi mạnh, mây đen ở chân trời phía Tây như núi đồi trùng trùng điệp điệp, từng đám từng đám ùn ùn kéo tới.

Qua một lúc, tiếng bước chân dừng lại, bãi đất trống trên đỉnh núi xuất hiện hai bóng người, một đứng bất động, trên đầu đội khăn. ăn mặc như người Mông Cổ, người kia tóc xõa tung trong gió, giống như đàn bà. Hàn Tiểu Oanh nghĩ thầm:

- Đây ắt là Đồng thi Thiết thi rồi, để xem họ luyện công ra sao.

Chỉ thấy người đàn bà kia chậm rãi đi vòng quanh người đàn ông, các khớp xương bật lên tiếng kêu răng rắc, cước bộ mau dần, tiếng răng rắc cũng càng lúc càng vang to hơn, như mấy phiến sừng dê đồng thời gõ vào nhau. Giang Nam lục quái nghe thế ngấm ngầm run sợ nghĩ thầm:

- Nội công của y thị đã luyện tới mức ấy chẳng trách đại ca lại nghiêm trọng như thế.

Chỉ thấy hai tay của y thị không ngừng lúc co lúc duỗi, mỗi lần co duỗi các khớp xương đều bật lên tiếng lách cách, mái tóc dài chuyển động theo thân hình dựng đứng trên đầu, trông rất kỳ quái đáng sợ.

Hàn Tiểu Oanh chỉ thấy một làn khí lạnh dâng lên trong lòng, toàn thân nổi da gà. Đột nhiên người đàn bà kia chưởng phải dựng lên, chưởng trái vỗ mạnh vào ngực người đàn ông. Giang Nam lục quái ai cũng ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ tấm thân huyết nhục của chồng y thị lại chịu nổi một chưởng ấy?

Mắt thấy người đàn ông kia ngã người về phía sau, người đàn bà đã chuyển về phía sau lưng y đánh mạnh một chưởng vào hậu tâm. Chỉ thấy y thị thân hình lay động, tiếng gió vù vù liên tiếp đánh ra tám chưởng, chưởng sau càng nhanh hơn mạnh hơn chưởng trước nhưng người đàn ông kia thủy

chung vẫn không kêu lên tiếng nào.

https://thuviensach.vn

Đến lúc chưởng thứ chín đã đánh ra, người đàn bà đột nhiên nhảy vọt lên, phi thân lên không chúc đầu xuống, chưởng trái biến thành trào giật chiếc khăn của người đàn ông ra, soạt một tiếng, năm ngón tay phải đã cắm ngập vào sọ người đàn ông.

Hàn Tiểu Oanh suýt kêu lên một tiếng. Chỉ thấy người đàn bà ấy rơi xuống tới đất, hô hô cười rộ, người đàn ông chúi xuống ngã vật ra, không hề động đậy Người đàn bà xòe bàn tay dính đầy máu tươi và óc ra ngắm nhìn dưới ánh trăng, chợt quay đầu lại Hàn Tiểu Oanh thấy Khuôn mặt y thị tuy đen bóng nhưng đường nét cũng khá đẹp, khoảng trên dưới bốn mươi tuổi.

Giang Nam lục quái lúc ấy đã biết người đàn ông kia hoàn toàn không phải là chồng y thị, chỉ là một cái bia sống bị y thị bắt để luyện công, người đàn bà này ắt là Thiết thi Mai Siêu Phong rồi.

Mai Siêu Phong tiếng cười chợt ngừng lại, duỗi hai tay ra, soạt soạt mấy tiếng giật tung áo quần trên xác chết. Phương Bắc trời lạnh, người nào cũng mặc áo da, mà y thị lại xé tung tấm áo da dày như là xé vải dứt chỉ, không hề phí sức, rồi lập tức đưa tay xé toạc ngực xác chết, móc từng món từng món nội tạng đem ra nhìn kỹ dưới ánh trăng, xem xong thì vứt qua một bên. Lục quái thấy tim gan phèo phổi ném dưới đất món nào cũng nát bét, mới hiểu rõ dựng ý của y thị khi dùng người sống để luyện công, y thị đánh lên người ấy chín chưởng, hoàn toàn không nghe tiếng xương gãy nhưng nội tạng đã bị chấn động vỡ nát. Y thị nhìn mớ nội tạng ấy, rõ ràng là muốn biết công lực của mình đã tiến tới mức nào.

Hàn Tiểu Oanh vừa giận vừa sợ, nhè nhẹ rốt thanh kiếm lên đã định vọt ra đánh lén. Chu Thông vội kéo nàng lại xua xua tay, nghĩ thầm:

- Bây giờ chỉ có một mình Thiết thi, tuy là lợi hại nhưng bảy anh em mình hợp lực cũng có thể chống được, giết y thị trước rồi đối phó với Đồng thi sau thì dễ hơn nhiều, chứ nếu hai người cùng tới thì bất kể thế nào bên

https://thuviensach.vn

mình cũng không chống nổi... nhưng không biết Đồng thi ở chỗ nào để thừa cơ

đánh lén? Đại ca hiểu rất rõ thói quen của hai tên ma đầu này, cứ theo lời y dặn dò, để y ra tay trước là hơn.

Mai Siêu Phong xem xong, cười khẽ một tiếng như rất vừa ý, ngồi xuống mặt đất nhìn về phía mặt trăng vận công điều tức. Lưng y thị quay về phía Chu Thông và Hàn Tiểu Oanh, theo nhịp thở nhô lên hạ xuống nhìn thấy rất rõ.

Hàn Tiểu Oanh nghĩ thầm Lúc này mà mình phát một chiêu Điện chiếu trường không thì có chín phần là đâm xuyên qua lưng y thị, nhưng nếu đánh một đòn không trúng lại làm hỏng việc lớn. Nàng toàn thân phát run, nhất thời không biết nên làm thế nào.

Chu Thông cũng không dám thở mạnh, chỉ thấy xương sống lạnh buốt, kế đó toàn thân đổ mồ hôi lạnh, liếc mắt lên chỉ thấy mây đen phía tây đã kéo tới che khuất nửa bầu trời như một tấm vải đen dày, trong mây đen lóe lên tia chớp càng làm người ta thêm phần sợ sệt. Tiếng sét văng vẳng vang lên, rền rền âm âm như bị bó chặt trong đám mây dày không sao thoát ra được.

Mai Siêu Phong ngồi điều tức một lúc, đứng thẳng người lên, bứt lấy cái đầu người, bước tới trước cái hố Kha Trấn ác núp, khom lưng kéo phiến đá.

Giang Nam lục quái người nào cũng nắm chặt binh khí, chỉ chờ y thị kéo phiến đá ra là lập tức vọt tới.

Mai Siêu Phong chợt nghe trong đám cành lá sau lưng có một tiếng động lạ không giống tiếng gió khẽ vang lên liền quay ngoắt đầu lại, dưới ánh trăng bóng cái đầu người lập tức bay thẳng vào chỗ

cành cây có tiếng động, y thị hú dài một tiếng, vọt mau tới vồ vào ngọn cây.

https://thuviensach.vn

Người núp trên ngọn cây chính là Hàn Bảo Câu y cậy mình lùn thấp núp trong đám lá không bị lộ

lúc ấy chuẩn bị nhảy xuống, nhưng vừa hơi duỗi người ra đã lập tức bị địch nhân phát hiện. Y thấy mụ ác bà nhảy xổ tới hung dữ không thể chống lại, ngọn Kim long tiên ra luôn một chiêu Ô long thủ

thủy, từ trên cao giáng xuống đánh vào cổ tay y thị. Mai Siêu Phong lại không tránh, thuận tay cuốn một cái đã chụp cứng đầu roi. Hàn Bảo Câu tý lực rất mạnh, dùng kình lực giật lại. Mai Siêu Phong thân hình theo ngọn roi bay tới, chưởng trái đã mau như sét nổ đánh ra. Chưởng chưa tới nơi gió đã rít lên, vô cùng đáng sợ. Hàn Bảo Câu thấy không chống đỡ được thả tay buông roi ra, nhào một cái từ ngọn cây lật người rơi xuống. Mai Siêu Phong không để y rảnh tay thoát thân, bèn lộn người xuống chụp theo, năm ngón tay nhắm vào hậu tâm của y vồ tới.

Hàn Bảo Câu chỉ cảm thấy trên xương sống có một làn hơi lạnh phủ lên, vội cố sức nhoài mau về

phía trước, đúng lúc ấy Thấu cốt chùy của Nam Hy Nhân và Tụ tiễn của Toàn Kim Phát dưới gốc cây đã song song bắn tới Mai Siêu Phong.

Mai Siêu Phong ngón tay giữa bên trái bật ra, đánh rơi hai ngọn ám khí.

Soạt một tiếng, mảnh áo chỗ hậu tâm của Hàn Bảo Câu đã bị xé rách một mảnh lớn. Y điểm chân trái xuống đất một cái, lập tức vọt lên phía trước, nào ngờ Mai Siêu Phong lại rơi xuống ngay trước mặt y. Mụ Thiết thi này cử động mau như gió thoảng, quát lớn:

- Ngươi là ai, tới đây làm gì?

Song trảo đã chụp xuống đầu vai y. Hàn Bảo Câu chỉ cảm thấy đau buốt một cơn, mười ngón tay của địch nhân như móc câu sắt đã cắm ngập vào thịt, y sau cơn hoảng sợ phóng chân trái ra đá vào bụng dưới địch nhân.

https://thuviensach.vn

Mai Siêu Phong chưởng trái hạ xuống, cách một tiếng, ống chân Hàn Bảo Câu cơ hồ

gãy lìa, nhưng y lâm nguy bất loạn, lập tức thừa thế nhào xuống đất lăn luôn ra ngoài.

Mai Siêu Phong co chân đá vào mông y, chợt bên phải có một vật đen bóng chớp lên đè mạnh chân y thị xuống, chính là Nam Sơn tiều tử Nam Hy Nhân.

Mai Siêu Phong không thể đuổi theo Hàn Bảo Câu vội tránh mau qua một bên, trong chớp mắt ấy chỉ

thấy bốn phía đều có địch nhân, một người văn sĩ cầm Điểm huyệt thiết phiến, một nữ lang trẻ tuổi cầm trường kiếm từ bên phải đánh tới, một hán tử to lớn béo mập cầm tiêm đao, một hán tử gầy nhỏ

cầm một binh khí kỳ lạ từ bên trái đánh qua, trước mặt là một hán tử khỏe mạnh vũ động đòn gánh bằng sắt, phía sau lại có tiếng chân vang lên, nghĩ thầm chắc là hán tử béo lùn cầm nhuyễn tiên mới rồi, những người này đều lạ mặt nhưng xem ra ai cũng võ công cao cường, nghĩ thầm:

- Bọn họ đông người, trước tiên cứ ra tay tàn độc giết luôn vài người rồi sẽ nói chuyện. Bất kể họ tên tuổi là gì, lai lịch ra sao thì ngoài ân sư và thằng chồng giặc của mình ra, mọi người trong thiên hạ

đều có thể giết được!

Thân hình chớp lên một cái, thủ trào đã chụp vào mặt Hàn Tiểu Oanh.

Chu Thông thấy thế tới của y thị hung dữ, ngọn quạt sắt bèn điểm mau vào huyệt Khúc trì ở khuỷu tay phải y thị. Nào ngờ mụ Thiết thi này không thèm đếm Xửa gì tới, tay trảo vẫn chụp thẳng ra. Hàn Tiểu Oanh một chiêu Bạch lộ hoành giang vung kiếm chém ngang cánh tay đối phương. Mai

https://thuviensach.vn

Siêu Phong cổ tay lật lại chụp lên thanh kiếm, xem ra tay y thị không sợ binh khí. Hàn Tiểu Oanh cả kinh, vội vàng thu kiếm lui lại. Chỉ nghe chát một tiếng, ngọn quạt sắt của Chu Thông đã điểm trúng huyệt Khúc trì của Mai Siêu Phong. Đó là yếu huyệt trên thân thể con người, bị điểm trúng thì cả cánh tay sẽ lập tức tê dại không còn linh hoạt, không co duỗi được Chu Thông đang mừng rỡ chợt thấy cánh tay địch nhân đột nhiên dài thêm ra, thủ trào đã chụp tới đỉnh đầu y. Chu Thông nhờ thân pháp hình hoạt, giữa lúc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc lắc người một cái thoát khỏi cái chụp ấy, kinh nghi nghĩ thầm Chẳng lẽ trên người y thị không có huyệt đạo?.

Lúc ấy Hàn Bảo Câu đã nhặt ngọn Kim long tiên dưới đất lên, sáu người vây quanh Mai Siêu Phong, binh khí cùng đánh tới. Mai Siêu Phong không hề sợ hãi, một đôi nhục chưởng so ra còn lợi hại hơn binh khí của lục quái. Song trảo của y thị như móc sắt, không chụp giữ binh khí thì vồ vào người đối phương.

Giang Nam lục quái nghĩ tới năm lỗ thủng trên mớ đầu lâu, ai cũng thầm run sợ.

Lại có một việc đáng sợ là ngoại hiệu của Thiết thi có một chữ thiết không phải là chuyện ngẫu nhiên, toàn thân quả thật như đúc bằng đồng sắt. Lưng y thị bị Toàn Kim Phát đánh trúng hai quả cân nhưng dường như chưa hề bị tổn thương, mới biết công phu hoành luyện của y thị đã đạt tới cảnh giới thượng thừa. Chỉ thấy y thị ngoài tiêm đao của Trương A Sinh, trường kiếm của Hàn Tiểu Oanh thì còn không dám để đâm trúng người, chứ đối với những binh khí khác thì không sợ sệt gì lắm, cứ

hung dữ lăn xả vào tấn công.

Đánh đến lúc hăng. Toàn Kim Phát né tránh hơi chậm, đầu vai trái bị chụp trúng một trào. Ngũ quái cả kinh, sấn vào đánh gấp. Mai Siêu Phong giằng tay một cái. Toàn Kim Phát cánh tay cả áo lẫn thịt đã bị y thị cào rách một mảng rơi xuống đất.

https://thuviensach.vn

Chu Thông nghĩ thầm:

- Người có công phu hoành luyện, trên thân thể ắt có một luyện môn không luyện cứng được, chỗ ấy vô cùng mềm mại, bị đánh trúng la chết ngay. Không biết luyện môn của mụ ác bà này là ở chỗ nào?

Y vọt lên hạ xuống. Thiết phiến chớp lên liên tiếp đánh vào hai huyệt Bách hội trên đỉnh đầu và Liêm tuyền ở cổ họng địch nhân, kế đó lại điểm vào huyệt Thần khuyết ở bụng dưới và Trung khu ở

hậu tâm y thị, trong chớp mắt liên tiếp thử qua hơn mười huyệt, định thăm dò xem mụ ta đặc biệt bảo vệ kín đáo khu vực nào trên thân thể để biết chỗ luyện môn.

Mai Siêu Phong hiểu ý y, quát:

- Con ma đói kia, công phu của bà cô ngươi đã thành đại hành gia, toàn thân không có luyện môn đâu?

Rồi vung tay một cái chụp cứng cổ tay y. Chu Thông cả kinh, may là y suy nghĩ mau lẹ, thủ pháp lanh lợi, không chờ ngón tay của y thị cắm lút vào thịt đã lật bàn tay lại nhét cán quạt vào chưởng tâm y thị, kêu lênTrên quạt có độc đấy!

Mai Siêu Phong đột nhiên thấy trong tay xuất hiện một vật cứng, vừa ngẩn người ra. Chu Thông đã giật tay ra được. Mai Siêu Phong cũng sợ trên cán quạt có độc thật, lập tức ném xuống đất.

Chu Thông nhảy ra mấy bước giơ tay lên nhìn, chỉ thấy mu bàn tay có năm vết máu bầm, bất giác toát mồ hôi lạnh, thấy đánh nhau đã lâu không hạ được đối phương mà bên mình đã có ba người bị

thủ trảo của y thị chụp trúng, đến lúc chồng y thị là Đồng thi tới thì bảy anh em mình chắc chắn phải bỏ xác trên núi hoang này, chợt thấy Trương A

https://thuviensach.vn

Sinh. Hàn Bảo Câu. Toàn Kim Phát đều đã thở hồng hộc, trán đổ mồ hôi. Chỉ có Nam Hy Nhân công lực hơi cao hơn. Hàn Tiểu Oanh thân hình nhanh nhẹ thì chưa thấy tỏ vẻ mệt mỏi, nhưng địch nhân lại càng đánh càng mạnh, liếc mắt thấy ánh trăng xanh xao vừa nhô ra khỏi đám mây đen chiếu xuống ba đống đầu lâu, bất giác trong lòng lạnh buốt, lúc nguy cấp chợt nảy ý khôn, bèn phóng tới trước hầm đất chỗ Kha Trấn ác núp, cao giọng quát lớn:

- Mọi người chạy mau?

Ngũ quái hiểu ý, vừa đánh vừa lùi.

Mai Siêu Phong cười nhạt nói:

- Bọn con hoang ở đâu nảy ra tới đây ám toán ìão nương, bây giờ muốn chạy trốn thì đã muộn rồi.

Rồi sải chân đuổi theo. Nam Hy Nhân. Toàn Kim Phát. Hàn Tiểu Oanh ba người hết sức chống lại.

Chu Thông. Trương A Sinh. Hàn Bảo Câu ba người khom lưng hợp sức, binh một tiếng ném phiến đá qua một bên.

Đúng lúc ấy, tay trái Mai Siêu Phong đã chụp cứng chiếc đòn gánh của Nam Hy Nhân, tay trảo bên phải vung ra xỉa thẳng vào hai mắt y. Chu Thông quát lớn một tiếng:

- Xuống mau đi!

Ngón tay chỉ ra một cái hai mắt nhìn lên trời, tay trái giơ cao vẫy vẫy liên tiếp, tựa hồ gọi đồng bạn trên cao nhảy xuống giáp kích.

Mai Siêu Phong cả kinh, bất giác ngoảnh nhìn một cái, chỉ thấy mây đen đầy trời che mất nửa vầng trăng, chứ đâu có người nào?

https://thuviensach.vn

Chu Thông kêu lên:

- Bảy bước phía trước?

Kha Trấn ác hai tay cùng vung ra, sáu ngọn độc lăng chia ra ba lộ thượng trung hạ bắn mau tới vị trí bảy bước phía trước. Trong tiếng quát tháo. Kha Trấn ác dưới hầm nhảy vọt ra.

Giang Nam thất quái bốn phía cùng xông vào. Mai Siêu Phong gào thảm một tiếng, hai mắt đã bị hai ngọn độc lăng đồng thời đánh trúng, bốn ngọn còn lại thì trượt, cũng nhờ y thị ứng biến mau lẹ, thiết lăng vừa chạm vào mắt, đầu đã lập tức ngửa về phía sau làm giảm sức mạnh, thiết đăng mới không cắm vào óc, nhưng trước mắt đã tối sầm lại không nhìn thấy gì nữa.

Mai Siêu Phong lửa giận đầy lòng, song chưởng cùng vung ra. Kha Trấn ác đã lách qua một bên, chỉ

nghe bình bình hai tiếng, song chưởng của y thị đã đánh vào một tảng đá. Y thị giận dữ như điên cuồng, cước phải phóng mau ra đá trúng phiến đá, phiến đá ấy lập tức bay tung lên. Thất quái bên cạnh thấy thế ai cũng hoảng sợ, nhất thời không dám xông vào tấn công.

Mai Siêu Phong hai mắt đã mù, không nhìn thấy gì bèn triển khai thân pháp, vồ chụp túi bụi. Chu Thông liên tiếp xua tay ra hiệu cho các huynh đệ tránh ra, chỉ thấy y thị thế như cọp điên, dáng như

ma quỷ, chụp tới thì cây cối gãy đổ, đá ra thì cát đá bay tưng. Nhưng thất quái nín thở ngưng khí tránh ra xa xa, đời nào để bị y thị đánh trúng? Qua một lúc Mai Siêu Phong thấy hai mắt dần dần tê dại, biết là đã trúng phải ám khí tẩm độc, bèn cao giọng gầm lên:

- Các ngươi là ai? Mau nói ra đi? Lão nương chết cũng phải minh bạch!

https://thuviensach.vn

Chu Thông xua xua tay ra hiệu cho Kha Trấn ác bảo y không nên lên tiếng, cứ để y thị bị độc phát mà chết, nhưng vừa xua tay hai cái lại sực nhớ ra rằng đại ca cũng mù, làm sao thấy được thủ thế của mình.

Chỉ nghe Kha Trấn ác cười gằn nói:

- Mai Siêu Phong, ngươi có nhớ Phi thiên thần long Kha Tịch Tà. Phi thiên biển bức Kha Trấn ác không?

Mai Siêu Phong ngẩng đầu lên trời cười lớn, kêu lên:

- Hảo tiểu tử ngươi còn chưa chết à? Ngươi báo thù cho Phi thiên thần long phải không?

Kha Trấn ác nói:

- Không sai, ngươi cũng chưa chết, như vậy càng tốt.

Mai Siêu Phong thở dài một tiếng, im lặng không nói.

Thất quái ngưng thần đề phòng, lúc ấy gió lạnh thấu xương, ánh trăng đã bị mây đen che khuất quá nửa, ánh sáng mờ mờ, mọi người đều cảm thấy âm khí dày đặc. Chỉ thấy Mai Siêu Phong hai tay hơi xòe ra buông rủ xuống theo thân hình, trên mười móng tay chớp lên ánh sáng màu tro xám. Y thị

toàn thân như một pho tượng đá không hề động đậy, gió mạnh từ phía sau y thị thổi tới, khiến mái tóc của y thị bay lên trước trán. Lúc ấy Hàn Tiểu Oanh đang đứng đối diện với y thị, nhìn thấy từ hai hố mắt của y thị có hai dòng máu tươi chảy ròng ròng xuống cằm.

Đột nhiên Chu Thông. Toàn Kim Phát đồng thanh kêu lớn:

- Đại ca coi chừng?

https://thuviensach.vn

Tiếng kêu chưa dứt. Kha Trấn ác đã cảm thấy một luồng kình phong đánh thẳng vào bụng, bèn

chống mạnh ngọn thiết trượng xuống đất, thân hình tung lên đáp:

- Xuống ngọn cây.

Mai Siêu Phong đánh trượt một đòn, chụp tuôn gốc cây phía sau Kha Trấn ác, mười ngón tay cả

móng cắm ngập vào thân cây.

Lục quái sợ xanh mặt. Kha Trấn ác mà chỉ nhảy lên chậm một chút để mười ngón tay ấy cắm vào người thì còn gì tính mạng?

Mai Siêu Phong một đòn không trúng, đột nhiên hú lên một tiếng rùng rợn, thanh âm không lớn nhưng trung khí sung mãn, vang ra rất xa.

Chu Thông chợt nghĩ ngay:

- Không xong, đây là y thị gọi chồng là Đồng thi tới cứu.

Vội kêu lên:

- Kết thúc y thị đi?

Rồi vận khí vào tay dùng thủ pháp rất nặng vỗ vào hậu tâm y thị.

Trương A Sinh hai tay nhấc một khối đá lớn, dùng sức đập xuống đầu y thị.

Mai Siêu Phong hai mắt vừa mù, chưa thể nghe tiếng xét hình như Kha Trấn ác, nhưng lúc tảng đá lớn giáng xuống thì tiếng gió rất lớn, vẫn có thể nghe biết, thân hình xoay qua một bên, nhưng một chưởng ấy của Chu Thông thủy chung vẫn chưa đẩy ra, hự một tiếng, hậu tâm lập tức trúng chưởng.

https://thuviensach.vn

Biết là công phu hoành luyện của y thị rất lợi hại, nhưng Diệu thủ thư sinh đâu phải hạng tầm thường, một chưởng ấy cũng khiến y thị đau thấu tim gan.

Chu Thông một chưởng đắc thủ, chưởng thứ hai lại đánh tới. Mai Siêu Phong tay trảo bên phải ngoặc lại Chu Thông vội nhảy tránh qua một bên.

Số người còn lại đang định xông vào giáp kích chợt nghe từ xa vang tới một tiếng hú dài, thanh âm giống hệt như tiếng hú mới rồi của Mai Siêu Phong, văng vẳng truyền tới khiến người ta nổi da gà, trong khoảnh khắc tiếng hú thứ hai lại vang lên nhưng thanh âm đã rất gần. Thất quái đều cùng hoảng sợ Người này cước bộ mau lẹ thật!

Kha Trấn ác kêu lên:

- Đồng thi tới rồi!

Hàn Tiểu Oanh nhảy qua một bên nhìn xuống dưới núi, chỉ thấy một cái bóng đen chạy như bay lên, vừa chạy vừa hú.

Lúc ấy Mai Siêu Phong giữ kín môn hộ, không dám tấn công, một mặt vận khí ngăn chặn chất độc, không cho chất độc trong mắt tan ra mau lẹ, chỉ chờ chồng tới cứu viện, giết sạch địch nhân.

Chu Thông đưa tay ra hiệu cho Toàn Kim Phát, hai người chui vào bụi cỏ rậm. Chu Thông thấy Thiết thi lợi hại như thế, mà nhìn thấy thân pháp của Đồng thi từ xa thì tựa hồ công lực còn hơn cả

vợ, ra mặt đối đầu đánh nhau rõ ràng không phải là địch thủ của vợ chồng họ, chỉ có cách ngấm ngầm đánh lén may ra còn đắc thủ.

Hàn Tiểu Oanh đột nhiên ồ một tiếng, chỉ thấy phía trước cái bóng đang chạy mau tới lại có một bóng người nhỏ thấp lần lên núi, chỉ vì y đi rất chậm, thân hình lại nhỏ nên người kia chưa phát hiện được. Nàng ngưng

https://thuviensach.vn

thần nhìn, thấy cái bóng nhỏ thó ấy là một đứa trẻ con, biết ngay ắt là Quách Tĩnh, vừa mừng vừa sợ, vội vàng chạy xuống định đón nó lên.

Nàng và Quách Tĩnh còn cách nhau không xa, lại là đường xuống núi, nhưng công phu khinh công của Đồng thi Trần Huyền Phong rất mau, trong chớp mắt đã vượt qua một quãng dài. Hàn Tiểu Oanh hơi ngần ngừ:

- Mình xuống đó thì một mình gặp phải Đồng thi, quyết không phải là đối thủ của y...

Nhưng trước mắt thằng nhỏ này nhất định sẽ gặp phải độc thủ của y, chẳng lẽ lại không cứu?

Bèn lập tức gia tăng cước bộ, đồng thời kêu lớn:

- Hài tử, chạy mau lên?.

Quách Tĩnh thấy nàng, vui mừng kêu lớn, nhưng không biết đại họa đã ngay trước mắt. Trương A Sinh nhiều năm nay đã thầm yêu Hàn Tiểu Oanh, chỉ là không dám để lộ ra, lúc ấy thấy nàng xông vào chỗ nguy hiểm cứu người, trong lòng lo sợ, lập tức phóng mau xuống, chặn đúng ngay trước mặt nàng để nàng cứu Quách Tĩnh chạy trốn.

Nam Hy Nhân. Hàn Bảo Câu trên núi không tấn công Mai Siêu Phong nữa, đều chăm chú nhìn động tĩnh ở lưng núi. Mọi người trong tay đều nắm chặt ám khí, chuẩn bị chi viện cho hai người Hàn Trương.

Trong chớp mắt Hàn Tiểu Oanh đã chạy tới trước mặt Quách Tĩnh, quờ một cái nắm được bàn tay bé nhỏ của nó, xoay người chạy mau, nhưng chỉ chạy được hơn một trượng đã thấy trong tay nhẹ hẫng.

Quách Tĩnh kêu lên một tiếng hoảng sợ, đã bị Trần Huyền Phong túm lấy lưng.

https://thuviensach.vn

Hàn Tiểu Oanh chân trái điểm một cái, kiếm pháp khinh linh, một chiêu Phượng điểm đầu đâm hờ

mau vào nách trái địch nhân, kế đó thân hình hơi nghiêng đi, mũi kiếm chớp lên một cái phóng thẳng vào mắt đối phương, vừa độc vừa chuẩn, đúng là chiêu số ảo diệu trong Việt nữ kiếm pháp.

Trần Huyền Phong cắp Quách Tĩnh dưới nách trái, chợt thấy kiếm tới lập tức vươn tay phải ra, khuỷu tay nhè nhẹ hất thanh kiếm ra ngoài một cái, thủ chưởng dùng chiêu Thuận thủy thôi chu trả

đòn một chưởng. Hàn Tiểu Oanh trường kiếm xoay một vòng chênh chếch đâm qua. Nào ngờ cánh

tay Trần Huyền Phong đột nhiên như dài ra thêm nửa thước. Hàn Tiểu Oanh rõ ràng đã tránh khỏi vẫn bị vỗ một chưởng trúng giữa mi tâm, lập tức ngã lăn xuống đất.

Hai chiêu này qua lại chỉ trong chớp mắt. Trần Huyền Phong hạ thủ không hề lưu tình, kế đó lại vung tay một cái nhằm Thiên linh cái Hàn Tiểu Oanh vỗ xuống. Cửu âm bạch cốt tráo xé gân phá xương, tàn độc vô cùng, đòn này mà chụp xuống thì đầu Hàn Tiểu Oanh nhất định phải bị thủng năm lỗ. Trương A Sinh đứng cách nàng vài bước, mắt thấy thế nguy, sự thể nguy cấp, liền liều mạng nhảy xổ tới đem thân mình che lên đầu Hàn Tiểu Oanh, một trảo ấy của Trần Huyền Phong chụp xuống, soạt một tiếng năm ngón tay đã cắm ngập vào lưng Trương A Sinh.

Trương A Sinh gầm lên, ngọn tiêm đao đâm mạnh vào bụng địch nhân.

Trần Huyền Phong đưa tay gạt mạnh, ngọn tiêm đao của Trương A Sinh bắn tung lên. Trần Huyền Phong thuận tay lại đánh một chưởng, hất Trương A Sinh bay ra.

https://thuviensach.vn

Chu Thông. Toàn Kim Phát. Nam Hy Nhân. Hàn Bảo Câu cả kinh, nhất tề xông mau xuống.

Trần Huyền Phong cao giọng kêu lớn:

- Mụ vợ ác, có sao không?

Mai Siêu Phong ôm cứng gốc cây kêu lên thảm thiết:

- Đôi mắt ta đã bị họ đánh mù rồi. Thằng chồng giặc kia, nếu trong bảy đứa cẩu tặc này có một đứa chạy thoát thì ta sẽ liều mạng với ngươi đấy.

Trần Huyền Phong kêu lên:

- Mụ vợ ác, ngươi yên tâm, một đứa cũng không chạy được. Ngươi.., ngươi có đau không? Cứ đứng đó đừng cử động. Rồi vung tay lại chụp xuống đỉnh đầu Hàn Tiểu Oanh. Hàn Tiểu Oanh một chiêu Lại lư đả cố lăn ra vài thước. Trần Huyền Phong chửi Còn muốn trốn à?

Tay trái lại lập tức vồ xuống.

Trương A Sinh bị trọng thương nằm ngửa dưới đất lúc nửa tĩnh nửa mê thấy Hàn Tiểu Oanh đang nguy cấp bèn dùng hết sức giơ chân phóng vào tay trảo của địch nhân. Trần Huyền Phong thuận thế

chụp lấy, năm ngón tay lại cắm ngập vào bắp chân dưới của y. Trương A Sinh lật người bay lên hai tay ôm cứng lưng Trần Huyền Phong. Trần Huyền Phong chụp lấy gáy y, vận kình muốn ném y ra ngoài. Trương A Sinh chỉ sợ địch nhân đả thương Hàn Tiểu Oanh, hai tay cứ ôm cứng không chịu buông. Trần Huyền Phong đập xuống một quyền, bình một cái đánh trúng đỉnh đầu y. Trương A

Sinh nhất thời ngất đi, cánh tay cũng buông ra.

Trong lúc ấy. Hàn Tiểu Oanh đã lật người nhảy lên, vung kiếm ra chiêu.

https://thuviensach.vn

Nàng không dám khinh suất đứng gần, triển khai thân pháp khinh linh, xoay tròn quanh người địch nhân, miệng cứ kêu lên:

- Ngũ ca, ngũ ca, anh có sao không?.

Nàng xoay được hai vòng thì bọn Nam Hy Nhân. Hàn Bảo Câu đã đồng thời phóng tới. Chu Thông và Toàn Kim Phát cũng đã phóng ám khí ra.

Trần Huyền Phong thấy địch nhân thấy người nào cũng võ công cao cường, lấy làm ngạc nhiên, nghĩ

thầm:

- Trong vùng sa mạc hoang vu này tại sao lại nảy ra mấy người đối đầu vốn không quen biết như thế

này nhỉ?

Bèn cao giọng quát lớn:

- Mụ vợ ác, bọn người này là ai thế?

Mai Siêu Phong kêu lên:

- Là đồng đảng của Phi thiên biển bức em Phi thiên thần long.

Trần Huyền Phong hừ một tiếng, chửi:

- Được, bọn cẩu tặc còn chưa chết, lại tìm tới đây nộp mạng.

Y nghĩ tới thương thế của vợ, kêu lên:

- Mụ vợ ác, vết thương ra sao rồi? Có quan hệ tới tính mạng không?

Mai Siêu Phong tức giận nói:

https://thuviensach.vn

- Giết mau đi, lão nương không chết được đâu.

Trần Huyền Phong thấy vợ ôm cứng gốc cây, không tới giúp đỡ, biết tuy y thị ngoài miệng nói cứng nhưng nhất định bị thương không nhẹ, trong lòng nóng nảy, chỉ mong liệu lý hết địch nhân cho mau để tới cứu vợ. Lúc ấy năm người bọn Chu Thông đã vây tròn lấy y, chỉ có Kha Trấn ác đứng ngoài chờ thời cơ ra tay.

Trần Huyền Phong dùng sức ném Quách Tĩnh xuống đất một cái, tay trái thuận thế đánh một quyền tới Toàn Kim Phát. Toàn Kim Phát cả kinh nghĩ thầm Ném thế này thì thằng hài tử kia còn gì tính mệnh, bèn khom người tránh qua phát quyền của địch nhân, thuận tay đón lấy Quách Tĩnh, lộn người một cái nhảy ra hơn một trượng, chiêu Linh miêu bộc thử ấy đã tránh được địch lại cứu được người, thật vừa nhanh vừa khéo. Trần Huyền Phong cũng ngấm ngầm khen ngợi.

Gã Đồng thi này tính tình tàn nhẫn, địch nhân càng mạnh y càng muốn họ phải chết thê thảm, huống chi địch nhân đã đả thương vợ y thì còn tệ hơn là đả thương y. Hắc Phong song sát đã sắp luyện thành Cửu âm bạch cốt trảo và Tồi tâm chưởng đánh nát nội tạng người ta, lúc ấy hỏa hầu đã được tám chín phần, y đột nhiên hú lên một tiếng quái dị, tay trái dùng chưởng, tay phải dùng trảo, liên miên đánh tới chỗ yếu hại trên người địch nhân.

Giang Nam ngũ quái biết hôm nay đã tới lúc sống chết trước mắt, đâu dám có chút nào sơ sót, lập tức hết sức chống cự, không ai dám tới quá gần, vòng vây càng đánh càng rộng ra. Đánh đến lúc hăng.

Hàn Bảo Câu dũng mãnh sấn lên, dùng Địa đường tiên pháp lăn tròn dưới đất xông vào, chuyên tấn công vào hạ bàn đối phương, cứ lăn lông lốc dưới đất tấn công không ngớt. Trần Huyền Phong quả

nhiên phân tâm, bùng một tiếng, hậu tâm đã bị đòn gánh của Nam Hy Nhân đánh trúng. Đồng thi đau quá kêu lên be be, tay phải chụp mạnh vào Nam

https://thuviensach.vn

Hy Nhân một trảo.

Nam Hy Nhân chiếc đòn gánh chưa kịp rút lại thì tay trảo của đối phương đã tới, lập tức dùng nửa chiêu Thiết bản kiều, nửa người trên ngã mau về phía sau, chợt thấy khớp xương trên tay Trần Huyền Phong rắc rắc kêu lên một tiếng, cánh tay đột nhiên dài thêm vài tấc, một bàn tay to đã gần chạm vào mặt mình.

Cao thủ so tài trong việc tiến lui tránh né đều không sai một ly, rõ ràng đã nhìn thấy tay y vươn ra hết tầm, lúc ấy lại đột nhiên dài thêm ra, làm sao có thể tránh kịp? Lập tức bị y đánh một chưởng trúng giữa mặt, năm ngón tay chuẩn bị cắm vào óc.

Nam Hy Nhân lúc nguy cấp tay phải vung mau, dùng Cầm nã thủ ngoặc lấy cổ tay Trần Huyền

Phong kéo qua bên trái, đúng vào lúc ấy Chu Thông đã nhảy xổ tới lưng Đồng thi, tay trái như sắt xiết chặt cổ y. Chiêu này toàn bộ phần ngực của mình đều giao cho địch nhân, nhưng y thấy nghĩa đệ

tính mạng chỉ còn trong khoảnh khắc, nên bất kể tới việc phạm vào điều đại kỵ của người học võ, cứu người là chuyện gấp.

Đang lúc đôi bên liều mạng với nhau, trên không chợt vang bên một tiếng sét, mây đen che kín vầng trăng, trên núi hoang xòe bàn tay ra không nhìn thấy ngón, kế đó mưa lớn rào rào đổ xuống. Chỉ

nghe hai tiếng lách cách, kế đó là một tiếng hự. Trần Huyền Phong dùng sức đón sức đã đánh gãy vai trái Nam Hy Nhân, đồng thời khuỷu tay trái đã đánh vào ngực Chu Thông. Chu Thông chỉ thấy trước ngực đau buốt, không tự chủ được buông cánh tay đang xiết cổ họng đối phương ra, người bị hất tung về phía sau. Trần Huyền Phong cũng cảm thấy chỗ cổ bị y xiết thở rất khó khăn, bèn nhảy qua một bên, đứng thở dốc.

https://thuviensach.vn

Hàn Bảo Câu trong bóng đêm kêu lớn:

- Mọi người lui ra! Thất muội, cô có bị gì không?

Hàn Tiểu Oanh nói:

- Đừng lên tiếng?

Nói xong, bước vài bước qua một bên.

Kha Trấn ác lắng nghe tiếng động tĩnh của mọi người, trong lòng kỳ quái, vội hỏi:

- Nhị đệ, ngươi có bị sạo không?

Toàn Kim Phát nói:

- Bây giờ đang tối đen, chẳng ai nhìn thấy ai cả.

Kha Trấn ác cả mừng kêu lên:

- Trời giúp ta rồi?.

Trong Giang Nam thất quái đã có ba người bị trọng thương, vốn đã là thất bại nhưng lúc ấy đột nhiên mây đen phủ kín bầu trời, mưa lớn ào ào đổ xuống.

Mọi người điều tức ngưng khí, không ai dám động thủ trước. Kha Trấn ác tai cực thính, trong tiếng mưa rơi vẫn có thể nhận rõ tiếng người thở dốc cách tám chín bước hoàn toàn không phải là bọn anh em của mình, lập tức hai tay cùng giang ra, sáu ngọn độc lăng đánh vào chỗ ấy.

Trần Huyền Phong vừa thấy kình phong rít lên, ám khí đã tới trước mắt, vội vàng nhảy lên. Y võ công đã được chân truyền, lúc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc như thế vẫn có thể tránh hết sáu ngọn độc lăng, lúc áy cũng nhận rõ

https://thuviensach.vn

được phương hướng của địch nhân. Y không nói tiếng nào, đột nhiên vọt lên, song trảo khua tròn trước mặt một thước, nhảy xổ vào Kha Trấn ác. Kha Trấn ác nghe tiếng gió tránh qua một bên, đánh trả một trượng, ban ngày hay ban đêm đối với y cũng không có gì khác nhau, nhưng Trần Huyền Phong không nhìn thấy gì, võ công chỉ có thể dùng được một phần. Hai người lập tức đánh nhau không gỡ ra được. Trần Huyền Phong đấu được mười mấy chiêu, trong màn đêm tối đen tựa hồ bốn phương tám hướng đều có địch nhân xông vào, quyền cước của mình phát ra có đánh trúng địch nhân hay không thì không hề nắm chắc, trong chớp mắt cảm thấy như đang trong giấc mộng dữ.

Hàn Bảo Câu và Hàn Tiểu Oanh. Toàn Kim Phát ba người mò mẫm đi cứu ba người bị thương, tuy biết rõ đại ca tính mạng đang ngàn cân treo sợi tóc nhưng trong màn đêm tối đen quả thật không sao tới giúp, chỉ biết lo lắng trong lòng. Trong tiếng mưa rơi rào rào, chỉ nghe chưởng thanh của Trần Huyền Phong vù vù, tiếng thiết trượng của Kha Trấn ác ào ào hai người đánh nhau không đầy hai ba mươi chiêu nhưng mọi người đứng ngoài vô cùng khẩn trương thấy như đã qua mấy giờ. Đột nhiên nghe bùng bùng hai tiếng. Trần Huyền Phong điên cuồng kêu lên mấy tiếng quái dị, rõ ràng đã bị

trúng liên tiếp hai trượng. Mọi người đang mừng thầm đột nhiên ánh chớp lóe sáng soi rõ toàn bộ

khu núi.

Toàn Kim Phát vội kêu lên:

- Đại ca coi chừng?

Trần Huyền Phong đã nhân lúc có ánh sáng lóe lên lách người cất bước vận khí lên vai, bùng một tiếng vai trái thẳng thắn đón tiếp một trượng của đối phương, tay trái khua một cái đã chụp cứng ngọn thiết trượng, tay phải

https://thuviensach.vn

vươn ra, tuy ánh chớp đã tắt nhưng tay phải của y đã đánh tới trước ngực Kha Trấn ác.

Kha Trấn ác cả kinh, bỏ trượng nhảy lui lại. Trần Huyền Phong một đòn đắc thủ, đời nào chịu bỏ qua cơ hội, một trảo vừa rồi đã xé rách áo trước ngực đối phương, lập tức biến trảo thành quyền, thân hình bất động, tay phải đột nhiên dài ra, ngầm vận nội công, một quyền đánh thẳng vào ngực Kha Trấn ác, vừa cảm thấy Kha Trấn ác nhảy ra, liền vung tay trái lên, ngọn thiết trượng như thương sắt phóng thẳng vào người y. Mấy đòn tấn công liên hoàn ấy chiêu nào cũng là tuyệt kỹ bình sinh của y, bất giác vô cùng đắc ý ngẩng mặt lên trời hú lớn. Đúng lúc ấy tiếng sét lại nổ vang.

Trong tiếng sét ánh chớp lại lóe lên. Hàn Bảo Câu vừa thấy thiết trượng bay thẳng vào đại ca mà Kha Trấn ác vẫn như không biết, vô cùng hoảng sợ ngọn Kim long tiên bay ra cuốn lấy ngọn thiết trượng.

Trần Huyền Phong kêu lên:

- Bây giờ ta sẽ lấy cái mạng chó của thằng lùn nhà ngươi!

Rồi nhấc chân phóng qua y, đột nhiên thấy chân vướng một cái như là thân người, khom người xuống mò một cái thấy người ấy vừa nhỏ vừa nhẹ; chính là Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh kêu lớn:

- Buông ta ra!

Trần Huyền Phong hừ một tiếng, lúc ấy ánh chớp lại lóe lên. Quách Tĩnh chỉ thấy người túm mình sắc mặt vàng sẫm, hai mắt lóe hung quang vô cùng dữ tợn, qua cơn hoảng sợ lại thuận tay rút ngọn chuỳ thủ trong lưng ra đâm vào y, nhát kiếm ấy đâm ngập vào rốn Trần Huyền Phong, ngọn chuỳ thủ

https://thuviensach.vn

dài tám tấc ngập tới tận cán.

Trần Huyền Phong điên cuồng kêu lên một tiếng ngã vật về phía sau. Công phu hoành luyện của y thì luyện môn đúng giữa rốn, đừng nói là thanh chuỳ thủ sắc bén vô cùng, chỉ cần đao kiếm tầm thường đâm trúng vào luyện môn cũng phải chết ngay lập tức Lúc đối phó với cao thủ, y bảo vệ

luyện môn rất kín đáo, quyết không để quyền cước binh khí của đối phương chạm vào bụng dưới, nhưng lúc ấy chụp một đứa trẻ con, không hề có ý đề phòng, huống chi trước đó đã túm lấy nó, biết nó hoàn toàn không biết võ công, không hề biết đạo lý Kẻ bơi giỏi chết đuối, đất bằng làm lật xe.

Trần Huyền Phong võ công rất cao cường lại chết dưới tay một đứa trẻ con hoàn toàn không biết võ công.

Quách Tĩnh một nhát chuỷ thủ đâm ngã người ta đã hoảng sợ tới mức lục thần vô chủ, điếng người đứng ngẩn ra một bên, mở miệng định khóc nhưng khóc không ra tiếng.

Mai Siêu Phong nghe tiếng gào thảm của chồng, vợ chồng tình sâu, từ đỉnh núi xông mau xuống, hụt chân lộn đi mấy vòng. Y thị rơi xuống cạnh chồng, kêu lên:

- Thằng chồng giặc, ngươi.., ngươi sao rồi?

Trần Huyền Phong yếu ớt đáp:

- Không xong rồi, mụ.., mụ vợ ác.., chạy mau đi.

Mai Siêu Phong nghiến răng nghiến lợi nói:

- Ta sẽ trả thù cho ngươi!

Trần Huyền Phong nói:

https://thuviensach.vn

- Bộ kinh ấy... ấy.., đốt đi cho ta, còn bí quyết ở bụng ta...

Hơi thở không tiếp nối được nữa, chết ngay đương trường.

Mai Siêu Phong trong lòng đau xót, lập tức vươn tay mò vào ngực y tìm bộ Cửu âm chân kinh.

Trần Huyền Phong và Mai Siêu Phong là sư huynh sư muội đồng môn, hai người đều là đệ tử của Đào Hoa đảo chủ Hoàng Dược Sư ngoài Đông Hải. Hoàng Dược Sư võ công tự thành một phái, luận về công lực, chiêu số quả không kém gì phái Toàn Chân đứng đầu võ học trong thiên hạ và họ Đoàn oai trấn phương Nam. Trần Huyền Phong và Mai Siêu Phong học nghệ chưa thành nhưng ngầm tư

thông với nhau, biết là nếu bị sư phụ phát hiện thì không những không giữ được tính mạng mà trước khi chết còn phải chịu hình phạt rất thảm khốc, hai người lén bàn bạc với nhau, càng nghĩ càng sợ, cuối cùng chọn một đêm tối trời lặng gió cưỡi thuyền nhỏ lén trốn tới Hoành đảo phía Đông rồi chuyển vào Ninh Ba Chiết Giang.

Trần Huyền Phong lúc chạy trốn biết võ công của mình trên giang hồ thì phòng thân có thừa nhưng thành danh thì không đủ, nên một là không làm, hai là làm thì không thôi, bèn lén vào mật thất của sư phụ lấy trộm nửa bộ Cửu âm chân kinh mà Hoàng Dược Sư quý báu nhất trốn đi. Hoàng Dược Sư

đương nhiên rất tức giận nhưng vì lúc ấy đã lập lời thề không rời khỏi đảo Đào Hoa một bước, tâm nguyện chưa thỏa, không thể trái lời thề rời đảo đuổi bắt nên sau lúc quát tháo như sấm sét lại trút giận lên đầu kẻ khác, đánh gãy hết chân tất cả đám đệ tử còn lại, trục xuất tất cả ra khỏi đảo Đào Hoa, một mình đóng cửa tức giận.

Hắc Phong song sát lần ấy làm liên lụy tất cả các đồng môn phải chịu tai họa oan ức, nhưng vẫn theo bí truyền trong bộ Cửu âm chân kinh luyện tập,

https://thuviensach.vn

cuối cùng luyện thành một thân công phu ít thấy trong võ lâm. Bộ Cửu âm chân kinh này vốn ghi chép những võ học chính phái thượng thừa của Đạo gia, nhưng vợ chồng Trần Mai chỉ trộm được nửa bộ dưới, không học được tâm pháp nội công

thượng thừa của nửa bộ trên mà đảo Đào Hoa của Hoàng Dược Sư lại là một chi phái tự mình sáng lập trong võ học, khác hẳn công phu nội công của Đạo gia.

Hắc Phong song sát tính tình tàn nhẫn, chỉ hiểu được một nửa cũng đã thỏa mãn, học bừa tập ẩu, toàn luyện những võ công âm độc.

Hôm ấy vợ chồng Trần Mai luyện Cửu âm bạch cốt trảo trên núi hoang, đem chín cái đầu lâu chất thành đống vừa khéo đụng phải anh em Kha. Thấy vợ chồng y tàn hại người vô cớ bèn ra mặt can thiệp, đôi bên động thủ. Phi thiên thần long Kha Tịch Tà chết dưới chưởng của Trần Huyền Phong.

May mà lúc ấy Cửu âm bạch cốt trảo của hai người Trần Mai còn chưa luyện thành nên Kha Trấn ác mới chạy thoát được, nhưng đôi mắt đã bị họ đánh mù.

Hai vợ chồng Trần Mai vừa luyện được thần công, qua lại giang hồ không có địch thủ, loại võ sư tầm thường cố nhiên là thấy mặt bỏ chạy, nhưng ngay các nhân vật anh hùng thành danh chết dưới tay vợ

chồng họ cũng không biết bao nhiêu mà kể, nên hai vợ chồng được cái ngoại hiệu là Hắc Phong song sát. Họ thấy sư phụ không xuất hiện lại càng hoành hành không sợ sệt gì, đến khi bị mấy chục cao thủ trong võ lâm liên thủ tấn công, hai vợ chồng đều bị trọng thương, lúc ấy mới im hơi náu tiếng ẩn cư. Nhiều năm qua trong võ lâm không nghe thấy tin tức gì của họ, chỉ cho rằng hai người đã bị

https://thuviensach.vn

trọng thương mà chết, nào ngờ họ ẩn náu ở vùng sa mạc xa xôi phía Bắc, ngấm ngầm rèn luyện võ công âm độc.

Công phu Cửu âm bạch cốt trảo và Tồi tâm chưởng đều được ghi chép trong Cửu âm chân kinh. Trần Huyền Phong và Mai Siêu Phong tuy là vợ chồng nhưng y đối với vợ thủy chung vẫn không cho xem nguyên bản chân kinh, chỉ khi mình tham ngộ luyện thành rồi mới truyền thụ lại cho vợ. Cho dù Mai Siêu Phong năn nỉ ỉ ôi thế nào y cũng bất kể, nói:

- Bộ chân kinh này có hai phần thượng hạ, ta chỉ trộm có quyển hạ, tất cả việc rèn căn cơ, tu chân nguyên đều nằm trong quyển thượng. Nếu ta đưa nàng xem, nàng lại nóng lòng muốn luyện tất cả

những công phu ghi chép trong đó thì nhất định sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì trọng thương, nặng thì mất mạng. Võ công ghi trong kinh tuy nhiều nhưng chỉ có phối hợp được với công phu võ học căn bản của chúng ta mới có thể luyện được.

Mai Siêu Phong nghe thấy có lý, vả lại biết rõ chồng đối với mình vô cùng chân thành, tuy bình nhật nói chuyện cứ chửi bừa nhau là Thằng chồng giặc.

Mụ vợ ác, nhưng thật ra tình nghĩa thâm thiết, vì thế cũng không nói tới chuyện ấy nữa.

***

Mai Siêu Phong lúc ấy thấy chồng sắp chết mới hỏi tới chuyện đó, nhưng y đã đứt hơi, chỉ nói được nửa câu. Y thị sờ lên ngực chồng không thấy gì chợt sửng sốt, đang mò mẫm tìm lại thì bọn Hàn Bảo Câu. Hàn Tiểu Oanh. Toàn Kim Phát đã nhân lúc mây đen hơi tan, có thể nhìn thấy đối phương đã ùa vào tấn công.

https://thuviensach.vn

Mai Siêu Phong hai mắt đã mù, đầu óc hôn mê, rõ ràng chất độc trên ám khí đã phát tác, y thị và chồng luyện Cửu âm bạch cốt trảo hơn mười năm nay đều liên tục uống một lượng nhỏ thạch tín rồi vận công đẩy ra, lấy cách thức bất đắc dĩ ngu xuẩn ấy để gượng gạo tăng thêm nội lực ngoại công, cơ

thể nhờ vậy tự nhiên cũng có khả năng đề kháng chất độc, nếu không thì bị trúng độc lăng của Phi thiên biển bức Kha Trấn ác làm sao có thể kéo dài tính mạng nảy giờ không chết? Lúc ấy bèn triển khai Cầm nã thủ, lúc kẻ địch vào sát thì hung dữ phản kích. Giang Nam tam quái không những không thể làm gì được đối phương mà còn liên tiếp gặp nguy hiểm.

Hàn Bảo Câu sốt ruột nhảy dựng lên, nghĩ thầm Bọn mình ba người hợp lực giao đấu với mụ ác bà trọng thương mù mắt mà vẫn không thể đắc thủ thì oai danh của Giang Nam thất quái mất sạch. Tiên pháp lập tức thay đổi, roạt roạt roạt ba roi liên hoàn hên tiếp đánh vào hậu tâm Mai Siêu Phong. Hàn Tiểu Oanh thấy cước bộ của địch nhân loạng choạng, dần dần không còn chi trì được, bèn phóng mau kiếm tới. Toàn Kim Phát cũng sấn vào tấn công ráo riết.

Đã thấy có thể đắc thủ, đột nhiên cuồng phong nổi lên, mây đen càng dày, ba người trước mắt lập tức chỉ còn thấy một màn đen tối sầm. Cát đá bị gió cuộn lên, từ trên không rơi xuống rào rào.

Bọn Hàn Bảo câu đều nhảy ra ngoài nằm phục xuống đất, qua hồi lâu, trận cuồng phong ấy hơi giảm, mưa cũng ngớt dần, sau lớp mây đen bóng trăng dần dần nhô ra. Hàn Bảo Câu đứng dậy bất giác kêu lên một tiếng, không những không thấy Mai Siêu Phong đâu mà cả xác Trần Huyền Phong cũng

không còn ở đó, chỉ thấy Kha Trấn ác. Chu Thông. Nam Hy Nhân. Trương A Sinh bốn người nằm

dưới đất. Quách Tĩnh thì từ từ thò đầu lên phía sau tảng đá, quần áo mọi người đều ướt sũng nước mưa.

https://thuviensach.vn

Ba người bọn Toàn Kim Phát vội tới giúp đỡ bốn anh em bị thương. Nam Hy Nhân tay bị gãy

xương, may là không bị nội thương. Kha Trấn ác và Chu Thông nội công thâm hậu, tuy trúng

chưởng của Đồng thi những lấy sức chống sức, nội tạng cũng chưa bị tổn thương nặng, chỉ có Trương A Sinh liên tiếp trường hai chiêu Cửu âm bạch cốt tráo, trên đầu lại bị đánh mạnh một quyền, tuy đã tỉnh lại nhưng tính mạng vẫn còn nguy hiểm.

Giang Nam lục quái thấy y hơi thở thoi thóp, vết thương không thể cứu được, người nào cũng vô cùng đau đớn. Hàn Tiểu Oanh càng lòng đau như dao cắt Ngũ ca đối với mình có tình nghĩa sâu nặng như thế, trong lòng làm sao không biết, chỉ là nàng tính tình hào mại, dốc đòng học võ, lạt lẽo về

chuyện tình ái. Trương A Sinh lại suốt ngày cười hì hì hà hà, nên giữa hai người trước nay chưa từng bộc lộ tình ý, nghĩ tới y vì cứu mạng mình mà đem thân hứng chịu tay trảo của địch nhân, bất giác vừa cảm động vừa đau xót, ôm chặt Trương A Sinh khóc lớn.

Trương A Sinh gương mặt to béo bình thường hay cười, lúc ấy vẫn hơi có vẻ cười cợt, đưa bàn tay đồ tể to như cái quạt ra nhè nhẹ vỗ lên đầu Hàn Tiểu Oanh, an ủi Đừng khóc, đừng khóc, ta khỏe lắm. Hàn Tiểu Oanh khóc nói:

- Ngũ ca. Em làm vợ anh được không?

Trương A Sinh hì hì cười hai tiếng, vết thương nhói lên, thần trí dần dần hôn mê.

Hàn Tiểu Oanh nói:

https://thuviensach.vn

- Ngũ ca, anh yên tâm. em đã là người của Trương gia rồi, đời này kiếp này quyết không lấy ai khác.

Anh chết rồi. em sẽ vĩnh viễn thủ tiết.

Trương A Sinh lại cười hai tiếng, hạ giọng nói:

- Thất muội, trước nay ta đối xử với nàng không tốt. Ta.., ta cũng không xứng với nàng.

Hàn Tiểu Oanh khóc nói:

- Anh đối xử với em rất tốt rất tốt em biết mà!

Chu Thông ứa nước mắt, nhìn Quách Tỉnh nói:

- Ngươi tới đây là muốn theo bọn ta học võ phải không?

Quách Tỉnh nói:

- Phải.

Chu Thông nói:

- Vậy từ nay về sau ngươi phải nghe lời bọn ta.

Quách Tỉnh gật đầu vâng dạ. Chu Thông hắng giọng nói:

- Bảy anh em chúng ta đều là sư phụ của ngươi, hiện tại vị Ngũ sư phụ kia của ngươi đã sắp quy thiên rồi, ngươi hãy dập đầu bái sư đi.

Quách Tỉnh cũng không biết quy thiên là gì, nghe Chu Thông nói thế lập tức nằm phục xuống đất bình bình bình ba tiếng không những dập đầu về phía Trương A Sinh.

Trương A Sinh cười thảm một tiếng, nói:

https://thuviensach.vn

- Được rồi?

Rồi gắng nhịn đau, nói:

- Hảo hài tử, ta không thể dạy võ công cho ngươi rồi... ờ, thật ra ngươi có học được võ công của ta cũng vô dụng. Ta đầu óc ngu xuẩn, học võ thì lười biếng, chỉ cậy mấy phần sức lực nếu năm xưa chịu khó hơn thì hôm nay đã không đến nỗi phải chết ở đây...

Nói tới đó hai mắt trợn ngược, sắc mặt trắng bệch, hít vào một hơi, nói:

- Ngươi thiên tư cũng không tốt lắm, phải ngàn vạn lần chăm chỉ.

Lúc nào thấy lười biếng thì hãy nhớ lại tình hình Ngũ sư phụ bây giờ.Y muốn nói thêm nữa, nhưng hơi thở chỉ còn như sợi tơ.

Hàn Tiểu Oanh kề tai vào miệng, chỉ nghe y nói:

- Dạy thằng nhỏ cho tốt, đừng để thua.., lão đạo sĩ xấu xa...

Hàn Tiểu Oanh nói:

- Anh yên tâm. Giang Nam thất quái chúng ta nhất định không thua.

Trương A Sinh cười ngu ngơ mấy tiếng rồi nhắm mắt tắt hơi.

Lục quái nằm phục xuống đất khóc ầm lên. Bảy người bọn họ kết nghĩa kim lan, vốn đã tình như

ruột thịt. Trong mấy năm nay truy tầm tung tích mẹ con Quách Tỉnh ra tới tận sa mạc lại càng không ngày nào không ở bên nhau, đột nhiên một người bị thương dưới tay địch thủ, chết thảm nơi quê người, làm sao không đau xót? Sáu người khóc lớn một trận, mới đào một huyệt mộ trên núi hoang chôn Trương A Sinh.

https://thuviensach.vn

Lúc họ dựng một tảng đá lớn làm bia để ghi nhớ xong, trời đã sáng rõ. Toàn Kim Phát và Hàn Bảo Câu xuống núi tra xét tưng tích Mai Siêu Phong. Nhưng sau cơn mưa to gió lớn, dấu chân trên cát đã không còn nhận ra được, không biết y thị chạy đi đâu. Hai người đuổi theo vài dặm, thấy trên sa mạc cho dù tìm được dấu vết vẫn không thể có manh mối, đành trở về núi nói lại.

Chu Thông nói:

- Ở giữa sa mạc thế này, chắc mụ mù.., mụ ác bà ấy cũng không chạy xa được đâu. Y thị bị trúng độc lăng của đại ca, bây giờ có quá nửa là đã bị chất độc phát tác chết rồi. Cứ đưa thằng nhỏ này về

trước, chúng ta ai bị thương thì rịt thuốc dưỡng thương, rồi Tam đệ. Lục đệ. Thất muội ba người các ngươi sẽ truy tìm sau.

Những người kia đều gật đầu khen phải, gạt lệ chia tay với nấm mồ của Trương A Sinh.

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Đánh máy: BacQuai

Hồi 4(b)

Hắc Phong Song Sát

Chu Thông thấy thế tới của y thị hung dữ. ngọn quạt sắt bèn điểm mau vào

huyệt Khúc trì ở khuỷu tay phải y thị. Nào ngờ mụ Thiết thi này không thèm

đếm Xửa gì tới. tay trảo vẫn chụp thẳng ra. Hàn Tiểu Oanh một chiêu Bạch lộ

hoành giang vung kiếm chém ngang cánh tay đối phương. Mai Siêu Phong cổ tay

lật lại chụp lên thanh kiếm. xem ra tay y thị không sợ binh khí. Hàn Tiểu Oanh

cả kinh. vội vàng thu kiếm lui lại. Chỉ nghe chát một tiếng. ngọn quạt sắt của

Chu Thông đã điểm trúng huyệt Khúc trì của Mai Siêu Phong. Đó là yếu huyệt

trên thân thể con người. bị điểm trúng thì cả cánh tay sẽ lập tức tê dại không còn

https://thuviensach.vn

linh hoạt. không co duỗi được Chu Thông đang mừng rỡ chợt thấy cánh tay địch

nhân đột nhiên dài thêm ra. thủ trào đã chụp tới đỉnh đầu y. Chu Thông nhờ thân

pháp hình hoạt. giữa lúc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc lắc người một cái thoát

khỏi cái chụp ấy. kinh nghi nghĩ thầm Chẳng lẽ trên người y thị không có huyệt

đạo ?.

Lúc ấy Hàn Bảo Câu đã nhặt ngọn Kim long tiên dưới đất lên. sáu người

vây quanh Mai Siêu Phong. binh khí cùng đánh tới. Mai Siêu Phong không hề sợ

hãi. một đôi nhục chưởng so ra còn lợi hại hơn binh khí của lục quái. Song trảo

của y thị như móc sắt. không chụp giữ binh khí thì vồ vào người đối phương.

Giang Nam lục quái nghĩ tới năm lỗ thủng trên mớ đầu lâu. ai cũng thầm run sợ.

Lại có một việc đáng sợ là ngoại hiệu của Thiết thi có một chữ thiết không

phải là chuyện ngẫu nhiên. toàn thân quả thật như đúc bằng đồng sắt. Lưng y thị

bị Toàn Kim Phát đánh trúng hai quả cân nhưng dường như chưa hề bị tổn

https://thuviensach.vn

thương. mới biết công phu hoành luyện của y thị đã đạt tới cảnh giới thượng

thừa. Chỉ thấy y thị ngoài tiêm đao của Trương A Sinh. trường kiếm của Hàn

Tiểu Oanh thì còn không dám để đâm trúng người. chứ đối với những binh khí

khác thì không sợ sệt gì lắm. cứ hung dữ lăn xả vào tấn công.

Đánh đến lúc hăng. Toàn Kim Phát né tránh hơi chậm. đầu vai trái bị chụp

trúng một trào. Ngũ quái cả kinh. sấn vào đánh gấp. Mai Siêu Phong giằng tay

một cái. Toàn Kim Phát cánh tay cả áo lẫn thịt đã bị y thị cào rách một mảng rơi

xuống đất.

Chu Thông nghĩ thầm Người có công phu hoành luyện. trên thân thể ắt có

một luyện môn không luyện cứng được. chỗ ấy vô cùng mềm mại. bị đánh trúng

la chết ngay. Không biết luyện môn của mụ ác bà này là ở chỗ nào ?. Y vọt lên

hạ xuống. Thiết phiến chớp lên liên tiếp đánh vào hai huyệt Bách hội trên đỉnh

đầu và Liêm tuyền ở cổ họng địch nhân. kế đó lại điểm vào huyệt Thần khuyết ở

https://thuviensach.vn

bụng dưới và Trung khu ở hậu tâm y thị. trong chớp mắt liên tiếp thử qua hơn

mười huyệt. định thăm dò xem mụ ta đặc biệt bảo vệ kín đáo khu vực nào trên

thân thể để biết chỗ luyện môn.

Mai Siêu Phong hiểu ý y. quát Con ma đói kia. công phu của bà cô ngươi

đã thành đại hành gia. toàn thân không có luyện môn đâu ?. rồi vung tay một

cái chụp cứng cổ tay y. Chu Thông cả kinh. may là y suy nghĩ mau lẹ. thủ pháp

lanh lợi. không chờ ngón tay của y thị cắm lút vào thịt đã lật bàn tay lại nhét cán

quạt vào chưởng tâm y thị. kêu lênTrên quạt có độc đấy !. Mai Siêu Phong đột

nhiên thấy trong tay xuất hiện một vật cứng. vừa ngẩn người ra. Chu Thông đã

giật tay ra được. Mai Siêu Phong cũng sợ trên cán quạt có độc thật. lập tức ném

xuống đất.

Chu Thông nhảy ra mấy bước giơ tay lên nhìn. chỉ thấy mu bàn tay có năm

vết máu bầm. bất giác toát mồ hôi lạnh. thấy đánh nhau đã lâu không hạ được

https://thuviensach.vn

đối phương mà bên mình đã có ba người bị thủ trảo của y thị chụp trúng. đến lúc

chồng y thị là Đồng thi tới thì bảy anh em mình chắc chắn phải bỏ xác trên núi

hoang này. chợt thấy Trương A Sinh. Hàn Bảo Câu. Toàn Kim Phát đều đã thở

hồng hộc. trán đổ mồ hôi. Chỉ có Nam Hy Nhân công lực hơi cao hơn. Hàn Tiểu

Oanh thân hình nhanh nhẹ thì chưa thấy tỏ vẻ mệt mỏi . nhưng địch nhân lại

càng đánh càng mạnh. liếc mắt thấy ánh trăng xanh xao vừa nhô ra khỏi đám

mây đen chiếu xuống ba đống đầu lâu. bất giác trong lòng lạnh buốt. lúc nguy

cấp chợt nảy ý khôn. bèn phóng tới trước hầm đất chỗ Kha Trấn ác núp. cao

giọng quát lớn Mọi người chạy mau ?. Ngũ quái hiểu ý. vừa đánh vừa lùi.

Mai Siêu Phong cười nhạt nói Bọn con hoang ở đâu nảy ra tới đây ám toán

ìão nương. bây giờ muốn chạy trốn thì đã muộn rồi. rồi sải chân đuổi theo. Nam

Hy Nhân. Toàn Kim Phát. Hàn Tiểu Oanh ba người hết sức chống lại. Chu

Thông. Trương A Sinh. Hàn Bảo Câu ba người khom lưng hợp sức. binh một

https://thuviensach.vn

tiếng ném phiến đá qua một bên.

Đúng lúc ấy. tay trái Mai Siêu Phong đã chụp cứng chiếc đòn gánh của

Nam Hy Nhân. tay trảo bên phải vung ra Xửa thẳng vào hai mắt y. Chu Thông

quát lớn một tiếng Xuống mau đi !. ngón tay chỉ ra một cái hai mắt nhìn lên

trời. tay trái giơ cao vẫy vẫy liên tiếp. tựa hồ gọi đồng bạn trên cao nhảy xuống

giáp kích.

Mai Siêu Phong cả kinh. bất giác ngoảnh nhìn một cái. chỉ thấy mây đen

đầy trời che mất nửa vầng trăng. chứ đâu có người nào ?

Chu Thông kêu lên Bảy bước phía trước ?. Kha Trấn ác hai tay cùng

vung ra. sáu ngọn độc lăng chia ra ba lộ thượng trung hạ bắn mau tới vị trí bảy

bước phía trước. Trong tiếng quát tháo. Kha Trấn ác dưới hầm nhảy vọt ra.

Giang Nam thất quái bốn phía cùng xông vào. Mai Siêu Phong gào thảm một

tiếng. hai mắt đã bị hai ngọn độc lăng đồng thời đánh trúng. bốn ngọn còn lại thì

trượt. cũng nhờ y thị ứng biến mau lẹ. thiết lăng vừa chạm vào mắt. đầu đã lập

tức ngửa về phía sau làm giảm sức mạnh. thiết đăng mới không cắm vào óc.

https://thuviensach.vn

nhưng trước mắt đã tối sầm lại không nhìn thấy gì nữa.

Mai Siêu Phong lửa giận đầy lòng. song chưởng cùng vung ra. Kha Trấn ác

đã lách qua một bên. chỉ nghe bình bình hai tiếng. song chưởng của y thị đã

đánh vào một tảng đá. Y thị giận dữ như điên cuồng. cước phải phóng mau ra đá

trúng phiến đá. phiến đá ấy lập tức bay tung lên. Thất quái bên cạnh thấy thế ai

cũng hoảng sợ. nhất thời không dám xông vào tấn công.

Mai Siêu Phong hai mắt đã mù. không nhìn thấy gì bèn triển khai thân

pháp. vồ chụp túi bụi. Chu Thông liên tiếp xua tay ra hiệu cho các huynh đệ

tránh ra. chỉ thấy y thị thế như cọp điên. dáng như ma quỷ. chụp tới thì cây cối

gãy đổ. đá ra thì cát đá bay tưng. Nhưng thất quái nín thở ngưng khí tránh ra xa

xa. đời nào để bị y thị đánh trúng ? Qua một lúc Mai Siêu Phong thấy hai mắt

dần dần tê dại. biết là đã trúng phải ám khí tẩm độc. bèn cao giọng gầm lên Các

ngươi là ai ? Mau nói ra đi ? Lão nương chết cũng phải minh bạch!.

Chu Thông xua xua tay ra hiệu cho Kha Trấn ác bảo y không nên lên tiếng.

cứ để y thị bị độc phát mà chết. nhưng vừa xua tay hai cái lại sực nhớ ra rằng đại

https://thuviensach.vn

ca cũng mù. làm sao thấy được thủ thế của mình.

Chỉ nghe Kha Trấn ác cười gằn nói Mai Siêu Phong. ngươi có nhớ Phi

thiên thần long Kha Tịch Tà. Phi thiên biển bức Kha Trấn ác không ?. Mai Siêu

Phong ngẩng đầu lên trời cười lớn. kêu lên Hảo tiểu tử ngươi còn chưa chết à ?

Ngươi báo thù cho Phi thiên thần long phải không ?. Kha Trấn ác nói Không

sai. ngươi cũng chưa chết. như vậy càng tốt Mai Siêu Phong thở dài một tiếng.

im lặng không nói.

Thất quái ngưng thần đề phòng. lúc ấy gió lạnh thấu xương. ánh trăng đã bị

mây đen che khuất quá nửa. ánh sáng mờ mờ. mọi người đều cảm thấy âm khí

dày đặc. Chỉ thấy Mai Siêu Phong hai tay hơi xòe ra buông rủ xuống theo thân

hình. trên mười móng tay chớp lên ánh sáng màu tro xám. Y thị toàn thân như

một pho tượng đá không hề động đậy. gió mạnh từ phía sau y thị thổi tới. khiến

mái tóc của y thị bay lên trước trán. Lúc ấy Hàn Tiểu Oanh đang đứng đối diện

https://thuviensach.vn

với y thị. nhìn thấy từ hai hố mắt của y thị có hai dòng máu tươi chảy ròng ròng

xuống cằm.

Đột nhiên Chu Thông. Toàn Kim Phát đồng thanh kêu lớn Đại ca coi

chừng ?. Tiếng kêu chưa dứt. Kha Trấn ác đã cảm thấy một luồng kình phong

đánh thẳng vào bụng. bèn chống mạnh ngọn thiết trượng xuống đất. thân hình

tung lên đáp xuống ngọn cây. Mai Siêu Phong đánh trượt một đòn. chụp tuôn

gốc cây phía sau Kha Trấn ác. mười ngón tay cả móng cắm ngập vào thân cây.

Lục quái sợ xanh mặt. Kha Trấn ác mà chỉ nhảy lên chậm một chút để mười

ngón tay ấy cắm vào người thì còn gì tính mạng?

Mai Siêu Phong một đòn không trúng. đột nhiên hú lên một tiếng rùng rợn.

thanh âm không lớn nhưng trung khí sung mãn. vang ra rất xa.

Chu Thông chợt nghĩ ngay Không xong. đây là y thị gọi chồng là Đồng thi

tới cứu. vội kêu lên Kết thúc y thị đi ?. Rồi vận khí vào tay dùng thủ pháp rất

nặng vỗ vào hậu tâm y thị.

Trương A Sinh hai tay nhấc một khối đá lớn. dùng sức đập xuống đầu y thị.

https://thuviensach.vn

Mai Siêu Phong hai mắt vừa mù. chưa thể nghe tiếng xét hình như Kha Trấn ác.

nhưng lúc tảng đá lớn giáng xuống thì tiếng gió rất lớn. vẫn có thể nghe biết.

thân hình xoay qua một bên. nhưng một chưởng ấy của Chu Thông thủy chung

vẫn chưa đẩy ra. hự một tiếng. hậu tâm lập tức trúng chưởng. Biết là công phu

hoành luyện của y thị rất lợi hại. nhưng Diệu thủ thư sinh đâu phải hạng tầm

thường. một chưởng ấy cũng khiến y thị đau thấu tim gan.

Chu Thông một chưởng đắc thủ. chưởng thứ hai lại đánh tới. Mai Siêu

Phong tay trảo bên phải ngoặc lại Chu Thông vội nhảy tránh qua một bên.

Số người còn lại đang định xông vào giáp kích chợt nghe từ xa vang tới một

tiếng hú dài. thanh âm giống hệt như tiếng hú mới rồi của Mai Siêu Phong. văng

vẳng truyền tới khiến người ta nổi da gà. trong khoảnh khắc tiếng hú thứ hai lại

vang lên nhưng thanh âm đã rất gần. Thất quái đều cùng hoảng sợ Người này

cước bộ mau lẹ thật!. Kha Trấn ác kêu lên Đồng thi tới rồi!.

https://thuviensach.vn

Hàn Tiểu Oanh nhảy qua một bên nhìn xuống dưới núi. chỉ thấy một cái

bóng đen chạy như bay lên. vừa chạy vừa hú.

Lúc ấy Mai Siêu Phong giữ kín môn hộ. không dám tấn công. một mặt vận

khí ngăn chặn chất độc. không cho chất độc trong mắt tan ra mau lẹ. chỉ chờ

chồng tới cứu viện. giết sạch địch nhân.

Chu Thông đưa tay ra hiệu cho Toàn Kim Phát. hai người chui vào bụi cỏ

rậm. Chu Thông thấy Thiết thi lợi hại như thế. mà nhìn thấy thân pháp của Đồng

thi từ xa thì tựa hồ công lực còn hơn cả vợ. ra mặt đối đầu đánh nhau rõ ràng

không phải là địch thủ của vợ chồng họ. chỉ có cách ngấm ngầm đánh lén may ra

còn đắc thủ.

Hàn Tiểu Oanh đột nhiên ồ một tiếng. chỉ thấy phía trước cái bóng đang

chạy mau tới lại có một bóng người nhỏ thấp lần lên núi. chỉ vì y đi rất chậm.

thân hình lại nhỏ nên người kia chưa phát hiện được. Nàng ngưng thần nhìn.

thấy cái bóng nhỏ thó ấy là một đứa trẻ con. biết ngay ắt là Quách Tĩnh. vừa

mừng vừa sợ. vội vàng chạy xuống định đón nó lên.

https://thuviensach.vn

Nàng và Quách Tĩnh còn cách nhau không xa. lại là đường xuống núi.

nhưng công phu khinh công của Đồng thi Trần Huyền Phong rất mau. trong

chớp mắt đã vượt qua một quãng dài. Hàn Tiểu Oanh hơi ngần ngừ Mình xuống

đó thì một mình gặp phải Đồng thi. quyết không phải là đối thủ của y.... nhưng

trước mắt thằng nhỏ này nhất định sẽ gặp phải độc thủ của y. chẳng lẽ lại không

cứu ?. bèn lập tức gia tăng cước bộ. đồng thời kêu lớn Hài tử. chạy mau lên ?.

Quách Tĩnh thấy nàng. vui mừng kêu lớn. nhưng không biết đại họa đã

ngay trước mắt. Trương A Sinh nhiều năm nay đã thầm yêu Hàn Tiểu Oanh. chỉ

là không dám để lộ ra. lúc ấy thấy nàng xông vào chỗ nguy hiểm cứu người.

trong lòng lo sợ. lập tức phóng mau xuống. chặn đúng ngay trước mặt nàng để

nàng cứu Quách Tĩnh chạy trốn.

Nam Hy Nhân. Hàn Bảo Câu trên núi không tấn công Mai Siêu Phong nữa.

đều chăm chú nhìn động tĩnh ở lưng núi. Mọi người trong tay đều nắm chặt ám

khí. chuẩn bị chi viện cho hai người Hàn Trương.

https://thuviensach.vn

Trong chớp mắt Hàn Tiểu Oanh đã chạy tới trước mặt Quách Tĩnh. quờ một

cái nắm được bàn tay bé nhỏ của nó. xoay người chạy mau. nhưng chỉ chạy được

hơn một trượng đã thấy trong tay nhẹ hẫng. Quách Tĩnh kêu lên một tiếng hoảng

sợ. đã bị Trần Huyền Phong túm lấy lưng.

Hàn Tiểu Oanh chân trái điểm một cái. kiếm pháp khinh linh. một chiêu

Phượng điểm đầu đâm hờ mau vào nách trái địch nhân. kế đó thân hình hơi

nghiêng đi. mũi kiếm chớp lên một cái phóng thẳng vào mắt đối phương. vừa

độc vừa chuẩn. đúng là chiêu số ảo diệu trong Việt nữ kiếm pháp.

Trần Huyền Phong cắp Quách Tĩnh dưới nách trái. chợt thấy kiếm tới lập

tức vươn tay phải ra. khuỷu tay nhè nhẹ hất thanh kiếm ra ngoài một cái. thủ

chưởng dùng chiêu Thuận thủy thôi chu trả đòn một chưởng. Hàn Tiểu Oanh

trường kiếm xoay một vòng chênh chếch đâm qua: Nào ngờ cánh tay Trần

Huyền Phong đột nhiên như dài ra thêm nửa thước. Hàn Tiểu Oanh rõ ràng đã

tránh khỏi vẫn bị vỗ một chưởng trúng giữa mi tâm. lập tức ngã lăn xuống đất.

Hai chiêu này qua lại chỉ trong chớp mắt. Trần Huyền Phong hạ thủ không

https://thuviensach.vn

hề lưu tình. kế đó lại vung tay một cái nhằm Thiên linh cái Hàn Tiểu Oanh vồ

xuống. Cửu âm bạch cốt tráo xé gân phá xương. tàn độc vô cùng. đòn này mà

chụp xuống thì đầu Hàn Tiểu Oanh nhất định phải bị thủng năm lỗ. Trương A

Sinh đứng cách nàng vài bước. mắt thấy thế nguy. sự thể nguy cấp. liền liều

mạng nhảy xổ tới đem thân mình che lên đầu Hàn Tiểu Oanh. một trảo ấy của

Trần Huyền Phong chụp xuống. soạt một tiếng năm ngón tay đã cắm ngập vào

lưng Trương A Sinh.

Trương A Sinh gầm lên. ngọn tiêm đao đâm mạnh vào bụng địch nhân.

Trần Huyền Phong đưa tay gạt mạnh. ngọn tiêm đao của Trương A Sinh bắn tung

lên. Trần Huyền Phong thuận tay lại đánh một chưởng. hất Trương A Sinh bay

ra.

Chu Thông. Toàn Kim Phát. Nam Hy Nhân. Hàn Bảo Câu cả kinh. nhất tề

xông mau xuống.

Trần Huyền Phong cao giọng kêu lớn Mụ vợ ác. có sao không ?. Mai Siêu

Phong ôm cứng gốc cây kêu lên thảm thiết Đôi mắt ta đã bị họ đánh mù rồi.

https://thuviensach.vn

Thằng chồng giặc kia. nếu trong bảy đứa cẩu tặc này có một đứa chạy thoát thì ta

sẽ liều mạng với ngươi đấy Trần Huyền Phong kêu lên Mụ vợ ác. ngươi yên

tâm. một đứa cũng không chạy được. Ngươi... ngươi có đau không ? Cứ đứng đó

đừng cử động. Rồi vung tay lại chụp xuống đỉnh đầu Hàn Tiểu Oanh. Hàn Tiểu

Oanh một chiêu Lại lư đả cố lăn ra vài thước. Trần Huyền Phong chửi Còn

muốn trốn à ?. tay trái lại lập tức vồ xuống.

Trương A Sinh bị trọng thương nằm ngửa dưới đất lúc nửa Tĩnh nửa mê

thấy Hàn Tiểu Oanh đang nguy cấp bèn dùng hết sức giơ chân phóng vào tay

trảo của địch nhân. Trần Huyền Phong thuận thế chụp lấy. năm ngón tay lại cắm

ngập vào bắp chân dưới của y. Trương A Sinh lật người bay lên hai tay ôm cứng

lưng Trần Huyền Phong. Trần Huyền Phong chụp lấy gáy y. vận kình muốn ném

y ra ngoài. Trương A Sinh chỉ sợ địch nhân đả thương Hàn Tiểu Oanh. hai tay cứ

ôm cứng không chịu buông. Trần Huyền Phong đập xuống một quyền. bình một

https://thuviensach.vn

cái đánh trúng đỉnh đầu y. Trương A Sinh nhất thời ngất đi. cánh tay cũng buông

ra.

Trong lúc ấy. Hàn Tiểu Oanh đã lật người nhảy lên. vung kiếm ra chiêu.

Nàng không dám khinh suất đứng gần. triển khai thân pháp khinh linh. xoay tròn

quanh người địch nhân. miệng cứ kêu lên Ngũ ca. ngũ ca. anh có sao không ?.

Nàng xoay được hai vòng thì bọn Nam Hy Nhân. Hàn Bảo Câu đã đồng thời

phóng tới. Chu Thông và Toàn Kim Phát cũng đã phóng ám khí ra.

Trần Huyền Phong thấy địch nhân thấy người nào cũng võ công cao cường.

lấy làm ngạc nhiên. nghĩ thầm Trong vùng sa mạc hoang vu này tại sao lại nảy

ra mấy người đối đầu vốn không quen biết như thế này nhỉ ?. bèn cao giọng

quát lớn Mụ vợ ác. bọn người này là ai thế ?. Mai Siêu Phong kêu lên Là đồng

đảng của Phi thiên biển bức em Phi thiên thần long. Trần Huyền Phong hừ một

tiếng. chửi Được. bọn cẩu tặc còn chưa chết. lại tìm tới đây nộp mạng. Y nghĩ

https://thuviensach.vn

tới thương thế của vợ. kêu lên Mụ vợ ác. vết thương ra sao rồi ? Có quan hệ tới

tính mạng không ?. Mai Siêu Phong tức giận nói Giết mau đi. lão nương không

chết được đâu. Trần Huyền Phong thấy vợ ôm cứng gốc cây. không tới giúp đỡ.

biết tuy y thị ngoài miệng nói cứng nhưng nhất định bị thương không nhẹ. trong

lòng nóng nảy. chỉ mong liệu lý hết địch nhân cho mau để tới cứu vợ. Lúc ấy

năm người bọn Chu Thông đã vây tròn lấy y. chỉ có Kha Trấn ác đứng ngoài

chờ thời cơ ra tay.

Trần Huyền Phong dùng sức ném Quách Tĩnh xuống đất một cái. tay trái

thuận thế đánh một quyền tới Toàn Kim Phát. Toàn Kim Phát cả kinh nghĩ thầm

Ném thế này thì thằng hài tử kia còn gì tính mệnh. bèn khom người tránh qua

phát quyền của địch nhân. thuận tay đón lấy Quách Tĩnh. lộn người một cái nhảy

ra hơn một trượng. chiêu Linh miêu bộc thử ấy đã tránh được địch lại cứu được

https://thuviensach.vn

người. thật vừa nhanh vừa khéo. Trần Huyền Phong cũng ngấm ngầm khen ngợi.

Gã Đồng thi này tính tình tàn nhẫn. địch nhân càng mạnh y càng muốn họ

phải chết thê thảm. huống chi địch nhân đã đả thương vợ y thì còn tệ hơn là đả

thương y. Hắc Phong song sát đã sắp luyện thành Cửu âm bạch cốt trảo và Tồi

tâm chưởng đánh nát nội tạng người ta. lúc ấy hỏa hầu đã được tám chín phần. y

đột nhiên hú lên một tiếng quái dị. tay trái dùng chưởng. tay phải dùng trảo. liên

miên đánh tới chỗ yếu hại trên người địch nhân.

Giang Nam ngũ quái biết hôm nay đã tới lúc sống chết trước mắt. đâu dám

có chút nào sơ sót. lập tức hết sức chống cự. không ai dám tới quá gần. vòng vây

càng đánh càng rộng ra. Đánh đến lúc hăng. Hàn Bảo Câu dũng mãnh sấn lên.

dùng Địa đường tiên pháp lăn tròn dưới đất xông vào. chuyên tấn công vào hạ

bàn đối phương. cứ lăn lông lốc dưới đất tấn công không ngớt. Trần Huyền

Phong quả nhiên phân tâm. bùng một tiếng. hậu tâm đã bị đòn gánh của Nam Hy

https://thuviensach.vn

Nhân đánh trúng. Đồng thi đau quá kêu lên be be. tay phải chụp mạnh vào Nam

Hy Nhân một trảo.

Nam Hy Nhân chiếc đòn gánh chưa kịp rút lại thì tay trảo của đối phương

đã tới. lập tức dùng nửa chiêu Thiết bản kiều. nửa người trên ngã mau về phía

sau. chợt thấy khớp xương trên tay Trần Huyền Phong rắc rắc kêu lên một tiếng.

cánh tay đột nhiên dài thêm vài tấc. một bàn tay to đã gần chạm vào mặt mình.

Cao thủ so tài trong việc tiến lui tránh né đều không sai một ly. rõ ràng đã nhìn

thấy tay y vươn ra hết tầm. lúc ấy lại đột nhiên dài thêm ra. làm sao có thể tránh

kịp ? Lập tức bị y đánh một chưởng trúng giữa mặt. năm ngón tay chuẩn bị cắm

vào óc.

Nam Hy Nhân lúc nguy cấp tay phải vung mau. dùng Cầm nã thủ ngoặc lấy

cổ tay Trần Huyền Phong kéo qua bên trái. đúng vào lúc ấy Chu Thông đã nhảy

xổ tới lưng Đồng thi. tay trái như sắt xiết chặt cổ y. Chiêu này toàn bộ phần ngực

https://thuviensach.vn

của mình đều giao cho địch nhân. nhưng y thấy nghĩa đệ tính mạng chỉ còn trong

khoảnh khắc. nên bất kể tới việc phạm vào điều đại kỵ của người học võ. cứu

người là chuyện gấp.

Đang lúc đôi bên liều mạng với nhau. trên không chợt vang bên một tiếng

sét. mây đen che kín vầng trăng. trên núi hoang xòe bàn tay ra không nhìn thấy

ngón. kế đó mưa lớn rào rào đổ xuống. Chỉ nghe hai tiếng lách cách. kế đó là

một tiếng hự. Trần Huyền Phong dùng sức đón sức đã đánh gãy vai trái Nam Hy

Nhân. đồng thời khuỷu tay trái đã đánh vào ngực Chu Thông. Chu Thông chỉ

thấy trước ngực đau buốt. không tự chủ được buông cánh tay đang xiết cổ họng

đối phương ra. người bị hất tung về phía sau. Trần Huyền Phong cũng cảm thấy

chỗ cổ bị y xiết thở rất khó khăn. bèn nhảy qua một bên. đứng thở dốc.

Hàn Bảo Câu trong bóng đêm kêu lớn Mọi người lui ra ! Thất muội. cô có

bị gì không ?. Hàn Tiểu Oanh nói Đừng lên tiếng ?. Nói xong. bước vài bước

https://thuviensach.vn

qua một bên.

Kha Trấn ác lắng nghe tiếng động tĩnh của mọi người. trong lòng kỳ quái.

vội hỏi Nhị đệ. ngươi có bị sạo không ?. Toàn Kim Phát nói Bây giờ đang tối

đen. chẳng ai nhìn thấy ai cả. Kha Trấn ác cả mừng kêu lên Trời giúp ta rồi ?.

Trong Giang Nam thất quái đã có ba người bị trọng thương. vốn đã là thất

bại nhưng lúc ấy đột nhiên mây đen phủ kín bầu trời. mưa lớn ào ào đổ xuống.

Mọi người điều tức ngưng khí. không ai dám động thủ trước. Kha Trấn ác tai

cực thính. trong tiếng mưa rơi vẫn có thể nhận rõ tiếng người thở dốc cách tám

chín bước hoàn toàn không phải là bọn anh em của mình. lập tức hai tay cùng

giang ra. sáu ngọn độc lăng đánh vào chỗ ấy.

Trần Huyền Phong vừa thấy kình phong rít lên. ám khí đã tới trước mắt. vội

vàng nhảy lên. Y võ công đã được chân truyền. lúc tính mạng ngàn cân treo sợi

tóc như thế vẫn có thể tránh hết sáu ngọn độc lăng. lúc áy cũng nhận rõ được

https://thuviensach.vn

phương hướng của địch nhân. Y không nói tiếng nào. đột nhiên vọt lên. song trảo

khua tròn trước mặt một thước. nhảy xổ vào Kha Trấn ác. Kha Trấn ác nghe

tiếng gió tránh qua một bên. đánh trả một trượng. ban ngày hay ban đêm đối với

y cũng không có gì khác nhau. nhưng Trần Huyền Phong không nhìn thấy gì. võ

công chỉ có thể dùng được một phần. Hai người lập tức đánh nhau không gỡ ra

được. Trần Huyền Phong đấu được mười mấy chiêu. trong màn đêm tối đen tựa

hồ bốn phương tám hướng đều có địch nhân xông vào. quyền cước của mình

phát ra có đánh trúng địch nhân hay không thì không hề nắm chắc. trong chớp

mắt cảm thấy như đang trong giấc mộng dữ.

Hàn Bảo Câu và Hàn Tiểu Oanh. Toàn Kim Phát ba người mò mẫm đi cứu

ba người bị thương. tuy biết rõ đại ca tính mạng đang ngàn cân treo sợi tóc

nhưng trong màn đêm tối đen quả thật không sao tới giúp. chỉ biết lo lắng trong

lòng. Trong tiếng mưa rơi rào rào. chỉ nghe chưởng thanh của Trần Huyền Phong

https://thuviensach.vn

vù vù. tiếng thiết trượng của Kha Trấn ác ào ào hai người đánh nhau không đầy

hai ba mươi chiêu nhưng mọi người đứng ngoài vô cùng khẩn trương thấy như đã

qua mấy giờ. Đột nhiên nghe bùng bùng hai tiếng. Trần Huyền Phong điên

cuồng kêu lên mấy tiếng quái dị. rõ ràng đã bị trúng liên tiếp hai trượng. Mọi

người đang mừng thầm đột nhiên ánh chớp lóe sáng soi rõ toàn bộ khu núi.

Toàn Kim Phát vội kêu lên Đại ca coi chừng ? Trần Huyền Phong đã

nhân lúc có ánh sáng lóe lên lách người cất bước vận khí lên vai. bùng một tiếng

vai trái thẳng thắn đón tiếp một trượng của đối phương. tay trái khua một cái đã

chụp cứng ngọn thiết trượng. tay phải vươn ra. tuy ánh chớp đã tắt nhưng tay

phải của y đã đánh tới trước ngực Kha Trấn ác.

Kha Trấn ác cả kinh. bỏ trượng nhảy lui lại. Trần Huyền Phong một đòn

đắc thủ. đời nào chịu bỏ qua cơ hội. một trảo vừa rồi đã xé rách áo trước ngực

đối phương. lập tức biến trảo thành quyền. thân hình bất động. tay phải đột nhiên

https://thuviensach.vn

dài ra. ngầm vận nội công. một quyền đánh thẳng vào ngực Kha Trấn ác. vừa

cảm thấy Kha Trấn ác nhảy ra. liền vung tay trái lên. ngọn thiết trượng như

thương sắt phóng thẳng vào người y. Mấy đòn tấn công liên hoàn ấy chiêu nào

cũng là tuyệt kỹ bình sinh của y. bất giác vô cùng đắc ý ngẩng mặt lên trời hú

lớn. Đúng lúc ấy tiếng sét lại nổ vang.

Trong tiếng sét ánh chớp lại lóe lên. Hàn Bảo Câu vừa thấy thiết trượng bay

thẳng vào đại ca mà Kha Trấn ác vẫn như không biết. vô cùng hoảng sợ ngọn

Kim long tiên bay ra cuốn lấy ngọn thiết trượng.

Trần Huyền Phong kêu lên Bây giờ ta sẽ lấy cái mạng chó của thằng lùn

nhà ngươi !. Rồi nhấc chân phóng qua y. đột nhiên thấy chân vướng một cái

như là thân người. khom người xuống mò một cái thấy người ấy vừa nhỏ vừa

nhẹ; chính là Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh kêu lớn Buông ta ra !. Trần Huyền Phong hừ một tiếng. lúc

ấy ánh chớp lại lóe lên. Quách Tĩnh chỉ thấy người túm mình sắc mặt vàng sẫm.

hai mắt lóe hung quang vô cùng dữ tợn. qua cơn hoảng sợ lại thuận tay rút ngọn

https://thuviensach.vn

chuỳ thủ trong lưng ra đâm vào y. nhát kiếm ấy đâm ngập vào rốn Trần Huyền

Phong. ngọn chuỳ thủ dài tám tấc ngập tới tận cán.

Trần Huyền Phong điên cuồng kêu lên một tiếng ngã vật về phía sau. Công

phu hoành luyện của y thì luyện môn đúng giữa rốn. đừng nói là thanh chuỳ thủ

sắc bén vô cùng. chỉ cần đao kiếm tầm thường đâm trúng vào luyện môn cũng

phải chết ngay lập tức Lúc đối phó với cao thủ. y bảo vệ luyện môn rất kín đáo.

quyết không để quyền cước binh khí của đối phương chạm vào bụng dưới. nhưng

lúc ấy chụp một đứa trẻ con. không hề có ý đề phòng. huống chi trước đó đã túm

lấy nó. biết nó hoàn toàn không biết võ công. không hề biết đạo lý Kẻ bơi giỏi

chết đuối. đất bằng làm lật xe. Trần Huyền Phong võ công rất cao cường lại

chết dưới tay một đứa trẻ con hoàn toàn không biết võ công.

Quách Tĩnh một nhát chuỷ thủ đâm ngã người ta đã hoảng sợ tới mức lục

thần vô chủ. điếng người đứng ngẩn ra một bên. mở miệng định khóc nhưng

khóc không ra tiếng.

https://thuviensach.vn

Mai Siêu Phong nghe tiếng gào thảm của chồng. vợ chồng tình sâu. từ đỉnh

núi xông mau xuống. hụt chân lộn đi mấy vòng. Y thị rơi xuống cạnh chồng. kêu

lên Thằng chồng giặc. ngươi... ngươi sao rồi ?. Trần Huyền Phong yếu ớt đáp

Không xong rồi. mụ... mụ vợ ác... chạy mau đi Mai Siêu Phong nghiến răng

nghiến lợi nói Ta sẽ trả thù cho ngươi!. Trần Huyền Phong nói Bộ kinh ấy...

ấy... đốt đi cho ta. còn bí quyết ở bụng ta... hơi thở không tiếp nối được nữa. chết

ngay đương trường.

Mai Siêu Phong trong lòng đau xót. lập tức vươn tay mò vào ngực y tìm bộ

Cửu âm chân kinh.

Trần Huyền Phong và Mai Siêu Phong là sư huynh sư muội đồng môn. hai

người đều là đệ tử của Đào Hoa đảo chủ Hoàng Dược Sư ngoài Đông Hải. Hoàng

Dược Sư võ công tự thành một phái. luận về công lực. chiêu số quả không kém gì

phái Toàn Chân đứng đầu võ học trong thiên hạ và họ Đoàn oai trấn phương

Nam. Trần Huyền Phong và Mai Siêu Phong học nghệ chưa thành nhưng ngầm

https://thuviensach.vn

tư thông với nhau. biết là nếu bị sư phụ phát hiện thì không những không giữ

được tính mạng mà trước khi chết còn phải chịu hình phạt rất thảm khốc. hai

người lén bàn bạc với nhau. càng nghĩ càng sợ. cuối cùng chọn một đêm tối trời

lặng gió cưỡi thuyền nhỏ lén trốn tới Hoành đảo phía Đông rồi chuyển vào Ninh

Ba Chiết Giang.

Trần Huyền Phong lúc chạy trốn biết võ công của mình trên giang hồ thì

phòng thân có thừa nhưng thành danh thì không đủ. nên một là không làm. hai là

làm thì không thôi. bèn lén vào mật thất của sư phụ lấy trộm nửa bộ Cửu âm

chân kinh mà Hoàng Dược Sư quý báu nhất trốn đi. Hoàng Dược Sư đương nhiên

rất tức giận nhưng vì lúc ấy đã lập lời thề không rời khỏi đảo Đào Hoa một bước.

tâm nguyện chưa thỏa. không thể trái lời thề rời đảo đuổi bắt nên sau lúc quát

tháo như sấm sét lại trút giận lên đầu kẻ khác. đánh gãy hết chân tất cả đám đệ

https://thuviensach.vn

tử còn lại. trục xuất tất cả ra khỏi đảo Đào Hoa. một mình đóng cửa tức giận.

Hắc Phong song sát lần ấy làm liên lụy tất cả các đồng môn phải chịu tai

họa oan ức. nhưng vẫn theo bí truyền trong bộ Cửu âm chân kinh luyện tập. cuối

cùng luyện thành một thân công phu ít thấy trong võ lâm. Bộ Cửu âm chân kinh

này vốn ghi chép những võ học chính phái thượng thừa của Đạo gia. nhưng vợ

chồng Trần Mai chỉ trộm được nửa bộ dưới. không học được tâm pháp nội công

thượng thừa của nửa bộ trên mà đảo Đào Hoa của Hoàng Dược Sư lại là một chi

phái tự mình sáng lập trong võ học. khác hẳn công phu nội công của Đạo gia.

Hắc Phong song sát tính tình tàn nhẫn. chỉ hiểu được một nửa cũng đã thỏa mãn.

học bừa tập ẩu. toàn luyện những võ công âm độc.

Hôm ấy vợ chồng Trần Mai luyện Cửu âm bạch cốt trảo trên núi hoang.

đem chín cái đầu lâu chất thành đống vừa khéo đụng phải anh em Kha. Thấy vợ

chồng y tàn hại người vô cớ bèn ra mặt can thiệp. đôi bên động thủ. Phi thiên

https://thuviensach.vn

thần long Kha Tịch Tà chết dưới chưởng của Trần Huyền Phong. May mà lúc ấy

Cửu âm bạch cốt trảo của hai người Trần Mai còn chưa luyện thành nên Kha

Trấn ác mới chạy thoát được. nhưng đôi mắt đã bị họ đánh mù .

Hai vợ chồng Trần Mai vừa luyện được thần công. qua lại giang hồ không

có địch thủ. loại võ sư tầm thường cố nhiên là thấy mặt bỏ chạy. nhưng ngay các

nhân vật anh hùng thành danh chết dưới tay vợ chồng họ cũng không biết bao

nhiêu mà kể. nên hai vợ chồng được cái ngoại hiệu là Hắc Phong song sát. Họ

thấy sư phụ không xuất hiện lại càng hoành hành không sợ sệt gì. đến khi bị mấy

chục cao thủ trong võ lâm liên thủ tấn công. hai vợ chồng đều bị trọng thương.

lúc ấy mới im hơi náu tiếng ẩn cư. Nhiều năm qua trong võ lâm không nghe thấy

tin tức gì của họ. chỉ cho rằng hai người đã bị trọng thương mà chết. nào ngờ họ

ẩn náu ở vùng sa mạc xa xôi phía Bắc. ngấm ngầm rèn luyện võ công âm độc.

https://thuviensach.vn

Công phu Cửu âm bạch cốt trảo và Tồi tâm chưởng đều được ghi chép trong

Cửu âm chân kinh. Trần Huyền Phong và Mai Siêu Phong tuy là vợ chồng nhưng

y đối với vợ thủy chung vẫn không cho xem nguyên bản chân kinh. chỉ khi mình

tham ngộ luyện thành rồi mới truyền thụ lại cho vợ. Cho dù Mai Siêu Phong năn

nỉ ỉ ôi thế nào y cũng bất kể. nói Bộ chân kinh này có hai phần thượng hạ. ta chỉ

trộm có quyển hạ. tất cả việc rèn căn cơ. tu chân nguyên đều nằm trong quyển

thượng. Nếu ta đưa nàng xem. nàng lại nóng lòng muốn luyện tất cả những công

phu ghi chép trong đó thì nhất định sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. nhẹ thì trọng thương.

nặng thì mất mạng. Võ công ghi trong kinh tuy nhiều nhưng chỉ có phối hợp

được với công phu võ học căn bản của chúng ta mới có thể luyện được.

Mai Siêu Phong nghe thấy có lý. vả lại biết rõ chồng đối với mình vô cùng

chân thành. tuy bình nhật nói chuyện cứ chửi bừa nhau là Thằng chồng giặc.

https://thuviensach.vn

Mụ vợ ác. nhưng thật ra tình nghĩa thâm thiết. vì thế cũng không nói tới chuyện

ấy nữa.

***

Mai Siêu Phong lúc ấy thấy chồng sắp chết mới hỏi tới chuyện đó. nhưng y

đã đứt hơi. chỉ nói được nửa câu. Y thị sờ lên ngực chồng không thấy gì chợt

sửng sốt. đang mò mẫm tìm lại thì bọn Hàn Bảo Câu. Hàn Tiểu Oanh. Toàn Kim

Phát đã nhân lúc mây đen hơi tan. có thể nhìn thấy đối phương đã ùa vào tấn

công.

Mai Siêu Phong hai mắt đã mù. đầu óc hôn mê. rõ ràng chất độc trên ám

khí đã phát tác. y thị và chồng luyện Cửu âm bạch cốt trảo hơn mười năm nay

đều liên tục uống một lượng nhỏ thạch tín rồi vận công đẩy ra. lấy cách thức bất

đắc dĩ ngu xuẩn ấy để gượng gạo tăng thêm nội lực ngoại công. cơ thể nhờ vậy

tự nhiên cũng có khả năng đề kháng chất độc. nếu không thì bị trúng độc lăng

https://thuviensach.vn

của Phi thiên biển bức Kha Trấn ác làm sao có thể kéo dài tính mạng nảy giờ

không chết ? Lúc ấy bèn triển khai Cầm nã thủ. lúc kẻ địch vào sát thì hung dữ

phản kích. Giang Nam tam quái không những không thể làm gì được đối phương

mà còn liên tiếp gặp nguy hiểm.

Hàn Bảo Câu sốt ruột nhảy dựng lên. nghĩ thầm Bọn mình ba người hợp

lực giao đấu với mụ ác bà trọng thương mù mắt mà vẫn không thể đắc thủ thì oai

danh của Giang Nam thất quái mất sạch. Tiên pháp lập tức thay đổi. roạt roạt

roạt ba roi liên hoàn hên tiếp đánh vào hậu tâm Mai Siêu Phong. Hàn Tiểu Oanh

thấy cước bộ của địch nhân loạng choạng. dần dần không còn chi trì được. bèn

phóng mau kiếm tới. Toàn Kim Phát cũng sấn vào tấn công ráo riết.

Đã thấy có thể đắc thủ. đột nhiên cuồng phong nổi lên. mây đen càng dày.

ba người trước mắt lập tức chỉ còn thấy một màn đen tối sầm. Cát đá bị gió cuộn

lên. từ trên không rơi xuống rào rào.

Bọn Hàn Bảo câu đều nhảy ra ngoài nằm phục xuống đất. qua hồi lâu. trận

https://thuviensach.vn

cuồng phong ấy hơi giảm. mưa cũng ngớt dần. sau lớp mây đen bóng trăng dần

dần nhô ra. Hàn Bảo Câu đứng dậy bất giác kêu lên một tiếng. không những

không thấy Mai Siêu Phong đâu mà cả xác Trần Huyền Phong cũng không còn ở

đó ; chỉ thấy Kha Trấn ác. Chu Thông. Nam Hy Nhân. Trương A Sinh bốn người

nằm dưới đất. Quách Tĩnh thì từ từ thò đầu lên phía sau tảng đá. quần áo mọi

người đều ướt sũng nước mưa.

Ba người bọn Toàn Kim Phát vội tới giúp đỡ bốn anh em bị thương. Nam

Hy Nhân tay bị gãy xương. may là không bị nội thương. Kha Trấn ác và Chu

Thông nội công thâm hậu. tuy trúng chưởng của Đồng thi những lấy sức chống

sức. nội tạng cũng chưa bị tổn thương nặng. chỉ có Trương A Sinh liên tiếp

trường hai chiêu Cửu âm bạch cốt tráo. trên đầu lại bị đánh mạnh một quyền. tuy

đã tỉnh lại nhưng tính mạng vẫn còn nguy hiểm.

Giang Nam lục quái thấy y hơi thở thoi thóp. vết thương không thể cứu

https://thuviensach.vn

được. người nào cũng vô cùng đau đớn. Hàn Tiểu Oanh càng lòng đau như dao

cắt Ngũ ca đối với mình có tình nghĩa sâu nặng như thế. trong lòng làm sao

không biết. chỉ là nàng tính tình hào mại. dốc đòng học võ. lạt lẽo về chuyện tình

ái. Trương A Sinh lại suốt ngày cười hì hì hà hà. nên giữa hai người trước nay

chưa từng bộc lộ tình ý. nghĩ tới y vì cứu mạng mình mà đem thân hứng chịu tay

trảo của địch nhân. bất giác vừa cảm động vừa đau xót. ôm chặt Trương A Sinh

khóc lớn.

Trương A Sinh gương mặt to béo bình thường hay cười. lúc ấy vẫn hơi có vẻ

cười cợt. đưa bàn tay đồ tể to như cái quạt ra nhè nhẹ vỗ lên đầu Hàn Tiểu Oanh.

an ủi Đừng khóc. đừng khóc. ta khỏe lắm. Hàn Tiểu Oanh khóc nói Ngũ ca.

em làm vợ anh được không Trương A Sinh hì hì cười hai tiếng. vết thương nhói

lên. thần trí dần dần hôn mê. Hàn Tiểu Oanh nói Ngũ ca. anh yên tâm. em đã là

người của Trương gia rồi. đời này kiếp này quyết không lấy ai khác. Anh chết

https://thuviensach.vn

rồi. em sẽ vĩnh viễn thủ tiết. Trương A Sinh lại cười hai tiếng. hạ giọng nói

Thất muội. trước nay ta đối xử với nàng không tốt. Ta... ta cũng không xứng với

nàng. Hàn Tiểu Oanh khóc nói Anh đối xử với em rất tốt rất tốt em biết mà!.

Chu Thông ứa nước mắt. nhìn Quách Tỉnh nói Ngươi tới đây là muốn theo

bọn ta học võ phải không? Quách Tỉnh nói Phải. Chu Thông nói Vậy từ nay

về sau ngươi phải nghe lời bọn ta. Quách Tỉnh gật đầu vâng dạ. Chu Thông

hắng giọng nói Bảy anh em chúng ta đều là sư phụ của ngươi. hiện tại vị Ngũ sư

phụ kia của ngươi đã sắp quy thiên rồi. ngươi hãy dập đầu bái sư đi. Quách Tỉnh

cũng không biết quy thiên là gì. nghe Chu Thông nói thế lập tức nằm phục

xuống đất bình bình bình ba tiếng không những dập đầu về phía Trương A Sinh.

Trương A Sinh cười thảm một tiếng. nói Được rồi ?. rồi gắng nhịn đau.

nói Hảo hài tử. ta không thể dạy võ công cho ngươi rồi... ờ. thật ra ngươi có học

được võ công của ta cũng vô dụng. Ta đầu óc ngu xuẩn. học võ thì lười biếng.

chỉ cậy mấy phần sức lực nếu năm xưa chịu khó hơn thì hôm nay đã không đến

https://thuviensach.vn

nỗi phải chết ở đây.... Nói tới đó hai mắt trợn ngược. sắc mặt trắng bệch. hít vào

một hơi. nói Ngươi thiên tư cũng không tốt lắm. phải ngàn vạn lần chăm chỉ.

Lúc nào thấy lười biếng thì hãy nhớ lại tình hình Ngũ sư phụ bây giờ.Y muốn

nói thêm nữa. nhưng hơi thở chỉ còn như sợi tơ.

Hàn Tiểu Oanh kề tai vào miệng. chỉ nghe y nói Dạy thằng nhỏ cho tốt.

đừng để thua... lão đạo sĩ xấu xa.... Hàn Tiểu Oanh nói Anh yên tâm. Giang

Nam thất quái chúng ta nhất định không thua. Trương A Sinh cười ngu ngơ mấy

tiếng rồi nhắm mắt tắt hơi.

Lục quái nằm phục xuống đất khóc ầm lên. Bảy người bọn họ kết nghĩa

kim lan. vốn đã tình như ruột thịt. Trong mấy năm nay truy tầm tung tích mẹ con

Quách Tỉnh ra tới tận sa mạc lại càng không ngày nào không ở bên nhau. đột

nhiên một người bị thương dưới tay địch thủ. chết thảm nơi quê người. làm sao

không đau xót ? Sáu người khóc lớn một trận. mới đào một huyệt mộ trên núi

hoang chôn Trương A Sinh.

https://thuviensach.vn

Lúc họ dựng một tảng đá lớn làm bia để ghi nhớ xong. trời đã sáng rõ. Toàn

Kim Phát và Hàn Bảo Câu xuống núi tra xét tưng tích Mai Siêu Phong. Nhưng

sau cơn mưa to gió lớn. dấu chân trên cát đã không còn nhận ra được. không biết

y thị chạy đi đâu. Hai người đuổi theo vài dặm. thấy trên sa mạc cho dù tìm được

dấu vết vẫn không thể có manh mối. đành trở về núi nói lại.

Chu Thông nói ở giữa sa mạc thế này. chắc mụ mù... mụ ác bà ấy cũng

không chạy xa được đâu. Y thị bị trúng độc lăng của đại ca. bây giờ có quá nửa

là đã bị chất độc phát tác chết rồi. Cứ đưa thằng nhỏ này về trước. chúng ta ai bị

thương thì rịt thuốc dưỡng thương. rồi Tam đệ. Lục đệ. Thất muội ba người các

ngươi sẽ truy tìm sau.

Những người kia đều gật đầu khen phải. gạt lệ chia tay với nấm mồ của

Trương A Sinh.

----- Hết hồi thứ tư -----

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Đánh máy: BacQuai

Hồi 5(a)

cung loan bắn điêu

Đoàn người xuống khỏi gò, đi không bao lâu chợt nghe phía trước có tiếng thú dữ gầm rít từng hồi từng hồi vang tới. Hàn Bảo Câu kéo cương thúc ngựa phóng về phía trước, được một lúc chợt con hoàng mã đứng lại, thúc thế nào cũng bất động. Hàn Bảo Câu biết có chuyện lạ bèn nhìn ra xa, chỉ

thấy trước mặt có một đám người xúm thành vòng tròn, có mấy con báo săn đang cắn xé vật gì đó trên mặt đất. Y biết con ngựa sợ báo, bèn nhảy xuống ngựa rút ngọn Kim long tiên ra cầm ở tay bước lên, chỉ thấy hai con báo đang cắn xé một cái xác người trong bụi cát.

Hàn Bảo Câu bước tới vài bước nhìn, thấy cái xác ấy quả nhiên chính là Đồng thi Trần Huyền Phong, nhưng từ xương mỏ ác thẳng xuống bụng dưới có một mảng máu me bê bết như toàn bộ

mảnh da đã bị người ta lột mất. Y ngạc nhiên tự nhủ:

- Đêm qua rõ ràng y bị thằng nhỏ kia đâm một truỷ thủ trúng luyện môn mà chết, tại sao cái xác lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Vả lại người đã chết rồi, sao lại có người tàn hại thi thể của y, không biết là ai hạ độc thủ? Mà là có ý gì? Chẳng lẽ Hắc Phong song sát cũng có kẻ thù ở vùng sa mạc này sao?.

https://thuviensach.vn

Không bao lâu bọn Chu Thông cũng tới, mọi người đều không nghĩ ra duyên cớ, thấy xác Trần

Huyền Phong vẻ mặt vẫn còn hung ác, chết rồi vẫn có dư oai, nhớ lại đêm qua ác đấu trên núi hoang, nếu không có Quách Tĩnh đâm một nhát chuỳ thủ ấy thì người nào cũng khó tránh khỏi đại kiếp, trong lòng đều không lạnh mà run.

Lúc ấy hai con báo đã xé nát cái xác, một đứa nhỏ bên cạnh cưỡi trên lưng ngựa cao giọng gọi báo phu mau kéo báo đi. Nó quay đầu nhìn thấy Quách Tĩnh bèn kêu lên:

- Ô, người núp ở đây. Ngươi không dám tới giúp Đà Lôi, quả thật vô dụng!

Đứa trẻ ấy chính là Đô Sử con trai Tang Côn.

Quách Tĩnh vội kêu lên:

- Các ngươi lại đánh Đà Lôi à? Y đâu rồi?

Đô Sử đắc ý nghênh ngang nói:

- Ta dắt báo đi vồ nó đây. Ngươi đầu hàng mau đi, nếu không thì sẽ vồ luôn cả ngươi.

Nó thấy Giang Nam thất quái đứng cạnh, trong lòng cũng sợ, nếu không đã xua báo tới vồ Quách Tĩnh rồi. Quách Tĩnh nói:

- Đà Lôi đâu?

Đô sử nói:

- Đã bị báo vồ rồi.

Rồi giục bọn báo phu chạy về phía trước.

https://thuviensach.vn

Một tên báo phu khuyên:

- Tiểu công tử, người này là con của Thiết Mộc Chân đại hãn mà.

Đô Sử giơ roi ngựa lên chát một tiếng đập lên đầu y, quát:

- Sợ cái gì? Ai bảo hôm nay nó động thủ đánh ta? Đi mau.

Tên báo phu kia không dám chống lại, đành kéo báo đi theo. Một tên báo phu khác sợ gây ra đại họa, quay đầu nhìn qua kêu lên:

- Ta đi bẩm cho Thiết Mộc Chân Đại hãn.

Đô Sử vừa định quát giữ lại, tên báo phu ấy đã chạy đi như bay. Đô Sử hậm hực nói:

- Được rồi, chúng ta cứ vồ Đà Lôi trước, xem bác Thiết Mộc Chân tới sẽ làm gì?

Rồi vung roi thúc ngựa phóng đi.

Quách Tĩnh tuy sợ báo nhưng vẫn lo lắng cho sự an nguy của nghĩa huynh, bèn nói với Hàn Tiểu Oanh sư phụ:

- Nó sai báo vồ nghĩa huynh của con, để con đi bảo y trốn mau.

Hàn Tiểu Oanh nói:

- Nếu ngươi tới đó cũng sẽ bị báo vồ, chẳng lẽ ngươi không sợ à?

Quách Tĩnh nói:

- Con sợ chứ.

Hàn Tiểu Oanh nói:

https://thuviensach.vn

- Vậy ngươi có đi không?.

Quách Tĩnh không chút ngần ngừ, nói:

- Con đi.

Rồi sải chân chạy mau về phía trước.

Chu Thông vì vết thương đau quá, nằm ngửa trên yên ngựa, thấy hành động ấy của Quách rất có lòng nghĩa hiệp, bèn nói:

- Thằng nhỏ này tuy ngu ngốc nhưng đúng là người trong bọn ta.

Hàn Tiểu Oanh nói:

- Tứ ca nhãn lực thật không sai. Chúng ta mau đi cứu người.

Toàn Kim Phát kêu lên:

- Thằng tiểu ác bá ấy nuôi báo săn, nhất định là con cháu của đại tù trưởng. Mọi người cẩn thận đấy, đừng gây ra chuyện gì, chúng ta còn có ba người đang bị thương.

Hàn Bảo Câu triển khai công phu khinh công vọt tới sau lưng Quách Tĩnh quờ một cái túm lấy nó đặt lên vai. Y tuy thân lùn chân ngắn nhưng hai chân di động cực kỳ mau lẹ, trong chớp mắt đã ra được mấy trượng. Quách Tĩnh ngồi trên đầu vai nần nẫn của y như cưỡi trên lưng tuấn mã, vừa mau vừa vững. Hàn Bảo Câu chạy tới cạnh con Truy phong hoàng tung người vọt lên, cõng cả Quách Tĩnh nhảy lên lưng ngựa, trong chớp mắt đã vượt qua bọn Đô Sử và mấy con báo, phóng thêm một lúc quả nhiên nhìn thấy mười mấy đứa nhỏ đang vây chặt Đà Lôi. Bọn này nghe lệnh Đô Sử, đều không xông vào tấn công, chỉ vây chặt không cho nó chạy thoát.

Đà Lôi học được ba chiêu xảo diệu của Chu Thông, đêm ấy luyện tập thật thành thục, sáng sớm hôm sau tìm Quách Tĩnh không gặp, cũng không gọi

https://thuviensach.vn

Tam ca Oa Khoát Đài giúp đỡ, một mình tới đánh nhau với Đô Sử. Đô Sử mang theo bảy tám đứa nhỏ giúp đỡ thấy nó chỉ tới một mình, vô cùng ngạc nhiên. Đà Lôi nói chỉ có thể đánh nhau với từng đứa chứ không thể đánh cả bọn một lúc. Đô Sử đâu coi nó ra gì tự nhiên ưng thuận. Nào ngờ vừa động thủ. Đà Lôi luân phiên sử dụng ba chiêu xảo diệu ấy lần lượt đánh ngã bảy tám đứa nhỏ bên phe Đô Sử.

Nên biết ba chiêu số mà Chu Thông dạy cho nó ấy tuy giản dị nhưng chính là phát huy chỗ ảo diệu của Không không quyền. Đà Lôi mười phần thông minh mà ba chiêu ấy lại không có biến hóa gì phức tạp, vì vậy vừa học là biết, đem ra sử dụng, bọn trẻ con Mông Cổ dĩ nhiên không đứa nào chống được. Người Mông Cổ rất trọng lời hứa, đã nói trước là đơn đả độc đấu thì trong bọn trẻ con tuy có đứa rất tức giận cũng không cùng lúc xông vào.

Đô Sử bị Đà Lôi đánh ngã hai lần liên tiếp, trên mũi lại trúng một quyền, sau cơn tức giận chạy về

nhà đem báo của cha ra. Đà Lôi một mình đánh thắng đám trẻ con đang rất đắc ý, đứng giữa vòng vây đưa mắt ngạo nghễ, cũng không nghĩ cách xông ra, nào ngờ đại họa đã tới trước mắt.

Quách Tĩnh từ xa kêu lớn:

- Đà Lôi. Đà Lôi, chạy mau đi. Đô Sử mang báo ra vồ ngươi đấy!

Đà Lôi nghe thế cả kinh, muốn xông ra khỏi vòng vây, nhưng bọn trẻ con cản trở bốn phía không sao thoát thân, không bao lâu bọn Hàn Tiểu Oanh và Đô Sử cũng lần lượt phóng tới, kế là bọn báo phu dẫn hai con báo tới.

Giang Nam lục quái nếu muốn ngăn trở thì ra tay là có thể bắt sống Đô Sử nhưng họ không muốn can thiệp vào chuyện người khác, lại muốn xem Đà Lôi và Quách Tĩnh đối phó nguy hiểm thế nào nên lúc ấy hoàn toàn không ra tay.

https://thuviensach.vn

Chợt nghe sau lưng tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, mấy người phóng ngựa như bay tới, một người trên ngựa cao giọng quát lớn:

- Không được thả báo ra, không được thả báo ra!

Đó chính là bọn Mộc Hoa Lê. Bác Nhĩ Hốt, tứ kiệt được tên báo phu kia báo tin, không kịp báo cho Thiết Mộc Chân, vội vàng lên ngựa tới ngăn cản.

Thiết Mộc Chân và Vương Hãn. Trát Mộc Hợp. Tang Côn đang ngồi trong lều Mông Cổ tiếp chuyện anh em Hoàn Nhan Hồng Hy, nghe báo phu bẩm lại, giật nảy mình vội vàng ra trướng lên ngựa.

Vương Hãn nói với đám thân binh tả hữu:

- Mau tới truyền lệnh của ta không cho Đô Sử làm bậy, ngàn vạn lần không được làm con của Thiết Mộc Chân Đại hãn bị thương!

Đám thân binh vâng lệnh, lên ngựa phóng mau đi. Hoàn Nhan Hồng Hy đêm qua chưa được thấy trò vui báo đánh nhau với người đang buồn bực, lúc ấy tinh thần phấn chấn, đứng lên nói:

- Tất cả đi xem xem.

Hoàn Nhan Hồng Liệt nghĩ thầm Nếu báo của Tang Côn vồ chết con Thiết Mộc Chân, hai nhà họ sẽ

bất hòa, nếu vì thế mà hiềm khích đánh nhau đến lúc đôi bên cùng chết thì quả thật là phúc của Đại Kim ta?.

Anh em Hoàn Nhan. Vương Hãn. Tang Côn. Trát Mộc Hợp một đoàn phóng ngựa tới, chỉ thấy hai

con báo săn vòng da trên cổ đã nới lỏng ra, bốn chân chụm lại, cổ họng không ngừng phát ra tiếng gầm gừ, trước mặt là hai đứa nhỏ, chính là Đà

https://thuviensach.vn

Lôi và nghĩa đệ Quách Tĩnh.

Thiết Mộc Chân và tứ kiệt dây cung đã kéo căng, mũi tên chĩa thẳng vào hai con báo, nhìn chằm chằm không chớp mắt. Thiết Mộc Chân tuy thấy con nhỏ đang gặp nguy hiểm nhưng biết hai con báo này là vật Tang Côn yêu thích, bắt nuôi từ nhỏ đến lúc to lớn hung dữ như thế quả thật không phải một sớm một tối có thể làm được, chỉ cần chúng không vồ con mình thì cũng không muốn phát tên bắn chết.

Đô Sử thấy nhiều người tới, cậy được ông nội và cha chiều chuộng, lại càng ra vẻ oai phong, luôn miệng quát tháo sai báo vồ người. Vương Hãn kêu lên:

- Không được!

Chợt nghe phía sau có tiếng vó ngựa vang lên gấp rút, một người cưỡi ngựa hồng phi như bay tới, một người đàn bà trung niên ngồi trên lưng ngựa; khoác áo da điêu, trong bọc có một đứa con gái nhỏ, nhảy xuống ngựa bước tới, chính là vợ Thiết Mộc Chân, mẹ của Đà Lôi.

Nàng đang trong lều Mông Cổ nói chuyện với vợ Tang Côn, nghe tin vội vàng bế con gái là Hoa Tranh tới thấy con đang gặp nguy hiểm, vừa sợ vừa giận, kêu lên:

- Bắn tên mau!

Rồi thuận tay thả con gái xuống đất.

Lúc ấy nàng tập trung chú ý tới con trai, lại quên chiếu cố con gái. Cô nhỏ Hoa Tranh này mới được bốn tuổi đâu biết báo hung dữ, cười hì hì chạy tới cạnh anh, nhìn thấy con báo toàn thân có đốm có vằn rất đẹp mắt còn nói là giống chó săn của Nhị ca Sát Hợp Đài nuôi rồi đưa tay định sờ lên đầu báo. Mọi người hoảng hốt quát bảo đừng, nhưng đã không kịp.

https://thuviensach.vn

Hai con báo vốn đã lấy thế chuẩn bị vồ, chợt thấy có người bước lên, cùng gầm vang vọt tới. Mọi người cùng bật tiếng la hoảng.

Thiết Mộc Chân tuy đã ngắm rất chuẩn nhưng Hoa Tranh đột nhiên bước lên, quả thật rất bất ngờ, chỉ thấy trong chớp mắt đôi báo đã vọt lên. Lúc ấy Hoa Tranh đang đứng giữa Thiết Mộc Chân và đôi báo, che mất chỗ yếu hại của chúng, phát tên chỉ có thể làm chúng bị thương chứ nhất thời không chết ngay, chỉ thêm hung dữ. Tứ kiệt vứt cung rút đao, nhất tề xông vào. Chỉ thấy Quách Tĩnh lăn tròn dưới đất ôm lấy Hoa Tranh, lúc ấy chân trước của một con báo đã chụp tới đầu vai Quách Tĩnh.

Tứ kiệt rút đao uốn người sấn vào chợt nghe vù vù vù mấy tiếng gió rít vang lên bên tai, hai con báo đột nhiên lăn tròn về phía sau, không ngừng gầm thét lăn lộn, qua một lúc thì nằm ngửa bụng lên trời, không hề động đậy.

Bác Nhĩ Hốt bước qua nhìn, chỉ thấy trên đầu hai con báo máu tươi chảy ròng ròng, rõ ràng đã bị cao thủ dùng ám khí đánh xuyên vào óc mời có thể lập tức táng mạng. Y quay đầu nhìn chỉ thấy sáu người đàn ông đàn bà người Hán thần sắc thản nhiên đứng bên cạnh nhìn, biết là ám khí do họ phóng ra. Vợ Thiết Mộc Chân vội vàng bế Hoa Tranh đang sợ hãi khóc ngất người trên tay Quách Tĩnh, luôn miệng an ủi, đồng thời kéo Đà Lôi vào lòng.

Tang Côn tức giận nói:

- Ai đánh chết đôi báo?

Mọi người im lặng không đáp. Kha Trấn Ẩc nghe tiếng đôi báo gầm vang, sợ chúng làm hại Quách Tĩnh bèn ném ra bốn ngọn Thiết tật lê, chỉ là vung tay một cái lúc ấy mọi người đều chăm chú nhìn vào đôi báo, càng không ai chính mắt thấy y thi triển ám khí.

Thiết Mộc Chân cười nói:

https://thuviensach.vn

- Tang Côn huynh đệ, khi về ta sẽ đền ngươi bốn con báo thật đẹp, lại thêm tám đôi hắc ưng.

Tang Côn cả giận không nói tiếng nào.

Vương Hãn tức giận chửi mắng Đô Sử. Đô Sử bị nhục mạ trước đám đông, chợt lên cơn lăn lộn dưới đất gào khóc Vương Hãn quát bảo nín đi, nó cũng không đếm xỉa gì tới.

Thiết Mộc Chân cảm kích ân tình năm xưa của Vương Hãn, nghĩ thầm không thể vì chuyện nhỏ này mà để mất hòa khí giữa hai nhà, lập tức mĩm cười cúi xuống bế Đô Sử lên. Đô Sử chỉ kêu khóc giẫy giụa giằng ra, nhưng bị Thiết Mộc Chân nắm chặt cổ tay, làm sao mà giằng ra được? Thiết Mộc Chân nhìn Vương Hãn cười nói:

- Nghĩa phụ, bọn trẻ con đùa giỡn nghịch ngợm có gì quan trọng? Con thấy thằng nhỏ này hay lắm, con muốn đem đứa con gái này gả cho nó, cha thấy sao?

Vương Hãn thấy Hoa Tranh hai mắt như làn nước, da trắng như mỡ dê, trong trắng đáng yêu, trong lòng rất mừng, ha hả cười nói:

- Như vậy có gì là không tốt? Chúng ta thân lại càng thân, hay là gả cháu gái lớn của ta cho Truật Xích con trai ngươi?.

Thiết Mộc Chân mừng rỡ nói:

- Đa tạ nghĩa phụ.

Rồi quay qua Tang Côn nói:

- Tang Côn huynh đệ, chúng ta là thông gia với nhau rồi.

Tang Côn tự cho mình xuất thân cao quý, trước nay đối với Thiết Mộc Chân vừa đố ky vừa coi thường, rất không muốn kết thông gia với y, nhưng

https://thuviensach.vn

lệnh của phụ vương không thể trái, đành gượng gạo mỉm cười.

Hoàn Nhan Hồng Liệt chợt nhìn thấy Giang Nam lục quái, giật nảy mình nghĩ thầm:

- Họ tới đây làm gì? Nhất định là để đuổi bắt mình. Không biết lão ác đạo họ Khưu kia có cùng tới không?

Lúc ấy y có vô số binh tướng bảo vệ, vốn cũng không sợ gì vẻn vẹn sáu người, nhưng nếu hạ lệnh bắt họ chỉ sợ lại gây ra mối họa, thấy lục quái đang nghe bọn Thiết Mộc Chân trò chuyện, hoàn toàn chưa nhìn thấy mình, lập tức quay đầu qua một bên, thúc ngựa lui lại phía sau bọn vệ sĩ, trầm ngâm nghĩ cách đối phó, hoàn toàn không nghĩ ngợi gì tới việc Vương Hãn và Thiết Mộc Chân hai nhà kết thông gia.

Thiết Mộc Chân biết chính Giang Nam lục quái đã cứu mạng con gái mình, đợi bọn Vương Hãn đi rồi bèn sai Bác Nhĩ Hốt thưởng vàng bạc da thú cho họ rồi xoa đầu Quách Tĩnh, luôn miệng khen nó can đảm, lại có nghĩa khí, việc lăn xả vào cứu người không tiếc tính mệnh như thế đừng nói là một đứa trẻ con, ngay người lớn cũng không dễ mà làm được. Hỏi nó tại sao lại dám xông vào cứu Hoa Tranh. Quách Tĩnh cứ ngơ ngơ không trả lời được, hồi lâu mới nói:

- Vì báo muốn vồ người mà!

Thiết Mộc Chân hô hô cười rộ. Đà Lôi lại kể lại chuyện đánh nhau với Đô Sử. Thiết Mộc Chân nghe nói Đô Sử kể lại chuyện nhục nhã của y trước đây, trong lòng tức giận nhưng không nói gì, chỉ dặn Từ nay trở đi đừng đếm xỉa gì tới nó nữa. Trầm ngâm một thoáng, lại nói với Toàn Kim Phát:

- Các ngươi ở lại dạy võ nghệ cho con ta, muốn bao nhiêu tiền bạc?.

Toàn Kim Phát nghĩ thầm: Bọn mình đáng muốn tìm chỗ an thân để dạy võ nghệ cho Quách Tĩnh, nếu ở lại đây thì không còn gì tốt hơn. Lúc ấy bèn

https://thuviensach.vn

đáp:

- Đại hãn chịu thu lưu chúng tôi thì đó là điều muốn mà còn không được, xin Đại hãn cứ tùy ý ban thưởng, chúng tôi đời nào lại dám so kè nhiều ít?.

Thiết Mộc Chân rất mừng, dặn Bác Nhĩ Hốt chiếu cố cho sáu người, rồi giục ngựa quay về đưa tiễn anh em Hoàng Nhan.

Giang Nam lục quái thong thả đi phía sau, vừa đi vừa bàn bạc. Hàn Bảo Câu nói:

- Mảnh da trước bụng Trần Huyền Phong bị lột mất, người hạ thủ ắt là kẻ thù của y.

Toàn Kim Phát nói:

- Hắc Phong song sát hung dữ tàn ác, kết oán khắp nơi, chuyện đó không có gì lạ. Chỉ là không biết tại sao kẻ thù của y lại không chặt đầu hay mổ bụng mà lại chỉ lột miếng da bụng?

Kha Trấn Ầc nói:

- Nãy giờ ta cũng chỉ nghĩ tới việc này, lý do bên trong quả thật nghĩ không ra. Việc gấp nhất hiện nay là phải tìm cho ra nơi Thiết thi ẩn náu.

Chu Thông nói:

- Đúng thế, người này mà không trừ được, rốt lại sẽ thành hậu hoạn. Tôi e rằng y thị sau khi trúng độc lăng vẫn chưa chết.

Hàn Tiểu Oanh rơi nước mắt nói:

- Mối thù lớn của Ngũ ca chẳng lẽ không trả sao?.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy bọn Hàn Bảo Câu. Hàn Tiểu Oanh. Toàn Kim Phát ba người cưỡi khoái mã đi tìm khắp bốn phía, nhưng liên tiếp mấy ngày thủy chung vẫn không thấy dấu vết gì của Mai Siêu Phong. Hàn Bảo Câu nói:

- Mụ ác bà này hai mắt đã trúng độc lăng của đại ca, nhất định đã bị chất độc phát tác, chết rũ ở hang sâu khe vắng nào rồi.

Mọi người đều cho rằng ắt là như thế. Kha Trấn Ầc thừa biết sự lợi hại độc ác của Hắc Phong song sát, trong lòng vẫn thầm lo lắng, nghĩ thầm nếu không phải chính tay mình sờ được xác chết của y thị

thì đó vẫn là một mối lo lớn, nhưng sợ làm các nghĩa đệ nghĩa muội lo lắng nên không nói ra.

***

Giang Nam lục quái từ đó định cư ở sa mạc dạy võ công cho Quách Tĩnh và Đà Lôi. Thiết Mộc Chân biết bản lĩnh cận chiến ấy chỉ có thể phòng thân chứ không đủ để xưng vương chiếm đất, vì vậy bắt Đà Lôi và Quách Tĩnh chỉ học quyền cước qua loa, còn phần lớn thời gian thì học các công phu cưỡi ngựa bắn tên, xung thành hãm trận trên chiến trường. Loại tài năng này thì không phải là sở trường của lục quái, nên người dạy hai đứa chủ yếu vẫn là Thần tiễn thủ Triết Biệt và Bác Nhĩ Hốt.

Cứ mỗi buổi chiều Giang Nam lục quái lại gọi riêng Quách Tĩnh tới, quyền kiếm ám khí, khinh công nội công từng môn, từng môn dạy cho. Quách Tĩnh thiên tư ngu độn nhưng được cái là biết chỉ có dựa vào nhưng công phu ấy mới trả thù được cho cha nên cắn răng vùi đầu khổ luyện. Tuy nó lãnh hội được rất ít những chỗ khéo léo uyển chuyển của Chu Thông. Toàn Kim Phát. Hàn Tiểu Oanh, nhưng công phu cơ bản của Hàn Bảo Câu và Nam Hy Nhân dạy cho thì nó nhất nhất luyện tập theo, quả nhiên luyện thành rất thuần thục. Nhưng những công phu căn bản ấy cũng chỉ có thể

https://thuviensach.vn

làm thân thể khỏe mạnh mà thôi, rốt lại vẫn không phải là thủ đoạn khắc địch chế thắng. Hàn Bảo Câu thường nói:

- Ngươi luyện công cũng như lạc đà mạnh thì mạnh đấy, nhưng lạc đà có đánh thắng được báo

không?

Quách Tĩnh nghe thế chỉ cười ngờ nghệch.

Lục quái tuy ra sức dạy dỗ không hề trễ nải, nhưng thấy dạy mười chiêu thì nó chỉ học được không đầy một chiêu cũng không khỏi chán nản, lúc ngồi riêng nói chuyện với nhau chỉ lắc đầu thở dài, đều biết muốn thắng được đồ đệ của Khưu Xử Cơ thì chỉ có một trong trăm phần, có điều cái hẹn còn đó, chẳng lẽ bỏ ngang nửa chừng. Nhưng Toàn Kim Phát là người buôn bán, giỏi tính toán, thường nói:

- Khưu Xử Cơ muốn tìm được vợ họ Dương, nhiều lắm cũng chỉ có tám phần hy vọng, trước mắt

chúng ta đã thắng được hai phần rồi. Vợ họ Dương biết đâu lại sinh ra con gái, chỉ có một nửa là sinh được con trai, chúng ta lại thắng được bốn phần nữa. Nếu là con trai cũng chưa chắc đã nuôi được đến lớn, chúng ta lại thắng thêm một phần. Cứ cho là nuôi được đến lớn đi, thì biết đâu cũng ngu ngốc như Tĩnh nhi. Cho nên tôi nói chúng ta đã chiếm được tám phần thắng rồi.

Ngũ quái nghĩ nói thế cũng không sai, nhưng nói con trai họ Dương học võ cũng ngu xuẩn như

Quách Tĩnh thì chẳng qua chỉ là lời an ủi của Toàn Kim Phát. Nhưng rốt lại Quách Tĩnh tính nết thuần hậu, lại biết vâng lời lục quái, về nhân cách của y thì vô cùng vui mừng.

https://thuviensach.vn

Trên thảo nguyên sa mạc phía bắc, mùa hè cỏ xanh, mùa đông tuyết trải, thấm thoát đã qua mười năm. Quách Tĩnh đã là một thiếu niên mười sáu tuổi to lớn khỏe mạnh, chỉ còn cách cái hẹn hai năm.

Giang Nam lục quái đốc thúc y càng nghiêm ngặt, bắt y tạm ngừng luyện tập cung ngựa, từ sáng đến tối chỉ khổ luyện quyền kiếm.

Trong mười năm ấy. Thiết Mộc Chân chinh chiến không ngừng, thôn tính rất nhiều bộ tộc trên sa mạc. Y thống suất quân sĩ kỷ luật nghiêm minh, ai cũng dũng cảm thiện chiến, y lại trí dũng song toàn, hoặc lấy sức đánh, hoặc dùng mưu cướp, tung hoành ở phương bắc không ai chống nổi. Lại thêm bò ngựa sinh sôi nảy nở, nhân khẩu cũng tăng lên, dần dần đã có cái thế sánh ngang Vương Hãn.

***

Gió bắc dần tắt, tuyết lớn ngừng rơi, sa mạc phương bắc vẫn còn giá lạnh.

Hôm ấy là tiết Thanh minh. Giang Nam lục quái dậy sớm, mang lễ vật tam sinh cùng Quách Tĩnh đi tảo mộ Trương A Sinh. Người Mông Cổ không định cư một chỗ, lúc ấy chỗ họ ở cách mộ Trương A Sinh khá xa, ngựa hay phóng mau hơn nửa ngày mới tới. Bảy người lên núi hoang, quét dọn tuyết đọng trên mộ, đốt nến thắp hương quỳ lạy trước phần mộ.

Hàn Tiểu Oanh lầm rầm khấn khứa Ngũ ca, mười năm nay chúng tôi dốc lòng dốc sức dạy dỗ thằng nhỏ này, chỉ là y thiên tư không cao, không thể học hết công phu của chúng tôi. Nhưng mong Ngũ ca trên trời linh thiêng phù hộ, lúc tỷ võ năm tới ở Gia Hưng đừng để y làm mất oai phong của Giang Nam thất quái chúng ta. Lục quái vốn đều sinh trưởng ở vùng Giang Nam sông nước êm đềm, lần này cư ngụ trên sa mạc gió sắc như dao suốt mười sáu năm, băng tuyết phôi pha, râu tóc đều lốm đốm bạc. Hàn Tiểu Oanh phong tư tuy không giảm nhưng cũng không còn nhan sắc như xưa.

https://thuviensach.vn

Chu Thông nhìn tới mấy đống đầu lâu cạnh phần mộ trải gió tuyết mười năm vẫn chưa mục nát, trong lòng cảm khái vô cùng. Trong bấy nhiêu năm y và Toàn Kim Phát hai người đã sục sạo khắp từng xó hang góc động trong mấy trăm dặm chung quanh để tìm xác Thiết thi Mai Siêu Phong.

Người này nếu trúng độc mà chết nhất định phải còn hài cốt, còn nếu chưa chết thì một người đàn bà mù lòa như y thị rất khó có thể ẩn náu suốt bấy nhiêu năm mà không để lộ ra dấu vết, nào ngờ y thị

lại như hồn ma đột nhiên mất tích, chỉ còn một ngôi mộ nhỏ, mấy đống đầu lâu trên núi hoang ghi lại ác tích của Hắc Phong song sát năm xưa.

Bảy người bày rượu thịt ra ăn uống trước phần mộ rồi trở về, nghỉ ngơi một lúc, lục quái bèn dắt Quách Tĩnh ra sườn núi luyện võ.

Hôm ấy y và Tứ sư phụ Nam Sơn tiều tử Nam Hy Nhân đối chiêu luyện Khai sơn chưởng pháp. Nam Hy Nhân cố ý giục y thi triển hết công phu, liên tiếp đánh bảy tám mươi chiêu, chợt chưởng trái vỗ

ra một cái, lật người dùng một chiêu Thương ưng bác thố, tay chưởng từ trên đập xuống. Quách Tĩnh đang định lui lại biến chiêu thì Nam Hy Nhân kêu lên:

- Nhớ lấy chiêu này?

Tay trái vươn ra vỗ vào trước ngực Quách Tĩnh. Quách Tĩnh chưởng phải lập tức dựng lên, một chưởng này cũng kể là rất nhanh. Nhưng Nam Hy Nhân chưởng trái đã đánh tới chát một tiếng song chưởng giao nhau, tuy chỉ dùng ba thành công lực nhưng Quách Tĩnh thân hình đã không tự chủ

được lảo đảo ngã xuống. Y chống hai tay xuống đất một cái, lập tức đứng lên, mặt đầy vẻ xấu hổ.

https://thuviensach.vn

Nam Hy Nhân đang định chỉ điểm cho y về chỗ tinh yếu của chiêu này, chợt trong đám cây rậm vang lên hai tiếng cười, kế đó một thiếu nữ bước ra vỗ tay cười nói:

- Quách tĩnh lại bị sư phụ đánh phải không?

Quách Tĩnh đỏ bừng mặt nói:

- Ta đang luyện quyền, cô đừng tới quấy rầy!

Thiếu nữ ấy cười nói:

- Ta lại thích xem ngươi bị đánh?.

Thiếu nữ ấy chính là Hoa Tranh con gái út của Thiết Mộc Chân. Nàng tuổi cũng xấp xỉ Đà Lôi.

Quách Tĩnh, từ nhỏ vẫn cùng nhau chơi đùa. Nàng vì được cha mẹ yêu chiều nên tính nết không khỏi có chỗ kiêu căng. Quách Tĩnh thì tính tình ngay thẳng, lúc nàng vô lý gây sự thì nhất định không nhường nhịn, nhưng sau khi cãi cọ không lâu lại làm hòa với nhau, lần nào cũng là Hoa Tranh tự biết mình vô lý, tới năn nỉ y. Mẹ Hoa Tranh nghĩ tới việc Quách Tĩnh từng xả thân cứu mạng con gái khỏi miệng báo nên đối xử với y rất có biệt nhãn, thường đưa biếu mẹ con y thức ăn thức mặc và gia súc.

Quách Tĩnh nói:

- Ta đang chiết chiêu với sư phụ, cô tránh ra đi!

Hoa Tranh cười nói:

- Chiết chiêu cái gì? Bị đánh thì có!

Đang trò chuyện chợt có mấy tên quân Mông Cổ cưỡi ngựa phi tới, viên Thập phu trưởng đi đầu tới gần liền tung người nhảy xuống ngựa, khẽ

https://thuviensach.vn

khom lưng nhìn Hoa Tranh, nói:

- Hoa Tranh! Đại hãn gọi cô về!

Lúc ấy người Mông Cổ chất phác không biết văn hoa, xưng hô không cung kính như người Hán, tuy Hoa Tranh là con gái của Đại hãn nhưng mọi người vẫn gọi thẳng tên. Hoa Tranh nói:

- Có chuyện gì vậy?

Viên Thập phu trưởng nói:

- Sứ giả của Vương Hãn tới rồi.

Hoa Tranh lập tức cau mày, tức giận nói:

- Ta không về.

Viên Thập phu trưởng nói:

- Cô mà không về Đại hãn sẽ nổi giận đấy.

Hoa Tranh lúc nhỏ đã được cha hứa gả cho cháu nội Vương Hãn là Đô Sử, nhưng trong bấy nhiêu năm lại gần gũi thân thiết với Quách Tĩnh, tuy ai cũng còn nhỏ chẳng biết gì là tình ái, nhưng mỗi khi nghĩ tới tương lai phải chia tay Quách Tĩnh về làm vợ Đô Sử nổi tiếng rông càn ngang ngược thì vẫn không thích, lúc ấy chẩu miệng ra im lặng không đáp, một lúc sau rốt lại cũng không dám trái lệnh cha, bèn theo viên Thập phu trưởng ra về. Vốn là Vương Hãn và Tang Côn thấy Đô Sử đã lớn, muốn chọn ngày thành hôn nên sai người đưa lễ vật qua. Thiết Mộc Chân muốn nàng gặp mặt sứ giả.

***

https://thuviensach.vn

Đêm ấy Quách Tĩnh ngủ đến nửa đêm chợt nghe ngoài lều có người khẽ vỗ tay ba tiếng, y ngồi dậy chợt nghe có người dùng tiếng Hán gọi Quách Tĩnh, ngươi ra đây Quách Tĩnh hơi ngạc nhiên, nghe giọng nói không quen bèn vén một góc lều lên nhìn ra ngoài, dưới ánh trăng chỉ thấy có một người đứng dưới gốc cây lớn phía trái trước mặt.

Quách Tĩnh ra khỏi lều tới gần, chỉ thấy người ấy mặc áo rộng, tóc búi, không giống đàn ông không giống đàn bà, diện mạo bị bóng cây che khuất không nhìn rõ được. Té ra người ấy là đạo sĩ. Quách Tĩnh xưa nay lại chưa từng gặp đạo sĩ, bèn hỏi:

- Ngươi là ai? Tìm ta có chuyện gì?

Người ấy nói:

- Ngươi là Quách Tĩnh phải không?

Quách Tĩnh đáp:

- Phải!

Người ấy nói:

- Thanh chủy thủ chặt sắt như bùn của ngươi đâu? Lấy ra cho ta xem.

Rồi thân hình chớp lên một cái đã tới trước mặt, phát chưởng đánh vào ngực y.

Quách Tĩnh thấy đối phương vô cớ xuất thủ đánh người, vả lại đòn ra hung mãnh, trong lòng ngạc nhiên, lập tức lách người tránh qua, quát:

- Làm gì thế?.

Người ấy cười nói:

https://thuviensach.vn

- Thử xem võ công của ngươi ra sao.

Tay trái vung ra đánh một quyền vào mặt Quách Tĩnh, kình lực vô cùng lợi hại.

Quách Tĩnh lửa giận bừng lên, nghiêng người tránh qua, vươn tay chụp vào cổ tay đối phương, tay trái chụp vào khuỷu tay địch nhân, chiêu Tráng sĩ đoạn uyển trong Phân cân thác cốt thủ này chỉ cần địch nhân bị nắm trúng cổ tay thì khuỷu tay nhất định sẽ bị giữ, đẩy về trước rồi giật xuống dưới một cái, cách một tiếng, khớp xương cổ tay sẽ lập tức rời khỏi chỗ. Đây là công phu Phân cân thác cốt mà Nhị sư phụ Chu Thông dạy y.

Chu Thông tuy cử chỉ ngôn ngữ rất hoạt kê, nhưng tâm tư lại rất tinh tế, y và Kha Trấn Ầc bàn riêng với nhau mấy lần, đều nghĩ rằng Mai Siêu Phong tuy hai mắt trúng độc lăng nhưng võ công quái đi, biết đâu lại có thể chừa khỏi, y thị nếu chưa chết ắt tới trả thù, càng tới chậm thì càng chuẩn bị chu đáo, thủ đoạn ắt cũng càng tàn độc. Cho nên mười năm nay tuy Mai Siêu Phong thủy chung không hề xuất hiện nhưng lục quái không những không dám trễ nải mà càng gia tâm đề phòng. Chu Thông mỗi lần nhìn tới năm vết sẹo trên mu bàn tay bị Mai Siêu Phong gây thương tích thì trong lòng lại cảm thấy sợ hãi, nghĩ tới y thị một thân công phu hoành luyện không sao bị thương, muốn chống Cửu âm bạch cốt trảo thì không gì bằng Phân cân thác cốt thủ. Môn công phu này chuyên bẻ gãy đánh trặc khớp xương người ta, dùng thủ pháp mau lẹ tấn công vào tứ chi và xương cổ đối phương, thì không kịp né tránh. Chu Thông hối hận năm xưa lúc ở Trung nguyên chưa từng thỉnh giáo các bậc danh gia giỏi môn này, trong sáu anh em lại không ai hiểu rõ. Về sau lại nghĩ võ học trong thiên hạ vốn do người ta sáng tạo ra, đã không ai truyền thụ thì chẳng lẽ mình lại không thể tự sáng tạo?

Ngoại hiệu của y là Diệu thủ thư sinh, một đôi bàn tay vô cùng mau lẹ khéo léo, lại giỏi môn điểm huyệt, hiểu rất rõ về huyệt đạo khớp xương trên cơ thể con người, có được hai sở trường lớn ấy thì nghiên cứu Phân cân thác cốt thủ không khó lắm, mấy năm gần đây đã hiểu sâu môn ấy, thủ pháp tuy

https://thuviensach.vn

không giống với công phu của người võ lâm được sư phụ truyền thụ nhưng cũng rất có oai lực, sau khi luyện tập thuần thục với Toàn Kim Phát bèn dạy cả cho Quách Tĩnh.

Lúc ấy Quách Tĩnh đột nhiên gặp phải cường địch, ra tay một cái chính là diệu thuật Phân cân thác cốt, y về công phu này đã luyện tập thuần thục. Tuy chưa thuần thục tới mức khéo léo nhưng cũng đã hơn hẳn kẻ tầm thường. Người kia đột nhiên bị nắm chặt cổ tay và khuỷu tay, sau cơn hoảng sợ vội phát chưởng trái đánh mau tới mặt Quách Tĩnh. Quách Tĩnh hai tay đang muốn đẩy tới để bẻ gãy khớp xương cổ tay địch nhân, nào ngờ chưởng thế tới quá mau, hai tay mình đều đang vướng không sao đón đỡ, đành buông hai tay ra lui về phía sau, chỉ thấy chưởng phong lướt qua mặt đau rát không sao chịu nổi, xoay người từ chỗ sáng vào chỗ tối đổi vị trí với địch nhân thì thấy y là một thiếu niên mi dài mắt sáng, diện mạo văn nhã, khoảng mười bảy mười tám tuổi, chỉ nghe y hạ giọng nói:

- Công phu không kém, không uổng công Giang Nam lục hiệp dạy dỗ mười năm.

Quách Tĩnh đơn chưởng hộ thân, giới bị nghiêm cẩn, hỏi:

- Ngươi là ai? Tìm ta có chuyện gì?

Đạo sĩ kia nói:

- Chúng ta luyện nữa xem.

Câu nói chưa dứt chưởng đã phát ra.

Quách Tĩnh ngưng thần bất động chờ chưởng phong đánh tới trước ngực, thân hình hơi nghiêng đi một cái, tay trái bắt lấy cánh tay địch nhân, tay phải đánh mạnh lên mang tai đối thủ, chỉ cần trúng vào mặt một cái, sẽ phất mạnh ra, khớp xương quai hàm ở dưới sẽ theo tay gãy ra, chiêu này Chu Thông đặt cho một cái tên hoạt kê là Tiếu ngữ giải di, ý nói cười rơi cả

https://thuviensach.vn

xương quai hàm. Nhưng lần này thì thiếu niên kia lại không chống đỡ, tay phải lập tức rút về, chưởng trái vung ngang. Quách Tỉnh vẫn dùng Phân cân thác cốt thủ đối phó. Trong chớp mắt hai người đã qua lại hơn chục chiêu, thiếu niên đạo sĩ kia thân hình khinh linh, chưởng pháp mau lẹ nhàn nhã, chưởng chưa tới nơi thân hình đã di chuyển, không sao nhìn rõ được dấu vết thế công của y.

Quách Tĩnh sau khi học võ lần đầu gặp phải địch nhân võ công cao cường như thế, đấu được một lúc thì trong lòng khiếp sợ, thiếu niên kia cước trái phóng lên, chát một tiếng trúng vào sườn phải y. May là công phu hạ bàn của y chắc chắn, địch nhân lại dường như chưa dùng hết sức nên lúc ấy chỉ hơi lảo đảo một cái, lập tức song chưởng vung lên che chở những chỗ yếu hại, hết sức đón đỡ, lại qua vài chiêu, thiếu niên đạo sĩ kia từng bước ép sát, đã thấy chống cự không được, chợt phía sau có một giọng nói vang lên:

- Đánh vào hạ bàn của y?.

Quách Tĩnh rốt lại thiếu kinh nghiệm, cũng không biết làm thế nào là tốt, vừa phi chân phải đá ra đã bị địch nhân chụp cứng, thiếu niên đạo sĩ kia nhân thế đá của y vung tay hất ra ngoài. Quách Tĩnh thân hình không tự chủ được lộn nhào luôn xuống, bùng một tiếng lưng đập xuống đất, may mà không đau lắm. Y dùng một chiêu Lý ngư đả đỉnh lập tức ưỡn lưng bật dậy, định xông lên tái đấu, chỉ thấy sáu vị sư phụ đã vây tròn chung quanh thiếu niên đạo sĩ kia.

Đạo sĩ kia không hề chống lại, cũng không lấy thế phá vây, chắp hai tay lại lớn tiếng nói:

- Đệ tử Doãn Chí Bình vâng lệnh ân sư Trường Xuân tử Khưu đạo trưởng sai khiến xin kính cẩn thỉnh an các vị sư phụ.

Nói xong cung cung kính kính lạy rạp xuống đất.

https://thuviensach.vn

Giang Nam lục quái nghe nói người này là do Khưu Xử Cơ sai tới, đều vô cùng ngạc nhiên, sợ là giả

trá, nên không đưa tay đỡ dậy.

Doãn Chí Bình đứng lên, lấy trong bọc ra một phong thư, hai tay đưa qua Chu Thông. Kha Trấn Ác nghe thấy tiếng thanh la của quân Mông Cổ đi tuần dần dần tới gần, bèn nói:

- Chúng ta vào trong nói chuyện.

Doãn Chí Bình theo lục quái bước vào lều Mông Cổ. Toàn Kim Phát thắp ngọn đèn mỡ dê lên. Túp lều Mông Cổ này là nơi ngũ quái cùng ở. Hàn Tiểu Oanh thì ở một lều riêng dành cho phụ nữ. Doãn Chí Bình thấy trong lều trần thiết đơn giản quê mùa, biết lục quái bình nhật sinh hoạt thanh đạm nghèo khổ, khom lưng nói:

- Các vị tiền bối vất vả bấy nhiêu năm, gia sư vô cùng cảm kích, đặc biệt sai đệ tử tới trước bái tạ các vị.

Kha Trấn Ác hừ một tiếng, nghĩ thầm:

- Nếu lần này ngươi đến đây mà có ý tốt thì tại sao lại đá Tĩnh nhi ngã lộn nhào? Há chẳng phải trước khi thí võ thì cứ làm giảm oai phong của bọn ta một chút sao?.

Lúc ấy. Chu Thông đã mở phong bì, rút lá thư ra, cao giọng đọc lớn:

Đệ tử Toàn Chân giáo Khưu Xử Cơ rửa tay cúi đầu kính lạy Giang Nam lục hiệp Kha công. Chu công. Hàn công. Nam công. Toàn công và Hàn nữ hiệp:

Một lần chia tay ở Giang Nam, thấm thoát đã mười sáu năm. Thất hiệp một lời tựa ngàn vàng, gian nan vạn dặm, nghĩa khí xông mây, hải nội đều kính

https://thuviensach.vn

ngưỡng, người quen kẻ lạ đều nhìn nhau vỗ tay nói rằng: Không ngờ ngày nay vẫn còn được thấy phong thái nhân hiệp của người xưa.

Kha Trấn Ác nghe tới đó, hai hàng lông mày cau lại từ từ giãn ra. Chu Thông lại đọc tiếp:

Trương công quy tiên ở sa mạc phía Bắc, thật khiến người ta phải than thở, nỗi lòng canh cánh không ngày nào quên. Bần đạo nhờ vào phúc phận của các vị, may mà không nhục mệnh, chín năm trước đây đã tìm được dòng dõi của Dương quân Ngũ quái nghe tới đó, đồng thanh à một tiếng. Họ

đã biết Khưu Xử Cơ rất giỏi, đệ tử môn nhân của Toàn Chân giáo đầy rẫy khắp thiên hạ, đã biết thế

nào cũng tìm được con Dương Thiết Tâm, vì vậy luôn luôn nghĩ tới cái hẹn tỷ võ ở Gia Hưng, không ngày nào quên, nhưng tìm đứa con mồ côi cha của một người đàn bà không biết hạ lạc nơi nào rốt lại cũng là chuyện mười phần xa vời, mà sinh ra con trai hay con gái thì chỉ biết dựa vào ý trời, nếu là con gái thì võ công cũng chỉ có hạn, lúc ấy nghe trong thư nói đã tìm được con trai họ Dương, trong lòng bất giác đều rúng động.

Sáu người trước nay chưa từng nói chuyện này cho mẹ con Quách Tĩnh biết. Chu Thông nhìn Quách Tĩnh một cái thấy y có vẻ ngạc nhiên, lại đọc tiếp đoạn dưới:

Hai năm sau, vào lúc Giang Nam hoa thơm cỏ mượt, xin sẽ cùng chư công bày rượu trên lầu Túy Tiên. Đời người như hạt sương, mười tám năm đại mộng, hào kiệt trong thiên hạ há chẳng cười chúng ta là bọn vô cùng ngây ngốc sao?

Đọc tới đó chợt im bặt.

Hàn Bảo Câu hỏi: Đoạn cuối nói gì nữa?

https://thuviensach.vn

Chu Thông nói:

- Hết rồi. Đúng là bút tích của y.

Năm xưa đánh cuộc trên tửu lâu. Chu Thông từng móc túi lấy được bản thảo bài thơ của Khu Xử Cơ

nên nhận ra được bút tích của y.

Kha Trấn Ác trầm ngâm nói:

- Đứa nhỏ họ Dương kia là con trai à? Y tên Dương Khang phải không?

Doãn Chí Bình đáp:

- Vâng.

Kha Trấn Ác nói:

- Vậy thì y là sư đệ của ngươi à?

Doãn Chí Bình đáp:

- Là sư huynh của tôi. Đệ tử tuy lớn hơn một tuổi, nhưng Dương sư ca nhập môn sớm hơn hai năm.

Giang Nam thất quái mới rồi nhìn thấy công phu của y. Quách Tĩnh quả thật không phải là đối thủ.

Sư đệ mà đã như thế thì sư huynh rõ ràng còn giỏi hơn, lần này tới đây cũng không khỏi có ý phô trương, mà hành tung của mình thì Khu Xử Cơ đều hiểu rõ ràng, việc Trương A Sinh qua đời y cũng đã biết, cảm thấy bên mình hoàn toàn thua kém.

Kha Trấn Ác cười gằn nói:

https://thuviensach.vn

- Mới rồi ngươi chiết chiêu với y là muốn thử bản lãnh của y phải không?

Doãn Chí Bình nghe ngữ khí của y đầy ác ý, trong lòng hoảng sợ, vội nói:

- Đệ tử không dám.

Kha Trấn Ác nói:

- Ngươi về nói với sư phụ ngươi rằng Giang Nam lục quái tuy không bằng, nhưng cái hẹn ở Túy Tiên lâu quyết không thất hứa, bảo sư phụ ngươi cứ yên tâm. Bọn ta cũng không viết thư trả lời đâu!

Doãn Chí Bình nghe mấy câu ấy, vâng dạ thì không được, không vâng dạ cũng không được, vô cùng khó xử. Y vâng mệnh sư phụ lên Bắc đưa thư. Khưu Xử Cơ quả thật có dặn y tìm cách xem xét tính tình và võ công của Quách Tĩnh.

Trường Xuân tử quan tâm tới con trai của cố nhân thì vốn là có ý tốt. Doãn Chí Bình lại thiếu niên hiếu sự, tới cạnh Cán Nạn hà ở Mông Cổ lại không lập tức xin ra mắt lục quái mà lại nửa đêm mò vào giao thủ với Quách Tĩnh. Lúc ấy, thấy lục quái thần sắc không hay, trong lòng hoảng sợ không dám lẳng nhẳng, bèn hướng về mọi người thi lễ rồi nói:

- Đệ tử xin cáo từ.

Kha Trấn ác đưa ra tới cửa lều. Doãn Chí Bình lại thi lễ. Kha Trấn Ác cao giọng nói:

- Ngươi cũng lộn đi một cái?

Tay trái bất ngờ vươn ra nắm chặt ngực áo Doãn Chí Bình. Doãn Chí Bình cả kinh, hai tay hết sức đẩy ra phía trước, muốn giằng ra khỏi tay Kha Trấn Ác, ngờ đâu y không đẩy tới thì thôi, bất quá chỉ

https://thuviensach.vn

bị lộn nhào một cái, chứ vừa trả đòn lại càng chọc giận Kha Trấn Ác. Y tay trái vừa trầm xuống đã nhấc toàn thân Doãn Chí Bình lên, quát lớn một tiếng, huych một cái ném mạnh tiểu đạo sĩ xuống đất. Doãn Chí Bình lưng đau ê ẩm, qua một lúc mới từ từ bò dậy, tập tễnh bỏ đi.

Hàn Bảo Câu nói:

- Tiểu đạo sĩ vô lễ, đại ca dạy dỗ rất phải.

Kha Trấn Ác im lặng không đáp, hồi lâu mới thở dài một tiếng. Ngũ quái cũng có ý như y, thảy đều buồn bã.

Nam Hy Nhân chợt nói:

- Đánh không được cũng phải đánh!

Hàn Tiểu Oanh nói:

- Tứ ca nói đúng lắm. Bảy người chúng ta kết nghĩa cùng qua lại giang hồ, không biết đã trải bao nhiêu nguy hiểm nhưng trước nay Giang Nam thất quái chưa từng co đầu rụt cổ.

Kha Trấn Ác gật gật đầu nhìn Quách Tĩnh nói:

- Về ngủ đi, sáng mai chúng ta sẽ luyện kình.

***

Từ đó trở đi, lục quái truyền thụ võ nghệ ngày càng nghiêm khắc. Nhưng bất kể là đọc sách học võ hay cầm kỳ thi họa các môn, nếu mong thành tài thật mau, hết sức rèn luyện thì có lúc lại ách tắc không thể tiến bộ. Lục quái thiết tha mong đệ tử thành tài, đốc thúc gắt gao, nhưng Quách tĩnh lại hoàn toàn không phải là người thông minh dĩnh ngộ, so với người thường còn ngu ngốc hơn ba phần, y trong lòng đã sợ sệt, chân tay càng luống cuống. Ba tháng sau đêm tiểu đạo sĩ Doãn Chí Bình tới thăm y tiến bộ rất ít, mà

https://thuviensach.vn

ngược lại còn như tụt lùi, đúng với đạo lý Muốn mau thì không tới. ăn nhiều thì không tiêu. Giang Nam lục quái ai cũng võ nghệ bất phàm, nhưng đều là khổ công rèn luyện lâu ngày mới có được thành tựu như thế, mà muốn Quách Tĩnh trong vòng vài năm học được tất cả thì cho dù là người thông minh tuyệt đỉnh cũng còn khó khăn, huống chi y còn chưa có tư chất bằng người trung bình sao. Giang Nam lục quái vốn cũng biết bằng vào tư chất của Quách Tĩnh thì nhiều lắm cũng chỉ có thể luyện được võ công của một mình Hàn Bảo Câu hoặc Nam Hy Nhân, sau hai ba mươi năm khổ luyện thì may ra mới đạt được một nửa thành tựu của Hàn Nam hai người.

Nếu Trương A Sinh không chết. Quách Tĩnh học công phu chất phác của y là hợp nhất. Song lục quái dốc lòng muốn thắng Khu Xử Cơ, biết rõ trăm hay không bằng tay quen nhưng chẳng lẽ lại bỏ

phí một thân võ công mà tụ thủ bàng quan giương mắt đứng nhìn, không dạy cho thằng đồ đệ ngu xuẩn này.

Trong mười sáu năm nay. Chu Thông không ngừng nhớ lại tình hình lúc động thủ trên lầu Túy Tiên và trong chùa Pháp Hoa, từng chiêu từng thức của Khưu Xử Cơ y đều nhớ rất rõ, còn hơn cả lúc chính mắt nhìn thấy, nhưng muốn tìm được chỗ sơ hở có thể lợi dụng trong võ công của y thì quả

thật quá sức mình, có lúc lại nghĩ Chỉ có Đồng thi Thiết thi thì may ra mới thắng được lão đạo sĩ mũi trâu ấy Sáng sớm hôm ấy. Hàn Tiểu Oanh dạy hai chiêu trong Việt nữ kiếm pháp cho Quách Tĩnh.

Chiêu Chi kích bạch viên phải nhảy vọt lên không khua kiếm hai vòng mới trở kiếm đánh xuống.

Quách Tĩnh công phu nặng về hạ bàn, nhảy lên không đủ nhẹ nhàng, chỉ khua kiếm được một vòng trên không đã rơi xuống đất liên tiếp thử bảy tám lần, thủy chung vẫn chỉ thêm được nửa vòng. Hàn Tiểu Oanh nổi nóng

https://thuviensach.vn

nhưng cố nén giận, dạy y khi điểm mũi chân xuống thì dùng lực thế nào, dùng kình ở bắp chân thế nào, nào ngờ lúc y nhảy lên đúng độ cao thì lại quên khua kiếm, liên tiếp mấy lần đều như thế.

Hàn Tiểu Oanh nghĩ bảy người bọn mình vì y mà chịu khổ chịu rét ở sa mạc phía bắc suốt mười sáu năm. Ngũ ca Trương A Sinh lại bỏ xác nơi quê người, mà dạy đi dạy lại lại dạy ra một gã đồ đệ ngu xuẩn thế này thì một mạng của Ngũ ca và nỗi vất vả nhiều năm của bảy người kể như mất trắng, trong lòng vô cùng đau đớn. ứa nước mắt ném trường kiếm xuống đất ôm mặt chạy đi.

Quách Tĩnh đuổi theo mấy bước không kịp, ngơ ngác đứng lại đó, thấy vô cùng khó xử. Y biết ơn các sư phụ to như núi, chỉ mong có ngày thành tài để an ủi họ, nhưng bất kể mình khổ luyện thế nào cũng vẫn không thành, quả thật không biết làm sao là tốt.

Đang ngơ ngẩn xuất thần, đột nhiên nghe giọng nói của Hoa Tranh từ phía sau vang lên:

- Quách Tĩnh, lại đây mau, lại đây mau.

Quách Tĩnh quay đầu lại, thấy nàng cưỡi ngựa Thanh thông, trên mặt lộ vẻ phấn khích. Quách Tĩnh nói:

- Cái gì thế?

Hoa Tranh nói:

- Lại mau mà xem, có rất nhiều chim điêu đánh nhau.

Quách Tĩnh nói:

- Ta đang luyện võ mà.

Hoa Tranh cười nói:

https://thuviensach.vn

- Luyện không được, lại bị sư phụ mắng phải không?

Quách Tĩnh gật gật đầu. Hoa Tranh nói:

- Mấy con chim điêu này đánh nhau rất dữ, mau đi xem.

Quách Tĩnh tuổi trẻ hiếu động, nhưng nghĩ tới dáng vẻ của Thất sư phụ mới rồi cúi đầu buồn bã nói:

- Ta không đi.

Hoa Tranh vội nói:

- Ta không cần xem, chỉ tới gọi ngươi thôi. Nếu ngươi không đi thì từ nay trở đi đừng nhìn ngó gì tới ta nữa.

Quách Tĩnh nói:

- Cô mau mau đi xem rồi quay lại kể cho ta nghe cũng thế.

Hoa Tranh nhảy xuống ngựa chẩu miệng nói:

- Ngươi không đi, ta cũng không đi. Chỉ không biết bạch điêu thắng hay hắc điêu thắng.

Quách Tĩnh nói:

- Là đôi bạch điêu lớn làm tổ trên sườn núi đánh nhau à?

Hoa Tranh nói:

- Phải rồi, hắc điêu rất đông nhưng bạch điêu rất lợi hại, đã giết chết ba bốn con hắc điêu rồi...

Trên dốc núi dựng đứng có một đôi bạch điêu làm tổ, thân hình vô cùng to lớn, to gấp rưỡi chim điêu thường, quả thật là giống lạ. Chim điêu lông

https://thuviensach.vn

trắng vốn đã hiếm có, mà thân thể đôi chim điêu này lại to lớn như thế, những người lớn tuổi trong bộ tộc Mông Cổ cũng nói chưa từng thấy, đều gọi đó là chim thần, đám đàn bà ngu dốt có kẻ còn tới khấn khứa.

Quách Tĩnh nghe tới đó đã nhịn không được, nắm tay Hoa Tranh nhảy lên ngựa, hai người cùng cưỡi một con ngựa phi tới dưới núi. Quả thấy có mười tám con hắc điêu bao vây tấn công đôi bạch điêu đôi bên đánh nhau, lông bay lả tả. Bạch điêu thân hình to lớn, mỏ nhọn móng sắc, một con hắc điêu né tránh không kịp bị bạch điêu mổ trúng giữa đầu lập tức chết ngay, từ trên không rơi thẳng xuống đúng trước ngựa Hoa Tranh. Số hắc điêu còn lại tan ra bốn phía, nhưng lại lập tức vòng lại bao vây tấn công đôi bạch điêu.

Lại đánh nhau thêm một lúc, đàn ông đàn bà người Mông Cổ trên thảo nguyên đều kéo tới xem, họp thành một đám sáu bảy trăm người dưới sườn núi, chỉ chỏ bàn tán xôn xao. Thiết Mộc Chân được tin, cũng dắt Oa Khoát Đài và Đà Lôi phi ngựa tới, nhìn thấy thế tỏ vẻ rất thích thú.

Quách Tĩnh và Đà Lôi. Hoa Tranh thường tới chơi dưới núi, hầu như ngày nào cũng nhìn thấy đôi bạch điêu này bay qua bay lại, có lúc còn thấy chim điêu bắt chim thú để ăn, có lúc ném một tảng thịt bò thít dê lớn lên không, bạch điêu bay xuống quắp trăm lần không sai một, nên đôi bên đều nảy sinh cảm tình với nhau, lại thấy bạch điêu lấy ít chống nhiều, ba người không ngớt hò hét trợ oai cho bạch điêu:

- Bạch điêu mổ đi, kẻ địch bên trái tới kìa, mau quay lại hay lắm hay lắm, đuổi theo đi, đuổi theo đi?.

Đánh nhau kịch liệt hồi lâu, hắc điêu lại chết thêm hai con, hai con bạch điêu cũng bị thương khắp toàn thân, lông trắng loang lỗ máu tươi. Một con hắc điêu rất lớn đột nhiên kêu lên mấy tiếng, mười mấy con hắc điêu quay đầu tháo chạy, bay vào trong mây, chỉ còn bốn con liều chết đánh nhau. Mọi người thấy bạch điêu thắng thế đều reo hò vang dậy. Qua một lúc lại

https://thuviensach.vn

có ba con hắc điêu quay đầu bay về phía Đông, một con bạch điêu không tha, cứ đuổi riết theo sau, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa. Chỉ còn một con hắc điêu trốn trên lủi dưới, bị con bạch điêu còn lại đuổi theo ráo riết. Mắt thấy con hắc điêu ấy khó mà thoát chết, chợt trên không vang lên mấy tràng tiếng kêu quái dị, hơn mười con hắc điêu trong mây lao xuống, xúm vào mổ con bạch điêu. Thiết Mộc Chân cao giọng kêu lên:

- Hảo binh pháp, hảo binh pháp.

Lúc ấy con bạch điêu một mình không chống nổi mười mấy con hắc điêu cùng tấn công, tuy mổ chết một con hắc điêu nhưng rốt lại vẫn bị trọng thương rơi xuống, bầy hắc điêu đuổi theo mổ quắp túi bụi. Quách Tĩnh và Đà Lôi. Hoa Tranh vô cùng lo lắng. Hoa Tranh thậm chí bật tiếng khóc, kêu lên:

- Gia gia, bắn hắc điêu mau đi.

Thiết Mộc Chân lại chỉ nghĩ tới đạo lý chim hắc điêu xuất kỳ chế thắng, nói với Oa Khoát Đài và Đà Lôi:

- Hắc điêu thắng là nhờ đạo dùng binh rất cao minh, các ngươi phải nhớ kỹ đấy.

Hai ngươi gật đầu vâng dạ.

Bầy hắc điêu giết con bạch điêu rồi lại bay lên một cái hang trên sườn núi, chỉ thấy trong hang nhô ra hai cái đầu bạch điêu con, nhìn thấy sẽ lập tức bị hắc điêu mổ chết. Hoa Tranh kêu lớn:

- Gia gia, sao còn chưa bắn?

Lại kêu Quách Tĩnh:

https://thuviensach.vn

- Quách Tĩnh, ngươi xem kìa, bạch điêu sinh được một đôi bạch điêu con, sao chúng ta không biết nhỉ? Trời ơi gia gia, cha mau bắn chết hắc điêu đi?.

Thiết Mộc Chân cười khẽ một tiếng giương cung lắp tên, vù một tiếng, tên bay như chớp xuyên suốt thân một con hắc điêu, mọi người đồng thanh reo ầm lên. Thiết Mộc Chân đưa cung tên cho Oa Khoát Đài nói:

- Ngươi bắn đi.

Oa Khoát Đài bắn một phát cũng giết chết một con. Đến lượt Đà Lôi lại bắn trúng một con, bầy hắc điêu thấy tình thế không xong, nhao nhao bay tản ra.

Các tướng Mông Cổ cũng đều giương cung phát tên, nhưng bầy hắc điêu đã vỗ cánh bay cao, rất khó bắn trúng, tên đi hết trớn kình lực đã kém, chưa trúng chim điêu đã rơi xuống. Thiết Mộc Chân kêu lên:

- Ai bắn trúng sẽ được thưởng.

Thần tiễn thủ Triết Biệt có ý muốn Quách Tĩnh phô bày thân thủ, bèn dúi chiếc cung cứng của mình vào tay y, hạ giọng nói:

- Quỳ xuống, bắn vào cổ.

Quách Tĩnh nhận cung tên, chân phải quỳ xuống, tay trái bình ổn cầm vững cánh cung sắt không hề

lay động, tay phải vận kình kéo cong chiếc cung hai trăm cân lên. Y theo Giang Nam lục quái luyện võ mười năm, tuy chưa đạt tới chỗ võ công thượng thặng nhưng tay khỏe mắt tinh hơn hẳn kẻ tầm thường.

Mắt thấy hai con hắc điêu liền cánh từ bên trái bay qua, tay trái khẽ rê một cái, ngắm thật chuẩn vào đầu con hắc điêu năm ngón tay phải buông ra. Đúng là Cung giương như trăng tròn, tên bay như sao xẹt. Con hắc điêu

https://thuviensach.vn

định tránh thì mũi tên đã xuyên qua cổ. Mũi tên ấy kình lực chưa hết, lại cắm luôn vào bụng con hắc điêu thứ hai, một mũi tên xuyên hai con điêu, từ trên không rơi mau xuống đất.

Mọi người đồng thanh hò reo ầm lên. Số hắc điêu còn lại không dám chần chừ, vọt lên cao bay tứ

tán.

Hoa Tranh nhìn Quách Tĩnh nói khẽ:

- Mang hai con điêu tới dâng cho gia gia đi.

Quách Tĩnh theo lời nâng hai con điêu lên chạy tới trước ngựa Thiết Mộc Chân, khuỵu một gối xuống, hai tay đưa lên quá đầu.

Thiết Mộc Chân bình sinh thích nhất là mãnh tướng dũng sĩ, thấy Quách Tĩnh một mũi tên xuyên hai con điêu, trong lòng cả mừng. Nên biết chim điêu ở phương Bắc không phải tầm thường, hai cánh giang ra dài hơn một trượng, lông cứng như sắt, nhào xuống vồ mồi có thể quắp cả con ngựa nhỏ hay con dê lớn bay lên không, vô cùng hung dữ, ngay cả hổ báo gặp phải chim điêu lớn cũng phải vội né tránh. Một mũi tên hạ hai con điêu thì quả càng khó khăn.

Thiết Mộc Chân sai thân binh nhận hai con điêu, cười nói:

- Hảo hài tử, tiễn pháp của ngươi hay lắm?

Quách Tĩnh không giấu công Triết Biệt, nói:

- Là sư phụ Triết Biệt dạy cho con.

Thiết Mộc Chân cười nói:

- Sư phụ là Triết Biệt, đệ tử cũng là Triết Biệt.

https://thuviensach.vn

Trong tiếng Mông Cổ. Triết Biệt có nghĩa là Thần tiễn thủ.

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Đánh máy: BacQuai

Hồi 5(b)

cung loan bắn điêu

Đà Lôi muốn giúp nghĩa đệ, nói với Thiết Mộc Chân:

- Gia gia, người nói bắn trúng sẽ có thưởng, nghĩa đệ của con một mũi tên hạ hai chim điêu, vậy cha thưởng y cái gì?

Thiết Mộc Chân nói:

- Muốn thưởng gì cũng được.

Rồi hỏi:

- Quách Tĩnh Ngươi muốn thưởng gì nào?

Đà Lôi mừng rỡ hỏi:

- Có thật là muốn thưởng gì cũng được không?

Thiết Mộc Chân cười nói:

- Chẳng lẽ ta lại đi lừa bọn trẻ con các ngươi à?.

Quách Tĩnh trong mấy năm ấy nương tựa Thiết Mộc Chân. Các tướng đều thích y thật thà hiền hậu, cũng không hề kỳ thị y là người Hán, lúc ấy thấy

https://thuviensach.vn

đại hãn rất vui vẻ, mọi người bèn nhìn Quách Tĩnh, đều cho rằng y có thể được trọng thưởng.

Quách Tĩnh nói:

- Đại hãn đối xử với con tốt như thế, cái gì mẹ con cũng có rồi, không cần cho con thêm gì nữa.

Thiết Mộc Chân cười nói:

- Thằng nhỏ này quả rất có hiếu, cái gì cũng nghĩ tới mẹ trước. Nhưng riêng ngươi thì cần gì nào? Cứ

nói ra đi, đừng sợ.

Quách Tĩnh thoáng trầm ngâm rồi quỳ hai gối xuống trước ngựa Thiết Mộc Chân, nói:

- Con thì không cần gì, chỉ thay mặt người khác xin đại hãn một việc thôi.\

Thiết Mộc Chân nói:

- Việc gì?

Quách Tĩnh nói:

- Cháu nội của Vương Hãn là Đô Sử vừa độc ác vừa xấu xa. Hoa Tranh về làm vợ y nhất định sẽ

phải chịu khổ. Xin Đại hãn đừng gả Hoa Tranh cho y.

Thiết Mộc Chân sửng sốt, kế hô hô cười rộ, nói:

- Đúng là lời bọn trẻ con, làm sao nghe được? Thôi thế này, ta thưởng cho ngươi một bảo vật.

https://thuviensach.vn

Rồi cởi một thanh đoản đao trong lưng ra đưa cho Quách Tĩnh. Các tướng Mông Cổ hít hà khen ngợi, mặt mày tươi rói. Té ra đó là thanh bội đao Thiết Mộc Chân mười phần nâng niu, từng dùng giết vô số kẻ địch, nếu không phải thật vừa ý quyết không thể khinh dị đem cho.

Quách Tĩnh tạ ơn nhận thưởng, đón lấy thanh đoản đao. Thanh đoản đao này y vẫn thường thấy Thiết Mộc Chân đeo bên người, lúc ấy cầm lên nhìn kỹ, thấy vỏ đao đúc bằng vàng ròng, đầu chuôi đao chạm một cái đầu hổ bằng vàng xem rất hung dữ oai mãnh. Thiết Mộc Chân nói:

- Ngươi hãy dùng thanh kim đao của ta giết giặc thay ta.

Quách Tĩnh ứng tiếng:

- Dạ.

Hoa Tranh chợt bật tiếng khóc thất thanh, nhảy lên ngựa phóng mau đi.

Thiết Mộc Chân lòng dạ sắt đá nhưng thấy con gái khó xử cũng bất giác mềm lòng, khẽ thở dài một tiếng quay ngựa về doanh. Các vương tử và tướng sĩ Mông Cổ lục tục theo sau.

Quách Tĩnh thấy mọi người đã đi hết bèn rút đoản đao ra khỏi vỏ, chỉ thấy khí lạnh ghê người, trên lưỡi đao thấp thoáng có vệt huyết quang, biết thanh đao này đã giết rất nhiều người. Lưỡi đao tuy ngắn nhưng thân đao dày nặng, cực kỳ oai mãnh.

Y nghịch thanh đao một lúc rồi giắt vào người, tuốt trường kiếm ra lại luyện Việt nữ kiếm pháp.

Luyện suốt nửa ngày vẫn không xong một chiêu Chi kích bạch viên, nếu không nhảy lên quá thấp thì là không kịp hoa kiếm hai vòng.

https://thuviensach.vn

Y sốt ruột, đề khí không được càng luyện lại càng tệ, đến lúc mồ hôi đầy mặt chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên. Hoa Tranh lại phi ngựa phóng tới.

Nàng tới bên cạnh, lật người nhảy xuống ngựa nằm dài ra bãi cỏ, một tay chống đầu nhìn Quách Tĩnh luyện kiếm, thấy y dáng vẻ khổ sở, bèn kêu lên:

- Đừng luyện nữa, nghỉ một lúc đi.

Quách Tĩnh đáp:

- Cô đừng tới quấy rầy ta, ta không có thời giờ đâu mà tiếp chuyện cô.

Hoa Tranh không nói gì, cứ nhìn y cười khúc khích, qua một lúc rút trong bọc ra một chiếc khăn tay, thắt hai cái gút, ném qua y nói:

- Lau mồ hôi đi.

Quách Tĩnh ờ một tiếng nhưng cũng không chụp lấy, để mặc chiếc khăn rơi xuống đất, vẫn tiếp tục luyện kiếm. Hoa Tranh nói:

- Mới rồi ngươi xin cha đừng gả ta cho Đô Sử, tại sao thế?

Quách Tĩnh nói:

- Đô Sử rất xấu, trước đây thả báo ra vồ Đà Lôi anh cô. Cô lấy y rồi, biết đâu y lại đánh cô nữa.

Hoa Tranh cười khẽ nói:

- Nếu y đánh ta thì ngươi tới giúp ta mà.

Quách Tĩnh ngẩn người, nói:

- Chuyện.., chuyện đó làm sao làm được?

https://thuviensach.vn

Hoa Tranh ngưng thần nhìn y êm ái hỏi:

- Nếu ta không lấy Đô Sử thì lấy ai?

Quách Tĩnh lắc lắc đầu nói:

- Ta không biết.

Hoa Tranh phì một tiếng, mặt vốn đang đỏ bừng đột nhiên chuyển sang tức giận, nói:

- Ngươi chẳng biết gì cả?.

Qua một lúc, trên mặt nàng lại hiện vẻ tươi cười, chỉ nghe hai con bạch điêu nhỏ không ngừng kêu oang oác trên dốc núi dựng đứng, chợt xa xa có tiếng kêu thảm thiết, con bạch điêu lớn kia bay mau tới. Nó đuổi theo bầy hắc điêu đến lúc ấy mới quay về, chắc bầy hắc điêu nhử nó tới một nơi rất xa.

Mắt chim điêu nhìn được rất xa, đã sớm thấy bạn tình mất mạng trên dốc núi, con chim điêu ấy trong chớp mắt như một đám mây trắng từ trên trời đáp:

- Xuống, mau lẹ lướt tới.

Quách Tĩnh dừng tay ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy con bạch điêu ấy bay vòng vòng, không ngừng kêu lên thảm thiết. Hoa Tranh nói:

- Ngươi nhìn xem, con bạch điêu ấy thật là đáng thương.

Quách Tĩnh nói:

- Ừ, nhất định là nó rất đau lòng?

Chỉ nghe con bạch điêu ấy kêu một tiếng dài rồi vỗ cánh vọt thẳng lên mây.

https://thuviensach.vn

Hoa Tranh nói:

- Nó bay lên làm gì...

Câu nói chưa dứt, con bạch điêu ấy đã đột nhiên như một mũi tên trên mây nhào xuống, phịch một tiếng đập đầu vào tảng đá trên sườn núi, lập tức chết luôn. Quách Tĩnh và Hoa Tranh cùng bật tiếng la hoảng, nhất tề nhảy dựng lên sợ hãi hồi lâu không nói câu nào.

Đột nhiên sau lưng vang lên một giọng nói vang rền:

- Đáng kính thật, đáng kính thật?.

Hai người quay nhìn, thấy là một đạo sĩ râu bạc, sắc mặt hồng hào, tay cầm một ngọn phất trần.

Người này ăn mặc mười phần cổ quái, trên đầu kết ba búi tóc cao cao nhô lên, một mảnh đạo bào không vương chút bụi. ở vùng gió cát này không biết y làm thế nào mà giữ được sạch sẽ như vậy. Y

nói tiếng Hán. Hoa Tranh không hiểu, cũng không đếm xỉa gì tới y, quay đầu nhìn lại đỉnh núi, chợt nói:

- Hai con bạch điêu con kia mất cả cha mẹ, biết làm sao trên đó?

Ngọn núi dựng đứng này cao chạm mây, bốn bề đều là quái thạch không thể vin trèo, nếu hai con bạch điêu non chưa học bay thì chắc chắn sẽ phải chết đói trên đỉnh núi.

Quách Tĩnh nhìn một lúc, nói:

- Trừ phi có người mọc cánh bay lên thì mới cứu được hai con bạch điêu nhỏ ấy xuống.

https://thuviensach.vn

Rồi nhặt trường kiếm lại tiếp tục luyện, luyện suốt nửa ngày, một chiêu Chi kích bạch viên ấy vẫn không tiến bộ được chút nào, đang lúc nóng nảy chợt nghe sau lưng có một giọng nói lạnh lùng vang lên Cứ luyện như thế thì có luyện một trăm năm cũng vô dụng. Quách Tĩnh thu kiếm quay nhìn, thấy người nói chính là đạo sĩ trên đầu có ba búi tóc, bèn hỏi:

- Ngươi nói gì?.

Đạo sĩ kia cười khẽ một tiếng, cũng không trả lời chợt bước lên hai bước.

Quách Tĩnh chỉ thấy tay phải tê rần, cũng không biết vì sao nhưng thấy ánh sáng xanh chớp lên, thanh kiếm vốn cầm chặt trong tay đã nằm trong tay đạo sĩ. Thủ pháp Không thủ đoạt bạch nhận thì Nhị sư phụ vốn đã dạy, tuy chưa thuần thục nhưng đã lãnh hội được yếu quyết, mà đạo sĩ này trong chớp mắt đã cướp được trường kiếm của mình, lại không biết y dùng thủ pháp gì. Lúc ấy bất giác cả

kinh, nhảy ra ba bước đứng chắn trước mặt Hoa Tranh, thuận tay rút thanh đoản đao chuôi vàng Thiết Mộc Chân ban cho ra, đề phòng đạo sĩ làm nàng bị thương.

Đạo sĩ kia kêu lên:

- Nhìn cho rõ nhé.

Rồi vọt người nhảy lên, chỉ nghe một tràng vút vút vút vút, đã vung kiếm hoa trên không sáu bảy vòng rồi nhẹ nhàng hạ xuống đất. Quách Tĩnh nhìn thấy trợn mắt há miệng, ngẩn người xuất thần.

Đạo sĩ kia ném thanh trường kiếm xuống đất, cười nói:

- Con bạch điêu kia vô cùng đáng kính, không thể không cứu con nó!

https://thuviensach.vn

Rồi đề khí một cái lướt thẳng lên dốc núi dựng đứng, chỉ thấy y sử dụng cả tay chân, mau như khỉ

vượn, nhẹ như chim bay thẳng lên đỉnh núi. Ngọn núi này cao tới vài mươi trượng, có chỗ dựng đứng như vách tường, nhưng đạo sĩ kia chỉ cần mượn sức ấn tay chân vào những chỗ hợi lồi lõm là lập tức vọt lên, thậm chí ở những chỗ mặt đá nhẵn bóng lóng lánh y cũng lướt lên như thằn lằn.

Quách Tĩnh và Hoa Tranh nhìn thấy tim đập thình thình, nghĩ thầm Chỉ cần y sẩy chân một cái rơi xuống thì há không thành một đống thịt sao?

Chỉ thấy y thân hình càng lúc càng nhỏ, tựa hồ đã chìm vào trong đám mây mù. Hoa Tranh bịt mắt không dám nhìn, hỏi:

- Thế nào rồi?

Quách Tĩnh nói:

- Tới đỉnh rồi..., được rồi, được rồi?

Hoa Tranh buông hai tay ra thì thấy đạo sĩ kia phi thân nhảy lên như sắp rơi xuống, vừa bất giác bật tiếng la hoảng thì y đã hạ xuống đúng đỉnh núi. Tay áo rộng trên tấm đạo bào của y bay phần phật trên đỉnh núi, từ dưới nhìn lên giống hệt một con chim lớn.

Đạo sĩ kia thò tay vào hang bắt hai con bạch điêu nhỏ ra cho vào bọc, từ từ bám vào vách núi buông người trượt thẳng xuống, qua những chỗ lồi lõm thì tay móc một cái hay chân đạp một cái để giảm sức rơi, qua những chỗ mặt đá phẳng lì thì cứ thuận thế trượt xuống, trong chớp mắt chân đã chạm đất.

Quách Tĩnh và Hoa Tranh vội chạy tới. Đạo sĩ kia lấy hai con bạch điêu trong bọc ra, dùng tiếng Mông Cổ nói với Hoa Tranh Ngươi nuôi chúng tử tế được không?

https://thuviensach.vn

Hoa Tranh vừa mừng vừa sợ, vội nói:

- Được, được, được mà rồi đưa tay ra đón lấy.

Đạo sĩ kia nói:

- Cẩn thận đừng để nó mổ đấy. Điêu non tuy còn nhỏ nhưng mổ cũng mạnh lắm.

Hoa Tranh cởi dây lưng ra buộc vào chân hai con bạch điêu nhỏ, mừng rỡ bưng lên, nói:

- Ta đi tìm thịt cho điêu nhi.

Đạo sĩ kia nói:

- Khoan đã? Ngươi phải ưng thuận ta một chuyện, ta mới đưa chim điêu cho ngươi.

Hoa Tranh nói:

- Chuyện gì?

Đạo sĩ kia nói:

- Chuyện ta lên đỉnh núi bắt chim điêu, hai người các ngươi không được nói với người khác.

Hoa Tranh cười nói:

- Được, dễ mà! Ta không nói ra là được.

Đạo sĩ kia mĩm cười nói:

- Đôi bạch điêu này lớn lên có thể rất dữ tợn, lúc nuôi phải để ý một chút.

https://thuviensach.vn

Hoa Tranh vô cùng vui vẻ, nhìn Quách Tĩnh nói:

- Chúng ta mỗi người một con nhưng ta mang cả về nuôi giúp ngươi, được không?

Quách Tĩnh gật gật đầu. Hoa Tranh nhảy lên lưng ngựa phóng đi.

Quách Tĩnh nhớ lại công phu của đạo sĩ kia nãy giờ, đứng ngẩn ra như một thằng ngốc. Đạo sĩ kia nhặt thanh trường kiếm dưới đất lên đưa cho y, cười một tiếng quay người đi. Quách Tĩnh thấy y định đi, vội kêu lên:

- Ngươi.., xin ngươi, ngươi đừng đi.

Đạo sĩ cười nói:

- Để làm gì?

Quách Tỉnh gãi đầu gãi tai, không biết làm thế nào là tốt, chợt quỳ sụp xuống đất, bình bình bình không ngớt dập đầu một mạch mười mấy cái. Đạo sĩ cười nói:

- Ngươi dập đầu với ta làm gì vậy?.

Quách Tĩnh trong lòng chợt chua xót, nhìn thấy đạo sĩ kia vẻ mặt từ hòa, thấy như gặp người thân, tựa hồ chuyện gì cũng có thể rút ruột kể với y, chợt hai giọt nước mắt lớn từ từ lăn xuống má, nghẹn ngào nói:

- Tôi tôi.., tôi rất ngu xuẩn, công phu học mãi không được, lại làm sáu vị ân sư tức giận.

Đạo sĩ kia mĩm cười nói:

- Ngươi muốn thế nào?

Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Tôi ngày đêm liều mạng khổ luyện nhưng vẫn không được, nói gì cũng thế...

Đạo sĩ nói:

- Ngươi muốn ta chỉ điểm cho một con đường sáng phải không?

Quách Tĩnh đáp:

- Đúng thế.

Rồi nằm phục xuống đất lại bình bình bình dập đầu liên tiếp mười mấy cái.

Đạo sĩ kia lại cười khẽ, nói:

- Ta thấy ngươi cũng rất thành tâm. Thế này nhé, qua ba ngày nữa là rằm, lúc trăng lên tới đỉnh đầu thì ta chờ ngươi trên đỉnh núi. Ngươi không được nói với ai đấy?

Nói xong chỉ tay lên dốc núi dựng đứng một cái, nhẹ nhàng lướt đi Quách Tĩnh vội kêu lên:

- Tôi.., tôi lên đó không được?

Đạo sĩ kia không đếm xỉa gì tới, vẫn như chân không chấm đất, đã lướt ra xa.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Y cố ý làm khó mình, rõ ràng là không muốn dạy mình rồi, kế lại động tâm niệm nghĩ thầm: Mình không phải không có sư phụ, sáu vị sư phụ dụng tâm dạy dỗ mình như thế, nhưng mình ngu ngốc, biết làm, sao được? Vị bá bá này bản lĩnh còn cao hơn, mình học không được, cũng chỉ uổng phí thôi.

https://thuviensach.vn

Nghĩ tới đó lại ngẩn người nhìn lên dốc núi dựng đứng một lúc. Rồi gác chuyện ấy qua một bên, giơ

thanh trường kiếm lên luyện chiêu Chi kích bạch viên, luyện đến lúc mặt trời gác núi, trong bụng đói meo mới quay về nhà.

Thấm thoát ba ngày trôi qua. Chiều hôm ấy Hàn Bảo Câu dạy y tiên pháp, loại binh khí mềm này không như loại khác, nếu không đủ xảo kình thì không những không đánh được địch nhân mà còn làm mình bị thương. Quách Tĩnh chợt nhất thời dùng kình không chính xác, nhuyễn tiên đập lại roạt một tiếng, đánh trúng đầu mình một cái đau điếng. Hàn Bảo Câu nổi giận tát y một cái. Quách Tĩnh không dám ho he, nhấc roi lên luyện tiếp. Hàn Bảo Câu thấy y cố gắng cũng cố nén giận, tuy Quách Tỉnh liên tiếp làm sai mấy lần cũng không trách móc nữa, dạy được năm chiêu, bèn khen ngợi mấy câu, bảo y tự luyện tập rồi lên ngựa đi.

Luyện môn Kim long tiên pháp này rất vất vả, chỉ luyện qua mười mấy lượt thì đầu mặt, cánh tay, bắp chân chỗ nào cũng bị bầm tím. Quách Tĩnh vừa đau vừa mệt, nằm lăn ra bãi cỏ ngủ khò khò, khi Tĩnh dậy thì trăng sáng đã nhô ra sau núi, chỉ thấy những vết roi đau buốt từng cơn, trên mặt bị Tam sư phụ tát một cái cũng còn tê rần.

Y nhìn lên dốc núi chợt nổi cơn hung dữ, nghiến răng nói:

- Y lên được thì tại sao mình không lên được?

Rồi chạy tới dưới dốc núi, bám lấy dây mây từng bước từng bước bò lên, chỉ lên được sáu bảy trượng thì trước mặt vách đá phẳng lì dựng đứng, không có một tấc cỏ làm sao lên được thêm bước nào nữa.

Y cắn chặt răng, cố gắng thử hai lần, nào ngờ vừa bò lên một bước đã trượt một cái, suýt nữa thì rơi nát thây. Y biết là vô vọng, thở phì phò một lúc, đã định leo xuống, nào ngờ nhìn xuống dưới lại phát sợ hồn phi phách tán. Nguyên là leo lên thì từng bước từng bước vững vàng, nhưng muốn theo

https://thuviensach.vn

đường cũ trở xuống thì những chỗ đặt chân đều là vách đá lồi ra, không thể bám chắc được nữa, nếu nhảy bừa xuống dưới một cái ắt sẽ va vào đá cứng mà chết.

Y giữa tuyệt cảnh chợt nghĩ tới hai câu Tứ sư phụ từng nói:

- Không có việc gì khó. Chỉ e kẻ có lòng.

Nghĩ thầm trước sau cũng chết. ở đây tiến lui đều không được thì chẳng bằng cố sức bò lên, lúc ấy bèn rút đoản đao ra từ từ khoét vào vách núi mấy tấc, kế đó lại khoét lỗ phía trên. Y cố gắng như thế

lại lên được thêm hơn một trượng, đã mệt tới mức đầu váng mắt hoa, tay chân mềm nhũn.

Y định thần nằm dán xuống vách núi, điều hòa hơi thở, nghĩ thầm Muốn lên tới đỉnh núi không biết còn phải khoét bao nhiêu cái lỗ nữa, mà khoét thêm mười mấy lỗ nữa thì đoản đao có sắc bén hơn cũng phải cùn, nhưng việc đã tới thế này, chỉ còn cách bò lên trên, nghỉ mệt một lúc, đang định nhấc đao khoét lỗ chợt nghe trên đỉnh núi có một tràng tiếng cười vang xuống.

Quách Tĩnh không dám ngửa người ra phía sau, trước mắt chỉ nhìn thấy vách núi phẳng lì bóng loáng, nghe thấy tiếng cười rất ngạc nhiên nhưng không thể ngẩng đầu lên nhìn. Tiếng cười vừa tắt chợt thấy một sợi dây to buông xuống, tới trước mắt thì dừng lại không động đậy nữa. Lại nghe giọng nói của đạo sĩ kia vang lên:

- Buộc dây vào lưng đi, ta kéo ngươi lên.

Quách Tĩnh cả mừng, tra đao vào vỏ, tay trái bấu vào một lỗ nhỏ, ngón tay nắm chặt, tay phải cầm sợi dây quấn quanh người hai vòng, siết chặt lại.

Đạo nhân kia kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Buộc chặt chưa?

Quách Tĩnh đáp:

- Buộc chặt rồi.

Đạo nhân kia dường như chưa nghe thấy, lại hỏi:

- Buộc chặt chưa?

Quách tĩnh lại đáp:

- Buộc chặt rồi.

Đạo nhân vẫn chưa nghe, lát sau chợt cười nói:

- Ô, ta quên mất, ngươi trung khí không đủ. âm thanh làm sao vang tới đây được. Nếu ngươi buộc chặt rồi thì cứ giật dây ba cái.

Quách Tĩnh theo lời giật dây ba cái, đột nhiên thấy lưng bị siết chặt, thân hình chợt như đằng vân giá vụ bay thẳng lên. Y biết rõ đạo nhân kéo mình lên, nhưng không ngờ lại mau như thế, chỉ thấy lưng bị siết chặt một cái, thân hình đã bay vọt lên rơi xuống, hai chân vừa chạm đất đã tới trước mặt đạo nhân.

Quách Tĩnh giữa cái chết lại được sống, khuỵu hai gối xuống, đang định dập đầu, đạo nhân đã kéo cánh tay y một cái, cười nói:

- Ba hôm trước ngươi đã dập đầu hàng trăm cái là đủ rồi, đủ rồi? Tốt tốt, thằng nhỏ ngươi rất có chí khí.

Đỉnh núi là một tảng đá bằng phẳng rất lớn, trên đọng đầy tuyết trắng, đạo nhân kia chỉ vào hai tảng đá tròn to như cái trống, nói:

- Ngồi xuống đi.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nói:

- Đệ tử đứng hầu ân sư được rồi.

Đạo nhân kia cười nói:

- Ngươi không phải là người trong môn phái ta. Ta không phải là sư phụ ngươi, ngươi cũng không phải là đệ tử của ta. Ngồi xuống đi.

Quách Tĩnh trong lòng run sợ, theo lời ngồi xuống.

Đạo nhân kia nói:

- Sáu vị sư phụ của ngươi đều là nhân vật đứng đầu võ lâm, ta và họ tuy không quen biết nhưng trước nay nghe danh vẫn kính phục. Ngươi chỉ cần học được công phu của bất kể ai trong sáu người cũng đủ dương danh trên giang hồ. Ngươi lại không phải không cố gắng nhưng tại sao mười năm nay tiến bộ quá chậm, ngươi có biết vì sao không?

Quách Tĩnh nói:

- Đó là vì đệ tử quá ngu xuẩn, các sư phụ có dụng tâm hơn cũng dạy không được.

Đạo nhân kia cười nói:

- Chưa chắc đã như thế, đó là vì dạy mà không dạy đúng cách, học mà không học đúng đạo. Quách Tĩnh nói:

- Xin sư.., sư.., lời người nói con không hiểu rõ.

Đạo nhân kia nói:

- Nói tới loại võ công tầm thường thì thành tựu của ngươi hiện nay thì quả thật không kém. Nhưng sau khi ngươi học võ, lần đầu ra tay thì bị tiểu đạo

https://thuviensach.vn

sĩ đánh bại, trong lòng ấm ức cứ cho là mình không bằng, hô hô, đó mới là hoàn toàn sai đấy.

Quách Tĩnh thầm ngạc nhiên:

- Tại sao y cũng biết chuyện ấy nhỉ?

Đạo nhân kia lại nói:

- Tiểu đạo sĩ kia tuy hất ngươi lộn nhào một cái, nhưng y toàn dùng xảo kình thủ thắng, chứ nói tới căn bản võ công thì chưa chắc đã hơn được ngươi. Mà nói lại thì bản lĩnh sáu vị sư phụ của ngươi cũng hoàn toàn không thua kém gì ta, nên ta không thể dạy võ công cho ngươi.

Quách Tĩnh ứng tiếng đáp:

- Dạ.

Nghĩ thầm:

- Quả đúng thế thật. Sáu vị sư phụ của mình võ công rất cao, vốn là vì mình quá ngu xuẩn mà thôi.

Đạo sĩ kia lại nói:

- Bảy vị ân sư của ngươi từng đánh cuộc với người ta.Nếu ta truyền thụ võ công cho ngươi, các vị sư

phụ của ngươi biết được nhất định sẽ không thích, họ là hảo hán rất trọng tín nghĩa, đánh cuộc với người khác đời nào lại chiếm phần tiện nghi?

Quách Tĩnh nói:

- Đánh cuộc gì vậy?

Đạo nhân kia nói:

https://thuviensach.vn

- Chuyện này thì ngươi không biết. Ờ, sáu vị sư phụ của ngươi còn chưa nói cho ngươi biết thì bây giờ ngươi cũng không cần hỏi. Trong hai năm nữa, nhất định họ sẽ nói rõ với ngươi. Thế này nhé, ngươi một phen thành tâm, rốt lại giữa ta và ngươi cũng có duyên, ta sẽ truyền cho ngươi một ít cách hít thở, ngồi xuống, đi lại, nằm ngủ.

Quách Tĩnh rất ngạc nhiên, nghĩ thầm:

- Hít thở, ngồi xuống, đi lại, nằm ngủ thì ta đã biết rồi, cần gì ngươi dạy?

Y thầm nghi ngờ, nhưng không nói ra miệng.

Đạo nhân kia nói:

- Ngươi hãy quét sạch tuyết trên tảng đá lớn kia rồi nằm lên đó.

Quách Tĩnh càng thấy kỳ quái, nhưng vẫn theo lời quét sạch tuyết rồi nằm ngửa ra trên tảng đá. Đạo nhận kia nói:

- Nếu nằm như thế thì cần gì ta phải dạy ngươi? Ta có bốn câu, người phải nhớ cho kỹ: ý định thì tình quên. Thân rỗng thì khí chạy. Lòng chết thì thần sống. Dương thịnh thì âm tiêu.

Quách Tĩnh đọc đi đọc lại ghi nhớ trong lòng nhưng không biết có ý tứ gì.

Đạo nhân kia nói:

- Trước khi ngủ nhất định phải làm cho đầu óc trống rỗng sáng suốt, không hề lo lắng, sau đó co người nằm nghiêng, giữ hơi thở thật đều hồn không phóng túng, thần không rời xa.

Lúc ấy liền truyền thụ cách thức hô hấp vận khí, tĩnh tọa liễm thần.

Quách Tĩnh theo lời làm theo, lúc đầu thấy ý nghĩ cứ dâng lên hạ xuống rất khó gom lại, nhưng hít thở thổ nạp theo cách đạo nhân kia dạy cho, hồi lâu

https://thuviensach.vn

dần dần cảm thấy tâm thần bình tĩnh, từ Đan điền lại có một làn khí nóng dần dần bốc lên, trên đỉnh núi gió lạnh thấu xương nhưng cũng không thấy rét lắm. Y nằm yên như thế một giờ, tay chân chợt thấy tê dại, đạo nhân kia ngồi đối diện với y mở mắt ra nói:

- Bây giờ thì ngủ được rồi.

Quách Tĩnh vâng lời ngủ đi, khi tĩnh dậy phía đông đã rạng sáng. Đạo nhân kia dòng dây thả y xuống, bảo y tối nay lại tới, dặn đi dặn lại không được kể lại chuyện này cho bất cứ ai.

Quách Tĩnh tối hôm ấy lại tới vẫn được đạo nhân kia dùng dây kéo lên. Y bình nhật học võ với sáu vị sư phụ thường suốt đêm không về, nên mẹ y cũng không hỏi gì.

Cứ thế tối đi sáng về. Quách Tĩnh hàng đêm tọa công luyện khí trên đỉnh núi. Nói ra cũng kỳ quái chứ đạo nhân kia hoàn toàn chưa dạy y một phút võ công nào, nhưng từ đó trở đi mỗi khi y luyện võ lại dần dần cảm thấy thân thể nhẹ nhàng, mã bộ vững chắc. Sau nửa năm, những chỗ mà kình lực vốn không thể thu phát đã có thể tự nhiên dùng được xảo kình, những chiêu số vốn vùi đầu luyện mãi không thành đột nhiên đều thi triển được vừa nhanh vừa chuẩn. Giang Nam lục quái chỉ cho rằng y đã lớn, sau khi chăm chỉ luyện tập rốt lại cũng đột nhiên khai phát, người nào cũng rất vui vẻ.

Mỗi tối y lên núi, đạo nhân kia lại sóng vai cùng lên với y, chỉ cho y làm thế nào để vận khí dùng sức. Đến khi nào y không thể lên cao hơn nữa mới lên đỉnh núi dùng dây kéo y lên. Thời gian trôi qua, y lên núi không những ngày càng nhanh mà còn ngày càng cao, những chỗ vốn khó vin trèo thì về sau đã có thể nhảy một cái vọt qua, chỉ những chỗ khó nhất mới phải nhờ đạo nhân dùng dây kéo lên.

***

https://thuviensach.vn

Lại qua một năm, còn cách ngày hẹn tỷ võ không đầy vài tháng. Giang Nam lục quái mấy ngày liền trò chuyện đều không ra khỏi việc tỷ võ ở Gia Hưng nhất định sẽ làm chấn động hào kiệt võ lâm.

Thấy Quách Tĩnh võ công tiến triển, lục quái đều cảm thấy nắm chắc phần thắng, lại nghĩ đến việc được trở về quê cũ Giang Nam càng thêm vui vẻ. Nhưng lý do của việc tỷ võ thì thủy chung vẫn chưa nói với Quách Tĩnh.

Hôm ấy vừa sáng ra. Nam Hy Nhân nói:

- Tĩnh nhi, mấy tháng nay ngươi ra sức luyện tập binh khí, chỉ sợ lại quên bẵng quyền thuật, hôm nay chúng ta luyện quyền pháp nhiều hơn.

Quách Tĩnh gật đầu vâng dạ.

Mọi người ra tới chỗ mọi hôm vẫn luyện võ. Nam Hy Nhân thong thả bước ra, đang định ra chiêu với Quách Tĩnh thì đột nhiên phía trước bụi khói bốc lên, người reo ngựa hí, một bầy ngựa phóng như bay tới Người Mông Cổ chăn ngựa vung roi ngăn chặn một lúc bầy ngựa mới bình tĩnh lại.

Bầy ngựa vừa bình tĩnh lại chợt từ phía tây có một con ngựa hồng nhỏ, toàn thân lông đỏ như máu xông thẳng vào bầy ngựa cắn đá túi bụi. Bầy ngựa lại đại loạn, con ngựa hồng lại phóng như bay về

phía bắc không thấy bóng dáng đâu nữa. Thoáng cái chỉ thấy xa xa ánh hồng chớp lên, con ngựa hồng lại nhanh như chớp xông vào bầy ngựa gây náo loạn một lúc. Đám mục dân giận lắm, túa ra bốn phía đuổi bắt. Nhưng con hồng mã ấy phi mau như gió, làm sao bắt được ? Trong khoảnh khắc nó đã chạy xa tít, đứng cách mấy mươi trượng giậm vó hí dài, tựa hồ vô cùng đắc ý về việc mình phá bĩnh. Đám mục dân vừa tức giận vừa buồn cười, đều không có cách nào bắt được nó. Lúc con tiểu hồng mã xông vào lần thứ ba, ba người mục dân giương cung phát tên. Con ngựa ấy vô cùng nhanh nhẹn, đợi tên bay gần tới chợt quay ngoắt qua một bên, thân pháp cực mau, ngay cả người có võ công cao cường cũng chưa chắc đã bằng.

https://thuviensach.vn

Lục quái và Quách Tĩnh đều nhìn tới mức xuất thần. Hàn Bảo Câu quý ngựa như tính mạng, cả đời chưa từng nhìn thấy con ngựa nào thần tuấn như thế, con Truy phong hoàng của y đã là vật quý hiếm có trên đời, ngựa hay ở Mông Cổ tuy nhiều nhưng cũng ít con bằng được, nhưng so với con tiểu hồng mã này thì còn thua xa. Y chạy tới đám mục dân hỏi thăm lai lịch của con hồng mã. Một mục dân nói:

- Con tiểu hồng mã này không biết ở hang cùng núi thẳm nào ra đây. Mấy hôm trước chúng tôi thấy nó rất đẹp định dùng thòng lọng bắt lấy, nào ngờ không những không bắt được mà lại làm nó tức giận, mấy hôm nay ngày nào cũng tới gây rối.

Một mục dân lớn tuổi vẻ mặt nghiêm trang, nói:

- Nó không phải là ngựa đâu.

Hàn Bảo Câu ngạc nhiên hỏi:

- Thế thì là gì?

Người mục dân ấy nói:

- Nó là rồng trên trời biến thành, không thể bắt được.

Một mục dân khác cười nói:

- Ai nói là rồng biến thành ngựa chứ? Tào lao.

Người mục dân lớn tuổi nói:

- Bọn nhãi con biết cái gì? Ta chăn ngựa đã mấy mươi năm, đâu có thấy con nào lợi hại hơn con súc sinh ấy chứ?...

Nói chưa dứt lời, con tiểu hồng mã lại xông vào bầy ngựa.

https://thuviensach.vn

Kỵ thuật của Mã vương thần Hàn Bảo Câu có thể nói là độc bộ thiên hạ, ngay những người chăn ngựa Mông Cổ suốt đời trên lưng ngựa cũng phải than là không bằng. Lúc ấy thấy con tiểu hồng mã lại xông vào gây rối, y vốn hiểu tập tính của loài ngựa, biết đường lui mà con hồng mã này thế nào cũng phải chạy qua bèn đi về phía ấy, chờ con hồng mã phóng tới chợt nhảy vọt lên, con hồng mã phóng đúng qua giữa hai chân y, thời điểm phương vị đều không sai một ly.

Hàn Bảo Câu rơi xuống đúng lưng con ngựa, y nhất sinh đã thuần phục không biết bao nhiêu là ngựa bất kham, chỉ cần ngồi được lên lưng ngựa rồi thì trong thiên hạ không con ngựa nào có thể hất y ra khỏi lưng nữa. Nào ngờ con hồng mã trong chớp mắt ấy đột nhiên gắng sức vọt lên một cái như mũi tên, khiến y không rơi xuống đúng lưng nó. Hàn Bảo Câu cả giận, sãi chân đuổi mau theo. Nhưng y thân lùn chân ngắn, làm sao đuổi kịp?

Chợt có một bóng người từ bên cạnh vọt ra, tay trái nắm cứng đám lông bờm trên gáy con tiểu hồng mã. Con hồng mã hoảng sợ càng phi nhanh, người ấy thân hình bị kéo đi như bay trên không nhưng ngón tay vẫn nắm chắc bờm ngựa không buông.

Đám mục dân đều lớn tiếng hò reo. Giang Nam lục quái thấy người nắm bờm ngựa chính là Quách Tĩnh, bất giác đều giật nảy mình vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. Chu Thông nói:

- Y học công phu khinh công cao minh này ở đâu vậy?

Hàn Tiểu Oanh nói:

- Tĩnh nhi một năm nay công lực tiến bộ vượt bậc, hay là người cha đã chết của y phù hộ? Hay là Ngũ ca...

Họ làm sao biết được trong hai năm nay, đêm nào đạo nhân có ba búi tóc kia cũng lên đỉnh núi dạy y hít thở thổ nạp, tuy chưa hề dạy nửa chiêu võ nghệ nhưng đã truyền thụ cho y nội công thượng thặng.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh hàng đêm lên núi xuống núi thật ra đã luyện được bản lĩnh khinh công Kim nhạn công.

Y vẫn ngu ngơ, đạo nhân kia bảo y hàng đêm lên núi thì y vâng lời hàng đêm lên núi ngủ, nội công ngày càng tiến bộ, công phu Kim nhạn công luyện được cũng chỉ bộc lộ qua khinh công mà Chu Thông. Toàn Kim Phát và Hàn Tiểu Oanh dạy cho.

Ngay cả y cũng không biết, lục quái bấy giờ cũng thấy là việc mừng bất ngờ mà thôi chứ chưa phát hiện được chân tướng bên trong. Lúc ấy Quách Tĩnh thấy con hồng mã phóng qua. Tam sư phụ chưa bắt được nó bèn phi thân vọt ra nắm chặt bờm ngựa.

Chỉ thấy Quách Tỉnh đột nhiên lộn người một cái trên không, ngồi lên lưng ngựa phóng ngược trở lại Con tiểu hồng mã ấy lúc thì đứng thẳng giơ hai chân trước lên, lúc thì tung vó sau đá mạnh, lồng lộn như bị ma ám nhưng thủy chung vẫn không hất được vật trên lưng.

Hàn Bảo Câu đứng bên cạnh lớn tiếng chỉ bảo, dạy y cách thuần phục ngựa. Con tiểu hồng mã lồng lên cắn đá vòng quanh bãi cỏ hơn một giờ mà khí thế càng lúc càng mạnh.

Đám mục dân nhìn thấy đều ngạc nhiên kinh hãi. Người mục dân lớn tuổi lúc nãy quỳ xuống đất lầm rầm khấn vái xin trời đừng vì họ đắc tội với long mã mà giáng tai họa xuống, lại lớn tiếng nài nỉ xin Quách Tĩnh mau mau xuống ngựa. Nhưng Quách Tĩnh ngưng thần bám cứng vào lưng ngựa, như bị

dây buộc chặt lên đó, cứ theo lưng ngựa nhô lên hụp xuống, thủy chung không hề rơi xuống.

Hàn Tiểu Oanh kêu lên:

- Tĩnh nhi, ngươi xuống để Tam sư phụ giúp cho.

https://thuviensach.vn

Hàn Bảo Câu kêu lên:

- Không được? Nếu đổi người thì công sức nãy giờ kể như mất hết.

Y biết phàm là tuấn mã ắt có tính bướng, nhưng sau khi bị chế phục nhất định sẽ trung thành kính sợ

chủ nhân suốt đời, nếu đông người hợp lực đối phó thì nó thà chết cũng không chịu khuất phục.

Quách Tĩnh cũng là loại khí cốt quật cường, bị con tiểu hồng mã quần tới mức toàn thân ướt đẫm mồ

hôi, đột nhiên đưa cánh tay phải luồn xuống cổ ngựa, hai tay ôm chặt vận kình siết chặt. Y vận nội lực lên cánh tay, càng siết càng chặt, con tiểu hồng mã lồng lên cắn đá nhưng giãy ra không được, cuối cùng không thở được nữa, không sao chịu nổi, lúc ấy biết đã gặp chủ nhân, đột nhiên đứng yên bất động.

Hàn Bảo Câu mừng rỡ kêu lên:

- Được rồi, được rồi.

Quách Tĩnh sợ con ngựa chạy mất vẫn không dám nhảy xuống. Hàn Bảo Câu nói:

- Xuống đi thôi. Con ngựa này đã theo ngươi rồi, ngươi có bỏ đi nó cũng không chạy đâu.

Quách Tĩnh theo lời xuống ngựa.

Con tiểu hồng mã thè lưỡi liếm mu bàn tay y, dáng vẻ mười phần thân thiết cuồng nhiệt, mọi người nhìn thấy đều cười rộ. Một người mục dân bước tới cạnh nhìn kỹ, con tiểu hồng mã đột nhiên phóng hai chân sau lên đá y lộn nhào.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh dắt ngựa vào cạnh chuồng, tắm rửa chải lông cẩn thận.

Y vất vả suốt nửa ngày, lục quái không bắt y luyện võ nữa, nhưng ai cũng đầy lòng ngờ vực. Cơm trưa xong. Quách Tĩnh tới lều các sư phụ. Toàn Kim Phát nói:

- Tĩnh nhi, ta thử xem Khai sơn chưởng ngươi luyện tới đâu rồi.

Quách Tĩnh nói:

- Ở ngay đây à?

Toàn Kim Phát đáp:

- Không sai. ở đâu cũng có thể gặp phải địch nhân, có thể phải động thủ với người ta trong một gian nhà nhỏ đấy.

Nói xong tay trái vung hờ một cái, quyền phải đã đẩy ra.

Quách Tĩnh theo quy củ nhường ba chiêu, tới chiêu thứ tư thì vung tay trả đòn. Toàn Kim Phát thế

công lợi hại, không hề dung tình, đột nhiên song quyền ra chiêu Thâm nhập hổ huyệt đập mạnh vào ngực Quách Tĩnh. Chiêu này hoàn toàn không phải là thủ pháp luyện võ mà là tuyệt chiêu lấy mạng địch nhân, song quyền ra chiêu hung dữ, vô cùng trầm trọng cương mãnh. Quách Tĩnh vội lui lại lưng đã chạm vào vách lều. Y giật nảy mình, lúc nguy cấp ra sức tự cứu vốn là bản tính con người, huống hồ y đầu óc trước nay vốn ngu độn, không kịp suy nghĩ, tay trái vận kình khua một vòng đè song quyền của Toàn Kim Phát xuống, đẩy mạnh luồng lực đạo ra ngoài. Lúc ấy tay quyền của Toàn Kim Phát đã chạm vào chỗ yếu hại của y, chưa kịp thu kình đã thấy ngực y mềm như một nắm bông, dường như không hề có chút sức lực, trong chớp mắt đã bị y đè cứng hất ra, hai tay tê rần, loạng choạng lui lại liên tiếp ba bước mới đứng vững được.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh sau lúc ngẩn người, hai gối quỳ ngay xuống, kêu lên:

- Đệ tử làm sai, xin Lục sư phụ trách phạt

Y trong lòng vừa hoảng vừa sợ, không biết mình đã phạm tội lớn gì mà Lục sư phụ phải hạ sát thủ

để lấy mạng y.

Bọn Kha Trấn Ác cùng đứng lên, vẻ mặt nghiêm trọng. Chu Thông nói:

- Ngươi ngấm ngầm theo người khác luyện võ, tại sao không cho bọn ta biết? Nếu không thử qua với Lục sư phụ thì ngươi vẫn còn muốn giấu diếm, có phải không?.

Quách Tĩnh vội nói:

- Chỉ có sư phụ Triết Biệt dạy con bắn tên đánh thương. Chu Thông sầm mặt nói:

- Còn muốn dối trá à?

Quách Tĩnh hoảng sợ ứa nước mắt, nói:

- Đệ tử.., đệ tử quyết không dám lừa dối sư phụ.

Chu Thông nói:

- Vậy thì một thân nội công ấy của ngươi là học của ai? Ngươi cậy có cao nhân sau lưng, không coi sáu người bọn ta ra gì, hừ!

Quách Tĩnh sửng sốt nói:

- Nội công à? Đệ tử không biết gì.

https://thuviensach.vn

Chu Thông phì một tiếng, vươn tay đâm vào huyệt Cưu vĩ dưới xương mỏ ác y hai tấc. Đây là yếu huyệt trên thân người, bị điểm trúng sẽ lập tức ngất đi.

Quách Tĩnh không dám tránh né đỡ gạt, chỉ đứng yên bất động, nào ngờ y theo đạo nhân kia chuyên cần luyện tập gần hai năm, tuy tự mình không biết, nhưng thật ra toàn thân đều đã sung mãn nội kình, ngón tay Chu Thông điểm tới, bắp thịt của y tự nhiên nảy sinh kình lực hóa giải, co lại bật ra đẩy phát chỉ chệch qua một bên, cái điểm ấy tuy vẫn trúng người y nhưng chỉ khiến ngực y đau buốt một cái chứ không điểm được huyệt đạo. Chu Thông một chỉ ấy tuy chưa dùng toàn lực nhưng bị nội kình của y hất ra, bất giác ngạc nhiên, đồng thời lửa giận bừng lên, quát lớn:

- Cái này còn không phải là nội công à?.

Quách Tĩnh chợt xoay chuyển ý nghĩ:

- Chẳng lẽ vị đạo trưởng kia dạy mình là nội công?

Bèn nói:

- Hai năm nay có một người hàng đêm tới dạy đệ tử hít thở, ngồi xuống, nằm ngủ. Đệ tử trước nay cứ theo đó làm, cảm thấy chơi đùa như thế rất dễ chịu. Có điều y chưa từng dạy đệ tử nửa chiêu võ nghệ nào cả. Y bảo con ngàn vạn lần không được nói với ai, đệ tử nghĩ đây cũng không phải việc xấu, lại không bỏ bê việc luyện võ, vì vậy chưa bẩm cáo với ân sư.

Nói xong quỳ xuống đất dập đầu mấy cái, nói:

- Đệ tử biết sai rồi, từ nay trở đi không dám theo y chơi đùa nữa.

Lục quái đưa mắt nhìn nhau, nghe giọng y rất thành thật, tựa hồ không phải đặt chuyện. Hàn Tiểu Oanh nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi không biết đó là nội công à?

Quách Tĩnh nói:

- Quả thật đệ tử không biết nội công là gì cả. Y dạy con ngồi xuống từ từ vận khí, trong lòng đừng nghĩ tới việc gì, chỉ nghĩ tới luồng khí vận hành lên xuống trong bụng. Ban đầu thì chưa được gần đây trong thân thể và trên đầu giống như có một luồng hơi nóng nhỏ chạy đi chạy lại, rất là thú vị.

Lục quái vừa sợ vừa mừng, nghĩ thầm thằng nhỏ ngốc này đã luyện được tới cảnh giới ấy, quả thật không dễ.

Vốn là Quách Tĩnh tâm tư thuần phác, rất ít tạp niệm nên luyện nội công dễ tiến bộ hơn những kẻ

thông minh trong đầu cứ có hàng trăm ý nghĩ dồn dập kéo tới khó mà khu trừ, nên chỉ không đầy hai năm đã có chút thành tựu.

Chu Thông nói:

- Ai dạy ngươi?

Quách Tĩnh đáp:

- Y không chịu nói tên họ. Y nói võ công của sáu vị ân sư không thua kém y nên y không truyền thụ

võ công cho con, cũng không phải là sư phụ của con, còn bắt đệ tử thề không được nói lại hình dáng tướng mạo của y.

Lục quái càng nghe càng ngạc nhiên, đầu tiên còn cho rằng Quách Tĩnh vô tình gặp được cao nhân, quả là phúc khí của y, bất giác mừng cho y, nhưng người kia kỳ bí như thế thì bên trong ắt có chuyện rất nhiêu khê.

Chu Thông xua tay bảo Quách Tĩnh đi ra. Quách tĩnh lại nói:

https://thuviensach.vn

- Đệ tử từ nay trở đi không dám theo y chơi đùa nữa.

Chu Thông nói:

- Ngươi cứ đi, bọn ta không trách ngươi. Có điều ngươi đừng nói bọn ta đã biết chuyện này.

Quách Tình luôn miệng vâng dạ, thấy sáu vị sư phụ không trách phạt nữa, vui vẻ bước ra, vừa mở

cửa lều thì thấy Hoa Tranh đứng ngoài, bên cạnh có hai con bạch điêu đứng. Lúc ấy hai con bạch điêu đã lớn mười phần hùng dũng, đứng dưới đất mà cao xấp xỉ Hoa Tranh. Hoa Tranh nói:

- Đi mau, ta chờ ngươi suốt nửa ngày rồi.

Một con bạch điêu bay lên đậu trên vai Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh nói:

- Ta mới thu phục được một con tiểu hồng mã chạy rất mau, không biết nó có chịu cho cô cưỡi không.

Hoa Tranh nói:

- Không chịu thì ta mổ bụng nó ra.

Quách Tĩnh nói:

- Không được đâu đấy.

Hai người nắm tay nhau ra thảo nguyên phóng ngựa thả điêu.

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Đánh máy: BacQuai

Hồi 6(a)

nghi trận đầu non

Trong trướng, lục quái hạ giọng bàn bạc. Hàn Tiểu Oanh nói:

- Người ấy truyền thụ nội công thượng thặng cho Tĩnh nhi, dĩ nhiên không có ác ý.

Toàn Kim Phát nói:

- Nhưng sao y không muốn chúng ta biết? Mà sao lại không nói rõ cho Tĩnh nhi biết đó là nội công?

Chu Thông nói:

- E là người mà chúng ta quen.

Hàn Tiểu Oanh nói:

- Quen à? Vậy thì nếu không phải bạn bè ắt là địch nhân.

Toàn Kim Phát trầm ngâm nói:

- Trong các bạn bè mà chúng ta quen không ai có nội công cao minh như thế.

Hàn Tiểu Oanh nói:

https://thuviensach.vn

- Nếu là địch nhân, tại sao lại dạy võ công cho Tĩnh nhi?

Kha Trấn Ác lạnh lùng nói:

- Biết đâu y muốn sắp đặt gian kế.

Mọi người nghe thế giật nảy mình.

Chu Thông nói:

- Tối nay ta và Lục đệ lén bám theo Tĩnh nhi, xem rốt lại là cao nhân phương nào.

Ngũ quái gật đầu khen phải.

Đến tối. Chu Thông và Toàn Kim Phát núp ở ngoài lều của mẹ con Quách Tĩnh, qua hơn nửa giờ chỉ

nghe Quách Tĩnh nói:

- Mẹ, con đi đây.

Rồi từ trong lều bước ra. Hai người rón rén theo sau, thấy y cước bộ rất nhanh, trong chớp mắt đã lướt đi rất xa, may là trên thảo nguyên không có vật gì ngăn chặn tầm mắt nên tuy cách nhau khá xa vẫn có thể nhìn thấy. Hai người gia tăng cước bộ đuổi theo, chỉ thấy y chạy tới trước vách núi dựng đứng, vẫn không dừng bước, lướt thẳng lên trên.

Lúc ấy Quách Tĩnh khinh công đã tiến bộ rất nhiều, mà đêm nào cũng trèo lên vách núi dựng đứng không cần đạo nhân kia giúp đỡ, chỉ thấy y dần dần lướt lên cao, về phía đỉnh núi.

Chu Thông và Toàn Kim Phát càng ngạc nhiên hoảng sợ, hồi lâu không nói gì. Qua một lúc, bọn Kha Trấn Ác bốn người cũng kéo tới. Họ sợ gặp đại địch, đều mang theo binh khí. Chu Thông kể lại việc Quách Tĩnh lên núi.

https://thuviensach.vn

Hàn Tiểu Oanh ngẩng đầu nhìn, thấy một nửa ngọn núi chìm ngập trong mây mù, bất giác trong lòng lạnh buốt, nói:

- Chúng ta không lên được đâu.

Kha Trấn Ác nói:

- Mọi người cứ mai phục dưới gốc cây, chờ họ trở xuống.

Mọi người theo lời chia ra mai phục, t Hàn Tiểu Oanh nhớ lại đêm giao đấu với Hắc Phong song sát mười năm trước, bảy anh em mai phục chờ địch, lúc ấy gió rét thấu xương, trăng lạnh soi người, bốn bề cát vàng mênh mông, núi hoang lặng lẽ tiếng gió im bặt, xa xa vẳng lại mấy tiếng vó ngựa, tình cảnh ấy giống hệt đêm nay, chỉ là sau đêm ấy không bao giờ còn nhìn thấy khuôn mặt béo phị luôn nở nụ cười ngờ nghệch của Trương A Sinh nữa, không kìm được nỗi chua xót.

Thời gian từng khắc từng khắc trôi qua, trên đỉnh núi thủy chung vẫn không có động tĩnh gì, đến khi mây tan mặt trời mọc, trời đã sáng rõ, vẫn không thấy Quách Tĩnh và người dạy nội công cho y xuống, lại qua một giờ vẫn không thấy bóng người. Hết sức nhìn lên, chỉ thấy trên núi yên ắng như

không có ai. Chu Thông nói:

- Lục đệ, chúng ta đi xem.

Hàn Bảo Câu nói:

- Lên được à?

Chu Thông nói:

- Không chắc, thử xong sẽ nói.

https://thuviensach.vn

Y chạy về nhà, lấy ra hai đoạn dây dài, hai cái búa, mấy mươi cái đinh lớn, cùng Toàn Kim Phát khoét lỗ trên sườn núi, dắt dìu nhau lên, cậy vào sở trường khinh công nhưng không khỏi mệt mỏi đến nỗi toát cả mồi hôi, cuối cùng đã lên được tới đỉnh. Vừa lật người nhảy lên, hai người đồng thời la hoảng, sắc mặt tái mét.

Chỉ thấy bên cạnh một tảng đá lớn có chín cái đầu lâu xếp ngay ngắn chỉnh tề, năm cái ở dưới, ba cái ở giữa, một cái ở trên, giống hệt chỗ Hắc Phong song sát luyện tập năm xưa. Lại nhìn tới số đầu lâu ấy cái nào cũng có năm lỗ ở giữa đỉnh, chỉ là những cái lỗ ấy như bị dao khoét, chung quanh hoàn toàn không có vết rạn nứt, so với ngày trước thì công lực của người này rõ ràng đã tiến rất xa.

Hai người tim đập thình thình, lấy hết can đảm đi quanh đỉnh núi một vòng nhưng không thấy có dấu vết gì lạ, lập tức dòng dây xuống núi.

Bọn Hàn Bảo Câu thấy hai người thần sắc kỳ lạ vội hỏi. Chu Thông nói:

- Mai Siêu Phong!

Bốn người cả sợ. Hàn Tiểu Oanh vội nói:

- Tĩnh nhi đâu?

Toàn Kim Phát nói:

- Họ đã xuống theo phía khác.

Rồi kể lại những việc đã thấy trên núi.

Kha Trấn Ác thở dài nói:

- Chúng ta vất vả mười tám năm, không ngờ lại là nuôi ong tay áo.

Hàn Tiểu Oanh nói:

https://thuviensach.vn

- Tĩnh nhi trung hậu thành thật, quyết không phải là kẻ vong ơn bội nghĩa.

Kha Trấn Ác cười nhạt nói:

- Trung hậu thành thật à? Tại sao y lại theo con yêu phụ kia học võ công mà không hở ra nửa câu.

Hàn Tiểu Oanh im lặng, trong lòng rối bời.

Hàn Bảo Câu nói:

- Hay là con yêu phụ kia đã bị mù nên muốn mượn tay Tĩnh nhi để hại chúng ta?

Chu Thông nói:

- Chắc thế.

Hàn Tiểu Oanh nói:

- Cho dù Tĩnh nhi mang ý bất lương cũng không thể đóng kịch được tới mức ấy.

Toàn Kim Phát nói:

- Có khi vì con yêu phụ kia thấy thời cơ chưa tới, nên chưa nói rõ âm mưu cho y biết.

Hàn Bảo Câu nói:

- Tĩnh nhi kình lực tuy mạnh, nội công cũng đã có căn bản, nhưng bàn tới võ nghệ thì còn thua xa chúng ta. Tại sao con yêu phụ kia không dạy võ nghệ cho y?.

Kha Trấn Ác nói:

https://thuviensach.vn

- Con yêu phụ kia chẳng qua chỉ là mượn dao giết người, chứ làm sao y thị có thể có ý tốt với Tĩnh nhi được? Chồng y chẳng phải đã chết dưới tay Tĩnh nhi sao?

Chu Thông kêu lên:

- Phải rồi, phải rồi! Y thị cũng muốn chúng ta từng người chết dưới tay Tĩnh nhi rồi sẽ hạ thủ giết y, như vậy mới đúng là trả được đại thù.

Năm người đều cảm thấy có lý, ai cũng hoảng sợ.

Kha Trấn Ác dằn mạnh thiết trượng xuống đất, trầm giọng nói:

- Bây giờ chúng ta hãy về, cứ làm như không biết, đợi Tĩnh nhi về, trừ y trước đi. Con yêu phụ kia ắt tới tìm y, cho dù công lực của y thị không phải như xưa, nhưng mắt mù không tiện. Sáu người chúng ta cũng có thể đối phó.

Hàn Tiểu Oanh hoảng sợ nói:

- Giết Tĩnh nhi à? Vậy còn cái hẹn tỷ võ?.

Kha Trấn Ác lạnh lùng nói:

- Tính mạng quan trọng hay tỷ võ quan trọng?.

Mọi người im lặng không nói gì. Nam Hy Nhân chợt nói:

- Không được!

Hàn Bảo Câu nói:

- Không được cái gì?

Nam Hy Nhân nói:

https://thuviensach.vn

- Không được giết nó.

Hàn Bảo Câu nói:

- Không được giết Tĩnh nhi à?

Nam Hy Nhân gật gật đầu.

Hàn Tiểu Oanh nói:

- Tôi biết Tứ ca cũng có ý là trước hết cứ hỏi y cho thật rõ ràng. Rồi sẽ tính đạo lý.

Toàn Kim Phát nói:

- Chuyện này không phải tầm thường. Chi cần chúng ta hơi nhân từ, hơi do dự, tiết lộ bí mật với y thì sẽ ra sao?

Chu Thông nói:

- Nên quyết mà không quyết sẽ mắc tai họa. Chúng ta phải đối phó với con yêu phụ Mai Siêu Phong chứ không phải với người khác.

Kha Trấn Ác nói:

- Tam đệ, ngươi thấy sao?

Hàn Bảo Câu trong lòng rối bời, không sao quyết được, thấy Thất muội nước mắt đoanh tròng, thần sắc đáng thương, bèn nói:

- Tôi cũng có ý như Tứ đệ. Nếu phải giết Tĩnh nhi, thì dù sao tôi cũng không xuống tay được.

Lúc ấy trong sáu người có ba người chủ trương hạ sát Quách Tĩnh, ba người chủ trương để xem. Chu Thông thở dài nói:

https://thuviensach.vn

- Nếu Ngũ đệ còn sống thì chúng ta sẽ có một bên đa số, một bên thiểu số.

Hàn Tiểu Oanh nghe y nói tới Trương A Sinh, trong lòng chợt thấy chua xót, cố nén nước mắt nói:

- Mối thù của Ngũ ca chẳng lẽ lại không báo? Chúng ta cứ nghe đại ca sai bảo thôi!

Kha Trấn Ác nói:

- Được, về thôi.

Sáu người về tới lều, người nào trong lòng cũng ngổn ngang trăm mối, tâm sự không yên.

Kha Trấn Ác nói:

- Đợi y về. Nhị đệ và Lục đệ chặn đường lui của y, để ta hạ thủ.

***

Đêm ấy Quách Tĩnh lên núi, đạo nhân kia đã chờ sẵn ở đó, thấy y lên tới bèn chỉ vào cạnh tảng đá lớn khẽ nói:

- Người xem kìa?

Quách Tĩnh tới gần nhìn một cái, dưới ánh trăng thấy là chín cái đầu lâu, hoảng sợ nhảy dựng lên, run giọng nói:

- Hắc Phong song sát lại.., lại tới rồi.

Đạo nhân kia ngạc nhiên nói:

- Ngươi cũng biết Hắc Phong song sát à?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh bèn kể lại chuyện năm xưa giao đấu trên núi hoang. Ngũ sư phụ mất mạng, mình vô tình đâm chết Trần Huyền Phong ra sao. Nói tới chuyện cũ ấy, nhớ lại tình trạng giao đấu với Đồng thi Thiết thi trên núi hoang năm xưa, trong lòng bất giác sợ sệt, giọng nói không ngừng run lên. Lúc đâm chết Trần Huyền Phong y còn rất nhỏ, nhưng tình hình đêm ấy quả thật rất đáng sợ, đã khắc sâu vào đầu óc trẻ thơ.

Đạo nhân kia thở dài nói:

- Đồng thi không điều ác gì không làm, té ra lại chết dưới tay ngươi?

Quách Tĩnh nói:

- Sáu vị sư phụ của tôi thường nói tới Hắc Phong song sát. Tam sư phụ và Thất sư phụ nghĩ chắc Thiết thi đã chết, nhưng đại sư phụ lúc nào cũng nói chưa chắc, chưa chắc. Chín cái đầu lâu này đêm nay bày ra ở đây thì quả nhiên là Thiết thi chưa.., chưa chết!

Nói tới đó y không kìm được rùng mình một cái hỏi:

- Người gặp y thị chưa?

Đạo nhân kia nói:

- Ta cũng mới tới đây chưa lâu, vừa lên là thấy ngay. Nói thế thì nhất định Thiết thi sẽ gây sự với sáu vị sư phụ và ngươi rồi.

Quách Tĩnh nói:

- Y thị đã bị đại sư phụ đánh mù hai mắt, chúng tôi không sợ y thị.

Đạo nhân cầm một cái đầu lâu lên, sờ nắn kỹ một hồi, lắc đầu nói:

- Y thị đã bị đại sư phụ ngươi đánh mù hai mắt nhưng chỉ sợ sáu vị sư phụ của ngươi không phải là đối thủ của y thị, cho dù có thêm ta cũng không

https://thuviensach.vn

thắng được.

Quách Tĩnh nghe y nói rất nghiêm trang, trong lòng kinh nghi, nói:

- Lúc ác đấu mười năm về trước, mắt y thị không bị mù, còn địch không nổi bảy vị ân sư của tôi, bây giờ chúng ta có tám người. Người.., nhất định là người sẽ giúp chúng tôi, có phải không?

Đạo nhân kia nghĩ ngợi xuất thần một lúc rồi nói:

- Lúc nãy ta đã nghĩ ngợi một lúc vẫn không đoán được vì sao thủ chỉ của y thị lại có kình lực tới mức ấy. Nếu tốt thì không tới, nếu tới thì không tốt. Y thị đã dám tới đây tìm kẻ thù. ắt có sở trường mới không sợ sệt.

Quách Tĩnh nói:

- Tại sao y thị lại mang đầu lâu bày ra đây? Há chẳng khiến chúng ta biết mà đề phòng sao?

Đạo nhân kia nói:

- Chắc đây là quy củ khi luyện Cửu âm bạch cốt trảo. Rất có thể y thị nghĩ chỗ này vách núi dựng đứng hiểm trở khó lên ắt không có ai tới, nào ngờ trời xui đất khiến lại để chúng ta thấy được.

Quách Tĩnh sợ lúc ấy Mai Siêu Phong đã tới tìm sáu vị sư phụ, bèn nói:

- Để tôi về bẩm lại với các sư phụ.

Đạo nhân kia nói:

- Được. Ngươi nói là có một người bạn bảo ngươi nhắn lại, tốt nhất là tránh y thị rồi sẽ tính kế khác, đừng liều mạng xung đột với thị.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh vâng dạ, đang muốn tuột xuống vách núi, thì đạo nhân kia chợt vươn tay ôm lấy lưng y, tung người vọt lên, nhẹ nhàng đáp:

- Xuống phía sau một tảng đá lớn, cúi rạp người xuống.

Quách Tĩnh đang định hỏi thì miệng đã bị y bịt kín, lúc ấy bèn nằm móp dưới đất, không dám hò hé, từ sau tảng đá ngưng thần chăm chú nhìn ra. Không bao lâu sau dốc núi có một bóng đen vọt thẳng lên, dưới ánh trăng tóc bay phơ phất, chính là Thiết thi Mai Siêu Phong. Phía sau núi còn hiểm trở

hơn phía trước, có lẽ y thị không thấy gì nên không nhận ra đường nào dễ hơn. Cũng may như thế

chứ nếu không thì lúc ấy Giang Nam lục quái đều ở phía trước núi, nhất định phải chạm mặt nhau, đôi bên mà động thủ, chỉ sợ trong lục quái ắt có người mắc phải độc thủ của y thị.

Mai Siêu Phong đột nhiên quay qua. Quách Tĩnh hoảng sợ rụt đầu xuống dưới vách núi, qua một lúc mới nhớ ra y thị đã mù hai mắt, lại rón rén thò đầu lên, chỉ thấy y thị ngồi xếp bằng trên tảng đá lớn mà mình vẫn ngồi, bắt đầu vận công hít thở. Quách Tĩnh sực hiểu ra, mới biết cách hít thở vận khí ấy đúng là rèn luyện nội công, trong lòng vô cùng biết ơn đạo nhân.

Qua một lúc, chợt nghe Mai Siêu Phong toàn thân phát ra tiếng kêu răng rắc, lúc đầu rất chậm, về

sau càng lúc càng mau, như dùng cát nóng rang đậu trong chảo, đậu chín nối nhau nổ thành tiếng.

Lắng nghe thì âm thanh phát ra từ các đốt xương trên người, hồi lâu mới dừng, chỉ thấy y thị thong thả đứng lên, tay trái kéo một cái ngang hông, dưới ánh trăng đột nhiên lóe lên ánh bạc như một con rắn dài. Quách Tĩnh

https://thuviensach.vn

hoảng sợ, ngưng thần nhìn kỹ, té ra là một ngọn Nhuyễn tiên màu bạc. Tam sư

phụ y là Hàn Bảo Câu dùng Kim long tiên chẳng qua chỉ dài có sáu thước, mà ngọn roi này của Mai Siêu Phong thì dài gấp bảy tám lần, thấy phải bốn trượng có hơn.

Chỉ thấy y thị từ từ quay người lại, ánh trăng chiếu lên mặt. Quách Tĩnh thấy dung mạo của y thị vẫn còn rất đẹp, chỉ là hai mắt nhắm nghiền, tóc dài phủ vai, toàn thân toát ra một làn âm khí lạnh lẽo không sao nói rõ được.

Giữa cảnh im lặng, chợt nghe y thị thở dài một hơi, lẩm bẩm Thằng chồng giặc, ngươi đã ở suối vàng, hàng ngày có nhớ ta không Chỉ thấy y thị hai tay cầm giữa chiếc roi dài, hai đầu mỗi bên dài khoảng hai trượng, cười khẽ một tiếng, vung roi múa lên.

Tiên pháp ấy vô cùng cổ quái, múa lên không hề mau lẹ, cũng không hề có tiếng rít gió, cuốn bên đông một cái, quật bên tây một cái, chiêu nào cũng làm người ta bất ngờ, đột nhiên tay phải của thị

vung ngang ra nắm vững đầu roi, ngọn roi dài bốn trượng bay thẳng ra, cuốn vào một tảng đá lớn nhấc lên, chiêu ấy mau lẹ chính xác như dùng tay nhấc. Quách Tĩnh đang kinh sợ, đầu roi đã cuốn lấy tảng đá lớn vung ra, chợt cuốn tới đầu y, dưới ánh trăng sáng nhìn thấy rất rõ trên ngọn roi có hơn mười cái móc câu sắc nhọn lấp loáng.

Quách Tĩnh đã sớm rút đao ra, nhìn thấy ngọn roi bay tới lại không nén được, thuận tay vung đao định hất ngọn roi ra, đột nhiên cánh tay tê chồn, sau lưng đã có một cánh tay vươn ra ấn đầu y xuống, chỉ thấy ánh móc câu chớp lên trước mắt, ngọn roi đã bay qua trên đỉnh đầu. Quách Tĩnh sợ toát mồ

https://thuviensach.vn

hôi, nghĩ thầm Nếu không phải có bá bá cứu thì chỉ cần thanh đao chạm vào roi một cái, mình đã bị

đánh vỡ sọ rồi. May là mới rồi đạo nhân kia thủ pháp lanh lẹ không hề phát ra nửa tiếng động, nên Mai Siêu Phong vẫn chưa phát hiện ra. Y thị luyện một hồi thì thu roi lại, thò tay vào bọc lấy ra một vật tròn lớn trải xuống đất, đưa tay sờ soạng, ngẫm nghĩ một lúc lại đứng lên làm mấy tư thế. Rồi lại sờ soạng vào vật ấy ngẫm nghĩ, cứ thế hồi lâu mới cuốn cái vật không biết là vải hay da ấy lại bỏ vào bọc, theo phía sau núi đi xuống.

Quách Tĩnh thở phào một hơi, đứng thẳng người lên. Đạo nhân kia hạ giọng nói:

- Chúng ta theo sau xem y thị còn giở trò ma gì nữa.

Rồi nắm lấy lưng Quách Tĩnh, nhẹ nhàng tuột xuống vách núi phía sau.

***

Lúc hai người xuống tới đất, bóng Mai Siêu Phong đã lướt khá xa về phía bắc. Đạo nhân kia tay trái đỡ nách Quách Tĩnh. Quách Tĩnh lập tức thấy thân hình nhẹ bỗng. Hai người sãi chân chạy như bay, bám theo xa xa, đi trên bãi cát không biết bao nhiêu đường đất, đến lúc trời hơi sáng thì thấy phía trước thấp thoáng có mấy chục gian trướng. Mai Siêu Phong thân hình chớp lên, phóng vào trong đó mất dạng.

Hai người gia tăng cước bộ, tránh đám quân đi tuần, rón rén lần tới phía ngoài một gian trướng lớn màu vàng, nằm móp xuống đất vén một góc lều lên nhìn vào, chỉ thấy một người rút yêu đao vung lên chém một đại hán chết lăn ra đất.

Đại hán ấy ngã ra đất thì vừa khéo lăn tới đúng trước mặt Quách Tĩnh và đạo nhân kia. Quách Tĩnh biết y là thân binh của Thiết Mộc Chân, bất giác cả kinh nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Tại sao y lại bị người ta giết chết?

Rồi nhẹ nhàng vén mép lều lên cao hơn một chút, vừa đúng lúc người cầm đao hành hung kia quay lại, chính là Tang Côn con Vương Hãn. Chỉ thấy y đưa thanh đao vào ống giày lau vết máu, nói:

- Bây giờ ngươi còn nghi ngờ nữa không?

Một người khác nói:

- Nghĩa huynh Thiết Mộc Chân trí dũng song toàn, e chuyện này không dễ mà thành công.

Quách Tĩnh nhận ra người ấy chính là nghĩa đệ Trát Mộc Hợp của Thiết Mộc Chân. Tang Côn cười gằn nói:

- Ngươi thương nghĩa huynh của ngươi, vậy đi báo tin cho y đi.

Trát Mộc Hợp nói:

- Ngươi cũng là nghĩa đệ của ta, cha ngươi đối đãi với ta thân thiết như thế, dĩ nhiên ta không phụ

ngươi. Mà nói lại thì Thiết Mộc Chân dốc lòng muốn thôn tính tất cả bộ chúng của ta, không phải ta không biết, chỉ vì nghĩ tới việc kết nghĩa, không muốn làm y mất mặt thôi.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ họ âm mưu đối phó với Thiết Mộc Chân đại hãn? Tại sao lại thế?

Lại nghe một người khác trong trướng nói:

https://thuviensach.vn

- Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ vi ương. Nếu để y ra tay đối phó với các ngươi trước thì các ngươi nguy mất. Sau khi xong việc, tất cả súc vật, phụ nữ, tiền bạc của Thiết Mộc Chân đều chia cho Tang Côn, tất cả bộ chúng của y đều chia cho Trát Mộc Hợp, nước Đại Kim ta lại phong Trát Mộc Hợp làm Trấn Bắc Chiêu thảo sứ.

Quách Tĩnh chỉ nhìn thấy lưng người ấy, lúc ấy rón rén nhích lên mấy tấc, nhìn nghiêng thấy người ấy rất quen, khoác cẩm bào màu vàng dệt lông điêu y phục cực kỳ hoa lệ, lắng nghe giọng nói của y một lúc mới nghĩ ra:

- Ô, y chính là Lục vương gia của Đại Kim quốc.

Trát Mộc Hợp nghe thế tựa hồ hơi động tâm, nói:

- Chỉ cần nghĩa phụ Vương Hãn hạ lệnh thì đương nhiên là ta vâng lời.

Tang Côn cả mừng, nói:

- Việc đã thế này, nếu cha không ra lệnh sẽ đắc tội với Đại Kim quốc. Bây giờ ta đi xin lệnh, cha không thể không nể mặt Lục vương gia.

Hoàn Nhan Hồng Liệt nói Đại Kim quốc ta sắp đem quân xuống nam diệt Tống, lúc ấy mỗi người các ngươi mang hai vạn quân đi trước trợ chiến, sau khi đại công cáo thành, sẽ có phong thưởng riêng.

Tang Côn mừng rỡ nói:

- Trước nay nghe nói: Nam triều là thế giới phồn hoa, vàng bạc đầy đất, phụ nữ ai cũng xinh đẹp như

hoa. Lục vương gia có thể dắt anh em chúng tôi đi chơi một lần, quả thật không gì hay bằng.

Hoàn Nhan Hồng Liệt cười khẽ một tiếng, nói:

https://thuviensach.vn

- Chuyện đó có gì khó? Chỉ sợ Nam triều mỹ nữ rất nhiều, ngươi không cần tới bấy nhiêu thôi.

Nói tới đó hai người đều cười rộ. Hoàn Nhan Hồng Liệt nói:

- Đối phó với Thiết Mộc Chân thế nào, xin hai vị nói xem.

Ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Trước đây ta đã bàn qua với Thiết Mộc Chân, muốn y phái binh giúp đỡ đánh Tống, nhưng thằng ngu ấy cứ nhất định không chịu. Y là người khôn ngoan, chẳng lẽ đã có đề phòng, sợ ta lợi dụng y.

Chuyện này phải thật cẩn thận mới được.

Lúc ấy đạo nhân kia kéo vạt áo Quách Tĩnh một cái. Quách Tĩnh quay lại, chỉ thấy Mai Siêu Phong đang túm lấy một người ở xa xa, tựa hồ đang hỏi y gì đó Quách Tĩnh nghĩ thầm Bất kể y thị giở trò ma gì ở đây các vị ân sư cũng tạm thời không có gì đáng ngại. Mình cứ nghe xem họ tính toán với đại hãn thế nào rồi sẽ nói chuyện đạo lý.

Chỉ nghe Tang Côn nói:

- Y hứa gả con gái cho con trai ta, mới rồi y phái người tới chỗ ta bàn về ngày thành thân.

Nói xong quay lại chỉ vào đại hán vừa bị y chém chết, nói:

- Ta sẽ lập tức sai người mời y sáng mai đích thân tới bàn với cha ta. Y nghe thế nhất định sẽ tới, quyết cũng sẽ không mang theo nhiều người. Ta cứ mai phục dọc đường. Thiết Mộc Chân cho dù có ba đầu sáu tay cũng không thoát khỏi tay ta đây.

Nói xong hô hô cười rộ. Trát Mộc Hợp nói:

https://thuviensach.vn

- Được, trừ Thiết Mộc Chân xong, hai đạo quân mã của chúng ta sẽ lập tức xông vào đại doanh của y.

Quách Tĩnh vừa sợ vừa giận, thật không ngờ lòng người lại gian hiểm tới mức ấy, đối với anh em kết nghĩa mà cũng bày mưu ám toán, đang chờ nghe tiếp thì đạo nhân kia ấn vào lưng y một cái. Quách Tĩnh hơi nghiêng người đi, chợt nghe có tiếng áo bay, thân hình Mai Siêu Phong đã lướt qua ngang mình, chỉ thấy y thị cước bộ rất mau, trong chớp mắt đã lướt đi khá xa, trong tay vẫn cắp một người.

Đạo nhân kia kéo tay Quách Tĩnh, đuổi được vài mươi bước, dần dần ra khỏi khu doanh trại, hạ

giọng nói:

- Y thị hỏi các sư phụ của ngươi đang ở chỗ nào đấy. Chúng ta phải đi mau, nếu chậm sợ không kịp đâu.

Hai người triển khai khinh công, hết sức chạy mau, lúc về tới lều lục quái thì đã gần trưa. Đạo nhân kia nói:

- Ta vốn không muốn tiết lộ hành tung nên mới bảo ngươi không được nói cho sáu vị sư phụ biết, nhưng hiện việc đã rất gấp, không thể nghĩ tới tiểu tiết được nữa. Ngươi về báo lại, nói là Mã Ngọc phái Toàn Chân cầu kiến Giang Nam lục hiệp.

Quách Tĩnh hai năm nay đêm nào cũng ở cạnh y, lúc ấy mới biết tên y. Y cũng không biết Mã Ngọc phái Toàn nhân là nhân vật lớn, lúc ấy gật đầu vâng dạ rồi chạy vào trước lều Mông Cổ, vén cửa lều lên kêu:

- Đại sư phụ?

Rồi bước mau vào.

https://thuviensach.vn

Chợt y thấy hai cổ tay đồng thời bị nắm cứng, kế thấy đầu gối đau buốt, bị đá lăn ra đất, kêu lên một tiếng thì đã thấy thiết trượng đập tới đầu. Quách Tĩnh nghiêng người ngã qua một bên, chỉ thấy người cầm thiết trượng đánh y chính là đại sư phụ Kha Trấn Ác, hoảng sợ hồn phi phách lạc, cũng không dám nghĩ tới việc đỡ gạt, chỉ đành nhắm mắt chờ chết, chợt nghe choang một tiếng, binh khí chạm nhau, một người đã đứng trước mặt mình.

Y mở mắt ra nhìn, chỉ thấy Thất sư phụ Hàn Tiểu Oanh đứng chắn trước mặt mình, kêu lên:

- Đại ca, khoan đã!

Thanh trường kiếm trong tay nàng đã bị thiết trượng của Kha Trấn Ác đánh tung ra. Kha Trấn Ác thở dài một tiếng, dằn mạnh thiết trượng xuống đất, nói:

- Rốt lại Thất muội vẫn mềm lòng quá.

Quách Tĩnh lúc ấy mới nhìn rõ hai tay mình là bị Chu Thông và Toàn Kim Phát nắm giữ, sau cơn hoảng sợ, đột nhiên ngây người ra.

Kha Trấn Ác hung dữ nói:

- Người nào dạy ngươi nội công?

Quách Tĩnh lắp ba lắp bắp nói:

- Y, y.., y... ở bên ngoài, xin cầu kiến sáu vị sư phụ.

Lục quái nghe nói Mai Siêu Phong lớn mật dám tìm tới báo thù giữa ban ngày, đều hoàn toàn bất ngờ, nhất tề cầm dấy binh khí xông ra ngoài lều, dưới ánh nắng chỉ thấy một đạo nhân râu bạc chắp tay đứng đó nào thấy bóng dáng Mai Siêu Phong?

https://thuviensach.vn

Chu Thông vẫn nắm chặt mạch môn trên cổ tay Quách Tĩnh không buông, quát lên:

- Con yêu phụ Mai Siêu Phong đâu?

Quách Tĩnh nói:

- Đêm qua đệ tử nhìn thấy y thị, chỉ sợ sẽ sắp tới đây.

Lục quái nhìn nhìn Mã Ngọc, vô cùng ngờ vực.

Mã Ngọc bước lên chắp tay nói:

- Ngưỡng mộ oai danh Giang Nam lục hiệp đã lâu, hôm nay được gặp gỡ, thật là may mắn.

Chu Thông vẫn nắm chặt cổ tay Quách Tĩnh không buông, chỉ gật đầu thi lễ, nói:

- Dám hỏi pháp hiệu của đạo trưởng.

Quách Tĩnh nghĩ tới việc mình chưa kịp báo cho y vội nói:

- Y là Mã Ngọc phái Toàn Chân.

Lục quái cả kinh, họ biết Mã Ngọc có đạo hiệu là Đan Dương tử, là đại đệ tử của Vương Trùng Dương Phái Toàn Chân, sau khi Vương Trùng Dương qua đời y là chưởng môn phái Toàn Chân.

Trường Xuân tử Khưu Xử Cơ chỉ là sư đệ của y. Chỉ vì y bế quan tịnh tu, rất ít khi qua lại giang hồ, nên không nổi tiếng bằng Khưu Xử Cơ, còn như công phu võ nghệ nội công thì chưa ai nhìn thấy, không rõ cao thấp ra sao.

Kha Trấn Ác nói:

https://thuviensach.vn

- Té ra là chưởng môn phái Toàn Chân tới đây, chúng tôi thất kính quá. Không biết đạo trưởng quang lâm vùng sa mạc phía này, có gì chỉ giáo? Hay có liên quan tới cái hẹn tỷ võ ở Gia Hưng của lệnh sư

đệ?

Mã Ngọc nói:

- Tệ sư đệ là người tu hành kìm thúc tính nết nhưng lại thích đánh cuộc tranh hơn với người khác, bần đạo quả thật không muốn hỏi tới. Chuyện đó không quan hệ gì tới bần đạo, hai năm trước đây bần đạo ngẫu nhiên gặp thằng nhỏ này, thấy y tâm địa thuần lương, mới tự ý dạy cho y một chút pháp môn dưỡng sinh để khỏe mạnh sống lâu, trước đó chưa được lục hiệp ưng thuận, xin cũng đừng trách ta. Chỉ là bần đạo chưa truyền cho y một chiêu nửa thức võ nghệ nào, cũng không có danh phận thầy trò, nói lại thì chỉ là bần đạo kết giao với một người bạn trẻ, cũng không hề phá hoại quy củ võ lâm.

Nói xong dịu dàng mĩm cười.

Lục quái đều thấy kinh ngạc, nhưng lại không thể không tin. Chu Thông và Toàn Kim Phát lập tức buông cổ tay Quách Tĩnh ra.

Hàn Tiểu Oanh mừng rỡ nói:

- Hài tử, là vị đạo trưởng này dạy bản lĩnh cho ngươi phải không? Tại sao ngươi không nói sớm?

Bọn ta đều trách lầm ngươi rồi.

Nói xong vỗ vỗ vai y, trong lòng mười phần thương xót. Quách Tĩnh nói:

- Y.., y bảo đệ tử không được nói.

Hàn Tiểu Oanh trách:

https://thuviensach.vn

- Tại sao lại nói là y? Không có quy củ gì cả! Thằng nhỏ ngốc, phải gọi là đạo trưởng.

Tuy là trách móc nhưng trên mặt lại rất vui vẻ. Quách Tĩnh nói:

- Dạ, là đạo trưởng.

Trong hai năm nay, y và Mã Ngọc vẫn xưng hô với nhau là Ta, ngươi, chứ không hề biết đạo trường là gì. Mã Ngọc cũng không để ý.

Mã Ngọc nói:

- Bần đạo vân du vô định, không muốn để người ta biết, nên lục hiệp tuy chỉ gần trong gang tấc nhưng chưa hề tới bái kiến, xin tha lỗi cho.

Nói xong vái dài một vái.

Nguyên là Mã Ngọc sau khi biết chuyện Giang Nam lục quái đã làm, nảy sinh lòng kính phục, lại hỏi Doãn Chí Bình biết Quách Tĩnh hoàn toàn không có căn bản nội công. Y là chưởng môn phái Toàn Chân, rất hiểu rõ đạo lý nén mình theo người của Đạo gia, không muốn sư đệ Khưu Xử Cơ áp đảo được Giang Nam lục quái trong vụ này. Nhưng mấy lần khuyên Khưu Xử Cơ chịu thua mà nói thế

nào y cũng không chịu nghe, vì vậy bèn lên vùng đại mạc xa xôi, vất vả tìm cách ngấm ngầm thành toàn cho Quách Tĩnh. Nếu không thì dù vừa khéo thế nào y cũng làm sao ngẫu nhiên gặp được

Quách Tĩnh trên vùng sa mạc thảo nguyên mênh mông? Lại không vì thế mà mất toi hai năm của y sao? Nếu Mai Siêu Phong không đột nhiên xuất hiện, y chỉ chờ khi Quách Tĩnh đã có căn bản nội công rồi là lập tức giũ áo về nam, bất kể Giang Nam lục quái hay Khưu Xử Cơ.

Cũng chẳng ai biết lý do bên trong là gì.

https://thuviensach.vn

Lục quái thấy y khí độ khiêm tốn, đúng là một kẻ sĩ có đạo, khác hẳn khí phái hiên ngang khẳng khái hào hùng của sư đệ y, lúc ấy nhất tề đáp lễ. Đang định hỏi việc Mai Siêu Phong, chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên, mấy kỵ mã phóng ngựa như bay tới, phi vào trướng chỗ Thiết Mộc Chân ở.

Quách Tĩnh biết đây là sứ giả Tang Côn phái tới dụ Thiết Mộc Chân để giết, trong lòng hoảng sợ, nói với Kha Trấn Ác Đại sư phụ, con đi một lúc sẽ về ngay. Kha Trấn Ác vừa rồi suýt nữa làm hại tính mạng của y, trong lòng vô cùng nhột nhạt, lại càng thêm thương yêu gã đồ đệ này, chỉ sợ y đi lại gặp phải Mai Siêu Phong thì có thể bị hại, vội nói:

- Không được ngươi phải ở cạnh bọn ta, ngàn vạn lần không được cách ra một bước.

Quách Tĩnh đang muốn nói rõ lý do thì Kha Trấn Ác đã kể lại chuyện giao đấu với song sát trên núi hoang năm xưa, rất sốt ruột, nhưng tính đại sư phụ vốn rất nghiêm khắc, động một chút là đùng đùng nổi giận, quả thật không dám cắt đứt câu chuyện của y, chỉ chờ y hơi ngừng lời thì sẽ bẩm rõ, chợt thấy một kỵ mã phóng mau tới, người ngồi trên ngựa mặc áo da chồn ngắn màu đen, chính là Hoa Tranh, tới cách họ mười mấy bước thì dừng lại, vẫy tay không ngớt. Quách Tĩnh sợ sư phụ trách phạt, không dám bước qua, vẫy tay gọi nàng lại gần.

Hoa Tranh hai mắt sưng đỏ lên, như vừa mới khóc lớn một trận, bước tới cạnh y rụt rè nói:

- Gia gia bảo ta, bảo ta phải gả cho Đô Sử...

Câu nói chưa dứt, nước mắt đã chảy ròng ròng.

Quách Tĩnh nói:

- Cô đi bẩm mau cho đại hãn, nói Tang Côn và Trát Mộc Hợp bày quỷ kế, muốn lừa đại hãn tới để

https://thuviensach.vn

giết đấy.

Hoa Tranh cả kinh, nói:

- Thật không?

Quách Tĩnh nói:

- Muôn lần là thật, chính là đêm qua chính tai ta nghe thấy, cô đi mau nói cho cha cô biết.

Hoa Tranh nói:

- Được rồi!

Lập tức có vẻ vô cùng mừng rỡ, xoay người lên ngựa phóng mau đi.

Quách Tĩnh nghĩ thầm;

- Người ta bày mưu muốn hại đại hãn, mà sao cô lại vui vẻ thế.

Rồi động tâm niệm nghĩ thầm:

- À, chuyện này xảy ra thì cô ta sẽ không phải gả cho Đô Sử nữa.

Y và Hoa Tranh tình như anh em, luôn luôn quan tâm bảo vệ cho nàng, nghĩ tới việc nàng có thể

thoát khỏi cảnh khổ, bất giác cũng mừng thay cho nàng, vẻ mặt rạng rỡ quay trở lại.

Chỉ nghe Mã Ngọc nói:

- Không phải là bần đạo đề cao chí khí kẻ khác mà làm nhụt oai phong của mình nhưng Mai Siêu Phong rõ ràng đã học được chân truyền của Đào Hoa đảo chủ Hoàng Dược Sư ngoài Đông Hải, đã luyện được Cửu âm bạch cốt

https://thuviensach.vn

trảo tới mức xuất thần nhập hóa, mà chiêu số của ngọn Ngân tiên bốn trượng lại vô cùng ảo điệu. Chúng ta hợp sức tám người dĩ nhiên chưa chắc đã thua y thị, nhưng nói muốn giết chết y thị thì e bên mình cũng phải bị tổn thất.

Hàn Tiểu Oanh nói:

- Võ công của người đàn bà ấy đúng là mười phần lợi hại. Nhưng giữa Giang Nam thất quái chúng tôi với y thị có mối thù bất cộng đới thiên.

Mã Ngọc nói:

- Nghe nói Trương Ngũ hiệp và Phi thiên thần long Kha đại hiệp đều bị Đồng thi Trần Huyền Phong hại. Nhưng các vị đã giết được Trần Huyền Phong, có thể nói là đã trả được đại thù rồi. Từ xưa có câu Oan gia nên cởi không nên kết. Mai Siêu Phong là một người đàn bà cô độc, lại bị tàn tật, hoàn cảnh quả thật cũng rất đáng thương.

Lục quái im lặng không đáp. Qua một hồi lâu. Hàn Bảo Câu nói:

- Y thị luyện công phu âm độc, mỗi năm không biết đã giết chết bao nhiêu người vô tội, đạo trường đầy lòng hiệp nghĩa, chẳng lẽ lại để mặc cho y thị lộng hành làm bậy như thế?

Chu Thông nói:

- Hiện là y thị tìm tới chúng tôi, chứ không phải, chúng tôi tìm tới y thị.

Toàn Kim Phát nói:

- Cho dù lần này chúng tôi trốn tránh, chỉ sợ y thị dốc lòng báo thù, mai sau cũng không đề phòng được.

Mã Ngọc nói:

https://thuviensach.vn

- Bần đạo đã vạch ra một cách, có điều xin lục hiệp rộng lòng nghĩ tới y thị cô đơn khổ sở cho y thị

một con đường hối cải. Bọn Chu Thông không đáp, im lặng chờ Kha Trấn Ác quyết định.

Kha Trấn Ác nói:

- Giang Nam thất quái chúng tôi tính tình thô lỗ, trước nay chỉ biết hung hăng đánh nhau. Đạo trưởng chỉ cho một con đường sáng, chúng tôi cảm kích bất tận, vậy xin người chỉ giáo.

Y nghe ngữ khí của Mã Ngọc, biết trong vòng mười năm nay võ công của Mai Siêu Phong đã tăng tiến vượt bậc. Mã Ngọc ngoài miệng xin họ tha mạng cho y thị nhưng thật ra muốn giữ thể diện cho lục quái, muốn chỉ cách cho lục quái thoát khỏi độc thủ của y thị. Bọn Hàn Bảo Câu lại cho rằng đại ca đột nhiên nảy sinh thiện niệm, đều thấy ngạc nhiên.

Mã Ngọc nói:

- Kha đại hiệp lòng dạ nhân từ, nhất định sẽ được trời giúp.

Ngoài ra cũng còn có một việc quan trọng hơn. Theo bần đạo đoán, thì trong vòng mười năm nay nhất định Mai Siêu Phong đã được Hoàng Dược Sư dạy võ.

Chu Thông ngạc nhiên nói:

- Nghe nói Hắc Phong song sát là phản đồ của đảo Đào Hoa, sao Hoàng Dược Sư lại dạy võ công cho y thị?

Mã Ngọc nói:

- Bần đạo vốn cũng nghĩ thế, nhưng nghe Kha đại hiệp kể lại tình hình giao đấu trên núi hoang năm trước thì công lực của Mai Siêu Phong lúc bấy giờ

https://thuviensach.vn

khác xa hiện tại. Nếu y thị không được thầy giỏi chỉ dạy, chỉ dựa vào sự khổ luyện của mình thì quyết không thể nào đạt được tới mức ấy. Nếu hôm nay chúng ta giết Thiết thi e sẽ bị Hoàng Dược Sư kiếm chuyện, thế thì...

Kha Trấn Ác và Chu Thông đều từng nghe người ta nói về võ công của Hoàng Dược Sư, đều là khoa trương tới mức quá hoang đường, chưa chắc đã đáng tin nhưng Toàn Chân giáo là võ thuật chính tông của thiên hạ. Mã Ngọc lại là bậc chưởng giáo có địa vị mà còn úy kỵ y như thế thì tự nhiên không phải tầm thường. Chu Thông nói:

- Đạo trưởng suy tính chu đáo, anh em chúng tôi rất khâm phục, vậy xin người chỉ giáo cho cách hay.

Mã Ngọc nói:

- Cách của bần đạo nói ra thì có chỗ ngông cuồng tự đại, xin lục hiệp đừng cười mới được.

Chu Thông nói:

- Đạo trưởng không cần quá khiêm tốn. Toàn Chân thất tử đồ đệ Vương Trùng Dương oai chấn thiên hạ, ai không khâm phục?

Mấy câu ấy nói với Mã Ngọc hoàn toàn có ý thành kính. Tuy Khưu Xử Cơ cũng là một trong Toàn Chân thất tử, nhưng Chu Thông nhất định không bao giờ chịu nói với y câu ấy. Mã Ngọc nói:

- Cậy vào di đức của tiên sư, bảy anh em bần đạo cũng có một chút hư danh trong võ lâm, chắc Mai Siêu Phong cũng không dám giao thủ với Toàn Chân thất tử. Cho nên bần đạo định bày quỷ kế, đem chút hư danh ấy hăm dọa y thị. Cách ấy nói ra quả thật không phải quang minh chính đại, có điều dụng ý của chúng ta là muốn điều tốt cho người, bàng đạo cũng trở thành chính đạo, cũng không tổn hại gì tới thanh danh của lục hiệp.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy bèn nói ra kế sách.

Lục quái nghe xong, đều cảm thấy không khỏi quá hèn yếu, lại nghĩ cho dù võ công của Mai Siêu Phong quả thật đã tiến xa vượt bậc, thậm chí Hoàng Dược Sư có đích thân tới thì cũng đã sao? Nhiều lắm thì cũng chỉ như Trương A Sinh mất mạng trên núi hoang là cùng. Mã Ngọc khuyên mấy lần, rốt lại nói một câu Có thắng cũng là bất võ. Bọn Kha Trấn Ác cãi nhau với y, lại cảm thấy y rất có ý tốt với Quách Tĩnh, rốt lại đều ưng thuận.

Mọi người ăn cơm xong, đều đi về phía dốc núi dựng đứng. Mã Ngọc và Quách Tĩnh lên trước. Bọn Chu Thông thấy Mã Ngọc hoàn toàn không có vẻ khoe khoang, cứ theo sau Quách Tĩnh thong thả

lên núi, nhưng thấy y bộ pháp trầm ổn, thân hình vững trãi, bộc lộ công lực thâm hậu, đều nghĩ thầm Công phu của y nhất định không kém sư đệ y là Khưu Xử Cơ, chỉ là Khưu Xử Cơ nổi tiếng khắp cả

Nam Bắc nhưng y thì chẳng ai nói tới, có lẽ vì tính cách hai người khác hẳn nhau. Mã Ngọc và Quách Tĩnh lên tới đỉnh núi rồi, thả dây xuống kéo lục quái từng người từng người lên.

Lục quái nhìn thấy những vết roi Mai Siêu Phong để lại trên đỉnh núi, đều rất hoảng sợ, lúc ấy mới tin Mã Ngọc hoàn toàn không bịa đặt.

***

Tám người ngồi xếp bằng tĩnh tọa trên núi, thấy màn đêm buông xuống, bốn bề dần dần chìm vào

màn đen, lại chờ hồi lâu, đã đến cuối giờ Hợi đầu giờ Tý. Hàn Bảo Câu Sốt ruột nhảy lên, nói:

- Sao y thị chưa tới?

https://thuviensach.vn

Kha Trấn Ác nói:

- Hừ, tới rồi đấy.

Mọi người giật nảy mình, lắng tai nghe ngóng, nhưng vẫn không nghe thấy gì. Lúc ấy Mai Siêu Phong còn cách đó mấy dặm nhưng Kha Trấn ác tai cực kỳ thính mới nghe thấy được.

Mai Siêu Phong thân pháp rất mau, mọi người mở to mắt nhìn xuống, dưới ánh trăng chỉ thấy như

một làn khói đen lướt trên mặt cát, mau lẹ lướt tới, trong chớp mắt đã tới chân núi, kế lại vịn trèo leo lên rất mau. Chu Thông đưa mắt nhìn Toàn Kim Phát và Hàn Tiểu Oanh, thấy hai người sắc mặt trắng bệch, thần sắc rất khẩn trương, nghĩ lại thấy chắc mình cũng thế.

Qua một lúc lâu. Mai Siêu Phong nhảy vọt lên, trên lưng y thị cõng một người, nhưng mềm rũ ra không hề động đậy, không biết là còn sống hay đã chết.

Quách Tĩnh thấy người ấy mặc áo da chồn ngắn màu đen giống hệt Hoa Tranh, ngưng thần nhìn kỹ, không phải Hoa Tranh thì là ai? Bất giác bật tiếng kêu thất thanh, môi vừa máy động. Diệu thủ thư

sinh Chu Thông mắt nhanh tay lẹ đã kéo y lại, lớn tiếng nói:

- Chỉ cần yêu nghiệt Mai Siêu Phong đụng vào tay Khưu Xử Cơ ta, thì quyết không cho y thị yên thân đâu!

Mai Siêu Phong nghe thấy trên đỉnh núi có tiếng người đã hoảng sợ, lại nghe Chu Thông tự xưng là Khưu Xử Cơ, lại nói tới tên của y thị càng thêm kinh ngạc, lúc ấy bèn co người lại sau tảng đá lắng nghe. Mã Ngọc và Giang Nam ngũ quái nhìn thấy rất rõ tuy đang ngưng thần giới bị cũng

https://thuviensach.vn

không khỏi cười thầm. Quách tĩnh lại lo lắng cho Hoa Tranh, lòng như lửa đốt. Hàn Bảo Câu nói:

- Mai Siêu Phong đem đầu lâu bày ra ở đây thì nhất định sẽ tới, chúng ta cứ yên lặng chờ ở đây là được.

Mai Siêu Phong không biết có bao nhiêu cao thủ tụ họp ở đây, cứ co rúm người sau tảng đá, không dám nhúc nhích.

Hàn Tiểu Oanh nói:

- Y thị tuy làm nhiều chuyện ác, nhưng Toàn Chân giáo trước nay luôn từ bi, cũng nên cho y thị một con đường hối cải.

Chu Thông cười nói:

- Thanh Tĩnh cứ quen mềm lòng với người, chẳng trách sư phụ cứ nói là ngươi rất dễ đạt đạo.

Người sáng lập ra Toàn Chân giáo là Vương Trùng Dương có bảy đệ tử, người võ lâm hơi có kiến thức không ai không biết: đại đệ tử là Đan Dương tử Mã Ngọc. Nhị đệ tử là Trường Chân tử Đàm Xử Đoan, trở xuống là Trường Sinh tử Lưu Xử Huyền. Trường Xuân tử Khưu Xử Cơ. Ngọc Dương

tử Vương Xử Nhất. Quảng Ninh tử Hách Đại Thông, người cuối cùng là Thanh Tịnh Tản nhân Tôn Bất Nhị, là vợ của Mã Ngọc trước khi xuất gia.

Hàn Tiểu Oanh nói:

- Đàm sư ca, ngươi nói sao?

Nam Hy Nhân nói:

- Người ấy không thể tha được.

https://thuviensach.vn

Chu Thông nói:

- Đàm sư ca. Chỉ bút công của anh gần đây tiến triển vượt bậc, chờ mụ yêu phụ ấy tới, xin anh xuất thủ để bọn anh em được mở rộng tầm mắt nên chăng?

Nam Hy Nhân nói:

- Chuyện đó cứ nhường Vương sư đệ thi triển Thiết cước công, đá cho y thị rơi xuống núi tan xương nát thịt.

Trong Toàn Chân thất tử thì Khưu Xử Cơ nổi tiếng nhất, kế là Ngọc Dương tử Vương Xử Nhất. Y

mấy lần đánh cuộc thắng người ta, từng co một chân đứng trên đỉnh núi cao muôn trượng, tay áo phất phơ lắc la lắc lư, khiến mấy chục anh hùng hảo hán ở Sơn Đông Hà Bắc phát sợ hoa mắt líu lưỡi, khen ngợi không ngớt, vì vậy có hiệu là Thiết cước tiên. Y khắc khổ tu luyện chín năm trong hang.

Khưu Xử Cơ đối với công phu của y cũng rất khâm phục, từng tặng y bài thơ trong có câu Hạ nhìn vầng nhật đứng. Đông ôm tuyết ngủ khì nói về việc nội công của y thâm hậu.

Mã Ngọc và Chu Thông lời qua tiếng lại, trò chuyện rất ăn khớp. Kha Trấn ác từng trò chuyện với Hắc Phong song sát mấy lần, sợ y thị nhận ra tiếng của mình nên thủy chung không nói câu nào. Mai Siêu Phong càng nghe càng sợ, nghĩ thầm Té ra là cả bọn Toàn Chân thất tử đều có ở đây, nếu chỉ có một lão mũi trâu thì mình cũng chưa chắc đã thắng được, huống chi cả thất tử cùng có mặt, mình mà cứ thẳng đường đi lên thì còn gì tính mạng?.

Lúc ấy trăng sáng vằng vặc giữa trời, soi rõ khắp cả đỉnh núi. Chu Thông bèn nói:

https://thuviensach.vn

- Đêm nay mây đen dày đặc, xòe bàn tay không thấy năm ngón, mọi người phải cẩn thận, đừng để

con yêu phụ ấy nhân đêm tối chạy trốn đấy.

Mai Siêu Phong mừng thầm nghĩ:

- May là trời tối, nếu không thì nhãn lực của họ rất lợi hại, sợ đã phát hiện ra mình rồi. Tạ ơn trời phật, xin trăng đừng ló ra.

Quách Tĩnh nãy giờ nhìn Hoa Tranh, chợt thấy nàng từ từ mở mắt, biết nàng không sao, bất giác cả

mừng, hai tay vẫy lia lịa, ra hiệu bảo nàng đừng lên tiếng. Hoa Tranh cũng nhìn thấy Quách Tĩnh, kêu lên:

- Mau tới cứu ta. Mau tới cứu ta!

Quách Tĩnh hoảng sợ, kêu lên:

- Đừng lên tiếng!

Mai Siêu Phong lúc ấy cũng hoảng sợ không kém gì Quách Tĩnh, lập tức vươn tay điểm vào á huyệt của Hoa Tranh, trong lòng bất giác vô cùng ngờ vực.

Toàn Kim Phát nói:

- Chí Bình, mới rồi ngươi nói gì thế?

Quách Tĩnh bèn đóng vai tiểu đạo sĩ Doãn Chí Bình nói:

- Đệ tử.., đệ tử...

Chu Thông nói:

https://thuviensach.vn

- Dường như ta nghe có tiếng con gái.

Quách Tĩnh vội nói:

- Đúng thế.

Mai Siêu Phong chợt động tâm niệm nghĩ thầm Toàn Chân thất tử đột nhiên tới sa mạc, tụ họp ở một ngọn núi hoang vu thế này, sao lại khéo thế? Hay có người nghĩ mình mù lòa, nên bày ra nghi trận nhử mình mắc lừa?.

Mã Ngọc thấy y thị từ từ đứng lên phía sau tảng đá biết y thị đã có ý ngờ vực, chỉ cần y thị phát giác ra chỗ sơ hở sẽ lập tức động thủ, tuy mình thì không sợ gì nhưng tính mạng Hoa Tranh ắt sẽ không giữ được, trong lục quái e cũng có kẻ bị tổn thương, bất giác vô cùng lo lắng, nhưng y trước nay vốn không hề nhanh trí, nhất thời không biết làm sao là tốt.

Chu Thông thấy Mai Siêu Phong cầm một ngọn trường tiên chớp ánh bạc, từ từ giơ tay lên, đang định phát tác, bèn lớn tiếng nói:

- Đại sư ca, mấy năm nay anh luyện Kim quan ngọc tỏa nhị thập tứ quyết của sư phụ dạy cho, nhất định rất tâm đắc, xin anh thi triển qua một chút cho bọn tôi được biết nên chăng?.

Mã Ngọc hiểu ý, biết Chu Thông muốn y khai triển công phu để hăm dọa Mai Siêu Phong, lập tức nói:

- Tuy ta đứng đầu các đồng môn nhưng tư chất ngu xuẩn, làm sao hơn được các vị sư đệ? Tâm pháp của sư phụ truyền cho, nói ra thật xấu hổ, mười phần ta chỉ lãnh hội được không đầy một hai.

Từng chữ từng câu nói ra, trung khí đầy rẫy, thanh âm vang vang truyền ra xa. Y nói chuyện bình hòa khiêm cung, nhưng từng câu từng chữ đều vang rền cả sơn cốc, câu cuối cùng còn chưa dứt, tiếng vang của câu đầu tiên đã

https://thuviensach.vn

từ xa vang lại, át cả tiếng gió trên đỉnh núi, quả thật như rồng ngâm cọp rống.

Mai Siêu Phong nghe thấy rõ ràng y có nội công thâm hậu như vậy, đời nào còn dám động thủ, từ từ

co người lại sau tảng đá.

Mã Ngọc lại nói:

- Nghe nói Mai Siêu Phong hai mắt bị mù, kể ra cũng đáng thương, chỉ cần y thị sửa đổi lỗi trước, quyết không tàn hại người vô cớ nữa, cũng không đi tìm bọn Giang Nam lục quái lằng nhằng thì chúng ta tha mạng y thị cũng được. Huống chi năm xưa tiên sư và đảo chủ Đào Hoa rất kính phục nhau. Khưu sư đệ, ngươi có giao tình với Giang Nam lục quái đi tìm họ nói một tiếng, bảo họ không cần tìm Mai Siêu Phong thanh toán nợ cũ nữa. Hai bên bỏ qua chuyện cũ cả đi. Câu ấy lại không dùng nội công để khỏi lộ ra những người kia công lực kém y quá xa.

Chu Thông ứng tiếng nói:

- Chuyện đó rất dễ, nhưng quan trọng là chỗ Mai Siêu Phong có chịu sửa lỗi hay không thôi.

Đột nhiên phía sau tảng đá có một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Đa tạ hảo ý của Toàn Chân thất tử. Mai Siêu Phong ta đây rồi.

Nói xong đứng thẳng người lên. Mã Ngọc vốn định dọa cho y thị sợ chạy, hy vọng từ nay trở đi y thị

có thể sửa bỏ lỗi trước, đổi ác làm thiện, không ngờ mụ Thiết thi này nghề cao mật lớn lại dám công nhiên ra mặt, quả thật nằm ngoài dự tính. Lại nghe Mai Siêu Phong nói:

https://thuviensach.vn

- Ta là đàn bà, không dám thỉnh giáo các vị đạo trường. Từ lâu đã kính phục Thanh Tịnh Tản nhân võ nghệ tinh thâm, ta muốn lãnh giáo một chiêu.

Nói xong rút roi ra đứng yên chờ Hàn Tiểu Oanh lên tiếng.

Lúc ấy Quách Tĩnh thấy Hoa Tranh nằm ngang dưới đất, không rõ sống chết ra sao, y từ nhỏ cùng anh em Đà Lôi. Hoa Tranh tình như thủ túc, đời nào nghĩ tới Mai Siêu Phong lợi hại, đột nhiên tung người vọt qua đỡ Hoa Tranh lên.

Mai Siêu Phong tay trái ngoặc lại, đã chụp được tay trái của y. Quách Tĩnh theo Mã Ngọc học được nội công chính tông hai năm, xương cốt toàn thân tự nhiên có kình lực, lúc ấy đẩy vội tay phải ném Hoa Tranh qua Hàn Tiểu Oanh, tay trái giật mạnh lại giẫy ra được. Mai Siêu Phong thủ pháp vô cùng mau lẹ, vừa thấy cổ tay của y trượt ra ngoài, liền chụp tiếp về phía trước, lại chụp trúng lần thứ hai, lần này thì giữ cứng mạch môn khiến y không sao động đậy được nữa, tức giận quát lớn:

- Ai?.

Chu Thông kêu lên:

- Chí Bình, cẩn thận?

Quách Tĩnh bị y thị giữ cứng, trong lòng vô cùng hoảng sợ, đang định kêu lên Ta là Quách Tĩnh, nhưng nghe câu ấy của Nhị sư phụ, bèn nói:

- Đệ tử là môn hạ.., môn hạ của Trường Xuân...

Trường Xuân chân nhân. Doãn... Doãn Chí Bình. Mấy chữ ấy y đã đọc đi đọc lại ba bốn lần, lúc ấy qua cơn hoảng hốt nói ra vẫn còn lắp ba lắp bắp.

Mai Siêu Phong nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Một gã đệ tử trẻ tuổi môn hạ của họ mà nội công cũng không kém. Không những có thể cứu được người dưới chưởng của mình, mà lần đầu chụp lấy còn bị y giật ra được. Xem ra mình chỉ có cách lui thôi.

Lúc ấy hừ một tiếng buông tay ra. Quách Tĩnh vội chạy về, chỉ thấy trên cổ tay có năm vết móng tay ấn sâu vào thịt, biết y thị trong lòng còn sợ sệt, cái chụp ấy chưa dùng hết toàn lực nếu không thì cổ

tay mình đã bị y thị bẻ gãy rồi, nghĩ tới bất giác lại hoảng sợ.

Lần ấy Mai Siêu Phong cũng không dám khiêu chiến với Hàn Tiểu Oanh giả mạo Tôn Bất Nhị nữa, chợt động tâm niệm, lớn tiếng nói:

- Mã đạo trưởng, câu "Chì nước cố gom giữ" có nghĩa là gì?

Mã Ngọc thuận miệng đáp:

- Chì thể trầm trọng, nên dùng chỉ thận thủy, thủy tính lưu động, nên dùng để chỉ tâm hỏa. Chì nước cố gom giữ chính là nói phải giữ chắc thận thủy, giữ lặng tâm hỏa thì việc tu tập nội công mới có thể

thành tựu. Mai Siêu Phong lại nói:

- Câu Thiếu nữ trẻ thơ có nghĩa là gì?

Mã Ngọc lập tức hiểu y thị muốn dạy bí quyết nội công, lớn tiếng quát:

- Bọn tà ma ngoại đạo còn vọng tưởng học được nội công chân truyền của ta à. Cút đi mau?

Mai Siêu Phong hô hô cười lớn, nói:

- Đa tạ đạo trưởng chỉ điểm.

https://thuviensach.vn

Rồi lập tức vọt người lên, ngọn ngân tiên cuốn vào tảng đá một cái, thân hình theo roi rơi xuống, thân pháp mau lẹ, mọi người đều nghĩ quả thật bình sinh ít thấy.

Mọi người thấy y thị đã theo vách núi trượt xuống dưới mới thở phào ra một hơi, thò đầu nhìn xuống, chỉ thấy y thị như một làn khói đen lướt đi trên mặt cát, thoắt qua thoắt lại như quỷ mị, tuy đã đi xa nhưng khí thế vẫn còn làm người ta khiếp sợ.

Mã Ngọc giải khai huyệt đạo cho Hoa Tranh, đặt nàng nằm lên tảng đá nghỉ ngơi.

Chu Thông cảm ơn nói:

- Mười năm không gặp, không ngờ mụ Thiết thi này đã luyện tới công phu như thế, nếu không có đạo trưởng trượng nghĩa giúp đỡ, thì bảy anh em thầy trò chúng tôi hôm nay khó thoát khỏi đại kiếp.

Mã Ngọc khiêm tốn vài câu, nhưng lông mày nhăn tít như có điều lo lắng. Chu Thông nói:

- Nếu đạo trưởng có chuyện gì chưa làm xong, anh em chúng tôi tuy bản lĩnh kém cỏi cũng xin đỡ

tay, xin đạo trưởng đừng tiếc lời sai phái.

Mã Ngọc thở dài một tiếng nói:

- Bần đạo nhất thời không suy xét lại vạch đường cho mụ đàn bà giảo quyệt ấy rồi.

Mọi người cả kinh, cùng nói:

- Y thị dùng ám khí đả thương đạo trưởng à?

https://thuviensach.vn

Mã Ngọc nói:

- Không phải thế. Mới rồi y thị hỏi ta một câu, ta trong lúc vội vàng chưa kịp hỏi kỹ đã thuận miệng trả lời, chỉ sợ trở thành hậu họa về sau.

Mọi người đều không rõ ý tứ của y.

Mã Ngọc nói:

- Công phu ngoại môn của mụ Thiết thi này đã vượt xa bần đạo và các vị, cho dù Khưu sư đệ và Vương sư đệ cũng chưa chắc đã thắng được y thị. Đảo chủ Đào Hoa có đồ đệ như thế đúng là thần nhân. Chỉ là mụ Mai Siêu Phong này về nội công thì chưa biết đường lối. Không biết y thị nghe trộm được ở đâu vài bí quyết luyện nội công ảo diệu của Đạo gia, nhưng vì không có người chỉ điểm nên chưa luyện thành được. Mới rồi y thị nhân lúc ta không để ý nên hỏi mấy câu, ắt là một trong nhưng điểm khó khăn mà y thị suy nghĩ mãi vẫn chưa hiểu ra. Tuy ta lập tức phát giác không trả lời câu thứ

hai, nhưng câu thứ nhất cũng đủ giúp y thị luyện tập nội công tăng tiến vượt bậc rồi.

Hàn Tiểu Oanh nói:

- Chỉ mong y thị sửa bỏ lỗi trước, trở đi đừng làm ác nữa.

Mã Ngọc nói:

- Chỉ mong như thế, nếu không thì y thị công lực vừa tăng tiến, lại đi làm ác, lại càng nguy hiểm. Ôi, chỉ trách ta hồ đồ, không đề phòng lòng người.

Qua một lúc lại trầm ngâm nói:

- Võ công của đảo Đào Hoa khác hẳn với Đạo gia bọn ta, nhưng Mai Siêu Phong hỏi hai câu ấy lại đúng là nội công Đạo gia, không biết vì sao?.

https://thuviensach.vn

Y nói tới đó. Hoa Tranh a một tiếng, từ tảng đá lật người ngồi dậy, kêu lên:

- Quách Tĩnh, gia gia không tin lời ta, đã tới chỗ Vương Hãn rồi.

Quách Tĩnh cả kinh, vội hỏi:

- Tại sao đại hãn không tin?

Hoa Tranh nói:

- Ta nói với gia gia là Tang Côn thúc thúc và Trát Mộc Hợp thúc thúc muốn mưu hại gia gia. Gia gia cười lớn nói ta không chịu lấy Đô Sử nên bịa đặt chuyện để lừa gia gia. Ta nói là ngươi chính tai nghe thấy, gia gia lại càng không tin, nói lúc nào trở về sẽ xử phạt ngươi. Ta thấy gia gia mang ba ca ca và mấy đội vệ binh đi rồi, vội chạy đi tìm ngươi, nào ngờ giữa đường lại bị mụ mù kia bắt lấy. Mụ

mang ta lên đây để gặp ngươi à?

Mọi người đều nghĩ thầm:

- Nếu bọn ta không có ở đây thì đầu cô đã có thêm năm cái lỗ rồi.

Quách Tĩnh vội hỏi:

- Đại hãn đi lâu chưa?

Hoa Tranh nói:

- Khoảng nửa ngày. Gia gia nói phải đi thật mau, không chờ trời sáng đã lên đường, họ đều cười khoái mã, bây giờ chắc chắn đã đi rất xa rồi. Tang Côn thúc thúc quả thật muốn hại gia gia à? Vậy thì làm sao bây giờ?

Nói xong khóc ầm lên. Quách Tĩnh trong đời lần đầu tiên gặp phải chuyện khó khăn trọng đại thế

https://thuviensach.vn

này, lúc ấy cảm thấy bần thần không biết làm sao.

Chu Thông nói:

- Tĩnh nhi, ngươi xuống núi mau, cưỡi con tiểu hồng mã đuổi theo đại hãn, cho dù y không tin lời ngươi cũng cứ xin y phái người đi trước tra xét cho rõ ràng. Hoa Tranh, cô đi mời ca ca Đà Lôi của cô mau tập hợp binh mã đi cứu cha cô.

Quách Tĩnh luôn miệng khen phải, vội xuống núi trước, kế Mã Ngọc dùng dây dòng Hoa Tranh thả

xuống.

Quách Tĩnh vội chạy về chỗ mẹ con y ở, nhảy lên lưng con tiểu hồng mã, giục ngựa phi mau.

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Đánh máy: BacQuai

Hồi 6(b)

nghi trận đầu non

Lúc ấy mặt trời bắt đầu mọc, ánh trăng tàn phai dần. Quách Tĩnh vô cùng sốt ruột Chỉ sợ đại hãn tiến vào chỗ Tang Côn mai phục rồi, lúc ấy thì có đuổi kịp cũng vô dụng.

Con tiểu hồng mã này thần tuấn phi thường, trời sinh ra đã có tính thích phi thật mau, càng phóng càng nhanh, càng phóng càng thích, cuối cùng thì như không thể dừng lại trên thảo nguyên nữa.

Quách Tĩnh sợ nó mệt, kìm cương dừng lại nghỉ ngơi một chút, nhưng nó không đếm xỉa gì tới, chỉ

cần dây cương hơi lỏng ra, lập tức hí dài mừng rỡ, phóng mau lên phía trước. Con ngựa này tuy ra sức phóng mau nhưng hơi thở vẫn không gấp gáp bao nhiêu, dường như hoàn toàn không hề dùng sức.

Phóng nhanh như thế suốt hai giờ. Quách Tĩnh mới kéo cương xuống ngựa nghỉ ngơi, sau đó lại lên ngựa đi tiếp, lại qua hơn một giờ nữa, chợt thấy trên thảo nguyên xa xa có ba đội kỵ binh đen kịt, không biết là mấy ngàn người.

Trong chớp mắt con tiểu hồng mã đã phóng tới đó.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh thấy cờ hiệu, biết là bộ hạ của Vương Hãn, chỉ thấy người nào cũng dây cung kéo căng, đao tuốt khỏi vỏ, dàn thành trận thế chỉnh tề, trong lòng thầm kêu khổ Đại hãn đã đi qua rồi, đây là người ta chặn đường lui đây, bèn kẹp chặt hai đùi một cái, con tiểu hồng mã như tên rời cung, vù một tiếng, bốn vó khua lên, lướt qua đám quân mã. Viên tướng chỉ huy lớn tiếng quát chặn lại, nhưng một người một ngựa đã lướt ra xa rồi.

Quách Tĩnh không dám dừng lại, lại liên tiếp vòng qua ba toán phục binh, lại chạy thêm một lúc, chợt thấy ngọn cờ đại độc treo lông trắng của Thiết Mộc Chân giương cao phía trước, mấy trăm kỵ

mã dàn thành một hàng, người nào cũng cho ngựa đi nước kiệu, phóng lên phía bắc. Quách Tĩnh giục ngựa phóng lên, chạy ngang ngựa của Thiết Mộc Chân, kêu lớn:

- Đại hãn, mau trở về ngay, không đi được đâu!

Thiết Mộc Chân ngạc nhiên kìm cương ngựa, hỏi:

- Sao thế?

Quách Tĩnh vội đem chuyện đêm trước nghe được ngoài trướng của Tang Côn kể ra, lại nói việc đã có quân chặn đường phía sau. Thiết Mộc Chân nửa tin nửa ngờ, nghiêng mắt nhìn Quách Tĩnh chằm chằm xem y có bịa đặt không, nghĩ thầm:

- Tang Côn vốn bất hòa với mình, nhưng nghĩa phụ Vương Hãn thì giúp mình rất nhiều, nghĩa đệ

Trát Mộc Hợp với mình lại là bạn sinh tử chi giao, tại sao lại ngấm ngầm ám toán mình? Chẳng lẽ

trong chuyện này đúng là có Lục vương từ nước Đại Kim khích bác sao?.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh thấy y có ý không tin vội nói:

- Đại hãn, người phái người quay lại thám thính sẽ biết ngay.

Thiết Mộc Chân thân trải trăm trận, từ nhỏ đã quen chống chọi với âm mưu quỷ kế, tuy biết việc Vương Hãn và Trát Mộc Hợp liên kết hại mình hoàn toàn không thể xảy ra, nhưng nghĩ thầm: Có cẩn thận quá đáng một ngàn lần cũng không quan hệ, chứ ngu dại đâm đầu vào chỗ chết thì một lần cũng là quá nhiều, bèn lập tức sai thứ tử Sát Hợp Đài và Đại tướng Xích Lão Ôn Quay lại thám thính xem!

Hai người phóng ngựa theo đường cũ đi thẳng.

Thiết Mộc Chân quan sát địa thế bốn phía, ra lệnh Lên núi đất, chuẩn bị đề phòng!

Tùy tùng của y chỉ có vài trăm người nhưng ai cũng là mãnh tướng dũng sĩ, không chờ đại hãn chỉ

bảo, người nào cũng đã phóng lên núi đất, kéo đá đào hố, làm lá chắn đỡ tên.

Không bao lâu, phía nam bụi bốc mù mịt, mấy ngàn kỵ binh rầm rộ phóng tới, trong đám bụi mù thấy Sát Hợp Đài và Xích Lão Ôn chạy trước tiên. Triết Biệt ánh mắt sắc bén đã nhìn thấy cờ hiệu của truy binh bèn kêu lên:

- Đúng là quân mã của Vương Hãn rồi.

Lúc ấy truy binh chia làm từng đội vài trăm người, túa ra bốn phía ngăn chặn, muốn bao vây Sát Hợp Đài và Xích Lão Ôn. Hai người nằm móp trên lưng ngựa, vung roi giục ngựa phi mau.

Triết Biệt nói:

- Quách Tĩnh, chúng ta ra tiếp ứng cho họ.

https://thuviensach.vn

Hai người lên ngựa phóng xuống dưới núi. Con tiểu hồng mã của Quách Tĩnh thấy xông vào bầy ngựa, hứng khởi phi mau, trong chớp mắt đã tới trước mặt Sát Hợp Đài.

Quách Tĩnh vù vù vù phát luôn ba mũi tên, hất ngã ba tên truy binh gần nhất rồi giục ngựa sấn mau lên, cắt ngang giữa Sát Hợp Đài và Xích Lão Ôn với đám truy binh phía sau, xoay người phát tên lại bắn chết một tên truy binh. Lúc ấy Triết Biệt cũng đã tới, tiễn thuật của y còn giỏi hơn, tên phát liên châu, ai chống là chết. Nhưng truy binh thế mạnh, như sóng triều cuồn cuộn đổ tới, làm sao có thể

ngăn chặn được?

Sát Hợp Đài cùng Xích Lão Ôn cũng xoay người bắn mấy phát rồi cùng Triết Biệt. Quách Tĩnh chạy lên núi đất. Thiết Mộc Chân và Bác Nhĩ Truật. Truật Xích, người nào cũng không hề bắn sai, truy binh nhất thời không dám tới gần.

Thiết Mộc Chân đứng trên núi đất nhìn ra xa, sau một lúc khoảng vắt được hai thùng sữa bò, chỉ thấy bốn phía đông tây nam bắc từng đội từng đội quân mã của Vương Hãn như mây đen ồ ạt kéo tới, dưới ngọn cờ vàng có một người ngồi trên con ngựa cao lớn, đúng là Tang Côn con trai Vương Hãn.

Thiết Mộc Chân biết rất khó phá vây, trước mắt chỉ có thể dùng kế hoãn binh, bèn cao giọng gọi lớn:

- Mời nghĩa đệ Tang Côn ra đây nói chuyện.

Tang Côn cùng đám thân binh hộ vệ phóng tới gần núi đất, mấy mươi tên quân cầm thuẫn sắt giơ

lên, hộ vệ trước sau để đề phòng trên núi bắn tên ngầm.

https://thuviensach.vn

Tang Côn ý khí nghênh ngang, lớn tiếng gọi Thiết Mộc Chân, mau đầu hàng đi. Thiết Mộc Chân nói:

- Ta có chỗ nào đắc tội với nghĩa phụ Vương Hãn mà ngươi lại phát binh tấn công ta?

Tang Côn nói:

- Người Mông Cổ đời này qua đời khác đều là quý tộc chia nhau cầm quyền, bò, dê súc vật là của chung của từng bộ tộc, tại sao ngươi lại bỏ phép tắc của tổ tiên, muốn gom tất cả các bộ tộc làm một?

Cha ta thường nói ngươi làm như thế là không đúng.

Thiết Mộc Chân nói:

- Người Mông Cổ bị nước Đại Kim hà hiếp. Nước Đại Kim muốn chúng ta hàng năm tiến cống mấy vạn con dê, bò, ngựa, chẳng lẽ là đúng sao? Mọi người bị nước Đại Kim khinh khi hà hiếp đã gần chết đói rồi. Người Mông Cổ chúng ta nếu không phải ngươi đánh ta, ta đánh ngươi thế này thì đâu cần phải sợ nước Đại Kim? Ta và nghĩa phụ Vương Hãn vốn rất hòa hiếu với nhau, giữa hai chúng ta hoàn toàn không có thù oán, tất cả chỉ là nước Đại Kim đứng giữa khích bác thôi.

Quân lính dưới quyền Tang Côn nghe thế ai cũng động tâm, đều cảm thấy y nói rất có lý.

Thiết Mộc Chân lại nói:

- Người Mông Cổ ai cũng là chiến sĩ tài năng, tại sao chúng ta không đi cướp lấy vàng bạc của cải của Đại Kim? Tại sao hàng năm cứ phải tiến đoạt súc vật da thú cho họ? Trong người Mông Cổ có người chăm chỉ nuôi dê nuôi bò, có kẻ chỉ ngồi ăn không, tại sao phải làm lụng để nuôi sống những kẻ lười biếng chứ? Tại sao không cho những người làm lụng nhiều

https://thuviensach.vn

bò dê hơn một chút? Tại sao không để cho những kẻ lười biếng cứ việc chết đói?.

Lúc bấy giờ Mông Cổ đang còn là xã hội thị tộc, tất cả súc vật đều là tài sản chung của từng bộ tộc, mấy năm gần đây súc vật ngày càng nhiều lên, của cải dần tăng, lại học được cách chế tạo đồ vật khí giới bằng sắt của người Hán ở Trung nguyên, phần lớn mục dân đều mong được chia của cải làm của riêng.

Quân sĩ chinh chiến lâu ngày, tù binh của cải đều là dùng tính mạng mà cướp được, lại càng không muốn có tài sản chung với những người yếu đuối bất tài trong bộ tộc. Vì vậy mấy câu ấy của Thiết Mộc Chân khiến đám quân sĩ người nào cũng ngấm ngầm khen phải. Tang Côn thấy Thiết Mộc Chân làm rối loạn lòng quân của mình bèn quát lớn:

- Ngươi ném cung tên đao thương xuống đất đầu hàng mau đi? Nếu không ta vung roi một cái, hàng vạn chiếc cung cùng bắn lên thì ngươi đừng hòng sống sót.

Quách Tĩnh thấy tình thế nguy cấp, không biết làm sao là tốt, chợt thấy một viên tướng trẻ tuổi dưới núi ngoài giáp sắt lại khoác áo lông điêu màu xám bạc, tay cầm đại đao, cưỡi tuấn mã phi qua phi lại, diệu võ dương oai, chú mục nhìn kỹ nhận ra là Đô Sử con Tang Côn. Quách Tĩnh lúc nhỏ từng đánh nhau với y, người này năm ấy muốn thả báo săn ra vồ Đà Lôi, là một gã tiểu tử rất xấu xa. Y hoàn toàn không rõ tại sao Vương Hãn. Tang Côn. Trát Mộc Hợp lại muốn giết Thiết Mộc Chân, nghĩ

thầm Vương Hãn và Thiết Mộc Chân vốn có tình nghĩa như cha con. Ắt là gã Đô Sử xấu xa này đã nghe lời Lục vương tử nước Đại Kim.

Ở giữa thêu dệt bịa đặt hại người, mình cứ bắt sống lấy y, bắt y phải nhận là đã đặt điều thêu dệt thì Vương Hãn. Tang Côn có thể hiểu rõ chân tướng,

https://thuviensach.vn

nói chuyện hòa giải với Thiết Mộc Chân, lúc ấy bèn kẹp chặt hai chân, thúc con tiểu hồng mã xông mau xuống núi.

Giữa lúc mọi người đang sửng sốt, con tiểu hồng mã phi rất mau, đã xông tới cạnh Đô Sử.

Đô Sử vung đao chém mau qua. Quách Tĩnh móp người trên ngựa, thanh đại đao chém lướt qua đầu, tay phải vươn ra đã nắm chặt mạch môn trên cổ tay Đô Sử cái chụp ấy là Phân cân thác cốt thủ mà Chu Thông dạy y. Đô Sử làm sao có thể giãy giụa được. Kế bị y thuận tay kéo một cái nhấc khỏi lưng ngựa.

Đúng lúc ấy Quách Tĩnh chợt nghe tiếng gió rít lên sau lưng bèn vung tay trái ra gạt hai ngọn trường mâu phóng tới, chát một tiếng, hai ngọn trường mâu bay lên không. Gối phải y thúc nhẹ vào con tiểu hồng mã, con tiểu hồng mã đã biết ý chủ nhân, quay đầu phóng ngược lên núi, mau lẹ không kém gì lúc phóng xuống.

Đám quan quân dưới núi cùng quát lớn:

- Bắn tên!

Quách Tĩnh nhấc Đô Sử lên che sau lưng. Đám quân sĩ sợ tiểu chủ bị thương, đời nào dám phát tên?

Quách Tĩnh lên thẳng trên núi, ném Đô Sử xuống đất kêu lên:

- Đại hãn, nhất định là thằng tiểu tử xấu xa này giở trò ma ở giữa, người bảo nó nói xem.

Thiết Mộc Chân cả mừng, chĩa ngọn thương sắt vào ngực Đô Sử, nhìn Tang Côn quát lớn:

- Bảo quân sĩ của ngươi lui lại một trăm trượng.

https://thuviensach.vn

Tang Côn thấy con trai bị địch nhân dùng thủ đoạn sét đánh không kịp bưng tai bắt sống giữa đám quân sĩ, vừa sợ vừa giận, nhưng chỉ đành theo lời cho quân mã lui lại, sai quân sĩ vây thành một vòng tròn lớn, đứng trên núi đất nhìn ra bốn phía chỉ thấy bảy tám lớp vòng vây dày đặc, tình hình này thì ngựa của Thiết Mộc Chân có nhanh hơn cũng không thể phá vây.

Quân sĩ của Thiết Mộc Chân trên núi lớn tiếng hò reo khen ngợi Quách Tĩnh, bảo y dùng dây lưng trói quặt hai tay Đô Sử ra sau lưng.

Tang Côn liên tiếp phái ba sứ giả lên núi đàm phán, bảo Thiết Mộc Chân thả Đô Sử ra rồi đầu hàng thì có thể được tha chết. Thiết Mộc Chân lần nào cũng cắt hai tai sứ giả đuổi xuống.

***

Giữ nhau hồi lâu, mặt trời đã dần dần lặn xuống cuối thảo nguyên. Thiết Mộc Chân sợ Tang Côn

nhân đêm tối xông lên, ra lệnh cho mọi người không được lơ là chút nào.

Giữ đến nửa đêm, chợt thấy một người toàn thân mặc áo trắng, đi bộ tới gần chân núi kêu lớn:

- Ta là Trát Mộc Hợp, muốn gặp nghĩa huynh Thiết Mộc Chân nói chuyện.

Thiết Mộc Chân nói:

- Ngươi lên đây.

Trát Mộc Hợp thong thả đi bộ lên núi, thấy Thiết Mộc Chân hiên ngang đứng ở cửa núi, lập tức sãi chân bước tới định ôm lấy. Thiết Mộc Chân soạt một tiếng rút thanh bội đao ra cao giọng quát:

- Ngươi còn coi ta là nghĩa huynh à?

https://thuviensach.vn

Trát Mộc Hợp thở dài một tiếng, ngồi xếp bằng xuống đất nói:

- Nghĩa huynh, ngươi đã là chủ một bộ tộc cần gì phải hăng hái muốn gom tất cả người Mông Cổ

làm một chứ?

Thiết Mộc Chân nói:

- Ngươi muốn thế nào?

Trát Mộc Hợp nói:

- Tộc trưởng các bộ các tộc đều nói tổ tiên chúng ta đã sống thế này mấy trăm năm, tại sao Thiết Mộc Chân đại hãn lại muốn thay đổi phép tắc vốn có? Trời sẽ không cho đâu.

Thiết Mộc Chân nói:

- Chuyện phu nhân A Lan Khê Nhã tổ tiên của chúng ta, ngươi có nhớ không? Năm con trai của bà bất hòa, bà nướng thịt dê khô cho họ ăn. Đưa mỗi người một mũi tên bảo bẻ, họ bẻ gãy rất dễ dàng.

Bà lại đưa năm mũi tên chập lại bảo họ bẻ, năm người thay phiên nhau bẻ mà không ai bẻ gãy được.

Ngươi nhớ lời bà dạy con không?

Trát Mộc Hợp hạ giọng nói:

- Nếu các ngươi chia ra từng người từng người thì cũng như một mũi tên, ai cũng bẻ gãy được. Nếu các ngươi đồng tâm hiệp lực thì cũng vững chắc như năm mũi tên chập lại, không ai bẻ gãy được.

Thiết Mộc Chân nói:

https://thuviensach.vn

- Được, ngươi còn nhớ đấy. Về sau thế nào?

Trát Mộc Hợp nói:

- Về sau năm người con của bà đồng tâm hiệp lực, sáng lập được cơ nghiệp lớn, trở thành tổ tiên của người Mông Cổ.

Thiết Mộc Chân nói:

- Phải lắm! Chúng ta đều là anh hùng hào kiệt, vậy tại sao không tập họp tất cả người Mông Cổ làm một? Tự mình không cần phải ngươi đánh ta, ta đánh ngươi, mọi người đồng tâm hiệp lực tiêu diệt nước Đại Kim.

Trát Mộc Hợp hoảng sợ nói:

- Nước Đại Kim binh nhiều tướng lắm, vàng bạc đầy đất chất cao như núi, người Mông Cổ làm sao diệt được họ?.

Thiết Mộc Chân hừ một tiếng, nói:

- Vậy là ngươi thà để cho mọi người bị nước Đại Kim khinh khi đè nén chứ gì?

Trát Mộc Hợp nói:

- Nước Đại Kim cũng không khinh khi đè nén chúng ta. Hoàng đế Đại Kim đã phong ngươi làm

chiêu thảo sứ mà.

Thiết Mộc Chân tức giận nói:

- Lúc đầu ta cũng nghĩ rằng hoàng đế Đại Kim có hảo ý, nào ngờ y tham lam không chán, đòi hỏi chúng ta ngày càng nhiều, đã đòi dê bò, lại đòi ngựa, bây giờ còn muốn chúng ta đem quân giúp y đánh trận. Đại Tống

https://thuviensach.vn

cách chúng ta rất xa, cho dù diệt được Đại Tống, chiếm được đất đai thì cũng đều là của Đại Kim, quân đội của chúng ta tổn thất thì có chỗ nào hay? Bò dê không ăn cỏ tươi ngay bên cạnh lại lên núi nhai cát, có chuyện gì ngu hơn nữa không? Nếu muốn đánh thì chúng ta cứ đánh nước Đại Kim.

Trát Mộc Hợp nói:

- Vương Hãn và Tang Côn đều không chịu phản bội nước Đại Kim.

Thiết Mộc Chân nói:

- Phản bội, hừ, phản bội! Vậy còn ngươi thì sao ?

Trát Mộc Hợp nói:

- Ta tới xin nghĩa huynh đừng nổi giận, trả Đô Sử lại cho Tang Côn, ta xin bảo đảm. Tang Côn nhất định sẽ cho ngươi trở về bình an.

Thiết Mộc Chân nói:

- Ta không tin Tang Côn, cũng không tin ngươi.

Trát Mộc Hợp nói:

- Tang Côn nói nếu đứa con này chết thì có thể sinh được hai đứa, nhưng Thiết Mộc Chân mà chết thì trên đời vĩnh viễn sẽ không còn Thiết Mộc Chân nữa? Không thả Đô Sử thì ngươi sẽ không còn được thấy mặt trời mọc sáng mai đâu.

Thiết Mộc Chân thừa biết con người của Tang Côn và Trát Mộc Hợp, nếu rơi vào tay hai người bọn họ sẽ rất bất hạnh, mà nếu Vương Hãn đích thân cầm quân thì đầu hàng mới còn hy vọng được sống sót, lập tức giơ đao chém vù một nhát trong không khí, lớn tiếng quát:

https://thuviensach.vn

- Ta thà chết trận chứ không đầu hàng! Trên đời chỉ có Thiết Mộc Chân chết trận chứ không có Thiết Mộc Chân đầu hàng kẻ địch đâu!

Trát Mộc Hợp đứng lên, nói:

- Ngươi đem những dê bò và tù binh cướp được chia cho quân sĩ, nói là của cải riêng của họ, không phải là của chung của bộ tộc. Tộc trưởng các tộc đều nói ngươi làm sai, không đúng với luật lệ của tổ

tiên.

Thiết Mộc Chân cao giọng nói:

- Nhưng các chiến sĩ trẻ tuổi, người nào cũng vui vẻ. Các tộc trưởng thấy vàng bạc quý báu cướp được bèn nói không có cách nào chia đều cho từng người rồi giữ luôn cho mình, quân sĩ liều mạng đánh nhau đều rất tức giận. Chúng ta đánh nhau là dựa vào bọn tộc trưởng hồ đồ tham lam hay là dựa vào các chiến sĩ trẻ tuổi dũng cảm?

Trát Mộc Hợp nói:

- Nghĩa huynh Thiết Mộc Chân, ngươi giữ ý riêng hành động khác người, không nghe lời tộc trưởng các bộ thì đừng nói ta vong ân bội nghĩa. Trong bấy lâu nay ngươi không ngừng sai người tới dụ dỗ

bộ hạ của ta, bảo họ theo về với ngươi, nói rằng những tài vật mà bộ thuộc của ngươi đánh nhau cướp được đều là của riêng, không cần chia đều. Ngươi cho rằng ta không biết à?.

Thiết Mộc Chân nghĩ thầm:

- Ngươi đã biết chuyện này thì ta và ngươi lại càng vĩnh viễn không thể nào hòa hảo với nhau được nữa.

https://thuviensach.vn

Bèn móc trong bọc ra một cái bao nhỏ ném xuống trước mặt Trát Mộc Hợp, nói:

- Đây là ba món quà biếu ngươi đã đưa ta trong ba lần kết nghĩa, bây giờ ngươi lấy lại đi. Ta ở đây chờ ngươi cầm cương đao tới chém.Nói xong đưa tay ra hiệu chém vào cổ mình, nói:

- Ngươi giết ta là giết địch nhân, không phải là giết nghĩa huynh đâu.

Rồi thở dài nói:

- Ta là anh hùng, ngươi cũng là anh hùng, thảo nguyên Mông Cổ tuy rộng nhưng lại không chứa được hai kẻ anh hùng.

Trát Mộc Hợp nhặt cái bao nhỏ lên, cũng lấy trong bọc ra một cái túi nhỏ bằng da im lặng ném xuống dưới chân Thiết Mộc Chân, quay người xuống núi.

Thiết Mộc Chân nhìn theo bóng y, hồi lâu không nói câu nào, kế đó từ từ mở túi da, trút mấy món đạn đá mũi tên lúc nhỏ chơi đùa ra, hình ảnh hai đứa nhỏ cùng chơi đùa trên băng lúc trước lại hiện ra trong lòng. Y thở dài một hơi, dùng bội đao đào một cái hố nhỏ trên mặt đất, chôn mấy món quà biếu lúc kết nghĩa xuống đó.

Quách Tĩnh đứng bên cạnh nhìn thấy, trong lòng cũng rất nặng nề, biết rõ cái mà Thiết Mộc Chân chôn thật ra là tình bạn, một phần quý báu trong lòng y.

Thiết Mộc Chân đứng lên đưa mắt nhìn ra xa, chỉ thấy bộ hạ của Tang Côn và Trát Mộc Hợp đốt một đống lửa lớn sáng rực như sao soi rõ cả một vùng thảo nguyên, thanh thế rất lớn.

Y ngẫm nghĩ xuất thần một lúc rồi quay đầu lại, thấy Quách Tĩnh đứng bên cạnh, bèn hỏi:

https://thuviensach.vn

- Ngươi có sợ không?

Quách Tĩnh nói:

- Tôi đang nghĩ tới mẹ tôi.

Thiết Mộc Chân nói:

- Ờ, ngươi là dũng sĩ, là dũng sĩ bậc nhất.

Rồi chỉ tay vào đám lửa sáng xa xa, nói:

- Họ cũng đều là dũng sĩ. Người Mông Cổ chúng ta có biết bao nhiêu dũng sĩ, nhưng mọi người cứ

không ngừng giết chóc lẫn nhau. Chỉ cần mọi người hợp làm một.

Rồi đưa mắt nhìn ra chân trời xa xa, hiên ngang nói:

- Thì chúng ta có thể biến tất cả những nơi nào có bầu trời bên trên thành mục trường của người Mông Cổ.

Quách Tĩnh thấy lời nói chất chứa hoài bão to lớn, lại càng thêm khâm phục Thiết Mộc Chân, ưỡn ngực ra nói:

- Đại hãn, chúng ta có thể chiến thắng, tuyệt không để cho gã Tang Côn hèn nhát bỉ ổi kia đánh bại.

Thiết Mộc Chân cũng thần thái hiên ngang, nói:

- Đúng, chúng ta cứ nhớ câu chuyện đêm nay, chỉ cần lần này chúng ta không chết từ nay trở đi ta sẽ

coi ngươi như con ruột.

Nói xong ôm Quách Tĩnh một cái.

https://thuviensach.vn

Lúc họ trò chuyện trời đã hửng sáng, trong quân của Tang Côn và Trát Mộc Hợp vang lên tiếng tù và. Thiết Mộc Chân nói:

- Nếu viện binh không tới thì hôm nay chúng ta sẽ tử chiến trên hòn núi đất này.

Chỉ nghe trong quân địch gươm giáo loảng xoảng, ngựa hí vang rền, đang chuẩn bị tấn công thật sớm. Quách Tĩnh vội nói:

- Đại hãn, con tiểu hồng mã này của tôi cước lực rất mau, người cứ cưỡi xông ra trước, dẫn quân đánh xuống, còn chúng tôi ở lại đây ngăn cản quân địch.

Thiết Mộc Chân mỉm cười, đưa tay vỗ vỗ đầu y, nói:

- Nếu Thiết Mộc Chân chịu vứt bỏ bạn bè bộ tướng, một mình sợ chết trốn chạy thì đã không phải là đại hãn của các ngươi rồi.

Quách Tĩnh nói:

- Dạ, đại hãn, tôi nói sai rồi.

Thiết Mộc Chân và con trai thứ ba cùng chư tướng và thân binh núp sau núi đất, mũi tên đều ngắm thật chuẩn vào từng con đường lên núi.

Qua hồi lâu, một lá cờ vàng trong quân của Tang Côn vượt lên trước, dưới cờ có ba người sóng vai cùng lên núi, bên trái là Tang Côn, bên phải là Trát Mộc Hợp, người đi giữa rõ ràng là Lục vương tử.Triệu vương Hoàn Nhan Hồng Liệt nước Đại Kim. Y mặc giáp vàng đội mũ trụ vàng, tay trái cầm thuẫn vàng đỡ tên, kêu lên:

- Thiết Mộc Chân, ngươi dám làm phản nước Đại Kim à?.

Con trưởng Thiết Mộc Chân là Truật Xích nhắm thẳng vào y bắn một phát, bên cạnh Hoàn Nhan

https://thuviensach.vn

Hồng Liệt có một người nhảy ra vươn tay một cái chụp cứng mũi tên, thân thủ vô cùng mau lẹ. Hoàn Nhan Hồng Liệt quát:

- Lên bắt sống Thiết Mộc Chân xuống đây.

Có bốn người ứng thanh vọt thẳng lên núi.

Quách Tĩnh bất giác cả kinh, thấy bốn người này đều có công phu khinh công, đúng là cao thủ võ thuật chứ không phải quân sĩ tầm thường. Bốn người lên tới giữa núi. Triết Biệt và Bác Nhĩ Truật phát tên liên châu bắn xuống như mưa nhưng đều bị họ dùng thuẫn mềm gạt ra. Quách Tĩnh ngấm ngầm hoảng sợ. Những người của bên mình ở đây tuy đều là đại tướng dũng sĩ nhưng quyết không sao chống nổi hảo thủ võ lâm, làm sao bây giờ?.

Một hán tử trung niên áo đen tung người nhảy lên núi. Oa Khoát Đài vung đao chặn lại. Hán tử kia giơ tay một cái, một mũi tụ tiễn bắn vào trán y, kế đó vung đơn đao chém xuống, chợt thấy hàn quang lóe lên, trong ánh sáng một mũi kiếm chênh chếch phóng tới đâm thẳng vào cổ tay y, mà lại vừa độc vừa chuẩn.

Người ấy cả kinh vội lật cổ tay lại lùi ra ba bước, nhìn thấy là một thiếu mền mày rậm mắt to chống kiếm đứng chặn trước mặt Oa Khoát Đài. Y không ngờ thuộc hạ của Thiết Mộc Chân lại có người tinh thông kiếm thuật như thế, bèn quát:

- Ngươi là ai? Mau xưng tên đi - nói bằng tiếng Hán.

Quách Tĩnh nói:

- Ta là Quách Tĩnh.

Người ấy nói:

https://thuviensach.vn

- Ta chưa từng nghe qua! Đầu hàng mau đi.

Quách Tĩnh đưa mắt nhìn quanh, thấy ba người kia cũng đã lên tới, bắt đầu giao đấu với Xích Lão Ôn. Bác Nhĩ Hốt, binh khí đã chạm nhau, lập tức vung kiếm đâm người kia. Người kia vung đao đón đỡ, đao nặng lực mạnh, ác đấu với Quách Tĩnh.

Bộ tướng của Tang Côn muốn xông lên theo. Mộc Hoa Lê kề đao vào cổ Đô Sử, cao giọng quát:

- Ai dám xông lên thì ta sẽ giết y đấy?

Tang Côn rất lo sợ nhìn Hoàn Nhan Hồng Liệt nói:

- Lục vương gia, bảo họ xuống đi, chúng ta sẽ tính cách khác? Đừng để con tôi bị thương.

Hoàn Nhan Hồng Liệt cười khẽ nói:

- Yên tâm, không sao đâu ý của y là muốn Thiết Mộc Chân giết Đô Sử để hai bộ tộc Mông Cổ này trở thành kẻ thù với nhau.

Bộ tướng của Tang Côn không dám lên núi, bốn người thủ hạ của Hoàn Nhan Hồng Liệt đã choang choang choang choang đánh nhau kịch liệt trên núi.

Quách Tĩnh thi triển Việt nữ kiếm pháp mà Hàn Tiểu Oanh dạy cho, kiếm pháp khinh linh giao thủ

với người cầm đơn đao. Vừa qua chiêu đã gặp nguy hiểm, người kia đao nặng lực mạnh, chiêu nào cũng ngầm chứa nội kình, quả thật không phải tầm thường. Giang Nam lục quái võ công đã phức tạp, kiến văn lại rộng rãi, lúc bình nhật thường đem chiêu số chủ yếu của các môn các phái trong võ lâm giảng giải cho Quách Tĩnh, nhưng người này đao pháp riêng thành một

https://thuviensach.vn

lối, thấy y từ bên phải chém tới, giữa đường không biết xoay chuyển thế nào mà mũi đao đã đâm qua phía trái. Quách Tĩnh liên tiếp lui lại, lại qua mấy chiêu, chợt đông tâm niệm Đại sư phụ thường nói lúc giao thủ phải chế phục người chứ không để người chế phục mình, bây giờ mình đã hết sức đón đỡ há chẳng phải là bị người chế phục sao?

Thấy y vung đao chém tới bèn không né tránh, chân phải khuỵu xuống, tay trái nắm kiếm quyết, khuỷu tay phải đưa ngang ra đẩy kiếm mau về phía địch nhân, đó là chiêu Thập vạn hoành ma.

Người kia thấy y dường như lúc khẩn cấp liều mạng dùng lối đánh lường bại câu thương, giật nảy mình vội rút đao lại. Quách Tĩnh cướp được tiên cơ, lúc ấy đắc thế đời nào chịu bỏ qua, trường kiếm vung ra, thanh quang chớp sáng, mũi kiếm đâm tới tấp vào địch nhân, chiêu nào cũng nhắm vào chỗ

yếu hại.

Người ấy bị y tấn công ráo riết một lúc, tay chân luống cuống.

Lúc bấy giờ ba người đồng bọn của y đã đánh ngã bốn năm thủ hạ của Thiết Mộc Chân, thấy y rơi vào thế hạ phong, một người cầm trường thương tung người vọt qua, kêu lên:

- Đại sư ca, tôi tới giúp anh đây.

Người sử đơn đao tự cậy là cao thủ võ lâm, được Hoàn Nhan Hồng Liệt bỏ ra nhiều vàng mời về, hôm nay lần đầu tiên xuất mã, trước mặt hàng ngàn quân sĩ lại chẳng lẽ lại chịu thua một gã tiểu bối hậu sinh, chẳng lẽ lại để sư đệ tới giúp sao? Bèn quát lên:

- Ngươi cứ ở đó mà xem thủ đoạn của sư huynh.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nhân lúc y trò chuyện bị phân tâm, gối trái khuỵu xuống một cái, khuỷu tay co lại, một chiêu Khởi phụng đẳng giao đánh ra, soạt một tiếng, mũi kiếm phóng mau lên phía trên. Người kia né về phía sau, tay áo trái đã bị mũi kiếm rạch đứt. Người cầm hoa thương cười nói:

- Lại đây mà xem thủ đoạn của đại sư ca này!

Trong giọng nói có ý vui mừng trước tai họa của người khác, tựa hồ coi việc đại sư huynh bị thua trận xấu mặt là điều vui.

Bọn Triết Biệt lúc ấy đều xúm quanh Thiết Mộc Chân để bảo vệ. Trong bốn người xông lên còn hai người, một sử thiết tiên, một dùng một đôi đoản phủ, thấy các tướng Mông cổ người nào cũng cầm trường mâu, oai phong lẫm liệt họp cả lại một chỗ, rốt lại cũng không dám hiên ngang xông vào, nghe Nhị sư ca kêu lên, đều nghĩ đối phương dù sao cũng không chạy thoát được, chẳng bằng cứ

xem nhiệt náo một lúc sẽ tính, lúc ấy bèn tung người vọt qua, ba người đứng thành một hàng, rủ tay xem đại sư ca đánh nhau vòi Quách Tĩnh.

Người sử đơn đao nhảy ra khỏi vòng chiến, quát lớn:

- Ngươi là môn hạ của ai? Sao lại tới đây chịu chết?

Quách Tĩnh đưa ngang kiếm nắm kiếm quyết, dùng ngôn ngữ giang hồ mà bình nhật các sư phụ dạy cho đáp:

- Đệ tử là môn hạ của Giang Nam thất hiệp, xin thỉnh giáo đại tính cao danh của bốn vị.

Hai câu ấy y học từ lâu, lúc ấy mới lần đầu tiên nói ra với người ta, nhưng trong lúc gấp rút lại quên bẵng, nên lại đảo ngược bốn chữ cao tính đại danh. Người sử đơn đao nhìn ba sư đệ một cái, quay đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Tên họ của bọn ta có nói ra thì đám hậu sinh tiểu bối nhà ngươi cũng không biết đâu, xem đao đây!

Rồi vung đao chênh chếch chém tới.

Quách Tĩnh đánh nhau với y một hồi đã biết công lực của y cao hơn mình, nhưng kiếm pháp Thất sư

phụ truyền cho rất ảo diệu tinh kỳ lợi hại khiến địch nhân vô cùng lo sợ, lúc ấy lấy công làm thủ, không lui lại né tránh, thấy đao địch nhân chém tới, chân phải lách tới sấn về phía trước, ra chiêu Thám hải trảm giao, xoay mũi kiếm đâm xuống dưới đánh vào hạ bàn của địch nhân. Hai người vừa động thủ lại trong chớp mắt đã qua hai ba mươi chiêu. Lúc ấy mấy vạn binh tướng dưới núi và bọn Thiết Mộc Chân trên núi cùng ba người tấn công lên, ai cũng ngưng thần chăm chú nhìn xem cuộc đấu, người sử đơn đao dốc lòng muốn ra oai trước trận để Lục vương tử nước Đại Kim coi trọng, lập tức lấy lại tinh thần, vung thanh đao rít gió vù vù, thấy đánh đã lâu mà không hạ được đối phương, trong lòng nóng nảy, đao pháp càng lúc càng độc, đột nhiên vung đao chém mạnh tới ngang hông Quách Tĩnh. Quách Tĩnh thân hình xoay đi một cái ra chiêu Phiên thân thám quả, xoay người vào sát cánh tay đối phương. Người kia thấy y không tránh mà lại tấn công, trong đòng cả mừng, nghĩ thầm chờ thanh kiếm ngươi đâm tới, đao của ta đã chém trúng lưng ngươi rồi, lúc ấy cũng không hề biến chiêu, thuận thế chém mạnh, mắt thấy lưỡi đao đã tới sát lưng đối phương. Nào ngờ Quách Tĩnh nội công đã có căn bản, hạ bàn không động, thượng bàn không né, chỉ xoay lưng qua bên trái một cái đã tránh ra nửa thước, tay phải đẩy tới, một kiếm phóng vào ngực đối phương.

Người kia điên cuồng gào lên một tiếng buông tay ném đao, dùng sức vung chưởng đánh rơi thanh trường kiếm của Quách Tĩnh xuống đất, một kiếm này chỉ đâm trúng ngực sâu vào nửa tấc, vẫn chưa thể chết người, nhưng bàn tay đã bị lưỡi kiếm cắt đứt máu chảy ròng ròng, vội vàng nhảy ra.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh một kiếm ấy vốn có thể lấy mạng y, nhưng rốt lại không đủ kinh nghiệm, chưa thể đắc thủ, kêu thầm trong lòng:

- Đáng tiếc, đáng tiếc.

Vội cúi xuống nhặt thanh đơn đao của địch nhân, chợt nghe sau lưng có tiếng gió rít.

Triết Biệt kêu lên:

- Cẩn thận phía sau!

Quách Tĩnh cũng không quay người, chân sau đạp mạnh nhảy lên tránh khỏi mũi thương đâm tới, thừa thế chém lại một đao, đây chính là chiêu Yến tử nhập sào trong Nam Sơn đao pháp ngoại gia mà Nam Hy Nhân dạy cho y. Cái nhảy ấy nhất thời không thể nhìn thấy phía sau, chỉ cần bộ vị

không chuẩn xác, mũi thương của địch nhân sẽ đâm suốt vào lưng, y đã tập mấy trăm lần mới luyện thành.

Người sử thương kêu lên một tiếng:

- Giỏi!

Chiếc tua trên ngọn thương rung lên một cái vạch ra một vòng sáng đâm tới giữa ngực Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh dùng chiêu Đới túy thoát hài nhấc đao gạt ra, phóng luôn chân phải lên đá vào cổ tay địch nhân. Người kia chỉ nghĩ rằng kiếm pháp của Quách Tĩnh có chỗ độc đáo, thấy y trường kiếm rơi ra khỏi tay vội vung thương sấn tới động thủ, dốc lòng chiếm tiện nghi, không ngờ võ công của y rất rộng rãi, không chỉ có một lối, sử đơn đao cũng rất thành thục. Người kia thấy Quách Tĩnh phóng chân đá tới, hai tay kéo thương về. Quách Tĩnh sấn tới một bước, đơn đao đã lướt trên cán thương chém vào. Người kia đã

https://thuviensach.vn

khổ công rèn luyện thương pháp hai mươi năm, sư phụ lại là người có tên tuổi trong võ lâm, thương pháp quả thật không tầm thường, lúc ấy gạt đỡ đập đâm, chiếc tua hồng trên ngọn thương chớp lên, đánh nhau với Quách Tĩnh một trận kịch liệt.

Đánh nhau một lúc. Quách Tĩnh thấy thương pháp của đối phương trầm mãnh, chiêu nào cũng muốn đánh bay đơn đao của mình, chiêu số linh động, ra thương rất mau, rõ ràng muốn thủ thắng ngay lập tức để dương danh ra mặt trước ba quân nên dốc lòng ra chiêu mau lẹ khéo léo, nhưng sau mấy mươi chiêu, thương pháp của y đã dần dần không còn linh hoạt. Quách Tĩnh sứ dụng Nam Sơn đao pháp, đâm chém đập đánh, càng đấu càng lợi hại. Người đại sư huynh trong bọn vốn là danh gia về đơn đao, đứng bên cạnh nhìn thấy ngấm ngầm run sợ.

Giữa lúc đánh nhau đang hăng, người kia vung thương đâm tới giữa ngực Quách Tĩnh. Quách Tĩnh ra chiêu Tiến bộ đề lam, chưởng trái đẩy ngọn thương qua. Theo đúng chiêu số thì sau khi đẩy thương qua chân phải sẽ bước tới thuận tay chém một đao, nhưng tay chưởng của y vừa chạm vào ngọn thương đã lập tức cảm thấy ngọn thương của địch nhân đâm tới không mau. Y tu tập nội công hai năm, cảm giác trên thân thể rất mẫn tiệp mau lẹ, đơn đao trong tay phải không chém tới mà thuận tay rọc xuống theo cán thương, nếu địch nhân không buông thương ra thì mười ngón tay sẽ bị chém rụng hết. Người kia vận kình giật thương lại nhưng thấy không động đậy đã hoảng sợ đột nhiên thấy lưỡi đao chỉ còn cách tay mình nửa thước, vội buông tay bỏ thương lui lại.

Nguyên là Giang Nam thất quái nghĩ Dương Thiết Tâm là hậu duệ đích phái của danh tướng Dương Tái Hưng, về thương pháp Dương gia ắt có thành tựu độc đáo. Khưu Xử Cơ nếu tìm được con y, ngoài việc truyền thụ võ công cho nó nhất định sẽ rất chú ý tới thương pháp để nó không làm mất oai danh của tổ tiên, nên lúc Nam Hy Nhân dạy đao pháp cho Quách Tĩnh, về thuật Đơn đao phá thương đã đốc thúc y luyện đi luyện lại cho thật

https://thuviensach.vn

thuần thục. Không ngờ đao pháp ấy chưa dương danh ở Gia Hưng đã lập công tại Mạc Bắc.

Quách Tĩnh thủ thắng xong, tinh thần phấn phát, tay phải cầm đao vung một cái, ném thanh đơn đao ra xa, chống thương đứng nhìn. Lão tứ trong bốn người kia gầm lớn một tiếng, song phủ vung lên sấn vào. Quách Tĩnh nhấc thương lên, song phủ của người kia làm sao tiến lên được nữa? Các danh gia võ học nói Dài một tấc thì mạnh một tấc, ngắn một tấc thì hiểm một tấc. Phàm người dùng binh khí ngắn nhất định phải sấn tới sát người địch nhân đánh chém mới có thể thủ thắng. Giang Nam lục quái đã đề phòng lúc tỷ võ ở Gia Hưng đối phương sẽ dùng trường thương, tự nhiên cũng bắt Quách Tĩnh nghiên cứu thương pháp thật sâu, đó là ý biết người biết ta. Lối đánh cân của Toàn Kim Phát vốn thoát thai từ thương pháp, vì vậy Quách Tĩnh học trường thương của Lục sư phụ.

Thời Tống trong quân đội rất coi trọng thương pháp, như thương pháp của Nhạc gia gần đây thì không cần nói, nhưng danh tướng Bắc Tống như Dương Nghiệp.

Hô Diên Tán cũng đều là anh hùng sử trường thương. Lúc ấy Quách Tĩnh đang sử dụng là Hô Diên thương pháp rất phổ biến trong quân. Người kia song phủ vung lên, ánh sáng trên lưỡi phủ chớp chớp, gió rít vù vù, nhưng thủy chung vẫn không vào được trong khoảng một trượng chung quanh Quách Tĩnh.

Lúc ấy Quách Tĩnh phòng thân thì có thừa, nhưng người kia công phu trên song phủ rất sâu, muốn đả

thương y cũng không phải dễ, lại đấu thêm vài hợp, nghĩ tới cách thức cổ quái mà Lục sư phụ dạy cho, đột nhiên lộ ra chỗ sơ hở.

Người kia cả mừng, có được thời cơ dễ dàng như thế há lại bỏ qua, quát lớn một tiếng, xông sát vào người Quách Tĩnh, song phủ một trên một dưới

https://thuviensach.vn

chém thẳng vào. Quách Tĩnh vung thương đỡ chát chát hai tiếng, cán thương đã bị song phủ chém đứt làm ba đoạn. Người kia lại định vung phủ chém tới, chợt thấy bụng dưới đau buốt, đã bị Quách Tĩnh đá trúng một cước, lúc ấy tay trái đã thu kình không kịp, thuận thế đập lại, lưỡi phủ sắc bén chém luôn xuống đầu mình.

Tam sư huynh trong bọn bốn người vội vàng xông lên, nhấc thiết tiên chặn lưỡi phủ lại, choang một tiếng, lửa bắn tung tóe, người kia ngọn phủ sắc bén bay ra khỏi tay, ngồi phịch xuống đất, rốt lại may mà không chết, nhưng đã sợ hãi mặt xám như tro. Người ấy là một kẻ vũ phu, lấy lại tinh thần xong mới biết mình đã thua, tức giận gầm lên be be, nhặt lấy lưỡi phủ lại xông lên đánh tiếp.

Quách Tĩnh trong tay không có binh khí song chưởng đón đỡ, dùng tuyệt kỹ Không thủ đoạt bạch nhận giao đấu với y. Người Tam sư huynh kia cũng cầm ngọn Thiết tiên xông lên giáp công.

Quân sĩ Mông Cổ dưới núi đột nhiên lớn tiếng gào thét, chửi mắng ầm lên.

Nên biết người Mông Cổ tính tình chất phác, rất kính trọng kẻ anh hùng hảo hán, thấy bốn người kia dùng lối Xa luân chiến đánh Quách Tĩnh đã rất tức giận, đến lúc thấy hai người giáp kích một người tay không, quả thật không phải lối hành sự của bậc đại trượng phu, đều lớn tiếng hò hét bắt hai người phải dừng tay.

Quách Tĩnh tuy là kẻ địch của họ, nhưng mọi người lại hò hét trợ oai cho y.

Bác Nhĩ Hốt. Triết Biệt hai người cầm trường đao lên nhảy vào vòng chiến, hai người đứng quan chiến bên đối phương cũng xông tới tiếp chiến. Hai viên danh tướng Mông Cổ này trên chiến trường chém tướng đoạt cờ, dũng mãnh không ai chống được, nhưng công phu bộ chiến cùng tiểu xảo nhảy nhót tránh né, đón đỡ đánh gạt lại không phải là sở trường, chỉ cậy thân

https://thuviensach.vn

khỏe đao mạnh, miễn cưỡng chi trì được vài mươi chiêu, rốt lại binh khí đều bị địch nhân đánh rơi xuống đất.

Quách Tĩnh thấy Bác Nhĩ Hốt nguy cấp vội vọt người tới, phát chưởng đánh vào lưng người đại sư

huynh sử đơn đao. Người ấy vung đao lại chém vào cổ tay y. Quách Tĩnh cánh tay đột nhiên co lại, khuỷu tay đánh vào người nhị sư huynh, lại giải nguy cho Triết Biệt.

Bốn người kia đều nghĩ thầm Bốn anh em chúng ta hôm nay lại thua dưới tay thằng tiểu tử này, thì từ

nay trở đi làm sao còn có thể qua lại giang hồ? Làm sao có chỗ đứng trong phủ Lục vương tử?

Bốn người đều suy nghĩ như nhau, quyết ý phải giết Quách Tĩnh trước rồi mới tính hai viên tướng Mông Cổ sau, bèn xúm cả lại bao vây Quách Tĩnh. Quân tướng Mông Cổ trên núi dưới núi chửi

mắng lại càng ầm ĩ. Bốn người kia cứ lờ đi như không nghe, người sử thương nhặt một ngọn trường mâu dưới đất, đao mâu tiên phủ nhất tề đánh vào Quách Tĩnh. Quách Tĩnh trong tay không có binh khí, lại bị bốn cao thủ vây đánh, làm sao chống cự được? Chỉ đành triển khai công phu khinh công, xuyên qua xuyên lại né tránh trong bóng binh khí của bốn người.

Bác Nhĩ Hốt giơ cao thanh trường đao trong tay, kêu lên:

- Đón lấy đao!

Rồi vung tay ném tới Quách Tĩnh. Quách Tĩnh vọt người lên chụp lấy, nhưng người cầm roi sắt đánh tung ngọn đao bay ra. Người sử song phủ căm hờn cái nhục bị địch nhân đá trúng một cước bất kể

https://thuviensach.vn

mọi chuyện cứ vung song phủ lăn tròn vào chém. Quách Tĩnh nhảy qua một bên né tránh, nhưng thanh đơn đao đã chém tới trên đầu, thân hình vội co lại tránh qua thanh đao, chân trái vừa chạm đất thì đạp trúng đầu người sử song phủ, đúng lúc ấy bắp chân trái đã bị trúng một roi. Nhát roi ấy đau thấu tim gan, may là ngọn thiết tiên chỉ là thừa thế đánh với, chỉ có một nữa kình lực, không bị gãy xương nhưng dưới chân chệnh choạng, suýt nữa ngã vật ra. Người sử song phủ vứt luôn lưỡi phủ, hai tay giữ chặt chân Quách Tĩnh, ôm siết không chịu buông.

Quách Tĩnh chân đứng không vững, ngã lăn ra đất, mắt thấy ánh sáng chớp lên, đao và roi đã đánh tới trên đầu nghĩ thầm lần này không sao sống được, đột nhiên hình bóng của mẹ, bảy vị sư phụ. Mã Ngọc đạo trưởng, nghĩa huynh Đà Lôi, nghĩa muội Hoa Tranh như chớp hiện ra trong óc, bèn nắm chặt ngực người sử song phủ hết sức nhấc lên che trên người mình. Ba người kia ném chuột sợ vỡ đồ

quý, vội vàng rút binh khí lại. Quách Tĩnh tay trái nắm cứng mạch môn của địch nhân khiến y không nhúc nhích được, tay phải nắm lấy cổ họng y, mình thì co người lại núp dưới thân y.

Ba người kia giơ chân đá mạnh vào vai vào chân Quách Tĩnh. Quách Tĩnh không đếm xỉa gì tới, nghĩ thầm:

- Mình mà có chết thì cũng phải siết chết gã này.

Bèn vận kình bóp mạnh ngón tay đang nắm cổ họng địch nhân. Lúc ấy trận đánh đã hoàn toàn không dùng tới chiêu số võ thuật, chỉ toàn dựa vào sức lực hung mãnh, ba người kia nhất thời cũng không làm gì được y.

Bọn Triết Biệt thấy Quách Tĩnh bị đè ở dưới, đều cầm binh khí sấn tới cứu.

Người đại sư huynh sử đơn đao nói với hai sư đệ:

- Các ngươi chặn họ lại, để ta giết thằng con hoang này.

https://thuviensach.vn

Rồi cúi người xuống phóng mũi đao vào đầu vai Quách Tĩnh đang lộ ra ngoài, tay phải vận kình dùng lực ấn mạnh xuống. Quách Tĩnh đột nhiên thấy đầu vai đau buốt, bèn vận kình vào lưng vào đùi, dùng một chiêu Lại lư đả cổn lăn tròn ra hai trượng. Lúc ấy người ôm chặt hai chân y đã bị y siết cổ không thở được đã ngất đi rồi. Quách Tĩnh tung người nhảy lên, thấy địch nhân cầm đao sấn tới đang muốn đón đỡ thì vết thương ở chân phải đau quá, đứng không vững lại ngã lăn ra.

Người kia vung đao chém xuống. Quách Tĩnh chợt nghĩ ra, bèn vươn tay vào lưng quờ một cái, thuận thế kéo ra, ngọn nhuyễn tiên hộ thân đã cầm trong tay, nằm ngửa dưới đất dùng một lộ Kim long tiên pháp che kín các chỗ yếu hại trên người. Mã vương thần Hàn Bảo Câu thân thể lùn thấp, chuyên nghiên cứu cách tấn công vào hạ bàn đối phương, lúc ấy Quách Tĩnh nằm trên mặt đất giao đấu, đường tiên pháp ấy quả thật rất ăn khớp, sử dụng tới mức đánh ra như ý, người kia gào thét chửi mắng nhưng không sao đả thương được y.

Đánh được hơn hai mươi chiêu, người ngất đi đã tỉnh lại, hai người kia cũng đánh lùi được hai tướng Mông Cổ quay lại vây đánh Quách Tĩnh, nhìn thấy tình thế càng thêm khẩn cấp, đột nhiên đội ngũ

dưới núi rối loạn, có sáu người đánh đông đánh tây sấn tới dưới núi. Bộ thuộc của Tang Côn và Trát Mộc Hợp chỉ nghĩ là võ sĩ của Hoàn Nhan Hồng Liệt định xông lên núi bao vây Quách Tĩnh, ai cũng cất tiếng chửi ầm lên.

Mọi người trên núi định phát tên giúp đỡ. Triết Biệt ánh mắt sắc bén đã nhận ra là Giang Nam lục quái sư phụ của Quách Tĩnh tới, lớn tiếng kêu lên:

- Tĩnh nhi, sư phụ ngươi tới rồi kìa!

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh vốn đã mệt mỏi váng đầu hoa mắt, nghe thấy câu ấy, lập tức tinh thần lại phấn chấn.

Chu Thông và Toàn Kim Phát xông lên núi trước tiên, thấy Quách Tĩnh nằm dưới đất, đang bị bốn người bao vây tấn công, tính mạng chỉ còn trong khoảnh khắc, làm sao không lo sợ. Toàn Kim Phát tung người vọt tới, cán cân quét ngang, cùng lúc gạt cả bốn món binh khí ra, quát lớn:

- Không biết thẹn à?

Bốn người cánh tay cùng lúc tê rần, cảm thấy công lực của địch nhân còn cao hơn gã thiếu niên này, vội vàng lui lại. Chu Thông đỡ Quách Tĩnh lên, bọn Kha Trấn ác cũng đã lên tới. Toàn Kim Phát chửi:

- Lũ giặc cướp không biết nhục, cút đi mau.

Người đại sư huynh sử đơn đao nhìn thấy tình thế bên ít bên nhiều đột nhiên thay đổi, động thủ nữa ắt không chống nổi, nhưng nếu chạy xuống núi thì còn mặt mũi nào nữa, làm sao còn có thể trở về

vương phủ của Lục vương tử? Lập tức ngẩng đầu hỏi:

- Sáu vị là Giang Nam lục quái phải không?

Chu Thông cười hì hì nói:

- Không sai, bốn vị là ai?

Người kia nói:

- Bọn ta là đệ tử của Quỷ môn Long vương.

Kha Trấn Ác và bọn Chu Thông thấy họ hợp công Quách Tĩnh đều cho là kẻ vô danh, chợt nghe nói sư phụ của họ là Quỷ môn Long vương Sa Thông Thiên thành danh trong võ lâm đều giật nảy mình.

https://thuviensach.vn

Kha Trấn Ác lạnh lùng nói:

- Định mạo nhận à? Quỷ môn Long vương là nhân vật nổi tiếng, môn hạ đời nào lại có bọn khốn khiếp không ra người không ra ngợm như các ngươi.

Người sử song phủ vuốt vuốt vết bầm chỗ bị Quách Tĩnh bấu trên cổ, tức giận nói:

- Ai mạo nhận? Y là đại sư huynh Đoạn hồn đao Thẩm Thanh Cương, đây là Nhị sư huynh Truy

mệnh thương Ngô Thanh Liệt, đây là Tam sư huynh Đoạt phách tiên Mã Thanh Hùng, ta là Táng

môn phủ Tiền Thanh Kiện.

Kha Trấn Ác nói:

- Nghe qua tưởng không phải, té ra là Hoàng Hà tứ quỷ. Các ngươi không phải là bọn vô danh trên giang hồ, tại sao lại cam tâm làm chuyện hạ tiện, bốn người vây đánh một tên đồ đệ của ta?.

Ngô Thanh Liệt cưỡng từ đoạt lý, nói:

- Tại sao lại là bốn người đánh một? Ở đây không phải còn có rất nhiều người Mông Cổ giúp đỡ y sao? Bọn ta là bốn người đánh nhau với mấy trăm người của họ.

Tiền Thanh Kiện hỏi:

- Mã Thanh Hùng Tam sư ca, lão mù này trông chẳng ra sao, là quân khốn khiếp nào thế?.

https://thuviensach.vn

Câu ấy tuy y nói rất nhỏ, nhưng Kha Trấn Ác đã nghe thấy, trong lòng cả giận, dằn thiết trượng xuống đất một cái nhảy vọt tới cạnh, tay trái nắm trúng bối tâm y nhấc lên ném xuống núi. Tam quỷ

cả kinh, đang định sấn lên. Kha Trấn Ác thân pháp như gió liên tiếp chụp ba cái ném ba cái, người ngoài còn chưa nhìn thấy rõ thì ba người đã bị y ném cả xuống núi. Quân Mông Cổ trên núi dưới núi cùng cất tiếng reo hò. Hoàng Hà tứ quỷ mặt mũi dính đầy bụi cát, người nào cũng toàn thân ê ẩm, vô cùng thẹn thùng lồm cồm bò dậy.

Đúng lúc ấy, chợt thấy xa xa bụi bốc mù mịt như có mấy vạn quân mã đánh tới, hàng trận của quân Tang Côn lập tức giãn ra.

Thiết Mộc Chân thấy cứu binh đã tới, trong lòng cả mừng, biết Trát Mộc Hợp trị quân rất nghiêm, là bậc danh tướng tài giỏi, dưới quyền toàn là tinh binh, còn Tang Côn chỉ là dựa vào phúc ấm của cha, tầm thường bất tài, lúc ấy bèn chỉ vào cánh quân tả dực của Tang Côn, quát lớn Đánh vào đó!

Triết Biệt. Bác Nhĩ Truật. Truật Xích. Sát Hợp Đài bốn người xông xuống trước, cứu binh xa xa cất tiếng reo hò ầm ầm. Mộc Hoa Lê túm lấy Đô Sử kề đao vào cổ y quát lớn:

- Mau tránh đường, mau tránh đường?.

Tang Côn thấy mọi người xông xuống đang định chỉ huy quân mã chặn lại, nhưng thấy Đô Sử như

thế bất giác ngây người khứng lại, trong lòng do dự không biết làm sao làm tốt, trong chớp mắt bọn.Thiết Mộc Chân đã xông tới trước mặt.

Triết Biệt ngắm đúng vào đầu Tang Côn phát tên bắn tới. Tang Côn chợt thảy tên bay tới vội né qua bên trái, mũi tên ấy trúng vào mang tai bên phải, ngã nhào xuống ngựa. Binh tướng thấy chủ soái ngã ngựa, lập tức đại loạn.

https://thuviensach.vn

Thiết Mộc Chân xông thẳng ra khỏi trận, mấy ngàn người hò hét đuổi theo, bị Triết Biệt. Bác Nhĩ

Truật. Quách Tĩnh bắn một loạt tên liên châu dạt ra. Mọi người vừa đánh vừa chạy, chạy được vài dặm chỉ thấy trong đám bụi bốc lên trước mặt. Đà Lôi dẫn quân kéo tới. Bộ thuộc tướng sĩ của Vương Hãn và Trát Mộc Hợp vốn kính sợ Thiết Mộc Chân, lúc đầu khinh y ít người, đến khi thấy viện quân rầm rộ kéo tới liền nhao nhao giật cương ngựa quay đầu bỏ chạy.

Nguyên là Đà Lôi nhỏ tuổi, lại không có lệnh phù của Thiết Mộc Chân, các tộc trưởng tướng quân đều không nghe lệnh y điều động, chỉ đánh suất lĩnh mấy ngàn quân tướng trẻ tuổi kéo tới. Đà Lôi rất có mưu trí, thấy quân địch thế lớn, xông vào cứu người ắt sẽ toàn quân tan vỡ, nên hạ lệnh buộc sau đuôi mỗi con ngựa một nhánh cây, xa xa nhìn thấy bụi cát mù trời, không biết là có bao nhiêu nhân mã. Thiết Mộc Chân đem quân về dinh, nửa đường gặp Hoa Tranh lại dẫn một toán quân mã kéo tới. Nàng thấy mọi người không việc gì, trong lòng cả mừng, cứ khúc khúc khích khích cười không ngớt.

Đêm ấy Thiết Mộc Chân khao thưởng tướng sĩ, lại mời Đô Sử lên ngồi ghế đầu. Mọi người thấy thế, đều tức giận bất bình. Thiết Mộc chân mời Đô Sử uống ba chén, nói:

- Nghĩa phụ Vương Hãn, nghĩa huynh Tang Côn đối với ta có ơn nặng như núi, đôi bên hoàn toàn không có thù oán, xin ngươi trở về thỉnh tội giúp ta. Ta sẽ chọn lễ vật quý báu đưa qua biếu cho nghĩa phụ, nghĩa huynh, xin họ đừng để bụng. Ngươi về tới nơi rồi thì chuẩn bị thành thân với con gái ta, hai nhà chúng ta sẽ mở tiệc mời tộc trưởng các bộ, náo nhiệt một phen. Ngươi là con rể của ta, cũng như con trai ta, từ nay về sau hai nhà phải thân thiết như một, đừng để người ngoài khích bác ly gián.

Đô Sử đội ơn y không giết, đã vô cùng mừng rỡ, lúc ấy luôn miệng vâng dạ, chỉ thấy lúc Thiết Mộc Chân nói chuyện thì tay phải cứ để trước ngực,

https://thuviensach.vn

không ngừng ho hắng, nghĩ thầm:

- Hay y đã bị thương.

Quả nhiên nghe Thiết Mộc Chân nói:

- Hôm nay chỗ này bị trúng một mũi tên. e phải dưỡng bệnh ba tháng mới lành, nếu không thì ta phải đích thân đưa ngươi trở về mới đúng, nói xong rút tay ra khỏi ngực áo, bàn tay dính đầy máu tươi.

Lại nói:

- Không cần chờ ta lành hẳn, các ngươi cũng có thể thành thân, nếu không.., nếu không thì phải chờ

lâu lắm.

Các tướng thấy đại hãn nhu nhược như thể sợ sệt Vương Hãn, vẫn muốn gả Hoa Tranh cho Đô Sử, đều tức giận buồn rầu. Một viên Thiên phu trưởng có con là vệ sĩ tùy thân của Thiết Mộc Chân, đêm qua chặn ở cửa núi bị quân Tang Côn bắn chết, y lúc bấy giờ lửa giận bốc lên, tuốt đao toan chém chết Đô Sử. Thiết Mộc Chân lập tức ra lệnh bắt lại, lôi ra ngoài trướng đánh cho bốn mươi quân côn trước mặt Đô Sử, đến lúc y toàn thân nhuốm máu ngất đi. Thiết Mộc Chân quát:

- Giam nó lại, sau ba ngày sẽ chém chết toàn gia.

Sáng sớm hôm sau. Thiết Mộc Chân chuẩn bị hai xe vàng bạc da thú làm lễ vật, một ngàn con dê béo, một trăm con ngựa tốt, phái năm mươi tên quân sĩ hộ tống Đô Sử về, lại phái mộ sứ giả khéo ăn nói, bảo y tạ tội với Vương Hãn và Tang Côn. Lúc chia tay. Thiết Mộc Chân vẫn không thể cưỡi ngựa, chỉ ngồi trên kiệu, thở hổn hển từ biệt Đô Sử.

Chờ y đi được tám ngày. Thiết Mộc Chân triệu tập chư tướng, nói:

https://thuviensach.vn

- Mọi người tập hợp bộ chúng, chúng ta lên đường tập kích Vương Hãn.

Các tướng ngạc nhiên nhìn nhau. Thiết Mộc Chân nói:

- Vương Hãn đông quân, chúng ta ít quân, ra mặt đánh nhau không thể thủ thắng, phải tập kích thôi.

Ta thả Đô Sử rồi, lại tặng lễ vật rất hậu, lại làm như bị trúng tên vào ngực, bị thương rất nặng, chắc chắn họ sẽ không đề phòng.

Các tướng đều bái phục. Thiết Mộc Chân lúc ấy mới hạ lệnh thả viên Thiên phu trưởng ra, thưởng cho rất hậu. Viên Thiên phu trưởng nghe nói đi đánh Vương Hãn. Tang Côn, mừng rỡ nhảy nhót không thôi, phục xuống đất bái tạ, xin đi tiên phong. Thiết Mộc Chân ưng thuận.

Lúc ấy chia quân làm ba cánh, ngày đi đêm nghỉ, vòng theo đường nhỏ trong hang núi tiến quân, nếu gặp mục dân thì bắt hết theo quân, để khỏi tiết lộ quân cơ.

Vương Hãn và Tang Côn vốn rất sợ Thiết Mộc Chân khởi binh tới báo thù, hàng ngày đều phòng bị

cẩn mật, đến khi thấy Đô Sử bình an trở về, lại mang theo lễ vật hậu hĩnh, lại nghe sứ giả của Thiết Mộc Chân ăn nói nhún nhường khúm núm, lại biết Thiết Mộc Chân bị trọng thương, lập tức không còn lo lắng, triệt hết quân mã canh phòng, suốt ngày trong trướng uống rượu làm vui với Hoàn Nhan Hồng Liệt. Trát Mộc Hợp. Nào ngờ ba cánh quân mã của Thiết Mộc Chân giữa đêm khuya đã ầm ầm như trời long đất lở xông vào. Liên quân Vương Hãn. Trát Mộc Hợp tuy đông, nhưng sau lúc hoảng loạn quân sĩ đã không còn lòng nào chiến đấu, lập tức hoàn toàn tan rã. Vương Hãn. Tang Côn hoảng hốt chạy về phía tây, sau bị người Nái Man và Tây Liêu lần lượt giết chết. Đô Sử bị loạn quân xéo nát dưới vó ngựa. Hoàng Hà tứ quỷ ra sức phá vây, bảo vệ Hoàn Nhan Hồng Liệt chạy luôn đêm trốn về trung đô.

https://thuviensach.vn

Trát Mộc Hợp mất hết quân sĩ, mang năm tên thân binh chạy lên núi Đường Nỗ, năm tên thân binh nhân lúc y ăn thịt dê bên bắt trói y đưa tới trướng Thiết Mộc Chân.

Thiết Mộc Chân cả giận, quát:

- Thân binh phản chủ nhân, loại người bất nghĩa như thế lưu lại làm gì?

Liền hạ lệnh chém đầu năm người trước mặt Trát Mộc Hợp. Rồi quay lại nói với y:

- Chúng ta còn có thể làm bạn với nhau không?

Trát Mộc Hợp rơi nước mắt nói:

- Tuy nghĩa huynh tha mạng cho nhưng ta cũng không còn mặt mũi nào sống trên đời, chỉ xin nghĩa huynh cho ta được chết không đổ máu, để linh hồn ta không theo máu mà rời khỏi thân thể. Thiết Mộc Chân im lặng hồi lâu rồi nói:

- Được, ta cho ngươi chết không đổ máu. Rồi sẽ chôn ngươi chỗ lúc nhỏ hai chúng ta thường chơi đùa.

Trát Mộc Hợp quỳ xuống làm lễ rồi quay người bước ra khỏi trướng.

***

Mấy hôm sau Thiết Mộc Chân đại hội bộ chúng các bộ tộc trên nguồn Cán Nạn Hà, lúc ấy y oai chấn đại mạc, chiến sĩ mục dân các bộ tộc Mông Cổ không ai không kính sợ. Bộ chúng của Vương Hãn và Trát Mộc Hợp cũng kéo về quy phục. Trong đại hội, mọi người suy tôn Thiết Mộc Chân làm đại hãn của toàn Mông Cổ, xưng là Thành Cát Tư Hãn, ý là rộng lớn mênh mông như biển cả.

https://thuviensach.vn

Thành Cát Tư Hãn ban thưởng cho các tướng sĩ có công. Từ tứ kiệt Mộc Hoa Lê. Bác Nhĩ Truật. Bác Nhĩ Hất. Xích Lão Ôn tới các đại tướng Triết Biệt.

Giả Lặc Mễ. Tốc Bất Đài đều phong hàm Thiên phu trưởng. Quách Tĩnh lần này lập công rất lớn cũng được phong là Thiên phu trưởng, một thiếu niên mười mấy tuổi mà được sánh ngang với các danh tướng đại công thần.

Trong bữa tiệc mừng công. Thành Cát Tư Hãn mời rượu các tướng, đến lúc ngà ngà say bèn nhìn Quách Tĩnh nói:

- Hảo hài tử, ta lại ban thưởng cho ngươi một bảo vật mà ta rất yêu quý.

Quách Tĩnh bèn quỳ xuống tạ ơn ban thưởng.

Thành Cát Tư Hãn nói:

- Ta ban Hoa Tranh cho ngươi, từ sáng mai trở đi ngươi là Kim đao phò mã của ta.

Các tướng hò reo ầm ầm, nhao nhao chúc mừng Quách Tĩnh, kêu lớn:

- Kim đao phò mã, hay lắm, hay lắm, hay lắm!

Đà Lôi càng cao hứng, cứ ôm chặt nghĩa đệ không chịu buông.

Quách Tĩnh ngây người ra không nói được tiếng nào. Y trước nay vẫn coi Hoa Tranh như em ruột, quả thật không hề có nửa điểm tình trai gái, mấy năm nay toàn tám toàn ý luyện võ, không hề xao lãng, đời nào lại có chút ý nghĩ về chuyện ấy? Lúc ấy đột nhiên nghe mấy câu của Thành Cát Tư

Hãn, lập tức ngẩn người thất thố, không biết làm sao là tốt. Mọi người thấy y ngây người ra một bên, đều cười ầm lên.

https://thuviensach.vn

Sau buổi tiệc. Quách Tĩnh vội về bẩm báo với mẹ. Lý Bình trầm ngâm hồi lâu rồi bảo y mời Giang Nam lục quái tới kể cho họ biết. Lục quái thấy đồ đệ yêu được đại hãn quý trọng, đều chúc mừng Lý Bình. Lý Bình im lặng không đáp, chợt quỳ xuống đất dập đầu lạy sáu người. Lục quái cả kinh, cùng nói Đại tẩu có gì xin cứ nói, cần gì phải làm đại lễ?.

Hàn Tiểu Oanh vội đưa tay đỡ Lý Bình đứng lên. Lý Bình nói:

- Con tôi được sáu vị sư phụ dạy dỗ, hôm nay đã thành người. Tiểu nữ xương tan thịt nát cũng không thể báo đập được đại ân đại đức. Hiện có một việc khó nghĩ muốn mời sáu vị sư phụ làm chủ cho.

Lúc ấy bèn kể việc vong phu cùng nghĩa đệ Dương Thiết Tâm năm xưa chỉ phúc định hôn, sau cùng nói:

- Đại hãn chọn con tôi làm rể, quả là mười phần kinh dự. Có điều nếu Dương thúc thúc để lại một đứa con gái, tôi không giữ lời hứa thì ngày sau làm sao gặp mặt chồng tôi và Dương thúc thúc dưới suối vàng?.

Chu Thông cười khẽ nói:

- Đại tẩu không cần lo lắng. Vị Dương anh hùng kia quả nhiên đã để lại được một đứa con, có điều không phải con gái mà là con trai.

Lý Bình vừa mừng vừa sợ, vội hỏi:

- Làm sao Chu sư phụ biết được?

Chu Thông nói:

- Có một vị bằng hữu ở Trung Nguyên từng gửi thư tới nói lại, hy vọng chúng tôi đưa Tĩnh nhi về

Giang Nam gặp mặt vị thế huynh họ Dương ấy, đôi bên so sánh công phu với nhau một phen.

https://thuviensach.vn

Nguyên là vì sao Giang Nam lục quái đánh cuộc với Khưu Xử Cơ thì trước nay họ vẫn không nói cho Lý Bình và Quách Tĩnh biết. Quách Tĩnh hỏi lai lịch của tiểu đạo sĩ Doãn Chí Bình, lục quái cũng chỉ ậm ừ trả lời, không nói gì hơn. Sáu người biết rõ Quách Tĩnh tính tình trung hậu, nếu hiểu được lai lịch Dương Khang, lúc tỷ võ nhất định sẽ thủ hạ lưu tình, đáng thắng lại không thắng, không đáng bại lại bại, không khỏi làm hỏng việc lớn.

Lý Bình nghe Chu Thông nói thế cả mừng, hỏi kỹ vợ chồng Dương Thiết Tâm có còn sống không, đứa nhỏ họ Dương kia nhân phẩm ra sao, nhưng Giang Nam lục quái đều không biết, lúc ấy Lý Bình bàn với lục quái nhờ họ đưa Quách Tĩnh về Giang Nam gặp con Dương Thiết Tâm rồi tìm cách tìm Đoàn Thiên Đức trả thù, sau khi trở về sẽ thành thân với Hoa Tranh.

Quách Tĩnh tìm tới Thành Cát Tư Hãn thỉnh thị. Thành Cát Tư Hàn nói:

- Được, ngươi cứ xuống phương nam một phen, đem đầu Lục vương tử Hoàn Nhan Hồng Liệt nước

Đại Kim về đây cho ta. Nghĩa đệ Trát Mộc Hợp bất hòa với ta, phải chết uổng mạng cũng vì Hoàn Nhan Hồng Liệt khích bác mà ra. Đi làm việc này thì ngươi cần mang theo bao nhiêu dũng sĩ?

Y họp các bộ tộc Mông Cổ làm một, cường địch trước mắt chỉ còn có nước Đại Kim, nghĩ trước sau cũng không khỏi phải đánh nhau một trận. Y gặp Hoàn Nhan Hồng Liệt mấy lần, biết người này khôn ngoan tài giỏi, rất bất lợi cho mình, tất nhất là nên trừ khử sớm. Còn việc y và Trát Mộc Hợp bất hòa dứt tình thì nguyên nhân thật sự còn là vì mình sửa đổi phép tắc của tổ tiên, chia của cải làm của riêng cho chiến sĩ, lại dụ dỗ bộ thuộc của Trát Mộc Hợp về theo mình, chỉ vì y cùng Trát Mộc Hợp kết nghĩa lâu năm, mọi người đều biết, nên lúc ấy bèn đem tất cả tội lỗi của mình trút lên đầu Hoàn Nhan Hồng Liệt nước Đại Kim.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh từ nhỏ đã nghe mẹ kể chuyện cũ, trước nay vô cùng căm ghét nước Đại Kim, lần trước ác đấu với Hoàng Hà tứ quỷ thủ hạ của Hoàn Nhan Hồng Liệt lại suýt mất mạng, nghe Thành Cát Tư

Hãn nói xong, nghĩ thầm Chỉ cần sáu vị sư phụ giúp đỡ thì việc lớn ắt xong. Nếu lại mang theo một đám dũng sĩ đi đi lại lại thì lại vướng víu chân tay, bèn nói:

- Hài nhi có sáu vị sư phụ cùng đi, không cần mang theo dũng sĩ nữa.

Thành Cát Tư Hãn nói:

- Tốt lắm, chúng ta binh lực còn yếu, chưa phải là địch thủ của nước Đại Kim, ngươi ngàn vạn lần không nên để lộ dấu vết.

Quách Tĩnh gật đầu vâng dạ. Thành Cát Tư Hãn lập tức ban cho y mười cân vàng ròng làm tiền đi đường, lại lấy nhiều vàng bạc châu báu cướp được của Vương Hãn tặng Giang Nam lục quái. Đà Lôi. Triết Biệt biết Quách Tĩnh vâng lệnh xuống nam, đều có lễ vật tặng tiễn. Đà Lôi nói:

- An đáp, người phương nam rất hay nuốt lời, ngươi phải cẩn thận, đừng để bị lừa.

Quách Tĩnh gật đầu ưng thuận.

Sáng sớm ngày thứ ba Quách Tĩnh theo sáu vị sư phụ tới lạy chào mộ Trương A Sinh, gạt lệ từ biệt mẹ rồi đi về phía Nam. Lý Bình nhìn theo bóng đứa con to lớn trên lưng tiểu hồng mã khuất dần trên sa mạc, nghĩ tới tình cảnh năm xưa sinh con giữa đám loạn quân, bất giác vừa vui mừng vừa chua xót.

Quách Tĩnh đi được hơn mười dặm chợt thấy đôi bạnh điêu bay vòng trên không. Đà Lôi và Hoa Tranh cũng phi ngựa tới tiễn. Đà Lôi lại tặng y một cái áo lông điêu quý đen tuyền một màu, không có một sợi lông tạp, là vật

https://thuviensach.vn

cướp được trong kho của Vương Hãn. Hoa Tranh biết cha đã hứa gả mình cho y, hai má đỏ bừng, chớp chớp mắt không nói gì. Đà Lôi cười nói:

- Em gái, ngươi nói gì với y đi chứ, ta không nghe là được.

Nói xong giục ngựa chạy ra xa.

Hoa Tranh ngoảnh đầu đi nghĩ không ra câu nào hay, hồi lâu mới nói:

- Ngươi về cho sớm.

Quách Tĩnh gật đầu hỏi:

- Cô có gì muốn nói với ta nữa không?

Hoa Tranh lắc lắc đầu. Quách Tĩnh nói:

- Vậy thì ta đi đây.

Hoa Tranh cúi đầu im lặng.

Quách Tĩnh giục ngựa lướt qua, đưa tay khẽ ôm nàng một cái, phóng tới cạnh Đà Lôi cũng ôm y một cái rồi giục ngựa đuổi theo sáu vị sư phụ đã đi xa xa phía trước. Hoa Tranh thấy y cứng rắn không có chút tình cảm nào, vừa đính hôn đã viễn biệt vẫn đối xử với mình như lúc bình thời, trong lòng rất không vui, giơ roi ngựa đập túi bụi, chỉ thấy lưng con ngựa Thanh thông hiện lên từng lằn từng lằn ứa máu.

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Đánh máy: BacQuai

Hồi 7(a)

Tỉ võ chiêu thân

Giang Nam lục quái và Quách Tĩnh ngày đi đêm nghỉ tiến về phía đông nam, đường đi không phải một ngày, qua khỏi vùng sa mạc thảo nguyên.

Hôm ấy còn cách Trương Gia Khẩu không xa. Quách Tĩnh lần đầu đặt chân tới Trung thổ, cảnh vật đều khác với bình sinh vẫn thấy, trong lòng rất khoan khoái, kẹp chặt hai đùi giục ngựa phi mau, chỉ

thấy bên tai gió lộng vù vù, nhà cửa cây cối không ngừng chạy ngược lại phía sau. Đến lúc con tiểu hồng mã chạy một hơi tới cạnh sông Hắc Thủy y mới dừng lại ở một quán cơm cạnh đường, đợi các vị sư phụ.

Y thấy con tiểu hồng mã lần này phi mau trên một quãng đường dài như vậy, trên vai trên bờm ướt đẫm mồ hôi, trong lòng thương xót, cầm khăn lau mồ hôi cho nó, vừa rút tay về bất giác hoảng sợ, chỉ thấy trên khăn toàn máu đỏ, lại lau bên vai phải con tiểu hồng mã một cái cũng thấy đầy máu tươi. Y hoảng sợ ứa nước mắt, tự trách mình mới rồi không tiếc sức ngựa phi mau, chỉ sợ con tuấn mã này do mình mà chết, bèn ôm chặt cổ ngựa không ngừng an ủi, nhưng con ngựa vẫn có vẻ khỏe khoắn, hoàn toàn không có vẻ gì là bị thương.

Quách Tĩnh chỉ chờ Tam sư phụ Hàn Bảo Câu tới mau để nhờ y trị thương cho con ngựa yêu quý, không ngừng rướn cổ nhìn lên đường trông ngóng,

https://thuviensach.vn

chợt một tràng tiếng lục lạc vang lên nghe rất vui tai, bốn con lạc đà lông trắng như tuyết trên đường lớn chạy mau tới. Trên mỗi con lạc đà đều có một người đàn ông áo trắng cưỡi.Y nhất sinh lớn lên trên sa mạc nhưng chưa từng thấy qua lạc đà đẹp như vậy, bất giác rướn cổ tròn mắt nhìn, chỉ thấy bốn người cưỡi lạc đà đều khoảng hai mươi hăm ba tuổi, mi thanh mục tú, người nào cũng vô cùng đẹp trai. Bốn người nhảy xuống đất, bước vào quán cơm, thân pháp đều rất nhanh nhẹn. Quách Tĩnh thấy bốn người đều mặc áo trắng, cổ đều khoác khăn hồ cừu quý giá, bất giác nhìn sững người.

Một người áo trắng thấy Quách Tĩnh nhìn rất khó chịu, mặt mũi chợt đỏ bừng, cúi đầu xuống. Một người khác trừng mắt nhìn Quách Tĩnh quát:

- Tiểu tử ngốc, nhìn gì thế?

Quách Tĩnh hoảng sợ vội quay nhìn qua chỗ khác, chỉ nghe bốn người kia cúi đầu bàn bạc một hồi.

Rồi cùng bật tiếng cười hì hì, lại loáng thoáng nghe một người cười nói:

- Chúc mừng, chúc mừng, gã tiểu tử ngốc kia vừa ý ngồi rồi!

Quách Tĩnh biết họ chế nhạo mình, bất giác thẹn thùng, tai nóng bừng lên, đang không biết làm thế

nào, định đứng dậy bước ra khỏi quán chợt thấy Hàn Bảo Câu cưỡi con Truy phong hoàng phóng tới.

Y vội kể chuyện con tiểu hồng mã bị xuất huyết. Hàn Bảo Câu ngạc nhiên nói:

- Có chuyện ấy à?

https://thuviensach.vn

Rồi bước tới cạnh con tiểu hồng mã vuốt vai nó mấy cái, xòe tay ra nhìn rồi hô hô cười rộ, nói:

- Đây không phải là máu mà là mồ hôi?

Quách Tĩnh sửng sốt nói:

- Mồ hôi à? Mồ hôi màu đỏ à?

Hàn Bảo Câu nói:

- Tĩnh nhi, đây là một con Hãn huyết bảo câu ngàn năm khó kiếm đấy.

Quách Tĩnh nghe nói con ngựa yêu quý hoàn toàn không bị thương, trong lòng vui vẻ, nói:

- Tam sư phụ, sao mồ hôi của nó lại giống máu thế?

Hàn Bảo Câu nói:

- Ta từng nghe tiên sư nói nước Đại Uyển ở Tây Vực có một loại Thiên mã, mồ hôi trên vai chảy ra đỏ như máu, sườn như chắp cánh, ngày đi ngàn dặm, nhưng đó chỉ là truyền thuyết mà thôi chứ chưa ai thấy qua, ta cũng không tin lắm, không ngờ ngươi lại được con ngựa này.

Lúc họ trò chuyện, bọn Kha Trấn Ác cũng đã phi ngựa tới. Chu Thông đọc nhiều sách vở, nghiêng đầu ngoẹo cổ nói:

- Chuyện này đều có ghi rõ trong Sử ký và Hán thư. Năm xưa Bác vọng hầu Trương Khiên đi sứ Tây Vực đã thấy Hãn huyết bảo mã ở thành Nhị Sư nước Đại Uyển, về tâu với Hán Vũ đế. Hoàng đế

nghe xong vô cùng mừng rỡ, sai sứ giả mang ngàn cân vàng ròng, lại đúc một con ngựa vàng to bằng ngựa thật đưa qua Đại Uyển xin đổi một con Hãn huyết bảo mã.

https://thuviensach.vn

Quốc vương Đại Uyển nói:

- Thiên mã ở Nhị Sư là quốc bảo của Đại Uyển, không thể tặng cho người Hán.

Viên sứ giả kia tự cho rằng mình là sứ giả của thiên triều thượng quốc, lập tức cả giận. ăn nói bừa bãi giữa triều đình Đại Uyển, đập phá con ngựa vàng. Vua Đại Uyển thấy sứ giả vô lễ liền sai người giết chết, cướp luôn cả vàng lẫn ngựa vàng.

Quách Tĩnh a một tiếng, thấy Chu Thông nâng chén trà lên uống, vội hỏi:

- Sau đó thế nào?

Bốn người áo trắng cũng chăm chú lắng nghe Chu Thông kể chuyện bảo mã.

Chu Thông hớp một ngụm trà, nói tiếp:

- Tam đệ, ngươi là danh gia nuôi ngựa, có biết loại bảo mã này từ đâu tới không?

Hàn Bảo Câu nói:

- Ta từng nghe tiên sư nói đó là ngựa nhà và ngựa hoang giao phối với nhau sinh ra.

Chu Thông nói:

- Không sai, theo sử thư ghi lại thì gần thành Nhị Sư có một ngọn núi cao, trên núi có loại ngựa hoang chạy nhanh như bay, không sao bắt được. Người nước Đại Uyển nghĩ ra diệu kế, đêm xuân dắt ngựa cái ngũ sắc tới dưới núi. Ngựa hoang giao phối với ngựa cái sinh ra loại Hãn huyết bảo câu này. Tĩnh nhi, con tiểu hồng mã này của ngươi e là từ nước Đại Uyển băng qua vạn dăm mà tới đấy.

https://thuviensach.vn

Hàn Tiểu Oanh muốn nghe chuyện, bèn hỏi:

- Hán Vũ đế có được ngựa quý không, chẳng lẽ bỏ qua sao?.

Chu Thông nói:

- Làm sao y chịu bỏ qua? Lúc ấy y phát mấy vạn quân, sai đại tướng Lý Quảng Lợi thống suất tới thành Nhị Sư nước Đại Uyển lấy ngựa, cho rằng nhất định là lấy được, bèn phong Lý Quảng Lợi làm Nhị Sư tướng quân. Nhưng từ Trường An tới nước Đại Uyển ra khỏi Gia Cốc quan rồi trên đường toàn là sa mạc, không có lương thực nước uống, dọc đường quân sĩ chết rất nhiều, chưa tới Đại Uyển thì toàn quân chỉ còn ba phần. Lý Quảng Lợi quân mỏi ngựa mệt, đánh nhau một trận bất lợi, lui về

Đôn Hoàng xin hoàng đế cho quân cứu viện. Hán Vũ đế cả giận, sai sứ giả mang kiếm giữ ở Ngọc Môn quan, hạ chỉ: Quân tướng viễn chinh có ai dám bước vào cửa quan sẽ chém đầu tất cả. Lý Quảng Lợi tiến lui đều không được, chỉ còn cách ở lại Đôn Hoàng.

Nói tới đó chợt nghe tiếng lục lạc du dương, lại có bốn người cưỡi lạc đà trắng đi tới, xuống lạc đà bước vào quán. Quách Tĩnh thấy bốn người này cũng đều là thiếu niên đẹp trai mặc áo trắng, cổ cũng choàng khăn hồ cừu, lại càng kinh ngạc.

Bốn người này cùng bốn người ngồi trước vào chung một bàn, gọi cơm gọi thức ăn.

Chu Thông kể tiếp:

- Hán Vũ đế nghĩ không lấy được ngựa quý, lại mất mấy vạn quân, há chẳng phải khiến người ngoại quốc coi thường Thiên tử nhà Đại Hán ta sao? Lúc bấy giờ bèn đại phát quân kỵ tổng cộng hơn hai mươi vạn người, trâu ngựa lương thảo nhiều không kể xiết, lại sợ binh lực không đủ bèn hạ chỉ ra lệnh phàm những tiểu lại, người ở rể, thương nhân phạm tội trên toàn

https://thuviensach.vn

quốc đều phải tòng quân xuất chinh, khiến thiên hạ náo động. Còn phong hai người nuôi ngựa nổi tiếng làm đại quan, một làm Khu mã Hiệu úy, một làm Chấp mã Hiệu úy, chỉ chờ phá được Đại Uyển sẽ chọn tuấn mã mang về. Lục đệ, nhà Hán trọng nông khinh thương, nếu ngươi sinh vào đời Hán Vũ đế có thể gặp phải đại họa.

Tam đệ thì lại có thể được phong làm Khu mã Hiệu úy. Chấp mã Hiệu úy, hô hô!

Hàn Tiểu Oanh hỏi:

- Ở rể lại phạm tội gì?

Chu Thông nói:

- Nếu không phải là người bần cùng không chỗ nương tựa thì ai lại chịu đi ở rể? Bắt ép những người ở rể đi viễn chinh là khinh khi cưỡng bức người nghèo rồi. Lý Quảng Lợi mang đại quân vây thành Đại Uyển hơn bốn mươi ngày, giết binh tướng Đại Uyển nhiều vô số. Quan lại Đại Uyển sợ hãi, chém đầu quốc vương ra hàng, dâng ngựa tốt ra. Lý Quảng Lợi khải hoàn về kinh, hoàng đế cả

mừng, phong y làm Hải tây hầu, quan quân đều được phong thưởng. Vì vài con ngựa Hãn huyết bảo mã mà không biết làm thiên hạ chết bao nhiêu người, hao phí bao nhiêu tiền bạc. Lúc ấy Hán Vũ đế

mở tiệc lớn đãi quần thần, làm một bài Chiến mã chi ca như sau:

Thái nhất cống chừ thiên mã xuống.

Mồ hôi máu chừ chảy đỏ hồng.

Kéo xe loan chừ vượt vạn dặm.

Nay thung dung chừ bạn với rồng;

https://thuviensach.vn

ý nói chỉ có rồng trên trời mới có thể sánh với Thiên mã thôi.

Tám người áo trắng nghe y kể chuyện xưa, không ngừng quay đầu nhìn con tiểu hồng mã ngoài cửa, trên mặt đầy vẻ mừng rỡ.

Chu Thông nói:

- Ai chẳng biết Thiên mã của Đại Uyển rất khỏe mạnh, toàn do ngựa hoang sinh ra. Hán Vũ đế dốc sức cả nước lấy được mấy con Hãn huyết bảo mã nhưng không có ngựa hoang trên núi cao ngoài thành Nhị Sư giao phối với chúng nên truyền được mấy đời chẳng còn gì là thần tuấn, cũng không có mồ hôi đỏ nữa.

Chu Thông kể hết chuyện xưa, bảy người sôi nổi bàn tán, bắt đầu ăn miến.

Tám người áo trắng hạ giọng bàn bạc. Kha Trấn Ác rất thính tai, tuy đôi bên ngồi cách nhau khá xa nhưng vẫn nghe được rất rõ ràng, chỉ nghe một người nói:

- Muốn động thủ thì phải lập tức làm ngay, chứ để y lên ngựa rồi thì làm sao đuổi kịp?

Một người khác nói ở đây đông người, y lại có đồng bọn một người nói:

- Họ mà dám đứng ra ngăn trở thì cứ giết hết.

Kha Trấn Ác giật nảy mình nghĩ thầm:

- Tám người con gái này sao lại độc ác như thế.

Lúc bấy giờ y không hề động thành sắc, cứ xì xà xì xụp ăn miến.

Chợt nghe một người nói:

https://thuviensach.vn

- Chúng ta đem con bảo mã này dâng cho tiểu chủ, y cưỡi lên kinh thì rất vinh dự, bảo bọn Sâm tiên lão quái. Linh Trí thượng nhân gì đó làm sao còn oai phong cho được.

Kha Trấn Ác từng nghe tên Linh Trí thượng nhân, biết y là nhân vật nổi tiếng trong phái Mật tông ở

Tây Tạng, dùng võ công Đại thủ ấn dương danh vùng Tây nam. Sâm tiên lão quái thì không biết là nhân vật loại nào.

Lại nghe một người khác nói:

- Mấy hôm nay trên đường gặp không ít bọn ngu xuẩn trong hắc đạo, đều là thủ hạ của Thiên thủ

nhân đồ Bành Liên Hổ, có lẽ họ cũng lên kinh hội họp. Con ngựa hay này nếu bị họ nhìn thấy thì còn tới phần chúng ta sao?

Kha Trấn Ác trong lòng hoảng sợ, y biết Bành Liên Hổ là tướng cướp nổi tiếng ở một dải Hà Bắc Sơn Tây, lâu la thủ hạ rất nhiều, thanh thế rất lớn, người này hành sự tàn độc, giết người như rạ nên có ngoại hiệu là Thiên thủ nhân đồ, nghĩ thầm:

- Bao nhiêu nhân vật lợi hại như thế cùng lên kinh tụ họp để làm gì nhỉ: Tám cô gái này là loại người nào?.

Chỉ nghe họ cúi đầu bàn bạc một hồi, quyết định ra khỏi trấn sẽ chặn đường hạ thủ đoạt con ngựa quý của Quách Tĩnh. Nhưng sau đó tám ả lại khúc kha khúc khích nói toàn chuyện phong lưu, nào là thiếu chủ rất thích ngươi, nào là bây giờ nhất định thiếu chủ đang nghĩ tới ngươi đấy. Kha Trấn Ác cau mày, vô cùng khó chịu, nhưng lời của họ cứ vang vào tai, không muốn nghe cũng không được.

Chỉ nghe một cô gái nói:

https://thuviensach.vn

- Chúng ta bắt con Hãn huyết bảo mã này về dâng cho thiếu chủ, ngươi đoán xem thiếu chủ sẽ

thưởng cái gì?

Một người cười nói:

- Thì cho ngươi hầu y thêm vài đêm!

Người nói trước õng ẹo không chịu, đứng dậy định đánh, tám người khúc kha khúc khích cười rộ

một hồi. Lại một người nói:

- Mọi người đừng buông thả quá, cẩn thận đừng để lộ hành tung. Đối phương xem ra cũng không phải dễ chơi đâu.

Lại một người hạ giọng nói:

- Người đàn bà kia mang kiếm, nhất định biết võ nghệ, lại rất xinh đẹp nếu trẻ hơn mười tuổi, thiếu chủ nhân gặp phải mà không mắc bệnh mới là lạ đấy.

Kha Trấn Ác biết họ nói Hàn Tiểu Oanh, khí giận bùng lên, nghĩ thầm gã thiếu chủ kia nhất định không phải là kẻ tốt lành gì. Lắng nghe tám cô gái ăn miến xong, vội vàng lên lưng lạc đà ra khỏi quán đi luôn.

Kha Trấn Ác nghe tiếng họ đã đi xa bèn nói:

- Tĩnh nhi, ngươi thấy công phu của tám cô gái kia ra sao?

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói:

- Con gái à?

Kha Trấn Ác nói:

https://thuviensach.vn

- Chứ sao?

Chu Thông nói:

- Họ cải dạng nam trang. Tĩnh nhi chưa từng nhìn thấy, có phải không?

Kha Trấn Ác nói:

- Có ai biết núi Bạch Đà không?.

Bọn Chu Thông đều nói chưa từng nghe. Kha Trấn ác kể lại những chuyện vừa nghe, bọn Chu

Thông nghe thấy đám con gái này lớn mật làm càn muốn động thủ trên đầu Thái tuế, đều thấy buồn cười Hàn Tiểu Oanh nói:

- Trong đó có hai cô gái mũi cao mắt xanh. Ắt không phải là người Trung thổ.

Hàn Bảo Câu nói:

- Đúng thế, loại lạc đà lông trắng toàn thân này chỉ Tây Vực mới có.

Kha Trấn Ác nói:

- Cướp ngựa là chuyện nhỏ nhưng họ nói có rất nhiều cao thủ lợi hại lên Bắc Kinh tụ họp, bên trong ắt có mưu đồ trọng đại, quá nửa là bất lợi cho Đại Tống, biết đâu lại muốn hại chết hàng ngàn hàng vạn bách tính người Hán chúng ta. Chúng ta đã biết, làm sao bỏ qua được.

Toàn Kim Phát nói:

- Chỉ là sắp tới kỳ tỷ võ ở Gia Hưng, không chần chừ được nữa.

Sáu người ngần ngừ một lúc, đều cảm thấy khó khăn. Nam Hy Nhân chợt nói:

https://thuviensach.vn

- Tĩnh nhi cứ đi trước?

Hàn Tiểu Oanh nói:

- Tứ ca muốn nói là cứ để Tĩnh nhi tới Gia Hưng một mình trước, chúng ta thăm dò rõ chuyện này rồi sẽ tới sau phải không?

Nam Hy Nhân gật gật đầu. Chu Thông nói:

- Không sai. Tĩnh nhi cũng cần đi một mình cho lịch duyệt thêm.

Quách Tĩnh nghe nói phải chia tay với các sư phụ rất không muốn. Kha Trấn Ác trách Đã lớn thế này mà còn như trẻ con. Hàn Tiểu Oanh an ủi y, nói:

- Ngươi đi trước chờ bọn ta, không đầy một tháng bọn ta cũng sẽ tới mà.

Chu Thông nói:

- Cái hẹn tỷ võ ở Gia Hưng, trước nay bọn ta chưa từng nói rõ cho ngươi biết. Nhưng nói tóm lại là giờ Ngọ ngày hai mươi bốn tháng ba ngươi phải tới lầu Túy Tiên phủ Gia Hưng, cho dù có chuyện lớn bằng trời cũng không được thất hứa không tới.

Quách Tĩnh vâng dạ.

Kha Trấn Ác nói:

- Tám đứa con gái kia muốn cướp ngựa của ngươi, không cần động thủ với họ, ngựa của ngươi

nhanh, họ đuổi không kịp đâu. Ngươi có việc quan trọng bên mình, không nên sinh sự lôi thôi.

Hàn Bảo Câu nói:

https://thuviensach.vn

- Nếu đám con gái ấy lớn mật làm ác thì Giang Nam thất quái cũng quyết không thể bỏ qua.

Trương A Sinh qua đời đã hơn mười năm nhưng lục quái nói chuyện gì cũng tự xưng là Giang Nam thất quái, chưa bao giờ gạt bỏ vị huynh đệ ấy ra không tính.

Lúc ấy Quách Tĩnh từ biệt sáu vị sư phụ. Lục quái hôm trước thấy y một mình ác đấu với Hoàng Hà tứ quỷ, đã có thể sử dụng võ nghệ học được, lần này để y đi một mình một là để nghe ngóng tin tức có thể rất trọng đại kia, nếu bỏ qua không đếm xỉa gì tới thì trong đòng không yên; hai là cũng để y một mình qua lại giang hồ, thêm được một ít kinh lịch, điều đó thì không sư phụ nào dạy được.

Mọi người lúc chia tay đều dặn dò Quách Tĩnh vài câu Nam Hy Nhân lại như mọi khi, cứ mọi người thay phiên nhau nói thì y vẫn là người nói sau cùng, lúc ấy chỉ nói bốn chữ:

- Đánh thua thì chạy?

Y biết Quách Tĩnh tính nết quật cường, thà chết chứ không chịu khuất phục, nếu gặp phải cao thủ mà lúc động thủ cứ lăn xả vào đánh bừa thì nhất định phải uổng mạng, nên mới dạy y bốn chữ ngắn ngủi mà ý tứ sâu sắc như thế. Chu Thông nói:

- Võ học không có bến bờ, ngoài núi lại có núi, trên ngàn lại có người. Bất kể bản lĩnh ngươi cao bao nhiêu cũng không thể là thiên hạ vô địch. Đại trượng phu biết co biết duỗi, nếu gặp nguy hiểm phải nhịn cơn giận nhất thời, cái đó gọi là Non xanh vẫn còn đó, lo gì thiếu củi đun chứ không phải hèn nhát sợ chết. Nếu đối phương đông người, mình ít không chống lại được, lại càng không nên khoe khoang cái dũng huyết khí. Câu ấy của Tứ sư phụ ngươi phải nhớ cho kỹ đấy!

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh gật đầu vâng dạ, dập đầu lạy sáu vị sư phụ rồi lên ngựa phóng về hướng nam. Y mười mấy năm nay cùng các vị sư phụ sớm tối có nhau, một sớm chia tay, ngồi trên ngựa không kìm được nước mắt, nghĩ lại mẹ một mình ở lại trên sa mạc, tuy có Thành Cát Tư Hãn và Đà Lôi chiếu cố, cơm áo không có gì đáng lo nhưng rất lại tịch mịch một mình, trong lòng lại thấy xốn xang. Phóng ngựa được hơn mười dặm, địa thế hiểm trở, hai bên đường vách núi dựng đứng, đá dựng chập chồng.

Quách Tĩnh lần đầu ra đời, thấy hình thế hiểm ác như thế bất giác ngấm ngầm hoảng sợ tay đặt lên chuôi kiếm, ngưng thần nhìn về phía trước, nghĩ thầm:

- Tam sư phụ thấy dáng vẻ mình hoảng hốt thế này nhất định sẽ mắng mình là vô dụng.

Lúc ấy đường đi càng lúc càng hẹp, ngoặt qua một gốc núi, chợt thấy trước mặt có một đám đông trắng toát, chính là bốn cô gái ăn mặc nam trang màu trắng cưỡi lạc đà, chặn ngang giữa đường.

Quách Tĩnh đột nhiên tim đập thình thịch, kìm ngựa lại xa xa, cao giọng quát:

- Xin làm phiền, làm ơn nhường đường.

Bốn cô gái hô hô cười lớn. Một người cười nói:

- Chú nhỏ sợ gì nào? Lại đây, chúng ta không ăn thịt ngươi đâu!

Quách Tĩnh mặt nóng bừng, không biết làm sao là tốt dùng lời lẽ để cãi nhau với họ hay xông lên động võ?

Chỉ nghe một cô gái khác cười nói:

- Ngựa của ngươi hay lắm, lại đây cho ta xem nào.

https://thuviensach.vn

Nghe ngữ khí của y thị thì như nói chuyện với trẻ con. Quách Tĩnh trong lòng đã tức giận, nhìn thấy bên trái vách núi dựng đứng, bên phải là vực sâu không thấy đáy, hơi mây mù mịt, không biết sâu bao nhiêu, bất giác trong lòng lạnh buốt, nghĩ thầm:

- Đại sư phụ bảo mình không cần động thủ. Mình phóng ngựa xông mau qua, họ không nhường

đường không được.

Bèn giơ roi lên một cái, hai chân kẹp chặt, con hồng mã như một mũi tên bay vọt lên. Quách Tĩnh cầm kiếm trong tay cao giọng quát:

- Ngựa tới đây, mau tránh ra? Ai chạm phải rơi xuống núi thì không phải do ta đâu đấy.

Con ngựa phi rất mau, trong chớp mắt đã phóng tới trước mặt bốn cô gái.

Một cô gái áo trắng nhảy xuống lạc đà, tung người vọt lên vươn tay nắm lấy hàm thiếc của con hồng mã. Con hồng mã hí dài một tiếng, chợt nhảy vọt lên bay qua bốn con lạc đà. Quách Tĩnh trên không thấy như đằng vân giá vụ, vừa rơi tới đất đã ở phía sau bốn cô gái. Không những bốn cô gái giật nảy mình, mà ngay cả Quách Tĩnh cũng thấy bất ngờ.

Chỉ nghe một cô gái tức giận quát lên. Quách Tĩnh quay đầu lại nhìn, chỉ thấy hai ngọn ám khí loang loáng bay tới. Y vừa vào giang hồ, nhớ lời các sư phụ dặn việc gì cũng phải cẩn thận, chỉ sợ ám khí có độc không dám thẳng thắn vươn tay bắt lấy, ngã người về phía sau để hai ngọn ám khí cắm vào mũ, xa xa nghe hai cô gái đồng thanh khen ngợi:

- Hảo công phu!

Quách Tĩnh cúi đầu nhìn, thấy ám khí trên mũ là hai chiếc thoa bạc, đầu thoa nhọn sắc, hai bên thân thoa vô cùng sắc bén, nếu bị đánh trúng ắt mất

https://thuviensach.vn

mạng. Y trong bụng tức giận nghĩ thầm:

- Mọi người không thù không oán, các ngươi bất quá chỉ là ưng ý một con ngựa của ta mà lại muốn giết người!

Y bỏ ngân thoa vào bọc, sợ bốn cô gái áo trắng khác lại chặn phía trước, lập tức giục ngựa phóng mau, không đầy một giờ đã chạy được bảy tám mươi dặm, mừng là thủy chung chưa thấy bốn cô gái khác, đoán tuy họ mai phục bên đường nhưng vì y giục ngựa phi mau, đột nhiên phóng qua nên không kịp ngăn chặn. Y nghỉ ngơi một lúc, lên ngựa đi tiếp, trời chưa tối đã tới Trương Gia Khẩu, tính ra đã cách xa đám con gái áo trắng kia ba ngày đường, họ nhất định không đuổi kịp.

Trương Gia Khẩu là chỗ thông đạo giữa hai vùng Nam Bắc, da thú lông thú ngoài quan ải tập trung ở

đó nhà cửa đông đúc, chợ búa phồn thịnh. Quách Tĩnh dắt con hồng mã nhìn đông ngó tây, y trước nay chưa từng tới thành thị nào lớn thế này, chỉ thấy chuyện gì cũng mới lạ, tới trước một tửu điếm lớn, thấy trong bụng đói quá bên buộc ngựa vào cọc trước cổng rồi bước vào ngồi, gọi một mâm thịt bò, hai cân bánh bao, ngồm ngoàm ăn uống. Y tỳ vị rất tốt, theo đúng tập tục người Mông Cổ, cứ bốc từng nắm từng nắm thịt bò bánh bao nhét đầy miệng. Đang ăn uống ngon lành chợt nghe ngoài vang lên tiếng ầm ĩ, y nghĩ tới con hồng mã vội sãi chân bước ra, chỉ thấy nó đang thản nhiên ăn cỏ, hai tên tiểu nhị đang lớn tiếng quát tháo xua đuổi một thiếu niên gầy gò ăn mặc rách rưới.

Thiếu niên ấy khoảng mười lăm mười sáu tuổi, đội một cái mũ sa đen rách nát, trên mặt trên tay đầy nhọ nồi đen nhẻm, nhìn không rõ mặt, cầm một cái bánh màn thầu cười hì hì để lộ hàm răng trắng muốt, không hề tương xứng với dáng vẻ bên ngoài của y. Y tròng mắt đen láy, thần tình rất linh động.

https://thuviensach.vn

Một tên tiểu nhị kêu lên:

- Làm cái gì thế? Còn chưa cút đi cho ta?

Thiếu niên nói:

- Được, đi thì đi.

Vừa quay đi thì tên tiểu nhị kia kêu lên:

- Bỏ cái bánh xuống.

Thiếu niên theo lời ném cái bánh xuống đất, nhưng cái bánh màn thầu trắng tinh đã in mấy vết tay đen nhẻm, có muốn cũng không bán được nữa. Một tên tiểu nhị cả giận, vung quyền đánh tới, thiếu niên kia cúi xuống tránh được.

Quách Tĩnh thấy y đáng thương, biết y đói quá vội vàng bước ra ngăn cản, nói:

- Đừng làm quá, để ta trả tiền cho.

Bèn nhặt cái bánh lên đưa cho thiếu niên. Thiếu niên nhận cái bánh, nói:

- Cái bánh này không ngon. Đáng thương thật, thôi ngươi ăn đi.

Rồi vứt cho một con chó con ghẻ lở ngoài cửa. Con chó con chụp cái bánh cắm đầu ăn.

Một tên tiểu nhị thở dài nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc phí một cái bánh bao nhân thịt cho chó ăn.

Quách Tĩnh cũng ngạc nhiên, chỉ nghĩ thiếu niên này đói bụng mới cướp một cái bánh màn thầu của nhà hàng, nào ngờ y lại vứt cho chó ăn. Quách

https://thuviensach.vn

Tĩnh trở về chỗ ăn tiếp. Thiếu niên kia lò dò bước tới, nghiêng đầu nhìn y. Quách Tĩnh bị y nhìn cảm thấy rất lúng túng, bèn vẫy tay nói:

- Ngươi cũng tới đây ăn đi, được không?

Thiếu niên kia cười nói:

- Được, một mình ta buồn lắm, đang muốn tìm bạn đây.

Nói toàn khẩu âm Giang Nam.

Mẹ Quách Tĩnh là người Lâm An Chiết Giang. Giang Nam lục quái cũng đều là người quanh vùng Gia Hưng nên từ nhỏ y đã quen nghe tiếng Giang Nam, nghe thiếu niên nói giọng quê mình, cảm thấy rất vui mừng. Thiếu niên kia bước tới cạnh bàn ngồi xuống. Quách Tĩnh bảo tiểu nhị mang thêm thức ăn lên. Tiểu nhị thấy thiếu niên kia rách rưới nghèo khó rất không vừa ý, gọi suốt nửa ngày mới uể oải mang tới một cái bát.

Thiếu niên kia nổi giận nói:

- Ngươi cho rằng ta nghèo, không xứng đáng ăn cơm trong quán ngươi phải không? Chỉ sợ ngươi mang những thức ăn hạng nhất ra đây cũng chưa hợp khẩu vị của ta đâu.

Tiểu nhị lạnh lùng nói:

- Thật à? Lão nhân gia người cứ gọi, bọn tôi sẽ nấu được, chỉ sợ ăn xong không ai trả tiền thôi.

Thiếu niên kia nói với Quách Tĩnh:

- Bất kể ta ăn bao nhiêu, ngươi cũng làm chủ chứ?

Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Đương nhiên, đương nhiên.

Rồi quay qua tiểu nhị nói:

- Mau mau thái một cân thịt bò, nửa cân gan dê.

Y chỉ nghĩ thịt bò và gan dê là thức ăn ngon nhất trên đời, lại hỏi thiếu niên:

- Có uống rượu không?.

Thiếu niên kia nói:

- Đừng ăn thịt, chúng ta ăn trái cây trước đã. Tiểu nhị, mang lên trước bốn thứ quả khô, bốn thứ quả

tươi, hai thứ ngâm muối, bốn thứ mứt.

Tiểu nhị giật nảy mình, không ngờ y mở miệng là đại ngôn, cười gằn nói:

- Đại gia muốn dùng loại trái cây bánh mứt nào?.

Thiếu niên kia nói:

- Loại quán rượu nhỏ ở xứ nghèo này thì có cái gì ngon, thôi thế này vậy, bốn món quả khô là vải khô, quế viên, táo khô, ngân hạnh. Quả tươi thì ngươi cứ chọn loại mới. Ngâm muối thì phải là anh đào và Ô mai gừng, không biết ở đây có không? Còn bánh mứt à? Thì là Mai côi kim quất. Hương lạc bồ đào. Đường sương đào điều. Lê nhục hảo lang quân.

Tiểu nhị nghe y nói rất rành mạch, bất giác không dám coi thường nữa.

Thiếu niên kia lại nói:

- Thức ăn để uống rượu thì ở đây chẳng có tôm cá gì tươi. Ờ, cứ bày ra tám món qua loa để uống rượu vậy.

https://thuviensach.vn

Tiểu nhị hỏi:

- Các vị gia gia muốn ăn gì?

Thiếu niên nói:

- Ấ, không nói rõ nhất định không xong. Tám món uống rượu là Chim cút nướng hoa. Chân vịt xào.

Canh lưỡi gà. Dạ dày hươu nấu giang dao. Gân bò luộc uyên ương. Cúc hoa thố ty. Đùi cheo nướng.

Chân giò nấu gừng chua. Ta chỉ gọi các ngươi mang ra vài món ở đây nấu được thôi, chứ những món ngon lành quý báu ấy à, bọn ta cũng miễn cho.

Tiểu nhị nghe thấy há miệng không ngậm lại được, chờ y dứt lời bèn nói:

- Tám món ấy giá tiền không thấp, chỉ riêng món Chân vịt xào và Canh lưỡi gà cũng đã phải dùng mấy chục con gà vịt rồi.

Thiếu niên chỉ Quách Tĩnh một cái nói:

- Có vị đại gia này làm chủ, ngươi bảo y không ăn nổi à?

Tiểu nhị thấy Quách Tĩnh vai khoác một chiếc áo lông hắc điêu quý báu, nghĩ thầm:

- Cho dù ngươi không trả tiền thì lột cái áo hắc điêu của ngươi cũng đủ.

Lúc ấy bèn vâng dạ, lại hỏi:

- Còn gì nữa không?

Thiếu niên nói:

https://thuviensach.vn

- Còn cần mười hai món để ăn cơm, tám món điểm tâm, cũng không bao nhiêu đâu.

Tiểu nhị không dám hỏi tên món ăn, sợ y gọi nhiều quá không nấu được, lúc ấy dặn nhà bếp chọn loại nguyên liệu hạng nhất, lại hỏi thiếu niên:

- Các vị đại gia uống rượu gì? Tiểu điếm có loại rượu Tam bạch phần mười năm, cứ uống trước hai chén được không?

Thiếu niên nói:

- Được, cứ mang ra thứ xem!

Không bao lâu trái cây bánh mứt đã đưa lên. Quách Tĩnh ăn mỗi thứ một miếng, đều là những thức ngon lành trước nay chưa từng được ăn.

Thiếu niên kia cao đàm khoát luận, toàn nói về phong vật nhân tình phương Nam. Quách Tĩnh nghe y trò chuyện tao nhã, kiến thức rộng rãi, bất giác rất kính phục. Nhị sư phụ cũng là một thư sinh học rộng, nhưng Quách Tĩnh dốc sức vào võ học, chỉ lúc rảnh rỗi mới theo Chu Thông học được một ít chữ nghĩa, lúc ấy nghe thiếu niên kia học thức dường như không kém Nhị sư phụ, bất giác thầm khen ngợi, tự nhủ:

- Mình chỉ nghĩ y là một thiếu niên nghèo túng lạc phách, nào ngờ lại có học vấn cao như thế. Nhân vật Trung thổ quả nhiên khác hẳn ngoài quan ải.

Lại qua nửa giờ, thức ăn đã bày đầy hai thồi. Thiếu niên kia tửu lượng rất kém, thức ăn cũng chỉ

động đũa gắp mấy món thanh đạm, chợt gọi tiểu nhị qua mắng:

- Cây giang dao này của các ngươi đã mua năm năm trước mà cũng đem bán lấy tiền à?

Viên chưởng quỹ nghe thấy vội bước tới cười lấy lòng nói:

https://thuviensach.vn

- Lời khách quan quả rất đúng, thật là có lỗi. Tiểu điếm không có giang dao, nên qua Trường Khánh tửu lâu lớn nhất ở đây xin nhượng lại. Cả Trương Gia Khẩu này không có hàng tươi.

Thiếu niên kia xua xua tay, lại trò chuyện với Quách Tĩnh, nghe y nói từ Mông Cổ tới bèn hỏi tình hình ở sa mạc. Quách Tĩnh được sư phụ dặn dò, không dám tiết lộ thân phận của mình, chỉ nói những chuyện săn thỏ bắn ưng, chuyện vui săn bắn. Thiếu niên kia có vẻ rất thú vị, nghe Quách Tĩnh nói tới đoạn hay bất giác vỗ tay cười lớn, thần thái rất ngây thơ.

Quách Tĩnh nhất sinh lớn lên ở sa mạc, tuy chơi thân với đám bạn nhỏ Đà Lôi. Hoa Tranh nhưng Thiết Mộc Chân thương con nhỏ. Đà Lôi thường theo sát bên cha, ít khi rảnh rỗi chơi đùa với y. Hoa Tranh thì tính nết kiêu ngạo. Quách tĩnh lại không thể chuyện gì cũng nhường nhịn, cho dù thường cùng chơi đùa nhưng động tới là cãi cọ, tuy sau cùng cũng làm lành nhưng cũng không hợp nhau lắm, lúc ấy ăn uống trò chuyện với thiếu niên này, không biết vì sao lại cảm thấy chưa bao giờ thích thú như vậy. Y vốn mồm mép vụng về, không khéo ăn nói, thường người ta hỏi mới không thể

không đáp vài câu. Hàn Tiểu Oanh thường trêu y là có tính tiếc lời nói như vàng giống Nam Hy Nhân, đúng là đệ tử đắc ý của Tứ sư phụ, nhưng lúc ấy lại nói thao thao bất tuyệt, đem những chuyện ngu ngốc của mình ra làm ví dụ, ngoài những điều có liên quan tới võ học và Thiết Mộc Chân thì chuyện gì cũng kể ra, nói tới lúc say sưa còn đưa tay nắm tay trái thiếu niên. Vừa nắm tới chợt thấy bàn tay y mềm mại mịn màng như không có xương, bất giác sửng sốt. Thiếu niên kia cười một tiếng, cúi đầu xuống. Quách Tĩnh thấy mặt y đen nhẻm nhưng sau gáy như mỡ đông ánh lên màu trắng, hơi cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng không để ý.

Thiếu niên kia nhè nhẹ rút tay về, nói:

- Chúng ta nói chuyện lâu quá, thức ăn lạnh cả rồi, cơm cũng nguội rồi.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nói:

- Phải, thức ăn nguội càng dễ ăn.

Thiếu niên kia lắc lắc đầu. Quách Tĩnh nói:

- Vậy thì bảo họ hâm nóng lên.

Thiếu niên kia nói:

- Không, thức ăn đun nóng ăn cũng không ngon.

Bèn gọi tiểu nhị tới bảo y mang mấy mươi món thức ăn đã nguội xuống, dùng nguyên liệu mới nấu lại dĩa khác cho nóng.

Đám chưởng quỹ, nhà bếp, tiểu nhị trong quán ai cũng lấy làm lạ, nhưng có lãi thì tự nhiên nhất nhất theo lệnh. Tập tục của người Mông Cổ thì trước nay mời khách luôn dốc túi ra, huống chi Quách Tĩnh lần đầu tiên trong đời tiêu tiền, chng biết tiêu thế nào, mà cho dù có biết thì đã thấy hợp với thiếu niên kia như thế, trong lòng vô cùng vui vẻ, có tốn gấp mười cũng hoàn toàn không để ý.

Đến lúc mấy mươi món ăn nấu lại bưng lên, thiếu niên chỉ gắp vài đũa đã nói no rồi. Tiểu nhị trong bụng chửi thầm Quách Tĩnh:

- Ngươi là đồ ngu, thằng tiểu tử kia bắt ngươi trả tiền oan rồi.

Lát sau tính tiền, tất cả mười chín lượng bảy tiền bốn phân bạc. Quách Tĩnh lấy ra một nén vàng bảo tiểu nhị đem ra ngân phố đổi bạc.

Ra khỏi quán, gió bấc thổi vào mặt, thiếu niên kia như thấy ớn lạnh, co đầu rút cổ nói:

- Làm phiền quá, xin chào.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh thấy quần áo y mỏng manh, trong lòng bất nhẫn, lập tức cởi chiếc áo lông điêu ra khoác lên vai y, nói:

- Huynh đệ, ta và ngươi mới gặp nhau đã như rất thân, xin cứ lấy tấm áo này mà mặc.

Trong người y vẫn còn bốn nén vàng, bèn lấy ra hai nén bỏ vào túi chiếc áo lông điêu.

Thiếu niên cũng không cảm tạ, khoác áo điêu lên vai, ung đung bước đi.

Thiếu niên đi được vài mươi bước, quay đầu thấy Quách Tĩnh kéo cương con hồng mã đứng giữa đường nhìn nhìn theo mình, im lặng xuất thần, biết y không muốn chia tay, bèn giơ tay vẫy vẫy.

Quách Tĩnh sãi chân bước tới nói:

- Hiền đệ còn thiếu gì không?.

Thiếu niên kia cười khẽ một tiếng nói:

- Còn chưa thỉnh giáo cao tính đại danh của huynh trưởng.

Quách Tĩnh cười nói:

- Đúng thế, ta cũng quên mất. Ta họ Quách tên Tĩnh, huynh đệ tên gì?

Thiếu niên kia nói:

- Ta họ Hoàng tên Dung.

Quách Tĩnh nói:

- Ngươi muốn đi đâu? Nếu cũng xuống phương nam thì chúng ta kết bạn đồng hành nên chăng?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung lắc đầu nói:

- Ta không về phương nam rồi đột nhiên nói:

- Đại ca, ta đói lắm.

Quách Tĩnh mừng rỡ nói:

- Được, ta cứ mời huynh đệ vào quán rượu là xong.

Lần này Hoàng Dung đưa y tới Trường Khánh tửu lâu lớn nhất ở Trương Gia khẩu, bày biện trần thiết toàn theo lối các đại tửu lâu ở thành Biện Lương kinh đô cũ thời Tống. Hoàng Dung không gọi nhiều món như lúc nãy nữa, chỉ gọi bốn đĩa thức ăn ngon, một ấm trà Long Tĩnh, hai người lại nói chuyện trên trời dưới đất một lúc.

Hoàng Dung nghe Quách Tĩnh nói có nuôi hai con bạch điêu, cảm thấy kính phục, nói:

- Ta đang không biết đi đâu, nói thế thì ngày mai ta cũng qua Mông Cổ bắt hai con bạch điêu nhỏ về

chơi.

Quách Tĩnh nói:

- Chuyện đó không dễ đâu.

Hoàng Dung nói:

- Thế sao ngươi làm được?

Quách Tĩnh không biết trả lời thế nào chỉ cười cười, nghĩ thầm Mông Cổ giá lạnh, gió bắc như dao, y thân thể gầy nhỏ, chỉ sợ chịu không nổi, bèn hỏi:

https://thuviensach.vn

- Nhà ngươi ở đâu? Sao không về nhà?.

Hoàng Dung mí mắt đỏ lên, nói:

- Cha không cần ta nữa.

Quách Tĩnh nói:

- Tại sao thế?

Hoàng Dung nói:

- Cha nhốt một người rất lâu không thả ra, ta thấy người ấy đáng thương. Ở một mình lại buồn bên mang rượu ngon nhắm tốt cho y ăn, lại trò chuyện với y. Cha tức giận mắng ta, ta bèn nửa đêm lén trốn đi.

Quách Tĩnh nói:

- Bây giờ sợ cha ngươi đang nhớ ngươi lắm.

Mẹ ngươi đâu?

Hoàng Dung nói:

- Đã chết lâu rồi, ta từ nhỏ đến lớn không có mẹ.

Quách Tĩnh nói:

- Ngươi đi chơi chán rồi thì nên về nhà.

Hoàng Dung gạt nước mắt nói:

- Cha không cần ta nữa.

Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Không phải thế!

Hoàng Dung nói:

- Vậy sao ông không đi tìm ta?.

Quách Tĩnh nói:

- Có khi ông ta đang tìm, chẳng qua chưa tìm được thôi.

Hoàng Dung đang khóc bật cười nói:

- Cũng có thể như thế. Vậy ta chơi chán sẽ về, có điều phải bắt được hai con bạch điêu trước đã.

Hai người trò chuyện một lúc về những điều nghe thấy trên đường. Quách Tĩnh nói tới việc tám cô gái áo trắng cải dạng nam trang toan cướp ngựa của y Hoàng Dung hỏi tới cước lực của con tiểu hồng mã, nghe Quách Tĩnh nói xong, thần sắc mười phần vui vẻ hớp một hớp trà, cười hì hì nói:

- Đại ca, ta xin ngươi một bảo vật, ngươi chịu không?

Quách Tĩnh nói:

- Lẽ nào lại không chịu?

Hoàng Dung nói:

- Ta rất thích con Hãn huyết bảo mã này.

Quách Tĩnh không hề do dự, nói:

- Được, ta cho huynh đệ cũng nên.

Hoàng Dung vốn chỉ thuận miệng nói đùa, nghĩ thầm y đối với con ngựa quý ngàn năm khó gặp này ắt quý như tính mệnh, mình với y chẳng qua chỉ

https://thuviensach.vn

là bèo nước gặp nhau, chỉ muốn chờ xem con người thật thà này từ chối thế nào, nào ngờ y ưng thuận rất hào sảng, quả thật vô cùng bất ngờ, bất giác ngạc nhiên, trong lòng cảm kích, không kìm được chợt nằm phục xuống bàn sụt sùi khóc lóc.

Lúc ấy Quách Tính lại càng bất ngờ, vội hỏi:

- Huynh đệ, sao thế? Ngươi không khỏe à?

Hoàng Dung ngẩng lên, tuy mặt đầy nước mắt nhưng đầy vẻ rạng rỡ, chỉ thấy chỗ hai dòng nước mắt chảy xuống rửa sạch vết nhọ nồi lộ ra hai vệt da trắng muốt như bạch ngọc, cười nói:

- Đại ca, chúng ta đi thôi.

Quách Tĩnh trả tiền xuống lầu, dắt con hồng mã tới dặn:

- Ta tặng ngươi cho người bạn tốt của ta, ngươi phải ngoan ngoãn nghe lời, không được trái chứng.

Rồi sửa lại hàm thiếc, khẽ vuốt lưng con ngựa, nói:

- Huynh đệ, ngươi lên ngựa đi?.

Con hồng mã vốn không chịu cho người khác cưỡi, nhưng lúc ấy tính nết hoang dã ngày trước đã sửa đổi rất nhiều, lại thấy chủ nhân như thế cũng không chống cự.

Hoàng Dung nhảy lên ngựa. Quách Tĩnh buông tay, vỗ nhẹ vào hông ngựa một cái, con tiểu hồng mã nhấc chân phóng đi.

***

Đợi đến khi bóng Hoàng Dung và con tiểu hồng mã đã mất sau một khúc ngoặt Quách Tĩnh mới

https://thuviensach.vn

quay đi thấy trời đã không còn sớm liền vào khách điếm ngụ lại, đang định tắt đèn đi ngủ chợt nghe ngoài cửa có tiếng gõ. Quách Tĩnh trong lòng cả mừng chỉ cho là Hoàng Dung, bèn hỏi:

- Là huynh đệ đấy à? Hay quá!

Ngoài cửa một giọng người ấm ớ nói:

- Là lão tử đây! Có gì hay hả?.

Quách Tĩnh ngạc nhiên mở cửa, dưới ánh đèn chỉ thấy bên ngoài có bóng năm người đứng, vừa nhìn thấy bất giác thở ra một hơi khí lạnh. Té ra bốn người ấy đề đao cầm thương, nắm roi vung phủ, chính là Hoàng Hà tứ quỷ từng ác đấu với y trên đỉnh núi đất hôm trước, ngoài ra còn một người cao gầy mặt xanh khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, khuôn mặt cực dài, trên trán nổi lên ba cái bướu thịt to, dáng vẻ vô cùng khó coi.

Người cao gầy ấy cười nhạt một tiếng, rảo chân bước vào phòng, nghênh ngang ngồi xuống giường, quay đầu nhìn nhìn Quách Tĩnh, dưới ánh nến ba cái bướu thịt trên trán y tạo thành ba bóng râm trên mát. Đoạn hồn đao Thẩm Thanh Cương trong Hoàng Hà tứ quỷ lạnh lùng nói:

- Vị này là sư thúc của bọn ta, là Tam đầu giao Hầu Thông Hải Hầu nhị gia oai danh lừng lẫy, mau dập đầu đi?.

Quách Tĩnh thấy đã rơi vào vòng vây, nếu chỉ Hoàng Hà tứ quỷ thôi đã đối phó không nổi, huống chi lại thêm sư thúc của họ, xem ra người này công phu ắt rất lợi hại, lúc ấy ôm quyền hỏi:

- Các vị có việc gì thế?.

Hầu Thông Hải nói:

- Các sư phụ ngươi đâu?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nói:

- Sáu vị sư phụ của ta không có ở đây.

Hầu Thông Hải nói:

- Ha ha, vậy thì cho ngươi sống thêm nửa ngày nữa, nếu bây giờ giết ngươi thì người khác lại nói Tam đầu giao ta hà hiếp bọn tiểu bối. Giữa trưa ngày mai, ta chờ ở rừng Hắc Tùng cách phía tây thành mười dặm, bảo sáu vị sư phụ và ngươi cùng tới luôn thể.

Nói xong đứng lên, cũng không chờ Quách Tĩnh trả lời, đi thẳng ra cửa. Truy mệnh thương Ngô Thanh Liệt đóng cửa lại, chỉ nghe cạch một tiếng, kéo then cài phía ngoài.

Quách Tĩnh tắt đèn ngồi trên giường, chỉ thấy ngoài lớp giấy dán cửa sổ có bóng một người đi đi lại lại rõ ràng địch nhân canh gác ngoài cửa. Qua một lúc chợt nghe trên nóc nhà có tiếng động, có người cầm binh khí gõ mái ngói mấy tiếng, kêu lên:

- Tiểu tử đừng nghĩ tới chuyện trốn chạy, cha ngươi canh trên này đấy.

Quách Tĩnh biết không còn cách thoát thân, bèn lên giường đi ngủ, nhìn nhìn lên nóc nhà tính toán xem ngày mai làm thế nào thoát thân, nhưng nghĩ mãi cũng không ra được chút gì hay, bèn ngủ đi luôn.

Sáng hôm sau trở dậy, tiểu nhị mang nước rửa mặt và điểm tâm vào. Tiền Thanh Kiện cầm song phủ

đứng phía sau gườm gườm giám thị.

Quách Tĩnh nghĩ sáu vị sư phụ còn cách đây rất xa, nhất định không thể tới cứu, đã trốn không được, bậc đại trượng phu chỉ đành tử chiến. Tứ sư phụ tuy từng dạy câu Đánh thua thì chạy, nhưng y chưa đánh mà đã tháo chạy

https://thuviensach.vn

thì so với lời Tứ sư phụ dạy lại không hợp. Thật ra chỉ riêng Tiền Thanh Kiện giám thị thì nếu y muốn bỏ chạy cũng không khó, chỉ là đầu óc y chậm chạp, lại thêm hôm ấy Nam Hy Nhân dạy y đại thừa mất một chữ, lẽ ra phải nói Nguy thì chạy thì có quá nửa là y đã chạy bán sống bán chết, loại vũ phu thô mãng như Tiền Thanh Kiện không sao đuổi kịp. Mà Tam đầu giao Hầu Thông Hải chỉ cho rằng Giang Nam lục quái ắt ở gần đó, theo thân phận của họ quyết không lẽ

nào có hẹn không tới, cũng không hề đề phòng Quách Tĩnh bỏ chạy một mình.

Quách Tĩnh ngồi trên giường luyện công theo cách thức Mã Ngọc truyền cho.

Tiền Thanh Kiện vung vung song phủ chém gió trước mặt y, quát tháo ầm ĩ, lại chê y tọa công không đúng cách. Quách Tĩnh cũng không đếm xỉa gì tới, thấy đã sắp đến trưa bèn đứng dậy nói với Tiền Thanh Kiện:

- Đi thôi.

Rồi trả tiền phòng tiền cơm, hai người sóng vai bước ra. Đi về phía tây mười dặm, quả thấy có một khu rừng tùng, cành lá che khuất mặt trời, trong rừng tối tăm nhìn không quá được vài mươi bước.

Tiền Thanh Kiện bỏ mặc Quách Tĩnh đó, rảo bước vào rừng.

Quách Tĩnh cởi ngọn nhuyễn tiên trong lưng ra, đề khí ngưng thần từng bước từng bước tiến lên, chỉ

sợ địch nhân ám toán, theo đường mòn nhỏ đi vào hơn một dặm vẫn không thấy dấu vết địch nhân, trong rừng vẫn yên ắng, thỉnh thoảng nghe vài tiếng Chim kêu, càng đi càng sợ hãi, chợt nghĩ:

https://thuviensach.vn

- Bây giờ đã không có địch nhân giám thị bên cạnh, cây rừng lại rậm rạp thế này, tại sao mình không núp lại? Mình chỉ là núp lại, không thể coi là chạy trốn.!

Đang muốn vọt vào bụi cây bên trái, chợt nghe trên đầu có người cao giọng tức giận chửi mắng:

- Đồ con hoang, thằng khốn nạn, quân khốn kiếp.

Quách Tĩnh nhảy ra ba bước, ngọn nhuyễn tiên rung lên đánh ra giữ thế, ngẩng đầu nhìn lên bất giác vừa ngạc nhiên vừa buồn cười, chỉ thấy Hoàng Hà tứ quỷ bị treo lơ lửng trên bốn thân cây lớn, người nào tay chân cũng bị trói chặt, đong đưa qua lại trên không, hết sức giãy giụa nhưng không có chỗ

nào dùng lực. Bốn người thấy Quách Tĩnh càng ngoác mồm ra chửi lớn.

Quách Tĩnh cười nói:

- Các ngươi đi dạo trên đó à? Chắc là vui lắm hả? Hẹn gặp lại, hẹn gặp lại, xin lỗi không bồi tiếp được!

Đi được vài bước lại quay đầu hỏi:

- Ai treo các ngươi lên cây thế?

Tiền Thanh Kiện chửi:

- Con mẹ nó chứ, đủ thứ quỷ kế, không phải hảo hán?

Thẩm Thanh Cương kêu:

- Hảo tiểu tử ngươi có giỏi thì thả bọn ta xuống, đơn đả độc đấu quyết phân thắng phụ, nếu cả bốn người bọn ta cùng xông vào thì không phải là anh hùng.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh tuy không thông minh nhưng cũng không ngu xuẩn tới mức ấy, lập tức hô hô cười lớn, nói:

- Thì cứ cho các ngươi là anh hùng hảo hán cũng được, cũng không cần phải đánh nhau nữa!

Y sợ Tam đầu giao Hầu Thông Hải tới ngay lập tức không dám chần chừ, chạy ra khỏi rừng trở vào thành, mua một con ngựa tốt rồi lập tức lên đường đi về phía nam, dọc đường suy tính Người ân nhân ngấm ngầm giúp mình không biết là ai?

Hoàng Hà tứ quỷ võ công hoàn toàn không phải tầm thường mà lại treo được họ lên cây. Gã Tam đầu giao Hầu Thông Hải này như hung thần ác sát, sao lúc ấy lại không thấy bóng dáng đâu cả? Các vị sư phụ nói đã hẹn với người ta thì dù nguy hiểm to bằng trời cũng không thể không tới. Lần hẹn này mình đã tới còn y thì không, vậy y không trách mình được.

***

Trên đường không có gì đáng nói, một hôm y tới Trung đô Bắc Kinh. Đây là kinh thành nước Đại

Kim, là nơi danh tháng phồn hoa đứng đầu thiên hạ lúc bấy giờ, cho dù cựu kinh Biện Lương hay tân đô Lâm An nhà Tống cũng không bằng.

Quách Tĩnh lớn lên ở vùng sa mạc hoang vu, đời nào thấy quạ khí tượng như vậy?

Chỉ thấy lầu hồng gác vẽ, cửa đỏ rèm thêu, xe lăn ngựa phóng huyên náo phi thường. Quầy cao tiệm lớn, đều bày hàng hóa quý báu, trà đình tửu điếm, chỉ thấy khách khứa giàu sang, đúng là màu sắc đầy ngõ, đàn sáo vang trời, ánh vàng chói mắt, gấm lụa bay hương, khiến một thiếu niên trước nay chưa trải đời như y thấy hoa cả mắt. Những vật nhìn thấy, trong mười có đến chín không biết là món gì.

https://thuviensach.vn

Y không dám vào các tửu quán sơn son thếp vàng rực rỡ mà chỉ chọn một quán cơm nhỏ ăn cơm rồi thả bộ trên phố ngắm nhìn. Đi được nữa ngày, chợt nghe trước mặt có tiếng người huyên náo, tiếng khen ngợi không ngớt vang lên, từ xa nhìn tới thấy có một đám đông xúm xít, không biết là xem cái gì.

Y nảy lòng hiếu kỳ, chen vào đám đông nhìn ngó, chỉ thấy ở giữa có một bãi đất trống lớn, dưới đất cắm một ngọn cờ nền trắng viền đỏ thêu bốn chữ lớn Tỷ võ chiêu thân màu vàng, dưới cờ có hai người đang cước qua quyền lại đánh nhau, một người là thiếu nữ áo đỏ, một người là hán tử to lớn.

Quách Tĩnh thấy thiếu nữ giơ tay nhấc chân đều có phép tắc, rõ ràng võ công không kém, còn đại hán kia võ nghệ cũng bình thường. Đấu thêm vài chiêu, thiếu nữ áo đỏ cố ý để lộ sơ hở, thượng bàn trống trải, đại hán kia cả mừng, song quyền ra chiêu Song giao xuất động vù vù đánh thẳng vào ngực đối phương. Thiếu nữ kia thân hình hơi nghiêng qua đã lập tức tránh khỏi, tay trái quét ngang, bình một tiếng đánh trúng lưng đại hán. Đại hán kia thu chân không kịp, ngã chúi đầu về phía trước, mặt mũi dính đầy bụi cát, lồm cồm bò dậy, thẹn thùng xấu hổ lủi vào đám đông. Mọi người đứng xem nhao nhao khen ngợi ầm ĩ.

Thiếu nữ kia vuốt vuốt lại mái tóc, lui về đứng dưới ngọn cờ. Quách Tĩnh thấy nàng khoảng mười bảy mười tám tuổi, đứng như cây ngọc, tuy trên mặt có vẻ phong trần nhưng mắt sáng răng trắng, dung mạo xinh đẹp. Lá cờ gấm bay phần phật trong gió, khiến mặt cô gái lúc rõ lúc khuất. Bên trái ngọn cờ cắm một ngọn thương sắt, bên phải có hai ngọn đoản kích.

Chỉ thấy thiếu nữ kia và một hán tử trung niên hạ giọng nói mấy câu. Hán tử kia gật gật đầu, chắp tay vái người xem chung quanh bốn cái rồi lớn tiếng nói:

- Tại hạ họ Mục tên Dịch, người Sơn Đông, đi ngang quý địa, một là không cầu danh, hai là không vì lợi chỉ vì tiểu nữ đã đến tuổi cập kê vẫn chưa có

https://thuviensach.vn

người mai mối. Nó từng có một lời thề là không mong chồng giàu sang, chỉ cần là hảo hán võ nghệ siêu quần, vì vậy lớn mật tỷ võ chiêu thân. Phàm những người từ ba mươi tuổi trở xuống, hiện chưa có vợ, có thể thắng được tiểu nữ một quyền nửa cước thì tại hạ sẽ lập tức gả tiểu nữ cho y. Hai cha con tại hạ đi từ Nam lên Bắc, trải qua bảy lộ, chỉ

vì các bậc hào kiệt thành danh đều đã có vợ, mà các bậc thiếu niên anh hùng lại không chịu hạ cố, nên thủy chung vẫn chưa tìm được lương duyên.

Nói tới đó dừng lại một lúc, ôm quyền nói:

- Bắc Kinh là nơi ngọa hổ tàng long. Ắt có nhiều cao nhân hiệp sĩ, tại hạ hành sự hoang đường, xin các vị rộng lòng bỏ qua.

Quách Tĩnh thấy Mục Dịch lưng to vai rộng, thân thể rất cao lớn nhưng vai hơi gù, tóc mai điểm bạc, mặt đầy nếp nhăn, thần sắc rất sầu khổ, mặc một bộ quần áo vải thô vá chằng chịt, còn cô gái lại ăn mặc rất đẹp đẽ.

Mục Dịch nói xong, chờ thêm một lúc, chỉ nghe đám người xôn xao bàn tán cười nói, lại bình phẩm cô gái từ đầu tới chân nhưng không ai dám bước ra động thủ, ngẩng đầu nhìn trời chỉ thấy mây xám hạ xuống, gió bấc nổi lên, bèn nói một mình:

- Xem ra chỉ lát nữa là có tuyết lớn. Hôm ấy sắc trời cũng thế này...

Rồi quay người rút ngọn cờ lên, đang định cuốn lá cờ có bốn chữ Tỷ võ chiêu thân lại, chợt hai phía đông tây trong đám đông đồng thời có tiếng kêu lớn:

- Khoan đã rồi có hai người nhất tề nhảy ra.

Mọi người đứng xem chung quanh nhìn thấy bất giác cười phá lên. Nguyên người phía đông là một ông già to béo, râu quai nón đầy mặt, quá nửa đã hoa râm, tuổi tác ít nhất cũng phải trên năm mươi.

https://thuviensach.vn

Người phía tây thật càng buồn cười chính là một hòa thượng đầu trọc. Người béo mập nói với mọi người:

- Cười cái gì? Y tỷ võ chiêu thân, ta còn chưa có vợ, chẳng lẽ không được tỷ võ à?

Hòa thượng kia mặt mày rạng rỡ nói:

- Lão công công, cho dù ngươi thắng thì một khuê nữ dung mạo như hoa thế kia mà bắt nàng vừa lấy chồng đã phải làm quả phụ sao?

Người béo mập tức giận nói:

- Vậy ngươi tới đây làm gì?

Hòa thượng nói:

- Được một người vợ xinh đẹp như thế thì hòa thượng ta sẽ lập tức hoàn tục.

Mọi người chung quanh lại cười ầm.

Cô gái kia trên mặt lộ vẻ tức giận, mày liễu dựng ngược, cởi chiếc áo khoác vừa khoác vào, định bước lên động thủ. Mục Dịch kéo tay con gái một cái, bảo nàng tạm ẩn nhẫn đừng nóng nảy. Rồi tiện tay lại cắm ngọn cờ xuống đất.

Bên kia hòa thượng và người béo mập tranh nhau muốn tỷ võ trước với cô gái, mỗi bên một câu, đã cãi ầm lên tới mức không sao can được, bọn vô lại đứng cạnh cười nói:

- Thì hai ông anh cứ đánh nhau một trận trước xem ai thắng đã nào.

Hòa thượng nói:

https://thuviensach.vn

- Được! lão công công, chúng ta đùa đùa một lúc.

Nói xong vù một tiếng vung quyền đánh ra. Người béo mập nghiêng đầu tránh qua, đánh lại một quyền.

Quách Tĩnh thấy hòa thượng sử dụng là Thiếu Lâm La Hán quyền, người béo mập sử dụng Ngũ hành quyền, đều là công phu ngoại môn. Hòa thượng nhô lên hụp xuống, thân thủ mau lẹ. Người béo mập thì quyền cước trầm hùng, đừng khinh y lớn tuổi, chứ chiêu nào cũng oai mãnh. Đấu tới lúc hăng, hòa thượng nghiêng người sấn vào, bình bình bình liên tiếp đánh trúng hông người béo mập ba quyền, người béo mập hự liên tiếp ba tiếng, nhịn đau không tránh, tay phải vung cao như một quả

chùy lớn giáng thẳng xuống, đánh trúng đầu trọc của hòa thượng. Hòa thượng đỡ không được, ngã ngồi xuống đất, thoáng ngẩn người rồi đột nhiên rút giới đao trong tăng bào ra, chém vào bắp chân người béo mập.

Mọi người đứng xem chung quanh bật tiếng la lớn. Người béo mập nhảy qua một bên, vươn tay rút ở

lưng ra một ngọn thiết tiên, nguyên cả hai đều đã ngầm giắt binh khí trong người. Trong chớp mắt đao tới roi qua, roi tới đao qua, đánh nhau đến lúc hăng máu. Mọi người đứng xem miệng khen hay nhưng chân không ngừng lùi về phía sau, chỉ sợ binh khí không có mắt, lỡ làm mình bị thương.

Mục Dịch bước tới cạnh hai người, cao giọng nói:

- Xin hai vị dừng tay. Đây là nơi kinh sư, không thể vung đao động thương.

Hai người kia đánh tới lúc hăng máu, đời nào đếm xỉa tới y? Mục Dịch chợt nghiêng người sấn hào phóng chân đá ngọn giới đao trên tay hòa thượng tung ra rồi tiện tay chụp luôn đầu ngọn thiết tiện đẩy một cái kéo một cái, người béo mập giữ không được đành phải buông tay Mục Dịch

https://thuviensach.vn

ném mạnh ngọn thiết tiên xuống đất Hòa thượng và người béo mập không dám nói gì nhiều, đều nhặt võ khí của mình rồi lủi vào đám đông bỏ đi.

Mọi người đứng xem chung quanh cười ầm lên, chợt nghe tiếng nhạc ngựa leng keng, mấy mươi tên đầy tớ khỏe mạnh hộ tống một thiếu niên công tử phi ngựa tới. Vị công tử ấy thấy ngọn cờ Tỷ võ chiêu thân, đưa mắt nhìn qua cô gái cười khẽ một tiếng, xuống ngựa bước vào đám đông, nhìn cô gái nói:

- Tỷ võ chiêu thân có lẽ là vị cô nương này phải không?

Cô gái đỏ mặt quay đầu đi không đáp.

Mục Dịch bước lên ôm quyền nói:

- Tại hạ họ Mục, công tử gia có gì dạy bảo?

Công tử kia nói:

- Quy củ tỷ võ chiêu thân là thế nào?

Mục Dịch nói qua một lượt. Công tử kia nói:

- Vậy thì ta cũng thử xem.

Quách Tĩnh thấy công tử này diện mạo tuấn tú khoảng mười tám mười chín tuổi, mặc áo cẩm bào, phục sức vô cùng hoa lệ, nghĩ thầm Vị công tử này với cô nương kia quả thật là một đôi, may mà mới rồi hòa thượng và lão già béo mập kia võ công kém cỏi, nếu không thì.., nếu không thì...

Mục Dịch ôm quyền cười lấy lòng, nói:

- Công tử gia nói đùa rồi.

Công tử kia nói:

https://thuviensach.vn

- Sao ngươi biết?

Mục Dịch nói:

- Cha con tiểu nhân là người giang hồ thảo mãng, làm sao dám sánh với công tử? Mà nói lại thì đây không phải là trò đánh cuộc tầm thường, mà có quan hệ tới việc chung thân đại sự của tiểu nữ, xin công tử gia tha lỗi cho.

Công tử kia nhìn cô gái áo đỏ một cái, nói:

- Các ngươi tỷ võ thiêu thân đã bao lâu rồi?

Mục Dịch đáp:

- Trải qua bảy lộ, đã hơn nửa năm rồi.

Công tử kia ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ vẫn không có ai đánh thắng được cô ta sao? Chuyện này thì ta không tin.

Mục Dịch cười khẽ một tiếng, nói:

- Nghĩ lại chắc những người võ nghệ cao cường nếu không phải đã có vợ thì lại không thèm động thủ

với tiểu nữ.

Công tử kia kêu lên:

- Lại đây, lại đây, lại đây! Ta thử xem sao.

Rồi từ từ bước vào bãi đất.

Mục Dịch thấy y nhân phẩm tú nhã, phong thái thanh sảng, nghĩ thầm Nếu người này là thiếu niên con nhà bình thưởng thì cũng xứng đôi với con gái

https://thuviensach.vn

mình.

Nhưng y là công tử nhà giàu, đây lại là kinh sư Đại Kim, cha anh của y nếu không phải là quan lớn trong triều thì cũng là kẻ có tiền có thế. Con gái mình nếu thắng y thì khó tránh được hậu hoạn, còn nếu thua y thì chẳng lẽ mình lại có thể kết thông gia với hạng người này sao?

Bèn nói:

- Cha con tiểu nhân là kẻ quê mùa nơi sơn dã, không dám giao đấu với công từ gia. Chúng ta tử biệt ở đây thôi.

Công tử kia cười nói:

- Đây chỉ là trau dồi võ nghệ, điểm tới là dừng, ngươi cứ yên tâm, ta quyết không làm cô nương của ngươi đau là được rồi.

Rồi quay nhìn cô gái cười nói:

- Cô nương, chỉ chạm nhẹ vào ta một quyền cũng kể như ngươi thắng, có được không?

Cô gái nói:

- Tỷ võ ra chiêu, thắng bại tự có công bằng.

Trong đám đông lập tức có người kêu lên:

- Động thủ mau đi. Đánh sớm thì kết thân sớm, có con bế sớm!

Mọi người đều cười ầm ĩ. Cô gái cau mày xấu hổ không nói gì, cởi áo khoác ra, nhìn công tử khẽ

chúc một câu vạn phúc. Công tử đáp lễ, cười nói:

- Cô nương, xin mời.

https://thuviensach.vn

Mục Dịch tự nhủ:

- Vị công tử gia này được nuông chiều quen thói, chẳng lẽ lại biết võ công thật sao? Phải đánh đuổi y đi thật mau. Rồi chúng ta sẽ ra thành, khỏi sinh chuyện rắc rối.

Bèn nói:

- Vậy xin công tử cởi bỏ áo dài ra.

Công tứ kia cười khẽ nói:

- Không cần đâu.

Mọi người đứng xem chung quanh đã thấy võ nghệ của cô gái kia, nghĩ thầm ngươi khoác lác như

thế lát nữa sẽ phải nếm mùi đau khổ, cũng có người nói:

- Cha con họ Mục là người đi lại trên giang hồ, làm sao dám đắc tội với vương tôn công tử? Nhất định phải nhường nhịn y, không để y mất thể diện.

Lại có người thì thào:

- Ngươi tưởng họ tỷ võ chiêu thân thật à? Họ là nhờ có con gái xinh đẹp, lại biết võ nghệ, hai cha con lấy đó để lừa lấy tiền bạc thôi, vị công tử gia này sắp tới nhất định sẽ tốn tiền rồi.

Cô gái kia nói:

- Công tử, xin mời.

Công tử kia phất nhẹ tay áo, thân hình xoay qua bên trái. ống tay áo bên phải đột nhiên từ phía sau phất vào mặt cô gái. Cô gái thấy y xuất thủ bất

https://thuviensach.vn

phàm, thoáng hoảng sợ, cúi người luồn lên phía trước, đã lướt qua dưới tay áo y. Nào ngờ công tứ kia chiêu số rất mau lẹ, nàng vừa tránh thoát qua dưới tay áo. ống tay áo bên trái y đã phất ra một luồng kình phong đánh vào giữa mặt, đòn này khiến nàng trước mặt trên đầu đều có tay áo, hai tay áo giáp kích rất khó tránh khỏi. Cô gái điểm chân phải một cái, thân hình như tên rời cung vọt lại phía sau biến chiêu cứu nguy, thân thủ rất mau lẹ Công tử

kêu lên một tiếng:

- Giỏi!

Bước thẳng vào ra chiêu, không chờ hai chân nàng chạm đất đã tiếp tục vung tay áo phất tới. Cô gái đang trên không nghiêng người một cái, cước trái phóng ra đá thẳng vào sống mũi đối phương, đó là lối lấy công làm thủ, công từ kia chỉ còn các tránh qua bên phải, hai người đồng thời rơi xuống đất.

Công tứ kia đánh ra ba chiêu mau lẹ phi thường, mà cô gái kia ra ba chiêu tránh né cũng mười phần linh hoạt, người nào cũng ngấm ngầm khâm phục đối phương, đưa mắt nhìn nhau một cái. Cô gái chợt đỏ mặt, vung tay ra chiêu. Hai người đấu tới lúc mau lẹ, chỉ thấy công tử đi khắp bãi đất, cẩm bào trên người rực rỡ óng ánh, cô gái tiến lui né tránh, áo quần màu đỏ phơ phất như một đám mây hồng.

Quách Tĩnh đứng cạnh càng nhìn càng ngạc nhiên, nghĩ thầm hai người này tuổi tác cũng xấp xỉ như

mình mà đều cùng luyện được một thân võ nghệ như thế quả thật rất khó, lại nghĩ hai người bọn họ

tuổi tác tướng mạo đều xứng đôi với nhau, nếu có thể kết làm vợ chồng thì câu chuyện tỷ võ chiêu thân này sẽ trở nên rất thú vị.

https://thuviensach.vn

Y há hốc miệng, đang cao hứng khen ngợi, chợt thấy tay áo dài của công tử bị cô gái chụp trúng, soạt một tiếng giật đứt một nửa. Cô gái nhảy lui ra một bên, ném mảnh tay áo lên không.

Mục Dịch kêu lên:

- Công tử gia, chúng tôi đắc tội rồi.

Rồi quay nhìn cô gái nói:

- Đi về thôi!

Công tử kia sa sầm mặt, quát:

- Còn chưa phân thắng bại mà!

Hai tay nắm lấy vạt áo phanh ra một cái cúc áo bằng ngọc trên áo bắn tung tóe. Một tên đầy tớ bước vào cởi giúp trường bào cho y, một tên khác bước lên nhặt cúc áo. Chỉ thấy công tử kia bên trong mặc một tấm áo đoạn màu hồ lục, ngang lưng giắt một chiếc khăn lau mồ hôi màu thông lục, quả

đúng là mặt đẹp như ngọc, môi đỏ như son.

Y chưởng trái vung ra phía trước chém gió một nhát, lần này thì bộc lộ công phu thật sự, một luồng kình phong mãnh liệt quét tà áo của cô gái bay lên. Lần này thì Quách Tĩnh. Mục Dịch và cô gái nọ

đều hoảng sợ, nghĩ thầm:

- Thật không ngờ một người tướng mạo tuấn tú thế này mà công phu lại ghê gớm như vậy!

Lúc ấy công tử kia đã không nhường nhịn nữa, chưởng phong vù vù, đánh tới lúc hăng, cô gái không làm sao sấn vào cách y ba thước.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Vị công tử này công phu cao cường, cô nương kia không phải là địch thủ, việc hôn nhân này ắt xong, mừng thầm cho đôi bên.

Lại nghĩ sáu vị sư phụ thường nói cao thủ võ học ở Trung nguyên rất nhiều, quả thật không sai. Vị

công tử gia này chưởng pháp kỳ diệu biến hóa linh xảo, nếu động thủ với mình thì có quá nửa là mình không chống nổi y.

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Đánh máy: BacQuai

Hồi 7(b)

Tỉ võ chiêu thân

Quách Tĩnh ngồi trên giường luyện công theo cách thức Mã Ngọc truyền cho.

Tiền Thanh Kiện vung vung song phủ chém gió trước mặt y. quát tháo ầm ĩ. lại chê

y tọa công không đúng cách. Quách Tĩnh cũng không đếm xỉa gì tới. thấy đã sắp

đến trưa bèn đứng dậy nói với Tiền Thanh Kiện Đi thôi. Rồi trả tiền phòng tiền

cơm. hai người sóng vai bước ra. Đi về phía tây mười dặm. quả thấy có một khu

rừng tùng. cành lá che khuất mặt trời. trong rừng tối tăm nhìn không quá được vài

mươi bước. Tiền Thanh Kiện bỏ mặc Quách Tĩnh đó. rảo bước vào rừng.

Quách Tĩnh cởi ngọn nhuyễn tiên trong lưng ra. đề khí ngưng thần từng bước

https://thuviensach.vn

từng bước tiến lên. chỉ sợ địch nhân ám toán. theo đường mòn nhỏ đi vào hơn một

dặm vẫn không thấy dấu vết địch nhân. trong rừng vẫn yên ắng. thỉnh thoảng nghe

vài tiếng Chim kêu. càng đi càng sợ hãi. chợt nghĩ Bây giờ đã không có địch nhân

giám thị bên cạnh. cây rừng lại rậm rạp thế này. tại sao mình không núp lại ? Mình

chỉ là núp lại. không thể coi là chạy trốn. !. Đang muốn vọt vào bụi cây bên trái.

chợt nghe trên đầu có người cao giọng tức giận chửi mắng Đồ con hoang. thằng

khốn nạn. quân khốn kiếp.

Quách Tĩnh nhảy ra ba bước. ngọn nhuyễn tiên rung lên đánh ra giữ thế. ngẩng

đầu nhìn lên bất giác vừa ngạc nhiên vừa buồn cười. chỉ thấy Hoàng Hà tứ quỷ bị

treo lơ lửng trên bốn thân cây lớn. người nào tay chân cũng bị trói chặt. đong đưa

qua lại trên không. hết sức giãy giụa nhưng không có chỗ nào dùng lực. Bốn người

thấy Quách Tĩnh càng ngoác mồm ra chửi lớn.

Quách Tĩnh cười nói Các ngươi đi dạo trên đó à ? Chắc là vui lắm hả ? Hẹn

https://thuviensach.vn

gặp lại. hẹn gặp lại. xin lỗi không bồi tiếp được!. Đi được vài bước lại quay đầu hỏi

Ai treo các ngươi lên cây thế ?. Tiền Thanh Kiện chửi Con mẹ nó chứ. đủ thứ

quỷ kế. không phải hảo hán ?. Thẩm Thanh Cương kêu Hảo tiểu tử ngươi có giỏi

thì thả bọn ta xuống. đơn đả độc đấu quyết phân thắng phụ. nếu cả bốn người bọn ta

cùng xông vào thì không phải là anh hùng. Quách Tĩnh tuy không thông minh

nhưng cũng không ngu xuẩn tới mức ấy. lập tức hô hô cười lớn. nói Thì cứ cho các

ngươi là anh hùng hảo hán cũng được. cũng không cần phải đánh nhau nữa !.

Y sợ Tam đầu giao Hầu Thông Hải tới ngay lập tức không dám chần chừ. chạy

ra khỏi rừng trở vào thành. mua một con ngựa tốt rồi lập tức lên đường đi về phía

nam. dọc đường suy tính Người ân nhân ngấm ngầm giúp mình không biết là ai ?

Hoàng Hà tứ quỷ võ công hoàn toàn không phải tầm thường mà lại treo được họ lên

cây. Gã Tam đầu giao Hầu Thông Hải này như hung thần ác sát. sao lúc ấy lại

https://thuviensach.vn

không thấy bóng dáng đâu cả ? Các vị sư phụ nói đã hẹn với người ta thì dù nguy

hiểm to bằng trời cũng không thể không tới. Lần hẹn này mình đã tới còn y thì

không. vậy y không trách mình được.

***

Trên đường không có gì đáng nói. một hôm y tới Trung đô Bắc Kinh. Đây là

kinh thành nước Đại Kim. là nơi danh tháng phồn hoa đứng đầu thiên hạ lúc bấy

giờ. cho dù cựu kinh Biện Lương hay tân đô Lâm An nhà Tống cũng không bằng.

Quách Tĩnh lớn lên ở vùng sa mạc hoang vu. đời nào thấy quạ khí tượng như vậy ?

Chỉ thấy lầu hồng gác vẽ. cửa đỏ rèm thêu. xe lăn ngựa phóng huyên náo phi

thường. Quầy cao tiệm lớn. đều bày hàng hóa quý báu. trà đình tửu điếm. chỉ thấy

khách khứa giàu sang. đúng là màu sắc đầy ngõ. đàn sáo vang trời. ánh vàng chói

mắt. gấm lụa bay hương. khiến một thiếu niên trước nay chưa trải đời như y thấy

https://thuviensach.vn

hoa cả mắt. Những vật nhìn thấy. trong mười có đến chín không biết là món gì.

Y không dám vào các tửu quán sơn son thếp vàng rực rỡ mà chỉ chọn một quán

cơm nhỏ ăn cơm rồi thả bộ trên phố ngắm nhìn. Đi được nữa ngày. chợt nghe trước

mặt có tiếng người huyên náo. tiếng khen ngợi không ngớt vang lên. từ xa nhìn tới

thấy có một đám đông xúm xít. không biết là xem cái gì.

Y nảy lòng hiếu kỳ. chen vào đám đông nhìn ngó. chỉ thấy ở giữa có một bãi

đất trống lớn. dưới đất cắm một ngọn cờ nền trắng viền đỏ thêu bốn chữ lớn Tỷ võ

chiêu thân màu vàng. dưới cờ có hai người đang cước qua quyền lại đánh nhau.

một người là thiếu nữ áo đỏ. một người là hán tử to lớn. Quách Tĩnh thấy thiếu nữ

giơ tay nhấc chân đều có phép tắc. rõ ràng võ công không kém. còn đại hán kia võ

nghệ cũng bình thường. Đấu thêm vài chiêu. thiếu nữ áo đỏ cố ý để lộ sơ hở. thượng

bàn trống trải. đại hán kia cả mừng. song quyền ra chiêu Song giao xuất động vù vù

https://thuviensach.vn

đánh thẳng vào ngực đối phương. Thiếu nữ kia thân hình hơi nghiêng qua đã lập tức

tránh khỏi. tay trái quét ngang. bình một tiếng đánh trúng lưng đại hán. Đại hán kia

thu chân không kịp. ngã chúi đầu về phía trước. mặt mũi dính đầy bụi cát. lồm cồm

bò dậy. thẹn thùng xấu hổ lủi vào đám đông. Mọi người đứng xem nhao nhao khen

ngợi ầm ĩ.

Thiếu nữ kia vuốt vuốt lại mái tóc. lui về đứng dưới ngọn cờ. Quách Tĩnh thấy

nàng khoảng mười bảy mười tám tuổi. đứng như cây ngọc. tuy trên mặt có vẻ phong

trần nhưng mắt sáng răng trắng. dung mạo xinh đẹp. Lá cờ gấm bay phần phật trong

gió. khiến mặt cô gái lúc rõ lúc khuất. Bên trái ngọn cờ cắm một ngọn thương sắt.

bên phải có hai ngọn đoản kích.

Chỉ thấy thiếu nữ kia và một hán tử trung niên hạ giọng nói mấy câu. Hán tử

kia gật gật đầu. chắp tay vái người xem chung quanh bốn cái rồi lớn tiếng nói Tại

https://thuviensach.vn

hạ họ Mục tên Dịch. người Sơn Đông. đi ngang quý địa. một là không cầu danh. hai

là không vì lợi chỉ vì tiểu nữ đã đến tuổi cập kê vẫn chưa có người mai mối. Nó từng

có một lời thề là không mong chồng giàu sang. chỉ cần là hảo hán võ nghệ siêu

quần. vì vậy lớn mật tỷ võ chiêu thân. Phàm những người từ ba mươi tuổi trở xuống.

hiện chưa có vợ. có thể thắng được tiểu nữ một quyền nửa cước thì tại hạ sẽ lập tức

gả tiểu nữ cho y. Hai cha con tại hạ đi từ Nam lên Bắc. trải qua bảy lộ. chỉ vì các

bậc hào kiệt thành danh đều đã có vợ. mà các bậc thiếu niên anh hùng lại không

chịu hạ cố. nên thủy chung vẫn chưa tìm được lương duyên. Nói tới đó dừng lại

một lúc. ôm quyền nói Bắc Kinh là nơi ngọa hổ tàng long. ắt có nhiều cao nhân

hiệp sĩ. tại hạ hành sự hoang đường. xin các vị rộng lòng bỏ qua .

Quách Tĩnh thấy Mục Dịch lưng to vai rộng. thân thể rất cao lớn nhưng vai hơi

gù. tóc mai điểm bạc. mặt đầy nếp nhăn. thần sắc rất sầu khổ. mặc một bộ quần áo

https://thuviensach.vn

vải thô vá chằng chịt. còn cô gái lại ăn mặc rất đẹp đẽ.

Mục Dịch nói xong. chờ thêm một lúc. chỉ nghe đám người xôn xao bàn tán

cười nói. lại bình phẩm cô gái từ đầu tới chân nhưng không ai dám bước ra động

thủ. ngẩng đầu nhìn trời chỉ thấy mây xám hạ xuống. gió bấc nổi lên. bèn nói một

mình Xem ra chỉ lát nữa là có tuyết lớn. ? , hôm ấy sắc trời cũng thế này.... Rồi

quay người rút ngọn cờ lên. đang định cuốn lá cờ có bốn chữ Tỷ võ chiêu thân lại.

chợt hai phía đông tây trong đám đông đồng thời có tiếng kêu lớn Khoan đã rồi

có hai người nhất tề nhảy ra.

Mọi người đứng xem chung quanh nhìn thấy bất giác cười phá lên. Nguyên

người phía đông là một ông già to béo. râu quai nón đầy mặt. quá nửa đã hoa râm.

tuổi tác ít nhất cũng phải trên năm mươi. Người phía tây thật càng buồn cười chính

là một hòa thượng đầu trọc. Người béo mập nói với mọi người Cười cái gì ? Y tỷ

võ chiêu thân. ta còn chưa có vợ. chẳng lẽ không được tỷ võ à ?. Hòa thượng kia

https://thuviensach.vn

mặt mày rạng rỡ nói Lão công công. cho dù ngươi thắng thì một khuê nữ dung

mạo như hoa thế kia mà bắt nàng vừa lấy chồng đã phải làm quả phụ sao?. Người

béo mập tức giận nói bậy ngươi tới đây làm gì ?. Hòa thượng nói Được một người

vợ xinh đẹp như thế thì hòa thượng ta sẽ lập tức hoàn tục. Mọi người chung quanh

lại cười ầm.

Cô gái kia trên mặt lộ vẻ tức giận. mày liễu dựng ngược. cởi chiếc áo khoác

vừa khoác vào. định bước lên động thủ. Mục Dịch kéo tay con gái một cái. bảo

nàng tạm ẩn nhẫn đừng nóng nảy. rồi tiện tay lại cắm ngọn cờ xuống đất.

Bên kia hòa thượng và người béo mập tranh nhau muốn tỷ võ trước với cô gái.

mỗi bên một câu. đã cãi ầm lên tới mức không sao can được. bọn vô lại đứng cạnh

cười nói Thì hai ông anh cứ đánh nhau một trận trước xem ai thắng đã nào. Hòa

thượng nói Được lão công công. chúng ta đùa đùa một lúc. Nói xong vù một tiếng

vung quyền đánh ra. Người béo mập nghiêng đầu tránh qua. đánh lại một quyền.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh thấy hòa thượng sử dụng là Thiếu Lâm La Hán quyền. người béo

mập sử dụng Ngũ hành quyền. đều là công phu ngoại môn. Hòa thượng nhô lên hụp

xuống. thân thủ mau lẹ. Người béo mập thì quyền cước trầm hùng. đừng khinh y

lớn tuổi. chứ chiêu nào cũng oai mãnh . Đấu tới lúc hăng. hòa thượng nghiêng

người sấn vào. bình bình bình liên tiếp đánh trúng hông người béo mập ba quyền.

người béo mập hự liên tiếp ba tiếng. nhịn đau không tránh. tay phải vung cao như

một quả chùy lớn giáng thẳng xuống. đánh trúng đầu trọc của hòa thượng. Hòa

thượng đỡ không được. ngã ngồi xuống đất. thoáng ngẩn người rồi đột nhiên rút

giới đao trong tăng bào ra. chém vào bắp chân người béo mập.

Mọi người đứng xem chung quanh bật tiếng la lớn. Người béo mập nhảy qua

một bên. vươn tay rút ở lưng ra một ngọn thiết tiên. nguyên cả hai đều đã ngầm giắt

binh khí trong người. Trong chớp mắt đao tới roi qua. roi tới đao qua. đánh nhau

https://thuviensach.vn

đến lúc hăng máu. Mọi người đứng xem miệng khen hay nhưng chân không ngừng

lùi về phía sau. chỉ sợ binh khí không có mắt. lỡ làm mình bị thương.

Mục Dịch bước tới cạnh hai người. cao giọng nói Xin hai vị dừng tay. Đây là

nơi kinh sư. không thể vung đao động thương Hai người kia đánh tới lúc hăng

máu. đời nào đếm xỉa tới y ? Mục Dịch chợt nghiêng người sấn hào phóng chân đá

ngọn giới đao trên tay hòa thượng tung ra rồi tiện tay chụp luôn đầu ngọn thiết tiện

đẩy một cái kéo một cái. người béo mập giữ không được đành phải buông tay Mục

Dịch ném mạnh ngọn thiết tiên xuống đất Hòa thượng và người béo mập không

dám nói gì nhiều. đều nhặt võ khí của mình rồi lủi vào đám đông bỏ đi.

Mọi người đứng xem chung quanh cười ầm lên. chợt nghe tiếng nhạc ngựa

leng keng. mấy mươi tên đầy tớ khỏe mạnh hộ tống một thiếu niên công tử phi ngựa

tới. Vị công tử ấy thấy ngọn cờ Tỷ võ chiêu thân. đưa mắt nhìn qua cô gái cười khẽ

một tiếng. xuống ngựa bước vào đám đông. nhìn cô gái nói Tỷ võ chiêu thân có lẽ

https://thuviensach.vn

là vị cô nương này phải không ?. Cô gái đỏ mặt quay đầu đi không đáp.

Mục Dịch bước lên ôm quyền nói Tại hạ họ Mục. công tử gia có gì dạy bảo

?. Công tử kia nói Quy củ tỷ võ chiêu thân là thế nào ? Mục Dịch nói qua một

lượt. Công tử kia nói Vậy thì ta cũng thử xem. Quách Tĩnh thấy công tử này diện

mạo tuấn tú khoảng mười tám mười chín tuổi. mặc áo cẩm bào. phục sức vô cùng

hoa lệ. nghĩ thầm Vị công tử này với cô nương kia quả thật là một đôi. may mà

mới rồi hòa thượng và lão già béo mập kia võ công kém cỏi. nếu không thì... nếu

không thì....

Mục Dịch ôm quyền cười lấy lòng. nói Công tử gia nói đùa rồi. Công tử kia

nói Sao ngươi biết ?. Mục Dịch nói Cha con tiểu nhân là người giang hồ thảo

mãng. làm sao dám sánh với công tử ? Mà nói lại thì đây không phải là trò đánh

cuộc tầm thường. mà có quan hệ tới việc chung thân đại sự của tiểu nữ. xin công tử

gia tha lỗi cho. Công tử kia nhìn cô gái áo đỏ một cái. nói Các ngươi tỷ võ thiêu

https://thuviensach.vn

thân đã bao lâu rồi ?. Mục Dịch đáp Trải qua bảy lộ . đã hơn nửa năm rồi. Công

tử kia ngạc nhiên nói Chẳng lẽ vẫn không có ai đánh thắng được cô ta sao ?

Chuyện này thì ta không tin. Mục Dịch cười khẽ một tiếng. nói Nghĩ lại chắc

những người võ nghệ cao cường nếu không phải đã có vợ thì lại không thèm động

thủ với tiểu nữ.

Công tử kia kêu lên Lại đây. lại đây. lại đây ! Ta thử xem sao. rồi từ từ bước

vào bãi đất.

Mục Dịch thấy y nhân phẩm tú nhã. phong thái thanh sảng. nghĩ thầm Nếu

người này là thiếu niên con nhà bình thưởng thì cũng xứng đôi với con gái mình.

Nhưng y là công tử nhà giàu. đây lại là kinh sư Đại Kim. cha anh của y nếu không

phải là quan lớn trong triều thì cũng là kẻ có tiền có thế. Con gái mình nếu thắng y

thì khó tránh được hậu hoạn. còn nếu thua y thì chẳng lẽ mình lại có thể kết thông

gia với hạng người này sao ?. bèn nói Cha con tiểu nhân là kẻ quê mùa nơi sơn

dã. không dám giao đấu với công từ gia. Chúng ta tử biệt ở đây thôi.

https://thuviensach.vn

Công tử kia cười nói Đây chỉ là trau dồi võ nghệ. điểm tới là dừng. ngươi cứ

yên tâm. ta quyết không làm cô nương của ngươi đau là được rồi. rồi quay nhìn cô

gái cười nói Cô nương. chỉ chạm nhẹ vào ta một quyền cũng kể như ngươi thắng.

có được không ?. Cô gái nói Tỷ võ ra chiêu. thắng bại tự có công bằng. Trong

đám đông lập tức có người kêu lên Động thủ mau đi. Đánh sớm thì kết thân sớm.

có con bế sớm !. mọi người đều cười ầm ĩ. Cô gái cau mày xấu hổ không nói gì.

cởi áo khoác ra. nhìn công tử khẽ chúc một câu vạn phúc. Công tử đáp lễ. cười nói

Cô nương. xin mời. Mục Dịch tự nhủ Vị công tử gia này được nuông chiều quen

thói. chẳng lẽ lại biết võ công thật sao ? Phải đánh đuổi y đi thật mau. rồi chúng ta

sẽ ra thành. khỏi sinh chuyện rắc rối bèn nói Vậy xin công tử cởi bỏ áo dài ra.

Công tứ kia cười khẽ nói Không cần đâu.

Mọi người đứng xem chung quanh đã thấy võ nghệ của cô gái kia. nghĩ thầm

https://thuviensach.vn

ngươi khoác lác như thế lát nữa sẽ phải nếm mùi đau khổ. cũng có người nói Cha

con họ Mục là người đi lại trên giang hồ. làm sao dám đắc tội với vương tôn công từ

? Nhất định phải nhường nhịn y. không để y mất thể diện. Lại có người thì thào

Ngươi tưởng họ tỷ võ chiêu thân thật à ? Họ là nhờ có con gái xinh đẹp. lại biết võ

nghệ. hai cha con lấy đó để lừa lấy tiền bạc thôi. vị công tử gia này sắp tới nhất định

sẽ tốn tiền rồi.

Cô gái kia nói Công tử. xin mời. Công tử kia phất nhẹ tay áo. thân hình xoay

qua bên trái . ống tay áo bên phải đột nhiên từ phía sau phất vào mặt cô gái. Cô gái

thấy y xuất thủ bất phàm. thoáng hoảng sợ. cúi người luồn lên phía trước. đã lướt

qua dưới tay áo y. Nào ngờ công tứ kia chiêu số rất mau lẹ. nàng vừa tránh thoát

qua dưới tay áo. ống tay áo bên trái y đã phất ra một luồng kình phong đánh vào

giữa mặt. đòn này khiến nàng trước mặt trên đầu đều có tay áo. hai tay áo giáp kích

https://thuviensach.vn

rất khó tránh khỏi. Cô gái điểm chân phải một cái. thân hình như tên rời cung vọt

lại phía sau biến chiêu cứu nguy. thân thủ rất mau lẹ Công tử kêu lên một tiếng

Giỏi !. bước thẳng vào ra chiêu. không chờ hai chân nàng chạm đất đã tiếp tục

vung tay áo phất tới. Cô gái đang trên không nghiêng người một cái. cước trái

phóng ra đá thẳng vào sống mũi đối phương. đó là lối lấy công làm thủ. công từ kia

chỉ còn các tránh qua bên phải. hai người đồng thời rơi xuống đất. Công tứ kia đánh

ra ba chiêu mau lẹ phi thường. mà cô gái kia ra ba chiêu tránh né cũng mười phần

linh hoạt. người nào cũng ngấm ngầm khâm phục đối phương. đưa mắt nhìn nhau

một cái. Cô gái chợt đỏ mặt. vung tay ra chiêu. Hai người đấu tới lúc mau lẹ. chỉ

thấy công tử đi khắp bãi đất. cẩm bào trên người rực rỡ óng ánh. cô gái tiến lui né

tránh. áo quần màu đỏ phơ phất như một đám mây hồng.

Quách Tĩnh đứng cạnh càng nhìn càng ngạc nhiên. nghĩ thầm hai người này

https://thuviensach.vn

tuổi tác cũng xấp xỉ như mình mà đều cùng luyện được một thân võ nghệ như thế

quả thật rất khó. lại nghĩ hai người bọn họ tuổi tác tướng mạo đều xứng đôi với

nhau. nếu có thể kết làm vợ chồng thì câu chuyện tỷ võ chiêu thân này sẽ trở nên rất

thú vị.

Y há hốc miệng. đang cao hứng khen ngợi. chợt thấy tay áo dài của công tử bị

cô gái chụp trúng. soạt một tiếng giật đứt một nửa. Cô gái nhảy lui ra một bên. ném

mảnh tay áo lên không.

Mục Dịch kêu lên Công tử gia. chúng tôi đắc tội rồi. rồi quay nhìn cô gái nói

Đi về thôi !.

Công tử kia sa sầm mặt. quát Còn chưa phân thắng bại mà !. Hai tay nắm lấy

vạt áo phanh ra một cái cúc áo bằng ngọc trên áo bắn tung tóe. Một tên đầy tớ bước

vào cởi giúp trường bào cho y. một tên khác bước lên nhặt cúc áo. Chỉ thấy công tử

kia bên trong mặc một tấm áo đoạn màu hồ lục. ngang lưng giắt một chiếc khăn lau

https://thuviensach.vn

mồ hôi màu thông lục. quả đúng là mặt đẹp như ngọc. môi đỏ như son.

Y chưởng trái vung ra phía trước chém gió một nhát. lần này thì bộc lộ công

phu thật sự. một luồng kình phong mãnh liệt quét tà áo của cô gái bay lên. Lần này

thì Quách Tĩnh. Mục Dịch và cô gái nọ đều hoảng sợ. nghĩ thầm Thật không ngờ

một người tướng mạo tuấn tú thế này mà công phu lại ghê gớm như vậy !.

Lúc ấy công tử kia đã không nhường nhịn nữa. chưởng phong vù vù. đánh tới

lúc hăng. cô gái không làm sao sấn vào cách y ba thước.

Quách Tĩnh nghĩ thầm Vị công tử này công phu cao cường. cô nương kia

không phải là địch thủ. việc hôn nhân này ắt xong. mừng thầm cho đôi bên. Lại

nghĩ sáu vị sư phụ thường nói cao thủ võ học ở Trung nguyên rất nhiều. quả thật

không sai. Vị công tử gia này chưởng pháp kỳ diệu biến hóa linh xảo. nếu động thủ

với mình thì có quá nửa là mình không chống nổi y.

Mục Dịch cũng đã sớm nhìn ra thế thắng bại của đôi bên. kêu lên Niệm nhi.

không cần tỷ thí nữa. công tử gia hơn con nhiều lắm. Nghĩ thầm Thiếu niên này

https://thuviensach.vn

võ công cao cường. dường như không chỉ là bọn đệ tử khố gấm chỉ biết cờ bạc trai

gái. để hỏi rõ gia thế của y xem. chỉ cần không phải là con quan lại nước Kim thì

con gái mình cũng có chỗ nương nhờ suốt đời. bèn luôn miệng kêu lớn. bảo hai

người dừng tay.

Hai người đang đấu tới lúc quyết liệt. nhất thời làm sao dừng tay được ? Công

tử kia nghĩ thầm Bây giờ mà ta muốn đả thương ngươi thì dễ như trở bàn tay. chỉ là

có chỗ không nên. Đột nhiên chưởng biến thành trào móc lên đã nắm được cổ tay

trái cô gái. cô gái sau cơn hoảng sợ lập tức giật mạnh ra. Công tử kia thuận thế đẩy

nhẹ một cái. cô gái chân đứng không vững. đã sắp ngã lăn ra đất. công tử kia tay

trái choàng qua đã ôm nàng vào lòng. Mọi người đứng xem chung quanh lại hò reo

khen ngợi. chỉ nghe tiếng ầm ầm vang thành một tràng.

Cô gái xấu hổ mặt mũi đỏ bừng. hạ giọng năn nỉ Buông ta ra mau đi ! Công

tử kia cười nói Ngươi gọi ta một tiếng thân ca ca. ta sẽ buông ngươi ra. Cô gái

https://thuviensach.vn

giận y khinh bạc. dùng sức giẫy một cái. nhưng bị y ôm chặt. làm sao giẫy ra được?

Mục Dịch bước lên nói Công tử thắng rồi. xin buông tiểu nữ ra đi !. Công tử

kia hô hô cười lớn. vẫn không chịu buông.

Cô gái nóng ruột. phi chân đá vào huyệt Thái dương của y. buộc y không thể

không buông tay ra. Công tử kia buông tay phải ra. giơ tay gạt một cái. cổ tay móc

lại đã nắm được chân phải của nàng. công phu cầm nã của y quả thật đã sử dụng

như ý. bắt tay là nắm được tay. bắt chân là nắm được chân. Cô gái càng nóng ruột.

cố sức giật chân lại. chiếc hài thêu hoa hồng trên bàn chân tuột ra. nhưng rốt lại

cũng đã giằng ra được khỏi vòng tay của y. ngồi phếch dưới đất. xấu hổ cúi đầu sờ

sờ chiếc tất trắng. Công tử kia cười hì hì. đưa chiếc hài lên mũi làm ra vẻ ngửi ngửi.

Bọn vô lại bên ngoài lẽ nào lại không thừa cơ pha trò. đồng thanh kêu lên Thơm

quá !.

Mục Dịch cười nói Tôn tính đại danh của ngươi là gì ? Công từ cười nói

https://thuviensach.vn

Không cần nói đâu !. rồi quay lại khoác cẩm bào lên. nhìn cô gái áo đỏ một cái

nhét chiếc hài thêu vào bọc. Đúng lúc ấy một trận gió mạnh thổi lên. trên không lác

đác có mấy bông tuyết rơi xuống. đám người nhàn rỗi chung quanh có nhiều kẻ kêu

lên Tuyết rơi rồi. tuyết rơi rồi ! .

Mục Dịch nói Chúng tôi ngụ ở khách sạn Cao Thăng. trên phố lớn phía tây

thành. mời về đó nói chuyện. Công tử kia nói Nói chuyện gì ? Tuyết rơi rồi. Ta

phải về nhà đây. Mục Dịch ngạc nhiên biến sắc nói Ngươi đã thắng được tiểu nữ.

ta đã nói trước. tự nhiên sẽ gả con gái cho ngươi. Đây là việc chung thân đại sự. há

lại có thể qua loa cho xong ?. Công tử kia hô hô cười rộ. nói Bọn ta chỉ là đùa

chơi bằng quyền cước. kể ra cũng hay. Còn chiêu thân à. ha ha. xin cám ơn!.

Mục Dịch tức xanh mặt. nhất thời không nói nên lời. chỉ vào y nói Ngươi...

ngươi....

Một tên tùy tùng của công tử cười nhạt nói Công tử gia của bọn ta là hạng

https://thuviensach.vn

người nào. lại đi thông gia với hạng người giang hồ hèn hạ các ngươi à ? Ngươi nằm

mơ giữa ban ngày rồi đấy !. Mục Dịch giận quá vung tay tát một cái. lực đạo rất

mạnh. tên tùy tùng ấy lập tức ngất đi luôn. Công tử kia cũng không cãi cọ với y sai

người đỡ tên tùy tùng ấy rồi lên ngựa. Mục Dịch tức giận nói Ngươi định đùa giỡn

với bọn ta một chút phải không ?. Công tử kia cũng không đáp chân trái đã đạp lên

bàn đạp.

Mục Dịch tay trái lật một cái. nắm cánh tay trái của y quát Được. con gái ta

cũng không thể gả cho kẻ tiểu nhân khinh bạc như ngươi. trả chiếc hài đây !. Công

tử kia cười nói Đó là cô ta tình nguyện tặng ta. có liên can gì tới ngươi ? Chiêu

thân thì không cần. nhưng chiếc hài này thì không thể không cần. Tay trái vung

một vòng tròn nhỏ. vừa hơi vận kình đã hất tay Mục Dịch ra. Mục Dịch tức giận

toàn thân phát run. quát Ta liều mạng với ngươi !. rồi nhảy vọt lên tung người về

https://thuviensach.vn

phía trước. hai tay ra chiêu Chung cổ tề minh đánh vào huyệt Thái dương hai bên

trán địch nhân. Công tứ kia ngửa người tránh khỏi. chân trái đặt trên bàn đạp ngựa

nhấc lên. phi thân vọt vào bãi đất trống cười nói Nếu ta đánh bại lão già nhà ngươi.

thì ngươi không được ép ta làm con rể nữa nhé !.

Người xem chung quanh phần đông đều tức giận gã công tử này khinh bạc vô

hạnh. cậy thế khinh người. ngoài vài tên vô lại hô hô cười lớn. số còn lại đều nén

giận không nói gì.

Mục Dịch không nói. vặn lưng một cái ra chiêu Hải yến lược ba. thân hình vọt

lên lao nhanh về phía công tử. Công tứ kia biết y giận lắm. lúc ấy không dám coi

thường. nép người qua một bên. chưởng trái ra chiêu Độc xà tầm huyệt thủ đâm vào

bụng dưới y. Mục Dịch né qua bên phải. chưởng phải mau lẹ đánh vào huyệt Kiên

tĩnh của đối phương. Công tử kia vai trái hơi trầm xuống tránh qua phát chỉ. không

https://thuviensach.vn

chờ chưởng trái rút về. chưởng phải đã từ dưới chưởng trái đánh mau ra một chiêu

Thâu vân hoán nhật. cánh tay trái bên trên che mất tầm nhìn của đối phương.

chưởng này xuất kỳ bất ý. vô cùng hiểm độc. Mục Dịch tay trái trầm xuống một cái.

khuỷu tay đã đánh xuống chưởng của y. tay phải quét ngang ra một quyền. đợi y cúi

đầu tránh. đột nhiên hai tay chắp lại một chiêu Vi Đà hiến chữ đánh vào cằm y.

Công tử kia lúc ấy bất kể biến chiêu thế nào đều không khỏi bị trúng của y

một chưởng. chợt nảy ý độc ác hai tay đưa mau lên nhanh như chớp. mười ngón tay

chia ra chụp lên hai mu bàn tay của Mục Dịch. kế nhảy ra phía sau. đầu mười ngón

tay đã nhuộm màu đỏ.

Những người đứng xem chung quanh đều bật tiếng la hoảng. chỉ thấy Mục

Dịch mu bàn tay máu chảy ròng ròng. Cô gái vừa giận vừa sợ. vội bước lên đỡ cha.

xé vạt áo cha băng bó cho y. Mục Dịch đẩy con gái một cái. nói Tránh ra. hôm nay

không liều mạng với y không xong.

https://thuviensach.vn

Cô gái kia mặt hoa ảm đạm. nhìn chằm chằm vào công tử kia. đột nhiên rút

trong bọc ra một ngọn chuỳ thủ đâm vào ngực mình. Mục Dịch cả kinh. bất kể

mình sẽ bị thương. đưa tay chặn lại. cô gái thu thế không kịp. nhát kiếm ấy đâm

trúng bàn tay của cha.

Quách Tĩnh đứng xem nhìn thấy chuyện bất bình như thế đời nào nhịn được

nữa ? Thấy công tử kia chùi máu trên mười ngón tay vào áo. lại định lên ngựa. lúc

ấy hai tay rung lên. nhè nhẹ đẩy những người phía trước ra bước vào bãi đất. kêu lên

Này. ngươi làm thế là không đúng rồi! .

Công tử kia thoáng ngẩn người rồi cười nói Vậy làm sao mới đúng ?. Đám

thủ hạ tùy tùng thấy Quách Tĩnh ăn mặc quê mùa. nói giọng phương Nam. lại nghe

công tử nhại giọng y để pha trò. đều buông tiếng cười rộ .

Quách Tĩnh ngơ ngác. cũng không biết họ cười gì nghiêm mặt nói Ngươi phải

cưới vị cô nương này mới đúng .

Công tử kia nghiêng nghiêng đầu. cười sằng sặc nói Tại sao ta phải cưới chứ

https://thuviensach.vn

? Quách Tĩnh nói Nếu ngươi không muốn cưới nàng sao lại bước vào tỷ võ ? Trên

lá cờ của nàng ghi rất rõ bốn chữ Tỷ võ chiêu thân mà. Công tử kia sa sầm mặt. nói

Thằng tiểu tử nhà ngươi dây vào chuyện không phải của mình. là muốn gì ?.

Quách Tĩnh nói Vị cô nương này dung mạo đã xinh đẹp. võ nghệ lại cao cường.

sao ngươi không muốn? Ngươi không thấy nàng tức giận tới mức vung đao muốn tự

tử sao ?. Công tử kia nói Nói chuyện với thằng tiểu tử ngốc nhà ngươi chỉ phí lời.

rồi quay người định bỏ đi. Quách Tĩnh vươn tay cản. nói ồ. sao lại muốn bỏ đi ?.

Công tử kia nói Cái gì ?. Quách Tĩnh nói Ta đã chẳng khuyên ngươi cưới vị cô

nương này rồi sao ?. Công tử kia cười gằn một tiếng. rảo chân bước đi.

Mục Dịch thấy Quách Tĩnh khảng khái trượng nghĩa. biết y là một thiếu niên

nóng nảy thẳng thắn. nhưng nghe y trò chuyện với công tử thì rõ ràng tâm địa thuần

phác. hoàn toàn không hiểu việc đời. lúc ấy bèn bước tới bên cạnh nói với y Tiểu

https://thuviensach.vn

huynh đệ. đừng đếm xỉa gì tới y. chỉ cần ta còn một hơi thở thì mối thù này không

thể không trả. rồi cao giọng quát Này. người để lại tên họ xem sao !.

Công tử kia cười nói Ta đã nói không thể gọi ngươi là cha vợ. ngươi còn hỏi

tên ta làm gì ? Quách Tĩnh cả giận vọt người nhảy qua quát Vậy thì ngươi trả lại

hài cho vị cô nương kia. Công tử nổi giận nói Có liên can gì tới ngươi ? Ngươi

ưng ý vị cô nương này rồi phải không ?. Quách Tĩnh lắc đầu nói Không phải ! Rốt

lại ngươi có chịu trả không? Công tử đột nhiên vung tay trái ra tát mạnh vào mặt

Quách Tĩnh một cái. Quách Tĩnh cả giận. thi triển phép Giảo nã trong Cầm nã thủ.

tay trái ngửa lên trên xoay ra bên phải. tay phải úp xuống dưới xoay ra bên trái. hai

tay giao nhau chụp xuống. Vừa chụp được một cái cũng đồng thời giữ cứng huyệt

Mạch môn trên hai cổ tay công tử.

Công tử kia vừa sợ vừa giận. giật một cái không giằng ra được. quát lên

Ngươi muốn chết à ? phi chân phải đá thẳng vào âm nang Quách Tĩnh. Quách

https://thuviensach.vn

Tĩnh hai tay gạt mạnh. ném y trở vào bãi đất.

Công tử kia công phu khinh công rất cao cường. đã thấy y bị ném đầu vai chúc

xuống đất. nào ngờ sắp chạm đất thì chân phải đạp mạnh xuống đất một cái đã đứng

bật dậy. Y vội cởi chiếc cẩm bào ra quát Thằng tiểu tử thối tha nhà ngươi chán

sống rồi phải không ? Có giỏi thì lại đây so tài với công tử gia.

Quách Tĩnh lắc đầu nói Tại sao ta phải đánh nhau với ngươi ? Ngươi đã

không chịu cưới cô ta thì cứ trả lại chiếc hài thôi.

Mọi người đứng xem chung quanh nghĩ rằng Quách Tĩnh bước ra can thiệp

chuyện bất bình. đều muốn nhìn thấy công phu của y. không ngờ y chợt lâm trận rút

lui. mấy tên vô lại nhao nhao kêu lên Chỉ nói mà không đánh thì đâu phải là hảo

hán ?.

Công tử kia mới rồi bị Quách Tĩnh nắm cứng hai tay ném ra một cái. biết y võ

công không kém. nội lực thâm hậu. trong lòng cũng có ba phần úy kỵ. thấy y không

muốn động thủ rất hợp ý mình. nhưng bị y đòi trả lại chiếc hài thêu. trước chỗ hàng

https://thuviensach.vn

bao nhiêu con mắt nhìn chằm chằm như thế này thì làm sao chịu được ? Lúc ấy liền

vắt chiếc áo cẩm bào lên vai. cười gằn quay đi. Quách Tĩnh đưa tay trái ra nắm

chiếc cẩm bào của y kêu lên Tại sao lại bỏ đi?.

Công tử kia chợt thi triển mưu kế. cánh tay đẩy ra một cái. chiếc cẩm bào bay

lên chụp vào đầu Quách Tĩnh. kế đó song chưởng cùng vung ra đánh mạnh vào

sườn y.

Quách Tĩnh đột nhiên thấy trước mặt tối đen. đồng thời ngực bị một luồng

kình phong đánh tới. vội hóp bụng lại nhưng đã không kịp. chát chát hai tiếng. ngực

đã bị trúng hai chưởng. Máy là y từng theo Đan Dương tử Mã Ngọc tu tập nội công

chính tông của huyền môn hai năm. hai chưởng ấy tuy đánh vào ngực y đau thấu

xương nhưng cũng không làm y bị thương được đang lúc nguy cấp ấy hai chân vung

lên theo Uyên ương liên hoàn cước liên tiếp đá ra. trong chớp mắt đá ra chín cước.

Đó là tuyệt học bình sinh của Mã vương thần Hàn Bảo Câu. dưới chân từng đá ngã

https://thuviensach.vn

vô số hảo hán Nam Bắc. Quách Tĩnh tuy chưa học được tới chỗ tinh túy trong cước

pháp của Tam sư phụ. trên đầu lại bị chiếc áo cẩm bào chụp xuống không nhìn thấy

gì. chỉ là phi cước đá bừa ra. nhưng công tử kia cũng bị y đá tới mức tay chân luống

cuống. liên tiếp tránh được bảy cước đầu nhưng hai cước cuối cùng lại không thể

tránh được. huỵch huỵch hai tiếng. đùi phải đùi trái đều bị đá trúng.

Hai người đồng thời nhảy vế phía sau. Quách Tĩnh vội giật tấm áo cẩm bào

chụp trên đầu xuống. bất giác vừa sợ vừa giận. nghĩ thầm đầu tiên đã nói rõ là tỷ võ

chiêu thân. công tử này tỷ võ đã thắng lại không kể gì tín nghĩa. không muốn lấy cô

nương kia mà mình nói đạo lý với y. y lại đánh mình trước. mà còn hạ độc thủ. nếu

mình không luyện qua nội công. bị trúng hai chường này há chẳng phải là gãy

xương nát gân. nội tạng bị thương sao ? Y tính tình chất phác. từ nhỏ ăn ở với

những người thô mãng thành thật nên hoàn toàn không biết gì về lòng người gian ác

https://thuviensach.vn

Tuy mấy năm nay bọn Chu Thông. Toàn Kim Phát đã nói cho y nghe không ít về

những chuyện tàn ác gian trá trên giang hồ nhưng y chỉ coi như chuyện cổ tích.

nghe qua là xong. đã không phải là kinh nghiệm của bản thân thì khó mà in sâu vào

óc. Lúc ấy sau lúc căm giận. lại hoang mang không hiểu. đúng là không tin trên thế

gian lại có những chuyện như vậy.

Công tử kia bị trúng hai cước chợt đùng đùng nổi giận. thân hình chớp lên. đột

nhiên đã sấn vào cạnh Quách Tĩnh. chưởng trái ra chiêu Tà quải đơn tiên. vù một

tiếng đập xuống đỉnh đầu y. Quách Tĩnh giơ tay gạt. hai tay chạm nhau. chỉ thấy

trước ngực đau buốt. trong lòng cả kinh. bị công tử kia liên tiếp tấn công mấy chiêu.

móc chân một cái. ngã ngửa ra đất Đám tùy tùng của công tử đều cười rộ lên. Công

tử kia phủi phủi bụi đất trên đùi. cười nhạt nói Bằng vào công phu mèo què ấy mà

muốn can thiệp chuyện bất bình à ? Về nhà bảo sư nương của ngươi dạy thêm hai

https://thuviensach.vn

mươi năm nữa đi !.

Quách Tĩnh không nói tiếng nào. hít sâu một hơi. vận khí mấy vòng trong

ngực. lập tức thấy bớt đau. nói Ta không có sư nương ?. Công tử kia hô hô cười

lớn. nói Vậy thì bảo sư phụ ngươi mau cưới một người đi ?. Quách Tĩnh đang

định nói Ta có sáu vị sư phụ. trong đó một người là phụ nữ nhưng thấy công tử

kia đang định đi ra khỏi bãi đất. không kịp nói câu ấy vội sấn lên gọi Xem quyền

đây !. tay quyền từ hông đánh lên nhắm vào gáy y. Công tử kia cúi đầu tránh qua.

Quách Tĩnh quyền tay trái móc lại đánh vào mặt y. Công tử kia đưa tay gạt ra. hai

người hai tay chạm nhau. ai cũng vận nội kình hất ra ngoài. Quách Tĩnh công lực

mạnh hơn. công tử kia võ công cao hơn. nhất thời giằng co bất phân thắng bại.

Quách Tĩnh hít mạnh một hơi. đang định tăng thêm kình lực lên cánh tay. chợt

thấy cánh tay đối phương đột nhiên rút lại. kình lực trên tay đè vào khoảng không.

https://thuviensach.vn

thân hình không tự chủ được nhào lên phía trước. vội lấy thế đứng vững lại thì

chưởng của địch nhân đã đánh tới hậu tâm. Quách Tĩnh vội vung chưởng lại đón đỡ.

nhưng y đang bị động. đối phương lại chủ động. công tử kia quát Cút đi ?. chưởng

lực xô ra. Quách Tĩnh vừa giao quyền lại ngã xuống. lần này là ngã sấp. Y khuỷu

tay trái vừa chạm đất. thân hình đã bật lên. xoay nửa vòng trên không. chân trái

quét ngang ra đá vào giữa ngực công tử kia.

Những người đứng xem chung quanh thấy y biến chiêu mau lẹ như thế. gần

như chuyển bại thành thắng. những người hơi biết võ nghệ đều cất tiếng khen ngợi.

Công tử kia nép người qua bên trái. song chưởng hư hư thực thực. một chưởng

để quấy rối. một chưởng để tấn công. Lúc ấy Quách Tĩnh bèn thi triển Phân cân

thác cốt thủ. hai tay bay múa. chụp gân bẻ khớp. chiêu nào cũng không rời các

huyệt đạo khớp xương của đối phương. Công tử kia thấy đòn tới của y lợi hại.

https://thuviensach.vn

chưởng pháp đột nhiên biến hóa. cũng thi triển Phân cân thác cốt thủ. Nhưng công

phu này của Quách Tĩnh là do Diệu thủ thư sinh Chu Thông tự sáng tạo. khác hẳn

với của các danh sư ở Trung nguyên. Hai người quyền lộ rất giống nhau nhưng thủ

pháp chiêu thức thì khác hẳn. đánh được vài chiêu. một người chĩa hai ngón tay

phóng vào huyệt Dưỡng lão sau cổ tay đối phương. người kia lật tay móc lại kéo ra.

chụp vào khớp ngón tay địch nhân. Đôi bên đều úy kỵ nhau. đều không dám ra đòn

thật sự. vừa phát đã thu. cứ thế qua ba bốn mươi chiêu lại càng bất phân thắng bại.

Tuyết bay lả tả. trên đầu trên vai mọi người đều đã phủ một lớp tuyết mỏng.

Công tử kia đánh lâu không thắng. chợt để lộ một chỗ sơ hở. để trống trước

ngực. Quách Tĩnh thừa cơ sấn vào ngón tay điểm mau tới huyệt Cưu vĩ trên ngực

đối phương. chợt động tâm niệm Mình và y không hề có oán thù. không thể ra tay

quá nặng ?. ngón tay hơi nghiêng đi. phóng chệch qua bên cạnh. Nào ngờ tay phải

https://thuviensach.vn

của công tử kia đột nhiên xuyên ra. đẩy hai tay của Quách Tĩnh ra ngoài. quyền trái

bùng bùng hai phát đập vào giữa lưng y. Quách Tĩnh vội co người lùi lại phía sau.

phát chưởng cũng đánh tới lưng công tử kia. Công tử kia đã sớm nghĩ tới chiêu ấy.

tay phải móc lại xoay vòng giữ cứng cổ tay y. dùng chiêu Thuận thủ khiên dương

kéo mạnh ra ngoài. chân phải đạp vào ống chân phải Quách Tĩnh. mượn lực đẩy

lực. Quách Tĩnh lập tức không đứng vững. huỵch một tràng ngã vật xuống đất.

Mục Dịch hai tay nhờ con gái băng bó vết thương. đứng dưới ngọn cờ xem hai

người giao đấu. thất Quách Tĩnh ngã liên tiếp ba lần. rõ ràng không phải là đối thủ

của công tử kia. vội bước tới đỡ y lén. nói Lão đệ chúng ta đi thôi. không cần phải

đôi co với bọn khốn này.

Quách Tĩnh ngã một cái vừa rồi đầu váng mắt hoa. trán đập xuống đất đau

quá. lửa giận bùng lên. giằng ra khỏi tay Mục Dịch. sấn tới liên tiếp vung quyền

phát chưởng. hung dữ sấn vào đánh công tử kia.

https://thuviensach.vn

Công tử kia quả thật không ngờ y thua không chịu bỏ chạy mà lại càng đấu

càng dũng mãnh. nhảy ra ba bước kêu lên Ngươi còn chưa chịu thua à ?. Quách

Tĩnh không đáp. cứ sấn vào đánh đá. công tử kia nói Ngươi mà còn lằng nhằng thì

đừng trách ta ra sát thủ !. Quách Tĩnh nói Được ? Ngươi không trả chiếc hài lại

thì chuyện giữa chúng ta vĩnh viễn không xong đâu. Công tử kia cười nói Cô

nương kia không phải là em gái ngươi. sao ngươi cứ liều chết bắt ta phải làm em rể

?. Câu ấy là lời mắng người ở vùng Bắc Kinh. bọn vô lại đứng ngoài nghe thế đều

cười ầm lên. Quách Tĩnh thì không hiểu gì cả. nói Ta không quen cô ta. cô ta vốn

không phải là em gái ta. Công tử kia vừa tức giận vừa buồn cười. mắng Thằng tiểu

tử ngu ngốc. xem quyền đây ?. hai người lại giao quyền. lui tới qua lại tiếp tục

đánh nhau.

Lần này Quách Tĩnh đã đề phòng. công tử kia liên tiếp bày quỷ kế. nhưng

Quách Tĩnh hoàn toàn không mắc lừa. Nói tới võ công thì công tử kia quả thật hơn

https://thuviensach.vn

y một bậc. nhưng Quách Tĩnh liều mạng dùng toàn lực. ra sức đánh nhau. bất kể bị

trúng thêm quyền chưởng vẫn sấn vào không chịu lui. Y lúc nhỏ chưa học võ công

đánh nhau với đám trẻ con bọn Đô Sử cũng đã như thế. Lúc ấy võ nghệ tuy đã cao.

nhưng lối đánh nhau vẫn theo tính nết trời cho. không khác gì lúc nhỏ. lăn xả vào

đánh. vứt bốn chữ Đánh thua thì chạy mà Tứ sư phụ dạy lên tận mây xanh. Trong

lòng y nãy giờ chỉ còn sáu chừ Đánh không lại thì đánh nữa. chỉ là không tự biết

mà thôi.

Lúc ấy những người nhàn rỗi nghe la thét kéo tới đứng xem chung quanh càng

lúc càng đông. quảng trường đã đông nghịt chật cứng. Gió tuyết càng lớn. nhưng

mọi người thích xem nhiệt náo. không ai bỏ về.

Mục Dịch nhiều năm qua lại giang hồ. biết việc này nhất định sẽ làm kinh

động quan phủ. gây ra chuyện lớn. nhưng người ta trượng nghĩa ra tay can thiệp

chuyện bất bình. mình há lại có thể bỏ đi cho xong chuyện. đứng bên cạnh nhìn

https://thuviensach.vn

trong lòng mười phần lo lắng. vô ý đưa mắt nhìn vào đám đông một cái chợt thấy

rất nhiều trong những người đứng xem là nhân vật võ lâm. hào khách giang hồ.

người ngưng thần quan sát. kẻ hạ giọng bàn bạc. Mới rồi vì y tập trung tinh thần

nhìn hai người trẻ tuổi đánh nhau nên cũng không biết họ tới lúc nào.

Mục Dịch từ từ di động bước chân. mon men tới gần chỗ đám tùy tùng của

công tứ kia tụ tập. nghiêng tai liếc mắt. chỉ thấy trong đó có ba người tướng mạo kỳ

lạ. Một người thân khoác cà sa màu đỏ. đầu đội tăng quan sáng ngời. là một nhà sư

Tây Tạng. y rất to lớn. cao hơn hẳn mọi người nửa cái đầu. Một người vóc dáng

trung bình. đầu đầy tóc bạc nhưng sắc mặt hồng hào không hề có một vết nhăn như

trẻ con. đúng là đồng nhan bạch phát. thần thái tươi tắn. mặc một chiếc trường bào

vải thô. ăn mặc không ra người xuất gia. không ra người tục gia. Người thứ ba thân

hình ngũ đoản. mắt đầy tia máu đỏ. nhưng ánh mắt sáng quắc như điện. ria mép

lởm chởm.

https://thuviensach.vn

Mục Dịch nhìn thấy thầm kinh ngạc. chỉ nghe một tên tùy tùng nói Thượng

nhân. lão nhân gia người ra tay đánh đuổi gã tiểu tử kia cho rồi. chứ nhùng nhằng

thêm lúc nữa. nếu tiểu vương gia lỡ tay bị thương thì bọn tùy tùng người dưới chúng

tôi không sống được đâu. Mục Dịch cả sợ. nghĩ thầm Té ra gã thiếu niên vô lại

này là tiểu vương gia. đánh nhau thêm lúc nữa. có thể gây ra đại họa. Xem ra những

người này đều là hảo thủ trong vương phủ. chắc bọn tùy tùng sợ gây ra chuyện nên

về mời tới giúp đỡ. Chỉ thấy nhà sư Tây Tạng kia mỉm cười. cũng không trả lời.

ông già tóc bạc cười nói Linh Trí thượng nhân là đại cao thủ trong Mật tông ở Tây

Tạng. nếu động thủ với loại tiểu từ này thì còn gì là thân phận. Rồi quay đầu cười

nói với tên tùy tùng kia Nhiều lắm là ngươi bị vương gia đánh gãy chân chứ làm

sao mất mạng được ?. Hán từ thấp nhỏ nói Tiểu vương gia công phu cao hơn

thằng tiểu tử kia. sợ cái gì ?. Y thân thể thấp nhỏ nhưng tiếng nói vang rền như

https://thuviensach.vn

chuông. Mọi người bên cạnh giật nảy mình. ai cũng quay lại nhìn y. bị y đưa ánh

mắt sáng quắc trừng mắt một cái lại đều vội vàng quay đấu đi. không dám nhìn nữa.

Ông già tóc bạc cười nói Tiểu vương gia học được một thân công phu như thế

mà không bộc lộ trước mặt mọi người há lại không uổng phí bấy nhiêu năm rèn

luyện sao ? Mà nếu có ai xông vào giúp đỡ. y nhất định cũng sẽ không thích. Hán

tử thấp nhỏ nói Lương công. ngươi nói chưởng pháp của tiểu vương gia là công

phu của môn phái nào?. lần này thì y hạ giọng thì thào. Ông già tóc bạc cười khà

khà nói Bành lão đệ. ngươi muốn khảo xét lão ca ngươi chứ gì ? Chưởng pháp của

tiểu vương gia bay lượn linh động. hư thực biến hóa. quả thật rất không dễ. Nếu lão

ca của ngươi không nhìn lầm thì ắt y đã học công phu với đạo sĩ phái Toàn Chân.

Mục Dịch trong lòng hoảng sợ Gã thiếu niên hạ lưu này là người phái Toàn Chân à

?.

https://thuviensach.vn

Hán tử thấp nhỏ nói Nhãn lực của Lương công hay lắm. Trước nay ngươi ở

núi Trường Bạch tu tiên luyện thuốc. nghe nói rất ít khi tới Trung nguyên. mà với

gia số võ học của các môn phái ở Trung nguyên lại có thể vừa nhìn là biết ngay.

huynh đệ vô cùng khâm phục. Ông già tóc bạc mỉm cười nói Bành lão đệ nói đùa

rồi. Hán tử thấp nhỏ kia lại nói Có điều đạo sĩ phái Toàn Chân người nào cũng cổ

quái mà lại chịu tới dạy võ nghệ cho tiểu vương gia mới là chuyện lạ. ông già tóc

bạc cười nói Lục vương gia nhún mình với người dưới. mời ai mà không được ?

Như Bành lão đệ ngươi là hào kiệt tung hoành ở Sơn Đông Sơn Tây như thế này mà

không phải cũng tới vương phủ sao ?. Hán tứ thấp nhỏ kia gật gật đầu.

Ông già tóc bạc nhìn hai người đánh nhau. thấy Quách Tĩnh chưởng pháp lại

thay đổi. ra tay thong thả nhưng môn hộ lại giữ gìn nghiêm cẩn dị thường. tiểu

vương gia mấy lần đánh vào đều bị chưởng pháp trầm mãnh chắc chắn của y hất ra.

https://thuviensach.vn

bèn hỏi hán tử thấp nhỏ Ngươi thấy gia số võ công của gã tiểu tử kia là môn phái

nào ?. Người kia ngần ngừ một lúc rồi nói Gã tiểu tử này võ công rất phức tạp.

đường như không phải là do một sư phụ truyền cho. Một người bên cạnh nói ngay

Bành trại chủ nói rất đúng. gã tiểu tử này là đồ đệ của Giang Nam thất quái.

Mục Dịch nhìn qua y. chỉ thấy người này khuôn mặt xanh gầy. trán có ba cái

bướu thịt nhô lên. nghĩ thầm Người này gọi y là Bành trại chủ. chẳng lẽ hán tử thấp

nhỏ này chính là gã đại đạo Thiên thủ nhân đồ Bành Liên Hổ giết người không chớp

mắt sao? Tên họ Giang Nam thất quái đã rất lâu không nghe nói tới. chẳng lẽ họ

còn sống à ?. Đang ngờ vực. chợt người mặt xanh kia tức giận gầm lên Thằng tiểu

tử thối tha. ngươi cũng ở đây à ?. rồi xoảng một tiếng. rút sau lưng ra một ngọn

Tam cổ cương xoa tung người lên nhảy vào bãi đất.

Quách Tĩnh nghe sau lưng có tiếng động. quay đầu thấy trước mắt có ba cái

bướu thịt không ngừng rung rung. chính là Tam đầu giao Hầu Thông Hải sư thúc

https://thuviensach.vn

của Hoàng Hà tứ quỷ đang tiến tới. giật nảy mình. y đầu óc không được mau lẹ.

nhất thời không biết nên làm sao là tốt. trong lúc phân tâm ấy đầu vai đã bị trúng

một quyền. vội vàng trả đòn. lại đánh nhau với công tử kia.

Mọi người đứng xem chung quanh thấy Hầu Thông Hải cầm binh khí nhảy vào

bãi đất. cho rằng y muốn tới giúp một bên. cảm thấy không công bằng. nhao nhao

hò hét ầm ĩ. Mục Dịch thấy y vừa nói chuyện với bọn Bành trại chủ. biết y là nhân

vật trong Triệu vương phủ. hai tay đưa ra sấn lên mấy bước. chỉ cần y động thủ với

Quách Tĩnh thì sẽ lập tức xông vào. tuy đối phương người đông thế mạnh nhưng

tình thế đã tới như thế cũng chỉ còn cách liều mạng. Nào ngờ Hầu Thông Hải hoàn

toàn không xông vào Quách Tĩnh mà lại xông qua đám người đối diện. Một thiếu

niên gầy gò mặt đầy nhọ đen. quần áo rách rưới thấy y xông tới. kêu lên ? i chà

!. rồi quay đầu bỏ chạy. Hầu Thông Hải sãi chân đuổi mau theo. sau lưng còn có

https://thuviensach.vn

bốn hán tử đuổi tới.

Quách Tĩnh thoáng thấy Hầu Thông Hải đang đuổi người bạn mới quen của

mình là Hoàng Dung. phía sau còn có Hoàng Hà tứ quỷ tay cầm binh khí đằng đằng

sát khí đuổi theo. trong lòng lo lắng. trên đùi lập tức bị tiểu vương gia đá trúng một

cước. Y nhảy ra khỏi vòng chiến. kêu lên Khoan đã ! Ta ra ngoài một lúc sẽ quay

lại đánh tiếp. Tiểu vương gia bị y lằng nhằng đánh nhau nãy giờ. đã không còn

muốn đánh nứa. chỉ mong dừng tay cho sớm. nghe y nói thế quả là mong mà không

được. lập tức cười nhạt nói Ngươi nhận thua là được rồi.

Quách Tĩnh lo lắng cho sự an nguy của Hoàng Dung. đang muốn đuổi theo

giúp đỡ. chợt nghe tiếng huỵch huỵch vang lên. Hoàng Dung tay cầm roi da cười hì

hì ha ha chạy trở lại. sau lưng là Hầu Thông Hải tức giận chửi mắng luôn mồm.

vung vung ngọn cương xoa đâm túi bụi vào hậu tâm y. Nhưng Hoàng Dung thân

pháp vô cùng mau lẹ . mũi cương xoa rốt lại vẫn còn cách một khoảng nhỏ. không

https://thuviensach.vn

sao đâm trúng. Mũi cương xoa chớp chớp dưới ánh nắng. trên xoa còn có ba cái

vòng gang. múa lên đập vào nhau kêu leng keng. Hoàng Dung giữa đám đông chui

đông lủi tây chớp mắt đã ra đầu bên kia.

Hầu Thông Hải đuổi gần tới nơi. mọi người ai cũng cười ầm lên. té ra hai bên

má y đều có năm vết ngón tay đen nhẻm. rõ ràng đã bị gã tiểu tử gầy ốm kia đánh.

Hầu Thông Hải xô đẩy chen lấn trong đám đông. ra tới nơi thì Hoàng Dung đã chạy

xa. Nào ngờ y mười phần ương bướng. đứng lại xa xa để chờ. vẫy tay lia lịa. Hầu

Thông Hải giận quá gầm lên be be Không bắt được thằng tiểu tứ thối tha nhà ngươi

lột xương róc da ra thì Tam đầu giao ta thề không làm người. rồi cầm cương xoa

đuổi mau theo.

Hoàng Dung chờ y tới gần còn cách mấy bước mới nhấc chân bỏ chạy. Mọi

người đang buồn cười. chợt thấy bên kia có ba người thở hồng hộc đuổi tới. chính là

Hoàng Hà tứ quỷ nhưng thiếu mất Táng môn phủ Tiền Thanh Kiện.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh thấy thân pháp của Hoàng Dung. vừa mừng vừa sợ nghĩ thầm Té

ra y thân mang tuyệt kỹ. hôm trước dẫn dụ Hầu Thông Hải. treo Hoàng Hà tứ quỷ

lên cây trong rừng Hắc Tùng ở Trương Gia Khẩu tự nhiên đều là do y ra tay.

Bên này cả bọn nhà sư Tây Tạng đều thầm ngạc nhiên. Linh Trí thượng nhân

nghĩ thầm Sâm tiên lão quái nhà ngươi mới rồi mở miệng khoe khoang nào là ở

dưới núi Trường Bạch đã lâu năm nhưng đối với gia số của các môn phái võ học ở

Trung nguyên thì nhìn là biết ngay. bèn nói Sâm tiên. thân pháp của thằng tiểu

khiếu hóa này rất khinh linh. là thuộc môn phái nào vậy ? Hầu lão đệ dường như đã

bị lép vế rồi !.

Lão già đồng nhan bạch phát kia tên Lương Tử Ông. là tôn sư một phái võ học

ở núi Trường Bạch. từ nhỏ đã uống nhân sâm và các loại dược vật quý báu trong núi

hoang nên vẻ mặt trẻ mãi không già. võ công kỳ lạ. người ta gọi là Sâm tiên lão

https://thuviensach.vn

quái. Bốn chữ Sâm tiên lão quái này trước nay được chia đôi để gọi. trước mặt thì

người ta gọi y là Sâm tiên. còn không phải đệ tử của y thì sau lưng đều gọi y là lão

quái.Y nhìn không ra lai lịch của gã tiểu khiếu hóa. chỉ khẽ lắc đầu hồi lâu mới nói

Lúc ta ở quan ngoại thường nghe nói chỗ Quỷ môn Long vương toàn là cao thủ.

sao sư đệ y lại kém cỏi như thế. ngay cả một đứa trẻ cũng đánh không lại ?.

Hán tử thấp nhỏ chính là Bành Liên Hổ nghe thế cau mày không đáp. y trước

nay chơi thân với Quỷ môn Long vương Sa Thông Thiên. từng nhờ vả giúp đỡ nhau

làm ăn nhiều vụ lớn. Y vốn biết Tam đầu giao Hầu Thông Hải võ công không kém.

nhưng hôm nay lại bị mất mặt như thế. quả thật khiến người ta không sao hiểu

được.

Hoàng Dung và Hầu Thông Hải làm ầm ĩ lên như thế khiến Quách Tĩnh và tiểu

vương gia tạm thời dừng tay không đánh nữa. Tiểu vương gia ác đấu hơn nửa giờ.

https://thuviensach.vn

tuy đánh ngã Quách Tĩnh sáu bảy lần. chiếm được thượng phong nhưng đối phương

vẫn tuy khó không lui. trên người mình cũng đã trúng đòn không ít mệt mỏi vô

cùng. toàn thân toát mồ hôi. lấy cái khăn tay trong lưng ra lau mồ hôi.

Mục Dịch đã cất lá cờ Tỷ võ chiêu thân. cầm tay Quách Tĩnh không ngừng

cảm tạ hòi han. đang định cùng y rời mau khỏi chốn thị phi này. chợt nghe huỵch

huỵch huỵch tiếng dép da vang lên. ngọn Tam cổ xoa kêu leng keng. Hoàng Dung

và Hầu Thông Hải một chạy một đuổi đã quay lại. Hoàng Dung tay giơ hai mảnh

vải. nhìn tới Hầu Thông Hải thì áo đã bị xé hai mảnh lộ ra bộ ngực đầy lông lá. Lại

qua một lúc Ngô Thanh Liệt và Mã Thanh Hùng một người cầm thương. một người

cầm roi thở hồng hộc chạy tới. trong đó thiếu mất Đoạn hồn đao Thẩm Thanh

cương. có lẽ bị Hoàng Dung ra tay đánh ngã đâu đó rồi. Lúc ấy Hoàng Dung và

Hầu Thông Hải lại đã chạy mất hút. không thấy bóng dáng.

Những người đứng xem chung quanh ai cũng thấy vừa kỳ lạ vừa buồn cười.

https://thuviensach.vn

***

Đột nhiên phía tây vang lên tiếng quát tháo. mười mấy tên quân sĩ đầy tớ tay

cầm roi mây đánh bừa ra hai bên xua đuổi những người hiếu sự. Mọi người nhao

nhao tránh ra hai bên nhường đường. chỉ thấy chỗ góc phố có sáu tên tráng hán

khiêng một cỗ kiệu sơn son thếp vàng đi tới.

Đám tùy tùng của tiểu vương gia kêu lên Vương phi tới rồi !. Tiểu vương gia

cau mày mắng Lắm chuyện. ai đi bẩm mời vương phi tới thế ?. Đám tùy tùng

không dám trả lời. đợi lúc cỗ kiệu tới cạnh bãi đất cùng nhất tề bước lên đón hầu.

Cỗ kiệu dừng lại. chỉ thấy trong kiệu có một giọng phụ nữ vang ra Tại sao lại đánh

nhau với người ta ? Trời tuyết lớn thế này lại không mặc áo dài. về lại cảm cho mà

xem ! thanh âm rất dịu dàng.

Mục Dịch xa xa nghe thấy. như bị sét đánh. tai ù lên. lập tức ngơ ngẩn xuất

thần. tim đập thình thịch Tại sao giọng nói này giống hệt người kia của mình rồi

https://thuviensach.vn

lập tức buồn bã Đây là vương phi của nước Đại Kim. mình nhớ vợ tới mức ngây

ngốc. đúng là nghĩ ngợi bậy bạ. nhưng rốt lại vẫn không kìm lòng được. từ từ bước

tới cạnh kiệu. Chỉ thấy một bàn tay trắng muốt nhỏ nhắn trong kiệu đưa ra. cầm

một chiếc khăn lau mồ hôi bụi đất trên mặt tiểu vương gia. lại hạ giọng nói mấy câu

gì không rõ. quá nửa.vừa trách cứ vừa lo lắng. Tiểu vương gia nói Mẹ. con đùa

chơi thôi mà. không việc gì đâu. Vương phi nói Mau mặc áo vào hai mẹ con ta

cùng về.

Mục Dịch lại hoảng sợ nghĩ thầm Tại sao trong thiên hạ lại có người có giọng

nói giống nhau như thế? Nhìn thấy hai bàn tay trắng muốt đã rút vào trong kiệu.

trước kiệu có một tấm rèm buông xuống. trên tấm rèm thêu mấy đóa hoa mẫu đơn

bằng chỉ vàng. Y tuy đưa mắt nhìn chằm chằm nhưng không thể nhìn xuyên qua

được tấm rèm lộng lẫy ấy.

https://thuviensach.vn

Một tên tùy tùng của tiểu vương gia bước tới trước mặt Quách Tĩnh. nhặt chiếc

áo cẩm bào của tiểu vương gia lên. mắng Thằng tiểu súc sinh. cái áo này bị ngươi

làm bẩn cả rồi !. Một tên quân sĩ đi theo vương phi giơ roi mây lên. roạt một tiếng.

đập vào đầu Quách Tĩnh. Quách Tĩnh lách người tránh qua. thuận tay nắm cứng cổ

tay y. chân trái quét ra. tên quân sĩ ấy ngã bổ xuống đất. Quách Tĩnh giật được

chiếc roi. chát chát chát đánh luôn lên lưng y ba nhát. quát Ai cho ngươi đánh

người bừa bãi ?. Bách tính đứng quanh mới rồi có người bị đám quân sĩ dùng roi

mây đánh trúng. lúc ấy thấy Quách Tĩnh đem đạo lý của ngươi trả lại ngươi. ai cũng

thầm thích thú. Hơn mười tên quân sĩ còn lại cao giọng quát tháo. sấn lên cứu giúp

đồng bạn. đều bị Quách Tĩnh túm lấy từng cặp từng cặp một nhấc lên ném ra ngoài.

Tiểu vương gia cả giận quát lên Ngươi còn muốn lộng hành à ? rồi gia tay

đón lấy hai tên quân sĩ bị Quách Tĩnh ném tới đặt xuống đất. sấn lên phóng chân

https://thuviensach.vn

trái ra đá vào bụng dưới Quách Tĩnh. Quách Tĩnh lách người ra chiêu. hai người lại

giao quyền. Vương phi luôn miệng quát dừng. nhưng tiểu vương gia đối với mẹ

dường như không hề kính sợ. lại có vẻ như được nuông chiều sinh ra ngang ngược.

quay lại kêu Mẹ. mẹ xem con đây này ! Thằng tiểu tử nhà quê này tới kinh đô lộng

hành. nếu không cho y nếm mùi đau khổ thì chỉ e ngay cả họ của cha y là gì. y cũng

không biết kia !.

Hai người qua lại mấy mươi chiêu. tiểu vương gia phấn chấn tinh thần. dốc

lòng phô trương bản lĩnh trước mặt mẹ mình. chỉ thấy y thân hình lãng đãng.

chưởng pháp khinh linh. Quách Tĩnh quả nhiên đón đỡ không được. lại bị y đánh

trúng một quyền. liên tiếp ngã xuống hai lần.

Lúc ấy Mục Dịch cũng không nghĩ tới việc gì khác. Chỉ ngưng thần nhìn chằm

chằm vào cỗ kiệu. chợt thấy góc rèm khẽ hé. lộ ra một đôi mắt đen. mấy sợi tóc dài.

ánh mắt đầy vẻ dịu dàng lo lắng nhìn tiểu vương gia đánh nhau với Quách Tĩnh.

https://thuviensach.vn

Mục Dịch nhìn thấy đôi mắt ấy. thân hình đột nhiên đờ ra như bị đóng đinh xuống

đất. không sao động đậy.

Quách Tĩnh tuy liên tiếp trúng đòn nhưng càng đánh càng dũng mãnh. Tiểu

vương gia liên tiếp ra sát thủ. chỉ muốn đả thương cho y không còn sức đánh tiếp

nhưng Quách Tĩnh da dày thịt chắc. lại có luyện nội công. bị trúng mấy quyền vẫn

không hề gì. mà tiểu vương gia tuy chiêu thức khéo léo nhưng công lực vẫn bị tuổi

tác hạn chế. chưa tới mức ghê gớm nên nhất thời cũng không đả thương được y.

Tiểu vương gia mười ngón tay biến thành trảo không ngừng chụp ra. lại dùng trảo

pháp âm độc lúc nãy đã dùng để đả thương Mục Dịch chụp vào Quách Tĩnh. Nhưng

Quách Tĩnh sử dụng Phân cân thác cốt thủ. chặn đứng thế công của y.

Đấu được một lúc. Hoàng Dung và Hầu Thông Hải lại một người chạy một

người đuổi vòng trở lại. Lần này trên đầu Hầu Thông Hải lại có cắm thêm một túm

cỏ lớn. đó vốn là ký hiệu treo trên vật rao bán. cắm lên đầu y cũng có ý là rao bán

https://thuviensach.vn

đầu. tự nhiên đã bị Hoàng Dung chọc ghẹo nhưng y vẫn hoàn toàn không biết. cứ

sãi chân đuổi mau. Hoàng Hà nhị quỷ sau lưng không biết đã đi đâu. có lẽ đã bị

Hoàng Dung đánh ngã ở đâu rồi.

Bọn Lương Tử ễng ai cũng kinh ngạc. không đoán được Hoàng Dung rốt lại

là nhân vật loại nào. thấy Hầu Thông Hải đuổi theo quả rất mau nhưng rốt lại vẫn

không kịp gã thiếu niên quần áo rách rưới này. Bành Liên Hổ chợt nói Chẳng lẽ gã

tiểu tử này là người trong Cái bang ?. Cái bang là bang hội lớn nhất trên giang hồ

lúc bấy giờ. trong bang trên dưới đều là ăn mày. Lương Tử ông da thịt trên. mặt giật

giật nhưng không nói gì.

Hai thiếu niên trong bãi đất thì quyền phong vù vù chưởng ảnh chớp chớp. đều

ra sức đánh mau. đột nhiên Quách Tĩnh trên cánh tay trái bị trúng một chưởng. qua

một lúc chân phải của tiểu vương gia bị trúng một cước hai người càng đánh càng

https://thuviensach.vn

sấn vào gần nhau. nghe rõ cả tiếng thở. Những người đứng xem chung quanh ai

không biết võ công thì đều nhìn tới mức xuất thần. còn những người biết võ công

cũng cảm thấy hai người càng đấu càng nguy hiểm. chỉ cần hơi sơ ý thì không chết

cũng bị trọng thương. Bành Liên Hổ và Lương Tử Ông trong tay đều đã nắm chặt

ám khí chuẩn bị lúc tiểu vương gia nguy hiểm sẽ ra tay giúp đỡ. nhìn thấy hai người

đánh nhau đã lâu. Quách Tĩnh tuy hung hăng nhưng võ nghệ chẳng qua cũng đến

thế. lúc khẩn cấp nhất định có thể kịp thời chế phục được y.

Quách Tĩnh đánh đã tới lúc lên cơn. Y từ nhỏ sinh trưởng ở đại mạc. trải qua

gió cát băng tuyết. chinh chiến đánh giết. còn tiểu vương gia kia rốt lại quen được

cưng chiều. đánh nhau hung dữ thế này rõ ràng có chỗ không chi trì nổi. Y thấy

Quách Tĩnh chưởng trái chém tới liền nghiêng người tránh qua đánh trả một quyền.

Quách Tĩnh nhân lúc tay quyền của y chưa tới nơi. tay phải đã đẩy mau khuỷu tay

https://thuviensach.vn

phải của y ra sấn vào. tay trái xuyên qua nách phải của y móc ngược lại. đồng thời

tay phải chụp vào cổ họng đối phương. Tiểu vương gia không ngờ y lại lớn mật ra

đòn như thế. chưởng trái vội lật lại nắm chặt cổ tay đối phương. năm ngón tay phải

cũng bấu chặt vào sau đầu Quách Tĩnh. Hai người ngực giáp ngực. đều vận kình

lên. một người ấn mạnh vào yết hầu đối phương. một người muốn bẻ gãy cổ tay

địch nhân. nhìn thấy tình thế rất nguy hiểm. trong khoảnh khắc sẽ phân thắng bại.

Mọi người đứng xem chung quanh bật tiếng la hoảng. nửa khuôn mặt vương

phi lộ ra sau tấm rèm kiệu cũng trắng bệch. Cha con Mục Dịch nãy giờ vốn ngồi

dưới đất cũng đứng bật dậy. trên mặt lộ vẻ kinh hoàng.

Chợt nghe chát một tiếng. trên mặt Quách Tĩnh đã trúng một quyền rất nặng.

té ra tiểu vương gia đột nhiên biến chiêu. buông tay phải ra xuất quyền đánh tới như

chớp. Quách Tĩnh bị đánh tới mức đầu váng mắt hoa. mắt trái nước mắt giàn giụa.

https://thuviensach.vn

gầm lớn một tiếng. hai tay nắm chặt áo tiểu vương gia nhấc bổng y lên. dùng lực

ném mạnh xuống đất. Chiêu này không phải Phân cân thác cốt thủ. cũng không

phải là Cầm nã thủ. mà là tuyệt kỹ đánh vật của người Mông Cổ. là Quách Tĩnh học

được của sư phụ Thần tiễn thủ Triết Biệt.

Võ công của tiểu vương gia kia quả có chỗ hơn người. thân hình vừa chạm đất

đã lập tức vọt về phía trước. hai tay ôm chặt hai chân Quách Tĩnh. hai người đồng

thời ngã lăn ra. tiểu vương gia nằm trên. Y lập tức buông tay nhảy lên. quay lại giật

lấy một ngọn thương trong tay đám quân sĩ. phóng thương đâm vào bụng dưới

Quách Tĩnh. Quách Tĩnh vội lăn ra. tiểu vương gia soạt soạt soạt đâm luôn ba nhát

đuổi theo. thương pháp vô cùng thuần thục.

Quách Tĩnh cả kinh. nhất thời bị bóng thương chụp xuống không sao đứng lên

được. chỉ đành nằm ngửa dưới đất thi triển tuyệt kỹ Không thủ đoạt bạch nhận toan

https://thuviensach.vn

đoạt ngọn thương. nhưng mấy lần ra tay đều chụp không được. Tiểu vương gia cán

thương rung lên. tua đỏ phất phới. đầu thương rít lên vù vù dệt thành một vòng tròn

đỏ. Vương phi kêu lên Hài tử. ngàn vạn lần không được giết người. Ngươi thắng là

được rồi !. nhưng tiểu vương gia chỉ muốn một thương đóng đinh Quách Tĩnh

xuống đất. hoàn toàn không nghe thấy lời mẹ .

Quách Tĩnh chỉ thấy trước mắt hoa lên. mũi thương chớp sáng chỉ còn cách

mũi không đầy vài tấc. lúc nguy cấp vung tay gạt mạnh mũi thương lộn ra phía sau

một cái đứng dậy. thuận tay giật ngọn cờ Tỷ võ chiêu thân của Mục Dịch vung

ngang cán cờ. một chiêu Bát vân kiến nhật quét thẳng ra. kế thẳng người giương

tay. lá cờ vù một tiếng bay ra chụp vào giữa mặt tiểu vương gia. Tiểu vương gia

nghiêng người nhích chân. cán thương vẽ lên một vòng tròn đỏ. mũi thương lóe lên

ánh hàn quang đâm tới Quách Tĩnh. Quách Tĩnh vung cán cờ gạt ra.

Hai người lúc ấy đã dùng binh khí. Quách Tĩnh dùng Hàng ma trượng pháp

https://thuviensach.vn

của đại sư phụ Phi thiên biển bức Kha Trấn Ầc. tuy cán cờ to dài. sử dụng rất không

tiện tay nhưng trượng pháp này biến hóa ảo diệu. vốn là Kha Trấn Ầc khổ luyện để

đối phó với Thiết thi Mai Siêu Phong. trong chiêu thức giấu chiêu thức. trong biến

hóa giấu biến hóa. vô cùng ngụy dị. Tiểu vương gia không biết trượng pháp này.

vung thương ra chiêu. cán cờ đột nhiên hất lên. nếu không nhanh chân tránh kịp thì

bụng dưới đã bị đánh trúng. đành tạm thời giữ thế thủ.

Mục Dịch đầu tiên thấy thân hình bộ pháp của tiểu vương gia lúc vung thương

đã rất ngạc nhiên về sau càng nhìn càng thấy kỳ lạ. chỉ thấy y khóa. đâm. đánh. hất.

rê. đập. đỡ. chặn. chiêu nào cũng đều là thương pháp Dương gia. Lộ thương pháp

này là công phu độc môn của Dương gia. xưa nay chỉ truyền cho con trai không

truyền cho con gái. ở phương Nam rất ít gặp. ai ngờ lại xuất hiện tại kinh thành của

nước Đại Kim. Chỉ là thương pháp của y tuy biến hóa linh động nhưng không phải

https://thuviensach.vn

là Dương gia chính tông nên có nhiều chỗ như đúng mà lại sai. giống như học lén

của Dương gia. Con gái y nhường mày lên. dường như cũng đang tâm sự ngổn

ngang. Chỉ thấy tua đỏ gần mũi thướng chớp chớp. lá cờ trên cán cờ phần phật. cuốn

từng đám từng đám bông tuyết bay tung lên.

Vương phi thấy con trai mệt mỏi mặt đầy mồ hôi. hai người đã động tới binh

khí lại càng dễ nguy hiểm tới tính mạng. trong lòng lo sợ. kêu lớn Dừng tay. đừng

đánh nữa !.

Bành Liên Hổ nghe vương phi nói. sãi chân bước vào bãi đất. tay trái rung lên

đập vào cán cờ. Quách Tĩnh đột nhiên thấy hổ khẩu đau buốt. cán cờ rời tay bay lên

không. Lá cờ bị gió thổi trên không căng ra kêu phần phật. trải bốn chữ Tỷ võ chiêu

thân ra trên nền trời đầy tuyết trắng.

Quách Tĩnh cả kinh. còn chưa nhìn thấy rõ thân hình diện mạo của đối

phương. chỉ thấy tiếng gió rít lên. chiêu thức của địch nhân dã đánh tới giữa mặt.

https://thuviensach.vn

lúc nguy cấp nghiêng người né ra. nhưng cho dù thân pháp y mau lẹ tới đâu Bành

Liên Hổ cũng đã đánh trúng cánh tay y một chưởng. Quách Tĩnh đứng không vững

lập tức ngã ngửa. Bành Liên Hổ cười nhìn tiểu vương gia. nói Tiểu vương gia để ta

xử lý. cho thằng tiểu tử này từ nay về sau không lằng nhằng nữa ?. Tay phải rút về

phía sau. hít vào một hơi. bàn tay rung lên hai cái vươn ra đập xuống đỉnh đầu

Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh biết là không may. chi định đưa hai tay lên vận khí hết sức đón đỡ.

Linh Trí thượng nhân và Sâm tiên lão quái nhìn nhau một cái. biết hai tay Quách

Tĩnh khó mà còn nguyên vẹn. chưởng lực của. Thiên thủ nhân đồ Bành Liên Hổ

đánh xuống thì nhất định y phải gãy tay.

Trong chớp mắt ấy trong đám đông chợt có một người kêu lên Khoan đã rồi

có một bóng xám vọt mau tới. một món binh khí kỳ lạ vung lên trên không. cổ tay

của Bành Liên Hổ đã bị cuốn chặt. Bành Liên Hổ tay phải vận kình giật lại. huỵch

https://thuviensach.vn

một tiếng giật đứt món binh khí của người kia. chưởng trái hất luôn ra. Người kia

cúi đầu tránh qua. tay trái ôm ngang lưng Quách Tĩnh kéo lên nhảy lùi về phía sau.

Mọi người lúc ấy mới thấy rõ người ấy là một đạo nhân trung niên mặc đạo bào

màu xám. ngọn phất trần trong tay chỉ còn có cái cán. đám dây tơ trên phất trần đã

bị Bành Liên Hổ giật đứt. còn quấn trên cổ tay y.

Đạo nhân kia và Bành Liên Hổ nhìn nhau một chập. mới rồi tuy chỉ trao đổi

một chiêu nhưng đều nhận ra đối phương võ công cao cường. Đạo nhân nói Túc hạ

có phải là Bành trại chủ oai danh lừng lẫy không? Hôm nay được gặp. thật là may

mắn. Bành Liên Hổ nói Không dám. xin thỉnh giáo phái. pháp hiệu của đạo

trưởng. Lúc ấy hàng trăm hàng ngàn con mắt đều nhìn vào đạo nhân kia.

Đạo nhân kia cũng không đáp. co chân trái lên đạp xuống một cái rồi thu chân

lại. chỉ thấy dưới đất in một vết chân sâu gần một thước. lúc ấy tuyết lớn vừa rơi.

tuyết trên mặt đất chưa đầy nửa tấc mà y thong thả đạp một cái đã lún xuống một

https://thuviensach.vn

vết sâu như thế. công phu dưới chân quả thật kinh thế hãi tục. Bành Liên Hổ trong

lòng rúng động. nói Đạo trưởng có lẽ là Ngọc Dương tử Vương chân nhân được

người ta gọi là Thiết cước tiên ?. Đạo nhân kia nói Bành trại chủ quá lời rồi. Bần

đạo chính là Vương Xử Nhất. còn hai chữ chân nhân ấy quyết không dám nhận.

Bành Liên Hổ và bọn Lương Tử Ông. Linh Trí thượng nhân đều biết Vương

Xử Nhất là nhân vật nổi tiếng trong phái Toàn Chân. tiếng tăm chỉ sau Trường Xuân

tử Khưu Xử Cơ. có điều tuy nghe danh từ sâu nhưng chưa hề gặp mặt. lúc ấy nhìn

kỹ chỉ thấy y mi dài mắt sáng. dưới cằm có ba chòm râu thưa. tất trắng giày xám

trông như một người tu hành coi trọng y phục bề ngoài. nếu không nhìn thấy công

phu mới rồi của y thì quả thật không tin y chính là Thiết cước tiên Ngọc Dương tử

từng dùng chiêu Phong bãi hà diệp co một chân vọt qua núi sâu vạn trượng. từ đó

oai danh chấn động hào kiệt vùng Hà Bắc Sơn Đông.

https://thuviensach.vn

Vương Xử Nhất chỉ Quách Tĩnh nói Bần đạo vốn không quen biết vị tiểu ca

này. chỉ là thấy y kiến nghĩa dũng vi. hăng hái không tiếc thân. trong lòng khâm

phục nên lớn mật xin Bành trại chủ thưa mạng cho y. Bành Liên Hổ nghe y ăn nói

rất khách khí. nghĩ thầm đã có cao thủ của phái Toàn Chân ra mặt cũng nên tìm

chút nhân tình. lập tức ôm quyền nói Nói thế làm gì. nói thế làm gì ?.

Vương Xử Nhất chắp tay cảm tạ. quay người qua bên cạnh quét mắt một vòng.

trên mặt lập tức hiện vẻ nghiêm khắc lạnh lùng. cao giọng hỏi tiểu vương gia kia

Ngươi tên gì ? Sư phụ ngươi là ai ?

Tiểu vương gia nghe tới tên Vương Xử Nhất trong lòng đã sớm run sợ. đang

muốn lủi đi cho mau. không ngờ y đột nhiên cao giọng hỏi mình. đành đứng lại đáp

Ta tên Hoàn Nhan Khang. còn tên sư phụ ta thì không thể nói với ngươi được.

Vương Xử Nhất nói Sư phụ ngươi trên má trái có một nốt ruồi son. có đúng không

https://thuviensach.vn

?. Hoàn Nhan Khang cười hì hì đang định chớt nhả. đột nhiên thấy hai ánh mắt

của.Vương Xử Nhất sáng quắc như điện chiếu thẳng tới. trong lòng hoảng sợ. lập

tức nuốt câu nói đùa vào bụng. gật gật đầu.

Vương Xử Nhất nói Ta đã đoán ngươi là đệ tử của Khưu sư huynh. Hừ. sư phụ

ngươi trước khi truyền thụ võ công cho ngươi đã nói những gì? Hoàn Nhan Khang

thầm biết sự tình không hay. bất giác hoảng sợ Chuyện hôm nay mà để sư phụ biết

thi không xong. xoay chuyển ý nghĩ. lập tức tươi cười nói Đạo trưởng đã quen

biết gia sư. ắt là bậc tiến bối. mời đạo trưởng giá lâm tệ xá để vãn bối được học

hỏi. Vương Xử Nhất hừ một tiếng. cũng chưa trả lời. Hoàn Nhan Khang lại quay

sang Quách Tĩnh vái một vái. cười khẽ nói Ta và Quách huynh không đánh nhau

không quen biết. Võ nghệ của Quách huynh tiểu đệ vô cùng khâm phục. mời Quách

huynh và đạo trưởng cùng tới tệ xá chúng ta kết làm bạn bè nên chăng?.

Quách Tĩnh chỉ cha con Mục Dịch nói Chuyện kết thân của ngươi tính thế

https://thuviensach.vn

nào ? Hoàn Nhan Khang nhăn nhó nói Chuyện này thong thả sẽ bàn sau. Mục

Dịch kéo tay áo Quách Tĩnh một cái. nói Quách tiểu ca. chúng ta đi thôi. không

cần đếm xỉa tới y nữa .

Hoàn Nhan Khang hướng về Vương Xử Nhất vái một vái. nói Vãn bối xin

chờ ở tệ xá. người cứ hỏi Triệu vương phủ là đúng. Trời rét tuyết lạnh. đúng là lúc

ngồi quanh lò sưởi thưởng tuyết xin mời tới uống vài chén. rồi nhảy lên con tuấn

mã tùy tùng dắt lại. giật cương một cái phi luôn vào đám đông cũng bất kể ngựa có

đạp người ta bị thương không. Mọi người nhao nhao tránh né.

Vương Xử. Nhất thấy y ngang ngược như thế lại càng tức giận. nhìn Quách Tĩnh nói

Tiểu ca. ngươi đi theo ta. Quách Tĩnh nói Tôi phải chờ một người bạn thân. Vừa

nói câu ấy. chợt thấy Hoàng Dung trong đám đông nhảy ra cười nói Ta không việc

gì . lần này ta tới tìm ngươi đây. Vừa nói xong hai câu đã rơi xuống đất. Y thân

hình thấp nhỏ. rơi xuống đất lập tức không thấy bóng dáng đâu. đã thấy Tam

https://thuviensach.vn

đầu giao Hầu Thông Hải từ xa vung xoa đuổi tới. Quách Tĩnh quay lại. lập tức

quỳ ngay xuống mặt tuyết khấu đầu tạ ơn Vương Xử Nhất cứu mạng. Vương Xử

Nhất đưa tay đỡ dậy. nắm chặt tay y chen ra khỏi đám đông. chán không bén đất

chạy mau ra ngoài thành.

----- Hết hồi thứ bẩy -----

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Đánh máy: BacQuai

Hồi 8(a)

Chứng tỏ bản lĩnh

Vương Xử Nhất cước bộ rất mau, không bao lâu đã ra tới ngoài thành, lại chạy thêm vài dặm, tới phía sau một ngọn núi. Y không ngừng gia tăng cước bộ, có ý muốn dò xét võ công của Quách Tĩnh, càng lúc càng chạy mau. Quách Tĩnh ngày trước theo Đan Dương tử Mã Ngọc học công phu thổ nạp, trong hai năm đêm nào cứng lên xuống dốc núi dựng đứng, nên lúc ấy chạy mau một hồi, tuy vừa ác đấu xong nhưng vẫn chi trì được. Gió mạnh quét tuyết vào mặt. Vương Xử Nhất chạy ra phía sau một ngọn núi nhỏ, sườn núi đầy tuyết trơn tuột cả chân, lai đột nhiên chạy lên sườn núi, nhưng Quách Tĩnh vốn có tập luyện, vẫn mặt không đổi sắc, tim không đập mạnh, vẫn theo Vương Xử Nhất chạy lên sườn núi như trên đất bằng.

Vương Xử Nhất buông cánh tay Quách Tĩnh ra, hơi kinh ngạc nói:

- Căn cơ của ngươi không kém, tại sao đánh không lại y?

Quách Tĩnh không biết trả lời thế nào, chỉ cười ngượng nghịu. Vương Xử Nhất nói:

- Sư phụ của ngươi là ai?.

Quách Tĩnh ngày trước từng vâng lệnh đóng vai Doãn Chí Bình để lừa Mai Siêu Phong trên đỉnh dốc núi dựng đứng, biết trong các sư đệ của Mã Ngọc

https://thuviensach.vn

có một người tên Vương Xử Nhất, lúc ấy không hề

giấu diềm, bèn kể qua việc Giang Nam lục quái và Mã Ngọc truyền thụ công phu cho y. Vương Xử

Nhất mừng rỡ nói:

- Đại sư ca đã dạy công phu cho ngươi rồi, hay lắm? Vậy thì ta còn lo lắng gì nữa?

Quách Tĩnh tròn mắt im lặng nhìn y, không hiểu y muốn nói gì.

Vương Xử Nhất nói:

- Gã tiểu vương gia Hoàn Nhan Khang gì đó vừa đánh nhau với ngươi là đồ đệ của Trường Xuân tử

Khu Xử Cơ sư huynh ta, ngươi biết không?

Quách Tĩnh ngẩn người, ngạc nhiên hỏi:

- Thế à? Con chẳng biết gì cả.

Nguyên là tuy Đan Dương tử Mã Ngọc truyền cho y một ít căn bản nội công và công phu khinh công Kim nhạn công để lên xuống dốc núi dựng đứng nhưng không hề dạy về quyền cước binh khí, nên y không biết gia số võ công của phái Toàn Chân, lúc ấy nghe Vương Xử Nhất nói, bèn nhớ tới lần giao thủ với tiểu đạo sĩ Doãn Chí Bình đêm xưa, chiêu số của y tựa hồ đúng là cùng môn phái với Hoàn Nhan Khang, bất giác trong lòng hoảng sợ, cúi đầu nói Đệ tử không biết vị tiểu vương gia ấy là đồ đệ

của Khưu đạo trường nên thô lỗ mạo phạm, xin đạo trưởng tha tội.

Vương Xử Nhất hô hô cười lớn, nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi lòng dạ nghĩa hiệp, ta rất vui mừng, sao lại trách ngươi?

Rồi lập tức nghiêm mặt nói:

- Môn quy của phái Toàn Chân ta rất nghiêm. Đệ tử trong môn phái làm việc sai quấy, chỉ có xử phạt thật nặng, quyết không thiên vị. Người này khinh bạc cuồng ngạo làm bậy, ta sẽ cùng Khưu sư

huynh phạt y thật nặng.

Quách Tĩnh nói:

- Nếu y chịu kết hôn với vị Mục cô nương kia thì đạo trưởng tha y cũng được.

Vương Xử Nhất lắc đầu không nói, thấy y có lòng nhân hậu, biết tha thứ cho người khác, lại càng vui vẻ, kế nghĩ Khưu sư huynh trước nay ghét kẻ ác như kẻ thù, đối với người Kim càng căm ghét, tại sao lại nhận một vương gia công tử nước Kim làm đồ đệ nhỉ? Huống hồ gã Hoàn Nhan Khang này về võ công bản phái thì thành tựu đã không còn thấp, rõ ràng Khưu sư huynh đã mất không ít thời gian và tâm huyết cho y, mà trong võ công của người này còn có cả thủ pháp ngụy dị của bàng môn tả đạo, nhất định là còn có sư phụ khác, chuyện này thật khiến người ta không sao đoán được. Rồi nói với Quách Tĩnh:

- Khưu sư huynh hẹn gặp ta ở Yên Kinh, vài hôm nữa sẽ tới mọi việc cứ để gặp y sẽ hỏi. Nghe nói y thu một đệ tử họ Dương, nói sẽ tới Gia Hưng tỷ võ với ngươi, không biết gã họ Dương kia công phu ra sao. Nhưng ngươi cứ yên tâm, đã có ta ở đây, quyết không để ngươi phải thua thiệt đâu.

Quách Tĩnh vâng lệnh sáu vị sư phụ, phải tới phủ Gia Hưng phía tây lộ Lưỡng Chiết trước giờ Ngọ

https://thuviensach.vn

ngày rằm tháng tám, còn như để làm gì thì thủy chung họ vẫn khống nói rõ với y, lúc ấy bèn hỏi:

- Đạo trưởng, tỷ võ gì vậy?

Vương Xử Nhất nói:

- Nếu sáu vị sư phụ của ngươi vẫn chưa nói rõ thì ta cũng không tiện nói thay.

Y từng nghe Khưu Xử Cơ nói qua về nguyên ủy trước sau, đã nảy lòng kính phục Giang Nam lục quái. Y và Mã Ngọc cùng có suy nghĩ như nhau, nhưng chỉ vì y là sư đệ không tiện ra mặt khuyên Khưu Xử Cơ nhường nhịn, hôm nay thấy con người Quách Tĩnh, thầm nghĩ cách làm sao giúp y một tay, nhưng lại không thể làm thương tổn oai danh của Khưu sư ca, bèn quyết ý lúc ấy sẽ tới Gia Hưng, tùy cơ hành sự, sắp xếp bên trong.

Vương Xử Nhất nói:

- Chúng ta đi thăm cha con Mục Dịch. Con bé kia tính nết cương liệt, đừng gây ra chuyện chết người đấy.

Quách Tĩnh hoảng sợ nhảy dựng lên. Hai người đi thẳng tới khách sạn Cao Thăng phía tây thành.

Tới cổng khách sạn, chỉ thấy bên trong có mười mấy tên thân binh áo bạc khom lưng làm lễ, nói với Vương Xử Nhất:

- Bọn tiểu nhân vâng lệnh tiểu chủ, mời đạo trưởng và Quách gia tới phủ ăn tiệc.

Nói xong dâng lên hai tấm thiếp màu đỏ, trên đề Đệ tử Hoàn Nhan Khang kính lạy, tấm thiếp gởi Quách Tĩnh thì tự xưng là: Đứa em chờ được dạy dỗ. Vương Xử Nhất nhận danh thiếp, gật đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Đến lúc ấy sẽ tới.

Người đứng đầu bọn thân binh nói:

- Có một ít bánh trái điểm tâm, tiểu chủ nói mời đạo trưởng và Quách gia dùng. Hai vị cứ ở đây, tiểu nhân sẽ tới rước.

Đám thân binh còn lại bưng hộp bước lên, mở nắp hộp ra, chỉ thấy trong mười hai cái hộp xếp đầy các loại bánh trái tươi ngon, mười phần tinh tế. Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Hiền đệ Hoàng Dung thích ăn bánh trái thơm ngon, mình để dành cho y một ít.

Vương Xử Nhất không thích con người Hoàn Nhan Khang, đã định xua tay bảo bưng về, nhưng thấy Quách Tĩnh có vẻ rất vui mừng, nghĩ thầm:

- Bọn thiếu niên tham ăn, cũng khó trách được!

Bèn mỉm cười bảo đem cả vào quầy.

Vương Xử Nhất hỏi rõ phòng Mục Dịch ở bèn đi lên bước vào, chỉ thấy Mục Dịch mặt trắng bệch như tờ giấy đang nằm trên giường, con gái y thì đang ngồi cạnh giường không ngừng rơi nước mắt, hai người thấy Vương Xử Nhất và Quách Tĩnh bước vào cùng kêu lên một tiếng, đều thấy rất bất ngờ. Vị cô nương kia lập tức đứng lên. Mục Dịch cũng trở người ngồi dậy.

Vương Xử Nhất nhìn vết thương trên tay Mục Dịch, chỉ thấy trên hai mu bàn tay đều có năm lỗ ngón tay sâu tới xương như bị đao kiếm đâm vào, hai tay sưng vù, trên vết thương rịt thuốc kim sang, sợ bị

thối thịt nên không dám băng kín, trong lòng ngờ vực không hiểu:

- Thủ pháp âm độc tàn ác này của Hoàn Nhan Khang không biết do ai truyền cho, đả thương người ta lợi hại như thế ắt không phải một sớm một

https://thuviensach.vn

chiều mà luyện được. Khưu sư ca làm sao mà không biết?

Nhưng biết rồi tại sao lại không đếm xỉa gì tới?

Rồi quay qua vị cô nương kia nói:

- Cô nương, cô tên gì?

Cô nương kia cúi đầu nói:

- Tôi tên Mục Niệm Từ.

Nàng nhìn Quách Tĩnh một cái, ánh mắt đầy vẻ cảm kích rồi lập tức cúi đầu. Quách Tĩnh đưa mắt nhìn, chỉ thấy chiếc cán cờ tựa vào chân giường, lá cờ thêu bốn chừ Tỷ võ chiêu thân đã rách tả tơi, trong lòng ngơ ngác không hiểu Chắc cô ta sẽ không tỷ võ chiêu thân nữa?.

Vương Xử Nhất nói:

- Thương thế của lệnh tôn không nhẹ, phải điều trị cho cẩn thận.

Thấy hành lý của hai cha con ít ỏi, đoán là họ túng thiếu. e tiền thuốc thang chữa trị tốn kém, bèn lấy trong bọc ra hai nén bạc đặt lên bàn, nói:

- Ngày mai ta sẽ trở lại thăm các vị.

Rồi không chờ Mục Dịch và Mục Niệm Từ cảm ơn, kéo Quách Tĩnh ra khỏi khách điếm.

Chỉ thấy bốn tên thân binh áo bạc bước tới đón, nói:

- Tiểu chủ đang trong vương phủ dốc lòng chờ đón, xin đạo gia và Quách gia tới ngay.

Vương Xử Nhất gật gật đầu. Quách Tĩnh nói Đạo trưởng, người chờ con một lát. Rồi chạy vào

https://thuviensach.vn

phòng, mở hộp bánh trái Hoàn Nhan Khang đưa tới biếu lấy ra bốn cái bánh, dùng khăn bọc kỹ lại cho vào bọc rồi chạy trở ra, theo bốn tên thân binh và Vương Xử Nhất tới thẳng vương phủ.

***

Tới vương phủ. Quách Tĩnh thấy hai bên phía trước cánh cửa lớn sơn đỏ có hai ngọn cờ cao vút, hai con sư tử bằng ngọc thạch oai vệ ngồi hai bên, một dãy bậc thềm đá trắng dẫn thẳng tới tiền sảnh, khí phái rất hào hoa. Giữa cửa lớn có viết ba chữ đại tự màu văng Triệu vương phủ.

Quách Tĩnh biết Triệu vương chính là Lục vương tử Hoàn Nhan Hồng Liệt của nước Đại Kim, bất giác trong đòng rung động:

- Té ra vị tiểu vương gia kia chính là con trai Hoàn Nhan Hồng Liệt? Hoàn Nhan Hồng Liệt biết mặt mình, gặp nhau ở đây chắc sẽ sinh chuyện.

Đang do dự ngờ vực, chợt nghe tiếng đàn sáo rộn rã, tiểu vương gia Hoàn Nhan Khang đầu đội mũ

thúc phát kim quan, thân mặc áo hồng bào, lưng đeo đai vàng đang rảo bước ra đón, chỉ là mắt xanh mũi sưng, vẫn còn dấu vết của trận ác đấu mới rồi. Quách Tĩnh cũng mắt trái sưng vù, khóe miệng tét một miếng lớn, trán và má phải bầm đen. Hai người đều tự biết mình khó coi, bất giác nhìn nhau phì cười.

Vương Xử Nhất thấy y ăn mặc lối giàu sang, hơi cau mày nhưng cũng không nói gì, theo y vào sảnh đường. Hoàn Nhan Khang mời Vương Xử Nhất ngồi vào ghế đầu, nói Đạo trưởng và Quách huynh

quang lâm, thật là ba sinh có phúc.

Vương Xử Nhất thấy y không quỳ lạy, cũng không gọi mình là sư thúc, lại càng tức giận, hỏi:

https://thuviensach.vn

- Ngươi học võ nghệ với sư phụ được mấy năm rồi?

Hoàn Nhan Khang cười nói:

- Vãn bối có biết võ nghệ gì đâu? Chỉ theo sư phụ luyện tập được vài năm, mấy trò mèo què đúng là làm trò cười cho đạo trưởng và Quách huynh.

Vương Xử Nhất hừ một tiếng, nói:

- Công phu của phái Toàn Chân tuy không cao nhưng cũng không phải là mèo què. Sư phụ ngươi nay mai sẽ tới, ngươi đã biết chưa?.

Hoàn Nhan Khang mỉm cười nói:

- Sư phụ ta đã tới đây rồi, đạo trưởng muốn gặp người không?

Vương Xử Nhất hoàn toàn bất ngờ, vội hỏi:

- Ở đây à?

Hoàn Nhan Khang không đáp, khẽ vỗ tay hai tiếng nói với bọn người hầu bày tiệc ra.

Đám người hầu gọi truyền ra ngoài. Hoàn Nhan Khang đưa Vương Quách hai người vào hoa sảnh.

Đường đi xuyên qua hồi lang, vòng qua gác chạm, đi một đoạn khá xa. Quách Tĩnh chưa bao giờ

nhìn thấy cảnh tượng vương phủ khí phái hào hoa như vậy, cứ hoa cả mắt. Lại nghĩ nếu gặp Hoàn Nhan Hồng Liệt thì không biết ứng phó thế nào, nghĩ thầm Đại hãn sai mình giết Hoàn Nhan Hồng Liệt, nhưng con y lại là sư điệt của Mã đạo trưởng. Vương đạo trường, thì mình có nên giết y không?.

https://thuviensach.vn

Tới hoa sảnh, chỉ thấy có sáu bảy người đang chờ. Trong đó một người trên trán có ba cái bướu thịt nổi lên, chính là Tam đầu giao Hầu Thông Hải, hai tay xoa lưng, giận dữ trợn mắt nhìn chằm chằm.

Quách Tĩnh giật nảy mình, lại nghĩ có Vương đạo trưởng bên cạnh chắc y cũng không dám đối phó với mình nhưng rốt lại cũng thấy sợ sệt, ngoảnh đầu đi không dám nhìn thẳng vào mắt y, nhớ lại tình hình lúc y đuổi theo Hoàng Dung lại cười thầm trong bụng.

Hoàn Nhan Khang vẻ mặt hân hoan, nhìn Vương Xử Nhất nói Đạo trưởng, mấy vị này ngưỡng mộ

oai danh của người đã lâu, đều mong được gặp. Y chỉ Bành Liên Hổ nói:

- Vị này là Bành trại chủ, hai vị đã gặp nhau rồi.

Hai người cùng vái nhau một vái. Hoàn Nhan Khang đưa tay chỉ vào một ông già mặt hồng tóc bạc nói:

- Vị này là Sâm tiên Lương Tử Ông Lương lão tiền bối ở núi Trường Bạch.

Lương Tử Ông chắp tay nói:

- Được gặp gỡ Thiết cước tiên Vương chân nhân, chuyến này lão phu vào cửa quan có thể nói là không đi uổng công. Vị này là Đại thủ ấn Linh Trí thượng nhân trong phái Mật tông ở Tây Tạng, chúng tôi một người từ Đông bắc xuống, một người từ Tây nam lên, muôn dặm xa xôi, có thể nói là kiếp trước có duyên.

Chợt nghe một người the thé nói:

- Té ra Giang Nam thất quái được phái Toàn Chân giúp đỡ mới dám hoành hành không úy ky gì như

vậy!

https://thuviensach.vn

Vương Xử Nhất quay qua nhìn người ấy, chỉ thấy y đầu trọc bóng loáng không có nửa sợi tóc, hai mắt đầy tia máu, tròng mắt lồi ra, tướng mạo rất kỳ dị, độ nhiên nhớ ra, nói:

- Các hạ chắc là Quỷ môn Long vương Sa lão tiền bối?

Người kia giận dữ nói:

- Phải, té ra ngươi còn biết tới ta.

Vương Xử Nhất nghĩ thầm:

- Chúng ta nước sông không phạm nước giếng, không biết mình đắc tội với y ở đâu?

Lập tức lấy vẻ mặt ôn hòa nói:

- Đại danh của Sa lão tiền bối, bần đạo trước nay vốn rất ngưỡng mộ.

Lão Quỷ môn Long vương này tên Sa Thông Thiên, võ công cao hơn rất nhiều so với sư đệ Hầu

Thông Hải, chỉ vì y tính tình nóng nảy hung bạo, lúc truyền thụ võ nghệ cứ động một tý là nổi giận ầm ầm, vì vậy một thân võ công tinh thâm mà bốn tên đệ tử chỉ học được không tới hai ba phần mười. Hoàng Hà tứ quỷ đánh nhau một trận với Quách Tĩnh ở Mông Cổ không chiếm được chút

thượng phong nào, vô cùng mất mặt với Triệu vương Hoàn Nhan Hồng Liệt. Triệu vương từ đó trở

đi không hề coi trọng họ. Sa Thông Thiên biết tin nổi giận quát tháo như sấm, tay đánh chân đá đánh bốn người một trận nhừ tử. Hoàng Hà tứ quỷ suýt nữa đều thành quỷ thật. Sa Thông Thiên lại sai sư

https://thuviensach.vn

đệ Hầu Thông Hải bắt Quách Tĩnh về, nào ngờ liên tiếp bị Hoàng Dung chọc ghẹo, mất hết thể diện.

Y càng nghĩ càng tức, cũng không nghĩ tới việc thất lễ trước mặt mọi người, độ nhiên vươn tay chụp vào QuáchTĩnh.

Quách Tĩnh lui mau lại hai bước. Vương Xử Nhất vung tay áo đạo bào lên đứng chắn trước mặt y.

Sa Thông Thiên tức giận nói:

- Được, đúng là ngươi che chở cho thằng tiểu súc sinh này phải không?

Một chưởng vù vù đánh tới trước ngực Vụng Xử Nhất.

Vương Xử Nhất thấy đòn tới của y hung dữ đành vung chưởng đón đỡ, một tiếng chát khẽ vang lên, song chưởng vừa chạm nhau, hai người đều đang định vận nội công đẩy ra, độ nhiên bên cạnh có một người bước lên, tay trái đè cổ tay Sa Thông Thiên, tay phải đè cổ tay Vương Xử Nhất hất ra ngoài, hai người đều cảm thấy tay chưởng bị chấn động một cái, lập tức rút tay về. Vương Xử Nhất và Sa Thông Thiên đều là nhân vật thành danh trong võ lâm đương thời, đều biết đối phương bản lĩnh cao cường, lúc ấy một bên xuất chưởng, một bên hoàn chưởng đều đã vận nội công, nào ngờ có người có thể đột nhiên xuất thủ hất tung chưởng đôi bên, chỉ thấy người ấy y phục toàn thân màu trắng, áo nhẹ đai lỏng, thần thái vô cùng tiêu sái, khoảng ba mươi năm ba mươi sáu tuổi, hai mắt xếch lên, diện mạo tuấn tú nhưng có khí thế bức người, phục sức nghiễm nhiên là một vị vương tôn phú quý.

Hoàn Nhan Khang cười nói:

- Vị này là Âu Dương công tử thiếu chủ núi Bạch Đà Côn Luân ở Tây Vực, đơn danh là Khắc. Âu Dương công tử trước nay chưa tới Trung nguyên, có lẽ các vị đều mới gặp lần đầu?.

https://thuviensach.vn

Người này đột ngột xuất hiện, không những Vương Xử Nhất và Quách Tĩnh trước nay chưa gặp, mà ngay bọn Bành Liên Hổ. Lương Tử ông cũng đều không quen. Mọi người thấy y bộc lộ một chút

công phu, trong lòng ngấm ngầm bội phục, nhưng cái tên núi Bạch Đà ở Tây Vực thì chưa ai từng nghe thấy.

Âu Dương Khắc chắp tay nói:

- Huynh đệ lẽ ra phải tới Yên Kinh sớm hơn vài ngày, nhưng vì trên đường gặp chút chuyện nhỏ bận bịu mất vài hôm, đến nỗi tới chậm, xin các vị tha lỗi.

Quách Tĩnh nghe Hoàn Nhan Khang nói y là thiếu chủ núi Bạch Đà đã nghĩ tới đám thiếu nữ áo trắng muốn cướp ngựa của mình trên đường, lúc ấy nghe y nói thế trong lòng chợt hoảng sợ:

- Hay là sáu vị sư phụ của mình đã giao thủ với y? Không rõ sáu vị sư phụ có bị thương không?.

Vương Xử Nhất thấy đối phương ai cũng võ công cao cường, gã Âu Dương Khắc này mới rồi xuất thủ đè một cái, nội lực cũng xấp xỉ với mình, kình lực lại rất quái dị, nếu nói cùng động thủ thì một chọi một cũng chưa chắc đã thắng, còn nếu đối phương mấy người cùng xông vào thì mình làm sao địch nổi? Lúc ấy liền hỏi:

- Hoàn Nhan Khang. Sư phụ ngươi đâu? Sao không mời y ra đây?.

Hoàn Nhan Khang nói:

- Vâng.

Rồi quay qua nói với người hầu:

- Mời sư phụ ra gặp khách!

https://thuviensach.vn

Tên người hầu vâng dạ bước ra. Vương Xử Nhất cảm thấy được an ủi rất nhiều, nghĩ thầm Có Khưu sư huynh? đây thì kình địch có đông hơn. ít nhất ba người bọn mình cũng có thể tự bảo toàn.

Không bao lâu chợt nghe thấy tiếng giày lộp cộp ngoài cửa sảnh có một võ quan to béo mặc áo gấm bước vào, dưới cằm có một bộ râu rậm, khoảng bốn mươi tuổi, dáng vẻ trông rất oai vệ. Hoàn Nhan Khang bước lên gọi một tiếng:

- Sư phụ.

Rồi nói:

- Vị đạo trưởng này rất muốn gặp lão nhân gia người, đã hỏi mấy lần rồi.

Vương Xử Nhất cả giận nghĩ thầm:

- Thằng tiểu tử giỏi lắm, ngươi dám lớn mật tiêu khiển với ta như thế à?

Nhưng lại nghĩ:

- Xem dáng đi của viên võ quan này thì chẳng có công phu gì cao minh, võ công ngụy dị của thằng tiểu tử này chắc chắn không phải do y dạy. Viên võ quan ấy nói:

- Đạo sĩ, ngươi gặp ta làm gì? Ta trước nay vốn không thích gặp đám tăng đạo ni cô.

Vương Xử Nhất tức quá bật cười, nói:

- Ta chỉ muốn hỏi đại nhân hóa duyên, muốn xin một ngàn lượng bạc.

Viên võ quan ấy tên Thang Tổ Đức, là một Đội trưởng thân binh dưới trướng Triệu vương Hoàn Nhan Hồng Liệt, lúc Hoàn Nhan Khang còn nhỏ từng được y dạy võ nghệ cho, vì vậy mọi người

https://thuviensach.vn

trong Triệu vương phủ đều gọi y là sư phụ. Lúc ấy y nghe Vương Xử Nhất há to miệng sư tử, hóa duyên một lần là đòi ngay một ngàn lượng bạc, hoảng sợ nhảy dựng lên, quát:

- Nói bậy?

Hoàn Nhan Khang nói ngay:

- Một ngàn lượng bạc à, chuyện nhỏ mà, chuyện nhỏ mà.

Rồi quay qua người hầu nói:

- Mau đi chuẩn bị một ngàn lượng bạc để tiễn tặng đạo gia.

Thang Tổ Đức nghe thế há hốc miệng không ngậm lại được, đưa mắt nhìn Vương Xứ Nhất từ đầu tới chân, từ chân tới đầu, đoán không ra đạo sĩ này có lai lịch thế nào.

Hoàn Nhan Khang nói:

- Xin mời các vị vào tiệc. Vương đạo trưởng lần đầu tới đây, xin mời ngồi vào ghế đầu.

Vương Xử Nhất khiêm nhượng không được, cuối cùng phải ngồi xuống. Rượu được ba tuần. Vương Xử Nhất nói:

- Các vị đều là nhân vật có danh vọng lớn trong võ lâm, xin mọi người nói một câu công đạo, chuyện hai cha con họ Mục nên thu xếp thế nào?

Mọi người ánh mắt đều dồn vào mặt Hoàn Nhan Khang xem y đối đáp ra sao.

Hoàn Nhan Khang rót một chén rượu đứng lên, hai tay đưa Vương Xử Nhất, nói:

https://thuviensach.vn

- Vãn bối kính đạo trưởng một chén trước, chuyện ấy đạo trưởng nói nên thu xếp thế nào thì vạn bối xin nhất nhất vâng lời.

Vương Xử Nhất sửng sốt, không ngờ y lại đáp ứng mau lẹ như vậy, lập tức nâng chén uống cạn một hơi, nói:

- Được! Chúng ta mời họ Mục kia tới bàn luôn tại đây cho xong.

Hoàn Nhan Khang nói:

- Đúng là nên như thế. Vậy phiền Quách huynh đi mời giùm vị Mục gia kia tới đây được không?.

Vương Xử Nhất gật gật đầu. Quách Tĩnh lập tức rời tiệc, ra khỏi vương phủ tới khách sạn Cao Thăng, bước vào phòng Mục Dịch không thấy bóng hai cha con họ đâu, ngay cả hành lý cũng đã mang đi. Bèn hỏi hầu phòng, y nói vừa có người tới đưa hai cha con họ đi, đã trả hết tiền phòng tiền cơm, không quay lại nửa. Quách Tĩnh vội hỏi ai đón cha con họ đi, hầu phòng lại không nói được là ai tới.

Quách Tĩnh vội trở về Triệu vương phủ. Hoàn Nhan Khang rời bàn ra đón, cười nói:

- Quách huynh vất vả quá. Vị Mục gia kia đâu?

Quách Tĩnh nói lại. Hoàn Nhan Khang thở dài nói:

- Í chà, đây là ta có lỗi với họ rồi.

Rồi quay qua người hầu nói:

- Ngươi mau mau mang nhiều người chia ra tìm khắp bốn phía, cốt làm sao mời được vị Mục gia kia về đây.

Tên người hầu vâng dạ đi ra.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy thì chuyện đã thành không còn chứng cứ Vương Xử Nhất cũng không tiện nói gì nữa, nhưng trong lòng ngờ vực nghĩ thầm:

- Nếu muốn mời họ Mục tới đây thì chỉ cần sai một hai tên gia nhân là được, nhưng thằng tiểu tử này lại đòi Quách Tĩnh đi, rõ ràng là muốn y đích thân nhìn thấy cha con Mục gia đã không còn ở đó, để

làm bằng chứng.

Liền cười nhạt nói:

- Bất kể là ai giở trò huyền hư, sau này nhất định cũng sẽ rõ ràng thôi.

Hoàn Nhan Khang cười nói:

- Đạo trưởng nói rất đúng. Không rõ vị Mục gia kia giở trò huyền hư gì đây, thật là cổ quái.

Thang Tổ Đức đầu tiên thấy tiểu vương gia bị đạo sĩ lừa gạt mất luôn một ngàn lượng bạc, trong lòng đã sớm vừa bất nhẫn vừa xót của, lúc ấy thấy đạo sĩ kia thần sắc dáng sợ, tỏ vẻ rất vô lễ với tiểu vương gia, lại càng tức tối, lên tiếng:

- Đạo sĩ ngươi ở đạo quán nào? Cậy vào cái gì mà tới đây gây sự?

Vương Xử Nhất nói:

- Tướng quân ngươi là người nước nào? Cậy vào cái gì mà tới đây làm quan?

Y thấy Thang Tổ Đức rõ ràng là người Hán mà lại làm võ quan ở nước Kim, khinh khi hà hiếp đồng bào, không nhịn được mở lời châm chọc.

Thang Tổ Đức bình sinh căm hận nhất chuyện kẻ khác nói tới việc y là người Hán. Y tự thấy mình một thân võ nghệ, làm việc cho nước Kim lại

https://thuviensach.vn

dốc lòng dốc sức, khăn khắn trung thành, nhưng Kim triều thủy chung vẫn không cho y cầm quân, cũng không cho y được làm quan lớn ở địa phương, quan hàm tuy không nhỏ nhưng vẫn chỉ giữ một chức vụ nhàn rỗi trong Triệu vương phủ. Lời Vương Xử Nhất chính đụng vào chỗ đau của y, y biến hẳn sắc mặt, gầm lên một tiếng đứng phắt dậy, vươn tay qua hai người Lương Tử Ông và Âu Dương Khắc, ra quyền đánh mạnh vào giữa mặt Vương Xử

Nhất.

Vương Xử Nhất hai ngón tay phải vung ra cặp lấy cổ tay y, cười nói:

- Ngươi không chịu nói thì thôi, cần gì phải nổi nóng?

Một quyền ấy của Thang Tổ Đức lập tức dừng lại trên không, liên tiếp vận kình mấy lần thủy chung vẫn không đẩy lên được nửa tấc. Y vừa sợ vừa giận, chửi:

- Yêu đạo giỏi lắm, ngươi dùng yêu pháp à?

Rồi dùng sức kéo lại cũng vẫn không được đỏ mặt tía tai, nhăn nhó dị thường.

Lương Tử Ông ngồi cạnh y cười nói:

- Tướng quân đừng tức giận, ngồi xuống uống rượu đi.

Rồi vươn tay ra đè xuống cổ tay y.

Vương Xử Nhất biết dựa vào sức trên hai ngón tay mình mà kẹp cứng cổ tay của Thang Tổ Đức thì có thừa nhưng chống lại cái đè của Lương Tử Ông lại không đủ, lập tức buông lỏng hai ngón tay, thuận thế đè vai trái của Thang Tổ Đức xuống, biến chiêu vô cùng mau lẹ. Lương Tử Ông không kịp thu tay về, hai luồng kình lực đồng thời đè lên vai Thang Tổ Đức.

https://thuviensach.vn

Thang Tổ Đức quả thật tổ tiên tích đức, danh bất hư truyền mới được hai đại cao thủ đồng thời giáp kích, rất có thể diện, hai tay không tự chủ được đều chụp về phía trước, chát chát hai tiếng, tay trái đè xuống một bát cá nấu, tay phải nhúng vào một bát canh chua, một tràng tiếng lách cách vang lên, xương cá và mảnh tô cùng đám, canh nóng và máu tươi cùng chảy. Thang Tổ Đức be be kêu lớn, hai tay vẫy rối lên, dầu mỡ bắn tung tóe, nước canh chảy ròng ròng. Mọi người hô hô cười rộ, vội vàng né tránh. Thang Tổ Đức giận dữ

thẹn thùng, vội chạy vào trong. Đám gia nhân nhịn cười bước lên thu dọn, hồi lâu mới xong.

Sa Thông Thiên nói:

- Phái Toàn Chân oai chấn Nam Bắc, quả nhiên danh bất hư truyền, huynh đệ muốn thỉnh giáo đạo trưởng một việc.

Vương Xử Nhất nói:

- Không dám, xin Sa tiền bối cứ nói.

Sa Thông Thiên nói:

- Bang Hoàng Hà và phái Toàn Chân trước nay không hề đụng chạm gì tới nhau, tại sao đạo trưởng lại hết sức giúp đỡ Giang Nam thất quái, làm khó cho huynh đệ? Phái Toàn Chân tuy người đông thế

mạnh nhưng huynh đệ cũng không sợ đâu.

Vương Xử Nhất nói:

- Chuyện này thì Sa lão tiền bối hiểu lầm rồi. Bần đạo tuy biết tiếng tăm của Giang Nam thất quái nhưng không hề quen biết bảy người bọn họ. Một vị sư huynh của ta còn có một chuyện lôi thôi nho nhỏ với họ nữa, nên nói

https://thuviensach.vn

giúp đỡ Giang Nam thất quái sinh sự với bang Hoàng Hà thì quyết là không có.

Sa Thông Thiên cất giọng kỳ quái nói:

- Tốt quá, vậy ngươi cứ giao thằng tiểu tử kia cho ta.

Rồi vọt ra khỏi chỗ ngồi, vươn tay chụp vào cổ Quách Tĩnh.

Vương Xử Nhất biết Quách Tĩnh không thể tránh khỏi cái chụp ấy, phen này nhất định phải bị

thương, lập tức đưa tay xô nhẹ vào vai Quách Tĩnh một cái. Quách Tĩnh thân hình không tự chủ

được tung ra khỏi ghế. Chỉ nghe chát một tiếng, năm ngón tay của Sa Thông Thiên chụp xuống, lưng ghế đã gãy lìa. Một phát trảo ấy, xé gỗ như đậu hủ, quả là công phu lợi hại hiếm thấy trong võ lâm.

Sa Thông Thiên một trảo chụp không trúng, lớn tiếng quát:

- Ngươi nhất định che chở cho thằng tiểu tử này phải không?

Vương Xử Nhất nói:

- Bần đạo đưa đứa nhỏ này vào Triệu vương phủ thì phải đưa y lành lặn trở ra. Nếu Sa huynh không tha y được thì chờ hôm khác tìm dịp y rủi ro, nên chăng?

Âu Dương Khắc nói:

- Gã thiếu niên này đắc tội với Sa huynh thế nào, xin nói ra để mọi người bàn bạc liệu lý được không?.

Sa Thông Thiên nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Gã đạo sĩ này võ công tuyệt nhiên không thua kém mình, nhưng bằng vào sức hai người sư huynh đệ mình thì chắc cũng bắt được thằng tiểu súc sinh kia. Có điều tuy Bành hiền đệ sẽ giúp mình nhưng Âu Dương Khắc võ công cao cường, không rõ lai lịch ra sao, nếu y lại hên thủ với đạo sĩ thì việc không dễ thu xếp.

Lúc ấy liền nói:

- Ta có bốn gã đệ tử bất tài, theo Triệu vương gia đi Mông Cổ làm một việc lớn, đang sắp thành công thì lại bị thằng tiểu tử họ Quách kia nhảy vào phá đám làm hỏng chuyện, khiến Triệu vương gia vô cùng tức giận. Các vị nghĩ xem, ngay cả một gã tiểu tử mà chúng ta cũng không làm gì được thì Triệu vương gia mời chúng ta tới đây để nhàn nhã ăn cơm uống rượu chắc?.

Y tuy tính tình nóng nảy nhưng cũng không phải là một gã vũ phu thô lỗ hồ đồ, nói mấy câu ấy đã lập tức biến Quách Tĩnh thành đích ngắm của mọi người.

Trên tiệc ngoài Vương Xử Nhất và Quách Tĩnh ra thì mọi người đều là được Triệu vương đưa hậu lễ

mời tới Hoàn Nhan Khang lại là thế tử của Triệu vương, nghe Sa Thông Thiên nói thế ai cũng thay đổi sắc mặt, quyết ý bắt Quách Tĩnh giao cho Triệu vương phân xử.

Vương Xử Nhất thầm phát hoảng, tính cách thoát thân, nhưng đang giữa vòng vây của cường địch, quả thật bối rối không nghĩ ra kế gì. Y vốn nghĩ Hoàn Nhan Khang là sư diệt, rốt lại cũng không dám làm gì mình, hoàn toàn không ngờ rằng y đối với sư thúc hoàn toàn không giữ lễ trên dưới mà còn mai phục rất nhiều cao thủ trong vương phủ, nếu biết thế này thì không nên thản nhiên vào hang cọp phó yến.

Mà cho dù muốn tra xét rõ ràng cũng không nên đưa thêm gã thiếu niên Quách Tĩnh này cùng đi. Tự

https://thuviensach.vn

mình muốn thoát thân thì xem ra mọi người ở đây không thể cản được, nhưng muốn cứu Quách Tĩnh luôn thì hoàn toàn không phải chuyện dễ, nghĩ thầm: Hiện không thể lập tức trở mặt, phải kéo dài thời gian thăm dò bản lĩnh của từng người. Lúc ấy thần sắc vẫn mười phần bình tĩnh, nói:

- Các vị oai danh vang dội, bần đạo trước nay vốn rất ngưỡng mộ, hôm nay có duyên gặp bậc cao hiền, vô cùng vui mừng.

Rồi chỉ vào Quách Tĩnh nói:

- Gã thiếu niên này không biết trời cao đất dày là gì, đắc tội với Sa Long vương, các vị đã muốn giữ

y lại, bần đạo thế cô sức yếu, tuy biết rõ là không được nhưng cũng khó trái ý mọi người. Chỉ là bần đạo lớn mật xin các vị bộc lộ một chút công phu cho gã thiếu niên này biết rằng không phải bần đạo không chịu ra sức, mà quả thật là thương nhưng không giúp được.

Tam đầu giao Hầu Thông Hải đã tức giận suốt nửa ngày, lập tức rời chỗ ngồi, giũ vạt áo dài, kêu lên:

- Để ta thỉnh giáo vài cao chiêu của ngươi trước.

Vương Xử Nhất nói:

- Một chút võ nghệ kém cỏi của bần đạo thì làm sao dám qua chiêu với các vị? Chỉ mong Hầu huynh thi triển tuyệt kỹ để bần đạo được mở rộng tầm mắt, cũng để giáo huấn gã thiếu niên này, cho y biết ngoài trời lại có trời, trên người lại có người, về sau không dám cậy sức làm càn nửa.

Hầu Thông Hải nghe y dường như có ý châm chọc, còn như châm chọc cái gì thì không hiểu rõ, không biết trả lời thế nào.

Sa Thông Thiên nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Đạo sĩ phái Toàn Chân rất khó chơi, không động thủ với y là tốt nhất.

Rồi nói với Hầu Thông Hải:

- Sư đệ, ngươi vẫn luyện công phu Tuyết lý mai thân, vậy xin Vương chân nhân chỉ giáo đi.

Vương Xử Nhất luôn miệng nói không dám.

Lúc ấy tuyết vẫn không ngừng rơi. Hầu Thông Hải ra tới giữa sân, hai tay liên tiếp cào tuyết, vun thành một đống cao ba thước, dùng chân nện thật chặt, kế lui lại ba bước, đột nhiên nhảy vọt lên, đầu dưới chân trên, sột một tiếng cắm vào đống tuyết trắng ngập sâu tới ngực. Quách Tĩnh thấy thế vò đầu gãi tai, không biết là công phu gì, chỉ thấy thân hình y cắm sâu vào đống tuyết, không hề động đậy.

Sa Thông Thiên nhìn đám gia nhân của Hoàn Nhan Khang, nói:

- Làm phiền các vị quản gia nện thật chặt tuyết bên cạnh Hầu gia giùm.

Đám gia nhân đều thấy thú vị, cười hì hì ra nện đống tuyết chung quanh Hầu Thông Hải thật chặt.

Nguyên là Sa Thông Thiên và Hầu Thông Hải xưng bá trên sông Hoàng Hà, công phu về thủy tính đều rất cao cường. Giỏi thủy tính bậc.nhất là có thể luồn dưới băng không cần thở, nên Hầu Thông Hải cắm đầu vào đống tuyết nhịn thở có thể sau một bữa cơm mới rút ra, đó là công phu bình sinh y đã luyện thành thạo.

Mọi người uống rượu khen ngợi. Qua hồi lâu. Hầu Thông Hải hai tay chống xuống, dùng một chiêu Lý ngư đả đỉnh, rút đầu trong tuyết ra, lật một cái đứng thẳng lên.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh tính tình trẻ con, là người đầu tiên vỗ tay khen hay. Hầu Thông Hải về chỗ uống rượu, lại hung dữ trợn mắt nhìn y một cái. Quách Tĩnh thấy ba khối u trên đầu y có dính tuyết trắng, nhịn không được bèn nhắc Hầu tam gia, trên đầu ngươi có tuyết kìa. Hầu Thông Hải giận dữ nói:

- Ngoại hiệu của ta là Tam đầu giao chứ không phải ta bày hàng thứ ba, tại sao ngươi gọi ta là Hầu tam gia? Ta rõ ràng là Hầu tứ gia, ngươi cấm được à? Trên đầu ta có tuyết, chẳng lẽ ta không biết sao? Ta vốn định chùi đi, nhưng thằng tiểu tử ngươi đã nói thì nhất định ta không chùi nữa.

Trong sảnh ấm áp, tuyết tan ra thành ba dòng nước từ trán y chảy xuống ròng ròng, nhưng Hầu tứ gia y lời nói như núi, đại trượng phu nói không chùi là không chùi.

Sa Thông Thiên nói:

- Sư đệ ta công phu thô lỗ, thật là làm trò cười.

Rồi đưa tay vào đĩa hạt dưa bốc lấy một nắm, ngón giữa búng đi, hạt dưa như một sợi dây bắn thẳng ra, từng hạt từng hạt cắm vào đống tuyết mà Hầu Thông Hải đắp lên, trong giây lát khảm thành một chữ Hoàng viết giản thể. Đống tuyết cách chỗ y ngồi ba trượng, y búng hạt dưa đi, lại xếp thành một chữ ngay ngắn chỉnh tề nhãn lực kình lực quả thật chuẩn xác kinh người. Vương Xử Nhất nghĩ thầm:

- Chẳng trách Quỷ môn Long vương độc bá ở sông Hoàng Hà, quả nhiên tài nghệ không tầm thường.

Đưa mắt nhìn ra thì trên đống tuyết đã xuất hiện một chữ Hà, một chữ cửu, xem ra y muốn khảm thành bốn chữ Hoàng Hà cửu khúc.

Bành Liên Hổ cười nói:

https://thuviensach.vn

- Sa đại ca, môn tuyệt kỹ này của ngươi khiến tiểu đệ khâm phục sát đất. Chúng ta trước nay làm ăn chung với nhau, vị Vương đạo trưởng này đã muốn khảo xét chúng ta, nên huynh đệ muốn dựa vào tuyệt kỹ của đại ca để mở mày mở mặt.

Thân hình chớp lên, đã vọt ra cửa sảnh. Lúc ấy Sa Thông Thiên đã khảm được nửa chữ khúc. Bành Liên Hổ chợt vươn hai tay ra, tay này đưa ra tay kia rút về, chụp bắt tất cả những hạt dưa mà Sa Thông Thiên búng ra. Hạt dưa hình dáng rất nhỏ, thế đi lại mau, nhưng y vẫn bắt được không sót một hạt. Một bên búng ra rất mau, một bên bắt lấy cũng rất mau, giống như nước chảy, đĩa hạt dưa dần dần chuyển qua tay Bành Liên Hổ.

Trong tiếng khen ngợi của mọi người. Bành Liên Hổ tươi cười trở về chỗ ngồi.

Sa Thông Thiên mới khảm nốt nửa chữ Khúc. Nếu là người khác thì việc Bành Liên Hổ mới làm vừa rồi rõ ràng là làm tổn thương oai phong của y, nhưng hai người giao tình thân thiết. Sa Thông Thiên chỉ khẽ cười một tiếng không trách móc gì, quay lại nói với Âu Dương Khắc:

- Âu Dương công tử định thi triển công phu gì cho những kẻ không rõ việc đời như bọn ta được mở

rộng tầm mắt vậy?.

Âu Dương Khắc thấy lời lẽ của y có ý châm chọc, biết lúc nãy hất tay chưởng của y, người này trong lòng đã khó chịu, nghĩ thầm phải bộc lộ công phu gì để con lừa trọc này phải khâm phục mình mới được chợt thấy đám người hầu đang bưng vào bốn chậu thức tráng miệng, đặt trước mặt mỗi người một đôi đũa mới, thu thập số đũa đã dùng. Âu Dương Khắc bèn đón lấy số đũa ấy, tiện tay ném một cái, hai mươi chiếc đũa đồng thời bay ra cắm xuống mặt tuyết bày thành bốn hình hoa mai ngay ngắn chỉnh tề. Ném đũa cắm xuống mặt tuyết thì trẻ con cũng làm được, tự nhiên không

https://thuviensach.vn

có gì khó, nhưng ném hai mươi chiếc đũa một cái mà xếp thành đồ hình như vậy thì lại vô cùng khó khăn. Chỗ cao thâm ảo diệu của một chiêu võ công ấy. Quách Tĩnh và Hoàn Nhan Khang đều không hiểu rõ, nhưng Vương Xử Nhất và bọn Sa Thông Thiên đều ngấm ngầm khâm phục, đồng thanh cất tiếng khen ngợi.

Vương Xử Nhất thấy bọn họ người nào cũng thân mang tuyệt nghệ, cố nghĩ cách thoát thân, sực nghĩ:

- Bấy nhiêu hảo thủ trong võ lâm, lúc bình thời gặp được một người cũng không phải dễ, tại sao đột nhiên tụ tập ở đây? Nhưng người như thiếu chủ Bạch Đà sơn. Linh Trí thượng nhân. Sâm tiên lão quái cũng đều rất ít khi đặt chân tới Trung nguyên, tại sao lại cũng nhất tề tới Yên Kinh? Trong chuyện này nhất định có mưu đồ trọng đại.

Chỉ thấy Sâm tiên lão quái Lương Tử Ông cười hì hì đứng lên, chắp tay vái vái mọi người, thong thả

bước ra sân, đột nhiên nhảy vọt lên, chân trái đạp xuống đã đứng trên mớ đũa Âu Dương Khắc phóng xuống tuyết, ra thế xuất chiêu. Hoài trung bão nguyệt. Nhị Lang đảm sơn. Lạp cung thức.

Thoát hài chuyển thân hên tiếp đánh một đường Yến Thanh quyền, bàn chân nhảy nhót lui tới như

bay, bước nào cũng đạp lên đầu đũa, chỉ thấy y Nhượng bộ khoa hổ. Thoái bộ thu thế đánh hết đường Yến Thanh quyền, hai mươi chiếc đũa vẫn đứng ngay ngắn chỉnh tề trên mặt tuyết, không có chiếc nào nghiêng đi. Lương Tử ông mặt không tắt nụ cười, quay trở vào tiệc. Lập tức tiếng hò reo khen ngợi vang dậy trong sảnh. Quách tĩnh lại càng không ngừng suýt soa khen hay.

Lúc ấy tiệc rượu sắp tàn, đám người hầu bưng từng cái từng cái chậu vàng đựng nước ấm lên cho mọi người rửa tay. Vương Xử Nhất nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Bây giờ chỉ còn chờ Linh Trí thượng nhân thi triển công phu xong là bấy nhiêu người sẽ nhất tề

động thủ.

Bèn đưa mắt liếc nhà sư Tây Tạng kia, chỉ thấy y thản nhiên như vô sự nhúng tay vào chậu nước, không hề để ý tới việc gì. Mọi người đã rửa tay xong, hai tay y vẫn còn nhúng trong chậu, mọi người thấy y thong thả như đang nghĩ ngợi gì đó, đều cảm thấy hơi kỳ quái. Qua một lúc, trong chậu nước mà y nhúng tay vào đột nhiên có một làn hơi nước bốc lên. Lại qua một lúc, làn hơi nước càng lúc càng dày đặc. Trong giây lát, nước trong chậu kêu thành tiếng, bọt nước lăn tăn từ đáy chậu nổi lên.

Vương Xử Nhất ngấm ngầm hoảng sợ:

- Nội công của nhà sư Tây Tạng này quả thật lợi hại? Việc không thể chậm nữa, mình không tiên phát chế nhân không xong.

Thấy ánh mắt mọi người đang đổ dồn vào chiếc chậu vàng mà Linh Trí đang nhúng tay vào, nghĩ

thầm:

- Thời cơ trước mắt sẽ qua ngay lập tức, chỉ có thể nhân lúc họ không ngờ, tiên hạ thủ vi cường.

Đột nhiên thân hình hơi nghiêng đi, tay phải vươn qua hai người nắm lấy mạch môn trên cổ tay Hoàn Nhan Khang nhấc bổng qua, kế đó chụp cứng huyệt đạo trên lưng y. Bọn Sa Thông Thiên cả kinh, nhất thời không biết làm sao.

Vương Xử Nhất tay phải nhấc một bình rượu lên, nói:

https://thuviensach.vn

- Hôm nay được gặp gỡ các vị anh hùng, thật là có duyên. Bần đạo mượn hoa dâng Phật, kính mời các vị một chén.

Tay phải nhấc bình rượu rót cho từng người từng người. Chỉ thấy tia rượu từ miệng bình vọt ra như

một mũi tên, rơi vào chén rượu của từng người, bất kể người ấy ngồi xa hay gần, tia rượu cũng rót đúng vào trong chén. Có người rượu trong chén đã hết sạch, có người còn một nửa, nhưng vẫn không giọt nào tràn ra, cũng không giọt nào rót ra ngoài.

Bọn Linh Trì thượng nhân thấy y rót rượu, hiển lộ nội công cao thâm, tay phải đã có thể rót rượu như

thế thì tay trái đặt trên lưng Hoàn Nhan Khang chỉ cần hơi vận kình sẽ lập tức đánh nát nội tạng của y, hiểu rõ mình đông địch ít nhưng ném chuột sợ vỡ đồ quý đều tròn mắt không dám động thủ.

Vương Xử Nhất rót rượu vào chén của mình và Quách Tĩnh sau cùng, nâng chén uống cạn, lớn tiếng nói:

- Bần đạo và các vị không thù không oán, với vị tiểu ca họ Quách này cũng không thân không thiết, nhưng thấy y có lòng hiệp nghĩa, là một thiếu niên có khí cốt, nên muốn xin các vị nể mặt bần đạo tha cho y.

Mọi người im lặng không lên tiếng. Vương Xử Nhất nói:

- Nếu các vị chịu rộng lòng khoan dung thì bần đạo sẽ tha tiểu vương gia, một vị tiểu vương gia lá ngọc cành vàng mà đổi một người dân tầm thường thì các vị quyết không thua thiệt, thế nào?.

Lương Tử ông cười nói:

- Vương đạo trưởng quả thật rất thẳng thắn, vụ làm ăn này cứ thế đi.

https://thuviensach.vn

Vương Xử Nhất không hề chần chừ, buông ngay tay trái ra. Hoàn Nhan Khang lập tức được tự do.

Vương Xử Nhất biết những người này đều là nhân vật thành danh trông võ lâm, cho dù tà độc tàn ác, riêng mình khi làm việc thì bất kể tín nghĩa, nhưng trước mặt đông người thì quyết không chịu nuốt lời, tự đánh mất oai danh, lúc ấy bèn hướng mọi người cúi đầu thi lễ rồi kéo tay Quách Tĩnh, nói:

- Xin cáo từ ở đây, sau này sẽ gặp lại.

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Đánh máy: BacQuai

Hồi 8(b)

Chứng tỏ bản lĩnh

Mọi người nhìn thấy cá đã vào lưới lại thoát ra được ai cũng ngấm ngầm tiếc rẻ, đều thấy mất mặt.

Hoàn Nhan Khang đã định thần, cười nụ nói:

- Đạo trưởng nếu rảnh xin cứ tùy ý ghé lại nói chuyện để hậu bối được học hỏi thêm.

Rồi thẳng người lên, cung kính tiễn ra. Vương Xử Nhất hừ một tiếng, nói:

- Chuyện giữa chúng ta còn chưa xong đâu, nhất định sẽ có ngày gặp lại!

Y tới cửa hoa sảnh. Linh Trí thượng nhân chợt nói:

- Đạo trưởng công phu tinh thâm, khiến người ta vô cùng bội phục.

Hai tay chắp lại thi lễ một cái, đột nhiên hai tay giơ lên, một luồng kình phong đánh mạnh ra. Vương Xử Nhất giơ tay đáp lễ, cũng vận kình ra tay, dùng hết nội công tu tập mấy mươi năm đón đỡ. Hai luồng kình phong vừa chạm nhau. Linh Trí thượng nhân đột nhiên biến nội công thành ngoại công, chưởng phải đột nhiên vung ra chụp lấy cổ tay Vương Xử Nhất. Một chiêu này vô cùng mau lẹ

https://thuviensach.vn

Vương Xử Nhất biến chiêu cũng rất linh hoạt, lật tay móc lại, thắng thắn đón tiếp, hai người cổ tay vừa chạm nhau đã lập tức tách ra. Linh Trí thượng nhân hơi biến sắc, nói:

- Bội phục, bội phục!

Rồi nhảy lùi lại.

Vương Xử Nhất cười khẽ nói:

- Đại sư nổi tiếng giang hồ, tại sao nói không giữ lời?

Linh Trí thượng nhân tức giận nói:

- Ta không phải là muốn bắt gã tiểu tử họ Quách, mà là muốn bắt ngươi...

Y bị một chưởng của Vương Xử Nhất hất ra đã bị trọng thương, nếu trấn tĩnh tâm thần, điều hòa hơi thở thì nhất thời cũng không đến nỗi nào, nhưng bị Vương Xứ Nhất nói khích, hơi giận xông lên, chưa dứt lời đã há miệng phun ra một búng máu tươi.

Vương Xử Nhất không dám chần chừ, kéo tay Quách Tĩnh chạy mau ra cổng vương phủ.

Bọn Sa Thông Thiên. Bành Liên Hổ đều có nói trước, không muốn mang tiếng nói không giữ lời, lại thấy Linh Trí thượng nhân thất bại nặng, trong lòng đều sợ hãi, cũng không đuổi theo ngăn cản.

Vương Xử Nhất chạy mau ra khỏi cổng Triệu vương phủ được hơn mười trượng, chuyển qua một

khúc quanh, thấy sau lưng không ai đuổi theo bên hạ giọng nói:

- Ngươi cõng ta về khách sạn.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nghe giọng y yếu ớt, có khí không lực, bất giác cả kinh, chỉ thấy y sắc mặt trắng bệch đầy vẻ bệnh hoạn, khác hẳn tình hình thần thái hiên ngang mới rồi, vội nói:

- Đạo trưởng, người bị thương rồi à?.

Vương Xử Nhất gật gật đầu, xiêu đi một cái, đứng không vững nữa. Quách Tĩnh vội ngồi xuống cõng y lên lưng, rảo chân chạy mau, tới trước cổng một khách sạn lớn, đang định bước vào. Vương Xử Nhất hạ giọng nói:

- Tìm.., tìm chỗ nhỏ hẹp yên tĩnh.., một quán.., nhỏ thôi.

Quách Tĩnh hội ý, hiểu y sợ kẻ đối đầu tìm tới, y đang bị trọng thương, mình thì bản lĩnh thấp kém, chỉ e bị người ta tìm được, lúc ấy chỉ còn cách bó tay chịu chết, lập tức cắm đầu chạy mau.

Y không biết đường, cứ chạy tới những nơi ít người nhà nhỏ, quả nhiên càng chạy đường đi càng chật hẹp, chỉ cảm thấy Vương Xử Nhất trên lưng hơi thở càng lúc càng yếu, lại vừa khéo tìm tới một khách điếm nhỏ, nhìn thấy cổng nẻo phòng ốc vừa nhỏ vừa thấp, lập tức không nghĩ ngợi gì nhiều, xông luôn vào phòng, đặt y xuống giường. Vương Xử Nhất nói:

- Mau mau.., tìm một cái thùng lớn.., thật đầy.., đầy nước trong...

Quách Tĩnh nói:

- Còn gì nữa không?

Vương Xử Nhất không nói gì nữa, xua tay ra hiệu bảo y đi mau.

Quách Tĩnh vội ra ngoài sai tiểu nhị, lấy ra một nén bạc ném lên quầy, lại thưởng tiểu nhị mấy đồng bạc. Y tới Trung nguyên vài hôm, cũng đã hiểu rõ đạo lý thưởng tiền cho người. Tên tiểu nhị kia mừng rơn, vội vàng lấy

https://thuviensach.vn

một cái thùng lớn chỗ thiên tỉnh, múc nước trong đổ đầy vào. Quách Tĩnh quay về nói đã lo xong.

Vương Xử Nhất nói:

- Hảo.., hảo hài tử, ngươi bế ta đặt vào thùng.., không được để.., người ngoài tới gần.

Quách Tĩnh không hiểu ý, nhưng cũng theo lời bế y đặt vào thùng, nước ngập tới cổ, lại sai tiểu nhị

ngăn trở người lạ.

Chỉ thấy Vương Xử Nhất nhắm mắt ngồi yên, hít mau thở chậm, qua khoảng một bữa cơm, cả thùng nước trong đã dần dần chuyển thành màu đen, sắc mặt y cũng hơi hồng hào trở lại. Lúc ấy mới biết y dùng nội công bức chất độc trong thân thể ra ngoài, hòa vào trong nước. Cứ thế liên tiếp đổi bốn thùng nước, nước trong thùng mới không còn màu đen. Vương Xử Nhất cười nói:

- Không việc gì rồi.

Rồi chống tay vào mép thùng bước ra, thở dài nói:

- Công phu của nhà sư Tây Tạng này độc ác thật?

Quách Tĩnh yên tâm, vô cùng vui mừng, hỏi:

- Trên chưởng của nhà sư Tây Tạng ấy có độc à?

Vương Xử Nhất nói:

- Đúng thế, công phu Độc sa chưởng thì bình sinh ta đã thấy qua không ít, nhưng chưa thấy ai lợi hại thế này, hôm nay suýt nữa thì không giữ được tính mạng rồi.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nói:

- May là không việc gì. Người muốn ăn gì để con sai người đi mua.

Vương Xử Nhất bảo y hỏi mượn giấy bút dưới quầy viết ra dược phương, nói:

- Tính mạng ta dĩ nhiên không còn gì đáng ngại, nhưng khí độc trong nội tạng vẫn còn, nếu trong vòng mười hai giờ mà không trừ hết khì không khỏi phải tàn phế suốt đời.

Quách Tĩnh nhận lấy dược phương, chạy đi như bay, thấy trên phố có một hiệu thuốc vội đưa dược phương lên quầy. Người làm trong hiệu thuốc nhận lấy mở xem, nói:

- Khách quan tới muộn quá, bốn vị Huyết kiệt. Điền thất. Một dược, mật gấu trong phương thì vừa khéo tiểu điếm mới hết hàng.

Quách Tĩnh không chờ y nói tới câu thứ hai, giật lại dược phương chạy đi. Nào ngờ tới hiệu thuốc thứ hai lại cũng không có mấy vị thuốc ấy, liên tiếp bảy tám hiệu khác cũng đều như vậy.

Quách Tĩnh vừa giận vừa sợ, chạy khắp các hiệu thuốc trong thành hỏi mua, nhưng ngay cả các hiệu thuốc lớn ba gian liền nhau, treo biển hiệu vàng cũng nói mấy vị thuốc ấy vốn trữ không ít, nhưng mới rồi vừa có người tới mua toàn bộ. Quách Tĩnh lúc ấy mới sực nghĩ ra, nhất định là người trong Triệu vương phủ đoán Vương Xử Nhất sau khi chất độc phát tác bị thương sẽ phải dùng các vị thuốc ấy nên đã mua sạch ở các hiệu thuốc trong toàn thành, dụng tâm quả thật rất độc ác liền cúi đầu thất thểu trở về khách điếm nói với Vương Xử Nhất. Vương Xử Nhất thở dài, sắc mặt thảm đạm. Quách Tĩnh không nhịn được, nằm phục xuống bàn bật tiếng khóc lớn.

Vương Xử Nhất cười nói:

https://thuviensach.vn

- Mọi người có sinh ắt có tử sinh vốn là điều vui, chết cũng là số trời, huống hồ ta chưa chắc đã chết, cần gì khóc lóc?

Rồi khẽ gõ vào thành giường đánh nhịp, cất tiếng hát lớn:

Biết trống mà giữ mái, biết trắng mà giữ đen, biết vinh giữ nhục chừ làm hao cho đạo, làm hao lại hao chừ sẽ tới vô cực.

Quách Tĩnh nín khóc nhìn y ngẩn ngơ xuất thần.Vương Xử Nhất hô hô cười rộ, ngồi xếp bằng trên giường, vận khí điều tức.

Quách Tĩnh không dám làm kinh động, rón rén ra phòng khách, chợt nghĩ:

- Ta cứ tới các thị trấn phụ cận tìm, chưa chắc họ đã mua sạch thuốc tại các hiệu thuốc ở đó.

Nghĩ ra cách ấy trong lòng vui vẻ, đang định hỏi thăm đường tới các thị trấn phụ cận xa gần thế nào, chợt thấy tiểu nhị vội vã bước vào đưa y một phong thư, ngoài phong bì đề năm chữ Quách đại gia mở xem. Quách Tĩnh thầm kinh ngạc.

- Ai gởi cho mình nhỉ?

Vội xé phong bì rút ra một tờ giấy trắng, thấy trên viết:

- Ta chờ ngươi ở ven hồ cách phía tây thành mười dặm, có chuyện gấp cần nói với ngươi, ngươi tới mau lên.

Phía dưới vẽ hình một gã tiểu khiếu hóa, chính là Hoàng Dung đang cười hì hì, thần thái giống hệt.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Tại sao y biết mình ở đây?

https://thuviensach.vn

liền hỏi:

- Ai đưa lá thư này tới?

Tiểu nhị nói:

- Là một gã du thủ du thực ngoài đường đưa vào.

Quách Tĩnh trở vào phòng, thấy Vương Xử Nhất, đứng dưới đất co tay duỗi chân, liền nói:

- Đạo trưởng, con tới vùng phụ cận thị trấn mua thuốc.

Vương Xử Nhất nói:

- Chúng ta nghĩ tới chuyện đó, họ lại không nghĩ tới sao? Không cần đi đâu.

Quách Tĩnh không chịu thôi, quyết ý thử một lần, nghĩ thầm:

- Hoàng hiền đệ thông minh lanh lợi, mình cứ đi bàn với y trước đã, bèn nói:

- Người bạn tốt của con hẹn con tới gặp, đệ tử đi một lúc sẽ quay lại nói xong đưa lá thư cho Vương Xử Nhất xem.

Vương Xử Nhất trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Làm sao ngươi quen thằng nhỏ ấy?

Quách Tĩnh kể lại chuyện gặp gỡ trên đường. Vương Xử Nhất nói:

- Tình hình lúc y chọc ghẹo Hầu Thông Hải ta đều nhìn thấy, thân pháp của người ấy rất cổ quái...

Kế nghiêm trang nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi đi lần này phải cẩn thận. Võ công của thằng nhỏ ấy cao hơn ngươi nhiều, mà trong thân pháp rốt lại vẫn có một chút tà khí, ta cũng không đoán chắc được là vì sao.

Quách Tĩnh nói:

- Con với y là sinh tử chi giao, y quyết không làm hại con.

Vương Xứ Nhất thở dài nói:

- Ngươi quen y được bao lâu mà nói là sinh tử chi giao? Ngươi đừng coi thường y, lúc y muốn ra tay thì nhất định ngươi không đối phó nổi đâu.

Quách Tĩnh đối với Hoàng Dung không hề có chút nghi ngờ, nghĩ thầm:

- Đạo trưởng nói thế ắt vì không biết con người của Hoàng hiền đệ thôi.

Lúc ấy bèn không ngớt miệng khoe khoang những chỗ tốt của Hoàng Dung. Vương Xứ Nhất cười

nói:

- Ngươi cứ đi đi Bọn thiếu niên ai cũng thế, không trải qua một việc thì không khôn thêm một chút.

Người ấy. ờ xem vóc dáng và giọng nói của người ấy thì dường như không phải.., dường như à.., chẳng lẽ quả thật ngươi không nhận ra...

Nói tới đó thì im lặng, chỉ lắc lắc đầu.

***

Quách Tĩnh cho dược phương vào bọc, đi ra cửa tây, sãi chân chạy mau ra ngoài thành. Ra khỏi

https://thuviensach.vn

thành rồi, tuyết rơi càng lớn, hoa tuyết lả tả trước mặt, đưa mắt nhìn chỉ thấy một màn trắng mênh mông, ngoài đồng không một bóng người, đi được gần mười dặm thấy trước mặt có ánh nước chiếu lên, chính là một cái hồ nhỏ Lúc ấy khí trời cũng không lạnh lắm, nước trong hồ chưa đóng băng, bông tuyết rơi xuống hồ đều tan trong nước, ven hồ đều là mai mọc san sát, hoa mai lại càng cánh băng nhụy tuyết, càng rõ vẻ trong trắng cao khiết.

Quách Tĩnh nhìn quanh không thấy bóng người, bắt đầu nóng ruột:

- Hay y chờ không thấy mình tới đã về trước rồi?

Bèn cất tiếng gọi lớn:

- Hoàng hiền đệ. Hoàng hiền đệ.

Chỉ nghe tiếng phành phạch, ven hồ có mấy con chim nước bay lên. Quách Tĩnh cảm thấy thất vọng, gọi thêm hai tiếng, lại nghĩ:

- Hay y chưa tới thôi mình cứ ở đây chờ y vậy.

Lúc ấy bèn ngồi xuống ven hồ, vừa nghĩ tới Hoàng Dung, vừa nghĩ tới thương thế của Vương Xử

Nhất, cũng không lòng dạ nào mà ngắm cảnh tuyết rơi, huống chi cảnh tuyết lớn đầy trời này thì y từ

nhỏ ở Mạc Bắc đã quen nhìn thấy, còn chỗ khác biệt giữa sa mạc cát vàng với mai lạnh hồ yên thì y cũng không hề để ý. Chờ một hồi lâu, chợt nghe trong khu rừng phía tây văng vẳng có tiếng chửi mắng, y nảy lòng hiếu kỳ, rảo chân bước tới, chỉ nghe tiếng một người hung dữ nói:

- Ở đây mà còn làm ra vẻ đại sư ca à? Mọi người ai cũng như nhau, chẳng lẽ ngươi lại đang không đong đưa trên trời chắc.

https://thuviensach.vn

Một người khác nói:

- Con mẹ nó! Mới rồi nếu ngươi không hèn nhát như thế, quay lưng bỏ chạy, thì chẳng lẽ bốn người chúng ta đánh một mình y mà lại thua à?

Lại một người khác nói:

- Ngươi có chạy bò lê bò càng, cũng chẳng có gì là sai.

Nghe giọng nói thì tựa hồ là Hoàng Hà tứ quỷ Quách Tĩnh tay nắm ngọn nhuyễn tiên trong lưng, thò đầu nhìn vào rừng, nhưng thấy trống không chẳng có một bóng người.

Chợt nghe giọng nói từ trên cao truyền tới; có người nói:

- Động đao động thương ra mặt đánh nhau thì chúng ta quyết không thua, ai ngờ thằng tiểu khiếu hóa ấy giở đủ quỷ kế.

Quách Tĩnh ngẩng đầu lên, chỉ thấy có bốn người bị treo trên không, đong đa đong đưa, đang chỉ tay vung chân chửi mắng không ngớt, không phải Hoàng Hà tứ quỷ thì là ai? Y vừa thấy thế cả mừng, đoán chắc Hoàng Dung chỉ ở quanh đây, bèn cười hềnh hệch bước ra nói:

- Ô, các ngươi đang luyện tập khinh công ở đây.

Tiền Thanh Kiện tức giận nói:

- Ai luyện tập khinh công? Tiểu tử ngu ngốc nhà ngươi mù à? Bọn ta là bị người ta treo lên ở đây đấy.

Quách Tĩnh hô hô cười rộ. Tiền Thanh Kiện tức quá, trên không vung chân định đá y, nhưng khoảng cách quá xa làm sao đá được? Mã Thanh Hùng chửi:

https://thuviensach.vn

- Thằng tiểu tử thối tha, ngươi mà không tránh ra xa thì lão tử sẽ đái xuống ngươi đấy.

Quách Tĩnh cười gập cả người, nói:

- Ta đứng ở đây làm sao ngươi đái tới được.

Đột nhiên sau lưng có người cười khẽ một tiếng. Quách Tĩnh quay lại nhìn, tiếng khuấy nước vang lên, một chiếc thuyền trong bụi cây rậm lướt ra.

Chỉ thấy cuối thuyền có một cô gái cầm chèo khoát nước, tóc dài xỏa xuống vai, y phục toàn thân màu trắng, trên tóc buộc một cái vòng vàng, tuyết trắng ánh lên chớp chớp lóe sáng. Quách Tĩnh thấy cô gái kia trang phục toàn thân giống như tiên nữ, bất giác ngẩn người ra nhìn. Chiếc thuyền từ từ tới gần, chỉ thấy nàng còn rất nhỏ tuổi, bất quá chỉ mười lăm mười sáu, da trắng như tuyết, xinh đẹp không ai bằng, dung mạo tuyệt trần, không thể nhìn gần.

Quách Tĩnh thấy hoa cả mắt, không dám nhìn nữa, quay đầu qua chỗ khác, từ từ lui lại mấy bước. Cô gái kia chèo thuyền vào sát bờ, kêu lên:

- Quách ca ca, lên thuyền đi?.

Quách Tĩnh giật nảy mình, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy cô gái kia tươi cười rạng rỡ, áo quần phất phơ

trước gió. Quách Tĩnh như si như mộng, hai tay đưa lên che mắt. Cô gái kia cười nói:

- Sao thế? Không nhận ra ta à?

Quách Tĩnh nghe giọng nói của nàng thì rõ ràng giống như Hoàng Dung, nhưng một gã tiểu khiếu hóa gầy gò rách rưới tại sao lại đột nhiên trở thành một tiên nữ, đúng là không thể tin vào mắt mình.

https://thuviensach.vn

Chỉ nghe Hoàng Hà tứ quỷ sau lưng nhao nhao kêu lên:

- Tiểu cô nương, mau tới cắt dây giúp, thả bọn ta xuống với!

- Cô giúp việc này, ta cho cô một trăm lượng bạc!

- Mỗi người một trăm lượng, tất cả bốn trăm lượng đấy!

- Cô muốn tám trăm lượng cũng được!

Cô gái kia không thèm ngó ngàng gì tới họ, cười nói:

- Ta là Hoàng hiền đệ của ngươi đây, ngươi không thèm nhìn ta à?

Quách Tĩnh định thần nhìn lại, thấy nàng quả thật mắt mày mũi miệng đều giống hệt Hoàng Dung, bèn nói:

- Cô à, cô à.

Chỉ nói được hai chữ cô rồi không nói được gì nữa. Hoàng Dung duyên dáng mỉm cười, nói:

- Ta vốn là con gái, ai cần ngươi gọi là Hoàng hiền đệ. Hoàng hiền đệ chứ? Mau lên thuyền đi.

Quách Tĩnh như đang trong mơ, nhún chân một cái nhảy lên thuyền.

Hoàng Hà tứ quỷ trên cao thì không ngừng nâng giá tiền thưởng.

Hoàng Dung chèo thuyền ra tới giữa hồ, lấy rượu thịt ra, cười nói:

- Chúng ta ở đây uống rượu thưởng tuyết lại không hay sao?

Lúc ấy đã cách Hoàng Hà tứ quỷ khá xa, không còn nghe thấy tiếng kêu gào của họ nữa.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh dần dần trấn tĩnh, cười nói:

- Ta thật hồ đồ, cứ cho rằng cô là con trai, từ nay trở đi không thể gọi cô là Hoàng hiền đệ nữa rồi!

Hoàng Dung cười nói:

- Ngươi cũng đừng gọi ta là Hoàng hiền muội, cứ gọi ta là Dung nhi thôi. Cha ta trước nay cũng gọi thế.

Quách Tĩnh chợt nhớ ra, nói:

- Ta có mang điểm tâm cho cô đây. Rồi lấy trong bọc ra mấy cái bánh mà Hoàn Nhan Khang đưa tới, nào ngờ y cõng Vương Xử Nhất, múc nước giải độc, bôn ba mua thuốc đã đè mấy món điểm tâm cái bẹp cái vỡ trông chẳng còn ra hình thù gì, hoàng Dung thấy thế mỉm cười.

Quách Tĩnh đỏ mặt nói:

- Không ăn được rồi!

Rồi cầm lên định ném xuống hồ.

Hoàng Dung chìa tay ra đón lấy, nói:

- Ta thích ăn.

Quách Tĩnh sửng sốt. Hoàng Dung đã cầm một cục bánh lên cho vào miệng. Quách Tĩnh thấy nàng ăn được vài miếng thì mi mắt đỏ lên, nước mắt từ từ ứa ra, lại càng không hiểu. Hoàng Dung nói:

- Ta sinh ra đã không có mẹ, trước nay đâu có ai nghĩ tới ta thế này...

Nói xong rơi mấy giọt lệ. Nàng lấy ra một cái khăn tay sạch màu trắng. Quách Tĩnh cho rằng nàng định lau nước mắt, nào ngờ nàng gói mấy cục

https://thuviensach.vn

bánh bẹp nát lại thật kỹ, cho vào trong bọc, liếc mắt cười một tiếng, nói:

- Ta sẽ ăn dần.

Quách Tĩnh không biết gì về loại tình cảm này của đàn bà con gái, chỉ thấy hành động của vị Hoàng hiền đệ này rất lạ lùng, liền hỏi nàng:

- Cô nói có chuyện gấp cần nói với ta, là chuyện gì vậy?

Hoàng Dung cười nói:

- Ta muốn nói với ngươi rằng ta không phải là Hoàng hiền đệ gì cả mà là Dung nhi, chẳng phải chuyện gấp sao?.

Quách Tĩnh cũng cười khẽ một tiếng, nói:

- Cô xinh đẹp như thế, tại sao trước đây lại cải trang thành tiểu khiếu hóa?

Hoàng Dung nghiêng đầu đi nói:

- Ngươi nói ta xinh đẹp à?

Quách Tĩnh thở ra nói:

- Rất đẹp, đúng là rất giống tiên nữ trên núi tuyết của bọn ta.

Hoàng Dung cười nói:

- Ngươi gặp tiên nữ rồi sao?

Quách Tĩnh nói:

- Ta chưa gặp, chứ gặp thì làm sao còn sống được?

Hoàng Dung ngạc nhiên hỏi:

https://thuviensach.vn

- Sao thế?

Quách Tĩnh đáp:

- Những người già ở Mông Cổ nói ai gặp tiên nữ thì vĩnh viễn không muốn trở về thảo nguyên nữa, cả ngày cứ đờ người ra trên núi tuyết, vài ngày là chết cóng.

Hoàng Dung cười nói:

- Vậy ngươi nhìn thấy ta có đờ người ra không?

Quách Tĩnh thoáng đỏ mặt, vội nói:

- Chúng ta là bạn tốt, khác hẳn chứ. Hoàng Dung gật gật đầu, nghiêm trang nói:

- Ta biết ngươi thật lòng đối xử tốt với ta, bất kể ta là trai hay gái, xinh đẹp hay xấu xí.

Lát sau lại nói:

- Ta ăn mặc thế này ai cũng sẽ lấy lòng ta, có gì là lạ? Lúc ta làm tiểu khiếu hóa ngươi đối xử với ta tốt, đó mới là tốt thật.

Lúc ấy nàng thấy tâm tình cực kỳ khoan khoái, cười nói:

- Ta hát một khúc cho ngươi nghe, được chứ?

Quách Tĩnh nói:

- Ngày mai sẽ hát được không? Chúng ta phải mua thuốc ngay cho Vương đạo trưởng.

Lúc ấy bèn kể qua chuyện Vương Xử Nhất bị thương trong Triệu vương phủ và tình hình mua thuốc không được.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nói:

- Ta cũng đã ngạc nhiên, thấy ngươi mồ hôi đầy mặt chạy ra chạy vào từng hiệu thuốc, không biết là cần gì, té ra là vì thế.

Quách Tĩnh lúc ấy mới nghĩ ra là lúc y đi mua thuốc thì Hoàng Dung đã theo sát phía sau, nếu không cũng không biết chỗ y ở, bèn nói:

- Hoàng hiền đệ, ta cưỡi con tiểu hồng mã của ngươi đi mua thuốc được không?

Hoàng Dung nghiêm trang nói:

- Thứ nhất, ta không phải là Hoàng hiền đệ. Thứ hai, con tiểu hồng mã là của ngươi, chẳng lẽ ta lại lấy của ngươi thật sao? Ta chỉ là thử ngươi thôi. Thứ ba, tới các thị trấn phụ cận cũng chưa chắc đã mua.được thuốc.

Quách Tĩnh thấy nàng đoán việc không bàn mà hợp với Vương Xử Nhất, bất giác vô cùng lo lắng hoảng sợ.

Hoàng Dung cười khẽ nói:

- Bây giờ ta hát một khúc cho ngươi nghe nhé?

Chỉ thấy nàng hơi nghiêng đầu, tựa vào mạn thuyền, giọng hát trong trẻo từ cổ họng vang lên: Tiếng nhạn kêu sương, thấu qua rèm lạnh buốt. Đang khi băng đóng chưa dày, mây đưa trăng lướt.

Gương con soi bóng lược. Muốn thoa son đánh phấn. điểm trang khó lòng học được.

Vóc ngọc háo mòn, lại khoác chăn dày mấy lớp. Tựa gió xuân, duyên dáng mỉm cười, quay ngắm hoa rơi lác đác.

https://thuviensach.vn

Quạnh quẽ bấy! Quê nhà đâu nhỉ? Lầu gác bên ao, cây vườn dưới tuyết. Dao trì thề xưa, cánh hồng nhờ ai hẹn ước? Bướm con kia chỉ giỏi tìm hoa hỏi liễu, đậu khắp cành nam chửa biết.

Luống thương tâm, lạnh lẽo chiều buông, tù và mấy tiếng.

Quách Tĩnh lắng nghe từng tiếng từng tiếng, tuy về ý nghĩa bài từ thì không hiểu gì nhưng thanh âm êm ái, ngân nga dìu dặt, nghe thấy không kìm được nỗi say mê, thần hồn điên đảo, tình cảnh êm đẹp vui sướng lần này quả thật từ khi lọt lòng đến nay y chưa từng được gặp.

Hoàng Dung hát xong một khúc, hạ giọng nói:

- Bài từ Thụy hạc tiên này của Tân đại nhân là tả hoa mai sau tuyết, ngươi thấy hay không?

Quách Tĩnh nói:

- Ta chẳng hiểu chút gì, nhưng cô hát rất hay. Tân đại nhân là ai vậy?

Hoàng Dung nói:

- Tân đại nhân chính là Tân Khí Tật. Cha ta nói ông ta là quan tốt yêu nước thương dân. Lúc phương Bắc rơi vào tay người Kim, bọn Nhạc gia gia đều bị gian thần hãm hại, chỉ còn có Tân đại nhân ra sức mưu toan lấy lại đất cũ.

Quách Tĩnh tuy thường nghe mẹ nói việc người Kim tàn bạo, giết hại bách tính Trung Quốc, nhưng rốt lại từ nhỏ sinh trưởng ở Mông Cổ, nỗi đau vong quốc ở y cũng không phải sâu sắc, bèn nói:

- Ta trước nay chưa từng tới Trung nguyên, những chuyện ấy sắp tới cô cứ từ từ nói cho ta nghe, bây giờ thì chúng ta phải nghĩ cách cứu Vương đạo trưởng cho mau.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nói:

- Ngươi cứ nghe ta, chúng ta cứ ở đây chơi thêm lúc nữa, không cần phải gấp.

Quách Tĩnh nói:

- Y nói nếu trong vòng mười hai giờ mà không uống thuốc thì chắc chắn sẽ bị tàn phế.

Hoàng Dung nói:

- Vậy cứ để y tàn phế là được, cũng không phải là ngươi và ta bị tàn phế.

Quách Tĩnh a một tiếng nhảy phắt lên, nói:

- Cái.., cái...

Trên mặt đã lộ vẻ tức giận. Hoàng Dung mỉm cười nói:

- Không cần giận đâu, ta bảo đảm ngươi sẽ có thuốc là được.

Quách Tĩnh nghe nàng nói có vẻ rất chắc chắn, mà mình cũng không có cách nào khác, nghĩ thầm:

- Cô ta về mưu trí võ công đều hơn mình rất xa, nghe lời cô ta chắc không sao, chỉ đành tạm thời gác chuyện ấy qua một bên.

Hoàng Dung kể lại việc treo Hoàng Hà tứ quỷ lên cây thế nào, chọc ghẹo Hầu Thông Hải thế nào, hai người vỗ tay cười ầm lên.

Nhìn thấy màn đêm buông xuống bốn bề, tuyết trắng, nước hồ, hoa mai đều dần dần trở thành mờ

mịt. Hoàng Dung từ từ đưa tay ra cầm bàn tay Quách Tĩnh, hạ giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Bây giờ thì ta không sợ gì cả.

Quách Tĩnh nói:

- Cái gì?

Hoàng Dung nói:

- Cho dù gia gia không cần ta, ngươi cũng muốn ta đi theo ngươi, phải không?

Quách Tĩnh nói:

- Cái đó đương nhiên. Dung nhi, ta và cô ở chung một chỗ, thật là thật là.., thật là vui sướng.

Hoàng Dung nhẹ nhàng dựa vào ngực y. Quách Tĩnh chỉ thấy một mùi hương ngọt ngào bao bọc

thân thể y, bao bọc hồ nước, bao bọc cả trời đất, cũng không biết là mùi hương hoa mai hay mùi hương trên người Hoàng Dung tỏa ra. Hai người cầm tay nhau không nói gì nữa.

Qua một lúc rất lâu rất lâu. Hoàng Dung thở ra một hơi, nói:

- Chỗ này đẹp lắm, tiếc là chúng ta phải đi thôi.

Quách Tĩnh nói:

- Vì sao thế?

Hoàng Dung nói:

- Không phải ngươi cần tìm thuốc cho Vương đạo trưởng sao?

Quách Tĩnh mừng rỡ nói:

https://thuviensach.vn

- À, đi lấy ở đâu vậy?

Hoàng Dung nói:

- Mấy vị thuốc ấy trong các hiệu thuốc đi đâu cả rồi?

Quách Tĩnh nói:

- Nhất định là người của Triệu vương phủ lấy hết rồi.

Hoàng Dung nói:

- Không sai, vậy chúng ta cứ tới Triệu vương phủ mà lấy.

Quách Tĩnh giật mình nhảy dựng lên nói:

- Triệu vương phủ à?

Hoàng Dung nói:

- Đúng thế!

Quách Tĩnh nói:

- Không tới đó được, chúng ta tới đó chỉ có nộp mạng thôi.

Hoàng Dung nói:

- Chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm để mặc Vương đạo trưởng bị tàn phế sao? Mà biết đâu vết thương quá nặng, còn mất mạng luôn kia?

Quách Tĩnh nhiệt huyết trào lên, nói:

- Được, ta đi, có điều cô không cần đi.

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Tại sao thế?

Quách Tĩnh nói:

- Nói tóm lại là cô không cần đi.

Nhưng không nói được lý do. Hoàng Dung hạ giọng nói:

- Ngươi có thương yêu ta hơn, ta cũng không chịu đâu. Nếu ngươi gặp tai nạn, chẳng lẽ ta sống được một mình sao?

Quách Tĩnh trong lòng chấn động, bất giác cảm động, thương yêu, mừng rỡ, thương thân, bấy nhiêu tình cảm đồng thời trào dâng trong lòng, đột nhiên can đảm gấp trăm lần, chợt thấy bọn Sa Thông Thiên. Bành Liên Hổ không có gì đáng sợ, trên đời không có việc gì khó, hiên ngang nói:

- Được, chúng ta cùng đi lấy thuốc!

Hai người chèo thuyền vào bờ, lên bộ trở vào thành, đi về hướng vương phủ.

Đi được nửa đường. Quách Tĩnh chợt nhớ tới Hoàng Hà tứ quỷ còn bị treo trên cây, dừng bước nói:

- À, có nên trở lại thả Hoàng Hà tứ quỷ xuống không?

Hoàng Dung cười khúc khích nói:

- Bốn gã ngốc ấy xưng tên là Cương Liệt Hùng Kiện, rất là lợi hại, lạnh cũng không cóng, đói cũng không chết, mà dù có chết đói thì làm Mai lâm tứ quỷ so ra cũng cao nhã hơn Hoàng Hà tứ quỷ

nhiều.

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Đánh máy: BacQuai

Hồi 9(a)

Thương sắt cày hư

Quách Hoàng hai người tới hậu viện Triệu Vương phủ, vượt tường vào trong. Hoàng Dung dịu dàng nói:

- Công phu khinh công của ngươi cao cường thật!

Quách Tĩnh đang nằm phục dưới chân tường nghe ngóng động tĩnh trong hậu viện, nghe nàng nói thế, trong lòng chợt thấy sung sướng êm đềm không sao tả được.

Qua một lúc, chợt nghe tiếng bước chân, hai người vừa nói vừa cười đi tới, chỉ nghe một người nói:

- Tiểu vương gia nhốt vị cô nương ấy ở đây, ngươi đoán là để làm gì nào?

Người kia cười đáp:

- Cần gì phải đoán? Từ lúc ngươi lọt lòng mẹ đến nay đã thấy được nửa cô nương nào xinh đẹp như

thế chưa?

Người trước nói:

https://thuviensach.vn

- Xem bộ dạng ngươi cứ tít cả mắt lại, coi chừng tiểu vương gia chém đầu đấy. Còn cô nương kia à, dung mạo tuy đẹp nhưng vẫn chưa bằng vương phi của chúng ta.

Người kia nói:

- Loại con gái phong trần ấy sao ngươi lại đem so với vương phi?

Người trước nói:

- Ngươi cho rằng vương phi xuất thân...

Nói tới đó chợt im bặt, ho khan hai tiếng chuyển qua chuyện khác:

- Tiểu vương gia hôm nay đánh nhau với người ta bị lép vế, bọn mình phải cẩn thận đấy, đừng để y nổi nóng lại được một trận đòn.

Người kia nói:

- Tiểu vương gia đánh ra một quyền thì ta sẽ tránh thế này, kế phóng ra một cước thế này...

Người trước cười nói:

- Thôi đừng khoe thối nữa!

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Té ra Hoàn Nhan Khang đã có ý trung nhân xinh đẹp nên không chịu cưới Mục cô nương, cũng khó trách được. Nhưng đã như thế thì y không nên tỷ võ chiêu thân với Mục cô nương, lại càng không nên cướp hài của q người ta không chịu trả. Mà tại sao y nhốt người ở đây? Hay vì người ta không chịu nên y muốn cưỡng bách?.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy hai người kia đã tới gần hơn, một người cầm đèn lồng, một người bưng một hộp thức ăn, hai người đều mặc áo xanh đội khăn nhỏ. ăn mặc theo lối gia nhân. Người bưng hộp thức ăn cười nói:

- Vừa muốn nhốt người ta vừa sợ người ta chết đói, khuya khoắt thế này còn nhất định đưa thức ăn qua.

Người kia nói:

- Nếu không vừa phong lưu vừa chu đáo thì làm sao được lòng người đẹp?

Hai người hạ giọng bàn tán cười nói, dần dần đi xa.

Hoàng Dung nảy lòng hiếu kỳ, hạ giọng nói:

- Chúng ta đi nhìn thử xem rốt lại là người đẹp thế nào.

Quách Tĩnh nói:

- Trộm thuốc là chuyện cần nhất.

Hoàng Dung nói:

- Ta lại phải nhìn người đẹp trước đã!

Rồi cất bước theo sau hai người kia. Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Đàn bà thì có gì hay chứ? Thật là kỳ quái.

Nhưng y làm sao biết rằng phàm là đàn bà con gái mà nghe nói một cô gái khác xinh đẹp, nếu không được đích thân nhìn thấy thì rất khó chịu, còn nếu mình là một cô gái xinh đẹp lại càng không tới nhìn một cái không được. Quách Tĩnh chỉ cho rằng tính nết nàng còn quá trẻ con, đành phải đi theo.

https://thuviensach.vn

Vườn hoa của Triệu vương phủ rất rộng họ theo hai người gia nhân đi vòng vèo một lúc mới tới trước một gian nhà lớn, thấy trước cửa có người cầm binh khí canh gác. Hoàng Dung và Quách Tĩnh nép vào một bên, chỉ nghe hai người gia nhân nói với đám thân binh canh gác mấy câu, họ bèn mở

cửa cho hai người vào.

Hoàng Dung nhặt một hòn đá, búp một tiếng ném tắt đĩa đèn, kéo tay Quách Tĩnh tung người vọt vào cửa, vượt tuôn qua hai người gia nhân. Hai người gia nhân và đám thân binh vẫn chưa biết gì, chỉ

cho là đá trên mái nhà ngẫu nhiên rơi xuống.

Hai người gia nhân chửi đùa mấy câu, lấy bùi nhùi đá lửa ra thắp lại đèn, đi qua một khoảng sân lớn, mở một cánh cửa lớn bên trong bước vào.

Hoàng Dung và Quách Tĩnh rón rén theo sau, chỉ thấy bên trong là một dãy chấn song làm bằng những thanh sắt cực lớn, như một cái chuồng giam nhốt thú dữ, phía trong có hai người ngồi, rõ ràng là một nam một nữ.

Một người gia nhân thắp nến lên, đưa tay qua chấn song rào đặt lên bàn. Dưới ánh nến sáng Quách Tĩnh nhìn thấy rất rõ ràng, không kìm được ngạc nhiên, chỉ thấy người đàn ông râu tóc điểm bạc, mặt đầy vẻ tức giận, chính là Mục Dịch, một cô gái trẻ tuổi cúi đầu ngồi cạnh y, không phải Mục Niệm Từ thì là ai? Quách Tĩnh vô cùng ngờ vực, không sao hiểu được Tại sao họ lại ở đây? Phải rồi, nhất định là bị Hoàn Nhan Khang bắt về. Mà Hoàn Nhan Khang có ý gì? Rốt lại y có yêu thương cô

nương này không?.

Hai người gia nhân lấy thức ăn rượu thịt trong hộp ra, từng tô từng tô đưa qua chấn song. Mục Dịch chụp một tô ném ra ngoài, chửi:

https://thuviensach.vn

- Ta đã rơi vào tay các ngươi rồi, muốn giết thì giết mau đi, ai cần các ngươi làm ra vẻ tử tế?.

Trong tiếng chửi mắng, chợt nghe đám thân binh bên ngoài đồng thanh nói:

- Xin chào tiểu vương gia!

Hoàng Dung và Quách Tĩnh nhìn nhau một cái, vội nép vào sau cánh cửa. Chỉ thấy Hoàn Nhan

Khang rảo chân bước vào, lớn tiếng trách mắng:

- Ai chọc giận Mục lão anh hùng đấy? Lát nữa trở về xem ta có đánh gãy cái chân chó của các người không?

Hai người gia nhân đều quỳ một chân xuống, cúi đầu nói:

- Tiểu nhân không dám.

Hoàn Nhan Khang nói:

- Cút mau ra ngoài.

Hai người vội nói:

- Dạ, dạ.

Rồi đứng lên quay người bước ra, lúc ra tới cạnh cửa thì nhìn nhau lè lưỡi, làm ra vẻ nhát ma.

Hoàn Nhan Khang chờ họ khép cửa xong, tươi cười nói với cha con Mục Dịch:

- Ta mời hai vị tới đây là có chuyện riêng muốn nói, hai vị ngàn vạn lần đừng hiểu lầm.

https://thuviensach.vn

Mục Dịch tức giận nói ngươi bắt bọn ta về giam nhốt như phạm nhân ở đây, đó là mời à?

Hoàn Nhan Khang nói:

- Thật có lỗi. Xin hai vị tạm chịu ủy khúc một lúc, ta thật lòng rất áy náy.

Mục Dịch tức giận chửi:

- Câu ấy thì đem đi mà lừa đứa trẻ lên ba. Bọn quan lại ăn thịt người không sót một miếng xương, chẳng lẽ ta thấy còn ít sao?

Hoàn Nhan Khang mấy lần muốn nói chuyện đều bị Mục Dịch lớn tiếng mắng át đi, nhưng công phu hàm dưỡng của y rất cao, cứ cười hì hì chứ không hề nổi giận.

Mục Niệm Từ nghe một lúc, hạ giọng nói:

- Cha, người cứ nghe y nói xem thế nào.

Mục Dịch hừ một tiếng, lúc ấy mới không chửi mắng nữa.

Hoàn Nhan Khang nói:

- Dung mạo nhân phẩm của lệnh ái như thế, trên đời hiếm có, ta lại không phải là kẻ có mắt không tròng, sao lại không yêu thích chứ?.

Mục Niệm Từ hai má đỏ bừng lên, cúi đầu càng thấp. Chỉ nghe Hoàn Nhan Khang nói tiếp:

- Có điều ta là thế tử của Triệu vương, gia giáo lại nghiêm, chỉ cần để người ta biết, nói ta kết thân với một vị anh hùng giang hồ, hào kiệt thảo mãng thì không những phụ vương trách phạt mà quá nửa còn bị thánh thượng nghiêm chỉ quở trách phụ vương.

https://thuviensach.vn

Mục Dịch nói:

- Thế ngươi định thế nào?

Hoàn Nhan Khang nói:

- ta muốn mời hai vị nghỉ ngơi vài hôm ở tệ xá dưỡng thương cho lành, sau đó trở về quê quán. Qua sáu tháng một năm, đợi khi việc đã lắng xuống, hoặc ta tới phủ nghênh thân, hoặc mời lão tiền bối đưa lệnh ái tới hoàn hôn, như vậy há chẳng phải đôi đường đều tốt đẹp sao?

Mục Dịch trầm ngâm không nói, trong lòng lại nghĩ tới chuyện khác.

Hoàn Nhan Khang nói:

- Phụ vương vì ta bướng bỉnh gây họa, ba tháng trước đã bị thánh thượng mấy lần quở trách, nếu lại biết chuyện này của ta thì hôn sự quyết không thể tốt đẹp được. Cho nên cốt là lão tiền bối phải giữ

cho kín.

Mục Dịch tức giận nói:

- Theo lời ngươi nói thì sắp tới cho dù con gái ta theo ngươi cũng phải lén lén lút lút, không thể làm vợ đàng hoàng chứ gì?

Hoàn Nhan Khang nói:

- Chuyện đó tự nhiên ta sẽ có cách thu xếp, sắp tới nhờ mấy vị đại thần trong triều làm mai mối, cũng phải công khai cưới lệnh ái mới được.

Mục Dịch chợt biến sắc, nói:

- Ngươi đi mời mẹ ngươi lại đây, để bọn ta gặp mặt nói cho rõ ràng.

Hoàn Nhan Khang cười khẽ một tiếng, nói:

https://thuviensach.vn

- Mẹ ta làm sao gặp ngươi?

Mục Dịch quả quyết nói:

- Nếu không gặp mặt mẹ ngươi thì bất kể ngươi hoa ngôn xảo ngữ thế nào, ta cũng quyết không đếm xỉa tới.

Nói xong chụp bầu rượu ném qua song sắt.

Mục Niệm Từ từ sau khi tỷ võ với Hoàn Nhan Khang, một mảnh phương tâm đã sớm xiêu lòng vì y, nghe y nói rất hợp tình hợp lý, đang mừng thầm chợt thấy cha đột nhiên vô cớ nổi giận, bất giác vừa kinh ngạc vừa đau lòng.

Hoàn Nhan Khang tay áo phất một cái cuốn lấy bình rượu, vươn tay đặt lại trên bàn, cười nói:

- Không bồi tiếp nữa!

Rồi quay người bước ra.

Quách Tĩnh nghe Hoàn Nhan Khang nói chuyện biết y quả thật có nỗi khổ tâm, cách thức nói ra cũng rất chu đáo, nào ngờ Mục Dịch đột nhiên trở mặt, bèn nghĩ thầm:

- Mình thử ra khuyên y xem sao.

Đang định vươn người nhảy ra, thì Hoàng Dung đã nắm tay áo y kéo y lỏn ra cửa.

Chỉ nghe Hoàn Nhan Khang hỏi một người gia nhân:

- Mang tới chưa?

Người kia đáp:

https://thuviensach.vn

- Rồi.

Rồi đưa tay ra, trong tay có một con thỏ. Hoàn Nhan Khang đón lấy, lắc cắc hai tiếng, bẻ gãy hai chân sau con thỏ rồi ôm vào lòng, rảo chân bước đi.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung vô cùng ngạc nhiên, không biết y giở trò gì, rón rén theo sau xa xa.

Vòng qua một hàng giậu trúc, nhìn thấy ba gian nhà nhỏ mái ngói tường vôi.

Đây là loại nhà ở tầm thường của người nhà quê, không ngờ lại thấy trong vương phủ giàu có xa hoa, hai người đều vô cùng kinh ngạc. Chỉ thấy Hoàn Nhan Khang đẩy cánh cửa gỗ bước vào bên trong.

Hai người rón rén vòng ra phía sau dán mắt vào khe cửa sổ nhìn vào, nghĩ Hoàn Nhan Khang tới nơi kỳ bí này ắt có hành động kỳ lạ, nào ngờ lại nghe y gọi một tiếng:

- Mẹ!

Bên trong lập tức vang lên tiếng ờ của một người đàn bà.

Hoàn Nhan Khang bước vào phòng. Hoàng Dung và Quách Tĩnh chuyển qua một cửa sổ khác nhìn,

chỉ thấy một người đàn bà trung niên ngồi cạnh bàn, một tay chống cằm, ngơ ngẩn xuất thần. Người đàn bà này chưa tới bốn mươi tuổi, dung mạo xinh đẹp, không hề trang điểm, áo quần trên người đều là vải thô. Hoàng Dung tự nhủ:

- Vị vương phi này quả nhiên còn đẹp hơn Mục cô nương mấy phần, nhưng sao bà ta lại ăn mặc như

https://thuviensach.vn

đàn bà nhà quê, mà lại ở trong một ngôi nhà hư hư nát nát thế này? Chẳng lẽ bị Triệu vương đày vào lãnh cung?

Quách Tĩnh đã có tiền lệ về Hoàng Dung nên không hề ngạc nhiên, có điều lại nghĩ:

- Bà ta nhất định cũng giống như Hoàng Dung, cố ý mặc quần áo vải thô, giả làm người nghèo để

đùa giỡn.

Hoàn Nhan Khang bước tới bên cạnh bà ta, kéo tay bà ta nói:

- Mẹ, mẹ lại không khỏe à?

Người đàn bà thở dài một tiếng nói:

- Chẳng lẽ không phải là lo cho con sao?

Hoàn Nhan Khang dựa vào người bà ta, cười nói:

- Chẳng phải là con đang lành lặn đứng đây sao? Lại không thiếu một ngón tay ngón chân nào.

Thần thái rất nũng nịu. Người đàn bà nói:

- Mắt cũng sưng, mũi cũng dập, còn nói là lành lặn à? Con gây chuyện như thế, cha con nghe được cũng không sao, nếu để sư phụ con nghe được phong thanh thì không xong đâu.

Hoàn Nhan Khang cười nói:

- Mẹ, mẹ nói người ăn mặc lối đạo sĩ hôm nay là ai nào?

Người đàn bà nói:

https://thuviensach.vn

- Là ai thế?

Hoàn Nhan Khang nói:

- Là sư đệ của sư phụ con. Nói ra đúng là sư thúc của con, nhưng con nhất định không nhận y, cứ gọi y là đạo trưởng. Y cứ nhìn con vểnh râu trợn mắt, nhưng không có cách nào bắt con cả.

Nói tới đó cười ầm lên. Người đàn bà giật mình nói:

- Bậy bạ quá, bậy bạ quá. Ta đã thấy sư phụ con nổi giận thế nào, y từng giết người, quả thật là làm người ta sợ gần chết.

Hoàn Nhan Khang ngạc nhiên nói:

- Mẹ thấy sư phụ giết người rồi à? Ở đâu thế, y giết ai?

Người đàn bà lắc đầu nhìn vào ngọn đèn như đang nghĩ ngợi xa xăm, chậm rãi nói:

- Đó là chuyện rất lâu trước đây. Ồ ta quên gần hết rồi.

Hoàn Nhan Khang không hỏi tiếp nữa, đương dương tự đắc nói:

- Vương đạo sĩ kia tới cửa, hỏi con định kết thúc chuyện tỷ võ chiêu thân thế nào. Con luôn miệng vâng dạ, chỉ cần họ Mục tới thì cứ theo lời y mà làm.

Người đàn bà nói:

- Con hỏi qua cha chưa? Y có chịu không?

Hoàn Nhan Khang cười nói:

- Mẹ thật thà quá. Con đã sai người đi lừa cha con họ Mục tới, giam ở lao phòng phía sau rồi. Vương đạo sĩ kia làm sao biết được là y đi đâu?.

https://thuviensach.vn

Hoàn Nhan Khang nói tới lúc cao hứng. Quách Tĩnh bên ngoài càng nghe càng tức giận, nghĩ thầm:

- Ta còn cho rằng ngươi quả có ý tốt, nào ngờ lại gian ác như thế.

Lại nghĩ:

- May mà Mục lão anh hùng không mắc lừa y.

Người đàn bà cũng không cho như thế là đúng, dịu dàng nói:

- Con đùa giỡn với con gái người ta, còn bắt người ta giam lại thì còn ra gì nữa? Mau thả họ ra đi đưa tặng thật nhiều tiền, xin lỗi tử tế, xin họ đừng trách móc.

Quách Tĩnh thầm gật đầu, nghĩ :

-Nói thế thì còn được.

Hoàn Nhan Khang nói:

- Mẹ không biết đâu, bọn người giang hồ này chẳng thiếu gì tiền bạc. Nếu thả họ ra, họ nói ầm lên ở

ngoài thì làm sao không tới tai sư phụ?

Người đàn bà vội nói:

- Chẳng lẽ con muốn giam họ suốt đời à?

Hoàn Nhan Khang cười nói:

- Con đã nói rất tử tế, lừa họ về quê, bảo họ cứ cố sống cố chết chờ con.

Nói xong hô hô cười rộ.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh giận quá, giơ tay nắm chặt cánh cửa sổ vừa há miệng toan chửi, đột nhiên đã bị một bàn tay mềm mại bịt chặt lấy miệng, đồng thời cổ tay phải cũng bị kéo lại, một giọng nói dịu dàng truyền vào tai:

- Đừng nổi nóng.

Quách Tĩnh lập tức tỉnh ngộ, quay đầu nhìn Hoàng Dung mỉm cười, lại nhìn vào trong, chỉ nghe Hoàn Nhan Khang nói:

- Lão già họ Mục kia quả thật rất gian hoạt, nhất thời còn chưa mắc lừa, cứ giam y thêm vài ngày xem y có chịu nghe lời không.

Mẹ y nói:

- Ta thấy cô nương ấy dung mạo nhân phẩm rất tốt, ta rất thích. Để ta nói với cha con, chẳng bằng cưới nàng làm vợ, há lại không xong hết mọi việc sao.

Hoàn Nhan Khang cười nói:

- Mẹ lại thế rồi, gia thế chúng ta thế này, làm sao có thể cưới loại con gái giang hồ hèn hạ? Cha thường nói phải chọn cho con một đám con nhà hiển quý. Chỉ tiếc chúng ta là Tôn thất, cũng họ

Hoàn Nhan.

Người đàn bà nói:

- Thì sao?

Hoàn Nhan Khang nói:

- Nếu không thế thì con có thể được cưới công chúa, làm Phò mã gia.

Người đàn bà thở dài, hạ giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Con coi thường con gái nhà nghèo.., chẳng lẽ con đúng là...

Hoàn Nhan Khang cười nói:

- Mẹ, còn có một chuyện buồn cười nữa. Họ Mục kia nói muốn gặp mẹ, nói rõ với mẹ mọi chuyện, y mới chịu tin.

Người đàn bà nói:

- Ta không giúp con lừa gạt người ta, làm những chuyện thất đức như thế đâu.

Hoàn Nhan Khang cười hì hì đi mấy vòng trong phòng, cười nói:

- Mẹ mà chịu đi con cũng không cho. Mẹ không biết bịa đặt, nói không quá ba câu là lộ ngay.

Hoàng Dung và Quách Tĩnh quan sát đồ vật bày biện trong phòng, chỉ thấy bàn ghế đều là gỗ tạp chế

thành, chăn màn rèm cửa món nào cũng giống như đồ dùng của nhà nông, rất quê mùa thô kệch, trên vách treo một ngọn thương sắt đã rỉ sét, một cái lưỡi cày bị mẻ, góc phòng treo một tấm the là rèm xe cũ. Hai người đều thầm ngạc nhiên:

- Người đàn bà này là vương phi, sao trong phòng lại bài trí thế này?.

Chợt thấy Hoàn Nhan Khang vỗ ngực hai cái, con thỏ trong áo kêu chóe chóe hai tiếng. Người đàn bà hỏi:

- Cái gì thế?

Hoàn Nhan Khang nói:

https://thuviensach.vn

- À, suýt nữa con quên mất. Mới rồi nhìn thấy một con thỏ bị thương nên con mang nó về, mẹ, mẹ

chữa vết thương cho nó đi.

Nói xong lấy con thỏ con trắng trong bọc ra đặt lên bàn.

Con thỏ ấy chân sau đã bị gãy không chạy được. Người đàn bà nói:

- Con ngoan lắm!

Rồi vội lấy hộp thuốc ra băng bó cho con thỏ.

Quách Tĩnh lửa giận bốc lên, nghĩ thầm gã này biết mẹ từ tâm nên bẻ gãy chân sau một con thỏ đưa bà chữa trị để bà không còn lòng dạ nào mà nghĩ tới chuyện bậy bạ của mình, đối với mẹ ruột mà còn giả dối lừa gạt như vậy thì trong lòng xấu xa quả thật không còn gì để nói nữa.

Hoàng Dung dựa vào người Quách Tĩnh, chợt thấy y toàn thân run lên, biết y giận lắm, sợ y phát tác nhảy ra chửi mắng Hoàn Nhan Khang liền kéo tay y chạy ra xa, nói:

- Đừng đếm xỉa tới họ, chúng ta đi tìm thuốc thôi.

Quách Tĩnh nói:

- Cô biết thuốc ở đâu không?

Hoàng Dung lắc đầu nói:

- Không biết, phải đi tìm thôi.

Quách Tĩnh nghĩ thầm vương phủ lớn thế này biết tìm ở đâu? Nếu làm kinh động bọn Sa Thông

https://thuviensach.vn

Thiên thì chắc chắn là gặp đại họa, đang định bàn với nàng đột nhiên trước mặt có ánh sáng lóe lên, một ngươi tay cầm đèn lồng, miệng ngân nga câu tiểu khúc:

Ta yếu ớt nhỏ nhoi a.

Ngươi không thương ta thì thương ai?

Nếu ngươi thương ta a...

Lúc khoan lúc nhặt đi tới.

Quách Tĩnh định núp vào sau gốc cây thì Hoàng Dung đã bước ra chặn đường.

Người kia sửng sốt, chưa kịp mở miệng thì Hoàng Dung lật cổ tay một cái, một ngọn Nga my thích sáng quắc đã kề vào cổ y, quát:

- Ngươi là ai?

Người kia hoảng sợ hồn bất phụ thể, lát sau mới lắp ba lắp bắp nói:

- Ta.., ta là Giản quản gia trong phủ. Ngươi.., ngươi định làm gì?

Hoàng Dung nói:

- Định làm gì à? Định giết ngươi! Ngươi là quản gia thì tốt lắm. Hôm nay tiểu vương gia sai các ngươi đi mua rất nhiều thuốc, vậy mang về cất ở đâu?

Giản quản gia nói:

- Đều do tiểu vương gia đích thân cất giữ, ta.., ta không biết đâu!

Hoàng Dung tay trái kéo cổ tay y một cái, tay phải khẽ đẩy về phía trước, mủi Nga my thích đã đâm vào cổ y vài phân. Gã Giản quản gia này chỉ thấy

https://thuviensach.vn

cổ tay đau buốt như bị gãy xương nhưng không dám kêu. Hoàng Dung hạ giọng nói:

- Ngươi nói hay không?

Giản quản gia nói:

- Quả thật là ta không biết.

Hoàng Dung tay trái giật khăn y xuống nhét vào miệng y, tay phải vừa kéo vừa đẩy, kịch một tiếng, lập tức bẻ gãy tay phải của y. Giản quản gia rú lên một tiếng, lập tức ngất đi, nhưng miệng bị cái khăn nút chặt, tiếng rú ấy chỉ vang lên rất nhỏ, không truyền được ra ngoài.

QuáchTĩnh không ngờ cô nương nhỏ tuổi xinh đẹp này lại ra tay độc ác như thế, bất giác hoảng sợ

ngẩn người. Hoàng Dung đâm hai nhát vào nách Giản quản gia, y liền tỉnh lại. Nàng cầm chiếc khăn tiện tay đội lại lên đầu y, nói:

- Ngươi có muốn gãy nốt tay trái không?

Giản quản gia đau quá nước mắt chảy ròng ròng, khuỵu gối quỳ xuống nói:

- Tiểu nhân quả thật không biết, cô nương có giết tiểu nhân cũng vô ích.

Hoàng Dung lúc ấy mới tin là y không giả vờ, bèn hạ giọng nói:

- Ngươi vào chỗ tiểu vương gia nói là ngươi từ trên cao ngã xuống gãy tay, lại bị nội thương rất nặng, đại phu nói là phải dùng các vị Huyết kiệt. Điền thất. Mật gấu. Một dược để chữa trị mà chạy khắp kinh thành tìm mua không được, xin tiểu vương gia ban cho một ít.

Hoàng Dung nói một câu. Giản quản gia dạ một tiếng, không dám chậm chạp.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung lại nói:

- Tiểu vương gia đang ở chỗ vương phi, đi mau đi, đi mau đi! Ta đi theo ngươi, nếu ngươi giả vờ

không giống, để lộ một chút sơ hở thì ta sẽ bẻ gãy cổ ngươi, móc mắt ngươi.

Nói xong đưa ngón tay ra, kề móng tay nhọn vào mi mắt y cào một cái. Giản quản gia giật nảy mình, lồm cồm bò dậy, răng gõ lập cập, nhịn đau chạy tới chỗ ở của vương phi.

Hoàn Nhan Khang còn đang nói chuyện trên trời dưới đất với mẹ, chợt thấy Giản quản gia mồ hôi mồ kê nhễ nhại, nước mắt nước mũi ròng ròng chạyvào nói lại một lượt lời Hoàng Dung dặn. Vương phi thấy y đau tái cả mặt, không chờ Hoàn Nhan Khang ưng thuận đã liên tiếp giục y đi lấy thuốc.

Hoàn Nhan Khang cau mày nói:

- Chỗ thuốc ấy Lương lão tiên sinh đã giữ cả, ngươi tới đó mà lấy. Giản quản gia mếu máo nói:

- Xin tiểu vương gia ban cho vài dòng.

Vương phi vội đưa giấy bút ra. Hoàn Nhan Khang viết vài chữ. Giản quản gia dập đầu tạ ơn, vương phi dịu dàng nói:

- Đi mau lên, lấy thuốc trị thương cho tốt.

Giản quản gia lui ra, vừa đi được vài bước, một lưỡi đao lạnh buốt đã kề lên gáy, chi nghe Hoàng Dung nói:

- Tới chỗ Lương lão tiên sinh ngay.

https://thuviensach.vn

Giản quản gia đi được vài bước, quả thật chi trì không nổi, xiêu người đi một cái suýt ngã. Hoàng Dung nói:

- Không lấy được thuốc thì cái cổ ngươi cũng cạch một tiếng gãy đôi đấy.

Nói xong chặt mạnh lên cổ y một cái Giản quản gia cả sợ, mồ hôi lạnh toát ra, khôngbiết từ đâu đột nhiên nảy sinh thêm một phần khí lực vội vàng bước lên trước.

Dọc đường đi liên tiếp gặp bảy tám người gia nhân, đám gia nhân thấy Quách Tĩnh, Hoàng Dung cùng đi với y, cũng không ai tra hỏi gì.

Tới chỗ phòng khách dành cho Lương Tử Ông. Giản quản gia bước tới nhìn thấy cửa phòng đã khóa, trở ra hỏi thì một người gia nhân nói vương gia đang đãi khách ở Hương Tuyết sảnh. Quách Tĩnh thấy Giản quản gia bước đi loạng choạng bèn đưa tay đỡ vào nách y, ba người sóng vai đi về phía Hương Tuyết sảnh.

Cách cửa sảnh vài mươi bước có hai vệ sĩ cầm đèn lồng chặn lại, tay trái đều cầm cương đao, quát:

- Dừng lại, ai đấy?

Giản quản gia đưa tờ giấy của tiểu vương gia ra, một người xem rồi cho y đi, lại hỏi tới Quách Hoàng hai người. Giản quản gia nói:

- Là người mình đấy!

Một tên vệ sĩ nói:

- Vương gia đang tiếp khách trong sảnh, dặn bất cứ ai cũng không được làm phiền. Có chuyện gì thì sáng mai sẽ bẩm...

Câu nói chưa dứt, hai người chỉ thấy bên nách đau buốt, không thể cử động, đã bị Hoàng Dung điểm vào huyệt đạo.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung lôi hai tên vệ sĩ ra sau bụi cây rậm, cầm tay Quách Tĩnh theo Giản quản gia tới trước Giương Tuyết sảnh. Nàng khẽ đẩy vào lưng Giản quản gia một cái, cùng Quách Tĩnh vọt người nhảy lên núp trên mái nhà, qua song cửa nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy trong sảnh đèn đuốc sáng choang, bày một cái bàn tiệc. Quách Tĩnh thấy những người ngồi quanh bàn bất giác tim đập thình thịch, chỉ thấy thiếu chủ Bạch Đà sơn Âu Dương Khắc. Quỷ môn Long vương Sa Thông Thiên. Tam đầu giao Hầu Thông Hải. Sâm tiên lão quái Lương Tử Ông.

Thiên thủ nhân đồ Bành Liên Hổ cùng ăn tiệc lúc ban ngày đều ngồi ở đó người ngồi ghế dưới bồi tiếp chính là Lục vương tử nước Đại Kim Hoàn Nhan Hồng Liệt. Bên cạnh bàn đặt một cỗ ghế Thái sư, trải một tấm nệm dày. Linh Trí thượng nhân ngồi trên ghế, hai mắt hé mở, mặt vàng như nghệ, rõ ràng bị thương không nhẹ. Quách Tĩnh mừng thầm:

- Ngươi ám toán Vương đạo trưởng khiến ngươi cũng bị thương, đáng đời.

Chỉ thấy Giản quản gia đẩy cửa bước vào, hướng về phía Lương Tử Ông hành lễ rồi đưa lá thư của Hoàn Nhan Khang cho y. Lương Tử ông xem qua, lại nhìn lại Giản quản gia một cái, đưa tờ giấy qua Hoàn Nhan Hồng Liệt, nói:

- Vương gia, đây có phải là chữ viết của tiểu vương gia không?

Hoàn Nhan Hồng Liệt đón lấy nhìn qua, nói:

- Đúng rồi. Lương Ông cứ giúp cho.

Lương Tử Ông quay nhìn một tên đồng tử áo xanh sau lưng nói:

- Hôm nay tiểu vương gia đưa tới bốn vị thuốc, lấy ra mỗi vị năm tiền đưa cho vị quản gia này.

https://thuviensach.vn

Tên đồng tử ấy vâng dạ, theo Giản quản gia đi ra. Quách Tĩnh nói khẽ vào tai Hoàng Dung:

- Đi mau thôi, đám người này ai cũng lợi hại lắm.

Hoàng Dung cười cười lắc lắc đầu Quách Tĩnh chỉ thấy một sợi tóc của nàng nhè nhẹ chạm vào mặt mình, từ trên mặt tới trái tim đều cảm thấy ngây ngất, lúc ấy cũng không cãi nhau với nàng, co người nhảy xuống. Hoàng Dung vội đưa tay giữ lấy cổ tay y, thân hình vọt ra, hai chân móc vào mái nhà, chầm chậm buông y xuống đất Quách Tĩnh kêu thầm:

- Nguy hiểm thật! ở trong có bấy nhiêu cao thủ như thế mà vừa rồi mình nhảy xuống một cái, lẽ nào họ không phát giác ra được?

Tự thẹn mình mới bước vào giang hồ, chuyện gì cũng lầm lỗi.

Giản quản gia và tên tiểu đồng kia đi ra. Quách Tĩnh bám phía sau, đi được mười trượng, quay đầu nhìn lại chỉ thấy Hoàng Dung sử chiêu Đảo quyển châu liêm đang nhìn nhìn vào trong, tấm áo trắng lay động trong gió như một đóa hoa bách hợp nở tung trong đêm đen.

Hoàng Dung nhìn vào sảnh, thấy mọi người đều chưa phát giác ra, quay đầu đưa mắt nhìn theo đến khi bóng Quách Tĩnh khuất hẳn trong màn đêm mới nhìn lại vào bên trong. Bành Liên Hổ chợt xoay người, hai luồng mục quang như điện quét ra song cửa một vòng. Hoàng Dung không dám nhìn nửa, nghiêng đầu lắng tai nghe ngóng.

Chỉ nghe một giọng nói khô khan vang lên:

- Vương Xử Nhất hôm nay ra mặt đối đầu, các vị thấy y vô tình mà tới hay là có mục đích mà tới?

Một người giọng nói cực kỳ vang rền lên tiếng:

https://thuviensach.vn

- Bất kể y có dụng ý hay không cũng đã trúng một chưởng của Linh Trí thượng nhân, không chết cũng phải tàn phế.

Hoàng Dung nhìn vào thấy người nói là Bành Liên Hổ thân hình lùn thấp, ánh mắt như điện.

Lại nghe một người âm thanh sang sảng cười nói:

- Lúc huynh đệ ở Tây Vực cũng từng nghe qua danh tiếng Toàn Chân thất tử, quả thật cũng không phải may mắn có được hư danh, nếu không phải Linh Trí thượng nhân tiễn y một chiêu Đại thủ ấn thì không khéo hôm nay chúng ta đều phải thua dưới tay y rồi.

Một người giọng nói trầm trầm lên tiếng:

- Âu Dương công tử đừng thếp vàng lên mặt lão nạp nữa, ta và gã đạo sĩ kia ai cũng thua, chẳng ai thắng cả.

Âu Dương Khắc nói:

- Nhưng y không mất mạng thì cũng tàn phế, chứ thượng nhân chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày.

Kế đó mọi người không bàn chuyện ấy nữa, nghe âm thanh thì là chủ nhân đang mời rượu. Qua một lúc một người nói:

- Các vị từ xa tới đây, tiểu vương vô cùng vinh hạnh. Lần này mời được đại giá của các vị, quả thật là phúc lớn của nước Đại Kim.

Hoàng Dung nghĩ thầm giọng nói này ắt là Triệu vương Hoàn Nhan Hồng Liệt. Mọi người khiêm tốn vài câu. Hoàn Nhan Hồng Liệt lại nói:

- Linh Trí thượng nhân là cao tăng đắc đạo ở Tây Vực. Lương lão tiên sinh là tôn sư một phái ngoài cửa quan. Âu Dương công tử đã được võ công chân truyền của lệnh thúc. Bành trại chủ oai chấn Trung nguyên. Sa bang

https://thuviensach.vn

chủ độc bá Hoàng Hà. Trong năm vị chỉ cần có một vị chịu rút đao tương trợ

thì việc lớn của nước Đại Kim cũng có thể thành công, huống hồ cả năm vị đều cùng xuất mã, ha ha, ha ha. Đây đúng là sư tử bắt thỏ cũng dùng hết sức, trong giọng nói lộ vẻ vô cùng đắc ý.

Lương Tử Ông cười nói:

- Vương gia có việc sai khiến, chúng tôi dĩ nhiên phải ra sức, chỉ sợ lão phu võ công kém cỏi lại phụ

lòng ký thác của Vương gia thì đúng không còn gì là thể diện, ha ha!

Bọn Bành Liên Hổ cũng đều nói vài câu:

- Dĩ nhiên phải ra sức.

Mấy người này trước nay đều độc bá một phương, đều là những kẻ quen tự tôn tự đại, trong lời lẽ

nghiễm nhiên đều có ý ngang hàng với Hoàn Nhan Hồng Liệt, hoàn toàn không có ý nịnh bợ.

Hoàn Nhan Hồng Liệt lại mời mỗi người một chén rượu, nói:

- Tiểu vương đã mời các vị tới đây thì tự nhiên là coi như gan ruột, chuyện lớn bằng trời cũng không dám giấu diềm. Các vị biết xong dĩ nhiên cũng quyết không nói với người ngoài để đối phương không biết mà đề phòng, làm hỏng mất đại sự của nước Đại Kim ta, chuyện đó thì tiểu vương tin rồi.

Mọi người hiểu ý mấy câu nói vừa rồi của y tuy nói ra rất mềm mỏng, nhưng thật ra có ý bắt họ phải bảo đảm giữ bí mật, đều nói:

- Vương gia cứ yên tâm, những chuyện ở đây không ai hé ra nửa câu đâu.

https://thuviensach.vn

Mọi người nhận hậu lễ của Hoàn Nhan Hồng Liệt mời tới, đều biết nếu không phải là đại sự hàng đầu quyết y không làm thế, tốn kém rất nhiều vàng bạc châu báu để mời họ, nhưng rốt lại là chuyện gì thì nãy giờ y không hề nói tới, cũng không tiện hỏi, lúc ấy liền biết y sắp nói ra một chuyện cơ mật trọng đại người nào cũng vừa hiếu kỳ vừa phấn chấn.

Hoàn Nhan Hồng Liệt nói:

- Năm Thiên Hội thứ ba đời Thái tông nhà Đại Kim, cũng là năm Tuyên Hòa thứ bảy đời Huy tông họ Triệu, quân Kim ta do hai vị nguyên soái Niêm Một Cát. Cán Ly Bất suất lãnh chinh phạt nhà Tống, bắt được hai vua Huy tông. Khâm tông, từ xưa đến nay binh uy chưa bao giờ hùng mạnh như

thế.

Mọi người đều tắc lưỡi khen ngợi.

Hoàng Dung nghĩ thầm :

- Bọn vô sỉ. Ngoài lão sư Tây Tạng kia thì các ngươi đều là người Hán. Lão vương gia nước Kim kia tự tâng bốc mình, nói bắt được hai vua nhà Tống mà các ngươi lại đều tán dương.

Chỉ nghe Hoàn Nhan Hồng Liệt nói tiếp:

- Lúc ấy Đại Kim ta binh ròng tướng mạnh, vốn có thể thống nhất thiên hạ, nhưng đến nay đã gần trăm năm mà họ Triệu vẫn còn làm vua ở Hàng Châu, các vị có biết vì sao không?

Lương Tử Ông nói:

- Chuyện đó xin vương gia dạy bảo.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thở dài một tiếng nói:

https://thuviensach.vn

- Năm ấy Đại Kim ta thua dưới tay Nhạc Phi, đó là chuyện mọi người đều biết, cũng không cần tránh né. Nguyên soái Ngột Truật của Đại Kim ta giỏi dùng binh nhưng gặp phải Nhạc Phi lại liên tiếp thất bại. Về sau tuy Nhạc Phi bị Tần Cối nhận mệnh lệnh của Đại Kim ta hại chết, nhưng nguyên khí của quân Kim đã tổn thương rất nặng, từ đó về sau cũng không còn sức Nam chinh. Nhưng tiểu vương hùng tâm hăng hái, không tự lượng sức muốn lập công lớn cho thánh thượng, chuyện này nếu không có các vị giúp đỡ thì không xong.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không hiểu rõ ý y đều nghĩ thầm Xung phong hãm trận, đánh thành chiếm đất quả thật không phải là sở trường của chúng ta, chẳng lẽ y muốn chúng ta hành thích các đại tướng nguyên soái của Nam triều?.

Hoàn Nhan Hồng Liệt dáng vẻ đắc ý, giọng nói hơi run lên, nói:

- Mấy tháng trước đây tiểu vương vô ý tìm thấy giữa đống văn kiện cũ trong cung một văn thư từ

tiền triều để lại, đó là mấy bài từ của Nhạc Phi, lời lẽ vô cùng kỳ lạ. Ta suy nghĩ mất mấy tháng rốt lại mới hiểu rõ ý tứ bên trong. Té ra Nhạc Phi lúc bị giam trong ngục biết mình không còn hy vọng được sống sót, y là người tinh trung báo quốc, cũng không phải giả, bèn đem tất cả sở học về việc hành binh bố trận, bí yếu trong việc luyện quân chinh phạt viết ra rõ ràng trong một bộ sách, chỉ chờ

tìm được truyền nhân, dùng đó để chống cự quân Kim. May là Tần Cối cũng rất lợi hại, sợ Nhạc Phi lén thông tin tức với người ngoài nên đề phòng rất chặt chẽ, quan lại binh đinh trong ngục người nào cũng là kẻ tâm phúc thân tín của y. Nên biết binh tướng bộ hạ của Nhạc Phi đều dũng cảm thiện chiến, nếu họ tạo phản thì Tống triều không ai ngăn cản được. Năm ấy sở dĩ không ai tới cứu Nhạc Phi đều vì Nhạc Phi không chịu chống lại ý chỉ của triều đình, chứ nếu y đột nhiên đổi ý thì không xong rồi, có phải

https://thuviensach.vn

không? Y lại không biết Nhạc Phi không lo cho tính mạng của mình mà là lo cho giang sơn Đại Tống. Nhưng cũng may là như thế nên bộ binh thư kia của Nhạc Phi trước nay vẫn chưa lọt được ra ngoài.

Mọi người tập trung tinh thần lắng nghe, ai cũng quên cả uống rượu. Hoàng Dung treo người ngoài gác, cũng say mê nghe một cố sự lạ lùng.

Hoàn Nhan Hồng Liệt nói:

- Nhạc Phi không có cách nào đành giấu bộ sách ấy trong người, viết bốn bài Bồ Tát man. Sửu nô nhi. Hạ thánh triều. Tề thiên lạc gì đó. Bốn bài từ ấy cách luật không đúng, bằng trắc không hợp, câu chữ thì đảo lên đảo xuống, không biết muốn nói gì. Tần Cối tuy có thể nói là tài rộng như biển nhưng cũng không hiểu rõ ý tứ bên trong, vì thế sai người đưa tới nước Đại Kim. Mấy chục năm nay bốn bài từ ấy đều được cất giữ trong bí tịch của triều đình, không ai hiểu được ý nghĩa bên trong, ai cũng nói là lúc Nhạc Phi sắp chết căm hờn viết bừa, lời lẽ không có thứ tự, nào ngờ trong đó lại cất giấu một bí mật rất lớn. Tiểu vương vất vả suy nghĩ, sau cùng đã giải thích được, té ra bốn bài từ ấy đều phải đọc cách ra ba chữ một, từ trên xuống từ dưới lên, xoay đi xoay lại sẽ lập tức rõ ràng. Nhạc Phi trong bốn bài từ ấy dặn dò người sau học bộ binh thư của y để lại để đánh thẳng tới sông Hoàng Long, tiêu diệt Đại Kim ta. Y dụng tâm tuy vất vả, nhưng triều Tống không có người tài giỏi, thì cũng bỏ phí thôi, ha ha!

Mọi người cùng ngạc nhiên khen ngợi, đua nhau ca ngợi tài trí của Hoàn Nhan Hồng Liệt.

Hoàn Nhan Hồng Liệt nói:

- Nghĩ lại Nhạc Phi dùng binh như thần, đánh nhau quả rất lợi hại. Nếu chúng ta tìm được bộ di thư

ấy của y thì việc nước Đại Kim thống nhất thiên hạ há chẳng dễ dàng như trở bàn tay sao?.

https://thuviensach.vn

Mọi người sực hiểu ra, nghĩ thầm: Triệu vương mời bọn mình tới, té ra là muốn bọn mình đi làm kẻ

trộm đào mộ. Hoàn Nhan Hồng Liệt nói:

- Tiểu vương vốn nghĩ là bộ di thư ấy ắt là do y mang theo vào mộ.

Nói tới đó thì dừng lại một lúc mới nói tiếp:

- Các vị là đại anh hùng đại hào kiệt, chẳng lẽ lại mời các vị đi đào trộm mộ sao? Mà nói lại thì Nhạc Phi là kẻ thù của Đại Kim, nhưng y tinh trung thần võ, người trong thiên hạ ai cũng kính phục, chúng ta cũng không thể động vào phần mộ của y. Tiểu vương đã kiểm lại tất cả các mật báo của thám báo từ Nam triều gửi về, cuối cùng tìm ra được một manh mối khác. Nguyên là sau khi Nhạc Phi chết ở

Phong Ba đình rồi thì được chôn cạnh cầu Chúng An gần đó, về sau Tống Hiếu Tông cho cải táng, đem di thể của y đưa về long trọng mai táng cạnh Tây Hồ, xây dựng đền miếu. Tất cả áo mũ di vật của y đều bị người ta vứt qua một bên, bộ di thư ấy tự nhiên cũng trong đó. Nơi đó cũng ở Lâm An.

Y nói tới đó, ánh mắt đột nhiên nhìn qua mọi người. Mọi người đều sốt ruột chờ y nói ra địa điểm chôn quyển sách.

Nào ngờ y lại chuyển qua chuyện khác, nói:

- Tiểu vương trộm nghĩ đã có người đụng vào áo mũ di vật của Nhạc Phi. e cũng đã cất bộ di thư ấy rồi. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì biết rằng họ quyết sẽ không biết. Nên biết người Tống đối với y kính trọng như thần minh, đã không hiểu được ý y thì quyết không dám động vào di vật của y, chúng ta tới chỗ ấy. Ắt có thể giơ tay là lấy được. Chỉ là những kẻ sĩ kỳ tài ở phương Nam rất đông, nếu chúng ta không nhất cử thành công, để lộ tin tức thì sẽ bị người Tống ra tay trước, như thế lại thành khéo quá hóa vụng. Chuyện này có liên quan tới vận mệnh của hai nước, nên tiểu vương rất coi trọng,

https://thuviensach.vn

nếu không mời được các cao thủ hạng nhất trong võ lâm tới giúp đỡ thì quyết không dám khinh suất vọng động.

Mọi người nghe tới đó đều liên tiếp gật đầu.

Hoàn Nhan Hồng Liệt nói:

- Có điều nơi cất giữ di vật của y lại không phải tầm thường, vì vậy chuyện này nói có khó hay không thì cố nhiên khó mà nói đúng, nhưng trong con mắt của kẻ có bản lĩnh lớn thì lại rất dễ dàng.

Nguyên là di vật của y được cất giấu ở...

Vừa nói tới đó đột nhiên cửa sảnh bật tung, một người lao vào, mặt mày xanh xám chạy tới trước mặt Lương Tử Ông kêu lên:

- Sư phụ...

Mọi người nhìn ra thì là tên đồng tử áo xanh mà Lương Tử Ông sai đi lấy thuốc.

Quách Tĩnh theo Giản quản gia và tên đồng tử áo xanh đi lấy thuốc, tay trái vẫn đỡ dưới nách Giản quản gia, đề phòng y chi trì không được ngã lăn ra, cũng để y không dám ra hiệu cho tên đồng tử áo xanh. Ba người xuyên qua hành lang tới phòng, lại vào chỗ phòng Lương Tử ông. Tên đồng tử kia mở cửa bước vào, thắp lên một ngọn nến.

Quách Tĩnh vừa bước vào phòng đã thấy mùi thuốc xông lên mũi, lại thấy trên bàn, trên giường, dưới đất khắp nơi đều đầy thuốc, cho tới vò lớn hũ nhỏ trong thùng trong bát cũng đều có, xem ra Lương Tử Ông rất thích nghề thuốc, tuy ở nơi đất khách cũng không bỏ được thói quen. Tên tiểu đồng rõ ràng cũng rất thành thạo về thuốc, lấy ra bốn vị, dùng giấy trắng gói lại đưa cho Giản quản gia.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh đưa tay đón lấy, quay người bước ra. Y đã cầm thuốc trong tay, không buồn nhìn tới Giản quản gia nữa. Không ngờ gã quản gia này vô cùng giảo hoạt, lúc ra khỏi phòng cố ý tụt lại phía sau, đợi Quách Tĩnh và tên tiểu đồng kia ra khỏi cửa, lập tức đóng cửa cài then, cất tiếng kêu lớn:

- Có trộm, có trộm!

Quách Tĩnh sửng sốt, quay người xô cửa, nhưng cánh cửa rất kiên cố, nhất thời xô không mở được.

Tên đồng tử áo xanh tuy nhỏ tuổi nhưng cơ cảnh phi thường, nghe Giản quản gia kêu lên biết ngay là không hay, nhân lúc Quách Tĩnh dùng sức đẩy cửa liền giật lấy bốn gói thuốc trên tay y vứt tõm xuống cái ao bên cạnh. Quách Tĩnh đánh ra hai chưởng đều bị y tránh thoát.

Quách Tĩnh vừa sợ vừa giận, hai tay đè lên cánh cửa, vận nội lực ra, chát một tiếng, then cửa lập tức gãy đôi. Y xô cửa xông vào, một quyền đánh vào giữa cằm Giản quản gia, xương cằm lập tức vỡ nát, làm sao còn kêu lên được nửa? May là Lương Tử ông tính ưa yên tĩnh, chỗ ở chỉ muốn xa hẳn những phòng khác nên Giản quản gia kêu mấy tiếng cũng không ai nghe thấy.

Y quay người ra cửa, thấy tên đồng tử đã chạy ra mấy trong, vội vàng đề khí vọt theo, trong chớp mắt đã đuổi kịp, vươn tay chụp tới gáy y. Tên đồng tử nghe tiếng gió sau lưng lập tức ngồi thụp xuống, chân phải quét ra, thân thủ rõ ràng không kém. Quách Tĩnh biết chỉ cần để y kêu lên thì không những là không lấy được thuốc mà ngay cả tính mạng của mình và Hoàng Dung cũng khó bảo toàn, hạ thủ càng không dung tình, móc, bắt, chụp, đánh, chiêu nào cũng dùng gia số tàn độc trong Phân cân thác cốt thủ.

Tên đồng tử kia theo Lương Tử Ông, đi khắp nơi được người ta tôn kính, xưa nay chưa từng gặp cường địch, lúc ấy bất giác tâm hoảng ý loạn, mặt liên tiếp bị trúng hai quyền. Quách Tĩnh thừa thế

https://thuviensach.vn

sấn lên, chát một tiếng đập vào Thiên linh cái y một chưởng, tên đồng tử lập tử ngã lăn ra ngất đi.

Quách Tĩnh nắm chân y lôi vào một bụi cây cạnh đó, quay trở lại phòng, mồi lửa thắp nến lên, thấy Giản quản gia nằm dài dưới đất, vẫn đang hôn mê.

Quách Tĩnh thầm chửi mình hồ đồ. Gã đồng tử kìa mới rồi lấy thuốc từ bốn cái vò ra, mình lại không hề lưu ý, bây giờ thì biết bốn vị thuốc ấy ở trong vò nào?

Chỉ thấy trên miệng vò đều có ký hiệu thẳng thẳng cong cong, lại không phải là một chữ, trong lòng chợt thấy khó khăn Mới rồi y đứng ở đây lấy thuốc, mình cứ đứng vào góc này bốc trong mấy chục cái vò mỗi vò một nắm đem về nhờ Vương đạo trưởng chọn ra là được. Bèn lấy ra một xấp giấy, mỗi vị thuốc gói vào một gói, lại sợ vừa rồi Giản quản gia kêu lên có người nghe thấy, trong lòng nóng nảy, lại càng gói chậm.

Cuối cùng y cũng đã gói xong mấy chục gói thuốc cho vào bọc, đại công cáo thành, vô cùng vui vẻ

quay người trở ra, lại sơ ý huých khuỷu tay phải vào một cái lồng tre bên cạnh. Cái lồng tre đổ ngang ra, nắp lồng bật tung, một tiếng phì ghê rợn vang lên, một con rắn lớn toàn thân màu đỏ như máu vươn lên mổ mạnh vào mặt y.

Quách Tĩnh cả kinh vội lui về phía sau, chỉ thấy con mãng xà này thân to bằng cái tô nhỏ, một nửa còn trong lồng, không biết dài bao nhiêu, nhưng quái dị nhất là toàn thân đỏ rực, đầu lúc co lúc duỗi, cái lưỡi chẻ đôi trên miệng rút vào thè ra, không ngừng chờn vờn hướng về phía y.

Mông Cổ là đất giá lạnh, vốn ít rắn rết, loại rắn kỳ lạ toàn thân đỏ rực thế này thì y bình sinh chưa từng thấy, lúc hoảng sợ liên tiếp lui mấy bước, lưng chạm vào bàn, cái giá nến lập tức đổ xuống, trong phòng lập tức tối

https://thuviensach.vn

om một màu. Y đã lấy được thuốc, vội cướp đường chạy ra, vừa chạy tới cạnh cửa đột nhiên chân bị giữ chặt như có người ta đưa tay ôm lấy lại như bị một sợi dây to quấn chặt, lúc ấy không kịp nghĩ ngợi vội nhảy vọt lên, không ngờ vẫn giằng ra không được, kế đó tay phải cũng thấy mát lạnh, lập tức không nhúc nhích được nữa.

Quách Tĩnh biết đã bị con mãng xà quấn chặt, lúc ấy chỉ còn tay trái có thể hoạt động tùy ý, lập tức đưa tay vào hông mò thanh kim đao mà Thành Cát Tư Hãn ban cho. Đột nhiên một mùi thuốc cay nồng xông vào mũi, trong đó lại kèm theo mùi tanh, trên mặt thấy mát lạnh, thì ra con mãng xà le lưỡi liếm vào má y đang lúc nguy hiểm như thế, đời nào còn rảnh mà tuốt đao giết rắn, vội giơ tay lên túm cứng cổ nó. Con rắn ấy khỏe vô cùng, dần dần siết chặt lại, đầu rắn ấn mạnh tới mặt Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh hết sức chi trì, qua một lúc chỉ cảm thấy dưới chân tê dại, ngực bụng bị rắn quấn chặt, hít thở càng lúc càng khó khăn, vận nội kình cứng người lên một cái, con rắn hơi nới lỏng vòng cuốn nhưng lập tức siết chặt lại. Quách Tĩnh tay trái cảm thấy yếu dần, miệng rắn cứ phun ra một làn hơi rất khó ngửi, trong bụng nôn nao, chỉ muốn nôn mửa. Lại giằng co thêm một lúc, thần trí dần dần hôn mê, không còn sức kháng cự nữa, tay trái lỏng một cái, con mãng xà há miệng mổ thẳng tới.

Tên đồng tử áo xanh kia bị Quách Tĩnh đánh ngất đi, hồi lâu dần dần tỉnh lại, nghĩ tới việc đánh nhau với Quách Tĩnh, nhảy chồm dậy quay nhìn về phòng sư phụ chỉ thấy một màn đen tối om, không có tiếng động gì, nghĩ là người kia đã bỏ chạy rồi, vội chạy tới Hương Tuyết sảnh hổn hển bẩm lại với Lương Tử Ông.

Hoàng Dung nhìn qua song cửa nghe tên đồng tử kia kể chuyện, trong lòng hoảng sợ, dùng một chiêu Nhạn lạc bình sa nhẹ nhàng đáp xuống. Nhưng trong sảnh có bấy nhiêu cao thủ võ công cao cường như thế, mới rồi mọi người lắng tai nghe Hoàn Nhan Hồng Liệt kể chuyện, chưa từng lưu ý tới bên ngoài, lúc ấy nghe tên đồng tử kia nói lại, ai cũng đã ngưng thần đề

https://thuviensach.vn

phòng. Hoàng Dung rơi xuống tuy nhẹ, nhưng bọn Bành Liên Hổ đã lập tức nghe thấy.

Lương Tử Ông thân hình chớp lên vọt ra đầu tiên, đã chặn đường lui của Hoàng Dung, quát lên:

- Là người nào?.

Hoàng Dung thấy y vọt ra một cái như thế đã biết ngay võ công của y hơn mình rất xa, đừng nói là trong sảnh còn có rất nhiều cao thủ, chỉ riêng lão già này thì mình cũng đã không phải là địch thủ, lập tức cười khẽ một tiếng, nói:

- Hoa mai ở đây đẹp quá, ngươi bẻ cho ta một cành được không?

Lương Tử Ông không ngờ ngoài sảnh lại có một cô gái xinh đẹp tuyệt luân như thế, y phục trang sức lộng lẫy sang trọng, lại nghe tiếng nàng cười nói như ngọc khua, bất giác sửng sốt, đoán là người trong vương phủ, biết đâu là thiên kim tiểu thư của vương gia, là một vị quận chúa cô nương, lập tức nhảy vọt lên vươn tay bẻ một cành hoa mai xuống. Hoàng Dung tươi cười đón lấy, nói:

- Lão gia, cám ơn người nhé.

Lúc ấy mọi người đều đã đứng ở cửa sảnh nhìn hai người. Bành Liên Hổ thấy Hoàng Dung quay

người định bỏ đi, bèn hỏi:

- Hoàn Nhan Hồng Liệt Vương gia, vị cô nương này là người trong phủ à?

Hoàn Nhan Hồng Liệt lắc đầu nói:

- Không phải.

https://thuviensach.vn

Bành Liên Hổ phóng người vọt ra cản trước mặt Hoàng Dung, nói:

- Cô nương khoan đi đã, ta cũng bẻ cho ngươi một cành hoa mai.

Tay phải ra một chiêu Xảo khấu liên hoàn chụp vào cổ tay nàng, năm ngón tay tới gần người Hoàng Dung đột nhiên lật lên chụp vào cổ họng. Hoàng Dung vốn định giả làm như không biết võ nghệ, hàm hồ tránh qua để tính cách thoát thân, nào ngờ Bành Liên Hổ không những võ công tinh thâm mà còn cơ cảnh hơn người, chỉ một chiêu ấy đã khiến đối phương không thể không đón đỡ.

Hoàng Dung thoáng kinh hãi, lui lại tránh né đã không kịp, tay trái vung ra, ngón cái và ngón trỏ bật lên, ba ngón kia hơi xòe ra, bàn tay như một nhánh hoa lan vươn tới, tư thế vô cùng đẹp đẽ.

Bành Liên Hổ chợt cảm thấy huyệt Khúc trì trên khuỷu tay tê rần một cái, vội rút tay về, biến chiêu mau lẹ, không để nàng phất trúng huyệt đạo. Lúc ấy y trong lòng cả kinh, không ngờ một cô nương nhỏ tuổi thế này lại thân mang tuyệt kỹ, không những ra chiêu mau lẹ, nhận huyệt rất chuẩn, mà công phu dùng ngón tay phất vào huyệt ấy cho dù y kiến văn rộng rãi cũng chưa từng thấy qua, hoàn toàn không biết thủ pháp Lan hoa phất huyệt thủ ấy của Hoàng Dung là tuyệt kỹ gia truyền, sâu sắc ở

bốn chỮ Mau, chuẩn, lạ, đẹp. Mau, chuẩn, lạ còn bình thường, chứ chữ đẹp là cốt xuất thủ phải thong thả tiêu sái, khí độ nhàn nhã, khinh miêu đạm tả như đang vô sự mới tính là luyện thành, chứ

nếu ra chiêu mau lẹ tàn độc thì không khỏi rơi xuống bậc kém, không xứng đáng với cái tên Lan hoa cao nhã.

Trong bốn chữ ấy, đạt tới chữ đẹp là khó nhất.

Hoàng Dung đánh ra một chiêu, người đứng ngoài ai cũng kinh ngạc. Bành Liên Hổ cười nói:

https://thuviensach.vn

- Quý tính cô nương là gì? Tôn sư là ai?

Hoàng Dung cười nói:

- Cành hoa mai này đẹp lắm phải không? Ta đem về cắm vào bình vậy.

chứ không trả lời Bành Liên Hổ. Mọi người đều thấy nghi ngờ, không biết nàng có lai lịch ra sao.

Hầu Thông Hải lớn tiếng quát:

- Bành đại ca hỏi ngươi, ngươi không nghe à?.

Hoàng Dung cười nói:

- Hỏi cái gì?.

Bành Liên Hổ lúc ban ngày thấy Hoàng Dung chọc ghẹo Hầu Thông Hải, đã thấy cái miệng nhỏ của nàng trề ra, cười hì hì làm ra vẻ xấu xí, đột nhiên nhớ lại A, gã tiểu tử gầy gò kia vốn là ngươi cải trang. Lúc ấy bèn cười nói:

- Lão Hầu, ngươi không nhận ra vị cô nương này sao?.

Hầu Thông Hải ngạc nhiên nhìn Hoàng Dung từ trên xuống dưới. Bành Liên Hổ cười nói:

- Hôm nay các ngươi đuổi bắt nhau suốt nửa ngày, đã quên rồi à?

Hầu Thông Hải lại ngơ ngác nhìn Hoàng Dung một lúc, sau cùng nhận ra, gầm lớn một tiếng:

- Giỏi lắm, thằng tiểu tử thối tha!

Lúc y đuổi Hoàng Dung không ngừng chửi mắng nàng là thằng tiểu tử thối tha, bây giờ tuy nàng đổi mặc nữ trang, nhưng y vẫn bất giác buột miệng nói ra câu ấy, hai tay giương ra phía trước, chụp mạnh vào nàng. Hoàng

https://thuviensach.vn

Dung tránh qua một bên, cái chụp ấy của Hầu Thông Hải lập tức rơi vào khoảng không.

Quỷ môn Long vương Sa Thông Thiên thân hình chớp lên đã chụp được cổ tay phải Hoàng Dung,

quát:

- Chạy đi đâu?

Hoàng Dung tay trái nhấc mau lên, hai ngón phóng thẳng vào mắt y. Sa Thông Thiên tay phải vươn ra, lại bắt luôn tay trái Hoàng Dung.

Hoàng Dung giằng một cái không giãy ra được, kêu lên:

- Không biết xấu hổ!

Sa Thông Thiên nói:

- Không biết xấu hổ cái gì.

Hoàng Dung nói:

- Người lớn bắt nạt trẻ con, đàn ông bắt nạt con gái!

Sa Thông Thiên sửng sốt, y là bậc tiền bối nổi tiếng, nghĩ lại cảm thấy đúng là mình cậy lớn hiếp nhỏ, bèn buông tay ra quát lên:

- Vào sảnh nói chuyện?

Hoàng Dung biết không vào không xong đành phải bước vào.

Hầu Thông Hải tức giận nói:

- Ta cứ giết thằng tiểu tử thối tha này trước rồi sẽ nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Rồi bước lên toan động thủ. Bành Liên Hổ nói:

- Cứ hỏi rõ sư phụ của y thị là ai, ai phái y thị lại đây trước đã.

Y đã thấy công phu của Hoàng Dung, lại thấy nàng dung mạo phục sức như thế, đoán là nàng ắt có lai lịch rất lớn, phải hỏi rõ trước mới dễ xử lý.

Hầu Thông Hải lại không đếm xỉa gì tới, vung quyền đập xuống đầu Hoàng Dung. Hoàng Dung

tránh ra, nói:

- Ngươi muốn động thủ thật à?

Hầu Thông Hải nói:

- Ngươi không được chạy.

Y rất sợ Hoàng Dung bỏ chạy thì sẽ không đuổi kịp nàng.

Hoàng Dung nói:

- Ngươi muốn tỷ võ với ta cũng được.

Rồi lấy một cái chén rót đầy rượu trên bàn đặt lên đỉnh đầu, hai tay lại cầm hai chén khác, nói:

- Ngươi dám làm theo ta không?

Hầu Thông Hải tức giận nói:

- Giở trò ma gì vậy?.

Hoàng Dung nhìn mọi người chung quanh, cười nói:

https://thuviensach.vn

- Ta cùng vị lão gia trên trán có sừng này không oán không thù, nếu lỡ tay đả thương y thì thật là có lỗi với mọi người.

Hầu Thông Hải sấn lên một bước, tức giận nói:

- Ngươi đả thương được ta à? Bằng vào thằng tiểu tử thối tha nhà ngươi ấy à? Trên đầu ta là bướu thịt, không phải là sừng? Ngươi nhìn cho kỹ, đừng có nói bậy!

Hoàng Dung không đếm xỉa gì tới y, vẫn nhìn mọi người nói:

- Ta và y mỗi người cầm ba chén rượu tỷ thí công phu. Ai để đổ rượu ra trước thì người ấy thua, có được không?

Nàng thấy Lương Tử Ông bẻ hoa. Bành Liên Hổ ra chiêu. Sa Thông Thiên cầm nã, người nào cũng võ công cao cường hơn hẳn mình, cho dù gã Tam đầu giao Hầu Thông Hải này tuy đầu óc ngu xuẩn nhưng mình chỉ cậy có một thân công phu khinh công và tâm tư mau lẹ mới chiếm được thượng

phong, chứ nói tới bản lĩnh thực sự thì cũng tự biết là không bằng, bèn nghĩ thầm:

- Kế sách hôm nay, chỉ có giở trò lặt vặt quấy đảo bọn họ, chỉ cần họ không cho là thật thì có thể

thoát thân.

Hầu Thông Hải tức giận nói:

- Ai thèm đùa nghịch với ngươi!

Rồi đánh thẳng một quyền vào mặt Hoàng Dung, đòn tới như gió, lực đạo trầm mãnh. Hoàng Dung tránh qua một bên cười nói:

https://thuviensach.vn

- Được, trên người ta có ba chén rượu, ngươi thì tay không, chúng ta tỷ thí xem sao.

Hầu Thông Hải tuổi lớn hơn gấp đôi nàng, oai danh trên giang hồ tuy còn kém xa sư huynh Sa Thông Thiên nhưng cũng là nhân vật có danh, bị nàng châm chọc liên tiếp trước mặt bấy nhiêu người, lại càng tức tối không nghĩ ngợi gì thêm, cũng lấy một chén rượu đặt lên đầu, mỗi tay cầm một chén, tay trái hơi cong lại chân phải đã đá mạnh tới Hoàng Dung.

Hoàng Dung cười nói:

- Được, như thế mới kể là anh hùng.

Rồi triển khai khinh công, chạy khắp trong sảnh. Hầu Thông Hải phóng luôn mấy cước đều bị nàng tránh khỏi. Mọi người cười ngất nhìn hai người giao đấu. Chỉ thấy Hoàng Dung nửa người trên hoàn toàn không động, quần dài rủ đất, thân hình như lướt đi nhẹ nhàng trên mặt nước, lại như một cái bánh xe lăn tròn, chỉ thấy cước bộ cứ rối rít tiến lui qua lại. Hầu Thông Hải sải chân đuổi theo, mỗi bước mỗi dừng, thình thịch vang thành tiếng, rõ ràng công phu hạ bàn cực kỳ vững chắc. Hoàng Dung lấy lui làm tiến, liên tiếp ra chiều xảo diệu, định dùng khuỷu tay đánh đổ chén rượu của y, nhưng đều bị y nghiêng người tránh qua.

Lương Tử Ông nghĩ thầm:

- Cô gái nhỏ này luyện được tới công phu như thế, quả thật không dễ, nhưng cứ kéo dài thời gian thì rốt lại cũng không phải là đối thủ của lão Hầu.

Bọn họ ai thắng ai bại cũng không liên quan gì tới mình. Trong lòng chỉ nghĩ tới nhưng trân dược quý báu trong phòng mình, lập tức quay người bước ra cửa sảnh, muốn đuổi theo kẻ gian trộm thuốc, nghĩ thầm: Đối phương cần bốn vị Huyết kiệt. Điền thất. Mật gấu. Một dược, vậy là người của Vương Xử Nhất sai tới lấy trộm. Bốn vị ấy cũng không phải là thuốc

https://thuviensach.vn

quý, cho dù y có lấy hết cũng không hề gì. Nhưng đừng cho y tiện tay dắt dê, lấy thêm cái gì khác của mình.

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Đánh máy: BacQuai

Hồi 9(b)

Thương sắt cày hư

Quách Tĩnh bị con mãng xà quấn chặt, dần dần hôn mê, chợt thấy mùi khó ngửi càng nồng nặc, hơi thuốc xông lên, biết là con mãng xà đã tới cạnh mặt mình, nếu để nó cắn trúng thì làm thế nào được?

Lúc nguy cấp bèn cúi đầu xuống, mắt mũi miệng đều áp vào thân con mãng xà, lúc ấy toàn thân không thể động đậy, chỉ còn răng miệng là có thể dùng, lúc nguy cấp bèn vận kình lên tay trái giữ

chặt đầu rắn, há miệng cắn vào cổ nó, con mãng xà bị đau quằn quại một lúc lại càng siết chặt hơn.

Quách Tĩnh cắn luôn mấy cái, chợt thấy máu rắn mang theo mùi thuốc vọt thẳng vào miệng, cay chua đắng nồng, mùi vị không sao chịu nổi, cũng không biết trong đó có chất độc hay không, chỉ

không dám nhổ ra ngoài, sợ vừa rời miệng ra sẽ không cắn được nữa, lại nghĩ con rắn này mất nhiều máu tất nhiên sẽ mất sức quấn người, lúc ấy bèn ra sức hút, từng ngụm từng ngụm lớn nuốt vào, khoảng sau một bữa cơm, trong bụng đã no căng. Con mãng xà quả nhiên dần dần yếu đi, quẫy mấy cái rồi buông lỏng Quách Tĩnh ra, rơi xông đất nằm bất động.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh mệt rời rã tay chân, vịn lấy cái bàn đứng dậy, chỉ thấy hai chân tê dại, qua một lúc chợt thấy toàn thân nóng bừng lên như có một đống lửa lớn thiêu đốt, trong lòng sợ hãi nhưng không bao lâu tay chân đã cử động được như thường, song toàn thân nóng bừng vẫn hoàn toàn không giảm, đưa mu bàn tay đè lên mặt cũng thấy nóng ran. Y mò lại trong bọc thấy mấy bao thuốc vẫn chưa rơi mất, nghĩ thầm:

- Thuốc đã lấy được. Vương đạo trưởng được cứu rồi. Còn cha con Mục Dịch bị Hoàn Nhan Khang vô cớ giam cầm, biết đâu sẽ hại chết họ, phải đi cứu họ mới được.

Bèn bước ra cửa, nhận rõ phương hướng rồi chạy thẳng về phía thiết lao giam giữ cha con họ Mục.

Tới bên ngoài nhà lao, chỉ thấy đám thân binh lui tới tuần phòng, canh giữ rất nghiêm ngặt. Quách Tĩnh chờ một lúc thấy không có cách nào lẻn vào như lúc nãy bèn chạy vòng ra sau nhà, đợi bọn thân binh đi tuần qua rồi, nhảy lên trên nóc, nhẹ nhàng rơi vào trong, mò tới cạnh thiết lao, lắng tai nghe ngóng thì bên cạnh thiết lao hoàn toàn không có người canh gác, bèn ha giọng gọi:

- Mục tiền bối, tôi tới cứu người đây.

Mục Dịch vô cùng ngạc nhiên, hỏi:

- Tôn giá là ai?

Quách Tĩnh đáp:

- Vãn bối là Quách Tĩnh.

Mục Dịch ban ngày từng nghe tên Quách Tĩnh, nhưng lúc ấy tiếng người ồn ào, lại vì sau khi bị

https://thuviensach.vn

thương, mọi việc dồn dập kéo tới nên hoàn toàn không để ý. Lúc ấy đêm vắng yên tĩnh, đột nhiên nghe hai chữ Quách Tĩnh lọt vào tai, trong lòng chấn động run lên nói:

- Cái gì? Quách Tĩnh à? Ngươi.., ngươi.., họ Quách à?.

Quách Tĩnh nói:

- Dạ, vãn bối chính là người đánh nhau với tiểu vương gia sáng nay.

Mục Dịch nói:

- Cha ngươi tên gì?

Quách Tĩnh nói:

- Tiên phụ tên Quách Khiếu Thiên.

Lúc y còn nhỏ không biết tên cha, về sau Chu Thông dạy chữ cho y, đã viết tên cha y để dạy.

Mục Dịch mắt ứa lệ, ngẩng đầu kêu lên:

- Trời ơi, trời ơi!

Rồi đưa tay trong thiết lao ra nắm chặt cổ tay Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh chỉ thấy tay y run lên, đồng thời thấy như có mấy giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay mình bèn nghĩ thầm Y thấy mình tới cứu, mừng quá đây mà. Bèn hạ giọng nói:

- Ở đây tôi có thanh đao rất sắc, chặt đứt khóa thì tiền bối có thể ra rồi. Lời tiểu vương gia nói lúc nãy đều là lừa dối, hai vị không nên tin y.

Mục Dịch hỏi:

https://thuviensach.vn

- Mẹ ngươi họ Lý phải không? Bà ta còn sống hay đã mất rồi?

Quách Tĩnh vô cùng ngạc nhiên, nói:

- Ô, tại sao người biết mẹ tôi họ Lý? Mẹ tôi đang ở Mông Cổ.

Mục Dịch tâm tình khích động, nắm chặt tay Quách Tĩnh không buông. Quách Tĩnh nói:

- Người buông tay tôi ra để tôi chặt khóa.

Mục Dịch tựa hồ như cầm được kỳ trân dị bảo, chỉ sợ buông tay là mất, cứ giữ chặt tay y, thở dài nói:

- Ngươi.., ngươi lớn tới như thế này. Ờ, ta cứ nhắm mắt lại là lại nhớ tới người cha đã mất của ngươi.

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói:

- Tiền bối có quen tiên phụ à.

Mục Dịch nói:

- Cha ngươi là nghĩa huynh của ta, bọn ta kết nghĩa anh em, tình nghĩa còn hơn cả anh em ruột.

Tới đó nghẹn ngào không nói được nữa. Quách Tĩnh nghe thế cũng không khỏi thấy mắt mình ươn ướt.

Mục Dịch vốn là Dương Thiết Tâm. Hôm ấy y đánh nhau với quan quân, sau lưng trúng tên, bị

thương rất nặng, nằm gục trên lưng ngựa chạy được mấy dặm thì ngã xuống đất, ngất đi trong bụi cỏ

https://thuviensach.vn

rậm. Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, cố sức bò tới một nhà nông dân cạnh đó, dưỡng thương hơn một tháng mới miễn cưỡng đứng lên đi lại được. Chỗ ấy là thôn Hà Đường, cách thôn Ngưu Gia mười lăm mười sáu dặm. May là gia đình nông dân kia hết lòng chăm sóc cho y. Y nhớ tới vợ lại sợ công sai của quan quân rình sẵn ở thôn Ngưu Gia, sau đó vài hôm bèn nửa đêm lần về nhà xem xét. Về tới nơi chỉ thấy then cửa gài chặt, trong lòng chợt thấy thê lương, mở cửa bước vào, chỉ thấy chiếc áo mới mà vợ may dở trước khi xảy ra chuyện đêm hôm trước vẫn còn vứt trên giường. Hai ngọn

thương sắt vốn treo trên tường, một ngọn đã rơi mất lúc hỗn chiến, một ngọn vẫn còn trên tường lại thấy vô cùng cô đơn, cảm thấy mình cô độc lẻ loi, mất hết bạn cũ. Trong nhà ngoài bụi bặm khắp nơi thì mọi thứ vẫn không khác gì hôm trước, rõ ràng vợ không hề trở về. Lại bước qua nhà nghĩa huynh bên cạnh cũng thấy như thế.

Y nghĩ Khúc Tam bán rượu vốn là dị nhân thân mang tuyệt kỹ, hoặc giả có thể giúp đỡ, nhưng tìm tới trước quán rượu cũng thấy cửa đóng chặt, không có ai bên trong. Bèn gõ cửa những người quen trong thôn Ngưu Gia hỏi han, họ đều nói sau khi quan quân đi rồi, hai nhà Quách Dương hoàn toàn không có tin tức gì. Y chạy tới nhà nhạc phụ ở thôn Hồng Mai hỏi thăm, không ngờ nhạc phụ vừa bị

một trận sợ hãi, đã qua đời trước đó mười mấy hôm.

Dương Thiết Tâm muốn khóc mà không có nước mắt, đành quay lại gia đình nông dân ở thôn Hà

Đường. Quả thật họa vô đơn chí, lúc ấy bệnh dịch lan tràn, nhà họ bảy người thì sáu người liên tiếp mắc bệnh nối nhau chết hết, chỉ còn một đứa con gái nhỏ mới lọt lòng chưa được bao lâu. Dương Thiết Tâm không thể giao lại cho ai, bèn nhận nó làm nghĩa nữ, dắt đi khắp nơi tìm kiếm vợ con Quách Khiếu Thiên và vợ mình, nhưng lúc ấy một người đã lên tận Mạc Bắc, một người đã tới

https://thuviensach.vn

phương Bắc, làm sao tìm được?

Y không dám dùng tên Dương Thiết Tâm, bèn chiết tự chữ Dương thành chữ Mộc và chữ Dịch, đổi chữ Mộc thành chữ Mục, đổi tên thành Mục Dịch. Hơn mười năm đông bôn tây tẩu, lãng tích giang hồ, nghĩa nữ là Mục Niệm Từ đã lớn, trở thành một cô gái xinh đẹp. Dương Thiết Tâm nghĩ chắc vợ

đã chết trong đám loạn quân lâu năm, nhưng hy vọng trời cao có mắt, nghĩa huynh Quách Khiếu Thiên có người nối dõi, vì vậy cho con gái nuôi ra mặt dựng cờ Tỷ võ chiêu thân, chế một đôi đoản kích cắm cạnh ngọn cờ, quả thật mong mỏi sẽ gặp Quách Tĩnh để kết thân. Nhưng cõi trần mênh mông, làm sao gặp được?

Qua hơn nửa năm. Dương Thiết Tâm tấm lòng đã nguội lạnh, chỉ mong tìm được cho nghĩa nữ một người chồng tính tình thành thật, võ nghệ hơn người cũng đã thỏa mãn. Nào ngờ trên đường lại gặp Hoàn Nhan Khang gây ra chuyện khó coi, mà gã thiếu niên trượng nghĩa ra tay này lại là con trai của nghĩa huynh hàng ngày vẫn nhớ nhung, thì bảo y làm sao không tâm ý khích động, trong lòng như

sôi lên?

Mục Niệm Từ bên cạnh nghe hai người nói chuyện cũ cũng muốn lên tiếng nhắc, muốn Quách Tĩnh cứu họ ra trước rồi sẽ thong thả trò chuyện, chợt xoay chuyển ý nghĩ nghĩ thầm Lần này ra khỏi nơi đây, chỉ sợ vĩnh viễn không còn được gặp y, nên câu nói đã ra tới miệng lại nuốt trở vào.

Quách Tĩnh cũng nghĩ cứu người là gấp, từ từ đưa tay vào hàng chấn song, nhấc ngọn kim đao lên toan chặt khóa cho Dương Thiết Tâm, chợt thấy ở khe cửa lóe lên ánh đèn, có tiếng bước chân tới cạnh cửa. Y vội co người lại sau cánh cửa, cửa lao mở ra, mấy người bước vào. Quách Tĩnh từ chỗ

https://thuviensach.vn

núp nhìn ra, thấy người đi đầu cầm đèn lồng, xem y phục thì là đội trưởng thân binh, sau lưng chính là vương phi của Triệu vương, mẹ Hoàn Nhan Khang. Chỉ nghe bà ta hỏi:

- Hai vị này bị tiểu vương gia bắt giam hôm nay phải không?

Viên đội trưởng thân binh ứng tiếng thưa:

- Dạ.

Vương phi nói:

- Lập tức thả họ ra.

Viên đội trưởng có vẻ ngần ngừ không lên tiếng. Vương phi nói:

- Tiểu vương gia có hỏi thì cứ bảo là ta sai thả ra. Mở khóa mau?

Viên đội trưởng không dám trái lệnh, mở khóa thả hai người ra. Vương phi lấy ra hai nén bạc đưa Dương Thiết Tâm, dịu dàng nói:

- Các ngươi cứ tự nhiên ra về.

Dương Thiết Tâm không cầm lấy, cứ nhìn bà ta chằm chằm không hề chớp mắt.

Vương phi thấy dáng vẻ của y kỳ quái, đoán là chắc y rất tức giận, trong lòng cũng thấy xấu hổ, hạ

giọng nói:

- Có lỗi quá, hôm nay đắc tội với hai vị, quả thật là con ta không tốt, xin đừng trách cứ.

Dương Thiết Tâm vẫn nhìn chằm chằm không đáp hồi lâu mới đưa tay đón lấy hai nén bạc cho vào bọc, dắt tay con gái rảo chân bước ra. Viên Đội

https://thuviensach.vn

trưởng kia chửi:

- Quân mọi rợ không biết quy củ, cũng không biết lạy tạ ơn cứu mạng của vương phi nữa.

Dương Thiết Tâm cứ làm như không nghe.

Quách Tĩnh đợi mọi người đi ra, đóng chặt cửa rồi, nghe thấy vương phi đã đi xa mới nhảy lên nóc nhà nhìn quanh, đã không thấy bóng dáng cha con Dương Thiết Tâm đâu, nghĩ quá nửa là họ đã ra khỏi vương phủ, bèn tới Hương Tuyết sảnh định tìm Hoàng Dung bảo nàng đừng nghe trộm nữa,

mau mau trở về đưa thuốc cho Vương Xứ Nhất uống. Đi được một đoạn, chỗ khúc quanh trước mặt lại nhô ra hai ngọn đèn lồng, có người rảo chân bước tới. Quách Tĩnh vội nép người vào sau hòn giả

sơn bên cạnh, nhưng người ấy đã nhìn thấy y, quát lớn:

- Ai?

Rồi tung người nhảy xổ tới giơ tay chụp xuống. Quách Tĩnh đưa tay gạt ra, dưới ánh đèn nhìn thấy rất rõ, chính là tiểu vương gia Hoàn Nhan Khang. Nguyên là, viên đội trưởng thân binh kia vâng lệnh vương phi thả cha con Dương Thiết Tâm xong vội tới phi báo với tiểu vương gia. Hoàn Nhan Khang cả kinh nghĩ thầm Mẹ trước nay cứ yếu lòng, không nghĩ tới đại cuộc, lại thả hai người ấy ra. Chỉ

cần để sư phụ biết được, dắt hai cha con họ tới đối chất với mình thì không thể che giấu được nữa, vậy thì nguy rồi.

Vội vàng chạy tới tra xét, định chặn bắt hai người lại, nào ngờ trên đường lại đụng phải Quách Tĩnh.

https://thuviensach.vn

Hai người lúc ban ngày đã đánh nhau hồi lâu, không ngờ trong đêm tối lại gặp gỡ, một người vội vàng muốn rời vương phủ để đưa thuốc, một người nôn nóng muốn giết người diệt khẩu, chiêu ấy so với lúc đánh nhau ban ngày còn tàn độc hơn ba phần. Quách Tĩnh mấy lần toan cướp đường bỏ chạy nhưng bị Hoàn Nhan Khang chặn cứng không sao thoát thân, nhìn thấy viên đội trưởng thân binh đã rút yêu đao ra, định xông lên giúp đỡ, trong lòng chỉ thầm kêu khổ.

Lương Tử Ông nghĩ chắc Hoàng Dung phải thua, nào ngờ y vừa quay người đi, tình thế trong sảnh đột nhiên thay đổi. Hoàng Dung hai tay cùng rung lên, hất đầu một cái, ba chén rượu đồng thời bay vọt lên, ra chiêu Bát bộ hãn thiềm, song chưởng đánh vào ngực Hầu Thông Hải. Hầu Thông Hải trên tay có chén, không thể ra chiêu đón đỡ đành tránh qua bên trái. Hoàng Dung tay phải thuận thế xô tới. Hầu Thông Hải không tránh kịp đành giơ tay đỡ, hai tay vừa giao nhau, chén rượu trong tay Hầu Thông Hải đã rơi xuống đất rượu đổ tung tóe, chén rượu trên đầu cũng rơi xuống đất, keng một tiếng vỡ tan.

Hoàng Dung nhấc chân nhảy ra lui mau về phía sau, hai tay đón lấy hai chén rượu trên không rơi xuống, chén rượu kia thì không nghiêng không lệch rơi thẳng xuống đỉnh đầu nàng, rượu trong ba chén đều không rớt ra ngoài một giọt. Mọi người thấy nàng dùng sự khéo léo thủ thắng, bất giác đều thầm khen một tiếng Giỏi lắm!

Âu Dương Khắc thì lớn tiếng khen ngợi Sa Thông Thiên tức giận trợn mắt nhìn y một cái. Âu

Dương Khắc hoàn toàn không coi vào đâu lại thêm một câu:

- Hay quá!

Hầu Thông Hải mặt mũi đỏ bừng, kêu lên:

- Đánh nữa nào.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung quệt ngón tay lên má một cái, cười nói:

- Không biết xấu hổ à?.

Sa Thông Thiên thấy sư đệ bất lợi hừ một tiếng nói:

- Con tiểu nha đầu quỷ kế đa đoan, sư phụ của ngươi rốt lại là ai?

Hoàng Dung cười nói:

- Ngày mai ta sẽ nói cho ngươi biết, bây giờ ta phải đi đây.

Sa Thông Thiên gối không co, chân không nhích nhưng không biết làm thế nào đột nhiên đã đứng chắn giữa cửa chặn đường.

Hoàng Dung mới rồi bị y nắm được hai tay lập tức không nhúc nhích gì được, đã biết y lợi hại, lúc ấy thấy một chiêu Di hình hoán vị của y vô cùng cao cường, trong lòng thầm hoảng sợ nhưng mặt vẫn không đổi sắc khẽ cau mày hỏi:

- Ngươi chặn đường ta làm gì?

Sa Thông Thiên nói:

- Muốn ngươi nói ra là đồ đệ của ai, xông vào vương phủ làm gì?

Hoàng Dung nhường mày lên nói:

- Nếu ta không nói thì sao?

Sa Thông Thiên nói:

- Quỷ môn Long vương đã hỏi thì không thể không trả lời!

Hoàng Dung nhìn thấy cửa sảnh đang sau lưng nàng, khoảng cách cũng chỉ có vài thước, mà lại bị y bất ngờ chặn ngang, rất khó vượt qua được, thấy

https://thuviensach.vn

Lương Tử Ông đang chuẩn bị đi, bèn kêu lên:

- Lão bá bá, y chặn đường ta, không cho ta về nhà đây này.

Lương Từ ông nghe nàng kêu lên thảm thiết như thế, cười nói:

- Sa Long vương hỏi cô, cô cứ trả lời tử tế y sẽ thả cô đi mà.

Hoàng Dung cười khanh khách, nói:

- Nhưng ta không thích trả lời.

Rồi nói với Sa Thông Thiên:

- Ngươi không nhường đường thì ta phải xông ra đấy.

Sa Thông Thiên lạnh lùng nói:

- Chỉ cần ngươi có bản lãnh xông ra thôi.

Hoàng Dung nói:

- Nhưng ngươi không được đánh ta.

Sa Thông Thiên nói:

- Muốn chặn con nha đầu nhóc con nhà ngươi thì cần gì Sa Long vương phải động thủ.

Hoàng Dung nói:

- Được, đại trượng phu một lời là xong. Sa Long vương, ngươi thấy gì chưa?

Rồi chỉ tay qua bên trái một cái. Sa Thông Thiên bất giác đưa mắt nhìn theo ngón tay nàng. Hoàng Dung thừa lúc y phân tâm, vạt áo rít gió tung người

https://thuviensach.vn

vọt qua vai y, thân pháp vô cùng mau lẹ.

Không ngờ công phu Di hình hoán vị của Sa Thông Thiên quả thật bất phàm.

Hoàng Dung vừa vọt ra chợt thấy hai ngón tay bên tay phải của y chĩa ra đúng vào mắt nàng, chỉ chờ

nàng xô vào, may là khinh công của nàng đã đạt tới mức thu phát tùy ý, thế vọt tới tuy mau nhưng nửa đường lập tức dừng lại, lui về phía sau. Nàng chợt trái chợt phải, thoắt tiến thoắt lui thân pháp ảo diệu nhưng liên tiếp ba lần vẫn không vọt qua khỏi Sa Thông Thiên chặn đường. Lần cuối cùng nàng chợt thấy cái đầu trọc bóng loáng của y cúi xuống gần một thước, nhắm thẳng vào mũi mình, nếu không rút chân mau, chỉ e máu mũi mình sẽ dây ra đầu trọc của y, hoảng hốt kêu thất thanh.

Lương Tử Ông cười nói:

- Sa Long vương là bậc đại hành gia, đừng thử nữa, chịu thua mau đi.

Nói xong gia tăng cước bộ chạy mau về phòng mình. Vừa bước vào cửa đã nghe một mùi tanh tưởi xông thẳng vào mũi, kêu lớn không hay, đánh lửa thắp đến lên, chỉ thấy con mãng xà màu đỏ đã chết lăn trên mặt đất thân hình khô quắt, máu bị hút hết, chén thuốc vò thuốc khắp phòng vương vãi tung tóe.

Lương Tử Ông lúc ấy lạnh buốt nửa người, công phu hai mươi năm một tối tan tành, bèn ôm chặt con rắn chết, không cầm được nước mắt ứa ra.

Nguyên Sâm tiên lão quái vốn là người đào sâm ở núi Trường Bạch, về sau hại chết một bậc tiền bối dị nhân đang bị trọng thương, lấy trong người y được một bí kíp võ học và mười trang dược phương, theo đó luyện tập, từ đó võ công cao cường, lại thêm tinh thông dược lý. Trong dược phương có một trang nói về bí quyết dùng thuốc nuôi rắn, có thể làm thay đổi gân cốt,

https://thuviensach.vn

cơ thể khỏe mạnh. Y theo đó tìm dược vị, lại trải muôn ngàn vất vả mới bắt được một con rắn độc cực lớn trong núi sâu rừng rậm, dùng các loại dược vật quý hiếm nuôi nó. Con rắn ấy toàn thân vốn màu xám đen, sau khi uống Đan sa. Sâm nhung thì dần dần biến thành màu đỏ, nuôi được hơn hai mươi năm, những ngày cuối cùng thì toàn thân trở thành đỏ rực. Vì vậy tuy y từ Liêu Đông nhận lễ vật tới Yên Kinh nhưng vẫn mang theo con rắn phiền phức này theo bên cạnh. Nhìn thấy công đức viên mãn, chỉ cần rảnh rỗi vài ngày sẽ hút máu con rắn, tĩnh tọa hành công có thể giữ dung mạo thêm tuổi thọ, công lực gia tăng. Nào ngờ máu rắn đột nhiên bị người ta hút hết, há lại không khiến y đau lòng muốn chết sao?

Y định thần nhìn lại thấy máu trên cổ rắn chưa khô, biết kẻ thù vừa đi chưa lâu, lập tức lao nhanh ra cửa, nhảy lên cây cao nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy trong hoa viên có hai người đang qua lại lui tới ác đấu y lữa giận như sôi, lập tức xông tới cạnh Quách Tĩnh và Hoàn Nhan Khang, tới gần thì ngửi thấy mùi máu rắn tanh tươi trên áo Quách Tĩnh xông lên.

Quách Tĩnh võ công vốn không bằng Hoàn Nhan Khang, lần giao thủ này đầu tiên lại trúng mấy đòn, đánh nhau không đầy mười chiêu, chỉ thấy trong bụng khô nóng vô cùng, như có một trái cầu lửa xoay chuyển nung đốt trong bụng, máu trong người đều như sôi cả lên, nóng không chịu được, miệng rất khô khát, toàn thân như muốn rách toác ra, cả người vô cùng ngứa ngáy, nghĩ thầm:

- Lần này chắc mình phải chết, chất độc trong máu rắn đã phát tác rồi đây.

Đang lúc hoảng sợ, trên lưng đã bị Hoàn Nhan Khang liên tiếp đánh trúng hai quyền. Chỉ thấy trong người khó chịu vô cùng chừ trước mắt trên người bị trúng quyền cũng không thấy đau đớn gì lắm.

Lương Tử Ông tức giận quát:

- Thằng tiểu tặc, ai chỉ ngươi tới đây ăn trộm con rắn quý của ta?

https://thuviensach.vn

Y nghĩ phương thuốc nuôi rắn này bí mật vô cùng, cho rằng gã tiểu tử Quách Tĩnh quyết không sao biết được. Ắt phải có cao nhân chỉ điểm cho y tới hạ thủ, có tám chín phần là Vương Xử Nhất.

Quách Tĩnh cũng cả giận quát:

- Con độc xà để trong phòng hại người té ra là do ngươi nuôi. Ta đã bị trúng độc, phen này sẽ liều mạng với ngươi.

Rồi phóng chân vọt qua, vung quyền đánh vào Lương Từ Ông.

Lương Tử Ông ngửi thấy mùi thuốc trên người y, lập tức nảy sinh ác niệm Y uống hết máu con rắn quý của mình, mình phải lập tức lấy mạng y, hút cạn máu y thì sức thuốc vẫn còn, không khéo lại còn hay hơn chưa biết chừng. Nghĩ tới đó bất giác cả mừng, song chưởng tung bay, trong mấy chiêu đã chụp được tay Quách Tĩnh, đưa chân móc một cái. Quách Tĩnh lập tức ngã ngửa. Lương Từ Ông nắm chặt huyệt Mạch môn tay phải y, đè y xuống đất, há miệng định cắn vào cổ y hút máu quý, thu hồi công sức hai mươi năm tìm thuốc nuôi rắn.

Hoàng Dùng vọt ra mấy lần, bất kể mau lẹ thế nào cũng bị Sa Thông Thiên không tốn chút sức lực cản lại. Lúc ấy nếu Sa Thông Thiên muốn bắt nàng thì có thể nói vung tay là được, nhưng thấy Triệu vương Hoàn Nhan Hồng Liệt đang bên cạnh đứng nhìn, nên cũng muốn thừa cơ khoe khoang khinh công thượng thặng của mình.

Hoàng Dung thầm hoảng sợ, chợt dừng lại nói:

- Chỉ cần ta ra khỏi cửa là ngươi không đuổi theo làm khó ta nữa, có phải không?

Sa Thông Thiên nói:

- Chỉ cần ngươi ra được khỏi đây thì ta sẽ nhận thua.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung thở dài nói:

- Ôi, đáng tiếc là cha ta chỉ dạy ta bản lĩnh vào cửa chứ không dạy bản lĩnh ra cửa. Sa Thông Thiên kỳ quái hỏi:

- Cái gì mà vào cửa ra cửa?

Hoàng Dung nói:

- Công phu Di hình hoán ảnh ấy của ngươi tuy không kém nhưng so với cha ta thì còn thua xa, xa tới mười vạn tám ngàn dặm.

Sa Thông Thiên tức giận nói:

- Con tiểu nha đầu chỉ nói bậy bạ. Cha ngươi là ai?

Hoàng Dung nói:

- Tên của cha ta nói ra chỉ e làm ngươi sợ hãi, không nói là hơn. Lúc ông dạy ta công phu vào cửa, ông đứng ở cửa, ta từ ngoài xông vào mấy lần vẫn không vào được. Nhưng với công phu nhỏ nhoi của ngươi ấy à, ta từ trong xông ra tuy không được chứ từ ngoài xông vào thì không phí chút hơi sức nào đâu.

Sa Thông Thiên cười nhạt nói:

- Từ ngoài xông vào trong có khác gì từ trong xông ra ngoài? Được, ngươi ra ngoài xông vào xem.

Rồi lập tức né qua một bên, muốn xem nàng từ ngoài xông vào có công phu gì khác biệt với từ trong xông ra.

Hoàng Dung lách người ra khỏi cửa, ha hả cười lớn, nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi trúng kế rồi. Ngươi đã nói rồi, ta mà ra được khỏi cửa, thì ngươi sẽ nhận thua, không làm khó ta nữa. Bây giờ ta chẳng phải đã đứng ngoài cửa rồi sao? Sa Long vương là cao nhân trên đời, lời nói như núi, chúng ta gặp lại sau nhé.

Sa Thông Thiên nghĩ thầm con tiểu nha đầu này tuy hành sự quỷ quyệt, nhưng quả thật mình đã nói thế từ đầu đối với bọn tiểu bối như nàng làm sao có thể nói ra rồi lại nuốt lời? Bèn đưa tay trái lên gãi gãi cái đầu trọc, mặt đỏ bừng lên, nhất thời vô kế khả thi.

Bành Liên Hổ đời nào chịu để cho Hoàng Dung thoát thân, hai tay liên tiếp giang ra, hai đồng tiền đồng bắn thẳng ra bay vượt qua đầu Hoàng Dung.

Hoàng Dung thấy tiền tiêu song song bay vượt qua đầu mình, đang ngạc nhiên không hiểu người này đánh ám khí sao sai lệch quá xa như thế, đột nhiên keng một tiếng, sau lưng có tiếng gió rít, hai đồng tiền đã chia ra hai bên đánh thẳng vào sau gáy. Té ra Bành Liên Hổ ném tiền ra đã tính rất chính xác về phương vị kình lực, tiền tiêu bay lên đập vào gốc cột đá Đại Lý trong sảnh rồi dội lại đánh vào gáy Hoàng Dung. Đồng tiền đánh vào chỗ yếu hại. Hoàng Dung không có cách nào đón đỡ, đành

phải nhảy mau về phía trước, thân hình vừa đứng vững, tiền tiêu phía sau lại bay tới. Bành Liên Hổ

tiền phát liên châu, mười mấy đồng liên tiếp bắn vào cột đá dội ngược trở lại. Hoàng Dung vốn không tránh kịp, vươn tay bắt lấy càng khó hơn, đành vọt lên phía trước, vọt vài bước đã lại trở vào đại sảnh.

Bành Liên Hổ phát tiền tiêu chỉ cốt ép nàng trở vào trong sảnh chứ không có ý muốn đả thương người nên sử kình không mạnh lắm. Trong tiếng khen ngợi của mọi người. Bành Liên Hổ vọt ra chặn giữa cửa, cười nói:

- Thế nào? Ngươi quay lại rồi à?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung chẩu miệng nói:

- Công phu ám khí của ngươi hay lắm, nhưng dùng để hà hiếp con gái nhỏ thì có gì là lạ?

Bành Liên Hổ nói:

- Ai hà hiếp ngươi? Ta chưa hề đả thương ngươi.

Hoàng Dung nói:

- Vậy thì ngươi tránh ra cho ta đi.

Bành Liên Hổ nói:

- Ngươi cứ nói trước là ai dạy công phu cho ngươi đã.

Hoàng Dung cười nói:

- Là ta học được từ khi còn trong bụng mẹ.

Bành Liên Hổ nói:

- Ngươi không chịu nói thì đừng trách ta là không nhận ra.

Rồi lật tay vỗ luôn một chưởng vào đầu vai nàng. Hoàng Dung lại không né không tránh, không gạt không đỡ, biết rõ là đấu không nổi, bèn định ăn vạ với y.

Bành Liên Hổ bàn tay đã sắp đánh trúng đầu vai nàng, thấy nàng bất động, quả nhiên rút chưởng lại quát lớn:

- Mau ra chiêu đi! Trong vòng mười chiêu ta sẽ chỉ ra lai lịch của con tiểu nha đầu ngươi.

https://thuviensach.vn

Y bình sinh thấy qua rất nhiều võ công của các môn các phái, thấy Hoàng Dung thân pháp ngụy dị, nhất thời không nhận ra được lai lịch nhưng nghĩ thầm chỉ cần động thủ thì không quá mười chiêu có thể nói rõ được tông phái môn hộ của nàng.

Hoàng Dung nói:

- Nếu trong mười chiêu mà không nhận ra thì sao?

Bành Liên Hổ nói:

- Thì ta sẽ để ngươi đi. Xem chiêu đây!

Chưởng trái chênh chếch vỗ ra, quyền phải đập thẳng tới, đồng thời chân phải đạp thẳng ra, chiêu Tam triệt liên hoàn này tuy chỉ là một chiêu, nhưng lại chứa ba đòn khác nhau. Hoàng Dung nghiêng người tránh qua, ngón cái và ngón út tay phải bấm chặt vào nhau, chĩa ba ngón còn lại lên, cũng vung chân đạp thẳng ra, là chiêu Dạ xoa thám hải trong xoa pháp.

Hầu Thông Hải kêu lớn:

- Dạ xoa thám hải! Đại sư ca, thằng tiểu tử thối tha này sử dụng là.., là võ công bản môn.

Sa Thông Thiên trách:

- Nói bậy?

Biết Hoàng Dung có ý chọc ghẹo gã sư đệ bảo bối của mình nên đã sớm học vài chiêu xoa pháp của y.

Bành Liên Hổ cũng không khỏi cảm thấy buồn cười vung quyền đánh thẳng tới. Hoàng Dung nép

người về bên trái, gối không co chân không nhích đã tránh qua một chiêu.

https://thuviensach.vn

Hầu Thông Hải kêu lên:

- Di hình hoán vị! Đại sư ca, là anh dạy à?

Sa Thông Thiên trách:

- Bớt nói vài câu có được không? Thật mất mặt quá?

Trong lòng lại khâm phục cô nương nhỏ này vô cùng thông minh, chiêu Di hình hoán vị vừa rồi của nàng tuy không đúng hoàn toàn, nhưng chỉ nhìn bên ngoài đã có thể làm theo gần giống như mình, mà lại tránh được ngay một quyền như gió của Bành Liên Hổ đánh tới, quả thật không dễ.

Sau hai chiêu. Hoàng Dung chưởng trái phạt ngang ra theo Đoạn hồn đao pháp của Thẩm Thanh

Cương, hai tay chém thẳng tới theo Đoạt phách tiên pháp của Mã Thanh Hùng, khiến Hầu Thông Hải nhìn thấy luôn miệng kêu lên:

- A, a, a...

Kế nói:

- Đại sư ca, thằng.., thằng tiểu tử thối tha này đúng là dùng chiêu...

Nếu không nhìn thấy sắc mặt đại sư ca sa sầm thì y đã gọi tên chiêu số của bản môn ra rồi.

Bành Liên Hổ dần dần nổi nóng, nghĩ thầm Ta thủ hạ dung tình, mà con tiểu nha đầu này lại còn giảo hoạt. Nếu không hạ sát thủ thì nhất định y thị sẽ không dùng quyền pháp bản môn để đón đỡ đâu.

Nên biết người học võ sau khí tập luyện công phu bản môn, thì phải tham khảo thâu thái luyện tập quyền pháp của các môn phái khác, nhưng tới lúc

https://thuviensach.vn

sinh tử quan đầu tự nhiên sẽ dùng công phu bản môn mà mình thành thạo nhất để đón đỡ.

Bành Liên Hổ bốn chiêu đầu chỉ là đánh thử, đến chiêu thứ năm thì không dung tình nữa, vù một tiếng, song chưởng xé gió đẩy thẳng ra. Những người đứng xem thấy y hạ sát thủ, bất giác lo lắng cho Hoàng Dung. Mọi người không biết lai lịch của nàng, lại không có oán thù gì với nàng, thấy nàng nhỏ tuổi xinh đẹp, lời nói cử chỉ láu lỉnh đáng yêu, đều không muốn nhìn thấy nàng mất mạng dưới sát thủ của Bành Liên Hổ. Chỉ có Hầu Thông Hải là muốn thằng tiểu tử thối tha này chết càng sớm càng tốt.

Hoàng Dung đánh lại một chiêu bằng chưởng pháp phái Toàn Chân của Hoàn Nhan Khang, lại đỡ

bằng một chiêu trong Nam Sơn chưởng pháp của Quách Tĩnh, đều là học được lúc thấy hai người tỷ

võ lúc ban ngày, chiêu thứ bảy là Tam triệt liên hoàn, lại càng là vừa học được đã đem ra dùng, chính là chiêu đầu tiên mà Bành Liên Hổ sử dụng, nhưng gạt trái đỡ phái, đã là trong cảnh chết mà được sống.

Thiếu chủ Bạch Đà sơn Âu Dương Khắc cười nói:

- Tiểu nha đầu thông minh thật, dùng được cả quyền pháp của Bành trại chủ, ái chà, không được rồi, không được rồi, sao không né về bên trái?.

Bành Liên Hổ quyền pháp linh động, hư hư thực thực đến chiêu thứ tám tay trái vung hờ một cái, quyền phải đẩy ra. Hoàng Dung đoán tay trái tuy hư mà thực, quyền phải tuy thực mà hư, đang định tránh qua bên phải, chợt nghe Âu Dương Khắc kêu lên, chợt động tâm niệm, lập tức nghiêng người qua bên trái nhẹ nhàng nhảy ra, tư thế đẹp đẽ, nhưng mọi người trong sảnh đều không ai nhận ra là chiêu thức gì.

https://thuviensach.vn

Bành Liên Hổ nghe Âu Dương Khắc đúng ngoài chỉ điểm cho Hoàng Dung, trong lòng căm tức, nghĩ

thầm:

- Chẳng lẽ ta không giết chết được con nha đầu này à?

Y có ngoại hiệu là Thiên thủ nhân đồ, tính tình vô cùng tàn nhẫn, lúc đầu thấy Hoàng Dung còn nhỏ

tuổi, lại là con gái, nếu giết chết nàng không khỏi có chỗ tổn thương thân phận của mình, lúc ấy đã qua tám chiêu mà thủy chung vẫn không nhìn ra chút đầu mối nào, làm sao không tức giận, đánh ra chiêu thứ chín là Thôi song vọng nguyệt, đã dùng hết mười thành công lực, chưởng trái xoay vào trong, chưởng phải hướng ra ngoài, một nhu một cương đồng thời đẩy ra.

Hoàng Dung kêu thầm:

- Không xong.

Đang định lui mau tránh né thì đã không kịp, mắt thấy quyền phong chưởng lực vỗ tới giữa mặt, vội cúi đầu một cái hai cánh tay co vào trong, khuỷu tay hướng ra ngoài, như mũi tên bắn tới đập vào ngực đối phương.

Bành Liên Hổ một chiêu mới rồi tuy đòn ra oai mãnh, biết nàng có thế hóa giải, nhưng chiêu thứ

mười tiếp theo nghĩ chắc nàng không sao đón đỡ, chợt thấy nàng lấy công làm thủ đánh vào chỗ yếu hại của y, chiêu thứ mười Tinh lạc trường không vốn đã đánh ra được một nửa lập tức thu kình lực lại, cũng như kìm ngựa trên bờ vực dừng lại không phát ra nửa, quát:

- Ngươi là đệ tử của Hắc Phong song sát!

https://thuviensach.vn

Giọng nói hơi run lên, tay phải rung lên hất Hoàng Dung lùi lại bảy tám bước.

Câu nói ấy của Bành Liên Hổ vừa buông ra, mọi người đều biến sắc. Ngoài Triệu vương Hoàn Nhan Hồng Liệt, những người trong sảnh đều úy ky Hắc Phong song sát. Bành Liên Hổ chiêu thứ mười vốn định thẳng tay hạ sát thủ. ít nhất cũng phải đánh con nha đầu này trọng thương thổ huyết, nhưng tới chiêu thứ chín đột nhiên nhìn thấy võ công bản môn của nàng giống hệt lộ số của Hắc Phong song sát, vô cùng hoảng sợ, ngay cả một tên ma đầu giết một lúc hàng trăm người không hề chớp mắt như thế cũng thu tay nhảy ra.

Hoàng Dung bị y hất một cái suýt ngã nhưng gượng đứng vững, chỉ thấy toàn thân đều bị chấn động đau rần, hai cánh tay thì gần như mất hết cảm giác, đang định trả lời, chợt trong đêm sâu có một tiếng kêu lớn từ xa vang tới, đúng là thanh âm của Quách Tĩnh, trong tiếng kêu đầy vẻ kinh hoàng phẫn nộ như đang gặp nguy hiểm rất lớn. Hoàng Dung thiết tha lo lắng cho y, không kìm được tái hẳn sắc mặt.

Quách Tĩnh bị Lương Tử Ông đè xuống đất, huyệt Mạch môn trên tay chân đều bị kìm chế, không sao động đậy được nữa, chợt thấy Lương Tử Ông há miệng cắn vào cổ họng mình, lúc nguy cấp

cũng không biết từ đâu nảy ra một sức mạnh, giãy mạnh một cái ra chiêu Lý ngư đả đỉnh nhảy dựng lên. Lương Tử Ông lật tay phát một chưởng. Quách Tĩnh vội lao mau về phía trước, nhưng chưởng pháp của Lương Tử Ông mau như gió, một chưởng ấy làm sao tránh được, chát một tiếng đã trúng lưng y, lần này khác hẳn với phát quyền của Hoàn Nhan Khang, lập tức thấy đau thấu xương. Quách Tĩnh lạnh buốt cả người, đâu dám chần chừ, co chân chạy mau về phía trước. Y khinh công vốn giỏi, cứ lủi bên nọ luồn bên kia giữa đám cây cối non bộ trong hoa viên. Lương Tử Ông nhất thời cũng không sao đuổi kịp y.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh chạy một hồi, vừa hơi chậm chân thì soạt một tiếng, áo trên lưng đã bị Lương Tử ông giật rách một mảnh lớn, trên lưng đau rát, đoán là đã bị móng tay y cào rách thịt.

Quách Tĩnh cả kinh cắm đầu chạy trối chết, nhìn thấy trước mặt chính là mấy gian nhà nông chỗ

vương phi ở, lập tức nhảy vào, chỉ mong trong bóng đêm địch nhân sẽ không tìm được, có thể thoát nạn. Y nép sau tường, chỉ nghe Lương Tử Ông và Hoàn Nhan Khang một người hỏi một người đáp rồi từ từ đi tới gần. Lương Tử Ông thở hồng hộc, rõ ràng đang vô cùng tức giận. Quách Tĩnh nghĩ

thầm:

- Núp ở cạnh tường rốt lại cũng sẽ bị y tìm ra. Vương phi từ tâm, có khi cứu mình.

Lúc nguy cấp cũng không nghĩ ngợi gì nữa, sấn thẳng vào trong, chỉ thấy trong nhà đèn đuốc còn sáng, mà vương phi đang ở trong phòng riêng.

Y nhìn quanh một vòng, thấy phía đông có một cái tủ gỗ, lập tức mở cửa tủ co người rúc vào trong rồi đóng lại, rút kim đao ra cầm trên tay, vừa thở phào một hơi chợt nghe tiếng bước chân vang lên, có người bước vào. Quách Tĩnh nhìn qua khe cửa thấy người bước vào chính là vương phi. Chỉ thấy bà ta thong thả bước tới cạnh bàn ngồi xuống, nhìn vào ngọn đèn ngơ ngẩn xuất thần.

Không bao lâu Hoàn Nhan Khang bước vào hỏi:

- Mẹ, không có kẻ xấu nào đây vào hăm dọa mẹ chứ?

Vương phi lắc lắc đầu. Hoàn Nhan Khang bước ra, cùng Lương Tử Ông chia nhau đi tìm.

https://thuviensach.vn

Vương phi cài then cửa, đang định đi nghỉ. Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Chờ bà ta tắt đèn thì mình sẽ chui qua cửa sổ trốn ra. Không, phải chờ thêm một lúc, đừng để chạm mặt tiểu vương gia và lão già tóc bạc kia. Mới rồi lão ta định cắn vào cổ mình, chiêu ấy thật là cổ

quái, trước nay các vị sư phụ đều chưa nói qua, lần sau gặp lại nhất định phải hỏi cho rõ ràng, người ta cắn vào cổ ngươi thì làm thế nào để hóa giải.

-Lại nghĩ:

- Nãy giờ ầm ĩ đã lâu, chắc Dung nhi đã về rồi. Mình phải về thật mau, nếu không nhất định nàng sẽ

lo lắng.

Chợt cửa sổ cạch một tiếng, có người đẩy cửa sổ nhảy vào Quách Tĩnh và vương phi đều giật nảy mình, vương phi thì kêu lên thất thanh. Quách Tĩnh nhìn ra thì người ấy chính là Dương Thiết Tâm tự xưng là Mục Dịch, không khỏi cảm thấy rất bất ngờ, cứ nghĩ rằng y đã đưa con gái rời vương phủ

từ lâu, nào ngờ vẫn còn ở đây.

Vương phi định thần, nhìn thấy rõ ràng là Dương Thiết Tâm, bèn nói:

- Ngươi đi mau đi, đừng để họ nhìn thấy.

Dương Thiết Tâm nói:

- Đa tạ lòng tốt của vương phi? Nếu ta không đích thân tới đây cảm tạ thì có chết cũng không nhắm mắt?

Nhưng giọng nói mỉa mai đầy vẻ chua chát cay đắng. Vương phi thở dài nói:

https://thuviensach.vn

- Không cần đâu, chuyện này vốn là con trai ta không tốt, làm cha con hai vị phải chịu ủy khuất.

Dương Thiết Tâm nhìn quanh gian nhà, thấy bàn ghế giường tủ không món nào không phải là vật dùng năm xưa, trong lòng xót xa, mi mắt đỏ lên, không kìm được ứa nước mắt, đưa tay áo lên chùi, bước tới cạnh tường lấy một ngọn thương sắt đã rỉ sét treo trên vách xuống, đưa lên gần mắt nhìn, chỉ thấy đoạn gần mũi thương sáu tấc rõ ràng có khắc bốn chữ Thiết Tâm Dương thị. Y vuốt nhẹ lên cán thương, thở dài nói:

- Thương sắt rỉ cả rồi. Ngọn thương này đã lâu không dùng tới.

Vương phi dịu dàng nói:

- Xin người đừng động vào ngọn thương ấy.

Dương Thiết Tâm nói:

- Tại sao thế?

Vương phi nói:

- Đó là vật quý báu nhất của ta.

Dương Thiết Tâm buồn thảm nói:

- Thế à?

Ngừng một lúc lại nói:

- Thương sắt vốn có một cặp, bây giờ chỉ còn một ngọn thôi.

Vương phi nói:

- Cái gì?

https://thuviensach.vn

Dương Thiết Tâm không đáp, treo lại ngọn thương sắt lên tường, chăm chú nhìn chiếc lưỡi cày hư

cạnh ngọn thương giây lát rồi nói:

- Lưỡi cày hư rồi, sáng mai gọi Trương Mộc Nhi ở thôn Đông thêm một cân rưỡi sắt hàn lại.

Vương phi nghe câu ấy toàn thân run lên, hồi lâu không nói nên lời, nhìn chằm chằm vào Dương Thiết Tâm, nói:

- Ngươi.., ngươi.., nói gì?

Dương Thiết Tâm thong thả nói:

- Ta nói là lưỡi cày hư rồi, sáng mai gọi Trương Mộc Nhi ở thôn Đông thêm một cân rưỡi sắt hàn lại.

Vương phi hai chân mềm nhũn ra không còn sức lực ngã phịch xuống ghế, run giọng nói:

- Ngươi.., ngươi.., là ai? Tại sao ngươi.., biết câu nói.., đêm ấy.., đêm ấy.., của người chồng quá cố

của ta?.

Vị vương phi này chính là Bao Tích Nhược vợ Dương Thiết Tâm. Lục vương tử Hoàn Nhan Hồng

Liệt nước Đại Kim ở thôn Ngưu Gia phủ lâm An bị trúng một mũi tên của Khưu Xử Cơ, may mắn

được Bao Tích Nhược cứu cho, thấy dung mạo nàng xinh đẹp dịu dàng lại càng canh cánh không quên bèn đem vàng bạc đút lót cho Đoàn Thiên Đức, bảo y đang đêm mang quân tới đánh thôn Ngưu Gia, mình thì giả làm kẻ

https://thuviensach.vn

hiệp nghĩa ra tay cứu giúp Bao Tích Nhược giữa lúc hoạn nạn. Bao Tích Nhược nhà tan cửa nát, tứ cố vô thân, chỉ nghĩ chồng mình đã chết, đành theo Hoàn Nhan Hồng Liệt lên phương Bắc, không ngừng bị y mềm mỏng nhường nhịn, giở hết công phu chiều chuộng, đến lúc không biết làm sao, cuối cùng đành làm vợ y.

Bao Tích Nhược ở trong vương phủ, mười tám năm nay dung mạo cũng không thay đổi gì nhiều, còn Dương Thiết Tâm bôn tẩu giang hồ, sương gió phôi pha, đã sớm không còn giữ được dáng dấp thiếu niên tử đệ ngày xưa, nên hôm ấy gặp lại Bao Tích Nhược vẫn chưa nhận ra người trước mặt là chồng mình. Có điều hai người sau khi ly biệt vẫn thường nghĩ tới nhau, một câu nói một cử chỉ của người kia trong đêm gặp nạn ấy đều vương vấn trong hồn trong mộng, nhớ rất rõ ràng.

Dương Thiết Tâm không đáp, bước tới cạnh bàn, kéo hộc bàn ra, chỉ thấy trong có mấy món áo quần đàn ông bằng vải xanh, giống hệt những áo quần trước kia y vẫn mặc. Y lấy ra một chiếc áo vải ướm ướm vào người, nói:

- Áo của ta còn đủ mặc, nàng đã yếu ớt lại thêm đứa con, nên nghỉ ngơi cho nhiều, đừng may quần áo cho ta làm gì.

Mấy câu ấy chính là y nói với Bao Tích Nhược lúc thấy nàng mang thai may áo mới cho mình trước đêm xảy ra biến cố mười tám năm về trước.

Bà ta bước mau tới cạnh Dương Thiết Tâm, kéo ống tay áo y lên, quả nhiên nhìn thấy vết sẹo trên cánh tay trái, bất giác mừng sợ lẫn lộn, chỉ là mười tám năm nay cho rằng Dương Thiết Tâm đã chết rồi, lúc áy trở lại, hẳn là hồn ma hiển linh, liền ôm chặt lấy y khóc nói:

- Chàng..., chàng mau đưa em đi. Em theo chàng cùng xuống âm cung. em không sợ ma. Em nguyện ý làm ma. Ở chung một chỗ với chàng.

Dương Thiết Tâm ôm vợ, hai dòng lệ nóng chảy dài, qua một lúc mới nói:

https://thuviensach.vn

- Nàng coi ta là ma sao?

Bao Tích Nhược nép vào y nói:

- Bất kể chàng là người hay là ma. Em cũng không rời khỏi chàng đâu.

Dừng lại một lúc lại nói:

- Có thật là chàng chưa chết không? Chẳng lẽ chàng còn sống sao? Vậy vậy...

Dương Thiết Tâm đang định trả lời, chợt nghe Hoàn Nhan Khang ngoài cửa sổ nói:

- Mẹ, tại sao mẹ lại đau lòng thế? Mẹ đang nói chuyện với ai vậy?

Bao Tích Nhược cả kinh nói:

- Ta không việc gì, đang sắp đi ngủ.

Hoàn Nhan Khang nghe rõ ràng trong nhà có tiếng đàn ông, nảy lòng nghi ngờ, đi vòng ra cửa trước, nhè nhẹ gõ cửa nói:

- Mẹ, con muốn nói chuyện với mẹ.

Bao Tích Nhược nói:

- Sáng mai hãy nói, bây giờ ta mệt lắm.

Hoàn Nhan Khang thấy mẹ không chịu mở cửa lại càng nghi ngờ hơn, nói:

- Con chỉ nói vài câu là đi thôi.

Dương Thiết Tâm biết y nhất định đòi vào, bước tới cạnh cửa sổ định nhảy ra, vừa đẩy một cái thì thấy đã bị người ta cài chặt bên ngoài. Bao Tích Nhược sau khi hoảng sợ, nghĩ thầm chỉ có cách tạm giấu diếm với con trai

https://thuviensach.vn

rồi sẽ tính sau, nhưng trong nhà chật hẹp, không có chỗ nào núp được, lúc ấy bèn chỉ chỉ vào tủ. Dương Thiết Tâm và vợ sau nạn gặp nhau lại càng không chịu chia tay, kéo cửa tủ ra toan bước vào.

Cánh cửa tủ vừa mở ra, ba người trong phòng cùng lúc cả kinh. Bao Tích Nhược chợt nhìn thấy Quách Tĩnh, không kìm được bật tiếng kêu lên.

Hoàn Nhan Khang nghe tiếng mẹ la hoảng lại càng lo sợ, chỉ sợ có người làm hại bà ta, huých mạnh đầu vai vào cửa. Quách Tĩnh vội kéo Dương Thiết Tâm vào, cài then tủ lại. Ngay sau đó then cửa gãy đôi, cánh cửa bay tung ra. Hoàn Nhan Khang xông thẳng vào. Y thấy mẹ sắc mặt trắng bệch, trên má có ngấn lệ nhưng trong phòng không có ai khác, cảm thấy rất lạ lùng, vội hỏi:

- Mẹ, xảy ra chuyện gì vậy?

Bao Tích Nhược định thần nói:

- Không có chuyện gì cả, ta thấy trong lòng không vui thôi.

Hoàn Nhan Khang bước tới cạnh mẹ, dựa vào lòng bà ta, nói:

- Mẹ, con không làm bậy nữa, mẹ đừng đau lòng, đó là con không tốt.

Bao Tích Nhược nói:

- Ờ, con ra đi, ta phải đi ngủ.

Hoàn Nhan Khang chỉ thấy mẹ không ngừng run lên, bèn hỏi:

- Mẹ, không có ai vào đây à?

Bao Tích Nhược hoảng sợ nói:

- Ai chứ?

https://thuviensach.vn

Hoàn Nhan Khang nói:

- Trong vương phủ có gian tế trà trộn vào.

Bao Tích Nhược nói:

- Thế à? Con mau về ngủ đi, đừng ngó ngàng gì tới chuyện đó.

Hoàn Nhan Khang nói:

- Ở đây có nhiều vệ binh canh gác dày đặc rồi. Mẹ, mẹ đi nghỉ đi thôi.

Đang định đi ra chợt thấy chỗ cửa tủ lộ ra một góc áo đàn ông, trong lòng vô cùng nghi ngờ, lúc ấy không động thanh sắc, ngồi xuống không bước tới, róc một chén trà thong thả uống, trong lòng suy tính:

- Trong tủ có người núp, không rõ mẹ có biết không?

Uống xong mấy hớp trà, đứng lên từ từ bước về phía đó, nói:

- Mẹ, hôm nay con sử thương có hay không?.

Bao Tích Nhược nói:

- Lần sau không được cậy thế khinh người nữa.

Hoàn Nhan Khang nói:

- Con cậy thế gì nào? Con với thằng tiểu tử ấy là dựa vào bản lĩnh, một quyền một thương tỷ võ với nhau mà.

Nói xong rút ngọn thương trên vách xuống, khua lên rút lại, tua đỏ phất ra, một chiêu Khởi phụng đằng giao đâm mạnh vào cửa tủ. Lúc ấy ngọn thương phóng thẳng tới. Quách Tĩnh và Dương Thiết Tâm không biết để đỡ gạt, nhìn thấy đã phải chết uống mạng. Bao Tích Nhược trong lòng hoảng sợ, lập tức ngất đi luôn.

https://thuviensach.vn

Hoàn Nhan Khang mũi thương chưa tới cửa tủ đã tự rút lại, nghĩ thầm:

- Té ra mẹ biết trong tủ có người.

Rồi cắm thương xuống đất đỡ mẹ dậy, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm vào tủ để xem động tĩnh.

Bao Tích Nhược dần dần tỉnh lại, thấy cửa tủ vẫn còn nguyên vẹn chưa bị đâm thủng, vô cùng mừng rỡ, nhưng lúc mừng lúc sợ như thế đã không thể chi trì được nữa, toàn thân nhũn ra không còn chút sức lực nào.

Hoàn Nhan Khang vô cùng căm giận, nói:

- Mẹ, con có phải là con của mẹ không?

Bao Tích Nhược nói:

- Đương nhiên là phải, con hỏi chuyện đó làm gì?.

Hoàn Nhan Khang nói:

- Vậy tại sao có rất nhiều chuyện mẹ vẫn còn giấu con?.

Bao Tích Nhược ý nghĩ dồn dập kéo tới, nghĩ thầm:

- Chuyện hôm nay ắt phải nói rõ với y, để cha con y gặp nhau. Sau đó mình sẽ tự quyết định. Mình đã thất tiết, gây ra lỗi lớn, đời này kiếp này không thể đoàn tụ với Thiết ca được nữa rồi.

Nghĩ tới đó nước mắt chảy ròng ròng. Hoàn Nhan Khang thấy thần thái của mẹ hôm nay rất kỳ lạ, trong lòng kinh nghi bất định. Bao Tích Nhược nói:

- Con ngồi xuống đây lắng nghe mẹ nói chuyện.

Hoàn Nhan Khang theo lời ngồi xuống, tay vẫn nắm chặt ngọn thương sắt mắt vẫn nhìn chằm chằm vào cửa tủ. Bao Tích Nhược nói:

https://thuviensach.vn

- Con nhìn xem bốn chữ trên ngọn thương là gì?

Hoàn Nhan Khang nói:

- Lúc còn nhỏ con đã hỏi mẹ rồi, nhưng mẹ không chịu nói Dương Thiết Tâm này là ai.

Bao Tích Nhược nói:

- Bây giờ mẹ muốn nói cho con biết.

Dương Thiết Tâm núp trong tủ, nghe rất rõ lời hai mẹ con nói chuyện, tim đập thình thịch, nghĩ

thầm:

- Hiện nàng đang là vương phi tôn quý, làm sao còn có thể đi theo một gã thất phu thảo mãng như

mình? Nàng tiết lộ hành tung của mình, chẳng phải là muốn con trai nàng tới giết mình sao?

Chỉ nghe Bao Tích Nhược nói:

- Ngọn thương sắt này vốn ở thôn Ngưu Gia phủ Lâm An kinh đô Đại Tống ở Giang Nam, là mẹ sai người vượt qua ngàn dặm xa xôi đem về. Cái lưỡi cày mẻ một nửa trên tường và bàn ghế tủ giường trong gian nhà này không vật nào không phải là từ thôn Ngưu Gia chở tới.

Hoàn Nhan Khang nói:

- Con vẫn không rõ là tại sao mẹ cứ nhất định muốn ở trong một nơi hư hư nát nát thế này. Con đưa vật dùng khác tới thì mẹ đều không muốn.

Bao Tích Nhược nói:

https://thuviensach.vn

- Con nói chỗ này hư nát à? Mẹ lại thấy tốt hơn nhiều so với những lầu gác cột chạm rường vẽ trong vương phủ đấy. Hài tử, con không có phúc, không được cùng cha mẹ ruột của con ở chung trong một chỗ hư nát thế này.

Dương Thiết Tâm nghe tới đó trong lòng rúng động, nước mắt thánh thót rơi xuống.

Hoàn Nhan Khang cười nói:

- Mẹ, mẹ càng nói càng kỳ quái, gia gia làm sao ở được chỗ này?

Bao Tích Nhược thở dài nói:

- Đáng thương y mười tám năm nay đông bôn tây tẩu, lưu lạc giang hồ, muốn được yên ổn ở trong căn nhà này một bữa nửa ngày cũng không được.

Hoàn Nhan Khang mắt trợn tròn xoe, run giọng nói:

- Mẹ, mẹ nói gì thế?

Bao Tích Nhược cao giọng nói:

- Con có biết cha ruột con là ai không?

Hoàn Nhan Khang càng lạ lùng, nói:

- Cha con là Triệu vương của nước Đại Kim, mẹ hỏi thế làm gì?.

Bao Tích Nhược đứng lên ôm chặt ngọn thương sắt, nước mắt rơi như mưa, khóc nói:

- Hài tử, con không biết nên cũng không trách con được, đây.., đây chính là ngọn thương sắt mà năm xưa cha ruột của con vẫn dùng...

Hoàn Nhan Khang run rẫy kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Mẹ, đầu óc mẹ không được tỉnh táo rồi, để con đi gọi Thái y.

Bao Tích Nhược nói:

- Mẹ không tỉnh táo cái gì? Con nói con là người Nữ Chân nước Đại Kim à? Con là người Hán đấy!

Con không phải tên Hoàn Nhan Khang, con vốn là họ Dương, tên Dương Khang.

Hoàn Nhan Khang muôn phần kinh hãi ngờ vực, lại thấy tức giận không sao tả được, quay người đi nói:

- Để con mời cha tới?

Bao Tích Nhược nói:

- Cha của con chính đang ở đây!

Rồi rảo chân tới cạnh tủ kéo cánh cửa, cầm tay dắt Dương Thiết Tâm bước ra.

https://thuviensach.vn

Hồi 10()

Oan gia gặp gỡ

Hoàn Nhan Khang chợt nhìn thấy Dương Thiết Tâm, sau cơn hoảng sợ lập tức nhận ra, kêu lớn một tiếng:

- A, té ra là ngươi!

Rồi nhấc thương sắt lên đánh ra hai chiêu Hành bộ trừng hổ. Triều thiên nhất trụ hương, mũi thương lóe lên đâm thẳng vào cổ họng Dương Thiết Tâm.

Bao Tích Nhược kêu lên:

- Đây là cha ruột của ngươi, ngươi.., ngươi còn không tin sao?

Rồi ngẩng đầu đập mạnh vào tường, chát một tiếng ngã lăn ra đất.

Hoàn Nhan Khang cả kinh, lùi lại tránh qua, thu thương nhìn mẹ, chỉ thấy bà ta đầu đầy máu tươi, hơi thở yếu ớt, không rõ sống chết ra sao. Y chợt gặp biến cố lớn, nhất thời luống cuống. Dương Thiết Tâm cúi xuống bế vợ lên, cướp đường xông ra cửa.

Hoàn Nhan Khang kêu lên:

- Buông xuống mau!

Sấn lên một bước ra chiêu Cô nhạn xuất quần, ngọn thương như gió phóng vào lưng y.

https://thuviensach.vn

Dương Thiết Tâm nghe tiếng gió vang lên sau lưng, tay trái vung ngược lại đã bắt được chỗ cách mũi thương năm tấc. Dương gia thương pháp ra trận vô địch, nhất là chiêu Hồi mã thương càng là tuyệt kỹ truyền qua nhiều đời. Dương Thiết Tâm đã bắt được cán thương, đó là nửa chiêu biến hóa thứ ba trong Hồi mã thương, vốn không để địch nhân giật lại, tay phải đã vung thương đâm vào giữa mặt đối phương, nhưng lúc ấy tay phải y đang ôm Bao Tích Nhược, bèn quay lại quát:

- Chiêu thương pháp này họ Dương ta chỉ truyền cho con trai không truyền cho con gái, chắc sư phụ

ngươi chưa dạy qua.

Nguyên Khưu Xử Cơ võ công rất cao nhưng không hiểu sâu về thương pháp. Thời Tống Dương gia thương pháp lưu truyền ra giang hồ, nhưng trong mười phần có chín phần không phải là đích truyền chính tông. Dương gia thương pháp chính tông mà y biết đại để là nhờ năm xưa thử tài Dương Thiết Tâm trên mặt tuyết ở thôn Ngưu Gia nhìn thấy, chứ tuyệt chiêu bí truyền nhiều đời trong Dương gia thì hoàn toàn không biết. Hoàn Nhan Khang quá nhiên không biết chiêu này, sau lúc sửng sốt, bàn tay của hai người cùng ấn tới, ngọn thiết thương lâu năm cán đã hư mục, rắc một tiếng gãy làm hai đoạn.

Quách Tĩnh vọt người ra quát lên:

- Ngươi gặp cha ruột, sao còn chưa lạy chào?

Hoàn Nhan Khang đang trù trừ chưa quyết. Dương Thiết Tâm đã ôm vợ vọt ra khỏi nhà. Mục Niệm Từ ở bên ngoài tiếp ứng, hai cha con vượt tường ra ngoài.

Quách Tĩnh không dám chần chừ, chạy ra khỏi nhà, đang định vượt tường ra theo, đột nhiên trong bóng đêm có một luồng kình phong đánh xuống giữa đầu, vội rụt đầu xuống, chưởng phong lướt qua sống mũi, mặt đau rát

https://thuviensach.vn

như bị dao cắt. Y thấy người kia chưởng phong lợi hại, không một tiếng động đánh tới mình vẫn hoàn toàn không hay biết gì, không kìm được hoảng sợ, chợt nghe người kia quát:

- Tiểu tử xấu xa, lão tử chờ ở đây lâu rồi! Đưa cổ ra đây để lão tử hút máu ngươi!

Chính là Sâm tiên lão quái Lương Tử Ông.

***

Hoàng Dung nghe Bành Liên Hổ nói nàng là đồ đệ của Hắc Phong song sát, cười nói:

- Ngươi thua rồi!

Rồi quay người đi ra cửa đại sảnh.

Bành Liên Hổ lắc người một cái chặn giữa cửa, nói:

- Ngươi đã là đồ đệ của Hắc Phong song sát thì ta cũng không làm khó ngươi. Nhưng ngươi phải nói rõ xem, sư phụ ngươi sai ngươi tới đây làm gì?

Hoàng Dung cười nói:

- Ngươi nói trong vòng mười chiêu mà không nhận ra môn phái của ta sẽ để ta đi, ngươi là một người đàn ông lớn tuổi sao còn vô lại như thế?

Bành Liên Hổ tức giận nói:

- Chiêu Linh ngao bộ cuối cùng của ngươi còn không phải là Hắc Phong song sát truyền cho à?.

Hoàng Dung cười nói:

https://thuviensach.vn

- Ta trước nay chưa từng gặp Hắc Phong song sát. Mà nói lại thì một chút công phu nhỏ nhoi ấy của họ làm sao đáng là sư phụ của ta?

Bành Liên Hổ nói:

- Ngươi có bịa đặt cũng vô dụng thôi.

Hoàng Dung nói:

- Hắc Phong song sát thì ta cũng từng nghe qua. Ta chỉ biết hai người ấy thương thiên hại lý, không gì không làm, khi sư diệt tổ là kẻ vô sỉ bại hoại trong võ lâm. Tại sao Bành trái chủ lại cho ta là cùng bọn với hai tên hạ lưu khốn khiếp ấy?.

Ban đầu mọi người còn cho rằng nàng không chịu nói thật, nhưng khi nghe nàng chửi mắng Hắc Phong song sát như vậy thì bất giác ngơ ngác nhìn nhau, mới tin nàng quyết không phải cùng phái với song sát. Nên biết chuyện hoang đường không có bằng cớ hơn thế thì cũng có người dám nói, nhưng chắc chắn không ai dám nhục mạ sư phụ giữa chỗ đông người.

Bành Liên Hổ tránh qua một bên, nói:

- Tiểu cô nương, ngươi thắng rồi. Lão Bành này rất khâm phục, xin thỉnh giáo tên họ của cô.

Hoàng Dung duyên dáng mỉm cười, nói:

- Không dám, ta tên Dung nhi. Bành Liên Hổ nói:

- Còn quý tính của cô?

Hoàng Dung nói:

- Chuyện đó thì không nói ra được. Nhưng ta không phải họ Bành, cũng không phải họ Sa.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy mọi người trên gác ngoài nhà sư Tây Tạng Linh Trí và Âu Dương Khắc thì đều đã thua nàng.

Linh Trí bị trọng thương không thể cử động, chỉ còn Âu Dương Khắc ra tay mới có thể giữ nàng lại, nên mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào y.

Âu Dương Khắc thong thả bước ra, cười khẽ một tiếng nói:

- Tại hạ bất tài, muốn thỉnh giáo cô nương vài chiêu.

Hoàng Dung thấy y toàn thân mặc y phục màu trắng, bèn nói:

- Các cô nương xinh đẹp cưỡi lạc đà trắng đều là người nhà của ngươi phải không?

Âu Dương Khắc cười nói:

- Cô gặp họ rồi à? Tất cả họ gộp lại cũng không xinh đẹp bằng cô.

Hoàng Dung mặt thoáng ửng hồng, nghe y khen ngợi dung mạo của mình, cũng thấy vui mừng, nói:

- Ngươi có vẻ không giống với mấy lão già man mọi không biết nói đạo lý kia.

Gã Âu Dương Khắc này võ công cao cường, lại cậy thế của chú, nhiều năm nay hoành hành ở Tây Vực. Y tính hiếu sắc, nhiều năm phái người đi khắp nơi tìm bắt gái đẹp về làm tỳ thiếp, lúc rảnh rỗi lại dạy võ công cho họ, vì vậy đám tỳ thiếp ấy cũng kể như là nữ đệ tử của y. Lần này y nhận lễ vật của Triệu vương lên Yên Kinh, mang theo hai mươi bốn tỳ thiếp, sai mọi người đều mặc nam trang màu trắng, cưỡi lạc đà trắng. Vì đám tỳ thiếp quá đông mà đều biết võ công nên chia thành mấy nhóm để đi đường. Trong đó có tám người gặp Giang Nam lục quái và Quách Tĩnh, nghe Chu Thông nói

https://thuviensach.vn

tới lai lịch con Hãn huyết bảo mã bèn nảy ý muốn cướp đoạt, định dâng bảo mã cho Âu Dương Khắc để lấy lòng y nhưng chưa thành công.

Âu Dương Khắc tự phụ đám tỳ thiếp của mình đều là bậc giai nhân trong thiên hạ, cho dù hậu cung của hoàng đế Đại Kim. Đại Tống cũng chưa chắc đã hơn được, nào ngờ lại gặp Hoàng Dung trong Triệu vương phủ, chỉ thấy nàng thu ba chuyển động, xinh xắn nõn nà, tuy còn nhỏ tuổi nhưng quả là bậc tuyệt sắc bình sinh chưa gặp, đám tỳ thiếp của mình so ra chỉ như đất bụi, nên lúc nàng tỷ thí với mọi người đã sớm thần hồn bay bổng, lúc ấy nghe nàng ăn nói ngọt ngào lại càng lòng ngây xương nhũn, nói không nên lời.

Hoàng Dung nói:

- Ta muốn đi đây, nếu họ lại ngăn cản ta thì ngươi giúp ta với, có được không?

Âu Dương Khắc cười nói:

- Muốn ta giúp cũng được, nhưng ngươi phải bái ta làm sư phụ, vĩnh viễn đi theo ta.

Hoàng Dung nói:

- Cho dù bái ngươi làm sư phụ cũng không cần phải vĩnh viễn đi theo!

Âu Dương Khắc nói:

- Đệ tử của ta khác hẳn người khác, đều là nữ cả, vĩnh viễn theo sát bên ta. Ta chỉ khẽ gọi một tiếng là họ sẽ tới cả đây ngay.

Hoàng Dung nghiêng đầu cười nói:

- Ta không tin.

https://thuviensach.vn

Âu Dương Khắc bèn khẽ gọi một tiếng, không đầy một khắc có hai mươi mấy cô gái áo trắng bước vào cửa, người cao người thấp, người béo người gầy nhưng phục sức giống hệt nhau, người nào cũng vóc dáng yểu điệu, dung mạo xinh đẹp, nhất tề tới đứng sau lưng Âu Dương Khắc. Vốn là y ăn yến ở

Hương Tuyết sảnh, đám tỳ thiếp đều chờ hầu ngoài sánh. Bọn Bành Liên Hổ nhìn thấy người nào cũng hoa cả mắt, trong lòng thấy phục y thật biết cách hưởng phúc.

Hoàng Dung mở miệng nói khích cho y gọi đám tỳ thiếp tới vốn để nhân lúc trên gác nhiều người hỗn loạn sẽ thừa cơ thoát thân, nào ngờ Âu Dương Khắc đã biết rõ ý nàng, đợi đám tỳ thiếp vào rồi, lập tức đứng chắn giữa cửa, phe phẩy chiếc quạt, dưới ánh nến liếc nhìn Hoàng Dung, lộ vẻ vừa tiêu sái vừa đắc ý Hai mươi bốn cô gái kia đều nhìn Hoàng Dung không chớp mắt, có người thẹn mình xấu xí, có người nảy lòng đố kỵ, biết rằng vị cô nương xinh đẹp này đã lọt vào mắt của Công tử sư

phụ, không trở thành nữ đệ tử của y không xong, từ nay trở đi mình đừng mong được y sủng ái nữa.

Hai mươi bốn tỳ thiếp đứng sau lưng y như thế cũng như hai tấm bình phong. Hoàng Dung càng khó cướp đường chạy ra.

Hoàng Dung thấy kế không thành bèn nói:

- Nếu ngươi thật sự có võ công cao cường, thì ta bái ngươi làm sư phụ còn gì tốt bằng, khỏi bị người khác coi thường hiếp đáp.

Âu Dương Khắc nói:

- Cô muốn thử chứ gì?

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Không sai.

Âu Dương Khắc nói:

- Được, cô đánh đi, đừng sợ, ta không đánh trả là được.

Hoàng Dung nói:

- Cái gì? Ngươi không đánh trả thì làm sao thắng ta được?

Âu Dương Khắc cười nói:

- Cô đánh ta, ta mừng còn chưa hết, sao lại đánh trả chứ?.

Mọi người cười thầm y khinh bạc, nhưng lại lấy làm ngạc nhiên Cô nương này võ công không kém, cho dù y giỏi hơn cô ta gấp mười nhưng không động thủ thì làm sao đánh bại cô ta? Chẳng lẽ y biết dùng yêu pháp?.

Hoàng Dung nói:

- Ta không tin rằng ngươi quả thật không đánh trả. Ta muốn buộc chặt hai tay ngươi lại.

Âu Dương Khắc cởi thắt lưng ra đưa cho nàng, hai tay đặt ra sau lưng, bước tới trước mặt nàng.

Hoàng Dung thấy y không hề có ý sợ hãi, không coi mình ra gì trên mặt tuy vẫn tươi cười nhưng trong lòng càng lúc càng kinh hãi, nhất thời bàng hoàng không nghĩ ra cách gì, nghĩ thầm:

- Cứ được tới đâu hay tới đó.

Lúc ấy bèn đón lấy thắt lưng, buộc hai tay y hơi hướng ra ngoài, sợi thắt lưng ấy là tơ vàng dệt thành, tuy dùng nội công cũng không thể bứt đứt, liền trói chặt hai tay y, cười nói:

https://thuviensach.vn

- Thế nào thì tính là thắng? Thế nào thì tính là thua?.

Âu Dương Khắc đưa chân phải ra chấm xuống đất lấy chân trái làm trục, hai chân cách nhau ba thước, đứng tại chỗ xoay một vòng, chỉ thấy nền gạch bị mũi chân của y vạch xuống một vòng tròn cạn cạn, đường kính sáu thước, rất tròn rất khít. Vẽ được vòng tròn như thế đã không dễ, mà công phu dưới chân cao cường như thế, ngay cả Sa Thông Thiên. Bành Liên Hổ cũng đều phải khâm

phục.

Âu Dương Khắc bước vào vòng, nói:

- Ai ra khỏi vòng là thua.

Hoàng Dung nói:

- Nếu hai người đều ra khỏi vòng thì sao?

Âu Dương Khắc nói:

- Thì tính là ta thua cũng được.

Hoàng Dung nói:

- Nếu ngươi thua thì không đuổi theo bắt giữ ta nữa chứ?

Âu Dương Khắc nói:

- Cái đó tự nhiên. Nếu ngươi bị ta đẩy ra khỏi vòng thì phải ngoan ngoãn đi theo ta. Các vị tiền bối ở

đây làm chứng cho.

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Được!

Rồi bước vào vòng, chưởng trái ra chiêu Diên phong phất liễu, chưởng phải ra chiêu Tinh hà tại thiên, bên trái khinh bên phải trọng, dùng cả cương nhu đồng thời đánh ra. Âu Dương Khắc thân hình hơi né qua vẫn không tránh hết, hai phát chưởng ấy đều đánh vào vai y. Hoàng Dung chưởng lực vừa chạm vào người y, lập tức biết là không hay. Âu Dương Khắc nội công tinh thâm, nói không đánh trả thì quả thật không đánh trả, nhưng y mượn lực đẩy lực, người ta có bao nhiêu chưởng lực đánh vào y lập tức sẽ có bấy nhiêu kình lực đánh lại. Y tay không động, chân không nhấc mà Hoàng Dung lại thấy đứng không vững, vội vàng nhảy ra. Nàng đời nào dám ra chiêu thứ hai, đi trong vòng vài bước rồi nói:

- Ta đi đây, nhưng không phải là ngươi đẩy ta ra khỏi vòng. Ngươi không được ra khỏi vòng đuổi theo ta. Mới rồi ngươi nói hai người đều ra khỏi vòng thì kể như ngươi thua.

Âu Dương Khắc vừa sửng sốt. Hoàng Dung đã thong thả bước ra khỏi vòng.

Nàng sợ đêm dài lắm mộng lại sinh rắc rối, bèn gia tăng cước bộ, chỉ thấy vòng vàng trên tóc nàng chớp chớp, tà áo trắng lay động đã chạy tới cạnh cửa.

Âu Dương Khắc kêu thầm:

- Mắc lừa rồi!

Nhưng vì đã nói trước nên cũng không tiện đuổi theo. Bọn Sa Thông Thiên. Bành Liên Hổ lại thấy Hoàng Dung dùng quỷ kế giữ chặt Âu Dương Khắc, nhịn không được ôm bụng cười phá lên.

Hoàng Dung đang muốn ra cửa, chợt nghe trên đầu có tiếng gió rít, trước mặt có một vật lớn trên không rơi xuống. Nàng nghiêng người tránh qua,

https://thuviensach.vn

chỉ sợ bị vật to lớn ấy đè lên người, chỉ thấy là nhà sư Tây Tạng to lớn ngồi trên chiếc ghế Thái sư từ trên không rơi xuống. Y mặc áo hồng bào, ngồi trên ghế mà vẫn cao hơn nàng nửa cái đầu, cả người lẫn ghế vọt lên bay tới, chiếc ghế như dính chặt bào người y.

Hoàng Dung đang định lên tiếng, nhà sư Tây Tạng ấy rút từ tăng bào ra một cặp nạo bạt bằng đồng, hai tay chập lại, keng một tiếng chấn động muốn điếc tai, đang còn ngạc nhiên, đột nhiên trước mắt hoa lên, đôi đồng bạt ấy một trên một dưới bay mau tới, chỉ thấy mép bạt chộp chớp ánh sáng, sắc bén dị thường, nếu bị đánh trúng thì thân thể e sẽ bị chật thành ba đoạn. Sau lúc hoảng sợ đôi đồng bạt đã bay tới sát người, làm sao còn tránh kịp, lập tức luồn xuống bước lên phía trước, chưởng phải đè chiếc bạt đồng bay trên, chưởng trái nâng chiếc bạt đồng bay dưới. Rồi vọt người qua giữa xông ra. Lần này nguy hiểm vô cùng, dĩ nhiên nàng đã thoát khỏi đôi bạt nhưng đã vọt tới sát người Linh Trí.

Linh Trí xòe bàn tay to lớn dùng Đại thủ ấn đánh ra một chưởng. Hoàng Dung lại như thu chân không kịp, vẫn vọt về phía trước, nhảy xổ vào lòng địch nhân. Mọi người cùng bật tiếng la hoảng, thấy một thiếu nữ xinh đẹp như vậy phải gãy xương nát gân dưới chưởng của Linh Trí, lại thấy tay chưởng của y lập tức rút lại, lớn tiếng gào lên. Hoàng Dung đã thừa lúc y rút chưởng lại vọt ra ngoài sảnh. Chỉ nghe tiếng cười trong trẻo của nàng xa xa vẳng lại không ngớt, tựa hồ hoàn toàn chưa bị

thương. Có lẽ chưởng ấy của Linh Trí vỗ ra lực đạo tuy mạnh nhưng không biết vì sao vừa chạm vâo người đối phương đã vội vàng rúi lại, nên chưởng lực rõ ràng chưa kịp phát ra.

Mọi người ngưng thần chỉ nghe Linh Trí tức giận gầm thét không ngớt, lòng bàn tay phải máu tươi ròng ròng. Y giơ chưởng lên, chỉ thấy trong lòng bàn tay bị thủng mười mấy lỗ nhỏ, chợt nghĩ ra, kêu lên:

- Nhuyễn vị giáp. Nhuyễn vị giáp!

https://thuviensach.vn

Tiếng kêu vừa sợ vừa giận, lại vừa đau đớn.

Bành Liên Hổ hoảng sợ nói:

- Con nha đầu này mặc Nhuyễn vị giáp à? Đó là bảo vật trấn đảo của đảo Đào Hoa ngoài Đông Hải mà!

Sa Thông Thiên ngạc nhiên nói:

- Y thị còn nhỏ tuổi, sao đã có được tấm Nhuyễn vị giáp ấy?.

Âu Dương Khắc nghĩ tới Hoàng Dung, vọt ra khỏi cửa, trong bóng đêm không thấy bóng người,

không biết nàng đã chạy đi đâu, bèn khẽ gọi một tiếng, dẫn đám tỳ thiếp truy tìm, trong lòng lại cảm thấy mừng rỡ:

Cô ta đã chạy thoát, nghĩ lại chắc hoàn toàn chưa bị thương, trước sau gì mình cũng ôm được cô ta vào tay.

Hầu Thông Hải hỏi:

- Sư ca. Nhuyễn vị giáp là cái gì?

Bành Liên Hổ chen vào:

- Ngươi đã thấy lông nhím chưa?

Hầu Thông Hải đáp:

- Đương nhiên thấy rồi.

Bành Liên Hổ nói:

- Y thị mặc một tấm nhuyễn giáp trong áo ngoài, tấm nhuyễn giáp ấy không những đao thương

https://thuviensach.vn

không thể phạm mà còn đầy gai như lông nhím. Ai đánh trúng y thị một quyền, đá trúng y thị một cước là đủ bị thương rồi!

Hầu Thông Hải lè lưỡi nói:

- May mà lúc nãy ta không đánh trúng con nhãi thối tha ấy!

Sa Thông Thiên nói:

- Để ta đi bắt y thị lại.

Hầu Thông Hải nói:

- Sư ca, y thị.., y thị không thể đụng vào đâu.

Sa Thông Thiên nói:

- Cần gì ngươi phải nói? Ta cứ nắm tóc kéo y thị về là xong!

Hầu Thông Hải nói:

- Đúng, đúng, sao ta không nghĩ ra nhỉ. Sư ca, anh thông minh thật đấy.

Hai sư huynh sư đệ họ cùng Bành Liên Hổ nhất tề xông ra đuổi theo.

Lúc ấy Triệu vương Hoàn Nhan Hồng Liệt đã được con cấp báo, biết chuyện vương phi bị bắt, vừa sợ vừa giận, hai cha con điểm binh ra khỏi phủ đuổi theo.

Đồng thời Thang Tổ Đức cũng suất lĩnh đám thị vệ la hét ầm ĩ tìm bắt thích khách.

Vương phủ trong ngoài ầm ầm như trời long đất lở.

***

https://thuviensach.vn

Quách tĩnh lại gặp Lương Tử Ông cạnh tường, đời nào chịu ngoan ngoãn đưa đầu chìa cổ cho y hút máu? Sau lúc hoảng sợ, y quay đầu chạy mau, bất kể đông tây nam bắc, cứ chạy vào những chỗ tối nhất. Lương Tử Ông dốc lòng hút máu tươi của y, nửa bước cũng không chịu bỏ. May là Quách Tĩnh khinh công cao cường, lại là ban đêm, nếu không đã bị bắt rồi. Y chạy mau một hồi, bốn bề đã không còn đèn đuốc, cũng không biết đã tới đâu, chợt thấy trên mặt đất đầy gai góc, đá sỏi lởm chởm, giống như có mấy trăm thanh kiếm cắm ngược lên. Trong vương phủ lấy đâu ra gai góc đá sỏi, nhưng Quách Tĩnh rảnh đâu mà suy nghĩ? Chỉ thấy bắp chân bị gai góc đâm rất đau, nhưng nghĩ tới lão già tóc bạc kia cắn ngập răng vào cổ mình thì đừng nói là mớ gai góc nhỏ nhặt, cho dù núi đao rừng kiếm cũng không do dự phóng vào. Đột nhiên dưới chân sụp xuống một cái, vừa kêu lên không

xong, thân hình đã rơi xuống dưới, tựa hồ rơi xuống bốn năm trượng mới tới đáy, thì ra là một cái hang đất rất sâu.

Y đang còn trên không đã vận kình, chỉ chờ rơi xuống đất là đứng lại để khỏi bị thương, nào ngờ hai chân lại đạp, vào một vật tròn, đứng không vững ngã ngửa ra đất, lúc chống tay ngồi dậy lại chạm vào một vật tròn, hoảng sợ nhảy dựng lên, mò mẫm mấy lần, nhận ra khối cầu hình tròn lớn ấy đều là đầu lâu người, xem ra cái hang đất này là nơi Triệu vương phủ giết người xong ném xác xuống đây.

Chỉ nghe Lương Tử Ông trên miệng hang kêu lớn:

- Tiểu tử, lên đây mau!

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

-Ta chẳng ngu như thế, leo lên để nộp mạng à?

Rồi đưa tay mò mẫm bốn phía, phía sau lưng là hang trống không có vật gì, bèn lùi vào mấy bước để

https://thuviensach.vn

đề phòng Lương Tử Ông nhảy xuống truy sát.

Lương Tử ông chửi mấy tiếng, nghĩ Quách Tĩnh quyết ý không chịu lên bèn quát:

-Ngươi có chạy tới điện Diêm La, lão tử cũng đuổi theo.

Rồi nhảy luôn xuống hang.

Quách Tĩnh cả kinh, lại lui thêm vài bước vào trong, rõ ràng vẫn có chỗ dung thân. Y xoay người lại, hai tay đưa ra khua khua dò đường, từng bước từng bước đi tới, thì té ra là một địa đạo.

Kế đó Lương Tử Ông cũng phát hiện được địa đạo y nghề cao mật lớn, tuy trước mắt tối om một màu, giơ bàn tay không thấy năm ngón nhưng cũng không sợ Quách Tĩnh ám toán, sãi chân đuổi theo, trong lòng lại mừng rỡ:

- Ba ba trong rọ, thằng tiểu tử ngươi có chạy cũng không được nữa rồi. Lần này lại không hút được máu tươi của ngươi à?

Quách Tĩnh ngấm ngầm kêu khổ:

- Đường địa đạo này rốt lại cũng phải có chỗ cuối cùng, mạng mình xong rồi?

Lương Tử Ông hô hô cười lớn, hai tay giang ra, mò mẫm hai vách địa đạo, cũng không hấp tấp, thong thả từng bước từng bước tiến tới.

Quách tĩnh lại chạy thêm vài trượng, đột nhiên thấy mặt đất không còn trống, địa đạo đã hết, tới một gian phòng đất. Lương Tử Ông quay qua đuổi theo, cười nói:

- Thằng tiểu tử thối tha, còn chạy đi đâu nữa nào?.

Đột nhiên bên góc phía trải vang lên một giọng nói lạnh lùng:

https://thuviensach.vn

- Ai khuay khoắng gì ở đây thế?.

Hai người hoàn toàn không ngờ dưới đáy hang tối om này lại có người ở, đột nhiên nghe thấy câu ấy.

âm thanh tuy nhỏ nhưng lọt vào tai nghe như sét nổ vang rền. Quách Tĩnh cố nhiên là sợ tim đập thình thịch, còn Lương Tử Ông cũng bất giác rợn gai ốc.

Chỉ nghe giọng nói ấy lại rin rít vang lên:

- Vào hang của ta thì chỉ có chết chứ không có sống đâu. Các ngươi chán sống rồi à?

Giọng nói như của đàn bà, lúc nói không ngừng thở dốc, như đang bị bệnh nặng.

Hai người nghe tiếng nói không giống ma quỷ, cũng bớt sợ hãi. Quách Tĩnh nghe bà ta lên tiếng quở

trách, vội nói:

- Tôi là không cẩn thận rơi xuống đây, có người đuổi tôi...

Câu nói chưa dứt. Lương Tử Ông đã nghe rõ y đứng chỗ nào, sấn lên mấy bước vươn tay ra bắt.

Quách Tĩnh nghe tiếng gió trên tay y, vội vàng né ra.

Lương Tử Ông chụp một cái không trúng, liên tiếp ra chiêu cầm nã. Quách Tĩnh lách trái tránh phải.

Trong màn đêm tối om, một người chụp bừa, một người tránh bừa. Đột nhiên soạt một tiếng. Lương Tử Ông đã giật đứt tay áo bên trái của Quách Tĩnh.

https://thuviensach.vn

Người đàn bà kia tức giận nói:

- Ai dám bắt người ở đây?

Lương Tử Ông mắng:

-Ngươi giả ma giả quỷ, dọa được ta à?

Người đàn bà kia tức giận thở phì phò nói:

- Hừ, người trẻ tuổi, lại đây núp chỗ ta này.

Quách Tĩnh thân lâm tuyệt cảnh, nguy cấp muôn phần, nghe bà ta nói thế, không nghĩ ngợi gì, tung người vọt qua, đột nhiên thấy năm ngón tay lạnh buốt vươn ra chụp đúng cổ tay mình, kình lực mạnh mẽ khác hẳn người thường, bị bà ta đẩy lên một cái, thân hình không tự chủ được bắn luôn ra phía trước, đập xuống một đống cỏ khô. Người đàn bà kia thở dốc, quay qua Lương Tử Ông nói:

- Mấy chiêu cầm nã thủ của ngươi lực đạo không nhỏ đâu. Ngươi từ Quan ngoại tới phải không?

Lương Tử Ông cả kinh nghĩ thầm:

- Mình không nhìn thấy nửa sợi tóc của y thị, tại sao y thị nhận ra được cả gia số võ công vùa mình?

Chẳng lẽ y thị có thể nhìn thấy trong bóng tối? Người đàn bà này quả thật rất cổ quái!

Lập tức không dám sơ suất, lớn tiếng đáp:

- Tại hạ là người đào sâm ở Quan Đông, họ Lương. Thằng tiểu tử này ăn trộm vật quan trọng của ta, tại hạ không đuổi theo lấy lại không được, xin tôn giá đừng cản trở!

https://thuviensach.vn

Người đàn bà kia nói:

- À, thì ra là Sâm tiên Lượng Tử ông quang lâm. Người khác không biết, vô ý bước vào hang của ta đã là tội không tha được. Lương lão quái ngươi là tôn sư một phái, chẳng lẽ cũng không hiểu quy củ

võ lâm?

Lương Tử ông càng hoảng sợ ngạc nhiên nói:

- Xin thỉnh giáo tôn giá là ai.

Người đàn bà kia nói:

- Ta.., ta...

Quách Tĩnh đột nhiên cảm thấy bàn tay nắm chặt cổ tay mình run bắn lên, ngón tay từ từ nới lỏng, lại nghe bà ta nén tiếng rên, tựa hồ mười phần đau đớn, bèn hỏi:

- Ngươi có bệnh à?.

Lương Tử Ông tự phụ võ công cao cường, lại nghe bà ta rên lên, nghĩ rằng người này cho dù thân mang tuyệt kỹ cũng là không mắc bệnh thì bị thương, không đủ đáng sợ, lập tức vận kình vào tay, song thủ cùng đẩy ra chụp mau vào ngực Quách Tĩnh, vừa mới chạm tới áo y, đang định nắm chặt ngón tay lại, đột nhiên trên cổ tay đã bị một luồng sức mạnh từ bên trái chụp dính. Lương Tử Ông giật nảy mình, tay trái xoay lại, lật chưởng giật cánh tay ra. Người đàn bà kia quát:

- Cút đi!

Rồi vỗ một chưởng vào vai Lương Tử Ông, bùng một tiếng đánh y lùi lại ba bước, may mà y nội công cao cường nên chưa bị thương.

https://thuviensach.vn

Lương Tử Ông mắng:

- Con đàn bà hèn hạ! Ngươi qua đây.

Người đàn bà kia chỉ thở dốc không động đậy Lương Tử Ông biết bà ta quả thật không thể di động, lòng hoảng sợ lập tức giảm đi bảy phần, từ từ bước tới, đang định vọt lên tập kích, đột nhiên cổ chân đã bị một vật cuốn lấy, tựa hồ một ngọn nhuyễn tiên, đòn này không hề có tiếng động, roi tới như

chớp, vô cùng hoảng sợ. Nhưng y ứng biến rất mau, trong chớp mắt ấy thân hình đã theo ngọn roi vọt lên, chân trái phóng ra đá về phía người đàn bà, bộp một tiếng, đầu đã chạm vào vách đất.

Công phu trên chân y vốn là một tuyệt kỹ trong võ lâm nổi tiếng ở Quan ngoại hơn hai mươi năm, một ngọn cước ấy ai chống là chết, quả thật vô cùng lợi hại. Nào ngờ mũi chân y chưa tới nơi đã thấy huyệt Xung dương đột nhiên tê rần, sau lúc hoảng sợ lập tức né người lui lại. Huyệt Xung dương này ở trên mu bàn chân năm tấc, bị người ta nắm trúng vào đó thì cả chân sẽ tê dại, may mà y rút chân lại mau mới không bị chụp trúng, nhưng đá mau rút mau, cũng thấy đầu gối đau buốt lên.

Lương Tử Ông chợt lóe lên một ý nghĩ:

- Người này trong bóng tối mà như giữa ban ngày, bắt huyệt chuẩn xác như thế, há không phải là yêu quái sao?

Lúc nguy cấp bèn lật người nửa vòng lộn ra ngoài, xoay tay vung chưởng, muốn hất chiêu Cầm nã của bà ta ra. Y biết đối thủ lợi hại, chưởng ấy dùng hết mười thành công lực, nghĩ thầm người này thở dốc như thế, nội công quyết không thể chống được, đột nhiên nghe lách cách một tiếng, cánh tay địch nhân đột nhiên dài ra, đầu ngón tay đã cắm vào đầu vai y. Lương Tử Ông tay trái gạt mạnh, chỉ

https://thuviensach.vn

thấy cổ tay địch nhân lạnh buốt như không phải máu thịt của con người, đâu dám chiết chiêu lần nữa, lập tức lăn tròn dưới đất chạy mau ra ngoài, dùng cả tay chân bò lê bò càng ra khỏi hang, thở ra một hơi nghĩ thầm:

- Mình sống mấy mươi năm, trước nay chưa từng gặp phải quái sự thế này, không biết rốt lại là nữ

nhân hay nữ quỷ? Có lẽ vương gia phải biết sự rắc rối bên trong.

Vội vàng chạy về Hương Tuyết sảnh. Dọc đường đi chỉ nghĩ:

- Thằng tiểu tử thối tha rơi vào tay con mụ không biết là nữ quỷ hay nữ yêu kia thì máu quý toàn thân đương nhiên sẽ bị hút sạch, chẳng lẽ còn nhường cho mình sao? Hừ, lấy âm bổ dương thì gặp phải gã ăn mày thúi, nuôi rắn lấy máu lại gặp phải mụ yêu tinh cái, hai lần đều nguy hiểm suýt mất mạng. Hay việc tu luyện trường sinh quả là trái ý trời, quỷ thần ghen ghét nên không thể thành công chăng?.

Quách Tĩnh nghe y chạy xa, trong lòng cả mừng quỳ xuống dập đầu trước mặt người đàn bà, nói:

- Đệ tử xin bái tạ ơn cứu mạng của tiền bối.

Người đàn bà mới rồi chiết chiêu với Lương Tử Ông, mệt mỏi thở dốc, ho sặc sụa một hồi mới hổn hển nói:

- Tại sao lão quái ấy lại muốn giết ngươi?

Quách Tĩnh nói:

- Vương đạo trưởng bị thương, muốn có thuốc trị thương, nên đệ tử vào vương phủ...

Chợt nghĩ:

https://thuviensach.vn

- Người này ở trong Triệu vương phủ, không biết có phải cùng phe với Hoàn Nhan Hồng Liệt không liền im bặt không nói nữa.

Người kia nói:

- À, ngươi trộm thuốc của lão quái. Nghe nói y hiểu rõ dược tính, có lẽ ngươi đã trộm được linh đan diệu dược rồi.

Quách Tĩnh nói:

- Tôi lấy được một ít thuốc trị nội thương của y, y lên cơn tức giận, nhất định giết tôi bằng được.

Tiền bối cũng bị thương à? Đệ tử có rất nhiều thuốc ở đây, trong có đó bốn vị Điền thất. Huyết kiệt.

Mật gấu. Một dược thì Vương đạo trưởng cũng không cần tới bấy nhiêu, nếu tiền bối...

Người đàn bà tức giận nói:

- Ta bị thương cái gì, ai cần ngươi lấy lòng?.

Quách Tĩnh đạp phải đinh, vội nói:

- Dạ, dạ.

Lại qua một lúc, nghe bà ta không ngừng thở dốc, trong lòng bất nhẫn, lại nói:

- Nếu tiền bối đi lại không tiện thì để vãn bối cõng lão nhân gia ra.

Người đàn bà mắng:

- Ai già? Tại sao thằng tiểu tử ngu ngốc nhà ngươi biết ta là lão nhân gia?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh líu ríu vâng dạ, không dám hò hé, muốn bỏ đi nhưng rốt lại cảm thấy áy náy, lúc ấy lại mặt dày hỏi:

- Người có cần vật gì, tôi sẽ đi lấy cho người.

Người đàn bà cười nhạt nói:

- Con bà ngươi, thật tốt bụng quá.

Rồi vươn tay trái ra xỉa vào đầu vai y một cái. Quách Tĩnh chỉ thấy đầu vai đau buốt, bất giác thân hình không tự chủ được ngã luôn xuống trước mặt bà ta, chợt thấy sau đầu lạnh buốt, tay phải người đàn bà đã nắm cứng gáy y, chỉ nghe bà ta quát:

- Cõng ta ra khỏi đây.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Thì ta vốn muốn cõng ngươi ra mà.

Bèn quay người khom lưng, từ từ bước ra địa đạo. Người đàn bà kia nói:

- Là ta bắt ngươi phải cõng, chứ ta không nhận lòng tốt của người khác.

Quách Tĩnh lúc ấy mới rõ người đàn bà này rất kiêu ngạo, không chịu nhận ơn của bọn hậu bối. Ra tới cửa hang, y ngẩng đầu nhìn lên thấy sao trên trời, bất giác thở phào một hơi, nghĩ thầm:

- Mới rồi đúng là giữa cõi chết lại được sống, trong cái hang tối này lại có người cứu mạng mình.

Mình về nói cho Dung nhi nghe, chỉ sợ nàng còn không tin.

Y từng theo Mã Ngọc lên xuống dốc núi dựng đứng, cái hang này tuy sâu như giếng nhưng cũng không hề tốn sức, vịn trèo leo lên miệng hang.

https://thuviensach.vn

Ra khỏi hang, người đàn bà hỏi:

- Khinh công của ngươi là ai dạy cho thế? Nói mau?

Cánh tay đột nhiên bóp chặt lại. Quách Tĩnh cổ họng bị xiết, cơ hồ không thở được. Y trong lòng hoảng sợ, vội vận công chống lại. Người đàn bà cố ý thử xem công lực của y ra sao lại càng bóp chặt, hồi lâu mới từ từ nới lỏng, nói:

- Hà, nhìn ngươi thì không biết thằng tiểu tử ngốc này lại biết nội công chính tông của Huyền môn.

Ngươi nói Vương đạo trưởng bị thương. Vương đạo trưởng tên gì vậy?

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Ngươi cứu mạng ta, muốn hỏi chuyện gì thì tự nhiên ta không giấu ngươi, cần gì phải động thủ?

Lập tức trả lời:

- Vương đạo trưởng tên Vương Xử Nhất, người ta gọi là Ngọc Dương tử.

Chợt thấy người đàn bà trên lưng mình rung lên một cái, lại nghe bà ta thở dốc nói:

- Ngươi là đệ tử của phái Toàn Chân à? Vậy.., vậy thì tốt quá.

Trong giọng nói không kìm được vẻ mừng thầm, lại hỏi:

- Vương Xử Nhất là gì của ngươi? Tại sao ngươi gọi y là đạo trưởng mà không gọi là sư phụ, hay sư

thúc, sư bá?

Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Đệ tử không phải là môn hạ phái Toàn Chân, chẳng qua là Đan Dương tử Mã Ngọc Mã đạo trưởng có dạy tôi một ít công phu hít thở.

Người đàn bà nói:

- Ô, ngươi đã học nội công phái Toàn Chân, tốt lắm.

Qua một lúc lại hỏi:

- Vậy sư phụ của ngươi là ai?

Quách Tĩnh nói:

- Đệ tử có tất cả bảy vị sư phó, người ta gọi là Giang Nam thất hiệp. Đại sư phụ là Phi thiên biển bức họ Kha.

Người đàn bà kia ho sù sụ một hồi. âm thanh có vẻ rất đau đớn, nói:

- Vậy là Kha Trấn Ác!

Quách Tĩnh nói:

- Dạ.

Người đàn kia nói:

- Ngươi từ Mông Cổ tới đây phải không?

Quách tĩnh lại nói:

- Dạ.

Trong lòng ngạc nhiên:

- Tại sao bà ta biết mình là từ Mông Cổ tới?.

https://thuviensach.vn

Người đàn bà thong thả nói:

- Ngươi là Dương Khang phải không?

Giọng nói mang đầy sát khí ghê rợn.

Quách Tĩnh nói:

- Không phải, đệ tử họ Quách.

Người đàn bà trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Ngươi ngồi xuống đất đi.

Quách Tĩnh theo lời ngồi xuống. Người đàn bà thò tay vào bọc lấy ra một cuốn gì đó ném xuống đất, mở lớp không rõ ỉa vải hay giấy bọc bên ngoài ra để lộ ra một vật lóe lên dưới ánh sao mờ mờ, rõ ràng là một thanh chuỳ thủ. Quách Tĩnh nhìn thấy rất quen bèn cầm lên nhìn, thấy ngọn chuỳ thủ ấy chớp sáng, trên chuôi khắc hai chữ Dương Khang, đúng là thanh kiếm sắc ngày xưa mình đã dùng đâm chết Đồng thi Trần Huyền Phong. Năm xưa Quách Khiếu Thiên và Dương Thiết Tâm được

Trường Xuân tử Khưu Xử Cơ tặng cho mỗi người một thanh chuỷ thủ, hai người từng hẹn với nhau rằng ngày sau vợ mình sinh được con, nếu đều là con trai thì kết làm huynh đệ, nếu đều là con gái thì kết làm chị em, nếu là một trai một gái thì cho kết làm vợ chồng, hai người đổi chuỷ thủ cho nhau làm tín vật, vì vậy thanh chuỷ thủ khắc chữ Dương Khang sau lại nằm trong tay Quách Tĩnh. Lúc ấy y còn nhỏ, không biết hai chữ Dương Khang, nhưng hình dáng thanh chuỳ thủ thì đã quen nhìn thấy từ nhỏ, nghĩ thầm:

- Dương Khang à? Dương Khang à?

Nhất thời không nghĩ ra rằng cái tên ấy mới nghe Vương phi nói tới.

Y đang trầm ngâm người đàn bà đã đưa tay giật thanh chuỳ thủ, nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi nhận ra thanh chuỳ thủ này, phải thế không?.

Quách Tĩnh nếu khôn ngoan hơn nửa phần, nghe thấy giọng bà ta đáng sợ như thế thì trước tiên cũng phải quay đầu nhìn bà ta một cái, nhưng y nghĩ người ta có ơn cứu mạng, đương nhiên là người rất tốt nên không hề nghi ngờ, lập tức nói thật:

- Phải rồi! Lúc vãn bối còn nhỏ từng dùng thanh chuỷ thủ này giết chết một người ác, tên ác nhân ấy đột nhiên không thấy đâu, ngay cả ngọn chuỷ thủ cũng...

Mới nói tới đó đột nhiên thấy cổ bị xiết chặt, nhất thời tắt thở, lúc nguy cấp vội co tay đẩy mạnh ra phía sau, cổ tay lập tức bị tay trái người đàn bà nắm chặt.

Người đàn bà buông tay phải ra, thân hình trượt xuống ngồi trên mặt đất quát:

- Ngươi nhìn xem ta là ai?.

Quách Tĩnh cổ bị xiết chặt tới mức trước mắt nảy đom đóm, định thần nhìn kỹ chỉ thấy người ấy tóc dài xỏa trên vai, mặt trắng bệch như tờ giấy, chính là Thiết thi Mai Siêu Phong trong Hắc Phong song sát, hoảng sợ hồn phi phách tán, tay trái ra sức giằng ra, nhưng năm móng tay của y thị đã cắm lút vào thịt, làm sao giật ra được? Trong đầu vô cùng rối loạn:

- Tại sao lại là y thị? Tại sao y thị cứu mạng mình? Quyết không thể được! Nhưng y thị đúng là Mai Siêu Phong..

Mai Siêu Phong ngồi dưới đất, tay phải bóp chặt cổ Quách Tĩnh, tay trái giử cứng cổ tay của y, kẻ

thù giết chồng hơn mười năm nay đi tìm không được đột nhiên lại tự tìm tới cửa. Đây là thằng chồng giặc dưới đất linh thiêng, dẫn kẻ thù giết y tới

https://thuviensach.vn

tay mình chăng?

Nhất thời trong lòng vô cùng vui vẻ, kế đó lại không sao kìm được buồn bã, chuyện đã qua một thời đột nhiên ồ ạt kéo về hiện ra trong lòng.

Mình vốn là một cô nương nhỏ ngây thơ, cả ngày nô đùa, cha mẹ đều thương yêu như bảo bối, lúc ấy tên mình là Mai Nhược Hoa. Bất hạnh cha mẹ nối nhau qua đời, mình bị kẻ ác khinh khi chà đạp. Sư

phụ Hoàng Dược Sư cứu mình về đảo Đào Hoa, dạy mình võ công, đổi tên mình là Mai Siêu Phong.

Đệ tử của ông trong tên ai cũng có chữ Phong. Dưới gốc đào, một thanh niên trẻ tuổi mắt to mày rậm đứng trước mặt mình, hái một quả đào chín đỏ đưa mình ăn, đó là sư huynh Trần Huyền Phong.

Trong các đệ tử của sư phụ, y bày hàng thứ hai, mình bày hàng thứ ba. Bọn mình cùng luyện tập võ công, y thường dạy bảo mình, đối xử với mình rất tốt, có lúc cũng trách mắng mình không dụng công, nhưng mình biết là vì y muốn điều tốt cho mình. Dần dần mọi người lớn lên, trong lòng mình có y, trong lòng y có mình.

Một đêm mùa xuân, hoa đào đang nở rộ, dưới gốc đào, y chợt ôm chặt mình.

Một làn sóng đỏ dâng lên mặt Mai Siêu Phong. Quách Tĩnh nghe y thị thở hơi thở càng gấp rút, lại khẽ thở dài một tiếng, tiếng thở rất ôn nhu.

Mai Siêu Phong nhớ lại việc Trần Huyền Phong và mình lén kết làm vợ chồng, sợ bị sư phụ trách phạt thế nào, rời đảo trốn đi, chồng nói với y thị biết việc ăn trộm được nửa bộ Cửu âm chân kinh.

Về sau khổ luyện ở Lương Sơn, nhưng chỉ luyện được nửa năm, chồng lại nói lời trên kinh y không hiểu rõ, nghĩ vỡ đầu cũng không ra.

https://thuviensach.vn

Năm ấy chồng mình nói thế này:

- Mụ vợ ác! Cửu âm chân kinh chỉ trộm được nửa bộ dưới, nửa bộ trên ghi chép về căn bản, bí quyết tập luyện nội công thì hoàn toàn không biết. Võ công trên kinh thuộc Đạo gia, khác hẳn với võ công sư phụ dạy. Chúng ta có luyện nữa cũng không được, ngươi thấy sao?

Mình nói:

- Vậy có cách nào không?

Y nói:

- Trở lại đảo Đào Hoa. Làm sao mình dám trở lại? Hai người bọn mình bản lĩnh có cao hơn gấp mười cũng không chống được hai ngón tay của sư phụ. Thằng chồng giặc của mình cũng rất sợ, nhưng thấy không thể luyện các công phu kỳ diệu trong kinh, có chết cũng không cam tâm. Y quyết ý đi trộm kinh, nói:

- Hoặc vợ chồng ta sẽ thành thiên hạ vô địch, hoặc mụ vợ ác ngươi trở thành góa phụ.

- Nhưng mình không muốn làm góa phụ? Muốn chết cũng chết chung một chỗ, hai người bọn mình liều mạng trở lại..

Bọn mình nghe ngóng thấy sư phụ vì việc mình bỏ trốn nổi cơn giận dữ, đánh gãy chân tất cả các đệ

tử trên đảo đuổi đi, trên đảo chỉ còn hai vợ chồng ông và mấy người đầy tớ. Hai người bọn mình lén lút mò lên đảo Đào Hoa. Đúng lúc ấy kẻ đối đầu lớn của sư phụ lại tìm tới cửa. Hai người bọn họ nói chuyện về Cửu âm chân kinh, cãi nhau một lúc rồi động thủ. Người kia thuộc phái Toàn Chân, nói chuyện vừa ngu vừa bướng nhưng võ công lại rất cao, cao tới mức

https://thuviensach.vn

trước nay mình không nghĩ tới, nhưng sư phụ vẫn còn hơn y một bậc. Lần tỷ võ ấy khiến bọn mình nhìn thấy hồn phi phách tán.

Mình thì thào nói:

- Thằng chồng giặc, chúng ta không xong rồi, chạy mau thôi!

Nhưng y không chịu. Bọn mình thấy sư phụ bắt sống người đối đầu, buộc y lập lời thề độc, không được tự ý rời khỏi đảo Đào Hoa.

Mình nhớ tới ân tình của sư mẫu, muốn nhìn bà qua song cửa, nào ngờ chỉ thấy một tòa linh đường, té ra sư mẫu qua đời rồi. Mình trong lòng rất khó nghĩ, sư phụ sư mẫu trước nay đối xử với ta rất tốt, sư mẫu mất rồi, sư phụ một mình lẻ loi cô độc, quả thật mình có lỗi Với ông, lúc ấy mình nhịn không được khóc òa lên, chợt nhìn thấy cạnh linh đường có một cô gái nhỏ ngồi trên ghế nhìn mình cười, cô gái ấy rất giống sư mẫu, quả thật là con của bà, chẳng lẽ bà bị sản nạn mà chết sao?

Mình đang nghĩ tới đó, sư phụ đã phát hiện ra bọn mình, từ cạnh linh đường phi thân lướt ra. Ô, mình sợ tới mức tay chân mềm nhũn không thể động đậy Mình nghe cô gái nhỏ ấy cười kêu lên:

- Gia gia bế con!

Cô ta cười như một đóa hoa, đưa hai tay ra vồ lấy sư phụ. Cô gái nhỏ ấy đã cứu mạng bọn mình. Sư

phụ sợ cô ta ngã ra đất, vươn tay ôm chặt cô ta. Thằng chồng giặc lập tức kéo mình bỏ chạy, nhảy vào trong thuyền, thuyền đã ra tới ngoài biển, tim mình vẫn đập thình thịch như sắp vọt ra miệng.

Thằng chồng giặc của mình thấy sư phụ đánh nhau trận ấy, từ đó không còn hy vọng gì nữa. Y nói:

https://thuviensach.vn

- Không những chúng ta chưa học được một phần mười bản lĩnh của sư phụ mà ngay cả vị cao thủ

của phái Toàn Chân kia chúng ta cũng không bao giờ bằng được y.

Mình nói:

- Ngươi hối hận rồi à? Nếu theo sư phụ, rốt lại cũng có ngày học được bản lĩnh của y chứ gì.

Y nói:

- Ngươi không hối hận thì ta cũng không hối hận.

Lúc ấy y tự nghĩ ra cách để luyện công, dạy mình luyện theo. Y nói cách này nhất định không đúng, nhưng cũng đã có thể luyện thành võ công lợi hại.

Vợ chồng mình vừa luyện xong thần công, hoành hành giang hồ, được cái hỗn danh là Hắc Phong song sát. Gã Phi thiên thần long Kha Tịch Tà kia là bị thằng chồng giặc hay mình giết nhỉ? Quả là không nhớ rõ, nhưng ai giết thì cũng thế.

Một hôm vợ chồng mình đang luyện Tồi tâm chưởng trong một ngôi miếu hoang, đột nhiên bốn

phương tám hướng có mấy mươi cao thủ đổ tới vây chặt, người đứng đầu là sư đệ Lục Thừa Phong.

Y căm hận bọn mình làm y bị sư phụ đánh gãy chân, bèn ước hẹn đông người, muốn bắt sống bọn mình về nộp cho sư phụ. Gã tiểu tử ấy nhất định muốn trở lại sư môn. Hừ, muốn bắt sống Hắc Phong song sát cũng không phải dễ. Bọn mình giết chết bảy tám địch nhân, phá vòng vây chạy đi, nhưng mình cũng bị thương không nhẹ. Qua không đầy vài tháng, chợt phát

https://thuviensach.vn

giác thấy các đạo sĩ phái Toàn Chân cũng ngấm ngầm đuổi theo. Đánh họ thì đánh không lại, bọn mình lại gây thù kết oán quá nhiều, lúc ấy bèn rời Trung nguyên chạy đi thật xa, lên tận thảo nguyên lớn ở Mông Cổ.

Thằng chồng giặc của mình chỉ sợ nửa bộ chân kinh của y bị ăn trộm, không cho mình xem, mình cũng không biết y giấu ở đâu. Được thôi, thằng chồng giặc, ta không xem cũng được. Mụ vợ ác, ta làm thế là vì tốt với ngươi thôi, ngươi đọc xong nhất định muốn luyện, nhưng lại không biết nội công của Đạo gia, nhất định sẽ có hại cho thân thể. Được rồi! Ngươi còn la lối cái gì? Bọn mình nối nhau luyện Cửu âm bạch cốt trảo và Tồi tâm chưởng, y nói đây là hai môn thần công ngoại môn, không biết nội công cũng không hề gì.

Đột nhiên đêm ấy trên núi hoang. Giang Nam thất quái bao vây mình. Mắt của mình, mắt của mình!

Mình vừa đau vừa xót, vận khí chặn chất độc, bấu vào gốc cây, khó chịu tới mức cơ hồ nhất đi. Mình không chết, nhưng mắt mù rồi, chồng chết rồi. Đó là báo ứng, gã mù họ Kha kia, bọn mình giết chết huynh trưởng y, làm mù mắt y.

Mai Siêu Phong nghĩ tới chuyện đau đớn ấy, hai tay tự nhiên xiết chặt, răng nghiến ken két thành tiếng. Quách Tĩnh cổ tay trái như muốn gãy lìa, ngấm ngầm kêu khổ:

- Lần này nhất định không sống được rồi, không biết y thị muốn dùng cách thức độc ác gì để giết mình đây?

Bèn nói:

- Ô, ta không nghĩ là được sống nữa, ta xin ngươi một việc, mong ngươi đáp ứng.

Mai Siêu Phong lạnh lùng nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi còn có việc xin ta à?

Quách Tĩnh nói:

- Phải, trên người ta có thuốc rất tốt, xin ngươi làm việc tốt đem tới giao cho Vương đạo trưởng ở

khách sạn An Ngụ phía Tây thành..

Mai Siêu Phong không đáp, đôi mắt mù không có ánh sáng lạnh lùng nhìn tới phía trước.

Quách Tĩnh nói:

- Ngươi đáp ứng à? Đa tạ ngươi!

Mai Siêu Phong nói:

- Đa tạ cái gì? Ta nhất sinh không làm chuyện tốt!

Y thị đã nhớ không ra trong cuộc đời này đã chịu khổ nhiều hay ít, cũng nhớ không ra đã giết bao nhiêu người, nhưng tình cảnh trên núi hoang đêm xưa thì nhớ rất rõ. Hai mắt đột nhiên tối sầm, không thấy nửa ánh sao nào. Thằng chồng giặc của mình nói:

- Ta không xong rồi! Bí yếu của chân kinh ở trên bụng...

Đó là câu cuối cùng của y. Đột nhiên mưa lớn rơi xuống. Giang Nam thất quái ra sức tấn công, trên lưng mình đã bị trúng một chưởng. Người ấy nội kình rất mạnh, đánh mình đau thấu tim gan. Mình ôm xác thằng chồng giặc chạy xuống núi, mình không nhìn thấy gì nhưng họ không hề đuổi theo, thật là kỳ lạ, à, mưa rất lớn, bốn bề nhất định tối đen, họ không nhìn thấy mình.

https://thuviensach.vn

Mình chạy như điên dưới mưa. Xác thằng chồng giặc lúc đầu còn ấm, về sau dần dần lạnh đi, trong lòng mình cũng từng phần từng phần lạnh đi theo xác y.

Mình run cả toàn thân, lạnh quá. Thằng chồng giặc ngươi chết thật rồi sao? Ngươi võ công lợi hại như thế sao lại chết không minh bạch như vậy? Là ai giết chết ngươi? Mình rút ngọn chuỳ thủ trong rốn y ra, máu tươi vọt ra theo. Cái gì lạ thế này? Người chết nhất định có máu, không biết mình đã giết bao nhiêu người rồi.

Tính ra mình cũng nên chết theo thằng chồng giặc cho xong! Không ai gọi y là thằng chồng giặc, y ở

cõi âm chắc buồn lắm! Mũi chuỷ thủ đã kề lên đầu lưỡi, đó là luyện môn của mình, đột nhiên mình mò thấy chuôi thanh chuỷ thủ có chữ, sờ kỹ lại là hai chữ Dương Khang.

Ồ, người giết chồng mình tên Dương Khang. Mối thù này làm sao không trả.

Không giết Dương Khang trước, làm sao mình chết được? Lúc ấy mình mò vào ngực thằng chồng

giặc tìm bí yếu của bộ chân kinh kia, nhưng mò khắp toàn thân cũng không thấy gì Mình không tìm ra không được! Mình bắt đầu từ đầu y mò khắp không sót chỗ nào, đột nhiên thấy trên da thịt chỗ

ngực y có chuyện kỳ quái.

Y thị nghĩ tới đó cổ họng không kìm được phát ra mấy tiếng cười cay đắng.

Y thị tựa hồ đã trở lại giữa vùng sa mạc hoang vu, mưa lớn ướt đẫm toàn thân, nhưng trong người đột nhiên nóng bừng lên.

https://thuviensach.vn

Mình mò lại thật kỹ, thì ra y dùng kim thích chữ nhỏ và đồ hình lên ngực, té ra đó là bí quyết của Cửu âm chân kinh. Ngươi sợ kinh quý bị người ta ăn trộm nên thích lên người. Rồi hủy nguyên bản đi rồi! Phải rồi, với bản lĩnh ấy của sư phụ mà chân kinh còn bị bọn mình ăn trộm thì ai dám bảo đảm rằng không có người tới ăn trộm của bọn mình? Chủ ý của ngươi là người còn kinh còn, người mất kinh mất.

Mình dùng chuỳ thủ rạch lớp da trên ngực y. Ồ, mình đem thuộc miếng da ấy không để bị hư thối, vĩnh viễn mang theo bên cạnh, y cũng vĩnh viễn làm bạn với mình.

Lúc ấy mình không đau lòng nhưng đột nhiên nghe tiếng người cười rộ, chẳng qua tiếng cười rất đáng sợ, té ra là mình cười. Mình dùng tay bới một cái hố trên mặt đất, chôn ngươi xuống đó. Ngươi dạy ta công phu Cửu âm bạch cốt trào, ta dùng công phu ấy để đào huyệt chôn ngươi. Mình núp trong hang núi, chỉ sợ bị Giang Nam thất quái tìm ra. Bây giờ thì không phải là đối thủ của họ, chờ

mình luyện xong công phu rồi, hừ, giữa đầu mỗi người sẽ có năm cái lỗ. Không biết nội công của Đạo gia mà luyện công phu này thì phải tổn thương thân thể à? Bị thương thì bị thương, chết cũng không sợ, sợ gì bị thương? Rốt lại mình muốn luyện thành võ công cực kỳ lợi hại. Trong cõi u minh quả có ý trời, nếu thằng chồng giặc không đem chân kinh thích lên người thì mình mù cả hai mắt, ôm một bộ kinh viết bằng bút mực thì làm sao dùng? Trong bấy nhiêu năm, y đã phong lưu khoái hoạt với mình mà không hề cởi áo, té ra là vì chuyện này...

Nghĩ tới đó, mặt y thị lại nóng bừng lên, thở dài một hơi. Chuyện gì cũng xong rồi, thằng chồng giặc ngươi ở cõi âm có nhớ ta không? Nếu ngươi lấy nữ ma làm vợ, thì chúng ta có thể vĩnh viễn không còn...

Qua hai ngày, mình đói lả, chợt nghe thấy đại đội nhân mã đi ngang qua hang núi, nói tiếng Nữ Chân nước Đại Kim. Mình bước ra xin thức ăn. Vị

https://thuviensach.vn

vương gia đứng đầu thấy mình đáng thương bèn thu nhận, mang mình về vương phủ ở Trung đô. Về sau mình mới biết té ra vị vương gia ấy là Triệu vương gia, hoàng tử thứ sáu nước Đại Kim. Mình ở hoa viên phía sau quét dọn cho họ, buổi tối lén luyện công phu, như thế mấy năm mà không ai nhìn thấy, chỉ cho rằng mình là một người đàn bà mù lòa đáng thương.

Buổi tối hôm ấy. Ờ, thằng tiểu vương gia bướng bỉnh kia nửa đêm ra vườn hoa tìm trứng chim, y không nói tiếng nào. Mình bị mù không nhìn thấy y, y lại thấy mình đang luyện Ngân tiên, lúc ấy lẳng nhẳng đòi mình phải dạy cho y. Mình dạy ba chiêu, y vừa học đã biết, đúng là thông minh.

Mình dần dần dạy y thêm, công phu gì cũng truyền cho y. Cửu âm bạch cốt trảo cũng dạy. Tồi tâm chưởng cũng dạy, chỉ đòi y phát thệ là không được nói với bất cứ ai, ngay cả vương gia vương phi cũng thế. Chỉ cần tiết lộ một câu, mình sẽ bóp vỡ Thiên linh cái của y. Tiểu vương gia còn luyện võ công khác, mà quả thật cũng không kém. Y nói:

- Sư phụ, con còn có một nam sư phụ, người ấy không tốt, con không thích y, con chỉ thích sư phụ

thôi. Con ở trước mặt y quyết không để lộ công phu của người dạy cho con. Y khác hẳn với người, công phu y dạy đều không dùng được.

Hừ, tiểu vương gia nói thế khiến người ta nghe rất thích thú. Vị nam sư phụ kia của y quyết không phải là loại bất tài, bất quá mình đã không cho y nói với người khác là y học võ công của mình thì cũng không cần tra vấn tới vị sư phụ bên cạnh y.

Lại qua vài năm, tiểu vương gia nói vương gia phải đi Mông Cổ. Mình xin vương gia mang ta đi theo để tìm lại mộ chồng. Tiểu vương gia nói giúp ta, vương gia dĩ nhiên đáp ứng. Vương gia rất yêu thương y, chuyện gì cũng theo lời y. Ở chỗ chôn xác thằng chồng giặc dĩ nhiên tìm không được, nhưng còn da thịt chỗ ngực y đây, hàng ngày hàng đêm vẫn dính liền với da

https://thuviensach.vn

thịt mình, cần gì phải tìm mộ y? Mình muốn tìm Giang Nam thất quái trả thù, nhưng khí vận quả thật không tốt, thất tử của Toàn Chân giáo rõ ràng đều tới Mông Cổ, mình hai mắt không thấy gì, làm sao địch lại bảy người bọn họ? Nội công của lão Đan Dương tử Mã Ngọc kia quả thật không kém, y nói một câu không hề

dùng sức, mà thanh âm đã vang xa như thế.

Đi Mông Cổ rốt lại cũng không uổng, lão Mã Ngọc kia bị bất ngờ hỏi một câu, lại hồ đồ truyền cho mình một câu khẩu quyết nội công, sau khi trở về vương phủ, mình đào hang đất này để khổ luyện.

Ờ, nội công mà không có người chỉ điểm quả thật không xong. Trước đây hai ngày mình gượng gạo luyện tập, cậy có cương kình cứ đẩy mạnh lên, đột nhiên vận lên tới đan điền thì không trở lại, nửa người dưới không cử động được nữa. Mình không để tiểu vương gia tìm, làm sao y lại biết mình luyện công bị tẩu hỏa? Nếu không có thằng tiểu tử họ Quách này xông vào thì mình phải chết đói dưới đó rồi. Hừ, đây là linh hồn của thằng chồng giặc bắt y tới, bảo y cứu mình, bảo mình giết y để

trả thù cho thằng chồng giặc. A, ha ha, ha ha! A, ha ha, ha, hắc hắc, hừ, ha ha, ha ha.

Mai Siêu Phong bật tiếng cười điên dại, thân thể lắc lư, tay trái đột nhiên sử kình bóp mạnh cổ

Quách Tĩnh. Quách Tĩnh đến lúc sinh tử quan đầu, lật tay nắm cứng cổ tay y thị, dùng lực bẻ ra ngoài. Y học được chân truyền Huyền môn chính tông của Mã Ngọc, tu tập mấy năm, nội công cũng đã không kém. Mai Siêu Phong bóp không vào, tay trái lại bị y giằng ra, hoảng sợ nghĩ thầm:

- Thằng tiểu tử này công phu cũng không kém đâu?

https://thuviensach.vn

Bèn vận kình chụp ba lần, đều bị Quách Tĩnh dùng chưởng lực hóa giải. Mai Siêu Phong hú dài một tiếng, giơ chưởng đập thẳng vào đỉnh đầu y, đây là tuyệt kỹ trong Tồi tâm chưởng của y thị. Quách Tĩnh công lực rốt lại thua xa y thị, tay trái lại bị y thị nắm chặt, làm sao gạt ra được? Chỉ đành dùng hết sức bình sinh, giơ tay phải gạt mạnh.

Mai Siêu Phong cùng y hai cổ tay dính vào nhau, chỉ cảm thấy cánh tay bị hất mạnh một cái, chợt động tâm niệm, lập tức thu thế công lại, nghĩ thầm:

- Mình tu tập nội công không ai chỉ điểm cho, đến nỗi bị tẩu hỏa nhập ma, trở thành bán thân bất toại. Mới rồi nghe y nói từng theo Mã Ngọc học nội công của phái Toàn Chân, liền nghĩ tới việc bắt y nói ra bí quyết nội công, tại sao về sau lại chỉ muốn giết y để trả thù cho thằng chồng giặc, vứt bỏ

chuyện lớn như thế ra khỏi đầu? May là thằng tiểu tử này còn chưa chết. Liền rút tay lại xoa lên đầu Quách Tĩnh, nói:

- Ngươi giết chồng ta, nên đừng nghĩ gì tới chuyện được sống nữa. Có điều nếu ngươi nghe lời thì ta cho ngươi được chết êm ái, nếu còn bướng bỉnh ta sẽ hành hạ cho ngươi chịu khổ sở cùng cực, trước tiên sẽ cắn đứt từng ngón tay của ngươi, từ từ nhai hết từng ngón từng ngón.

Y thị luyện công bị tẩu hỏa, sau khi nửa người dưới tê bại đã nhịn đói mấy ngày, quả thật cũng muốn ăn ngón tay của Quách Tĩnh chứ không phải chỉ dọa suông.

Quách Tĩnh rùng mình, nhìn thấy y thị há miệng để lộ hàm răng lởm chởm trắng nhởn không dám nói gì.

Mai Siêu Phong hỏi:

- Mã Ngọc dạy ngươi tọa công, tư thế thế nào?

Quách Tĩnh trong lòng hiểu rõ:

https://thuviensach.vn

- Té ra y thị muốn mình truyền nội công cho. Ngày sau nhất định y thị sẽ đi tìm hại sáu vị sư phụ của mình. Mình chết là xong, tại sao lại để cho con ác phụ này tăng thêm công lực, hại sư phụ mình?

Lập tức nhắm mắt không đáp. Mai Siêu Phong tay trái vận kình, cổ tay Quách Tĩnh lập tức đau buốt tận xương, nhưng y đã sớm quyết ý, nói:

- Ngươi nên sớm bỏ ý học nội công chân truyền đi.

Mai Siêu Phong thấy y quật cường không chịu khuất, đành buông tay ra dịu dàng nói:

- Ta đáp ứng ngươi, đem thuốc cho Vương Xử Nhất, cứu mạng y.

Quách Tĩnh trong lòng hoảng sợ:

- A, đây là chuyện lớn. May mà y thị bán thân bất toại, sáu vị sư phụ của mình cũng không cần sợ y thị.

Lúc ấy bèn nói:

- Được, ngươi lập lời trọng thệ, ta sẽ đem pháp môn của Mã đạo trường nói ra cho ngươi.

Mai Siêu Phong cả mừng nói:

- Họ Quách... Thằng tiểu tử thối tha họ Quách mà nói ra pháp môn nội công của phái Toàn Chân Mai Siêu Phong ta nếu không đem thuốc tới cho Vương Xứ Nhất thì xin để ta toàn thân không thể cử

động, chịu khổ suốt đời.

Hai câu ấy vừa nói xong, đột nhiên phía trái trước mặt mười trượng có người quát mắng:

https://thuviensach.vn

- Con nhãi thối tha, mau ra đây chịu chết!

Quách Tĩnh nghe âm thanh đúng là Tam đầu giao Hầu Thông Hải. Một người khác nói:

- Con nha đầu này nhất định ở phía bên trái, yên tâm, yên tâm, y thị không chạy được đâu.

Hai người vừa nói vừa bước ra xa.

Quách Tĩnh cả kinh Té ra Dung nhi vẫn chưa rời khỏi đây, lại bị họ phát giác ra tung tích, chợt động tâm niệm nhìn Mai Siêu Phong nói:

- Ngươi còn phải đáp ứng ta một chuyện, nếu không thì cho dù người hành hạ ta cũng không nói ra bí quyết đâu.

Mai Siêu Phong tức giận nói:

- Còn chuyện gì nữa? Ta không đáp ứng.

Quách Tĩnh nói:

- Ta có một người bạn tốt, là một cô nương nhỏ. Một đám cao thủ trong vương phủ đang tìm cô ta, ngươi phải cứu cô ta thoát hiểm.

Mai Siêu Phong hừ một tiếng, nói:

- Ta làm sao biết y thị ở đâu? Đừng rắc rối nữa, mau nói bí quyết nội công ra đi!

Lập tức tăng thêm thủ kình. Quách Tĩnh cổ họng bị xiết, khó thở vô cùng, nhưng hoàn toàn không khuất phục, nói:

- Cứu hay không cứu.., là do ngươi, nói.., hay không nói.., là do ta.

Mai Siêu Phong không biết làm sao, nói:

https://thuviensach.vn

- Được rồi, cứ theo lời ngươi, không ngờ Mai Siêu Phong này tung hoành một đời, hôm nay lại bị

thằng tiểu tử thối tha nhà ngươi hăm dọa. Cô nương nhỏ kia là ngươi tình nhỏ của ngươi phải không?

Ngươi rốt lại cũng nhiều tình nhiều nghĩa. Chúng ta đã nói trước, ta chỉ đáp ứng cứu tình nhân nhỏ

của ngươi thoát hiểm, chứ không đáp ứng tha mạng cho ngươi.

Quách Tĩnh nghe y thị đáp ứng, trong lòng mừng rỡ, cao giọng gọi:

- Dung nhi, tới đây! Dung nhi...

Vừa kêu được hai tiếng, chợt nghe có tiếng đáp. Hoàng Dung từ một bụi mai côi rậm bên cạnh vọt ra nói:

- Ta ở đây đã lâu rồi?

Quách Tĩnh cả mừng, nói:

- Dung nhi, lại đây mau. Y thị đáp ứng cứu cô, người khác quyết không làm khó được cô đâu.

Hoàng Dung trong bụi hoa nghe Quách Tĩnh đối đáp đã lâu thấy y không nghĩ tới tính mạng của mình, lại sốt ruột không quên sự an nguy của nàng, trong lòng cảm kích, hai hàng nước mắt lăn dài trên má, nhìn Mai Siêu Phong quát:

- Mai Nhược Hoa, buông tay ra mau!

Mai Nhược Hoa là tên của Mai Siêu Phong trước khi theo thầy học nghệ, trên giang hồ không ai biết tới ba chữ ấy cũng đã mấy mươi năm không

https://thuviensach.vn

nghe ai gọi tới, đột nhiên lại bị người ta nói ra. Mai Siêu Phong quả thật vô cùng hoảng sợ, run giọng hỏi:

- Ngươi là ai...

Hoàng Dung cao giọng nói:

- Hoa đào bóng rụng bay thần kiếm. Biển biếc triều dâng múa ngọc tiêu!

Ta họ Hoàng.

Mai Siêu Phong lại càng hoảng sợ, chỉ nói:

- Ngươi.., ngươi.., ngươi...

Hoàng Dung kêu lên:

- Ngươi cái gì? Núi Đàn Chỉ, động Thanh âm, rừng Lục Trúc, đình Thí Kiếm ở đảo Đào Hoa, ngươi còn nhớ không?

Đó là những nơi lúc Mai Siêu Phong học võ trước đây vẫn dạo chơi, lúc ấy nghe thấy, bàng hoàng như trải qua kiếp khác, run giọng hỏi:

- Hoàng... Hoàng sư phó ở đảo Đào Hoa là.., là.., là gì của ngươi?.

Hoàng Dung nói:

- Hay lắm, ngươi còn chưa quên cha ta, lão nhân gia người cũng chưa quên ngươi. Ông đích thân đi tìm ngươi đấy!

Mai Siêu Phong vừa nghe thấy thế, chỉ định lập tức quay người bỏ chạy, nhưng dưới chân không nhích được nửa tấc. Chỉ sợ hồn phi phát tán, răng đánh lập cập thành tiếng, không biết làm sao là tốt.

Hoàng Dung kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Mau buông y ra!

Mai Siêu Phong đột nhiên nghĩ thầm:

- Sư phụ đã lập thệ không rời đảo Đào Hoa, tại sao lại tới đây? Chỉ vì thế nên mình và thằng chồng giặc trộm Cửu âm chân kinh mà ông đành tức giận suông không thể rời đảo đuổi theo. Mình đừng để

bị lừa mới được.

Hoàng Dung thấy y thị ngần ngừ, chân trái điểm một cái, nhảy lên hơn một trượng, trên không liên tiếp bay hai vòng, lăng không vung chưởng, nhắm vào đỉnh đầu Mai Siêu Phong đánh xuống, chính là chiêu Giang thành phi hoa trong Lạc anh thần kiếm chưởng, kêu lên:

- Chiêu này cha ta đã dạy ngươi, ngươi còn nhớ không?

Mai Siêu Phong nghe tiếng gió lúc nàng xoay người trên không, đời nào còn có chút nghi ngờ nữa, đưa tay nhè nhẹ đẩy ra, kêu lên:

- Sư muội, có gì cứ nói mà, sư phụ đâu?

Hoàng Dung hạ người xuống, thuận tay kéo một cái, kéo Quách Tĩnh qua một bên.

Nguyên Hoàng Dung là con gái cưng duy nhất của đảo chủ Đào Hoa Hoàng Dược Sư. Mẹ nàng lúc

sinh nàng gặp phải một chuyện, tâm lực đều khô héo đến nỗi bị sản nạn mà chết. Hoàng Dược Sư lại đã trục xuất tất cả đệ tử ra khỏi đảo, trên đảo chỉ còn hai cha con dựa vào nhau mà sống. Hoàng Dược Sư có hiệu là Đông tà, hành sự kỳ quái, thường nói những lễ pháp quy củ trên đời đều là rắm chó nhưng yêu thương con gái còn hơn tính mạng mình, tự nhiên trước nay

https://thuviensach.vn

không quản thúc mấy, đến nỗi khiến đứa con gái này quen thói ngang ngược phi thường. Nàng tuy thông minh nhưng

không chịu chuyên tâm học võ, nhưng môn âm dương ngũ hành, toán kinh thuật số mà cha tinh

thông, nàng cũng đòi học, lại vì tuổi còn nhỏ, vì vậy cho dù cha là tôn sư một đời, võ công đã tới chỗ

xuất thần nhập hóa, nàng lại chỉ bắt đầu học được một chút võ học của đảo Đào Hoa mà thôi.

Hôm ấy, nàng du ngoạn trên đảo, tới cửa sơn động nơi cha giam tù nhân, đang lúc vắng vẻ bèn nói chuyện với người kia. Nói chuyện suốt nửa ngày chỉ thấy người kia ngôn ngữ rất thú vị, người ấy hiềm cha nàng cho y quá ít rượu, bèn mang một vò rượu ngon tới cho y, lại bị Hoàng Dược Sư biết được, hung dữ mắng cho một hồi. Hoàng Dung xưa nay không hề bị cha nghiêm khắc trách mắng

như thế, trong lòng đau khổ tức giận, tính hung dữ phát tác, bèn cưỡi thuyền trốn khỏi đảo Đào Hoa, tủi mình không ai thương xót bèn cố ý cải trang thành thiếu niên nghèo khổ, lưu lạc tứ xứ, trong lòng thật ra vẫn cãi nhau với cha:

- Ông đã không thương tôi thì tôi sẽ làm một tên tiểu khiếu hóa đáng thương nhất trong thiên hạ là xong!

Không ngờ ở Trương Gia Khẩu nàng lại vô tình gặp Quách Tĩnh, lúc đầu nàng trong tửu lâu làm bừa hoang phí, vốn là muốn trút nỗi giận cha mình lên đầu Quách Tĩnh. Nào ngờ y không hề để ý, nói chuyện rất hợp, vừa gặp nhau đã như quen từ lâu, lại cởi áo tặng ngựa, vô cùng quan tâm. Nàng đang buồn bã cô quạnh, được y thành thật đối đãi như thế, trong lòng cảm kích, hai người kết thành bạn tri giao.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung từng nghe cha nói rất rõ về chuyện cũ của Trần Huyền Phong. Mai Siêu Phong nên biết khuê danh y thị. Còn hai câu Hoa đào bóng rụng phi thần kiếm. Biển biếc triều dâng múa ngọc tiêu là một câu đối treo trong Thí kiếm đình trên đảo Đào Hoa, trong đó bao hàm hai môn võ công đắc ý của Hoàng Dược Sư, phàm là đệ tử đảo Đào Hoa không ai không biết. Nàng tự biết công phu còn thua xa Mai Siêu Phong, bèn bịa đặt là cha mình tới. Mai Siêu Phong quả nhiên sau khi sợ hãi, bèn buông Quách Tĩnh ra.

Mai Siêu Phong nghĩ thầm:

- Sư phụ đã tới đây, không biết y sẽ xử phạt mình thế nào?

Nghĩ tới Hoàng Dược Sư tính tình tàn nhẫn, thủ đoạn độc ác, bất giác mặt xám như tro, toàn thân run lên lẩy bẩy, tựa hồ nhìn thấy khuôn mặt nghiêm khắc của Hoàng Dược Sư đã đứng ngay trước mặt, bất giác toàn thân nhũn ra, dường như đã mất hết võ công, nằm phục xuống đất run giọng nói:

- Đệ tử tội đáng muôn chết, chỉ xin sư phụ thương đệ từ hai mắt đã mù, bán thân bất toại, tha cho tội chết. Đệ tử có tội với lão nhân gia, quả thật không bằng heo chó.

Nghĩ tới Hoàng Dược Sư đã có ơn nghĩa với mình, đột nhiên, lại đổi lòng sợ hãi thành xấu hổ, nói:

- Không, sư phụ không cần tha tội chết, người phạt con càng nghiêm khắc càng tốt.

Quách Tĩnh mỗi lần gặp y thị, đều thấy y thị tàn độc như hung thần ác sát, cho dù có đại địch trước mặt, rơi vào vòng vây trên dốc núi dựng đứng, vẫn thản nhiên như vô sự, nhưng vừa nghe Hoàng Dung nói tới cha nàng lại sợ tới mức như thế, trong lòng vô cùng kỳ quái.

Hoàng Dung cười thầm, kéo tay Quách Tĩnh chỉ chỉ ra ngoài tường. Hai người đang định vọt qua tường chạy trốn, đột nhiên sau lưng vang lên một

https://thuviensach.vn

tiếng hú vang dội, một người cười lớn lướt tới, tay phe phẩy chiếc quạt, cười nói:

- Cô gái nhỏ, ta không mắc lừa cô nữa đâu.

Hoàng Dung thấy Âu Dương Khắc, biết y công phu cao cường, đã bị y nhìn thấy thì rất khó thoát thân, lập tức quay qua nói với Mai Siêu Phong:

- Mai sư tỷ gia gia rất chịu nghe lời ta, ta sẽ xin giúp ngươi. Ngươi cứ lập vài công lao trước, gia gia ắt có thể tha ngươi.

Mai Siêu Phong nói:

- Lập công gì?

Hoàng Dung nói:

- Có người xấu muốn khinh khi hiếp đáp ta, ta làm ra vẻ không địch nổi, ngươi cứ đánh đuổi cho ta.

Lát nữa gia gia tới thấy ngươi giúp ta nhất định sẽ rất vui vẻ.

Mai Siêu Phong nghe tiểu sư muội chịu xin giúp mình, lập tức tinh thần phấn chấn. Lúc họ trò chuyện. Âu Dương Khắc đã dắt bốn người tỳ thiếp xông tới trước mặt.

Hoàng Dung kéo Quánh Tĩnh núp sau lưng Mai Siêu Phong, chỉ chờ y thị động thủ với Âu Dương Khắc sẽ lập tức thừa cơ bỏ chạy. Âu Dương Khắc thấy Mai Siêu Phong ngồi trên mặt đất, tóc xõa rũ

rượi, toàn thân đen bóng một khối, đâu coi y thị ra gì, khẽ vung chiếc quạt bước thẳng tới định bắt Hoàng Dung, đột nhiên có một luồng kình phong đánh vào giữa ngực, chợt thấy người đàn bà dưới đất vươn tay chụp tới, một phát trảo này kình phong chiêu thế lợi hại quả thật bình sinh thưa nhìn thấy, sau cơn hoảng sợ vội vung quạt đánh vào cổ tay y thị đồng thời đạp

https://thuviensach.vn

mau chân nhảy tránh qua một bên, chỉ nghe soạt, rắc rắc, á á á á mấy tiếng nối nhau vang lên.

Âu Dương Khắc vạt áo trước đã bị xé toạc một mảnh lớn, chiếc quạt gãy đôi, bốn người tỳ thiếp ngã vật ra đất. Y đưa mắt nhìn lại thì bốn người đều đã mất mạng, mỗi người đều bị trúng một trảo vào Thiên linh cái, máu và óc trên đầu theo năm lỗ ngón tay vọt ra. Địch nhân xuất thủ mau lẹ tàn ác quả

thật ít nghe ít thấy.

Âu Dương Khắc vừa sợ vừa giận, nhưng thấy người đàn bà kia vẫn ngồi bất động, tựa hồ bán thân bất toại, lập tức bớt sợ, liền triển khai Thần đà Tuyết Sơn chưởng gia truyền, thân hình lãng đãng phát chưởng tấn công. Mai Siêu Phong mười móng tay sắc nhọn, mỗi trảo vung ra đều mang theo kình phong vù vù. Âu Dương Khắc làm sao dám coi thường sấn tới gần?

Hoàng Dung kéo Quách Tĩnh định bỏ chạy, chợt nghe sau lưng có tiếng gầm thét giận dữ be be. Hầu Thông Hải song quyền đã đánh tới. Hoàng Dung thân hình hơi nghiêng đi một cái. Hầu Thông Hải thấy đã đánh tới vai nàng, đang lúc cả mừng nhưng rốt lại đầu óc cũng không quá ngu xuẩn, chợt nhớ ra nàng có mặc tấm Nhuyễn vị giáp sắc nhọn, gầm lớn một tiếng rút mau hai tay lại, chát chát hai tiếng đã đánh vào ba cái sừng trên trán mình, đau quá be be kêu ầm lên, làm sao còn rảnh tay để

biến chiêu chụp tóc nàng?

Trong vòng một khắc. Sa Thông Thiên. Lương Tử Ông. Bành Liên Hổ mọi người đã lần lượt đuổi tới.

Lương Tử Ông thấy Âu Dương Khắc liên tiếp gặp nguy hiểm, tấm trường bào đã bị đối thủ xé rách tả tơi đã biết người đàn bà này là kẻ giả ma trong hang dưới đất, tức giận gầm lên một tiếng xông vào tấn công. Bọn Sa Thông Thiên thấy Mai Siêu Phong xuất thủ độc ác đều sợ hãi đứng lại bên

https://thuviensach.vn

cạnh chờ thời cơ ra tay, cùng nghĩ thầm ở đâu đột nhiên nảy ra mụ đàn bà võ công cao cường này?

Bành Liên Hổ nhìn được vài chiêu bật tiếng kêu thất thanh Là:

- Hắc Phong song sát!

Hoàng Dung cậy thân pháp khinh linh, né đông tránh tây. Hầu Thông Hải làm sao chụp được tóc nàng? Hoàng Dung thấy hai tay y không ngừng chụp xuống đầu mình, xưa xoay chuyển ý nghĩ đã hiểu rõ ý y khom người nép sau bụi mai côi, lật tay lại rú ngọn Nga my cương thích cắm ngược lên búi tóc sau gáy rồi thò đầu ra kêu lên:

- Ta ở đây này.

Hầu Thông Hải cả mừng vung tay chụp xuống đầu nàng, kêu lên:

- Phen này thì bắt được con nhãi xấu.., ái cha, ái cha. Sư ca, trên đầu con nhãi xấu xa này cũng mọc lông.., lông nhím!

Lòng bàn tay đã bị ngọn Nga my thích đâm suốt qua, đau tới mức hai chân nhảy dựng lên. Hoàng Dung cười nói:

- Đầu ngươi có ba cái sừng mà đấu không lại một cái sừng trên đầu ta. Chúng ta sẽ gặp lại nhé!

Hầu Thông Hải kêu lên:

- Đừng tới nữa, khỏi gặp lại!

Sa Thông Thiên trách:

- Đừng nói bậy bạ!

Rồi vội sấn vào đánh giúp.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy Mai Siêu Phong bị hai cao thủ giáp kích dần dần chi trì không được, chợt xoay tay chụp lưng Quách Tĩnh nói:

- Ôm hai chân ta lên.

Quách Tĩnh không hiểu ý, nhưng nghĩ hiện y thị đang cùng bọn mình chống lại cường địch, cứ theo lời y thị là được, lập tức cúi xuống ôm hai chân y thị nhấc lên.

Mai Siêu Phong tay trái gạt chưởng của Âu Dương Khắc, tay phải xuất trảo đánh vào Lương Tử

Ông. Rồi gọi Quách Tĩnh:

- Bế ta lên đuổi theo gã họ Lương này!

Quách Tĩnh sực hiểu ra:

- Té ra y thị không thể di động thân thể nên muốn mình giúp đỡ.

Liền bế Mai Siêu Phong đặt lên vai, theo lời y thị chỉ điểm né trước tránh sau, đón đánh địch nhân. Y

khinh công vốn không kém, thân thể Mai Siêu Phong cũng không nặng lắm, cõng trên vai cũng

không hề làm giảm sự linh hoạt trong việc tiến lui tránh né của y. Mai Siêu Phong trên cao đánh xuống, lập tức chiếm được thượng phong.

Mai Siêu Phong khăn khẳn không quên bí quyết nội công, vừa nghênh địch vừa hỏi:

- Tư thế lúc tu tập nội công ra sao?

Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Hai chân xếp bằng. Ngũ tâm hướng lên.

Mai Siêu Phong hỏi:

- Ngũ tâm hướng lên là gì?

Quách Tĩnh nói:

- Hai lòng bàn tay. Hai lòng bàn chân và đỉnh đầu, đó là ngũ tâm.

Mai Siêu Phong cả mừng, tinh thần vì thế đột nhiên phấn chấn, quét ra một trảo. Lương Tử Ông đầu vai trúng đòn, máu tươi lập tức vọt ra, vội nhảy lui lại.

Quách Tĩnh xông lên đuổi theo, chợt thấy Quỷ môn Long vương Sa Thông Thiên sấn lên giúp sư đệ

bắt Hoàng Dung, giật nảy mình vội cõng Mai Siêu Phong sãi chân phóng qua, kêu lên:

- Đánh hai gã này trước đi!

Mai Siêu Phong tay trái vươn ra chụp vào lưng Hầu Thông Hải. Hầu Thông Hải thân hình co mau lại tránh ra một thước. Nào ngờ trong chớp mắt ấy cánh tay của Mai Siêu Phong đột nhiên vươn dài ra.

Hầu Thông Hải tuy co người lại rất mau nhưng cánh tay y thị vươn dài ra trước đã chụp trúng lưng y nhấc lên, năm ngón tay phải chụp mau xuống Thiên linh cái của y. Hầu Thông Hải toàn thân mềm nhũn ra, không sao cựa quậy, kêu lớn:

- Cứu mạng, cứu mạng, ta đầu hàng rồi!

https://thuviensach.vn

Hồi 11(a)

Trường Xuân nhận thua

Sa Thông Thiên thấy sư đệ nguy hiểm vội tung người vọt qua gạt phát trảo của Mai Siêu Phong. hai người cổ tay chạm nhau đều cùng thấy cánh tay tê chồn. trong lòng hoảng sợ. Lúc ấy bên trái vù vù mấy tiếng. liên châu tiền tiêu của Bành Liên Hổ đã bay tới. Mai Siêu Phong tiện tay nhấc Hầu Thông Hải lên ném về phía ấy. ái cha một tiếng gào lớn. Hầu Thông Hải đã bị loạt tiền đánh vào người.

Hoàng Dung giữa lúc hỗn loạn kêu lớn:

- Tam đầu giao, cung hỷ phát tài được bao nhiêu là tiền!

Sa Thông Thiên thấy cái ném ấy lực đạo mười phần mạnh mẽ. sư đệ mà đập xuống đất ắt bị trọng thương. liền phi thân qua đưa tay đỡ lưng y một cái. Hầu Thông Hải như con diều giấy bay tung ra nhưng đến lúc rơi lại xuống đất đã lấy lại được thăng bằng. y một thân võ công. bị ngã như thế hoàn toàn không bị gì. Có điều tay trái bị cái ném ấy kéo ra. y vung quyền đánh tới. cánh tay vừa đúng với khoảng cách, lại đập mạnh lên ba cái bướu thịt trên đầu.

Mai Siêu Phong ném người. Sa Thông Thiên cứu sư đệ đều chỉ xảy ra trong chớp mắt. Hầu Thông Hải bướu thịt vừa chan chát trúng quyền. tiền tiêu của Bành Liên Hổ đã tiếp tục đánh tới Mai Siêu Phong. đồng thời Âu Dương Khắc. Lương Tử Ông. Sa Thông Thiên cũng từ ba phía trước. sau và bên phải xông vào giáp kích.

https://thuviensach.vn

Mai Siêu Phong nghe tiếng xét hình. ngón tay liên tiếp bật ra. chỉ nghe một tràng keng keng keng keng. mấy mươi đồng tiền đã chia ra bắn vào bốn người Âu Dương. Lương. Sa. Bành. Y thị đồng thời hỏi:

- Chia nhóm ngũ hành là gì?

Quách Tĩnh nói:

- Mộc phía đông là hồn. Kim phía tây là phách. Hỏa phía nam là thần. Thủy phía bắc là tinh. Thổ ở

giữa là ý.

Mai Siêu Phong nói:

- Ái chà. trước đây ta đều nghĩ sai cả. Hòa hợp tứ tượng là gì?

Quách Tĩnh nói:

- Giấu kín thần quang của nhãn. Ngưng tụ âm vận của tai, điều hòa hơi thở của mũi, tiết giảm khí vị

của lưỡi.

Mai Siêu Phong mừng rỡ nói:

- Té ra là thế. Vậy Ngũ khí triều nguyên là gì?

Quách Tĩnh nói:

- Mắt không nhìn thì hồn ở can, tai không nghe thì tinh ở thận, lưỡi không nếm thì thần ở tâm, mũi không ngửi thì phách ở phế, tứ chi không động thì ý ở tỳ, đó là Ngũ hành triều nguyên.

Hòa hợp tứ tượng. Ngũ hành triều nguyên đều là then chốt trong việc hành công tu luyện của Đạo gia, trong Cửu âm chân kinh cứ nhắc đi nhắc lại

https://thuviensach.vn

nhưng lại không giải thích rõ ràng cách thức hành công. Mai Siêu Phong khó nhọc suy nghĩ hơn mười năm vẫn không hiểu được bí quyết, một sớm

được Quách Tĩnh chỉ điểm đột nhiên hiểu ra, bảo y thị làm sao không vui mừng? Lúc ấy lại hỏi:

- Thế nào là Tam hoa tụ đỉnh?

Y thị luyện công bị tẩu hỏa, then chốt chính là chỗ ấy, nên hỏi mấy câu sau thì ngưng thần lắng nghe.

Quách Tĩnh nói:

- Tinh hóa thành khí, khí hóa thành thần...

Mai Siêu Phong tập trung nghe y trả lời, ra tay hơi chậm. Địch nhân trước sau đều là danh gia cao thủ, y thị toàn tâm ứng chiến mà thời gian hơi lâu cũng chắc chắn phải thua, huống chi lại chia lòng chia trí? Quách Tĩnh mới nói được hai câu. Mai Siêu Phong vai trái sườn phải đã cùng lúc trúng chưởng của Âu Dương Khắc và Sa Thông Thiên, y thị tuy có một thân công phu hoành luyện nhưng cũng đau buốt không sao chịu nổi.

Hoàng Dung vốn muốn để Mai Siêu Phong giữ chân mọi người thì mình và Quách Tĩnh có thể trốn chạy, nào ngờ Quách tĩnh lại bị y thị giữ rịt bên cạnh, biến thành một con ngựa chiến cho y thị lên trận giao phong, lại càng không sao thoát thân, trong lòng vừa lo sợ vừa tức giận. Mai Siêu Phong đánh thêm vài chiêu đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, sợ hãi kêu lớn:

- Ồ, ngươi tìm đâu ra lắm kẻ đối đầu lợi hại thế này? Sư phụ đâu?

Lúc ấy tâm tình của y thị rất trái ngược, vừa muốn sư phụ tới ngay lập tức để chính mắt nhìn thấy y thị cứu giúp sư muội, lập tức ra tay đánh đuổi bốn kẻ đối đầu nguy hiểm, nhưng nghĩ tới tính nết và lối xử sự của sư phụ lại bất giác nổi gai ốc, chỉ mong vĩnh viễn không gặp lại y.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nói:

- Người sẽ tới ngay thôi. Mấy người này làm sao là đối thủ của ngươi được? Nếu ngươi ngồi dưới đất thì họ không động được tới một sợi tóc của ngươi.

Nàng chỉ mong Mai Siêu Phong bị tâng bốc, sính cường hiếu thắng, buông Quách Tĩnh ra thật. Nào ngờ Mai Siêu Phong đỡ trái gạt phải đã sớm có nỗi khổ khó nói ra lời, mỗi một chớp mắt đều có thể

mất mạng trong tay địch nhân, làm sao còn cao ngạo tự phụ được? Huống hồ y thị trong lòng còn có không ít nghi nan về nội công muốn hỏi, nói thế nào cũng không chịu thả Quách Tĩnh ra.

Lại đấu thêm một lúc. Lương Tử Ông hú dài một tiếng nhảy vọt lên không.

Mai Siêu Phong cảm thấy hai bên đều có người đồng thời đánh tới, cánh tay vung ngang ra, chợt thấy đầu bị giữ chặt, mái tóc dài đã bị Lương Tử Ông nắm chặt.

Hoàng Dung thấy nguy cấp liền phát chưởng đánh vào hậu tâm Lương Tử Ông.

Lương Tử Ông tay phải kéo về ngoặc lấy cổ tay nàng, tay trái vẫn giữ chặt mái tóc Mai Siêu Phong không buông. Mai Siêu Phong vung chưởng chém mạnh tới. Lương Tử Ông chợt thấy kình phong

quét vào giữa mặt đành buông tóc y thị ra, nghiêng người né tránh.

Bành Liên Hổ chiết chiêu với y thị hồi lâu đã sớm biết y thị là Mai Siêu Phong trong Hắc Phong song sát, sau lại thấy Hoàng Dung ra tay giúp đỡ y thị bèn mắng:

https://thuviensach.vn

- Tiểu nha đầu, ngươi nói không phải là đệ tử của Hắc Phong song sát, thật là bịa đặt trơ tráo.

Hoàng Dung cười nói:

- Y thị mà là sư phụ của ta à? Cứ cho y thị học thêm một trăm năm nữa cũng chưa chắc đã đáng.

Bành Liên Hổ thấy gia số võ công của nàng rõ ràng rất gần với Mai Siêu Phong, không ngờ ngay trước mặt Mai Siêu Phong nàng vẫn không thừa nhận, vả lại trong lời lẽ còn hoàn toàn không hề có chút tôn kính đối với y thị, không biết vì sao, bất giác vô cùng kinh ngạc.

Sa Thông Thiên kêu lên:

- Bắn người trước hết cứ bắn ngựa!

Chân phải quét ngang đá mạnh vào chân Quách Tĩnh. Mai Siêu Phong cả kinh nghĩ thầm:

- Thằng tiểu tử này võ nghệ thấp kém, không thể tự bảo toàn, chỉ cần bị họ đả thương, mình không di động được sẽ bị họ hạ sát lập tức. Bèn hú khẽ một tiếng, vươn tay chụp xuống chân Sa Thông Thiên, lúc ấy thân hình cúi xuống. Âu Dương Khắc thừa cơ sấn vào, một chưởng đánh trúng hậu tâm y thị.

Mai Siêu Phong hự một tiếng, tay phải kéo một cái, ánh sáng trắng chớp lên, một ngọn trường tiên vung ra múa lên, lập tức bức bách bốn người phải lùi lại.

Bành Liên Hổ nghĩ thầm:

- Không giết chết mụ mù này trước, để chồng mụ là Đồng thi tới thì càng lớn chuyện?

https://thuviensach.vn

Nguyên việc Trần Huyền Phong chết trên núi hoang thì phần lớn võ lâm Trung nguyên đều không biết. Hắc Phong song sát oai danh vang dậy, ra tay tàn độc, không gì không làm, cho dù hung hãn như bọn Bành Liên Hổ trước nay cũng phải úy kỵ.

Ngọn Độc long ngân tiên của Mai Siêu Phong vốn vô cùng lợi hại, trong vòng bốn trượng ai chống là chết, nhưng Sa Thông Thiên. Bành Liên Hổ. Lương Tử Ông. Âu Dương Khắc đều không phải là kẻ dễ đối phó, há lại chịu vì thế mà ngừng tay?

Sau khi nhảy lui ra ai cũng quan sát tiên pháp. Đột nhiên Bành Liên Hổ ào ào mấy tiếng lăn tròn dưới đất xông vào. Mai Siêu Phong múa roi chăn đứng ba người kia không thể lo dưới đất, nghe Quách Tĩnh sợ hãi kêu lên thất thanh, nghĩ thầm đại thế đã vỡ, tay phải vươn mau ra đập một chưởng xuống đất.

Hoàng Dung thấy Quách Tĩnh gặp nguy hiểm định ra tay giúp, nhưng Mai Siêu Phong đã múa ngọn trường tiên dệt thành một vòng tròn màu bạc, làm sao tiến được vào trong vòng roi? Nhưng hiện nàng một mình chống chọi với Hầu Thông Hải, quả thật đã không đón đỡ nổi, tình hình cực kỳ nguy cấp, chỉ còn cách cao giọng gọi:

- Mọi người dừng tay, ta có lời muốn nói.

Nhưng bọn Bành Liên Hổ đời nào đếm xỉa tới?

Nàng đang rướn cổ định gọi lần nữa, chợt nghe trên đầu tường có một người cao giọng gọi:

- Mọi người dừng tay, ta có lời muốn nói.

Hoàng Dung ngoảnh nhìn chỉ thấy có sáu người đứng lố nhố trên tường, trong bóng đêm không thấy rõ được diện mạo. Bọn Bành Liên Hổ biết có

https://thuviensach.vn

người tới, chỉ không biết là bạn hay thù, nhưng lúc ấy đang ác đấu hăng máu, không ai dừng tay được.

Hai người trên tường nhảy xuống, một người huy động nhuyễn tiên, một người vung đòn gánh sắt cùng xông vào đánh Âu Dương Khắc. Người béo lùn sử nhuyễn tiên quát:

- Thằng giặc hái hoa, phen này ngươi chạy đi đâu?

Quách Tĩnh nghe thấy thanh âm, trong lòng cả mừng kêu lên:

- Sư phụ, mau cứu đệ tử với!

Sáu người này chính là Giang Nam lục quái. Họ chia tay với Quách Tĩnh trên đường Tái Bắc, đi theo tám cô gái áo trắng núi Bạch Đà, đêm ấy phát giác Âu Dương Khắc suất lãnh đám tỳ thiếp đi bất cóc con gái nhà lành. Giang Nam lục quái dĩ nhiên không thể ngồi nhìn, lập tức động thủ với y. Âu Dương Khắc võ công tuy cao cường, nhưng lục quái khổ luyện hơn mười năm ở Mạc bắc, công phu đã khác hẳn ngày trước. Sáu người vây đánh một mình y. Âu Dương Khắc bị trúng một trượng của Kha Trấn Ác, lại bị Chu Thông dùng Phân cân thác cốt thủ bẻ gãy ngón út tay trái, đành vứt cô gái bắt được xuống chạy tháo thân, đám tỳ thiếp giúp y làm ác bị Nam Hy Nhân và Toàn Kim Phát giết chết hai người. Lục quái đưa cô gái kia về nhà rồi, trở lại đuổi theo Âu Dương Khắc. Nào ngờ y rất gian hoạt, đi vòng đường khác nên tìm không thấy. Lục quái biết nếu đơn đả độc đấu thì không ai bằng y nên không dám chia ra truy tìm, may là trang phục của các cô gái cưỡi lạc đà trắng kia rất đặc biệt, rất dễ hỏi thăm hành tung của họ, sáu người thẳng đường đuổi theo tới Triệu vương phủ.

Trong đêm tối bộ quần áo trắng của Âu Dương Khắc rất dễ bắt mắt. Hàn Bảo Câu và Nam Hy Nhân vừa nhìn thấy lập tức xông vào động thủ, chợt nghe tiếng Quách Tĩnh kêu, sáu người vừa mừng vừa sợ, bọn Chu Thông ngưng thần nhìn lại, thấy người vũ lộng trường tiên giữa vòng vây rõ ràng

https://thuviensach.vn

là Thiết thi Mai Siêu Phong, y thị đang ngồi trên vai Quách Tĩnh, xem ra Quách Tĩnh đã lọt vào tay y thị. Lúc ấy mọi người đều cả kinh thất sắc. Hàn Tiểu Oanh lập tức vung kiếm vọt tới. Toàn Kim Phát lăn xả vào vòng roi, nhất tề sấn lên cứu Quách Tĩnh.

Bọn Bành Liên Hổ đột nhiên thấy sáu người tới đã thấy kỳ quái, mà sáu người kẻ đánh Âu Dương Khắc kẻ đánh Mai Siêu Phong, là bạn hay thù không sao biết rõ. Bành Liên Hổ dừng tay không đánh nữa, dùng Địa đường quyền lăn ra khỏi vòng roi, kêu lên:

- Mọi người dừng tay, ta có lời muốn nói.

Giọng nói vang rền như tiếng chuông lớn, mọi người đều bị chấn động thấy ù cả tai. Lương Tử Ông và Sa Thông Thiên lui ra trước tiên.

Kha Trấn Ác nghe thanh âm của y, biết người này võ công cao cường, lập tức kêu lên:

- Tam đệ. Thất muội, khoan hãy động thủ!

Bọn Hàn Bảo Câu nghe đại ca gọi, đều lui cả lại.

Mai Siêu Phong cũng thư ngọn ngân tiên về. Ồ ồ thở dốc. Hoàng Dung bước lới nói:

- Lần này ngươi lập công không nhỏ, nhất định cha ta sẽ vui lắm.

Hai tay khua khua ra hiệu cho Quách Tĩnh ném Mai Siêu Phong đi.

Quách Tĩnh hiểu ý, biết Hoàng Dung nói chuyện cốt để làm y thị phân tâm, bèn kêu lên:

- Tam hoa tụ đỉnh là tinh hóa thành khí, khí hóa thành thần, thần hóa thành rỗng không, nhớ cho kỹ

https://thuviensach.vn

nhé.

Mai Siêu Phong cố nhớ, hỏi:

- Cách hóa là thế nào?, chợt thấy thân hình bắn tung lên không. Chính là Quách Tĩnh nhân lúc y thị

tập trung ghi nhớ bí quyết nội công bèn vận sức lên hai tay ném y thị ra vài trượng, đồng thời đề khí tung người nhảy lui về phía sau. Thân hình y chưa chạm đất, chỉ thấy ánh sáng loang loáng chớp lên, ngọn Độc long ngân tiên treo đầy móc câu đã bay tới trước mặt. Hàn Bảo Câu kêu lên:

- Không xong.

Ngọn nhuyễn tiên cuốn ra, hai ngọn roi chạm nhau, cảm thấy hổ khẩu bị chấn động mạnh, ngọn nhuyễn tiên trong tay đã bị ngọn Độc long ngân tiên giật mất.

Mai Siêu Phong thân hình rơi gần tới đất thì chống tay một cái nhẹ nhàng ngồi xuống. Y thị nghe thanh âm bọn Kha Trấn Ác, lại qua lại với Hàn Tiểu Oanh một chiêu, biết Giang Nam thất quái đã tới trong lòng vừa giận vừa sợ, nghĩ thầm:

- Mình đi khắp nơi tìm họ không được, hôm nay họ lại tự tìm tới cửa, nếu là hôm khác thì đúng là tạ

ơn trời đất, mong mà không được, nhưng hiện giờ cường địch vây đánh, mình vốn đã chi trì không nổi, lại thêm bảy tên ma đầu này thì hôm nay có chết không sống rồi.

Bèn nghiến răng một cái quyết định bọn Lương lão quái với mình vốn không oán không thù, hôm nay mình cứ quyết ý sống chết với thất quái, bỏ liều một mạng này là xong. Kế nắm chặt ngọn Độc long ngân tiên, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh của thất quái, nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Trong thất quái chỉ có lục quái tới, còn một người không biết mai phục ở đâu?

Có lẽ y thị không biết Tiếu Di đà Trương A Sinh đã bị chồng y thị giết chết từ lâu.

Giang Nam lục quái và bọn Sa Thông Thiên đều úy kỵ ngọn ngân tiên của y thị lợi hại, ai cũng đứng ra xa xa, không dám tới gần trong khoảng bốn năm trượng chung quanh y thị, nhất thời đều im phăng phắc.

Chu Thông hạ giọng hỏi:

- Quách Tĩnh Tại sao họ đánh nhau? Sao ngươi lại giúp đỡ mụ yêu phụ ấy?

Quách Tĩnh nói:

- Họ muốn giết con, nhờ có mụ ta cứu con.

Bọn Chu Thông đều ngạc nhiên không hiểu. Bành Liên Hổ kêu lên:

- Người mới tới để lại tên họ đi, nửa đêm xông vào vương phủ có việc gì vậy?

Kha Trấn Ác lạnh lùng nói:

- Ta họ Kha, người trên giang hồ gọi bảy anh em bọn ta là Giang Nam thất quái.

Bành Liên Hổ nói:

- A. Giang Nam thất hiệp, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.

Sa Thông Thiên thanh âm quái dị kêu lên:

- Hay lắm, thất quái tìm tới cửa, lão Sa ta đang muốn lãnh giáo xem rốt lại thất quái có bản lãnh gì đây.

https://thuviensach.vn

Y nghe tên thất quái lập tức nhớ lại mối hận bốn đệ tử chịu nhục, thân hình chớp lên một cái sấn tới.

Y thấy Kha Trấn Ác mắt mù. Hàn Tiểu Oanh là phụ nữ. Toàn Kim Phát thân hình nhỏ thó. Hàn Bảo Câu vừa lùn vừa béo. Chu Thông dơ dáy không giống nhân vật võ lâm, chỉ có Nam Hy Nhân khí vũ

hiên ngang bèn không thèm động thủ với những người kia, một chưởng vù vù chém xuống đầu Nam Hy Nhân. Nam Hy Nhân cắm đòn gánh xuống đất một cái vung chưởng đón đỡ, nhưng mới qua lại

vài chiêu đã không chống nổi. Hàn Tiểu Oanh liền vung trường kiếm. Toàn Kim Phát cũng vung đòn cân sấn tới đánh giúp.

Bành Liên Hổ quát lớn một tiếng phi thân vọt vào đoạt chiếc đòn cân trong tay Toàn Kim Phát.

Chiêu số trên chiếc đòn cân của Toàn Kim Phát biến hóa đa đoan, thấy Bành Liên Hổ sấn vào toan đoạt binh khí, lập tức thu cán cân lại, móc cân quả cân hai đầu đồng thời bay ra, cho dù Bành Liên Hổ kiến thức rộng rãi nhưng loại binh khí kỳ dị này cũng chưa từng thấy qua, bèn dùng chiêu Quái mãng phiên thân tránh khỏi binh khí của đối phương đánh vào hai bên, quát lên:

- Cái gì thế này? Thứ để cân hàng ngoài chợ mà cũng đem làm binh khí?

Toàn Kim Phát nói:

- Đòn cân này của ta đang định dùng để cân con heo ốm không đầy ba cân nhà ngươi đấy.

Bành Liên Hổ cả giận nghiêng người sấn vào, song chưởng rít gió vù vù Toàn Kim Phát làm sao chống nổi? Hàn Bảo Câu thấy lục đệ nguy hiểm, y

https://thuviensach.vn

tuy đã mất ngọn nhuyễn tiên nhưng công phu quyền cước cũng không phải tầm thường, bèn vung quyền phóng cước xông vào cùng Toàn Kim

Phát đánh Bành Liên Hổ, nhưng lấy một chọi hai cũng không chống nổi đối phương.

Kha Trấn Ác múa Phục ma trượng. Chu Thông vung Bạch tập phân chia nhau xông vào vòng chiến.

Kha Chu hai người võ công cao hơn hẳn số còn lại trong lục quái, lấy ba chọi một liền chiếm thượng phong.

Bên này Hầu Thông Hải đánh nhau với Hoàng Dung đã đến lúc kịch liệt. Hầu Thông Hải võ công vốn cao hơn, nhưng nghĩ tới thằng tiểu tử thối tha này mặc Nhuyễn vị giáp, trên đầu cũng có gai nhọn rất lợi hại nên quyền cước không dám chạm vào người nàng, lại càng không dám chụp tóc nàng lần nữa. Hoàng Dung thấy y sợ sệt bèn cậy giáp khinh người, hung hăng xông bừa vào. Hầu Thông Hải liên tiếp lùi ra, kêu lên:

- Không công bằng, không công bằng. Ngươi cứ cởi Nhuyễn vị giáp ra rồi sẽ đánh tiếp.

Hoàng Dung nói:

- Được, vậy ngươi cứ cắt ba cục bướu trên đầu đi rồi sẽ đánh tiếp, nếu không cũng không công bằng.

Hầu Thông Hải tức giận nói:

- Ba cục bướu trên đầu ta không đả thương được người.

Hoàng Dung nói:

- Nhưng ta nhìn thấy là phát khiếp, há chẳng phải là ngươi chiếm quá nhiều tiện nghi sao? Nào, một, hai, ba, ngươi cắt bướu, ta cởi giáp.

https://thuviensach.vn

Hầu Thông Hải tức giận quát:

- Ta không cắt?

Hoàng Dung nói:

- Ngươi có cắt cũng vẫn còn chiếm tiện nghi mà.

Hầu Thông Hải tức giận nói:

- Ta không mắc lừa ngươi đâu, nói thế nào cũng không cắt!

Âu Dương Khắc thấy tình hình bất lợi, nghĩ thầm:

- Cứ giết sáu đứa khốn khiếp đuổi theo làm khó mình này trước đi rồi sẽ tính. Mụ yêu phụ kia dù sao cũng không thể chạy khỏi đây, thong thả sẽ thu thập cũng không muộn.

Y có ý muốn phô diễn võ công, hai chân điểm một cái, triển khai khinh công Thuần tức thiên lý gia truyền, đột nhiên đã tới cạnh Kha Trấn Ác, quát:

- Quân lắm chuyện, phải cho thằng giặc mù nhà ngươi biết sự lợi hại của bản công tử, tay phải vung ra tiến lên phát chưởng.

Kha Trấn Ác nhấc đuôi trượng lên, nào ngờ chợt nghe tiếng gió rít lên sau gáy bên phải đánh vào tay chưởng đánh trả của y. Kha Trấn Ác cúi đầu tránh khỏi, ra chiêu Kim cương hộ pháp vung trượng đánh mạnh tới thì Âu Dương Khắc đã sấn tới giao thủ với Nam Hy Nhân. Y thoắt đông thoắt tây, trong giây lát đã ra sát thủ đánh nhau với tất cả lục quái.

Lương Tử Ông ánh mắt từ đầu tới cuối không rời Quách Tĩnh, thấy Âu Dương Khắc vừa xuất thủ thì lục quái trong chớp mắt đã sắp thua, bèn vung hai tay chụp tới Quách Tĩnh. Quách Tĩnh vội vàng đỡ

https://thuviensach.vn

gạt nhưng làm sao là đối thủ của y được, mới qua vài chiêu ngực đã bị nắm chặt. Lương Tử Ông tay phải chụp vào bụng dưới y. Quách Tĩnh lúc nguy cấp thót bụng lại, soạt một tiếng, áo đã bị xé rách, mười mấy gói thuốc trong bọc bị y chụp hết. Lương Tử Ông nghe mùi biết ngay là thuốc, tiện tay bỏ

luồn vào bọc, trảo thứ hai lại chụp ra.

Quách Tĩnh giật mạnh thoát khỏi ngũ trảo tay trái của Lương Tử Ông đang nắm ngực, chạy về phía Mai Siêu Phong, kêu lên:

- Này, cứu ta mau.

Mai Siêu Phong nghĩ thầm:

- Trong nội công của Huyền môn vẫn còn rất nhiều điều mình chưa hiểu rõ, lập tức kêu lên:

- Qua đây cõng ta lên, đừng sợ lão quái ấy.

Quách Tĩnh biết muốn cõng y thị thì dễ nhưng muốn thoát thân thì quả rất khó nên không dám tới gần, cứ chạy quanh người y thị.

Lương Tử Ông thấy Quách Tĩnh đã tiến gần phạm vi ngọn trường tiên của Mai Siêu Phong đánh tới vẫn đuổi riết không tha, nhưng cũng đề phòng ngọn trường tiên đánh tới. Mai Siêu Phong nghe rõ chỗ Quách Tĩnh đứng, ngọn ngân tiên vung ra cuốn hai chân y.

Hoàng Dung tuy đang giao đấu với Hầu Thông Hải nhưng sau khi chiếm được thượng phong thì một nửa tâm trí lo chiếu cố cho Quách Tĩnh, đầu tiên thấy y bị Lương Tử Ông chụp được, chỉ vì khoảng cách quá xa không sao cứu kịp, trong lòng vô cùng lo lắng, sau đó thấy y chạy tới gần, ngọn trường tiên của Mai Siêu Phong cuốn đất quét ra. Quách Tĩnh không sao né

https://thuviensach.vn

tránh, trong lúc nguy cấp bèn tung người nhảy xổ vào ngọn roi. Ngọn ngân tiên của Mai Siêu Phong gặp vật liền kéo về, thừa thế

rút lại đã cuốn chặt ngang lưng Hoàng Dung nhấc bổng lên. Hoàng Dung thân hình trên không quát:

- Mai Nhược Hoa, ngươi dám đả thương ta à?

Mai Siêu Phong nghe thấy là thanh âm của Hoàng Dung, giật mình nghĩ thầm:

- Trên roi của mình toàn là móc câu sắc nhọn, phen này đả thương con nha đầu kia, sư phụ càng không thể tha mình. Một là không làm, hai là làm thì không thôi, trước sau gì cũng là phản bội sư

môn, cứ giết con nha đầu này rồi sẽ tính.

Bèn rung ngọn trường tiên kéo Hoàng Dung về cạnh mình, thả nàng xuống đất, vốn cho rằng những móc câu sắc nhọn trên roi đã cắm ngập vào thịt nàng, nào ngờ chỉ mới xé rách áo ngoài chứ chưa hề

làm nàng thương tổn chút nào. Hoàng Dung cười nói:

- Ngươi xé rách quần áo của ta, ta bắt ngươi phải đền!

Mai Siêu Phong nghe giọng nói của nàng không có vẻ gì là đã bị thương, không kìm được sửng sốt, kế hiểu ngay à, tấm Nhuyễn vị giáp của sư phụ tự nhiên là cho thị, trong lòng chợt hết lo lắng, nói:

- Đây là ta không phải, nhất định sẽ đền tiểu sư muội một chiếc áo mới.

Hoàng Dung nhìn Quách Tĩnh vẫy tay. Quách Tĩnh bước tới cạnh nàng cùng đi ra cách Mai Siêu Phong hơn một trượng đứng lại. Lương Tử Ông sợ Mai Siêu Phong lợi hại, không dám tới gần.

https://thuviensach.vn

Bên này Giang Nam lục quái đã đứng thành một vòng, lưng hướng vào trong mặt hướng ra ngoài, kiệt lực đón đỡ thế công của Sa Thông Thiên. Bành Liên Hổ.

Âu Dương Khắc. Hầu Thông Hải, đây là trận thế mà lục quái đã luyện thành ở Mông Cổ, lúc gặp cường địch thì kết thành trận thế ứng chiến, không cần đề phòng sau lưng. oai lực lập tức tăng lên gáp rưỡi. Nhưng ba người Sa. Bành. Âu Dương võ công quả thật rất cao cường, lục quái còn lâu mới là địch thủ, trong giây lát đã rơi vào tình thế vô cùng nguy ngập. Không bao lâu Hàn Bảo Câu đầu vai bị trúng đòn.

Y biết nếu lui ra khỏi vòng chiến, trận thế sẽ có sơ hở, tính mạng của sáu anh em và Quách Tĩnh sẽ

khó bảo toàn, đành cắn răng nhịn đau, miễn cường chi trì. Bành Liên Hổ ra tay độc ác nhất, liên tiếp sấn vào Hàn Bảo Câu hạ sát thủ.

Quách Tĩnh thấy thế nguy, sãi chân xông tới, song chưởng ra chiêu Bài vân thôi nguyệt đánh mạnh vào hậu tâm Bành Liên Hổ. Bành Liên Hổ cười nhạt một tiếng, vung chưởng gạt ra, chỉ trong ba chiêu Quách Tĩnh đã rơi vào thế nguy.

Hoàng Dung thấy y không có cách nào thoát thân, trong lúc nguy nan chợt nghĩ tới câu: Kẻ thất phu không có tội vì tiếc viên ngọc mà có tội, bèn cao giọng gọi lớn:

- Mai Siêu Phong, ngươi trộm bộ Cửu âm chân kinh của cha ta, mau đưa ra để ta mangvề trả cho cha ta.

Mai Siêu Phong giật nảy mình nhưng không trả lời. Âu Dương Khắc. Sa Thông Thiên. Bành Liên Hổ. Lương Tử ông bốn người không hẹn mà cùng nhảy xổ về phía Mai Siêu Phong. Bốn người đều suy nghĩ như nhau Cửu âm chân kinh là bí kíp tối cao vô thượng trong võ học của thiên hạ, té ra quả

https://thuviensach.vn

nhiên đang trong tay Hắc Phong song sát. Lúc ấy bốn người cũng không nghĩ gì tới việc khác, chỉ

mong muốn giết được Mai Siêu Phong, độc chiếm Cửu âm chân kinh.

Mai Siêu Phong vũ động ngọn ngân tiên, bốn tay hảo thủ nhất thời cũng không dám coi thường vòng roi. Hoàng Dung thấy chỉ một câu đã làm phân tán bốn tên cường địch, kéo tay Quách Tĩnh hạ giọng nói:

- Chúng ta chạy mau?

Đúng lúc ấy chợt thấy trong bụi cây rậm có một người hớt hải chạy tới kêu lên:

- Các vị sư phó, cha ta có việc quan trọng mời các vị lập tức tới giúp đỡ.

Người ấy đầu đội Thúc phát kim quan lệch qua một bên, giọng nói vô cùng hoảng hốt, chính là tiểu vương gia Hoàn Nhan Khang.

Bọn Bành Liên Hổ vừa nghe thấy, đều nghĩ thầm:

- Vương gia đưa hậu lễ mời chúng ta, đã có việc gấp làm sao có thể không tới?

Liền lập tức nhảy ra, nhưng vẫn tiếc rẻ Cửu âm chân kinh, ánh mắt vẫn đổ dồn vào Mai Siêu Phong.

Hoàn Nhan Khang hạ giọng nói:

- Mẹ ta.., mẹ bị người gian bắt đi, gia gia mời các vị tới cứu, xin mọi người đi ngay.

Nguyên là Hoàn Nhan Hồng Liệt mang thân binh rời khỏi vương phủ truy tìm vương phi, đi hồi lâu không thấy tung tích, nghĩ tới bọn Bành Liên Hổ bản lĩnh cao cường, vội sai con về phủ triệu thỉnh.

https://thuviensach.vn

Hoàn Nhan Khang trong lòng lo lắng, lại đang trong đêm, nên không nhìn thấy Mai Siêu Phong ngồi trên mặt đất.

Bọn Bành Liên Hổ đều nghĩ thầm:

- Vương phi bị bắt thì làm sao được? Vậy bọn ta ở trong vương phủ để làm gì?

Kế đó lại đều nghĩ:

- Té ra lục quái dùng kế điệu hổ ly sơn, cột chặt các cao thủ ở đây cho người khác vào bắt cóc vương phi.

Chuyện Cửu âm chân kinh gì đó đành phải để sau sẽ tính. Tất cả những người ở đây đều muốn đoạt chân kinh, bằng vào bản lĩnh của mình thì chắc chắn rất khó có thể đánh bại quần hào để độc chiếm một mình, thôi cứ để sau này nghĩ kế khác là hơn.

Lúc ấy lập tức đều rảo chân chạy mau, theo Hoàn Nhan Khang.

Lương Tử Ông đi sau cùng, làm sao quên được máu nóng trong người Quách Tĩnh? Chuyện cứu

vương phi hay không thì y hoàn toàn không quan tâm, chỉ là người đơn thế bạc, đành căm tức bỏ đi.

Quách Tĩnh kêu lên:

- Này, trả thuốc lại cho ta?

Lương Tử Ông giận quá, vung tay lên một cái, một mũi Thấu cốt đinh bắn thẳng tới giữa mặt y, tiếng gió rít vù vù, kình lực rất lợi hại.

Chu Thông bước tới hai bước, xòe chiếc quạt ra, đập ngọn Thấu cốt đinh rơi xuống. Chu Thông tay trái chụp một cái, đưa lên mũi ngửi ngửi, nói:

https://thuviensach.vn

- À, là Tý Ngọ Thấu cốt đinh kiến huyết phong hầu.

Lương Tử Ông nghe y gọi đích danh ám khí của mình, sau khi sửng sốt quay người lại hỏi:

- Cái gì?

Chu Thông phi người vọt lên, giữa lòng bàn tay có một ngọn Thấu cốt đinh, cười nói:

- Xin trả cho lão tiên sinh.

Lương Tử Ông thản nhiên dón lấy, y biết Chu Thông công phu vốn không bằng mình, cũng không sợ

bị ám toán. Chu Thông thấy tay áo bên trái y dính đầy bùn đất, bèn vung tay áo phủi cho y. Lương Tử Ông tức giận nói:

- Ai cần ngươi lấy lòng?

Rồi quay người bước đi.

Quách Tĩnh cảm thấy khó nghĩ, nếu bỏ qua chuyện này thì một đêm nguy hiểm vất vả, kết quả là vẫn chưa lấy trộm được thuốc, nếu miễn cưỡng sấn tới cướp lại thì không phải là đối thủ của địch nhân, đang ngần ngừ thì Kha Trấn Ác nói:

- Mọi người về thôi, rồi tung người vọt qua tường.

Ngũ quái cũng theo y lên đường.

Hàn Tiểu Oanh chỉ Mai Siêu Phong nói:

- Đại ca, tính sao?

Kha Trấn Ác nói:

https://thuviensach.vn

- Chúng ta đã đáp ứng lời Mã đạo trưởng, cứ tha mạng cho y thị.

Hoàng Dung cười hì hì nhưng không tới ra mắt lục quái, một mình nhảy lên một đầu tường. Mai Siêu Phong kêu lên:

- Tiểu sư muội. Sư phụ đâu?

Hoàng Dung cười khanh khách nói:

- Lão nhân gia người vốn không biết ngươi ở đây, để ta đi tìm ông nói lại, tự nhiên là ông sẽ tới đây giết ngươi.

Cứ yên tâm đi, ta không lừa ngươi đâu.

Mai Siêu Phong giận quá, hai tay chống một cái, chợt đứng thẳng lên, bước chân loạng choạng, lắc la lắc lư xông về phía Hoàng Dung. Nguyên là y thị cưỡng luyện nội công, một hơi chân khí đi tới đan điền không trở lên được nữa, nửa người dưới tê liệt. Y thị càng cố đẩy chân khí đi, nào ngờ càng đi càng bế tắc, lúc ấy hơi giận xông lên, quên rằng mình không thể động đậy được, lại sải chân xông mau về phía Hoàng Dung, chợt đạt tới cảnh giới vô ngã, một luồng hơi nóng bốc lên tâm khẩu, hai chân lại trở thành của mình.

Hoàng Dung thấy y thị sãi chân đuổi theo cả kinh, nhảy luôn xuống chân tường, như một làn khói lướt đi mất hút. Mai Siêu Phong đột nhiên nhớ ra:

- Ồ, sao mình lại đi được?

Ý niệm vừa dấy lên, hai chân chợt tê rần, ngã luôn xuống đất ngất đi.

Lúc ấy lục quái mà muốn lấy tính mạng của y thị cũng như lấy đồ vật trong túi, nhưng vì từng hứa với Mã Ngọc, bèn dắt Quách Tĩnh ra khỏi vương phủ. Hàn Tiểu Oanh hấp tấp nhất, mở miệng hỏi trước Tĩnh nhi, sao con ở đây?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh đem việc Vương Xử Nhất cứu mạng, đi phó yến trúng độc. ăn trộm thuốc thất thủ, gặp Mai Siêu Phong dưới hang đất kể qua một lượt, còn những tình tiết về vợ chồng Dương Thiết Tâm thì nhất thời chưa kịp kể rõ. Chu Thông nói:

- Chúng ta mau đi thăm Vương đạo trưởng.

***

Dương Thiết Tâm và vợ gặp lại nhau, vừa vui mừng vừa đau xót, cõng vợ vượt tường ra khỏi vương phủ.

Nghĩa nữ của y là Mục Niệm Từ đang nóng lòng đợi dưới chân tường, chợt thấy cha cõng một người đàn bà nằm vắt ngang trên vai, vô cùng ngạc nhiên hỏi:

- Cha, bà ta là ai?

Dương Thiết Tâm nói:

- Là mẹ con, chạy mau lên.

Mục Niệm Từ lại càng ngạc nhiên, hỏi:

- Mẹ con à?

Dương Thiết Tâm nói:

- Nói nhỏ thôi, về nhà sẽ nói.

Rồi cõng Bao Tích Nhược chạy mau.

Chạy được một đoạn. Bao Tích Nhược dần dần tỉnh lại, lúc ấy trời đã gần sáng, trong ánh sáng mờ

https://thuviensach.vn

mờ thấy người cõng mình chính là người chồng mà mình ngày đêm thương nhớ, quả thật không biết là thật hay hư, còn ngờ là đang nằm mơ, đưa tay sờ lên mặt y, run lên nói:

- Đại ca. Em chết rồi à?

Dương Thiết Tâm mừng quá rơi nước mắt, dịu giọng nói:

- Chúng ta vẫn còn...

Câu nói chưa dứt, phía sau tiếng reo hò ầm ầm, đèn đuốc sáng trưng, một đội người ngựa đột nhiên rầm rập lao tới, đám đi đầu đều giơ đao vung thương quát lớn:

- Tên phản tặc bắt cóc vương phi đừng chạy!

Dương Thiết Tâm nhìn quanh không thấy có chỗ nào ẩn núp được, nghĩ thầm:

- Trời thương cho vợ chồng ta hôm nay được gặp mặt một lần, bây giờ có chết cũng thỏa ý rồi.

Bèn kêu lên:

- Hài nhi, ngươi tới đây cõng mẹ.

Bao Tích Nhược chợt nhớ lại tình hình ở thôn Ngưu Gia phủ Lâm An mười tám năm trước, chồng cõng mình tất tả chạy trốn, trong đêm tối truy binh đuổi theo quát tháo chém giết, sau đó là mười tám năm chia lìa, thương tâm, nhục nhã. Nàng đột nhiên cảm thấy câu chuyện đêm ấy đang diễn lại, bèn ôm chặt cổ chồng, giữ rịt không buông.

Dương Thiết Tâm nhìn thấy truy binh đã tới gần, nghĩ nếu bị bắt chịu nhục chẳng bằng ra sức đánh nhau mà chết, lúc ấy liền gỡ tay vợ ra, đưa nàng vào lòng Mục Niệm Từ, quay người xông về phía đám truy binh vung

https://thuviensach.vn

quyền đánh ngã một tên quân sĩ, cướp được một ngọn hoa thương. Y vừa cầm thương vào tay lập tức như rồng thêm cánh, viên đội trưởng thân binh Thang Tổ Đức bị đâm trúng đùi ngã ngựa, đám thân binh đồng thanh kêu gào, bỏ chạy tán loạn. Dương Thiết Tâm thấy trong đám truy binh hoàn toàn không có cao thủ, cũng hơi yên tâm, chỉ là chưa cướp được ngựa, cảm thấy rất tiếc.

Ba người quay đầu chạy tiếp. Lúc ấy trời đã sáng rõ. Bao Tích Nhược thấy trên người chồng có vết máu tươi lốm đốm bèn hỏi:

- Chàng bị thương rồi à?

Dương Thiết Tâm nhìn nàng một cái, cảm thấy mu bàn tay đau rần, té ra mới rồi y dùng sức mạnh quá, vết thương chỗ mười ngón tay Hoàn Nhan Khang chụp lên lại vỡ ra, máu chảy không ngừng, nhưng vừa rồi chỉ lo cắm đầu chạy nên cũng không thấy đau, lúc ấy mới thấy hai tay tê chồn, không nhấc lên nổi. Bao Tích Nhược đang định bó vết thương cho y, chợt phía sau tiếng hò reo ầm ầm, trong đám bụi bốc mịt mù có vô số binh mã đuổi tới.

Dương Thiết Tâm cười gượng nói:

- Không cần bó đâu!

Rồi quay lại nói với Mục Niệm Từ:

- Hài nhi, một mình con chạy đi! Ta và mẹ con sẽ ở lại đây...

Mục Niệm Từ rất trầm tĩnh, cũng không khóc lóc, ngẩng đầu nói:

- Chúng ta ba người cùng chết một chỗ.

Bao Tích Nhược ngạc nhiên nói:

- Cô ta.., sao cô ta lại là con chúng ta?

https://thuviensach.vn

Dương Thiết Tâm đang định trả lời, chỉ thấy tiếng truy binh càng gần, ngẩng đầu lên chợt thấy phía đối diện có hai đạo sĩ đi tới. Một người râu tóc bạc trắng, thần sắc hiền từ, người kia râu dài đen nhánh, thần thái hiên ngang, lưng đeo một thanh trường kiếm. Dương Thiết Tâm sau khi ngạc nhiên lập tức cả mừng kêu lên:

- Khưu đạo trưởng, hôm nay lại được gặp lão nhân gia người!

Hai đạo sĩ ấy một là Đan Dương tử Mã Ngọc, một là Trường Xuân tử Khưu Xử Cơ. Hai người bọn họ hẹn Ngọc Dương tử Vương Xử Nhất gặp nhau ở Trung đô để bàn việc tỷ võ với Giang Nam thất quái. Sư huynh đệ họ đang vội vàng đi, không ngờ lại gặp vợ chồng Dương Thiết Tâm ở đây. Khưu Xử Cơ nội công thâm hậu nên giữ được diện mạo không già, rõ ràng cách nhau mười tám năm mà vẻ

mặt không khác gì ngày xưa, chỉ là hai bên tóc mai đã lốm đốm bạc. Y chợt nghe có người gọi mình, đưa mắt nhìn ra nhưng thấy không quen.

Dương Thiết Tâm kêu lên:

- Mười tám năm trước đã cùng uống rượu giết giặc ở thôn Ngưu Gia phủ Lâm An. Khưu đạo trưởng còn nhớ không?

Khưu Xử Cơ nói:

- Tôn giá là...?

Dương Thiết Tâm nói:

- Tại hạ là Dương Thiết Tâm. Khưu đạo trưởng từ khi chia tay đến nay vẫn khỏe chứ?

Nói xong lạy sụp xuống đất. Khưu Xử Cơ vội vàng đáp lễ, trong lòng vô cùng nghi ngờ, nguyên là Dương Thiết Tâm gặp biến cố lớn, trôi nổi giang

https://thuviensach.vn

hồ, gió tuyết phôi pha, diện mạo đã khác hẳn ngày xưa.

Dương Thiết Tâm thấy y ngờ vực mà truy binh đã tới gần, không kịp giải thích rõ, cầm ngọn hoa thương lên, một chiêu Phượng điểm đầu đánh ra, tua đỏ rung lên, mũi thương lóe sáng đâm tới trước ngực Khưu Xử Cơ quát:

- Khưu đạo trưởng, ngươi quên ta nhưng không thể quên thương pháp Dương gia.

Mũi thương còn cách ngực y một thước thì ngừng lại không đâm tới nữa. Khưu Xử Cơ thấy y đánh ra chiêu ấy đúng là thương pháp Dương gia chính tông, lập tức nhớ lại việc tỷ thí trên tuyết năm xưa, nhớ ra cố nhân, bất giác vừa đau xót vừa vui mừng, cao giọng kêu lên:

- Trời ơi. Dương lão đệ, ngươi còn sống sao? Thật là tạ ơn trời đất!

Dương Thiết Tâm rút thương sắt lại kêu lên:

- Xin đạo trưởng cứu ta!

Khưu Xử Cơ nhìn về phía đám người ngựa đuổi tới cười nói:

- Sư huynh, tiểu đệ hôm nay lại phải khai sát giới rồi, anh đừng tức giận.

Mã Ngọc nói:

- Giết ít người thôi, dọa cho họ chạy là được.

Khưu Xử Cơ buông tiếng cười lớn, sãi chân sấn tới trước, hai tay vung ra lôi hai tên mã quân xuống ngựa ném thẳng vào hai tên mã quân đi sau. Bốn người đập vào nhau ngã thành một đống. Khưu Xử

Cơ ra tay như điện, cứ thế lại quờ bắt tám người ném ngã thêm tám người, không đòn nào trượt.

https://thuviensach.vn

Đám quân sĩ còn lại cả sợ, nhao nhao giật cương quay đầu ngựa bỏ chạy.

Đột nhiên phía sau đám mã quân có một người lách lên, thân thể cao lớn, đầu trọc bóng loáng, quát lớn:

- Bọn chuột ở đâu tới?

Thân hình chớp lên đã tới trước mặt Khưu Xử Cơ, vung quyền đánh luôn. Khưu Xử Cơ thấy thân pháp của y mau lẹ, vung chưởng đón đỡ chát một tiếng, hai người đều lui lại ba bước. Khưu Xử Cơ

thầm hoảng sợ:

- Người này là ai mà võ công cao cường như thế?

Nào ngờ y trong lòng hoảng sợ, nhưng Quỷ môn Long vương tay trái đau âm ỉ còn hoảng sợ hơn, trong tiếng quát vang, vung quyền xông vào. Khưu Xử Cơ không dám coi thường, song chưởng

phiên phi, ngưng thần đón đỡ. Đánh hơn mười hiệp.

Sa Thông Thiên cái đầu trọc bị ngũ chỉ của Khưu Xử Cơ quét trúng, để lại năm vết đỏ. Tuy y không nhìn thấy năm vết đỏ nhưng cảm thấy trên đầu ran rát, biết tay không không chống nổi đạo sĩ này, lập tức rút chiếc mái chèo sắt trong lưng ra, binh khí nặng kình lực mạnh, một chiêu Tô Tần bội kiếm đập mạnh vào vai Khưu Xử Cơ. Khưu Xử Cơ thi triển công phu Không thủ nhập bạch nhận, toan

cướp binh khí của y. Nhưng Sa Thông Thiên đã có công phu mấy mươi năm trên chiếc mái chèo sắt trên bộ đánh cọp dữ, dưới nước đánh sấu dài, không phải tầm thường, nhất thời cũng không cướp được của y.

Khưu Xử Cơ ngấm ngầm khen ngợi, đang định quát hỏi tên họ, chợt nghe bên trái có người cao giọng quát:

https://thuviensach.vn

- Đạo trưởng có phải là một vị trong phái Toàn Chân không?

m thanh như xé đá, oai thế rất mạnh. Khưu Xử Cơ nhảy ra bên phải, thấy bên trái có bốn người đứng, nguyên là bọn Bành Liên Hổ. Lương Tử Ông. Âu Dương Khắc. Hầu Thông Hải đã nhất tề đuổi tới Khưu Xử Cơ chắp tay nói:

- Bần đạo họ Khưu, xin thỉnh giáo tên họ các vị.

Khưu Xử Cơ oai danh vang dội Nam Bắc, bọn Sa Thông Thiên đưa mắt nhìn nhau, đều nghĩ thầm:

- Chẳng lạ gì lão đạo sĩ này lại có tiếng tăm như thế, quả nhiên rất cao cường.

Bành Liên Hổ nghĩ thầm:

- Bọn mình đã đánh Vương Xử Nhất bị thương, kết oán với phái Toàn Chân rồi. Hôm nay cứ hiệp lực trừ khử Khưu Xử Cơ, đúng là cơ hội rất tốt để dương danh thiên hạ!

Bèn đề khí quát lớn:

- Mọi người xông cả vào...

Tiếng cuối cùng chưa dứt đã rút đôi Phán quan bút trong lưng ra, tung người vọt tới tấn công Khưu Xử Cơ. Y biết đối phương cao cường, xuất thủ là dùng binh khí ra luôn sát thủ, trên đánh vào huyệt Vân môn, dưới điểm vào huyệt Thái hách, hai chiêu này dùng hết mười thành công lực, không có chút nào là hạ thủ lưu tình.

Khưu Xử Cơ nghĩ thầm:

- Gã lùn này ngang tàng thật! Nhưng thân thủ quả không phải tầm thường.

https://thuviensach.vn

Soạt một tiếng, trường kiếm đã cầm trên tay, mũi kiếm đâm thẳng vào mu bàn tay phải Bành Liên Hổ, sống kiếm đập vào hông Sa Thông Thiên, trường kiếm rút lại, chuôi kiếm đánh vào huyệt

Chương môn trên sườn Hầu Thông Hải, một chiêu liên tiếp tấn công cả ba người, kiếm pháp vô cùng tinh diệu.

Sa Bành hai người vung binh khí đón đỡ. Hầu Thông Hải suýt nửa bị điểm trúng huyệt đạo, may là kịp thời co người lui lại nhưng mông đã bị trúng một cước rất nặng, ngã sấp mặt xuống, nói ra cũng vừa khéo, ba cái bướu thịt lại đập luôn xuống đất. Lương Tử Ông ngấm ngầm hoảng sợ, nép người sấn lên giáp công.

Âu Dương Khắc thấy Khưu Xử Cơ bị Sa Thông Thiên và Bành Liên Hổ kìm chân. Lương Tử Ông

lại từ một bên xông vào giáp công, cơ hội thế này không nắm lấy thì còn chờ tới bao giờ? Tay trái vung hờ, chiếc quạt sắt bên tay phải xoẹt xoẹt xoẹt ba nhát liên tiếp điểm vào ba huyệt Đào đạo. Hồn môn. Trung khu trên lưng Khưu Xử Cơ, nhìn thấy y đã rất khó tránh khỏi, đột nhiên bên cạnh bóng người chớp lên, một bàn tay vươn ra nắm cứng cái quạt.

Mã Ngọc nãy giờ đứng yên bên cạnh xem, chợt thấy cùng lúc có bấy nhiêu cao thủ vây đánh sư đệ, vô cùng ngạc nhiên, thấy Âu Dương Khắc ngọn quạt sắt như gió đánh mau vào sư đệ, lúc ấy lập tức phi thân vọt tới đoạt chiếc quạt sắt của y. Ba ngón tay y vừa đè lên chiếc quạt sắt. Âu Dương Khắc đã cảm thấy có một luồng nội lực hùng hậu đè lên cán quạt, trong lòng kinh ngạc, lập tức nhảy lùi về

phía sau. Mã Ngọc cũng không đuổi theo, nói:

- Các vị là ai? Mọi người vốn không quen nhau, có gì hiểu lầm thì cứ nói ra, cần gì phải động võ?

https://thuviensach.vn

Y ngữ âm nhu hòa, nhưng trung khí sung mãn, từng chữ từng chữ rõ ràng vang rền đập vào tai người ta.

Bọn Sa Thông Thiên đấu đến lúc hăng, nghe mấy câu ấy bất giác đều giật nảy mình, nhất tề dừng tay nhảy lùi ra, nhìn nhìn Mã Ngọc.

Âu Dương Khắc hỏi:

- Tôn tính của đạo trường là gì?

Mã Ngọc đáp:

- Bần đạo họ Mã.

Bành Liên Hổ nói:

- A, té ra là Đan Dương chân nhân Mã đạo trưởng, thất kính, thất kính.

Mã Ngọc nói:

- Bần đạo đạo hạnh kém cỏi, hai chữ chân nhân thật không dám nhận.

Bành Liên Hổ ngoài miệng thì đối đáp với y, nhưng trong lòng thầm tính toán:

- Bọn mình đã kết oán với phái Toàn Chân, sau này khó có thể xong chuyện được. Hai người này là chủ não phái Toàn Chân, hôm nay thừa lúc họ ít người, năm người bọn mình hợp lực liệu lý họ, chuyện sắp tới cũng dễ tính. Chỉ không biết quanh đây có cao thủ của phái Toàn Chân không?

Bèn đưa mắt nhìn quanh thì chỉ thấy ba người gia đình Dương Thiết Tâm, hoàn toàn không có đạo sĩ

bèn nói:

https://thuviensach.vn

- Toàn Chân thất tử nổi tiếng hiện nay, tại hạ rất ngưỡng mộ, còn năm vị nữa ở đâu, xin mời cả ra gặp mặt nên chăng?

Mã Ngọc nói:

- Sư huynh đệ bần đạo không chịu thanh tu, can thiệp vào việc đời, được chút hư danh, thật để các vị

anh hùng cười cho. Sư huynh đệ bọn ta có bảy người chia nhau ngụ ở đạo quán các nơi. ít khi gặp gỡ

lần này ta và Khưu sư đệ tới Trung đô tìm Vương sư đệ, không ngờ lại gặp các vị trước, cũng kể như

là có duyên. Võ thuật trong thiên hạ khác đường mà về cùng một chỗ, sen đỏ ngó trắng vốn cũng một nhà, mọi người kết giao làm bạn bè nên chăng?

Y tính tình trung hậu, hoàn toàn không nghĩ rằng Bành Liên Hổ đang thăm dò hư thực của y.

Bành Liên Hổ nghe nói đối phương không có trợ thủ nào khác, lại chưa gặp Vương Xử Nhất, thấy Mã Ngọc hoàn toàn không có ý đề phòng mình, không những có thể cậy nhiều thủ thắng mà còn có thể thừa cơ đánh lén, cười hềnh hệch nói:

- Hai vị đạo trưởng không chê, đúng là không còn gì hay bằng. Huynh đệ họ Tam, tên Hắc Miêu.

Mã Ngọc và Khưu Xử Cơ đều ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Người này võ công cao cường. Ắt là nhân vật thành danh trên giang hồ. Cái tên Tam Hắc Miêu rất kỳ lạ, trước nay chưa từng nghe qua.

Bành Liên Hổ giắt đôi Phán quan bút vào lưng, bước tới trước mặt Mã Ngọc, cười hề hề nói:

https://thuviensach.vn

- Mã đạo trưởng, hạnh hội, hạnh hội, rồi chìa tay phải ra, lòng bàn tay hướng xuống dưới muốn nắm tay y.

Mã Ngọc chỉ cho rằng y có thiện ý, cũng đưa tay ra. Hai người vừa nắm tay nhau. Mã Ngọc đột nhiên thấy tay bị bóp chặt, nghĩ thầm:

- Được lắm, muốn thử công lực của ta à?

Bèn cười khẽ một tiếng, vận nội kình lên, cũng dùng lực bóp bàn tay của Bành Liên Hổ, đột nhiên năm ngón tay đau buốt như bị mấy chiếc châm đâm vào giật nảy mình vội buông tay ra. Bành Liên Hổ hô hô cười lớn, đã nhảy lùi về phía sau hơn một trượng. Mã Ngọc giơ tay lên nhìn, chỉ thấy trên năm ngón tay đều bị đâm thủng một lỗ nhỏ ngập sâu vào thịt, năm đường chỉ đen đang lan lên trên.

Nguyên là lúc Bành Liên Hổ giắt cặp Phán quan bút vào lưng, đã ngầm tròng vào tay phải món binh khí độc môn là Độc châm hoàn. Cái châm hoàn này là sắt tốt chế thành, nhỏ như sợi tơ, trên có năm ngọn châm nhỏ tẩm chất kịch độc, chỉ cần bị thương chảy máu là trong vòng năm giờ nhất định phải chết. Cái Độc châm hoàn này mang trên tay vốn để tăng cường thêm oai lực trên tay chưởng lúc động thủ, khiến người ta bị trúng chưởng rồi không thể sống quá nửa ngày. Y lại cố ý nói tên là Tam Hắc Miêu, nhân lúc Mã Ngọc ngẫm nghĩ bước tới nắm tay để y không lưu ý trò hoa dạng trên tay mình. Người trong võ lâm lần đầu gặp nhau nếu không phục nhau nhưng ngại vì thể diện không tiện công nhiên động thủ, thì đưa tay ra nắm tay nhau như là kết giao thân cận nhưng thật ra là động thủ

so tài võ công chênh lệch nhau càng nhiều, bị bóp tới mức xương tay gãy nát, bàn tay sưng vù hoặc đau buốt không chịu được, lớn tiếng xin tha, cũng là chuyện thường. Mã Ngọc chỉ cho rằng y bày tỏ

sự thân thiện, ngấm ngầm so sánh nội lực theo thói quen của giang hồ, không ngờ y lại có độc chiêu khác hai người cùng lúc sử lực, trong nhớp

https://thuviensach.vn

mắt bị năm ngọn độc châm đâm vào ngón tay, quả thật đâm ngập cả kim, sâu vào tận xương, đến khi y giật mình phát giác ra, vung tay trái lên thì Bành Liên Hổ đã lui lại.

Khưu Xử Cơ thấy sư huynh bắt tay với người ta, đột nhiên biến sắc động thủ, vội hỏi:

- Cái gì thế?

Mã Ngọc mắng:

- Quân gian tặc giỏi lắm, dám dùng độc châm đả thương ta.

Rồi nhảy xổ tới truy kích Bành Liên Hổ. Khưu Xử Cơ vốn biết công phu hàm dưỡng của đại sư

huynh rất cao, hơn mười năm nay chưa thấy y động thủ với ai, lúc ấy xuất thủ lại dùng Tam hoa tụ

đỉnh chưởng pháp lợi hại nhất của phái Toàn Chân, biết y đã động chân hỏa. Ắt có lý do trọng đại, lập tức huy động trường kiếm vòng trái lách phải sấn tới trước mặt Bành Liên Hổ, soạt soạt soạt đánh luôn ba kiếm.

Lúc ấy Bành Liên Hổ đã rút song bút ra cầm trên tay, gạt được hai kiếm, đâm lại một bút, nhưng không ngờ chiêu số chưởng pháp trên tay trái của Khưu Xử Cơ cũng lợi hại không kém gì kiếm pháp, lật tay vung ra, nhân lúc ngọn Phán quan bút rút về nhưng chưa rút hết đã chụp cứng đầu bút, kéo mạnh ra ngoài, quát lớn:

- Buông tay!

Chiêu này nhả kình hàm tinh súc nhuệ không phải tầm thường, không ngờ đối phương cũng rất cao cường, binh khí trên tay vẫn chưa rơi ra. Khưu Xử Cơ trường kiếm đâm thẳng tới. Bành Liên Hổ

https://thuviensach.vn

đành buông bút tránh kiếm. Khưu Xử Cơ tay phải cầm kiếm, tay trái vung chưởng, liên tiếp sấn vào.

Bành Liên Hổ mất một ngọn Phán quan bút, tay phải lại tê rần không sao chịu được, nhất thời mất hết nhuệ khí, lùi lại liên tiếp.

Lúc ấy Sa Thông Thiên và Lương Tử Ông đã chặn Mã Ngọc lại. Âu Dương Khắc và Hầu Thông Hải

từ hai bên xông vào đánh giúp Bành Liên Hổ. Khưu Xử Cơ thấy kình địch trước mắt, tinh thần càng hăng hái, chưởng ảnh bay bay, kiếm quang chớp chớp, càng đánh càng nhanh. Y lấy một chọi ba vẫn chưa rơi vào thế hạ phong, bên này Mã Ngọc lại không chi trì nổi. Y chưởng phải sưng vù, tê ngứa rất khó chịu, chất độc dần dần ngấm lên. Tuy y biết trên châm có độc nhưng không ngờ độc tính lợi hại như thế, biết càng vận kình, khí huyết lưu hành càng nhanh thì chất độc công tâm càng mau, lập tức ngồi xếp bằng xuống đất, tay phải vung kiếm hộ thân, dùng nội lực khống chế không cho chất độc lan lên.

Binh khí mà Lương Tử Ông dùng là một cái cuốc đào nhân sâm, bổ ngang cuốc đọc, lúc quét lúc đánh, chiêu số ảo diệu đa đoan, mái chèo sắt của Sa Thông Thiên lại càng trầm trọng lợi hại. Sau mấy mươi chiêu. Mã Ngọc dần dần thở gấp, vòng tròn bảo vệ quanh người càng thu nhỏ, trong

chống chất độc, ngoài chống hai kẻ địch, tuy công lực thâm hậu nhưng nội ngoại giao công, càng kéo dài thời gian càng thấy mệt mỏi.

Khưu Xử Cơ thấy sư huynh ngồi trên mặt đất, trên đầu có một làn nhiệt khí nghi ngút bốc lên như

nồi hấp, trong lòng cả kinh, muốn sát thương địch nhân rồi qua cứu viện, nhưng bị ba cường địch vây chặt, làm sao rảnh tay cứu người? Hầu Thông Hải cố nhiên yếu nhất, nhưng Âu Dương Khắc thì giỏi cả nội công ngoại công, ra chiêu âm độc quái dị, võ công còn cao hơn cả Bành Liên Hổ, thấy

https://thuviensach.vn

gia số võ học của y rõ ràng là một lộ công phu của Tây độc mà trước nay phái Toàn Chân úy kỵ nhất, lại càng hoảng sợ. Y trong lòng liên tiếp xoay chuyển ý nghĩ:

- Người này là ai, chẳng lẽ là môn hạ của Tây độc? Tây độc tới Trung nguyên rồi sao? Không biết hiện y có ở tại Trung đô không?

Lúc ấy y bị phân tâm, lập tức rơi vào cảnh nguy hiểm.

Dương Thiết Tâm biết võ công của mình kém xa mấy người này, nhưng thấy Mã Khưu hai người

nguy cấp lập tức nhấc ngọn hoa thương lên đâm vào hậu tâm Âu Dương Khắc. Khưu Xử Cơ kêu lên:

- Dương huynh tránh ra, đừng thí mạng vô ích!

Câu nói chưa dứt. Âu Dương Khắc đã phi chân trái đá gãy ngọn hoa thương, chân phải đá Dương Thiết Tâm ngã lăn xuống đất.

Đúng lúc ấy chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên, mấy kỵ mã phi ngựa tới, hai người đi đầu chính là cha con Hoàn Nhan Hồng Liệt và Hoàn Nhan Khang.

Hoàn Nhan Hồng Liệt từ xa thấy vợ ngồi dưới đất trong lòng cả mừng, sấn mau lên trước, đột nhiên tiếng gió vang lên, một lưỡi đao chém vào giữa mặt y.

Hoàn Nhan Hồng Liệt nghiêng người tránh ra, thấy người sử đao chính là cô gái áo đỏ. Đám thân binh thủ hạ của y nhao nhao xông lên, vây đánh Mục Niệm Từ.

Bên này Hoàn Nhan Khang nhìn thấy sư phụ, ngấm ngầm run sợ, cao giọng kêu lên:

- Toàn là người nhà, các vị đừng động thủ?

https://thuviensach.vn

Kêu luôn mấy tiếng, bọn Bành Liên Hổ mới nhảy ra. Đám thân binh và Mục Niệm Từ cũng dừng

tay. Hoàn Nhan Khang bước lên hành lễ với Khưu Xử Cơ, nói:

- Sư phụ, đệ tử xin giới thiệu với lão nhân gia người, mấy vị này đều là tiền bối võ lâm mà gia phụ

đưa lễ vật mời tới.

Khưu Xử Cơ gật gật đầu, bước qua nhìn sư huynh trước, chỉ thấy bàn tay phải của y bầm đen, vội kéo tay áo y lên thì thấy vệt đen đã lan lên tới giữa cánh tay, bất giác cả kinh sao chất độc phát tác mau lẹ như thế, bèn quay qua Bành Liên Hổ nói:

- Đưa thuốc giải ra đây!

Bành Liên Hổ trong lòng ngần ngừ Người này chắc chắn phải chết rồi, nhưng đắc tội với tiểu vương gia cũng không được. Vậy có nên cứu y hay không?

Mã Ngọc thì lúc địch nhân vừa dừng tay đã tập trung nội lực vào việc chống độc, chất độc bị ngăn lại không lan lên nữa, vệt đen cũng dần dần bị dồn xuống.

Hoàn Nhan Khang chạy tới cạnh mẹ, nói:

- Mẹ, lại gặp được mẹ ở đây?

Bao Tích Nhược hoảng sợ nói:

- Muốn ta trở về vương phủ thì muôn lần không được đâu?

Hoàn Nhan Hồng Liệt và Hoàn Nhan Khang hoảng sợ đồng thanh hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tại sao thế?

Bao Tích Nhược chỉ Dương Thiết Tâm nói:

- Chồng ta chưa chết, cho dù chân trời góc biển ta cũng đi theo y.

Hoàn Nhan Hồng Liệt vô cùng hoảng sợ, chúm môi ra hiệu cho Lương Tử Ông. Lương Tử Ông hiểu ý, giơ tay phải lên, ba mũi Tý Ngọ Thấu cốt đinh bắn tới chỗ yếu hại trên người Dương Thiết Tâm.

Khưu Xử Cơ nhìn thấy đinh phóng ra như bay, không kịp sấn lên cứu nguy mà Dương Thiết Tâm ắt không sao tránh được, trong người lại không có ám khí lúc nguy cấp thuận tay chụp lấy một tên thân binh trong Triệu vương phủ ném vào giữa Lương Tử Ông và Dương Thiết Tâm. Chỉ nghe một tiếng gào thê thảm vang lên, ba mũi đinh đã đánh cả vào người tên thân binh. Lương Tử Ông tự đắc Thấu cốt đinh là tuyệt học bình sinh của mình, ba mũi cùng phóng ra quyết không lẽ nào lại không trúng, nào ngờ lại bị Khưu Xử Cơ dùng thủ pháp cổ quái hóa giải, lập tức tức giận gầm lên một tiếng nhảy xổ vào Khưu Xử Cơ.

Bành Liên Hổ thấy biến cố lại xảy ra, đã quyết ý không cấp thuốc giải, biết vương gia lo lắng nhất là cướp lại vương phi, chợt sấn lên vung tay ra nắm lấy cánh tay Bao Tích Nhược.

Khưu Xử Cơ kiếm phong rít lên vù vù đâm ra hai nhát, một vào Lương Tử Ông, một vào Bành Liên Hổ, hai người thấy kiếm thế lợi hại đành lui lại. Khưu Xử Cơ nhìn Hoàn Nhan Khang nói:

- Tiểu nhi vô tri, ngươi nhận giặc làm cha, hồ đồ suốt mười tám năm. Hôm nay cha ngươi tới rồi, còn chưa nhận à?

Hoàn Nhan Khang nghe lời mẹ vốn đã tin tám chín phần, lúc ấy nghe sư phụ quát một câu lại càng tin thêm, bất giác nhìn qua Dương Thiết Tâm, chỉ thấy y áo quần rách rưới, mặt mũi phong trần, lại quay nhìn cha mình

https://thuviensach.vn

thì thấy áo gấm đai ngọc, phong độ tuấn nhã, hai người khác nhau một trời một vực. Hoàn Nhan Khang nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ mình phải bỏ vinh hoa phú quý theo hán tử nghèo khổ này trôi nổi giang hồ sao? Không, muôn ngàn lần không thể được.

Y chủ ý đã định, bèn cao giọng gọi:

- Sư phụ, đừng nghe người ta nói bậy, xin người mau cứu mẹ con về?

Khưu Xử Cơ tức giận nói:

- Ngươi vẫn mê man không chịu tỉnh ngộ, đúng là không bằng con vật.

Bọn Bành Liên Hổ thấy thầy trò họ trở mặt với nhau, càng tấn công ráo riết.

Hoàn Nhan Khang thấy Khưu Xử Cơ tình nguy thế cấp vẫn không lên tiếng ngăn trở. Khưu Xử Cơ

cả giận, mắng:

- Thằng tiểu súc sinh, đúng là lòng dạ cầm thú.

Hoàn Nhan Khang rất sợ sư phụ, lén liếc bọn Bành Liên Hổ ra hiệu bảo giết y đi để tránh hậu họa về

sau. Lại đánh thêm một lúc. Khưu Xử Cơ tay phải bị trúng một cuốc của Lương Tử Ông, tuy không bị thương nặng nhưng cũng đã máu nhuộm đạo bào, trong chớp mắt ấy chợt thấy Hoàn Nhan Khang lộ vẻ vui mừng, lại càng tức giận be be quát ầm lên.

Mã Ngọc lấy trong bọc ra một ngọn pháo hiệu đánh lửa châm vào rồi thẳng tay ném lên trời, một làn khói lam phóng thẳng lên không. Bành Liên Hổ

https://thuviensach.vn

đoán đây là tín hiệu thông báo với đồng môn của phái Toàn Chân bèn kêu lên:

- Lão đạo muốn gọi người giúp đỡ.

Lại qua mấy hiệp, phía tây bắc không xa cũng có một làn khói lam vọt thẳng lên. Khưu Xử Cơ cả

mừng kêu lên:

- Vương sư đệ cũng ở gần đây.

Rồi đổi kiếm qua tay trái, đâm trên chém dưới đánh luôn bảy tám chiêu sát thủ ép địch nhân lùi lại mấy bước. Mã Ngọc chỉ làn khói lam phía tây bắc nói:

- Chạy về phía đó!

Cha con Dương Thiết Tâm. Mục Niệm Từ tuốt binh khí ra bảo vệ Bao Tích Nhược chạy mau phía

trước. Mã Ngọc ở phía sau. Khưu Xử Cơ một mình vung trường kiếm đi đoạn hậu, vừa đánh vừa

chạy. Sa Thông Thiên liên tiếp sử dụng thân pháp Di hình hoán vị, muốn vọt qua người y để bắt Bao Tích Nhược lại nhưng Khưu Xử Cơ kiếm thế như gió thủy chung vẫn không cho y vượt qua.

Chạy không bao lâu, cả bọn đã tới trước khách sạn nhỏ chỗ Vương Xử Nhất trọ. Khưu Xử Cơ thầm ngạc nhiên Sao Vương sư đệ còn chưa ra tiếp ứng Đang nghĩ qua chuyện khác, chỉ thấy Vương Xử

Nhất chống một chiếc trượng gỗ run run bước tới. Ba sư huynh đệ nhìn nhau một cái, đều giật nảy mình, không ngờ ba người võ công cao cường

https://thuviensach.vn

nổi tiếng nhất trong phái Toàn Chân đều bị trọng thương. Khưu Xử Cơ kêu lên:

- Chạy vào trong khách điếm.

Hoàn Nhan Hồng Liệt quát:

- Đưa vương phi ra đây sẽ tha cho các ngươi khỏi chết.

Khưu Xử Cơ chửi:

- Ai cần gã cẩu tặc nước Kim nhà ngươi tha mạng.

Rồi lớn tiếng mắng chửi, vung kiếm ra sức chống trả. Bọn Bành Liên Hổ thấy y thế cùng cực kiệt vẫn cố sức chống trả, kiếm thế như cầu vồ ng, chiêu số kỳ ảo, cũng bất giác ngấm ngầm bội phục.

Dương Thiết Tâm nghĩ thầm:

- Việc đã tới nước này rốt lại cũng khó thoát khỏi độc thủ, vợ chồng mình đừng làm liên lụy tới tính mạng của Khưu đạo trưởng.

Bèn kéo tay Bao Tích Nhược đột nhiên sấn ra, cao giọng gọi:

- Xin các vị dừng tay, vợ chồng ta chết ở đây là được.

Rồi trở mũi thương đâm vào tâm oa, sột một tiếng, máu tươi bắn tung tóe ngã vật ra phía sau. Bao Tích Nhược cũng không thương tâm cười thảm một tiếng, hai tay rút ngọn thương ra cắm cán thương xuống đất, nhìn Hoàn Nhan Khang nói:

- Hài nhi, con còn không tin y là cha ruột của con sao?

Rồi nhào vào mũi thương. Hoàn Nhan Khang cả kinh thất sắc, kêu lớn một tiếng:

https://thuviensach.vn

- Mẹ!

Vọt mau tới cứu.

https://thuviensach.vn

Hồi 11(b)

Trường Xuân nhận thua

Bọn Khưu Xử Cơ thấy xảy ra biến cố phi thường, đều dừng tay không đánh nhau nữa. Hoàn Nhan Khang vọt tới trước mặt mẹ, thấy bà ta thân hình rủ xuống, mũi thương đã đâm thấu ngực, lập tức buông tiếng khóc lớn. Khưu Xử Cơ bước lên nhìn thương thế của hai người, thấy mũi thương đâm vào chỗ yếu hại, đều đã không còn cách nào cứu được. Hoàn Nhan Khang ôm chặt mẹ. Mục Niệm

Từ ôm chặt Dương Thiết Tâm, cùng bật tiếng gào khóc. Khưu Xử Cơ nhìn Dương Thiết Tâm nói:

- Dương huynh đệ, ngươi còn việc gì chưa làm xong cứ nói cho ta nghe, ta nhất định làm thay ngươi là được. Ta.., rốt lại ta không cứu ngươi được, ta.., ta...

Trong lòng chua xót, nói xong khóc nấc lên.

Đúng lúc ấy mọi người chợt nghe sau lưng có tiếng bước chân vang lên, quay đầu nhìn thì thấy Giang Nam lục quái và Quách Tĩnh vội vàng chạy tới.

Giang Nam lục quái thấy bọn Sa Thông Thiên lập tức tuốt binh khí ra, nhưng tới gần chỉ thấy mọi người nhìn nhìn vào một người đàn ông và một người đàn bà trên mặt đất, ai cũng tỏ vẻ kinh ngạc, quay lại đột nhiên thấy Khưu Xử Cơ và Mã Ngọc, lục quái lại càng ngạc nhiên.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh thấy Dương Thiết Tâm nằm lăn trên đất máu me đầy người, vội bước lên kêu:

- Dương thúc phụ, người có sao không?

Dương Thiết Tâm vẫn chưa tắt hơi, vừa thấy Quách Tĩnh trên khóe môi lập tức lộ ra nét cười, nói:

- Năm xưa cha ngươi có hẹn với ta, nếu sinh được một trai một gái thì cho kết làm vợ chồng.., ta không có con gái, nhưng đưa con gái nuôi này cũng như con ruột của ta...

Rồi đưa mắt nhìn qua Khưu Xử Cơ nói:

- Khưu đạo trưởng, người thành tựu giùm ta cuộc nhân duyên này, ta.., ta.., có chết cũng nhắm mắt.

Khưu Xử Cơ nói:

- Chuyện đó dễ lắm. Dương huynh đệ cứ yên tâm.

Bao Tích Nhược bò lên cạnh xác chồng, tay trái nắm chặt tay y, chỉ sợ y lại bỏ mình mà đi, lúc mê man nghe y nói tới chuyện chỉ phúc định hôn, bèn hết sức rút trong bọc ra một thanh chuỷ thủ, nói:

- Đây.., đây là tín vật.

Lại nói:

- Đại ca, cuối cùng chúng ta cũng được chết chung một chỗ, ta.., ta rất vui sướng.

Nói xong lặng lẽ cười một tiếng tắt hơi, diện mạo vẫn xinh đẹp dịu dàng như lúc sống.

https://thuviensach.vn

Khưu Xử Cơ cầm lấy ngọn chuỳ thủ, thấy chính là vật năm xưa mình đã tặng ở thôn Ngưu Gia, trên chuôi có khắc hai chữ Quách Tĩnh. Dương Thiết Tâm nói với Quách Tĩnh:

- Xin ngươi.., ngươi coi trọng người cha đã quá cố của ngươi, chiếu cố cho con gái ta...

Quách Tĩnh nói:

- Con.., con không...

Khưu Xử Cơ nói:

- Nhất thiết mọi việc đã có ta gánh vác, ngươi.., yên tâm đi!

Dương Thiết Tâm vốn cho rằng không thể tìm được hậu nhân của nghĩa huynh Quách Khiếu Thiên, nên mới có chuyện tỷ võ chiêu thân của Mục Niệm Từ. Hôm ấy lại cùng vợ trùng phùng, lại thấy đứa con mồ côi cha từ trong bụng mẹ của nghĩa huynh mình trưởng thành, nghĩa nữ có chỗ gửi gắm trọn đời, càng không có chút gì hối hận, hai mắt nhắm lại, lặng lẽ qua đời.

Quách Tĩnh vừa khó xử vừa rối loạn, nghĩ thầm:

- Dung nhi đối với mình tình sâu nghĩa nặng, há lại có thể cưới người khác?

Đột nhiên nghĩ qua chuyện khác lại phát hoảng:

- Tại sao mình lại quên mất Hoa Tranh? Đại hãn đã hứa gả con gái cho mình, chuyện.., chuyện này làm thế nào được?

Trong thời gian qua y thỉnh thoảng nhớ tới Đà Lôi nhưng rất ít nghĩ tới Hoa Tranh. Bọn Chu Thông tuy biết chuyện này có rất nhiều điều khó khăn, nhưng thấy Dương Thiết Tâm sắp chết, không nỡ trái ý nên lúc ấy cũng chưa nói gì.

https://thuviensach.vn

Hoàn Nhan Hồng Liệt thiên phương bách kế cưới được Bao Tích Nhược, nhưng nàng thủy chung

vẫn không quên chồng cũ, hơn mười năm mình hết sức chiều chuộng nàng, rốt lại vẫn rơi vào thế hạ

phong, thấy nàng tuy chết nhưng vẻ mặt rất vui sướng, y suốt mười tám năm thành hôn chưa bao giờ

thấy nàng có vẻ mặt như thế với mình, thấy mình là hoàng tử tôn quý mà đối với nàng lại thua xa một gã thất phu thôn dã, không kìm được nỗi đau đớn trong lòng, quay mặt bước đi.

Bọn Sa Thông Thiên nghĩ:

- Toàn Chân tam tử tuy đã bị thương, nhưng thêm Giang Nam thất quái, nếu năm người bên mình liều mạng với họ thì thắng phụ quả rất khó nói, thấy vương gia đi, cũng nhấc chân bước theo. Khưu Xử Cơ quát:

- Này. Tam Hắc Miêu, để thuốc giải lại đây.

Bành Liên Hổ hô hô cười rộ, nói:

- Trại chủ ngươi họ Bành, người giang hồ gọi là Thiên thủ nhân đồ. Khưu đạo trưởng không có mắt à?

Khưu Xử Cơ giật nảy mình Chẳng trách gì người này võ công cao cường như thế, té ra là y, kế thấy sư huynh trúng độc rất nặng, không có thuốc giải độc môn của y không xong, bèn quát:

- Bất kể ngươi thiên thủ hay vạn thủ mà không để thuốc giải lại thì cũng đừng hòng thoát thân, kiếm vung như cầu vồng, một đạo thanh quang phóng vào Bành Liên Hổ. Bành Liên Hổ tuy chỉ còn có một ngọn Phán quan bút nhưng cũng không sợ, lập tức vung bút đỡ gạt.

https://thuviensach.vn

Chu Thông thấy Mã Ngọc ngồi dưới đất vận khí, bàn tay phải đã bầm đen liền hỏi:

- Mã đạo trưởng, vì sao người bị thương?

Mã Ngọc thở dài nói:

- Họ Bành kia nắm tay với ta, nào ngờ y đã ngầm giấu độc châm trong tay.

Chu Thông nói:

- A, thế thì cũng không có gì rồi quay lại nói với Kha Trấn Ác Đại ca, cho tôi một củ ấu. Kha Trấn Ác không hiểu ý nhưng cũng đưa y một ngọn độc lăng. Chu Thông đón lấy, thấy Khưu Bành hai

người đánh nhau đã đến lúc kịch liệt, bằng vào võ công của mình nhất định không can được liền nói:

- Đại ca, chúng ta xông vào can họ ra, tôi sẽ có cách cứu Mã đạo trưởng.

Kha Trấn Ác gật gật đầu. Chu Thông lớn tiếng kêu:

- Té ra là Thiên thủ nhân đồ Bành trại chủ, mọi người đều là người nhà, mau dừng tay đi, ta có câu muốn nói.

Rồi kéo Kha Trấn Ác một cái cùng vọt tới, một người vung quạt, một người múa trượng can hai người Khưu Bành ra.

Khưu Xử Cơ và Bành Liên Hổ nghe Chu Thông kêu đều cảm thấy kỳ lạ:

- Tại sao lại là người nhà?

Thấy hai người sấn tới cũng lập tức dừng tay lui ra, muốn nghe y nói xem rốt lại tại sao lại đều là người nhà.

Chu Thông cười hềnh hệch nói với Bành Liên Hổ:

https://thuviensach.vn

- Giang Nam lục quái và Trường Xuân tử Khưu Xử Cơ mười tám năm trước có kết oán với nhau,

năm anh em bọn ta đều bị Trường Xuân tử đả thương, nhưng Khưu đạo trưởng danh chấn võ lâm

cũng bị bọn ta đánh thừa sống thiếu chết. Vụ này đến nay vẫn chưa xong...

Rồi nhìn qua Khưu Xử Cơ nói:

- Khưu đạo trưởng, có phải thế không?

Khưu Xử Cơ lùa giận bừng lên, nghĩ thầm:

- Giỏi lắm, các ngươi lại muốn nhân lúc người ta đang nguy cấp, lớn tiếng đáp:

- Không sai, ngươi muốn gì?

Chu Thông lại nói:

- Nhưng bọn ta với Sa Long vương lại cũng có chút rắc rối. Giang Nam thất quái có một gã đồ đệ bất tài một mình đánh bại bốn vị cao đồ của Sa Long vương. Nghe nói Bành trại chủ có giao tình rất thân với Sa Long vương, bọn ta đắc tội với Sa Long vương thì cũng như đắc tội với Bành trại chứ.

Bành Liên Hổ nói:

- Hà hà, không dám.

Chu Thông cười nói:

- Vậy Bành trại chủ và Khưu đạo trưởng đều có thù oán với Giang Nam thất quái, thì hai người các vị đồng cừu địch khái, há không phải là người nhà sao?

https://thuviensach.vn

Hô hô, còn đánh nhau làm gì nữa? Mà huynh đệ và Bành trại chủ lại không phải là người nhà sao?

Lại đây, chúng ta thân mật thân mật.

Rồi chìa tay ra định nắm tay y.

Bành Liên Hổ thấy y ăn nói điên điên khùng khùng, nghĩ thầm:

- Phái Toàn Chân cứu đồ đệ của thất quái rõ ràng họ là một phe, ta không mắc mưu ngươi đâu. Nếu muốn lừa ta lấy thuốc giải thì khó lắm, thấy y đưa tay ra định nắm, chính hợp ý mình, cười nói:

- Hay lắm, hay lắm!

Rồi giắt ngọn Phán quan bút vào lưng, tiện tay móc luôn vòng độc châm ra.

Khưu Xử Cơ hoảng sợ nói:

- Chu huynh, cẩn thận đấy!

Chu Thông lờ đi không nghe, chìa tay ra, ngón út khẽ móc một cái đã gỡ vòng độc châm trên tay Bành Liên Hổ. Bành Liên Hổ còn chưa biết, đã nắm tay Chu Thông, hai người đồng thời vận kình.

Bành Liên Hổ chợt thấy chưởng tâm đau nhói vội giật ra nhảy lui lại đưa tay lên nhìn, thấy chưởng tâm đã bị thủng ba lỗ sâu, vết thương so với độc châm của y còn lớn hơn rất nhiều, máu chảy ra toàn màu đen, tê rần rất khó chịu, nhưng không thấy đau đớn. Y biết độc tính càng lợi hại thì vết thương càng ít đau vì vết thương lập tức tê rần mật hết cảm giác. Y vừa sợ vừa giận nhưng không biết vì sao, vội ngửng đầu lên chỉ thấy chu Thông núp sau lưng Khưu Xử Cơ, hai ngón tay cái giơ cái vòng độc châm của y lên, hai ngón tay phải cặp một vật đen bóng như củ ấu, bốn góc sắc nhọn, trên dính máu tươi.

https://thuviensach.vn

Nên biết Chu Thông có ngoại hiệu là Diệu thủ thư sinh, công phu trên bàn tay xuất thần nhập hoá, người ta không thể lường được, việc gỡ vòng độc châm rồi dùng độc lăng đâm vào tâm chưởng của Bành Liên Hổ đối với y chỉ là trò vặt dễ như trở bàn tay.

Bành Liên Hổ giận quá nghiêng người sấn vào. Khưu Xử Cơ vung kiếm cản lại, quát:

- Ngươi muốn gì?

Chu Thông cười nói:

- Bành trại chủ, ngọn độc lăng này là ám khí độc môn của đại ca ta, bị trúng rồi thì đừng nói Bành trại chủ ngươi tên là Liên Hổ, cho dù ngươi có liên tượng liên báo, liên heo liên chó, liên hết mọi giống súc sinh trên đời cũng không sống được quá hai giờ đâu.

Hầu Thông Hải nói:

- Bành đại ca, y đang mắng ngươi đấy.

Sa Thông Thiên trách:

- Đừng nói nhiều, chẳng lẽ Bành đại ca lại không biết sao?

Chu Thông lại cười hì hì nói:

- Cũng hay là Bành trại chủ có ngàn cánh tay, ta có lời hay muốn khuyên, cứ chặt cánh tay ấy đi thì cũng còn chín trăm chín mươi chín cánh tay. Chỉ có điều ngoại hiệu của các hạ phải sửa đi một chút, gọi là Cửu cửu cửu thủ nhân đồ.

Bành Liên Hổ lúc ấy thấy cổ tay tê rần, trong lòng hoảng sợ, cũng không nghĩ tới việc y đang mỉa mai châm chọc, bất giác toát mồ hôi lạnh.

https://thuviensach.vn

Chu Thông lại nói:

- Ngươi có độc châm của ngươi, ta có độc lăng của ta, độc tính khác nhau, thuốc giải cũng khác nhau, nếu ngươi không bỏ được cái ngoại hiệu Thiên thủ nhân đồ, vả lại mọi người đều là người nhà thì hai chúng ta lại thân mật đổi thuốc cho nhau nên chăng?

Bành Liên Hổ chưa đáp. Sa Thông Thiên đã cướp lời:

- Được, cứ thế đi, đưa thuốc giải ra đây.

Chu Thông nói:

- Đại ca, cho y đi.

Kha Trấn ác lấy trong bọc ra hai gói thuốc nhỏ. Chu Thông cầm lấy bước lên đưa qua.

Khưu Xử Cơ nói:

- Chu huynh, đừng mắc lừa họ, bảo họ đưa thuốc trước đi đã.

Chu Thông cười nói:

- Đại trượng phu nói là giữ lời, không sợ họ không đưa.

Bành Liên Hổ tay trái mò vào bọc một cái, biến hẳn sắc mặt, hạ giọng nói:

- Không xong, không thấy thuốc giải đâu cả.

Khưu Xử Cơ cả giận quát:

- Hừ, ngươi còn muốn giở trò à! Chu huynh, đừng đưa thuốc cho y.

Chu Thông cười nói:

https://thuviensach.vn

- Đưa chứ? Chúng ta quân tử nhất ngôn, như ngựa hay thêm roi, nói đưa là đưa. Toàn Chân thất tử.

Giang Nam thất quái nói ra nhất định là nhớ lời.

Sa Thông Thiên biết công phu trên tay y lợi hại, sợ y lại giở trò khác, không dám chìa tay lấy thuốc, lật ngang cái mái chèo sắt đưa ra. Chu Thông đặt thuốc giải lên mái chèo. Sa Thông Thiên rút về

cầm thuốc lên. Mọi người chung quanh đều không hiểu vì sao Chu Thông lại đưa thuốc giải ra mà lại không bắt y đưa thuốc giải. Sa Thông Thiên ngờ thuốc giải y đưa qua không phải là thuốc thật, nói:

- Giang Nam thất hiệp là nhân vật nổi tiếng, chắc không dùng thuốc giả hại người đâu.

Chu Thông cười nói:

- Lẽ nào lại thế, lẽ nào lại thế.

Rồi đưa trả ngọn độc lăng cho Kha Trấn Ác, kế khoắng tay vào bọc rút ra một mớ đồ vật, chỉ thấy có khăn tay, tiền tiêu, mấy nén bạc vụn, còn có một cái lọ thuốc hít màu trắng. Bành Liên Hổ ngạc nhiên ngẩn người:

- Đó đều là đồ vật của mình, sao lại trong người y?

Nguyên Chu Thông lúc tay phải đưa ra nắm tay y thì tay trái diệu thủ không không đã vét sạch đồ vật trong túi y. Chu Thông mở nút bình thuốc hít, thấy trong chia làm hai ngăn, một ngăn đựng bột đỏ, ngăn kia đựng bột xám, bèn hỏi:

- Dùng thế nào đây?

Bành Liên Hổ tuy hung ác nhưng lúc ấy tính mạng như chỉ mành treo chuông, không dám giở trò gian trá nữa, đành nói thật:

https://thuviensach.vn

- Bột đỏ để uống, bột xám để thoa.

Chu Thông nói với Quách Tĩnh Mau đi lấy nước, lấy hai bát.

Quách Tĩnh chạy vào khách điếm bưng ra hai bát nước trong, đưa Mã Ngọc một bát, lấy thuốc cho y uống, dùng bột thuốc xám rịt vết thương cho y, đang định đưa bát kia cho Bành Liên Hổ thì Chu Thông nói:

- Khoan đã, mang cho Vương đạo trưởng.

Quách Tĩnh sửng sốt nhưng cũng theo lời bưng qua cho Vương Xử Nhất.

Vương Xử Nhất cũng ngạc nhiên không hiểu, tiện tay cầm lấy.

Sa Thông Thiên kêu lên:

- Này, hai gói thuốc của các ngươi dùng thế nào đấy?

Chu Thông nói:

- Chờ một lúc, đừng sốt ruột, một giờ ba khắc nữa chưa chết đâu.

Rồi lấy trong bọc ra hơn chục gói thuốc. Quách Tĩnh vừa nhìn thấy cả mừng, kêu lên:

- Phải rồi, phải rồi, đây là thuốc giải của Vương đạo trưởng đấy.

Rồi mở từng bọc từng bọc ra đưa tới trước mặt Vương Xử Nhất, nói:

- Đạo trưởng, vị nào dùng được thì người lấy.

Vương Xử Nhất nhận ra được dược vật, bốc bốn vị Điền thất. Huyết kiệt. Một dược. Mật gấu cho vào miệng, dùng nước chiêu xuống.

Lương Tử Ông vừa tức giận vừa khâm phục, nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Thủ pháp của gã thư sinh dơ dáy này thật cao minh. Y đưa tay phủi đất trên tay áo mình một cái mà đã ăn cắp hết dược vật trong túi mình.

Quay người bước qua, vung cái cuốc đào thuốc lên, quát:

- Nào nào nào, chúng ta dùng binh khí phân thắng phụ!

Chu Thông cười nói:

- Cái đó thì huynh đệ vạn vạn lần không phải là địch thủ.

Khưu Xử Cơ nói:

- Vị này là trại chủ Bành Liên Hổ, nhưng còn chưa kịp thỉnh giáo tên họ các vị.

Sa Thông Thiên khàn khàn báo danh từng người từng người.

Khưu Xử Cơ kêu lên:

- Hay lắm, đều là những danh hiệu vang dội. Hôm nay chúng ta chưa phân thắng phụ, đáng tiếc là đôi bên đều có người bị thương, xem ra phải hẹn một dịp để gặp lại.

Bành Liên Hổ nói:

- Vậy thì quá hay, không gặp được Toàn Chân thất tử lần nữa thì bọn ta có chết cũng không nhắm mắt. Ngày tháng địa điểm xin Khưu đạo trưởng cứ dạy bảo.

Khưu Xử Cơ nghĩ thầm:

- Mã sư huynh và Vương sư huynh trúng độc không nhẹ, cũng phải vài tháng mới có thể hoàn toàn bình phục. Đàm sư đệ và Lưu sư đệ vân du khắp nơi, nhất thời cũng không báo kịp, liền nói:

https://thuviensach.vn

- Sau nửa năm nữa, ngày Trung thu tháng tám, chúng ta vừa thưởng trăng vừa bàn võ công. Bành trại chủ ngươi thấy thế nào?

Bành Liên Hổ thầm tính toán Toàn Chân thất tử nhất tề kéo tới, lại thêm Giang Nam thất quái thì bọn mình ít không chống được nhiều, nếu không hẹn thêm người giúp đỡ không xong. Sau nửa năm thì thời gian cũng vừa khớp. Triệu vương gia muốn bọn mình xuống Giang Nam ăn trộm bộ di thư của Nhạc Phi, vậy cứ nhân cơ hội gặp nhau ở Giang Nam. Bèn nói:

- Trung thu lấy võ họp bạn. Khưu đạo trưởng quả thật rất phong nhã, nhưng cũng phải tìm được một nơi phong nhã mới hay, hay cứ hẹn ở quê cũ của Giang Nam thất hiệp đi.

Khưu Xử Cơ nói:

- Hay lắm, hay lắm. Chúng ta sẽ gặp nhau trên lầu Yên Vũ tại Nam Hồ phủ Gia Hưng, các vị mời thêm vài người bạn cho vui.

Bành Liên Hổ nói:

- Một lời đã định, cứ thế mà làm.

Chu Thông nói:

- Nếu thế thì Giang Nam thất quái bọn ta trở thành chủ nhà, không hết lòng mời khách không được.

Hai nhà các vị tính toán rất hay, ngàn chỗ không chọn, vạn chỗ không chọn, lại chọn đúng Gia Hưng, nhất định đòi ăn không cơm của Giang Nam thất quái. Tốt tốt tốt, chẳng lẽ các vị đại giá quang lâm mà bọn ta lại không làm được chủ nhà. Bành trại chủ, hai gói thuốc ấy, loại màu trắng thì uống, loại màu vàng thì thoa.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy Bành Liên Hổ nửa cánh tay đã cứng đờ, mới rồi đối đáp với Khưu Xử Cơ đã dùng toàn lực chi trì, lại nghe Chu Thông ba hoa một hồi không thôi đã giận cành hông, nhưng vì tính mạng đang trong tay người ta nên không dám nói ra nửa câu vô lễ, đến khi nghe câu cuối của y vội nuốt gói thuốc trắng. Kha Trấn Ác lạnh lùng nói:

- Bành trại chủ, trong vòng bốn mươi chín ngày không được uống rượu, không được gần nữ sắc, nếu không cuộc họp trên lầu Yên Vũ ngày Trung thu thiếu mất Bành trại chủ thì mất hứng lắm đấy.

Bành Liên Hổ tức giận nói:

- Đa tạ lòng tốt.

Sa Thông Thiên lấy thuốc rịt lên vết thương trên bàn tay cho y, đỡ y quay về.

Hoàn Nhan Khang quỳ dưới đất, hướng về xác mẹ dập đầu bốn cái, quay qua Khưu Xử Cơ vái mấy vái rồi không nói câu nào, ngẩng đầu bước đi. Khưu Xứ Cơ cao giọng quát:

- Khang nhi, ngươi làm thế là có ý gì?

Hoàn Nhan Khang không đáp, cũng không đi cùng bọn Bành Liên Hổ, một mình rẽ qua góc đường.

Khưu Xử Cơ ngơ ngẩn xuất thần, kế quay sang vái bọn Kha Trấn Ác. Chu Thông một vái, nói:

- Hôm nay nếu không được lục hiệp tới cứu thì tính mạng ba sư huynh đệ chúng tôi khó mà giữ

được. Lại nữa, gã nghiệt đồ của ta nhân phẩm khốn khiếp như thế lại càng thua xa lệnh hiền đồ.

https://thuviensach.vn

Chúng ta là người học võ, phẩm hạnh tâm thuật là hàng đầu, võ công chỉ là thứ hai. Bần đạo thu nhận đệ tử như thế thật vô cùng xấu hổ. Cái hẹn tỷ võ ở lầu Túy Tiên phủ Gia Hưng hôm nay đã kết thúc, bần đạo cam tâm chịu thua, xin đảm nhận việc loan truyền ra giang hồ, nói Khưu Xử Cơ đã thua trắng dưới tay Giang Nam thất hiệp, xin tâm phục khẩu phục.

Giang Nam lục quái nghe y nói thế đều cực kỳ đắc ý thấy mất mười tám năm trên sa mạc rốt lại cũng đã có kết quả mỹ mãn, lúc ấy Kha Trấn Ác cũng khiêm tốn vài câu. Nhưng lục quái lập tức nhớ tới Trương A Sinh chết thảm ở sa mạc, đều bất giác buồn bã, tiếc cho y không thể đích thân nghe được lời nhận thua của Khưu Xử Cơ.

Mọi người đỡ Mã Ngọc và Vương Xử Nhất vào khách điếm. Toàn Kim Phát ra ngoài mua quan tài

lo việc chôn cất vợ chồng Dương Thiết Tâm. Khưu Xử Cơ thấy Mục Niệm Từ buồn bã khóc lóc,

trong lòng rất khó xử, bèn nói:

- Cô nương, mấy năm nay cha con cô sống thế nào?

Mục Niệm Từ lau nước mắt nói:

- Hơn mười năm nay cha mang tôi đông bôn tây tẩu, chưa từng ở yên nơi nào được mười bữa nửa tháng, cha nói phải tìm được một vị.., một vị đại ca họ Quách...

Nói tới đó giọng nói nhỏ dần, từ từ cúi đầu xuống.

Khưu Xử Cơ liếc Quách Tĩnh một cái nói:

- Ờ. Tại sao cha cô lại nhận cô làm con?

Mục Niệm Từ nói:

https://thuviensach.vn

- Tôi là người thôn Hà Đường phủ Lâm An. Mười mấy năm trước cha dưỡng thương ở nhà tôi,

không bao lâu cha mẹ ruột và mấy vị ca ca của tôi đều bị bệnh dịch mà chết. Cha bèn nhận tôi làm con, sau dạy võ nghệ cho tôi, vì phải đi tìm Quách đại ca nên bôn ba khắp nơi, làm ra.., làm ra.., lá cờ Tỷ võ... chiêu thân. Khưu Xử Cơ nói:

- Té ra là thế. Cha cô thật ra không phải họ Mục mà là họ Dương, từ nay về sau cô cũng nên đổi là họ

Dương.

Mục Niệm Từ nói:

- Không, tôi không đổi họ Dương, tôi là họ Mục.

Khưu Xử Cơ nói:

- Cái gì, chẳng lẽ cô không tin lời ta à?

Mục Niệm Từ hạ giọng nói:

- Làm sao tôi dám không tin, chẳng qua là tôi muốn giữ họ Mục.

Khưu Xử Cơ thấy nàng cố chấp cũng đành thôi, cho rằng con gái đột nhiên mất cha, trong lúc đau xót nhất thời không thể hiểu ra, chứ hoàn toàn không biết rằng chính mình không hiểu ra. Mục Niệm Từ đã thầm tính toán, nàng đã sớm đem việc chung thân của mình gởi gắm vào Hoàn Nhan Khang, nghĩ thầm y đã là con ruột của cha thì đương nhiên mang họ Dương, nếu mình cũng lấy họ Dương thì làm sao cưới nhau được?

Vương Xử Nhất uống thuốc xong, dần dần khỏe lại nằm trên giường nghe nàng đối đáp với Khưu Xử Cơ chợt có một việc không hiểu, bèn hỏi:

https://thuviensach.vn

- Võ công của cô còn cao cường hơn cha cô, tại sao thế?

Mục Niệm Từ nói:

- Năm vãn bối mười ba tuổi từng gặp một vị dị nhân. Y chỉ điểm võ công cho tôi ba ngày, đáng tiếc tôi đầu óc ngu tối không học được bao nhiêu.

Vương Xử Nhất nói:

- Y chỉ dạy cô có ba ngày mà cô đã có thể hơn cha cô. Vị cao nhân ấy là ai vậy?

Mục Niệm Từ nói:

- Không phải vãn bối lớn mật giấu diếm đạo trưởng, mà quả thật là tôi từng lập lời thề, không được nói tới danh hiệu của y.

Vương Xử Nhất gật gật đầu không hỏi nữa, nhớ lại tư thế quyền pháp của Mục Niệm Từ lúc tỷ võ với Hoàn Nhan Khang, suy đi nghĩ lại, nghĩ không ra võ công của nàng thuộc môn phái nào, càng nghĩ lại chiêu thức của nàng càng cảm thấy kỳ quái, bèn hỏi:

- Khưu Xử Cơ Khưu sư ca, anh dạy Hoàn Nhan Khang được tám chín năm phải không?

Khưu Xử Cơ nói:

- Tất cả là chín năm sáu tháng, không ngờ thằng tiểu tử ấy lại khốn nạn như thể. Vương Xử Nhất nói:

- Thế thì lạ thật?

Khưu Xử Cơ nói:

- Chuyện gì vậy?

https://thuviensach.vn

Vương Xử Nhất trầm ngâm không đáp.

Kha Trấn Ác hỏi:

- Khưu đạo trưởng, ngươi làm sao tìm được hậu duệ của Dương đại ca?

Khưu Xử Cơ nói:

- Nói ra cũng thật vừa khéo. Từ khi bần đạo hẹn với các vị xong, đi khắp nơi thăm dò tin tức của hai nhà Quách Dương, suốt mấy năm vẫn không có tin tức gì nhưng vẫn không chịu thôi, năm ấy lại tới thăm dò ở thôn Ngưu Gia phủ Lâm An thì vừa khéo gặp mấy người công sai tới nhà Dương đại ca lấy những đồ vật cũ. Bần đạo lén theo sau nghe trộm họ nói chuyện, thì người này lai lịch không nhỏ, chính là thân binh trong Triệu vương phủ nước Đại Kim phụng mệnh tới để lấy tất cả những vật dùng trong nhà của Dương gia năm xưa, nói là ghế mục bàn hỏng thương sắt cày hư, không được thiếu món nào. Bần đạo nảy ý nghi ngờ, biết bên trong có một câu chuyện dài, cứ thế theo họ tới tận Trung đô.

Quách Tĩnh lúc trong Triệu vương phủ đã nhìn thấy chỗ ở của Bao Tích Nhược, nghe tới đó bất giác sực hiểu ra.

Khưu Xử Cơ nói tiếp:

- Tối đến bần đạo ngầm vào vương phủ thám thính, muốn xem Triệu vương ngàn dặm xa xôi chở

những thứ đồ vật hư nát ấy về rất lại là có ý gì. Sau khi thăm dò, bất giác vừa tức giận vừa khó xử, té ra Bao thị vợ Dương huynh đệ đã là vương phi tôn quý. Bần đạo sau cơn tức giận vốn đã định một kiếm giết chết nàng, nhưng thấy nàng sống trong gian nhà ngói nhỏ. ôm ngọn thương sắt của Dương huynh đệ sụt sùi suốt đêm, biết nàng vẫn không quên chồng cũ, hòan toàn không phải vô tình vô nghĩa, lúc ấy mới tha mạng cho nàng. Về

https://thuviensach.vn

sau hỏi dò biết tiểu vương tử vốn là máu thịt của Dương huynh đệ vài năm sau, khi y hơi lớn, bần đạo bèn dạy võ nghệ cho y.

Kha Trấn Ác nói:

- Gã tiểu tử ấy trước nay không biết thân thế của mình à?

Khưu Xử Cơ nói:

- Bần đạo cũng từng hỏi dò vài lần, nhưng thấy y tham luyến giàu sang, không phải là người có tính có tình nên thủy chung chưa từng nói ra. Mấy lần dạy y đạo làm người lập thân, gã tiểu tử ấy cũng chỉ bôi bác vài câu cho qua chuyện với ta. Nếu không có hẹn với các vị thì đời nào bần đạo lại hao tâm tổn sức với y như thế? Vốn định sau khi y tỷ võ với tiểu thế huynh họ Quách xong thì bất kể ai thắng ai bại, đôi bên chúng ta hòa hảo, sau đó sẽ nói rõ thân thế của gã tiểu tử ấy cho y biết, đón mẹ

y ra chọn chỗ cho họ ở ẩn, không ngờ Dương huynh đệ vẫn còn sống mà bần đạo và Mã sư ca hai người lại bị gian nhân ám toán, rốt lại không cứu được tính mạng của vợ chồng Dương huynh đệ.

Mục Niệm Từ nghe tới đó lại che mặt khóc thút thít. Kế đó Quách Tĩnh đem việc gặp gỡ Dương Thiết Tâm rồi thấy Bao Tích Nhược gặp gỡ Dương Thiết Tâm thế nào kể lại một lượt. Mọi người đều nói:

- Bao Tích Nhược tuy thất thân với Triệu vương nhưng chỉ vì cho rằng chồng mình đã chết, cuối cùng lại tuẫn tiết theo chồng, rất đáng kính phục, ai cũng than thở.

Sau đó mọi người bàn việc tỷ võ đêm Trung thu. Chu Thông nói:

- Chỉ cần Toàn Chân thất tử cùng tới thì chúng ta còn sợ gì?

Mã Ngọc nói:

https://thuviensach.vn

- Chỉ e họ mời nhiều hảo thủ, lúc bấy giờ chúng ta không khỏi quả bất địch chúng.

Khưu Xử Cơ nói:

- Họ còn mời được những hảo thủ nào nữa? Những hảo thủ trên đời lấy đâu ra lắm thế?

Mã Ngọc thở dài nói:

- Khưu sư đệ, trong bấy nhiêu năm ngươi tuy võ công tăng tiến rất nhiều, làm được nhiều chuyện hay cho bản phái, nhưng khí khái hào mại lúc trẻ vẫn không nén xuống được...

Khưu Xử Cơ ngắt lời cười nói:

- Phải biết là ngoài trời còn có trời, trên người còn có người. Mã Ngọc cười khẽ một tiếng. Nói Chứ

không phải sao? Mới rồi gặp mấy người kia, võ công quả thật không kém chúng ta. Nên biết họ mời thêm vài cao thủ không kém họ bao nhiêu thì cuộc họp mặt ở lầu Yên Vũ thắng phụ ra sao chưa thể

biết đâu.

Khưu Xử Cơ hào khí bừng lên nói:

- Đại sư ca cứ lo xa. Chẳng lẽ phái Toàn Chân lại thua trong tay đám giặc trộm cướp ấy.

Mã Ngọc nói:

- Chuyện đời khó nói lắm. Mới rồi nếu không có bọn Kha đại ca. Chu nhị ca tới cứu thì danh vọng mấy mươi năm của phái Toàn Chân đã mất hết vì ba sư huynh đệ chúng ta rồi.

https://thuviensach.vn

Kha Trấn Ác. Chu Thông khiêm tốn nói:

- Đối phương gian vặt, có ra gì đâu?

Mã Ngọc thở dài nói:

- Chu sư thúc được tiên sư đích thân truyền thụ võ công, bản lĩnh cao gấp mười chúng ta mà rốt lại vì sính cường hiếu thắng nên mười mấy năm nay không rõ hạ lạc ở đâu. Chúng ta phải lấy đó làm gương, cẩn thận đề phòng.

Khưu Xử Cơ nghe sư huynh nói thế không dám đôi co nữa. Giang Nam lục hiệp không biết họ còn có một vị sư thúc, nhưng theo lời Mã Ngọc thì rõ ràng đó không phải là việc vinh dự cho phái Toàn Chân, cũng không đám hỏi, trong lòng đều cảm thấy rất kỳ quái. Vương Xử Nhất nghe hai vị sư

huynh trò chuyện, nãy giờ không chen vào câu nào, chỉ im lặng ngẫm nghĩ.

Khưu Xử Cơ nhìn Quách Tĩnh và Mục Niệm Từ một cái, nói:

- Kha đại ca, đồ đệ của các vị mang lòng nghĩa hiệp, quả nhiên rất hay. Dương huynh đệ có được một đứa con rể như thế thì có chết cũng nhắm mắt.

Mục Niệm Từ chợt đỏ mặt đứng lên cúi đầu bước ra ngoài. Vương Xử Nhất thấy nàng đứng lên bước đi đột nhiên lóe ra một ý nghĩ, vội nhảy xuống giường vung chưởng đánh thẳng vào đầu vai nàng.

Chiêu này xuất thủ rất nhanh, đến khi Mục Niệm Từ hoảng sợ phát giác ra thì vai phải đã bị tay chưởng đè lên. Y hơi ngừng một chút, đợi Mục Niệm Từ vận kình chống đỡ, kình lực chưa tới nơi thì đẩy vai nàng một cái. Thiết cước tiên Ngọc Dương tử Vương Xử Nhất là nhân vật loại nào, tuy lúc ấy trọng thương chưa lành, trên tay không có kình lực nhưng một đè một đẩy đã đánh đúng vào lúc kình lực đối phương vận lên chưa tới. Mục Niệm Từ thân hình xiêu đi một cái lập tức ngã nhào tới. Vương Xử Nhất đưa tay trái

https://thuviensach.vn

ra khẽ đỡ vào vai nàng. Mục Niệm Từ thân hình không tự chủ được lại tung ra, tròn mắt nhìn Vương Xử Nhất, kinh nghi bất định.

Vương Xử Nhất cười nói:

- Mục cô nương đừng sợ ta chỉ thử xem công phu của ngươi thôi. Vị cao nhân tiền bối dạy võ công cho ngươi ba ngày có phải chỉ có chín ngón tay, ăn mặc giống một người ăn mày không?

Mục Niệm Từ ngạc nhiên nói:

- Ô, phải rồi, sao đạo trường biết?

Vương Xử Nhất cười nói:

- Vị Cửu chỉ thần cái Hồng lão tiền bối ấy hành sự thần xuất quỷ nhập, đúng là như con thần long thấy đầu mà không thấy đuôi. Cô nương đã được y đích thân truyền thụ, đúng là cơ duyên rất lớn, quả thật rất đáng chúc mừng.

Mục Niệm Từ nói:

- Đáng tiếc là lão nhân gia người không rảnh, chỉ dạy tôi được có ba ngày.

Vương Xử Nhất thở dài nói:

- Ngươi còn thấy chưa đủ à? Ba ngày ấy bằng người khác dạy ngươi mười năm hai mươi năm đấy.

Mục Niệm Từ nói:

- Đạo trưởng nói đúng lắm.

Thoáng trầm ngâm.lại hỏi:

- Đạo trưởng biết Hồng lão tiền bối ở đâu không?

https://thuviensach.vn

Vương Xử Nhất cười nói:

- Hỏi thế thì làm khó ta rồi, hơn hai mươi năm trước ta được gặp mặt lão nhân gia người một lần trên đỉnh Hoa Sơn, từ đó về sau không hề nghe thấy tin tức gì của y nữa.

Mục Niệm Từ rất thất vọng, từ từ bước ra khỏi phòng.

Hàn Tiểu Oanh hỏi:

- Vương đạo trưởng, vị Hồng lão tiền bối ấy là ai thế?

Vương Xử Nhất cười khẽ một tiếng, lên giường ngồi lại. Khưu Xử Cơ ngắt lời nói:

- Hàn nữ hiệp, ngươi có lẽ đã nghe câu Đông tà. Tây độc. Nam đế. Bắc cái. Trung Thần thông rồi chứ?

Hàn Tiểu Oanh nói:

- Cũng đã nghe người ta nhắc tới nói đó là năm vị tiền bối võ công cao nhất trên đời nhưng không biết có đúng không.

Khưu Xử Cơ nói:

- Không sai.

Kha Trấn Ác chợt nói:

- Vị Hồng lão tiền bối này là Bắc cái trong năm vị cao nhân ấy phải không?

Vương Xử Nhất nói:

- Đúng thế. Trung Thần thông chính là Vương chân nhân tiên sư của chúng tôi.

https://thuviensach.vn

Giang Nam lục quái nghe nói người họ Hồng kia nổi tiếng ngang hàng với sư phụ của Toàn Chân thất tử bất giác tỏ vẻ kính phục.

Khưu Xử Cơ quay nhìn Quách Tĩnh cười nói:

- Phu nhân của ngươi là đồ đệ của Cửu chỉ thần cái đại danh lừng lẫy, tương lai còn ai dám coi thường ngươi nữa?

Quách Tĩnh đỏ bừng mặt, muốn lên tiếng phân bua, nhưng lắp bắp không nói được ra lời.

Hàn Tiểu Oanh lại hỏi:

- Vương đạo trưởng, ngươi đè lên đầu vai cô ta một cái, làm sao biết cô ta được Cửu chỉ thần cái truyền thụ võ công?

Khưu Xử Cơ vẫy tay nói với Quách Tĩnh ngươi lại đây Quách Tĩnh theo lời bước tới cạnh y. Khưu Xử Cơ đặt tay lên vai y, đột nhiên vận kình đè xuống. Quách Tĩnh từng theo Mã Ngọc luyện tập nội công chính tông của Huyền môn, hơn mười năm theo lục quái rèn luyện sức khỏe, ngoại công cũng không kém. Khưu Xử Cơ đè y cái ấy không hề hấn gì. Khưu Xử Cơ cười nói:

- Thằng nhỏ giỏi.

Đột nhiên rút chưởng lại. Quách Tĩnh vốn đang vận kình chống lại cái đè ấy của y, ngoại lực đột nhiên mất đi, nhưng nội kình vẫn còn, nào ngờ Khưu Xử Cơ nhanh như chớp lại đánh tới. Quách Tĩnh kình lực trên vai vừa phát hết, kình lực đợt sau chưa kịp vận lên, bị Khưu Xử Cơ đẩy nhẹ một cái, ngã ngửa ra đất. Y chống tay xuống đất một cái lập tức nhảy lên. Mọi người hô hô cười rộ. Chu Thông nói:

- Tĩnh nhi. Khưu đạo trưởng dạy ngươi một cao chiêu ấy, phải nhớ cho kỹ đấy!

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh gật đầu vâng dạ. Khưu Xử Cơ nói:

- Hàn nữ hiệp, những kẻ sĩ học võ trên đời, bị đẩy vào vai một cái như thế nếu không chống được ắt phải bắn về phía sau, chỉ có Cửu chỉ thần cái võ công độc môn lại ngã về phía trước. Chỉ vì võ công của y cực kỳ cương mãnh, gặp đối phương mạnh lại càng mạnh hơn. Mục cô nương chỉ học y trong một thời gian ngắn nhưng đã luyện được yếu chỉ nội công của Hồng lão tiền bối. Cô ta không chống được một cái đẩy của Vương sư đệ nhưng quyết không chịu theo thế khuất phục, cho dù có ngã cũng phải ngã về phía chống lại lực đạo của địch nhân.

Lục quái nghe xong, quả thấy có lý, đều khâm phục phái Toàn Chân kiến thức sâu rộng. Chu Thông nói:

- Vương đạo trưởng đã thấy vị Cửu chỉ thần cái ấy biểu diễn võ công chưa?

Vương Xử Nhất nói:

- Hơn hai mươi năm trước, bọn tiên sư, Cửu chỉ thần cái, Hoàng Dược Sư năm vị cao nhân luận kiếm trên đỉnh Hoa Sơn. Hồng lão tiền bối võ công trác tuyệt nhưng rất tham ăn, trên đỉnh Hoa Sơn không có thức gì ngon, y buồn chán bèn lấy việc luận kiếm làm rượu, nói quyền làm thịt, giảng luận đạo lý kiếm đạo với tiên sư và Hoàng Dược Sư tiền bối một lượt. Lúc ấy bần đạo đứng hầu bên cạnh tiên sư

may mắn được nghe đạo lý cao diệu, quả thật rất có ích.

Kha Trấn Ác nói:

- Ô! Hoàng Dược Sư này có phải là Đông tà trong Đông tà Tây độc không?

Khưu Xử Cơ nói:

- Đúng thế.

https://thuviensach.vn

Rồi nhìn qua Quách Tĩnh cười nói:

- Mã sư ca tuy có dạy cho ngươi một ít nội công nhưng may là giữa hai người không có danh phận thầy trò, nếu không thì tương lai sắp xếp thế thứ ngươi còn phải dưới phu nhân của ngươi một bậc, suốt đời không sao ngóc đầu lên được đâu.

Quách Tĩnh đỏ mặt nói:

- Con không cưới cô ta.

Khưu Xử Cơ sửng sốt, hỏi:

- Cái gì?

Quách tĩnh lại nói:

- Con không cưới cô ta.

Khưu Xử Cơ sa sầm nét mặt đứng phắt lên hỏi:

- Tại sao?

Hàn Tiểu Oanh thương đồ đệ, thấy y quẫn bách, vội giải thích hộ y:

- Chúng tôi biết hậu nhân của Dương đại gia là con trai, việc chỉ phúc định hôn không cần phải giữ

lời nữa, vì vậy đã bàn định việc chung thân cho Tĩnh nhi ở Mông Cổ. Đại hãn Mông Cổ Thành Cát Tư Hãn đã phong y làm Kim đao phò mã.

Khưu Xử Cơ vẻ mặt trở nên đáng sợ, trừng trừng nhìn Quách Tĩnh, cười nhạt nói:

- Hay lắm, người ta là công chúa, lá ngọc cành vàng, làm sao đem so với bách tính tầm thường được? Lời trăn trối của tiền nhân ngươi không thèm

https://thuviensach.vn

đếm xỉa tới chứ gì? Loại người tham phú quý như ngươi, mất gốc phụ nghĩa, có khác gì thằng tiểu tử Hoàn Nhan Khang? Cha ngươi năm xưa đã nói những gì?

Quách Tĩnh vô cùng hoảng sợ, khom lưng nói:

- Đệ tử trước nay chưa từng thấy mặt cha. Không biết cha con có di ngôn thế nào, mẹ con cũng chưa từng nói qua, xin đạo trưởng chỉ giáo.

Khưu Xử Cơ nghẹn lời phì cười, vẻ mặt lập tức trở nên hòa hoãn, nói:

- Quả nhiên không trách ngươi được. Ta thật là thô mãng.

Lúc ấy bèn đem kể lại chuyện làm quen với hai người Quách Dương ở thôn Ngưu Gia mười tám năm trước, đánh giết truy binh thế nào, truy tầm hai người Quách Dương thế nào, sinh sự đánh nhau với Giang Nam thất quái thế nào, hẹn ước tỷ võ thế nào kể lại từ đầu tới đuôi một lượt Quách Tĩnh lúc ấy mới biết thân thế của mình, bất giác nằm phục xuống đất khóc lớn, nghĩ tới việc cha mình chết thảm, thù lớn chưa trả, lại nghĩ tới bảy vị sư phụ ơn nặng như núi, đúng là tan xương nát thịt cũng không đền đáp được.

Hàn Tiểu Oanh dịu dàng nói:

- Đàn ông ba thê bốn thiếp cũng là chuyện thường. Sắp tới ngươi cứ đem mọi chuyện báo lại với đại hãn, một chồng hai vợ trọn vẹn đôi đường, có gì không được? Ta thấy Thành Cát Tư Hãn có hơn một trăm vợ cũng còn chưa chịu thôi kia.

Quách Tĩnh gạt nước mắt nói:

- Con không cưới công chúa Hoa Tranh đâu.

Hàn Tiểu Oanh ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nói:

- Con không thích cưới nàng.

Hàn Tiểu Oanh nói:

- Không phải ngươi đã đính hôn với cô ta rồi sao?

Quách Tĩnh nói:

- Con chỉ coi nàng là em gái, là bạn tốt chứ không muốn cưới nàng.

Khưu Xử Cơ mừng rỡ nói:

- Thằng nhỏ giỏi, có chí khí, có chí khí. Bất kể y là đại hãn, công chúa gì gì, ngươi cứ theo lời cha ngươi và Dương thúc thúc cưới Mục cô nương thôi.

Không ngờ Quách tĩnh lại lắc đầu:

- Con cũng không cưới Mục cô nương.

Mọi người đều thấy kỳ quái, không biết y muốn gì Hàn Tiểu Oanh là phụ nữ, dù sao tâm ý cũng tinh tế hơn, bèn hạ giọng hỏi:

- Ngươi có người khác rồi phải không?

Quách Tĩnh đỏ bừng mặt, hồi lâu mới gật gật đầu. Hàn Bảo Câu và Khưu Xử Cơ đồng thanh hỏi:

- Ai thế?

Quách Tĩnh thẹn thò không đáp.

Hàn Tiểu Oanh đêm trước đánh nhau với Mai Siêu Phong. Âu Dương Khắc trong vương phủ đã lưu tâm tới Hoàng Dung, thấy nàng lông mày như vẽ,

https://thuviensach.vn

phong tư xinh đẹp đã ngấm ngầm khen ngợi, lúc ấy xoay chuyển ý nghĩ, lại nhớ tới dáng vẻ rất thân thiết quan tâm của Hoàng Dung với y bèn hỏi:

- Là tiểu cô nương mặc áo trắng phải không?

Quách Tĩnh đỏ mặt gật gật đầu.

Khưu Xử Cơ hỏi:

- Tiểu cô nương đại cô nương, áo trắng áo đen gì thế?

Hàn Tiểu Oanh trầm ngâm nói:

- Ta nghe Mai Siêu Phong gọi y thị là tiểu sư muội, lại gọi cha y thị là sư phụ...

Khưu Xử Cơ và Kha Trấn Ác đồng thời đứng phắt lên:

- Chẳng lẽ là con gái Hoàng Dược Sư?

Hàn Tiểu Oanh kéo tay Quách Tĩnh, hỏi:

- Tĩnh nhi, y thị họ Hoàng phải không?

Quách Tĩnh đáp:

- Dạ.

Hàn Tiểu Oanh nhất thời hoảng sợ im bặt. Kha Trấn Ác lảm nhảm nói:

- Ngươi muốn cưới sư muội của Mai Siêu Phong à?

Chu Thông hỏi:

- Cha y thị hứa gả y thị cho ngươi à?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nói:

- Con chưa gặp cha nàng, cũng không biết cha nàng là ai.

Chu Thông lại hỏi:

- Vậy là các ngươi tự ý đính hôn phải không?

Quách Tĩnh không biết tự ý đính hôn là gì, tròn xoe mắt không đáp. Chu Thông nói:

- Ngươi nói với cô ta nhất định sẽ cưới cô ta, cô ta cũng nói là sẽ lấy ngươi, có đúng không?

Quách Tĩnh nói:

- Chưa nói gì cả.

Một lúc sau, lại nói:

- Chẳng cần nói nữa. Con không thể không có nàng. Dung nhi cũng không thể không có con. Hai người chúng con đã biết rõ thế rồi.

Hàn Bảo Câu nhất sinh chưa từng nếm mùi tình yêu nghe mấy câu ấy rất không thích, quát lên:

- Ăn nói gì thế?

Hàn Tiểu Oanh lại nhớ tới Trương A Sinh Trong Giang Nam thất quái chúng ta thì Ngũ ca tính nết giống Tĩnh nhi nhất. Nhưng y vẫn ngấm ngầm yêu thương mình mà cho rằng không xứng đáng với mình, không dám để lộ tình ý, cũng giống Tĩnh nhi đối với tiểu cô nương họ Hoàng kia, nói nào là hai người trong lòng đều biết, con không thể thiếu nàng, nàng cũng không thể thiếu con, nếu trước khi y chết mấy tháng mình cho y biết thật ra mình

https://thuviensach.vn

cũng không thể thiếu y, thì một đời y cũng được vài tháng vui vẻ sung sướng.

Chu Thông nhẹ nhàng nói:

- Cha y thị là một đại ma đầu giết người không chớp mắt, ngươi có biết không? Nếu y biết ngươi lén yêu thương con gái y thì ngươi còn sống được sao? Mai Siêu Phong học chưa được một phần mười bản lĩnh của y mà đã lợi hại như thế. Lão Đào Hoa đảo chủ này mà muốn giết ngươi thì ai cứu nổi?

Quách Tĩnh hạ giọng nói:

- Dung nhi tốt như thế, con nghĩ.., con nghĩ cha nàng cũng không phải là người xấu.

Hàn Bảo Câu mắng:

-Nói thối lắm! Hoàng Dược Sư xấu tàn xấu tệ tại sao không phải là người xấu? Ngươi mau phát thệ

thề từ nay về sau vĩnh viễn không gặp mặt con tiểu yêu nữ ấy nữa. Giang Nam lục quái vì Hắc Phong song sát hại chết Tiếu Di đà Trương A Sinh, có mối huyết hải thâm thù với song sát nên cũng giận sư

phụ họ thấu xương, đều nghĩ võ công mà Hắc Phong song sát dùng để giết chết Trương A Sinh là do Hoàng Dược Sư truyền cho, nếu trên đời không có lão đại ma đầu Hoàng Dược Sư ấy thì Trương A Sinh cũng không đến nỗi phải chết phí mạng.

Quách Tĩnh cảm thấy khó xử, một bên là ơn sâu của các sư phụ, một bên là tình nghĩa của Hoàng Dung, nghĩ thầm nếu không còn được gặp mặt Dung nhi thì kiếp này làm sao làm người được nữa?

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy mấy vị sư phụ đều nghiêm khắc nhìn mình chằm chằm, trong lòng vô cùng chua xót, quỳ

hai gối xuống, hai dòng nước mắt chảy ròng ròng trên mặt.

Hàn Bảo Câu bước lên một bước, cao giọng nói:

- Nói mau lên! Nói là sẽ không gặp con tiểu yêu nữ ấy nữa.

Đột nhiên ngoài song cửa có một giọng con gái trong trẻo vang lên:

- Các ngươi làm gì mà ép y như thế? Thật không biết xấu hổ.

Mọi người đều sửng sốt. Cô gái kia lại nói:

- Tĩnh ca ca, mau ra đây!

Quách Tĩnh vừa nghe chính là Hoàng Dung, vừa sợ vừa mừng, sãi chân chạy ra, chỉ thấy nàng đang đứng giữa sân, tay trái cầm cương con Hãn huyết bảo câu.

Con tiểu hồng mã nhìn thấy Quách Tĩnh, hí vang mừng rỡ, nhảy cẫng lên. Hàn Bảo Câu. Toàn Kim Phát. Chu Thông. Khưu Xử Cơ bốn người theo ra. Quách Tĩnh nói với Hàn Bảo Câu:

- Tam sư phụ, đây là nàng. Nàng là Dung nhi. Dung nhi không phải là yêu nữ!

Hoàng Dung mắng:

- Lão béo lùn khó coi nhà ngươi tại sao lại chửi ta là tiểu yêu nữ?

Lại chỉ Chu Thông nói:

- Còn gã tú tài xấu xa dơ dáy ngươi tại sao lại chửi cha ta, nói ông là đại ma đầu giết người không chớp mắt?

https://thuviensach.vn

Chu Thông không quen cô gái nhỏ này, cười khẽ một tiếng, nghĩ thầm cô gái nhỏ này quả nhiên vô cùng xinh đẹp, nhất sinh chưa từng thấy, chẳng trách Tĩnh nhi lại điên đảo vì y thị như thế. Hàn Bảo Câu lại bừng bừng nổi giận, vểnh cả râu lên quát:

- Cút mau, cút mau!

Hoàng Dung vỗ tay hát:

- Quả dưa lùn, trái cầu da, đá một cước, bắn tung ra, đá hai cước...

Quách Tĩnh quát:

- Dung nhi không được bướng bỉnh? Mấy vị này là sư phụ của ta.

Hoàng Dung lè lè lưỡi, làm ra vẻ mặt nhát ma. Hàn Bảo Câu sãi chân bước tối vươn tay đẩy nàng.

Hoàng Dung lại hát:

- Quả dưa lùn, trái cầu da...

Đột nhiên đưa tay kéo hông Quách Tĩnh, dùng sức nhấc một cái, hai người cùng vọt lên con tiểu hồng mã. Hoàng Dung kéo cương một cái, con ngựa đã như tên rời khỏi dây bắn thẳng đi. Hàn Bảo Câu thân pháp có nhanh hơn cũng làm sao đuổi theo được con Hãn huyết bảo câu phi như chớp ấy.

Đến khi Quách Tĩnh hơi định thần, quay đầu nhìn lại thì đã không còn nhìn thấy rõ khuôn mặt của bọn Hàn Bảo Câu nữa, trong chớp mắt mọi người đã trở thành một đốm đen xa xa, chỉ thấy gió lộng bên tai, kình phong táp mặt, con tiểu hồng mã phóng đi vô cùng mau lẹ.

Hoàng Dung tay phải cầm cương, tay trái đưa ra nắm chặt tay Quách Tĩnh. Hai người tuy chia tay nhau không đầy nửa ngày nhưng mới rồi một người

https://thuviensach.vn

trong phòng, một người ngoài cửa đều tim đập thình thịch, lo lắng tức giận chỉ sợ mất nhau, lúc ấy được gặp lại cũng như kiếp khác trùng phùng.

Quách Tĩnh trong lòng mơ mơ hồ hồ, tự thấy chạy trốn sư phụ quả thật rất không nên, nhưng nghĩ tới phải bỏ Hoàng Dung còn thân thiết hơn tính mạng của minh, từ nay về sau vĩnh viễn không được thấy mặt, như thế chẳng thà đứt đầu đổ máu chứ quyết không thể nào khuất phục nghe theo được.

Con tiểu hồng mã phi mau một hồi, ra khỏi Yên Kinh mấy mươi dặm Hoàng Dung mới kéo cương

dừng lại, nhảy xuống đất. Quách Tĩnh cũng nhảy xuống theo, con tiểu hồng mã không ngừng dúi đầu vào hông y, mười phần thân thiết. Hai người tay nắm tay im lặng nhìn nhau, ngàn muôn câu nói không biết bắt đầu từ chỗ nào.

Tuy không nói câu nào, nhưng đôi lòng tương thông, đều đã sớm biết tâm ý đối phương. Qua một hồi rất lâu. Hoàng Dung nhè nhẹ buông tay Quách Tĩnh ra, lấy trong cái túi cạnh yên ngựa ra một chiếc khăn tay, tới khe nhỏ bên cạnh nhúng nước đưa Quách Tĩnh lau mặt. Quách Tĩnh đang ngơ

ngẩn xuất thần, cũng không đón lấy, chợt nói:

- Dung nhi, không thế này không xong?

Hoàng Dung giật nảy mình, nói:

- Cái gì?

Quách Tĩnh nói:

- Chúng ta quay về gặp các sư phụ của ta.

Hoàng Dung hoảng sợ nói:

https://thuviensach.vn

- Trở về à? Chúng ta cùng trở về à?

Quách Tĩnh nói:

- Ờ. Ta phải dắt tay cô tới nói với sáu vị sư phụ và Mã đạo trưởng rằng Dung nhi không phải là yêu nữ...

Vừa nói vừa cầm tay Hoàng Dung, ngẩng đầu lên nói như chém đinh chặt sắt, tựa hồ bọn Kha Trấn Ác. Mã Ngọc đang trước mặt;

- Sư phụ đối với con ơn nặng như núi, đệ tử có tan xương nát thịt cũng không báo đáp được, nhưng mà.., nhưng mà Dung nhi... Dung nhi không phải là tiểu yêu nữ, nàng là một cô nương rất tốt rất tốt.., rất tốt.., rất tốt...

Y trong lòng có vô số lời muốn biện hộ cho Hoàng Dung, nhưng ra tới đầu lưỡi thì ngoài mấy chữ

nói nàng rất tốt rất tốt lại không biết nói gì.

Hoàng Dung lúc đầu thấy buồn cười, nhưng nghe đến đoạn sau không kìm được vô cùng cảm động, nhẹ nhàng nói:

- Tĩnh ca ca, sư phụ của ngươi rất căm hận ta, ngươi nói nhiều cũng vô ích. Không cần trở về nữa!

Ta theo ngươi vào núi sâu, ra biển lớn, tìm tới nơi nào mà họ vĩnh viễn không tìm tới được.

Quách Tĩnh trong lòng rúng động, lập tức nghiêm trang nói:

- Dung nhi, chúng ta không trở về không được đâu.

Hoàng Dung kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Họ nhất định chia rẽ chúng ta. Hai chúng ta từ nay về sau không thể được gặp mặt nhau nữa.

Quách Tĩnh nói:

- Chúng ta có chết cũng không chia lìa.

Hoàng Dung trong lòng vốn thấy đau khổ, nghe câu nói ấy của y còn hơi cả ngàn lời thề thốt, đột nhiên vô cùng tin tưởng, chỉ thấy hai trái tim đã ràng buộc với nhau, trong thiên hạ không có người nào, không có sức mạnh nào có thể tách rời, nghĩ thầm đúng thế, nhiều lắm là chết, chẳng lẽ còn cô cái gì lợi hại hơn cái chết sao? Liền nói:

- Tĩnh ca ca, ta vĩnh viễn nghe lời ngươi. Chúng ta có chết cũng không chia lìa.

Quách Tĩnh mừng rỡ nói:

- Vốn là ta nói cô rất tốt rất tốt mà.

Hoàng Dung duyên dáng mỉm cười, lấy trong túi da ra một tảng thịt bò sống, dùng đất bùn bọc lại nhặt một mớ cành khô, đánh lửa lên đốt, nói:

- Cho con tiểu hồng mã nghỉ một lúc, chúng ta sẽ quay lại.

Hai người ăn thịt bò, con tiểu hồng mã cũng ăn no cỏ, hai người lên ngựa quay về đường cũ, đến giờ

Mùi đã tới trước khách điếm nhỏ. Quách Tĩnh kéo tay Hoàng Dung bước vào khách điếm.

Tiểu nhị trong điếm từng được Quách Tĩnh cho tiền, thấy y quay lại, hớn ha hớn hở bước ra đón, nói:

https://thuviensach.vn

- Chào lão nhân gia, mấy vị ở đây đều đã đi rồi. Lão nhân gia người ăn gì không?

Quách Tĩnh giật mình hỏi:

- Họ đi cả rồi à? Có nhắn lại gì không?

Tiểu nhị nói:

- Không có. Họ đi về phía nam, mới đi không đầy hai giờ.

Quách Tĩnh nói với Hoàng Dung:

- Chúng ta đuổi theo.

Hai ngoài ra khỏi khách điếm lên ngựa đuổi về phía nam nhưng thủy chung không thấy tung tích của tam tử lục quái. Quách Tĩnh nói:

- Chỉ sợ các sư phụ đi đường khác.

Bèn giục ngựa quay lại. Con tiểu hồng mã đúng là thần quán, tuy có hai người cưỡi nhưng vẫn phi mau, không có vẻ gì mệt mỏi. Dọc đường hỏi thăm, người đi đường đều nói không thấy nhân vật nào như Toàn Chân tam tử. Giang Nam lục quái.

Quách Tĩnh rất thất vọng. Hoàng Dung nói:

- Ngày Trung thu sẽ gặp nhau ở lầu Yên Vũ tại Gia Hưng, lúc ấy ắt có thể gặp các vị sư phụ của ngươi. Ngươi muốn nói ta rất tốt, rất tốt thì lúc ấy nói cũng không muộn.

Quách Tĩnh nói:

- Đến Trung thu còn nửa năm nữa.

Hoàng Dung cười nói:

https://thuviensach.vn

- Trong nửa năm ấy chúng ta cứ đi chơi khắp nơi, lại không hay à?

Quách Tĩnh vốn tính tình khoáng đạt, lại là thiếu niên ham chơi, huống chi có người trong lòng bên cạnh, không khỏi thỏa mãn, lập tức vỗ tay khen hay.

Hai người tới một thị trấn nhỏ, nghỉ lại một đêm, sáng hôm sau mua một con ngựa trắng cao lớn.

Quách Tĩnh nhất định cưỡi con ngựa trắng, cho Hoàng Dung cưỡi con tiểu hồng mã. Hai người sóng cương cùng đi, dọc đường du sơn ngoạn thủy, vô cùng vui vẻ, hoặc sóng vai nằm trên đồng rộng, hoặc ở chung một phòng ở thôn quê, tuy vô cùng thương yêu nhau, nhưng hai người còn nhỏ ngây thơ, không làm chuyện gì thất lễ. Hoàng Dung thì không có gì đáng lạ. Quách Tĩnh cũng cảm thấy nên như thế.

Hôm ấy tới địa giới Thái Ninh phủ Tập Khánh Tây lộ vùng Kinh đông. Lúc ấy gần tiết Đoan dương, khí trời đã rất nóng bức. Hai người giục ngựa phi suốt nửa ngày, mặt trời đã lên tới đỉnh đầu. Quách Tĩnh và Hoàng Dung từ đầu tới lưng toàn mồ hôi. Trên đường cái bụi bay mịt mù, dính vào mặt mũi rất khó chịu. Hoàng Dung nói:

- Chúng ta không đi nữa, tìm một chỗ nào mát mẻ nghỉ lại.

Quách Tĩnh nói:

- Được rồi, tới chỗ thị trấn phía trước. uống một ấm trà rồi sẽ nói.

Đang trò chuyện, ngựa của hai người đã đuổi tới một chiếc kiệu, một con lừa phía trước, thấy người cưỡi trên lừa thân hình to béo, mặc áo bào gấm Thục màu tím, tay cầm một cái quạt lớn phe phẩy không ngừng, con lừa thì vừa gầy vừa nhỏ, chở tấm thân nặng gần hai trăm năm mươi sáu mươi cân của y vô cùng mệt mỏi, bước đi loạng choạng. Tấm rèm bốn bên chiếc kiệu bị gió thổi tung lên, trong kiệu là một nữ nhân béo mập mặc áo hồng,

https://thuviensach.vn

không đơn độc thì có đôi, hai tên kiệu phu cũng đều thân hình nhỏ thó ốm yếu, bước đi cứ thở hồng hộc. Cạnh kiệu có một a hoàn cầm một chiếc quạt lá bồ, không ngừng quạt cho người đàn bà béo mập trong kiệu. Hoàng Dung giục ngựa vượt lên, đi quá đám người ấy bảy tám trượng thì kéo cương quay đầu ngựa lại, chặn đường chiếc kiệu. Quách Tĩnh ngạc nhiên hỏi:

- Cô làm gì vậy?

Hoàng Dung kêu lên:

- Ta muốn xem dáng vẻ của vị thái thái này.

Nàng chăm chú nhìn vào trong kiệu, chỉ thấy người đàn bà béo mập ấy khoảng bốn mươi tuổi, trên búi tóc cắm một cành kim thoa, bên mái tóc giắt một đóa hoa vải lớn màu hồng, khuôn mặt tròn như

cái mâm, miệng nhọn mắt nhỏ, hai tai vểnh ra, mũi bẹp dí xuống mặt trông như không có, mặt trát một lớp phấn dày nhưng bị mồ hôi trên trán chảy xuống vạch ra thành mấy cái rãnh rất sâu. Y thị

nghe mấy câu ấy của Hoàng Dung bèn dựng ngược đôi lông mày rậm, hung dữ trợn mắt nhìn rồi the thé kêu lên:

- Có cái gì hay mà nhìn?

Hoàng Dung vốn có ý sinh sự, đối phương lại gây hấn trước, đúng là mong mà còn chưa được, bèn kìm con tiểu hồng mã chặn ngay giữa đường, cười nói:

- Ta muốn nhìn vóc dáng ẻo lả xinh đẹp của ngươi?

Đột nhiên quát lớn một tiếng, giơ roi lên thúc con tiểu hồng mã xông tới húc vào chiếc kiệu. Hai người kiệu phu cả kinh, kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Trời ơi!

Lập tức buông đòn kiệu nhảy tránh qua một bên. Chiếc kiệu đổ xuống, người đàn bà béo mập lăn lông lốc trong kiệu ra ngoài rơi xuống giữa đường, khua tay khua chân không bò dậy không được.

Hoàng Dung đã kìm con hồng mã đứng lại, vỗ tay cười lớn.

Nàng đùa xong vốn định quay ngựa bỏ đi, không ngờ người béo mập cưỡi lừa vung roi đánh mạnh tới nàng, chửi:

- Quân lưu manh này ở đâu tới thế!

Người đàn bà béo mập nằm ngang giữa đường, miệng không ngớt thao thao chửi mắng tục tĩu.

Hoàng Dung tay trái vươn ra, túm lấy ngọn roi của người béo mập, thuận tay kéo một cái, y lập tức rơi khỏi lưng lừa. Hoàng Dung giơ roi đánh tới tấp vào đầu vào mặt y. Người đàn bà béo mập kêu lên:

- Có nữ cường đạo? Đánh chết người ta rồi! Nữ cường đạo chặn đường ăn cướp?

Hoàng Dung một là không làm, hai là đã làm thì không thôi, rút ngọn Nga mi cương thích ra, khom lưng một cái, xoẹt một tiếng cắt luôn vành tai trái y thị. Người đàn bà béo mập ấy lập tức mặt đầy máu tươi, kêu rống lên như heo bị chọc tiết.

Lúc ấy người béo mập đã sợ hồn phi phách tán, quỳ xuống đất kêu lên:

- Xin nữ đại vương tha mạng? Tôi.., tôi có tiền đây!

Hoàng Dung sa sầm mặt, quát:

- Ai cần tiền của ngươi? Người đàn bà này là ai?

https://thuviensach.vn

Người béo mập nói:

- Là.., là phu nhân của tôi! Tôi.., chúng tôi về nhà cha mẹ nàng.., về thăm cha mẹ nàng.

Hoàng Dung nói:

- Hai người các ngươi vừa khỏe vừa mập, tại sao không tự mình đi đường? Muốn tha mạng không khó, chỉ là phải nghe lời ta sai bảo!

Người béo mập nói:

- Dạ, dạ xin nghe lời sai bảo của cô nương đại vương.

Hoàng Dung nghe y gọi mình là cô nương đại vương cảm thấy rất mới mẻ, bật cười khanh khách, nói:

- Hai tên kiệu phu đâu? Cả con a hoàn kia nữa, ba người các ngươi lên kiệu ngồi mau. Ba người không dám chần chừ, đỡ chiếc kiệu lật úp trên đường lên, lần lượt bước vào. May là ba người thân thể gầy thấp, dồn lại chỉ e còn chưa bằng người đàn bà béo mập kia, ngồi trên kiệu cũng không chật chội gì lắm.

Ba người và Quách Tĩnh cùng hai vợ chồng béo mập nọ sáu đôi mắt cứ nhìn chằm chằm vào Hoàng Dung, không biết nàng có ý định kỳ quái gì. Hoàng Dung nói:

- Hai vợ chồng nhà ngươi bình thời tác oai tác phúc, cậy có mấy đồng tiền thối tha khinh khi hà hiếp người nghèo. Bây giờ gặp phải cô nương đại vương, muốn chết hay muốn sống?

Lúc ấy người đàn bà béo mập kia không kêu la nữa, tay trái ôm vết thương trên mặt, cùng người béo mập đồng thanh kêu lên:

- Muốn sống, muốn sống, xin cô nương đại vương tha mạng.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nói:

- Được, hôm nay tới lượt hai người các ngươi làm kiệu phu, khiêng kiệu đi mau!

Người đàn bà béo mập nói:

- Tôi.., tôi chỉ biết ngồi kiệu, không biết khiêng kiệu.

Hoàng Dung cứa ngọn cương thích vào mũi y thị một cái, quát:

- Ngươi không biết khiêng kiệu thì ta sẽ cắt mũi ngươi.

Người đàn bà béo mập sợ bị nàng cắt mất mũi, vội kêu lớn:

- Ái cha, đau chết người ta đi thôi.

Hoàng Dung quát:

- Ngươi có khiêng không?

Người béo mập đã tới nhấc lấy đòn kiệu, nói:

- Khiêng, khiêng, chúng tôi khiêng mà.

Người đàn bà béo mập không biết làm sao, đành khom người nhấc đòn kiệu lên vai, đứng thẳng người lên. Vợ chồng cặp tài chủ này lúc bình thời ăn uống tẩm bổ rất nhiều, thân thể to lớn khỏe mạnh, khiêng kiệu rảo chân bước đi, rõ ràng rất có tài cán. Hoàng Dung và Quách Tĩnh đồng thanh khen:

- Khiêng rất khéo!

Hoàng Quách hai người cưỡi ngựa áp giải sau kiệu. Đi được hơn mười trượng Hoàng Dung mới giục ngựa phi mau, kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Tĩnh ca ca, chúng ta chạy thôi?

Hai người phi được một đoạn, quay đầu nhìn lại chỉ thấy cặp vợ chồng béo mập kia vẫn còn khiêng kiệu bước đi, không dám buông xuống, hai người không nhịn được bật tiếng cười ha hả. Hoàng Dung nói:

- Mụ đàn bà béo mập kia đáng ghét như thế, vừa khó coi vừa vô tích sự. Ta vốn định bắt y thị đi gả

cho Khưu Xử Cơ, chỉ tiếc là ta đánh không lại lão mũi trâu ấy.

Quách Tĩnh vô cùng ngạc nhiên, hỏi:

- Tại sao lại gả cho Khưu đạo trưởng? Y không cần đâu.

Hoàng Dung nói:

- Dĩ nhiên là y không cần, nhưng y lại không chịu nghĩ xem, ngươi nói không chịu cưới Mục cô nương, tại sao y cứ ép ngươi cưới cô ta? Hừ, đợi một ngày nào đó võ công của ta cao hơn lão đạo sĩ

mũi trâu ấy, nhất định ta sẽ ép y cưới một nữ nhân vừa xấu vừa dữ, cho y nếm mùi bị người ta ép phải cưới vợ.

Quách Tĩnh nghẹn lời phì cười, té ra trong lòng nàng đã có chủ ý, qua hồi lâu nói:

- Dung nhi. Mục cô nương không phải vừa xấu vừa dữ, có điều ta chỉ cưới cô thôi.

Hoàng Dung duyên dáng mỉm cười, nói:

- Ngươi không nói ta cũng biết.

Đang đi chợt nghe phía sau một rặng cây lớn có tiếng nước chảy róc rách.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung phi ngựa vòng ra phía sau, đột nhiên reo mừng ầm lên. Quách Tĩnh giục ngựa theo qua, té ra là một dòng khe sâu trong vắt nhìn thấy tận đáy, dưới đáy đầy những viên đá cuội to bằng quả

trứng màu lục, màu trắng, màu đỏ, màu tía, hai bên bờ khe đều là liễu rũ, cành lá tha thướt, cá dưới khe bơi lội có thể thấy được.

Hoàng Dung cởi áo ngoài, bùm một tiếng nhảy luôn xuống nước. Quách Tĩnh giật nảy mình, bước tới cạnh khe, chỉ thấy hai tay nàng giơ lên nắm chặt một con cá thanh ngư dài gần một thước, con cá quẫy đuôi lia lịa, cố sức vùng vẫy. Hoàng Dung kêu lên:

- Bắt lấy

Rồi ném con cá lên bờ. Quách Tĩnh thi triển cầm nã thủ chụp lấy, nhưng con cá rất trơn, lập tức rơi xuống, giẫy giụa nhảy tung trên mặt đất.

Hoàng Dung vỗ tay cười lớn, kêu lên:

- Tĩnh ca ca, xuống đây bơi nào.

Quách Tĩnh sinh trưởng ở sa mạc, không biết thủy tính, cười cười lắc đầu. Hoàng Dung nói:

- Xuống đây, ta dạy ngươi bơi.

Quách Tĩnh thấy nàng nô đùa trong nước rất thú vị, lập tức cởi áo ngoài, từng bước từng bước lội xuống khe. Hoàng Dung kéo chân y một cái y đứng không vững ngã luôn xuống nước, sau lúc hoảng sợ, lập tức uống mấy ngụm nước. Hoàng Dung cười rộ đỡ y lên, dạy y cách hít thở khua tay khua chân.

Phép bơi lội chủ yếu là ở chỗ hít thở. Quách Tĩnh thu tập nội công có căn bản, tinh thông công phu hít thở thổ nạp, tập được nửa ngày đã biết cách

https://thuviensach.vn

thức. Đêm ấy hai người nghi lại cạnh khe, sáng sớm hôm sau lại một người dạy một người học bơi. Hoàng Dung sinh trưởng ở hải đảo, từ nhỏ đã thông thạo thủy tính. Hoàng Dược Sư văn học võ học không môn nào không tinh thâm, chỉ có công phu dưới nước là thua xa con gái. Quách Tĩnh được thầy giỏi chỉ điểm, mỗi ngày bơi lội dưới suối bốn năm giờ, sau bảy tám ngày đã có thể ra vào dòng suối nổi chìm như ý.

Hôm ấy hai ngươi bơi suốt nửa ngày vẫn còn thích thú, bèn bơi lên ngọn suối, được vài dặm chợt nghe tiếng nước vang lên, chuyển qua một khúc quanh thảy phía trước có một làn nước đổ xuống, là một ngọn thác cao hơn mười trượng, như một tấm rèm trắng buông xuống sườn núi. Hoàng Dung

nói:

- Tĩnh ca ca, chúng ta chui qua thác này lên đỉnh núi đi.

Quách Tĩnh nói:

- Được, chúng ta thử xem. Cô mặc chiếc Nhuyễn vị giáp vào để phòng thân.

Hoàng Dung nói:

- Không cần đâu?

Rồi kêu lớn một tiếng, hai người đồng thời nhảy vào giữa thác, thế nước rất mạnh, đừng nói là vin trèo, ngay cả đứng cũng đứng không vững, cước bộ vừa hơi nhích, thân hình đã bị dòng nước xô đi.

Hai người thử mấy lần, cuối cùng đành phải lui lại.

Quách Tĩnh trong lòng không phục, hùng hổ nói:

- Dung nhi, chúng ta nghỉ lại một đêm, sáng mai sẽ quay lại.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung cười nói:

- Được? Nhưng cũng không cần phải tức giận cái thác này.

Quách Tĩnh tự thấy mình vô lý, bật cười ha hả.

Ngày hôm sau lại thử thì bò lên được hơn một trượng. May là hai người khinh công cao cường, mỗi lần bị dòng nước xô đi, chẳng qua chỉ rơi xuống phía dưới chứ không bị thương. Hai người luyện tập thủy tính, hàng ngày ra vào lên xuống dòng thác. Đến hôm thứ tám. Quách Tĩnh đã lên tới đỉnh núi, vươn tay kéo Hoàng Dung lên. Hai người lên tới đỉnh núi nhảy nhót reo hò, vui mừng như điên, nắm tay nhau nhảy vào thác trôi xuống dưới.

Như thế qua hơn mười ngày. Quách Tĩnh nhờ nội công thâm hậu, thủy tính cũng đã không còn kém, tuy so với Hoàng Dung thì còn kém xa nhưng Hoàng Dung nói cũng đã hơn cha nàng nhiều. Hai

người chơi đến lúc chán chê, mới lên ngựa đi về phía nam.

Hôm ấy tới cạnh Trường Giang, trời đã xế chiều. Quách Tĩnh thấy sông lớn chảy về đông, sóng trắng cuồn cuộn, bốn bề vô cùng vô tận, nước trên thượng du không ngừng đổ về, chợt thấy hào khí xông mây, thân hình như hoạ làm một với nước sông. Ngấm nhìn hồi lâu. Hoàng Dung chợt nói:

- Phải đi thôi.

Quách Tĩnh nói:

- Phải!

Hai người ở chung với nhau trong bấy nhiêu này, đôi bên không cần nói nhiều cũng đã biết tâm ý đối phương. Hoàng Dung nhìn thấy ánh mắt y đã biết y nghĩ tới việc qua sông.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh tháo cương cho con ngựa trắng, nói:

- Không cần ngươi nữa, tự ta đi thôi.

Rồi vỗ lên mông con hồng mã một cái, hai người một ngựa nhất tề nhảy xuống sông. Con tiểu hồng mã hí dài một tiếng bơi vượt lên. Quách Tĩnh và Hoàng Dung sóng vái bơi sau, hai người ra tới giữa sông, con tiểu hồng mã đã xa xa phía trước.

Trên trời sao dày lấp lánh, ngoài sóng giô trên sông thì không có tiếng gì khác, tựa hồ giữa trời đất chỉ còn có hai người.

Lại bơi một lúc, đột nhiên mây đen che kín bầu trời mặt sông tối sẫm lại, kế đó sấm chớp nổi lên, liên tiếp nổ rền, mỗi tiếng sét tựa hồ đều giáng xuống đỉnh đầu.

Quách Tĩnh kêu lên:

- Dung nhi, cô sợ không?

Hoàng Dung cười nói:

- Có ngươi bên cạnh, ta không sợ.

Mùa hè dễ mưa dễ tạnh, hai người bơi tới bờ bên kia thì mưa đã tạnh, trăng sáng lộ ra trên không.

Quách Tĩnh nhặt cành khô nhen lửa. Hoàng Dung lấy quần áo trong bao phục ra cho hai người thay, đem quần áo ướt hong lên đống lửa.

Chợp mắt một lúc, trời đã dần sáng, trong một nhà dân quê cạnh bờ sông có tiếng một con gà trống gáy vang.

Hoàng Dung ngáp một cái ngồi dậy, nói:

https://thuviensach.vn

- Đói quá!

Rồi sãi chân chạy về phía đó, không đầy một khắc cắp một con gà trống to béo ở nách chạy về, cười nói:

- Chúng ta chạy cho xa, đừng để chủ nhân nhìn thấy.

Hai người đi hơn một dặm về phía Đông, con tiểu hồng mã lọc cọc đi theo phía sau. Hoàng Dung dùng ngọn Nga mi cương thích mổ bụng con gà, rửa sạch bộ lòng, cũng không nhổ lông, dùng nước và một mớ đất bọc ngoài con gà, đặt lên lửa đốt. Đốt một lúc, trong khối đất bốc ra một mùi thơm, đợi đến khi đất bùn đã khô, tách lớp đất khô ra, lông gà cũng theo đó rụng ra, thịt gà trắng nõn, mùi thơm sực mũi.

https://thuviensach.vn

Hồi 12(a)

Kháng Long Hữu Hối

Hoàng Dung đang định xé con gà ra, sau lưng chợt có người nói:

- Xé làm ba. Phần cái phao câu để cho ta!

Hai người giật nảy mình, sau lưng có người lén tới như thế mà mình hoàn toàn không hay biết gì, vội vàng quay lại, chỉ thấy người nói là một người ăn mày trung niên. Người này hàm vuông mặt dài, dưới cằm có râu, tay thô chân to, quần áo trên người vá chằng vá đụp nhưng rất sạch sẽ, cầm một chiếc gậy trúc xanh bóng loáng như ngọc, lưng đeo một chiếc hồ lô lớn sơn đỏ, vẻ mặt rất thèm thuồng, thần thái rất nôn nóng, tựa hồ nếu không đưa y phần phao câu gà thì y sẽ giơ tay ra cướp.

Quách Hoàng hai người cũng chưa trả lời, y đã ngồi phệt xuống đất chỗ đối diện, lấy chiếc hồ lô trên lưng xuống, mở nút ra, mùi rượu bốc lên ngào ngạt. Y ừng ực ừng ực uống luôn mấy hớp, đưa chiếc hồ lô qua Quách Tĩnh, nói:

- Thằng nhóc, uống đi.

Quách Tĩnh nghĩ thầm người này thật quá vô lễ, nhưng thấy y hành động lạ lùng, biết có sự lạ, không dám coi thường, nói:

- Tôi không uống rượu, lão nhân gia người cứ uống thôi.

Lời lẽ vô cùng cung kính. Người ăn mày kia nhìn Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Con nhóc, ngươi uống không?

Hoàng Dung lắc lắc đầu, chợt thấy bàn tay phải cầm hồ lô của y chỉ có bốn ngón, ngón cái cụt tới tận bàn tay, liền giật nảy mình, nghĩ tới hôm trước đứng ngoài cửa sổ khách điếm nghe Khưu Xử Cơ.

Vương Xử Nhất nói chuyện Cửu chỉ thần cái, nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ hôm nay cơ duyên xảo hợp, lại gặp được bậc tiền bối cao nhân? Cứ thử thăm dò lời lẽ của y rồi sẽ tính.

Thấy y nhìn nhìn con gà trên tay mình, cổ họng giật giật, miệng ứa nước dãi, trong lòng cười thầm, lập tức xé đôi con gà, đưa phần có phao câu qua cho y.

Người ăn mày cả mừng, đưa tay giật lấy, như mây trôi gió cuốn ăn sạch nhẵn, vừa ăn vừa không ngừng khen ngợi:

- Ngon quá, ngon quá, ngay cả tổ tông lão khiếu hóa ta cũng chưa từng được ăn một con gà ăn mày ngon thế này.

Hoàng Dung cười khẽ một tiếng, đưa nửa con gà còn lại cho y. Người ăn mày ấy khiêm nhường nói:

- Sao lại thế? Hai đứa nhóc các ngươi còn chưa ăn mà?

Y ngoài miệng khách sáo nhưng đã đưa tay cầm lấy, trong giây lát cũng đã ăn sạch, chỉ còn thừa mấy cái xương.

Y vỗ vỗ bụng, kêu lên:

- Bụng ơi là bụng. ăn thịt gà ngon thế này còn thiếu gì nữa bụng ơi?

Hoàng Dung bật cười khanh khách, nói:

https://thuviensach.vn

- Tiểu nữ ngẫu nhiên nướng được một con gà ăn mày, lại được chui vào bụng của tổ tông ăn mày, đúng là vô cùng vinh hạnh.

Người ăn mày kia hô hô cười lớn, nói:

- Con nhóc ngươi ngoan lắm.

Rồi lấy ra mấy đồng tiền vàng nói:

- Hôm qua gặp mấy người đánh nhau, trong đó có một người rất giàu, ném tiền ra cứ sáng loang loáng, lão khiếu hóa thuận tay bắt lấy mang đi luôn. Mấy đồng tiền này trong là đồng sắt nấu thành, ngoài là mạ vàng thật. Con nhóc ngươi cầm lấy mà chơi, lúc nào không có tiền cũng có thể đổi được bảy tám đồng cân bạc đấy!

Nói xong đưa Quách Tĩnh. Quách Tĩnh lắc đầu không nhận, nói:

- Bọn tôi coi người là bạn bè, mời bạn bè ăn một chút, không thể nhận lễ vật. Đây là y theo quy củ

hiếu khách của người Mông Cổ.

Người ăn mày kia mặt mày nhăn nhó, lắc đầu nói:

- Thế thì khó quá, lão khiếu hóa ta xin cơm thừa canh cặn thì không sao, hôm nay lại ăn một con gà ngon của hai đứa nhóc các ngươi, chịu một cái ơn lớn bằng trời như thế mà không có gì đền đáp.

Như thế...như thế...

Quách Tĩnh cười nói:

- Một con gà bé tí có đáng cái gì mà ơn huệ? Không giấu gì người, con gà ấy là bọn tôi ăn cắp đấy.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung cười nói:

- Chúng tôi thuận tay bắt gà, lão nhân gia người thuận mồm ăn gà, mọi người đều là thuận thôi.

Người ăn mày kia hô hô cười rộ, nói:

- Hai đứa nhỏ các ngươi thật có ý tứ rất hợp tính ta. Nào, các ngươi có điều tâm nguyện gì, thử nói cho ta nghe xem.

Quách Tĩnh nghe trong câu nói của y rõ ràng có ý ra tay giúp đỡ mình nhưng vẫn là mời người ta ăn uống để nhận lễ vật, bèn lắc lắc đầu. Hoàng Dung lại nói:

- Con gà ăn mày ấy cũng chưa đáng gì, tôi còn có mấy món ruột, muốn mời người phẩm bình phẩm bình. Chúng ta cùng tới thị trấn trước mặt được không?

Người ăn mày kia cả mừng kêu lên:

- Hay lắm, hay lắm!

Quách Tĩnh nói:

- Lão nhân gia người họ gì..

Người ăn mày kia nói:

- Ta họ Hồng, bày vai thứ bảy, hai đứa nhóc các ngươi gọi ta là Thất Công được rồi.

Hoàng Dung nghe y nói là họ Hồng, nghĩ thầm:

- Quả nhiên là y. Có điều y bấy nhiêu tuổi mà xem ra vẫn còn nhỏ hơn Khưu đạo trưởng mấy tuổi, vậy làm sao mà nổi tiếng ngang hàng với sư

https://thuviensach.vn

phụ của Toàn Chân thất tử? Ơ, cha mình cũng không già, nhưng chẳng phải cũng ngang hàng với Hồng Thất Công sao? Chắc là công phu của mấy lão đạo trong Toàn Chân thất tử không bằng nên tuổi tác đều hiện ra trên cái thân chó.

Khưu Xử Cơ ép Quách Tĩnh cưới Mục Niệm Từ, nên Hoàng Dung rất căm hận y.

Ba người đi về phía nam, tới một thị trấn gọi là trấn Thương Miếu, vào nghỉ lại ở khách điếm. Hoàng Dung nói:

- Tôi đi mua thức ăn, hai người cứ nghỉ ngơi một lúc đi.

Hồng Thất Công nhìn theo bóng Hoàng Dung, cười hề hề nói:

- Đó là cô vợ bé nhỏ của ngươi phải không?

Quách Tĩnh đỏ mặt, không dám nói phải, cũng không muốn nói không. Hồng Thất Công ha hả cười lớn, lim dim mắt lăn ra ghế ngủ một giấc. Qua hơn nửa giờ Hoàng Dung mới mua thức ăn về, vào bếp nấu nướng.

Quách Tĩnh muốn vào giúp, nhưng nàng cứ cười cười đẩy y ra ngoài.

Lại qua hơn nửa giờ. Hồng Thất Công ngáp một cái hai cánh mũi hít hít, kêu lên:

- Mùi thơm gì lạ quá? Thức ăn gì thế? Có điểm chút tà môn đây! Tình hình quả thật không hay.

Rồi thò thò cổ không ngừng nhìn nhìn vào bếp. Quách Tĩnh thấy y sốt ruột không chờ được, dáng vẻ

ngứa ngáy, không khỏi cười thầm.

https://thuviensach.vn

Mùi thơm trong bếp từng đợt từng đợt bay ra, nhưng Hoàng Dung thủy chung vẫn chưa lộ mặt.

Hồng Thất Công gãi đầu gãi tai, đứng lên ngồi xuống, ngồi xuống đứng lên như không chịu nổi, nói với Quách Tĩnh Ta có tật xấu là tham ăn, cứ nghĩ tới chuyện ăn là quên hết mọi chuyện.

Rồi chìa bàn tay phải chỉ còn bốn ngón ra nói:

- Người xưa nói ngón trỏ máy động là có ăn, quả thật không sai. Ta chỉ cần nhìn thấy hoặc nghe thấy món ăn ngon lạ là ngón trỏ cũng máy động không ngừng. Có một lần vì tham ăn làm lỡ một chuyện lớn, ta nổi giận, một đao chém rụng ngón tay...

Quách Tĩnh a một tiếng. Hồng Thất Công thở dài nói:

- Ngón tay tuy đã chém rụng, nhưng tính tham ăn vẫn không bỏ được.

Nói tới đó. Hoàng Dung đã bưng một cái mâm gỗ đầy vun bước ra đặt lên bàn, trong mâm có ba bát cơm trắng, hai chén rượu, ngoài ra còn hai bát lớn thức ăn.

Quách Tĩnh thấy mùi thơm sực mũi, dễ chịu không sao tả được, chỉ thấy một bát là thịt bò nướng, có điều mùi thơm sực nức chứ không thấy có gì đặc biệt, bát kia là canh xanh rờn, trong có mấy mươi quả anh đào, lại có bảy tám cánh hoa ửng hồng nổi bên trên, dưới có măng non, hồng trắng xanh ba màu soi vào nhau đẹp đẽ lóa mắt, trong canh có mùi lá sen nhẹ nhàng bốc lên, chắc món canh này nấu bằng lá sen.

Hoàng Dung rót một chén rượu đặt trước mặt Hồng Thất Công, cười nói:

- Thất Công, người thưởng thức xem tay nghề nấu nướng của tôi thế nào?

https://thuviensach.vn

Hồng Thất Công đời nào chờ nàng nói tới câu thứ hai, cũng không uống rượu, đưa đũa gắp luôn hai miếng thịt bò cho vào miệng, chỉ thấy trong miệng thơm ngát, không phải thịt bò bình thường, cứ

nhai một miếng lại thấy một mùi vị khác nhau, hoặc béo mềm, hoặc ngọt lự, các mùi vị khác hẳn nhau, biến ảo đa đoan, giống như chiêu thức của cao thủ võ học nhiều tầng nhiều lớp đánh mãi không hết, người ta không sao lường được. Hồng Thất Công vừa mừng vừa sợ, nhìn kỹ lại té ra mỗi miếng thịt bò là do bốn miếng thịt kết thành.

Hồng Thất Công nhắm mắt phân biệt mùi vị, nói:

- Ờ, một miếng là thịt mông dê, một miếng là tai heo, một miếng là thịt thăn bê, một miếng là.., một miếng là...

Hoàng Dung nhoẻn miệng cười nói:

- Đoán đúng thì người mới thật lợi hại...

Nàng chưa dứt lời. Hồng Thất Công đã kêu lên:

- Là thịt đùi chương trộn với thịt thỏ.

Hoàng Dung vỗ tay khen ngợi:

- Hảo bản lĩnh, hảo bản lĩnh.

Quách Tĩnh nghe thấy ngẩn người, nghĩ thầm:

- Một bát thịt bò mà bao nhiêu công sức như thế, mà y lại phân biệt được năm món thịt có mùi vị

khác hẳn nhau.

Hồng Thất Công nói:

https://thuviensach.vn

- Thịt có năm loại, nhưng thịt dê thịt heo trộn lại là một mùi, thịt chương thịt bò lại là một mùi, tất cả

có mấy lần biến hóa, ta tính không ra.

Hoàng Dung cười nói:

- Nếu theo thứ tự biến hóa thì không kể, nhưng ở đây có hai mươi lăm lần biến, hợp với số hoa mai năm năm hai mươi lăm, lại vì miếng thịt có hình ống sáo, vì vậy món này có tên là Nhà ai sáo ngọc nghe mai rụng, hai chữ Nhà ai cũng có ý khảo xét người khảo xét một phen. Thất Công người khảo xét đúng rồi, là Trạng nguyên trong đám thực khách đấy.

Hồng Thất Công kêu lên:

- Xin lỗi!

Cũng không rõ là khen tên món ăn hay khen bản lĩnh phân biệt mùi vị của mình, cầm thìa lên múc hai quả anh đào, cười nói bát canh lá sen măng non anh đào này rất dễ nhìn, không thể không ăn, chép chép miệng đánh giá mùi vị, a một tiếng ngạc nhiên nói:

- ủa!

Lại ăn hai quả nữa, lại a một tiếng. Lá sen tinh khiết, măng non tươi, anh đào ngọt thì không cần nói, nhưng hạt anh đào đã xẻ ra, lại nhồi thêm thức khác vào, nếm không ra là thức gì.

Hồng Thất công trầm ngâm nói:

- Quả anh đào này nhồi thêm thức gì vào thế?

Rồi nhắm tít hai mắt thong thả phân biệt mùi vị, lảm nhảm nói:

- Là thịt chim sẻ! Không phải đa đa, là chim cưu đúng rồi, là chim cưu!

https://thuviensach.vn

Mở choàng mắt ra, thấy Hoàng Dung đang chìa ngón tay cái tên, bất giác vô cùng đắc ý, cười nói:

- Bát canh lá sen măng tươi anh đào thịt chim cưu này có cái tên kỳ lạ gì thế?

Hoàng Dung cười khẽ nói:

- Lão gia, người còn nói thiếu một món.

Hồng Thất công ủa một tiếng, nhìn vào bát canh nói:

- Ờ, còn thiếu mớ hoa.

Hoàng Dưng nói:

- Đúng rồi, cứ nghĩ từ năm món nấu thành là ra tên món canh này đấy.

Hồng Thất công nói:

- Bảo ta đoán thì không được đâu, con nhóc ngoan, ngươi nói mau đi!

Hoàng Dung nói:

- Tôi nói một câu thôi, chỉ cần theo Kinh Thi là nghĩ ra ngay.

Hồng Thất công xua tay lia lịa, nói:

- Không được, không được! Những trò sách vở thì lão khiếu hóa ta chẳng biết gì đâu.

Hoàng Dung cười nói:

- Cái này là dung mạo như hoa, môi như anh đào, tức là mỹ nhân, có đúng không?

https://thuviensach.vn

Hồng Thất công nói:

- À, té ra là canh Mỹ nhân.

Hoàng Dung lắc đầu nói:

- Trúc chẻ ra thì lòng rỗng không, đó là quân tử, hoa sen lại là quân tử trong các loại hoa. Vì vậy măng và lá sen là nói người quân tử.

Hồng Thất công nói:

- ồ, té ra là canh Mỹ nhân quân tử.

Hoàng Dung vẫn lắc đầu cười nói:

- Vậy còn thịt chim cưu? Bài đầu Kinh Thi có câu Quan quan thư cưu. Tại hà chi châu. Yểu điệu thục nữ. Quân tử hảo cầu (Chim cưu ríu rít. Bên cạnh bờ sông. Thục nữ yểu điệu. Quân tử cầu mong), nên món canh này gọi là canh Hảo cầu.

Hồng Thất công hô hô cười lớn, nói:

- Đã có loại canh kỳ lạ thế này thì cũng phải có cái tên kỳ lạ thế này, hay lắm, hay lắm, ngươi là một con nhóc kỳ lạ, cũng không biết là do lão già kỳ lạ nào sinh ra. Món canh này mùi vị quả thật không kém. Mười mấy năm trước ta ăn canh anh đào trong ngự trù của hoàng đế, nhưng mùi vị còn thua xa bát canh này.

Hoàng Dung cười nói:

- Trong ngự trù có món gì ngon, lão nhân gia người nói ra cho tôi nghe, để tôi học theo nấu cho người dùng.

Hồng Thất công không ngừng ăn thịt bò, húp nước canh, rượu cũng không kịp uống, miệng không lúc nào rảnh để trả lời nàng, đến khi hai bát thức ăn

https://thuviensach.vn

chỉ còn một hai phần mười mới nói:

- Trong ngự trù dĩ nhiên nhiều món ngon, chẳng qua không có món nào bằng hai món này. Ờ, có một món nem Uyên ương ngũ trân rất ngon, nhưng ta không biết cách làm.

Quách Tĩnh hỏi:

- Là hoàng đế mời người vào ăn à?

Hồng Thất công ha hả cười nói:

- Không sai, hoàng đế mời, có điều hoàng đế không biết thôi. Ta núp trên rường ngự trù ba tháng, hoàng đế ăn món gì ta cũng nếm trước món ấy, ăn hết cả mâm, món nào không ngon thì để cho gã tiểu tử hoàng đế ấy ăn. Người trong ngự trù ngờ là có ma quỷ, đều nói là Hồ ly đại tiên.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung cùng nghĩ thầm:

- Người này tham ăn vô cùng, nhưng cũng lớn mật vô cùng.

Hồng Thất công cười nói:

- Thằng nhóc, vợ ngươi về tài nghề nấu bếp đứng đầu thiên hạ, một đời ngươi nhất định sẽ hưởng phúc. Con bà nó, sao năm ta còn trẻ lại không gặp được một nữ nhân có bản lĩnh thế này?

Trong lời nói tựa hồ vô cùng cảm khái.

Hoàng Dung cười khẽ một tiếng, cùng Quách Tĩnh gắp những thức ăn còn lại ăn cơm. Nàng chỉ ăn một bát là no. Quách Tĩnh ăn luôn bốn bát lớn, thức ăn ngon dở gì y cũng không phân biệt được.

Hồng Thất công lắc đầu thở dài, nói:

https://thuviensach.vn

- Đồ con bò ăn hoa mẫu đơn. Đáng tiếc, đáng tiếc.

Hoàng Dung chẩu môi cười khẽ. Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Bò mà thích ăn hoa mẫu đơn à? Ở Mông Cổ có rất nhiều bò nhưng không có hoa mẫu đơn, tự nhiên mình chưa thấy bò ăn hoa mẫu đơn, nhưng tại sao lại nói là đáng tiếc đáng tiếc?

Hồng Thất công vuốt vuốt bụng nói:

- Hai đứa nhóc các ngươi đều biết võ nghệ, lão nhân gia đã sớm biết rồi. Con nhóc kia hao phí tâm cơ nấu nướng thức ngon cho ta ăn, nhất định ta không yên tâm, không dạy cho các ngươi vài chiêu không xong. Được thôi, ăn qua mấy món ngon thế này, không dạy vài chiêu cũng là có lỗi nào nào nào, đi theo ta.

Rồi khoác cái hồ lô lên vai, cầm ngọn trúc bổng đứng lên bước ra.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung theo y ra tới một khu rừng tùng ngoài thị trấn.

Hồng Thất công hỏi:

- Quách Tĩnh Ngươi muốn học cái gì?

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Võ học rộng lớn như thế, ta muốn học cái gì chẳng lẽ ngươi lại có thể dạy cái ấy sao?

Đang ngẫm nghĩ thì Hoàng Dung nói:

- Thất công, công phu của y không bằng ta, y thường tức giận, rất muốn thắng ta.

Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Ta tức giận bao giờ?

Hoàng Dung đưa mắt ra hiệu. Quách Tĩnh bèn không nói gì nữa. Hồng Thất công cười nói:

- Ta thấy tay chân của y trầm ổn, căn cơ nội công không kém, sao không bằng ngươi? Lại đây, hai đứa nhóc các ngươi đánh nhau xem nào.

Hoàng Dung bước tới mấy bước kêu lên:

- Tĩnh ca ca, lại đây!

Quách Tĩnh còn đang ngần ngừ. Hoàng Dung nói:

- Ngươi không bộc lộ bản lĩnh thì lão nhân gia người làm sao dạy được.

Quách Tĩnh thấy không sai, bèn nói với Hồng Thất công Vãn bối công phu kém cỏi, xin lão nhân gia chỉ điểm nhiều cho!

Hồng Thất công nói:

- Chỉ điểm một ít thì không sao, chứ chỉ điểm nhiều thì không được đâu.

Quách Tĩnh sửng sốt Hoàng Dung kêu lên:

- Xem chiêu!

Rồi sấn vào vung chưởng đánh luôn. Quách Tĩnh giơ tay đỡ gạt. Hoàng Dung biến chiêu vô cùng mau lẹ, đã rút chưởng phóng cước đá vào hạ bàn của y. Hồng Thất công kêu lên:

- Giỏi, con nhóc, đúng là có tài đấy!

Hoàng Dung hạ giọng nói:

- Dụng tâm đánh nhau thẳng thắn với ta đi!

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh phấn chấn tinh thần, sử dụng Nam Sơn chưởng pháp Nam Hy Nhân dạy cho, song

chưởng lật lại, vù vù rít gió. Hoàng Dung nhô lên hụp xuống, ra sức chống đỡ. Đánh nhau khoảng nửa bữa cơm đột nhiên biến chiêu, sử dụng Lạc anh thần kiếm chưởng mà cha là Hoàng Dược Sư

sáng chế ra. Trong tên gọi của chưởng pháp này có hai chữ Thần kiếm, vì Hoàng Dược Sư theo kiếm pháp mà biến hóa chế ra. Chỉ thấy hai tay nàng huy động, bốn phương tám hướng đều là bóng

chưởng, hoặc năm hư một thực, hoặc tám hư một thực, đúng là như cuồng phong đột nhiên nổi lên trong vườn đào, muôn hoa cùng rụng, hay ở chỗ tư thức nhàn nhã phiêu dật như nhẹ nhàng bay múa, chỉ là nàng công lực còn kém, chưởng phát ra chưa thể lợi hại như kiếm. Quách Tĩnh hoa cả mắt làm sao còn giữ kín được môn hộ, không đề phòng chát chát chát chát, tay trái vai phải, sau lưng trước ngực liên tiếp bị trúng bốn chưởng. Hoàng Dung hoàn toàn không dùng lực nên cũng không thấy đau. Hoàng Dung cười nhảy lùi ra. Quách Tĩnh khen:

- Dung nhi, thật là chưởng pháp hay?

Hồng Thất công lạnh lùng nói:

- Cha ngươi bản lĩnh cao cường như thế, ngươi cần gì phải bảo ta đi dạy võ công cho thằng tiểu tử

ngốc này?

Hoàng Dung giật nảy mình, nghĩ thầm:

- Pho Lạc anh thần kiếm chưởng pháp này là gia gia tự sáng chế ra, gia gia nói chưa hề dùng để động thủ với người ngoài, sao Thất công lại biết được?

https://thuviensach.vn

Bèn hỏi:

- Thất công, người biết cha tôi à?

Hồng Thất công nói:

- Đương nhiên, y là Đông tà, ta là Bắc cái, ta đánh nhau với y chẳng lẽ còn ít sao?

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Y đánh nhau với cha mà rõ ràng chưa bị giết chết, người này quả nhiên bản lĩnh không kém, chẳng trách gì Bắc cái lại sánh ngang với Đông tà, lại hỏi:

- Lão nhân gia người làm sao nhận ra con?

Hồng Thất công nói:

- Ngươi lấy gương soi xem mắt mũi ngươi có giống cha ngươi không? Đầu tiên ta cũng còn chưa nghĩ ra, chỉ bất quá thấy mặt ngươi dường như có quen mà thôi, nhưng võ công của ngươi rõ ràng là thế rồi. Gia số võ học của đảo Đào Hoa thì lão khiếu hóa làm sao không biết? Ta tuy chưa nhìn thấy lộ chưởng pháp ấy, nhưng trong thiên hạ cũng chỉ có lão cha quỷ quyệt của ngươi mới nghĩ ra được thôi. Hà hà, hai món Nhà ai sáo ngọc nghe mai rụng, canh Hảo cầu gì đó nhất định là do cha ngươi đặt tên.

Hoàng Dung cười nói:

- Lão nhân gia người đoán việc như thần. Người nói cha con rất lợi hại phải không nào?

Hồng Thất công lạnh lùng nói:

- Dĩ nhiên y lợi hại, nhưng cũng chưa phải là đệ nhất thiên hạ.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung vỗ tay nói:

- Vậy thì nhất định lão nhân gia người là đệ nhất thiên hạ rồi.

Hồng Thất công nói:

- Chuyện đó cũng chưa chắc. Hơn hai mươi năm trước, năm người Đông tà. Tây độc. Nam đế. Bắc cái. Trung Thần thông bọn ta tỷ võ luận kiếm trên đỉnh Hoa Sơn, tỷ thí bảy ngày bảy đêm, rốt lại là Trung Thần thông lợi hại nhất, bốn người bọn ta khâm phục nhường y là đệ nhất thiên hạ.

Hoàng Dung nói:

- Trung Thần thông là ai thế?

Hồng Thất công nói:

- Cha ngươi chưa nói cho ngươi nghe à?

Hoàng Dung nói:

- Chưa! Cha nói là trong võ lâm nhiều việc xấu ít việc tốt, con gái nhỏ có nghe cũng vô ích nên ông rất ít nói cho con nghe. Về sau cha mắng con, không thương con nữa, con lén trốn đi. Từ nay về sau ông vĩnh viễn không cần con nữa.

Nói tới đó cúi đầu xuống, thần sắc thê thảm. Hồng Thất công mắng:

- Lão yêu quái ấy đúng là tà môn.

Hoàng Dung dịu dàng nói:

- Đừng mắng cha con.\

HồngThất công ha hả cười nói:

https://thuviensach.vn

- Đáng tiếc là người ta chê lão khiếu hóa nghèo, không ai chịu lấy ta, nếu không thì sinh được một đứa con gái ngoan như ngươi ta sẽ không cho ngươi trốn đi đâu.\

Hoàng Dung cười nói:

- Cái đó đương nhiên! Người để con đi thì ai sẽ nấu thức ăn ngon cho người?

Hồng Thất công thở dài một tiếng, nói:

- Không sai, không sai!

Dừng một lúc lại nói:

- Trung Thần thông là giáo chủ phái Toàn Chân Vương Trùng Dương, sau khi y qua đời, rốt lại ai là đệ nhất thiên hạ thì rất khó nói.

Hoàng Dung nói:

- Phái Toàn Chân à? Hừ, có một lão họ Khưu, một lão họ Vương, còn có một lão họ Mã, đều là đạo sĩ mũi trâu, con thấy họ cũng rất bình thường, động thủ với người ta mới có vài ba chiêu đã trúng độc bị thương.\

Hồng Thất công nói:

- Thật à? Đó đều là đồ đệ của Vương Trùng Dương, nghe nói trong bảy đệ tử của y thì Khưu Xử Cơ

võ công cao cường nhất nhưng rốt lại cũng vẫn không bằng sư thúc của họ là Chu Bá Thông.\

Hoàng Dung nghe tới tên Chu Bá Thông hơi giật mình, mở miệng định nói gì đó nhưng lại im bặt.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nảy giờ ngồi bên cạnh nghe hai người trò chuyện, lúc ấy nói chen vào:

- Đúng. Mã đạo trưởng có nói tới sư thúc của họ, nhưng không nói ra danh hiệu của vị đạo trưởng tiền bối ấy.

Hồng Thất công nói:

- Chu Bá Thông không phải đạo sĩ phái Toàn Chân mà là người tục gia, võ công của y là Vương Trùng Dương đích thân truyền thụ cho. Hà, thằng ngốc nhà ngươi đầu óc tối tăm mà nhạc phụ của ngươi thông minh tuyệt đỉnh. E rằng y không thích ngươi đâu.

Quách Tĩnh trước nay chưa nghĩ tới nhạc phụ của mình là ai, lập tức lắp ba lắp bắp không nói nên lời Hoàng Dung cười khẽ nói:

- Cha con chưa gặp y. Lão nhân gia người mà chịu chỉ điểm cho y một ít công phu, cha con nể mặt lão nhân gia người, nhất định sẽ thích y mà.

Hồng Thất công mắng:

- Con nha đầu ngốc, công phu của cha chưa học được môn nào, lão quỷ ấy có thể nói là môn nào cũng biết. Ta không thích người ta nịnh hót tâng bốc mình, lão khiếu hóa trước nay không thu đồ đệ, loại tiểu tử ngu ngốc thế này thì ai mà thèm? Chỉ có người mới coi y là bảo bối, dùng hết tâm tư để

mong ta dạy võ công cho thằng chồng ngốc của ngươi. Hà hà, lão khiếu hóa không mắc lừa đâu.

Hoàng Dung cúi đầu, bất giác đỏ bừng cả mặt. Nàng không hề chuyên tâm học võ, mình có cha võ công cao cường như thế, cũng chưa từng học cho tử tế, tại sao lại muốn đi học công phu của Hồng Thất công? Chỉ là thấy võ nghệ của Quách Tĩnh không cao, mà sáu vị sư phụ của y cứ mở miệng thì mắng mình là tiểu yêu nữ, lại vừa khéo gặp một cao nhân như Hồng Thất

https://thuviensach.vn

công, chỉ mong y dạy một ít võ công cho Quách Tĩnh, để từ nay trở đi Quách Tĩnh gặp sáu vị sư phụ và lão đạo mũi trâu Khưu Xử Cơ cũng không cần phải sợ sệt gì lắm. Không ngờ Hồng Thất công tham ăn tục uống tựa hồ ngu ngốc hồ đồ nhưng tâm tư quả thật rất khôn ngoan, đã nhìn thấy chỗ dụng tâm riêng của nàng, chỉ

nghe y choang choạc chửi ầm lên một lúc rồi đứng phắt lên, nghênh ngang bỏ đi.

Qua hồi lâu. Quách Tĩnh mới nói:

- Dung nhi, vị lão tiền bối này tính nết có chỗ khác người.

Hoàng Dung nghe ngọn cây trên đầu có tiếng động khẽ, đoán Hồng Thất công đã quay lại núp trên cây, bèn nói:

- Lão nhân gia người là một người rất tốt, bản lĩnh của y còn cao hơn cha ta nhiều.

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói:

- Y chưa từng bộc lộ công phu, làm sao cô biết được?

Hoàng Dung nói:

- Ta nghe cha nói.

Quách Tĩnh nói:

- Nói thế nào?

Hoàng Dung nói:

- Cha nói hiện nay trên đời, người có võ công hơn được cha chỉ có một mình Cửu chỉ Thần cái Hồng Thất công, đáng tiếc là y hành tung vô định,

https://thuviensach.vn

không thể thường ở cùng một chỗ để rèn luyện võ công với y.

Hồng Thất công đi xa rồi, quả nhiên thi triển khinh công tuyệt đỉnh theo ngọn cây phía sau vòng lại từ trên ngọn cây nghe trộm hai người trò chuyện, định dò xét xem hai người này có phải là do Hoàng Dược Sư phái tới để học lén võ công của y không, nghe Hoàng Dung nói tới lời cha nàng như thế, bất giác nghĩ thầm:

- Hoàng Dược Sư ngoài miệng trước nay không hề chịu phục mình, nào ngờ trong lòng lại rất khâm phục mình.

Y nào biết đó toàn là Hoàng Dung bịa đặt ra, chỉ nghe nàng nói tiếp:

- Công phu của cha ta cũng chẳng học được bao nhiêu, chỉ trách ta trước đây ham chơi, không chịu ra sức. Bây giờ may mà gặp được Hồng lão tiền bối, muốn ông chỉ điểm cho một hai phần há chẳng phải là còn hơn cha ta đích thân truyền thụ sao? Nào ngờ ta không giữ miệng. ăn nói thất thố, làm lão nhân gia người tức giận.

Nói tới đó nghẹn ngào khóc lóc, ban đầu vốn là khóc giả. Quách Tĩnh dịu dàng an ủi vài câu, nàng lại nghĩ tới việc mẹ mất sớm, cha ở xa, lại lộng giả thành chân, nức nở khóc lóc mười phần đau thương. Hồng Thất công nghe thấy bất giác nổi lòng tri kỷ.

Hoàng Dung khóc một lúc, sụt sùi nói:

- Ta nghe cha nói võ công của Hồng lão tiền bối quả thật là thiên hạ vô song, cổ kim độc bộ, thậm chí Vương Trùng Dương phái Toàn Chân cũng phải úy ky ba phần, gọi là.., gọi là... Ờ tại sao ta nghĩ

không ra nhỉ? Rõ ràng mới rồi ta còn nhớ mà, ta là muốn xin ông ta dạy cho ngươi chính là chưởng pháp gọi là.., gọi là...

https://thuviensach.vn

Thật ra làm sao nàng biết được, chỉ toàn nói bừa đoán mò. Hồng Thất công trên ngọn cây nghe nàng vất vả nghĩ ngợi, quả thật không nhịn được, bèn kêu lên:

- Là Hàng long thập bát chưởng!

Nói xong nhảy xuống đất.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung đều giật nảy mình, nhảy lùi lại mấy bước, có điều hai người cùng giật mình thì một người là thật còn một người là giả. Hoàng Dung nói:

- A. Thất công, làm sao người biết nhảy lên cây thế? Là Hàng long thập bát chưởng, một điểm cũng không sai, tại sao con không nghĩ ra? Cha thường nói tới, nói võ công mà bình sinh ông khâm phục nhất chính là Hàng long thập bát chưởng.

Hồng Thất công vô cùng vui vẻ, nói:

- Té ra cha ngươi cũng chịu nói thật, ta chỉ sợ sau khi Vương Trùng Dương qua đời y lại tự coi mình là đệ nhất thiên hạ thôi.

Rồi nhìn Quách Tĩnh nói:

- Ngươi căn cơ kém xa con nhóc này, ngay cả quyền pháp cũng không bằng. Con nhóc, ngươi về

khách điếm đi.

Hoàng Dung biết y muốn truyền thụ quyền pháp cho Quách Tĩnh, mừng rỡ bỏ đi.

Hồng Thất công nhìn Quách Tĩnh nghiêm trang nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi quỳ xuống phát thệ, nếu không được ta ưng thuận thì không được đem công phu của ta truyền cho ngươi truyền lại cho người khác, ngay cả con vợ quỷ quyệt của ngươi cũng thế.

Quách Tĩnh trong lòng thấy khó xử Nếu Hoàng Dung muốn mình truyền lại thì mình làm sao từ

chối? bèn nói:

- Thất công, tôi không muốn học, để công phu của nàng cao hơn cũng được.

Hồng Thất công ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì?

Quách Tĩnh nói:

- Nếu nàng muốn tôi dạy, tôi không dạy lại có lỗi với nàng, mà dạy lại có lỗi với người.

Hồng Thất công cười ha hả nói:

- Thằng tiểu tử ngốc này con mắt không sai, nói một là một. Thế này nhé, ta dạy ngươi một chiêu Kháng long hữu hối. Ta nghĩ lão Hoàng Dược Sư kia rất tự phụ, cho dù y có muốn cũng không thể

lập tức học được bản lĩnh giữ nhà của ta đâu. Vả lại lộ số võ học của y khác hẳn với ta, ta không thể

học võ công của y, y cũng không thể học chưởng pháp của ta.

Nói xong chân trái hơi khuỵu xuống, cánh tay phải cong vào trong, chưởng phải vạch ra một vòng tròn. ào một tiếng đẩy mạnh ra ngoài, tay chưởng quét tới một cây tùng phía trước, rắc một tiếng, cây tùng theo tay gãy đôi.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh giật nảy mình, quả thật không ngờ y trong một chiêu lại có được lực đạo mạnh mẽ như

vậy.

Hồng Thất công nói:

- Cái cây là vật chết, nếu là người sống dĩ nhiên sẽ lui lại. Học chiêu này thì chỗ khó nhất là làm sao để đối phương lùi không lùi được, tránh không tránh được, ngươi một chiêu đánh ra, chát một tiếng, địch nhân cũng ngã xuống như cây tùng, là thành công.

Lúc ấy đem tư thế biểu diễn lại hai lần, lại chỉ cách vận kình, phát chiêu thu thế giải thích rõ ràng một lượt. Tuy chỉ dạy có một chiêu, nhưng cũng mất hơn một giờ.

Quách Tĩnh tư chất ngu độn, nhưng nội công lại đã có căn cơ, học loại võ công chiêu thức đơn giản mà kình lực tinh thâm thế này vô cùng thích hợp, lập tức ra sức tập luyện, sau hơn hai giờ đã hiểu được chỗ yếu quyết.

Hồng Thất công nói:

- Chưởng pháp của con nhóc kia hư chiêu nhiều gấp mấy lần thực chiêu, nếu ngươi cứ xoay rối lên theo y thị thì không xong, có mau cũng không mau được bằng y thị. Ngươi cứ nghĩ sau bấy nhiêu hư

chiêu nhất định sẽ có một chưởng thật, y thị đánh bao nhiêu chiêu là giả, nhưng chiêu ấy nhìn là giả, y thị nhân lúc ngươi không ngờ sẽ đánh ra thật đấy.

Quách Tĩnh gật gật đầu. Hồng Thất công nói:

- Vì vậy ngươi muốn phá lộ chưởng pháp ấy của y thị thì cách duy nhất là cứ bất kể y thị phát chiêu thực hư thế nào, cứ đợi chưởng của y thị đánh tới,

https://thuviensach.vn

thật cũng được, giả cũng được, ngươi chỉ đánh ra một chiêu Kháng long hữu hối này. Y thị thấy chiêu này của ngươi lợi hại, không vung chưởng ngăn chặn không được, thế là bị phá rồi đấy.

Quách Tĩnh hỏi:

- Sau đó thì sao?

Hồng Thất công sa sầm mặt nói:

- Sau đó thì sao à? Thằng tiểu tử ngốc, y thị có bao nhiêu bản lĩnh mà đỡ được một chiêu ta dạy cho ngươi?

Quách Tĩnh rất lo lắng, nói:

- Nàng đỡ không được, há chẳng phải là đả thương nàng sao?

Hồng Thất công lắc đầu thở dài, nói:

- Chưởng lực này của ta nếu phát được không thu được, không thể nặng nhẹ cương nhu tùy ý thì sao đáng gọi là Hàng long thập bát chưởng vô song trên đời?

Quách Tĩnh líu ríu vâng dạ, trong lòng đã định chủ ý Nếu mình không học được tới mức thu phát tùy ý thì quyết không dùng để thử với Dung nhi. Hồng Thất công nói:

- Ngươi không tin à, cứ thử thử xem sao?

Quách Tĩnh ra thế chọn một cây tùng nhỏ khác, làm theo tư thế của Hồng Thất công, nhằm thẳng vào thân cây. Ào một tiếng đánh tới một chưởng. Cây tùng ấy lắc lư mấy cái nhưng không gãy. Hồng Thất công mắng:

- Thằng tiểu tử ngốc, ngươi rung cây làm gì thế? Để bắt sóc à? Hay để kiếm quả tùng?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh bị y mắng đỏ cả mặt, mĩm cười ngượng nghịu.

Hồng Thất công nói:

- Ta đã nói với ngươi rồi, phải khiến đối phương lui không lui được, tránh không tránh được.

Chưởng mới rồi của ngươi kình lực không kém, nhưng cây tùng chỉ rung có một cái đã hóa giải hết kình lực của ngươi. Ngươi trước tiên phải tập đánh làm sao cho cây tùng không lung lay, sau đó mới có thể một chưởng đánh gãy cây.

Quách Tĩnh sực hiểu ra, mừng rỡ nói:

- Vậy thì phải sử kình thật mau lẹ để đối phương không kịp đón đỡ.

Hồng Thất công trợn mắt nói:

- Chứ không phải thế sao? Cần gì phải nói nữa? Ngươi luyện tập nãy giờ mặt mũi đầy mồ hôi, té ra ngay cả một chút đạo lý thô thiển ấy cũng mới nghĩ ra được. Đúng là mụ già ngu xuẩn.

Lại nói:

- Chiêu này gọi là Kháng long hữu hối, chỗ tinh yếu của chưởng pháp không phải ở chữ kháng mà là ở chữ hối. Nếu chỉ cần cương mãnh tàn độc mãnh liệt lợi hại thì ai có vài trăm cân sức lực lại không sử dụng được, làm sao khiến Hoàng Dược Sư phải khâm phục? Kháng long hữu hối, đầy không thể

lâu, vì vậy có phát phải có thu. Lực đạo đánh ra có mười phần thì lực đạo lưu lại phải có hai mươi phần. Ngày nào ngươi lãnh hội được ý vị của chữ hối, thì một chiêu này kể như đã học được ba phần.

https://thuviensach.vn

Cũng như rượu ngon lâu năm, uống vào miệng không cay, sau đó cổ họng lại thấy ngon ngọt vô cùng, đó chính là ở chữ hối đấy.

Quách Tĩnh ngơ ngác không hiểu, chỉ cố gắng ghi nhớ lời y, để sau này thong thả suy nghĩ. Cách học võ của y trước nay chỉ là người ta luyện một buổi thì mình luyện mười ngày, lập tức chuyên tâm chuyên ý luyện tập chưởng pháp, mấy mươi chưởng đầu tiên thì cây tùng vẫn còn lắc lư, về sau kình lực càng lúc càng mạnh, cây tùng đã rung nhẹ hơn, tự biết công phu đã có tiến bộ, trong lòng rất mừng, lúc ấy tay chưởng đã một bên tím ngắt, một bên sưng vù, nhưng y vẫn không hề chán nản, tiếp tục khổ luyện.

Hồng Thất công đã phát chán, nằm lăn ra đất ngủ khò.

Quách Tĩnh luyện tới đoạn cuối, tâm ý dần dần thông suốt, phát kình thu thế dần dần tới chỗ như ý, hít một hơi vào Đan điền, đánh mạnh một chưởng rồi lập tức thu kình, cây tùng kia không hề động đậy. Quách Tĩnh cả mừng, chưởng thứ hai theo cách thức ấy phát ra, nhưng lực ở cạnh chưởng, chỉ

nghe rắc rắc mấy tiếng, cây tùng nhỏ đã bị y đánh gãy lìa.

Chợt nghe tiếng Hoàng Dung từ xa vang lên:

- Hay lắm

Chỉ thấy nàng cầm hai giỏ thức ăn thong thả đi tới.

Hồng Thất công mắt còn chưa mở đã ngửi thấy mùi thức ăn, kêu lên:

- Thơm quá, thơm quá?

Rồi nhảy bật dậy, giật giỏ thức ăn mở ra, thấy trong có một bát đùi ếch nướng, một con vịt nấu bát bảo, lại có một mớ miến trắng toát như tuyết. Hồng Thất công lớn tiếng reo mừng, hai tay bốc lia lịa, liên tiếp đưa thức

https://thuviensach.vn

ăn vào miệng, vừa ăn vừa khen ngợi, chỉ là ngoài môi, trên răng, trên lưỡi, trong họng đều là thức ăn nên chẳng rõ là y nói gì. ăn đến lúc cuối, đùi ếch và con vịt bát bảo đã không còn một miếng da, y mới nghĩ tới Quách Tĩnh chưa ăn, trong lòng hơi thấy xấu hổ, kêu lên:

- Lại đây, lại đây, lại đây, miến này ngon lắm, quả thật có ý chữa thẹn, lại thêm một câu: Còn ngon hơn thịt vịt nữa.

Hoàng Dung cười khanh khách, nói:

- Thất công, món cuối cùng con làm người còn chưa ăn mà.

Hồng Thất công vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, vội hỏi:

- Món gì thế, món gì thế?

Hoàng Dung nói:

- Nhất thời không thể nói hết, ví dụ cải trắng xào, đậu hủ chưng, trứng gà rán, thịt luộc thái mỏng.

Hồng Thất công là người sành ăn trên đời hiếm có, biết rõ là bậc cao thủ nấu nướng thì càng là những món bình thường càng biểu hiện rõ công phu kỳ diệu, đạo lý ấy cũng giống như võ học, có thể

trong chỗ bình đạm bộc lộ sự thần kỳ, mới có thể nói là thủ đoạn của bậc đại tôn sư trên đời, nghe nàng nói thế bất giác vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, trên mặt đầy vẻ lấy lòng, cười nói:

- Hay lắm, hay lắm, ta đã nói là con nhóc ngươi ngoan lắm mà. Ta mua rau cải, đậu hủ cho ngươi được không.

Hoàng Dung cười nói:

- Không cần đâu, người mua thì không hợp ý con.

https://thuviensach.vn

Hồng Thất công cười nói:

- Phải phải, người khác mua thì làm sao dùng được chứ!

Hoàng Dung nói:

- Mới rồi con thấy y một chưởng đánh gãy cây tùng, bản lĩnh đã cao hơn con rồi.

Hồng Thất công lắc đầu nói:

- Công phu chưa được, chưa được phải một chưởng tiện ngang cây tùng như bị đao chặt ngang kia.

Chứ đánh mà cây gãy lởm chởm, thì có ra bản lĩnh thối tha gì? Cây tùng này nhỏ như chiếc đũa, không phải, nhỏ như cái tăm xỉa răng, công phu còn kém lắm.

Hoàng Dung nói:

- Nhưng một chưởng ấy của y đánh ra, con đã không đỡ được rồi. Đều là người không tốt, sắp tới y khinh khi hà hiếp con, làm sao con chống được?

Hồng Thất công lúc ấy đang ra sức lấy lòng nàng, nghe nàng cưỡng từ đoạt lý cũng chỉ còn cách nói xuôi theo:

- Thế theo ngươi thì nên thế nào?

Hoàng Dung nói:

- Người dạy con một chút bản lĩnh, phải hơn được y. Người dạy rồi, con sẽ nấu nướng cho người ăn.

Hồng Thất công nói:

https://thuviensach.vn

- Được thôi, y chỉ học được một chiêu, muốn thắng y có khó gì? Ta dạy ngươi một bộ quyền pháp: Tiêu dao du.

Vừa dứt lời thân hình đã nhảy vọt lên, tay áo phất phơ, tiến đông lùi tây, thân pháp vô cùng khinh linh.

Hoàng Dung trong lòng ngấm ngầm ghi nhớ, khi Hồng Thất công đánh hết lộ quyền pháp thì nàng đã hiểu được một nửa, sau khi y chỉ điểm đường lối cách thức, không đầy hai giờ nàng đã hiểu hết ba mươi sáu chiêu quyền pháp Tiêu dao du. Sau cùng nàng và Hồng Thất công đồng thời phát chiêu, hai người sóng vai cùng đứng, một người bên phải, một người bên trái, tiến lui lên xuống, quả thật như

một con én ngọc, một con ưng lớn chấp chới bay liệng. Đánh hết ba mươi sáu chiêu, hai người đồng thời rơi xuống đất, nhìn nhau bật cười. Quách Tĩnh lớn tiếng khen hay.

Hồng Thất công nhìn Quách Tĩnh nói:

- Con nhóc này thông minh gấp trăm lần ngươi.

Quách Tĩnh lắc đầu nói:

- Bấy nhiêu chiêu thức biến hóa phức tạp như thế mà nàng làm sao học ngay được, lại còn không quên nhỉ? Mới rồi tôi nhớ được chiêu thứ hai thì đã quên chiêu thứ nhất rồi.

Hồng Thất công ha hả cười lớn, nói:

- Bộ quyền pháp Tiêu dao du này ngươi không học được, cho dù cố chết nhớ được thì đánh ra cũng không có chút gì là tiêu dao, mặt mày nhăn nhó, tay chân lóng ngóng, lại biến thành Khổ não quyền.

Quách Tĩnh cười nói:

https://thuviensach.vn

- Chứ không phải sao?

Hồng Thất công nói:

- Bộ quyền Tiêu dao du này là công phu ta luyện thời trẻ, vì phù hợp với lộ số võ công vốn có của con nhóc này nên mới đem ra dạy y thị, chứ thật ra đã không còn hợp với võ công của ta. Trong mấy mươi năm nay, chưa lần nào ta sử dụng qua.

Ý ở ngoài lời, rõ ràng muốn nói oai lực của quyền pháp Tiêu dao du còn kém xa Hàng long thập bát chưởng.

Hoàng Dung nghe thấy lại rất vui mừng, nói:

- Thất công, con lại thắng y, y trong lòng nhất định sẽ không thích, người lại dạy cho y vài chiêu đi.

Nàng học võ chẳng qua chỉ là để dẫn dụ, chỉ muốn Hồng Thất công dạy cho Quách Tĩnh nhiều hơn, chứ nàng nếu thực sự muốn học, thì đã có cha ruột là bậc đại sư ở đó, muốn học cả đời cũng không hết.

Hồng Thất công nói:

- Thằng tiểu tử này ngốc lắm, mới rồi ta dạy một chiêu y còn chưa học xong, nhưng tham ăn một chút không sao, chỉ cần ngươi nấu thêm vài món thật ngon cho ta ăn thì ta có thể làm vừa ý ngươi.

Hoàng Dung cười khẽ nói:

- Được con đi mua thức ăn đây. Hồng Thất công ha hả cười lớn, quay trở về phòng.

Quách Tĩnh thì ở rừng tùng khổ luyện đến tối mịt mới về.

https://thuviensach.vn

Đêm ấy Hoàng Dung quả nhiên xào một bát cải trắng, chưng một đĩa đậu hủ cho Hồng Thất công ăn, rau cải chỉ có đọt non, dùng mỡ gà xào chân vịt, như thế cũng được, nhưng đĩa đậu hủ kia mới không phải tầm thường, trước hết là mổ một cái chân giò sấy ra, khoét hai mươi bốn cái lỗ tròn, đem đậu hủ

vò thành hai mươi bốn viên nhồi vào rồi đem hấp, đến khi chín rồi mùi thơm của thịt giò đã thấm vào đậu hủ, cái chân giò thì bỏ đi không ăn. Hồng Thất công ăn một miếng, tự nhiên vô cùng ngây ngất. Món đậu hủ này cũng có một cái tên đặt theo thơ Đường, gọi là Hăm bốn lỗ cầu trăng sáng chiếu, nếu Hoàng Dung không có công phu gia truyền Lan hoa phất huyệt thủ, mười ngón tay nhẹ

nhàng linh xảo, vận kình như có như không, thì chỗ đậu hủ tươi kia rời khỏi tay là nát bét, làm sao có thể viên thành hai mươi bốn viên tròn? Công phu này tinh tế khó khăn, thật không kém gì khắc chữ

lên hạt gạo, chạm hạt đào làm thuyền. Nhưng nếu cắt làm miếng vuông, dễ thì có dễ, nhưng trên đời đâu có ai gọi miếng vuông là trăng sáng?

Quách Tĩnh và Hoàng Dung mấy hôm nay theo hứng mà làm, mặc ý rong chơi, trong khách điếm cứ

ở chung một phòng, nhưng cũng quây quần với Hồng Thất công chia ra mà ngủ. Hồng Thất công

ngạc nhiên nói:

- Hai người các ngươi không phải là một cặp vợ chồng nhỏ sao? Sao không ngủ chung phòng?

Hoàng Dung bấy lâu vẫn hì hì đùa giỡn với y, lúc ấy bất giác đỏ bừng cả mặt, bỉu môi nói:

https://thuviensach.vn

- Thất công, người còn nói bậy nữa thì sáng mai tôi không nấu thức ăn cho người đâu.

Hồng Thất công ngạc nhiên nói:

- Cái gì? Ta nói sai à?

Rồi lập tức cười nói:

- Ta già nên hồ đồ mất rồi, ngươi rõ ràng là khuê nữ chứ không phải là đã có chồng. Hai đứa nhỏ các ngươi tự ý đính ước chuyện chung thân, còn chưa được lệnh cha mẹ, chưa có lời mai mối, chưa bái thiên địa. Nhưng không cần lo, lão khiếu hóa ta sẽ làm mai cho. Nếu cha ngươi mà không ưng thuận, lão khiếu hóa sẽ đánh nhau với y bảy ngày bảy đêm, không thắng không thôi, bắt y không đáp ứng không được.

Hoàng Dung vốn đang lo lắng về chuyện ấy, sợ cha mình không thích Quách Tĩnh, nghe câu ấy bất giác trong lòng vui vẻ.

Hôm sau trời vừa rạng sáng. Quách Tĩnh đã dậy vào rừng tùng tập luyện chiêu Kháng long hữu hối trong Hàng long thập bát chưởng, luyện hơn hai mươi lần, toàn thân đẫm mồ hôi, đang mừng thầm là có tiến bộ, chợt nghe ngoài rừng có tiếng người trò chuyện. Một người nói:

- Sư phụ, chúng ta đi một quãng dài thế này e cũng phải đến ba mươi dặm rồi.

Người kia nói:

- Cước lực của các ngươi quả cũng có tiến bộ đôi chút đấy.

Quách Tĩnh nghe giọng nói rất quen, chỉ thấy ngoài rừng có bốn người tiến vào, người đi đầu bạch phát đồng nhan, chính là kẻ đối đầu lớn Sâm tiên lão quái Lương Tử Ông. Quách Tĩnh kêu khổ trong lòng, quay đầu bỏ chạy.

https://thuviensach.vn

Lương Tử Ông cũng đã nhìn thấy y, quát lên:

- Chạy đi đâu?

Ba người đồ đệ sau lưng y thấy sư phụ đuổi địch nhân, lập tức chia ra ba phía chặn đường. Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Chỉ cần chạy ra khỏi rừng tùng về tới gần khách điếm thì không còn sợ gì nữa.

Bèn sãi chân chạy mau. Đại đệ tử của Lương Tử Ông chặn ngang đường rút của y, song chưởng

cùng vỗ ra, quát lớn:

- Thằng tiểu tặc, quỳ xuống mau.

Thi triển Đại lực Cầm nã thủ pháp của sư môn ngoài cửa ải chụp vào giữa ngực. Quách Tĩnh ngực trái hơi rút lại, tay phải co vào trong, chưởng phải vẽ một hình tròn, vù một tiếng đẩy ra, chính là chiêu Kháng long hữu hối vừa học được.

Tên đại đệ tử kia nghe chưởng phong rít lên, buông tay rút về đón đỡ, chát một tiếng, cánh tay đã gãy, thân hình bắn ra sáu bảy thước, ngất luôn tại chỗ. Quách Tĩnh không ngờ một chiêu này có oai lực mạnh mẽ như thế, sau khi sửng sốt, lại sãi chân chạy mau.

Lương Tử Ông vừa sợ vừa giận, vọt ra khỏi rừng, lướt vòng lên chặn trước mặt y. Quách Tĩnh vừa ra khỏi rừng tùng, chỉ thấy Lương Tử Ông đã chặn trước mặt, sau lúc hoảng sợ bèn khuỵu chân co tay, vung tay đẩy mau ra, vẫn là chiêu Kháng long hữu hối. Lương Tử Ông không biết chiêu này, nhưng thấy đòn tới lợi hại, khó lòng đón đỡ, đành lách người tránh qua. Quách Tĩnh thừa cơ lại chạy thục mạng.

https://thuviensach.vn

Lương Tử Ông xoay người đuổi theo. Quách Tĩnh đã chạy tới ngoài cửa khách điếm, cao giọng kêu lên:

- Dung nhi. Dung nhi, không xong rồi, gã ác nhân muốn hút máu ta đã đuổi tới rồi!

Hoàng Dung thò đầu ra nhìn, thì là Lương Tử Ông, nghĩ thầm:

- Tại sao lão quái này lại tìm tới đây? Y tới thì rất tốt, ta cũng đang muốn thử công phu Tiêu dao du mới học.

Bèn kêu lên:

- Tĩnh ca ca. Đừng sợ lão quái ấy cứ động thủ đi, ta sẽ tới giúp, chúng ta cho y nếm mùi đau khổ.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Dung nhi không biết lão quái này lợi hại, nên nói có vẻ ung dung quá.

Y vừa động tâm niệm Lương Tử Ông đã sấn tới trước mặt, thấy đòn tới mãnh liệt lại dùng một chiêu Kháng long hữu hối đẩy ra phía trước. Lương Tử Ông nghiêng người vặn lưng tránh ra bên cạnh vài thước, nhưng tay phải đã bị chưởng của y quét trúng nóng rát vô cùng đau đớn, trong lòng ngấm ngầm ngạc nhiên, không ngờ cách nhau có mấy tháng mà võ công của thằng tiểu tử này đã tiến bộ

như thế, nghĩ rằng ắt là công hiệu của máu con rắn quý, càng nghĩ càng giận, tung người vọt tới.

Quách tĩnh lại đánh ra một chiêu Kháng long hữu hối. Lương Tử Ông thấy không sao đỡ gạt đành nhảy ra, nhưng thấy y không có chiêu thức nào lợi hại hơn tấn công, cũng bớt đi mấy phần úy ky, mắng lớn:

- Thằng tiểu tử thối tha, chỉ biết có một chiêu ấy thôi à?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh quả nhiên trúng kế, kêu lên:

- Ta chỉ có một chiêu này thôi, ngươi cũng không đỡ được.

Nói xong bước lên lại đánh ra một chiêu Kháng long hữu hối. Lương Tử Ông nhảy tránh qua bên cạnh, sấn tới tấn công vào sau lưng y.

Quách Tĩnh ngoảnh lại, lại đánh ra chiêu ấy. Lương Tử Ông đã tránh ra sau lưng y, vung quyền phát chưởng. Qua lại ba chiêu. Quách Tĩnh chỉ có thể lo trước mặt, không lo được sau lưng, đã bị dồn tới mức tay chân luống cuống.

Hoàng Dung thấy y sắp thua, kêu lên:

- Tĩnh ca ca, ta ra đối phó với y.

Phi thân vọt ra rơi vào giữa hai người, chưởng trái chân phải đồng thời đánh ra. Lương Tử Ông co người vung quyền, đánh lại hai chiêu. Quách Tĩnh lui lại hai bước, đứng ngoài nhìn hai người đánh nhau. Hoàng Dung tuy học được quyền pháp Tiêu dao du kỳ diệu, nhưng mới học chưa thạo, mà

công lực rốt lại vẫn thua Lương Tử Ông rất xa, nếu không dựa vào tấm Nhuyễn vị giáp trên người thì đã trúng quyền bị thương, chưa đánh hết ba mươi sáu đường quyền Tiêu dao du đã không chi trì nổi nữa. Hai tên đồ đệ của Lương Tử ông đỡ đại sư huynh bị thương đứng cạnh xem đánh nhau, thấy sư

phụ dần dần thắng thế, không ngừng hò hét trợ oai.

Quách Tĩnh đang định bước lên giáp công, chợt nghe Hồng Thất công bên vách kêu lên:

- Chiêu sau của y là ác cẩu lan lộ đấy.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung sửng sốt, chỉ thấy Lương Tử Ông hai chân soạt thành mã bộ, hai tay nắm thành quyền bằng bặn đưa ra, đúng là chiêu ác hổ lan lộ, bất giác buồn cười, nghĩ thầm:

- Té ra Thất công sửa ác hổ lan lộ thành ác cẩu lan lộ, nhưng tại sao y lại đoán trước được?

Chợt nghe Hồng Thất công kêu lên:

- Chiêu sắp tới là Xú xà thủ thủy đấy!

Hoàng Dung biết ắt là chiêu Thanh long thủ thủy, chiêu ấy vung quyền tấn công thì sau lưng để hở.

Hồng Thất Công câu nói chưa dứt, nàng đã vòng ra sau lưng Lương Tử Ông. Lương Tử Ông đánh ra một chiêu quả nhiên là Thanh long thủ thủy, nhưng bị Hoàng Dung nhìn thấy trước, đổi khách làm chủ, đánh thẳng vào hậu tâm y, nếu không phải y võ công tinh thâm, lúc nguy cấp biến chiêu, nhảy vọt lên phía trước thì hậu tâm đã bị trúng quyền rồi.

Mũi chân y vừa mới chạm đất, vừa sợ vừa giận, hướng vào cửa sổ quát:

- Cao nhân phương nào sao không ra mặt?

Nhưng trong cửa sổ yên ắng không có tiếng động gì, trong lòng vô cùng ngạc nhiên:

- Tại sao người này có thể đoán trước quyền chiêu của mình?

Hoàng Dung đã có đại cao thủ sau lưng, tự biết không thể có nguy hiểm, bèn vọt lên tấn công. Lương Tử Ông mấy lần hạ sát thủ. Hoàng Dung tình thế lại trở thành nguy cấp. Hồng Thất Công lại kêu lên:

- Đừng sợ y muốn dùng chiêu Lạn tỷ cổ hầu tử thượng thụ đấy?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung phì cười, hai tay giơ cao đập mạnh xuống.

Chiêu Linh viên thượng thụ ấy của Lương Tử ông chỉ mới dùng được một nửa, vốn định nhảy vọt lên rồi dùng sức đập xuống, nhưng đã bị Hoàng Dung chiếm mất tiên cơ, nhìn thấy tay quyền của đối phương đập tới nếu tiếp tục nhảy lên há chẳng phải tự giơ đầu cho tay quyền của nàng đập trúng sao, chỉ đành lập tức biến chiêu.

Nhưng lúc lâm địch, chiêu thức của mình toàn bị đối phương nhìn thấy trước thì không cần qua ba chiêu hai thức đã nguy tới tính mạng, may là võ công của y cao cường hơn Hoàng Dung rất nhiều, lúc nguy cấp vẫn có thể giải cứu mới không bị thương. Lại đánh nhau thêm vài chiêu, y nhảy ra khỏi vòng chiến, kêu lên:

- Lão huynh mà không chịu ra mặt thì đừng trách ta vô tình với con nhóc này.

Quyền pháp đột nhiên thay đổi, như gió táp mưa sa ào ào đánh tới chiêu trước chưa xong, chiêu sau đã tới. Hoàng Dung vốn không có cách nào chống đỡ. Hồng Thất Công cũng không kịp gọi tên chiêu ra trước.

Quách Tĩnh thấy Hoàng Dung quyền pháp rối loạn, tránh đông né tây, lập tức rê chân sấn vào, ra chiêu Kháng long hữu hối đánh tới Lương Tử Ông. Lương Tử Ông chân phải điểm đất nhảy ra phía sau. Hoàng Dung nói:

- Tĩnh ca ca, đánh cho y vài chiêu nữa đi.

Nói xong quay người vọt vào khách điếm.

Quách Tĩnh thủ thế, chỉ chờ Lương Tử Ông tấn công thì bất kể y dùng chiêu thức gì cứ chờ được nửa đường lại đánh ra chiêu Kháng long hữu hối. Lương Tử Ông vừa tức giận vừa buồn cười, mắng thầm Không biết thằng tiểu tử này học được ở đâu một chiêu quái quyền này, cứ thế đánh ra. Nhưng tuy thằng tiểu tử ngốc này chỉ biết có một chiêu ấy nhưng lão quái

https://thuviensach.vn

lại không sao làm gì được y. Hai người đứng cách nhau hơn một trượng, nhất thời thành thế giằng co.

Lương Tử Ông mắng:

- Tiểu tử ngốc, cẩn thận nhé!

Đột nhiên phi thân vọt tới.

Quách Tĩnh theo đúng bài bản vung chưởng đánh ra, không ngờ Lương Tử Ông trên không lật người, tay phải giơ ra một cái, ba ngọn Tý Ngọ thấu cốt đinh đột nhiên chia làm ba đường thượng trung hạ

bắn tới. Quách Tĩnh vội vàng tránh qua. Lương Tử Ông thừa thế sấn vào, ra đòn như điện chớp, đã nắm được gáy y. Quách Tĩnh cả kinh xoay khuỷu tay đánh mạnh vào ngực y, không ngờ thấy khuỷu tay đánh trúng một chỗ mềm nhũn như huých vào một đống bông.

Lương Tử Ông đang định ra sát thủ, chợt nghe Hoàng Dung lớn tiếng kêu lên:

- Lão quái, ngươi xem cái gì đây?

Lương Tử Ông biết nàng giảo hoạt, tay phải nắm cứng huyệt Kiên Linh của Quách Tĩnh khiến y không sao động đậy mới quay nhìn, chỉ thấy nàng cầm một ngọn trúc bổng lóng lánh như ngọc xanh thong thả bước ra. Lương Tử Ông trong lòng rúng động, nói:

- Hồng... Hồng bang chủ...

Hoàng Dung quát:

- Còn chưa buông tay ra à?

https://thuviensach.vn

Lương Tử Ông lúc đầu nghe Hồng Thất Công nói huỵch toẹt ra các chiêu thức y sắp dùng, vốn đã vô cùng ngờ sợ nhưng không nghĩ ra là y, lúc ấy đột nhiên nhìn thấy ngọn trúc bổng của y mới biết giọng nói trong cửa sổ quả nhiên chính là người mà bình sinh mình rất sợ hãi, bất giác hồn phi phách tán, vội buông tay thả Quách Tĩnh ra.

Hoàng Dung hai tay cầm gậy bước tới gần, quát:

- Thất Công nói lão nhân gia người đã lên tiếng mà ngươi còn dám to gan hung hăng ở đây, muốn hỏi ngươi cậy vào cái gì thế?

Lương Tử Ông hai chân khuỵu xuống, nói:

- Tiểu nhân quả thật không biết Hồng bang chủ giá lâm tới đây. Tiểu nhân dù có lớn mật bằng trời cũng không dám đắc tội với Hồng bang chủ.

Hoàng Dung thầm ngạc nhiên Người này bản lĩnh lợi hại như thế, sao vừa nghe tới tên Thất Công đã sợ cuống lên thế kia? Tại sao lại gọi y là Hồng bang chủ?

Nhưng trên mặt vẫn không động thanh sắc quát:

- Ngươi muốn chịu tội gì?

Lương Tử Ông nói:

- Xin cô nương nói tốt với Hồng bang chủ vài câu, chỉ nói Lương Tử Ông biết tội rồi, chỉ xin Hồng bang chủ tha mạng.

Hoàng Dung nói:

- Nói tốt một câu thì không sao chứ nói tốt vài câu thì hơi nhiều. Ngươi từ nay trở đi vĩnh viễn không được làm khó hai người bọn ta nữa.

Lương Tử Ông nói:

https://thuviensach.vn

- Trước đây tiểu nhân không biết, nhiều lần mạo phạm, xin hai vị ra ơn hải hà. Từ nay về sau tự

nhiên không dám thế nữa.

https://thuviensach.vn

Hồi 12(b)

Kháng Long Hữu Hối

Hoàng Dung vô cùng đắc ý, cười khẽ một tiếng kéo tay Quách Tĩnh trở vào khách điếm. Chỉ thấy Hồng Thất Công trước mặt có bốn bát thức ăn, tay trái cầm chén, tay phải cầm đũa, đang ngấu nghiến ăn uống có vẻ thú vị lắm. Hoàng Dung cười nói:

- Thất Công, y quỳ ngoài kia không dám động đậy.

Hồng Thất Công nói:

- Ngươi ra đánh y một trận cho hả giận đi y quyết không dám đánh lại đâu.

Quách Tĩnh cách song nhìn ra thấy Lương Tử Ông quỳ thẳng trên mặt đất, ba tên đệ tử quỳ sau lưng y trông rất thiểu não, trong lòng bất nhẫn, nói:

- Thất Công, thôi tha y đi.

Hồng Thất Công mắng:

- Chẳng ra cái gì cả y đánh ngươi ngươi chống đỡ không được, lão tử cứu ngươi thì ngươi lại muốn tha y. Như vậy là sao?

Quách Tĩnh không biết trả lời thế nào.

Hoàng Dung cười nói:

- Để con ra đánh y.

https://thuviensach.vn

Rồi cầm ngọn trúc bổng bước ra khỏi khách điếm, thấy Lương Tử Ông đang cung cung kính kính quỳ ở đó, mặt đầy vẻ sợ sệt Hoàng Dung mắng:

- Hồng Thất Công nói ngươi làm điều xấu xa bậy bạ, hôm nay không giết ngươi không được, nhưng may cho ngươi là Quách ca ca có lòng tốt, cầu tình cho ngươi suốt nửa ngày. Thất Công mới chịu tha ngươi.

Nói xong giơ trúc bổng lên, chát một tiếng đánh vào mông y một cái, quát lên:

- Cút đi!

Lương Tử Ông nhìn lên song cửa sổ kêu lên:

- Hồng tiền bối, tôi muốn gặp lão nhân gia người để tạ cái ơn không giết.

Trong khách điếm vẫn yên ắng không có tiếng gì. Lương Tử Ông vẫn quỳ ở đó không dám đứng lên.

Qua một lúc. Quách Tĩnh sãi chân bước ra, xua tay hạ giọng nói:

- Thất Công ngủ rồi, không được quấy rầy người.

Lương Tử Ông lúc ấy mới đứng lên, căm hờn nhìn Quách Tĩnh và Hoàng Dung mấy cái rồi mang

đám đồ đệ bỏ đi.

Hoàng Dung vô cùng vui vẻ, trở vào phòng quả thấy Hồng Thất Công đang nằm phục trên bàn ngáy khò khò, lúc ấy bèn kéo vai ông ta một cái, kêu lên:

- Thất Công. Thất Công, ngọn trúc bổng bảo bối này của lão nhân gia người có pháp lực gì lớn cao thế, mà người cũng không dùng, chẳng bằng cho con nhé?

https://thuviensach.vn

Hồng Thất Công ngẩng đầu lên ngáp một cái lại vặn vặn lưng, cười nói:

- Ngươi nói sao mà dễ thế! Đó là thằng đầy tớ xin cơm của công công ngươi đấy, đi xin cơm mà không có Đả cẩu bổng thì còn ra gì nữa?

Hoàng Dung lẳng nhẳng không chịu, nói:

- Người là cao thủ có công phu như vậy, người ta chỉ nghe giọng người đã sợ rồi, cần gì ngọn trúc bổng này nữa?

Hồng Thất Công ha hả cười nói:

- Con nha đầu ngu ngốc, ngươi mau nấu cho Thất Công cái gì ngon ngon đi ta sẽ từ từ kể cho ngươi nghe.

Hoàng Dung theo lời vào bếp nấu nướng ba món ăn nhỏ.

Hồng Thất Công tay phải cầm chén, tay trái cầm lấy một chiếc móng bò nướng đưa lên miệng gặm, nói:

- Thường có câu vật theo loại mà hợp, người vì bầy nên chia. Những kẻ tài chủ yêu tiền là một loại, bọn trộm cướp đạo tặc ăn cướp tiền bạc của người ta là một loại, đám khiếu hóa tử bọn ta xin cơm thừa canh cặn của người ta cũng là một loại...

Hoàng Dung vỗ tay kêu lên:

- Con biết rồi, con biết rồi. Gã Lương lão quái kia gọi người là Hồng bang chủ, té ra người là bang chủ Cái bang.

Hồng Thất Công nói:

- Đúng rồi. Bọn ta vì miếng cơm bị người khinh, bị chó cắn, nếu không kết thành một bọn thì còn sống được sao? Bách tính phương Bắc hiện là người

https://thuviensach.vn

của nước Kim, bách tính phương Nam thì do Đại Tống hoàng đế quản, nhưng bọn ăn mày trong thiên hạ ấy à...

Hoàng Dung cướp lời nói:

- Bất kể là Nam hay Bắc đều thuộc lão nhân gia người quản.

Hồng Thất Công cười gật gật đầu, nói:

- Đúng thế, ngọn trúc bổng và cái hồ lô này từ cuối thời Đường truyền đến ta hôm nay đã mấy trăm năm, nhiều đời do bang chủ Cái bang giữ gìn, cũng như là ngọc tỷ của thằng tiểu tử hoàng đế. ấn vàng của bọn làm quan vậy.

Hoàng Dung lè lè lưỡi nói:

- May là người không cho con.

Hồng Thất Công nói:

- Cái gì?

Hoàng Dung nói:

- Nếu tất cả ăn mày trong thiên hạ đều tìm con bảo quản việc của họ, thì có bao nhiêu là rắc rối.

Hồng Thất Công thở dài nói:

- Ngươi nói rất đúng. Ta tính tình lười biếng phóng đãng, giữ chức bang chủ Cái bang này quả thật rất phiền phức, nhưng lại tìm không được người để giao lại, chỉ đành tới đâu thì tới thôi.

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Vì vậy gã Lương lão quái kia mới sợ người tới mức như thế, nếu tất cả ăn mày trong thiên hạ đều xúm lại làm khó y thì đúng là không dễ chịu. Mỗi gã ăn mày bắt một con rận bỏ vào cổ áo y cũng đủ

cho y ngứa chết rồi.

Hồng Thất Công và Quách Tĩnh hô hô cười lớn. Cười một hồi Hồng Thất Công nói Y sợ ta chứ

không phải sợ cái này. Hoàng Dung vội hỏi:

- Thế thì vì cái gì?

Hồng Thất Công nói:

- Khoảng hai mươi năm trước y đang làm một việc xấu thì bị ta bắt gặp.

Hoàng Dung hỏi:

- Y làm việc gì xấu thế?

Hồng Thất Công ngần ngừ nói:

- Lão quái này tin tà thuyết lấy âm bổ dương gì đó, bắt rất nhiều xử nữ về phá trinh họ, nói có thể

trường sinh bất lão.

Hoàng Dung hỏi:

- Phá trinh xử nữ là gì?

Mẹ Hoàng Dung bị nạn sản mà chết lúc sinh nàng nên nàng từ nhỏ được cha nuôi đến lớn. Hoàng Dược Sư vì việc bọn Trần Huyền Phong. Mai Siêu Phong tư thông phản bội bỏ trốn, trong một cơn giận đã chặt đứt hết gân mạch của tất cả đám đệ tử còn lại trục xuất khỏi đảo Đào Hoa, trên đảo chỉ

https://thuviensach.vn

còn vài người đầy tớ câm.

Hoàng Dung trước nay chưa nghe phụ nữ lớn tuổi hơn nói về tình ái nam nữ, nàng và Quách Tĩnh tình ý hợp nhau, chỉ biết ở chung với y một chỗ thì trong lòng sung sướng ngọt ngào không sao nói hết, chỉ cần chia tay với y một lúc là đã cảm thấy vắng vẻ không sao chịu được. Nàng chỉ biết nam nữ kết làm vợ chồng thì vĩnh viễn không chia lìa nên trong lòng đã coi Quách Tĩnh là chồng, chứ

chuyện khuê phòng giữa vợ chồng với nhau thì lại hoàn toàn không biết.

Nàng hỏi một câu như thế. Hồng Thất Công nhất thời khó trả lời. Hoàng Dung lại hỏi:

- Phá trinh xử nữ là giết họ phải không?

Hồng Thất Công nói:

- Không phải.

Một cô gái bị làm nhục như thế, có lúc còn đau đớn hơn là bị giết, có người nói thất tiết là chuyện lớn, đói chết là chuyện nhỏ, chính là ý ấy. Hoàng Dung ngơ ngác không hiểu hỏi:

- Là dùng dao cắt tai, cắt mũi họ à?

Hồng Thất Công cười mắng:

- Phì, cũng không phải. Con nha đầu ngu ngốc, ngươi về nhà hỏi mẹ ngươi ấy.

Hoàng Dung nói:

- Mẹ con chết lâu rồi.

https://thuviensach.vn

Hồng Thất Công a một tiếng nói:

- Tương lai ngươi cùng thằng tiểu tử ngốc này động phòng hoa chúc thì sẽ biết thôi.

Hoàng Dung đỏ mặt chẩu chẩu môi nói:

- Người, người không nói thì thôi.

Lúc ấy mới biết đó là chuyện xấu hổ, lại hỏi:

- Người thấy Lương lão quái đang làm việc xấu ấy, về sau thế nào?

Hồng Thất Công thấy nàng không hỏi chuyện kia nữa, như vứt bỏ được gánh nặng, thở phào một hơi nói:

- Thì tự nhiên ta phải can thiệp. Thằng khốn ấy bị ta bắt được đánh cho một trận bầm dập, rứt hết mớ

tóc bạc trên đầu, bắt đưa tất cả các cô nương ấy về nhà họ, còn bắt lập lời trọng thệ là từ nay về sau không được làm việc xấu xa như thế nữa, nếu ta bắt được thì muốn sống cũng không được muốn chết cũng không được. Nghe nói mấy năm nay y cũng không dám tái phạm nên hôm nay ta tha mạng y.

Con bà nó, trên đầu y có tóc bạc không?

Hoàng Dung cười khanh khách nói:

- Dài lắm? Đầy đầu tóc bạc mà bị người nhổ sạch như thế chắc y phải đau lắm!

Ba người ăn cơm xong. Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Thất Công, bây giờ người có cho ngọn trúc bổng này con cũng không dám cầm, có điều chúng con rốt lại cũng không thể theo người mãi. Nếu lần sau mà gặp lão quái họ Lương ấy, y nói: Được, con tiểu nha đầu ngươi lần trước cậy thế Hồng bang chủ dùng trúc bổng đánh ta, hôm nay ta phải báo thù, nhổ sạch tóc trên đầu ngươi, thì con làm thế nào? Lần trước Tĩnh ca ca động thủ với lão quái vật ấy, qua qua lại lại cũng chỉ có một chiêu Kháng long hữu hối. oai lực vô cùng, quả nhiên không tầm thường, nhưng không phải quá lẻ loi ít ỏi sao? Lão quái ấy trong lòng nhất đĩnh sẽ nói:

- Hồng bang chủ võ công quả nhiên sâu không thấy đáy, nhưng dạy học trò thì cũng tầm thường chẳng có gì lạ.

Hồng Thất Công cười nói:

- Ngươi bịa đặt lắm chuyện, lại tìm lời khích ta, chỉ có điều muốn ta dạy thêm các ngươi vài chiêu công phu thì ngươi hãy ngoan ngoãn nấu thêm vài món ăn ngon. Thất Công quyết không để các

ngươi chịu thiệt đâu.

Hoàng Dung cả mừng, kéo Hồng Thất Công lại chạy ra rừng tùng.

Hồng Thất Công đem chiêu thứ hai Phi long tại thiên trong Hàng long thập bát chưởng dạy cho Quách Tĩnh. Chiêu này vọt người lên không, từ trên đánh xuống, oai lực rất lớn. Quách Tĩnh mất ba ngày mới học được. Trong ba ngày ấy. Hồng Thất Công lại ăn hơn mười mấy món trân hào mỹ vị.

Hoàng Dung cũng không đòi y dạy công phu gì, chỉ cần y chịu hết lòng truyền thụ cho Quách Tĩnh là nàng đã vô cùng thỏa mãn.

Như thế hơn một tháng. Hồng Thất Công đã dạy mười lăm chiêu trong Hàng long thập bát chưởng cho Quách Tĩnh, từ chiêu Kháng long hữu hối tới chiêu Long chiến ư dã.

https://thuviensach.vn

Hàng long thập bát chưởng này có thể nói là võ học tuyệt đỉnh trong võ công ngoại môn, đúng là không gì cứng không hất đi được, không gì bền không phá vỡ được tuy chiêu số có hạn nhưng mỗi chiêu lại có oai lực rất lớn. Thời Bắc Tống, bang chủ Cái bang Kiều Phong lấy đó kịch đấu với hảo hán anh hùng khắp thiên hạ, rất ít người có thể đỡ nổi ba chiêu hai thức, lừng lẫy trên đời, quần hào bó tay.

Chưởng pháp này truyền tới Hồng Thất Công, năm xưa y cùng bọn Vương Trùng Dương. Hoàng

Dược Sư luận kiếm trên đỉnh Hoa Sơn đã thi triển, bọn Vương Trùng Dương đều vô cùng khen ngợi, y vốn muốn chỉ truyền hai ba chiêu cho Quách Tĩnh thì đã đủ bảo vệ mình, nào ngờ Hoàng Dung công phu nấu nướng quả thật rất cao minh, món ngon vật lạ một ngày lại thêm một tầng đưa ra không hết khiến y không sao bỏ đi, ngày qua ngày đã truyền thụ tới chiêu thứ mười lăm. Quách Tĩnh tuy ngộ tính không cao nhưng chỉ cần học được một chút thì về sau có thể ngày đêm tập luyện, nhờ

mười lăm chiêu chưởng pháp ấy trở thành đại hành gia, chỉ là hỏa hầu còn kém, nhưng trong vòng một tháng, võ công trước sau đã khác hẳn nhau.

Hôm ấy Hồng Thất Công ăn sáng, thở dài nói:

- Hai đứa nhóc này, ba người chúng ta đã ở chung một tháng rồi, phải chia tay thôi.

Hoàng Dung nói:

- Ồ, không được, con còn rất nhiều món thức ăn ngon chưa nấu cho lão nhân gia dùng mà.

Hồng Thất Công nói:

https://thuviensach.vn

- Trong thiên hạ không có buổi tiệc nào không tan thì không thể có thức ăn nào ăn không hết. Lão khiếu hóa nhất sinh chưa từng dạy võ công cho ai quá ba ngày, lần này lại dạy hơn ba mươi ngày, nếu lại dạy nữa. Ồ, thì không được rồi.

Hoàng Dung nói:

- Tại sao vậy?

Hồng Thất Công nói:

- Bản lãnh giữ nhà của ta đã dạy hết cho các ngươi rồi.

Hoàng Dung nói:

- Người tốt thì làm việc phải tới cùng, người dạy hết mười tám chiêu chưởng pháp cho y há không tốt đẹp sao?

Hồng Thất Công mắng:

- Phì, hai đứa nhỏ các ngươi thì được tốt đẹp, nhưng lão khiếu hóa ta lại không được tốt đẹp gì.

Hoàng Dung trong lòng lo lắng, xoay chuyển ý nghĩ muốn tìm kế khác để y đem ba chiêu còn lại dạy hết cho Quách Tĩnh, nào ngờ Hồng Thất Công khoác cái hồ lô lên, cũng không nói thêm câu nào, nghênh ngang đi ra. Quách Tĩnh vội đuổi theo. Hồng Thất Công thân pháp rất mau lẹ, trong chớp mắt đã không thấy dấu vết bóng dáng đâu nữa. Quách Tĩnh đuổi vào khu rừng tùng, kêu lớn:

- Thất Công. Thất Công?

Hoàng Dung cũng đuổi theo, cùng kêu ầm lên.

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy ven rừng có bóng người chớp lên. Hồng Thất Công chạy tới mắng:

- Hai đứa nhóc xấu xa các ngươi lẳng nhẳng theo ta làm gì? Muốn ta dạy nữa thì khó lắm đấy.

Quách Tĩnh nói:

- Lão nhân gia người đã dạy rất nhiều, đệ tử đã trong lòng thỏa mãn, đâu dám đòi thêm, chỉ là chưa được tạ ơn được của lão tiền bối người thôi.

Nói xong quỳ xuống bình bình bình bình, dập đầu liên tiếp mấy cái.

Hồng Thất Công biến sắc quát:

- Đứng lên. Ta dạy võ công cho ngươi thì đó là trả tiền thức ăn y thị nấu, chúng ta không có danh phận thầy trò gì cả.

Rồi cũng quỳ xuống dập đầu lạy trả Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh cả sợ vội quỳ xuống đáp lễ. Hồng Thất Công vươn tay một cái đã điểm trúng huyệt đạo bên sườn y. Quách Tĩnh hai gối hơi cong, không thể động đậy. Hồng Thất Công hướng về y dập đầu bốn cái rồi mới giải khai huyệt đạo cho y, nói:

- Nhớ đấy, không được nói là ngươi dập đầu lạy ta, là đệ tử của ta.

Quách Tĩnh lúc ấy mới biết y tính tình cổ quái, không dám nói gì nữa.

Hoàng Dung thở dài nói:

- Thất Công, người đối xử với chúng con tốt như thế, bây giờ lại phải chia tay, con vốn nghĩ sắp tới sẽ gặp lại người, lại nấu vài món mời người ăn, chỉ sợ, chỉ sợ.., hừ, chuyện này chưa chắc đã được như ý.

https://thuviensach.vn

Hồng Thất Công hỏi:

- Tại sao?

Hoàng Dung nói:

- Những kẻ đối đầu muốn làm khó chúng con rất đông, ngoài gã Sâm tiên lão quái kia, còn có không ít bọn xấu xa. Thế nào cũng có một ngày hai người chúng con phải chết trong tay người ta.

Hồng Thất Công cười khẽ nói:

- Chết cũng tốt chứ, có ai không chết đâu?

Hoàng Dung lắc đầu nói:

- Chết không quan trọng, con sợ nhất là họ bắt con, biết từng được người dạy qua võ nghệ cho, lại từng nấu thức ăn cho người ăn, lúc ấy bắt con phải nấu các món ngon lành Nhà ai sáo ngọc nghe mai rụng. Hăm bốn lỗ cầu trăng sáng chiếu từng món từng món cho họ ăn thì thật không khỏi làm mất oai danh của lão nhân gia.

Hồng Thất Công thừa biết là nàng nói khích, nhưng nghĩ tới có người bắt nàng phải nấu nướng, mà những món ăn tuyệt diệu ấy mình rõ ràng còn chưa ăn hết, cũng không nhịn được tức giận, bèn hỏi:

- Mấy đứa ấy là ai?

Hoàng Dung nói:

- Có một người là Hoàng Hà lão quái Sa Thông Thiên, dáng vẻ rất khó coi Bấy nhiêu món ăn ngon của con không khéo sẽ bị y ăn tất.

Hồng Thất Công lắc đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Sa Thông Thiên có ra cái gì? Thằng tiểu tử ngu ngốc Quách Tĩnh này cứ luyện thêm một hai năm là có thể thắng y rồi, không cần phải sợ.

Hoàng Dung lại nói tới tên họ của nhà sư Tây Tạng Linh Trí và Bành Liên Hổ hai người. Hồng Thất Công đều nói:

- Có ra cái gì?

Đến khi Hoàng Dung nói tới thiếu chủ Bạch Đà sơn Âu Dương Khắc. Hồng Thất Công thoáng sửng sốt, hỏi kỹ người ấy xuất thủ và thân pháp ra sao, nghe Hoàng Dung nói xong liền gật đầu nói:

- Quả nhiên là y!

Hoàng Dung thấy y thần sắc nghiêm trọng, nói:

- Người này lợi hại lắm phải không?

Hồng Thất Công nói:

- Âu Dương Khắc có ra cái gì? Lão Độc vật chú y mới thật là lợi hại.

Hoàng Dung nói:

- Lão Độc vật à? Y có lợi hại cũng không thể hơn lão nhân gia người được.

Hồng Thất Công không đáp, trầm ngâm hồi lâu, nói:

- Vốn cũng không chênh lệch nhiều lắm, nhưng qua hơn hai mươi năm nay.., hơn hai mươi năm nay, y dụng công rèn luyện để tỷ thí với ta chứ không phải như lão khiếu hóa chỉ lo luyện ăn tập uống. Hà hà, nhưng muốn thắng lão khiếu hóa cũng không phải dễ.

Hoàng Dung nói:

- Vậy nhất định y sẽ không thắng được lão nhân gia người.

https://thuviensach.vn

Hồng Thất Công lắc đầu nói:

- Cái đó chưa chắc, còn phải xem đã. Được rồi, thằng cháu của lão Độc vật Âu Dương Phong mà muốn làm khó ngươi thì chúng ta không thể bỏ qua được. Lão khiếu hóa lại ăn thức ăn của ngươi thêm nửa tháng vậy. Chúng ta phải nói trước trong nửa tháng này chỉ cần có món nào ăn hai lần thì lão khiếu hóa sẽ vỗ đít đi ngay.

Hoàng Dung cả mừng, có ý muốn phô trương tài nghệ, những món nấu nướng đưa lên cố nhiên hoàn toàn không trùng nhau, ngay cả miến gạo ăn cơm cũng cực kỳ tinh xảo, không món nào giống nhau, xào lăn, thịt nướng, thịt hấp, sủi cảo, cơm rang, canh, dê, gỏi cuốn miến, đậu xanh vẽ vời biến hóa khôn lường. Hồng Thất Công cũng phấn phát tinh thần, chỉ điểm cho Quách Hoàng hai người cách lâm địch ứng phó, phòng thân giữ mạng, chỉ là ba chiêu cuối Hàng long thập bát chưởng cũng không dạy thêm. Quách Tĩnh về Hàng long thập ngũ chưởng cố nhiên đã lãnh hội càng nhiều, nhưng chiêu thức võ nghệ học được của Giang Nam lục quái cũng nhờ đó mà gia tăng oai lực không ít. Hồng Thất Công trước ba mươi lăm tuổi võ công rất phức tạp, quyền pháp, chưởng pháp luyện qua quả

thật không ít, lúc ấy đem hết những quyền cước ly kỳ cổ quái dạy cho Hoàng Dung, thật ra cũng chỉ

đùa giỡn với nàng, vẽ vời đủ trò, nói không thể có oai lực khắc địch chế thắng bằng mười lăm chiêu chất phác trong Hàng long thập bát chưởng. Hoàng Dung cũng chỉ thích đùa giỡn chứ không chuyên tâm học võ.

Một buổi chiều. Quách Tĩnh đang tập chưởng pháp trong rừng tùng. Hoàng Dung đi nhặt quả tùng, nói phải thêm măng tre và mơ chua để nấu một món ăn đặc biệt. Danh mục tự nhiên đã có, gọi là Tuế

hàn tam hữu. Hồng Thất Công nghe thấy không ngừng nuốt nước bọt, đột nhiên quay người, chợt lại ờ một tiếng, chúi vào một bụi cỏ rậm, hai ngón

https://thuviensach.vn

tay cặp lấy một con rắn xanh dài gần hai thước nhấc lên.

Hoàng Dung vừa mới kêu một tiếng:

- Rắn!

Thì Hồng Thất Công tay trái đã đẩy nhẹ vào vai nàng một cái, hất nàng bắn ra vài thước.

Trong đám cỏ có tiếng túc túc vang lên, lại có mấy con rắn lướt ra. Hồng Thất Công trúc bổng liên tiếp vung ra, chiêu nào cũng đập vào chỗ cách đầu rắn bảy tấc, đánh tới là chết. Hoàng Dung đang kêu lên một tiếng khen ngợi, đột nhiên sau lưng có hai con rắn không tiếng động nào vọt lên mổ vào bối tâm của nàng.

Hồng Thất Công biết loại rắn xanh này thân hình tuy không lớn nhưng vô cùng độc hại, sau cơn hoảng sợ đang tìm cách giải độc cho nàng, chỉ nghe tiếng xùy xùy không dứt, trước mắt hơn mười trượng có hàng vạn cái đầu lúc nhúc, bầy rắn ùn ùn kéo tới. Hồng Thất Công tay trái nắm hông Hoàng Dung, tay phải kéo tay Quách Tĩnh, sãi chân chạy ra khỏi rừng trở về trước khách điếm, cúi đầu nhìn thấy thần sắc Hoàng Dung vẫn như thường, trong đòng vừa sợ vừa mừng, vội hỏi:

- Có bị gì không?

Hoàng Dung cười nói:

- Không sao.

Quách Tĩnh thấy hai con rắn vẫn cắn chặt vào người nàng, lúc hoảng sợ vội vươn tay kéo ra. Hồng Thất Công đang định ngăn trở bảo y cẩn thận thì Quách Tĩnh nóng ruột đã cầm đuôi con rắn giật xuống, thấy đầu rắn máu tươi ròng ròng, rõ ràng đã chết. Hồng Thất Công sửng sốt, nhưng lập tức hiểu ngay:

https://thuviensach.vn

- Không sai, tấm Nhuyễn vị giáp của cha ngươi đã đưa cho ngươi rồi.

Nguyên là hai con rắn đều cắn trúng gai nhọn trên tấm Nhuyễn vị giáp, toác đầu mà chết.

Lúc Quách Tĩnh đưa tay giật con rắn còn lại xuống, trong rừng tùng đã vang ra mấy tiếng huýt rắn.

Hồng Thất Công lấy trong bọc ra một bánh thuốc lớn màu vàng cho vào miệng nhai mạnh, lúc ấy chỉ

thấy hàng ngàn con rắn xanh từ trong rừng ngoằn ngoèo bò ra, phía sau dằng dặc không dứt, không biết là có bao nhiêu. Quách Tĩnh nói:

- Thất Công, chúng ta chạy mau.

Hồng Thất Công không đáp, lấy cái hồ lô trên lưng xuống, rút nút ra hớp một hớp rượu, hòa tan với thuốc trong miệng, há miệng một cái, một tia rượu thuốc như tên bắn ra. Y lia đầu một vòng từ trái qua phải, tia rượu thuốc ấy đã vạch thành một đường vòng cung trước mặt ba người. Con rắn xanh đi đầu ngửi thấy mùi rượu thuốc lập tức lăn ra cứng đờ bất động, đám rắn xanh phía sau cũng không dám vượt qua, cứ dồn lại thành một đám. Nhưng đám rắn phía sau vẫn không ngừng cuồn cuộn từ

rừng tùng đổ ra, đám rắn đi trước lại quay đầu bò lui, xà trận lập tức đại loạn.

Hoàng Dung vỗ tay khen hay. Chợt trong rừng tùng có mấy tiếng kêu quái dị vang lên, ba hán tử

mặc áo trắng lao ra, trên tay đều cầm một cái sào gỗ dài hơn hai trượng, miệng quát tháo, dùng sào dài khua phía sau xà trận như mục đồng xua trâu dê vậy. Hoàng Dung ban đầu thấy rất thích mắt, kế

https://thuviensach.vn

thấy phía trước đều là rắn xanh cứ động ngo ngoe, bất giác muốn nôn, trong cổ họng lợm giọng, há miệng định nôn.

Hồng Thất Công ờ một tiếng, đưa gậy trúc khều một con rắn xanh dưới đất lên, ngón cái và ngón trỏ

tay trái cặp chặt đầu rắn, móng tay út nạo một cái vào bụng rắn khoét luôn một lỗ, lấy ra một túi mật rắn màu xanh nói:

- Nuốt mau vào, đừng nhai vỡ, đắng lắm đấy.

Hoàng Dung theo lời nuốt xuống, trong giây lát đã thấy nhẹ nhõm, quay lại hỏi:

- Quách Tĩnh Tĩnh ca ca, ngươi có chóng mặt không?

Quách Tĩnh lắc lắc đầu. Nguyên là y đã uống máu quý của con mãng xà, bách độc không thể xâm phạm, rắn xanh trong rừng tuy nhiều nhưng chỉ đuổi theo Hồng Thất Công và Hoàng Dung hai

người, chứ ngửi thấy mùi trên người Quách Tĩnh đều vội vàng sợ hãi tránh xa.

Hoàng Dung nói:

- Thất Công, bầy rắn này là có người nuôi đấy.

Hồng Thất Công gật gật đầu, mặt đầy vẻ tức giận nhìn ba hán tử áo trắng. Ba người ấy thấy Hồng Thất Công lấy mật rắn cho Hoàng Dung nuốt cũng căm giận vô cùng, chỉnh lý xà trận rồi sải chân bước tới. Một người cao giọng mắng:

- Ba con ma rừng các ngươi không muốn sống phải không?

Hoàng Dung ứng tiếng mắng lại:

https://thuviensach.vn

- Đúng đấy, ba con ma rừng các ngươi không muốn sống phải không?

Hồng Thất Công cả mừng, khẽ vỗ vai nàng, khen nàng chửi rất hay.

Ba người kia cả giận, người trung niên vẻ mặt vàng vọt đứng giữa nhấc chiếc sào dài lên vọt tới đâm Hoàng Dung, chiếc sào rít gió, kình lực không phải yếu.

Hồng Thất Công đưa trúc bổng ra đè lên, chiếc sào dài lập tức dừng lại. Người ấy hoảng sợ, hai tay kéo mạnh lại. Hồng Thất Công rung tay một cái quát:

- Cút đi!

Người ấy lập tức ngã ngửa về phía sau, đè vào xà trận làm chết mấy chục con rắn xanh. May là y có uống thuốc trước, bầy rắn mới không dám cắn y, nếu không lúc ấy làm sao còn tính mạng? Hai người còn lại cả kinh, lui lại vài bước đồng thanh hỏi:

- Sao thế?

Người kia định nhảy lên, nào ngờ cái ngã ấy quá nặng, toàn thân tê rần, mới nhảy lên được một nửa lại rơi xuống, lại đè chết mấy mươi con rắn độc.

Hán tử mặt trắng bên cạnh chìa chiếc sào ra cho y nắm rồi kéo y đứng lên. Chuyện xảy ra như thế, ba người kia làm sao dám động thủ nửa, nhất tề lui vào giữa bầy rắn.

Người vừa ngã kêu lên:

- Ngươi là ai, có giỏi thì để lại tên họ xem nào?

Hồng Thất Công hô hô cười rộ, không đếm xỉa gì tới. Hoàng Dung kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Các ngươi là ai? Tại sao xua bấy nhiêu rắn độc ra đây hại người?

Ba người nhìn nhau một cái đang định trả lời, chợt thấy trong rừng tùng có một thư sinh áo trắng thong thả bước ra, tay cầm chiếc quạt, đi thẳng vào giữa bầy rắn lên tận phía trước.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung nhận ra y chính là thiếu chủ Bạch Đà sơn Âu Dương Khắc, chỉ thấy y đi lại tự nhiên giữa hàng vạn con rắn, bầy rắn nhao nhao nhường đường, đều cảm thấy kỳ lạ. Ba người kia bước lên đón, hạ giọng nói mấy câu, lúc trò chuyện ánh mắt không ngừng nhìn nhìn qua Hồng Thất Công, rõ ràng là kể chuyện vừa xảy ra.

Âu Dương Khắc trên mặt thoáng hiện vẻ kinh ngạc rồi lập tức bình tĩnh trở lại, bước lên thi lễ, nói:

- Ba tên thuộc hạ vô tri mạo phạm lão tiền bối, huynh đệ xin tạ lỗi ở đây.

Rồi quay đầu nhìn Hoàng Dung cười khẽ nói:

- Té ra cô nương cũng ở đây, ta tìm cô vất vả quá.

Hoàng Dung đời nào ngó ngàng tới y, nói với Hồng Thất Công:

- Thất Công, người này là một kẻ rất xấu xa, lão nhân gia người cứ trị cho y một trận.

Hồng Thất Công khẽ gật đầu, nhìn Âu Dương Khắc nghiêm mặt nói:

- Chăn rắn có địa giới, có thời gian, có quy củ có đường lối, sao lại có chuyện giữa ban ngày ban mặt xua rắn đi thế này? Các ngươi làm ăn bừa bãi bậy bạ như thế là cậy thế ai đấy?

Âu Dương Khắc nói:

- Đám rắn này từ xa tới, đói quá không thể theo quy củ bình thường.

https://thuviensach.vn

Hồng Thất Công nói:

- Các ngươi đã đả thương bao nhiêu người rồi?

Âu Dương Khắc nói:

- Chúng tôi đều thả rắn ngoài đồng trống, cũng chưa đả thương bao nhiêu người.

Hồng Thất Công hai mắt dán vào mặt y hừ một tiếng, nói:

- Cũng chưa đả thương bao nhiêu người à? Ngươi họ Âu Dương phải không?

Âu Dương Khắc đáp:

- Phải, té ra vị cô nương này đã nói với ngươi rồi. Quý tính của lão nhân gia người là gì?

Hoàng Dung cướp lời nói:

- Tên hiệu của vị lão tiền bối này cũng không cần nói cho ngươi biết, nói ra chỉ sợ ngươi sợ mất vía thôi.

Âu Dương Khắc bị nàng châm chọc nhưng vẫn hoàn toàn không tức giận, cười hề hề liếc liếc nàng.

Hồng Thất Công nói:

- Ngươi là con trai Âu Dương Phong phải không?

Âu Dương Khắc chưa trả lời, ba hán tử đuổi rắn đã đồng thanh quát mắng:

- Lão ăn mày không biết trên dưới, dám lớn mật gọi danh hiệu lão Sơn chủ chúng ta à?

https://thuviensach.vn

Hồng Thất Công cười nói:

- Người khác gọi không được chứ riêng ta thì gọi được.

Ba người kia há miệng định chửi. Hồng Thất Công ngọn gậy trúc đã điểm xuống đất một cái, thân hình vọt lên như con chim to sà xuống phía trước, chỉ nghe chát chát chát ba tiếng, mỗi người đã bị

trúng một cái tát tai nảy lửa. Hồng Thất Công không chờ thân hình rơi xuống đất, ngọn gậy trúc lại điểm một cái, nhảy lui về chỗ cũ.

Hoàng Dung kêu lên:

- Bản lĩnh hay quá. Thất Công người còn chưa dạy cho tôi.

Chỉ thấy ba người kia nhất tề bưng mặt, không dám họ hé, té ra lúc Hồng Thất Công đánh vào mặt họ, đã tiện tay dùng Phân cân thác cốt thủ gỡ rời xương hàm của họ.

Âu Dương Khắc ngấm ngầm hoảng sợ, nhìn Hồng Thất Công nói:

- Tiền bối có quen gia thúc à?

Hồng Thất Công nói:

- À, ngươi là cháu Âu Dương Phong. Hai mươi năm nay ta chưa gặp lão chú Độc vật của ngươi, y còn chưa chết sao?

Âu Dương Khắc vô cùng tức giận nhưng mới rồi thấy y xuất thủ võ công cao cường, mình không thể

chống nổi, y lại nói biết chú mình ắt là bậc tiền bối cao nhân, bèn nói:

- Gia thúc thường nói những bạn bè của người còn chưa chết sạch, lão nhân gia người không dám chầu trời trước.

https://thuviensach.vn

Hồng Thất Công ngẩng đầu lên trời cười ha hả, nói:

- Tiểu tử giỏi, ngươi cũng biết quanh co chửi người đấy. Ngươi mang đám bảo bối này tới đây làm gì?

Nói xong chỉ vào bầy rắn.

Âu Dương Khắc nói:

- Vãn bối trước nay ở Tây Vực lần này tới Trung nguyên, đường đi vắng vẻ, dọc đường gọi bầy rắn này để chơi thôi.

Hoàng Dung nói:

- Nói khoác trơ trẽn. Ngươi có bao nhiêu nữ nhân làm bầu bạn còn vắng vẻ cái gì?

Âu Dương Khắc xòe chiếc quạt ra phe phẩy hai cái, hai mắt chằm chằm nhìn vào nàng, cười khẽ

ngâm nga:

- Lòng ta bồi hồi. Há phải không người? Chỉ vì ai đó. Trầm ngâm đến nay.

Hoàng Dung làm ra vẻ mặt nhát ma nhìn y, cười nói:

- Ta không cần ngươi lấy lòng, càng không cần ngươi nhớ nhung.

Âu Dương Khắc thấy dáng vẻ nàng đáng yêu như thế, lại càng tâm thần ngây ngất, nhất thời không nói nên lời.

Hồng Thất Công quát:

- Chú cháu ngươi hoành hành bá đạo ở Tây Vực thì không ai đếm xỉa. Nhưng tới Trung nguyên mà cũng muốn như thế thì đừng có nằm mơ giữa ban ngày. Nể mặt chú ngươi, hôm nay không dạy dỗ

https://thuviensach.vn

ngươi hiểu biết thêm một ít, cút mau đi cho ta.

Âu Dương Khắc bị y hung dữ làm mặt nghiêm giáo huấn một trận như thế đã muốn lên tiếng đôi co động thủ nhưng biết mình không phải là đối thủ bên ngoan ngoãn lui ra, nhưng vẫn ấm ức, liền nói:

- Vãn bối xin cáo từ ở đây. Nếu vài năm tới tiền bối không mắc bệnh gì lớn hay không gặp tai họa gì lớn, xin mời tới tệ xá ở núi Bạch Đà gặp gỡ được không?

Hồng Thất Công cười nói:

- Bằng vào thằng tiểu tử nhà ngươi mà cũng đáng khiêu chiến với ta à? Lão khiếu hóa trước nay không hẹn hò gì với ai cả. Chú ngươi không sợ ta, ta cũng không sợ chú ngươi. Hai mươi năm trước bọn ta đã tỷ thí qua, mọi người đều bên tám lạng người nửa cân, không cần đánh nữa. Đột nhiên sa sầm nét mặt quát:

- Còn không chịu cút cho xa đi à!

Âu Dương Khắc lại giật nảy mình Võ công của thúc thúc mình chỉ mới học được ba phần, người này lại nói thế xem ra không phải giả, đừng chọc giận y, không khéo lại bị y đánh cho một trận. Lúc ấy không dám nói gì nữa, gắn lại xương hàm dưới cho ba hán tử áo trắng, liếc Hoàng Dung một cái, quay người bước vào rừng tùng. Ba tên hán tử áo trắng huýt một tiếng sáo kỳ lạ xua bầy rắn xanh đi, chỉ vì hàm dưới đau quá, miệng lại không phát ra tiếng huýt sáo mà là ư ư a a, không thể nghe rõ.

Bầy rắn lại như một làn sóng nhỏ cuồn cuộn đổ vào rừng tùng, trong giây lát đã rút hết, chỉ còn những đám dãi dớt lóng lánh đầy đất.

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Thất Công, trước nay tôi chưa từng thấy nhiều rắn như thế, là họ nuôi đấy à?

Hồng Thất Công không trả lời ngay, ừng ực uống mấy hớp rượu trong hồ lô, lấy tay áo lau mồ hôi trên trán một cái, thở phào một hơi rồi luôn miệng nói:

- Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật!

Quách Tĩnh và Hoàng Dung cùng hỏi:

- Cái gì thế?

Hồng Thất Công nói:

- Đám rắn độc này tuy tạm thời bị ta ngăn cản một lúc, chứ nếu chúng thực sự tấn công thì mấy ngàn mấy vạn con rắn độc như sóng tràn tới làm sao chặn được? May là mấy đứa khốn khiếp ấy tuổi trẻ

không hiểu việc đời, không biết thóp của lão khiếu hóa, bị tạ dọa một trận rút lui. Nếu là lão Độc vật đích thân tới thì hai đứa nhóc các ngươi thê thảm rồi.

Hoàng Dung nói:

- Chúng tôi đánh không được là chạy ngay.

Hồng Thất Công cười nói:

- Tuy lão khiếu hóa không sợ y, nhưng hai đứa nhóc các ngươi làm sao chạy thoát tay lão Độc vật được?

Hoàng Dung nói:

- Chú của người này là ai mà lợi hại thế?

https://thuviensach.vn

Hồng Thất Công nói:

- Hả, y không lợi hại à? Đông tà. Tây độc. Nam đế. Bắc cái. Trung Thần thông. Cha ngươi là Đông tà, gã Âu Dương Phong ấy là Tây độc đấy. Vương chân nhân võ công đệ nhất thiên hạ đã qua đời, còn lại bốn người bọn ta tương đương nhau, đều có chỗ úy ky nhau. Cha ngươi có lợi hại không?

Bản lĩnh của lão khiếu hóa ta cũng đâu phải kém.

Hoàng Dung ồ một tiếng, trong lòng thầm suy tính, qua một lúc bèn nói:

- Cha tôi tốt lắm mà, sao lại gọi người là Đông tà? Cái ngoại hiệu ấy tôi không thích.

Hồng Thất Công cười nói:

- Nhưng cha ngươi thì lại thích, y là người khôn ngoan quỷ quái, bàng môn tả đạo chẳng lẽ không phải tà sao? Còn muốn nói về võ công thì rốt lại phái Toàn Chân là chính tông, cái đó thì lão khiếu hóa tâm phục khẩu phục.

Rồi hỏi:

- Quách Tĩnh Ngươi đã học qua nội công của phái Toàn Chân phải không?

Quách Tĩnh nói:

- Mã Ngọc Mã đạo trưởng có dạy cho đệ tử hai năm.

Hồng Thất Công nói:

- Thế cũng phải, nếu không thì chỉ trong một tháng ngắn ngủi làm sao ngươi có thể luyện được Hàng long thập bát chưởng của ta tới mức như vậy.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung lại hỏi:

- Vậy Nam đế là ai?

Hồng Thất Công nói:

- Nam đế tự nhiên là hoàng đế.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung đều cảm thấy kinh ngạc. Hoàng Dung nói:

- Là hoàng đế Đại Tống ở Lâm An à?

Hồng Thất Công hô hô cười rộ, nói:

- Sức lực của thằng tiểu tử hoàng đế ở Lâm An chỉ đủ để bưng một cái chén vàng ăn cơm thôi, hai cái là bưng không nổi rồi. Không phải hoàng đế Đại Tống đâu! Công phu của vị Nam đế này thì cha ngươi và ta đều úy kỵ ba phân. Hỏa phương nam khắc Kim phương tây, y chính là khắc tinh của lão Độc vật Âu Dương Phong.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung nghe tới đó đều không hiểu rõ lắm, lại thấy Hồng Thất Công đột nhiên ngơ ngẩn xuất thần, cũng không dám hỏi nhiều.

Hồng Thất Công nhìn lên trời, cau mày ngẫm nghĩ một lúc, tựa hồ trong lòng có điều gì rất khó khăn, qua một lúc thì quay vào khách điếm. Chỉ nghe soạt một tiếng, tay áo y bị một cái đinh sắt nhỏ

trên cửa móc vào xé rách một đường dài.

Hoàng Dung kêu lên:

- A?

Hồng Thất Công vẫn như chưa biết.

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Để tôi vá lại cho người.

Rồi bước vào hỏi mượn kim chỉ của bà già chủ khách điếm định vá chỗ áo rách cho Hồng Thất

Công.

Hồng Thất Công vẫn đang xuất thần, thấy Hoàng Dung cầm kim chỉ bước tới gần đột nhiên sửng sốt, vươn tay đoạt lấy chiếc kim, chạy ra ngoài cửa. Quách Tĩnh và Hoàng Dung đều cảm thấy kỳ quái, vội vàng đuổi theo, chỉ thấy y vung tay phải một cái, ánh sáng chớp lên, mũi kim đã bắn ra.

Hoàng Dung đưa mắt nhìn theo, chỉ thấy chiếc kim cắm xuống đất đã găm trúng một con cào cào, bất giác vỗ tay khen hay. Hồng Thất Công trên mặt lộ vẻ vui mừng, nói:

- Được rồi, cứ thế mà làm.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung ngẩn người nhìn y. Hồng Thất Công nói:

- Lão Độc vật Âu Dương Phong ấy trước nay thích nuôi rắn độc trùng độc, cả bầy rắn xanh lợi hại ấy y đều chỉ huy được như ý, quả thật không dễ.

Dừng lại một lúc, lại nói:

- Ta thấy thằng tiểu tử Âu Dương kia chẳng tốt lành gì, gặp chú y ắt sẽ khích bác thị phi, nếu bọn bạn già bọn ta gặp nhau thì lão khiếu hóa không có gì khắc chế bầy rắn độc kia không xong.

Hoàng Dung vỗ tay nói:

- Người muốn dùng kim để găm từng con từng con rắn độc xuống đất.
Hồng Thất Công trợn mắt

nhìn nàng một cái, cười khẽ nói:

https://thuviensach.vn

- Con nhóc ngươi khôn ngoan lắm, người ta nói câu trước, ngươi đã biết câu sau rồi.

Hoàng Dung nói:

- Không phải người có thuốc sao? Hòa với rượu phun ra thì bầy rắn độc ấy không dám xông vào.

Hồng Thất Công nói:

- Đó chỉ có thể chống được một lúc, ta phải luyện qua thủ pháp Mãn thiên hoa vũ, xem công phu này mà dùng kim thì ra sao. Mấy ngàn mấy vạn con rắn độc ồ ạt tràn lên, lão khiếu hóa cứ từng con từng con găm xuống đất đánh chết toàn bộ, mười bữa nửa tháng sau thì lão khiếu hóa có lẽ cũng chết đói luôn.

Quách Hoàng hai người cùng cười phá lên.

Hoàng Dung nói:

- Để tôi đi mua kim cho người, nói xong chạy ra thị trấn.

Hồng Thất Công lắc đầu thở dài nói:

- Tĩnh nhi. Tại sao ngươi không bảo y thị chia bớt một phần thông minh lanh lợi cho ngươi?

Quách Tĩnh nói:

- Thông minh lanh lợi à? Chia không được đâu.

Khoảng sau một bữa cơm. Hoàng Dung từ thị trấn trở về, lấy trong giỏ ra hai bao kim lớn, cười nói:

https://thuviensach.vn

- Tất cả kim may áo trong thị trấn này đều bị tôi mua sạch, mai này đàn ông ở đây đều sẽ bị vợ chửi rủa chết luôn.

Quách Tĩnh hỏi:

- Chửi thế nào?

Hoàng Dung nói:

- Chửi họ là đồ vô dụng, tại sao lên thị trấn mà ngay cả một chiếc kim cũng không mua được.

Hồng Thất Công hô hô cười rộ, nói:

- Rốt lại còn có lão khiếu hóa thông minh không lấy vợ, khỏi bị vợ con hành hạ. Nào nào nào, chúng ta luyện công phu thôi. Hai đứa nhóc các ngươi không muốn lão khiếu hóa truyền thụ cho thủ pháp ám khí này thì làm sao được?

Hoàng Dung cười một tiếng, đi theo y.

Quách Tĩnh lập tức nói:

- Thất Công, tôi không học đâu.

Hồng Thất Công ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì?

Quách Tĩnh nói:

- Lão nhân gia người dạy cho tôi rất nhiều công phu, tôi nhất thời còn luyện chưa xong.

Hồng Thất Công sửng sốt nhưng lập tức hiểu ngay, biết y không muốn tham lam, mà mình đã nói không thể dạy thêm võ công, lúc ấy gặp phải

https://thuviensach.vn

chuyện đột ngột nên không thể không dạy, nào ngờ

người được dạy lại không có ý lợi dụng cơ hội để đòi hỏi, bèn gật gật đầu kéo tay Hoàng Dung nói:

- Chúng ta đi luyện.

Quách Tĩnh một mình ở sau núi tập luyện Hàng long thập ngũ chưởng vừa học, càng luyện tập càng thấy trong chưởng pháp có nhiều chỗ biến hóa tinh vi, dường như vĩnh viễn không bao giờ hiểu hết.

Lại qua mười ngày. Hoàng Dung đã học được chỗ then chốt của thủ pháp Mãn thiên hoa vũ trịch kim châm, một tay vung ra, hơn mười mũi kim may áo đều có thể đồng thời phóng trúng chỗ yếu hại của đối phương, chỉ là công phu một tay cầm ám khí chia ra tấn công mấy người thì vẫn chưa học được.

Hôm ấy Hồng Thất Công phóng ra một nắm kim, tất cả đều cắm xuống mặt đất trước mặt hai trượng, cảm thấy đắc ý ngẩng đầu cười lớn, nửa chừng đột nhiên im bặt, lại ngẩng đầu nhìn trời, nghĩ ngợi xuất thần, lẩm bẩm:

- Lão Độc vật luyện thành xà trận này là có ý gì nhỉ?

Hoàng Dung nói:

- Y võ công đã cao cường như thế, nếu muốn đối phó với kẻ khác thì chẳng cần gì tới xà trận.

Hồng Thất Công gật đầu nói:

- Không sai, đây là dùng để đối phó với Đông tà. Nam đế và lão khiếu hóa đây. Cái bang và phái Toàn Chân người đông thế mạnh. Nam đế là bậc đế vương tôn quý, quan binh thị vệ dưới tay càng không biết là bao nhiêu. Cha ngươi học vấn quảng bác, kỳ môn độn giáp biến hóa khôn lường, cậy vào

https://thuviensach.vn

địa thế thì một người có thể chống được vài mươi người. Lão Độc vật ấy mà đơn đả độc đấu thì không thua người nào trên đời hiện nay, nhưng nếu tất cả nhất tề tràn lên, y lẻ loi một mình lại không được.

Hoàng Dung nói:

- Vì vậy nên y nuôi rắn làm trợ thủ.

Hồng Thất Công thở dài nói:

- Việc bắt rắn nuôi rắn vốn là bản lĩnh kiếm cơm của đám ăn mày bọn ta, nhưng bắt được mười bảy mười tám con rắn, chiều tối thả ra chăn để rắn tự đi bắt ếch nhái mà ăn cũng đã rất không dễ. Nào ngờ lão Độc vật này lại có công phu ấy, xua một lần tới mấy ngàn con, thì thật là cao cường. Dung nhi, loại công phu này nhất định đã làm tốn không ít thời giờ tâm huyết của lão Độc vật, chứ y không bắt rắn về chơi đâu.

Hoàng Dung nói:

- Y lo lắng tính toán như thế tự nhiên không phải là có ý tốt, may là cháu y không tức giận, tiết lộ

bản lĩnh nuôi rắn ra trước.

Hồng Thất Công gật đầu nói:

- Không sai, gã tiểu tử Âu Dương này tính tình khinh bạc, không ra con người, lão Độc vật không biết còn có truyền nhân nào khác không? Đám rắn xanh này đương nhiên không thể từ Tây Vực xa vạn dặm tới đây, nhất định là mới thu thập trong núi quanh đây. Nói gã tiểu tử Âu Dương này có bản lĩnh bắt rắn cũng chưa chắc đã đúng hết, mà phần lớn là y có mưu đồ khác.

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Đó nhất định không phải là việc tốt, may là như thế khiến chúng ta nhìn thấy, lão nhân gia người lại chuẩn bị sẵn cách thức đối phó với xà trận, tương lai không đến nỗi bị Lão Độc vật đặt vào thế trở

tay không kịp.

Hồng Thất Công trầm ngâm nói:

- Nhưng y cứ lằng nhằng với ta khiến ta phải xuất thủ phóng kim, nếu hàng ngàn hàng vạn con rắn độc vây quanh tràn lên thì làm thế nào?

Hoàng Dung nghĩ ngợi một lúc cũng cảm thấy không có cách nào, bèn nói:

- Vậy lão nhân gia người chỉ có cách thứ ba mươi sáu thôi.

Hồng Thất Công cười nói:

- Phì, chẳng ra cái gì. Nhảy ra quay người, sãi chân chạy mau thì có đáng là cách gì chứ?

Qua một lúc Hoàng Dung chợt nói:

- Chuyện này có thể nghĩ tới, tôi quả thật có cách tốt rồi.

Hồng Thất Công mừng hỏi:

- Cách gì thế?

Hoàng Dung nói:

- Lão nhân gia người chỉ cần lúc nào cũng đem hai chúng tôi theo bên cạnh. Gặp lão Độc vật người cứ đánh nhau với y. Tĩnh ca ca đánh nhau với cháu y, còn tôi sẽ dùng kim phóng từng nắm từng nắm giết chết rắn. Chỉ có điều Tĩnh ca ca chỉ học có Hàng long thập bát khuyết tam chưởng, có quá nửa là đánh không lại thằng ngốc cười hì hì kia.

https://thuviensach.vn

Hồng Thất Công trợn mắt nói:

- Ngươi mới là con ngốc cười hì hì, chỉ muốn lừa ta lấy cho Tĩnh ca ca của ngươi ba chiêu chưởng pháp. Bằng vào tâm địa nhân phẩm của thằng tiểu tử Quách Tĩnh này thì ta truyền hết cho y mười tám chưởng vốn cũng không sao, có điều nếu như thế thì há y lại không trở thành đệ tử của lão khiếu hóa sao? Người này tư chất ngu xuẩn, lão khiếu hóa có loại đệ tử ngu xuẩn như thế, để người ta cười cho thì còn gì mặt mũi?

Hoàng Dung cười hì hì nói:

- Tôi đi mua thức ăn đây!

Biết lần này không thể giữ Hồng Thất Công lại được nữa, sắp phải chia tay y ngay, nên ở thị trấn nàng cố tìm mua những thức ăn ngon tươi ngon đặc biệt định nấu mấy món thức ăn thật ngon để đền đáp. Nàng tay trái xách giỏ thức ăn, thong thả trở về khách điếm, tay phải không ngừng phóng hờ lên không luyện tập thủ pháp Mãn thiên hoa vũ. Gần tới khách điếm chợt nghe tiếng lục lạc vang lên, trên đường cái có một con ngựa Thanh thông phi mau tới, một cô gái mặc quần áo trắng cưỡi ngựa phóng tới trước khách điếm thì xuống ngựa bước vào. Hoàng Dung nhìn lại, chính là Mục Niệm Từ

nghĩa nữ của Dương Thiết Tâm, nghĩ cô gái này đã có hẹn kết hôn với Quách Tĩnh, trong lòng chua xót, đứng trên đường bất giác ngơ ngẩn xuất thần, nghĩ thầm:

- Cô nương này có gì là hay mà sáu vị sư phụ của Tĩnh ca ca và đám đạo sĩ mũi trâu phái Toàn Chân lại đều ép y cưới cô ta làm vợ?

Càng nghĩ càng tức, tự nhủ Ta vào đánh cô ta một trận cho hả giận.

Lúc ấy bèn cầm giỏ thức ăn bước vào khách điếm, chỉ thấy Mục Niệm Từ ngồi ở một chiếc bàn

https://thuviensach.vn

vuông, mặt đầy vẻ buồn bã, điếm tiểu nhị đang hỏi nàng muốn dùng gì. Mục Niệm Từ nói:

- Ngươi nấu một bát miến, cắt bốn lạng thịt bò chín.

Điếm tiểu nhị ứng thanh bước đi. Hoàng Dung lập tức nói chen vào:

- Thịt bò chín có gì là ngon?

Mục Niệm Từ ngẩng đầu nhìn thấy Hoàng Dung, không kìm được giật mình, nhận ra nàng là cô

nương cùng cưỡi ngựa với Quách Tĩnh rời khỏi Trung đô, vội đứng lên vẫy tay nói:

- Muội muội cũng tới đây à? Xin mời ngồi.

Hoàng Dung nói:

- Đám đạo sĩ xấu xa, lão béo lùn, gã thư sinh dơ dáy kia cũng tới đây à?

Mục Niệm Từ nói:

- Không, ta chỉ có một mình, không đi chung với bọn Khưu đạo trưởng.

Hoàng Dung vốn rất sợ Khưu Xử Cơ, nghe Mục Niệm Từ nói chỉ có một mình, lập tức vui vẻ ra mặt, cười hì hì bước tới nhìn ngó, chỉ thấy Mục Niệm Từ chân đi hài nhỏ, mình mặc áo tang, bên tóc cắm một đóa hoa vải trắng, vẻ mặt so với lần gặp trước vô cùng xanh xao nhưng dáng vẻ rất đáng thương, dường như lại càng xinh đẹp, lại thấy trên lưng nàng giắt một thanh chuỷ thủ, chợt động tâm niệm:

- Đây là tín vật đính hôn giữa cha Tĩnh ca ca và cha cô ta.

Lúc ấy bèn nói:

https://thuviensach.vn

- Tỷ tỷ, xin đưa ta mượn xem thanh chuỷ thủ của ngươi một lúc.

Thanh chuỷ thủ này là di vật Bao Tích Nhược lúc sắp chết lấy ra, vợ chồng Dương Thiết Tâm cùng qua đời, thanh chuỷ thủ tự nhiên về tay Mục Niệm Từ. Lúc ấy nàng thấy Hoàng Dung thần sắc kỳ lạ

vốn định không đưa, nhưng Hoàng Dung đã chìa tay bước tới trước mặt, cũng không còn cách nào thoái thác, chỉ đành cởi thanh chuỷ thủ ra đưa cả vỏ cho Hoàng Dung. Hoàng Dung đón lấy, trước tiên nhìn lên chuôi kiếm, thấy khắc hai chữ Quách Tĩnh, trong lòng cả sợ nghĩ thầm Đây là của Tĩnh ca ca, tại sao lại đưa cô ta, bèn tuốt kiếm ra khỏi vỏ, chỉ thấy hơi lạnh bốc lên mặt, thầm khen một tiếng:

- Kiếm tốt quá?

Rồi tra lại vào vỏ, cho vào bọc nói:

- Để ta cầm trả Tĩnh ca ca.

Mục Niệm Từ sửng sốt nói:

- Cái gì?

Hoàng Dung nói:

- Trên chuôi chuỷ thủ có khắc hai chữ Quách Tĩnh, tự nhiên là vật của y, ta cầm đi trả y.

Mục Niệm Từ tức giận nói:

- Đây là di vật duy nhất của cha mẹ ta để lại tại sao lại đưa cho ngươi được? Mau trả lại cho ta.

Nói xong đứng phắt dậy. Hoàng Dung kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Có bản lãnh thì tới đây mà lấy.

Nói xong chạy ra khỏi khách điếm. Nàng biết Hồng Thất Công đang ngủ trong rừng tùng phía trước.

Quách Tĩnh thì đang sau núi luyện võ, lúc ấy chạy về phía trái. Mục Niệm Từ vô cùng tức giận, chỉ

sợ nàng cỡi lên con Hồng mã thì không thể nào đuổi kịp, lớn tiếng quát thét, sải chân đuổi theo.

Hoàng Dung chạy mấy vòng, tới dưới một rặng cây hòe cao cao nhìn quanh thấy không có ai bèn dừng chân cười nói:

- Ngươi thắng được ta thì ta sẽ trả lập tức. Chúng ta lần này tỷ thí, không phải là Tỷ võ chiêu thân, mà là Tỷ võ đoạt kiếm.

Mục Niệm Từ mặt đỏ bừng, nói:

- Muội muội, ngươi đừng đùa nữa. Ta thấy thanh chuỷ thủ này như thấy nghĩa phụ, ngươi lấy đi làm gì?

Hoàng Dung sa sầm mặt quát:

- Ai là muội muội của người?

Thân pháp như gió, đột nhiên sấn vào sát Mục Niệm Từ ào một tiếng đánh ra một quyền. Mục Niệm Từ lách người né qua nhưng Lạc anh thần kiếm chưởng gia truyền của Hoàng Dung biến hóa tinh diệu, chát chát hai tiếng, thấy sườn đau nhói lên, đã bị đánh trúng. Mục Niệm Từ cả giận lách qua trái xoay người phóng quyền đánh lại, cũng vô cùng cương mãnh. Hoàng Dung kêu lên:

- Đây là quyền pháp Tiêu dao du, có gì là lạ?

https://thuviensach.vn

Mục Niệm Từ nghe nàng gọi toạc ra, bất giác cả kinh nghĩ thầm:

- Đây là võ công độc môn năm xưa Hồng Thất Công truyền thụ cho mình, làm sao cô ta biết được?

Chỉ thấy Hoàng Dung quyền trái đánh lại quyền phải đánh thẳng tới, ba chiêu đều là lộ số quyền pháp Tiêu dao du, càng thêm kinh ngạc, nhẩy lùi ra mấy bước kêu lên:

- Khoan đã. Quyền pháp này là ai dạy cho ngươi?

Hoàng Dung cười nói:

- Là ta tự nghĩ ra đày. Loại công phu thô thiển này có gì là quý giá?

Câu nói vừa dứt đã ra hai chiêu Duyên môn thác bát và Kiến nhân thân thủ trong quyền pháp Tiêu dao du, liên tiếp đánh tới. Mục Niệm Từ trong lòng càng sợ hãi, dùng chiêu Tứ hải du du tránh qua, hỏi:

- Ngươi biết Hồng Thất Công à?

Hoàng Dung cười nói:

- Y là bạn già của ta, đương nhiên là biết. Ngươi dùng bản lĩnh của y dạy ngươi, ta chỉ dùng công phu của ta, xem ta có thắng được ngươi không?

Nàng sằng sặc vừa cười vừa nói, ra tay càng lúc càng mau, đã không dùng quyền pháp Tiêu dao du nữa.

Võ nghệ của Hoàng Dung là cha nàng đích thân truyền cho, vốn cao hơn Mục Niệm Từ nhiều, lần này được Hồng Thất Công chỉ điểm lại càng tiến bộ. Mục Niệm Từ làm sao chống nổi? Lúc ấy muốn bỏ chuỷ thủ quay người chạy cũng đã không được, chỉ thấy đối phương chưởng trái chợt giơ lên như

https://thuviensach.vn

một thanh trường kiếm phạt ngang, chưởng phong vù vù vô cùng lợi hại vội nghiêng người tránh ra, chợt thấy sau gáy tê rần, nguyên là đã bị Hoàng Dung dùng Lan hoa phất huyệt thủ phất trúng huyệt Đại chuy trên xương sống, đó là chỗ hội họp của ba kinh Thủ túc dương trên cơ thể con người, lập tức tay chân nhũn ra. Hoàng Dung sấn lên nửa bước, vươn tay lại phóng vào huyệt Chí thất trên hông nàng. Mục Niệm Từ lập tức ngã vật xuống.

Hoàng Dung rút chuỷ thủ ra vù vù vù vù đâm mười mấy nhát xuống hai bên má nàng, nhát nào cũng tới mắt chỉ còn cách không đầy một tấc thì rút lại Mục Niệm Từ nhắm mắt chờ chết, chỉ cảm thấy hơi lạnh trùm lên trên mặt nhưng không thấy đau, mở mắt nhìn chỉ thấy thanh chuỷ thủ đang đâm xuống, trước mắt ánh sáng xanh chớp lên, ngọn chuỷ thủ đã trượt qua vành tai, cả giận quát lên Ngươi muốn giết cứ giết cần gì phải đùa giỡn Hoàng Dung nói:

- Ta và ngươi không oán không thù, tại sao phải giết ngươi? Ngươi chỉ cần theo lời ta lập thệ, ta sẽ

thả ngươi ngay.

Mục Niệm Từ tuy không chống nổi nhưng bất kể thế nào cũng không chịu nhận thua, cao giọng quát:

- Ngươi có giỏi thì cứ giết bản cô nương đi, còn nếu muốn ta mở miệng cầu xin thì đừng có nằm mơ.

Hoàng Dung thở dài nói:

- Một vị đại cô nương minh đẹp thế này, tuổi còn trẻ mà lại chết, quả thật rất đáng tiếc.

Mục Niệm Từ nhắm chặt hai mắt không thèm đếm xỉa gì tới lời Hoàng Dung nữa.

https://thuviensach.vn

Qua một lúc. Hoàng Dung nhẹ nhàng nói:

- Tĩnh ca ca là thật lòng yêu thương ta, nếu ngươi lấy y, y cũng không thích ngươi.

Mục Niệm Từ mở tròn mắt hỏi:

- Ngươi nói gì?

Hoàng Dung nói:

- Ngươi không chịu lập thệ thì thôi, dù sao y cũng không chịu cưới ngươi, ta biết chứ.

Mục Niệm Từ ngạc nhiên nói:

- Ai thật tâm yêu, ngươi? Ngươi nói ta muốn lấy ai?

Hoàng Dung nói:

- Tĩnh ca ca đấy. Quách Tĩnh đấy.

Mục Niệm Từ nói:

- À, phải rồi, ngươi muốn ta lập thệ thế nào?

Hoàng Dung nói:

- Ta muốn ngươi lập lời trọng thệ là bất kể thế nào cũng không lấy y.

Mục Niệm Từ cười khẽ một tiếng, nói:

- Cho dù ngươi có kế dao vào cổ ta, ta cũng không thể lấy y được.

Hoàng Dung cả mừng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Thật không? Tại sao thế?

Mục Niệm Từ nói:

- Nghĩa phụ ta tuy có di mệnh muốn gả ta cho Quách thế huynh, nhưng thật ra.., thật ra...

Rồi hạ giọng nói:

- Lúc nghĩa phụ sắp chết, thần trí hồ đồ, nên ông quên đã hứa gả ta cho người khác rồi.

Hoàng Dung mừng rỡ nói:

- A, thật là bậy quá, ta trách lầm ngươi rồi.

Vội giải khai huyệt đạo cho nàng, lại xoa tay xoa chân cho nàng bột tê, đồng thời lại hỏi:

- Tỷ tỷ, ngươi được hứa gả cho ai thế?

Mục Niệm Từ đỏ bừng hai má, nói khẽ:

- Người này ngươi cũng đã gặp rồi.

Hoàng Dung nghiêng đầu nghĩ ngợi một lúc, nói:

- Ta gặp qua rồi à? Ở đây còn có người đàn ông nào xứng đáng với loại nhân tài như tỷ tỷ?

Mục Niệm Từ cười nói:

- Đàn ông trên thiên hạ chẳng lẽ chỉ có Tĩnh ca ca của ngươi là tốt nhất à?

Hoàng Dung cười nói:

https://thuviensach.vn

- Tỷ tỷ, ngươi không chịu lấy y là chê y quá ngu xuẩn sao?

Mục Niệm Từ nói:

- Quách thế huynh có gì là ngu xuẩn? Y thiên tính thuần hậu, có lòng hiệp nghĩa, ta rất khâm phục. Y

đối với cha ta và ta rất tốt. Hôm ấy y can thiệp chuyện bất bình vì ta mà không kể tính mạng, ta quả

thật vô cùng cảm kích, loại đàn ông như vậy thế gian vốn ít có lắm.

Hoàng Dung sốt ruột, vội hỏi:

- Thế sao ngươi nói cho dù có kề dao vào cổ cũng không thể lấy y?

Mục Niệm Từ thấy nàng hỏi quá ngây thơ, chợt nảy lòng thân thiết, bèn nắm tay nàng chậm rãi nói:

- Muội tử, trong lòng ngươi đã có Quách thế huynh, tương lai cho dù gặp được người nhân phẩm tốt hơn y gấp muôn lần cũng không thể đem lòng yêu mến kẻ ấy, có đúng không?

Hoàng Dung gật đầu, nói:

- Cái đó tự nhiên, bất quá không thể gặp được người nào tốt hơn y thôi.

Mục Niệm Từ cười nói:

- Quách thế huynh nếu nghe được ngươi khen ngợi như thế không biết trong lòng sẽ vui sướng thế

nào... Hôm ấy, cha ta mang ta tới Bắc Kinh tỷ võ chiêu thân, có người đánh thắng ta...

Hoàng Dung cướp lời nói:

https://thuviensach.vn

- A, ta biết rồi, người trong lòng ngươi là tiểu vương gia Hoàn Nhan Khang.

Mục Niệm Từ nói:

- Y là vương gia cũng được, ăn mày cũng được, trong lòng ta rốt lại đã có y rồi. Y là người tốt cũng được, người xấu cũng được, ta rốt lại cũng đã là người của y rồi.

Mấy câu ấy nàng nói rất khẽ nhưng ngữ khí mười phần kiên quyết. Hoàng Dung gật gật đầu im lặng ngẫm nghĩ mấy câu nàng vừa nói, chỉ thấy tâm tình của mình đối với Quách Tĩnh cũng thế Mục Niệm Từ chính đã nói ra những ý nghĩ của nàng. Hai người nắm chặt tay nhau, sóng vai đi về phía rặng dương liễu, trong chớp mắt cảm thấy tâm ý tương thông, mười phần hòa hợp.

Hoàng Dung ngẫm nghĩ một lúc, trả ngọn chuỷ thủ lại cho nàng, nói:

- Tỷ tỷ, trả ngươi đây.

Mục Niệm Từ không nhận, nói:

- Đây là của Tĩnh ca ca của ngươi, nên để ngươi giữ. Trên chuôi kiếm khắc tên Quách thế huynh, ta hàng ngày.., hàng ngày đeo bên mình cũng không tiện lắm.

Hoàng Dung cả mừng cho chuỷ thủ vào bọc, nói:

- Tỷ tỷ, ngươi tốt thật.

Muốn tặng lại nàng một vật thật quý báu nhưng nhất thời nghĩ không ra nên tặng gì bèn hỏi:

- Tỷ tỷ, một mình ngươi đi về phương nam có chuyện gì vậy? Có cần muội tử giúp không?

https://thuviensach.vn

Mục Niệm Từ đỏ bừng mặt, khẽ nói:

- Cũng không có chuyện gì gấp.

Hoàng Dung nói:

- Vậy ta dẫn ngươi đi gặp Hồng Thất Công.

Mục Niệm Từ mừng rỡ nói:

- Thất Công ở đây à?

Hoàng Dung gật gật đầu, kéo tay nàng đứng lên, chợt nghe cành cây trên đỉnh đầu có một tiếng động khẽ vang lên, một miếng vỏ cây rơi xuống, chỉ thấy một bóng người thoăn thoắt lướt trên ngọn cây, trong chớp mắt đã không thấy đâu, nhìn sau lưng thì đúng là Hồng Thất Công.

Hoàng Dung nhặt miếng vỏ cây lên nhìn, thấy bên trên dùng kim vạch mấy chữ:

- Hai con nhóc như thế tốt lắm. Dung nhi mà còn dám gây sự. Thất Công sẽ tát tai lão đại của ngươi.

Bên dưới không đề tên, chỉ vẽ một cái hồ lô. Hoàng Dung biết là Thất Công viết bất giác mặt đỏ

bừng, nghĩ thầm:

- Mới rồi mình đánh ngã Mục tỷ tỷ, bắt cô ta lập thệ, có lẽ đều đã bị Thất Công nhìn thấy.

Hai người vào tới rừng tùng, quả nhiên đã không thấy bóng dáng Hồng Thất Công đâu. Quách Tĩnh cũng đã về khách điếm. Y chợt thấy Mục Niệm Từ và Hoàng Dung nắm tay nhau đi vào, vô cùng

https://thuviensach.vn

kinh ngạc, vội hỏi:

- Mục thế tỷ, ngươi có gặp các sư phụ của ta không?

Mục Niệm Từ nói:

- Ta cùng các vị tôn sư cùng từ Trung đô về nam, tới Sơn Đông thì chia tay, từ đó không gặp lại.

Quách Tĩnh nói:

- Các sư phụ của ta có khỏe không.

Mục Niệm Từ mỉm cười nói:

- Quách thế huynh yên tâm, họ không giận ngươi mà chết đâu.

Quách Tĩnh vô cùng áy náy, nghĩ các vị sư phụ nhất định sẽ rất tức giận, lập tức không có lòng dạ

nào mà ăn cơm, ngơ ngẩn xuất thần. Mục Niệm Từ lại hỏi:

- Hoàng Dung vì sao gặp được Hồng Thất Công.

Hoàng Dung nhất nhất nói lại. Mục Niệm Từ thở dài nói:

- Muội tử ngươi có phúc được tụ hội với lão nhân gia bấy.lâu như thế, ta thì muốn gặp người một lần cũng không được.

Hoàng Dung an ủi:

- Người ngấm ngầm bảo hộ ngươi mà, mới rồi nếu ta làm ngươi bị thương thật thì lão nhân gia ngươi chẳng lẽ không cứu ngươi sao?

Mục Niệm Từ gật đầu khen phải.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói:

- Dung nhi, sao cô lại đả thương Mục thế tỷ thế?

Hoàng Dung vội nói:

- Chuyện này thì không nói được.

Mục Niệm Từ cười nói:

- Cô ta sợ.., cô ta sợ...

Nói tới đó cũng có chút xấu hổ.

Hoàng Dung đưa tay chọc vào nách nàng, cười nói:

- Ngươi có dám nói không?

Mục Niệm Từ lè lưỡi lắc đầu nói:

- Làm sao ta dám? Có cần ta lập thệ không?

Hoàng Dung vội bịt miệng nàng, nghĩ lại lúc mình ép nàng phải lập thệ không được lấy Quách Tĩnh mới rồi, bất giác đỏ bừng mặt. Quách Tĩnh thấy hai người có vẻ rất thân thiết, cũng thấy vui vẻ.

Ăn cơm xong, ba người vào rừng tùng tản bộ trò chuyện. Hoàng Dung hỏi vì sao Mục Niệm Từ được Hồng Thất Công truyền thụ võ nghệ. Mục Niệm Từ nói:

- Lúc ấy ta còn rất nhỏ, một hôm theo cha tới thành Biện Lương. Cha ta ở trong khách điếm, ta thì nô đùa ngoài cửa, thấy có hai người ăn mày nằm dưới đất trên người bị chém máu chảy đầm đìa, rất là sợ hãi. Mọi người đều chê dơ bẩn, không ai đếm xỉa tới họ...

Hoàng Dung nói ngay:

https://thuviensach.vn

- À phải rồi, nhất định là ngươi hảo tâm chữa vết thương cho họ.

Mục Niệm Từ nói:

- Ta cũng không biết chữa vết thương là gì, chỉ là thấy họ rất đáng thương, bèn dìu tới phòng cha ta cho họ rửa sạch vết thương, dùng vải bó lại. Sau đó cha ra nói ta làm như thế rất tốt, lại chép miệng thở dài mấy cái, nói vợ ông trước đây cũng rất tốt bụng. Cha cho họ mấy lượng bạc để dưỡng thương, họ tạ ơn rồi đi. Qua mấy tháng, bọn ta tới châu Tín Dương chợt gặp lại hai người ăn mày ấy, lúc ấy vết thương của họ đã lành hẳn, họ đưa ta tới một ngôi miếu hoang gặp Hồng Thất Công lão nhân gia. Ông khen ngợi ta mấy câu, dạy ta bộ Tiêu dao quyền pháp này, ba ngày là xong. Sáng hôm thứ tư ta lại tới ngôi miếu hoang ấy thì lão nhân gia người đã đi rồi, về sau thủy chung không gặp người nữa.

Hoàng Dung nói:

- Bản lĩnh mà Thất Công dạy, lão nhân gia người cũng không cho bọn ta truyền lại cho người khác., nhưng võ công mà gia gia ta dạy, chỉ cần tỷ tỷ muốn học thì chúng ta có thể ở lại đây mười ngày nửa tháng, ta dạy ngươi một ít.

Nàng đã biết Mục Niệm Từ quyết ý không lấy Quách Tĩnh, khối nặng ngàn cân đè trong lòng đã tan biến, cảm thấy vị Mục thế tỷ này quả thật là một người rất tốt, lại vì nàng tặng mình thanh chuỷ thủ, chỉ mong có gì báo đáp lại. Mục Niệm Từ nói:

- Đa tạ hảo ý của muội tử, chỉ là hiện nay ta có một chuyện phải làm gấp, không thể rảnh rỗi, còn sắp tới muội tử không nói dạy ta ta cũng xin theo học đấy.

Hoàng Dung định hỏi nàng có chuyện gì gấp, nhưng nhìn thấy thần sắc của nàng rõ ràng là không muốn cho người ta biết, cũng không muốn nhắc tới, nên lập tức không hỏi gì nữa, nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Cô ta văn nhã xinh đẹp thế này, chủ ý trong lòng có thể biết là rất chắc chắn. Chuyện cô ta không muốn nói thì không thể hỏi được đâu.

Cuối giờ Mùi đầu giờ Ngọ. Mục Niệm Từ vội vã ra khỏi khách điếm, chiều tối mới về. Hoàng Dung thấy nàng có vẻ vui mừng nhưng làm ra vẻ không biết gì ăn cơm tối xong, hai cô gái ngủ chung một phòng. Hoàng Dung lên giường trước, nhìn trộm thấy Mục Niệm Từ tay chống cằm, ngồi ngơ ngẩn xuất thần trước ngọn đèn, như có rất nhiều tâm sự, lúc ấy bèn nhắm mắt giả như ngủ rồi. Qua một hồi, chỉ thấy nàng lấy ra một khối gì đó, trong gói hành lý tùy thân, nhẹ nhàng để lên môi.

Rồi cầm chặt trong tay nhìn chằm chằm, trên mặt đầy vẻ ôn nhu. Hoàng Dung nhìn qua lưng nàng, chỉ thấy là một tấm đoạn như cái khăn, trên dùng chỉ màu thêu mấy bông hoa gì đó. Đột nhiên Mục Niệm Từ xoay mau người lại, vung chiếc khăn lên không một cái. Hoàng Dung giật mình vội nhắm mắt lại, tim đập thình thịch.

Chỉ thấy trong phòng có tiếng gió khẽ vang lên, nàng mở hé mắt lại thấy Mục Niệm Từ đi vòng lại giường đánh hờ một chiêu, chiếc khăn thêu đã vắt lên vai, té ra đó là một đoạn ống tay áo bị xé rách.

Nàng đột nhiên hiểu ra:

- Hôm ấy cô ta tỷ võ với tiểu vương gia, đây là giật ra từ cẩm bào của y đây.

Chỉ thấy Mục Niệm Từ khóe môi hơi lộ nét cười, chắc là đang hồi tưởng lại tình cảnh hôm ấy, lúc thì khẽ đá một cước, cách một lúc lại đánh một quyền, có lúc thì dựng ngược lông mày, tay áo phất nhẹ, nghiễm nhiên là thần thái vừa khinh bạc, vừa ngạo mạn của Hoàn Nhan Khang. Nàng cứ thế say sưa một lúc, đi về phía giường.

Hoàng Dung hai mắt nhắm nghiền, biết nàng đang chăm chú nhìn mình, qua một lúc chỉ nghe nàng thở dài nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi đẹp lắm!

Đột nhiên quay người mở cửa phòng, vạt áo rít gió, đã vượt tường ra ngoài.

Hoàng Dung nảy lòng tò mò, vội vàng theo ra, thấy nàng chạy mau về hướng tây, lập tức khai triển khinh công đuổi theo. Nàng võ công cao cường hơn Mục Niệm Từ nhiều, không bao lâu đã đuổi kịp, khi còn cách hơn mười trượng thì chạy chậm lại, đề phòng bị phát giác. Chỉ thấy Mục Niệm Từ chạy vào thị trấn, sau khi vào trấn thì nhảy lên nóc nhà, nhìn quanh rồi lập tức phóng về một ngôi lầu cao phía nam. Hoàng Dung thấy cổng tòa phú đệ này vô cùng rực rỡ, trước cổng lớn treo hai ngọn đèn lồng lớn, trên đèn viết năm chữ vàng Khâm sứ nước Đại Kim, dưới đèn có bốn tên quân Kim cầm yêu đao canh cửa. Nàng từng nhiều lần ra vào các phủ đệ nhưng chưa từng thấy tình trạng thế này, nghĩ thầm:

- Cô ta ăn trộm tiền bạc của Khâm sứ nước Đại Kim, như thế rất hay, đợi cô ta lấy trước, mình cũng theo vào nhân dịp phát tài.

Lúc ấy theo Mục Niệm Từ vòng qua hậu viện, cùng yên lặng chờ một lúc, lại theo nàng vượt qua tường, sát tường là một tòa hoa viên, thấy nàng luồn lách giữa đám cây hoa non bộ tìm đường đi về

phía trước cũng từng bước từng bước theo sau. Chỉ thấy dãy sương phòng phía đông có ánh đèn chiếu ra, sau cửa sổ hiện ra một cái bóng đàn ông, dường như đang đi đi lại lại trong phòng.

Mục Niệm Từ thong thả bước tới gần, hai mắt dán vào bóng đen, nhìn chằm chằm không chớp. Qua hồi lâu người trong phòng vẫn đi qua đi lại. Mục Niệm Từ cũng vẫn ngơ ngẩn nhìn vào cái bóng tới mức xuất thần.

Hoàng Dung không chịu nổi nữa, tự nhủ:

- Mục tỷ tỷ làm việc như thế thật không sảng khoái, xông vào điểm huyệt y cho xong, nhìn y nhiều làm gì?

https://thuviensach.vn

Lúc ấy bèn vòng ra một phía của sương phòng, nghĩ:

- Mình vất vả thay cô ta cho xong, điểm huyệt người này rồi thì mình sẽ núp đi cho cô ta hoảng sợ

một phen.

Đang định xô cửa nhảy vào, chợt nghe cửa sương phòng két một tiếng mở ra, một người bước vào phòng nói:

- Bẩm đại nhân, mới rồi ngựa trạm có đưa bẩm thiếp tới, Đoàn Chỉ huy sứ đón tiếp Khâm sứ ngày mai sẽ tới.

Người bên trong gật gật đầu ờ một tiếng, người bẩm báo lại lui ra.

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Té ra người trong phòng là Khâm sứ nước Đại Kim, vậy thì Mục tỷ tỷ ắt có mưu đồ khác, không phải là để trộm tiền cướp vật, mình không thể lỗ mãng được.

Rồi dùng móng tay dấp nước bọt chọc một lỗ phía dưới tờ giấy dán cửa sổ ghé mắt nhìn vào bên trong một vòng, hoàn toàn bất ngờ vì người đàn ông áo gấm đai thêu bên trong chính là tiểu vương gia Hoàn Nhan Khang. Y trên tay cầm một vật đen bóng, không ngừng vuốt ve, bước tới bước lui, mắt nhìn lên trần nhà tựa hồ cô rất nhiều tâm sự, chờ y đi tới gần ngọn nến. Hoàng Dung nhìn thấy rất rõ trong tay y là cầm một mũi thương sắt, đầu thương đã rỉ sét, cả mũi lẫn cán bị gãy chỉ còn hơn một thước.

Hoàng Dung không biết đoạn thương này là di vật của Dương Thiết Tâm cha ruột y, chỉ biết là có liên quan tới Mục Niệm Từ, thầm thấy buồn cười Hai người các ngươi một người múa tay áo xuất thần, một người vuốt mũi thương trầm tư, tuy nói là cách nhau trong tấc gang mà như chân trời góc bể, bất giác khúc khích bật cười một tiếng.

https://thuviensach.vn

Hoàn Nhan Khang lập tức giật mình, vung tay một cái phẩy tắt ngọn nến, quát:

- Ai?

Lúc ấy Hoàng Dung đã vọt tới sau lưng Mục Niệm Từ, hai tay làm thành vòng tròn, tay phải từ ngoài đưa vào bên trái, tay trái từ trên chọc xuống dưới, một kéo một dắt, tuy dùng lực rất nhẹ nhưng hai tay đều ấn đúng yếu huyệt trên người Mục Niệm Từ, lập tức khiến nàng không động đậy gì được, đó là chiêu Nghịch nã trong bảy mươi hai đường Cầm nã thủ. Mục Niệm Từ có muốn chống cự cũng đã không kịp. Hoàng Dung cười nói:

- Tỷ tỷ đừng sợ, ta đưa ngươi vào gặp người trong mộng.

Hoàn Nhan Khang mở cửa phòng đang định vọt ra, chợt nghe một giọng con gái cười nói:

- Là người trong mộng của ngươi tới đây, mau đón lấy.

Hoàn Nhan Khang hỏi:

- Cái gì?

Thì một thân người mềm mại thơm mát đã bay vào trong tay mình, vừa ngẩn người thì cô gái phát thoại đầu tiên đã nhảy lên đầu tường cười nói:

- Tỷ tỷ, ngươi tạ ơn ta thế nào?

Chỉ nghe giọng cười trong như ngọc khua xa dần, cô gái trong lòng cũng đã giãy ra rơi xuống đất.

Hoàn Nhan Khang không hiểu gì, chỉ sợ cô ta làm mình bị thương, vội lui lại mấy bước hỏi:

- Ai?

https://thuviensach.vn

Mục Niệm Từ khẽ nói:

- Ngươi nhớ ta không?

Hoàn Nhan Khang rõ ràng nhận ra được giọng nói của nàng, hoảng sợ nói:

- Là.., là Mục cô nương à?

Mục Niệm Từ nói:

- Không sai, là ta đây.

Hoàn Nhan Khang nói:

- Còn có ai đi với cô đấy?

Mục Niệm Từ nói:

- Mới rồi là một người bạn bậy bạ của ta, ta cũng không biết cô ta lén đi theo.

Hoàn Nhan Khang bước vào phòng, thắp sáng ngọn nến, nói:

- Mời vào.

Mục Niệm Từ cúi đầu bước vào ngồi xuống một chiếc ghế, cúi đầu không nói, tim dập thình thình.

Hoàn Nhan Khang dưới ngọn nến nhìn thấy thần sắc nàng vừa mừng rỡ vừa sợ hãi, mặt trắng bệch xen lẫn màu hồng, dáng vẻ thẹn thò mười phần khả ái, bất giác động tâm, dịu đàng nói:

- Đêm khuya cô tìm tới đây, có chuyện gì vậy?

Mục niệm Từ cúi đầu không đáp. Hoàn Nhan Khang nhớ lại cha ruột chết thảm, đối với nàng đột nhiên cũng nảy lòng thương xót, khẽ nói:

https://thuviensach.vn

- Cha cô đã mất rồi, từ nay về sau cô cứ ở nhà ta thôi, ta sẽ coi cô như em ruột.

Mục Niệm Từ cúi đầu nói:

- Ta là nghĩa nữ của cha, không phải là con ruột của ông...

Hoàn Nhan Khang sực hiểu ra; Cô ta là muốn nói với mình, giữa hai người không có quan hệ ruột thịt gì cả.

Bèn đưa tay nắm tay phải của nàng, cười khẽ một tiếng. Mục Niệm Từ mặt mũi đỏ bừng, nhè nhẹ

giật ra không được, cũng để mặc cho y nắm, đầu càng cúi thấp hơn. Hoàn Nhan Khang trong lòng chợt rạo rực, đưa tay trái bóp chặt vai nàng, hạ giọng nói khẽ vào tai nàng;

- Đây là lần thứ ba ta ôm cô đấy. Lần thứ nhất là hôm tỷ võ, lần thứ hai là mới rồi ngoài cửa, lần này mới thật là chúng ta một chỗ không có ai bên cạnh.

Mục Niệm Từ ờ một tiếng, trong lòng câm thấy ngọt ngào khoan khoái, quả thật là bình sinh mới gặp được lần đầu.

Hoàn Nhan Khang ngửi thấy mùi u hương thiếu nữ, lại cảm thấy thân hình nàng run lên, cũng bất giác thần hồn say sưa qua một lúc, hạ giọng nói:

- Cô làm sao tìm được tới chỗ ta?

Mục Niệm Từ nói:

- Ta từ kinh theo ngươi tới thẳng đây, đêm nào cũng nhìn bóng ngươi qua cửa sổ, nhưng vẫn không dám...

https://thuviensach.vn

Hoàn Nhan Khang thấy nàng có tình sâu như thế vô cùng cảm động, cúi đầu hôn vào trán nàng một cái, chỗ miệng chạm vào thấy nóng như lửa đốt, lập tức lửa tình như sôi, ôm chặt lấy nàng hôn thật lâu qua một hồi lâu mới buông ra. Mục Niệm Từ khẽ nói:

- Ta không có cha có mẹ, ngươi đừng.., đừng hắt hủi ta.

Hoàn Nhan Khang ôm chặt nàng vào lòng, thong thả vuốt tóc nàng, nói:

- Cô yên tâm! Ta vĩnh viễn là người của cô, cô vĩnh viễn là người của ta, được không?

Mục Niệm Từ vô cùng vui mừng, ngẩng đầu lên nhìn vào hai mắt Hoàn Nhan Khang, gật gật đầu.

Hoàn Nhan Khang thấy nàng hai má đỏ bừng, sóng mắt long lanh, đời nào còn giữ được, thở ra một hơi, thổi tắt ngọn nến, ôm nàng tới cạnh giường đặt xuống, tay trái đè chặt xuống, tay phải cởi quần áo của nàng.

Mục Niệm Từ vốn đã như say như ngây, lúc ấy bàn tay nóng ran của y sờ tới làn da mình, lập tức giật mình, dùng sức giằng ra khỏi vòng tay của y, lăn vào phía trong giường, hạ giọng:nói:

- Không, không được như thế!

Hoàn Nhan Khang lại ôm chặt nàng nói:

- Ta nhất định sẽ cưới cô, sắp tới nếu ta phụ lòng thì sẽ bị loạn đao phân thây, không được chết yên lành.

Mục Niệm Từ đưa tay bịt miệng y, nói:

- Đừng thề, ta tin người mà.

Hoàn Nhan Khang vội vàng ôm chặt nàng, run giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Vậy thì cô phải nghe lời ta.

Mục Niệm Từ van nài:

- Đừng.., đừng...

Hoàn Nhan Khang lửa tình như sôi, cởi bừa áo quần của nàng.

Mục Niệm Từ hai tay xô ra, dùng đến năm thành công lực. Hoàn Nhan Khang không ngờ nàng đến lúc này lại sử dụng võ công, hai tay lập tức bị nàng gạt ra. Mục Niệm Từ nhảy xuống đất, chụp lấy mũi thương sắt trên bàn, nhắm vào giữa ngực mình rơi nước mắt nói:

- Người mà bước qua, ta sẽ chết trước mặt ngươi.

Hoàn Nhan Khang lửa tình đầy lòng lúc ấy lập tức tắt ngấm, nói:

- Có gì cứ từ từ nói, cần gì phải thế?

Mục Niệm Từ nói:

- Ta tuy là con gái nhà nghèo phiêu bạt giang hồ nhưng cũng không phải là hạng bán thân, không biết tự ái. Nếu ngươi thật lòng yêu ta, thì phải kính trọng ta. Ta kiếp này quyết không có ý khác dù là đao sắc kề cổ cũng quyết ý theo ngươi. Sắp tới.., sắp tới nếu có ngày động phòng hoa chúc, tự

nhiên.., tự nhiên sẽ theo ý ngươi. Nhưng nếu hôm nay ngươi muốn coi thường ta, thì ta chỉ có chết mà thôi, mấy câu ấy nói rất khẽ nhưng ngữ khí chém đinh chặt sắt không có chút nào do dự.

Hoàn Nhan Khang thầm thấy kính phục, nói:

- Muội tử đừng tức giận, là ta không phải.

Rồi lập tức xuống giường thắp nến lên.

https://thuviensach.vn

Mục Niệm Từ nghe y nhận lỗi, lập tức mềm lòng, nói:

- Ta ở nhà cũ của nghĩa phụ tại thôn Ngưu Gia, phủ Lâm An đợi ngươi, tùy ngươi đến lúc nào.., cho người mai mối tới.

Dừng lại một lúc, lại hạ giọng nói:

- Ngươi suốt đời không tới thì ta cũng chờ ngươi, suốt đời thôi.

Lúc ấy Hoàn Nhan Khang đối với nàng vừa kính vừa yêu, vội nói:

- Muội tử không cần đa nghi, sau khi ta xong việc công, sẽ lập tức tới thân nghênh, kiếp này đời này quyết không phụ nàng đâu.

Mục Niệm Từ duyên dáng mỉm cười, quay người ra cửa. Hoàn Nhan Khang kêu lên:

- Muội tử đừng đi. Chúng ta nói chuyện một lúc nữa đã.

Mục Niệm Từ quay đầu vẫy vẫy tay, không ngừng chạy đi.

Hoàn Nhan Khang đưa mắt nhìn theo bóng nàng vượt tường ra ngoài, ngẩn ngơ xuất thần, chỉ thấy gió rung cành cây, mấy đốm sao trời, quay trở vào phòng thì nước mắt trên ngọn thương chưa khô, mùi hương trên gối chăn còn đượm, nhớ lại việc vừa rồi thật là như một giấc mộng. Chỉ thấy trên nệm còn vương lại mấy sợi tóc lúc nàng giãy giụa rụng ra. Hoàn Nhan Khang nhặt tất cả cho vào hầu bao. Y lúc đầu tỷ võ với nàng vốn chỉ là nhất thời khinh bạc hiếu sự chứ tuyệt nhiên không có ý nghĩ

cưới xin, nào ngờ nàng lại từ kinh đô theo mình suốt đọc đường, tối nào cũng tới nhìn bóng mình qua cửa sổ, tình sâu gắn bó như thế, bất giác vô cùng cảm động, mà nàng giữ thân trong trắng lại càng khiến người kính phục, bất giác lúc thì cười khẽ lúc thì thở dài, nghĩ ngợi mông lung dưới đèn, mê mẩn không thôi.

https://thuviensach.vn

Hồi 13(a)

Phế nhân ngũ hồ

Hoàng Dung trở về khách điếm, tự cho rằng mình đã làm một điều tốt, trong lòng rất đắc ý ngủ ngon một đêm, sáng hôm sau kể lại với Quách Tĩnh. Quách Tĩnh vì việc này đã mất rất nhiều sức lực hôm ấy đánh nhau với Hoàn Nhan Khang sứt đầu mẻ trán cũng chỉ vì muốn y thành thân với Mục Niệm Từ, lúc ấy nghe nói hai người bọn họ tình ý hòa hợp cũng rất vui vẻ, càng vui vẻ hơn là từ nay trở đi Khưu Xử Cơ và Giang Nam lục quái không thể ép mình phải cưới Mục Niệm Từ nữa. Hai người

trong khách điếm bàn luận, ăn cơm trưa xong Mục Niệm Từ vẫn chưa về. Hoàng Dung cười nói:

- Không cần chờ cô ta nữa, chúng ta đi thôi.

Rồi về phòng thay mặc nam trang.

Hai người tới thị trấn mua một con ngựa khỏe mạnh thay chân, vòng qua cửa nhà Tưởng gia, thấy ngọn đèn đồng đề mấy chữ Khâm sứ nước Đại Kim trước cửa đã hạ xuống, nghĩ rằng Hoàn Nhan

Khang đã lên đường. Mục Niệm Từ cũng đi cùng y rồi.

Hai người dọc đường du sơn ngoạn thủy, men theo sông Vận Hà đi xuống phía Nam, hôm ấy tới

Nghi Hưng. Đây là Đào Đô nổi tiếng khắp thiên hạ, trong khoảng non xanh nước biếc óng ánh từng gò từng gò cát tía, có một cảnh sắc riêng.

https://thuviensach.vn

Lại đi về phía đông, không bao lâu thì tới bờ Thái Hồ. Thái Hồ nằm vắt qua ba châu, sông ngòi vùng đông nam đều chảy vào đó, vòng vèo năm trăm dặm, thời cổ gọi là Ngũ Hồ. Quách Tĩnh trước nay chưa từng nhìn thấy hồ lớn như thế, nắm tay Hoàng Dung đứng cạnh hồ, chỉ thấy sóng dài xa tít tới tận chân trời, đưa mắt nhìn ra chỉ thấy một màu xanh biếc, bảy mươi hai đỉnh núi xanh thẫm nhô lên trên ba vạn sáu ngàn khoảnh ba đào, không kìm được ngẩng đầu lên gào to, cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Hoàng Dung nói:

- Chúng ta xuống hồ chơi đi.

Rồi tìm tới một chiếc thuyền đánh cá ven hồ, gởi lừa ngựa ở nhà chài, thuê một chiếc thuyền con, khua chèo bơi ra giữa hồ. Rời khỏi bờ hơi xa rồi, nhìn bốn bên thấy mênh mông, đúng là không biết trời đất trong bể hồ hay bể hồ trong trời đất.

Hoàng Dung tà áo mái tóc lay động trước gió, cười nói:

- Trước đây Phạm đại phu chở Tây Thi rong chơi trên Ngũ Hồ, đúng là thông minh, chết già ở đây há chẳng hay hơn vất vả làm quan sao?

Quách Tĩnh không biết điển cố Phạm đại phu, nói:

- Dung nhi, cô nói điển cố ấy cho ta nghe với.

Lúc ấy Hoàng Dung đem chuyện Phạm Lãi giúp Việt vương Câu Tiễn báo thù phục quốc thế nào,

công thành thân thoái cùng Tây Thi quy ẩn ở Thái Hồ thế nào kể lại một lượt, lại kể chuyện Ngũ Tử

Tư và Văn Chủng vì sao bị Ngô vương và Việt vương giết chết.

Quách Tĩnh say sưa lắng nghe, xuất thần một lúc nói:

https://thuviensach.vn

- Phạm Lãi đương nhiên thông minh, nhưng Ngũ Tử Tư và Văn Chủng đến chết cũng vẫn tận trung với nước lại càng không dễ.

Hoàng Dung mỉm cười nói:

- Không sai, cái đó gọi là Nước có đạo, không đổi phép tắc, thật mạnh mẽ; Nước không đạo, chết không đổi chí, thật mạnh mẽ.

Quách Tĩnh hỏi:

- Hai câu ấy là có ý gì?

Hoàng Dung nói:

- Chính sự của quốc gia sáng đẹp thì người làm đại quan chỉ không cần thay đổi pháp độ đã có, triều chính của quốc gia hủ bại thì ngươi thà sát thân thành nhân chứ không chịu thay đổi khí tiết, như thế

mới là bậc hảo nam nhi đại trượng phu tiếng tăm lừng lẫy.

Quách Tĩnh gật đầu lia lịa nói:

- Dung nhi, làm sao mà cô nghĩ ra được những đạo lý hay thế?

Hoàng Dung cười nói:

- Ái chà, ta mà nghĩ ra thì lại không trở thành thánh nhân rồi à? Đó là lời Khổng phu tử, lúc ta còn nhỏ được cha dạy cho đấy.

Quách Tĩnh thở dài nói:

- Có rất nhiều điều quả thật ta nghĩ mãi không ra, nếu đọc sách nhiều hơn, biết đạo lý thánh nhân đã nói thì nhất định sẽ hiểu rõ.

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Như vậy cũng chưa đủ. Cha ta thường nói lời của bậc đại thánh nhân có rất nhiều điều không thông.

Cha ta lúc đọc sách thường nói: Không sai, không sai, ăn nói bậy bạ, lẽ nào lại thế, có lúc lại nói: Đại thánh nhân, nói thối lắm!

Quách Tĩnh nghe tới đó cười ầm lên. Hoàng Dung lại nói:

- Ta mất rất nhiều thời gian đọc sách nhưng nghĩ lại vừa tức giận vừa hối hận, nếu ta không tham học nhiều thứ như thế, đòi cha phải dạy ta các môn giải trí như đọc sách vẽ tranh, kỳ môn toán số mà chỉ

chuyên tâm học võ thì chúng ta còn sợ gì bọn Mai Siêu Phong. Lương lão quái? Có điều cũng không quan trọng. Tĩnh ca ca, ngươi học được Hàng long thập bát khuyết tam chưởng của Hồng Thất công rồi, cũng không sợ gã Lương lão quái ấy nữa.

Quách Tĩnh lắc đầu nói:

- Ta tự nghĩ thì thấy còn chưa luyện được một nửa.

Hoàng Dung cười nói:

- Đáng tiếc. Hồng Thất công nói đi là đi nếu không thì ta cứ trộm ngọn Đả cẩu bổng của y giấu đi, bắt y phải dạy ngươi ba chiêu chưởng pháp còn lại mới trả.

Quách Tĩnh vội nói:

- Không được, không được, ta học được mười lăm chưởng đã thấy thỏa mãn lắm rồi, tại sao lại quấy rầy Thất công lão nhân gia người như thế chứ?

Hai người trò chuyện không chèo nữa, để mặc chiếc thuyền nhỏ theo gió trôi đi, bất giác đã rời bờ

https://thuviensach.vn

hơn mười dặm, chỉ thấy cách vài mươi trượng có một chiếc thuyền đậu giữa hồ, một người câu cá ngồi ở đầu thuyền buông câu, cuối thuyền có một tên tiểu đồng. Hoàng Dung chỉ chiếc thuyền câu ấy nói:

- Trong chốn khói sóng mênh mông, một chiếc cần câu một mình câu cá, quả thật giống hệt một bức tranh thủy mặc vẽ cảnh sơn thủy.

Quách Tĩnh hỏi:

- Thế nào là một bức tranh thủy mặc vẽ cảnh sơn thủy?

Hoàng Dung nói:

- Đó là tranh vẽ dùng mực đen chứ không dùng màu gì khác. Quách Tĩnh đưa mắt nhìn ra chỉ thấy non xanh nước biếc, trời xanh mây trắng, ánh chiều rực vàng, ráng chiều ánh đỏ, chỉ không thấy cái gì màu đen, lắc lắc đầu, mờ mịt không hiểu gì cả.

Hoàng Dung và Quách Tĩnh nói chuyện một lúc, quay đầu lại, thấy người câu cá kia vẫn ngồi yên trên đầu thuyền, cần câu dây câu đều không hề động đậy. Hoàng Dung cười nói:

- Người này nhẫn nại thật.

Một trận gió nhẹ thổi qua, sóng nước lăn tăn vỗ vào đầu thuyền. Hoàng Dung theo thế khua mái chèo, hát:

Phóng thuyền ngàn dặm bay trong sóng,

tạm ghé Ngô Sơn tản bộ.

Mây đùn thủy phủ,

sóng theo thần nữ.

https://thuviensach.vn

Cửu giang nước đổ.

Khách Bắc bơ vơ,

lòng hùng riêng cảm,

tháng năm mấy độ.

Nhớ người xưa ở ẩn.

Sào Do bạn cũ,

giấc Nam Kha, lòng đau khổ!

Hát tới đoạn cuối thanh âm dần dần thê thiết, đó là một bài từ Thủy long ngâm tả tình cảm lúc chèo thuyền trên mặt nước. Nàng hát xong nửa đầu, lại ngừng một lúc.

Quách Tĩnh thấy trong mắt nàng như có ánh lệ, đang muốn nàng giải thích ý nghĩa của bài ca, chợt trên hồ vang tới một giọng hát mạnh mẽ, khúc điệu cũng giống bài Hoàng Dung vừa hát, chính là nửa sau bài Thủy long ngâm ấy:

Ngoảnh nhìn mây mù chưa quét

Hỏi anh hùng trên đời đâu hết?

Lo mưu phục quốc thương mình vô dụng, bụi mờ quạt nhỏ.

Sắt khóa ngang sông, buồm tơ lướt sóng.

Tôn lang sầu khổ.

Chỉ sầu gõ mái chèo, buồn ngâm Lương Phủ, lệ như mưa đổ.

https://thuviensach.vn

Nhìn ra thì người hát chính là người ngư phủ đang buông câu, tiếng ca kích ngang rất có khí phách.

Quách Tĩnh cũng không hiểu hai người hát những gì, chỉ thấy đều rất hay.

Hoàng Dung nghe tiếng ca, lại ngẩn ngơ xuất thần. Quách Tĩnh hỏi:

- Sao thế?

Hoàng Dung nói:

- Đây là bài thường ngày cha ta vẫn hát, không ngờ một người câu cá trên hồ cũng biết. Chúng ta tới xem.

Hai người bèn chèo qua phía ấy, chỉ thấy người câu cá kia thu cần câu lại, cũng chèo thuyền tới.

Hai chiếc thuyền còn cách nhau vài trượng, người câu cá kia nói:

- Trên hồ mừng gặp giai khách, mời qua đây cùng uống một chén được không?

Hoàng Dung nghe y ăn nói phong nhã, càng thầm khen lạ, đáp:

- Chỉ sợ quấy rầy bậc trưởng giả.

Người câu cá kia cười nói:

- Khách hay khó gặp, bèo nước gặp nhau trên hồ đã đủ thỏa lòng, mời cứ qua đây.

Khuấy mái chèo mấy cái, hai chiếc thuyền đã kề sát vào nhau.

Hoàng Dung và Quách Tĩnh buộc thuyền vào đuôi chiếc thuyền câu, kế đó nhảy qua, chắp tay làm lễ

https://thuviensach.vn

với người kia. Người kia ngồi làm lễ, nói:

- Xin mời ngồi. Tại hạ chân có bệnh, không đứng lên được, xin hai vị tha tội.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung đồng thanh nói:

- Không cần khách sáo.

Hai người ngồi xuống chiếc thuyền câu, nhìn người kia thấy y khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, sắc mặt khô héo gầy gò, tựa hồ đang mắc bệnh nặng, thân thể rất cao lớn, tuy ngồi mà vẫn cao hơn Quách Tĩnh hơn nửa cái đầu. Đứa tiểu đồng ở cuối thuyền bắc lò hâm rượu.

Hoàng Dung nói:

- Vị ca ca này họ Quách. Vãn bối họ Hoàng, nhất thời cao hứng hát bừa trên hồ, không khỏi có chỗ

quấy rầy nhã hứng của bậc trưởng giả.

Người kia cười nói:

- Được nghe giọng hay, mối lo buồn trần tục trong lòng đột nhiên tiêu tan. Tại hạ họ Lục. Hai vị tiểu ca hôm nay là lần đầu tiên tới hồ du ngoạn phải không?

Quách Tĩnh nói:

- Đúng thế.

Người kia sai tiểu đồng mang rượu thịt ra, rót rượu mời khách. Bốn đĩa thức ăn nhỏ tuy không bằng Hoàng Dung nấu nhưng mùi vị không tầm thường, rượu thịt đều rất tinh khiết, rõ ràng là vật của nhà giàu có.

https://thuviensach.vn

Ba người đối ẩm được hai chén, người kia nói:

- Mới rồi tiểu ca hát bài Thủy long ngâm ấy tình ý bồng bột, quả thật là tuyệt diệu hảo từ. Tiểu ca tuổi còn nhỏ mà rõ ràng hiểu được thâm ý của bài từ ấy, cũng không phải dễ.

Hoàng Dung nghe lời lẽ của y có vẻ kiêu ngạo, cười khẽ một tiếng, nói:

- Sau khi nhà Tống chạy về Nam, tao nhân mặc khách không ai không đau buồn về vận nước.

Người kia gật đầu khen phải. Hoàng Dung nói:

- Trương Vu Hồ trong bài Lục châu ca đầu có nói: Nghe nói Trung nguyên. Di lão thường nam vọng.

Cờ thúy bóng tinh. Khiến người đi tới đó Trung phẫn khí đầy lòng. Lệ tuôn như chảy cũng chính là có ý ấy.

Người kia vỗ ghế hát lớn:

Khiến người đi tới đó.

Trung phẫn khí đầy lòng.

Lệ tuôn như chảy.

Rồi rót luôn ba chén rượu liên tiếp uống cạn.

Hai người bàn tới thi từ, vô cùng hợp nhau, thật ra Hoàng Dung tuổi còn nhỏ thì có nỗi đau mất nước gì, tới như thâm ý trong bài từ thì càng khó mà hiểu được, chỉ có điều trước đây đã nghe cha nói qua, lúc ấy bèn đem ra nói lại, kiến giải sâu xa, lời lẽ tao nhã, người kia không ngừng đập bàn khen ngợi.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh ngồi một bên lắng nghe chứ chẳng biết nói gì. Thấy người kia khâm phục Hoàng Dung, trong lòng cũng rất vui vẻ. Lại bàn luận thêm một lúc sắc chiều mờ mờ buông xuống, khói sương trên hồ càng dày.

Người kia nói:

- Tệ xá ở bên ven hồ, không ngại mạo muội, mời hai vị tới chơi vài hôm.

Hoàng Dung nói:

- Tĩnh ca ca, thế nào?

Quách Tĩnh còn chưa trả lời người kia đã nói:

- Cạnh tệ xá có nhiều núi non thắng cảnh, hai vị lại đang du sơn ngoạn thủy, xin đừng từ chối.

Quách Tĩnh thấy y nói rất thành thật, bèn nói:

- Dung nhi, vậy thì chúng ta cứ quấy rầy Lục tiên sinh vậy.

Người kia cả mừng, sai tiểu đồng chèo thuyền về.

Đến ven hồ. Quách Tĩnh nói:

- Chúng tôi phải đi trả thuyền, còn có lừa ngựa gửi ở gần đây.

Người kia cười khẽ, nói:

- Tất cả bạn bè ở một dãy ven hồ này đều biết tại hạ, chuyện ấy cứ để y làm cũng được.

Nói xong chỉ tên tiểu đồng một cái. Quách Tĩnh nói:

- Con ngựa của tôi tính nết khó thương, phải chính tôi đi dắt nó mới được.

https://thuviensach.vn

Người kia nói:

- Nếu đã như thế thì tại hạ ở hàn xá chờ đón đại giá.

Nói xong chèo thuyền đi, chiếc thuyền nhẹ mất hút trong đám dương liễu um tùm.

Tên tiểu đồng theo Quách Tĩnh và Hoàng Dung đi trả thuyền lấy ngựa, đi được vài dặm, hỏi mượn thuyền lớn của một nhà ven hồ, dắt lừa ngựa lên thuyền, mời Quách Tĩnh và Hoàng Dung lên ngồi.

Sáu người thuyền phu tráng kiện nhất tề khua mái chèo, đi trên hồ được vài dặm tới trước một cù lao, ghé vào một bến cảng có bậc lát đá xanh. Lên bờ chỉ thấy phía trước lầu gác quanh co, là một tòa trang viện rất lớn, qua một chiếc cầu đá lớn tới trước sân trang viện. Quách Hoàng hai người nhìn nhau một cái đều không ngờ chỗ ở của người câu cá này lại to lớn lộng lẫy như thế.

Hai người chưa vào tới cổng chợt thấy một người trẻ tuổi khoảng hai mươi tuổi bước ra đón, sau lưng có năm sáu tên tùy bộc. Người trẻ tuổi ấy nói:

- Gia phụ sai tiểu điệt chờ ở đây đã lâu.

Quách Hoàng hai người chắp tay khiêm tốn mấy câu, thấy y mặc áo trường bào bằng gấm, mắt mũi giống hệt người câu cá, chỉ là lưng dày hông rộng, thân thể tráng kiện. Quách Tĩnh nói:

- Xin thỉnh giáo tên Lục huynh.

Người trẻ tuổi ấy nói:

- Tiểu điệt tên Quán Anh, hai vị cứ gọi tên là được.

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Đâu dám thế!

Ba người vừa trò chuyện vừa đi vào nội sảnh.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung thấy trong trang trần thiết hào hoa, rường chạm cột vẽ vô cùng khéo léo so với các trang viện to lớn chất phác ở phương bắc thì có khí tượng riêng. Hoàng Dung trên đường đi cứ nhìn nhìn sự bố trí đường sá trong trang viện, trên mặt thoáng hiện vẻ ngạc nhiên.

Qua ba dãy đình viện, vào tới hậu sảnh, chỉ nghe tiếng người câu cá kia vang lên sau tấm bình phong Mau mời vào, mau mời vào. Lục Quán Anh nói:

- Gia phụ đi lại bất tiện, đang cung kính chờ đón ở thư phòng phía đông.

Ba người vòng qua bình phong, chỉ thấy cửa thư phòng mở rộng, người đánh cá kia ngồi ở một chiếc giường. Lúc ấy y đã thay một bộ quần áo nho sinh, cầm một chiếc quạt lông ngỗng trắng, tươi cười chắp tay làm lễ. Quách Hoàng hai người bước vào ngồi xuống. Lục Quán Anh không dám ngồi,

đứng ở một bên.

Hoàng Dung thấy trong thư phòng giá sách khắp nơi, chứa rất nhiều sách vở, trên ghế trên bàn có rất nhiều đồ đồng đồ ngọc, xem ra đều là cổ vật, trên vách treo một bức tranh thủy mặc vẽ một thư sinh trung niên đứng giữa sân trong đêm trăng sáng, tay cầm kiếm, ngửa đầu lên trời thở dài, thần thái lặng lẽ góc trái đề một bài từ như sau:

Tiếng trùng vang mãi giữa đêm thanh.

Lòng đau mơ ngàn dặm, đã ba canh.

Choàng dậy bên thềm cứ bước quanh.

https://thuviensach.vn

Người rón chân, ngoài rèm trăng sáng lung linh.

Đầu bạc bởi công danh.

Non xưa tùng trúc cỗi nghẽn quy trình.

Muốn đem tâm sự gởi cung đàn, tri âm ít, đứt dây ai hiểu cho mình?

Hoàng Dung từng được cha dạy qua bài từ này, biết là bài Tiểu trùng sơn của Nhạc Phi, lại thấy tám chữ Phế nhân Ngũ Hồ vẽ lúc đang bệnh nghĩ:

- Phế nhân Ngũ Hồ ắt là biệt hiệu của Lục trang chủ. Chỉ thấy trong thư pháp họa pháp san sát hơi sóng, như kiếm như kích, không những có sức vượt ra khỏi mặt giấy, mà còn như vượt ra khỏi mặt giấy bay lên.

Lục trang chủ thấy Hoàng Dung chăm chú nhìn bức họa, liền hỏi:

- Lão đệ, bức họa này thế nào, mời ngươi phẩm bình.

Hoàng Dung nói:

- Vãn bối lớn mật nói bừa, xin Lục trang chủ đừng trách.

Lục trang chủ nói:

- Lão đệ cứ nói không hề gì.

Hoàng Dung nói:

- Bức họa này của trang chủ vẽ được tráng chí mạnh mẽ, tâm tình bàng hoàng không biết làm sao trong bài Tiểu trùng sơn của Nhạc Vũ Mục. Có điều tráng chí hùng tâm của Nhạc Vũ Mục là vì nước vì dân, câu Đầu bạc bởi công danh có lẽ có ý tỵ hiềm. Năm ấy quần thần trong triều đều muốn nghị

https://thuviensach.vn

hòa với quân Kim. Nhạc Phi cố sức nói là không thể, tiếc rằng không ai chịu nghe lời ông. Hai câu Tri âm ít, đứt dây ai hiểu cho mình nghe nói là chỉ vào việc ấy, đó là tâm tình không biết làm sao mà lại không thể công nhiên đối đầu với triều đình. Lúc trang chủ vẽ tranh viết chữ dường như cũng đầy lòng phẫn khích, tâm sự ngổn ngang, bút lực cố nhiên rất mạnh mẽ những mũi sắc lộ ra hết, như

muốn cùng kẻ đại thù liều mạng sống chết một phen, chỉ e có chỗ không hợp với bản ý đau lòng lo nước của Nhạc Vũ Mục. Văn bối nghe người ta nói:

- Thư học bút mực nếu cầu cho thật có khí lực thì lại thiếu đi cái ý trọn vẹn hồn hậu, tựa hồ chưa thể

nói là đã đạt được tới cảnh giới cực cao.

Lục trang chủ nghe nàng nói, thở dài một tiếng, thần sắc thê thảm, im lặng hồi lâu không nói gì.

Hoàng Dung thấy thần sắc của y có vẻ khác lạ, nghĩ thầm:

- Mấy lời của mình có lẽ đụng chạm quá nặng. E đắc tội với y rồi. Nhưng theo cha dạy thì bài Tiểu trùng sơn này và đạo vẽ tranh viết chữ đúng là phải nói thế.

Lại nói:

- Văn bối thỏ tuổi không biết gì ăn nói bừa bãi, xin trang chủ tha tội cho.

Lục trang chủ sửng sốt, kế đó trên mặt lập tức hiện vẻ mừng rỡ, vui vẻ nói:

- Sao Hoàng lão đệ lại nói thế. Tâm tình của ta lúc ấy hôm nay mới được ngươi nhìn ra, lão đệ có thể

https://thuviensach.vn

nói là người tri kỷ đệ nhất trong đời ta đấy. Còn như khí lực ngọn bút còn hơn cả giương cung tuốt kiếm thì đó là cái tật lớn mà ta không sao sửa được. Được lão đệ chỉ giáo, thật rất đúng.

Rồi quay đầu nói với con trai:

- Mau sai người dọn tiệc.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung vội từ tạ, nói:

- Không cần mất công như thế.

Nhưng Lục Quán Anh đã ra khỏi phòng.

Lục trang chủ nói:

- Lão đệ thưởng thức tinh tế như thế, chắc gia học sâu xa, lệnh tôn ắt là bậc đại danh nho, không biết xưng hô là gì.

Hoàng Dung nói:

- Vãn bối có biết gì đâu, đội ơn trang chủ khen ngợi. Gia phụ ở quê mở trường nhận học trò, chẳng có tên tuổi gì.

Lục trang chủ thở dài nói:

- Người có tài không gặp vận, cổ kim cùng một nỗi cảm khái.

Ăn uống xong, trở về thư phòng ngồi chơi, lại trò chuyện một lúc. Lục trang chủ nói:

- Hai động Trương Công. Thiện Quyển gì đó là cảnh đẹp kỳ lạ trong thiên hạ, hai vị cứ ở lại đây vài hôm, thong thả du ngoạn. Trời đã không còn sớm, hai vị đã cần nghỉ ngơi chưa?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh và Hoàng Dung đứng lên cáo từ. Hoàng Dung đang định ra khỏi phòng, chợt ngẩng đầu lên, thấy then cửa thư phòng có đóng một tấm Bát quái thiết phiến, lúc ấy cũng không động thanh sắc, theo trang đinh về phòng khách.

Trong phòng khách bày biện trang nhã, hai cái giường đối nhau, nệm gối sạch sẽ. Trang đinh đưa trà vào xong, nói:

- Hai vị gia gia cần gì cứ kéo dây chuông bên cạnh giường, chúng tôi sẽ vào ngay. Ban đêm hai vị

ngàn vạn lần xin đừng ra ngoài,.

Nói xong lui ra, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Hoàng Dung hạ giọng hỏi:

- Ngươi thấy nơi này có chỗ nào rắc rối không? Tại sao y bảo chúng ta ban đêm ngàn vạn lần đừng ra ngoài?

Quách Tĩnh nói:

- Trang viện này lớn quá, đường trong trang viện quanh co khuất khúc có lẽ họ sợ chúng ta lạc đường.

Hoàng Dung mỉm cười nói:

- Trang viện này xây dựng rất cổ quái, người thấy vị Lục trang chủ này là nhân vật thế nào?

Quách Tĩnh nói:

- Là một vị đại quan thoái ẩn phải không?

Hoàng Dung lắc đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Người này nhất định biết võ công, vả lại còn là cao thủ, ngươi thấy tấm bát quái bằng sắt ở thư

phòng của y chứ?

Quách Tĩnh nói:

- Tấm bát quái bằng sắt à? Đó là cái gì?

Hoàng Dung nói:

- Đó là vật dùng để luyện Phách không chưởng. Cha ta có dạy qua về chưởng pháp này, nhưng ta thấy chán, luyện không tới một tháng thì bỏ luôn, thật không nghĩ rằng lại nhìn thấy ở đây.

Quách Tĩnh nói:

- Vị Lục trang chủ này quyết không có ý xấu với chúng ta. Y đã không nói, chúng ta cứ làm ra vẻ

không biết là được.

Hoàng Dung gật đầu cười một tiếng, vung chưởng về phía giá nến, vù một tiếng, ngọn nến theo tay tắt ngấm.

Quách Tĩnh hạ giọng khen:

- Hảo chưởng pháp.

Rồi nói:

- Đó là Phách không chưởng phải không?

Hoàng Dung cười nói:

https://thuviensach.vn

- Ta chỉ luyện tới mức đó, đem ra đùa giỡn thì được, chứ đánh người thì vô dụng.

Ngủ đến nửa đêm, chợt xa xa vang lên tiếng tu tu Quách Tĩnh và Hoàng Dung đều giật mình tỉnh dậy, lắng tai nghe ngóng, dường như có người đang thổi tù và, qua một hồi tiếng tu tu lại vang lên, bên thổi bên họa, không phải chỉ có một người, người thổi tù và đứng cách nhau khá xa, rõ ràng là tiếng gọi đáp với nhau. Hoàng Dung hạ giọng nói:

- Ra xem thử.

Quách Tĩnh nói:

- Đừng ra gây chuyện là hơn.

Hoàng Dung nói:

- Ai nói là ta ra gây chuyện, ta chỉ là ra xem thử thôi.

Hai người rón rén đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ thấy trong đình viện có rất nhiều người cầm đèn lồng, còn có rất nhiều người đi đi lại lại, không biết vội vã chuyện gì. Hoàng Dung ngẩng đầu nhìn chỉ thấy trên nóc nhà có ba bốn người ngồi xổm trong bóng đêm, lúc đèn lồng di động chớp lên ánh sáng, binh khí trong tay những người này cũng lóe sáng. Sau một lúc, chỉ thấy gia nhân đều chạy ra phía ngoài trang viện. Hoàng Dung nảy dạ hiếu kỳ, kéo Quách Tĩnh vòng ra cửa sổ phía tây, thấy phía ngoài không có ai bèn nhẹ nhàng vọt ra, người trên nóc nhà hoàn toàn chưa hay biết.

Hoàng Dung lấy tay ra hiệu cho Quách Tĩnh, đi ngược trở lại, đường đi trong trang viện rẽ đông quẹo tây quanh co khuất khúc, kỳ lạ nhất là ở những chỗ quanh thì lan can đài tạ đều giống hệt nhau, mấy lần rẽ qua như thế làm sao còn phân biệt được phương hướng đông tây nam bắc? Hoàng Dung lại như đi trong nhà mình, không hề ngần ngừ nhấc chân chạy mau,

https://thuviensach.vn

có lúc phía trước rõ ràng không có đường nhưng nàng lách qua non bộ, vòng qua khóm cây, lại chuyển tới giữa hồi lang. Có lúc như

đã tới chỗ tận cùng, nào ngờ phía sau bình phong, bên cạnh gốc cây lại có một con đường nhỏ. Cửa vòm mở toang ngay giữa đường thì nàng không đi, lại bước tới đẩy một cánh cửa nhỏ không có dấu vết gì trên tường.

Quách Tĩnh càng đi càng ngạc nhiên, hạ giọng hỏi:

- Dung nhi, đường đi trong trang viện này thật là cổ quái sao cô nhận ra được?

Hoàng Dung ra hiệu bảo y im lặng, lại chuyển qua bảy tám chỗ ngoặt, tới một tường rào ở hậu viện.

Hoàng Dung quan sát địa thế, co ngón tay im lặng tính toán mấy lượt.

Rồi sãi chân bước lên vài bước. Quách Tĩnh nghe nàng hạ giọng đếm Chấn nhất. Truân tam. Di ngũ.

Phục thất. Khôn.., không hiểu có ý gì. Hoàng Dung vừa đếm vừa bước, tới một chỗ thì dừng chân nói:

- Chỉ có chỗ này mới có thể ra được, còn những chỗ khác đều có cơ quan.

Nói xong nhảy lên đầu tường. Quách Tĩnh cũng theo nàng vọt ra ngoài. Hoàng Dung lúc ấy mới nói:

- Trang viện này án theo phương vị sáu mươi bốn quẻ Phục Hy mà xây dựng. Thuật kỳ môn bát quái này thì cha ta rất giỏi. Lục trang chủ có thể làm khó người khác chứ không làm khó ta được!

Lời lẽ có vẻ rất đắc ý.

https://thuviensach.vn

Hai người trèo lên một gò nhỏ phía sau trang viện, nhìn về phía đông chỉ thấy một đoàn người giơ

cao đèn đuốc đi về phía ven hồ. Hoàng Dung kéo tay áo Quách Tĩnh, hai người triển khai khinh công đuổi theo. Chạy tới gần bèn nằm phụt xuống sau một tảng đá lớn, chỉ thấy ở ven hồ có một dãy thuyền câu, mọi người lục tục lên thuyền, sau khi lên thuyền là lập tức tắt hết đèn đuốc. Hai người chờ nhóm người cuối cùng lên thuyền rồi, trên bờ hồ tối om, mới rón rén nhảy ra, rơi xuống sau khoang một chiếc thuyền lớn có mui. Trong tiếng quát tháo khai thuyền họ nhảy lên mui thuyền, qua kẽ hở nhìn xuống phía dưới thấy trong khoang có một người ngồi giữa, rõ ràng chính là thiếu trang chủ Lục Quán Anh.

Đoàn thuyền chèo đi được hơn một dặm, tiếng tù và trong hồ lại tu tu truyền tới, trên chiếc thuyền lớn có một người bước ra đầu khoang, cũng thổi tù và. Lại chèo thêm vài dặm, chỉ thấy trên hồ toàn là thuyền nhỏ xếp hàng, đưa mắt nhìn ra thấy đông như kiến, không biết là bao nhiêu chiếc, như đốm mực chi chít trên một tờ giấy lớn. Người thổi tù và trên chiếc thuyền lớn có mui thổi ba hồi đài, chiếc thuyền lớn thả neo xuống, hơn mười chiếc thuyền nhỏ phóng như bay ra bốn phía. Quách Tĩnh và Hoàng Dung trong lòng hồi hộp, không biết có phải sắp có một trận đánh giết hay không, nhưng cúi đầu nhìn vào vẫn thấy Lục Quán Anh khí định thần nhàn, không có dáng vẻ như sắp lâm địch ứng chiến.

Qua một lúc lâu, các chiếc thuyền tới gần. Mỗi chiếc đều có người lần lượt bước lên, hoặc một hai người, hoặc ba bốn người khác nhau. Mọi người bước vào khoang thuyền lớn, đều hướng về Lục Quán Anh thi lễ rồi ngồi xuống, đối với y tỏ ra rất cung kính, thứ tự chỗ ngồi như đã sắp xếp trước, có người tới trước mà ngồi dưới, có người tới sau mà ngồi ở ghế trên. Chỉ trong khoảng uống cạn một chén trà, mọi người đã yên vị. Những người này dáng vẻ thổ hào, cử chỉ mạnh mẽ, tuy ăn mặc kiểu ngư dân nhưng xem

https://thuviensach.vn

ra ai cũng thân mang võ công, quyết không phải là những người đánh cá mưu sinh tầm thường.

Lục Quán Anh giơ tay nói:

- Trương đại ca, ngươi thám thính được gì rồi?

Một hán tử gầy gò trong bàn đứng lên nói:

- Bẩm thiếu trang chủ. Khâm sứ nước Kim định đêm nay sẽ luôn đêm qua hồ. Đoàn Chỉ huy sứ thì hơn một giờ nữa sẽ tới. Lần này y lấy tiếng là nghênh tiếp Khâm sứ nước Kim, dọc đường vơ vét nên tới chậm.

Lục Quán Anh nói:

- Y vơ vét được nhiều không?

Hán tử kia nói:

- Các châu huyện đều phải báo hiệu, binh sĩ dưới quyền y còn đi cướp bóc trong thôn làng, tôi thấy lúc y xuống thuyền thì đám tùy tùng vác xuống hơn hai mươi rương tài vật, xem ra đều rất nặng.

Lục Quán Anh nói:

- Y mang theo bao nhiêu quân mã?

Hán tử kia nói:

- Hai ngàn mã quân. Qua hồ đều là quân bộ, vì không đủ thuyền nên chỉ có khoảng một ngàn xuống thuyền.

Lục Quán Anh nói:

- Các vị ca ca, mọi người tính sao?

https://thuviensach.vn

Mọi người đồng thanh nói:

- Xin theo lệnh thiếu trang chủ.

Lục Quán Anh hai tay ôm quyền trước ngực, nói:

- Đây là máu mủ của dân, tài vật bất nghĩa chở qua Thái Hồ, nếu không lấy thì trái với đạo trời, chúng ta lấy tất cả, một nửa chia cho dân nghèo ven hồ, một nửa chia cho các trại.

Mọi người ầm ầm khen hay.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung lúc ấy mới hiểu, té ra những người này đều là thủ lãnh giặc cướp trên Thái Hồ, xem ra Lục Quán Anh chính là Tổng đầu lĩnh các trại.

Lục Quán Anh nói:

- Việc không nên chậm trễ, phải lập tức ra tay. Trương đại ca, ngươi mang năm chiếc thuyền nhỏ đi thám thính lần nữa xem.

Hán tử gầy nhỏ kia vâng lệnh ra khỏi khoang. Sau đó Lục Quán Anh bắt đầu phân công, ai làm tiên phong, ai làm tiếp ứng, ai suất lãnh thủy quỷ đục thuyền, ai cướp tài vật ai bắt sống quan quân, chỉ

huy rất rõ ràng rành mạch.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung ngấm ngầm khen, lại mới rồi uống rượu với y thấy y là kẻ tư văn có lễ, trò chuyện nho nhã, rõ ràng là một tử đệ thế gia có ăn có học, nào ngờ lại có thể đứng đầu quần hào.

Lục Quán Anh phân phó xong, mọi người đang định chia nhau đi làm việc, trong bàn chợt có một người đứng dậy lạnh lùng nói:

https://thuviensach.vn

- Chúng ta làm nghề không vốn này, đánh cướp của đám thương nhân giàu có cũng đủ rồi. Lần này động gươm đao với quan quân, chúng ta còn có thể yên ổn mà sống trên hồ không? Đắc tội với Khâm sứ Đại Kim lại càng không được.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung nghe âm thanh rất quen, chú mục nhìn xuống, té ra là đệ tử của Sa Thông Thiên. Đoạt phách tiên Mã Thanh Hùng trong Hoàng Hà tứ quỷ, không biết tại sao y lại trà trộn vào đây.

Lục Quán Anh biến sắc, cũng chưa trả lời, trong quần đạo đã có ba người đồng thanh quát ầm lên.

Lục Quán Anh nói:

- Mã đại ca mới tới, không biết quy củ ở đây, mọi người đã đồng lòng muốn làm việc này, chúng ta cứ đánh cho họ toàn quân tan tác, có chết cũng không hối hận.

Mã Thanh Hùng nói:

- Được lắm, ngươi cứ làm việc của các ngươi, ta thì không dấn thân vào vũng nước đục.

Rồi quay người định bước ra khỏi khoang.

Hai hán tử chặn ở cửa khoang quát:

- Mã đại ca, ngươi đã từng chặt đầu gà ăn thề là có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu mà!

Mã Thanh Hùng hai tay vung ra chửi:

- Tránh ra.

https://thuviensach.vn

Hai người kia lập tức bắn qua một bên, y đang định vọt ra khỏi khoang đột nhiên cảm thấy sau lưng có một luồng chưởng phong đánh tới, lập tức nghiêng người tránh qua, tay phải đã rút dưới ống giày ra một ngọn chuỷ thủ, xoay tay đâm về phía sau. Lục Quán Anh chưởng trái lật mau lại đè lên huyệt Ngoại môn trên tay trái y, bước lên phóng chưởng. Mã Thanh Hùng tay phải gạt ra, ngọn chuỷ thủ

trong tay trái vẫn đâm tới. Hai người trong khoang thuyền chật hẹp lăn xả vào nhau. Quách Tĩnh trước kia trên núi đất ở Mông Cổ từng giao đấu với Mã Thanh Hùng, vừa thấy Lục Quán Anh ra tay, nghĩ rằng y không dễ thủ thắng, nào ngờ chỉ qua vài chiêu, chỉ thấy Lục Quán Anh liên tiếp ra đòn, chiếm được thượng phong, trong lòng ngạc nhiên:

- Sao họ Mã này đột nhiên kém cỏi thế? à, phải rồi, lần trước ở Mông Cổ là Hoàng Hà tứ quỷ bọn họ

hợp lực tấn công một mình mình, lần này thì y bốn bề đều là kẻ địch, tự nhiên sợ hãi.

Chứ không biết lý do chân chính là vì y được Hồng Thất công chỉ điểm gần hai tháng. Võ công tuyệt nghệ trong thiên hạ là Hàng long thập bát chưởng thì y đã học được mười lăm chưởng, vả lại trong thời gian ấy Hồng Thất công còn thuận miệng tiện tay chỉ vẽ rất nhiều, đều là những điều tinh yếu trong võ công thượng thặng mà Giang Nam thất quái bình sinh chưa từng nhìn thấy. Quách Tĩnh cố

gắng ghi nhớ, tuy mười phần chỉ lĩnh hội được một hai, nhưng lúc bất tri bất giác võ công đã đột nhiên tăng tiến rất cao, công phu tu vi lúc ấy đã không kém gì sáu vị sư phụ, nên nhìn lại võ công của Mã Thanh Hùng tự nhiên là thấy không ra gì.

Chỉ thấy hai người đánh thêm vài chiêu. Lục Quán Anh quyền trái đẩy mau ra, bình một tiếng đánh trúng ngực Mã Thanh Hùng. Mã Thanh Hùng loạng

https://thuviensach.vn

choạng một cái ngã về phía sau, hai hán tử sau lưng y song đao cùng chém xuống. Mã Thanh Hùng lập tức mất mạng. Hai hán tử ấy nhấc xác y lên vứt luôn xuống hồ.

Lục Quán.Anh nói:

- Các vị ca ca, tất cả đều phải ra sức xông lên.

Quần hào ầm ầm vâng dạ, ai về thuyền người ấy. Trong phút chốc hàng ngàn mại chèo cùng khua nước, cùng phóng về phía Đông. Chiếc đại thuyền của Lục Quán Anh ở phía sau áp trận.

Đi được một lúc, nhìn thấy xa xa có mấy mười chiếc thuyền lớn đèn lửa sáng rực đi mau về phía tây.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung nghĩ thầm Đội thuyền này chắc là quan thuyền của Đoàn Chỉ huy sứ.

Hai người rón rén leo lên cột buồm, ngồi ở nẹp buồm, nép vào sau cánh buồm. Chỉ nghe tiếng tù và trên các thuyền nhỏ vang vang. Thuyền hai bên dần dần tới gần nhau, một tràng tiếng quát mắng, tiếng gào thét, tiếng binh khí chạm nhau, tiếng người rơi xuống nước không ngừng từ xa văng vẳng vang tới. Lại qua một lúc quan thuyền bốc cháy.

Ánh lửa rực trời soi đỏ cả mặt hồ. Quách Tĩnh biết quần đạo đã đắc thủ, quả nhiên thấy mấy chiếc thuyền nhỏ lướt mau về kêu lên:

- Quan binh toàn quân tan vỡ, đã bắt được Binh mã chỉ huy sứ.

Lục Quán Anh cả mừng bước ra đầu khoang kêu lên:

- Thông tri cho các trại chủ, mọi người chịu khó vất vả lần nữa, bắt cho được Khâm sứ nước Kim?

Tên lâu la báo tin mừng vâng dạ, phóng thuyền lên phía trước truyền lệnh.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh và Hoàng Dung đồng thời đưa tay ra nắm lấy tay nhau, cùng nghĩ thầm:

- Khâm sứ nước Kim chính là Hoàn Nhan Khang, không biết y ứng phó thế nào, chỉ nghe trên các thuyền khắp nơi vang lên tiếng tù và ra hiệu cho nhau, các thuyền đều quay đầu lại, giương buồm đón gió. Lúc ấy đang là mùa hè nóng nực, gió đông thổi mạnh. Buồm trên các thuyền no gió, lướt như tên bay về phíaTây.

Chiếc thuyền lớn Lục Quán Anh ngồi vốn ở phía sau, lúc ấy trở thành chiếc đi đầu. Quách Tĩnh và Hoàng Dung ngồi trên nẹp thuyền, gió mạnh ào ào thổi vào lưng, đưa mắt nhìn ra, thấy sao trời vằng vặc khói mỏng lan trên mặt hồ, rất là dễ chịu, quả thật rất muốn cao giọng hát một bài, chỉ thấy đám thuyền nhẹ ở phía sau lại từng chiếc từng chiếc lướt qua thuyền lớn vượt lên phía trước.

Thuyền đi không đầy một giờ, sắc trời đã hửng sáng, hai chiếc khoái thuyền phóng tới như bay, người đứng đầu thuyền phe phẩy ngọn cờ xanh trong tay, kêu lớn Đã thấy thuyền của nước Kim. Hạ

trại chủ đã xông vào tấn công. Lục Quán Anh đứng trên đầu thuyền, nói:

- Tốt lắm.

Không bao lâu lại một chiếc tiểu thuyền phóng về báo Thủ trảo của gã Khâm sứ nước Kim chó má ấy rất lợi hại.

Hạ trại chủ bị thương, hai trại chủ Bành. Cẩn đang giáp kích. Không bao lâu, hai tên lâu la đỡ Bành trại chủ bị thương lên thuyền lớn. Lục Quán Anh đang định xem xét thương thế của Bành trại chủ thì hai chiếc thuyền khác đã đưa hai trại chủ Bành, Cẩn bị thương về, nói:

- Quách đầu lĩnh ở Tiêu Diêu phong bị Khâm sứ Kim quốc một thương đâm chết, rơi xuống hồ.

https://thuviensach.vn

Lục Quán Anh cả giận quát:

- Thằng chó Kim dám ngang tàng như thế, để ta đích thân đi giết y.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung biết Hoàn Nhan Khang làm ma trành cho cọp, giết hại người Hán rất là không nên, nhưng lại lo y quả bất địch chúng, chết về tay quần đạo trên Thái Hồ thì Mục Niệm Từ

không khỏi ôm hận suốt đời. Hoàng Dung nói khẽ vào tai Quách Tĩnh:

- Có cứu y không?

Quách Tĩnh thoáng trầm ngâm rồi nói:

- Cứu mạng y, nhưng bắt y phải hối cải.

Hoàng Dung gật gật đầu.

Chỉ thấy Lục Quán Anh vọt người qua một chiếc thuyền nhỏ, quát:

- Đi mau!

Hoàng Dung nói với Quách Tĩnh:

- Chúng ta phải qua thuyền nhỏ.

Hai người đang định nhảy qua một chiếc thuyền nhỏ bên cạnh, chợt nghe trước mặt quần đạo ầm ầm reo hò, đưa mắt nhìn qua thì đội thuyền của Khâm sứ nước Kim đã từng chiếc từng chiếc từ từ chìm xuống, chắc đã bị đội thủy quỷ lặn dưới nước đục thủng. Trong bóng cờ xanh phe phẩy, hai chiếc khoái thuyền phóng về báo:

- Thằng chó Kim rơi xuống nước, đã bắt được rồi!

Lục Quán Anh cả mừng, trở về thuyền lớn.

https://thuviensach.vn

Không bao lâu, tiếng tù và cùng vang lên. Khâm sứ nước Kim cùng vệ binh, tùy tùng được khoái thuyền chở về lục tục áp giải lên thuyền lớn. Quách Tĩnh và Hoàng Dung thấy Hoàn Nhan Khang tay chân đều bị trói chặt, hai mắt nhắm nghiền, chắc đã uống no nước, nhưng ngực vẫn nhô lên hạ

xuống, vẫn còn thở.

Lúc ấy trời đã sáng rõ, ánh nắng từ phía đông chiếu tới, sóng nước lóe sáng như hàng vạn con rắn vàng nhảy múa bên mạn thuyền. Lục Quán Anh ra lệnh:

- Trại chủ các trại đều về Quy Vân trang mở yến mừng công, các đầu lĩnh đưa bộ thuộc về trại chờ

luận công ban thưởng.

Quần đạo hoan hô như sấm. Thuyền lớn thuyền nhỏ chia nhau tan ra bốn phía, dần dần khuất vào khói sóng trên mặt hồ. Chim âu trên hồ bay qua bay lại, buồm trắng nhấp nhô, núi xanh vươn thẳng, sóng biếc mênh mông, quang cảnh lại trở lại yên tĩnh.

Thuyền đội về tới trang trại. Quách Hoàng hai người chờ Lục Quán Anh và quần đạo ra khỏi thuyền mới thừa lúc mọi người không biết, phi thân lên bờ.

Quần đạo sau khi đại thắng, người nào cũng cao hứng mừng rỡ, đâu ngờ trên cột buồm suốt nảy giờ

có người nhìn trộm. Hoàng Dung chọn đúng phương vị, vẫn cùng Quách Tĩnh nhảy vào tường phía sau trang viện, trở lại phòng ngủ.

Lúc ấy đám trang đinh phục vụ đã tới trước phòng nhìn vài lần, chỉ cho rằng hôm trước họ đi chơi suốt ngày vất vả nên ngủ say. Quách Tĩnh mở

https://thuviensach.vn

cửa phòng, hai trang đinh bước vào vấn an, đưa điểm tâm rồi nói:

- Trang chủ đang chờ ở thư phòng, mời hai vị dùng điểm tâm rồi qua đó chơi.

Hai người ăn sáng xong, theo trang đinh tới thư phòng.

Lục trang chủ cười nói:

- Ven hồ gió lớn, ban đêm sóng vỗ vào bờ quấy nhiễu giấc ngủ, hai vị ngủ có ngon không?

Quách Tĩnh không quen bịa đặt, bị y hỏi một câu, lập tức luống cuống. Hoàng Dung nói:

- Ban đêm chỉ nghe tiếng tù và tu tu tu, chắc là hòa thượng đạo sĩ làm phép gì đó.

Lục trang chủ cười một tiếng không nói tới chuyện đó nữa, nói:

- Tại hạ thu giữ được một số thư họa, muốn nhờ pháp nhãn của hai vị lão đệ giám định.

Hoàng Dung nói:

- Xin được cho xem. Trang chủ đã thu giữ nhất định là vật quý giá.

Lục trang chủ sai thư đồng lấy thư họa ra. Hoàng Dung mở xem từng bức từng bức. Chợt ngoài cửa vang vào một tràng tiếng huyên náo, có tiếng chân của mấy người vang lên, nghe âm thanh là một người bỏ chạy, mấy người đuổi theo.

Một người quát:

- Ngươi đã vào Quy Vân trang mà muốn chạy thoát thì khó như lên trời!

https://thuviensach.vn

Lục trang chủ thản nhiên như vô sự, như không nghe thấy gì, nói:

- Thư pháp của bản triều thì Tô Hoàng Mễ Sái đều nổi tiếng, trong bốn đại gia ấy Hoàng lão đệ thích ai nhất?

Hoàng Dung đang định trả lời, đột nhiên bình một tiếng, cửa thư phòng bật tung, một người áo quần ướt đẫm nhảy vào, chính là Hoàn Nhan Khang.

Hoàng Dung kéo vạt áo Quách Tĩnh một cái, hạ giọng nói:

- Cứ xem thư họa, đừng nhìn tới y.

Hai người xoay người lại, cúi đầu xem tranh.

Nguyên là Hoàn Nhan Khang không biết thủy tính thuyền chìm xuống hồ, một thân võ nghệ đành bỏ

phí, chỉ uống vài ngụm nước đã ngất đi, khi tỉnh lại thì tay chân đã bị trói chặt. Khi áp giải vào trang viện. Lục Quán Anh ra lệnh giải tới thẩm vấn. Hoàn Nhan Khang thấy thanh cương đao nảy giờ vẫn kề sau cổ đã rút ra, lập tức ngầm vận nội kình, thủ trảo bấu vào dây trói trên người, quát lớn một tiếng, dùng công phu Cửu âm bạch cốt trảo lập tức bứt hết dây trói. Mọi người cả kinh xông vào, bị y vung quyền phát chưởng đánh ngã hai người. Hoàn Nhan Khang cướp đường định chạy, nào ngờ

đường đi trong Quy Vân trang đều xây dựng theo kỳ môn bát quái nếu không có người trong trang dẫn đường, lại không hiểu về kỳ môn sinh khắc thì đừng hòng ra được. Hoàn Nhan Khang hoảng hốt không lựa đường, lại xông vào thư phòng của Lục trang chủ. Lục Quán Anh tuy thấy y bứt hết dây trói nhưng biết y không thể chạy thoát, cũng không coi ra gì, chỉ là đang đuổi tới lại thấy y xông vào thư phòng lại sợ y làm cha mình bị thương, vội sấn vào đứng chắn ngang trước mặt cha. Các trại chủ

Thái Hồ ở phía sau chặn kín cửa.

https://thuviensach.vn

Hoàn Nhan Khang không ngờ chạy vào tuyệt địa, chỉ mặt Lục Quán Anh mắng:

- Quân cường đạo, các ngươi thi hành ngụy kế, đục chìm thuyền bè, không sợ hảo hán giang hồ cười sao?

Lục Quán Anh hô hô cười lớn nói:

- Ngươi là vương tử nước Kim thì nói hai chữ giang hồ với hào kiệt lục lâm bọn ta làm gì?

Hoàn Nhan Khang nói:

- Ta ở Bắc Kinh từ lâu đã nghe đại danh hào khách Giang Nam, cứ cho rằng đều là bậc hảo nam tử

quang minh lỗi lạc, hừ hừ, hôm nay vừa gặp thì té ra.., ha ha, có thể nói là chỉ có hư danh!

Lục Quán Anh tức giận nói:

- Cái gì?

Hoàn Nhan Khang nói:

- Chẳng qua chỉ là một bọn tiểu nhân cậy đông thủ thắng mà thôi?

Lục Quán Anh cười nhạt nói:

- Nếu đơn đả độc đấu mà thắng ngươi thì ngươi sẽ chết mà không oán chứ gì?

Hoàn Nhan Khang câu mới rồi vốn dùng kế khích tướng, đúng là muốn dụ y nói ra câu ấy, lập tức nói ngay:

https://thuviensach.vn

- Trong Quy Vân trang chỉ cần có ai dùng công phu chân thực đánh thắng được ta, ta sẽ bó tay chịu trói, muốn giết muốn mổ cũng không nói tới hai câu, nhưng không biết có vị nào ra tứ giáo không?

Nói xong đưa mắt quét qua mọi người một vòng, hai tay chắp sau lưng, hà hà cười nhạt, thần thái vô cùng ngạo nghễ.

Câu nói vừa dứt. Kim đầu ngao Thạch trại chủ ở Mạc Ly phong trên Thái Hồ phía sau tức giận quát:

- Lão tử bắt con rùa đen giặc Phiên nhà ngươi thì sao?

Rồi sấn vào thư phòng, song quyền ra chiêu Chung cổ tề minh đánh vào huyệt Thái dương Hoàn Nhan Khang. Hoàn Nhan Khang thân hình hơi nghiêng đi song quyền trượt qua, tay phải lật lại chụp vào hậu tâm của y nhả kình, tấm thân to béo của y bay luôn vào đám người đứng ở cửa phía sau.

Lục Quán Anh thấy y xuất thủ mau lẹ tàn độc, trong lòng thầm run sợ, biết các trại chủ không ai chống được, quát:

- Quả nhiên là hảo công phu, để ta tới học vài chiêu. Chúng ta ra ngoài sảnh.

Y thấy đối phương là kình địch lớn, sợ lúc kịch đấu quyền phong chưởng lực sẽ đụng tới cha và hai người khách, ba người không biết võ công, không khéo sẽ bị thương.

Hoàn Nhan Khang nói:

- Tỷ võ so tài ở đâu cũng thế, cứ đánh ở đây có sao đâu? Xin trại chủ cứ ra chiêu?

Ý ở sau lời là:

https://thuviensach.vn

- Bất quá chỉ ba chiêu hai thức thì ta sẽ đánh ngã ngươi, cần gì phải đổi qua giao đấu chỗ khác.

Lục Quán Anh thầm nổi giận, nói:

- Được, ngươi là khách, mời ra chiêu đi.

Hoàn Nhan Khang chưởng trái vung hờ một cái, chưởng phải đã vỗ vào ngực Lục Quán Anh, mở

cửa thấy núi, xuất thủ đã dùng Cửu âm bạch cốt trảo tấn công vào chỗ yếu hại của địch nhân. Lục Quán Anh thầm hoảng sợ:

- Thằng tiểu tử vô lễ phải cho ngươi biết sự lợi hại của thiếu trang chủ. Hơi hóp ngực lại, cũng không lủi tránh, quyền phải đập thẳng tới khuỷu tay đối phương, hai ngón tay trái chìa ra phóng vào mắt đối phương.

Hoàn Nhan Khang thấy y ra đòn rất mau, trong lòng rúng động nghĩ thầm:

- Không ngờ chốn thảo mãng này lại nảy sinh được loại nhân vật như thế, vội lui lại nửa bước, cổ tay lật mau lại dùng Cầm nã thủ chụp cánh tay địch nhân. Lục Quán Anh vặn lưng qua bên trái, hài tay khua một vòng, hổ khẩu đối nhau, chính là thế Hoài trung bão nguyệt. Hoàn Nhan Khang thấy y xuất thủ cao cường, không dám khinh địch nữa, lập tức tập trung tinh thần, dùng chưởng pháp phái Toàn Chân mà Khưu Xử Cơ truyền thụ tấn công.

Lục Quán Anh là đệ tử đắc ý của Khô Mộc đại sư trụ trì chùa Vân Thê phủ Lâm An, tinh thông quyền pháp ngoại gia của Tiên Hà môn, là một bàng chi của phái Thiếu Lâm ở Tung Sơn Hà Nam, cũng là võ học chính tông, lúc ấy gặp cường địch, lập tức cẩn thận chú ý, thấy chiêu chiết chiêu, gặp thế phá thế. Y biết công phu trên thủ trảo của Hoàn Nhan Khang lợi hại, quyết không để thủ trảo của y chạm vào người, hai tay giữ kín môn hộ, chỉ thấy đối phương sơ hở là lập tức phóng cước tấn công.

https://thuviensach.vn

Quyền thuật ngoại gia có câu Quyền đánh ba phần, cước đá bảy phần, lại có câu: Tay là hai cánh cửa, toàn nhờ cước đá người. Võ nghệ của Lục Quán Anh là công phu ngoại gia, công phu trên chân tự nhiên rất lợi hại. Hai người đấu đến lúc hăng, chỉ thấy trong thư phòng bóng người bay lượn, quyền cước càng lúc càng máu lẹ. Quách Tĩnh và Hoàng Dung bất chấp việc bị y nhận ra, lui lại cạnh giá sách, nghiêng người liếc mắt xem đánh nhau.

Hoàn Nhan Khang đánh lâu không thắng, trong lòng nóng nảy nghĩ thầm Đánh thêm lúc nữa, thời gian kéo dài, cho dù thắng được y rồi, nếu lại có người ra thách đấu, thì mình lấy đâu ra sức lực mà đối phó. Y võ công vốn cao hơn Lục Quán Anh rất nhiều, chỉ vì vừa rồi bị nhấn nước dưới hồ, uống đầy một bụng nước, sau khi mệt mỏi sức lực cũng giảm, lại thêm rơi vào vòng vây, lần đầu gặp nạn, không khỏi sợ sệt nên mới để Lục Quán Anh đánh vài mươi chiêu, đến khi tinh thần phấn chấn, chiêu số càng mau, chỉ nghe bình một tiếng. Lục Quán Anh đầu vai trúng chưởng. Y loạng choạng một cái ngã về phía sau, thấy địch nhân thừa thế sấn lên, đột nhiên phóng cước phải ra, lòng bàn chân ngửa lên trời đá thẳng vào giữa ngực Hoàn Nhan Khang. Chiêu này gọi là Hoại tâm cước, xuất cước như chớp, vô cùng lợi hại.

Hoàn Nhan Khang không ngờ địch nhân lúc đã rơi vào thế thua vẫn còn ra được tuyệt chiêu như thế, ngực lập lức bị trúng cước. Chiêu Hoại tâm cước này là tuyệt kỹ mà Lục Quán Anh khổ luyện từ

nhỏ, lúc luyện dùng dây cột vào bắp chân rồi vắt qua xà nhà, cả ngày treo lên kéo xuống, lúc lâm địch một chân phóng ra, chớp mắt đã vượt qua đỉnh đầu, địch nhân quả thật rất khó đề phòng.

Hoàn Nhan Khang ngực vừa đau rần, tay trái mau lẹ co lại, năm ngón tay đã cắm lút vào bắp chân Lục Quán Anh, chưởng phải đẩy vào háng y, quát lớn:

https://thuviensach.vn

- Nằm xuống?

Lục Quán Anh đứng một chân, bị y xô mạnh như thế, thân hình bắn thẳng ra dập vào cái giường Lục trang chủ ngồi.

Lục trang chủ tay trái vươn ra đỡ một cái vào lưng y, nhẹ nhàng đặt xuống đất, chỉ thấy trên bắp chân con trai máu tươi ròng ròng, từ chỗ đứng lúc nãy tới trước giường có một vệt máu kéo dài, vừa sợ vừa giận, quát lớn:

- Hắc Phong song sát là gì của ngươi?

Y vừa xuất thủ vừa quát hỏi như vậy khiến mọi người đều cảm thấy kinh ngạc. Đừng nói Hoàn Nhan Khang và các trại chủ không biết y thân mang võ công, ngay cả con ruột y là Lục Quán Anh cũng chỉ

cho rằng cha hai chân tàn phế, tự nhiên không biết võ công, mình từ nhỏ đến lớn chỉ thấy cha gửi tình nơi cung đàn bức họa, trước nay không hỏi không nhắc gì tới những việc y làm, nào ngờ mới rồi đỡ y một cái lại xuất thủ cực kỳ trầm ổn. Hoàng Dung tối qua nhìn thấy tấm bát quái trên chỗ then cửa của y đã nói qua với Quách Tĩnh, vì vậy chỉ có hai người là không ngạc nhiên.

Hoàn Nhan Khang nghe Lục trang chủ hỏi tới Hắc Phong song sát, sau lúc ngẩn người liền đáp:

- Hắc Phong song sát là cái gì?

Nguyên là Mai Siêu Phong tuy truyền thụ võ nghệ cho y nhưng cố nhiên chưa từng nói rõ lai lịch của mình cho y nghe, ngay cả tên họ thật cũng không cho y biết, thì tự nhiên y lại càng không biết cái danh hiệu Hắc Phong song sát.

Lục trang chủ tức giận nói:

https://thuviensach.vn

- Còn giả vờ à? Môn Cửu âm bạch cốt trảo này là ai truyền thụ cho ngươi?

Hoàn Nhan Khang nói:

- Tiểu gia không rảnh để đôi co với ngươi, xin lỗi không bồi tiếp nữa.

Rồi quay người đi ra cửa. Các trại chủ đồng thanh quát tháo, rút binh khí ra cản đường. Hoàn Nhan Khang liên tiếp cười nhạt, quay nhìn Lục Quán Anh nói:

- Ngươi nói ra có nhớ lời không?

Lục Quán Anh sắc mặt trắng bệch, vẫy tay một cái nói:

- Quần hùng Thái Hồ nói một là một, các vị ca ca để y đi. Trương đại ca, ngươi đưa y ra.

Các trại chủ trong lòng đều không muốn, nhưng thiếu trang chủ đã có lệnh cũng không thể làm trái.

Trương trại chủ quát:

- Đi theo ta, chắc thằng tiểu tử nhà ngươi cũng không tìm được đường mà ra đâu.

Hoàn Nhan Khang nói:

- Còn tùy tùng vệ binh của ta thì sao?

Lục Quán Anh nói:

- Thả ra hết.

Hoàn Nhan Khang giơ ngón tay cái lên nói:

https://thuviensach.vn

- Giỏi, quả nhiên là quân tử nhất ngôn, ngựa tốt thêm roi. Các trại chủ, chúng ta sẽ có ngày gặp lại.

Nói xong xoay quanh vái vái, thái độ rất vô lễ, trên mặt đầy vẻ đắc ý.

Y xoay người đang định ra khỏi thư phòng. Lục trang chủ chợt nói:

- Khoan đã! Lão phu tuy bất tài cũng muốn lãnh giáo Cửu âm bạch cốt trảo.

Hoàn Nhan Khang dừng chân cười nói:

- Thế thì hay lắm.

Lục Quán Anh vội nói:

- Cha, lão nhân gia người không cần so sánh với gã tiểu tử này.

Lục trang chủ nói:

- Không cần lo. Cửu âm bạch cốt trảo của y chưa luyện thành đâu.

Hai mắt nhìn Hoàn Nhan Khang chằm chằm, nói:

- Chân ta bị tàn tật không thể đi lại, ngươi lại đây.

Hoàn Nhan Khang cười một tiếng nhưng không nhích chân.

Lục Quán Anh vết thương trên chân đau nhói nhưng quyết không chịu để cha động thủ với đối

phương, tung người vọt ra cửa phòng quát:

- Lần này là ta thay cha lãnh giáo vài chiêu.

Hoàn Nhan Khang cười nói:

https://thuviensach.vn

- Được, chúng ta tập luyện lại.

Lục trang chủ quát lớn:

- Anh nhi tránh ra?

Tay trái ấn xuống mép giường một cái, thân hình dựa vào sức tay đột nhiên vọt tới, chưởng trái chém mạnh xuống đầu Hoàn Nhan Khang. Trong tiếng la hoảng của mọi người. Hoàn Nhan Khang giơ tay gạt ra, chỉ thấy cổ tay bị siết một cái, tay phải đã bị nắm chặt, nhìn thấy bóng chưởng chớp lên, chưởng phải của địch nhân lại đập xuống vai.

Hoàn Nhan Khang không ngờ thủ pháp cầm nã của y mau lẹ kỳ lạ như thế, tay trái vội đưa lên gạt ra, tay phải kéo mạnh muốn giật ra khỏi tay y. Lục trang chủ chân không chạm đất, thân hình to lớn toàn tỳ lên cổ tay Hoàn Nhan Khang, người vẫn trên không, chưởng phải phóng mau như chớp, trong chớp mắt năm sáu lần ra sát thủ. Hoàn Nhan Khang dùng hết sức bình sinh giật mạnh ra ngoài, nhưng làm sao giật ra được? Phóng cước đá lên nhưng đá không tới y.

Mọi người vừa sợ vừa mừng xem hai người giao đấu. Chỉ thấy Lục trang chủ lại giơ tay chém xuống.

Hoàn Nhan Khang năm ngón tay vươn ra. Lục trang chủ khuỷu tay đứt nhiên gập lại giáng xuống đánh trúng huyệt Kiên tĩnh của y.

Hoàn Nhan Khang nửa người tê rần, cổ tay trái cũng bị y chụp giữ, chỉ nghe lắc cắc hai tiếng, hai cổ

tay đã đồng thời bị kéo ra khỏi khớp. Lục trang chủ thủ pháp vô cùng mau lẹ, tay trái chém vào hông y, tay phải ấn xuống vai y một cái, đã mượn lực vọt về giường, vững chải hạ xuống. Hoàn Nhan Khang hai chân mềm nhũn ngã vật ra, không đứng lên được nữa. Các trại chủ nhìn thấy trợn mắt há miệng, khoảng sau nửa bữa cơm mới bật tiếng hoan hô ầm ầm.

https://thuviensach.vn

Lục Quán Anh bước mau tới trước giường hỏi:

- Cha, người không sao chứ?

Lục trang chủ cười lắc lắc đầu kế đó vẻ mặt đổi thành nghiêm trang, nói:

- Lai lịch sư thừa của thằng chó Kim này phải hỏi y cho thật rõ.

Hai trại chủ lấy dây thừng trói chặt tay chân Hoàn Nhan Khang lại. Trương trại chủ nói:

- Đã tìm được trong hành lý của gã họ Đoàn Binh mã Chỉ huy sứ kia mấy món cùm tay khóa chân bằng sắt ròng, dùng để khóa thằng tiểu tử này rất hợp, xem y có bẻ gãy được không.

Mọi người luôn miệng khen hay, có người chạy mau đi lấy tới, khóa chặt tay chân Hoàn Nhan

Khang lại.

Hoàn Nhan Khang cổ tay đau buốt, mồ hôi to bằng hạt đậu trên trán không ngừng chảy xuống nhưng cắn răng chịu đau không hề rên rỉ. Lục trang chủ nói:

- Lôi y lại đây.

Hai đầu lĩnh nắm cánh tay Hoàn Nhan Khang kéo tới trước giường. Lục trang chủ nắn lại khớp xương cổ tay cho y, lại vươn tay điểm vào hai huyệt đạo trên xương sống và ngực trái của y. Hoàn Nhan Khang lập tức thấy đỡ đau, trong lòng vừa phẫn nộ vừa lạ lùng, còn chưa nói gì. Lục Quán Anh đã sai giải y xuống nhà lao. Các trại chủ cũng đều lui ra.

Lục trang chủ quay lại Hoàng Dung và Quách Tĩnh cười nói:

https://thuviensach.vn

- Hung hăng đánh nhau với bọn trẻ có chỗ mất cả phong thái tư văn, khiến hai vị chê cười.

Hoàng Dung thấy công phu chưởng pháp và điểm huyệt của y toàn cùng một gia số võ học với mình, bất giác càng thêm ngờ vực, cười hỏi:

- Đó là ai thế? Chắc y trộm cắp đồ vật của quý trang nên trang chủ nổi giận phải không?

Lục trang chủ khà khà cười lớn, nói:

- Không sai, quả thật họ đã trộm cắp rất nhiều tài vật. Nào nào nào, chúng ta lại xem tiếp, đừng để

thằng tiểu tặc ấy làm mất hứng.

Lục Quán Anh ra khỏi thư phòng, ba người lại xem thư họa. Lục trang chủ và Hoàng Dung bàn luận bố cục sơn thủy, thần thái nhân vật trong từng bức từng bức, chim chóc sâu bọ ra sao, khóm hoa lá cây thế nào. Quách Tĩnh thì không hiểu chút gì.

Sau bữa cơm trưa. Lục trang chủ sai hai trang đinh đưa họ dạo chơi hai động Trương Công. Thiện Quyển, đó là thắng cảnh trong thiên hạ, cảnh vật trong động kỳ ảo không sao nói hết, hai người dạo chơi đến tối mịt mới thỏa hứng trở về.

Buổi tối trước khi đi ngủ. Quách Tĩnh nói:

- Dung nhi, thế nào? Cứu y hay không?

Hoàng Dung nói:

- Chúng ta cứ ngụ lại đây thêm vài hôm, ta còn chưa hiểu rõ vị Lục trang chủ này.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nói:

- Võ công của y rất gần với môn hộ của cô đấy.

Hoàng Dung trầm ngâm nói:

- Chuyện lạ là chẳng lẽ y quen Mai Siêu Phong sao?

Hai người đoán mãi không ra, nhưng sợ bên ngoài có người nghe được nên không dám nói nhiều.

Ngủ đến nửa đêm chợt nghe trên mái ngói có tiếng động khẽ, kế đó dưới đất cũng có tiếng xào xạc vang lên. Hai người đều để nguyên quần áo đi nằm, nghe tiếng động lạ lập tức tỉnh dậy, cùng nhảy xuống giường, nhẹ nhàng đẩy cửa sổ nhìn ra, chỉ thấy một bóng đen núp sau một bụi mai côi. Người ấy nhìn quanh một vòng rồi cất chân chạy về phía đông, xem dáng vẻ ngưng thần đề phòng thì dường như là người ngoài lén vào trang. Hoàng Dung vốn chỉ coi Quy Vân trang chẳng qua là Tổng đà của quần hùng trên Thái Hồ, nhưng sau khi thấy võ công của Lục trang chủ đã biết bên trong ắt có bí ẩn khác, quyết ý dò xét bằng được lúc ấy bèn nhìn Quách Tĩnh vẫy vẫy tay, lật người nhảy qua cửa sổ, rón rén đuổi theo người kia.

Chạy được vài mươi bước, dưới ánh sao đã nhìn thấy rõ người kia là một cô gái, võ công cũng không cao cường lắm. Hoàng Dung gia tăng cước bộ đuổi lên sát hơn, cô gái kia hơi nghiêng đầu, té ra chính là Mục Niệm Từ. Hoàng Dung cảm thấy buồn cười:

- Hay thật, tới cứu ý trung nhân đây, để xem cô dùng thủ đoạn gì.

Chỉ thấy Mục Niệm Từ lách đông luồn tây trong vườn hoa, không bao lâu đã lạc mất phương hướng.

Hoàng Dung biết tòa hoa viên này xây dựng theo phương vị quẻ Phệ thạp Ly thượng Chấn hạ, kinh Dịch nói Phệ thạp, hanh, có lợi cho việc dùng

https://thuviensach.vn

hình ngục, tượng viết Phệ thạp có hình tượng sấm sét, tiên vương theo đó làm rõ hình phạt, sắp xếp pháp luật. Cha nàng là Hoàng Dược Sư hiểu sâu đạo lý ấy, lúc rảnh rỗi thường giảng giải chỉ dẫn cho nàng. Nàng nghĩ tòa trang viên này cấu trúc tuy kỳ lạ

nhưng thật ra người tinh mắt nhìn thấy là biết ngay, làm sao bằng được sự ảo diệu âm dương biến hóa, càn khôn đổi chỗ trên đảo Đào Hoa?

Ở đảo Đào Hoa, chỗ giam người là ở vị trí quẻ Lý Càn thượng Đoài hạ, lấy nghĩa câu Đạo quẻ Lý bằng phẳng, người kín đáo, trinh cát càng hiển hiện khí phái của chủ nhân. Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Theo lối chạy của ngươi, một trăm năm cũng không tìm ra y.

Lúc ấy khom người xuống đất nhặt một cục đất ướt, thấy Mục Niệm Từ đang chạy qua lối rẽ, ngần ngừ không biết, bèn vê một viên đất ném về con đường bên trái, hạ giọng nói:

- Chạy qua bên ấy.

Rồi vọt người tới núp sau một đám cây hoa bên cạnh.

Mục Niệm Từ giật nảy mình, quay đầu nhìn thì không thấy bóng người, lập tức tuốt đao ra cầm ở

tay, tung người vọt tới, công phu khinh công của Hoàng Dung và Quách Tĩnh cao hơn nàng nhiều, đã núp rồi thì làm sao nàng tìm được?

Mục Niệm Từ còn đang bàng hoàng, nghĩ thầm:

- Người này không biết có ý tốt hay xấu, nhưng mình đang tìm không ra đường, cứ theo lời y chỉ

điểm mà thử xem.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy theo lời chạy về bên trái, mỗi khi tới lối rẽ lại có một viên đất ném tới chỉ rõ phương hướng, quanh co đi một hồi lâu, chợt nghe vù một tiếng, một viên đất từ xa bắn tới, ném lên cửa sổ một ngôi nhà nhỏ, trước mắt chợt hoa lên, co hai cái bóng đen lướt qua bên cạnh, trong chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Mục Niệm Từ trong lòng rúng động, chạy về phía ngôi nhà nhỏ, chỉ thấy trước cửa có hai đại hán ngã lăn dưới đất, mắt trợn trừng nhìn mình, tay vẫn cầm binh khí nhưng không động đậy gì được, rõ ràng đã bị người ta điểm huyệt.

Mục Niệm Từ thầm biết có người ngấm ngầm giúp đỡ, nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, nghiêng tai

nghe ngóng, trong nhà quả nhiên có tiếng thở. Nàng hạ giọng gọi:

- Khang ca, phải ngươi không?

Hoàn Nhan Khang đã sớm giật mình tỉnh dậy lúc người canh giữ ngã xuống, nghe giọng nói của Mục Niệm Từ, vừa sợ vừa mừng, vội nói:

- Ta đây.

Mục Niệm Từ cả mừng, trong bóng tối, theo âm thanh tiếng tới gần, nói:

- Tạ ơn trời đất, quả nhiên là ngươi ở đây, vậy thì tốt quá rồi, chúng ta đi thôi.

Hoàn Nhan Khang nói:

- Cô có mang bảo đao bảo kiếm theo không?

Mục Niệm Tư hỏi:

- Để làm gì?

https://thuviensach.vn

Hoàn Nhan Khang khẽ động đậy, tiếng xiềng khóa bằng kim thiết trên tay chân khua lên. Mục Niệm Từ sờ một cái, trong lòng vô cùng hối hận, bực bội nói:

- Ngọn chuỷ thủ kia chém sắt như chém bùn, lẽ ra mình không nên đưa cho muội tử họ Hoàng.

Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh núp bên ngoài nghe hai người trò chuyện, cười thầm trong bụng:

- Để ngươi sốt ruột một lúc ta sẽ đưa chuỷ thủ cho ngươi.

Mục Niệm Từ vô cùng sốt ruột, nói:

- Để ta đi trộm chìa khóa.

Hoàn Nhan Khang nói:

- Cô đừng đi, địch nhân trong trang rất lợi hại, cô đi vào chỗ nguy hiểm ắt sẽ thất thủ, chẳng có ích gì đâu.

Mục Niệm Từ nói:

- Vậy để ta dìu ngươi ra.

Hoàn Nhan Khang nói:

- Họ dùng xích sắt khóa ta vào cột, dìu ra không được đâu.

Mục Niệm Từ sốt ruột ứa nước mắt, sụt sịt nói:

- Vậy làm sao bây giờ?

Hoàn Nhan Khang cười nói:

- Cô thân mật với ta là được.

https://thuviensach.vn

Mục Niệm Từ dẫm chân nói:

- Người ta sốt ruột muốn chết, ngươi còn đùa giỡn.

Hoàn Nhan Khang hạ giọng cười nói:

- Ai đùa giỡn chứ? Đó là chính kinh đại sự đấy.

Mục Niệm Từ không đếm xỉa gì tới y, chỉ nghĩ cách cứu người. Hoàn Nhan Khang nói:

- Sao cô biết ta ở đây?

Mục Niệm Từ nói:

- Ta dọc đường vẫn theo ngươi mà.

Hoàn Nhan Khang trong lòng cảm động, nói:

- Cô dựa vào ta, ta sẽ nói cho cô nghe.

Mục Niệm Từ ngồi xuống chiếc chiếu trên đất, dựa vào lòng y.

Hoàn Nhan Khang nói:

- Ta là Khâm sứ Đại Kim, chắc họ không dám tùy tiện làm hại. Chỉ là ta bị giam ở đây sẽ làm lỡ việc quân quốc đại sự mà phụ vương dặn dò, làm sao bây giờ? Muội tử, cô đi làm giúp ta một chuyện.

Mục Niệm Từ hỏi:

- Chuyện gì?

Hoàn Nhan Khang nói:

- Cô cởi quả ấn vàng đeo trên cổ ta xuống.

https://thuviensach.vn

Mục Niệm Từ đưa tay lên cổ y, mò được quả ấn bèn tháo dây đeo ra. Hoàn Nhan Khang nói:

- Đây là ấn của Khâm sứ nước Đại Kim, cô đem mau tới phủ Lâm An, cầu kiến Sử Di Viễn Sử Thừa tướng triều Tống.

Mục Niệm Từ nói:

- Sử Thừa tướng à? Ta chỉ là một phụ nữ dân gian. Sử Thừa tướng đời nào chịu gặp ta?

Hoàn Nhan Khang cười nói:

- Y thấy quả ấn vàng này rồi thì chạy ra đón cô còn sợ chưa kịp kia. Cô nói với y rằng ta bị quần đạo ở Thái Hồ bắt đưa về đây nên không thể đích thân tới gặp y. Ta muốn y nhớ một việc: nếu sứ giả

Mông Cổ tới Lâm An thì quyết không được gặp mặt, lập tức bắt chém ngay. Đây là mật chỉ của Thánh thượng nước Đại Kim, phải theo đó mà làm.

Mục Niệm Từ nói:

- Để làm gì thế?

Hoàn Nhan Khang nói:

- Đây là quân quốc đại sự, nói ra cô cũng không hiểu. Chỉ nói khẽ mấy câu ấy với Sử Thừa tướng thôi là cô đã làm cho ta một việc rất lớn rồi. Nếu sứ giả Mông Cổ đã tới Lâm An, gặp mặt vua tôi nhà Tống rồi thì rất bất lợi cho nước Đại Kim ta.

Mục Niệm Từ dịu dàng nói:

https://thuviensach.vn

- Cái gì mà nước Đại Kim ta? Ta rõ ràng vẫn là con dân Đại Tống. Nếu ngươi không nói cho rõ thì ta không làm việc này cho ngươi đâu.

Hoàn Nhan Khang cười khẽ nói:

- Chẳng lẽ sắp tới cô không làm vương phi nước Đại Kim à?

Mục Niệm Từ đứng phắt dậy nói:

- Cha nuôi của ta là cha ruột của ngươi, ngươi rõ ràng là người Hán. Chẳng lẽ ngươi thật lòng muốn làm vương gia nước Đại Kim sao? Ta chỉ nghĩ.., chỉ nghĩ ngươi...

Hoàn Nhan Khang nói:

- Thế nào?

Mục Niệm Từ nói:

- Trước nay ta vẫn nghĩ ngươi là bậc nam nhi trí dũng song toàn, nghĩ ngươi giả làm tiểu vương gia ở

nước Kim chẳng qua là chờ cơ hội giúp đỡ Đại Tống. Ngươi quả là nhận giặc làm cha thật sao?

Hoàn Nhan Khang nghe giọng nói của nàng thay đổi hẳn, cổ họng nghẹn ngào, rõ ràng vô cùng tức giận, lập tức im bặt không nói gì nữa. Mục Niệm Từ lại nói:

- Giang sơn gấm vóc Đại Tống đã bị người Kim chiếm hơn một nửa rồi, người Hán chúng ta bị

người Kim cướp bóc chém giết, đè nén đánh đập, chẳng lẽ ngươi không hề nghĩ tới sao? Ngươi.., ngươi.., tới đó lại không nói được nữa, ném quả ấn vàng xuống đất, ôm mặt chạy ra.

https://thuviensach.vn

Hoàn Nhan Khang run giọng kêu lên:

- Muội tử, ta sai rồi, cô quay lại đi.

Mục Niệm Từ dừng chân, quay đầu nói:

- Cái gì?

Hoàn Nhan Khang nói:

- Sau khi ta thoát thân rồi sẽ không làm Khâm sứ gì nữa, cũng không về nước Kim nữa. Ta theo cô ẩn cư làm ruộng, để khỏi hối hận về sau.

Mục Niệm Từ thở dài một hơi, ngẩn người không nói gì. Nàng sau khi tỷ võ với Hoàn Nhan Khang, một mảnh tình sâu, trong lòng đã coi y là anh hùng hào kiệt. Hoàn Nhan Khang không chịu nhận cha thì nàng nghĩ ắt có duyên cớ khác.

Y làm Khâm sứ nước Kim thì nàng lại nghĩ thay là nhất định y cần có địa vị cao để làm một việc đại sự oanh oanh liệt liệt, vì Đại Tống ra mặt anh hùng. Nào ngờ tất cả đều chỉ là nỗi si tâm vọng tưởng của nữ nhi, người này đời nào là anh hùng hào kiệt gì được chỉ là hạng vô sỉ tham đồ phú quý mà thôi.

Nàng nghĩ tới chỗ thương tâm, chỉ cảm thấy trong lòng nguội lạnh. Hoàn Nhan Khang hạ giọng nói:

- Muội tử thế nào?

Mục Niệm Từ không đáp. Hoàn Nhan Khang nói:

- Mẹ ta nói nghĩa phụ của cô là cha ruột của ta. Ta chưa hỏi rõ thì hai người đã cùng qua đời, ta từ

https://thuviensach.vn

lúc ấy đến nay trong lòng vẫn áy náy. Chuyện thân thế to lớn này cũng không thể không làm cho rõ ràng.

Mục Niệm Từ trong lòng hơi được an ủi, nghĩ thầm:

- Y còn chưa rõ thân thế của mình, vậy cũng không thể trách y quá được.

Bèn nói:

- Chuyện ngươi cầm ấn vàng đi gặp Sử Thừa tướng thì khoan nói tới. Ta đi tìm muội tử họ Hoàng lấy chuỷ thủ tới cứu ngươi đã.

Hoàng Dung vốn đã định trả ngọn chuỷ thủ cho nàng, nhưng nghe Hoàn Nhan Khang nói thế, giận y mưu đồ đại sự cho nước Kim, nghĩ thầm:

- Cha mình rất hận người Kim, cứ để y chịu khổ thêm vài ngày ở đây sẽ tính.

Hoàn Nhan Khang vội hỏi:

- Đường đi trong trang viện này vô cùng cổ quái, làm sao cô nhận ra được?

Mục Niệm Từ nói:

- May có hai vị cao nhân ngấm ngầm chỉ điểm, nhưng không biết là ai. Họ thủy chung vẫn không chịu ra mặt.

Hoàn Nhan Khang trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Muội tử, lần sau cô tới đây chỉ sợ bị cao thủ trong trang phát giác Nếu quả thật cô muốn cứu ta, thì đi tìm cho ta một người.

Mục Niệm Từ dịu dàng nói:

- Nhưng ta không đi tìm Thừa tướng sống. Thừa tướng chết gì đó đâu.

https://thuviensach.vn

Hoàn Nhan Khang vội nói:

- Không phải Thừa tướng, mà là sư phụ ta.

Mục Niệm Từ a một tiếng. Hoàn Nhan Khang nói:

- Ngươi cởi chiếc đai lưng của ta, dùng đao khắc lên kim hoàn trên đó mười ba chữ Hoàn Nhan Khang gặp nạn ở Quy Vân trang phía tây Thái Hồ, tới một ngọn núi hoang cách Tô Châu ba mươi dặm về phía bắc, thấy chín cái đầu lâu chất thành một đống, trên một giữa ba dưới năm thì đặt chiếc đai lưng này lên cái đầu lâu trên cùng.

Mục Niệm Từ càng nghe càng ngạc nhiên, hỏi:

- Để làm gì chứ?

Hoàn Nhan Khang nói:

- Sư phụ ta mù cả hai mắt, bà mò được chữ khắc trên kim hoàn thì sẽ tới cứu ta. Vì vậy những chữ ấy phải khắc cho sâu.

Mục Niệm Từ nói:

- Sư phụ ngươi không phải là Trường Xuân tử Khưu đạo trưởng sao? Y hai mắt đều mù à?

Hoàn Nhan Khang nói:

- Không phải đạo nhân họ Khưu mà là một vị sư phụ khác của ta. Cô đặt chiếc đai lưng xuống đó rồi thì không được ở lại, phải rời khỏi nơi đó ngay. Sư phụ ta tính tình kỳ quái, nếu phát giác cạnh đống đầu lâu có người thì không chừng sẽ làm cô bị thương. Bà ta võ công cực cao. Ắt có thể cứu ta thoát nạn. Cô cứ chờ ta ở trước đạo quán Huyền Diệu tại Tô Châu là được.

Mục Niệm Từ nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi phải lập thệ là quyết sẽ không tiếp tục nhận giặc là cha, bán nước hại dân nữa.

Hoàn Nhan Khang có vẻ không vui, nói:

- Ta đã rõ mọi việc rồi thì tự nhiên sẽ theo lương tâm mà hành sự. Bây giờ cô bắt ta lập thệ thì có tác dụng gì? Cô không chịu đi cầu cứu giúp ta thì cũng tùy cô thôi.

Mục Niệm Từ nói:

- Được! Ta đi báo tin cho ngươi.

Rồi bước tới cởi chiếc đai lưng của y.

Hoàn Nhan Khang nói:

- Muội tử, cô định đi à? Qua đây với ta một lúc.

Mục Niệm Từ nói:

- Không!

Rồi đứng lên bước thẳng ra cửa. Hoàn Nhan Khang nói:

- Chỉ sợ sư phụ tới cứu không kịp, họ giết ta trước rồi, vậy thì ta vĩnh viễn không còn được gặp cô nữa.

Mục Niệm Từ chợt mềm lòng, thở dài một tiếng, bước lại bên cạnh ngã vào lòng y, để y hôn lên mặt mấy cái chợt chém đinh chặt sắt nói:

- Sắp tới nếu ngươi không làm người tốt ta cũng không còn cách nào, chỉ trách ta mệnh bạc, chỉ có cách chết trước mặt ngươi thôi.

Hoàn Nhan Khang người đẹp trong vòng tay, chỉ nghĩ ôn tồn với nàng một lúc, nói những lời thân tình say đắm, có quá nửa sẽ khiến nàng hồi tâm

https://thuviensach.vn

chuyển ý, rốt lại sẽ đồng ý đem kim ấn đi gặp Sử

Thừa tướng, cảm thấy thân hình nàng run lên, hơi thở gấp gáp, rõ ràng xúc động tâm tình, không ngờ

nàng lại nói ra câu ấy chỉ ngớ người một lúc. Mục Niệm Từ đã rời khỏi vòng tay y, bước ra ngoài cửa.

Lúc trở ra Hoàng Dung lại chỉ đường cho nàng như trước. Mục Niệm Từ chạy tới cạnh tường rào, khẽ kêu lên:

- Tiền bối đã không chịu ra mặt, tiểu nữ chỉ biết nhìn lên trời lạy tạ ơn đức,.

Nói xong quỳ xuống đất dập đầu ba cái. Chỉ nghe một tiếng cười trong vắt một giọng nói trong trẻo vang lên:

- Ái chà, thế này thì không dám đâu!

Bèn ngẩng đầu lên, chỉ thấy sao sáng đầy trời, bóng hoa rợp đất, nào thấy nửa bóng người?

Mục Niệm Từ vô cùng kỳ quái, nghe thanh âm thì giống hệt Hoàng Dung, nhưng nghĩ làm sao mà nàng có mặt ở đây, lại làm sao biết được đường đi rắc rối kỳ lạ trong trang? Dọc đường suy nghĩ

nhưng thủy chung vẫn không hiểu, đi khỏi trang viện hơn mười dặm, ghé vào nằm ngủ dưới một cây đại thụ, chờ đến khi trời sáng hẳn thì lên thuyền qua Thái Hồ tìm tới Tô Châu.

Tô Châu là đất phồn hoa vùng đông nam, tuy không sánh được với kinh thành Hàng Châu nhưng

cũng gấm lụa đầy, thành, ánh hoa ngập đất. Vua tôi Nam Tống yên ổn tạm bợ ở nửa mảnh giang sơn vùng Giang Nam, quên cả nỗi khổ của trăm họ rên xiết dưới vó ngựa sắt của người Kim ở phía bắc.

https://thuviensach.vn

Tô Hàng vốn là nơi giàu có, có câu Trên trời có thiên đàng, dưới đất có Tô Hàng, lúc ấy tiền bạc thuế

má từ vùng Hoài Hà trở xuống phía nam đều tập trung ở đó, nên hai châu Tô Hàng lầu gác đẹp đẽ, nhân vật đông đúc, thành trấn trong thiên hạ không đâu sánh bằng.

Mục Niệm Từ lúc ấy không lòng dạ nào thưởng ngoạn cảnh tượng phồn hoa, tìm được một chỗ náu thân, đầu tiên khắc rõ mười ba chữ Hoàn Nhan Khang dặn lên đai lưng, mân mê chiếc đai lưng nghĩ

cách đây không lâu sợi đai vàng này còn ở trên người kẻ kia, chỉ mong y bình an vô sự, lại nghĩ

muốn ướm sợi đai vàng lên người, lại mong y hiểu rõ đại nghĩa, mình cùng y kết thành uyên ương, nắm tay nhau dùng chiếc đai này buộc chặt hai người vào nhau. Si mê nghĩ ngợi một lúc, cất chiếc dây lưng vào trong áo, không kìm được nỗi mơ mộng Sợi đai lưng này cũng như chính tay y ôm mình, lập tức đỏ mặt không dám nghĩ thêm nữa. Ghé vào một quán bán miến hấp tấp gọi một ít miến điểm tâm, thấy mặt trời đã nghiêng về phía tây, lập tức chạy ra phía bắc thành, theo lời Hoàn Nhan Khang tìm tới chỗ sư phụ y.

Càng đi đường càng hoang vắng, thấy mặt trời chưa lặn hẳn xuống núi, xa xa vang tới mấy tiếng chim lạ kêu vang, trong lòng bất giác hồi hộp. Nàng rời khỏi đường cái, chạy vào hang núi tìm kiếm, đến khi trời sắp tối hẳn vẫn không thấy dấu vết đống đầu lâu mà Hoàn Nhan Khang nói. Trong lòng suy tính, lại thấy chung quanh không biết có nhà người hay không để nghỉ tạm lại một đêm, sáng sớm mai sẽ tìm, lúc ấy lập tức chạy lên một gò núi nhìn quanh, thấy cạnh núi phía tây xa xa có một gian nhà, trong lòng mừng rỡ lập tức sãi chân chạy tới.

https://thuviensach.vn

Tới gần thấy là một ngôi miếu hoang, trên biển ngạch mục nát ngang cửa viết ba chừ Miếu Thổ địa, đẩy nhẹ cửa một cái cánh cửa bình một tiếng lật ra phía sau, bụi bặm dưới đất bay tung, nguyên là ngôi miếu này đã lâu không có người ở.

Nàng bước vào trong điện, chỉ thấy trên tượng Thổ địa công công và Thổ địa bà bà đầy lưới nhện bụi bặm. Nàng ấn vào chiếc bàn trước điện thờ mấy cái thấy vẫn còn tốt, bèn lấy cỏ chùi sạch, dựng cánh cửa lên, ăn lương khô, cởi bao phục trên lưng ra gối đầu, ngủ luôn cạnh bàn thờ. Trong lòng vừa yên ổn, lập tức nhớ lại con người Hoàn Nhan Khang, vừa đau lòng vừa xấu hổ, bất giác ứa nước mắt, nhưng nhớ tới tình cảm thắm thiết của y, trong lòng lại cảm thấy êm ái, cứ thế nghĩ ngợi vẩn vơ, trăm mối tơ lòng, đến mãi canh hai mới chợp mắt.

Ngủ đến nửa đêm, đang mơ màng chợt nghe ngoài miếu có một trận gió vi vút kỳ lạ thổi tới, giật mình ngồi dậy. âm thanh càng lúc càng vang dội. Nàng vội tới cửa miếu nhìn ra, đột nhiên phát hoảng tim đập thình thình, dưới ánh trăng sáng có mấy ngàn con rắn xanh ngoằn ngoèo từ phía đông bò tới, mùi tanh từng đợt từng đợt theo khe cửa bay vào. Qua một hồi lâu, rắn xanh dần dần ít đi, chợt nghe tiếng bước chân vang lên, ba hán tử mặc áo trắng cầm sào dài đi liền phía sau xà trận.

Nàng co người vào trong miếu không dám nhìn nữa, chỉ sợ họ phát giác, nghe tiếng bước chân đi qua lại từ khe cửa nhìn ra, lúc ấy bầy rắn đã đi qua hết, gò hoang trở lại yên tĩnh, nàng như vừa ngủ mơ

tỉnh dậy, quả thật khó tin cảnh tượng mình vừa chính mắt nhìn thấy là sự thật.

Nàng từ từ đẩy cánh cửa miếu ra, nhìn quanh một vòng, theo hướng bầy rắn vừa đi qua bước tới vài bước, đã nhìn không rõ bóng mấy hán tử áo trắng mới hơi yên tâm, đang định trở vào miếu chợt thấy trên lèn đá xa xa dưới ánh trăng sáng có một đống màu trắng, hình dáng vô cùng ngụy dị. Nàng

https://thuviensach.vn

bước tới nhìn, thầm kêu khẽ một tiếng, chính là một đống đầu lâu sắp xếp ngay ngắn, trên một giữa ba dưới năm, không thiếu không thừa, vừa đúng chín cái đầu lâu.

Nàng suốt ngày đi tìm chín cái đầu lâu mà nửa đêm đột nhiên nhìn thấy, tình trạng lại đáng sợ như

thế, cũng không kìm được sợ hãi, tim đập thình thình.

Từ từ bước tới gần, rút chiếc đai lưng của Hoàn Nhan Khang trong bọc ra, vươn tay đặt lên cái đầu lâu trên cùng, tay khẽ run lên, vừa mới đặt tới thì năm ngón tay vừa khớp lọt vào năm cái lỗ thủng trên đầu lâu, chuyện này hoàn toàn bất ngờ, lại như bị cái đầu lâu há miệng cắn năm ngón tay, vội rút tay về, lại nhấc cái đầu lâu lên. Nàng la hoảng một tiếng, quay người định chạy, chạy được ba bước mới nghĩ rằng toàn là tự mình dọa mình, bất giác phì cười, lập tức đặt chiếc đai lên ba cái đầu lâu rồi đặt cái đầu tiên lên trên, nghĩ thầm:

- Sư phụ của y cũng thật kỳ quái, không biết hình dáng còn đáng sợ thế nào?

Nàng đặt yên đâu đó xong, trong lòng khấn thầm Chỉ mong sư phụ lão nhân gia người cầm tới sợi dây lưng, lập tức đi cứu y, để y cải tà quy chính, từ đây trở thành người tốt. Trong lòng đang nghĩ tới Hoàn Nhan Khang chân đeo xích sắt, tay bị gông xiềng, dáng vẻ anh tuấn, ngôn ngữ động người chợt thấy trên vai có người vỗ khẽ một cái. Nàng lúc ấy vô cùng hoảng sợ, không dám quay đầu lại ngay, chân phải lập tức điểm xuống nhảy vọt qua đống đầu lâu, hai tay thủ trước ngực mới dám quay lại, nào ngờ vừa quay lại thì sau lưng lại có người vỗ khẽ một cái vào vai.

Nàng xoay người liên tiếp năm sáu lần mà thủy chung vẫn không thấy người sau lưng, quả thật không biết là người hay ma, yêu hay quái. Nàng sợ tới mức toát mồ hôi lạnh, không dám động đậy nữa, run giọng kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Ngươi là ai?

Người sau lưng cúi đầu hít vào cổ nàng một cái, cười nói:

- Thơm quá! Cô đoán xem ta là ai?

Mục Niệm Từ xoay mau lại, chỉ thấy một người ăn mặc kiểu nho sinh, tay cầm quạt, thần thái tiêu sái chính là một trong những hung thủ bức tử nghĩa phụ nàng ở Bắc Kinh là Âu Dương Khắc. Nàng vừa giận vừa sợ, nhưng nghĩ mình không chống nổi bèn quay đầu bỏ chạy. Âu Dương Khắc lại đã chuyển ra đứng chắn trước mặt nàng, hai tay giang ra cười khăng khắc đứng chờ, nàng chỉ cần chạy thêm vài bước là lao vào lòng y. Mục Niệm Từ vội thu chân vọt mau qua bên trái, nhưng chỉ chạy được vài trượng thì y đã lại đứng trước mặt. Nàng thay đổi phương hướng mấy lần nhưng thủy chung vẫn không sao chạy thoát.

Âu Dương Khắc thấy nàng mặt hoa thất sắc lại càng cao hứng, biết rõ vươn tay là bắt được ngay nhưng lại muốn thỏa ý đùa giỡn một phen, cũng như mèo dữ bắt được chuột con, cố ý bắt rồi lại thả, thả rồi lại bắt để đùa giỡn. Mục Niệm Từ thấy thế nguy liền rút ngọn Liễu diệp đao trong lưng ra, soạt soạt hai tiếng sấn lên chém thẳng xuống đầu y. Âu Dương Khắc cười nói:

- Ái chà, đừng nổi nóng mà!

Thân hình hơi nghiêng đi tay phải kéo cánh tay kia của nàng chặn tay cầm đao, tay trái vươn tới đã nắm được eo lưng nàng.

Mục Niệm Từ vung tay giằng ra, chỉ cảm thấy hổ khẩu tê rần, ngọn Liễu diệp đao đã bị y cướp lấy ném xuống đất, thân hình vừa mới thoát ra đã lập tức bị hai tay y ôm chặt. Lần này cũng như Hoàng Dung lúc ở cửa hành viên Khâm sứ ôm lấy nàng, hai tay đối phương vừa khớp nắm cứng mạch môn của mình, không sao động đậy được. Âu Dương Khắc cười rất khinh bạc, nói:

https://thuviensach.vn

- Cô bái ta làm sư phụ, ta sẽ thả cô lập tức, lại dạy cho cô một chiêu pháp môn, chỉ sợ lúc ấy cô lại muốn ta ôm cả ngày không buông ra thôi.

Mục Niệm Từ bị hai tay y ôm chặt, tay phải y lại nhẹ nhàng mơn trớn lên mặt mình, biết y không có ý tốt, trong lòng nôn nóng, bất giác ngất đi.

Qua một hồi lâu dần dần tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, có người đang ôm chặt mình, trong lúc mơ hồ còn nghĩ rằng đang nằm trong vòng tay của Hoàn Nhan Khang, bất giác cả mừng, mở to mắt nhìn thì thấy người ôm mình chính là Âu Dương Khắc. Nàng vừa thẹn vừa giận, vùng vẫy định nhảy lên nhưng thân hình đã không thể di động, há miệng muốn kêu mới biết là miệng đã bị y dùng khăn tay buộc ngang. Chỉ thấy y ngồi xếp bằng dưới đất, thần sắc có vẻ rất khẩn trương, hai bên đều có tám cô gái áo trắng, ai cũng cầm binh khí trong tay nhìn chằm chằm vào đống đầu lâu trên lèn đá, im lặng không nói tiếng nào.

Mục Niệm Từ cảm thấy kỳ lạ, không biết họ giở trò ma gì, ngoảnh đầu nhìn lại càng sợ hồn phi phách tán, chỉ thấy sau lưng Âu Dương Khắc có mấy ngàn con rắn xanh, đầu rắn không động đậy nhưng lưỡi trong miệng không ngừng lè ra rụt vào, dưới ánh trăng mấy vạn cái lưỡi chẻ đôi nhấp nhô biến thành một vùng biển lưỡi làm người ta phát hoảng. Giữa bầy rắn có ba hán tử đứng, tay cầm sào dài, tựa hồ đều đang chờ đợi, chính là những người vừa thấy lúc nãy. Nàng không dám nhìn lâu, ngoảnh lại thấy chín cái đầu lâu và cái kim hoàn trên đai lưng lóe sáng, đột nhiên hiểu ra:

- A, là họ chờ sư phụ của y tới. Xem dáng vẻ thì rõ ràng đã bày trận trả thù y, chỉ cần sư phụ y một mình tìm tới thì làm sao chống được? Huống chi còn có bấy nhiêu rắn độc.

Nàng trong lòng mười phần sốt ruột, chỉ mong sư phụ Hoàn Nhan Khang không tới, nhưng lại muốn:

- Sư phụ y tới đại hiển thần thông đánh bại bọn ác nhân này để cứu mình.

https://thuviensach.vn

Đợi hơn nửa giờ, ánh trăng càng lên cao, nàng thấy Âu Dương Khắc lúc lúc lại nhìn lên mặt trăng, nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ sư phụ của y phải chờ đến lúc trăng lên tới giữa trời mới xuất hiện sao?

Nhìn thấy bóng trăng sáng lên quá ngọn tùng, sáng soi muôn dặm, xanh biếc như biển, bốn phía tiếng dế ran ran, ngẫu nhiên xa xa vang tới mấy tiếng quạ kêu, không có tiếng động nào khác.

Âu Dương Khắc nhìn nhìn ánh trăng, nhấc Mục Niệm Từ ném vào lòng một cô gái, tay trái cầm

chiếc quạt, mắt nhìn chằm chặp vào chỗ ngoặt ở chân núi.

Mục Niệm Từ biết người họ chờ không bao lâu sẽ tới. Trong chốn yên tĩnh, chợt nghe phía xa văng vẳng có một tiếng hú ngắn vang tới, trong chớp mắt đã tới gần, bóng người trước mắt chớp lên, một nữ nhân tóc xõa tới vai từ sau núi chạy ra, vừa qua khỏi góc núi lập tức bước chân chậm lại, dường như đã phát giác gần đó có người. Đúng là Thiết thi Mai Siêu Phong đã tới.

Mai Siêu Phong từ khi được Quách Tĩnh nói cho mấy câu bí quyết tu tập nội công, chỉ trong một tháng hai chân đã đi lại được như thường, nội công cũng đã tăng tiến rất nhiều. Y thị biết Giang Nam lục quái đã từ Mông Cổ trở về, quyết ý tìm tới báo thù, nhân lúc tiểu vương gia nhận chức Khâm sứ

bèn xin theo xuống nam. Y thị mỗi đêm luyện tập công phu bí mật, đi thuyền có nhiều điều bất tiện, vì vậy tự đi một mình trên đường bộ, hẹn với Hoàn Nhan Khang sẽ cùng tới Tô Châu. Nào ngờ Hoàn Nhan Khang đã rơi vào tay quần hùng trên Thái Hồ, càng không biết Âu Dương Khắc muốn trả thù cái nhục giết tỳ thiếp xé rách áo của y, lại muốn đoạt Cửu âm chân kinh đã tụ họp quần xà, thăm dò được nơi hàng đêm y thị sẽ tới, ngấm ngầm chờ sẵn ở đây.

https://thuviensach.vn

Y thị vừa chuyển qua góc núi đã nghe thấy tiếng hô hấp của mấy người, lập tức dừng chân nghe ngóng, lại nghe thấy phía sau mấy người còn có vô số tiếng rào rào rất ngụy dị. Âu Dương Khắc thấy y thị cơ cảnh, mắng thầm:

- Mụ ác bà mù này lợi hại thật?

Ngọn quạt khẽ vung, đứng thẳng người lên, đang định sấn tới kình lực vừa tụ ở mũi bàn chân nhưng chưa nhảy lên, chợt thấy sau núi lại có thêm một người vòng ra, y lập tức thu thế nhìn người kia, thấy y thân hình cao gầy, mặc một chiếc áo bào màu xanh, đầu đội phương cân, dáng vẻ như một văn sĩ

nhưng mặt mũi không nhìn thấy rõ.

Kỳ lạ nhất là người ấy bước đi hoàn toàn không có chút tiếng động, võ công cao cường loại như Mai Siêu Phong mà đi đường cũng không khỏi có tiếng rào rào nhỏ, mà người này thì thong thả đi tới, thân hình lãng đãng như quỷ mỹ, lại tựa mây bay nước chảy, chân như không chạm đất, không tiếng không tăm. Y đưa mắt nhìn lướt qua bọn Âu Dương Khắc một cái rồi đứng phía sau Mai Siêu Phong.

Âu Dương Khắc nhìn kỹ mặt mũi y, bất giác rợn gai óc, chỉ thấy diện mạo y cực kỳ quái dị, ngoài hai tròng mắt hơi chuyển động thì toàn bộ khuôn mặt không khác gì người chết, hoàn toàn cứng đờ

bất động, nói xấu xí thì cũng không phải xấu xí, chỉ là vô cùng lạnh lùng, vô cùng cứng đờ, khiến người ta nhìn thấy không lạnh mà run.

Âu Dương Khắc định thần, chỉ thấy Mai Siêu Phong từng bước từng bước tiến tới, biết y thị một khi đã xuất thủ thì hung dữ tàn độc vô cùng, nghĩ thầm phải tiên phát chế nhân, tay trái ra hiệu, ba hán tử

đuổi rắn huýt một hồi còi, bầy rắn ồ ạt tràn lên. Tám cô gái áo trắng vẫn ngồi yên bất động, chắc trong người đều có dược vật chế phục rắn nên bầy

https://thuviensach.vn

rắn vòng qua người họ tràn lên phía trước.

Mai Siêu Phong nghe tiếng bầy rắn trườn lên, biết ngay là có vô số rắn rết, trong lòng kêu thầm không hay, lập tức đề khí nhảy ra ngoài mấy trượng. Các hán tử xua rắn vung sào dài lên, hàng ngàn hàng vạn con rắn xanh tản ra khắp đồng khắp núi. Mục Niệm Từ đưa mắt nhìn, thấy Mai Siêu Phong trên mặt hiện vẻ kinh hoàng, bất giác lo lắng cho y thị, nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ nữ nhân kỳ quái này là sư phụ của y à?

Chỉ thấy y thị chợt xoay người, rút trong lưng ra một ngọn trường tiên chớp ánh bạc múa lên bảo vệ

toàn thân, chỉ trong khoảng uống cạn một tuần trà, chung quanh y thị đều đã bị rắn độc vây kín. Có mấy con rắn bị tiếng sáo thôi thúc tiến lên quá gần, bị kình phong trên ngọn roi của y thị đánh trúng, lập tức bắn ra.

Âu Dương Khắc cao giọng gọi:

- Mụ yêu bà họ Mai kia, ta cũng không cần lấy mạng của ngươi, ngươi đưa Cửu âm chân kinh ra đây, công tử gia sẽ tha ngươi về.

Lần trước y trong Triệu vương phủ nghe nói: Cửu âm chân kinh đang trong tay Mai Siêu Phong. Ý

tham nổi lên, nghĩ thầm thế nào cũng phải cướp bằng được chân kinh mới không phí công đi Trung nguyên chuyến này. Nếu có thể lấy được chân kinh mà thúc phụ thiên phương bách kế chưa lấy được hai tay dâng lên thì lão nhân gia người sẽ vô cùng mừng rỡ, chuyện đó không cần phải nói.

Mai Siêu Phong không đếm xỉa tới lời y, ngọn ngân tiên múa lên càng gấp, dưới ánh trăng sáng dệt thành hàng ngàn vòng ngân quang. Âu Dương Khắc kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Ngươi có sức thì cứ múa thêm một giờ nữa, ta chờ ngươi đến sáng xem ngươi có chịu đưa kinh ra không.

Mai Siêu Phong thầm lo sợ, nghĩ cách thoát thân, nhưng nghiêng tai nghe ngóng thì bốn phía đều có tiếng rắn, lúc ấy y thị không dám dời bước, chỉ sợ không khéo đạp lên rắn độc, nếu bị cắn một cái thì cho dù một thân võ công cũng không biết làm sao.

Âu Dương Khắc ngồi dưới đất, qua một lúc lại nghênh ngang tự đắc nói:

- Mai đại tỷ, bộ kinh thư ấy của ngươi vốn là ăn trộm mà có, hai mươi năm nay cũng đã thấu hiểu rồi, còn liều chết giữ lấy mớ giấy nát ấy làm gì? Ngươi cho ta mượn xem, chúng ta đổi kẻ thù làm bạn bè, bỏ qua chuyện cũ, há chẳng hay sao?

Mai Siêu Phong nói:

- Nếu vậy trước hết ngươi hãy triệt thoái xà trận đi.

Âu Dương Khắc cười nói:

- Ngươi cứ ném chân kinh ra trước đã.

Bộ Cửu âm chân kinh này là xăm lên da ngực của chồng. Mai Siêu Phong coi trọng còn hơn tính mạng của mình, đời nào chịu đưa ra? Y thị chủ ý đã định Chỉ cần mình bị rắn độc cắn thì sẽ lập tức xé nát chân kinh.

Mục Niệm Từ há miệng định kêu:

- Ngươi nhảy lên cây, rắn độc không cắn được ngươi đâu!

Nhưng khổ nỗi miệng đã bị khăn tay buộc chặt, kêu không thành tiếng. Mai Siêu Phong lại không biết gần đó có mấy cây tùng to cao, nghĩ nếu cứ giữ nhau thế này, nội lực của mình rốt lại sẽ bị tiêu hao hết, lập tức đưa tay vào bọc mò một cái, kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Được, bà cô nhà ngươi nhận thua, ngươi tới đây mà lấy.

Âu Dương Khắc nói:

- Ngươi ném ra đây.

Mai Siêu Phong kêu lên:

- Đón lấy!

Rồi dang thẳng tay phải ném ra.

Mục Niệm Từ chỉ nghe vù vù vù mấy tiếng gió rít, hai cô gái áo trắng lập tức ngã vật ra. Âu Dương Khắc lúc nguy cấp lăn tròn dưới đất tránh khỏi ám khí âm độc của y thị nhưng cũng hoảng sợ toát mồ hôi lạnh, vừa sợ vừa giận, lui về phía sau vài bước, quát lớn:

- Con yêu phụ giỏi lắm, ta sẽ cho ngươi sống không được chết không xong.

Mai Siêu Phong phát ra ba ngọn Vô ảnh đinh, thế như điện chớp nhưng đối phương vẫn tránh được, bất giác ngấm ngầm khen ngợi y công phu cao cường, trong lòng lại càng lo sợ. Âu Dương Khắc nhìn chằm chằm vào hai tay y thị, chỉ cần kình lực trên ngọn ngân tiên hơi yếu đi sẽ xua bầy rắn tràn lên. Lúc ấy cạnh Mai Siêu Phong đã có hơn trăm con rắn chết lăn dưới đất, nhưng rắn độc cả ngàn cả

vạn con, làm sao phá vây? Âu Dương Khắc sợ y thị ngân tiên lợi hại, ám khí âm độc nên cũng không dám bức bách ráo riết quá.

Lại giữ nhau hơn nửa giờ, ánh trăng dần dần nghiêng về phía tây. Mai Siêu Phong tức giận lo sợ, hơi thở đã gấp rút, ngọn trường tiên múa lên đã không còn kình lực mạnh mẽ như trước, lúc ấy bèn thu nhỏ vòng roi để tiết kiệm nội lực. Âu Dương Khắc mừng thầm, xua rắn tràn lên, từng bước từng bước tiến sát tới, nhưng cũng sợ y thị liều mạng bất khuất, lúc lâm tử sẽ

https://thuviensach.vn

hủy diệt kinh thư nên lúc ấy ngưng thần chú mục, chỉ chờ lúc khẩn cấp sẽ vọt tới cướp kinh. Tai nghe vòng rắn càng lúc càng vây chặt. Mai Siêu Phong đưa tay vào bọc mò lấy kinh văn, thần sắc thê thảm, hạ giọng mắng:

- Ta đại thù chưa trả, không ngờ đêm nay lại phải mất mạng vì đám rắn độc của thằng tiểu tử thối tha này.

Đột nhiên trên không có một tràng tiếng sáo trong trẻo nhu hòa như đàn cầm khánh ngọc vang lên, dìu dặt du dương, mọi người đều giật nảy mình. Âu Dương Khắc ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy quái nhân áo xanh ngồi trên ngọn một cây tùng cầm ngọc tiêu đang thổi. Âu Dương Khắc thầm ngạc nhiên, ánh mắt của mình xưa nay vốn rất sắc bén mà dưới ánh trăng sáng vằng vặc thế này lại không biết y nhảy lên ngọn tùng lúc nào. Lại thấy ngọn tùng lắc lư trong gió mà y ngồi trên lại vô cùng vững vàng, mình từ nhỏ đã theo thúc phụ khổ luyện khinh công, nhưng muốn ngồi trên ngọn cây như y chỉ e luyện thêm hai mươi năm nữa cũng chưa được, chẳng lẽ trên đời có ma quỷ thật sao?

Lúc ấy tiếng tiêu liên miên bất tuyệt. Âu Dương Khắc trong lòng chợt phiêu diêu, trên mặt bất giác thoáng nét tươi cười, cảm thấy huyết dịch trong toàn thân sôi lên, chỉ muốn co tay nhún chân nhảy nhót một lúc mới thấy dễ chịu. Y vừa đưa tay nhịp chân, lập tức giật mình hiểu ra, hết sức trấn tĩnh tâm thần, chỉ thấy bầy rắn tranh nhau tràn tới dưới gốc cây tùng, ngẩng cao đầu lắc lư uốn éo theo tiếng tiêu. Ba hán tử xua rắn và sáu người tỳ thiếp cũng đều chạy tới dưới gốc cây xúm quanh nhảy múa, múa một lúc đều tự xé quần áo, cào cấu lên mặt, mặt đầy vết máu lại lộ vẻ tươi cười người nào cũng như điên như cuồng không biết gì là đau đớn. Âu Dương Khắc cả kinh, biết đêm nay gặp phải cường địch, rút trong bọc ra sáu ngọn ngân thoa tẩm độc, dùng hết sức phóng vào đầu ngực và bụng người kia. Nhìn thấy ngân thoa đã bay tới cạnh người y nhưng bị y nhẹ nhàng hất đuôi ngọn tiêu đánh rơi xuống đất, lúc y đánh rơi ám khí thì miệng vẫn không rời ống tiêu, tiếng nhạc vẫn không hề

https://thuviensach.vn

dừng. Chỉ nghe tiếng tiêu lưu chuyển. Âu Dương Khắc cũng không nhịn được nữa, xòe chiếc quạt ra, cũng sắp múa may nhảy nhót.

Rốt lại y công lực thâm hậu, biết chỉ cần đưa tay ra múa thì trừ phi đối phương dừng tiếng tiêu, nếu không sẽ phải múa đến chết mới thôi, trong đầu còn có một ý nghĩ rõ ràng, chiếc quạt vừa đưa ra chuẩn bị múa lên đã rút ngay về, xoay chuyển ý nghĩ như chớp. Phải xé vạt áo nút lỗ tai ngay, khỏi phải nghe tiếng tiêu của y. Nhưng tiếng tiêu quả thật vô cùng êm ái, tuy đã xé vạt áo nhưng không sao nút tai được. Y vừa giận vừa sợ, toàn thân toát mồ hôi lạnh, chỉ thấy Mai Siêu Phong ngồi xếp bằng dưới đất cúi đầu hành công, nghĩ chắc y thị đang cố sức chống lại sự dẫn dụ của tiếng tiêu. Lúc ấy trong đám tỳ thiếp của y có ba người công phu kém nhất đã ngã lăn ra, tự xé hết quần áo, lăn lộn dưới đất.

Mục Niệm Từ vì bị điểm huyệt không động đậy được, tuy nghe tiếng tiêu tâm thần phiêu đãng, dục tình kích động, nhưng tay chân không thể tự chủ nên vẫn yên lặng nằm dưới đất, chỉ thấy tâm ý vô cùng bồn chồn rối loạn.

Âu Dương Khắc hai má đỏ bừng, tim đập thình thịch, cổ khô lưỡi đắng, trong lòng biết rõ nếu không quả quyết thì đêm nay khó giữ được tính mạng, bèn hung dữ đưa lưỡi vào giữa hai hàm răng cắn mạnh một cái, nhân lúc đau buốt tâm thần hơi phân tán, sức dẫn dụ của tiếng tiêu hơi giảm, lập tức sải chân chạy mau không dừng, chạy luôn vài dặm, khi không còn nghe thấy tiếng tiêu nữa mới dần dần yên tâm, nhưng lúc ấy vô cùng mỏi mệt, toàn thân rã rời như vừa qua một cơn bệnh nặng, trong lòng chỉ nghĩ:

- Quái nhân này là ai? Quái nhân này là ai?

https://thuviensach.vn

Hồi 13(b)

Phế nhân ngũ hồ

Hoàng Dung và Quách Tĩnh đưa Mục Niệm Từ đi rồi, về phòng nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau lại du sơn ngoạn thủy ở Thái Hồ, chiều tối trở về xem tranh luận thơ với Lục trang chủ, vô cùng ung dung tự tại.

Quách Tĩnh biết Mục Niệm Từ đi lần này thì Mai Siêu Phong sẽ tới lập tức.

Y thị thủ đoạn tàn độc trong Quy Vân trang không có ai địch nổi ắt có nhiều người tử thương, bèn bàn với Hoàng Dung:

- Chúng ta nên báo việc Mai Siêu Phong cho Lục trang chủ, xin y thả Hoàn Nhan Khang để người trong trang khỏi gặp độc thủ của y thị.

Hoàng Dung xua tay nói:

- Không được. Gã khốn Hoàn Nhan Khang chẳng có gì tốt, cứ để y nếm mùi đau khổ thêm vài ngày, nếu khinh dị thả ra như thế chỉ e y không chịu hối cải.

Thật ra Hoàn Nhan Khang có chịu hối cải hay không thì nàng vốn không hề quan tâm. Trong thâm tâm nàng chỉ biết người này là đồ đệ của hai kẻ xấu xa Khưu Xử Cơ và Mai Siêu Phong, không cần y phải sửa đổi làm người tốt để không ngừng đối chọi với y cũng vui.

Chỉ là nếu y không hối cải thì theo lời Mục Niệm Từ, nàng sẽ quyết không thể lấy y. Mục Niệm Từ

https://thuviensach.vn

đã không có chồng thì người ngoài lại lắm chuyện, quá nửa lại đẩy cho Quách Tĩnh phải cưới, vậy thì lại không hay, vì vậy Hoàn Nhan Khang hối cải là tốt nhất. Quách Tĩnh nói:

- Mai Siêu Phong tới thì tính sao?

Hoàng Dung cười nói:

- Cứ đem bản lĩnh mà Thất công dạy cho chúng ta ra thử với y thị.

Quách Tĩnh biết tính nết nàng như thế có tranh cãi cũng vô ích, chỉ cười một tiếng để đó, nghĩ thầm:

- Lục trang chủ đối xử với bọn mình rất cung kính lễ mạo, lúc trang viện của y gặp chuyện nguy cấp thì tự nhiên mình phải hết sức giúp đỡ.

Qua hai hôm, hai người không nói muốn đi. Lục trang chủ cũng đối xử càng thêm ân cần, chỉ mong họ ở lại lâu hơn.

Sáng sớm hôm thứ ba. Lục trang chủ đang cùng Quách Hoàng hai người ngồi trò chuyện trong thư

phòng thì Lục Quán Anh hấp tấp đi vào, thần sắc có vẻ khác lạ. Sau lưng y có một trang đinh bưng mâm gỗ trong mâm gồ lên một vật, trên phủ vải xanh. Lục Quán Anh nói:

- Cha, mới rồi có người đưa vật này tới.

Rồi mở tấm vải xanh ra, rõ ràng là một cái sọ người, trên đỉnh có năm lỗ ngón tay, chính là tiêu chí của Mai Siêu Phong.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung biết y thị chắc chắn sẽ tới nên thấy thế cũng không quan tâm. Lục trang chủ thì lại biến hẳn sắc mặt, run giọng hỏi:

- Cái.., cái này là ai đưa tới?

https://thuviensach.vn

Nói xong cầm lấy nhấc lên.

Lục Quán Anh đã sớm thấy cái đầu lâu này gởi tới rất kỳ lạ nhưng y nghề cao mật lớn, lại là người đứng đầu quần hùng ở Thái Hồ, cũng không hề quan tâm tới chuyện vặt này, chợt thấy cha hoảng sợ, mà lại sợ tới mức sắc mặt trắng bệch như thế, quả rất bất ngờ, vội nói:

- Mới rồi có người đặt vào hộp mang tới Trang đinh chỉ cho rằng đây là lễ vật bình thường nên đưa tiền thưởng cho, cũng không hỏi kỹ. Khi cầm vào phòng kế toán mở hộp ra thì lại là cái này, trở ra tìm người đưa lễ vật tới đã không thấy đâu. Cha, trong chuyện này có gì rắc rối à?

Lục trang chủ không đáp, đưa tay sờ năm cái lỗ trên đầu lâu, năm ngón tay vừa khớp lọt vào. Lục Quán Anh hoảng sợ nói:

- Chẳng lẽ năm cái lỗ này là dùng ngón tay đục vào sao? Chỉ lực gì mà lợi hại thế.

Lục trang chủ gật gật đầu trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Ngươi bảo mọi người thu thập đồ tế nhuyễn, mau hộ tống mẹ ngươi tới Bắc trang thành Vô Tích tạm trú. Truyền lệnh cho trại chủ các trại sai ước thúc lâu la, trong vòng ba ngày không được rời khỏi bản trại nửa bước, bất kể thấy Quy Vân trang có động tĩnh gì, hoặc bốc cháy, hoặc bị vây cũng không được tới cứu.

Lục Quán Anh rất ngạc nhiên, hỏi:

- Cha, có chuyện gì thế?

Lục trang chủ cười thảm, nói với Quách Tĩnh và Hoàng Dung:

- Tại hạ cùng hai vị bình thủy tương phùng, rất là có duyên, vốn muốn tụ hội thêm vài ngày, chỉ là tại hạ lúc trẻ đã kết thù oán với hai kẻ oan gia lợi

https://thuviensach.vn

hại, trước mắt họ sắp tới báo thù. Không phải tại hạ

không muốn giữ hai vị lại lâu hơn, nhưng quả thật Quy Vân trang đại.., đại họa lâm đầu, nếu tại hạ

may mắn giữ được tính mạng, tương lai nhất định sẽ có ngày gặp lại. Có điều.., có điều ngày ấy cũng còn xa lắm.

Nói xong cười khổ lắc đầu, quay nhìn thư đồng nói:

- Lấy bốn mươi lượng vàng ra đây.

Đứa thư đồng ra khỏi phòng. Lục Quán Anh không dám nhiều lời, theo lời cha ra ngoài dặn dò sắp xếp.

Không bao lâu, tên thư đồng mang vàng tới. Lục trang chủ hai tay cầm đưa Quách Tĩnh, nói:

- Vị cô nương này tài mạo song toàn, cùng Quách huynh đúng là một đôi giai ngẫu trời sinh. Ở đây tại hạ có chút quà mọn, xin đưa làm lễ mừng ngày cưới của hai vị về sau, xin đừng chê cười.

Hoàng Dung đỏ bừng mặt nghĩ thầm:

- Người này nhãn quang thật lợi hại, té ra đã sớm biết mình là con gái. Nhưng tại sao y lại biết mình và Tĩnh ca ca chưa thành thân?

Quách Tĩnh không giỏi chuyện khách sáo, chỉ đành cám ơn nhận lấy.

Lục trang chủ mở một cái bình bên cạnh, đổ ra mấy mươi viên dược hoàn màu đỏ, dùng giấy gấm gói lại nói:

- Tại hạ không có tài năng gì, ngày trước từng được ân sư dạy cho một ít đạo lý y dược, số dược hoàn này cũng phải mất một chút thời gian mới chế

https://thuviensach.vn

ra được, uống vào có thể kéo dài tuổi thọ. Chúng ta lần này được gặp nhau, đây cũng là một chút kính ý của tại hạ.

Lúc dược hoàn đổ ra thì mùi thơm ngào ngạt thấu vào tâm phế. Hoàng Dung nghe mùi đã biết là Cửu hoa ngọc lộ hoàn. Nàng từng giúp cha thu thập chín loại sương sớm đọng trên chín loại hoa, biết là để điều chế loại dược hoàn này phải chọn đúng thời tiết bốn mùa, rất mất thời gian, còn phần lớn dược vị phối chế đều là những thứ trân quý thì không cần phải nói, mấy mươi viên dược hoàn này là món nhân tình rất lớn, bèn nói:

- Cửu hoa ngọc lộ hoàn điều chế không dễ, chúng tôi mỗi người xin nhận hai viên là đã hết sức cảm tạ rồi.

Lục trang chủ thoáng ngạc nhiên, hỏi:

- Sao cô nương biết tên loại dược hoàn này?

Hoàng Dung đáp:

- Tiểu muội lúc nhỏ thân thể yếu ớt, từng được một vị cao tăng cho ba viên, uống xong thấy rất có công hiệu, nhờ thế mà biết.

Lục trang chủ cười thảm một tiếng, nói:

- Hai vị không cần khước từ, cho dù ta giữ lại cũng chỉ uổng phí thôi.

Hoàng Dung biết y đã dốc lòng tử chiến, cũng không nói gì nữa, lập tức nhận lấy. Lục trang chủ nói:

- Ở đây đã chuẩn bị thuyền bè, mời hai vị lập tức qua hồ, dọc đường bất luận là gặp chuyện động tĩnh kỳ lạ gì thì ngàn vạn lần đừng đếm xỉa tới, cứ đi cho mau!

Ngữ khí vô cùng trịnh trọng.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh đang định lên tiếng xin giúp đỡ, lại thấy Hoàng Dung liên tiếp đưa mắt ra hiệu, chỉ đành gật đầu đáp ứng. Hoàng Dung nói:

- Tiểu muội mạo muội, có một việc xin thỉnh giáo.

Lục trang chủ nói:

- Xin cô nương cứ nói.

Hoàng Dung nói:

- Trang chủ đã biết kẻ đối đầu lợi hại nhất định sẽ tìm tới trả thù, biết rõ là không chống được, sao không tránh mặt y? Thường có câu Quân tử không chịu thiệt trước mà.

Lục trang chủ thở dài một tiếng nói:

- Hai người này hại ta đến khổ? Ta bán thân bất toại là được họ ban cho đấy. Hai mươi năm trước chỉ

vì ta đi lại không tiện, chưa thể tìm họ tính nợ, hôm nay họ lại tự tìm tới cửa, bất kể thế nào cũng phải liều mạng tử chiến một phen. Mà nói lại thì họ đắc tội với sư phụ ta, chuyện thù oán riêng của ta còn là nhỏ chứ mối đại cừu của sư môn quyết không thể bỏ qua. Ta cũng không có hy vọng là thắng được họ, chỉ mong đôi bên cùng chết thì cũng kể như đã báo đáp được ơn nghĩa của sư phụ đối với ta.

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Tại sao y nói là hai người? à, phải rồi, y chỉ cho rằng Đồng thi Trần Huyền Phong còn sống. Nhưng không biết tại sao y lại kết oán với hai người này? Đây là chuyện y muốn giấu cũng không tiện hỏi rõ, nhưng chuyện khác mới kỳ lạ.

Lúc ấy bèn hỏi:

https://thuviensach.vn

- Lục trang chủ, ngươi biết rõ ta là con gái mặc nam trang, như thế cũng không có gì lạ nhưng sao ngươi biết là ta và y vẫn chưa thành thân? Chẳng phải là ta với y vẫn ở chung một phòng sao?

Lục trang chủ bị nàng hỏi một câu như thế, nhất thời luống cuống, nghĩ thầm:

- Ngươi còn là hoàng hoa khuê nữ, chẳng lẽ ta nhìn không ra, chỉ là câu này khó mà nói trắng ra được. Cô nương người thi từ thư họa chuyện gì cũng biết, sao chuyện này lại hồ đồ như thế?

Đang tìm cách trả lời. Lục Quán Anh đã bước vào hạ giọng nói:

- Đã truyền lệnh rồi. Chỉ có điều bốn vị trại chủ Trương.

Cố. Vương. Đàm nói thế nào cũng không chịu đi, nói rằng dù có chặt đầu họ họ cũng ở lại bảo vệ

Quy Vân trang.

Lục Thừa Phong thở dài nói:

- Thật khó mà được người nghĩa khí như họ! Ngươi mau đưa hai vị khách quý này đi đi.

Hoàng Dung. Quách Tĩnh và Lục trang chủ làm lễ chia tay. Lục Quán Anh đưa họ ra khỏi trang.

Trang đinh đã dắt con tiểu hồng mã và con lừa lên thuyền.

Quách Tĩnh ghé vào tai Hoàng Dung hỏi nhỏ:

- Lên thuyền không?

Hoàng Dung cũng hạ giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Đi một đoạn sẽ quay lại.

Lục Quán Anh trong lòng lo lắng, chỉ mong đưa khách đi cho mau để còn về bố trí nghênh địch, còn lòng dạ nào mà lưu ý tới việc hai người thì thầm to nhỏ.

Quách Hoàng hai người đang định lên thuyền. Hoàng Dung liếc mắt một cái chợt thấy ở bờ hồ xa xa có một người rảo chân đi mau tới, trên đầu đội một cái vò lớn, hình thù trông rất kỳ quái. Người ấy chân không ngừng bước tới.

Quách Tĩnh và Lục Quán Anh cũng lập tức nhìn thấy. Khi y tới gần, chỉ thấy là một ông già tóc bạc, mặc áo ngắn vải vàng, tay phải vung một cái quạt lá bồ lớn, rảo chân nhẹ nhàng đi mau, cái vò rõ ràng là đúc bằng sắt tốt, xem ra cũng phải nặng mấy trăm cân. Người ấy đi ngang Lục Quán Anh cũng như không nhìn thấy ai, cứ đi không đếm xỉa gì tới đi qua vài bước, thân hình hơi nghiêng đi, trong vò đột nhiên có nước chảy ra. Té ra trong vò chứa đầy nước trong, lại càng nặng thêm khoảng một hai trăm cân. Một ông già đội một cái vò sắt như thế trên đầu mà lại đi đứng ung dung, thì võ công quả cao cường tới mức kỳ diệu.

Lục Quán Anh trong lòng chợt hoảng sợ Chẳng lẽ người này là kẻ đối đầu với cha?

Lúc ấy không kể gì nguy hiểm, sãi chân chạy theo.

Quách Hoàng hai người nhìn nhau một cái, lập tức theo sau y. Quách Tĩnh từng nghe sáu vị sư phụ

nói tới việc tỷ võ với Khưu Xử Cơ ở lầu Túy Tiên phủ Gia Hưng ngày trước, lúc ấy Khưu Xử Cơ tay cầm vò đồng gặp các sư phụ dùng tay tỷ thí, rõ ràng còn chưa lớn bằng cái vò này, chẳng lẽ ông già trước mặt võ công còn cao hơn cả Trường Xuân tử Khưu Xử Cơ?

https://thuviensach.vn

Ông già kia đi hơn một dặm, tới một khúc sông nhỏ, bốn phía đều là mồ hoang. Lục Quán Anh nghĩ

thầm ở đây không hề có cầu, xem y men theo bờ sông đi về phía đông hay phía tây. Y tâm niệm vừa động, lại bất giác hoảng sợ ngẩn người, chỉ thấy ông già kia bước chân không dừng bước thẳng lên mặt sông, thân hình vững vàng, nước sông chỉ ngập bàn chân. Y qua tới bờ bên kia, đặt cái vò lớn xuống đám cỏ rậm cạnh gò rồi phi thân xuống nước, lại từng bước từng bước quay lại.

Hoàng Dung và Quách Tĩnh đều từng nghe các bậc trưởng bối nói về võ công các môn các phái, nhưng đừng nói là chưa từng nghe việc đội vò sắt đi trên mặt nước, cho dù là người không lên bèo qua sông cũng chỉ là chuyện cổ thần tiên chứ trên đời há lại có được công phu như vậy? Nhưng lúc ấy chính mắt nhìn thấy lại không thể không tin, trong lòng vô cùng khâm phục ông già kia.

Ông già kia vuốt bộ râu bạc, hô hô cười lớn, hỏi Lục Quán Anh:

- Các hạ chính là Lục thiếu trang chủ đứng đầu quần hùng Thái Hồ phải không?

Lục Quán Anh khom người nói:

- Không dám, xin thỉnh giáo tôn tính đại danh của thái công.

Ông già kia chỉ Quách Hoàng hai người nói:

- Còn hai vị tiểu ca kia nữa, lại đây luôn đi.

Lục Quán Anh quay lại, thấy Quách Hoàng sau lưng, thoáng thấy kinh ngạc. Nguyên là Quách

https://thuviensach.vn

Hoàng hai người khinh công cao cường, lúc theo sau không hề vang lên tiếng động, mà Lục Quán Anh ngưng thần nhìn ông già kia nên chưa phát hiện có hai người phía sau.

Quách Hoàng hai người vái dài, cùng nói:

- Vãn bối xin ra mắt thái công.

Ông già kia ha hả cười lớn, nói:

- Được rồi, được rồi!

Rồi nói với Lục Quán Anh:

- Đây không phải là nơi trò chuyện, chúng ta tìm chỗ nào ngồi đi.

Lục Quán Anh thầm suy tính:

- Không rõ người này rốt lại có phải là kẻ đối đầu với cha mình không?

Lúc ấy lập tức đơn đao phóng thẳng hỏi luôn:

- Hôm nay gia phụ nhận được một món lễ vật kỳ quái, thái công có biết việc ấy không?

Ông già kia hỏi:

- Lễ vật kỳ quái gì thế?

Lục Quán Anh nói:

- Là một cái sọ người, trên có năm cái lỗ.

Ông già kia nói:

- Chuyện đó thì lạ thật, hay người ta muốn đùa với lệnh tôn?

https://thuviensach.vn

Lục Quán Anh nghĩ thầm:

- Người này võ công cao cường không biết tới mức nào, nếu làm khó cha ắt đường đường chính chính tìm tới cửa, cần gì phải bịa đặt lừa dối?

Nghĩ tới đó bất giác mặt mày rạng rỡ, nói:

- Nếu thái công không chê, xin mời tới tệ trang dùng trà.

Ông già kia thoáng trầm ngâm rồi nói:

- Thế cũng được.

Lục Quán Anh cả mừng, cung cung kính kính mời ông già đi trước.

Ông già kia chỉ Quách Tĩnh nói:

- Hai vị tiểu ca này cũng là người trong quý trang à?

Lục Quán Anh nói:

- Hai vị này là bạn của gia phụ.

Ông già kia không đếm xỉa gì nữa, nghênh ngang bước đi. Quách Hoàng hai người cũng đi theo. Tới Quy Vân trang. Lục Quán Anh mời ông già ngồi ở sảnh rồi đi mau vào trong báo với cha.

Không bao lâu Lục trang chủ ngồi trên giường tre do hai trang đinh khiêng từ trong ra, hướng về ông già kia vái dài làm lễ, nói:

- Vãn bối không biết cao nhân giá lâm, không kịp đón tiếp, thật là có tội.

Ông già kia nghiêng người một cái, cũng không đáp lễ lạnh nhạt nói:

- Lục trang chủ không cần đa lễ.

https://thuviensach.vn

Lục trang chủ nói:

- Dám hỏi cao tính đại danh của thái công.

Ông già nói:

- Lão phu họ Cừu, tên Thiên Nhận.

Lục trang chủ giật mình nói:

- Là người mà giang hồ vẫn gọi là Thiết chưởng thủy thượng phiêu Cừu lão tiền bối?

Cừu Thiên Nhận cười khẽ một tiếng nói:

- Trí nhớ của ngươi cũng tốt, còn nhớ được cái ngoại hiệu ấy. Lão phu không đi lại trên giang hồ hơn hai mươi năm rồi, chỉ e người ta đã quên mất?

Cái tên Thiết chưởng thủy thượng phiêu trên giang hồ hai mươi năm trước quả thật không phải tầm thường. Lục trang chủ biết người này là bang chủ Thiết chưởng bang ở Hồ Nam, vốn xưng bá ở Hồ

Quảng, về sau không rõ vì sao chợt phong kiếm quy ẩn, năm tháng lâu xa, bọn hậu bối trên giang hồ

đều không biết tên tuổi của y, lúc ấy đột nhiên thấy y tới, nảy ý sợ sệt nghi ngờ, hỏi:

- Cừu lão tiền bối giá lâm tệ trang, không biết có việc gì vậy? Nếu có cần gì chỗ vãn bối, xin được ra sức.

Cừu Thiên Nhận vuốt râu cười nói:

https://thuviensach.vn

- Cũng không có việc gì lớn, rốt lại vì lão phu hay mềm lòng, trần duyên chưa dứt... Ờ, ta muốn mượn một chỗ hơi yên tĩnh hành công, chiều tối chúng ta sẽ thong thả nói rõ.

Lục trang chủ thấy thần sắc của y dường như không có ác ý nhưng cũng không yên tâm, bèn hỏi:

- Lão tiền bối dọc đường có gặp Hắc Phong song sát không?

Cừu Thiên Nhận nói:

- Hắc Phong song sát à? Cặp ác ma ấy còn chưa chết sao?

Lục trang chủ nghe hai câu ấy trong lòng rất được an ủi, nói:

- Anh nhi, mời Cừu lão tiền bối tới thư phòng của ta nghỉ ngơi.

Cừu Thiên Nhận hướng về mọi người gật gật đầu.

Rồi theo Lục Quán Anh đi ra phía sau.

Lục trang chủ tuy chưa thấy qua võ công của Cừu Thiên Nhận nhưng vốn ngưỡng mộ oai danh của y biết năm xưa năm người Đông tà, Tây độc, Nam đế, Bắc cái, Trung Thần thông luận kiếm trên đỉnh Hoa Sơn cũng từng mời y, chỉ là đúng lúc ấy y bận việc không thể phó ước, nhưng đã được mời ắt võ công trác tuyệt không phải tầm thường, cho dù không bằng năm người bọn Vương Trùng Dương thì chắc cũng không kém bao nhiêu, có y ở đây thì Hắc Phong song sát không thể làm ác, lúc ấy liền nói với Quách Tĩnh và Hoàng Dung:

- Hai vị chưa đi thật hay quá. Vị Cừu lão tiền bối này võ công cực cao, người thường khó mà nhìn thấy bóng dáng, may sao hôm nay vừa khéo tới đây ta còn sợ kẻ đối đầu nào nữa? Đến lúc gặp gỡ

https://thuviensach.vn

mời hai vị cứ về phòng nghỉ ngơi, chỉ cần đừng ra khỏi cửa là không sao cả.

Hoàng Dung cười nói:

- Ta muốn xem nhiệt náo có được không?

Lục trang chủ trầm ngâm nói:

- Chỉ sợ bên đối đầu có nhiều người tới, tại hạ không chiếu cố được để hai vị rủi ro bị thương. Thôi được, đến lúc gặp mời hai vị ngồi cạnh ta, không được rời xa. Có Cừu lão tiền bối ở đây thì bọn chuột nhiều hơn cũng có gì đáng nói!

Hoàng Dung vỗ tay cười nói:

- Ta rất thích xem người ta đánh nhau. Hôm trước người đánh gã tiểu vương gia nước Kim kia, nhìn thật là thích mắt.

Lục trang chủ nói:

- Lần này người tới là sư phụ của gã tiểu vương gia kia, bản lĩnh còn cao hơn y rất nhiều, nên ta rất lo lắng.

Hoàng Dung nói:

- Ủa, sao ngươi biết được?

Lục trang chủ nói:

- Hoàng cô nương, về chuyện võ công thì cô không hiểu rõ lắm đâu. Gã tiểu vương gia nước Kim kia dùng thủ trảo đánh Anh nhi của ta bị thương ở bắp chân, chính là công phu dùng thủ trảo đánh thủng năm cái lỗ trên sọ người đấy.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nói:

- Ờ, ta hiểu rồi. Chữ viết của Vương Hiến Chi là do Vương Hy Chi dạy cho. Vương Hy Chi là học từ

Vệ phu nhân. Vệ phu nhân lại là học từ Chung Diêu, người hiểu biết nhìn qua là biết ngay thư họa của ai thuộc môn nào phái nào.

Lục trang chủ cười nói:

- Cô nương quả thật thông minh tuyệt đỉnh, nói một chút là hiểu ngay. Chỉ là hai kẻ đối đầu này của ta rất gian ác tàn độc, đem so với Chung vương thì có chỗ làm nhục tiên hiền.

Hoàng Dung kéo kéo tay Quách Tĩnh, nói:

- Chúng ta đi xem lão công công râu bạc kia luyện công phu gì đi.

Lục trang chủ hoảng sợ nói:

- Ồ, không được đâu, đừng chọc giận y.

Hoàng Dung cười nói:

- Không sao đâu.

Rồi đứng lên bước đi.

Lục trang chủ ngồi trên ghế, đi lại không được, trong lòng vô cùng hoảng sợ:

- Cô nương này thật là bướng bỉnh, sao lại xem trộm như thế chứ?

Chỉ đành sai trang đinh khiêng cái giường tre đi về phía thư phòng, muốn tìm cách cản trở, chỉ thấy Quách Hoàng hai người đã khom khom lưng, ghé mắt vào cửa sổ nhìn vào bên trong.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nghe tiếng bước chân của trang đinh vội quay người xua tay, có ý nói không được nhìn, đồng thời liên tiếp vẫy vẫy Lục trang chủ, bảo y bước qua mà nhìn. Lục trang chủ sợ nếu không bước qua vị cô nương này lại choang choạc kêu lên ắt sẽ làm kinh động Cừu Thiên Nhận, lập tức sai trang đinh nhẹ chân khiêng mình bước tới, ghé mắt nhìn vào chỗ cửa sổ mà Hoàng Dung chọc thủng một lỗ nhỏ nhìn vào, bất giác vô cùng kinh ngạc, chỉ thấy Cừu Thiên Nhận ngồi xếp bằng, hai mắt hơi nhắm lại, miệng không ngớt liên tiếp phun ra một làn khói mù.

Lục trang chủ là đệ tử võ học danh gia, lúc trẻ theo thầy học nghệ, thường nghe sư phụ nói tới võ học cao thâm của các môn các phái nhưng chưa từng nghe nói tới việc phun khói mù trong miệng ra, lúc ấy không dám nhìn nữa, kéo tay áo Quách Tĩnh một cái, có ý bảo y đừng nhìn trộm. Quách Tĩnh tôn trọng chủ nhân, đồng thời cũng cảm thấy không nên nhìn trộm bí mật của người ta, lập tức đứng thẳng người lên kéo tay Hoàng Dung, theo Lục trang chủ trở về nội đường.

Hoàng Dung cười nói:

- Lão già kia chơi đùa hay thật, trong bụng lại có cả một mớ củi lửa!

Lục trang chủ nói:

- Cái đó thì cô không rõ đâu, đó là một môn nội công cực kỳ lợi hại đấy.

Hoàng Dung nói:

- Chẳng lẽ y có thể phun lửa đốt chết người ta à?

Câu này không phải là giả vờ ngu ngơ, công phu cổ quái ấy của Cừu Thiên Nhận thì quả thật nàng không biết chút gì. Lục trang chủ nói:

- Nhất định không thể phun lửa ra rồi, có điều có được nội công tinh thâm như vậy thì bẻ hoa ngắt lá có thể cũng đả thương được người ta.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung cười nói:

- A, xé nát hoa ném người.

Lục trang chủ cười khẽ một tiếng, nói:

- Cô nương thông minh lắm.

Nguyên là thời Đường có một người vô danh viết một bài từ Bồ Tát man như sau Mẫu đơn hoa nở

trông tươi mướt. Mỹ nhân hái lấy qua sân trước. Cười nụ hỏi người tình: Hoa xinh hay thiếp xinh?

Anh chàng ra vẻ tức. Cứ nói hoa đẹp nhất. Người đẹp cố nhịn cười. Xé nát hoa ném người. Bài từ

này lưu truyền rất rộng, về sau xảy ra một vụ án, một người đàn bà độc ác đánh gãy hai chân chồng.

Vua Đường Tuyên tông nghe chuyện cười nói với Tể tướng: Đây chẳng phải là Xé nát hoa ném

người sao?

Vì thế Hoàng Dung dùng điển cố ấy.

Lục trang chủ thấy Cừu Thiên Nhận có công lực như thế, trong lòng rất được an ủi, sai Lục Quán Anh truyền lệnh, phái người ra hồ và các đường sá bốn bên thám thính, thấy người nào tướng mạo kỳ

dị thì dùng lễ đối xử, mời về trang viện, lại sai người mở rộng cổng trang viện, chỉ chờ đón khách.

https://thuviensach.vn

Đến gần tối, trong đại sảnh của Quy Vân trang thắp mấy chục ngọn đuốc lớn sáng như ban ngày. Ở

giữa mở một bàn tiệc lớn. Lục Quán Anh đích thân mời Cừu Thiên Nhận lên ngồi ghế đầu. Quách Tĩnh và Hoàng Dung ngồi ghế dưới. Lục trang chủ và Lục Quán Anh ngồi dưới cùng bồi tiếp. Lục trang chủ mời rượu xong, không dám hỏi thẳng Cừu Thiên Nhận tới đây để làm gì, chỉ nói những chuyện phong thổ nhân tình không có liên quan.

Rượu được vài tuần. Cừu Thiên Nhận nói:

- Lục lão đệ Quy Vân trang của các ngươi đứng đầu quần hùng trên Thái Hồ, lão đệ ngươi võ công cũng không phải tầm thường, có thể bộc lộ một hai chiêu cho lão phu mở rộng tầm mắt được không?

Lục trang chủ vội nói:

- Một chút đạo hạnh nhỏ nhoi của vãn bối làm sao dám phô trương trước mặt lão tiền bối? Mà nói lại thì vãn bối tàn phế đã lâu, một chút công phu trước đây được ân sư truyền dạy cũng đã bỏ phế lâu rồi.

Cừu Thiên Nhận nói:

- Tôn sư là vị nào thế? Nói ra có khi lão phu cũng quen.

Lục trang chủ thở dài một tiếng, vẻ mặt thê thảm, hồi lâu mới nói:

- Vãn bối ngu độn, chưa thể thờ phụng ân sư, lại bị người ta làm liên lụy đến nỗi không được sư môn dung chứa. Nói ra thật xấu hổ, lại không dám làm xấu tiếng tăm của ân sư, xin tiền bối tha lỗi cho.

Lục Quán Anh nghĩ thầm:

- Té ra cha bị sư phụ trục xuất, vì vậy trước nay ông không lộ ra là biết võ công, ngay cả mình cũng không biết ông là cao thủ võ học. Nếu không phải

https://thuviensach.vn

hôm nay thằng chó Kim kia hung hăng đả thương mình, chỉ e cha vĩnh viễn không bao giờ xuất thủ. Trong đời ông nhất định có một chuyện cực kỳ

thương tâm đáng hận, trong lòng bất giác vô cùng xốn xang.

Cừu Thiên Nhận nói:

- Lão đệ chưa phải đã già, lãnh đạo quần hùng, sao không nhân thời cơ này làm việc lớn một phen?

Để trút bớt mối hận năm xưa, cũng tiện cho tiền bối trong môn phái hối hận lỗi xưa.

Lục trang chủ nói:

- Vãn bối tàn phế, không đức không tài, lão tiền bối giáo huấn quả là lời vàng đá nhưng vãn bối lại lực bất tùng tâm.

Cừu Thiên Nhận nói:

- Lão đệ quá khiêm tốn rồi. Tại hạ thấy có một con đường sáng, nhưng không biết lão đệ có chịu không?

Lục trang chủ nói:

- Xin lão tiền bối chỉ điểm.

Cừu Thiên Nhận cười khẽ một tiếng, chỉ lo ăn uống chứ không nói ngay.

Lục trang chủ biết người này ẩn tích mai danh hơn hai mươi năm, lúc ấy đột nhiên xuất hiện ở Giang Nam, nhất định có chuyện mà tới, nhưng y là tiền bối cao nhân nên không tiện hỏi thẳng, chỉ đành chờ y tự nói ra.

Cừu Thiên Nhận nói:

https://thuviensach.vn

- Lão đệ đã không muốn cho sư môn biết thì thôi. Quy Vân trang oai danh lừng lẫy người chủ trì tự

nhiên là danh gia tử đệ rồi.

Lục trang chủ cười khẽ nói:

- Chuyện của Quy Vân trang trước nay đều do tiểu nhi Lục Quán Anh liệu lý. Y là đồ đệ của Khô Mộc thiền sư chùa Vân Thê phủ Lâm An.

Cừu Thiên Nhận nói:

- À. Khô Mộc là hảo thủ phái Tiên Hà, là một bàng chi của phái Thiếu Lâm, công phu ngoại gia cũng khá lắm. Thiếu trang chủ có thể bộc lộ một chút bản linh để lão hủ mở rộng tầm mắt được không?

Lục trang chủ nói:

- Khó được Cừu lão tiền bối vui lòng chỉ điểm, đây đúng là cái phúc của tiểu nhi.

Lục Quán Anh cũng mong được y chỉ điểm vài chiêu, nghĩ thầm khó gặp được bậc cao nhân hiếm có thế này, chỉ cần y chịu chỉ mình một chiêu một thức thì dùng cả đời không hết, lúc ấy bèn bước ra giữa sảnh nói:

- Xin thái công chỉ điểm.

Rồi xuống tấn ra thế múa bài quyền đắc ý nhất của mình là La hán phục hổ quyền, quyền phong vù vù, cước ảnh chớp chớp, quả nhiên là danh gia đệ tử, võ công có chỗ độc đáo riêng, đánh một lúc đột nhiên quát lớn một tiếng nghe như cọp gầm, lửa đuốc lung lay, bốn phía nổi gió. Đám trang đinh hoảng sợ run rẩy đưa mắt nhìn nhau. Y đánh ra một quyền lại quát một tiếng. oai phong lẫm lẫm, rõ ràng giống hệt một con cọp lớn. Đang tung

https://thuviensach.vn

người vọt tới vồ chụp, đột nhiên chưởng trái dựng lên, lại đúng là hình trạng tay Phật.

Nguyên là quyền pháp này bao hàm cả hình trạng của mãnh hổ và La hán, hình trạng mãnh hổ vồ

chụp. La hán đón đánh cùng hiện rõ trong một bộ quyền pháp. Lại đánh thêm một lúc, tiếng gầm nhỏ

đi, quyền pháp La hán càng lúc càng mau, sau cùng bình một quyền đánh luôn xuống đất, viên gạch vuông chỗ ấy lập tức vỡ nát. Lục Quán Anh dưới đất nhảy lên, tay trái đỡ trời, cước phải đá ra, chỉ

đứng một chân, nghiễm nhiên giống hệt một pho tượng La hán không hề động đậy.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung lớn tiếng khen hay, luôn miệng nói:

- Hảo quyền pháp!

Lục Quán Anh thu thế quay lại vái Cừu Thiên Nhận một vái rồi trở về chỗ ngồi. Cừu Thiên Nhận cũng không nói gì, chỉ mỉm cười. Lục trang chủ hỏi:

- Đường quyền này của hài nhi thế nào?

Cừu Thiên Nhận nói:

- Cũng tạm được.

Lục trang chủ nói:

- Có chỗ nào chưa hay, xin lão tiền bối chỉ giáo cho.

Cừu Thiên Nhận nói:

https://thuviensach.vn

- Quyền pháp của lệnh lang dùng để luyện tập sức khỏe thì không gì tốt bằng, nhưng nói tới việc chế

thắng khắc địch thì lại vô dụng.

Lục trang chủ nói:

- Xin lão tiền bối chỉ giáo khai thông những chỗ ách tắc cho.

Quách Tỉnh cũng cảm thấy không hiểu võ công của thiếu trang chủ tuy không phải thật là cao cường nhưng sao lại nói là vô dụng?

Cừu Thiên Nhận đứng lên bước ra thiên tĩnh, lúc trở về mỗi tay đã cầm một viên gạch. Chỉ thấy y cũng không dùng kình lực gì, chỉ nghe tiếng lách cách vang lên không ngớt, hai viên gạch đã vỡ

thành những cục nhỏ, lại bóp thêm một lúc, nhưng cục nhỏ đều nát thành bột rơi lả tả xuống bàn.

Bốn người trên tiệc đều cả kinh thất sắc.

Cừu Thiên Nhận phủi bụi gạch trên bàn vào vạt áo bước ra thiên tĩnh đổ xuống đất, mỉm cười trở về

chỗ ngồi, nói:

- Thiếu trang chủ một quyền đánh vỡ gạch, đương nhiên cũng không dễ. Nhưng ngươi nghĩ xem, địch nhân không phải là viên gạch, há lại chịu đứng trơ ra bất động để mặc ngươi tùy ý vung quyền đánh sao? Mà nói lại nếu nội kình của địch nhân mạnh hơn ngươi thì phát quyền ấy của ngươi đánh trúng người y lại bị hất mạnh ra, thì tự mình không khỏi lại bị trọng thương.

Lục Quán Anh im lặng gật đầu.

https://thuviensach.vn

Cừu Thiên Nhận thở dài nói:

- Người học võ trên đời hiện nay tuy nhiều, nhưng thực sự có chút ít công phu thì chỉ thưa thớt có vài người mà thôi.

Hoàng Dung hỏi:

- Là những ai vậy?

Cừu Thiên Nhận nói:

- Trong võ lâm trước nay đều nói năm người Đông tà, Tây độc, Nam đế, Bắc cái, Trung thần thông là võ công cao nhất, nói tới công lực thâm hậu thì rõ ràng Trung thần thông Vương Trùng Dương đứng đầu, còn bốn người kia cũng đều có chỗ độc đáo. Nhưng có sở trường ắt có sở đoản, chỉ cần hiểu được chỗ sở đoản của từng người, đánh vào chỗ hở chỗ yếu thì muốn chế phục họ cũng không phải khó.

Câu ấy vừa nói ra. Lục trang chủ, Hoàng Dung, Quách Tĩnh ba người đều hoảng sợ biến sắc. Lục Quán Anh chưa biết oai danh của năm người kia, lại hoàn toàn không hề ngạc nhiên. Hoàng Dung thấy y đầu đội vò sắt đạp nước qua sông, miệng phun khói mù, tay bóp nát gạch bốn môn tuyệt kỹ, trong lòng vô cùng khâm phục, nhưng lúc ấy nghe y nói tới cha mình lại có vẻ coi thường, không khỏi tức giận, cười hề hề nói:

- Vậy lão tiền bối cứ đánh ngã từng người trong năm người ấy, dương danh thiên hạ há chẳng hay sao?

Cừu Thiên Nhận nói:

- Vương Trùng Dương đã qua đời rồi. Năm xưa luận kiếm ở Hoa Sơn, ta lại đúng lúc có việc nhà quan trọng nên không thể phó hội, đến nỗi phải để lão đạo chiếm danh hiệu võ công đệ nhất thiên hạ.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy năm người tranh nhau bộ Cửu âm chân kinh, nói rõ ai võ công cao nhất thì được giữ bộ kinh ấy, đương thời tỷ thí bảy ngày bảy đêm. Đông tà, Tây độc, Nam đế, Bắc cái đều nhận thua. Về sau Vương Trùng Dương qua đời, sóng gió lại nổi lên.

Nghe nói lúc lão đạo sắp chết đã đem bộ kinh ấy truyền lại cho sư đệ y là Chu Bá Thông. Đông tà Hoàng Dược Sư tìm tới cửa. Chu Bá Thông không phải là đối thủ của y, bị y cướp mất nửa bộ kinh.

Chuyện này về sau kết thúc thế nào thì ta không biết.

Hoàng Dung và Quách Tĩnh cùng nghĩ thầm:

- Té ra ở giữa còn có rất nhiễu đoạn khúc chiết. Nửa bộ kinh ấy lại bị Hắc Phong song sát ăn trộm mất.

Hoàng Dung nói:

- Lão tiền bối võ học gia phái đã là đệ nhất thì bộ kinh ấy lẽ ra phải của người mới đúng.

Cừu Thiên Nhận nói:

- Ta cũng lười tranh giành với người ta. Bốn người Đông tà, Tây độc, Nam đế, Bắc cái đều kẻ nửa cân người tám lạng, trong bấy nhiêu năm đều ra sức khổ luyện muốn giành danh hiệu thiên hạ đệ

nhất. Lần luận kiếm thứ hai ở Hoa Sơn có thể được xem nhiệt náo.

Hoàng Dung nói:

- Còn có lần luận kiếm thứ hai ở Hoa Sơn à?

Cừu Thiên Nhận nói:

https://thuviensach.vn

- Hai mươi lăm năm là một đời rồi. Người già phải chết, những thiếu niên anh hùng phải ra mặt. Tính ra thì hơn năm nữa lại đến kỳ Hoa Sơn luận kiếm nhưng trong bấy nhiêu năm nay trong võ lâm liệu đã nảy sinh được bao nhiêu nhân vật xuất chúng? Nhìn thấy còn thua xa mấy lão già khốn khiếp bọn ta. Ô, đời sau không có người nối tiếp, xem ra võ học suy vi, đúng là một đời lại không bằng một đời.

Nói xong không ngừng lắc đầu, có vẻ rất cảm khái.

Hoàng Dung nói:

- Năm tới lão nhân gia người có lên Hoa Sơn không? Nếu người đi thì dắt chúng tôi đi xem nhiệt náo với được không? Tôi rất thích xem người ta đánh nhau.

Cừu Thiên Nhận nói:

- Hà, đúng là lời trẻ con! Há chỉ là đánh nhau thôi sao? Ta vốn không muốn đi, hai cái chân này đã bước vào quan tài rồi, còn tranh giành cái hư danh ấy làm gì? Có điều trước mắt có một việc lớn, có quan hệ tới khí vận của thương sinh trong thiên hạ, nếu ta chỉ tham yên ổn, không bước lên cao gọi một tiếng thì không tránh khỏi muôn dân đồ thán, sinh linh gặp nạn, quả thật là cái tai họa vô cùng.

Bốn người nghe y nói quá ghê gớm, vội hỏi lý do.

Cừu Thiên Nhận nói:

- Đây là chuyện cơ mật đại sự hai vị tiểu ca Quách Hoàng không phải là nhân vật trên giang hồ, không nên nghe là hơn.

Hoàng Dung cười nói:

https://thuviensach.vn

- Lục trang chủ là bạn tốt của tôi, chỉ cần người nói với y, y cũng sẽ không giấu tôi đâu.

Lục trang chủ mắng thầm cô nương này thật bướng bỉnh, nhưng cũng không tiện nói thẳng ra miệng.

Cừu Thiên Nhận nói:

- Nếu đã thế thì ta nói với các vị cũng được, nhưng trước khi việc xảy ra thì ngàn vạn lần không nên tiết lộ.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Bọn ta và ngươi không thân không thích, nếu đã là chuyện cơ mật thì không nghe là hay hơn.

Lúc ấy đứng lên nói:

- Hai người vãn bối xin cáo từ,

Rồi kéo tay Hoàng Dung định bước ra. Cừu Thiên Nhận nói:

- Hai vị là bạn tốt của Lục trang chủ, tự nhiên không phải là người ngoài, mời ngồi xuống, mời ngồi xuống.

Nói xong đưa tay ấn vai Quách Tĩnh một cái. Quách Tĩnh cảm thấy kình lực cũng không phải thật mạnh, chỉ vì bậc trưởng bối đã có lệnh, không dám vận lực chống lại chỉ đành thừa thế ngồi xuống chỗ cũ.

Cừu Thiên Nhận đứng lên mời lại bốn người một chén, nói:

- Không đầy nửa năm. Đại Tống sẽ có đại họa lâm đầu, các vị biết chưa?

Mọi người nghe y nói chuyện ghê gớm, ai cũng dột nhiên biến sắc. Lục Quán Anh xua tay bảo bọn trang đinh ra ngoài cửa, bọn gia nhân bưng thức

https://thuviensach.vn

ăn cũng không được vào.

Cừu Thiên Nhận nói:

- Lão phu nhận được tin tức chính xác là trong vòng sáu tháng nữa người Kim sẽ mang đại quân Nam hạ, lần này binh thế rất mạnh, giang sơn Đại Tống ắt không giữ được. Ờ, khí vận đưa tới như

thế, cũng không biết làm sao.

Quách Tĩnh hoảng sợ nói:

- Vậy Cừu lão tiền bối nên mau mau đi bẩm báo với triều đình Đại Tống để sớm phòng bị, bàn kế

chặn địch.

Cừu Thiên Nhận trợn mắt nhìn y một cái, nói:

- Người trẻ tuổi thì biết gì? Nếu triều Tống có phòng bị thì tai họa binh lửa càng thê thảm.

Bọn Lục trang chủ đều không hiểu ý, sửng sốt nhìn y.

Chỉ nghe y nói:

- Ta đã suy nghĩ rất lâu, nếu muốn bách tính trong thiên hạ an cư lạc nghiệp, giang sơn gấm vóc không đến nỗi trở thành một mảnh đất hoang tàn thì chỉ có một con đường. Lão phu không nề xa xôi ngàn dặm tới Giang Nam chỉ vì việc này. Nghe nói bảo trang bắt được Lục vương gia của nước Đại Kim và Đoàn Chỉ huy sứ Đoàn đại nhân, vậy mời cả họ tới đây bàn bạc nên chăng?

Lục trang chủ không biết vì sao y biết tin, vội sai trang đinh áp giải hai người tới, tháo hết xiềng khóa, bảo hai người ngồi dưới, nhưng không sai

https://thuviensach.vn

mang đũa chén cho họ. Quách Tĩnh và Hoàng Dung thấy Hoàn Nhan Khang bị giam giữ mấy ngày mà dáng vẻ đã tiều tụy hẳn. Đoàn Thiên Đức tuổi

khoảng ngoài năm mươi, râu mọc đầy mặt, thần sắc vô cùng hoảng hốt.

Cừu Thiên Nhận nói với Hoàn Nhan Khang:

- Tiểu vương gia bị một phen sợ hãi.

Hoàn Nhan Khang gật gật đầu, nghĩ thầm:

- Không biết hai người Quách Hoàng ở đây làm gì?

Hôm trước y đánh nhau trong thư phòng của Lục trang chủ, trong lúc hoảng loạn không thấy hai người núp bên giá sách. Lúc ấy ba người đưa mắt nhìn nhau mấy cái, cũng không gọi nhau.

Cừu Thiên Nhận nói với Lục trang chủ Bảo trang hiện có một mối phú quý lớn mà lão đệ nhìn thấy lại không lấy, vì sao vậy? Lục trang chủ ngạc nhiên nói:

- Vãn bối náu thân nơi thảo mãng, có phú quý gì đáng nói chứ?

Cừu Thiên Nhận nói:

- Quân Kim Nam hạ, một phen giao binh ắt tổn thương nhân mạng rất nhiều. Lão đệ liên kết với hào kiệt Giang Nam, cùng nhau ra sức tìm cách dập tắt trường binh đao này, há không tốt sao?

Lục trang chủ nghĩ thầm: Đây quả là việc lớn, vội nói:

- Có thể ra sức cho quốc gia, cứu dân trong chốn nước lửa nguyên là việc chúng ta phải gánh vác.

https://thuviensach.vn

Vãn bối ôm lòng trung nghĩa nhưng triều đình tối tăm, gian thần nắm quyền, luống mang chí ấy cũng uổng phí. Cừu lão tiền bối chỉ điểm cho một con đường sáng, vãn bối vô cùng cảm tạ. Còn như phú quý gì đó thì vãn bối quyết chẳng tham cầu.

Cừu Thiên Nhận không ngừng vuốt râu, hô hô cười lớn, đang định trả lời thì một tên trang đinh chạy mau vào nói:

- Trương trại chủ đón được sáu vị dị nhân bên hồ, đã tới trước trang.

Lục trang chủ biến sắc quát:

- Mời vào mau.

Nghĩ thầm:

- Tại sao lại có tới sáu người? Hắc Phong song sát lại có trợ thủ à?

https://thuviensach.vn

Hồi 14(a)

Đảo chủ Đào hoa

Chỉ thấy năm người đàn ông một người đàn bà bước vào sảnh, chính là Giang Nam lục quái. Họ từ

bắc xuống nam, sắp về tới cố hương, hôm ấy đi qua Thái Hồ, chợt có nhân vật giang hồ lên thuyền ân cần tiếp đãi. Lục quái xa quê đã lâu, không rõ tình hình võ lâm hiện tại, lúc ấy cũng không bộc lộ

thân phận của mình, chỉ có Chu Thông dùng tiếng lóng giang hồ đối đáp với họ mấy câu. Người lên thuyền vốn là Trương đầu lĩnh thuộc hạ của Quy Vân trang.

Y vâng lệnh Lục Quán Anh ra hồ đón tiếp kẻ đối đầu của Lục trang chủ, nghe bọn tiểu lâu la thám thính về báo Giang Nam lục quái hình dáng kỳ lạ, thân mang binh khí, nghĩ ắt là kẻ trang chủ đang chờ, trong lòng vừa khiếp sợ vừa căm hận, bèn đưa sáu người vào trang.

Quách Tĩnh chợt nhìn thấy sáu vị sư phụ, vô cùng mừng rỡ vội vàng bước ra quỳ xuống dập đầu, kêu:

- Đại sư phụ, Nhị sư phụ, Tam sư phụ, Tứ sư phụ, Lục sư phụ, Thất sư phụ, các vị đều tới rồi, thật là tốt quá.

Y gọi từng vị sư phụ tuy không khỏi có chỗ rườm rà, nhưng giọng nói thành kính, rõ ràng mười phần mừng rỡ. Lục quái tuy giận Quách Tĩnh đi theo Hoàng Dung, nhưng rốt lại vẫn rất thương yêu y, bất ngờ lại gặp nhau

https://thuviensach.vn

ở đây, trong lòng đều vui mừng, nỗi tức giận bất giác đã giảm quá nửa. Hàn Bảo Câu mắng:

- Tiểu tử, con tiểu yêu tinh của ngươi đâu?

Hàn Tiểu Oanh tinh mắt, đã thấy Hoàng Dung mặc nam trang ngồi trong tiệc, bèn kéo kéo vạt áo Hàn Bảo Câu, hạ giọng nói:

- Chuyện đó thong thả hãy nói.

Lục trang chủ vốn cho rằng là kẻ đối đầu tới, nhưng thấy sáu người hoàn toàn không quen. Quách tĩnh lại gọi họ là sư phụ, lập tức yên tâm, chắp tay nói:

- Tại hạ ở chân có bệnh, không thể đứng lên, xin các vị tha lỗi.

Vội sai trang khách bày một bàn tiệc khác. Quách Tĩnh nói tên sáu vị sư phụ. Lục trang chủ cả mừng nói:

- Tại hạ nghe anh danh của lục hiệp từ lâu, hôm nay được gặp thật là may mắn, thần thái vô cùng thân thiết.

Cừu Thiên Nhận thì nghênh ngang ngồi ở đầu tiệc, nghe danh hiệu của lục quái chỉ cười khẽ một tiếng, cứ tiếp tục ăn uống.

Hàn Bảo Câu là người đầu tiên nổi giận, hỏi:

- Vị này là ai?

Lục trang chủ nói:

- Nói ra chắc lục hiệp sẽ rất mừng, vị này là Thái sơn Bắc đẩu, tiền bối cao nhân trong võ lâm hiện nay.

Lục quái giật nảy mình. Hàn Tiểu Oanh nói:

https://thuviensach.vn

- Là Hoàng Dược Sư đảo Đào Hoa à?

Hàn Bảo Câu nói:

- Hay là Cửu chỉ thần cái?

Lục trang chủ nói:

- Đều không phải. Vị này là Thiết chưởng thủy thượng phiêu Cừu lão tiền bối.

Kha Trấn ác giật mình nói:

- Là Cừu Thiên Nhận Cừu lão tiền bối à?

Cừu Thiên Nhận ngửa mặt lên trời cười lớn, dáng vẻ vô cùng đắc ý.

Lúc ấy trang khách đã bày tiệc mới, lục quái theo thứ tự ngồi xuống. Quách Tĩnh cũng ngồi cùng với sáu vị sư phụ, lúc kéo Hoàng Dung cùng qua. Hoàng Dung lại cười lắc đầu, không chịu ngồi cùng bàn với lục quái.

Lục trang chủ cười nói:

- Ta cứ cho rằng Quách lão đệ không biết võ công, nào ngờ lại là danh môn đệ tử nhà buôn giỏi khéo giấu hàng như không có, tại hạ quả thật không có mắt.

Quách Tĩnh đứng lên nói:

- Đệ tử chỉ có một chút công phu nhỏ nhoi, được các sư phụ dạy dỗ, không dám khoe khoang trước mặt người khác, xin trang chủ thứ tội.

Bọn Kha Trấn ác nghe hai người đối đáp, biết Quách Tĩinh đã biết khiêm tốn nén mình, trong lòng cũng rất vui vẻ.

Cừu Thiên Nhận nói:

https://thuviensach.vn

- Lục hiệp cũng kể là nhân vật thành danh trong võ lâm Giang Nam, lão phu đang có một việc lớn, nếu được lục hiệp giúp đỡ thì càng hay lắm.

Lục trang chủ nói:

- Lúc lục hiệp vào. Cừu lão tiền bối đang định nói chuyện này. Bây giờ mời Cừu lão tiền bối chỉ

điểm cho con đường sáng.

Cừu Thiên Nhận nói:

- Chúng ta thân ở võ lâm, quan trọng nhất là có lòng hiệp nghĩa, cứu nạn cho dân. Hiện đại binh nước Kim sắp nam hạ, triều Tống lại không biết hay dở, không chịu quy thuận, hai bên giao binh không biết sẽ làm chết bao nhiêu sinh linh. Thường có câu rất hay là Thuận với trời thì tốt. Nghịch với trời thì chết. Lão phu lần này xuống Nam chính là muốn liên lạc với hào kiệt Giang Nam hưởng ứng quân Kim để triều Tống thấy bị nội ngoại giáp công không thể chống cự sẽ không đánh mà hàng. Chuyện lớn này mà thành thì đừng nói công danh phú quý, chỉ cần bách tính trong thiên hạ

mang ơn cảm đức cũng đã không uổng một thân võ nghệ của chúng ta, không uổng hai chữ hiệp

nghĩa.

Câu ấy vừa nói ra. Giang Nam lục quái đột nhiên biến sắc, anh em họ Hàn lập tức định phát tác.

Toàn Kim Phát ngồi giữa, hai tay chia ra kéo vạt áo hai người, đưa mắt liếc về phía Lục trang chủ

một cái, có ý bảo họ xem chủ nhân trả lời ra sao.

https://thuviensach.vn

Lục trang chủ vốn rất khâm phục Cừu Thiên Nhận, chợt nghe y nói thế bất giác vô cùng kinh ngạc, cười lấy lòng nói:

- Vãn bối tuy không hiền đức, náu thân nơi thảo mãng, nhưng lòng trung nghĩa không bao giờ dám quên. Quân Kim đã muốn nam hạ cướp giang sơn chúng ta, làm hại bách tính chúng ta thì vãn bối ắt sẽ theo hào kiệt Giang Nam thề chết để chu toàn. Lão tiền bối vừa nói đó chắc là cố ý muốn thử vãn bối phải không?

Cừu Thiên Nhận nói:

- Cái nhìn của lão đệ sao lại nông cạn như thế? Muốn giúp triều đình chống Kim thì có gì hay? Nhiều lắm thì cũng giống Nhạc Vũ Mục, cũng phải chết thảm ở Phong Ba đình thôi.

Lục trang chủ vừa sợ vừa giận, vốn chỉ mong y ra tay giúp đỡ để đối phó với Hắc Phong song sát, nào ngờ y uổng mang tuyệt nghệ, làm người lại vô sỉ như thế, bèn phất tay áo một cái, ngang nhiên nói:

- Vãn bối hôm nay có kẻ đối đầu tới trả thù, vốn mong lão tiền bối trượng nghĩa giúp đỡ, nhưng đạo khác nhau không mưu việc với nhau, vãn bối cho dù máu đổ đầy đất cũng không dám làm phiền đại giá, xin mời.

Rồi chắp tay một cái, rõ ràng có ý trục khách lập tức.

Giang Nam lục quái và Quách Tĩnh. Hoàng Dung nghe thấy đều ngấm ngầm khâm phục.

Cừu Thiên Nhận cười khẽ không nói, tay trái cầm chén rượu, hai ngón tay phải bóp miệng chén, liên tiếp xoay tròn, đột nhiên vung tay phải ra phía trước một cái, cạnh chưởng chém ngang miệng chén, cắc một tiếng, một đoạn miệng chén tròn tròn cao khoảng nửa tấc bay ra rơi xuống bàn. Tay trái y đặt chén rượu xuống bàn, chỉ thấy miệng chén thấp hẳn xuống một đoạn, té ra vừa rồi y dùng nội công cắt đứt một vòng. Đánh nát chén rượu

https://thuviensach.vn

không khó, nhưng giơ tay vung nhẹ lại có thể chặt cái chén đứt đôi ngay ngắn chỉnh tề như thế thì công lực quả đã vô cùng thâm hậu.

Lục trang chủ biết y cậy võ nghệ uy hiếp, đang trầm ngâm nghĩ cách đối phó thì bên kia Mã vương thần Hàn Bảo Câu đã nổi giận, nhảy một cái ra khỏi chỗ ngồi, đứng trước bàn tiệc quát:

- Lão thất phu vô sỉ! Ngươi và ta phân cao thấp xem sao.

Cừu Thiên Nhận nói:

- Đã nghe danh Giang Nam thất quái từ lâu, hôm nay đang muốn thử thử xem thế nào, sáu vị lên cả

đi.

Lục trang chủ biết võ công của Hàn Bảo Câu còn kém xa y, nghe y gọi cả sáu người cùng lên, chính hợp ý mình, vội nói:

- Giang Nam lục hiệp trước nay cùng tiến cùng lui, đánh nhau với một người cũng sáu người, đánh nhau với thiên quân vạn mã cũng chỉ có sáu người, trước nay chưa vị nào chịu tụt lại phía sau.

Chu Thông biết trong lời nói của y có ý tứ bèn quát:

- Được sáu anh em tạ hôm nay cứ gặp thử vị tiền bối thành danh trong võ lâm này xem.

Vẫy tay một cái, ngũ quái nhất tề rời khỏi bàn.

Cừu Thiên Nhận đứng phắt lên, nhấc cái ghế đang ngồi lên thong thả bước ra giữa sảnh đặt xuống ngồi lên, chân phải gác lên chân trái, không ngừng rung đùi, không động thanh sắc, nói:

- Lão phu cứ ngồi đây đùa giỡn với các ngươi.

https://thuviensach.vn

Bọn Kha Trấn ác cùng thở ra một hơi khí lạnh, đều biết người này nếu không có võ công tuyệt đỉnh thì làm sao dám phách lối như thế?

Quách Tĩnh đã thấy qua những bản lĩnh kỳ quái của Cừu Thiên Nhận, biết sáu vị sư phụ quyết không phải là đối thủ, mình đã chịu ơn nặng của sư phụ, há lại không ra trước đánh một trận? Tuy đã động thủ thì mình không chết cũng bị thương nhưng việc đã tới nước này quyết không thể tiếc thân, lúc ấy vội rảo bước sấn lên trước lục quái, ôm quyền nói với Cừu Thiên Nhận:

- Vãn bối xin lãnh giáo lão tiền bối vài chiêu trước.

Cừu Thiên Nhận sửng sốt rồi ngẩng đầu lên trờ hô hô cười rộ, nói:

- Cha mẹ nuôi được ngươi không phải dễ, sao ngươi lại vất vả bỏ mạng sống ở đây?

Bọn Kha Trấn ác đồng thanh quát:

- Tĩnh nhi lui ra?

Quách Tĩnh sợ các vị sư phụ cản trở, không nhiều lời nữa, chân trái hơi khuỵu xuống, tay phải vẽ

một vòng tròn. ào một tiếng đẩy ra một chưởng, chính là chiêu Kháng long hữu hối trong Hàng long thập bát chưởng, y qua bấy nhiêu ngày không ngừng khổ luyện, so với lúc Hồng Thất công vừa dạy cho thì oai lực đã mạnh hơn rất nhiều.

Cừu Thiên Nhận thấy Hàn Bảo Câu nhảy ra đã biết công phu của y cũng không cao cường gì lắm, nghĩ thầm đệ tử của họ cũng chỉ tầm thường, nào ngờ thấy chưởng này của Quách Tĩnh đánh ra mang theo một luồng cương kình vội điểm hai chân xuống nhảy lên không, chỉ nghe chát chát mấy

https://thuviensach.vn

tiếng, cái ghế đàn mộc y ngồi đã bị Quách Tĩnh đánh nát. Cừu Thiên Nhận rơi xuống đất, thần sắc có ba phần hoảng sợ, tức giận nói:

- Tiểu tử vô lễ!

Quách Tĩnh vẫn có ý sợ sệt, không dám sấn lên phát chưởng, nói:

- Xin tiền bối tứ giáo.

Hoàng Dung muốn gây rối tâm ý của Cừu Thiên Nhận, bèn kêu:

- Tĩnh ca ca, không cần khách sáo với thằng già ấy!

Cừu Thiên Nhận từ khi thành danh đến nay, ai dám trước mặt gọi y là thằng già, sau khi nổi giận định lập tức sấn tới phát chưởng ra đòn, nhưng xoay chuyển ý nghĩ chợt nhớ tới thân phận của mình, cười nhạt một tiếng, trước tiên tay phải đánh hờ một cái, kế đó tay trái vung chưởng, thấy Quách Tĩnh nghiêng người tránh qua, tay phải liền móc lại, chưởng trái thuận thế đẩy ra, xoay người một vòng, tay phải lại mau lẹ hất lên, đã biến thành chưởng.

Hoàng Dung kêu lên:

- Thế thì có gì lạ? Đó là chiêu Cô nhạn xuất quần trong Thông tý lục hợp chưởng!

Chưởng pháp này của Cừu Thiên Nhận đúng là Thông tý lục hợp chưởng, là từ Thông tý ngũ hành quyền biến hóa ra, chiêu số tuy không kỳ ảo nhưng y đã mất mười mấy năm để rèn luyện chưởng pháp này.

Gọi là Thông tý là có ý hai tay cùng sử dụng một kình lực, chứ không phải tay trái có thể rút qua tay phải, tay phải có thể rút qua tay trái. Quách Tĩnh thấy tay phải của y vung ra, tay trái quán kình tay phải, lúc tay trái vung ra thì tay phải kéo về chặn lại để tăng thêm kình lực trên tay trái, hai tay quả

https://thuviensach.vn

thật có thế chi viện cho nhau, khéo léo liên hoàn không dứt, một là vì đã thấy những tuyệt kỹ lạ lùng của y, hai là vì không đủ kinh nghiệm lâm địch, trong lòng khiếp sợ, không dám vung tay đỡ gạt, chỉ

đành liên tiếp lui lại.

Cừu Thiên Nhận nghĩ thầm:

- Gã thiếu niên này một chưởng đánh nát ghế, vốn là chỉ có sức khỏe chứ võ công thì rất tầm thường.

Lúc ấy liên tiếp đánh ra ba chiêu Xuyên chưởng nốt phách. Liêu âm chưởng. Khoa hổ đăng sơn, càng đánh càng phấn chấn tinh thần. Hoàng Dung thấy Quách Tĩnh sắp thua trong lòng lo lắng, bước tới cạnh y, chỉ cần y gặp nguy hiểm sẽ lập tức xông vào giúp đỡ. Quách Tĩnh nghiêng người tránh qua đối phương nghiêng người phát cước, thoáng thấy sắc mặt của Hoàng Dung có vẻ khác lạ, vô cùng lo lắng cho mình, tâm thần hơi bị phân tán. Cừu Thiên Nhận thừa thế không dung tình, một chiêu Bạch xà thổ tín vỗ ra, thẳng tay đập vào giữa ngực Quách Tĩnh. Hoàng Dung và Giang Nam lục quái, cha con họ Lục cùng bật tiếng la hoảng, nghĩ thầm với công lực của y mà chưởng này lại đánh trúng chỗ yếu hại trên ngực thì Quách Tĩnh không chết cũng bị thương.

Quách Tĩnh trúng một chưởng, cũng chỉ giật mình thất sắc, nhưng hai tay chấn động một cái chứ

ngực thì không thấy đau lắm, bất giác vô cùng ngạc nhiên. Hoàng Dung thấy y đột nhiên ngẩn người, cho rằng y đã bị chưởng lực của lão già chết chém này đánh cho hôn mê, vội vàng sấn lên đỡ y, kêu lên:

- Tĩnh ca ca, ngươi có sao không?

Trong lòng vô cùng lo lắng, hai hàng nước mắt ứa ra.

https://thuviensach.vn

Quách tĩnh lại nói:

- Không sao! Để ta thử lại.

Bèn ưỡn ngực ra, bước tới trước mặt Cừu Thiên Nhận quát:

- Ngươi là Thiết chưởng lão anh hùng thì đánh ta thêm một chưởng nữa xem.

Cừu Thiên Nhận cả giận, vận kình dùng lực, bùng một tiếng lại đánh trúng ngực Quách Tĩnh một chưởng. Quách Tĩnh hô hô cười rộ, kêu lên:

- Sư phụ. Dung nhi, lão già này võ công rất tầm thường. Y không đánh ta một chưởng thì thôi, đánh một chưởng thì lòi đuôi rồi.

Câu nói chưa dứt, tay trái đã quét ngang ra, sấn lên trước mặt Cừu Thiên Nhận, quát:

- Ngươi cũng nếm của ta một chưởng?

Cừu Thiên Nhận thấy y tay trái quét ra, miệng nói:

- Nếm của ta một chưởng - nghĩ thầm - Quyền pháp của ngươi ai mà không biết?

Hai tay chắp trước bụng đập vào vai trái của y. Nào ngờ chiêu Long chiến ư dã này của Quách Tĩnh là công phu ảo diệu bậc nhất trong Hàng long thập bát chưởng, hai tay đều có thể thực có thể hư, không câu nệ một lối, nhìn thấy địch nhân chống lại tay trái, chưởng phải đột nhiên vung ra, cũng bùng một tiếng đánh trúng cả cánh tay lẫn sườn phải của y. Cừu Thiên Nhận thân hình như con diều đứt dây bay thẳng lên không.

Trong tiếng la hoảng của mọi người. Ở cửa đột nhiên có một người xuất hiện, vươn tay chụp cổ áo Cừu Thiên Nhận, sãi chân bước vào trong sảnh buông y xuống đất, ngưng thần đứng yên, trên mặt lạnh lùng không có chút

https://thuviensach.vn

gì tươi cười. Mọi người nhìn tới người ấy chỉ ấy y thị tóc xỏa ngang vai, ngẩng đầu lên trời, chính là Thiết thi Mai Siêu Phong.

Mọi người trong lòng đều lạnh buốt, lại thấy sau lưng y thị còn có một người thân hình cao gầy, mặc áo bào vải xanh, vẻ mặt rất cổ quái, hai tròng mắt dường như còn hơi động đậy chứ ngoài ra da thịt mũi miệng đều cứng đơ như gỗ đá, giống hệt một cái đầu người chết gắn vào thân người sống, khiến người ta vừa nhìn thấy đã lập tức thấy lạnh buốt sống lưng, ánh mắt của mọi người vừa chạm vào khuôn mặt y đều không dám nhìn thêm lần nữa, đều lập tức ngoảnh đi, tim đập thình thình.

Lục trang chủ không bao giờ ngờ rằng Cừu Thiên Nhận danh vang thiên hạ, mở miệng là đại ngôn mà lại không chịu được một chưởng như thế, đang vừa tức giận vừa buồn cười, chợt thấy Mai Siêu Phong đột nhiên xuất hiện, trong lòng cảm thấy một mùi vị không sao nói ra được. Hoàn Nhan Khang nhìn thấy sư phụ cả mừng, bước lên bái kiến. Mọi người thấy họ xưng hô với nhau là thầy trò đều vô cùng ngạc nhiên. Lục trang chủ chắp tay nói:

- Mai sư tỷ, xa cách nhau hai mươi năm, hôm nay mới được gặp lại. Trần sư ca khỏe không?

Lục quái và Quách Tĩnh nghe y gọi Mai Siêu Phong là sư tỷ, lập tức ngớ mặt nhìn nhau, ai cũng kinh hoảng. Kha Trấn ác nghĩ thầm:

- Hôm nay bọn mình rơi vào bẫy rồi, một mình Mai Siêu Phong đã khó chống cự, huống chi lại thêm sư đệ của y thị.

Hoàng Dung lại ngấm ngầm gật đầu:

- Võ công văn học, ngôn ngữ việc làm của vị trang chủ này đều học theo cha mình, mình đã sớm ngờ

rằng y và nhà mình ắt có uyên nguyên gì đây, quả nhiên là đệ tử của cha.

https://thuviensach.vn

Mai Siêu Phong lạnh lùng nói:

- Người nói có phải là Lục Thừa Phong Lục sư đệ không?

Lục trang chủ nói:

- Chính là huynh đệ, sư tỷ từ khi chia tay đến nay vẫn khỏe chứ?

Mai Siêu Phong nói:

- Nói chuyện từ khi chia tay đến nay vẫn khỏe làm gì? Hai mắt ta đã mù, ngươi không nhìn thấy sao?

Sư ca Huyền Phong đã bị người ta hại chết rồi, như thế ngươi có vừa ý không?

Lục Thừa Phong vừa sợ vừa mừng, sợ là Hắc Phong song sát hoành hành thiên hạ sao lại chết trong tay địch nhân? Mừng là cường địch bớt đi một người mà người còn lại đã mù cả hai mắt, nhưng nghĩ

tới việc ngày xưa cùng học võ trên đảo Đào Hoa, không kìm được tiếng thở dài, nói:

- Người hại chết Trần sư ca là ai? Sư tỷ báo thù được chưa?

Mai Siêu Phong nói:

- Ta đang tìm họ khắp nơi đây.

Lục Thừa Phong nói:

- Tiểu đệ có thể giúp một tay, sau khi rửa mối thù của bản môn rồi chúng ta sẽ tính nợ cũ.

Mai Siêu Phong hừ một tiếng. Hàn Bảo Câu đập bàn đứng dậy quát lớn:

https://thuviensach.vn

- Mai Siêu Phong, kẻ thù của ngươi đang ở đây.

Rồi định nhảy xổ tới, nhưng Toàn Kim Phát đã vươn tay kéo y lại Mai Siêu Phong nghe thấy ngẩn người, nói:

- Ngươi.., ngươi...

Cừu Thiên Nhận bị Quách Tĩnh đánh một chưởng đau thấu tim gan, lúc ấy mới bớt đau, cao giọng nói:

- Cái gì mà trả thù tính nợ, ngay cả sư phụ mình bị người ta hại chết cũng không biết, còn khoe khoang là anh hùng hảo hán gì nữa?

Mai Siêu Phong lật tay một cái chụp trúng cổ tay y, quát:

- Ngươi nói gì?

Cừu Thiên Nhận nói:

- Đảo chủ Đào Hoa Hoàng Dược Sư đã bị người ta hại chết rồi!

Lục Thừa Phong hoảng sợ kêu lên:

- Ngươi nói thật đấy chứ?

Cừu Thiên Nhận nói:

- Sao lại không thật. Hoàng Dược Sư bị Toàn Chân thất tử đồ đệ của Vương Trùng Dương vây đánh giết chết rồi!

Y nói ra câu ấy Mai Siêu Phong và Lục Thừa Phong cùng bật tiếng khóc lớn. Hoàng Dung rú lên một tiếng, cả người lẫn ghế ngã ra phía sau ngất đi luôn. Mọi người vốn không tin Hoàng Dược Sư

võ công tuyệt thế lại bị người ta giết chết, nhưng nghe nói bị Toàn Chân thất tử vây đánh, lúc ấy cũng không thể không tin. Với võ công của cả bọn

https://thuviensach.vn

Mã Ngọc, Khưu Xử Cơ, Vương Xử Nhất mà hợp lực đối phó, thì Hoàng Dược Sư có quá nửa là khó lòng chống lại.

Quách Tĩnh vội bế Hoàng Dung lên, liên tiếp gọi:

- Dung nhi, tỉnh lại đi!

Thấy nàng sắc mặt trắng bệch, hơi thở yếu ớt, trong lòng hoảng sợ kêu lớn sư phụ, sư phụ, mau cứu nàng đi. Chu Thông bước qua đưa tay lên mũi nàng, nói:

- Đừng sợ, chỉ là nhất thời đau đớn quá độ nên ngất đi thôi, không chết đâu.

Rồi vận lực bấm mấy cái vào huyệt Lao cung trong lòng bàn tay nàng. Hoàng Dung dần dần tỉnh lại khóc lớn kêu lên:

- Cha đâu? Cha ơi, con cần cha mà!

Lục Thừa Phong vô cùng kinh ngạc, nhưng lập tức hiểu ngay:

- Cô ta không phải là con sư phụ thì làm sao biết được Cửu hoa ngọc lộ hoàn?

Y nước mắt đầy mặt, lớn tiếng gọi:

- Tiểu sư muội, chúng ta đi tìm bọn đạo sĩ giặc cướp phái Toàn Chân liều mạng với họ. Mai Siêu Phong, ngươi.., ngươi có đi không? Ngươi không đi thì ta liều mạng với ngươi trước! Đều.., đều là ngươi không tốt, hại chết ân sư.

Lục Quán Anh thấy cha đang lúc đau đớn, ăn nói không rành mạch, vội đỡ y lên khuyên:

- Cha, người khoan hãy đau xót, chúng ta sẽ từ từ bàn bạc.

https://thuviensach.vn

Lục Thừa Phong lớn tiếng khóc nói:

- Mai Siêu Phong, mụ ác tặc nhà ngươi hại ta bao nhiêu đau khổ. Ngươi không biết xấu hổ theo trai, chuyện đó cũng được đi, sao còn trộm Cửu âm chân kinh của sư phụ? Sư phụ một phen nổi giận, đánh gãy chân tất cả bốn sư huynh đệ bọn ta, trục xuất khỏi đảo Đào Hoa, ta chỉ mong sư phụ cuối cùng sẽ chịu hồi tâm chuyển ý, thương xót bọn ta bị hai người các ngươi làm liên lụy, lại cho được trở về sư môn. Bây giờ lão nhân gia người đã qua đời, ta đành trọn đời ôm hận, không còn hy vọng gì được nữa.

Mai Siêu Phong mắng:

- Trước đây ta đã mắng ngươi là không có chí khí, bây giờ vẫn muốn mắng ngươi là không có chí khí. Ngươi ba lần bốn phen mời người tới làm khó vợ chồng ta, ép vợ chồng ta tới mức không còn đất dung thân, mới phải gặp nạn ở đại mạc Mông Cổ. Bây giờ ngươi lại không bàn cách trả mối thù lớn của sư phụ, lại kêu kêu khóc khóc đòi tính nợ với ta. Chúng ta đi tìm bảy tên đạo sĩ giặc cướp ấy đi. Ngươi không đi được thì ta cõng ngươi.

Hoàng Dung thì chỉ kêu khóc:

- Cha, con cần cha mà!

Chu Thông nói:

- Trước tiên chúng ta phải hỏi cho rõ ràng đã.

Rồi bước tới trước mặt Cừu Thiên Nhận, phủi phủi mấy chỗ bụi đất trên người y, cười nói:

- Tiểu đồ không biết gì, mạo phạm rất nhiều, xin lão tiền bối tha tội.

Cừu Thiên Nhận tức giận nói:

- Ta tuổi già mắt kém, lỡ tay thất thủ, không kể là thua, phái tỷ thí lại.

https://thuviensach.vn

Chu Thông vỗ nhẹ vào vai y, nắm tay trái y một cái, cười nói:

- Lão tiền bối công phu vô cùng cao cường, không cần phải tỷ thí nữa.

Rồi tươi cười trở về chỗ, tay trái cầm một chén rượu, hai ngón tay phải bóp miệng chén, liên tiếp xoay tròn, đột nhiên đưa thẳng cánh tay ra đặt cái chén xuống bàn, chỉ thấy miệng chén thấp hẳn một đoạn, cắc một tiếng, một đoạn miệng chén cao khoảng nửa tấc bay ra rơi xuống mặt bàn, thủ pháp giống hệt của Cừu Thiên Nhận mới rồi, mọi người ai cũng kinh ngạc. Chu Thông cười nói:

- Công phu của lão tiền bối quả nhiên rất cao cường, cho vãn bối ăn cắp chiêu này, đắc tội đắc tội, cám ơn cám ơn.

Cừu Thiên Nhận lập tức biến sắc. Mọi người biết ắt có sự nhiêu khê, nhưng nhất thời không nhìn thấy cơ quan bên trong. Chu Thông gọi:

- Tĩnh nhi qua đây sư phụ dạy ngươi bản lĩnh này, từ nay trở đi ngươi có thể lừa gạt hù dọa người ta.

Quách Tĩnh bước qua. Chu Thông rút từ ngón trỏ ra một chiếc nhẫn nói:

- Đây là của Cừu lão tiền bối, mới rồi ta mượn được, ngươi đeo vào đi.

Cừu Thiên Nhận vừa sợ vừa tức, nhưng không rõ vì sao chiếc nhẫn rõ ràng trên tay mình lại chuyển qua ngón tay y.

Quách Tĩnh theo lời đeo nhẫn vào. Chu Thông nói:

- Trên chiếc nhẫn này có một viên đá kim cương vô cùng cứng rắn. Ngươi dùng sức nắm chặt cái chén. ép viên đá kim cương vào rồi lấy tay phải xoay tròn cái chén.

Quách Tĩnh làm theo lời y. Lúc ấy mọi người đều đã hiểu rõ, bọn Lục Quán Anh không kìm được bật tiếng cười vang. Quách Tĩnh đưa tay phải ra khẽ

https://thuviensach.vn

gõ vào cái chén, một vòng miệng chén quả

nhiên theo tay rơi xuống, té ra đã bị viên đá kim cương trên chiếc nhẫn rạch sâu một đường, chứ làm gì có nội công thâm hậu? Hoàng Dung nhìn thấy rất thích thú, bất giác nín khóc cười ầm lên, nhưng nghĩ tới cha, lại sụt sịt khóc lóc.

Chu Thông nói:

- Cô nương khoan khóc đã, vị Cừu lão tiền bối này rất thích lừa gạt người ta, lời nói của y chưa chắc đã thơm.

Hoàng Dung ngạc nhiên không hiểu. Chu Thông cười nói:

- Lệnh tôn Hoàng lão tiên sinh võ công cái thế, làm sao bị người ta hại chết được? Mà nói lại thì Toàn Chân thất tử đều là nhân vật có khuôn có phép, lại không có thù oán gì với lệnh tôn, tại sao lại đánh nhau chứ?

Hoàng Dung vội nói:

- Nhất định là vì việc Chu Bá Thông sư thúc của bọn đạo sĩ mũi trâu Khưu Xử Cơ.

Chu Thông nói:

- Cái gì?

Hoàng Dung khóc nói:

- Ngươi không biết đâu.

Với sự thông minh cơ cảnh của nàng vốn không đến nỗi khinh suất tin lời người khác, nhưng một là cha con cốt nhục tình thâm, hai là giữa Hoàng Dược Sư và Chu Bá Thông quả có thù oán rất lớn.

https://thuviensach.vn

Toàn Chân thất tử mà vây đánh cha nàng, thì quả thật nàng không thể không tin.

Chu Thông nói:

- Bất kể thế nào, ta cũng nói là lời nói của lão già này có chỗ thối.

Hoàng Dung nói:

- Ngươi nói là y đánh.., đánh...

Chu Thông nói huỵch toẹt ra luôn:

- Không sai, là đánh rắm đấy? Trong người y còn rất nhiều những thứ ma ma quỷ quỷ, ngươi tới đây mà đoán xem y dùng làm gì.

Lúc ấy bèn từng món từng món móc ra đặt lên trên bàn, thấy là hai viên gạch, một mớ cỏ tranh khô buộc túm vào nhau, một cái ống dẫn lửa, một con dao đánh lửa và một hòn đá lửa.

Hoàng Dung cầm viên gạch lên bóp một cái, viên gạch theo tay vỡ nát, chỉ dùng lực mạnh hơn một chút thì lập tức nát, thành bột. Nàng nghe lời Chu Thông giảng giải vừa rồi, nỗi đau đớn lập tức mất đi gần hết, lúc ấy trên mặt có vẻ vui mừng, cười nói:

- Viên gạch này là làm bằng bột, mới rồi y còn biểu diễn nội công thượng thừa một tay bóp gạch thành bột mà?

Cừu Thiên Nhận khuôn mặt già nua chợt xanh chợt trắng, không còn đất để chui, y vốn định bịa tin Hoàng Dược Sư bị giết để nhân lúc hỗn loạn trốn đi, nào ngờ thủ pháp lòe bịp của mình đã bị Chu Thông nhìn thấy, lúc ấy liền phất tay áo một cái, quay người bỏ đi.

Mai Siêu Phong lật tay túm chặt y ném xuống đất quát:

https://thuviensach.vn

- Ngươi nói ân sư của ta qua đời, rốt lại là thật hay giả?

Cái ném ấy kình lực rất mạnh. Cừu Thiên Nhận đau quá rên hừ hừ, suốt nửa bữa cơm không nói được câu nào.

Hoàng Dung thấy trên đầu bó cỏ tranh khô có vết cháy, lập tức hiểu ra nói:

- Nhị sư phụ, người đốt mớ cỏ này giấu trong tay áo.

Rồi hít một hơi, phun một hơi xem. Giang Nam lục quái với Hoàng Dung vốn rất nghi kỵ, nhưng lúc này đồng lòng đối phó với Cừu Thiên Nhận, lại trở thành địch khái đồng cừu. Chu Thông rất thích Hoàng Dung điêu ngoa cổ quái rất hợp tính y, nghe nàng gọi một tiếng: Nhị sư phụ ra miệng, lại càng vui vẻ, lập tức làm theo lời nàng, còn nhắm mắt lắc la lắc lư, thần thái rất trịnh trọng.

Hoàng Dung vỗ tay cười nói:

- Tĩnh ca ca, mới rồi chúng ta thấy lão già xấu xa này luyện nội công, dáng vẻ không phải như thế

sao?

Rồi bước tới cạnh Cừu Thiên Nhận, cười hề hề nói:

- Đứng lên.

Rồi vươn tay kéo y đứng dậy, đột nhiên tay trái khẽ vung lên, đã dùng Lan hoa phất huyệt thủ phất trúng huyệt Thần đạo dưới đốt xương sống thứ năm trên lưng y, quát:

- Rốt lại cha ta đã chết chưa? Ngươi nói ông chết thì ta sẽ lấy mạng ngươi đấy.

Lật tay một cái, ngọn Nga mi cương thích sáng lấp lóe đã kề vào ngực y.

https://thuviensach.vn

Mọi người nghe nàng hỏi đều thấy buồn cười, tuy hỏi cung nhưng lại không cho y nói Hoàng Dược Sư đã chết thật. Cừu Thiên Nhận chỉ thấy trên người tê một trận lại ngứa một trận, không sao chịu nổi, run giọng nói E là chưa chết cũng chưa biết chừng. Hoàng Dung cười rạng rỡ, nói:

- Nói thế còn nghe được, tha cho ngươi đấy.

Rồi búng vào huyệt Khuyết bồn của y mấy cái, giải khai huyệt đạo cho y.

Lục Thừa Phong nghĩ thầm:

- Tiểu sư muội hỏi han toàn theo tình cảm, chưa nắm được yếu lĩnh.

Lúc ấy bèn hỏi:

- Ngươi nói sư phụ ta bị Toàn Chân thất tử hại chết là ngươi chính mắt nhìn thấy hay nghe tin đồn?

Cừu Thiên Nhận nói:

- Là nghe người ta nói lại.

Lục Thừa Phong nói:

- Ai nói?

Cừu Thiên Nhận trầm ngâm một lúc, nói:

- Là Hồng Thất công.

Hoàng Dung vội nói:

- Nói hôm nào?

Cừu Thiên Nhận nói:

https://thuviensach.vn

- Cách đây một tháng.

Hoàng Dung hỏi:

- Thất công nói với ngươi ở đâu?

Cừu Thiên Nhận nói:

- Trên đỉnh Thái Sơn, ta tỷ võ với y, y thua ta, lúc vô ý nói ra chuyện này.

Hoàng Dung cả mừng nhảy lên trước, tay trái túm ngực y, tay phải giật một túm râu của y, cười khanh khách nói:

- Thất công mà thua lão già xấu xa nhà người à? Mai sư tỷ, Lục sư huynh, đừng nghe y đánh.., đánh...

Nàng là con gái không nói được lời thô tục. Chu Thông nói chen vào:

- Đánh rắm con mẹ nó ấy?

Hoàng Dung nói:

- Một tháng trước đây, rõ ràng Hồng Thất công cùng ở chung một chỗ với ta và Tĩnh ca ca. Tĩnh ca ca, ngươi đánh thêm cho y một chưởng!

Quách Tĩnh nói:

- Được!

Rồi tung người vọt tới định sấn lên.

Cừu Thiên Nhận cả kinh, xoay người bỏ chạy, thấy Mai Siêu Phong đứng chặn giữa cửa bèn chạy ngược vào trong. Lục Quán Anh sấn lên cản, bị y xuất thủ đẩy một cái loạng choạng ngã qua một bên. Nên biết Cừu Thiên Nhận tuy dối đời trộm danh nhưng rốt lại cũng có võ công chân thực, nếu

https://thuviensach.vn

không làm sao dám nghênh ngang động thủ với lục quái và Quách Tĩnh? Lục Quán Anh lại không phải là địch thủ của y.

Hoàng Dung phi thân vọt tới, giang hai tay ra hỏi:

- Ngươi đầu đội vò sắt, đi trên mặt nước là công phu gì vậy?

Cừu Thiên Nhận nói:

- Đó là khinh công độc môn của ta. Ngoại hiệu của ta là Thiết chưởng thủy thượng phiêu, đó là lướt trên nước đấy.

Hoàng Dung cười nói:

- À, ngươi vẫn còn già mồm nói bậy, rốt lại có chịu nói không hả?

Cừu Thiên Nhận nói:

- Ta đã lớn tuổi, công phu đã kém xưa rất nhiều, nhưng công phu khinh công thì vẫn chưa sa sút.

Hoàng Dung nói:

- Được lắm, chỗ thiên tĩnh ngoài kia có một cái bể cá vàng, ngươi bộc lộ một chút công phu lướt trên nước cho mọi người mở rộng tầm mắt đi, ngươi thấy chưa? Cứ ra khỏi sảnh, đi về bên trái tới dưới gốc quế là đúng.

Cừu Thiên Nhận nói:

- Biểu diễn công phu trong một cái bể cá vàng...

Y chưa nói hết câu, đột nhiên trước mắt ánh sáng chớp lên, chân bị giữ chặt, thân hình đã bị kéo lên.

Mai Siêu Phong quát:

https://thuviensach.vn

- Chết tới nơi mà còn nói cứng.

Ngọn Độc long ngân tiên đã cuốn y lên không, tới đúng phương vị Hoàng Dung nói thì lỏng ra thả y rơi xuống bể cá. Hoàng Dung chạy tới cạnh bể cá, ngọn Nga mi thích chớp lên, nói:

- Ngươi không nói thì ta không cho ngươi lên, lướt trên nước sẽ biến thành chìm đáy nước đấy.

Cừu Thiên Nhận hai chân đứng dưới đáy bể toan nhảy lên, vừa nhún chân thì bị ngọn Nga mi thích của nàng ấn nhẹ vào đầu vai lại không nhảy lên được, ướt đầm đìa ngóc đầu lên, nhăn nhó nói:

- Cái vò sắt kia ngoài làm bằng sắt mỏng, miệng vò hàn kín, trên đổ ba phân nước. Ờ chỗ con sông nhỏ kia, ta đã đóng cọc dưới đáy sông trước, đầu cọc cách mặt nước năm sáu tấc vì vậy vì vậy các ngươi không nhìn thấy.

Hoàng Dung hô hô cười rộ, vào sảnh ngồi xuống, không đếm xỉa gì tới y nữa. Cừu Thiên Nhận nhảy ra khỏi bể nước, cắm đầu chạy mau.

Mai Siêu Phong và Lục Thừa Phong mới rồi vừa khóc vừa cười ầm ĩ một trận. ý định báo thù rửa hận vốn đã giảm rất nhiều, biết sư phụ hoàn toàn chưa qua đời, trong lòng vui mừng, lại nghe tiểu sư

muội cười không ngớt miệng, khúc kha khúc khích kể chuyện Cừu Thiên Nhận, thì làm sao còn có thể trở mặt, làm sao còn có thể nổi giận được nữa? Y thị trầm ngâm một lúc rồi trầm giọng nói:

- Lục Thừa Phong, ngươi để đồ đệ ta đi, thì nể mặt sư phụ, chuyện trước đây của chúng ta không hỏi tới nữa. Chuyện ngươi đuổi vợ chồng ta qua Mông Cổ trước đây... Ờ, cũng là số phận như thế.

Lục Thừa Phong thở dài một tiếng nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Y thị chồng chết, mắt lại bị mù, cô khổ lênh đênh trên đời. Mình hai chân tàn phế nhưng cũng có vợ có con, có nhà có cửa, so với y thị còn may hơn gấp trăm lần. Mọi người đều đã mấy mươi tuổi, còn nói tới oán hận cũ làm gì?

Bèn nói:

- Ngươi dắt đồ đệ ngươi đi là được. Mai sư tỷ, ngày mai tiểu đệ lên đường tới đảo Đào Hoa nghe ngóng tin tức ân sư, ngươi có đi cùng không?

Mai Siêu Phong run giọng nói:

- Ngươi dám đi à?

Lục Thừa Phong nói:

- Không được lệnh ân sư mà dám đặt chân lên đảo Đào Hoa thì vốn là đã phạm quy củ, nhưng mới rồi lão họ Cừu kia xoen xoét bịa đặt nói bậy một hồi khiến ta lại nhớ tới ân sư, không sao yên tâm được.

Hoàng Dung nói:

- Mọi người cùng tới thăm cha đi, ta sẽ cầu xin cho các ngươi là được.

Mai Siêu Phong ngẩn người ra hồi lâu, từ hốc mắt có hai hàng lệ chảy xuống ròng ròng, nói:

- Ta còn mặt mũi nào đi gặp lão nhân gia? Ân sư thương ta cô khổ, dạy ta nuôi ta, ta lại nổi dã tâm phản bội sư môn...

Đột nhiên cao giọng quát:

- Chỉ khi nào đã trả thù chồng rồi, ta sẽ tự kết liễu. Giang Nam thất quái, có giỏi thì bước ra, hôm nay lão nương sống chết với các ngươi. Lục sư đệ,

https://thuviensach.vn

tiểu sư muội, các ngươi cứ tụ thủ bàng quan, không giúp bên nào, bất kể ai sống ai chết cũng không được xen vào khuyên giải, đã nghe rõ chưa?

Kha Trấn ác rảo bước ra tới giữa sảnh, dằn ngọn thiết trượng xuống nền gạch, choang một tiếng ngân nga không dứt, trầm giọng nói:

- Mai Siêu Phong, ngươi không nhìn thấy ta, ta cũng không nhìn thấy ngươi. Đêm ấy đánh nhau trên núi hoang, chồng ngươi chết phi mạng. Trương ngũ đệ của bọn ta cũng bị các ngươi giết chết, ngươi có biết không?

Mai Siêu Phong nói:

- Ô, chỉ còn có lục quái.

Kha Trấn ác nói:

- Bọn ta đáp ứng lời của Mã Ngọc Mã đạo trưởng không tìm ngươi trả thù làm khó nữa, hôm nay là ngươi tìm tới bọn ta. Được lắm, trời đất tuy rộng nhưng rốt lại chúng ta cũng có duyên, chỗ nào cũng gặp nhau. Ông trời không cho lục quái và Mai Siêu Phong ngươi cùng chung sống trên đời, ra chiêu đi.

Mai Siêu Phong cười nhạt nói:

- Sáu người các ngươi cùng lên đi.

Bọn Chu Thông đã sớm đứng bên cạnh đại ca để đề phòng Mai Siêu Phong đột nhiên ra độc thủ, lúc ấy đều rút binh khí ra. Quách Tĩnh vội nói:

- Xin đại để đệ tử đánh trận đầu.

Lục Thừa Phong nghe Mai Siêu Phong và lục quái hai bên đối đáp, trong lòng thấy khó xử, có ý muốn giải hòa cho đôi bên, nhưng hận mình oai không đủ cho người phục, võ không đủ cho người sợ, nghe Quách Tĩnh nói câu ấy chợt động tâm niệm, nói:

https://thuviensach.vn

- Các vị khoan động thủ, nghe tiểu đệ nói một câu đã. Mai sư tỷ và lục hiệp tuy có va chạm nhưng đôi bên đều đã có người bất hạnh qua đời, theo ngu kiến của huynh đệ thì hôm nay chỉ cần xem thắng phụ, điểm tới là dừng, không được làm đối phương bị thương. Lục hiệp lấy sáu chọi một, tuy trước nay vẫn là như thế nhưng rốt lại cũng không công bằng, vậy mời Mai sư tỷ dạy cho vị Quách lão đệ này vài chiêu nên chăng?

Mai Siêu Phong cười nhạt nói chẳng lẽ ta lại có thể động thủ với bọn tiểu bối vô danh à?

Quách Tĩnh kêu lên:

- Chồng ngươi là chính tay ta giết đấy, có quan hệ gì với các vị sư phụ của ta chứ?

Mai Siêu Phong vừa thương tâm vừa tức giận, quát:

- Đúng thế? Phải giết thằng tiểu tặc nhà ngươi trước đã.

Nghe tiếng xét hình, tay trái vung mau ra, năm ngón chụp vào thiên linh cái của Quách Tĩnh. Quách Tĩnh vội nhảy ra tránh, quát:

- Mai tiền bối, năm ấy vãn bối không biết gì, lỡ tay giết chết Trần lão tiền bối, ai làm người ấy chịu, ngươi chỉ cần hỏi ta là được. Hôm nay ngươi muốn giết muốn mổ gì ta cũng quyết không chạy trốn.

Nhưng nếu về sau ngươi vẫn còn lẳng nhẳng gây rối với sáu vị sư phụ của ta thì thế nào?

Y nghĩ hôm nay đối địch với Mai Siêu Phong có quá nửa là phải chết dưới thủ trào của y thị, nhưng vẫn muốn cởi bỏ mối nguy hiểm cho các sư phụ.

Mai Siêu Phong nói.

Đúng là ngươi không chạy chứ?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nói:

- Không chạy.

Mai Siêu Phong nói:

- Được! Chuyện giữa ta và Giang Nam lục quái cũng chỉ mội lời là xong. Hảo tiểu tử, đi theo ta!

Hoàng Dung kêu lên:

- Mải sư tỷ! Y là hảo hán, ngươi lại để cho anh hùng trên giang hồ cười à?

Mai Siêu phong tức giận nói:

- Cái gì?

Hoàng Dung nói:

- Y là đệ tử đích truyền của Giang Nam lục hiệp. Võ công của lục hiệp mấy nam nay đã khác xa ngày trước, nếu họ muốn lấy mạng ngươi thi dễ như trở bàn tay, hôm nay tha cho người là giữ thể

diện cho ngươi, ngươi lại không biết hay dở còn mở miệng huênh hoang.

Mai Siêu Phong tức giận nói:

- Phì, ta lại cần họ tha mạng à? Lục quái, võ công của các ngươi tiến bộ lắm hả? Vậy thì lại đây thử

xem?

Hoàng Dung nói:

- Họ cần gì phải đích thân động thủ với ngươi. Chỉ một mình đệ tử của họ ngươi cũng chưa chắc đã thắng được.

https://thuviensach.vn

Mai Siêu Phong quát lớn:

- Nếu trong ba chiêu mà ta chưa giết được y thì ta sẽ tự tử tại đây.

Y thị từng động thủ với Quách Tĩnh trong Triệu vương phủ, thừa biết võ công của y ra sao, nhưng không biết trong vài tháng nay Quách Tĩnh được Cửu chỉ thần cái truyền thụ võ nghệ, công phu đã tiến bộ vượt bậc.

Hoàng Dung nói:

- Được, những người ở đây đều làm chứng nhé. Ba chiêu ít quá, mười chiêu đi.

Quách Tĩnh nói:

- Ta bồi tiếp Mai tiền bối mười lăm chiêu.

Y chỉ học được mười lăm chiêu trong Hàng long thập bát chưởng, nghĩ thầm đánh hết mười lăm chưởng này cũng có thể chống cự được mười lăm chiêu.

Hoàng Dung nói:

- Vậy xin Lục sư ca và vị khách bầu bạn với ngươi tính toán làm chứng.

Mai Siêu Phong ngạc nhiên nói:

- Ai bầu bạn với ta? Ta một mình vào trang, cần gì ai bầu bạn?

Hoàng Dung nói:

- Thế vị đứng sau lưng ngươi là ai?

Mai Siêu Phong từ khi tới Giang Nam trong bấy nhiêu ngày đều cảm thấy sau lưng có chút lạ lùng, tựa hồ có người theo mình, nhưng bất kể mở miệng thăm dò, ra chiêu cầm nã thế nào rốt lại cũng vẫn không tìm được

https://thuviensach.vn

chút tung tích, còn cho rằng là mình tâm thần hoảng hốt, lòng ngờ sinh ma quỷ, nhưng đêm trước có người thổi tiêu xua rắn giải vây cho mình, rõ ràng là một vị cao nhân núp ở bên cạnh, lúc ấy y thị từng nhìn lên không bái tạ nhưng cũng không ai lên tiếng. Y thị chờ dưới cây tùng mấy giờ lại không có nửa tiếng động, không biết vị cao nhân ấy đã bỏ đi lúc nào. Lúc ấy nghe Hoàng Dung hỏi thế bất giác cả sợ run lên nói:

- Ngươi là ai? Theo ta dọc đường làm chi?

Người kia vẫn như chưa nghe thấy gì, không hề đếm xỉa. Mai Siêu Phong nhảy xổ về phía trước, người kia tựa hồ thân hình chưa động đậy nhưng phát chụp ấy của Mai Siêu Phong đã đánh trượt.

Mọi người cả kinh đều thấy người này công phu cao tới mức xuất kỳ, đúng là bình sinh chưa từng nhìn thấy.

Lục Thừa Phong nói:

- Các hạ từ xa tới đây, vãn bối chưa kịp nghênh đón, xin mời ngồi cùng uống một chén nên chăng?

Người kia quay người bỏ đi, lãng đãng ra khỏi sảnh.

Qua một lúc. Mai Siêu Phong lại hỏi:

- Bậc tiền bối cao nhân đêm trước thổi sáo có phải là các hạ không? Mai Siêu Phong rất cảm kích.

Mọi người không kìm được nỗi hoảng sợ, vì Mai Siêu Phong dùng tai thay mắt, với thính lực của y thị mà vẫn không nghe được tiếng chân của người ấy bước ra ngoài. Hoàng Dung nói:

- Mai sư tỷ, y đi rồi.

Mai Siêu Phong hoảng sợ nói:

https://thuviensach.vn

- Y đi ra rồi à? Ta.., tại sao ta không nghe thấy gì cả?

Hoàng Dung nói:

- Ngươi mau đi tìm y đi, đừng ở đây ra oai nữa.

Mai Siêu Phong ngẩn người ồ lên, trên mặt lại hiện ra vẻ thê thảm quát:

- Thằng tiểu tử họ Quách, tiếp chiêu đây!

Hai tay giơ lên, mười ngón tay khoằm khoằm co lại, dưới ánh đuốc phát ra màu sáng xanh lờ rnờ

nhưng chưa đánh ra.

Quách Tĩnh nói:

- Ta ở đây này.

Mai Siêu Phong chỉ mới nghe y nói chữ ta, chưởng phải hơi chớp lên, năm ngón tay trái đã chụp tới giữa mặt y. Quách Tĩnh thấy y thị ra chiêu vô cùng mau lẹ, thân hình hơi nghiêng đi tay trái đánh lại một chưởng. Mai Siêu Phong nghe tiếng đang định tránh thì đã không kịp. Hàng long thập bát chưởng chiêu nào cũng vô cùng ảo diệu, bùng một tiếng đã bị đánh trúng đầu vai. Mai Siêu Phong lập tức bị hất lui ba bước, nhưng y thị võ công rất ngụy dị, thân hình tuy bắn ra nhưng không biết thế

nào thủ trảo vẫn chụp mau ra phía trước. Chiêu này rất kỳ lạ. Quách Tĩnh chưa từng nhìn thấy, đang giật mình thì ba huyệt Nội khuyết. Ngoại quan. Hội tông trên cổ tay phải đã bị y thị đồng thời chụp trúng.

Quách Tĩnh lúc bình thời từng nghe các sư phụ nói qua là Cửu âm bạch cốt trảo của Mai Siêu Phong chuyên đánh mau tới vào những lúc đối phương biết rõ là không thể phát chiêu nên rất khó né tránh đỡ gạt, y bước ra động

https://thuviensach.vn

thủ với Mai Siêu Phong vốn đã chú tâm đề phòng điều đó. Nào ngờ chiêu số

của y thị biến hóa đa đoan, tuy đã bị trúng một chưởng vẫn có thể lật tay lập tức chụp cứng uyển môn của y.

Quách Tĩnh kêu thầm:

- Không xong!

Toàn thân đã lập tức tê rần, lúc nguy cấp ngón trỏ và ngón giữa tay phải cong lại, nửa quyền nửa chưởng đánh luôn vào trước ngực y thị, đó là nửa chiêu Tiềm long vật dụng vốn là tay trái đồng thời móc vào trong, đẩy phải móc trái, địch nhân rất khó né tránh, nhưng bây giờ tay phải bị nắm, chỉ có thể đánh được nửa chiêu. Hàng long thập bát chưởng oai lực rất lớn tuy chỉ có nửa chiêu cũng đã không phải tầm thường. Mai Siêu Phong nghe tiếng gió kỳ lạ, đã không phải chưởng phong cũng không phải quyền phong vội nghiêng người qua một bên nhưng đầu vai vẫn bị đánh trúng, chỉ cảm thấy một sức mạnh rất lớn xô mình bắn ra phía sau, tay phải vung mau ra, cũng đẩy Quách Tĩnh một cái.

Một chiêu này hai người đều dùng toàn lực, chỉ nghe bùng một tiếng lớn, hai người đồng thời va vào cột sảnh sau lưng. Ngói gạch bụi bặm trên mái nhà rào rào tuôn xuống. Đám trang đinh cùng bật tiếng la hét, chạy ra ngoài sảnh.

Giang Nam lục quái ngớ mặt nhìn nhau đều vừa sợ vừa mừng:

- Tĩnh nhi học ở đâu võ công cao cường như thế?

Hàn Bảo Câu nhìn Hoàng Dung một cái, nghĩ thầm:

- Chắc là do nàng truyền thụ.

https://thuviensach.vn

Trong lòng ngấm ngầm khâm phục: Võ công của đảo Đào Hoa quả nhiên rất cao cường.

Lúc ấy Quách Tĩnh và Mai Siêu Phong đều thi triển tuyệt học đánh nhau kịch liệt, một người chưởng pháp tinh diệu, lực đạo trầm hùng, một người thủ trảo tàn độc, chiêu số kỳ ảo, trong đại sảnh chỉ

nghe tiếng gió vù vù. Mai Siêu Phong lui tới xoay chuyển, tấn công khắp bốn phương tám hướng.

Quách Tĩnh biết địch nhân chiêu số kỳ ảo, nếu lấy chiêu chiết chiêu với y thị nhất định sẽ bị thua thiệt, nhớ lại lời Hồng Thất công hôm trước dạy y đối phó với Lạc anh thần kiếm chưởng của Hoàng Dung, bất kể địch nhân múa may hoa dạng, thiên biến vạn hóa thế nào, mình cũng cứ dùng mười lăm chiêu liên hoàn trong Hàng long thập bát chưởng ngăn chặn, liên tục đổi chiêu đánh ra, yếu quyết ấy quả nhiên có hiệu quả, hai người đánh tới bốn năm mươi chiêu mà Mai Siêu Phong vẫn không tiến gần hơn được nửa bước. Chỉ thấy Hoàng Dung vẻ mặt rạng rỡ, lục quái chắt lưỡi không thôi, cha con họ Lục thì mắt hoa lòng hoảng.

Lục Thừa Phong nghĩ thầm:

- Mai sư tỷ công phu tinh tiến như thế, lần này nếu y thị động thủ với mình thì chỉ trong mười chiêu mình còn gì là tính mạng? Vị Quách lão đệ này tuổi còn trẻ tại sao lại có võ công tinh thâm như thế?

Đúng là mình không có mắt, may là mình đối xử với y lễ mạo chu đáo, không hề có chút sơ xuất coi thường.

Hoàn Nhan Khang thì vừa ghen tỵ vừa tức tối:

- Gã tiểu tử này vốn không địch nổi mình, nhưng từ nay trở đi làm sao còn động thủ với y được nữa?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung lớn tiếng kêu lên:

- Mai sư tỷ, đã tám mươi chiêu rồi, ngươi còn chưa nhận thua sao?

Vốn chỉ mới có khoảng trên dưới sáu mươi chiêu, nhưng nàng lại nói thêm hai mươi chiêu.

Mai Siêu Phong tức giận dị thường, nghĩ thầm: ta khổ luyện mấy mươi năm mà lại không đối phó được với thằng tiểu tử ngươi à? Lúc ấy chưởng đánh trảo chụp, càng đánh càng mau. Võ công của y thị với Quách Tĩnh vốn đâu phải chỉ hơn gấp đôi, chỉ vì một là y thị hai mắt đã mù rốt lại cũng bị

thiệt thòi, hai là vì muốn trả thù cho chồng cũng không khỏi có chỗ nôn nóng, phạm vào điều đại kỵ

của võ học, ba là Quách Tĩnh tuổi trẻ sức khỏe, học được chiêu số kỳ diệu của Hàng long thập bát chưởng, nên hai người càng đánh nhau tới mức khó giải khó phân. Dần dần gần tới một trăm chiêu.

Mai Siêu Phong đã dần dần hiểu được đại khái thứ tự mười lăm chiêu chưởng pháp của y, biết chưởng pháp của y oai lực rất lớn, không thể cận công, lúc ấy bèn cách y hơn một trượng lui tới ra vào muốn cho y mệt mỏi, thi triển Hàng long thập bát chưởng rất hao thần phí sức, thời gian càng đài chưởng lực của Quách Tĩnh đánh ra quả nhiên đã kém xa lúc đầu.

Mai Siêu Phong thừa thế sấn mau vào, hai tay một trên một dưới dùng chiêu số Cửu âm bạch cốt trảo kèm Tồi tâm chưởng pháp. Hoàng Dung biết nếu đánh thêm nữa nhất định Quách Tĩnh sẽ thua,

không ngừng kêu lên:

- Mai sư tỷ, hơn một trăm chiêu rồi, gần hai trăm chiêu rồi, còn chưa nhận thua sao?

https://thuviensach.vn

Mai Siêu Phong lờ đi như không nghe, càng đánh càng hung dữ.

Hoàng Dung linh cơ chợt động, tung người nhảy vọt tới cạnh gốc cột kêu lên:

- Tĩnh ca ca, nhìn ta đây!

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Hồi 14(b)

Đảo chủ Đào hoa

Quách Tĩnh liên tiếp đánh ra hai chiêu Lợi thiệp đại xuyên. Hồng tàm ư lực đẩy Mai Siêu Phong lui ra, ngẩng nhìn chỉ thấy Hoàng Dung chạy quanh gốc cột, liên tiếp lấy tay ra hiệu, nhất thời còn chưa hiểu rõ. Hoàng Dung kêu lên:

- Lại đây đánh nhau với y thị.

Quách Tĩnh lúc ấy mới hiểu ra, xoay người nhẩy tới cạnh cột. Mai Siêu phong năm ngón tay chụp tới. Quách Tĩnh lập tức núp vào sau cột, chát một tiếng, năm ngón tay của Mai Siêu Phong đã cắm ngập vào cột. Y thị toàn dựa vào tiếng quyền phong cước bộ để nhận ra phương vị của đối phương, nhưng cây cột thì đứng yên trên mặt đất, không có âm thanh tiếng động gì. Quách Tĩnh đang lúc đánh nhau kịch liệt đột nhiên lại núp vào sau cột, làm sao y thị biết được. Đến khi giật mình phát giác ra thì Quách Tĩnh đã ào một chưởng từ sau cột đánh ra, lúc ấy chỉ còn cách thẳng thắn đón tiếp, chưởng trái gạt đúng vào đòn đánh tới hai người đều bị chấn động bắn ra mấy bước, năm ngón tay của y thị mới theo đó rút được khỏi cột.

Mai Siêu Phong tức giận dị thường, không chờ Quách Tĩnh đứng vững, lại nhanh như chớp sấn vào.

Chỉ nghe soạt một tiếng, vạt áo của Quách Tĩnh đã bị xé rách một mảnh, cánh tay cũng bị thủ trảo của y thị quệt trúng, may là chưa bị thương, y trong lòng hoảng sợ, đánh trả một chưởng, chưa được ba chiêu lại lui về

https://thuviensach.vn

núp sau gốc cột. Mai Siêu Phong lớn tiếng chửi mắng, năm ngón tay trái lại cắm luôn vào cột.

Quách Tĩnh lần này không thừa thế tấn công, kêu lên:

- Mai tiền bối võ công của ta thua xa ngươi, xin ngươi thủ hạ lưu tình.

Mọi người nhìn thấy Quách Tĩnh đã chiếm thượng phong, y dựa vào gốc cột đánh nhau, rõ ràng đã đứng vào thế bất bại, nói thế là còn giữ thể diện cho y thị, muốn y thị dừng tay. Lục Thừa Phong nghĩ thầm chuyện này mà kết thúc như thế thì không gì tốt hơn.

Mai Siêu Phong lạnh lùng nói:

- Nếu là tỷ thí võ công mà trong ba chiêu ta không thắng được ngươi thì đã sớm nhận thua rồi, nhưng hôm nay không phải là tỷ võ mà là trả thù. Ta đã thua ngươi rồi, nhưng không giết ngươi không được!

Câu nói chưa dứt, hai tay đã vung lên, tay trái liên tiếp phát ra ba chưởng, tay phải liên tiếp phát ra ba chưởng, đều đánh vào giữa cây cột, kế quát lớn một tiếng, song chưởng đồng thời đẩy ra, lách cách một tràng, cây cột gãy ngang đoạn giữa.

Mọi người trong sảnh đều một thân võ công, kiến cơ mau lẹ, thấy y thị phát chưởng đánh vào cột đã cùng nhảy ra ngoài sảnh. Lục Quán Anh bế cha chạy ra sau cùng, chỉ nghe một tiếng ầm ầm vang trời, nửa mái sảnh sụp xuống, chỉ có Binh mã Chỉ huy sứ Đoàn đại nhân chạy ra không kịp, hai chân bị một cái xà lớn đè lên, kêu ầm lên xin cứu mạng. Hoàn Nhan Khang bước qua nhấc thanh xà lên kéo y đứng dậy, nắm tay y nhân lúc hỗn loạn định bỏ chạy. Hai người vừa mới quay đi, sau lưng đã thấy tê rần, không biết đã bị ai điểm trúng huyệt đạo.

Mai Siêu Phong toàn thần tập trung vào Quách Tĩnh, nghe thấy y từ trong sảnh phi thân ra ngoài lập tức nhảy xổ theo.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy trước trang viện mây dày trăng khuất, mọi người vừa định thần đã thấy Quách Mai hai người lại lăn xả vào nhau. Dưới ánh sao thưa thớt, hai cái bóng người lúc phân lúc hợp, trong tiếng chưởng phong vù vù kèm theo tiếng khớp xương của Mai Siêu Phong vang lên lách cách, so với lúc kịch đấu mới rồi trong sảnh còn đáng sợ hơn. Quách Tĩnh vốn không chống nổi, trong bóng tối mờ mờ lại càng bất lợi, trong chớp mắt liên tiếp bị nguy hiểm, chỉ thấy Mai Siêu Phong chân trái lật ngang, lập tức phóng chân phải ra đá thẳng vào bắp chân y thị, chỉ cần trúng một cái thì chân y thị nhất định phải gãy lìa. Nào ngờ Mai Siêu Phong quét chân cái ấy chỉ là hư chiêu, mới quét được nửa vòng đã lập tức nhảy về phía sau, tay trái chụp xuống chân y.

Lục Quán Anh ở bên cạnh nhìn thấy rất rõ ràng, hoảng sợ kêu lên:

- Cẩn thận đấy!

Hôm trước bắp chân y bị chụp là Hoàn Nhan Khang dùng đúng chiêu này. Trong chớp mắt ấy

Quách Tĩnh đã cảm thấy nguy hiểm, tay trái xuyên thẳng vào chạm đúng cổ tay Mai Siêu Phong. Đó là biến chiêu lúc nguy cấp, chiêu số tuy mau nhưng kình lực lại yếu. Mai Siêu Phong và y cổ tay vừa chạm nhau, lập tức phát giác, cổ tay lật lại một cái, ngón út, ngón vô danh và ngón giữa đã nắm được mu bàn tay y. Quách Tĩnh biết là nguy hiểm, tay phải vù một tiếng đánh ra. Mai Siêu Phong co người nhảy ra, buông tiếng cười lớn.

Quách Tĩnh chỉ thấy mu bàn tay trái tê rát như bị lửa đốt, cúi đầu nhìn thấy mu bàn tay đã bị rạch thủng, ba dòng máu chảy ra tựa hồ có màu đen, đột nhiên nhớ lại chín cái đầu lâu mà Mai Siêu Phong để lại trên dốc núi dựng đứng ở Mông Cổ trước đây. Mã Ngọc nói trên thủ trảo của y thị có tẩm chất kịch độc, mới rồi cánh tay bị y thị quệt trúng, nhưng chưa rách thịt chảy máu, nên chưa bị

https://thuviensach.vn

trúng độc, bây giờ đã khó chạy khỏi nguy hiểm, kêu lên:

- Dung nhi, ta trúng độc rồi.

Không chờ Hoàng Dung trả lời, vọt người tới vù vù hai chưởng đánh ra, chỉ muốn bắt sống y thị, buộc y thị giao ra thuốc giải thì mình mới sống được. Mai Siêu Phong thấy chưởng phong hung mãnh đã sớm tránh ra.

Bọn Hoàng Dung nghe Quách Tĩnh nói, ai cũng cả sợ Kha Trấn ác vung thiết trượng một cái, lục quái và Hoàng Dung bảy người vây tròn Mai Siêu Phong vào giữa. Hoàng Dung quát:

- Mai sư tỷ, ngươi đã sớm thua rồi tại sao còn đánh? Mau đưa thuốc giải ra cứu y.

Mai Siêu Phong cảm thấy chưởng pháp của Quách Tĩnh lợi hại, không dám phân tâm trả lời, trong bụng mừng thầm:

- Y càng vận kình, độc tính phát tác càng mau, hôm nay cho dù ta mất mạng ở đây thì cũng đã trả

được thù cho chồng rồi.

Quách Tĩnh lúc ấy chỉ thấy đầu váng mắt hoa, toàn thân thấy thư thái khoan khoái không sao tả

được, tay trái lại càng tê rần không còn sức lực, dần dần không muốn đả thương địch nhân nữa, đó chính là hiện tượng chất độc phát tác, nếu trước đây y không uống máu của con bảo xà thì nhất định đã mất mạng.

Hoàng Dung nhìn thấy trên mặt y có vẻ thẫn thờ như cười mà không phải cười, bèn lớn tiếng gọi:

- Tĩnh ca ca, mau lui ra!

https://thuviensach.vn

Rồi rút ngọn Nga mi thích định nhảy xổ vào Mai Siêu Phong.

Quách Tĩnh nghe tiếng nàng gọi, tinh thần đột nhiên phấn chấn, chưởng trái vỗ ra, đây là chiêu thứ

mười một Đột như kỳ lai trong Hàng long thập bát chưởng, chỉ là tay trái tê rần, thế chưởng đánh ra rất chậm. Hoàng Dung. Hàn Bảo Câu. Nam Hy nhân. Toàn Kim Phát bốn người đang đồng thời xông vào tấn công Mai Siêu Phong, lại thấy Quách Tĩnh nhẹ nhàng phát ra chưởng ấy, nhưng y thị lại không né tránh, một chưởng đánh trúng đầu vai, lập tức ngã lăn ra.

Nguyên là Mai Siêu Phong đối địch hoàn toàn dựa vào hai tai nghe ngóng, phát chưởng này của Quách tĩnh lại rất chậm, không có tiếng gió, y thị làm sao nghe được?

Hoàng Dung sửng sốt. Hàn, Nam, Toàn ba người đã đồng thời nhảy xổ lên người Mai Siêu Phong toan đè y thị xuống đất, lại bị y thị hai tay rung lên hất ra.

Hàn Bảo Câu và Toàn Kim Phát lập tức bị y thị giằng ra khỏi. Y thị lập tức vung tay chụp tới Nam Hy Nhân. Nam Hy Nhân thấy đòn tới lợi hại, lăn tròn trở ra.

Mai Siêu Phong đã thừa thế nhảy lên, không đề phòng chưa kịp đứng vững thì bối tâm lại trúng một chưởng của Quách Tĩnh, lại ngã xuống lần nữa. Chưởng này cũng không có tiếng vang đánh tới, khó tránh khó đỡ, chỉ là đánh ra rất chậm, lực đạo không mạnh, tuy đánh trúng chỗ yếu hại trên lưng, nhưng không bị thương.

Quách Tĩnh đánh ra hai chưởng ấy xong thần trí đã cảm thấy mơ hồ, thân hình lắc lư mấy cái, loạng choạng một bước ngã phịch xuống đất, đúng vào bên cạnh Mai Siêu Phong. Hoàng Dung vội vàng cúi xuống đỡ y Mai Siêu Phong nghe tiếng, người chưa đứng lên năm ngón đã chụp qua, đột nhiên thấy ngón tay đau buốt, lập tức hiểu ra, biết đã chụp trúng gai nhọn trên

https://thuviensach.vn

tấm Nhuyễn vị giáp của Hoàng Dung, vội dùng chiêu Lý ngư đả đỉnh nhảy vọt lên. Chỉ nghe một người quát:

- Cái này là cho ngươi!

Trong tiếng gió rít, một vật kỳ lạ bắn tới. Mai Siêu Phong lắng nghe không nhận ra là loại binh khí gì, tay phải vung ra chát một tiếng đánh vật ấy rơi xuống, nguyên là một cái ghế, vừa cảm thấy kỳ lạ

chợt nghe tiếng gió ào ào một vật lớn hơn lại bay mau tới, lập tức vươn tay chụp, lại là một cái mặt bàn vừa láng vừa cứng, không thể giữ được. Nguyên là Chu Thông trước tiên ném một cai ghế rồi núp sau một cái bàn gỗ tử đàn, nắm chặt hai chân bàn đẩy vào y thị. Mai Siêu Phong phi chân đá cái bàn tung ra. Chu Thông buông chân bàn, tay phải vươn ra phía trước, lại có ba con vật sống bắn vào cổ áo y thị.

Mai Siêu Phong đột nhiên thấy trước ngực có mấy con vật trơn trơn lạnh lạnh nhảy bừa lên, bất giác giật nảy mình toát mồ hôi lạnh, nghĩ thầm:

- Đây là ám khí cổ quái gì thế? Hay là yêu pháp?

Vội đưa tay chụp lấy, té ra là mấy con cá vàng, nhưng vừa chạm vào vạt áo lại càng hoảng sợ, không biết mấy lọ thuốc giải trong bọc đã đâu mất, cả ngọn chuỷ thủ và kinh văn Cửu âm chân kinh cuốn quanh ngọn chuỷ thủ cũng không thấy đâu nữa. Y thị trong lòng lạnh buốt, lập tức bất động đứng ngây người ra tại chỗ.

Nguyên trước đó khi cột nhà đổ xuống đè lên cái bể cá, cá vàng đã theo nước nhảy ra trên mặt đất Chu Thông biết Mai Siêu Phong tri giác rất linh mẫn, thủ pháp lại mau lẹ, hơn xa bọn Bành Liên Hổ.

Cừu Thiên Nhận nên nhặt ba con cá vàng bỏ vào trong áo y thị để y thị giật mình phân tâm, sau đó mới thi triển thủ pháp Diệu thủ không không

https://thuviensach.vn

khoẳng sạch đồ vật trong bọc y thị. Y mở nút bình ra đưa cho Kha Trấn ác ngửi, hạ giọng nói:

- Thế nào?

Kha Trấn ác là đại hành gia dùng độc, vừa nghe mùi thuốc liền nói:

- Trong uống ngoài thoa đều dùng thuốc này.

Mai Siêu Phong nghe họ đối đáp, tung người vọt tới trên không vồ xuống.

Kha Trấn ác vung ngọn Hàng ma trượng chống đỡ. Kim long tiên của Hàn Bảo Câu, đòn cân của

Toàn Kim Phát, đòn gánh bằng gang của Nam Hy Nhân ba phía cùng lúc tấn công. Mai Siêu Phong vươn tay rút ngọn Độc long ngân tiên trong lưng ra, chợt nghe tiếng gió rít lên, đã thấy có binh khí đâm vào cổ tay mình, đành buông tay đánh trả một chiêu, gạt thanh trường kiếm của Hàn Tiểu Oanh ra.

Bên này Chu Thông đưa thuốc giải cho Hoàng Dung nói:

- Cho y uống một ít, thoa một ít, tiện tay nhét luôn thanh chuỷ thủ vào bọc Quách Tĩnh, nói:

- Cái này vốn là của ngươi.

Rồi vung Thiết phiến xông vào giáp công Mai Siêu Phong.

Bảy người xa cách nhau mười mấy năm đều chuyên cần khổ luyện, người nào công lực cũng tiến triển rất nhiều, trường ác đấu này so với trận ác đấu trong đêm trên núi hoang năm xưa còn đáng sợ

hơn gấp mấy lần.

https://thuviensach.vn

Cha con Lục Thừa Phong nhìn thấy hoa mắt kinh hồn, đều nghĩ thầm:

- Võ công của Mai Siêu Phong cố nhiên lợi hại vô song, nhưng Giang Nam thất quái quả thật cũng danh bất hư truyền.

Lục Thừa Phong gọi lớn:

- Các vị dừng tay nghe tại hạ nói một câu.

Nhưng mọi người đang đánh nhau kịch liệt, làm sao có thể dừng tay được?

Quách Tĩnh uống thuốc xong, không bao lâu thần trí đã tỉnh táo, chất độc phát tác mau mà hóa giải cũng mau, vết thương tuy vẫn còn đau nhưng cánh tay đã có thể co duỗi, lập tức đứng dậy xông vào vòng chiến, lúc nãy y đánh nhau đã khéo léo dùng một chưởng đắc thủ, lúc ấy đã hiểu được yếu quyết nhìn thật rõ chỗ sơ hở từ từ đánh ra một chưởng, vừa chạm vào người Mai Siêu Phong thì đột nhiên phát kình.

Chiêu Chấn kinh bách lý này oai lực cực lớn. Mai Siêu Phong trước khi việc xảy ra hoàn toàn không có dấu hiệu gì, đột nhiên trúng chưởng làm sao chi trì được, lập tức ngã vật xuống. Quách Tĩnh khom lưng chụp cứng binh khí của Hàn Bảo Câu và Nam Hy Nhân đồng thời đánh xuống, kêu lên:

- Sư phụ, tha mạng cho y thị..

Rồi cùng Giang Nam lục quái nhất tề nhảy lùi ra. Mai Siêu Phong tung người nhảy lên, biết Quách Tĩnh dùng lối đánh ấy thì mình mắt đã bị mù rất khó đón đỡ, chỉ đành rút ngọn Độc long ngân tiên hộ thân để y không thể tới gần.

Quách Tĩnh nói:

- Bọn ta cũng không làm khó ngươi, ngươi đi đi!

Mai Siêu Phong thu ngọn ngân tiên lại nói:

https://thuviensach.vn

- Vậy trả kinh văn lại cho ta.

Chu Thông sửng sốt, nói:

- Ta không lấy kinh văn của ngươi. Giang Nam thất quái trước nay không bịa đặt.

Y vốn không biết cái bọc gói ngọn chuỷ thủ chính là tấm da ghi Cửu âm chân kinh.

Mai Siêu Phong biết Giang Nam thất quái tuy có thâm cừu đại oán với y thị nhưng ai cũng nói một là một, nói hai là hai, quyết không đặt chuyện lừa người, vậy ắt mới rồi đánh nhau với Quách Tĩnh đã bị rơi mất, trong lòng vô cùng hoảng sợ, khom người mò mẫm trên mặt đất, mò nửa ngày chẳng thấy tung tích kinh văn đâu. Mọi người thấy y thị là một người đàn bà mù lòa mò mẫm trong đám gạch ngói hấp tấp giở đông lật tây đều bất giác nảy lòng thương xót. Lục Thừa Phong nói:

- Lục Quán Anh, ngươi tìm giúp Mai sư bá.

Nưng lại nghĩ thầm:

- Bộ Cửu âm chân kinh này là của ân sư, lẽ ra phải trả lại cho ân sư mới đúng.

Liền hắng giọng hai tiếng. Lục Quán Anh hiểu ý gật gật đầu. Quách Tĩnh cũng tới tìm giúp, nhưng có thấy kinh văn gì đâu? Lục Thừa Phong nói:

- Mai sư tỷ ở đây quyết không có đâu, chỉ sợ ngươi làm rơi trên đường rồi.

Mai Siêu Phong không đáp, hai tay vẫn mò mẫm dưới đất.

Đột nhiên trước mắt mọi người hoa lên, chỉ thấy quái nhân áo xanh lại xuất hiện sau lưng Mai Siêu Phong. Y thân pháp vô cùng mau lẹ, mọi người đều không thấy rõ y vọt vào thế nào, chỉ thấy y vươn tay một cái đã chụp trúng

https://thuviensach.vn

lưng Mai Siêu Phong nhấc lên, trong chớp mắt đã chạy khuất vào khu rừng ngoài trang viện. Mai Siêu Phong một thân võ công mà bị y chụp lấy lại không động đậy gì được Mọi người vừa giật mình thì chỉ còn thấy bóng hai người thấp thoáng, ngớ mặt nhìn nhau hồi lâu không nói gì, chỉ nghe tiếng sóng trên hồ vỗ vào bờ ì oạp.

Qua hồi lâu Kha Trấn ác mới nói:

- Tiểu đồ đánh nhau với mụ ác phụ ấy làm hỏng cả sảnh đường đẹp đẽ của trang chủ, quả thật rất có lỗi.

Lục Thừa Phong nói:

- Hôm nay Lục hiệp và Quách huynh quang lâm giúp già trẻ trong tệ trang thoát được kiếp nạn, tại hạ cám ơn còn chưa kịp. Kha đại hiệp nói thế không khỏi có chỗ sơ tình quá.

Lục Quán Anh nói:

- Mời các vị vào hậu sảnh nghỉ ngơi. Quách thế huynh, vết thương của ngươi còn đau không?

Quách Tĩnh mới đáp được một câu:

- Không sao!

Thì trước mắt bóng xanh chớp lên, quái nhân áo xanh kia đã cùng Mai Siêu Phong trở lại trước trang viện.

Mai Siêu Phong khoanh tay đứng, quát:

- Gã tiểu tử họ Quách kia, ngươi dùng Hàng long thập bát chưởng Hồng Thất công dạy cho để đánh ta, ta hai mắt bị mù, vì thế không thể chống cự. Họ Mai này còn sống không lâu, thắng phụ cũng không lưu tâm, nhưng nếu giang hồ đồn đại ra, nói Mai Siêu Phong không thắng được truyền nhân của

https://thuviensach.vn

lão ăn mày, há chẳng phải là làm mất oai danh ân sư của ta ở đảo Đào Hoa sao? Nào nào nào, ta với ngươi đánh nhau trận nữa.

Quách Tĩnh nói:

- Ta vốn không phải là đối thủ của ngươi, chỉ nhờ ngươi bị kém mắt nên mới giữ được tính mạng thôi. Ta đã nhận thua rồi.

Mai Siêu Phong nói:

- Hàng long thập bát chưởng tất cả có mười tám chưởng, sao ngươi không sử dụng hết?

Quách Tĩnh nói:

- Chỉ vì ta đầu óc ngu xuẩn...

Hoàng Dung liên tiếp lấy tay ra hiệu bảo y không nên nói thật, nhưng Quách Tĩnh vẫn nói tiếp:

- Hồng tiền bối chỉ dạy cho ta mười lăm chưởng.

Mai Siêu Phong nói:

- Hay lắm, ngươi chỉ biết mười lăm chưởng mà Mai Siêu Phong lại bại dưới tay ngươi, lão ăn mày Hồng Thất công ấy lợi hại đến thế kia đấy? Không được, không đánh trận nữa không được.

Mọi người nghe ngữ khí của y thị thì tựa hồ đã không còn muốn trả cái thù giết chồng mà đã thành tranh giành thanh danh oai vọng giữa Hoàng Dược Sư và Hồng Thất công.

Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Hoàng cô nương còn nhỏ tuổi mà ta còn không phải là đối thủ, huống chi là ngươi? Võ công của đảo Đào Hoa trước nay ta rất khâm phục.

Hoàng Dung nói:

- Mai sư tỷ, ngươi còn nói gì nữa, trong thiên hạ chẳng lẽ còn có ai thắng được cha ta sao?

Mai Siêu Phong nói:

- Không được, không đánh trận nữa không được!

Rồi không chờ Quách Tĩnh ưng thuận, vươn tay chụp tới. Quách Tĩnh bị ép không sao tránh được, nói:

- Nếu đã như thế thì xin Mai tiền bối chỉ giáo.

Rồi vung chưởng vỗ ra. Mai Siêu Phong lật cổ tay biến thành trảo, quát:

- Cứ đánh vô thanh chưởng, chứ có tiếng thì ngươi không phải là đối thủ của ta đâu.

Quách Tĩnh nhảy ra mấy bước, nói:

- Đại sư phụ của ta cũng kém mắt, nếu người khác dùng chưởng pháp vô thanh để lừa dối ông ắt ta sẽ

căm hận thấu xương. Lấy đó mà so, thì ta há lại có thể đối xử với ngươi như thế sao? Mới rồi ta bị

trúng độc trảo của ngươi, lúc sinh tử quan đầu bất đắc dĩ phải dùng vô thanh chưởng để giữ mạng, chứ nếu tỷ thí so tài thì như thế rất không quang minh lỗi lạc, vãn bối không dám vâng lệnh.

https://thuviensach.vn

Mai Siêu Phong thấy y nói rất thành thật, trong lòng hơi rúng động - Gã thiếu niên này cũng cứng cỏi lắm - nhưng lại lập tức cao giọng quát:

- Ta đã bảo ngươi đánh vô thanh chưởng thì tự nhiên có cách phá, còn lải nhải cái gì thế?

Quách Tĩnh nhìn quái nhân áo xanh một cái, nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ chỉ mới có một lúc vừa rồi mà y đã dạy Mai Siêu Phong biết cách đối phó với vô thanh chưởng sao?

Thấy y thị cứ nằng nặc ép buộc, bèn nói:

- Được, ta lại tiếp Mai tiền bối mười lăm chiêu.

Y định đem mười lăm chưởng trong Hàng long thập bát chưởng đánh lại một lượt, cho dù không thể

thắng y thị cũng có thể bảo vệ cho mình, lúc ấy nhảy ra phía sau rồi nhón chân bước lên, từ từ đẩy chường ra, chỉ nghe bên cạnh người có một tiếng vù khẽ vang lên. Mai Siêu Phong cổ tay ngoặc lại móc đúng vào cánh tay y, trong lúc tối tăm mà như hai mắt y thị lại có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Quách Tĩnh giật nảy mình, chưởng trái rút mau về bước qua bên trái, một chiêu Lợi thiệp đại xuyên lại từ từ đẩy ra. Tay chưởng của y vừa đẩy ra được mấy tấc, lại một tiếng vù vang lên. Mai Siêu Phong đã biết phương vị tay chưởng của y, bèn cướp tiên cơ lấy nhanh đánh chậm. Quách Tĩnh lui lại hơi chậm, suýt nữa bị thủ trảo của y thị quét trúng, sau lúc ngạc nhiên hoảng sợ, vội nhảy mau ra, nghĩ thầm:

- Y thị biết được đường tới của chưởng mình đã kỳ lạ, tại sao lại có thể đoán được trước khi mình chưa đánh ra? Chiêu thứ ba y càng thận trọng, chính là chiêu Kháng long hữu hối mà y đắc ý nhất, chợt nghe vù một tiếng. Mai Siêu Phong năm ngón tay như gang như sắt đã chụp tới cổ tay y.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh biết then chốt là ở tiếng vù kia, đến chiêu thứ tư nhìn về phía quái nhân áo xanh một cái, quả nhiên thấy ngón tay y khẽ bật, một viên đá nhỏ xé gió bay ra. Quách Tĩnh đã hiểu ngay:

- Té ra là y búng đá chỉ điểm phương vị, mình đánh phía đông y ném qua phía đông, mình đánh phía tây y ném qua phía tây. Có điều tại sao y lại đoán được đường đi của phát chưởng? ồ, phải rồi, hôm trước Dung nhi đánh nhau với Lương Tử ông. Hồng Thất công đã gọi trước quyền chiêu của y ra, cũng chính là đạo lý này đây. Mình sử hết mười lăm chiêu thì nhận thua là được rồi.

Hàng long thập bát chưởng biến hóa không nhiều. Quách tĩnh lại chưa học hết, tuy mỗi chiêu đánh ra oai lực rất lớn, nhưng Mai Siêu Phong đã biết thế tới của chưởng chiêu, tự nhiên có thể kịp thời né tránh hóa giải. Lại đánh thêm vài chiêu, quái khách áo xanh đột nhiên vù vù vù búng ra ba viên đá.

Mai Siêu Phong đổi thủ làm công, hung hăng ba lần liên tiếp ra sát thủ. Quách Tĩnh cố gắng đỡ gạt, đánh trả lại hai chưởng.

Hai người đánh nhau dần dần khẩn trương, chỉ nghe trong tiếng chưởng phong ào ào có kèm theo tiếng đá bay vù vù. Hoàng Dung thấy tình thế không hay, nhặt một vốc đĩa vỡ dưới đất lên, có lúc ném bừa lên không, có lúc ném vào những viên đá của quái nhân kia, một là để nhiễu loạn âm thanh, hai là để đánh chúng bay chệch đi. Nhưng không ngờ chỉ lực của quái nhân kia càng mạnh hơn, những viên đá nhỏ bắn ra mang lực đạo rất lớn, tiếng xé gió vô cùng rõ ràng, những mảnh đĩa vỡ

Hoàng Dung ném ra cố nhiên không đánh được chúng rơi xuống, mà cũng không át được tiếng gió của những viên đá nhỏ ấy.

Cha con họ Lục và Giang Nam lục quái đều vô cùng kinh dị Ngươi này chỉ dựa vào sức ngón tay mà tại sao lại bắn được đá ra với kình lực mạnh như

https://thuviensach.vn

thế? Cho dù là cung sắt cũng không thể bắn được đạn rít thành tiếng lớn như vậy. Ai mà bị bắn trúng một viên há không bị xuyên luôn vào óc sao?

Lúc ấy Hoàng Dung đã buông tay, ngẩn người nhìn nhìn quái khách kia.

Lúc ấy Quách Tĩnh đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong. Mai Siêu Phong nắm được tiên cơ, chiêu nào cũng ra sát thủ vô cùng lợi hại. Đột nhiên choang choang hai tiếng, hai viên đá xé không khí bay tới, viên trước bay hơi chậm, viên sau bay mau hơn, hai viên chạm vào nhau trên không bắn ra tia lửa tung tóe, những mảnh đá vụn bắn tung tóe khắp tám phía. Mai Siêu Phong mượn oai thế ấy sấn thẳng vào. Quách Tĩnh thấy đòn tới hung dữ, khó có thể đón đỡ, nhớ tới bốn chữ Nam Hy Nhân dạy đánh thua thì chạy, bèn xoay người bỏ chạy.

Hoàng Dung đột nhiên gọi lớn:

- Cha?

Rồi xông vào quái khách áo xanh, nhảy xổ vào lòng y, bật tiếng khóc lớn, kêu lên:

- Cha, mặt của cha, mặt của cha... Tại sao lại biến thành thế này?

Quách Tĩnh quay lại, thấy Mai Siêu Phong đang đứng trước mặt mình lắng tai nghe ngóng tiếng đạn đá cơ hội thoáng qua này làm sao bỏ qua được, lập tức giơ chưởng từ từ đẩy vào vai y thị, một chưởng này dùng hết mười thành công lực, chưởng phải hết sức đánh ra, chưởng trái tiếp theo một đòn, lực đạo vô cùng trầm mãnh. Mai Siêu Phong bị trúng liên tiếp hai chưởng lộn nhào một vòng ngã luôn xuống đất, không bò lên được.

Lục Thừa Phong nghe Hoàng Dung gọi người kia là cha, buồn vui lẫn lộn, quên mất hai chân mình tàn phế, đột nhiên đứng lên định bước tới, nhưng cũng lập tức ngã xuống.

https://thuviensach.vn

Quái khách áo xanh kia tay trái ôm lấy Hoàng Dung, tay phải từ từ vuốt lên mặt một cái, té ra trên mặt y mang một cái mặt nạ da người, cho nên nhìn thấy vô cùng kỳ quái ngụy dị. Khuôn mặt thật của y vừa lộ ra, chỉ thấy y tướng mạo thanh cù, phong tư tuấn tú ung dung tiêu sái, khí vũ hiên ngang. Hoàng Dung mắt còn đẫm lệ, lớn tiếng reo mừng, giật lấy cái mặt nạ chụp lên mặt mình rồi nhào vào lòng y, ôm chặt cổ y, vừa cười vừa nhảy nhót.

Quái khách áo xanh ấy chính là đảo chủ đảo Đào Hoa Hoàng Dược Sư.

Hoàng Dung cười nói:

- Cha, người làm sao tới được đây? Mới rồi lão già họ Cừu kia rủa cha, sao cha không dạy dỗ y.

Hoàng Dược Sư sa sầm mặt nói:

- Tại sao ta tới đây à? Tới tìm ngươi!

Hoàng Dung mừng rỡ nói:

- Cha, cha hoàn thành tâm nguyện rồi phải không? Vậy thì tốt quá, tốt quá?

Nói xong vỗ tay reo hò.

Hoàng Dược Sư nói:

- Hoàn thành cái gì? Vì đi tìm con nha đầu ngươi, còn kể gì hoàn thành với không hoàn thành.

Hoàng Dung rất khó xử, nàng biết cha từng lấy được nửa dưới bộ Cửu âm chân kinh, nửa trên tuy không lấy được nhưng đã phát nguyện muốn dựa vào sự thông minh tài trí của mình, từ quyển hạ

sáng chế ra cơ sở nội công của quyển thượng, nói:

https://thuviensach.vn

- Cửu âm chân kinh cũng là do người ta viết ra, người khác viết được thì Hoàng Dược Sư ta lại viết không được à? Nếu không luyện được võ công ghi chép trong kinh sẽ không rời khỏi đảo Đào Hoa một bước.

Nào ngờ quyển hạ bị Trần Huyền Phong. Mai Siêu Phong ăn trộm mất, quyển thượng viết ra cũng trở thành vô ích. Lần này vì mình bướng bỉnh, làm hại y phải trái lời thề, lập tức dịu dàng nói:

- Cha, từ nay trở đi, con sẽ vĩnh viễn ngoan ngoãn, đến chết cũng nghe lời cha mà.

Hoàng Dược Sư thấy con gái yêu khỏe mạnh, vốn đã rất mừng, lại nghe nàng nói thế, trong lòng rất khoan khoái, nói:

- Đỡ sư tỷ ngươi dậy.

Hoàng Dung bước qua đỡ Mai Siêu Phong dậy. Lục Quán Anh cũng đã đỡ cha dậy, song song lạy

rạp xuống đất.

Hoàng Dược Sư thở dài một tiếng nói:

- Thừa Phong, ngươi tốt lắm, đứng dậy đi. Năm ấy ta nóng nảy, trách lầm ngươi rồi.

Lục Thừa Phong nghẹn ngào nói:

- Sư phụ, lão nhân gia người khỏe chứ?

Hoàng Dược Sư nói:

- Cũng chưa bị người ta chọc giận mà chết.

Hoàng Dung cười nói:

https://thuviensach.vn

- Cha, không phải là cha nói con chứ?

Hoàng Dược Sư hừ một tiếng nói:

- Ngươi cũng có phần.

Hoàng Dung lè lè lưỡi, nói:

- Cha, con giới thiệu cha với mấy người bạn, đây là Giang Nam lục quái nổi tiếng trên giang hồ, là sư phụ của Tĩnh ca ca.

Hoàng Dược Sư đảo mắt nhột cái, không nhìn ngó gì tới lục quái, nói:

- Ta không gặp người ngoài.

Lục quái thấy y ngạo mạn vô lễ như thế đều đùng đùng nổi giận, nhưng sợ oai danh và võ công mà y vừa bộc lộ, nhất thời cũng không dám phát tác.

Hoàng Dược Sư nói với con gái:

- Ngươi còn cần lấy cái gì không? Chúng ta về nhà thôi.

Hoàng Dung cười nói:

- Chẳng có gì cần lấy cả, nhưng có cái này phải trả lại Lục sư ca.

Rồi lấy trong bọc ra bao thuốc Cửu hoa ngọc lộ hoàn đưa Lục Thừa Phong, nói:

- Lục sư ca, số dược hoàn này điều chế không dễ, trả lại cho ngươi đây.

Lục Thừa Phong xua tay không nhận, nói với Hoàng Dược:

- Sư Đệ tử hôm nay được gặp ân sư, quả thật vô cùng mừng rỡ, nếu ân sư có thể nghỉ lại ở tệ trang thêm vài giờ, thì đệ tử càng...

https://thuviensach.vn

Hoàng Dược Sư không đáp, chỉ Lục Quán Anh hỏi:

- Y là con ngươi à?

Lục Thừa Phong nói:

- Dạ.

Lục Quán Anh không chờ cha gọi, vội bước lên cung cung kính kính dập đầu bốn cái, nói:

- Đồ tôn xin ra mắt sư tổ.

Hoàng Dược Sư nói:

- Thôi đi!

Cũng không cúi xuống đỡ dậy, lại vươn tay nắm lấy hậu tâm y nhấc lên một cái, chưởng phải đã đập mạnh xuống vai y. Lục Thừa Phong cả kinh kêu lên:

- Ân sư, con chỉ có một đứa con trai ấy...

Hoàng Dược Sư một chưởng ấy kình lực không nhẹ. Lục Quán Anh đầu vai trúng chưởng đứng

không vững bắn lại bảy tám bước rồi ngã ngửa, nhưng không hề bị tổn thương gì, sửng sốt đứng lên.

Hoàng Dược Sư nói với Lục Thừa Phong:

- Ngươi tốt lắm, không truyền công phu cho y. Thằng nhỏ này là đồ đệ của phái Tiên Hà phải không?

Lục Thừa Phong lúc ấy mới biết sư phụ một nhấc một đẩy như thế là để thử xem gia số võ công của con mình, vội nói:

https://thuviensach.vn

- Đệ tử không dám trái với quy củ sư môn, không được ân sư ưng thuận quyết không dám đem võ công của ân sư dạy cho người khác. Thằng nhỏ này là đệ tứ của Khô Mộc đại sư phái Tiên Hà.

Hoàng Dược Sư cười nhạt một tiếng, nói:

- Một chút công phu nhỏ nhoi của Khô Mộc mà đại sư cái gì? Sở học của ngươi còn cao hơn y gấp trăm lần, bắt đầu từ hôm nay, ngươi tự mình dạy võ cho con trai đi. Võ công phái Tiên Hà thì xách dép cho chúng ta cũng không đáng.

Lục Thừa Phong cả mừng, vội bảo con trai Mau, mau tạ ân điển của tổ sư gia. Lục Quán Anh lại tới dập đầu bốn cái trước mặt Hoàng Dược. Sư Hoàng Dược Sư ngẩng đầu nhìn trời không thèm để mắt tới.

Lục Thừa Phong trên đảo Đào Hoa học được một thân võ công, tuy hai chân tàn phế nhưng công phu trên tay vẫn còn, trong lòng lại hiểu sâu về tinh nghĩa võ học, thấy đứa con một của mình tuy siêng năng luyện võ nhưng chưa được thầy giỏi chỉ điểm nên thành tựu chỉ có hạn, mà mình thì rõ ràng đầy bụng yếu quyết võ công có thể dạy y nhưng vì môn quy nên chưa dám tiết lộ, vì thế sợ con trai lẳng nhẳng nên trước nay không để y biết mình biết võ công, lúc ấy lại được kể vào hàng đệ tử của ân sư, lại được sư phụ ưng thuận cho phép dạy lại cho con, võ công của con mình nay mai sẽ tiến bộ

rất mau, trong lòng làm sao không vui vẻ?

Nghĩ muốn nói ra vài câu tỏ lòng cảm kích, nhưng cổ họng cứ nghẹn lại, không nói nên lời.

Hoàng Dược Sư trợn mắt nhìn y một cái, nói:

- Cái này là cho ngươi!

https://thuviensach.vn

Tay trái khẽ vung ra, hai trang giấy trắng một trước một sau bay về phía y.

Y đứng cách Lục Thừa Phong hơn một trượng, hai tờ giấy mỏng nhè nhẹ bay tới như bị một trận gió cuốn đi trên tờ giấy mỏng không sao dùng lực, ném tờ giấy đi xa quả thật khó hơn nhiều so với việc ném một tảng đá nặng vài trăm cân, mọi người ai cũng khâm phục.

Hoàng Dung vô cùng đắc ý, hạ giọng nói với Quách Tĩnh Tĩnh:

- Ca ca, công phu của cha ta thế nào?

Quách Tĩnh nói:

- Võ công của lệnh tôn xuất thần nhập hóa. Dung nhi, cô về tới nhà rồi đừng ham chơi, nên chăm chỉ

theo ông học võ.

Hoàng Dung vội nói:

- Ngươi cũng đi chứ, chẳng lẽ ngươi không đi à?

Quách Tĩnh nói:

- Ta phải theo sư phụ ta. Qua một thời gian ta sẽ tới thăm cô.

Hoàng Dung nóng ruột, nắm chặt tay y, kêu lên:

- Không, không ta không chia tay với ngươi đâu.

Quách tĩnh lại biết tình thế này không thể không chia tay với nàng, không kìm được sự đau xót trong lòng.

Lục Thừa Phong đón lấy hai trang giấy, nhìn thấy trên giấy viết đầy chữ.

https://thuviensach.vn

Lục Quán Anh cầm đuốc từ tay trang đinh bước tới cạnh soi cho cha xem. Lục Thừa Phong vừa nhìn qua, thấy trên hai trang giấy đều viết yếu chỉ khẩu quyết luyện công, lại là thủ bút của Hoàng Dược Sư, hai mươi năm không gặp, nét chữ của sư phụ lại thêm đẹp đẽ cứng cáp, nhan đề viết đầu trang bên phải là sáu chữ Toàn phong tảo diệp thoái pháp. Lục Thừa Phong biết Toàn phong tảo diệp thoái và Lạc anh thần kiếm chưởng đều là những tuyệt kỹ đắc ý mà sư phụ sáng chế ra lúc trẻ, sáu đệ tử

không ai được truyền thụ, nếu ngày trước được truyền thụ thì không biết sẽ vui mừng thế nào, nhưng hiện tuy mình không luyện được cũng có thể dạy lại cho con, vẫn là ơn lớn của sư phụ, lúc ấy bèn cung cung kính kính cất vào bọc, lại phục xuống đất bái tạ.

Hoàng Dược Sư nói:

- Cước pháp này so với lúc ta sáng chế lúc trẻ có rất nhiều chỗ khác nhau, chiêu số tuy cũng là một nhưng cước pháp này phải bắt đầu luyện với nội công. Ngươi mỗi ngày theo khẩu quyết luyện công mà vận khí, nếu nhanh thì sau năm sáu năm có thể đi lại không cần chống gậy.

Lục Thừa Phong vừa đau xót vừa mừng rỡ, trăm mối cảm xúc trào dâng.

Hoàng Dược Sư lại nói:

- Chân ngươi tàn phế chữa không được rồi, công phu hạ bàn cũng không thể luyện được nữa, có điều theo khẩu quyết nội công của ta, thì đi lại chậm rãi như người thường không có gì khó. Ờ...

Y đã sớm hối hận về việc năm xưa nóng giận quá đáng, phạt nặng bốn người đệ tử vô tội mấy năm nay dốc lòng nghĩ ra bí quyết nội công Toàn phong tảo diệp thoái, chính là muốn truyền lại cho bốn người để họ có thể tu tập lại nội công hạ bàn, khôi phục việc đi đứng. Chỉ là y vốn sính cường hiếu thắng, tuy trong lòng rất hối hận nhưng ngoài miệng không chịu nói ra, vì vậy thiên nội công này rõ ràng là mới sáng chế ra toàn bộ nhưng vẫn

https://thuviensach.vn

dùng một cái tên cũ không có liên quan gì, không chịu bộc lộ cái ý nhận sai xin lỗi, qua một lúc lại nói:

- Ngươi tìm ba sư đệ về cả đây, đem khẩu quyết này dạy lại cho họ.

Lục Thừa Phong nói một tiếng:

- Dạ.

Rồi nói:

- Hành tung của Khúc sư đệ và Phùng sư đệ thì trước nay đệ tử chưa nghe ngóng được. Vũ sư đệ thì đã chết lâu rồi.

Hoàng Dược Sư trong lòng chợt đau xót, hai ánh mắt sáng quắc chiếu thẳng vào Mai Siêu Phong, y thị không nhìn thấy nên cũng thôi, chứ người khác ai cũng vô cùng hồi hộp. Hoàng Dược Sư lạnh lùng nói:

- Siêu Phong, ngươi làm điều ác lớn, cũng gặp chuyện khổ lớn. Mới rồi lão họ Cừu kia rủa ta chết, ngươi cũng còn khóc được mấy giọt nước mắt, còn muốn trả thù cho ta. Xét tới mấy giọt nước mắt ấy, ta để cho ngươi sống thêm vài năm.

Mai Siêu Phong không bao giờ ngờ rằng sư phụ lại tha mạng cho mình dễ dàng như thế, vô cùng vui mừng, lạy rạp xuống đất.

Hoàng Dược Sư nói:

- Tốt lắm, tốt lắm!

Rồi vươn tay nhè nhẹ vỗ lên lưng y thị ba chưởng.

Mai Siêu Phong đột nhiên thấy hậu tâm hơi đau, lần này hoảng sợ suýt ngất, run giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Ân sư đệ tử tội đáng muôn chết, xin người ra ơn xử tử ngay lập tức, tha cho con không phải chịu khổ hình Phụ cốt châm.

Y thị lúc nhỏ từng nghe chồng nói qua sư phụ có một loại ám khí độc môn là Phụ cốt châm, chỉ cần đưa tay vỗ nhẹ lên người địch nhân một cái, ngọn châm sẽ đi sâu vào thịt gắn chặt vào khớp xương trong người. Trên châm có tẩm thuốc độc dược tính lại phát tác rất chậm, mỗi ngày sáu lần theo huyết mạch vận hành, khiến người ta đau đớn không sao nói được, nhất thời không chết được mà phải bị giày vò sau một hai năm mới chết. Người có võ công cao cường mà vận công chống lại thì càng chống càng đau, phải chịu khổ sở như lửa cháy thêm dầu, lại càng đau đớn.

Nhưng phàm là người có công phu đến lúc ấy lại không thể không cắn chặt răng cố gắng vận công, biết rõ là uống thuốc độc cho đỡ khát, lần sau chất độc phát tác lại càng hung mãnh, nhưng cũng chỉ

đành chống được lần nào hay lần ấy.

Mai Siêu Phong biết chỉ cần trúng một mũi châm ấy là đã bước vào địa ngục ở nhân gian, huống hồ

lại trúng tới ba mũi? Bèn rút ngọn Độc long ngân tiên đập mạnh lên đầu.

Hoàng Dược Sư vươn tay một cái đã đoạt được ngọn Độc long tiên, lạnh lùng nói:

- Có gì mà gấp? Muốn chết cũng không dễ đâu!

Mai Siêu Phong muốn chết không được, nghĩ thầm:

- Nhất định sư phụ muốn mình phải chịu đau khổ, quyết không để cho mình được chết dễ dàng như

vậy, không kìm được cười thảm một tiếng, nói với Quách Tĩnh:

https://thuviensach.vn

- Đa tạ ngươi đã một đao đâm chết chồng ta, thằng chồng giặc ấy chết cũng được ung dung tự tại!

Hoàng Dược Sư nói:

- Dược tính trên Phụ cốt châm sau một năm mới phát tác. Trong một năm ấy có ba việc cho ngươi làm, ngươi làm xong thì tới đào Đào Hoa gặp ta, sẽ có cách lấy châm ra cho ngươi.

Mai Siêu Phong cả mừng, vội hỏi:

- Đệ tử có gặp dầu sôi lửa bỏng cũng sẽ làm tròn việc ân sư giao.

Hoàng Dược Sư lạnh lùng nói:

- Ngươi biết ta sai ngươi đi làm chuyện gì không mà đáp ứng mau lẹ như thế?

Mai Siêu Phong không dám nói gì, chỉ còn cách dập đầu lạy lục.

Hoàng Dược Sư nói:

- Việc thứ nhất là ngươi để mất Cửu âm chân kinh thì phải đi tìm về, nếu người ta đã đọc qua thì giết họ đi, một người đọc qua thì giết một người, một trăm người đọc qua thì giết một trăm người, nếu mới giết chín mươi chín người thì đừng tới gặp ta vội.

Mọi người nghe thế trong lòng đều lạnh buốt. Giang Nam lục quái nghĩ thầm:

- Hoàng Dược Sư có ngoại hiệu là Đông tà, tính nết việc làm quả nhiên cũng rất tà môn.

Lại nghe y nói tiếp:

https://thuviensach.vn

- Bốn sư huynh đệ Khúc, Lục, Vũ, Phùng của ngươi đều vì ngươi mà bị liên lụy, ngươi đi tìm Linh Phong, Mặc Phong về đây. Rồi đi hỏi thăm tìm người nhà con cái Nhãn Phong đưa cả tới Quy Vân trang. Đó là việc thứ hai.

Mai Siêu Phong nhất nhất vâng dạ.

Lục Thừa Phong nghĩ thầm:

- Chuyện đó thì mình có thể làm.

Nhưng y biết tính nết sư phụ, không dám nói chen vào. Hoàng Dược Sư ngẩng đầu nhìn trời, nhìn nhìn sao Bắc đẩu ở chân trời, thong thả nói:

- Cửu âm chân kinh là các ngươi tự ý lấy đi công phu trong kinh ta không sai các ngươi luyện tập nhưng các ngươi tự luyện, chắc ngươi cũng phải biết nên làm thế nào.

Qua một lúc lại nói:

- Đó là việc thứ ba.

Mai Siêu Phong nhất thời không hiểu rõ ý sư phụ, cúi đầu ngẫm nghĩ hồi lâu mới sực hiểu ra, run lên nói:

- Khi nào làm xong hai việc đầu đệ tử sẽ hủy hết công phu Cửu âm bạch cốt trào và Tồi tâm chưởng.

Quách Tĩnh không hiểu, kéo kéo tay áo Hoàng Dung, đưa mắt có ý hỏi.

Hoàng Dung trên mặt có vẻ rất bất nhẫn, đưa tay phải chặt chặt vào tay trái mình. Quách Tĩnh lúc ấy mới hiểu rõ:

- Té ra là tự chặt tay mình.

https://thuviensach.vn

Nghĩ thầm:

- Mai Siêu Phong tuy làm nhiều việc ác nhưng nếu thật lòng hối cải thì cần gì phải dùng hình phạt thảm khốc như thế? Phải bảo Dung nhi năn nỉ giùm y thị.

Đang nghĩ về chuyện ấy. Hoàng Dược Sư chợt quay lại vẫy y nói:

- Ngươi tên Quách Tĩnh phải không?

Quách Tĩnh vội bước lên vái lạy, nói:

- Đệ tử là Quách Tĩnh xin ra mắt Hoàng lão tiền bối.

Hoàng Dược Sư nói:

- Đệ tử của ta là Trần Huyền Phong là do ngươi giết phải không? Bản lĩnh của ngươi cũng không nhỏ

đâu?

Quách Tĩnh nghe lời lẽ của y có ý không hay, trong lòng hoảng sợ, nói:

- Lúc ấy đệ tứ tuổi nhỏ không biết gì, bị Trần tiền bối bắt giữ, trong lúc hoảng sợ lỡ tay đả thương y.

Hoàng Dược Sư hừ một tiếng, lạnh dùng nói:

- Trần Huyền Phong tuy là phản đồ của môn phái ta nhưng môn phái ta tự có người giết y, môn nhân đảo Đào Hoa há lại để cho người ngoài giết à?

Quách Tĩnh không biết trả lời thế nào.

Hoàng Dung vội nói:

- Cha, lúc ấy y chỉ có sáu tuổi có biết gì đâu?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dược Sư làm như không nghe, lại nói:

- Lão ăn mày họ Hồng vốn không chịu nhận đệ tử mà lại dạy ngươi mười lăm chưởng trong Hàng long thập bát chưởng đắc ý nhất của y, ngươi ắt có chỗ hơn người. Nếu không thì cho dù ngươi có hoa ngôn xảo ngữ cũng không thể được y yêu mến đâu. Ngươi dùng bản lĩnh mà lão ăn mày dạy

ngươi đánh bại đệ tử của ta, hừ hừ, lần sau lão ăn mày gặp ta, y lại không múa mép à?

Hoàng Dung cười nói:

- Cha, hoa ngôn xảo ngữ thì có, nhưng không phải là y mà là con. Y rất thành thật, cha đừng hung dữ

dọa y mà.

Hoàng Dược Sư sau khi vợ chết, sống chung với con gái, vô cùng chiều chuộng nàng vì thế khiến nàng vô cùng ngang ngược, chẳng có chút quy củ gì, hôm trước bị cha trách mắng vài câu lập tức bỏ

nhà ra đi. Hoàng Dược Sư vốn nghĩ con gái cưng lưu lạc giang hồ nhất định sẽ tiều tụy khổ sở, nào ngờ khi gặp lại lại thấy nàng còn xinh đẹp hơn trước, lại thấy nàng tỏ vẻ thân thiết với Quách Tĩnh, chuyện gì cũng lo lắng cho y tựa hồ còn hơn cả cha, trong lòng rất ghen tức, lúc ấy không kể gì tới con gái, nói với Quách Tĩnh Lão ăn mày dạy ngươi bản lĩnh, cho ngươi đem ra đánh bại Mai Siêu Phong, rõ ràng là cười môn đệ của ta không có người, các đệ tử không ai bằng...

Hoàng Dung vội nói:

- Cha, ai nói là đệ tử đảo Đào Hoa không có người? Y coi thường Mai sư tỷ bị mù, trên chưởng pháp may mắn chiếm được chút tiện nghi, có gì là lạ?

https://thuviensach.vn

Cha cứ bảo y bịt mắt lại đánh nhau với Mai sư tỷ mà xem. Để con làm cho cha hả giận.

Rồi tung người nhảy ra quát:

- Lại đây, lại đây, ta dùng công phu tầm thường mà cha ta dạy tỷ thí công bằng với chưởng pháp đắc ý nhất mà Hồng Thất công dạy ngươi.

Nàng biết công phu của Quách Tĩnh với mình tương đương nhau, hai người chỉ cần đánh nhau vài mươi chiêu ngang tài ngang sức, thì cha cũng sẽ hết giận. Quách Tĩnh hiểu dụng ý của nàng, thấy Hoàng Dược Sư chưa cản trở, bèn nói:

- Trước nay ta không thắng được cô, bây giờ lại xin cô đánh cho vài quyền vậy.

Nói xong lập tức bước tới trước mặt Hoàng Dung.

Hoàng Dung quát:

- Xem chiêu!

Rồi vung tay chém ngang, gió rít vù vù, chính là chiêu Vũ cấp phong cuồng trong Lạc anh thần kiếm chưởng. Quách Tĩnh bèn dùng chiêu số trong Hàng long thập bát chưởng đối địch, nhưng y rất yêu thương Hoàng Dung, làm sao chịu dùng toàn lực? Nhưng Hàng long thập bát chưởng toàn dựa vào kình cương lực mạnh để thủ thắng, còn nói tới chiêu số phức tạp kỳ ảo thì làm sao so được với Lạc anh thần kiếm chưởng, chỉ mới qua vài chiêu, y đã bị trúng liên tiếp mấy chưởng. Hoàng Dung muốn cha hả giận, mấy chưởng ấy đều đánh thật nặng, biết rõ Quách Tĩnh xương cốt khỏe mạnh, mấy chưởng ấy có thể chịu nổi, cao giọng quát:

- Ngươi còn chưa nhận thua à, miệng thì nói nhưng tay vẫn đánh không ngừng.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dược Sư sắc mặt xám xanh, cười nhạt nói:

- Trò đùa này thì có gì đáng xem?

Cũng không thấy thân hình y lay động, nhưng đột nhiên đã sấn tới bên cạnh, hai tay chia ra chụp vào cổ áo sau lưng hai người ném ra hai bên. Tuy là chụp như nhau, nhưng kình lực lại khác hẳn nhau, tay trái ném con gái chỉ là xô nàng ra, còn tay phải ném Quách Tĩnh thì vận lực rất mạnh, muốn quật y thật mạnh xuống đất. Quách Tĩnh thân hình trên không không vận lực được, chỉ thấy không làm chủ được ngã về phía sau, nhưng chân vừa chạm đất đã lập tức đứng vững, cũng không bị ngã.

Y mà ngã một cái thâm tím mặt mũi, nửa ngày bò dậy không được thì cũng thôi, nhưng như thế thì Hoàng Dược Sư tuy thầm khen công phu hạ bàn của thằng tiểu tử này không kém song càng tức

giận, quát:

- Ta không có đệ tử, chỉ còn cách tự mình ra tiếp ngươi vài chưởng.

Quách Tĩnh vội khom người nói:

- Đệ tử dù mật to bằng trời cũng không dám qua chiêu với tiền bối.

Hoàng Dược Sư cười nhạt nói:

- Hừ, qua chiêu với ta à? Tiểu tử ngươi chưa đáng đâu. Ta đứng bất động ở đây ngươi cứ đem Hàng long thập bát chưởng từng chưởng từng chưởng đánh vào người ta, chỉ cần làm ta hơi nhích người đi né tránh hay giơ tay đón đỡ thì kể như ta thua, được không?

Quách Tĩnh nói:

- Đệ tử không dám.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dược Sư nói:

- Không dám cũng bắt ngươi phải dám.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Đã tới nước này mà không động thủ thì muôn vạn lần không được, chỉ còn cách đánh y vài chưởng.

Y chẳng qua là muốn mượn lực đẩy lực hất mình trở ra, mình ngã vài cái thì có gì đâu?

Hoàng Dược Sư thấy y còn ngần ngừ, nhưng trên mặt lại có vẻ hăm hở muốn thử, bèn nói:

- Động thủ mau đi, ngươi không ra chiêu thì ta sẽ đánh ngươi đấy.

Quách Tĩnh nói:

- Đã có lệnh của tiền bối, đệ tử không dám không tuân.

Rồi xuống tấn ra thế, vặn người vươn tay, vẽ vòng đánh ra một chưởng, chính là chiêu Kháng long hữu hối mà y luyện tập thành thục nhất. Y đã sợ làm Hoàng Dược Sư bị thương, lại sợ nếu dùng toàn lực thì kình lực phản kích cũng sẽ rất mạnh nên chỉ dùng sáu thành công lực. Chưởng ấy đánh tới ngực Hoàng Dược Sư đột nhiên trên người y trơn tuột như bôi dầu, tay chưởng vừa chạm tới đã trượt qua một bên. Hoàng Dược Sư nói:

- Sao thế, ngươi coi thường ta à, ngươi sợ ta không chịu nổi Hàng long chưởng oai mãnh thần diệu của ngươi phải không?

Quách Tĩnh nói:

- Đệ tử không dám.

https://thuviensach.vn

Chiêu thứ hai Hoặc dược tại uyên cũng không dám dùng hết sức, hít sâu một hơi, vù một tiếng, chưởng trái phóng ra trước, chưởng phải lập tức xuyên qua dưới chưởng trái phát lên, đánh thẳng vào bụng dưới y. Hoàng Dược Sư nói:

- Như thế mới ra hồn chứ.

Hôm trước Hồng Thất công dạy Quách Tĩnh thử chưởng vào cây tùng, bắt y tay chưởng vừa chạm vào thân cây phải lập tức phát kình mới có công hiệu đẩy cứng phá mạnh, y đã rèn luyện theo pháp môn ấy hàng ngàn hàng vạn lần, đầu ngón tay hơi chạm vào vạt áo Hoàng Dược Sư là lập tức phát kình, nào ngờ đúng trong chớp mắt kình lực vừa phát, lực đạo chưa tới thì bụng dưới đối phương đột nhiên hóp vào, chỉ nghe cắc một tiếng, cổ tay đã bị trặc khớp, phát chưởng này của y nếu đánh trượt thì không bị gì, chẳng qua chỉ là phí sức, nhưng rõ ràng đánh vào chỗ chịu lực mà phát kình mau lẹ, luồng kình lực ấy đột nhiên lại trở thành vô ảnh vô tung, lúc muốn thu kình thì làm sao còn kịp, chỉ

cảm thấy cánh tay đau buốt vội nhảy ra vài thước, cánh tay đã không nhấc lên được.

Giang Nam lục quái thấy Hoàng Dược Sư quả nhiên không né tránh, không trả đòn, thân hình không động đậy, mà trong một chiêu lại đánh trặc khớp cổ tay Quách Tĩnh, vừa khâm phục vừa lo lắng.

Chỉ nghe Hoàng Dược Sư quát:

- Ngươi cũng nếm của ta một chưởng để biết Hàng long thập bát chưởng của lão ăn mày lợi hại hay chưởng pháp của đảo Đào Hoa ta lợi hại.

Câu nói vừa dứt chưởng phong đã rít lên. Quách Tĩnh nhịn đau tung người nhảy ra muốn tránh qua một bên, nào ngờ Hoàng Dược Sư chưởng chưa phát tới chân đã đá ra, một quét một móc. Quách Tĩnh lập tức ngã vật xuống.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung hoảng sợ kêu lên:

- Cha đừng đánh mà!

Từ bên cạnh lách vào nằm phục trên người Quách Tĩnh. Hoàng Dược Sư biến chưởng thành trảo, nắm lưng con gái nhấc lên, tay trái chém mạnh xuống.

Giang Nam lục quái biết một chường này đánh xuống thì Quách Tính không chết cũng trọng thương, nhất tề xông vào. Toàn Kim Phát đứng gần nhất, quả cân trên chiếc đòn cân đánh thẳng vào cổ tay trái y. Hoàng Dược Sư đặt con gái qua một bên, hai tay tùy ý vung ra cướp đòn cân của Toàn Kim Phát và trường kiếm trong tay Hàn Tiểu Oanh, dùng kiếm đập lên đòn cân, leng keng một tiếng, kiếm và đòn cân gãy thành bốn đoạn.

Lục Thừa Phong kêu lên:

- Sư phụ...

Muốn lên tiếng khuyên can, nhưng sợ oai thầy lại không dám nói tiếp.

Hoàng Dung khóc nói:

- Cha, cha giết y đi, con vĩnh viễn không gặp cha nữa đâu.

Rồi chạy mau về phía Thái Hồ. Ầm một tiếng nhảy luôn xuống nước. Hoàng Dược Sư vừa giận vừa sợ, tuy biết con gái thông thạo thủy tính, từ nhỏ thường đùa giỡn với rùa cá trong sóng biển ở Đông Hải, cả ngày không lên bờ cũng không việc gì, nhưng lần này nàng đi không biết lúc nào mới gặp lại, vội phi thân vọt ra ven hồ, trong đêm tối mờ mịt, chỉ thấy một làn bọt nước từ đáy hồ sủi thẳng lên.

Hoàng Dược Sư ngẩn người ra hồi lâu, ngoảnh lại nhìn thấy Chu Thông đã nắn lại cổ tay cho Quách Tĩnh, lập tức giận lây qua y, lạnh lùng nói:

https://thuviensach.vn

- Bảy người các ngươi tự sát đi, để ta xuất thủ thì phải nếm mùi đau khổ đấy.

Kha Trấn ác cầm ngang thiết trượng, nói:

- Nam tử hán đại trượng phu chết còn không sợ, sợ gì đau khổ?

Chu Thông nói:

- Giang Nam lục quái đã về tới cố hương, hôm nay chôn xác ở Ngũ Hồ, còn hối tiếc gì nữa.

Sáu người kẻ cầm binh khí, kẻ thì tay không, bày thành trận thế chống địch. Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Sáu vị sư phụ làm sao là đối thủ của y được, chỉ uổng mạng vô ích, há lại vì mình mà làm hại các vị

sư phụ sao?

Vội vàng tung người vọt tới, nói:

- Trần Huyền Phong là do đệ tử giết, các vị sư phụ của ta vô can, một mình ta đền mạng cho y.

Rồi lập tức ưỡn ngực hiên ngang nói với Hoàng Dược Sư:

- Chỉ là đệ tử thù cha chưa trả, tiền bối có thể nới hạn cho một tháng, sau ba mươi ngày đệ tử sẽ đích thân tới đảo Đào Hoa chịu chết được không?

Hoàng Dược Sư lúc ấy nộ khí đã giảm, lại lo lắng cho con gái, không còn lòng dạ nào đếm xỉa tới y vung tay một cái, quay người bỏ đi.

Mọi người không kìm được ngạc nhiên, tại sao Quách Tĩnh chỉ nói một câu như thế mà lại dễ dàng xua được y đi? Chỉ e y còn có thủ đoạn tàn độc lợi

https://thuviensach.vn

hại, nhưng thấy y khuất dần trong màn đêm không thấy đâu nữa.

Lục Thừa Phong ngẩn người ra hồi lâu mới nói:

- Mời các vịvào hậu đường nghỉ ngơi.

Mai Siêu Phong hô hô cười lớn, hai tay áo phất lên, đã nhảy lùi ra hơn một trượng, xoay người cũng lao vào màn dêm mờ mịt. Lục Thừa Phong gọi:

- Mai sư tỷ, mang đệ tử của người đi theo chứ!

Trong màn đêm dày đặc vẫn im lặng. Mai Siêu Phong đã đi xa rồi.

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Hồi 15(a)

Thần Long bái vĩ

Lục Quán Anh đỡ Hoàn Nhan Khang dậy, thấy y đã bị điểm trúng huyệt đạo không thể động đậy, chỉ

có hai tròng mắt là còn chuyển động. Lục Thừa Phong nói:

- Ta đã đáp ứng sư phụ ngươi thả ngươi đi.

Thấy y bị điểm huyệt không phải là thủ pháp bản môn, tuy mình có thể giải huyệt giúp y nhưng đối với người điểm huyệt thì có chỗ bất kính, đang định cất tiếng hỏi thì Chu Thông đã bước qua búng vào hông Hoàn Nhan Khang mấy cái lại vỗ nhẹ mấy chưởng lên lưng y, giải khai huyệt đạo. Lục Thừa Phong nghĩ thầm:

- Công phu trên tay người này quả thật cao cường, võ công của Hoàn Nhan Khang không kém,

nhưng chưa thấy y đánh lại được một chiêu nửa thức thì đã bị điểm huyệt rồi.

Thật ra nếu chân chính động thủ thì tuy Hoàn Nhan Khang không bằng được Chu Thông, Quách

Tỉnh, nhưng không đến nỗi lập tức thất bại, chỉ là lúc mái đại sảnh sụp xuống hỗn loạn, Hoàn Nhan Khang lại kéo tên võ quan họ Đoàn, Chu Thông rất giỏi lợi dụng lúc người ta phân tâm để đánh vào chỗ sơ hở, nên ra tay là đắc thủ ngay.

https://thuviensach.vn

Chu Thông nói:

- Vị này là quan gì đây, ngươi cũng dắt y đi luôn đi.

Lại giải huyệt luôn cho tên võ quan. Tên võ quan ấy tự nghĩ ắt là phải chết, nhưng nghe nói được thả, vô cùng vui mừng, khom lưng nói:

- Đại.., đại anh hùng có ơn cứu mạng, ty.., ty chức Đoàn Thiên Đức trọn đời không quên. Các vị nếu có việc tới kinh, tiểu tướng sẽ xin hết lòng chiêu đãi...

Quách Tỉnh nghe ba chữ Đoàn Thiên Đức, chợt thấy ù cả tai, run giọng nói:

- Ngươi.., ngươi là Đoàn Thiên Đức à?

Đoàn Thiên Đức nói:

- Đúng thế, tiểu anh hùng có gì chỉ giáo?

Quách Tỉnh nói:

- Mười tám năm trước ngươi làm võ quan ở phủ Lâm An phải không?

Đoàn Thiên Đức nói:

- Phải, Sao tiểu anh hùng biết được.

Mới rồi y từng nghe Lục Thừa Phong nói Lục Quán Anh là đệ tử của Khô Mộc thiền Sư, lại nhìn qua Lục Quán Anh nói:

- Ta là cháu của Khô Mộc đại sư, chúng ta nói ra còn là người một nhà đấy, hà hà!.

Quách Tỉnh nhìn Đoàn Thiên Đức từ trên xuống dưới, lại nhìn từ dưới lên trên, thủy chung không nói câu nào. Đoàn Thiên Đức chỉ cười lấy lòng. Qua một lúc. Quách Tỉnh nhìn qua Lục Thừa Phong nói:

https://thuviensach.vn

- Lục trang chủ, tại hạ muốn mượn hậu sảnh của quý trang làm một việc.

Lục Thừa Phong nói:

- Dỉ nhiên là được, dĩ nhiên là được.

Quách Tỉnh kéo tay Đoàn Thiên Đức sãi chân bước vào phía sau.

Giang Nam lục quái ai cũng mặt mày rạng rỡ, nghĩ thầm lưới trời lồng lộng, lại chạm mặt gã ác tặc này ở đây, nếu y không tự nói ra tên họ thì làm sao biết y chính là người mà năm xưa bảy anh em họ

vạn dặm truy tìm.

Cha con Lục Thừa Phong và Hoàn Nhan Khang không biết ý Quách Tỉnh, cùng theo vào hậu sảnh.

Gia đinh cầm đèn đuốc lên. Quách Tỉnh nói:

- Làm phiền cho mượn giấy bút.

Gia đinh vâng lời mang tới. Quách Tỉnh nói với Chu Thông:

- Nhị sư phụ, xin người viết linh vị cho tiên phụ.

Chu Thông cầm bút viết tám chữ lớn: Linh vị của Quách nghĩa sĩ Khiếu Thiên, đặt ra giữa bàn.

Đoàn Thiên Đức còn cho rằng vào hậu sảnh thì quá nửa là được ăn điểm tâm qua đêm, đến khi nhìn thấy tên họ Quách Khiếu Thiên thì hoảng sợ hồn phi phách tán, vừa ngoảnh lại thấy vóc dáng béo béo lùn lùn của Hàn Bảo Câu, lại càng sợ thêm, đái luôn ra quần. Hôm ấy y mang mẹ Quách Tỉnh suốt đường chạy thẳng lên phương bắc. Giang Nam thất quái đuổi theo, y từng mấy lần nhìn trộm Hàn Bảo Câu qua khe cửa khách điếm, người này thân hình béo lùn quái dị rất khó quên. Mới rồi ở

https://thuviensach.vn

đại sảnh vì y còn đang sợ hãi chưa định thần nên chưa lưu ý tới người khác, lúc ấy dưới ánh đèn sáng nhìn thấy rất rõ ràng, không biết làm sao là tốt, chỉ run lên cầm cập.

Quách Tỉnh quát:

- Ngươi muốn chết êm ái sung sướng hay thích bị hành hạ đau khổ trước?

Đoàn Thiên Đức tới bước ấy đâu còn dám giấu diếm, chỉ đành đổ tội, nói:

- Lão thái gia ngươi là Quách nghĩa sĩ không may mất mạng, tuy tiểu nhân có liên can tới một phần, nhưng có điều.., có điều tiểu nhân vâng lệnh trên sai khiến, không tự chủ được.

Quách Tỉnh quát:

- Ai sai ngươi? Ai sai ngươi tới hại cha ta, nói mau xem, nói mau xem.

Đoàn Thiên Đức nói:

- Đó là Lục vương tử Lục vương gia Hoàn Nhan Hồng Liệt nước Đại Kim.

Hoàn Nhan Khang hoảng sợ nói:

- Ngươi nói gì thế.

Đoàn Thiên Đức chỉ dốc lòng đẩy người ta xuống nước để giảm tội cho mình, lúc ấy bèn đem

chuyện hôm ấy Hoàn Nhan Hồng Liệt ưng ý Bao thị vợ Dương Thiết Tâm thế nào, thông đồng với quan binh nhà Tống, sai quan binh tới thôn Ngưu Gia giết hại hai người Dương Quách thế nào, y giả

dạng ra tay nghĩa hiệp cứu Bao thị thế nào, mình phải trốn tới Bắc Kinh, bị Kim binh bắt làm phu tới Mông Cổ thế nào, trong đám loạn quân lạc mẹ

https://thuviensach.vn

Quách Tỉnh thế nào, trốn về tới Lâm An rồi được lên chức thế nào thuật lại tỉ mỉ.

Rồi quỳ xuống nói với Quách Tỉnh:

-Quách anh hùng. Quách đại nhân, chuyện này quả thật không nên trách tiểu nhân. Năm ấy thấy lão thái gia của người oai phong lẫm liệt tướng mạo đường đường, vốn đã quyết ý thủ hạ lưu tình, còn muốn kết giao làm bạn bè với người, có điều có điều tiểu nhân là một viên quan nhỏ nhoi, quả thật tự

mình không làm chủ được, chỉ có lòng ái mộ suông, đức tốt hiếu sinh.., tiểu nhân tên Đoàn Thiên Đức, là đạo lý Thượng thiên hiếu sinh chi đức, tiểu nhân từ nhỏ đã hiểu rõ... .

Y liếc thấy mặt Quách Tỉnh xám xanh, không chút động lòng trước lời nói của mình, lập tức quỳ

xuống liên tiếp dập đầu trước linh vị Quách Khiếu Thiên, kêu lên:

- Quách lão gia, người trên trời linh thiêng nên hiểu rõ kẻ thù hại người là Lục vương tử Hoàn Nhan Hồng Liệt, là thằng súc sinh ấy chứ không phải hạng không bằng con sâu cái kiến như tôi. Công tử

gia của ngươi hôm nay lớn lên anh tuấn như thế, người trên trời linh thiêng ắt cũng vui mừng, xin lão nhân gia người phù hộ để y tha cái mạng chó này của tiểu nhân... .

Y còn đang lải nhải nói tiếp. Hoàn Nhan Khang đã nhảy vọt lên, hai tay đánh xuống, phụp một tiếng đánh vỡ xương sọ, y chết ngay lập tức. Quách Tỉnh nằm phục xuống trước bàn, buông tiếng khóc lớn.

Cha con Lục Thừa Phong và Giang Nam lục quái từng người tới trước linh vị Quách Khiếu Thiên làm lễ. Hoàn Nhan Khang cũng lạy rạp xuống đất,

https://thuviensach.vn

dập đầu mấy cái rồi đứng lên nói:

- Quách huynh, hôm nay ta mới biết là.., gã Hoàn Nhan Hồng Liệt ấy vốn là đại cừu nhân của ta và ngươi. Tiểu đệ trước đây không biết, việc gì cũng làm trái ngược, đúng là tội đáng muôn chết.

Y nghĩ tới nỗi khổ của mẹ mình, cũng đau lòng khóc lớn.

Quách Tỉnh nói:

- Ngươi định thế nào?

Hoàn Nhan Khang nói:

- Hôm nay tiểu đệ mới biết rõ mình là họ Dương, hai chữ Hoàn Nhan không có liên quan gì với tiểu đệ, từ nay trở đi ta là Dương Khang.

Quách Tỉnh nói:

- Tốt lắm, như thế mới là kẻ hảo hán không quên gốc. Ngày mai ta đi Bắc Kinh giết Hoàn Nhan Hồng Liệt, ngươi có đi không?

Dương Khang nghĩ tới ơn nuôi dưỡng của Hoàn Nhan Hồng Liệt, nhất thời ngần ngừ không đáp,

nhưng thấy Quách Tỉnh lộ vẻ bất mãn, vội nói:

- Tiểu đệ đi với đại ca, cùng nhau trả thù.

Quách Tỉnh cả mừng nói:

- Được, người cha đã mất của ngươi và mẹ ta đều từng nói với ta rằng năm xưa tiên phụ và cha ngươi có ước hẹn với nhau, ta và ngươi phải kết nghĩa làm anh em. Ý ngươi thế nào?

Dương Khang nói:

https://thuviensach.vn

- Đó là chuyện mong còn không được.

Hai người so tuổi tác thì Quách Tỉnh sinh trước hai tháng, lúc ấy hai người lạy nhau tám lạy trước linh vị Quách Khiếu Thiên, kết làm anh em. Đêm ấy mọi người nghỉ lại ở Quy Vân trang. Sáng sớm hôm sau lục quái và Quách Dương hai người từ biệt cha con Lục trang chủ. Lục trang chủ tặng tiễn mỗi người một phần lễ vật rất hậu.

Ra khỏi trang viện, Quách Tỉnh nói với sáu vị sư phụ:

- Đệ tử và Dương huynh đệ lên bắc giết Hoàn Nhan Hồng Liệt, muốn được Sư phụ dạy bảo.

Kha Trấn Ác nói:

- Cái hẹn hôm Trung thu còn sớm, sắp tới bọn ta không có việc gì, dắt ngươi đi làm chuyện lớn ấy cũng được.

Bọn Chu Thông đều tỏ ý tán đồng.

Quách Tỉnh nói:

- Sư phụ với đệ tử có ơn nặng như núi, chỉ là gã Hoàn Nhan Hồng Liệt này võ nghệ tầm thường, lại có Dương huynh đệ giúp đỡ, muốn giết y tính ra cũng không phải là việc khó, sư phụ vì đệ tử mười mấy năm chưa về Giang Nam, hiện chỉ còn vài ngày là về tới cố hương, đệ tử không dám làm vất vả

đại giá của các sư phụ.

Lục quái nghĩ thấy cũng đúng, lại thấy y võ nghệ tiến triển rất nhiều, có thể hoàn toàn yên tâm, lúc ấy rì rầm dặn dò một hồi, Quách Tỉnh nhất nhất vâng dạ, sau cùng Hàn Tiểu Oanh nói:

- Cái hẹn ở đảo Đào Hoa không cần đi đâu.

https://thuviensach.vn

Nàng biết Quách Tỉnh trung hậu thật thà, nói ra là làm, nhưng thấy Hoàng Dược sư tính tình kỳ quái tàn nhẫn, nếu tới đảo Đào Hoa, thì ắt dữ nhiều lành ít. Quách Tỉnh nói:

- Nếu đệ tử không đi, há không phải thất tín với y sao?

Dương Khang nói chen vào "Loại yêu tà ma đạo như thế thì nói tín nghĩa làm gì. Đại ca cổ hủ quá.

Kha Trấn ác hừ một tiếng, nói:

- Tỉnh nhi, chúng ta là người hiệp nghĩa, há lại nói ra không nhớ lời? Hôm nay là năm tháng sáu, ngày một tháng bảy chúng ta sẽ gặp nhau ở lầu Túy Tiên phủ Gia Hưng, cùng tới đảo Đào Hoa. Bây giờ ngươi cưỡi con tiểu hồng mã lên Bắc Kinh trả thù. Nghĩa đệ của ngươi không cần đi cùng. Nếu ngươi có thể làm tròn được tâm nguyện là tốt nhất, nếu không thì chúng ta đem chuyện giết gian tặc ấy nhờ các vị đạo trưởng phái Toàn Chân, họ nghĩa trọng như núi, ắt không phụ sự gởi gắm của chúng ta đâu.

Quách Tỉnh nghe đại sư phụ muốn ra đảo Đào Hoa với y, vô cùng cảm kích, lạy phục xuống đất.

Nam Hy Nhân nói:

- Nghĩa đệ của ngươi xuất thân là người phú quý, phải cẩn thận đấy.

Hàn Tiểu Oanh nói:

- Câu ấy của Tứ sư phụ nhất thời ngươi cũng không hiểu rõ đâu, từ nay về sau thỉnh thoảng cứ suy nghĩ cho kỹ.

Quách Tỉnh nói ngay:

- "Dạ!.

https://thuviensach.vn

Chu Thông cười nói:

- Con gái Hoàng Dược Sư khác hẳn cha, từ nay về sau chúng ta đừng chọc giận cô ta nữa, phải không Tam đệ?

Hàn Bảo Câu vuốt râu nói:

- Con nhãi ấy mắng ta là quả dưa lùn, cô ta đẹp lắm à?

Nói tới đó lại không kìm được cười ầm lên. Quách Tỉnh thấy các sư phụ đối với Hoàng Dung không còn nghi kỵ, rất là vui vẻ, nhưng lập tức nghĩ tới nàng hiện không biết đang ở đâu, lại cảm thấy rất xốn xang. Toàn Kim Phát nói:

- Tỉnh nhi, ngươi đi mau về mau, bọn ta ở Gia Hưng chờ nghe tin mừng.

Giang Nam lục quái vung roi về Nam. Quách Tỉnh dắt cương con hồng mã đứng ở cạnh đường, chờ

lục quái đi khuất hẳn mới lên ngựa, nói với Dương Khang:

- Hiền đệ, con ngựa này của ta cước trình rất mau, lên Bắc Kinh mười mấy ngày là có thể trở về rồi.

Ta cứ làm bạn với hiền đệ vài hôm đã.

Hai người giong cương lên bắc, thong thả mà đi.

Dương Khang trong lòng vô cùng cảm khái, một tháng trước đây lúc nhận lệnh xuống Nam thì tiền hô hậu ủng, làm Khâm Sứ thượng quốc oai phong biết bao, bây giờ lặng lẽ lên Bắc, vinh hoa phú quý chợt thành một giấc mộng, Quách Tỉnh không ép y cùng tới Trung đô hành thích Hoàn Nhan Hồng Liệt nữa để y khỏi khó xử, nhưng có nên tìm cách báo cho Hoàn Nhan Hồng Liệt đề phòng lánh nạn hay không thì y lại rất ngần ngừ. Quách

https://thuviensach.vn

Tỉnh lại cho rằng y nhớ tới cha mẹ đã qua đời nên không ngừng khuyên giải.

Giữa trưa thì tới Lật Dương, hai người đang tìm khách điếm, chợt thấy một tên điếm tiểu nhị bước ra đón, cười nói:

- Hai vị có phải là Quách gia và Dương gia không? Thức ăn đã chuẩn bị xong rồi, mời hai vị vào dùng.

Quách Tỉnh và Dương Khang đều cảm thấy kỳ quái. Dương Khang hỏi:

- Tại sao ngươi nhận ra bọn ta?

Điếm tiểu nhị cười nói:

- Sáng sớm hôm nay có một vị gia gia dặn dò rồi, có nói qua tướng mạo của Quách gia và Dương gia, bảo tiểu điếm chuẩn bị sân thức ăn.

Nói xong dắt ngựa đưa hai người vào. Dương Khang hừ một tiếng, nói:

- Lục trang chủ của Quy vân trang khách sáo thật.

Hai người vào chỗ ngồi, điếm tiểu nhị bưng thức ăn ra, toàn là bát đĩa đẹp mắt, thức ăn ngon lành, lại có một bát gà nướng mà Quách Tỉnh rất thích. Hai người ăn rất ngon lành, khi đứng lên tính tiền thì chưởng qub cười nói:

- Xin hai vị gia gia cứ tự tiện, tiền bạc đã tính cả rồi.

Dương Khang cười một tiếng, cho một lạng bạc tiền thưởng, điếm tiểu nhị tạ ơn mãi, đưa hai người ra tận ngoài cổng.

Quách Tỉnh trên đường nói:

- Lục trang chủ khảng khái hiếu khách.

Dương Khang vẫn còn căm hờn về việc bị bắt, nói:

https://thuviensach.vn

- Người ấy cũng chẳng phải tốt đẹp gì, chỉ biết dùng thủ đoạn này để lung lạc hào kiệt giang hồ mới làm được người đứng đầu của quần hùng Thái Hồ.

Quách Tỉnh ngạc nhiên nói:

- Lục trang chủ không phải là sư thúc của ngươi sao?

Dương Khang nói:

- Tuy Mai Siêu Phong dạy ta võ công, nhưng cũng không thể kể là sư phụ ta được. Loại công phu tà môn ngoại đạo ấy nếu ta biết sớm thì lúc ấy đã không học, cũng không đến nỗi phải rơi vào tình thế

hôm nay.

Quách Tỉnh càng ngạc nhiên, hỏi:

- Thế là thế nào?

Dương Khang tự biết lo lời, đỏ mặt cười gượng nói:

- Tiểu đệ đã biết Cửu âm bạch cốt trảo không phải là võ công chính phái.

Quách Tỉnh gật đầu nói:

- Hiền đệ nói không sai, sư phụ ngươi là Trường Xuân chân nhân võ công tinh thâm, lại là huyền môn chính tông, ngươi nói rõ mọi việc với sư phụ, hối cải cho tốt, ắt ông có thể bỏ qua chuyện cũ

cho ngươi.

Dương Khang im lặng không đáp.

Xế chiều tới Kim Đàn, trong khách điếm lại có người ra đón. Dương Khang cười nhạt nói:

https://thuviensach.vn

- Xem Quy vân trang tiễn khách tới đâu?

Quách Tỉnh đã nghi ngờ vì trong ba ngày hôm nay nơi nào cũng có khách điếm chuẩn bị cơm nước trước, mà luôn có một hai món là y đặc biệt thích, nếu Lục Quán Anh sai người chuẩn bị thì làm Sao hiểu được tâm ý y như thế? Ăn cơm xong, Quách Tỉnh nói:

- Hiền đệ, ta đi trước một bước để thăm dò xem sao.

Rồi thúc cương con tiểu hồng mã, trong chớp mắt đã chạy qua ba trạm đường, tới Bảo ứng quả nhiên không có ai tiếp đón.

Quách Tỉnh ghé vào khách điếm lớn nhất ở đó, chọn một phòng đắt tiền ở cạnh phòng kế toán, chờ

đến xế chiều nghe ngoài cổng có tiếng nhạc ngựa vang lên, một kỵ mã phóng tới ngoài khách điếm, kéo cương dừng lại, một người bước vào trong điếm, dặn dò phòng kế toán ngày mai chuẩn bị thức ăn tiếp Quách Dương hai người. Quách Tỉnh tuy đã sớm nghĩ ắt là Hoàng Dung, nhưng lúc ấy nghe thấy giọng nói của nàng vẫn không khỏi vô cùng mừng rở, tim đập thình thịch, nghe nàng hỏi lấy phòng, nghĩ thầm:

- Dung nhi thích đùa giởn, mình cứ không nhận nàng, để tối nay qua trêu nàng một lúc.

Ngủ đến canh hai, rón rén trở dậy, định tìm tới phòng Hoàng Dung dọa nàng một phen, chỉ thấy trên mái nhà bóng người chớp lên, chính là Hoàng Dung. Quách Tỉnh vô cùng ngạc nhiên:

- Đang nửa đêm thế này mà cô ta đi đâu?

Lúc ấy bèn khai triển khinh công rón rén theo Sau lưng nàng.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung chạy thẳng ra ngoài thành vẫn chưa phát giác có người đuổi theo, chạy một lúc tới một dòng suối nhỏ, ngồi xuống dưới một gốc dương liễu mò trong bọc lấy ra vật gì đó ướm ướm vào lưng. Lúc ấy ánh trăng sáng chiếu xuống, gió mát thổi cành liễu, Hoàng Dung quần áo dây lưng cũng khẽ phất phơ, nước khe róc rách, tiếng trùng ran ran, khung cảnh êm đềm, chỉ nghe nàng nói:

- Đây là Tỉnh ca ca, đây là Dung nhi. Hai người các ngươi ngoan ngoãn ngồi xuống, đối diện thế này này, phải rồi, đúng là như thế.

Quách Tỉnh nhón chân, không có tiếng động rón rén đi tới sau lưng nàng, dưới ánh trăng nhìn qua, chỉ thấy trước mặt nàng là hai cái tượng đất sản xuất ở vô Tích, một nam một nữ, đều béo tròn,vẻ

mặt tươi cười. Quách Tỉnh lúc ở Quy vân trang đã nghe Hoàng Dung nói tượng đất ở Vô Tích nổi tiếng khắp thiên hạ, tuy là đồ chơi nhưng chế tác tinh xảo, người nơi ấy gọi là Đại A Phúc, lúc trên đảo Đào Hoa nàng có được mấy cái. Lúc ấy Quách Tỉnh nhìn thấy rất thú vị, lại bước tới thêm vài bước. Thấy trước mặt tượng đất còn bày thêm mấy cái chén bát nắn bằng đất, trong đựng các thứ hoa cỏ lá cây, nàng đang hạ giọng nói:

- Bát này là Tỉnh ca ca ăn, bát này là Dung nhi ăn. Đây là Dung nhi nấu đấy, có ngon không?

Quách Tỉnh nói chen vào:

- Ngon lắm, ngon lắm!

Hoàng Dung thoáng sửng sốt, quay đầu nhìn lại, tươi cười rạng rở, ôm chầm lấy y, hai người ôm chặt lấy nhau hồi lâu mới buông ra, sóng vai ngồi cạnh khe suối cùng kể tình cảnh sau khi chia tay. Tuy chỉ xa cách vài ngày nhưng giống như đã mấy năm mấy tháng không gặp nhau. Hoàng Dung khúc

https://thuviensach.vn

khích vừa cười vừa nói, Quách Tỉnh im lặng ngồi nghe, bất giác ngưng thần.

Đêm ấy Hoàng Dung thấy tình thế nguy cấp, cha nhất định phải giết Quách Tỉnh, ai cũng không can được, trong lúc nguy cấp bèn nói vĩnh viễn không gặp y nữa. Hoàng Dược Sư thương con, lập tức tha Quách Tỉnh. Hoàng Dung ở dưới Thái Hồ suốt nửa giờ, đoán là cha đã đi rồi, nghĩ tới Quách Tỉnh lại vào Quy vân trang dò xét, thấy y vẫn yên ổn vô sự, trong lòng rất được an ủi, nghĩ lại mới rồi nói với cha quá nặng lời, lại thấy rất hối hận. Hôm sau nàng núp ở khu rừng rậm bên ngoài Quy vân trang, thấy Quách Tỉnh và Dương Khang sóng cương lên bắc, lúc ấy bèn vượt lên trước sắp xếp chuyện ăn uống cho họ.

Hai người nói chuyện đến khi mặt trăng lên tới giữa đỉnh đầu, lúc ấy đang tháng sáu, đêm tĩnh gió mát, Hoàng Dung trong lòng khoan khoái, dần dần cảm thấy mệt mỏi, lời lẽ rời rạc, qua một lúc gục đầu vào lòng Quách Tỉnh ngủ luôn, da mịn thoáng hương, hơi thở êm êm. Quách Tỉnh sợ nàng thức giấc, ngồi dựa vào cây dương liễu không dám động đậy, qua một lúc cũng chợp mắt thiếp đi.

Cũng không biết là qua bao lâu, chỉ nghe tiếng oanh hót trên cây dương liễu, Quách Tỉnh mở mắt ra chỉ thấy mặt trời vừa mọc, còn nghe phảng phất mùi u hương, Hoàng Dung vẫn còn chưa tỉnh, mày ngài nhắm nghiền, vẻ mặt hồng hào, miệng hơi mỉm cười, chắc đang mơ thấy giấc mộng đẹp.

Quách Tỉnh nghĩ thầm:

- Để nàng ngủ thêm một lúc, đừng làm nàng tỉnh giấc.

Đang ngồi đếm từng sợi lông mi dài của nàng, chợt nghe bên trái cách đó hai trượng có người nói:

- Ta đã hỏi rõ phòng của Trình đại tiểu thư, là trong hoa viên phía sau cửa hiệu Đồng Nhân đường.

https://thuviensach.vn

Một giọng khác già nua hơn nói:

- Được, đêm nay chúng ta hành sự.

Hai người nói chuyến rất nhỏ nhưng Quách Tỉnh đã nghe rất rõ, không khỏi giật nảy mình, nghĩ

thầm đây ắt là dâm tặc hái hoa mà các sư phụ đã nói qua, không thể để họ làm chuyện bậy bạ.

Đột nhiên Hoàng Dung nhảy phắt lên, nói:

- Tỉnh ca ca, đuổi ta nào.

Rồi chạy vào phía sau một cây đại thụ. Quách Tỉnh sửng sốt, nhưng thấy Hoàng Dung liên tiếp vẫy mình, lúc ấy mới hiểu rõ, lập tức đóng vai trẻ con đuổi bắt nhau, hi hi hô hô đuổi theo nàng, bước chân nặng thình thịch, không để lộ ra là có biết võ công, hai người kia nói chuyện vốn không nghĩ

rằng ngoài đồng cỏ xanh này lại có người, không khỏi giật mình, nhưng thấy là hai thiếu niên nam nữ đùa giỡn đuổi nhau cũng không hề để ý nhưng không nói gì nữa, đi thẳng về phía trước.

Hoàng Dung và Quách Tỉnh nhìn theo thấy hai người áo quần rách rưới, ăn mặc lối ăn mày. Đợi họ

đi xa, Hoàng Dung nói:

- Tỉnh ca ca, ngươi nói đêm nay họ tới nhà Trình đại tiểu thư làm chuyện gì?

Quách Tỉnh nói:

- Quá nửa không phải là chuyện tốt. Chúng ta ra tay cứu người được không?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung cười nói:

- Cái đó đương nhiên. Nhưng không biết hai người ăn mày này có phải là thủ hạ của Thất công không?

Quách Tỉnh nói:

- Nhất định không phải. Nhưng Thất công nói là ăn mày trong thiên hạ đều do ông quản mà? Ờ, hai gã xấu xa này nhất định là cải trang làm ăn mày.

Hoàng Dung nói:

- Trên đời có hàng ngàn hàng vạn ăn mày, nhất định cũng có không ít ăn mày xấu. Bản lĩnh của Thất công tuy cao cường nhưng cũng không thể cai quản từng người từng người được. Xem ra hai gã này chắc là ăn mày xấu. Thất công đối với chúng ta tốt như thế, khó có thể báo đáp, chúng ta giúp ông quản đám ăn mày xấu, Thất công nhất định rất vui lòng.

Quách Tỉnh gật đầu nói:

- Đúng thế.

Nghĩ tới việc có thể ra sức chút ít cho Hồng Thất Công, vô cùng cao hứng.

Hoàng Dung lại nói:

- Hai người này đi chân không, bắp chân đầy ghẻ, ta thấy nhất định là ăn mày thật. Người ngoài không thể cải trang giống như thế được.

Quách Tỉnh trong lòng khâm phục, nói:

- Cô quan sát rất tỉ mỉ.

Ăn cơm chiều xong, hai người chợp mắt dưỡng thần một lúc trong phòng, qua canh một chạy thẳng về phía tây thành, nhảy qua tường hoa viên, chỉ

https://thuviensach.vn

thảy trên lầu thấp thoáng có ánh đèn hắt ra. Hai người lên nóc lầu móc chân vào mái hiên thả người xuống. Lúc ấy khí trời nóng nực, trên lầu chưa đóng cửa sổ, qua rèm trúc nhìn vào trong không khỏi thấy bất ngờ. Chỉ thấy trong phòng có bảy người, đều là phụ nữ, một cô gái xinh đẹp khoảng mười tám mười chín tuổi đang ngồi đọc sách dưới đèn, đoán là Trình đại tiểu thư, sáu người còn lại đều ăn mặc như a hoàn, tay cầm binh khí, mặc kình trang bó sát vào người, tinh thần mạnh mẽ, xem ra đều biết võ công.

Quách Tỉnh và Hoàng Dung vốn định tới cứu người, lại thấy người ta đã có phòng bị, nghĩ chắc ở

giữa có chuyện khác, hai người phấn chấn tinh thần, rón rén lật người lên nóc nhà ngồi chờ, chỉ

mong được xem một trường nhiệt náo.

Chờ không đầy nửa giờ, chợt nghe ngoài tường có một tiếng động nhỏ.

Hoàng Dung kéo tay Quách Tỉnh một cái co người lại sau mái hiên, chỉ thấy hai bóng đen ngoài tường nhảy vào, xem vóc dáng chính là hai người ăn mày gặp ban ngày. Hai người ăn mày tới trước lầu miệng khẽ huýt sáo, một a hoàn mở rèm trúc ra nói:

- Là các vị anh hùng Cái bang phải không? Xin mời lên đây.

Hai người ăn mày nhảy lên lầu.

Quách Tỉnh và Hoàng Dung trong bóng đêm người này nhìn người kia, ban ngày nghe hai người ăn mày trò chuyện, lại thấy tình hình tiểu thư kia phòng bị trên lầu, nghĩ rằng hai người ăn mày mà tới sẽ lập tức xảy ra một trường đánh giết, nào ngờ đôi bên lại là bạn bè.

Chỉ thấy Trình đại tiểu thư đứng lên đón khách, nói câu vạn phúc. Rồi nói:

https://thuviensach.vn

- Xin thỉnh giáo cao tính đại danh của hai vị.

Người có giọng nói già nua nói:

- Tại hạ họ Lê, đây lâ sư diệt của ta tên là Dư Triệu Hưng.

Trình đại tiểu thư nói:

- Té ra là Lê tiền bối. Dư đại ca. Cái vị anh hùng trong Cái bang hành hiệp trượng nghĩa, người trong võ lâm ai cũng khâm phục, tiểu nữ hôm nay được thấy tôn nhan của hai vị, vô cùng vinh hạnh. Xin mời ngồi.

Nàng nói chuyện tuy là ngôn ngữ giang hồ, nhưng ấp a ấp úng, nói một câu lại ngừng một lúc, câu ấy vô cùng lạ lẫm, giọng êm ái nói những câu:

- Người trong võ lâm ai cũng khâm phục.

Quả thật rất không hợp. Nàng miễn cưỡng.

Nói xong câu ấy, mặt đã đỏ bừng, lén đưa mắt nhìn lão ăn mày họ Lê một cái, lại cúi đầu xuống nhỏ

nhẹ nói:

- Lão anh hùng có phải là người vẫn được gọi là Giang Đông xà vương Lê Sinh Lê lão tiền bối không?

Lão ăn mày kia cười nói:

- Cô nương nhãn lực hay lắm, tại hạ và tôn sư Thanh Tịnh tản nhân từng có duyên gặp mặt một lần, tuy không phải là thâm giao nhưng trước nay mười phần khâm phục.

Quách Tỉnh nghe tới bốn chữ Thanh Tịnh tản nhân, nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Thanh Tịnh tản nhân Tôn Bất nhị Tôn tiên cô là một trong Toàn Chân thất tử, vị Trình đại tiểu thư

này và hai người ăn mày vốn không phải là người ngoài.

Chỉ nghe Trình đại tiểu thư nói:

- Được lão anh hùng trượng nghĩa ra tay giúp đỡ, vãn bối vô cùng cảm kích, nhất thiết mọi chuyện đều xin lão anh hùng sai bảo.

Lê sinh nói:

- Cô nương là tấm thân ngàn vàng, để gã cuồng đồ kia nhìn thêm một cái cũng phí.

Trình đại tiểu thư chợt đỏ mặt, Lê sinh lại nói:

- Xin cô nương tới phòng lệnh đường nghỉ ngơi, mấy vị này cũng xin mang đi hết, tại hạ tự có cách đối phó với gã cuồng đồ kia.

Trình đại tiểu thư nói:

- Vãn bối tuy võ công thấp kém nhưng cũng không sợ tên ác ôn ấy, việc này nếu lão tiền bối một mình đảm đương thì vãn bối làm sao yên lòng được?

Lê sinh nói:

- Hồng bang chủ chúng tôi vốn có giao tình với vương chân nhân lão giáo chủ của quý phái, mọi người đều là người nhà, cô nương cần gì phải phân biệt?

Trình đại tiểu thư vốn dường như nóng lòng muốn thử nhưng nghe Lê Sinh nói thế không dám trái ý, bèn vái mấy vái nói:

https://thuviensach.vn

- Nếu vậy nhất thiết xin nhờ cậy Lê lão tiền bối và Dư đại ca.

Nói xong dẫn đám a hoàn thoăn thoắt xuống lầu.

Lê sinh bước tới bên giường tiểu thư, trải tấm chăn thêu ra, giày cũng không cởi, cả thân hình dơ dáy lăn ra trên tấm chăn thoang thoảng mùi thơm, nói với Dư Triệu Hưng:

- Ngươi xuống dưới lầu cùng mọi người giữ chắc bốn phía, không có lệnh của ta thì không được động thủ.

Dư Triệu Hưng vâng dạ bước ra. Lê Sinh trùm chăn lên người, buông tấm màn sa xuống, tắt hết đèn lửa, lật người nằm quay mặt vào trong.

Hoàng Dung thầm thấy buồn cười:

- Cái chăn này của Trình đại tiểu thư không đắp được nữa rồi. Người Cái bang bọn họ chắc đều học theo bang chủ, thích đùa giỡn ưa náo nhiệt, nhưng không biết họ ở đây chờ ai? Chuyện này chắc vui lắm đây.

Nàng nghe bên ngoài có người canh giữ, bèn cùng Quách Tỉnh nhẹ nhàng nằm ép xuống mái nhà.

Qua khoảng một canh, nghe đám tuần canh trước cửa hiệu cốc cốc cốc cốc keng keng keng báo hiệu qua canh ba, kế đó chát một tiếng, một hòn đá ném vào trong hoa viên. Qua một lúc, bên ngoài có tám người vọt qua tường nhảy vào, lên thẳng trên lầu, đánh hỏa tập lên, bước tới trước giường tiểu thư, kế lại thổi tắt hỏa tập.

Đúng lúc hỏa tập sáng lên, Quách Hoàng hai người đã nhìn thấy rõ hình dáng người tới, té ra đều là đám nữ đệ tử mặc áo trắng giả dạng nam trang của Âu Dương Khắc. Bốn người bước tới trước

https://thuviensach.vn

giường, vén màn ra, lấy chăn chụp lên người Lê Sinh bó chặt, hai người khác lấy ra một cái bao vải lớn, cho Lê Sinh vào thắt chặt miệng lại. Đám thiếu nữ này chụp chăn lên đầu, mở bao trói người vô cùng thành thục, chắc trước nay đã làm quen tay, trong màn đêm tối om mà chớp mắt đã làm xong, không một tiếng động. Bốn thiếu nữ mỗi người cầm một góc bao nhấc lên nhảy xuống lầu.

Quách Tỉnh đang định nhảy ra, Hoàng Dung đã hạ giọng nói:

- Để người Cái bang đi trước đã.

Quách Tỉnh nghĩ thấy không sai, thò đầu ra nhìn chỉ thấy bốn thiếu nữ mang cái bao đựng Lê Sinh đi trước, bốn người hộ vệ chung quanh, phía sau vài trượng lại có hơn mười người, tay đều cầm bổng gỗ gậy trúc, chắc đều là người trong Cái bang.

Quách Hoàng hai người chờ họ đi xa mới nhảy ra khỏi hoa viên, bám theo xa xa, đi một lúc đã tới ngoài đồng, chỉ thấy tám thiếu nữ đưa cái bao vào trong một gian nhà lớn, đám ăn mày chia ra bốn phía vây quanh ngôi nhà.

Hoàng Dung kéo tay Quách Tỉnh một cái, chạy mau vượt qua tường sau nhảy vào bên trong thì thấy là một ngôi từ đường, trên đại sảnh có rất nhiều thần chủ bài vị, trên rường treo đầy biển ngạch ghi tên họ chức hàm của những người có công danh trong dòng họ. Trên sảnh có bốn năm ngọn nến đỏ

cháy sáng rực, ở giữa có một người ngồi, khẽ phe phẩy chiếc quạt. Quách Hoàng hai ngươi đã sớm đoán đó ắt là Âu Dương Khắc, đến khi nhìn thấy quả nhiên là y, lúc ấy co người lại ngoài cửa sổ, không dám động đậy, nghĩ thầm:

- Không biết lão Lê Sinh này có phải là địch thủ của y không?

Chỉ thấy tám thiếu nữ mang cái bao vào đại sảnh nói:

https://thuviensach.vn

- Công tử gia, đã đón Trình đại tiểu thư về đây rồi.

Âu Dương Khắc cười nhạt hai tiếng, ngẩng đầu nhìn ra ngoài sảnh nói:

- Các vị bằng hữu, đã tới đây rồi sao không vào gặp nhau?

Đám ăn mày núp ở đầu tường góc nhà biết đã bị y phát giác, nhưng chưa có hiệu lệnh của Lê Sinh đều im lặng không lên tiếng. Âu Dương Khắc nghiêng đầu nhìn cái bao vải một cái, cười nhạt nói:

- Không ngờ lại có thể mời được đại giá mỹ nhân dễ dàng như thế.

Rồi thong thả bước lên, chiếc quạt khẽ vung một cái đã biến thành một ngọn thiết bút.

Hoàng Dung, Quách Tỉnh nhìn thấy tư thế và sắc mặt của y đều giật mình, biết y đã nhận ra địch nhân núp trong chiếc bao vải, định lập tức hạ độc thủ.

Hoàng Dung trong tay nắm chặt ba ngọn cương châm, chỉ chờ y đâm chiếc quạt xuống sẽ lập tức phóng ra cứu Lê Sinh. Chợt nghe vèo vèo hai tiếng, chỗ song cửa có hai ngọn tụ tiễn phóng mau tới bối tâm Âu Dương Khắc, nguyên là người trong Cái bang đã thấy rõ tình thế nguy hiểm nên động thủ

trước.

Âu Dương Khắc lật tay trái lại, ngón trỏ và ngón giữa cặp cứng một ngọn, ngón út và ngón vô danh cắp cứng một ngọn, lách cách hai tiếng, hai mũi tụ tiễn đã gãy thành bốn đoạn. Quần cái thấy công phu của y như thế ai cũng hoảng sợ.

Dư Triệu Hưng quát:

- Lê Sư thúc, ra mau đi.

https://thuviensach.vn

Câu nói chưa dứt, soạt một tiếng, cái bao vải đã bị xé tung, hai ngọn phi đao bắn mau ra, trong ánh đao Lê Sinh lăn tròn ra kéo tấm bao vải che trước ngực nhảy vọt lên. Y đã biết Âu Dương Khắc võ công cao cường, có liều mạng cũng chưa chắc đã thắng được, vốn định núp trong bao vải xuất kỳ bất ý ra tay tập kích, nào ngờ đã sớm bị y nhận ra.

Âu Dương Khắc cười nói:

- Mỹ nhân lại biến thành ăn mày, trò ảo thuật bằng bao vải này cao minh thật?

Lê Sinh quát:

- Trong ba ngày nay ở vùng này liên tiếp có bốn cô nương bị mất tích, đều là việc hay của các hạ

phải không?

Âu Dương Khắc cười nói:

- Huyện Bảo ứng còn chưa nghèo mà, tại sao bổ khoái lại biến thành xin cơm thế?

Lê Sinh nói:

- Ta vốn không xin cơm ở đây, tối qua nghe đám ăn mày nhỏ nói lại ở đây đột nhiên có bốn đại cô nương bị người ta bắt cóc, lão khiếu hóa nhất thời cao hứng nên qua xem thử.

Âu Dương Khắc hờ hững nói:

- Mấy cô nương ấy cũng chẳng có gì đẹp, nếu ngươi muốn thì chúng ta đều là người võ lâm, đã gặp ngươi thì giao cho ngươi luôn. Đám ăn mày ăn một cái chân cua chết cũng khen ngon, có quá nửa là ngươi đã coi bốn cô nương ấy như bảo bối rồi.

https://thuviensach.vn

Tay phải vung một cái, mấy nữ đệ tử của y vào trong dắt bốn cô gái ra, người nào cũng áo quần xốc xếch, thần sắc tiều tụy, khóc sưng cả mắt.

https://thuviensach.vn

Hồi 15(b)

Thần Long bái vĩ

Lê Sinh thấy tình hình như thế lửa giận bốc lên, quát:

- Bằng hữu cao tính đại danh là gì? Là đồ đệ môn phái nào?

Âu Dương Khắc vẻ mặt vẫn nhơn nhơn như vô sự, nói:

- Ta họ kép là Âu Dương, lão huynh ngươi có gì dạy bảo?

Lê Sinh quát:

- Ta với ngươi tỷ thí một phen.

Âu Dương Khắc nói:

- Vậy thì tốt quá, ra chiêu đi.

Lê Sinh nói:

- Được!.

Tay phải giơ lên, đang định ra chiêu, đột nhiên trước mắt bóng trắng chớp lên, sau lưng có tiếng gió rít, vội vàng nhảy vọt lên phía trước, sau cổ đã bị người ta đánh trúng, may mà y nhảy rất nhanh, nếu không thì yếu huyệt trên cổ đã bị chụp rồi. Lê Sinh là đệ tử tám túi trong Cái bang, vai vế rất cao, võ công lại giỏi, quần cái ở vùng Lương Chiết đều do y quản lĩnh, là nhân vật nổi tiếng trong Cái bang, nào ngờ vừa ra tay đã gặp nguy hiểm,

https://thuviensach.vn

mặt đột nhiên nóng bừng, không kịp quay lại đã lật tay chém ngược lại một chưởng. Hoàng Dung nói khẽ vào tai Quách Tỉnh:

- Y cũng biết Hàng long thập bát chưởng!.

Quách Tỉnh gật gật đầu.

Âu Dương Khắc thấy y trả đòn trầm mãnh, không dám thẳng thắn đón tiếp, nhảy ra một bên tránh khỏi. Lê Sinh lúc ấy mới quay lại, sãi chân sấn lên ra chiêu, hai tay ôm hờ trước bụng, vù một tiếng vẽ thành một vòng tròn. Quách Tỉnh nói khẽ vào tai Hoàng Dung:

- Đây là chiêu Số trong quyền pháp Tiêu dao du phải không?

Hoàng Dung cũng gật gật đầu, chỉ là thấy Lê Sinh quyền thế trầm hùng, rất ít phong thái phiêu nhiên phải có trong quyền pháp Tiêu dao du.

Âu Dương Khắc thấy y bộ pháp trầm ổn, thủ kình cương mãnh, chiêu Số tinh kỳ cũng không dám coi thường, cắm chiếc quạt lên gáy, tránh qua phát quyền của đối phương, ra quyền như chớp đánh vào vai phải Lê Sinh. Lê Sinh dùng chiêu Phạn lai thân thủ trong Tiêu dao du quyền pháp gạt ra. Âu Dương Khắc quyền trái ngoặc lại, đợi đối phương giơ tay gạt ra, trong chớp mắt lách ra sau lưng y, năm ngón hai tay chụm lại cùng đánh vào yếu huyệt trên lưng y. Hoàng Dung và Quách Tỉnh giật nảy mình:

- Chiêu này thật là khó đo.

Lúc ấy quần cái bên ngoài nhìn thấy Lê Sinh và địch nhân động thủ đều ào ạt sấn vào sảnh, dưới ánh đèn vừa thấy Lê Sinh gặp nguy hiểm muốn xông lên giúp đo những đã không kịp.

Lê Sinh nghe thấy tiếng gió sau lưng, đã cảm thấy đòn chạm tới áo, trong chớp mắt ấy lật tay chém ngang ra, vẫn là chiêu Thần long bái vĩ trong Hàng long thập bát chưởng vừa sử dụng. Chiêu này lấy từ quẻ Lý trong

https://thuviensach.vn

kinh Dịch, vị cao nhân sáng chế ra Hàng long thập bát chưởng vốn đặt tên chiêu này là Lý hổ vĩ, ví với việc đánh sau lưng cọp, một chân đạp lên đuôi cọp, cọp già quay đầu táp một miếng, tự nhiên là vô cùng hung dữ. Người truyền nhân về sau hiềm vì câu ấy trong kinh Dịch nói ra rất không thuận miệng bèn đổi thành Thần long bái vĩ. Âu Dương Khắc không dám đón đỡ chưởng ấy của y, thân hình lui mau lại phía sau tránh ra. Lê Sinh kêu thầm:

- Nguy hiểm thật!.

Rồi xoay người cự địch, võ công của y kém xa Âu Dương Khắc, đánh được ba bốn mươi chiêu đã năm sáu lần liên tiếp gặp nguy hiểm, lần nào cũng dùng chiêu Thần long bái vĩ giải nạn thoát hiểm.

Hoàng Dung hạ giọng nói với Quách Tỉnh:

- Thất Công chỉ dạy y một chưởng này.

Quách Tỉnh gật gật đầu, nghĩ tới việc hôm trước mình chỉ dùng một chiêu Kháng long hữu hối chống cự với Lương Tử Ông, lại nghĩ tới Hồng Thất Công đối với nhân vật quan trọng trong Cái bang như

thế này mà chỉ dạy cho một chưởng, mình thì lại được y dạy tới mười lăm chường, trong lòng bất giác vô cùng cảm kích.

Chỉ thấyÂu Dương Khắc sãi chân bước lên, từng bước từng bước ép Lê Sinh vào góc sảnh. Nguyên là Âu Dương Khắc đã nhìn thấy y chỉ có một chiêu lợi hại, mà một chiêu ấy thì phải quay người đánh lại phía sau lưng, lúc ấy bèn ép y vào góc sảnh để y không còn cách nào xoay người phát chưởng. Lê Sinh, hiểu rõ dụng ý của địch nhân, dời bước xoay người, muốn từ góc sảnh xoay ra giữa sảnh, nhưng mới lùi một bước Âu Dương Khắc đã buông tiếng cười dài, vung quyền sấn vào, bùng một tiếng đánh trúng trán y. Lê Sinh bị đau trong lòng hoảng sợ, vượn tay đón đỡ, địch nhân quyền trái đã đánh tới, trong chớp mắt trên đầu liên tiếp bị trúng năm

https://thuviensach.vn

sáu quyền, lập tức đầu váng chân nhũn, loạng choạng mấy cái ngã lăn ra đất.

Quần cái ào lên cứu viện, Âu Dương Khắc quay người lại chụp lấy hai người sấn lên đầu tiên ném ra ngoài tường, hai người đập mạnh vào tường lập tức ngất đi, số còn lại nhất thời không dám xông tới..

Âu Dương Khắc cười nhạt nói:

- Công tử gia là hạng người nào mà lại làm theo ý bọn ăn mày thối tha các ngươi? Ta cho các ngươi gặp một người!

Rồi vỗ hai tay vào nhau một cái, hai nữ đệ tử của y đẩy một cô gái trong nội đường ra, hai tay bị trói quặt ra sau lưng, thần thái bơ phờ, nước mắt không ngừng chảy xuống trên khuôn mặt trắng như

ngọc, chính là Trình đại tiểu thư. Đây mới quả thật là điều mọi người không ngờ, Hoàng Dung và Quách Tỉnh cũng không sao hiểu được.

Âu Dương Khắc xua xua tay phải, đám nữ đệ tử lại dắt Trình đại tiểu thư trở vào nội đường. Y đắc ý nghênh ngang nói:

- Lão ăn mày trên lầu mai phục nhưng không biết tại hạ đã giữ dưới cầu thang, lập tức mời Trình đại tiểu thư rồi về trước chờ đón đại giá của các ngươi.

Quần cái ngớ mặt nhìn nhau, trong lòng đều nghĩ phen này quả thật là thua sát đất Âu Dương Khắc phe phẩy chiếc quạt, nói:

- Cái bang danh vọng không phải nhỏ, nhưng hôm nay gặp nhau quả thật khiến người ta cười hở cả

răng, Thâu kê mô cẩu quyền, Yếu phạn tróc xà chưởng gì gì đều đánh ra cả rồi. Từ nay trở đi còn dám cản trở công việc của công tử gia không? Nể

https://thuviensach.vn

mặt Hồng bang chủ của các ngươi, ta tha mạng cho lão ăn mày này chỉ là muốn mượn y hai con mắt để ghi nhớ.

Nói xong chìa hai ngón tay ra đâm thẳng vào mắt Lê Sinh.

Chợt nghe có tiếng quát lớn:

- Khoan đã!

Một người vọt vào sảnh vung chưởng đánh tới Âu Dương Khắc.

Âu Dương Khắc chợt thấy có một luồng chưởng phong mạnh mẽ xô tới trước ngực vội nghiêng

người tránh qua nhưng đã bị chưởng phong quét trúng, thân hình loạng choạng hai cái, lui lại hai bước, bất giác ngấm ngầm hoảng sợ:

- Từ khi rời Tây vực đến nay đã liên tiếp gặp nhiều cao thủ, nhưng người này là ai mà lại có công lực như thế?

Định thần nhìn kỹ, lại càng kinh ngạc, chỉ thấy người đứng giữa y và Lê Sinh chính là gã thiếu niên Quách Tỉnh đã gặp trong tiệc ở Triệu vương phủ. Người này võ công bình thường, tại sao một chưởng mới rồi lại trầm mãnh tới mức ấy? Chỉ nghe y nói:

- Ngươi làm ác đã nhiều, không chịu hối cải, lại muốn đả thương người tốt, đúng là không coi hảo hán trong thiên hạ ra gì phải không?

Âu Dương Khắc nghĩ thầm một chưởng mới rồi chẳng qua chỉ là mạnh mẽ chứ đâu coi y ra gì,

nghiêng đầu nhìn xéo, cười nói:

- Ngươi cũng là hảo hán trong thiên hạ à?

https://thuviensach.vn

Quách Tỉnh nói:

- Ta không dám xưng hai chữ hảo hán, chỉ là lớn mật muốn khuyên ngươi một câu là nên thả Trình đại tiểu thư ra, mình thì sớm trở về Tây vực đi.

Âu Dương Khắc cười nói:

- Nếu ta không nghe lời khuyên của tiểu bằng hữu ngươi thì sao?

Quách Tỉnh còn chưa trả lời, Hoàng Dung đã từ ngoài cửa sổ kêu lên:

- Tỉnh ca ca, đánh y đi?

Âu Dương Khắc nghe thanh âm Hoàng Dung, lập tức tâm thần bay bổng, cười nói:

- Hoàng cô nương, cô muốn ta thả Trình đại tiểu thư, chuyện đó cũng không khó, chỉ cần cô chịu đi theo ta thì không những Trình đại tiểu thư mà ngay cả các cô gái bên cạnh ta cũng thả ra hết, mà ta còn đáp ứng với cô là từ nay về sau sẽ không tìm cô gái nào khác nữa, vậy được không?

Hoàng Dung vọt vào sảnh cười nói:

- Vậy thì tốt ìắm, chúng ta tới Tây vực chơi, kể cũng không tệ. Tỉnh ca ca, ngươi nói có đúng không?

Âu Dương Khắc lắc đầu cười nói:

- Ta chỉ muốn cô đi với ta, dắt thằng tiểu tử thối tha này theo làm gì?

Hoàng Dung cả giận, lật tay một cái quát:

- Ngươi chửi y à? Ngươi mới thối tha đấy!

Âu Dương Khắc thấy Hoàng Dung rảo bước tới gần, vừa cười vừa nói, xinh đẹp không ai bằng, lại mang ba phần ngây thơ, càng thêm kiều diễm, đã

https://thuviensach.vn

sớm thần hồn phiêu đãng, nào ngờ nàng lại đột nhiên trở mặt. Lúc ấy hoàn toàn không đề phòng, mà nàng sử dụng lại là chiêu số tinh diệu trong Lạc anh thần kiếm chưởng, chát một tiếng, má trái đã trúng chưởng, Hoàng Dung công lực không thâm hậu, chưa đến nỗi làm y bị thương, tuy nhiên cũng đã đánh y đau rát cả mặt.

Âu Dương Khắc phì một tiếng, tay trái đột nhiên vươn ra chụp vào ngực nàng. Hoàng Dung không né không lui, song quyền đánh thẳng xuống đầu y. Âu Dương Khắc là kẻ hiếu sắc, thấy nàng không tránh, trong lòng cả mừng liều mạng giơ đầu chịu hai quyền của nàng, cũng muốn chạm vào ngực nàng một cái, nào ngờ ngón tay vừa mới chạm tới áo nàng, chợt thấy hơi đau nhói, lúc ấy mới hoảng sợ:

- A, y thị mặc Nhuyễn vị giáp.

May mà y chỉ có ý khinh bạc, hoàn toàn không muốn đả thương người nên cái chụp ấy chưa dùng kình lực, vội giơ tay gạt song quyền của nàng. Hoàng Dung cười nói:

- Ngươi đánh nhau với ta thì không tiện, chỉ có ta đánh ngươi, chứ ngươi thì không đánh ta được.

Âu Dương Khắc tim ngứa khó gãi, đột nhiên trút giận qua Quách Tỉnh, nghĩ thầm:

- Trước tiên cứ giết thằng tiểu tử này cho ngươi hết lưu luyến y.

Mắt đang nhìn Hoàng Dung, đột nhiên phóng chân đá về phía sau, ngọn cước đập mạnh vào ngực Quách Tỉnh. Một cước này đã nhanh lại ác, âm độc dị thường, chính là tuyệt kỹ gia truyền của Tây độc Âu Dương Phong, đối phương khó tránh khó đo, chỉ cần trúng cước là lập tức phủ tạng vo nát.

Quách Tỉnh tránh không kịp, vội xoay người lật tay chém mạnh xuống, chỉ nghe bùng một tiếng, Quách Tỉnh mông bị trúng cước, Âu Dương Khắc thì

https://thuviensach.vn

chân bị trúng chưởng, hai người đều đau thấu xương, cùng xoay người lại trừng mắt nhìn nhau rồi lập tức nhảy xổ vào nhau.

Các cao thủ trong Cái bang đều cảm thấy kinh ngạc:

- Chưởng này rõ ràng là tuyệt kỹ Thần long bái vĩ hộ mạng của Lê lão, sao thiếu niên này cũng biết?

vả lại y ra tay vừa nhanh vừa mạnh, dường như còn hơn cả Lê lão?

Lúc ấy người Cái bang đã đo Lê Sinh lên đứng qua một bên. Y thấy Quách Tỉnh chưởng lực trầm mãnh, chiêu số tinh diệu, y chỉ biết chiêu Thần long bãi vĩ, thấy chưởng pháp của Quách Tỉnh đều gần với quyền lý của chiêu ấy, bất giác kinh ngạc nghĩ thầm:

- Hàng long thập bát chưởng là tuyệt kỹ bí mật của Hồng bang chủ, mình không tiếc tính mạng lập được công lớn cho bản bang ông mới truyền cho mình một chưởng coi như trọng thưởng, gã thiếu niên này học được ở đâu cả mười tám chưởng ấy thế?

Âu Dương Khắc trên tay đối chiêu với Quách Tỉnh, trong lòng thì thầm khen ngợi:

- Tại sao mới có hai tháng mà võ công của gã tiểu tử này đột nhiên tiến bộ như vậy?

Trong chớp mắt hai người đã đánh hơn bốn mươi chiêu, Quách Tỉnh đã đánh đi đánh lại mấy lượt mười lăm chiêu Hàng long thập bát chưởng, cũng đủ tự bảo vệ nhưng Âu Dương Khắc võ công hơn y rất nhiều, muốn thủ thắng thì không được. Lại đánh hơn mười chiêu, Âu Dương Khắc quyền pháp đột nhiên thay đổi luồn trước nhảy sau, dương đông kích tây, thân pháp vô cùng mau lẹ. Quách Tỉnh một chiêu đo không kịp bị đá trúng một cước, lập tức bước chân loạng choạng, may mà võ công của y chủ yếu là trên tay chưởng, lúc ấy bèn đem mười lăm chưởng đánh từ chiêu cuối lên

https://thuviensach.vn

chiêu đầu, đổi ngược trật tự. Âu Dương Khắc thấy chưởng pháp của y điên đảo, nhất thời không dám vào gần, nghĩ

là cứ đánh thêm vài mươi chiêu, hiểu được đại lược chỗ biến hóa trong chưởng pháp của y rồi sẽ

nhân sơ hở tấn công.

Quách Tỉnh đánh hết từ chiêu cuối tới chiêu đầu một lượt, lại từ chiêu đầu đánh tới chiêu cuối. Chiêu thứ mười lăm là Kiến long tại điền đánh ra xong, nếu tiếp vào chiêu thứ nhất là Kháng long hữu hối, nếu từ dưới đánh lên thì là đánh lại chiêu Kiến long tại điền. Y đầu óc chậm chạp, nghĩ thầm:

- Nên từ chiêu đầu đánh xuống hay tiếp tục từ chiêu cuối đánh lên?

Chính trong lúc ngần ngừ ấy, Âu Dương Khắc đã lập tức nhìn thấy chỗ sơ hở, vươn tay đập vào vai y một chưởng.

Quách Tỉnh tư thế bất lợi, bất kể dùng chiêu nào trong mười lăm chưởng cũng không đón đỡ được, thuận thế lật tay lại đập xuống cánh tay đối phương. Chiêu này là y trong lúc nguy cấp đánh bừa chứ

chẳng có chưởng pháp đường lối gì cả.

Âu Dương Khắc đã thấy rõ chưởng pháp của y, quyết không ngờ đối phương lại bất ngờ đánh ra chiêu mới, một chưởng ấy lại chát một tiếng đánh trúng vào cổ tay. Âu Dương Khắc giật nảy mình nhảy lùi về phía. Sau, co duỗi cánh tay mấy lần, may mà tuy đau buốt nhưng cổ tay vẫn chưa bị gãy.

Quách Tỉnh công bừa đánh bậy mà lại thành công, nghĩ thầm:

- Mình bây giờ sau vai, đùi trái, sườn phải vẫn còn bị hở, cứ đánh thêm hai chưởng để bảo vệ những chỗ ấy.

https://thuviensach.vn

Vừa nghĩ xong Âu Dương Khắc lại đã đánh tới. Quách Tỉnh đầu óc chậm chạp, cho dù suy nghĩ

mười ngày nửa tháng cũng không sáng chế được nửa chiêu thức mới, huống chi đang lúc đánh nhau kịch liệt làm sao có thể nghiền ngẫm, cứ theo đường lối Hàng long chưởng pháp đúng bài bản đánh ra ba chưởng giữ kín sau vai, đùi trái, sườn phải.

Âu Dương Khắc ngấm ngầm kêu khổ:

- Chưởng pháp của y vốn có hạn, kéo dài thêm thời gian thì nhất định có thể thắng y, tại sao đột nhiên lại thêm ra được ba chưởng này?

Y không biết ba chiêu ấy của Quách Tỉnh thật ra hoàn toàn vô dụng, chỉ là trước đó đã bị đánh trúng cổ tay nên không dám xông bừa vào nữa, chợt xoay chuyển ý nghĩ:

- Phải rồi, chưởng này y còn chưa học tới nơi tới chốn nên lúc đầu không sử dụng.

Y đột nhiên phi thân vọt lên, tay trái ra thế cầm nã chụp xuống đỉnh đầu Quách Tỉnh, chân phải phóng ra đá thẳng vào sườn trái y.

Ba chưởng của Quách Tỉnh tự sáng chế ra rốt lại không ích lợi gì, đột nhiên thấy địch nhân toàn lực tấn công vào chỗ sơ hở, trong lòng nhất thời khiếp sợ, một chưởng vừa đánh được nửa đường lập tức rút lại, nghiêng người tránh qua một cước của y.

Hoàng Dung kêu thầm không hay, xoay chuyển ý nghĩ nhanh như chớp:

- Lâm địch mà do dự là điều đại kỵ của võ học, Tỉnh ca ca một chưởng ấy cứ đánh bừa ra cũng xong, nếu không đả thương được đối phương cũng đủ tự bảo vệ, bây giờ lại đột nhiên thu chưởng lui lại, chỗ hở càng lớn.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy Âu Dương Khắc một cước ấy dùng đủ mười thành công lực, Quách Tỉnh thế đã không sao giải cứu, lập tức giang thẳng tay phải một cái, bảy tám mũi cương châm phóng mau ra.

Âu Dương Khắc rút chiếc quạt cắm sau gáy ra, chiếc quạt vừa vào tay đã xòe ra, vung nhẹ hai cái đo hết mấy ngọn cương châm, một cước phóng ra vẫn không hề vì thế mà chậm lại, đã thấy phát cước ấy nhất định có thể đá Quách Tỉnh ngã lăn xuống đất, chợt thấy bắp chân tê rần, đã bị một vật đánh trúng vào huyệt đạo, cước ấy tuy vẫn đá trúng đối phương, nhưng không còn chút kình lực nào nữa.

Âu Dương Khắc sau lúc kinh hoảng, lập tức nhảy lùi ra quát lên:

- Bọn chuột dám ám toán công tử gia, có giỏi thì ra đây... .

Câu nói chưa dứt, đột nhiên trên đỉnh đầu y có tiếng gió khẽ vang lên, đang định né tránh, nhưng vật kia sa xuống rất mau, không biết thế nào trong miệng đã có thêm một vật, lập tức trong miệng thấy tanh tưởi, vừa giận vừa sợ, vội nhổ ra thì là một cái xương gà. Âu Dương Khắc hoảng sợ ngẩng lên nhìn, chỉ thấy trên xà nhà có một đám bụi rơi xuống chụp lên đầu, vội nhảy tránh qua bên cạnh, bụp một tiếng, trong miệng lại thêm một cái xương gà. Lần này lại là một cái xương chân gà đánh trúng miệng khiến y thấy răng lợi đau ê ẩm.

Âu Dương Khắc đang bừng bừng lửa giận thì thấy trên xà nhà có bóng người chớp lên, lập tức phi thân nhảy lên phát chưởng lăng không đánh vào bóng người ấy. Đột nhiên lại thấy trong tay có thêm một vật lập tức co ngón tay chụp lấy, rơi xuống đất đưa ra nhìn lại đàng tức giận hoảng sợ, chính là hai cái bàn chân gà đã bị nhai nát, chỉ nghe trên xà nhà có tiếng người hô hô cười rộ, nói:

- Thâu kê mô cẩu quyền của lão khiếu hóa ra sao?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung và Quách Tỉnh vừa nghe thấy giọng nói ấy trong lòng cả mừng cùng kêu lên:

- Thất Công!

Mọi người đều ngẩng đầu lên, chỉ thấy Hồng Thất Công ngồi trên xà nhà, hai chân đong đưa, tay cầm nửa con gà, đang vừa nhai vừa nuốt. Bang chúng Cái bang nhất tề khom lưng làm lễ, đồng thanh nói:

- Chào bang chủ! Lão nhân gia người khỏe chứ?

Âu Dương Khắc nhìn thấy y lạnh buốt nửa người, nghĩ thầm:

- Người này liên tiếp ném hai cái xương gà vào liệng mình, nếu không ném xương gà mà là phóng ám khí thì bây giờ mình đã mất mạng rồi. Hảo hán không chịu thiệt trước, thì còn may mắn.

Liền khom lưng vâng dạ, nói:

- Lại được gặp Hồng lão bá ở đây. Tiểu điệt xin dập đầu lạy lão nhân gia, miệng nói dập đầu nhưng đầu gối thì không hề khuỵu xuống.

Hồng Thất Công nhai thịt gà ngồm ngoàm nói:

- Ngươi còn chưa về Tây vực sao? Còn ở đây làm chuyện bậy bạ, định chôn cái mạng nhỏ của ngươi ở Trung nguyên à?

Âu Dương Khắc nói:

- Trung nguyên cũng chỉ có lão thế bá là anh hùng vô địch. Chỉ cần lão thế bá thủ hạ lưu tình, không cậy lớn hiếp nhỏ làm khó vãn bối thì cái mạng nhỏ của tiểu diệt có thể giữ được. Gia thúc từng dặn tiểu diệt là gặp Hồng thế bá thì phải cung kính, lão nhân gia người tự trọng thân phận, quyết không động thủ với vãn bối đến nỗi làm mất oai danh, để thiên hạ chê cười.

https://thuviensach.vn

Hồng Thất Công hô hô cười lớn, nói:

- Ngươi dùng lời nói vuốt ve ta để lão khiếu hóa không tiện động thủ với ngươi, nhưng những người có thể giết được ngươi ở Trung nguyên rất đông, cũng chưa chắc lão khiếu hóa không ra tay thì không xong đâu. Mới rồi nghe ý tứ trong lời ngươi thì rất khinh bỉ Thâu kê mô cẩu quyền, Yếu phạn tróc xà chưởng của ta, có phải thế không?

Âu Dương Khắc vội nói:

- Tiểu diệt quả thật không biết Lê lão anh hùng đây là môn hạ của lão thế bá, nên ngông cuồng nói bậy, xin thế bá và vị lão anh hùng đây thứ tội.

Hồng Thất Công nhảy xuống đất, nói:

- Ngươi gọi y là anh hùng nhưng y đánh không lại ngươi, vậy thì ngươi càng là đại anh hùng rồi, hô hô, không sợ là kiêu căng quá sao?

Âu Dương Khắc rất tức tối, chỉ vì biết võ công của mình còn kém y rất xa, không dám mở miệng trả

treo, chỉ đành nén giận không dám lên tiếng. Hồng Thất Công nói:

- Ngươi cậy võ công lão Độc vật truyền thụ định hoành hành ở Trung nguyên, hừ hừ, lão khiếu hóa chưa chết thì không tha ngươi đâu.

Âu Dương Khắc nói:

- Thế bá nổi tiếng ngang với gia thúc, vãn bối chỉ còn cách hết sức theo lời thế bá sai bảo.

Hồng Thất Công nói:

- Được lắm, ngươi nói ta cậy lớn hiếp nhỏ, lấn lướt bọn hậu bối nhà ngươi chứ gì?

https://thuviensach.vn

Âu Dương Khắc không đáp, kể như mặc nhận.

Hồng Thất Công nói:

- Thủ hạ của lão khiếu hóa có ăn mày lớn, ăn mày nhỏ, ăn mày không lớn không nhỏ trong một bang lớn, nhưng đều không phải là đồ đệ của ta, họ Lê này chỉ học được của ta một chiêu công phu thô thiển, làm sao tính là truyền nhân của ta được? Y sử dụng quyền pháp Tiêu dao du chưa thành thục, nhưng không phải là lão khiếu hóa truyền thụ. Ngươi coi thường Thâu kê mô cẩu quyền của ta, hừ

hừ, nếu lão khiếu hóa thực sự truyền cho một người, thì chưa chắc đã không hơn ngươi.

Âu Dương Khắc nói:

- Cái đó tự nhiên. Truyền nhân của lão thế bá nhất định giỏi hơn tiểu điệt nhiều. Chỉ có điều lão nhân gia người võ công rất cao, đồ đệ của người học được một phần bản lĩnh của người e không phải dễ.

Hồng Thất Công nói:

- Ngươi ngoài miệng nói dễ nghe lắm, chứ trong lòng nhất định đang chửi ta đấy.

Âu Dương Khắc nói:

- Tiểu diệt không dám.

Hoàng Dung chen vào:

- Thất Công, người đừng tin y bịa đặt, y trong lòng mắng người, mà còn mắng rất tàn tệ. Y mắng người võ công tuy không kém nhưng chỉ biết sử dụng một mình, không biết dạy đồ đệ, dạy đi dạy lại chỉ dạy được mấy chiêu gà lẻ chó nát, chẳng ai học được trọn vẹn.

https://thuviensach.vn

Hồng Thất Công trợn mắt nhìn nàng một cái, hừ một tiếng nói:

- Con nhóc, lại nói khích ta à.

Rồi quay lại nói:

- Hay đấy, thằng tiểu tử này dám lớn mật chửi ta:

Vươn tay ra một cái đã nhanh như chớp đoạt được chiếc quạt trong tay Âu Dương Khắc, xòe ra thấy một mặt vẽ mấy đóa hoa mẫu đơn, đề hai chữ Từ Hy. Y cũng không biết Từ Hy là đại gia thời Bắc Tống, tuy thấy mấy đóa mẫu đơn vẽ rất tươi đẹp như thật, vẫn nói:

- Không đẹp!

Mặt kia của chiếc quạt viết mấy hàng chữ, dòng lạc khoản đề năm chữ Thiếu chủ Bạch Đà sơn, là Âu Dương Khắc tự tay viết. Hồng Thất Công hỏi Hoàng Dung:

- Mấy chữ này viết thế nào?

Hoàng Dung nhướng mày nói:

- Đầy vẻ tục khí. Có điều chắc y cũng không biết viết chữ, nhất định là nhờ triều phụng ở Đồng Nhân đường viết giúp thôi.

Âu Dương Khắc phong lưu tự đắc, tự phụ mình văn võ kiêm toàn, nghe Hoàng Dung nói thế vô cùng tức giận, liếc xéo nàng một cái, nhưng dưới ánh đèn chỉ thấy nàng đầu mày cuối mắt như cười mà không phải cười, xinh đẹp duyên dáng, bất giác ngẩn người.

Hồng Thất Công đưa chiếc quạt trong tay lên chùi chùi vào mép mấy cái. Y mới ăn thịt gà, môi mép dính đầy dầu mo, chùi vào thì chữ viết tranh vẽ trên quạt tự nhiên đều bị lem luốc, kế đó thuận tay vò một cái vo cái quạt thành một nắm ném luôn xuống đất như người ta vứt một tờ giấy nháp.

https://thuviensach.vn

Người ngoài không để ý chứ Âu Dương Khắc biết cái quạt của mình nan đúc bằng sắt mà y lại tiện tay vo lại thành một nắm thì kình lực trên tay quả thật không phải tầm thường, lúc ấy càng thêm hoảng sợ.

Hồng Thất Công nói:

- Nếu ta đích thân động thủ thì ngươi chết cũng không tâm phục, ta sẽ thu một tên đồ đệ đánh nhau với ngươi.

Âu Dương Khắc chỉ Quách Tỉnh hỏi:

- Vị thế huynh này mới đấu với tiểu điệt vài mươi chiêu, nếu thế bá không xuất thủ thì tiểu diệt đã may mắn chiếm được thượng phong rồi. Quách thế huynh, ngươi chưa thắng ta phải không?

Quách Tỉnh lắc đầu nói:

- Ta đánh không lại ngươi.

Âu Dương Khắc vô cùng đắc ý.

Hồng Thất Công ngẩng đầu lên trời cười lớn, nói:

- Tỉnh nhi, ngươi là đồ đệ của ta sao?

Quách Tỉnh nhớ tới hôm trước dập đầu lạy Hồng Thất Công mà y nhất định dập đầu lạy trả, vội nói:

- Vãn bối không có phúc làm đồ đệ của lão nhân gia người.

Hồng Thất Công nói với Âu Dương Khắc:

- Nghe rõ chưa hả?

Âu Dương Khắc trong lòng rất ngạc nhiên:

https://thuviensach.vn

- Lão ăn mày nói thế nhất định không phải là lừa dối, vậy thì chưởng pháp tinh diệu của gã tiểu tử

này là học được ở đâu nhỉ?

Hồng Thất Công nói với Quách Tỉnh:

- Nếu ta không nhận ngươi làm đồ đệ thì con nhóc kia nhất định không nản lòng, giở đủ quỷ kế ra, rốt lại cũng ép ta phải nhận ngươi làm đồ đệ mới thôi. Lão khiếu hóa không thể phiền phức lằng nhằng với đám tiểu cô nương mãi được, chịu thua cho rồi, bây giờ ta nhận ngươi làm đồ đệ.

Quách Tỉnh cả mừng vội lạy rạp xuống đất, dập đầu bình bình mấy cái, miệng nói:

- Sư phụ!

Hôm trước ở Quy vân trang y đã kể lại cho sáu vị sư phụ nghe việc Hồng Thất Công dạy y Hàng long thập bát chưởng, Giang Nam lục quái vô cùng mừng rở, đều nói đáng tiếc là vị cao nhân võ lâm kia tính tình kỳ quái không chịu nhận y làm đồ đệ, dặn y ngày sau nếu thấy Hồng Thất Công có ý muốn nhận đồ đệ thì cứ lập tức bái sư.

Hoàng Dung thì vui vẻ mặt mày tươi rói, cười nói:

- Thất Công, con giúp người thu được đệ tử tốt như thế, công lao không phải nhỏ, từ nay trở đi, người có được truyền nhân rồi, vậy tạ ơn con thế nào nào?

Hồng Thất Công làm mặt lạnh, nói:

- Đánh cho ngươi một trận vào đít.

Rồi nói với Quách Tỉnh:

https://thuviensach.vn

- Tiểu tử hôi thối, trước hết ta dạy ngươi ba chưởng đã.

Lúc ấy bèn đem ba chưởng còn lại của Hàng long thập bát chưởng dạy y trước mặt mọi người, so với ba chiêu chó cùng cắn giậu đánh bậy phát bừa ngu ngốc của Quách Tỉnh mới rồi thì không thể nói là như nhau.

Âu Dương Khắc nghĩ thầm:

- Lão ăn mày võ công trác tuyệt nhưng đầu óc không khôn ngoan lắm, chỉ muốn có thể diện là thu được đồ đệ, mà lại quên mất là mình còn đứng cạnh đây nhìn.

Lúc ấy ngưng thần xem y dạy chưởng pháp cho Quách Tỉnh, nhưng thấy y vẽ vạch chiêu số thì lại bình thường chẳng có gì kỳ lạ, lại thấy Hồng Thất Công hạ giọng nói khẽ vào tai Quách Tỉnh, đoán là y nói tinh nghĩa của ba chiêu ấy, Quách Tỉnh ngẫm nghĩ hồi lâu, có lúc gật gật đầu, còn quá nửa thì lại ngơ ngác lắc đầu, đòi Hồng Thất Công phải nói lại lần nữa mới miễn cưỡng gật đầu, rõ ràng cũng chưa chắc đã lãnh hội được thật, nghĩ thầm:

- Gã này ngu ngốc gần chết, trong một giờ ba khắc nhất định không thể học được tới nơi tới chốn.

Mình lại có thể thừa cơ học được chiêu số.

Hồng Thất Công chờ Quách Tỉnh luyện sáu bảy lần, bèn nói:

- Được rồi, đồ đệ ngoan, ngươi đã học được nửa thành công phu của ba chiêu ấy, vậy đánh thẳng dâm tặc làm bậy này cho ta.

Quách Tỉnh đáp:

- Dạ!

Rồi sãi chân bước tới hai bước, ào một chưởng đánh tới Âu Dương Khắc. Âu Dương Khắc nghiêng người bước vòng lên đánh lại một quyền, hai

https://thuviensach.vn

người lại tiếp tục đánh nhau, sự tinh diệu của Hàng long thập bát chưởng toàn ở chỗ vận kình phát chưởng, còn chưởng pháp biến hóa thì cực kỳ đơn giản, nếu không thì với võ công cao cường của ba người Lương Tử Ông, Mai Siêu Phong, Âu Dương Khắc đâu lại để Quách Tỉnh đem một chưởng pháp biến chiêu nhiều lần vẫn không có cách phá giải?

Mới rồi Âu Dương Khắc chính mắt nhìn thấy Hồng Thất Công dạy ba chiêu chưởng pháp, Quách

Tỉnh còn chưa lãnh hội được một phần, đã sớm hiểu rõ nhưng khi giao đấu thì với ba chiêu Quách Tỉnh mới học được ấy lại đối phó rất khó khăn.

Quách Tỉnh học được hết mười tám chưởng, thông suốt từ trên xuống dưới, oai lực của mười lăm chưởng học trước lại càng gia tăng. Âu Dương Khắc liên tiếp thay đổi bốn loại chưởng pháp nhưng thủy chung vẫn chỉ ngang sức, lại đánh thêm vài mươi chiêu. Âu Dương Khắc trong lòng nôn nóng:

- Hôm nay không bộc lộ tuyệt kỹ gia truyền của mình thì không thể thủ thắng. Mình từ nhỏ được thúc thúc dạy võ mà lại không thắng được một gã đồ đệ mới thu của lão ăn mày, lão ăn mày há chẳng coi thường thúc thúc sao?

Y đột nhiên vung quyền đánh ra, Quách Tỉnh giơ tay đón đỡ, nào ngờ cánh tay của Âu Dương Khắc như không có xương, thuận thế xoay một vòng, chát một tiếng, Quách Tỉnh trên trán đã bị trúng một quyền.

Quách Tỉnh giật mình, cúi đầu lách ra ngoài quay người phát chưởng, Âu Dương Khắc nghiêng

người tránh ra, đánh trả một quyền. Quách Tỉnh không dám đón đỡ, nghiêng người tránh qua, nào ngờ đối phương cánh tay lại như một ngọn nhuyễn tiên, đánh ra rồi có thể tùy ý co duỗi trên không, thấy rõ ràng tay quyền y đánh qua trái đột nhiên lại quật qua phải, bùng một tiếng lại đập trúng đầu vai Quách Tỉnh. Quách Tỉnh không đề phòng được, liên tiếp bị

https://thuviensach.vn

trúng ba quyền, ba quyền này đều rất nặng, lập tức trong lòng hoảng sợ, không biết đối phó thế nào.

Hồng Thất Công kêu lên:

- Tỉnh nhi, dừng tay, chúng ta cứ tạm tính là thua trận này.

Quách Tỉnh nhảy ra hơn một trượng, chỉ cảm thấy ba chỗ bị y đánh trúng trên người rất đau, nói với Âu Dương Khắc:

- Ngươi quả nhiên là quyền pháp cao minh, cánh tay cong cong xoay chuyển rất kỳ lạ.

Âu Dương Khắc đắc ý nghênh ngang nhìn Hoàng Dung mấy cái.

Hồng Thất Công nói:

- Lão Độc vật hàng ngày nuôi rắn, bộ Nhuyễn bì xà quyền pháp ấy nhất định là học được từ thân hình rắn độc. Quyền pháp ấy rất cao minh, lão khiếu hóa nhất thời không nghĩ được cách phá, kể như

là ngươi may mắn, ngoan ngoãn cút ngay đi cho ta.

Âu Dương Khắc trong lòng cả sợ:

- Lúc thúc thúc dạy cho mình bộ Linh xà quyền này cứ dặn đi dặn lại là không phải lúc sinh tử quan đầu quyết không được đem ra sử dụng, hôm nay vừa dùng đã bị lão ăn mày nhìn thấy, nếu để thúc thúc biết được ắt sẽ bị quở phạt nặng nề.

Nghĩ tới đó thì sự đắc ý trong lòng đã giảm đi quá nửa, bèn chắp tay vái Hồng Thất Công một vái, rồi quay người đi ra khỏi từ đường.

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Khoan đã, ta có câu muốn nói.

Âu Dương Khắc dừng bước quay lại, tim đột nhiên đập mạnh.

Hoàng Dung lại không đếm xỉa tới y, hướng về phía Hồng Thất Công lạy rạp xuống, nói:

- Thất Công, hôm nay người nhận hai đồ đệ đi, việc tốt thành đôi, người chỉ nhận nam đồ đệ, không thu nữ đồ đệ, con không chịu đâu.

Hồng Thất Công lắc đầu cười nói:

- Ta nhận một mình Tỉnh nhi đã là phá lệ lớn lắm rồi, lão khiếu hóa hôm nay ăn nói không ra sao.

Huống chi cha ngươi bản lĩnh cao cường như thế, đời nào chịu cho ngươi nhận lão khiếu hóa làm sư

phụ?

Hoàng Dung làm ra vẻ giật mình hiểu ra, nói:

- À, người sợ cha tôi?

Hồng Thất Công bị nàng nói khích, lại vốn mười phần yêu thích nàng, sầm mặt nói:

- Sợ cái gì? Cho dù nhận ngươi làm đệ tử thì chẳng lẽ Hoàng lão tà ăn thịt được ta à?

Hoàng Dung cười nói:

- Chúng ta một lời nói chắc, không được hối hận. Cha con thường nói kẻ sĩ học võ cao minh trong thiên hạ, từ khi vương Trùng Dương chết đi, chỉ còn

https://thuviensach.vn

có hai người là ông và Nam đế cũng còn được, chứ ngoài ra ông đều không coi vào đâu. Con bái người làm sư phụ, gia gia nhất định rất mừng, sư

phụ, các người làm ăn mày thì bắt rắn thế nào, dạy tôi bản lĩnh ấy trước đi.

Hồng Thất Công nhất thời không hiểu ý nàng, nhưng biết cô nương nhỏ này khôn ngoan quỷ quyệt, ắt có ý lạ, bèn nói:

- Bắt rắn thì bắt bảy tấc, hai ngón tay kẹp chặt, chỉ cần kẹp trúng bảy tấc sau đầu thì dù là rắn độc lợi hại bao nhiêu cũng không động đậy được.

Hoàng Dung nói:

- Nếu là mãng xà cực lớn thì sao?

Hồng Thất Công nói:

- Cứ khua khua ngón tay trái nhử cho nó mổ ngươi, tay phải thì đánh vào bảy tấc sau đầu nó.

Hoàng Dung nói:

- Thủ pháp ấy phải thật nhanh.

Hồng Thất Công nói:

- Đương nhiên tay trái thoa thuốc thì càng hay, có bị nó mổ trúng cũng không sợ.

Hoàng Dung gật gật đầu liếc liếc Hồng Thất Công, nói:

- Sư phụ, vậy xin người thoa thuốc lên tay con.

Bắt rắn vốn là việc của bọn ăn mày nhỏ trong Cái bang, Hồng Thất Công là bang chủ tôn quý, trong người làm sao có thuốc rắn nhưng thấy Hoàng

https://thuviensach.vn

Dung liên tiếp đưa mắt, bèn đổ một ít rượu trong cái hồ lô trên lưng ra cho nàng xoa vào hai bàn tay.

Hoàng Dung đưa tay lên ngửi ngửi, rồi làm vẻ mặt nhát ma nói với Âu Dương Khắc:

- Ờ, ta là đồ đệ của Hồng lão anh hùng đứng đầu Cái bang trong thiên hạ, bây giờ ta muốn lãnh giáo Nhuyễn bì xà quyền pháp của ngươi. Trước tiên ta nói rõ cho ngươi biết trên tay ta có thuốc độc môn để khắc chế thuốc độc của ngươi, phải cẩn thận đấy.

Âu Dương Khắc nghĩ thầm:

- Đối địch với ngươi thì vươn tay là bắt được. Bất kể trên tay ngươi thoa thuốc ma thuốc quỷ gì, ta cứ

ôm chắc tôn chỉ là được.

Lúc ấy cười một tiếng nói:

- Có chết dưới tay cô, ta cũng cam lòng.

Hoàng Dung nói:

- Võ công khác của ngươi đều bình thường, ta chỉ lãnh giáo Xú xà quyền của ngươi thôi, nếu ngươi dùng quyền pháp chưởng pháp khác thì kể như ngươi thua đấy.

Âu Dương Khắc nói:

- Cô nương nói thế nào thì cứ thế, tại hạ không dám không vâng lệnh.

Hoàng Dung duyên dáng mỉm cười, nói:

https://thuviensach.vn

- Nhìn không thấy ngươi xấu xa chỗ nào, nói chuyện với ta lại rất dễ nghe nữa chứ. Xem chiêu đây!

Nàng ào một tiếng đẩy ra một quyền, đúng là Tiêu dao du quyền pháp mà Hồng Thất Công truyền thụ.

Âu Dương Khắc nghiêng người tránh qua, Hoàng Dung cước trái quét ngang, tay phải móc lại, đã dùng chiêu số trong Lạc anh thần kiếm chưởng gia truyền. Nàng còn nhỏ tuổi, công phu sở học có hạn, lúc ấy lại muốn thủ thắng, còn kể gì tới công phu nào là do ai truyền thụ.

Âu Dương Khắc thấy chưởng pháp của nàng tinh diệu cũng không dám coi thường, tay phải vươn mau ra, đột nhiên cong đi một cái, đánh vào đầu vai nàng.

Linh xà quyền ra đòn rất mau lẹ, trong chớp mắt đã đánh tới vai Hoàng Dung, nhưng y lập tức nhớ ra là nàng có mặc Nhuyễn vị giáp, một quyền này đánh xuống há chẳng làm tay quyền của mình máu chảy ròng ròng sao? Vội thu chiêu thì Hoàng Dung ào ào hai chưởng đã vỗ tới trước mặt. Âu Dương Khắc tay áo phất lên cuốn lên phía trên gạt hai chưởng của nàng ra. Hoàng Dung người mặc giáp, tay thoa rượu, ngoài phần mặt thì toàn thân không chỗ nào có thể đánh được, trong tình hình ấy Âu Dương Khắc đã rơi vào thế bắt buộc không thể trả đòn, Linh xà quyền có kỳ ảo hơn cũng không thể

làm gì được nàng, chỉ còn tránh đông né tây, nhô lên hụp xuống theo bóng chưởng của Hoàng Dung, nghĩ thầm:

- Nếu mình đánh vào mặt nàng để thủ thắng cũng không khỏi có chỗ đường đột với giai nhân, nếu chụp tóc nàng lại càng thô lỗ, nhưng ngoài cách ấy ra thì quả thật không thể ra tay.

Chợt động linh cơ, đột nhiên dứt đứt tay áo xé thành hai miếng, lúc nghiêng người né tránh quyền chưởng đã buộc hai miếng vải lên tay, lật chưởng

https://thuviensach.vn

thành trảo, chụp thẳng xuống cổ tay của nàng.

Hoàng Dung nhảy ra khỏi vòng chiến kêu lên:

- Ngươi thua rồi, đó không phải là Xú xà quyền.

Âu Dương Khắc nói:

- Ái chà, ta quên mất.

Hoàng Dung nói:

- Xú xà quyền của ngươi không làm gì được đệ tử của Hồng Thất Công, vậy thì chẳng có gì kỳ lạ.

Hôm trong Triệu vương phủ, ta cũng từng vẽ vòng tỷ võ với ngươi, lúc ấy ngươi định họp bọn Lương Tử Ông, sa Thông Thiên, Bành Liên Hổ, Linh Tri hòa thượng, lại thêm gã Hầu Thông Hải trên đầu mọc sừng bảy tám người đánh một mình ta, ta lúc ấy ít không chống nổi nhiều lại sợ phí Sức, nên nhận bừa là thua thôi. Bây giờ mỗi người chúng ta thắng một trận, chưa phân thắng bại, cứ

đánh thêm trận nữa để quyết hơn thua.

Bọn Lê Sinh đều nghĩ thầm:

- Tiểu cô nương này tuy võ nghệ được chân truyền, nhưng rốt lại vẫn không phải là địch thủ của người kia, mới rồi làm bừa mà thắng, há chẳng hay rồi sao? Cần gì phải vẽ rắn thêm chân, đánh thêm trận nữa?

Hồng Thất Công thì thừa biết cô gái này quỷ kế đa đoan, ắt là cậy có mình bên cạnh, muốn bày cách chọc ghẹo địch nhân, lúc ấy cười hề hề không nói gì.

https://thuviensach.vn

Con gà y ăn chỉ còn mấy miếng xương, lại rút ra không ngừng gặm cắn sồn sột, tựa hồ mùi vị ngon lắm.

Âu Dương Khắc cười nói:

- Hai chúng ta cần gì phải làm rõ, cô thắng hay ta thắng thì cũng thế. Cô nương đã có hứng thú thì ta lại bồi tiếp cô nương chơi đùa vậy.

Hoàng Dung nói:

- Lúc trong Triệu vương phủ, bên cạnh đều là bạn của ngươi, ta mà thắng ngươi thì bọn họ nhất định sẽ cứu ngươi, vì vậy ta cũng không muốn đánh ngươi thua thật, bây giờ ở đây có bạn của ngươi.

Nói xong chi vào đám tỳ thiếp áo trắng của Âu Dương Khắc, lại nói:

- Cũng có bạn của ta. Tuy bạn của ngươi đông, nhưng thế này ta còn chịu được. Thế này nhé, ngươi lại vẽ xuống đất một vòng, chúng ta lại theo cách trước đây mà đấu ai ra khỏi vòng trước là thua.

Bây giờ ta đã bái Thất Công lão nhân gia người làm sư phụ, dưới cửa thầy giỏi ắt có trò hay, cứ

nhường tiểu tử ngươi một bước, không cần trói hai tay ngươi nữa.

Âu Dương Khắc thấy nàng câu nào cũng cương từ đoạt lý nhưng câu nào cũng rất đường hoàng, bất giác vừa tức giận vừa buồn cười, lập tức lấy chân trái làm trục, chân phải duỗi ra ba thước xoay một vòng, mũi chân phải đã vẽ thành một vòng tròn đường kính sáu thước dưới đất. Quần hùng Cái bang đều bất giác ngấm ngầm khen ngợi.

Hoàng Dung bước vào vòng, nói:

- Chúng ta văn tỷ hay võ tỷ?

https://thuviensach.vn

Âu Dương Khắc nghĩ thầm:

- Con nhãi này thật lắm trò cổ quái.

Bèn hỏi:

- Văn tỷ thì thế nào, võ tỷ thì thế nào?

Hoàng Dung nói:

- Văn tỷ là ta đánh ba chiêu ngươi không được đánh trả, ngươi đánh ba chiêu ta cũng không được đánh trả, võ tỷ là cứ đánh bừa đi, ngươi dùng Tử xà quyền cũng được, Hoạt mao tử quyền cũng được, cứ ai ra khỏi vòng trước là thua.

Âu Dương Khắc nói:

- Đương nhiên là văn tỷ để khỏi tổn thương hòa khí.

Hoàng Dung nói:

- Võ tỷ thì chắc chắn là ngươi thua rồi, chứ văn tỷ thì ngươi cũng còn chút hy vọng, thôi được, vậy thì nhường ngươi thêm một bước, chúng ta dùng văn tỷ. Ngươi đánh trước hay ta đánh trước?

Âu Dương Khắc làm sao đánh trước được bèn nói:

- Đương nhiên là cô nương đánh trước.

Hoàng Dung cười nói:

- Ngươi rất giảo hoạt, quả thật rất lão luyện, biết là ra chiêu trước sẽ thua mới nhường ta động thủ

trước. Thôi cũng được, tính ta thẳng thắn, đã nhường ngươi thì nhường tới cùng.

https://thuviensach.vn

Âu Dương Khắc đang nghĩ thầm:

- Vậy thì mình đánh trước cũng không có gì là không được:

Đã nghe Hoàng Dung quát:

- Xem chiêu:

Vung chưởng đánh luôn tới, đột nhiên thấy ánh bạc chớp lên, điểm điểm bắn tới, trong chưởng của nàng đã kèm thêm ám khí.

Âu Dương Khắc thấy ám khí quá nhiều, chiếc quạt lúc bình thời dùng để đo ám khí đã bị Hồng Thất Công làm hỏng, mà tay áo dùng để phất ám khí thì đã xé mất, mấy chục ngọn cương châm này lại đánh vào một khoảng rộng sáu bảy thước vuông, tuy chỉ cần nhảy ra một bên là lập tức tránh khỏi nhưng như thế là ra khỏi vòng tròn, lúc vội vàng không kịp suy nghĩ kỹ vội điểm chân một cái nhảy vọt lên hơn một trượng, nắm cương châm đều lướt qua dưới chân y.

Hoàng Dung một nắm châm ấy phóng ra xong, hai tay lại nắm thêm hai nắm, chờ thế vọt lên của y đã giảm, đang sắp rơi xuống lại quát:

- Chiêu thứ hai đây!

Hai tay cương châm cùng phóng, trên dưới tả hữu hơn trăm ngọn, đây chính là tuyệt kỹ Mãn thiên hoa vũ trịch kim châm mà Hồng Thất Công dạy nàng, lúc ấy cũng không cần nhắm thật chuẩn, chỉ là dùng hết kình lực phóng ra Âu Dương Khắc bản lĩnh có cao hơn mà thân hình đang lơ lửng trên không cũng không sao dùng lực, nghĩ thầm:

- Mạng mình nguy rồi, con nha đầu này tàn ác thật?

Đúng chớp mắt ấy, y chợt thấy cổ áo sau lưng bị túm chặt, thân hình bay lên, dưới chân vèo vèo vèo một tràng lướt qua, mấy loạt cương châm đều

https://thuviensach.vn

rơi xuống đất. Âu Dương Khắc vừa biết có người cứu mạng thì thân hình đã bị người ấy ném ra, cái ném này lực đạo không mạnh nhưng vận kình mười phần cổ quái, cho dù y võ nghệ cao cường cũng phải cắm vai trái xuống đất trước, đập mạnh một cái mới nhảy người đứng lên được. Y đoán chắc ngoài Hồng Thất Công thì mọi người ở đó không ai có công lực như thế, trong lòng vừa sợ vừa giận, cũng không ngoảnh lại, đi luôn ra khỏi từ đường. Đám tỳ thiếp của y cũng xếp hàng một ra theo.

Hoàng Dung nói:

- Sư phụ, sao lại cứu mạng cho gã khốn ấy?

Hồng Thất Công cười nói:

- Ta và chú y quen nhau đã lâu, thằng tiểu tử này chuyên làm chuyện thương luân bại lý, chết cũng chưa đáng tội, chỉ là bị chết dưới tay đệ tử của ta thì đối với chú y cũng không khỏi có chỗ khó coi.

Rồi vỗ vỗ vai Hoàng Dung nói:

- Đồ đệ ngoan, hôm nay giữ được thể điện cho sư phụ, ta thưởng ngươi cái gì thì tốt?

Hoàng Dung lè lè lưỡi nói:

- Con không đòi ngọn trúc bổng của người đâu.

Hồng Thất Công nói:

- Ngươi có muốn ta cũng không cho được. Ta có ý dạy ngươi một hai chiêu công phu, chỉ là mấy hôm nay tính lười lại nổi lên, không sao hứng thú được.

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Để con nấu mấy món ăn ngon giúp người phấn chấn tinh thần, phát khởi hứng thú.

Hồng Thất Công lập tức mặt mày rạng rỡ, kế thở dài một tiếng, nói:

- Bây giờ ta không rảnh mà ăn, tiếc thật, tiếc thật.

Rồi chỉ bọn Lê Sinh nói:

- Trong bang ăn mày bọn ta có rất nhiều chuyện cần bàn.

Bọn Lê Sinh bước tới thi lễ với Quách Tỉnh Hoàng Dung, cảm tạ ơn cứu giúp. Hoàng Dung bước ra cắt dây trói cho Trình đại tiểu thư. Trình đại tiểu thư vô cùng xấu hổ, nắm tay Hoàng Dung ấp úng cảm tạ. Hoàng Dung chỉ Quách Tỉnh nói:

- Đại sư bá Mã đạo trưởng của ngươi từng dạy công phu cho y. Khưu sư bá. Vương sư bá của ngươi cũng đều rất coi trọng y, nói ra thì cũng là người một nhà thôi.

Trình đại tiểu thư quay lại nhìn Quách Tỉnh một cái, đột nhiên đỏ bừng mặt, cúi đầu xuống, qua một lúc mới lén đưa mắt nhìn trộm Quách Tỉnh.

Bọn Lê Sinh lại chúc mừng Hồng Thất Công. Quách Tỉnh.. Hoàng Dung.

Họ biết Hồng Thất Công xưa nay không nhận đệ tử, ăn mày trong bang có ai được y thích thú cũng khó được y cao hứng chỉ cho một chiêu nửa thức, không biết Quách Hoàng hai người làm sao có duyên với y như thế, trong lòng đều vô cùng khâm phục. Lê Sinh nói:

- Chiều mai chúng tôi mở tiệc chúc mừng bang chủ thu được hai vị đệ tử tốt.

Hồng Thất Công cười nói:

https://thuviensach.vn

- Chỉ sợ họ chê dơ dáy không chịu ăn thức ăn của bọn ăn mày các ngươi thôi.

Quách Tỉnh vội nói:

- Ngày mai chúng tôi sẽ tới. Lê đại ca là bậc tiền bối nghĩa hiệp, tiểu đệ đang muốn gần gũi nhiều hơn.

Lê Sinh được y cứu giúp, bảo toàn được hai mắt vốn đã mười phần cảm kích, lại nghe y nói năng rất khiêm tốn, trong lòng lại càng cao hứng, càng trò chuyện càng thấy hợp với Quách Tỉnh.

Hồng Thất Công nói:

- Các ngươi một lần gặp nhau như đã quen, nhưng đừng khuyên đại đệ tử của ta làm ăn mày đấy. Đồ

đệ, ngươi đưa Trình đại tiểu thư về nhà đi, đám ăn mày bọn ta còn phải đi trộm gà xin cơm.

Nói xong cùng ra cửa. Lê Sinh nói rõ ngày mai sẽ bày tiệc tại ngôi từ đường này.

Quách Tỉnh và Hoàng Dung đưa Trình đại tiểu thư về. Trình đại tiểu thư khẽ nói khuê danh với Hoàng Dung, té ra nàng tên là Trình Dao Gia. Nàng tuy theo Thanh Tịnh tản nhân Tôn Bất Nhị học được một thân võ công, nhưng sinh ra trong một nhà giàu lớn, được nuông chiều đã quen, trò chuyện câu nào cũng ấp a ấp úng khác hẳn dáng vẻ nghênh ngang của Hoàng Dung. Nàng không dám nói

nửa câu với Quách Tỉnh, ngẫu nhiên nhìn trộm y một cái lại lập tức hai má đỏ bừng.

https://thuviensach.vn

Hồi 16(a)

Cửu âm chân kinh

Quách Hoàng hai người từ Trình phủ ra về mệt nhọc suốt nửa đêm, đang định về khách điếm nghỉ

ngơi, chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên, một kỵ mã từ phía nam phóng lên, đang dần dần tới gần đột nhiên dừng lại. Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Lại là chuyện gì lạ đây? Chắc cũng nhiệt náo lắm.

Lập tức triển khai khinh công chạy qua định nhìn cho rõ, Quách Tỉnh cũng chạy theo phía sau. Tới gần thì hoàn toàn bất ngờ, chỉ thấy Dương Khang nằm cương ngựa đứng ở cạnh đường trò chuyện với Âu Dương Khắc. Hai người không dám tới gần hơn, Hoàng Dung muốn nghe họ nói gì nhưng

cách quá xa, hai người lại hạ giọng trò chuyện, chỉ nghe Âu Dương Khắc nói:

- Nhạc Phi, phủ Lâm An – gì gì đó.

Dương Khang thì nói:

- Cha ta...

Muốn nghe kỹ hơn thì thấy Âu Dương Khắc đã chắp tay một cái, dắt đám tỳ thiếp đi về phía đông.

Dương Khang đứng đó ngẩn ngơ xuất thần một lúc rồi thở phào một hơi, tung người nhảy lên ngựa.

https://thuviensach.vn

Quách Tỉnh kêu lên.

- Hiền đệ, ta ở đây.

Dương Khang chợt nghe tiếng Quách Tỉnh gọi, giật nảy mình vội xuống ngựa bước tới, nói:

- Đại ca, anh cũng ở đây à?

Quách Tỉnh nói:

- Ta gặp Hoàng cô nương ở đây, lại đánh nhau với Âu Dương Khắc một trận nên mới chậm trễ.

Dương Khang mặt nóng bừng, trong lòng áy náy không yên, không biết mình trò chuyện với Âu

Dương Khắc mới rồi có bị nghe thấy không, nhưng nhìn mặt Quách Tỉnh không thấy có vẻ gì khác lạ

cũng hơi yên lòng, nghĩ thầm:

- Người này không biết giả vờ, nếu nghe mình nói chuyện thì sẽ không thản nhiên như thế với mình.

Lúc ấy bèn hỏi:

- Đại ca, hôm nay chúng ta đi tiếp hay nghỉ lại? Hoàng cô nương cũng theo chúng ta lên Bắc Kinh à?

Ba người trở lại từ đường, thắp đèn nến lên. Hoàng Dung cầm giá nến nhặt số cương châm phóng ra lúc nãy.

Lúc ấy khí trời nóng nực, ba người đều nhấc cánh cửa xuống đặt ở hành lang trước sân nằm ngủ, vừa mới chợp mắt thì xa xa có một tràng tiếng vó

https://thuviensach.vn

ngựa văng vẳng vang tới, nghiêng tai lắng nghe, thấy tiếng ngựa phi tới không phải chỉ có một con. Lại qua một lúc, tiếng vó ngựa dần dần rõ hơn, Hoàng Dung nói:

- Ba người chạy trước, hơn mười người đuổi theo phía sau.

Quách Tỉnh lớn lên trên lưng ngựa, tiếng ngựa nhiều ít nghe qua là biết ngay, nói:

- Bên đuổi theo có mười sáu người, ồ có chuyện lạ đây.

Hoàng Dung vội hỏi:

- Chuyện gì?

Quách Tỉnh đáp:

- Ba con ngựa chạy trước là ngựa Mông Cổ, số đuổi phía sau thì không phải. Tại sao ngựa Mông Cổ

trên đại mạc lại chạy tới chỗ này?

Hoàng Dung kéo tay Quách Tỉnh bước ra ngoài cửa từ đường, chợt nghe tiếng gió rít, một mũi tên vọt qua đầu hai người, ba kỵ mã đã tới sát từ đường.

Chợt trong đám truy binh phía sau có một mũi tên bắn tới trúng mông con ngựa cuối cùng. Con ngựa ấy hí dài một tiếng đau đớn, khuỵu chân trước xuống.

Người cưỡi ngựa kỵ thuật rất cao cường, tung người nhảy xuống, thân thủ vô cùng mau lẹ, chỉ là bước chân rơi xuống đất rất nặng, như là không biết khinh công. Hai người còn lại kéo cương hỏi, người bị rơi xuống đất nói:

- Ta không sao, hai người chạy mau đi, ta ở đây cản trở truy binh.

https://thuviensach.vn

Một người nói:

- Ta giúp ngươi cự địch, tứ vương gia chạy mau đi.

Tứ vương gia kia nói:

- Sao lại thế được?

Ba người nói chuyện điều là tiếng Mông Cổ.

Quách Tỉnh nghe giọng nói rất quen, như giọng Đà Lôi, Triệt Biệt và Bác Nhĩ Truật, vô cùng ngạc nhiên:

- Họ tới đây làm gì?

Đang định lên tiếng gọi, đám kỵ mã đuổi theo đã kéo tới bao vây. Ba người Mông Cổ phát tên cự

địch, tiếng gió rít mau, đám truy binh không dám tới sát quá, chỉ đứng xa xa bắn tên. Một người Mông Cổ kêu:

- Lên trên này?

Rồi chỉ vào cột cờ một cái. Ba người leo lên cột cờ, trên cao đánh xuống, chiếm được địa lợi. Đám truy binh nhao nhao xuống ngựa bao vây chung quanh. Chỉ nghe có người ra lệnh, liền có bốn tên truy binh giơ cao thuẫn bài hộ thân, lăn tròn dưới đất xông tới vung đao chém vào cột cờ.

Hoàng Dung hạ giọng nói:

- Ngươi lầm rồi, chỉ có mười lăm người.

Quách Tỉnh nói:

- Không lầm đâu, có một người trúng tên chết rồi. Câu nói chưa dứt, chỉ thấy một con ngựa lò dò bước tới, một người chân trái vướng vào bàn đạp

https://thuviensach.vn

bị con ngựa lôi đi dưới đất, một mũi tên cắm vào giữa ngực y. Quách Tỉnh bò tới gần cái xác rút mũi tên ra, sờ sờ đuôi tên, quả nhiên có một vòng sắt quen thuộc, trên mũi tên khắc hình một con báo, chính là loại ngạnh tiễn mà sư phụ Thần tiễn thủ

Triết Biệt vẫn dùng, nặng hơn tên thường hai lượng. Quách Tỉnh không còn nghi ngờ nữa, gọi lớn:

- Phía trước có phải là sư phụ Triết Biệt, nghĩa đệ Đà Lôi, sư phụ Bác Nhĩ Truật không? Ta là Quách Tỉnh đây.

Ba người trên cột cờ vui mừng reo lên:

- Phải rồi, sao ngươi ở đây?

Quách Tỉnh hỏi:

- Ai đuổi theo các ngươi thế?

Đà Lôi nói:

- Quân Kim!

Quách Tỉnh nhấc cái xác kia lên bước lên vài bước, dùng sức ném mạnh vào chân cột cờ. Cái xác ấy đập vào hai tên quân sĩ ngã ra, hai tên còn lại không dám chém cột cờ nữa, chạy lui ra ngoài.

Đột nhiên bóng trắng trên không chớp lên, hai con chim trắng sà thẳng xuống. Quách Tỉnh nghe tiếng vỗ cánh ngẩng đầu nhìn, thấy chính là hai con bạch điêu mà mình và Hoa Tranh nuôi ở Mông Cổ. Mắt chim điêu rất tinh, tuy trong đêm tối vẫn nhận ra được chủ nhân, mừng rỡ kêu lên:

- Sà xuống đậu trên vai Quách Tỉnh.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung lúc mới quen với Quách Tỉnh từng nghe y kể chuyện bắn điêu nuôi điêu, trong lòng rất thích thú, thường nghĩ ngày khác ắt phải tới đại mạc bắt một cặp chim điêu nuôi chơi, lúc ấy chợt thấy chim điêu trắng, cũng bất kể truy binh đã tới sát bên cạnh, kêu lên:

- Cho ta chơi với!

Đưa tay ra vuốt lên con bạch điêu. Con bạch điêu ấy thấy Hoàng Dung đưa tay tới gần, đột nhiên cúi đầu mổ mạnh một cái, nếu nàng không rút tay mau thì mu bàn tay đã bị thương. Quách Tỉnh vội quát ngăn lại. Hoàng Dung cười mắng:

- Con súc sinh lắm lông nhà ngươi xấu lắm?

Nhưng trong lòng lại rất thích thú, nghiêng đầu nhìn ngó, chợt nghe Quách Tỉnh kêu:

- Dung nhi, cẩn thận!

Hai mũi tên cứng đã bắn thẳng vào trước bụng. Hoàng Dung không đếm xỉa gì tới, đưa tay kéo cái xác tên quân bị bắn chết lại. Hai mũi tên bắn trúng nàng nhưng làm sao xuyên qua được tấm Nhuyễn vị giáp, bật ra rơi xuống đất. Hoàng Dung mò trong bọc tên quân Kim lấy ra mấy thỏi thịt khô, bước qua cho chim điêu ăn.

Quách Tỉnh nói:

- Dung nhi, cô cứ chơi với chim điêu, ta ra đánh giết quân Kim đây!

Rồi tung người vọt ra, bắt được một mũi tên bắn tới, tay trái lật lại, chát một tiếng đã đánh gãy xương sườn một tên quân Kim bên cạnh. Trong bóng tối có một người quát lên:

- Quân cẩu tặc ở đâu tới đây hung hăng?

https://thuviensach.vn

Nói bằng tiếng Hán. Quách Tỉnh sửng sốt nghĩ thầm:

- Giọng nói này quen quá.

Tiếng binh khí xé gió, hai ngọn đoản phủ đã chém tới trước mặt, một chém vào ngực, một chém vào bụng dưới.

Quách Tỉnh thấy đòn tới hung dữ, không phải quân sĩ tầm thường, cúi người lật tay phát chưởng, chính là chiêu Thần long bái vĩ. Người kia đầu vai trúng chưởng, mảnh giáp che vai lập tức vỡ thành mấy mảnh, thân hình bắn thẳng về phía sau, chỉ nghe y la thảm một tiếng. Quách Tỉnh lập tức nhớ

ra:

- Đây là Táng môn phủ Tiền Thanh Kiện trong Hoàng Hà tứ quỷ.

Y tuy tự biết trong mấy tháng nay võ công tiến triển rất mau, so với lúc đánh nhau với Hoàng Hà tứ

quỷ ở Mông Cổ trước kia đã khác hẳn, nhưng cũng không ngờ một chưởng ấy đánh ra lại có thể hất đối phương bay ra hơn một trượng, đang còn ngạc nhiên thì hai bên tiếng binh khí cùng rít lên, một đao một thương đồng thời đánh tới.

Quách Tỉnh vốn đoán Đoạn hồn đao Thẩm Thanh Cương. Truy mệnh thương Ngô Thanh Liệt ắt ở

quanh đây, tay trái móc lại đã kẹp chặt mũi thương dưới nách dùng sức kéo một cái. Ngô Thanh Liệt chân đứng không vững chúi về phía trước. Quách Tỉnh hơi kéo về phía sau, nhát đao của Thẩm Thanh Cương quả nhiên chém xuống giữa đầu sư đệ. Quách Tỉnh phóng cước trái ra đá trúng cổ tay phải Thẩm Thanh Hùng, trong bóng đêm ánh xanh chớp lên, một thanh trường đao bay thẳng lên không. Quách Tỉnh cứu mạng Ngô Thanh Liệt rồi, thuận

https://thuviensach.vn

tay đập xuống lưng y. Ngô Thanh Liệt vốn đã đứng không vững, lại bị y dùng kình lực ấn xuống, hự một tiếng, sư huynh đệ húc vào nhau, đều lăn ra đất ngất đi.

Đoạt phách tiên Mã Thanh Hùng trong Hoàng Hà tứ quỷ trà trộn vào đám cướp trên Thái Hồ đã bị

Lục Quán Anh và quần đạo giết chết, còn lại tam quỷ là hảo thủ trong đội truy binh này. Trong đêm tối đám quân Kim không thấy ba thủ lãnh đã ngã xuống, vẫn bắn nhau với Đà Lôi. Triết Biệt và Bác Nhĩ Truật. Quách Tĩnh quát lớn:

- Còn chưa chạy mau đi, muốn chết cả ở đây à?

Rồi sấn lên tay đánh chân đá, nắm người ném ra, trong chớp mắt đã đánh đám quân Kim hồn phi phách tán, bỏ chạy tán loạn. Thẩm Thanh Cương và Ngô Thanh Liệt lần lượt tỉnh lại, cũng không thấy rõ kẻ đối đầu là ai, chỉ thấy đầu đau như xé, mắt nảy đom đóm, vội co chân bỏ chạy. Hai người chạy rất mau. Táng môn phủ Tiền Thanh Kiện miệng thở hồng hộc nhưng chạy rất nhanh, lại chạy về

một phía khác.

Triết Biệt và Bác Nhĩ Truật tiễn pháp lợi hại, từ cột cờ bắn xuống lại bắn chết ba tên quân Kim. Đà Lôi nép người nhìn xuống, thấy nghĩa đệ Quách Tỉnh đánh tan truy binh, oai thế không ai chống được, trong lòng vô cùng mừng rỡ, kêu lên:

- An đáp, chào ngươi!

Rồi ôm cột cờ tuột xuống. Hai người nắm tay nhìn nhau, nhất thời Quách Tỉnh mừng quá không nói nên lời. Kế đó Triết Biệt và Bác Nhĩ Truật cũng từ cột cờ tuột xuống. Triết Biệt nói:

https://thuviensach.vn

- Ba tên người Hán ấy lấy thuẫn bài đỡ tên không sao bắn được. Nếu không có Tĩnh nhi tới cứu thì bọn ta đã không còn được uống nước trong ở Sông Cán Nạn Hà rồi.

Quách Tỉnh kéo tay Hoàng Dung qua gặp Đà Lôi, nói:

- Đây là nghĩa muội của ta.

Hoàng Dung cười nói:

- Cho ta đôi bạch điêu này được không?

Đà Lôi không biết tiếng Hán, người thông dịch đi theo lại bị quân Kim giết chết lúc chạy trốn, chỉ

nghe giọng nói của Hoàng Dung rất trong trẻo dễ nghe, nhưng không hiểu nàng muốn nói gì. Quách Tỉnh hỏi Đà Lôi:

- An đáp, sao ngươi mang bạch điêu theo?

Đà Lôi nói:

- Cha sai ta đi gặp Hoàng đế nhà Tống, hẹn Nam Bắc cùng ra quân đánh Kim. Em gái nói có thể ta sẽ

gặp ngươi, bảo ta mang chim điêu tới cho ngươi. Cô ta đoán đúng thật, không phải chúng ta đã gặp nhau rồi sao?

Quách Tỉnh nghe y nói tới Hoa Tranh, không kìm được ngẩn người ra. Y từ khi dốc lòng yêu thương Hoàng Dung, thỉnh thoảng nhớ tới Hoa Tranh, trong lòng tự thấy áy náy, chỉ là chuyện này không biết xử sự thế nào là tốt, vốn không dám nghĩ nhiều, lúc ấy nghe Đà Lôi nói lập tức hoang mang, kế

nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Trong vòng một tháng nữa mình theo cái hẹn tới đảo Đào Hoa, cha Dung nhi lại không giết mình không được, tất cả mọi chuyện đều không thể mong chờ gì nữa.

Rồi nhìn Hoàng Dung nói:

- Đôi bạch điêu này là của ta, cô cứ bắt về mà chơi.

Hoàng Dung cả mừng, quay lại cho chim điêu ăn thịt.

Đà Lôi nói lại nguyên do. Nguyên là Thành Cát Tư Hãn đánh thắng nước Kim mấy trận, nhưng nước Kim đất rộng quân đông, nhiều năm củng cố, cơ nghiệp rất vững, ra sức giữ những nơi hiểm yếu, nhất thời không làm gì được họ.

Lúc ấy Thành Cát Tư Hãn phái Đà Lôi xuống Nam định liên kết với triều Tống xuất quân giáp công, trên đường gặp đại đội quân Kim cản trở, vệ binh tùy tùng đều bị giết, chỉ còn có ba người chạy tới đây.

Quách Tỉnh nhớ lại hôm trước trong Quy vân trang từng nghe Dương Khang nhờ Mục Niệm Từ tới Lâm An gặp Thừa tướng sử Di viễn bảo y giết sứ giả Mông Cổ, lúc ấy không rõ duyên cớ bên trong, bây giờ mới biết nước Kim đã được tin, sai Dương Khang làm Khâm sứ Đại Kim xuống Nam chính là để cản trở việc triều Tống và Mông Cổ kết minh ra quân. Đà Lôi lại nói:

- Nước Kim nói thế nào cũng phải giết chết ta để ngăn cản việc Mông Cổ và triều Tống kết minh, lần này lại là Lục vương gia đích thân dẫn quân cản trở.

Quách Tỉnh vội hỏi:

- Hoàn Nhan Hồng Liệt à?

https://thuviensach.vn

Đà Lôi nói:

- Phải, y đội kim khôi, ta nhìn thấy rất rõ, tiếc là bắn y ba mũi tên đều bị bọn vệ sĩ dùng thuẫn bài gạt ra.

Quách Tỉnh cả mừng kêu lên:

- Dung nhi, Khang đệ, Hoàn Nhan Hồng Liệt đã tới đây, mau đi tìm y.

Hoàng Dung ứng tiếng bước qua, lại không thấy bóng Dương Khang đâu. Quách Tỉnh lo lắng kêu lên:

- Dung nhi, cô theo hướng đông, ta theo hướng tây.

Hai người triển khai khinh công phóng như bay ra ngoài.

Quách Tỉnh chạy được vài dặm thì đuổi kịp mấy tên quân Kim, bắt lại tra hỏi thì quả nhiên là Lục vương gia Hoàn Nhan Hồng Liệt đích thân cầm quân, nhưng không biết lúc ấy y đang ở đâu. Một tên quân Kim nói:

- Chúng tôi bỏ vương gia chạy, trở về chỉ có chết chém, chúng tôi chỉ còn cách chạy vào xóm làng, trốn đi làm dân thôi.

Quách Tỉnh quay lại tìm, trời sáng dần nhưng nào thấy bóng dáng Hoàn Nhan Hồng Liệt? Y biết rõ kẻ thù giết cha chỉ ở quanh đây nhưng tìm không được trong lòng nóng nảy, suốt đường chạy mau, đột nhiên thấy trong khu rừng trước mặt có bóng trắng chớp lên, chính là Hoàng Dung. Hai người gặp nhau, nhìn thấy thần sắc đối phương đều biết là vô công, chỉ còn cách cùng nhau trở lại từ

đường.

Đà Lôi nói:

https://thuviensach.vn

- Hoàn Nhan Hồng Liệt vốn mang theo không ít nhân mã, nhưng y đuổi mau theo bọn ta nên rời khỏi đại đội, bây giờ ắt đã trở lại mang người ngựa tới. An Đáp, ta có tướng mệnh của phụ vương trong người, không thể chậm trễ, chúng ta chia tay ở đây thôi. Em gái bảo ta nói với ngươi về Mông Cổ

cho sớm.

Quách Tỉnh nghĩ lần này chia tay chỉ e sau này khó lòng gặp lại, trong lòng buồn bã, ôm Đà Lôi, Triết Biệt, Bác Nhĩ Truật ba người rồi chia tay, thấy họ lên ngựa ra đi, tiếng vó ngựa xa dần, bóng người ngựa rốt lại đã khuất sau đám bụi vàng.

Hoàng Dung nói:

- Chúng ta núp lại chờ Hoàn Nhan Hồng Liệt đem người ngựa tới, có thể gặp y. Nếu quân mã quá đông, chúng ta cứ rón rén đi theo, chờ tối đến sẽ vào kết liễu tính mạng của y, há chẳng hay sao?

Quách Tỉnh cả mừng, luôn miệng khen là diệu kế. Hoàng Dung vô cùng đắc ý, cười nói:

- Cái đó là kế Dời bờ tới thuyền, cũng bình thường thôi.

Quách Tỉnh nói:

- Ta đi dắt ngựa vào rừng núp.

Rồi ra phía sau từ đường, chợt thấy trong đám cỏ xanh có một vật sáng lóe lên, dưới ánh mặt trời chớp chớp ánh sáng, cúi đầu nhìn thì là một cái kim khôi, trên còn gắn ba viên bảo thạch to bằng mắt rồng. Quách Tỉnh nhặt lên, sãi chân chạy vào khẽ nói với Hoàng Dung:

- Cô xem là cái gì?

Hoàng Dung mừng nói:

https://thuviensach.vn

- Là mũ trụ của Hoàn Nhan Hồng Liệt phải không?

Quách Tỉnh nói:

- Đúng thế! Quá nửa là y còn núp trong từ đường, chúng ta mau tìm xem.

Hoàng Dung quay người lật tay, ấn mạnh vào đầu tường một cái, nhẹ nhàng phi thân vọt lên, nói:

- Ta đứng trên này nhìn, ngươi tìm ở dưới.

Quách Tỉnh ứng tiếng bước vào trong. Hoàng Dung trê n nóc nhà kêu lên:

- Khinh công của ta mới rồi có hay không?

Quách Tỉnh ngẩn người, dừng chân nói:

- Hay lắm, có chuyện gì thế?

Hoàng Dung cười nói:

- Vậy sao ngươi không khen?

Quách Tỉnh giẫm chân nói:

- Ờ, cô là đứa nhỏ bướng bỉnh, lúc này mà còn đùa giỡn.

Hoàng Dung cười khanh khách một tràng, vung tay một cái vọt vào hậu viện.

Lúc Quách Tỉnh đánh nhau với quân Kim, Dương Khang trong bóng đêm nhìn thấy bóng Hoàn Nhan Hồng Liệt, lúc ấy đã biết y không phải là cha ruột của mình, nhưng được y nuôi nấng hơn mười năm vẫn coi y là cha, thấy Quách Tỉnh đánh giết quân Kim, chỉ cần Hoàn Nhan Hồng Liệt bị y nhìn thấy thì làm sao còn tính mạng? Lúc tình thế khẩn cấp không kịp nghĩ nhiều, vọt ra muốn tìm cánh cứu nguy, chính lúc ấy Quách Tỉnh nhấc một

https://thuviensach.vn

tên quân Kim ném tới. Hoàn Nhan Hồng Liệt vội giục ngựa né qua nhưng chưa tránh kịp đã bị tên quân đập vào rơi xuống đất. Dương Khang nhảy ra ôm lấy y nói khẽ vào tai Hoàn Nhan Hồng Liệt:

- Phụ vương, Khang nhi đây, đừng lên tiếng.

Quách Tỉnh đang say máu đánh nhau, Hoàng Dung thì đang lo đùa với bạch điêu, trong bóng đêm càng không ai nhìn thấy y ôm Hoàn Nhan Hồng Liệt chạy vào hậu viện từ đường.

Dương Khang đẩy cửa sương phòng phía tây, hai người rón rén vào núp bên trong, nghe tiếng đánh giết tắt dần, quân Kim chạy tan ra bốn phía, lại nghe ba người Mông Cổ líu la líu lo trò chuyện với Quách Tĩnh, Hoàn Nhan Hồng Liệt như đang trong mơ, hạ giọng nói:

- Khang nhi, sao con ở đây?

Dương Khang nói:

- Cũng là vừa khéo, ờ, đều là bị họ Quách kia làm hỏng chuyện lớn.

Qua một lúc, Hoàn Nhan Hồng Liệt nghe Quách Tỉnh và Hoàng Dung chia nhau tìm mình, mới rồi y thấy Quách Tỉnh tay không đánh Hoàng Hà tam quỷ và quân Kim, xuất thủ lợi hại, nếu bị y nhìn thấy thì làm thế nào, nghĩ tới đó không lạnh mà run. Dương Khang nói:

- Phụ vương, bây giờ đi ra e bị y nhìn thấy. Chúng ta cứ núp ở đây, họ ắt không ngờ tới. Chờ họ đi xa rồi sẽ thong thả trở ra.

Hoàn Nhan Hồng Liệt nói:

- Không sai... Khang nhi, sao con gọi ta là phụ vương mà không kêu là cha?

Dương Khang im lặng không đáp, nghĩ tới mẹ đã qua đời, trong lòng tâm sự ngổn ngang. Hoàn Nhan Hồng Liệt chậm rãi nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi nghĩ tới mẹ ngươi phải không?.

Rồi đưa tay nắm tay y, chỉ thấy bàn tay y ướt đầm, toàn mồ hôi lạnh.

Dương Khang nhè nhẹ rút tay ra, nói:

- Quách Tỉnh võ công cao cường, y muốn trả cái thù giết cha, quyết ý tới hại người. Y quen biết rất nhiều cao thủ người quả thật không đề phòng được đâu. Trong đêm nay người phải trở về Bắc Kinh ngay.

Hoàn Nhan Hồng Liệt nhớ tới chuyện cũ ở thôn Ngưu Gia phủ Lâm An mười chín năm trước, bất

giác trong lòng lúc chua xót lúc hổ thẹn, nhất thời không nói nên lời, qua hồi lâu mới nói:

- Ờ, tránh một lúc cũng tốt. Ngươi tới Lâm An chưa? Sử Thừa tướng nói thế nào?

Dương Khang lạnh lùng trả lời:

- Tôi còn chưa tới đó.

Hoàn Nhan Hồng Liệt nghe ngữ khí của y, nghĩ y ắt đã biết thân thế của mình, nhưng lần này y lại ra tay cứu mình, không biết y suy nghĩ thế nào. Hai người mười tám năm nay cha từ con hiếu, rất thương yêu nhau, lúc này cùng ở trong một gian phòng hẹp, chợt lại nghĩ tới giữa đôi bên có mối thù hận rất sâu.

Dương Khang trong lòng lại càng xung đột, nghĩ thầm:

- Bây giờ chỉ cần lật tay đánh vài quyền thì lập tức có thể trả thù cho cha mẹ mình. Nhưng làm sao hạ thủ được? Dương Thiết Tâm tuy là cha mình, nhưng ông đã đem lại cho mình cái gì hay? Mẹ bình thời cũng đối xử với phụ vương rất tốt, nếu bây giờ mình giết y, mẹ dưới chín suối chắc cũng

https://thuviensach.vn

không vui. Mà nói lại thì chẳng lẽ mình lại không làm chức vương tử này, cùng lưu lạc nơi thảo mãng như

Quách Tỉnh sao?

Đang lúc tâm sự ngổn ngang như thế, chợt nghe Hoàn Nhan Hồng Liệt nói:

- Khang nhi, giữa cha con ta, bất kể thế nào ta cũng vĩnh viễn yêu thương con. Không đầy mười năm nữa Đại Kim sẽ tiêu diệt Nam triều. Lúc ấy ta nắm đại quyền trong tay, giàu sang không thể kể xiết, tấm giang sơn cẩm tú, thế giới phồn hoa này, sau này rốt lại đều là của con thôi.

Dương Khang nghe ý tứ trong lời y thì là có ý cướp ngôi, nghĩ tới sáu chữ "giàu sang không thể kể

xiết" tim đập thình thịch, nghĩ thầm:

- Với binh oai của nước Đại Kim thì diệt Tống không khó. Mông Cổ chỉ là mối họa nhất thời, bọn người man mọi chỉ biết cưỡi ngựa bắn tên ấy rốt lại cũng chẳng ra gì. Phụ vương sáng suốt khôn ngoan, vua Kim hiện nay làm sao bằng ông được? Nếu đại sự thành công mình há lại chẳng trở thành người cùng làm chủ thiên hạ sao?

Nghĩ tới đó bất giác nhiệt huyết trào lên, đưa tay nắm chặt tay Hoàn Nhan Hồng Liệt, nói:

- Cha, hài nhi nhất định giúp người hoàn thành đại nghiệp.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy tay y nóng ran, trong lòng cả mừng, nói:

- Ta làm Lý Yên, con làm Lý Thế Dân.

Dương Khang đang định trả lời chợt nghe sau lưng có tiếng lách cách. Hai người hoảng sợ nhảy dựng lên, vội quay lại nhìn, lúc ấy trời đã sáng, ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào, chỉ thấy trong phòng có bảy tám cái quan tài,

https://thuviensach.vn

té ra đây là nơi quàn những quan tài người chết chưa chôn. Tiếng động vừa rồi dường như phát ra từ trong quan tài.

Hoàn Nhan Hồng Liệt hoảng sợ hỏi:

- Tiếng gì thế?

Dương Khang nói:

- Chắc là chuột.

Chỉ nghe Quách Tỉnh và Hoàng Dung vừa cười nói trò chuyện vừa tìm tới gần. Dương Khang kêu thầm:

- Không xong. Té ra cái kim khôi của cha rơi ở ngoài. Phen này nguy rồi!

Rồi hạ giọng nói:

- Con ra ngoài nhử họ đi chỗ khác.

Rồi nhè nhẹ đẩy cửa, tung người vọt lên mái nhà.

Hoàng Dung đang trên đường tìm tới, chợt thấy gốc mái nhà có bóng người chớp lên, mừng nói:

- Hay quá, đây rồi?.

Rồi nhảy xổ xuống. Người kia thân pháp rất mau lẹ, nhào một cái xuống góc tường đã không thấy bóng dáng đâu. Quách Tỉnh nghe tiếng vọt tới. Hoàng Dung nói:

- Y chạy không được đâu, nhất định là núp trong bụi cây.

Hai người đang định xông vào bụi cây tìm kiếm, đột nhiên rào một tiếng, bụi cây nhỏ chia ra, một người lách ra, chính là Dương Khang.

https://thuviensach.vn

Quách Tỉnh vừa sợ vừa mừng, nói:

- Hiền đệ, ngươi đi đâu thế? Thấy Hoàn Nhan Hồng Liệt không?

Dương Khang ngạc nhiên hỏi:

- Sao Hoàn Nhan Hồng Liệt lại ở đây?

Quách Tỉnh nói:

- Y dẫn quân tới, cái kim khôi này là của y đấy.

Dương Khang nói:

- À, té ra là thế.

Hoàng Dung thấy thần sắc của y có vẻ khác lạ, lại nhớ tới việc y lén lút trò chuyện với Âu Dương Khắc hôm trước, lúc ấy nảy ý nghi ngờ, bèn hỏi:

- Mới đây bọn ta tìm ngươi khắp nơi không thấy, ngươi đi đâu thế?

Dương Khang nói:

- Hôm qua ta ăn phải cái gì đó, chợt thấy đau bụng, phải chạy ra ngoài.

Nói xong chỉ vào gốc cây một cái, Hoàng Dung tuy vẫn nghi ngờ nhưng cũng không tiện hỏi nữa.

Quách Tỉnh nói:

- Hiền đệ, đi tìm mau.

Dương Khang trong lòng lo sợ, không biết Hoàn Nhan Hồng Liệt đã chạy trốn chưa, nhưng trên mặt không động thanh sắc, nói:

https://thuviensach.vn

- Y tự tới chuốc lấy cái chết, đúng là không gì tốt bằng. Ngươi và Hoàng cô nương tìm phía đông, để

ta tìm phía tây.

Quách Tỉnh nói:

- Được rồi!

Rồi lập tức đẩy cánh cửa Tiết hiếu đường phía đông. Hoàng Dung nói:

- Dương đại ca, ta thấy người này ắt trốn bên phía tây, để ta đi với ngươi.

Dương Khang ngấm ngầm kêu khổ nhưng đành làm ra vẻ vui vẻ, nói:

- Đi mau, đừng để y chạy trốn.

Lúc ấy hai người bèn vào từng gian từng gian tìm kiếm.

Họ Lưu ở huyện Bảo ưng vốn là đại tộc thời Tống, ngôi từ đường này quy mô rất to lớn, sau khi quân Kim mấy lần qua sông, binh lửa tàn phá, vó ngựa giẫm đạp, họ Lưu suy vi, từ đường cũng hư

hại. Hoàng Dung lạnh lùng đưa mắt nhìn, thấy Dương Khang cứ chọn những gian trên cửa đầy bụi bặm lưới nhện tiến vào thong thả lục soát, càng hiểu rõ thêm mấy phần, khi tới trước cửa sương phòng phía tây, thấy bụi bặm dưới đất có rất nhiều vết chân, trên cánh cửa vốn bụi phủ rất dày cũng có dấu tay người vừa kéo then cửa, lập tức kêu lên:

- Đúng đây rồi?

Bốn tiếng ấy vừa vang lên, Quách Tỉnh và Dương Khang đồng thời nghe thấy, một người cả mừng, một người cả sợ, đồng thời chạy tới. Hoàng Dung phi chân đá tung cửa ra, lập tức sửng sốt, chỉ thấy trong phòng đặt không ít quan tài, nào thấy bóng Hoàn Nhan Hồng Liệt đâu? Dương Khang

https://thuviensach.vn

thấy Hoàn Nhan Hồng Liệt đã trốn đi, trong lòng rất được an ủi, trấn ngay trước cửa cao giọng nói:

- Hoàn Nhan Hồng Liệt, gã gian tặc nhà ngươi trốn đâu rồi? Mau ra đây cho ta.

Hoàng Dung cười nói:

- Dương đại ca, y đã sớm nghe thấy chúng ta rồi, ngươi không cần tốt bụng báo tin cho y nữa.

Dương Khang bị nàng nói trúng tim đen, mặt đỏ bừng tức giận nói:

- Hoàng cô nương cần gì phải đùa như thế!

Quách Tỉnh cười nói:

- Hiền đệ không nên để bụng, Dung nhi rất thích đùa giỡn.

Rồi chỉ xuống đất một cái nói:

- Ngươi xem đây, ở đây có vết người ngồi, quả thật y đã qua ngang đây.

Hoàng Dung nói:

- Đuổi mau!:

Vừa xoay người chợt sau lưng có một tiếng cạch vang lên, ba người giật nảy mình, nhất tề quay lại, chỉ thấy một chiếc quan tài đang khẽ lắc lư. Hoàng Dung trước nay rất sợ quan tài, vào phòng này vốn đã cảm thấy rờn rợn, chợt thấy quan tài lắc lư, kêu “A” một tiếng, nắm chặt cánh tay Quách Tỉnh. Nàng trong lòng tuy sợ, nhưng đầu óc lại xoay chuyển ý nghĩ như chớp, run lên nói:

- Thằng gian tặc này.., thằng gian tặc này núp trong quan tài.

https://thuviensach.vn

Dương Khang đột nhiên chỉ ra ngoài một cái, nói:

- A, y ở bên kia!

Rồi sãi chân phóng ra. Hoàng Dung lật tay một cái nắm cứng uyển môn của y, cười nhạt nói:

- Người đừng giở trò.

Dương Khang chỉ thấy nửa người tê rần, không động đậy được, vội nói:

- Ngươi.., ngươi làm gì thế?

Quách Tỉnh mừng rỡ nói:

- Không sai, thằng gian tặc này nhất định núp trong quan tài.

Rồi sãi chân bước tới định mở nắp quan tài để giục Hoàn Nhan Hồng Liệt bước ra.

Dương Khang kêu lên:

- Đại ca cẩn thận, coi chừng cương thi tác quái!

Hoàng Dung càng nhấn mạnh hơn vào uyển mạch của y, căm giận nói:

- Ngươi còn muốn dọa ta à!

Nàng đoán trong quan tài nhất định là Hoàn Nhan Hồng Liệt nhưng vẫn sợ sệt e rằng vạn nhất đúng là cương thi thì làm thế nào, bèn run giọng nói:

- Tỉnh ca ca, từ từ đã.

Quách Tỉnh dừng bước quay đầu, hỏi:

- Cái gì?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nói:

- Ngươi mau đè lên nắp quan tài, đừng để cái gì.., cái gì bên trong nhảy ra.

Quách Tỉnh cười nói:

- Đời nào ìại có cương thi ở đây?

Nhưng thấy Hoàng Dung sợ tới mức hoa dung thất sắc bèn tung người vọt lên quan tài an ủi nàng.

- Y không ra được đâu!

Hoàng Dung phập phồng không yên, thoáng trầm ngâm rồi nói:

- Tỉnh ca ca, ta thử một chiêu Phách không chưởng cho ngươi xem. Là cương thi cũng được, Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng được, ta ngoài quan tài, đánh vào mấy chưởng xem là người kêu hay quỷ khóc.

Nói xong vận kình bước lên hai bước, vung chưởng định đập thẳng vào quan tài. Phách không

chưởng của nàng chưa luyện thành, luận về công phu thì còn thua xa Lục Thừa Phong, vì thế chưởng ấy đánh vào quan tài không phải lăng không đánh xuống. Dương Khang hoảng sợ kêu lên:

- Cô không được làm thế. Cô đánh nát quan tài, cương thi thò đầu ra cắn vào tay cô thì phiền lắm đấy!

Hoàng Dung bị y dọa giật nảy mình ngừng tay không phát chưởng, chợt nghe trong quan tài có một tiếng ái chà, lại là giọng nữ nhân. Hoàng Dung càng sợ dựng tóc gáy, hoảng sợ kêu lên:

- Là nữ quỷ?

https://thuviensach.vn

Thu mau chưởng lại nhảy ra ngoài phòng kêu lên.

- Ra mau!

Quách Tỉnh lớn mật, quát:

- Dương hiền đệ, chúng ta lật nắp quan tài lên xem.

Dương Khang lòng bàn tay vốn đã toát mồ hôi lạnh, đã định xuất thủ giải cứu nhưng lại biết không chống được hai người Quách Hoàng, đang lúc gấp rút chợt nghe tiếng nữ nhân phát ra trong quan tài, bất giác vừa mừng vừa sợ, vội đưa tay lật nắp quan tài lên, lách cách hai tiếng, nắp quan tài đã theo tiếng bật lên, té ra là chưa đóng đinh. Quách Tỉnh đã sớm vận kình ở tay, chỉ chờ cương thi vọt ra là sẽ đập ngay xuống đầu một chưởng cho y thị tan xương nát thịt, nhưng vừa cúi đầu nhìn vào thì giật nảy mình, trong quan tài nào phải cương thi mà là một thiếu nữ xinh đẹp, hai con mắt đen láy mở to nhìn vào mình, định thần nhìn kỹ chính là Mục Niệm Từ.

Dương Khang lại càng mừng sợ xen lẫn, vội đưa tay đỡ nàng ra.

Quách Tỉnh kêu lên:

- Dung nhi, mau lại đây, cô xem là ai đây này?

Hoàng Dung quay người nhắm mắt, kêu lên:

- Ta không xem đâu!

Quách Tỉnh kêu:

- Là Mục tỷ tỷ mà!

Hoàng Dung mắt trái vẫn nhắm, chỉ hé mắt phải nhìn, từ xa nhìn tới quả thấy Dương Khang đang đỡ

https://thuviensach.vn

một cô gái, vóc dáng đúng là Mục Niệm Từ, lúc ấy mới yên tâm, ngập ngừng tiến vào phòng. Cô gái ấy không phải Mục Niệm Từ thì là ai, chỉ thấy nàng thần sắc tiều tụy, hai dòng nước mắt chảy giàn giụa như mưa, lại không động đậy gì được.

Hoàng Dung vội giải huyệt cho nàng, hỏi:

- Tỷ tỷ, sao ngươi lại ở đây?

Mục Niệm Từ bị điểm huyệt đã lâu, toàn thân tê dại, từ từ điều hòa hơi thở, Hoàng Dung xoa bóp giúp nàng. Qua thời gian uống cạn một tuần trà, Mục Niệm Từ nói nói:

- Ta bị người xấu bắt bỏ vào đây.

Hoàng Dung thấy huyệt đạo chính mà nàng bị điểm là huyệt Dũng tuyền ở lòng bàn chân, nhân vật võ lâm Trung nguyên rất ít người xuất thủ điểm huyệt quái dị như thế, đã đoán được tám chín phần, bèn hỏi:

- Là gã Âu Dương Khắc xấu xa phải không?

Mục Niệm Từ gật gật đầu.

Nguyên là hôm ấy nàng đi báo tin cho Mai Siêu Phong giúp Dương Khang, bị Âu Dương Khắc bắt được cạnh đống đầu lâu, điểm vào huyệt đạo, sau đó Hoàng Dược Sư thổi ngọc tiêu giải vây cho Mai Siêu Phong, các tỳ thiếp và ba tên xà nô của Âu Dương Khắc ngả ngất dưới tiếng tiêu, Âu Dương Khắc hoảng sợ bỏ chạy, sau đó đám tỳ thiếp và xà nô lần lượt tỉnh dậy, thấy Mục Niệm Từ vẫn nằm ở đó không động đậy được, lập tức mang nàng tới gặp chủ nhân. Âu Dương Khắc mấy lần định

cưỡng bách, nàng thủy chung thà chết chứ không vâng lời. Âu Dương Khắc tư phụ là kẻ tài hoa, nghĩ

https://thuviensach.vn

rằng với sự phong lưu tuấnnhã, võ công tuyệt thế của mình, chỉ cần có thời gian thì người phụ nữ nào trinh liệt hơn cũng phải xiêu lòng, chứ nếu dụng võ bức bách thì không khỏi có chỗ làm mất thân phận thiếu chủ Bạch Đà sơn. May là y tự phụ như thế, nên Mục Niệm Từ mới còn giữ được sự trong trắng, sau khi tới Bảo ưng, Âu Dương Khắc giấu nàng trong quan tài rỗng trong từ đường nhà họ

Lưu, phái đám tỳ thiếp tới các nhà đại tộc chung quanh để tìm kiếm người đẹp, ưng ý Trình đại tiểu thư lại bị Cái bang biết được, đến nỗi đánh nhau một trận. Âu Dương Khắc vội bỏ đi, không kịp thả

Mục Niệm Từ trong quàn tài ra, y bắt cóc con gái rất nhiều, về chuyện này cũng không thèm đếm xỉa tới. Nếu không phải là bọn Quách Tỉnh truy tìm Hoàn Nhan Hồng Liệt thì chắc chắn là nàng đã phải chết đói trong chiếc quan tài này rồi.

Dương Khang vừa thấy ý trung nhân ở đó, quả thật mừng không thể tưởng tượng, thần thái quả thật rất thân thiết, nói:

- Muội tử, chắc cô khát nước, để ta nấu nước cho cô uống.

Hoàng Dung cười nói:

- Ngươi biết nấu nước à? Để ta đi cho. Tỉnh ca ca, đi theo ta.

Nàng có ý để hai người trò chuyện riêng, trút nỗi lòng nhớ nhung. Nào ngờ Mục Niệm Từ làm mặt lạnh, cũng không có chút tươi cười, nói:

- Khoan đã. Họ Dương kia, chúc mừng ngươi sắp tới giàu sang không sao kể xiết.

Dương Khang lập tức mặt mày đỏ bừng, một luồng hơi lạnh chạy suốt sống lưng, té ra lời mình trò chuyện với phụ vương đã bị nàng nghe cả rồi, nhất thời không biết làm sao là tốt.

https://thuviensach.vn

Mục Niệm Từ nhìn thấy thần thái của y hoảng sợ cuống quít, trong lòng lập tức mềm ra, không nỡ

nói ngay ra chuyện y thả Hoàn Nhan Hồng Liệt, chỉ sợ Quách Tỉnh nổi giận, hậu quả rất khó biết, chỉ

lạnh lùng nói:

- Ngươi gọi y bằng cha không tốt hơn sao, còn thân thiết nữa, sao lại gọi là phụ vương?

Dương Khang không có đất mà chui, cúi đầu không nói gì.

Hoàng Dung không rõ chuyện bên trong, chỉ cho rằng đôi người tình này giận nhau, nhất định Mục Niệm Từ giận Dương Khang không tới cứu sớm hơn khiến nàng phải ra nông nỗi như thế, lập tức kéo kéo vạt áo Quách Tỉnh, hạ giọng nói:

- Chúng ta ra ngoài thôi, đảm bảo hai người bọn họ sẽ lập tức dàn hòa ngay.

Quách Tỉnh cười nốt tiếng, theo nàng bước ra. Hoàng Dung đi tới tiền viện, khẽ nói:

- Quay lại xem họ nói chuyện gì.

Quách Tỉnh cười nói:

- Đừng lắm chuyện nữa, ta không đi đâu.

Hoàng Dung nói:

- Được, ngươi không đi thì đừng hối hận, có chuyện gì hay thì quay lại ta cũng không nói cho ngươi biết đâu.

https://thuviensach.vn

Nàng vọt lên nóc nhà, rón rén bước tới nóc phòng phía tây, chỉ nghe Mục Niệm Từ lớn tiếng trách móc:

- Ngươi nhận giặc làm cha, còn nói là... .

Nói tới đó khi tức đầy ruột, không nói thêm được nữa. Dương Khang dịu dàng cười nói:

- Muội tử, ta... .

Mục Niệm Từ quát:

- Ai là muội tử của ngươi? Đừng đụng vào ta.

Chát một tiếng, chắc Dương Khang bị tát một cái vào mặt.

Hoàng Dung chợt sửng sốt:

- Đánh nhau rồi à, phải khuyên mới được.

Lúc ấy bèn vọt vào cửa sổ cười nói:

- Ái chà, có gì cứ từ từ mà nói, đừng nổi giận chứ.

Chỉ thấy Mục Niệm Từ hai má đỏ bừng, Dương Khang thì mặt tái xanh. Hoàng Dung đang muốn lên tiếng, Dương Khang kêu lên:

- Giỏi lắm, cô có mới nới cũ, trong lòng đã có người khác, nên mới đối xử với ta như thế.

Mục Niệm Từ tức giận nói:

- Ngươi.., ngươi nói gì?

Dương Khang nói:

https://thuviensach.vn

- Cô theo gã Âu Dương kia, người ta văn tài võ nghệ cái gì cũng hơn ta gấp mười, cô còn coi ta ra gì nữa?

Mục Niệm Từ tức giận tới mức tay chân lạnh buốt, suýt nữa ngất đi.

Hoàng Dung nói chen vào:

- Dương đại ca, ngươi đừng ăn nói bừa bãi, Mục tỷ tỷ thích ngươi, gã xấu xa ấy điểm huyệt cô ta, bỏ

cô ta vào quan tài mà.

Dương Khang lúc ấy đã thẹn quá hóa giận, nói:

- Chân tình cũng được, giả ý cũng được, cô ta để cho y bắt đi, mất hết trinh tiết, ta há lại có thể cùng cô ta đoàn viên?

Mục Niệm Từ tức giận nói:

- Ta.., ta.., ta mất trinh tiết cái gì?

Dương Khang nói:

- Ngươi rơi vào tay người ấy bấy nhiêu ngày, y lôi kéo cũng lôi kéo rồi, ôm ấp cũng ôm ấp rồi, còn ngọc khiết băng thanh gì nữa?

Mục Niệm Từ vốn đã mệt nhọc không sao chịu nỗi, lúc ấy lửa giận công tâm, ọe một tiếng phun ra một búng máu tươi, ngã vật ra phía sau.

Dương Khang tự biết nói năng quá đáng, thấy nàng như thế, tình cảm trong lòng chợt động, định bước lên an ủi, nhưng nghĩ lại chuyện riêng của mình bị nàng biết được, Hoàng Dung lúc này lại đã có ý nghi ngờ, nếu để Mục Niệm Từ tiết lộ chân tướng chỉ sợ tính mạng của mình cũng khó giữ, lại lo lắng cho phụ vương, lúc ấy ra khỏi phòng chạy ra hậu viện, nhảy qua tường đi thẳng một mạch.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung vuốt ngực Mục Niệm Từ hồi lâu nàng mới dần dần tỉnh lại, định thần xong cũng không khóc lóc, lại như không có việc gì, nói:

- Muội tử, lần trước ta đưa ngươi thanh chủy thủ, làm phiền đưa ta mượn lại.

Hoàng Dung cao giọng gọi:

- Tỉnh ca ca, ngươi lại đây?

Quách Tỉnh nghe tiếng chạy vào, Hoàng Dung nói:

- Ngươi đưa thanh chủy thủ của Dương đại ca cho Mục tỷ tỷ đi.

Quách Tỉnh nói:

- Phải lắm!

Rồi rút trong bọc ra thanh chủy thủ mà Chu Thông lấy được trên người Mai Siêu Phong, thấy bên ngoài bao một tấm da mỏng, trên dùng kim xăm đầy chữ nhỏ. Y không biết chính là bí yếu của nửa dưới bộ Cửu âm chân kinh, tiện tay cất vào bọc, đưa thanh chủy thủ cho Mục Niệm Từ.

Hoàng Dung cũng lấy thanh chủy thủ trong bọc ra, hạ giọng nói:

- Thanh chủy thủ của Tỉnh ca ca ở chỗ ta, thanh của Dương đại ca thì bây giờ giao cho ngươi. Tỷ tỷ, đây là duyên phận đã định trong đời nhất thời kêu khóc cũng chẳng được gì, ngươi cũng đừng thương tâm, ta và cha ta cũng thường cãi nhau. Ta và Tỉnh ca ca phải lên Bắc Kinh tìm Hoàn Nhan Hồng Liệt. Tỷ tỷ, nếu ngươi rảnh rỗi không bận việc gì thì đi với bọn ta cho thư thái, Dương đại ca ắt sẽ đuổi theo.

Quách Tỉnh ngạc nhiên nói:

- Dương huynh đệ đâu?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung lè lè lưỡi nói:

- Y bị tỷ tỷ giận tát một cái đã bỏ chạy rồi. Mục tỷ tỷ, Dương đại ca vẫn còn yêu thích ngươi, ngươi đánh y, tại sao y không đánh trả, y võ công còn cao hơn ngươi mà, lần tỷ võ ấy...

Nàng vốn.định nói:

- Chuyện tỷ võ chiêu thân, hai người các ngươi vốn đã đùa với nhau quen rồi mà.

Nhưng thấy Mục Niệm Từ dáng vẻ khổ sở, câu nói đùa ấy lại nuốt trở vào.

Mục Niệm Từ nói:

- Ta không lên Bắc Kinh, các ngươi cũng không cần đi nữa. Trong vòng nửa năm nữa gã gian tặc Hoàn Nhan Hồng Liệt ấy không ở Bắc Kinh đâu. Y sợ các ngươi tới báo thù. Quách đại ca, muội muội, hai người các ngươi tính tình tốt, số phận cũng tốt... .

Nói tới đoạn cuối nghẹn lời, ôm mặt chạy ra cửa phòng, hai chân nhún một cái, nhảy lên nóc nhà đi luôn.

Hoàng Dung cúi đầu nhìn búng máu Mục Niệm Từ phun ra dưới đất, trầm ngâm một lúc, rốt lại vẫn không yên tâm, vượt qua tường đuổi theo, chỉ thấy bóng Mục Niệm Từ thấp thoáng sau một cây dương lớn, dưới ánh nắng ngọn đao trắng lóe lên, nàng đã giơ ngọn chuỳ thủ lên đầu. Hoàng Dung sợ quá chỉ nghĩ rằng nàng muốn tự tử, kêu lớn:

- Tỷ tỷ không được làm thế!

Nhưng khoảng cách quá xa không ngăn cản được, lại thấy tay trái nàng nhấc mái tóc xanh trên đầu lên, tay phải cầm chuỳ thủ vung về phía sau

https://thuviensach.vn

một cái, cắt mái tóc dài rậm ném luôn xuống đất, không quay đầu lại bỏ đi luôn. Hoàng Dung kêu mấy tiếng:

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ?

Mục Niệm Từ lờ đi như không nghe, càng chạy càng xa.

Hoàng Dung sửng sốt xuất thần một lúc, chỉ thấy một lọn tóc dài bay trong gió, lại qua một lúc nữa chia ra rải trong khe dưới ruộng, ngọn cây bên đường, hoặc lầm trong bụi, hoặc trôi theo nước. Nàng từ nhỏ nghịch ngợm bướng bỉnh, lúc cao hứng thì cười vang một trận, lúc không vui thì kêu kêu khóc khóc, xưa nay không biết buồn là cái gì, lúc ấy thấy tình cảnh như thế bất giác cảm thấy buồn bã, lần đầu tiên biết được nỗi sầu khổ ở nhân gian. Nàng từ từ quay về kể lại chuyện với Quách Tỉnh.

Quách Tỉnh không biết hai người cãi nhau chuyện gì, chỉ nói:

- Mục thế tỷ cần gì phải khổ như thế, tính cô ta cũng nóng nảy lắm.

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ một nữ nhân bị người xấu lôi kéo ôm ấp thì là mất trinh tiết sao? ý trung nhân vốn yêu cô ta, kính cô ta lại không coi cô ta ra gì, không đếm xỉa tới cô ta nữa?

https://thuviensach.vn

Hồi 16(b)

Cửu âm chân kinh

Nàng nghĩ mãi không hiểu duyên do bên trong, chỉ cho rằng chuyện đời ắt phải như thế, bèn bước ra hậu viện từ đường, ngồi dựa vào cột ngơ ngẩn nghĩ ngợi một hồi, nhắm mắt thiếp đi.

Tối hôm ấy Lê Sinh và quần hùng Cái bang bày tiệc mừng Hồng Thất công và hai người Quách

Hoàng, đến khuya Hồng Thất công vẫn không tới. Bọn Lê Sinh biết tính tình bang chủ kỳ quái, cũng không để ý, cứ cùng Quách Hoàng hai người hò reo uống rượu. Quần hùng Cái bang rất kính trọng hai người Quách Hoàng, ăn nói rất hợp nhau. Trình đại tiểu thư cũng đích thân nấu mấy món thức ăn, lại xếp bốn vò rượu ngon lớn sai đầy tớ đưa tới, sau khi uống rượu thật vui rồi tan, Quách Tỉnh bàn với Hoàng Dung rằng Hoàn Nhan Hồng Liệt đã không trở về Bắc Kinh, nhất thời ắt khó tìm được đã sắp tới cái hẹn ở đảo Đào Hoa, chỉ còn cách về phủ Gia Hưng để gặp sáu vị sư phụ bàn việc phó ước. Hoàng Dung gật đầu khen phải, lại nói:

- Tốt nhất là xin sáu vị sư phụ của ngươi đừng ra đảo Đào Hoa. Ngươi lấy lòng cha ta một chút không sao, dập đầu lạy ông vài cái cũng không hề gì, đúng không? Nếu ngươi trong lòng không phục thì ta đập đầu lạy ngươi vài cái cũng được, chứ sáu vị sư phụ của ngươi gặp cha ta thì không có chuyện gì hay đâu.

Quách Tỉnh nói:

- Đúng thế. Ta cũng không cần cô dập đầu lạy ta làm gì.

https://thuviensach.vn

Sáng hôm sau hai người lại đi về phía nam.

Lúc ấy là thượng tuần tháng sáu, khí trời nóng nực, ngạn ngữ Giang Nam có câu:

- Trời tháng sáu, trứng vịt như bị nấu.

Giương dù đi đường lại càng phiền phức. Hai người chỉ đành sáng sớm lên đường, trưa thì nghỉ lại.

Qua nhiều ngày tới Gia Hưng, Quách Tỉnh viết một lá thư nhờ chưởng quỹ lầu Túy Tiên đưa lại cho Giang Nam lục quái vào ngày một tháng bảy. Trong thư nói:

- Đệ tử trên đường gặp Hoàng Dung, đã tới đảo Đào Hoa phó ước, có ái nữ của Hoàng Dược Sư

cùng đi ắt không có gì trở ngại, xin sáu vị sư phụ yên tâm, không cần cùng tới đảo Đào Hoa vân vân.

Y tuy viết thư như thế nhưng trong lòng vẫn rất hồi hộp, nghĩ thầm:

- Hoàng Dược Sư tính tình kỳ quái, chuyến này đi chỉ sợ dữ nhiều lành ít. Y sợ Hoàng Dung lo lắng, cũng không nói ra, nhưng nghĩ tới sáu vị sư phụ không phải mạo hiểm thì trong lòng lại được an ủi rất nhiều.

Hai người chuyển qua hướng đông, tới Chu Sơn rồi bèn thuê một chiếc thuyền đi biển. Hoàng Dung biết người ven biển sợ đảo Đào Hoa như rắn rết, dặn nhau không được tới bốn ngàn dặm quanh đảo, nếu nói tới tên đảo Đào Hoa thì cho dù có bao nhiêu tiền bạc cũng không chiếc thuyền đánh cá nào dám đi. Lúc nàng thuê thuyền thì nói là tới đảo Hà Dự, qua khỏi biển Kỳ Đầu lại ép đi lên phía bắc, nhà thuyền vô cùng sợ sệt, nhưng thấy Hoàng Dung dí ngọn chủy thủ lấp lóe hàn quang vào ngực, không thể không nghe lời.

https://thuviensach.vn

Thuyền tới gần đảo, Quách Hoàng đã nghe trong gió biển kèm theo mùi thơm, từ xa nhìn tới, trên đảo cây xanh rậm rạp, một khóm lục, một khóm hồng, một khóm vàng, một khóm tía, đúng là hoa trải như gấm. Hoàng Dung cười nói:

- Phong cảnh ở đây đẹp chứ?

Quách Tỉnh thở dài nói:

- Ta nhất sinh chưa thấy hoa gì nhiều, hoa ở đây đẹp thật.

Hoàng Dung rất đắc ý, cười nói:

- Nếu là tháng ba mùa xuân, hoa đào trên đảo nở rộ, lúc ấy mới đẹp mắt, sư phụ không chịu nói võ công của cha ta là thiên hạ đệ nhất, nhưng bản linh trồng hoa của cha ta thì thật là cái thế vô song, sư

phụ ắt phải khẩu phục tâm phục. Chỉ có điều sư phụ chỉ thích ăn thích uống, chưa chắc hiểu được thế

nào là thích hoa thích cây, quả thật rất tục khí.

Quách Tỉnh nói:

- Cô chỉ trích sư phụ sau lưng, thật chẳng có quy củ gì.

Hoàng Dung lè lè lưỡi, làm vẻ mặt nhát ma.

Hai người chờ thuyền tới gần nhảy lên bờ, con tiểu hồng mã cũng nhảy lên đảo. Chiếc thuyền kia nghe không ít lời đồn đại về đảo Đào Hoa, nói đảo chủ giết người không chớp mắt, rất thích móc tim gan phèo phổi của người ta, vừa thấy hai người lên bờ, đã vội vàng quay bánh lái lại, lập tức chạy thật mau ra xa.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung lấy ra một nén bạc mười lượng keng một tiếng kém vào đầu khoang. Nhà thuyền không ngờ được trọng thưởng như thế, vô cùng mừng rỡ, nhưng vẫn không dám chần chừ cạnh đảo.

Hoàng Dung trở về đất cũ, nói không xiết vui mừng, cao giọng kêu lớn:

- Cha, cha! Dung nhi về rồi đây?

Rồi đưa tay vẫy vẫy Quách Tỉnh, kế chạy mau về phía trước, Quách Tỉnh thấy nàng lách đông vòng tây trong khóm cây hoa, trong chớp mắt không thấy bóng dáng đâu, vội vàng đuổi theo nhưng chỉ

chạy được hơn hai mươi trượng lập tức lạc mất phương hướng, chỉ thấy đông tây nam bắc toàn là đường nhỏ, nhưng không biết đi đường nào là tốt.

Y chạy một hồi, dường như thấy trở về chỗ cũ nhớ lại lúc ở Quy vân trang Hoàng Dung từng nói trong trang viện bố trí tuy kỳ lạ, nhưng không thể sánh với đảo Đào Hoa âm dương khép mở, càn khôn đổi chỗ, một khi đã lạc đường mà cứ đi bừa thì nhất định chỉ càng đi càng khổ, lúc ấy lập tức ngồi xuống một gốc đào, chỉ chờ Hoàng Dung tới đón. Nào ngờ chờ hơn một giờ mà thủy chung

Hoàng Dung vẫn không tới, bốn bề yên ắng không có một tiếng động, cũng không thấy nửa cái bóng người.

Y bắt đầu sốt ruột, nhảy lên ngọn cây nhìn quanh bốn phía, thấy phía nam là biển, phía tây là núi đá trơ trụi, phía đông phía bắc đều là cây đào, năm màu xen lẫn không thấy đầu bên kia, chỉ thấy đầu váng mắt hoa. Trong đám cây hoa cũng không thấy tường trắng ngói đen, cũng không có khói bếp chó sủa, tình hình yên lặng, vô cùng kỳ quái. Y trong lòng đột nhiên phát sợ, nhảy xuống đất chạy loạn lên một hồi, lại xông vào đám cây rậm, đang xoay chuyển ý nghĩ, kêu thầm:

https://thuviensach.vn

- Không xong? Mình đi bừa chạy bậy, không khéo Dung nhi cũng tìm mình không được.

Chỉ nghĩ tìm đường trở ra, nào ngờ lúc đầu là đi qua đi lại không rời khỏi chỗ cũ, bây giờ muốn trở

về chỗ cũ thì tựa hồ chỗ cũ đã rất xa rồi.

Con tiểu hồng mã vốn đi phía sau, nhưng y nhảy lên cây chạy quanh một vòng, lúc rơi xuống đất cũng không biết nó đã đi đâu. Nhìn thấy trời tối dần, Quách Tỉnh không biết làm sao, đành ngồi xuống đất yên lặng chờ Hoàng Dung tới, may mà bốn bề cỏ mượt như nhung, như một bức vách

mềm, ngồi một lúc thấy đói bụng, nhớ tới những món ăn ngon mà Hoàng Dung nấu cho Hồng Thất công lại càng đói cồn cào, chợt nghĩ:

- Nếu Dung nhi bị cha nàng nhốt lại không thể ra đây cứu mình, thì mình há chẳng chết đói dưới gốc cây này sao?

Lại nghĩ tới thù cha chưa trả, ơn thầy chưa đền, mẹ một mình lẻ loi trên đại mạc giá lạnh, sắp tới biết dựa vào ai? Nghĩ một lúc cuối cùng thiếp đi.

Ngủ đến nửa đêm, đang mơ thấy cùng Hoàng Dung đi chơi hồ ở Bắc Kinh, cùng ăn thức ăn ngon, Hoàng Dung hạ giọng ca hát, chợt nghe có người thổi tiêu hòa theo, giật mình tỉnh dậy thì tiếng tiêu vẫn vang vào tai, y định thần nghiêng đầu lắng nghe, chỉ thấy trăng sáng giữa trời, mùi hoa cỏ trong đêm sâu càng nồng, tiếng tiêu xa xa truyền lại, không phải là đang trong mơ.

Quách Tỉnh cả mừng, dò dẫm theo tiếng tiêu lần mò đi tới. Có lúc đường đi cắt ngang, nhưng tiếng tiêu vẫn ở trước mặt. Y lúc trong Quy vân trang từng đi theo những con đường kỳ quái quanh co lui tới thế này, lúc ấy cũng bất kể có đường đi hay không, cứ đi theo tiếng tiêu, gặp lúc không có đường đi thì nhảy lên cây đi tiếp, quả nhiên càng đi tiếng tiêu càng rõ. Y

https://thuviensach.vn

càng đi càng mau, qua một khúc quanh, trước mắt đột nhiên hiện ra một khóm cây hoa màu trắng, trùng trùng điệp điệp dưới ánh trăng sáng giống như một cái hồ lớn kết bằng hoa trắng, trong đám hoa trắng có một vật nổi lên cao cao.

Lúc ấy, tiếng tiêu chợt cao chợt thấp, chợt phía trước chợt phía sau. Y nghe thanh âm chạy qua phía đông thì tiếng tiêu chợt ở phía tây, theo âm thanh chạy lên phía bắc thì tiếng tiêu chợt vang lên ở

phía nam, tựa hồ có hơn mười người phục ở chung quanh, người này thổi người kia ngừng để đùa giỡn y.

Y chạy quanh vài vòng, đầu óc váng vất, không kể gì tới tiếng tiêu nữa, chạy luôn vào chỗ nổi cao lên té ra là một ngôi mộ đá, bia trước mộ đề mười một chữ lớn: Mộ của nữ chủ đảo Đào Hoa Phùng Thị Mai Hương.

Quách Tỉnh nghĩ thầm:

- Đây ắt là mẹ của Dung nhi. Dung nhi mồ côi mẹ từ nhỏ, thật là đáng thương.

Liền quỳ xuống trước mộ cung cung kính kính lạy bốn lạy. Lúc y quỳ xuống tiếng tiêu đột nhiên dừng lại, bốn bề lập tức yên lặng, khi y đứng lên tiếng tiêu lại vang lên phía trước. Quách Tỉnh nghĩ

thầm:

- Bất kể lành dữ gì mình cũng cứ tới đó.

Lúc ấy bèn tiến vào khóm cây dày, lại đi một lúc, khúc điệu tiếng tiêu đột nhiên thay đổi tựa cười nhạt, tựa trách móc, trỗi đủ cung điệu. Quách Tỉnh trong lòng phiêu diêu, ngẩn người nghĩ thầm:

- Sao khúc tiêu này lại dễ nghe như thế?

https://thuviensach.vn

Chỉ nghe tiếng tiêu dần dần gấp gáp, tựa hồ giục người ta nhảy múa. Quách Tỉnh lại nghe một lúc chợt cảm thấy đỏ mặt nóng tai, mạch máu căng lên, lúc ấy ngồi xuống đất chiếu theo bí quyết vận công mà Mã Ngọc truyền cho để điều hòa hơi thở. Lúc đầu chỉ cảm thấy trong lòng dao động, mấy lần muốn nhảy lên giơ tay giẫm chân múa may một hồi, nhưng vận công một lúc thì tâm thần dần dần yên tĩnh, sau cùng tới chỗ ý hội với thần, trong lòng trở thành rỗng không, không một mảy bụi, bất kể tiếng tiêu lãng đãng thế nào y cũng chỉ thấy như sóng lớn trên biển, gió thổi đầu cành, không có gì khác lạ, chỉ cảm thấy khí ở đan điền xoay chuyển, toàn thân thư thái, cũng không thấy đói nữa.

Y đạt tới cảnh giới ấy rồi, biết ngoại tà không thể xâm phạm, từ từ mở mắt nhìn ra, trong bóng đêm chợt thấy chỗ hai trượng trước mặt có một ánh sáng xanh biếc lóe lên.

Y giật nảy mình nghĩ thầm:

- Đây là thú dữ gì vậy?

Nhảy lùi ra phía sau vài bước, chợt thấy hai con mắt ấy chớp lên một cái.

Rồi không thấy đâu nữa, nghĩ thầm:

- Đảo Đào Hoa này quả thật rất kỳ quái, cho dù là hổ báo ly miêu, cũng không thể trong chớp mắt không còn tung tích gì như thế.

Đang lúc trầm ngâm, chợt nghe phía trước vang lên một tràng tiếng thở dốc, nghe âm thanh là tiếng người thở. Y giật mình hiểu ra:

- Đây là người, ánh sáng lóe lóe lên chính là mắt y. Y nhắm hai mắt lại thì tự nhiên mình không nhìn thấy y nữa. Thật ra người ấy chưa hề đi khỏi.

Không khỏi tự thấy mình ngu xuẩn, nhưng không biết đối phương là bạn hay thù, lập tức không dám lên tiếng, yên lặng chờ xem tình thế xoay

https://thuviensach.vn

chuyển.

Lúc ấy, tiếng tiêu đã trở thành rất phiêu hốt, vấn vít uyển chuyển, giống tiếng thở dài của một cô gái, lúc thì rên rỉ, lúc lại chuyển qua ôn tồn dịu dàng mời gọi. Quách Tỉnh còn trẻ, từ nhỏ đã chuyên cần rèn luyện võ công, về chuyện trai gái không hiểu gì lắm, lúc nghe tiếng tiêu cảm ứng rất ít, nên lúc ấy khúc điệu trong tiếng tiêu tuy càng thêm câu hồn dẫn phách nhưng y nghe thấy cũng không để ý, song người đối diện càng lúc càng thở gấp, nghe tiếng thở thì quả thật vô cùng đau đớn, rõ ràng đang dùng hết sức để chống lại sự mê hoặc của tiếng tiêu.

Quách Tỉnh thầm nảy sinh mối đồng cảm với người ấy, từ từ bước tới. Chỗ ấy cây hoa dày đặc, trên không tuy có trăng sáng, nhưng ánh trăng đều bị cành lá dày đặc che khuất, không xuyên qua được, tới thẳng chỗ cách người kia mấy thước mới nhìn thấy rõ mặt mũi của y. Người này ngồi xếp bằng, tóc dài xõa tới đất, mi dài râu dài, mũi miệng đều bị che khuất. Y tay trái ôm ngực, tay phải đặt trên lưng. Quách Tỉnh biết tư thế tu tập nội công này. Đan Dương tử Mã Ngọc từng dạy cho y trên dốc núi dựng đứng ở Mông Cổ. Đó là yếu quyết thu liễm tinh thần, chỉ cần luyện thành thì bất kể là sấm chớp ầm ầm, đê vỡ núi sụt cũng như không nghe không thấy. Người này đã biết nội công thượng thặng chính tông của huyền môn, tại sao lại không được như mình, lại sợ hãi tiếng tiêu như thế?

Tiếng tiêu càng lúc càng gấp, người ấy thân hình không tự chủ được, rung rung giật giật, mấy lần thân hình đã vươn lên hơn một thước nhưng lại tập trung định lực ngồi xuống. Quách Tỉnh thấy y yên lặng một lát, lại sắp nhảy nhót, hơi thở càng lúc càng gấp, biết sự tình sắp hỏng, thầm lo sợ cho y. Chỉ nghe tiếng tiêu nhè nhẹ nho nhỏ bay hai vòng trên không, người kia kêu lên:

- Xong rồi, xong rồi.

Rồi lấy thế chuẩn bị nhảy vọt lên.

https://thuviensach.vn

Quách Tỉnh thấy tình thế nguy cấp, không kịp nghĩ ngợi gì nứa, lập tức sấn lên, đưa tay đè chặt vai phải y, tay trái vỗ vào huyệt Đại chuy trên gáy y. Lúc Quách Tỉnh luyện công trên dốc núi dựng đứng ở Mông Cổ, mỗi khi nghĩ ngợi lung tung, tâm thần không sao yên tĩnh, Mã Ngọc thường xoa nhẹ lên huyệt Đại chuy của y, dùng khí nóng ở chưởng tâm giúp y định thần để khỏi tẩu hỏa nhập ma. Quách Tỉnh nội công còn kém, không thể dùng nội lực giúp lão nhân này chống lại tiếng tiêu, chỉ vì bộ vị đè xuống vừa đúng chỗ, lão nhân râu dài trong lòng lập tức yên tĩnh, lạinhắm mắt vận công.

Quách Tỉnh mừng thầm, chợt nghe sau lưng có tiếng người mắng:

- Tiểu súc sinh, làm hỏng việc lớn của ta?

Tiếng tiêu đột nhiên im bặt. Quách Tỉnh giật nảy mình, quay đầu lại nhìn không thấy bóng người, nghe âm thanh tựa hồ là Hoàng Dược Sư, bất giác vô cùng lo lắng:

- Không biết lão nhân râu dài này là người tốt hay xấu? Mình ra tay giúp y, nhất định làm cha Dung nhi càng giận thêm. Nếu lão nhân này là ma đầu yêu tà, há chẳng phải là gây ra lỗi lớn sao?

Chỉ nghe lão nhân râu dài hơi thở chậm dần, tiếng thở dần dần điều hòa, Quách Tỉnh không tiện lên tiếng hỏi han, chỉ ngồi xuống đối diện với y, nhắm mắt nhìn vào trong lòng, cũng vận nội công, không bao lâu cũng dứt hết những điều lo nghĩ, quên hết sự phân chia giữa mình và ngoại vật, mãi đến khi sao trời thưa dần, sương rơi ướt áo mới mở mắt ra, ánh nắng soi qua cây hoa xuống đất, hắt bóng hoa lên mặt lão nhân kia, lúc ấy diện mạo của y càng rõ ràng, râu dài bạc trắng nhưng chưa trắng hết, không biết đã bao lâu không chải đầu, như một đám lông lá xồm xoàm của người rừng khiến người ta khiếp sợ. Đột nhiên lão nhân kia ánh mắt rực lên, khẽ cười một tiếng, nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi là đồ đệ của ai trong Toàn Chân thất tử?

Quách Tỉnh thấy y vẻ mặt ôn hòa, cảm thấy yên tâm, đứng lên khom lưng nói:

- Đệ tử là Quách Tỉnh tham kiến tiền bối, đệ tử thụ nghiệp ân sư là Giang Nam thất hiệp.

Lão nhân kia có vẻ không tin, nói:

- Giang Nam thất hiệp à? Là bọn Kha Trấn ác à? Họ làm sao truyền được võ công của phái Toàn Chân cho ngươi?

Quách Tỉnh nói:

- Đan Dương chân nhân Mã đạo trưởng có truyền nội công cho đệ tử hai năm, chẳng qua chưa từng kể đệ tử vào hàng môn hạ phái Toàn Chân.

Lão nhân kia hô hô cười lớn, làm ra vẻ mặt nhát ma, thần thái vô cùng hoạt kê như trẻ con đùa giỡn, nói:

- Vậy thì đúng rồi, vì sao ngươi tới đảo Đào Hoa?

Quách Tỉnh nói:

- Hoàng đảo chủ sai đệ tử tới.

Lão nhân kia chợt biến sắc hỏi:

- Tới làm gì?

Quách Tỉnh nói:

- Đệ tử đắc tội với Hoàng đảo chủ, đặc biệt tới để chờ chết.

Lão nhân kia nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi không bịa đặt đấy chứ?

Quách Tỉnh cung cung kính kính nói:

- Đệ tử không dám dối trá.

Lão nhân kia gật gật đầu nói:

- Tốt lắm, ngồi xuống đây!

Quách Tỉnh theo lời ngồi xuống một tảng đá, lúc ấy nhìn thấy rõ lão nhân kia ngồi giữa một cửa động trong núi đá.

Lão nhân kia lại hỏi:

- Ngoài ra còn có ai dạy công phu cho ngươi không?

Quách Tỉnh nói:

- Cửu chỉ thần cái Hồng ân sư... .

Lão nhân kia trên mặt hiện vẻ kinh dị, như cười mà không phải cười, cướp lời hỏi ngay:

- Hồng Thất công cũng truyền thụ công phu cho ngươi sao?

Quách Tỉnh nói:

- Dạ. Hồng ân sư dạy qua đệ tử một pho Hàng long thập bát chưởng.

Lão nhân kia trên mặt lập tức hiện vẻ vô cùng mừng rỡ, nói:

- Ngươi biết Hàng long thập bát chưởng à? Công phu ấy cao minh lắm đấy. Ngươi dạy ta được

không? Ta sẽ lạy ngươi làm sư phụ!

https://thuviensach.vn

Nhưng lại lập tức lắc đầu nói:

- Không được không được, làm đồ tôn của lão ăn mày họ Hồng thì rất không hợp. Lão ăn mày họ

Hồng chưa truyền nội công cho ngươi chứ?

Quách Tỉnh nói:

- Chưa.

Lão nhân kia ngẩng đầu nhìn trời nói một mình:

- Xem y còn nhỏ tuổi, nếu bắt đầu luyện võ từ trong bụng mẹ thì bất quá cũng chỉ có đạo hạnh mười tám mười chín năm, sao mình không chống được tiếng tiêu mà y lại chống được?

Nhất thời nghĩ không ra lý do, hai mắt nhìn Quách Tỉnh từ trên xuống dưới, lại nhìn từ dưới lên trên rồi đưa tay phải ra nói:

- Ngươi đẩy vào chưởng của ta một cái, để ta thử xem nội công của ngươi.

Quách Tỉnh theo lời đưa chưởng ra đẩy vào chưởng phải của y. Lão nhân kia nói:

- Trầm khí đan điền, phát kình đi.

Quách Tỉnh vận lực phát kình. Lão nhân kia hơi thu chưởng lại rồi xô ra, quát:

- Cẩn thận đấy!

Quách Tỉnh chỉ thấy một luồng nội lực rất mạnh xô tới, quả thật không chống đỡ nổi, chưởng trái vươn mau ra định chụp uyển mạch của y, nhưng y xoay tay quét ngược lại, bốn ngón tay lại nắm lấy mu bàn tay Quách

https://thuviensach.vn

Tỉnh, chỉ dùng sức bốn ngón tay đã xô y ra. Quách Tỉnh đứng không vững, lui ra bảy tám bước đập lưng vào một gốc cây mới đứng vững lại. Lão nhân kia lẩm bẩm nói một mình:

- Võ công tuy không kém nhưng cũng không cao cường gì lắm, sao lại có thể chống được Bích hải triều sinh khúc của Hoàng lão quái?

Quách Tỉnh hít sâu vào một hơi mới đè được khí huyết đảo lộn trong người, nhìn tới lão nhân kia lại vô cùng kinh ngạc, võ công người này so với Hồng ân sư, Hoàng đảo chủ cũng không kém bao

nhiêu, sao trên đảo Đào Hoa lại có nhân vật loại này, chẳng lẽ là Tây độc hay Nam đế Sao? vừa nghĩ

tới Tây độc, bất giác trong lòng lạnh buốt:

- Chẳng lẽ lại đúng là y?

Rồi giơ chưởng ra soi dưới ánh nắng, thấy không bị sưng đỏ cũng không có vết đen, lúc ấy mới hơi yên tâm..

Lão nhân kia cười khẽ hỏi:

- Ngươi đoán ta là ai?

Quách Tỉnh nói:

- Đệ tử từng nghe người ta nói võ công đăng phong tháo cực trong thiên hạ tất cả có năm vị cao nhân. Giáo chủ vương chân nhân phái Toàn Chân đã qua đời, Cửu chỉ thần cái Hồng ân sư và Đảo chủ Đào Hoa đảo thì đệ tử đều biết. Tiền bối là Âu Dương tiền bối hay là Đoàn Hoàng gia?

Lão nhân kia cười nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi thấy võ công của ta không kém Đông tà, Bắc cái bao nhiêu, có phải không?

Quách Tỉnh nói:

- Đệ tử võ công thấp kém, kiến thức hẹp hòi, không dám nói bậy. Mới rồi tiền bối đẩy một cái ấy, trong các danh gia võ học mà đệ tử được bái kiến, ngoài Hồng ân sư và Hoàng đảo chủ quả thật chưa có người thứ ba nào được như thế.

Lão nhân kia nghe y tán tụng, vô cùng cao hứng, khuôn mặt đầy râu hiện ra vẻ hớn hở như trẻ con, cười nói:

- Ta không phải Tây độc Âu Dương Phong, cũng không phải Đoàn Hoàng gia, ngươi đoán thêm lần nữa đi.

Quách Tỉnh trầm ngâm nói:

- Đệ tử đã gặp qua một vị Cừu Thiên Nhận nổi tiếng ngang với Hồng ân sư, nhưng người ấy hữu danh vô thực, võ công rất tầm thường. Đệ tử rất ngu xuẩn, quả thật không đoán được tôn tính đại danh của tiền bối.

Lão nhân kia ha hả cười nói:

- Ta họ Chu, ngươi nghĩ ra chưa?

Quách Tỉnh buột miệng nói:

- A, người là Chu Bá Thông?

Câu ấy nói ra khỏi miệng mới nhớ lại gọi thẳng tên trước mặt quả thật là đại bất kính, vội khom người vái lạy, nói:

- Đệ tử bất kính, xin Chu tiền bối tha tội.

https://thuviensach.vn

Lão nhân kia cười nói:

- Không sai, không sai, ta chính là Chu Bá Thông. Ta tên Chu Bá Thông, ngươi gọi ta là Chu Bá Thông thì có gì là bất kính? Giáo chủ phái Toàn Chân vương Trùng Dương là sư huynh ta, bọn Mã Ngọc, Khưu Xử Cơ đều là sư diệt của ta. Ngươi không phải là môn hạ phái Toàn Chân, cũng không cần phải líu lo gọi ta là tiền bối không tiền bối gì cả, cứ gọi là Chu Bá Thông được rồi.

Quách Tỉnh nói:

- Đệ tử đâu dám thế!

Chu Bá Thông ở một mình trên đảo Đào Hoa đã lâu, vô cùng tịch mịch, chợt được Quách Tỉnh nói chuyện giải sầu với y, vô cùng vui vẻ, chợt trong lòng nảy ra một ý nghĩ kỳ quái, nói:

- Tiểu bằng hữu, ta với ngươi kết nghĩa làm anh em được không?

Bất kể y nói câu gì ly kỳ cổ quái cũng không kỳ quái bằng câu ấy, Quách Tỉnh vừa nghe xong liền há hốc miệng không ngậm lại được, nhưng thấy vẻ mặt của y vẫn thản nhiên, quả thật không phải nói đùa, hồi lâu mới nói:

- Đệ tử là vãn bối của Mã đạo trưởng, Khưu đạo trưởng, còn phải gọi người là sư tổ gia mới đúng.

Chu Bá Thông hai tay xua rối lên, nói:

- Võ nghệ của ta toàn do sư huynh truyền thụ. Bọn Mã Ngọc, Khưu Xử Cơ không thấy ta có chút nào là trưởng bối, cũng không coi ta là trưởng bối. Ngươi không phải là con ta, ta cũng không phải là con ngươi, thì còn chia ra trưởng bối vãn bối làm gì?

https://thuviensach.vn

Nói tới đó chợt có tiếng bước chân vang lên, một người lão bộc xách một giỏ cơm bước tới. Chu Bá Thông cười nói:

- Có cái ăn rồi!

Người lão bộc kia mở giỏ cơm lấy ra bốn đĩa thức ăn, hai bầu rượu, một khay cơm đặt lên tảng đá lớn trước mặt Chu Bá Thông, rót rượu cho hai người rồi buông thõng tay đứng hầu một bên.

Quách Tỉnh vội hỏi:

- Hoàng cô nương đâu? sao nàng không tới thăm ta?

Người lão bộc kia lắc lắc đầu chỉ chỉ vào tai rồi chỉ chỉ vào miệng, ý muốn nói là vừa điếc vừa câm.

Chu Bá Thông cười nói:

- Tai người này đã bị Hoàng Dược Sư chọc điếc rồi, ngươi bảo y há miệng ra mà xem.

Quách Tỉnh lấy tay ra hiệu, người kia há miệng ra, Quách Tỉnh vừa nhìn thấy bất giác hoảng sợ nhảy dựng lên, té ra cái lưỡi trong miệng y đã bị cắt mất một nửa. Chu Bá Thông nói:

- Đám tôi tớ trên đảo đều như thế. Ngươi tới đảo Đào Hoa, nếu không chết thì sau này cũng giống hệt như họ.

Quách Tỉnh nghe xong, suốt nửa bữa cơm không nói được câu nào, nghĩ thầm:

- Sao cha Dung nhi lại tàn nhẫn như thế?

Chu Bá Thông lại nói:

https://thuviensach.vn

- Hoàng lão tà đêm nào cũng hành hạ ta, nhưng ta vẫn không nhận thua. Đêm qua suýt nữa thì thua dưới tay y rồi, nếu không có ngươi giúp một tay, công lao sính cường hiếu thắng mười mấy năm nay của ta có lẽ cũng đã tan tành trong một đêm, nào nào nào, tiểu huynh đệ, ở đây có rượu có thịt, chúng ta thề với trời đất, kết làm anh em, từ nay trở đi có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia. Nhớ năm xưa lúc ta và Vương Trùng Dương kết làm anh em, y cũng tìm đủ cách từ chối... Thế nào? Ngươi quả

thật không muốn à? sư ca ta Vương Trùng Dương võ công cao hơn ta rất nhiều, năm ấy y không chịu kết bái với ta, chẳng lẽ võ công của ngươi cũng cao hơn ta sao? sao ta chẳng thấy gì cả?

Quách Tỉnh nói:

- Vãn bối võ công còn kém xa người, kết bái quả thật không xứng đáng.

Chu Bá Thông nói:

- Nếu võ công ngang nhau mới có thể kết bái thì ta phải kết bái với bọn Hoàng lão tà, lão Độc vật à?

Họ lại chê ta không thắng được họ, lẽ nào lại thế! Ngươi muốn ta kết bái với thằng đầy tớ vừa điếc vừa câm này chắc?

Nói xong chỉ vào người lão bộc, hai chân nhảy tưng tưng, nổi nóng chửi ầm lên.

Quách Tỉnh thấy y biến hẳn sắc mặt, vội nói:

- Đệ tử và tiền bối vai vế cách nhau rất xa, nếu vâng lời tiền bối, nhất định sẽ bị người ta chê cười chửi mắng, về sau gặp Mã đạo trưởng, Khưu đạo trưởng, vương đạo trưởng, đệ tử há lại không xấu hổ sao?

Chu Bá Thông nói:

https://thuviensach.vn

- Té ra ngươi lo lắng lắm chuyện như thế. Ngươi không chịu kết bái với ta, nhất định là chê ta quá già, hu hu hu...

Đột nhiên ôm mặt khóc lớn, tự bứt râu mình.

Quách Tỉnh luống cuống, vội nói:

- Đệ tử theo lời tiền bối sai bảo là được.

Chu Bá Thông khóc nói:

- Ngươi bị ta ép buộc, miễn cưỡng đáp ứng, vậy thì không tính được, ngày khác người ta hỏi tới, ngươi lại đùn đẩy cho ta, ngươi không chịu gọi ta là nghĩa huynh rồi.

Quách Tỉnh thầm thấy buồn cười tại sao người này lớn tuổi mà không tự tôn như thế, lại thấy y vớ

luôn đĩa thức ăn ném đi, nổi giận không chịu ăn cơm nữa. Người lão bộc vội nhặt lên, không biết vì sao, vô cùng hoảng sợ. Quách Tỉnh không biết làm sao đành cười nói:

- Huynh trưởng đã có mỹ ý như thế, tiểu đệ sao lại không vâng lời chứ? Chúng ta cứ dúm đất làm hương ở đây, kết nghĩa anh em là được.

Chu Bá Thông nín khóc tươi cười, nói:

- Ta đã phát thệ với Hoàng lão tà, trừ phi ta đánh thắng y, nếu không thì trừ những lúc đại tiểu tiện quyết không rời khỏi động này một bước. Ta ở trong động dập đầu ra, ngươi ở ngoài động dập đầu vào thôi.

Quách Tỉnh nghĩ thầm:

- Ngươi không đánh thắng Hoàng đảo chủ được nhưng chẳng lẽ cứ chịu ở mãi trong cái động đá nhỏ

https://thuviensach.vn

xíu này sao?

Lúc ấy cũng không hỏi nhiều, bèn quỳ xuống dập đầu.

Chu Bá Thông cùng y sánh vai quỳ xuống, lớn tiếng nói:

- Lão ngoan đồng Chu Bá Thông hôm nay kết nghĩa anh em với Quách Tỉnh, về sau có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia. Nếu trái lời thề xin cho ta mất hết võ công, ngay cả chó con mèo con cũng đánh không lại.

Quách Tỉnh nghe y tự xưng là Lão ngoan đồng, lời thề cũng ly kỳ cổ quái như thế, nhịn không được phì cười. Chu Bá Thông trừng mắt nói:

- Cười cái gì? Mau nói theo đi.

Quách Tỉnh cũng theo lời y nói lại một lượt, hai người rưới rượu xuống đất, Quách Tỉnh lại làm lễ

bái kiến huynh trưởng.

Chu Bá Thông hô hô cười rộ, quát lớn:

- Được rồi, được rồi.

Rót rượu tự uống, nói:

- Hoàng lão tà rất hẹp hòi, cho người ta uống rượu lạt thế này. Chỉ có hôm trước con gái y đưa tới rượu ngon, uống vào mới có chút mùi rượu, đáng tiếc từ đó y thị lại không tới nữa.

Quách Tỉnh nhớ lại lời Hoàng Dung nói qua, nàng vì lén đưa rượu ngon tới cho Chu Bá Thông mà bị

cha trách mắng, nhất thời tức giận rời khỏi đảo Đào Hoa, xem ra Chu Bá Thông vẫn chưa biết chuyện ấy.

https://thuviensach.vn

Quách Tỉnh đã đói suốt một ngày, không muốn uống rượu, ăn một hơi năm bát cơm lớn mới thấy no.

Người lão bộc kia chờ hai người ăn xong, nhặt nhạnh chén bát đem đi.

Chu Bá Thông nói:

- Huynh đệ, vì sao ngươi đắc tội với Hoàng lão tà, nói cho ca ca nghe nào.

Quách Tỉnh bèn đem chuyện lúc nhỏ mình vô ý đâm chết Trần Huyền Phong thế nào, đánh nhau với Mai Siêu Phong trong Quy vân trang thế nào, Hoàng Dược Sư tức giận muốn làm khó Giang Nam

lục quái thế nào, mình đáp ứng trong vòng một tháng tới đảo Đào Hoa chịu chết thế nào kể lại một lượt.

Chu Bá Thông rất thích nghe người ta kể chuyện, nghiêng nghiêng đầu lim dim mắt, thấy rất thích thú, chỉ cần Quách Tỉnh kể hơi vắn tắt là hỏi han tới tận ngọn ngành mới thôi.

Đến lúc Quách Tỉnh kể xong, Chu Bá Thông lại hỏi:

- Về sau thế nào?

Quách Tỉnh nói:

- Thì về sau là tới đây.

Chu Bá Thông trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Ờ, té ra con nha đầu xinh đẹp kia là con gái Hoàng lão tà. Y thị rất tốt với ngươi, sao tới đảo rồi lại đột nhiên mất tích không thấy đâu? Trong này ắt có duyên do, nhất định là bị Hoàng lão tà nhốt lại rồi.

Quách Tỉnh lo lắng ra mặt, nói:

https://thuviensach.vn

- Đệ tử cũng nghĩ thế...

Chu Bá Thông làm mặt lạnh, cao giọng nói:

- Ngươi nói gì?

Quách Tỉnh biết mình lỡ lời, vội nói:

- Là huynh đệ nhất thời lỡ lời, xin đại ca đừng chấp.

Chu Bá Thông cười nói:

- Xưng hô như thế mới muôn muôn lần không sai, nếu ta và ngươi diễn kịch thì ngươi gọi ta là nương tử cũng được, má má cũng được, con gái cũng được, mới là càng không sai chút nào.

Quách Tỉnh luôn miệng khen phải.

Chu Bá Thông lại nghiêng đầu hỏi:

- Ngươi đoán xem tại sao ta ở đây?

Quách Tỉnh nói:

- Huynh đệ đang muốn hỏi đây.

Chu Bá Thông nói:

- Nói ra dài lắm, để ta thong thả kể cho ngươi nghe. Ngươi biết chuyện năm người Đông tà, Tây độc, Nam đế, Bắc cái, Trung Thần thông luận kiếm so tài trên đỉnh Hoa sơn không?

Quách Tỉnh gật gật đầu nói:

- Huynh đệ từng nghe người ta nói tới.

https://thuviensach.vn

Chu Bá Thông nói:

- Lúc ấy đang cuối đông, trời rét, trên đỉnh Hoa sơn tuyết lớn rơi kín núi. Năm người bọn họ miệng thì bàn luận, tay thì ra chiêu, đánh suốt bảy ngày bảy đêm giữa tuyết lớn, Đông tà, Tây độc Nam đế, Bắc cái bốn người đều khâm phục Vương Trùng Dương sư ca ta là thiên hạ đệ nhất. Ngươi có biết vì sao năm người ấy lại luận kiếm ở Hoa sơn không?

Quách Tỉnh nói:

- Chuyện đó thì huynh đệ chưa từng nghe.

Chu Bá Thông nói:

- Đó là vì một bộ kinh văn...

Quách Tỉnh ngắt lời nói ngay:

- Là Cửu âm chân kinh.

Chu Bá Thông nói:

- Phải rồi! Huynh đệ ngươi tuy còn nhỏ tuổi, nhưng đã biết được không ít chuyện trong võ lâm.

Nhưng ngươi có biết lai lịch của bộ Cửu âm chân kinh ấy không?

Quách Tỉnh nói:

- Chuyện đó thì ta không biết.

Chu Bá Thông kéo kéo mớ tóc dài cạnh tai, dáng vẻ vô cùng đắc ý, nói:

- Mới rồi ngươi nói là sẽ kể cho ta một câu chuyện cổ rất hay, bây giờ...

Quách Tỉnh ngắt lời:

https://thuviensach.vn

- Ta nói đều là chuyện thật, không phải chuyện cổ.

Chu Bá Thông nói:

- Có gì khác nhau đâu? Chỉ cần hay là được. Có người cả đời chỉ biết ăn uống, ỉa đái, nghỉ ngơi, nếu kể tất cả những chuyện lông gà vỏ quít của y cho ta nghe, thì Lão ngoan đồng cũng buồn chán mà chết mất thôi.

Quách Tỉnh gật đầu nói:

- Nói thế cũng đúng, vậy xin đại ca kể chuyện Cửu âm chân kinh cho huynh đệ nghe đi.

Chu Bá Thông nói:

- Vào năm Chính Hòa thứ năm đời Huy tông, Hoàng đế ra lệnh sưu tập hết sách vở của Đạo gia trong thiên hạ, khắc bản ấn hành, tất cả năm ngàn bốn trăm tám mươi mốt quyển, gọi là vạn thọ đạo tạng.

Người mà hoàng đế ủy nhiệm khắc in bộ sách ấy tên Hoàng Thường... .

Quách Tỉnh nói:

- Té ra y cũng họ Hoàng.

Chu Bá Thông nói:

- Phì, cái gì mà cũng họ Hoàng? Họ Hoàng ấy không có liên quan gì tới Hoàng lão tà Hoàng Dược Sư này cả, ngươi đừng có nghĩ bậy. Họ Hoàng trong thiên hạ rất đông, hoàng cẩu cũng họ Hoàng, hoàng miêu cũng họ Hoàng.

Quách Tỉnh nghĩ chó vàng mèo vàng chưa chắc là họ Hoàng nhưng không muốn tranh cãi với y, chỉ

https://thuviensach.vn

nghe y nói tiếp:

- Gã Hoàng lão tà này không có liên quan gì với Hoàng Thường, là một người rất thông minh... .

Quách Tỉnh nghĩ:

- Té ra y cũng là một người rất thông minh.

Nhưng câu nói ra tới miệng lại nuốt trở vào.

Chu Bá Thông nói:

- Y sợ bộ kinh đạo tạng ấy khắc chữ bị sai, Hoàng đế phát giác ra không khỏi sẽ bị chặt đầu, vì vậy dốc lòng hiệu chỉnh từng quyển từng quyển, không ngờ đọc bấy nhiêu năm lại trở nên tinh thâm Đạo học, lại nhờ đó ngộ được đạo lý cao thâm trong võ công. Y không có thầy mà tự học hỏi tu tập nội công ngoại công, trở thành một đại cao thủ võ công. Huynh đệ, lão Hoàng Thường ấy thông minh hơn ngươi rất nhiều. Ta không có bản lĩnh của y, nhưng chắc ngươi cũng không có.

Quách Tỉnh nói:

- Cái đó tự nhiên. Nếu bảo ta đọc từ đầu tới cuối hơn năm ngàn quyển sách thì ta đọc suốt đời cũng không xong, nói gì tới chuyện lãnh hội võ công.

Chu Bá Thông thở dài một tiếng, nói:

- Trên đời vốn cũng có nhiều người thông minh, có điều nếu ngươi gặp phải loại người như thế thì ắt quá nửa là kẻ đại ác.

Quách Tỉnh lại thầm không cho đó là đúng, nghĩ:

- Dung nhi rất thông minh, ta gặp được chính là phúc to bằng trời, tại sao lại bảo là độc ác?

https://thuviensach.vn

Chỉ là y vốn không thích tranh cãi với người ta, lúc ấy cũng không nói gì. Chu Bá Thông nói:

- Hoàng Thường luyện thành một thân võ công vẫn còn làm quan. Có một năm chỗ y trị nhậm chợt xuất hiện một môn phái ly kỳ cổ quái gọi là Minh giáo gì đó, nghe nói là do người Hồ ở Ba Tư bên Tây vực truyền tới. Giáo đồ của Minh giáo một là không thờ Thái thượng Lão quân, hai là không thờ

Chí thánh Tiên sư, ba là không thờ Như Lai Phật tổ, cứ vái lạy lão ma nước ngoài, nhưng lại không ăn thịt, chỉ ăn rau. Huy tông Hoàng đế chỉ tin Đạo giáo, khi biết tin bèn hạ một đạo thánh chỉ sai Hoàng Thường đem quân tới tiêu diệt bọn tà ma ngoại đạo ấy. Không ngờ trong giáo đồ của Minh giáo lại có không ít cao thủ võ công, các giáo đồ đánh nhau lại đều không sợ chết, không vô dụng như bọn quan binh, đánh nhau mấy trận, quan binh Hoàng Thường mang theo đại bại. Y trong lòng bất nhẫn, đích thân tới khiêu chiến với các cao thủ Minh giáo, giết luôn một mạch mấy pháp vương, sứ giả gì đó. Nào ngờ trong những người y giết lại có mấy người là đệ tử các môn phái lớn trong võ lâm, lúc ấy sư bá, sư thúc, sư huynh, sư đệ, sư tỷ, sư muội, sư cô, sư di, sư can gia, sư can má của họ

cả lò cả ổ đổ ra, lại hẹn rất nhiều hảo thủ các phái khác, tới làm khó y, chửi y hành sự không theo quy củ võ lâm. Hoàng Thường nói:

- Ta là người làm quan, không phải là người trong võ lâm, làm sao biết được quy củ võ lâm các ngươi ra sao?

Đối phương dì má can gia mồm năm miệng mười chửi ầm lên, nói:

- Ngươi không phải là người võ lâm, sao lại biết võ nghệ? Chẳng lẽ sư phụ ngươi dạy võ công cho ngươi lại không dạy quy củ võ lâm cho ngươi à?

Hoàng Thường bèn nói:

- Ta không có sư phụ.

https://thuviensach.vn

Đám người kia có chết cũng không tin, ầm ầm một hồi, ngươi nói về sau ra sao nào?

Quách Tỉnh nói:

- Nhất định là động thủ đánh nhau rồi.

Chu Bá Thông nói:

- Chứ không phải sao? vừa động thủ, võ công của Hoàng Thường vô cùng cổ quái, đối phương đều chưa nhìn thấy qua, lúc ấy bị y đánh chết luôn mấy người, nhưng y ít không chống được nhiều, cũng bị trọng thương, liều mạng bỏ chạy. Đám người kia giận quá, giết sạch tất cả cha mẹ vợ con của y.

Quách Tỉnh nghe tới đó thở dài một tiếng, cảm thấy nói tới chuyện luyện võ, rốt lại cũng không khỏi phải giết người, thầm thấy nếu Hoàng Thường không luyện võ công thì quá nửa là không có chuyện thê thảm ấy.

Chu Bá Thông nói tiếp:

- Hoàng Thường chạy trốn, vào ẩn náu trong chốn cùng hoang tuyệt địa. Nhưng võ công của mấy mươi cao thủ kia y đều nhớ hết từng chiêu từng thức, lúc ấy bèn vất vả nghĩ cách làm sao phá giải, y muốn nghĩ được cách phá giải rồi đi tìm giết họ để trả thù. Cũng không biết qua bao lâu, sau cùng các chiêu số mà mỗi địch nhân sử dụng y đều nghĩ ra cách phá giải. Y vô cùng vui vẻ, lại nghĩ tới bấy nhiêu địch nhân cho dù cùng xông lên một lúc thì một mình y cũng đối phó được, lúc ấy y ra được là ra, đi báo thù rửa hận, không ngờ không gặp được một ai. Ngươi đoán là vì sao nào?

Quách Tỉnh nói:

- Nhất định là đám địch nhân ấy biết được rằng y võ công tiến bộ rất nhiều, sợ gặp y nên đều ẩn náu hết.

https://thuviensach.vn

Chu Bá Thông lắc đầu nói:

- Không phải, không phải. Năm ấy sư ca ta kể lại câu chuyện này cho ta nghe, cũng bảo ta đoán. Ta đoán bảy tám lần đều không đúng, ngươi đoán nữa đi.

Quách Tỉnh nói:

- Đại ca đã đoán bảy tám lần mà không đúng thì ta cũng không cần đoán nữa, chỉ sợ đoán bảy tám chục lần vẫn không đúng đâu.

Chu Bá Thông hô hô cười lớn nói:

- Không ra sao, không ra sao. Được rồi, ngươi đã nhận thua thì ta cũng không bắt ngươi đoán nữa. Té ra mấy chục kẻ thù của y đều đã chết cả.

Quách Tỉnh ủa một tiếng, nói:

- Chuyện này lạ thật. Chẳng lẽ là bạn bè hay đệ tử của y trả thù thay y, giết sạch hết kẻ thù sao?

Chu Bá Thông lắc đầu nói:

- Không phải, không phải sai tới mười vạn tám ngàn dặm. Y không có đệ tử. Y là quan văn, bạn bè cũng đều là văn nhân học sĩ, làm sao giết người trả thù giùm y được?

Quách Tỉnh lắc lắc đầu nói:

- Chẳng lẽ đột nhiên lại có ôn dịch, tất cả kẻ thù của y đều mắc bệnh dịch mà chết à?

Chu Bá Thông nói:

https://thuviensach.vn

- Cũng không phải, kẻ thù của y người ở Sơn Đông, người ở Hồ Quảng, người ở Hà Bắc, Lưỡng

Chiết, lẽ nào tất cả đều bị bệnh dịch mà chết sao? A, phải rồi, phải rồi! Đúng rồi, có một trận ôn dịch, đúng là người nào cũng mắc bệnh, bất kể ngươi chạy tới chân trời góc biển cũng tránh không được.

Ngươi đoán đó là bệnh dịch gì?

Quách Tỉnh đoán ra năm sáu bệnh như thương hàn, đậu mùa, kiết ly, Chu Bá Thông vẫn lắc đầu, sau cùng Quách Tỉnh nói:

- Là dịch lở miệng long móng!:

Vừa nói ra đã biết ngay là sai, vội bịt miệng lại cười phá lên, tay trái đập đập lên đầu mình cười nói:

- Ta thật là hồ đồ, dịch lở miệng long móng là bệnh của trâu dê ở Mông Cổ, người ta không thể bị

nhiễm được.

Chu Bá Thông hô hô cười rộ, nói:

- Ngươi càng đoán càng nói bậy. Hoàng Thường tìm khắp bốn phương, rốt lại tìm được một kẻ thù của y, người này là đàn bà, năm động thủ với y chỉ mới là một cô nương mười sáu tuổi, nhưng lúc Hoàng Thường tìm được thì y thị đã thành lão bà bà sáu mươi... .

Quách Tỉnh rất ngạc nhiên, nói:

- Đây mới thật là chuyện lạ. A phải rồi, là bà ta cải trang, giả dạng làm lão thái bà để tránh bị Hoàng Thường nhận ra.

Chu Bá Thông nói:

https://thuviensach.vn

- Không phải là cải trang giả dạng. Ngươi nghĩ xem mấy mươi kẻ thù của Hoàng Thường ai cũng là hảo thủ, võ công gồm đủ cả các môn phái thì cao thâm tới mức nào, phức tạp tới mức nào? Y muốn phá giải tuyệt chiêu của mỗi người thì phải mất bao nhiêu thời gian tâm huyết? Té ra y một mình ẩn núp trong núi nghiên cứu võ công, ngày đêm chỉ nghĩ tới võ công chứ không nghĩ gì tới chuyện khác, bất tri bất giác đã qua hơn bốn mươi năm.

Quách Tỉnh giật mình nói:

- Qua hơn bốn mươi năm à?

Chu Bá Thông nói:

- Phải đấy, chuyên tâm nghiên cứu võ công thì bốn mươi năm cũng dễ trôi qua thôi. Ta ở đây đã mười lăm năm cũng chẳng việc gì. Hoàng Thường thấy cô nương nhỏ kia đã biến thành lão thái bà, trong lòng rất cảm khái, chỉ thấy lão bà bà ấy gầy quắt, nằm trên giường thở khò khè, cũng không cần động thủ với bà ta, qua mấy ngày thì bà ta đã tự mình chết rồi. Y mấy mươi năm ôm mối thâm cừu đại hận trong lòng, đột nhiên tiêu tan không còn bóng hình.

Huynh đệ, ai cũng đều phải chết, ta nói đó là bệnh dịch không ai tránh được, đến khi đại hạn tới rồi, ai cũng khó trốn thoát.

Quách Tỉnh im lặng gật đầu. Chu Bá Thông lại nói:

- Sư ca ta hàng ngày giảng dạy cho bảy đệ tử cách tu tâm dưỡng sinh, nhưng chẳng lẽ có thể tu thành một thân thần tiên bất tử thật sao? vì vậy ta không làm đạo sĩ mũi trâu.

Quách Tỉnh ngơ ngẩn xuất thần.

Chu Bá Thông nói:

https://thuviensach.vn

- Kẻ thù của y vốn đều đã bốn năm mươi tuổi, lại qua hơn bốn mươi năm, lúc ấy há chẳng phải đều chết cả rồi sao? Hô hô, hô hô, thật ra y không cần phí tâm nghĩ cách hóa giải gì, nghiền ngẫm võ công gì cả, chỉ cần tỷ thí công phu dưỡng sinh với kẻ thù thôi, sau bốn mươi năm tỷ thí rồi, ông trời tự nhiên sẽ thu thập đám kẻ thù kia cho y.

Quách Tỉnh gật gật đầu, nghĩ thầm:

- Vậy mình muốn tìm Hoàn Nhan Hồng Liệt báo thù cho cha thì có đúng không?

Chu Bá Thông lại nói:

- Có điều nếu nói lại thì tự việc nghiên cứu võ công cũng có lạc thú vô cùng, một người sinh ra trên đời nếu không nghiên cứu võ công thì còn có gì vui thú hơn nữa? Trên đời tuy có nhiều trò vui nhưng chơi mãi cũng chán. Chỉ có võ công mới càng chơi càng thú. Huynh đệ, ngươi thấy đúng không?

Quách Tỉnh ờ một tiếng, không trả lời thẳng là đúng hay không, y lại không thấy luyện võ có gì vui thú, bình sinh luyện võ đã nếm đủ mùi đau khổ, chỉ là từ nhỏ đã cắn răng chịu khổ, trước nay không chịu lười biếng mà thôi.

Chu Bá Thông thấy y không đáp, nói:

- Sao ngươi không hỏi ta về sau thế nào.

Quách Tỉnh nói:

- Đúng thế, về sau thế nào?

Chu Bá Thông nói:

- Nếu ngươi không hỏi về sau thế nào thì ta kể chuyện cũng không hứng thú.

https://thuviensach.vn

Quách Tỉnh nói:

- Phải phải, đại ca, về sau thế nào?

Chu Bá Thông nói:

- Hoàng Thường nghĩ thầm: -Té ra mình cũng đã già, cũng chẳng côn sống bao nhiêu năm nữa. Y

mất mấy mươi năm tâm huyết, nghĩ ra công phu võ học bao gồm tất cả các môn các phái dưới gầm trời, qua được mấy năm cũng mắc phải bệnh dịch không ai thoát được kia, phen tâm huyết ấy há chẳng phải là mất toi sao? Lúc ấy y đem những pháp môn nghĩ ra được viết thành hai quyển sách, là cái gì nào?

Quách Tỉnh nói:

- Là cái gì?

Chu Bá Thông nói:

- Ờ, chẳng lẽ ngay chuyện này mà ngươi cũng không đoán được à?

Quách Tỉnh nghĩ một lúc, hỏi:

- Có phải là Cửu âm chân kinh không?

Chu Bá Thông nói:

- Chúng ta nói chuyện suốt nửa ngày là nói về lai lịch Cửu âm chân kinh, ngươi còn hỏi à?

Quách Tỉnh cười nói:

- Huynh đệ sợ đoán sai thôi.

https://thuviensach.vn

Chu Bá Thông nói:

- Nguyên do soạn thuật sách Cửu âm chân kinh thì Hoàng Thường đã viết trong bài tựa phần kinh thư, nhờ thế Sư ca ta biết được. Hoàng Thường đem kinh thư giấu ở một nơi cực kỳ bí mật, mấy mươi năm nay chưa ai thấy được, một năm nọ không biết thế nào mà bộ kinh này đột nhiên xuất hiện trên đời, người học võ trong thiên hạ tự nhiên ai cũng muốn có, mọi người kẻ tranh người đoạt gây ra một trường hồ đồ, sư ca ta nói những anh hùng hảo hán mất mạng vì tranh cướp bộ kinh thư này trước sau đã có hơn trăm người. Phàm những người đoạt được đều muốn luyện tập những võ công ghi chép trong đó, nhưng không đầy sáu tháng một năm lại bị người ta phát giác đuổi theo cướp đoạt, đoạt đi cướp lại không biết lại chết thêm bao nhiêu người. Kẻ được sách thì tìm trăm phương ngàn kế

để giấu diềm, nhưng những người đuổi theo để cướp đoạt thì có rất nhiều, rốt lại không chịu tha y.

Thật cũng không biết bao nhiêu âm mưu quỷ kế cướp đoạt lừa gạt đã giở ra vì bộ kinh thư này.

Quách Tỉnh nói:

- Nói thế thì bộ kinh thư này là vật hại người nhất thiên hạ.

Trần Huyền Phong nếu không được kinh thư thì cứ cùng Mai Siêu Phong ẩn tích mai danh ở nhà quê, khoái lạc cho qua một đời, Hoàng đảo chủ cũng chưa chắc đã tìm được y. Nếu Mai Siêu Phong không được kinh thư thì cũng không gặp phải chuyện hôm nay.

Chu Bá Thông nói:

- Huynh đệ, sao ngươi lại suy nghĩ không ra gì như thế Những võ công ghi chép trong Cửu âm chân kinh vô cùng kỳ ảo huyền bí, vô cùng thần diệu. Người học võ chỉ cần học được một chiêu nửa thức trong đó há lại không

https://thuviensach.vn

thần hồn điên đảo sao? Cho dù vì thế mà rước cái họa sát thân thì tính ra cũng có đáng gì? vừa rồi chúng ta đã không nói qua rồi sao, trên đời ai lại không chết?

Quách Tỉnh nói:

- Đại ca, vậy thì ngươi luyện võ tới mức ngây ngốc rồi.

Chu Ba Thông cười nói:

- Cần gì phải nói? Tập võ luyện công mùi vị vô cùng. Người đời rất ngu xuẩn, có kẻ thích đọc sách làm quan, có kẻ thích vàng bạc châu báu, lại có kẻ thích mỹ nữ tuyệt sắc, nhưng lạc thú trong những cái đó làm sao bằng một trong vạn phần so với lạc thú tập võ luyện công chứ?

Quách Tỉnh nói:

- Huynh đệ tuy cũng luyện một chút công phu thô thiển, nhưng lại không lãnh hội được lạc thú vô cùng trong đó.

Chu Bá Thông thở dài nói:

- Tiểu tử ngốc, tiểu tử ngốc, vậy ngươi luyện võ làm gì?

Quách Tỉnh nói:

- Sư phụ muốn ta luyện thì ta luyện thôi.

Chu Bá Thông lắc đầu nói:

- Ngươi quả thật vô cùng ngu ngốc. Ta nói với ngươi nhé, một người cơm có thể không ăn, mạng có thể không cần chứ võ công thì không thể không luyện.

Quách Tỉnh dạ dạ, nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Ông anh này của mình quá nửa là vì mê võ thành nghiện mới trở thành điên điên khùng khùng như

thế.

Bèn nói:

- Ta thấy võ công mà Hắc phong song sát luyện theo Cửu âm chân kinh mười phần âm độc tà ác, cái đó thì muôn ngàn lần không nên luyện.

Chu Bá Thông lắc đầu nói:

- Vậy thì nhất định Hắc Phong song sát đã luyện sai rồi. Cửu âm chân kinh chính đại quang minh, sao lại âm độc tà ác?

Quách Tỉnh từng nhìn thấy võ công của Mai Siêu Phong nên y nói thế nào cũng không tin. Chu Bá Thông hỏi:

- Mới rồi chúng ta nói chuyện cổ tới đâu rồi?

Quách Tỉnh nói:

- Ngươi nói tới đoạn anh hùng thiên hạ đều muốn tranh đoạt Cửu âm chân kinh.

Chu Bá Thông nói:

- Không sai, về sau sự tình càng lúc càng lớn, ngay cả giáo chủ Toàn Chân giáo, Đào Hoa đảo chủ

Hoàng lão tà, Hồng bang chủ của Cái bang mấy đại cao thủ ấy cũng xen vào. Năm người bọn họ hẹn nhau luận kiếm ở Hoa sơn, ai võ công là thiên hạ đệ nhất thì bộ kinh để người ấy giữ.

Quách Tỉnh nói:

https://thuviensach.vn

- Vậy thì rốt lại kinh thư đã lọt vào tay sư ca ngươi rồi.

Chu Bá Thông mặt mày hớn hở, nói:

- Phải rồi. Ta và vương sư ca giao tình rất hậu, lúc y chưa xuất gia bọn ta đã là bạn tốt với nhau, về

sau y dạy cho ta võ nghệ. Y nói ta học võ phát si, quá ư chấp nhất, không phải đạo lý thanh tĩnh vô vi của Đạo gia, vì vậy tuy ta là người phái Toàn Chân nhưng sư ca lại bảo ta không được làm đạo sĩ. Ta lại chính là mong còn không được. Trong bảy sư diệt của ta thì Khưu Xứ Cơ công phu cao nhất, nhưng sư ca ta lại rất chê y, nói y say mê nghiên cứu võ học, bỏ phế công phu của Đạo gia, nói nào là học võ phải khổ luyện để tiến bộ, học đạo phải đạm bạc để nén lòng, hai cái đó quả thật không hợp nhau. Mã Ngọc được khuôn phép của sư ca ta, nhưng võ công thì không bằng Khưu Xứ Cơ và

Vương Xứ Nhất.

Quách Tỉnh nói:

- Vậy sao Toàn Chân giáo chủ vương chân nhân đã làm chân nhân Đạo gia mà lại là đại sư võ học?

Chu Bá Thông nói:

- Y trời sinh hơn người, rất nhiều đạo lý trong võ học tự nhiên nhi nhiên mà hiểu được, không phải như ta cứ hì hục chịu khổ luyện công. Mới rồi chúng ta kể chuyện cũ tới đâu rồi? Tại sao ngươi không nói câu giáo đầu?

Quách Tỉnh cười nói:

- Ngươi đang nói tới đoạn sư ca ngươi lấy được Cửu âm chân kinh.

Chu Bá Thông nói:

https://thuviensach.vn

- Không sai, sau khi y lấy được kinh thư lại không luyện công phu trong đó mà cất vào một cái hộp đá, đặt dưới tấm thạch bản dưới tấm bồ đoàn mà y vẫn ngồi luyện công. Ta rất kỳ quái hỏi lý do, y chỉ mỉm cười không nói. Ta càng sốt ruột hỏi, y bảo ta tự nghĩ xem. Ngươi đoán thử xem là vì sao nào?

Quách Tỉnh nói:

- Là y sợ người ta tới cướp phải không?

Chu Bá Thông lắc đầu lia lịa, nói:

- Không phải, không phải? Ai dám tới trộm cướp vật của giáo chủ phái Toàn Chân? Bộ y chán sống rồi chắc!

Quách Tỉnh trầm ngâm một lúc, chợt nhảy lên nói:

- Phải rồi! Đúng là phải cất kỹ nhưng thật ra đốt đi là hay nhất.

Chu Bá Thông giật mình, nhìn Quách Tỉnh chằm chằm nói:

- Sư ca ta năm ấy cũng nói thế, chỉ là y nói mấy lần muốn hủy nhưng rốt lại vẫn không thể ra tay.

Huynh đệ, ngươi ngốc lắm nhưng sao lại đoán được thế?

Quách Tỉnh đỏ mặt nói:

- Ta nghĩ võ công của vương chân nhân đã là thiên hạ đệ nhất thì có luyện võ công cao cường hơn bất quá cũng chỉ là thiên hạ đệ nhất. Ta lại nghĩ ông ở Hoa sơn luận kiếm cũng không phải để tranh giành danh hiệu thiên hạ đệ nhất mà thật là muốn lấy được bộ Cửu âm chân kinh kia, ông cần kinh thư cũng không phải để luyện võ công trong đó mà là để cứu anh hùng hào kiệt trong thiên.hạ, cho họ khỏi chém giết lẫn nhau, không ai được chết yên lành.

https://thuviensach.vn

Chu Bá Thông ngẩng đầu lên trời nghĩ ngợi xuất thần hồi lâu không nói gì.

Quách Tỉnh rất lo lắng, chỉ sợ đã nói sai, đắc tội với vị nghĩa huynh tính tình cổ quái này.

Chu Bá Thông thở ra một hơi, nói:

- Sao ngươi nghĩ được ra đạo lý ấy?

Quách Tỉnh lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết. Ta chỉ nghĩ bộ kinh thư ấy đã hại chết rất nhiều người thì có quý hơn cũng nên hủy đi mới đúng.

Chu Bá Thông nói:

- Đạo lý ấy vốn rất rõ ràng, nhưng ta vẫn nghĩ không ra, sư ca năm ấy nói ta có thiên tư học võ, lại thích thú không chán, nhưng một là quá say mê vào đó, hai là thiếu tấm lòng cứu nhân độ thế nên cho dù suốt đời chuyên cần khổ luyện cũng không đạt được tới chỗ tuyệt đỉnh. Lúc ấy ta không tin, nghĩ rằng học võ thì lo học võ, đó là công phu trên quyền cước binh khí, có quan hệ gì với khí độ

kiến thức đâu? Hơn mười năm nay ta lại bất giác không thể không tin. Huynh đệ, ngươi tâm địa trung hậu, lòng dạ rộng rãi, chỉ tiếc là sư ca ta đã qua đời, nếu không y gặp ngươi nhất định sẽ rất vui mừng, một thân võ công cái thế của y nhất định có thể truyền lại hết cho ngươi. Nếu sư ca không chết há chẳng hay sao?

Y nghĩ tới sư huynh, đột nhiên lăn lộn xuống đất kêu khóc. Quách Tỉnh không hiểu lời y lắm nhưng thấy y khóc lóc rất thảm thiết, bất giác cũng thấy mủi lòng. Chu Bá Thông khóc một lúc, chợt ngẩng đầu nói:

https://thuviensach.vn

- À chúng ta chưa nói hết chuyện cũ, nói xong rồi sẽ khóc cũng không muộn. Chúng ta nói tới đâu rồi hả? Tại sao ngươi không khuyên ta đừng khóc?

Quách Tỉnh cười nói:

- Ngươi nói tới đoạn vương chân nhân cất chân kinh trong hộp đá dưới tấm thạch bản.

Chu Bá Thông vỗ đùi một cái nói:

- Phải rồi. Y đè kinh văn dưới tấm thạch bản, ta nói có thể cho ta xem không nhưng bị y làm mặt lạnh dạy dỗ cho một trận, từ đó ta cũng không dám nói tới nữa, trong võ lâm rốt lại cũng được yên ổn một thời gian, về sau sư ca qua đời, trước khi y lâm chung lại xảy ra một trường sóng gió.

Quách Tỉnh nghe giọng y gấp gáp, biết trường sóng gió ấy không nhỏ, liền ngưng thần lắng nghe.

Chỉ nghe y nói:

- Sư ca biết đã sắp chết, căn bệnh ôn dịch không ai thoát được ấy rốt lại đã lây tới y, lúc ấy y an bài chuyện lớn trong môn phái xong, sai ta lấy Cửu âm chân kinh đốt đi, nhưng lúc sắp ném chân kinh vào lửa lại vuốt ve hồi lâu, thở dài một tiếng, nói:

- Tâm huyết một đời của tiền bối há lại có thể hủy diệt trong tay ta? Nước có thể chở thuyền, cũng có thể làm lật thuyền, phải xem người sau dùng bộ kinh này thế nào cho hay. Nhưng phàm là môn hạ

của ta thì quyết không được luyện tập võ công trong kinh để người ngoài khỏi nói rằng ta đoạt kinh là có ý riêng tư.

https://thuviensach.vn

Y nói xong mấy câu ấy thì nhắm mắt qua đời. Đêm ấy chưa tới canh ba, trong đạo quán quàn quan tài đã xảy ra chuyện.

Quách Tỉnh a một tiếng. Chu Bá Thông nói:

- Đêm ấy ta cùng bảy đại đệ tử phái Toàn Chân canh giữ quan tài. Nửa đêm đột nhiên địch nhân kéo tới đánh, toàn là cao thủ. Toàn Chân thất tử lập tức chia nhau nghênh địch. Bảy người sợ địch nhân làm tổn thương tới di thể của sư phụ, bên dẫn dụ đối phương ra ngoài đạo quán đánh nhau, chỉ còn một mình ta giữ trước linh sàng của sư ca, đột nhiên ngoài đạo quán có người quát:

- Mau đưa Cửu âm chân kinh ra đây, nếu không ta sẽ đốt trụi đạo quán Toàn Chân các ngươi.

Ta đưa mắt nhìn ra ngoài bất giác lạnh buốt cả người, chỉ thấy một người đứng ở đầu cành cây, đong đưa lên xuống theo cành cây, khinh công như thế quả thật không kém, lúc ấy ta nghĩ mình không biết môn khinh công này, nếu y chịu dạy thì lạy y làm sư phụ cũng được. Nhưng lại xoay chuyển ý nghĩ:

- Không được, không được, người này muốn tới cướp Cửu âm chân kinh, không những không thể bái y làm sư phụ mà không đánh nhau không xong. Biết rõ là không thể thắng cũng phải đánh nhau với y một trận.

Ta phi thân ra đánh nhau với y trên cành cây ba bốn mươi chiêu, càng đánh càng hoảng sợ, địch nhân còn nhỏ hơn ta vài tuổi nhưng xuất thủ vô cùng tàn độc, ta thẳng thắn đón đỡ, rốt lại còn kém một bậc, bị y đánh trúng một chưởng vào vai ngã lăn xuống đất.

Quách Tỉnh ngạc nhiên nói:

- Võ công cao cường như ngươi mà cũng không thắng được y, vậy y là ai?

https://thuviensach.vn

Chu Bá Thông lại hỏi:

- Ngươi đoán là ai?

Quách Tĩnh trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Tây độc!

Chu Bá Thông ngạc nhiên nói:

- Ồ, sao ngươi lại đoán được thế?

Quách Tỉnh nói:

- Huynh đệ nghĩ trên đời chỉ có năm người luận kiếm ở Hoa sơn là có võ công cao hơn đại ca. Hồng ân sư là người quang minh lỗi lạc. Đoàn Hoàng gia là hoàng đế thì không thể không nghĩ tới thân phận của mình. Hoàng đảo chủ là loại người thế nào thì huynh đệ không rõ nhưng y là kẻ rất có khí khái, quyết không phải là loại tiểu nhân vô sỉ nhân lúc người ta nguy cấp đâu!

Ngoài khóm cây hoa đột nhiên có người quát:

- Thằng tiểu súc sinh cũng có mắt đấy.

Quách Tỉnh nhảy vọt lên đuổi tới phía có tiếng người, chỉ thấy người ấy thân pháp rất mau lẹ, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa, chỉ thấy mấy cành hoa đột nhiên lay động, cánh hoa lả

tả rơi xuống.

Chu Bá Thông kêu lên.

- Huynh đệ quay lại đi, đó là Hoàng lão tà, y đã đi xa rồi.

Quách Tỉnh quay lại trước cửa động. Chu Bá Thông nói:

https://thuviensach.vn

- Hoàng lão tà giỏi thuật kỳ môn ngũ hành, đám cây hoa này của y đều là trồng theo Bát trận đồ của Gia Cát Lượng ngày xưa.

Quách Tỉnh hoảng sợ nói:

- Là binh pháp của Gia Cát Lượng để lại à?

Chu Bá Thông thở dài nói:

- Phải đấy. Hoàng lão tà rất thông minh, cầm kỳ thư họa, y bốc tinh tướng, cho tới việc ruộng nương thủy lợi, kinh tế binh pháp không gì không biết, không gì không giỏi, chỉ đáng tiếc là cứ lằng nhằng với Lão ngoan đồng ta, ta lại không thắng được y. Y cứ lách đông luồn tây trong đám cây hoa này, người khác cũng tìm không được y.

Quách Tỉnh im lặng hồi lâu không nói, nghĩ tới Hoàng Dược Sư một thân bản lĩnh, bất giác ngưng thần hồi lâu mới nói:

- Đại ca, ngươi bị Tây độc đánh rơi khỏi cành cây, về sau thế nào?

Chu Bá Thông vỗ đùi nói:

- Đúng rồi, lần này thì ngươi không quên nhắc ta kể chuyện cũ. Ta bị trúng một chưởng của Âu Dương Phong đau thấu tim gan, hồi lâu không động đậy gì được, chợt thấy y phi thân vào linh đường, cũng bất kể là mình đã bị thương, liều mạng đuổi theo, chỉ thấy y sấn tới trước linh sàng của sư ca, vươn tay ra chụp lấy bộ kinh thư trên bàn thờ. Ta thầm kêu khổ, mình thì không chống nổi y, các sư diệt thì đang cự địch chưa kịp trở về, đúng lúc khẩn cấp ấy chợt nghe một tiếng chát rất to, nắp quan tài vỡ một lỗ lớn, gỗ vụn bay tung tóe.

Quách Tỉnh ngạc nhiên nói:

- Âu Dương Phong dùng chưởng lực đánh vỡ linh cữu Vương chân nhân à?

https://thuviensach.vn

Chu Bá Thông nói:

- Không phải, không phải! Sư ca ta dùng chưởng lực đánh vỡ nắp quan tài.

Quách Tỉnh nghe tới chỗ hoang đường kỳ quái ấy chỉ tròn mắt nhìn, không nói nên lời.

https://thuviensach.vn

Hồi 17(a)

Song thủ hổ bác

Chu Bá Thông nói:

- Ngươi nói là sư ca ta sau khi chết hiển linh à? Hay là hoàn hồn sống lại? Đều không phải đâu, y là giả chết.

Quách Tĩnh a một tiếng nói:

- Giả chết à?

Chu Bá Thông nói:

- Phải rồi. Té ra trước khi sư ca ta chết mấy ngày đã biết Tây độc rình rập gần đó, chỉ cần y chết là sẽ

tới cướp kinh thư, nên y dùng nội công thượng thừa bế khí giả chết, nhưng nếu nói cho các đệ tử biết mọi người giả vờ khóc lóc thì cũng không thể giống lắm. Tây độc vô cùng giảo hoạt, nhất định sẽ

nhìn thấy chỗ sơ hở, nên nghĩ kế ấy để mọi người không ai biết. Lúc ấy sư ca ta thân hình theo chưởng vọt ra khỏi quan tài, phóng luôn một chiêu Nhất dương chỉ vào giữa mặt Tây độc.

Âu Dương Phong ngoài song cửa đã thấy rõ ràng sư ca ta chết rồi, mọi chuyện đều nhìn thấy rất rõ, lúc ấy chợt thấy y trong quan tài vọt ra, hoảng sợ hồn bất phụ thể. Y vốn mười phần úy ky sư ca ta, lúc ấy hoảng sợ không kịp vận công đón đỡ, sư ca ta đánh một đòn là trúng, chiêu Nhất dương chỉ

https://thuviensach.vn

ấy đánh trúng giữa mi tâm y, phá tan Cáp mô công mà y nhiều năm khổ luyện. Âu Dương Phong trốn qua Tây Vực, nghe nói từ đó không trở về Trung thổ nữa. Sư ca ta cười dài một hồi, ngồi xếp bằng trên bàn thờ. Ta biết dùng chiêu Nhất dương chỉ ấy tiêu hao rất nhiều tinh lực, sư ca ắt đang vận khí dưỡng thần, lúc ấy không dám tới làm kinh động, bèn chạy ra ngoài tiếp ứng các sư điệt, đánh lùi đám địch nhân tập kích. Các sư điệt nghe nói sư phụ chưa chết, ai cũng mừng rỡ, nhất tề trở về đạo quan, chỉ kêu khổ một tiếng, không biết là to hay nhỏ.

Quách Tĩnh vội hỏi:

- Sao thế?

Chu Bá Thông nói:

- Chỉ thấy sư ca ta thân hình đổ về một bên, vẻ mặt rất kỳ lạ. Ta bước lên sờ một cái thấy sư ca toàn thân lạnh buốt, lần này thì đúng là về cõi tiên rồi. Sư ca di ngôn là phải cất quyển thượng và quyển hạ của Cửu âm chân kinh ở hai nơi, để nếu vạn nhất bị mất cũng không đến nỗi rơi cả vào tay kẻ

gian. Ta đem quyển thượng kinh thư cất kỹ xong, mang quyển hạ trong người định tới núi Nhạn Đãng phía nam để cất giấu, trên đường lại gặp Hoàng lão tà.

Quách Tĩnh a một tiếng. Chu Bá Thông nói:

- Hoàng lão tà tính tình tuy cổ quái nhưng vô cùng kiêu ngạo tự phụ, quyết không vô liêm sỉ như Âu Dương Phong dám tới dùng sức cướp kinh thư, nhưng lần ấy thì vợ mới cưới của y đang đi cùng y.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Đây là mẹ của Dung nhi đây. Không biết bà ta có liên quan gì tới việc này?

https://thuviensach.vn

Chỉ nghe Chu Bá Thông nói tiếp:

- Ta thấy y mặt mày rạng rỡ, nói là mới cưới vợ. Ta nghĩ: Hoàng lão tà thông minh cả đời mà hồ đồ

một lúc, lấy vợ có gì là tốt, bèn chọc ghẹo y vài câu. Hoàng lão tà không hề tức giận, lại mời ta uống rượu. Ta kể lại chuyện sư ca giả chết sống lại đánh trúng Âu Dương Phong.Vợ Hoàng lão tà nghe thế

xin ta cho mượn kinh thư để xem qua. Nàng nói không biết nửa điểm võ công, chỉ là trong lòng hiếu kỳ, muốn xem bộ kinh thư hại chết không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm này rốt lại ra sao.

Ta tự nhiên là không chịu. Hoàng lão tà đối với người vợ trẻ kia vô cùng yêu thương, chuyện gì cũng không muốn làm trái ý nàng, bèn nói:

- Bá Thông, vợ ta quả thật không biết võ công đâu, nàng còn trẻ nên thích những trò chơi mới lạ thôi.

Ngươi cứ đưa nàng xem thì có hề gì? Nếu Hoàng Dược Sư ta nhìn vào kinh thư của ngươi một cái, ta sẽ móc tròng mắt đưa cho ngươi.

Hoàng lão tà là nhân vật hạng nhất hạng nhì trên đời, nói ra đương nhiên là một lời như núi, nhưng bộ kinh thư này quả thật rất quan trọng nên ta chỉ lắc đầu. Hoàng lão tà không thích, nói:

- Ta há không biết người có chỗ khó xử sao? Ngươi chịu cho vợ ta xem một lần. Hoàng mỗ sẽ có ngày báo đáp phái Toàn Chân ngươi. Nếu ngươi nhất định không chịu thì đó là tùy ngươi, ai bảo ta kết bạn với ngươi làm gì? Ta cũng chẳng quen biết gì các đệ tử phái Toàn Chân ngươi. Ta hiểu ý y, người này đã nói thế là y không muốn động thủ với ta thì sẽ tìm cớ làm khó bọn Mã Ngọc, Khưu Xử

https://thuviensach.vn

Cơ. Người này võ công rất cao cường, nếu chọc giận y thì quả thật không hay.

Quách Tĩnh nói:

- Phải rồi. Mã đạo trưởng, Khưu đạo trường không đánh lại y đâu.

Chu Bá Thông nói:

- Lúc ấy ta bèn nói: Hoàng lão tà, ngươi muốn nổi giận thì cứ tìm Lão Ngoan Đồng ta chứ tìm bọn sư

điệt của ta làm gì? Như thế há không phải cậy lớn hiếp nhỏ sao?

Vợ y nghe thấy ngoại hiệu Lão Ngoan Đồng của ta, cười khanh khách một hồi nói:

- Chu đại ca, ngươi thích nghịch ngợm đùa giỡn, mọi người đừng cãi vã nữa, chúng ta cứ đùa giỡn thôi. Ta không xem bộ kinh thư bảo bối kia của ngươi cũng được. Nàng quay lại nói với Hoàng lão tà: Xem ra Cửu âm chân kinh bị họ Âu Dương kia cướp mất rồi. Chu đại ca không có đâu mà đưa ra, ngươi cần gì phải ép buộc khiến y mất mặt?

Hoàng lão tà cười nói:

- Đúng đấy. Bá Thông, hay là ta giúp ngươi đi tìm Lão Độc vật tính sổ. Y võ công cao cường, ngươi không đánh nổi y đâu.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Dung nhi và mẹ nàng cũng khôn ngoan quỷ quái như nhau.

Rồi xen vào:

- Họ nói khích ngươi đấy!

https://thuviensach.vn

Chu Bá Thông nói:

- Dĩ nhiên ta biết chứ, nhưng ngoài miệng không chịu thua. Ta nói: Kinh thư đang trong người ta, đưa cho tẩu tẩu xem một lần không hề gì. Nhưng ngươi coi thường Lão Ngoan Đồng không giữ nổi kinh thư, vậy ta với ngươi cứ tỷ thí xem sao.

Hoàng lão tà cười nói:

- Tỷ võ sẽ làm tổn thương hòa khí, ngươi là Lão Ngoan đồng.

Quách Tĩnh cười khẽ một tiếng. Chu Bá Thông nói:

- Bắn bi thì ta rất giỏi, bèn nói ngay: Tỷ thí thì tỷ thí, chẳng lẽ ta lại sợ y sao?

Hoàng phu nhân cười nói:

- Chu đại ca, nếu ngươi thua thì phải cho ta mượn xem kinh thư. Nhưng nếu ngươi thắng thì ngươi muốn gì?

Hoàng lão tà nói:

- Phái Toàn Chân có của báu, chẳng lẽ đảo Đào Hoa lại không có. Y lấy trong bọc ra một tấm áo đen nhánh đầy gai ném lên bàn. Ngươi đoán đó là cái gì nào?

Quách Tĩnh nói:

- Nhuyễn vị giáp.

Chu Bá Thông nói:

- Đúng đấy, té ra ngươi cũng biết. Hoàng lão tà nói: Bá Thông, ngươi võ công cao cường tự nhiên không cần tới tấm áo giáp hộ thân này, nhưng

https://thuviensach.vn

ngày sau ngươi cưới Nữ Ngoan đồng sinh được Tiểu Ngoan đồng, Tiểu Ngoan đồng mặc tấm Nhuyễn vị giáp này sẽ có rất nhiều ích lợi, không ai coi thường được. Chỉ cần ngươi bắn bi thắng ta thì bảo vật trấn đảo này của đảo Đào Hoa sẽ là của ngươi.

Ta nói:

- Nữ Ngoan đồng thì nói thế nào ta cũng không cưới, Tiểu Ngoan đồng đương nhiên lại càng không sinh ra, có điều tấm Nhuyễn vị giáp này của ngươi rất nổi tiếng trong võ lâm, ta mà lấy được mặc ra bên ngoài, khắp giang hồ phao tin ầm lên cũng không dở, hào kiệt thiên hạ biết rằng đảo chủ đảo Đào Hoa thua dưới tay Lão Ngoan đồng. Hoàng lão tà nói ngay: Ngươi đừng múa mép, cứ tỷ thí rồi sẽ nói. Lúc ấy ba người bàn xong, mỗi người chín viên tất cả có mười tám cái lỗ nhỏ, ai bắn chín viên vào lỗ trước thì người ấy thắng.

Quách Tĩnh nghe tới đó, nhớ tới việc năm xưa cùng nghĩa đệ Đà Lôi chơi bi trên sa mạc, bất giác cười khẽ Chu Bá Thông nói:

- Bi thì ta vẫn mang theo trong người, lúc ấy ba người cùng ra ngoài một bãi đất trống tỷ thí. Ta để ý quan sát thân hình pháp của Hoàng phu nhân, quả nhiên chưa học qua võ công. Ta móc mấy cái lỗ

dưới mặt đất, cho Hoàng lão tà bắn trước, y thuận tay cầm lấy chín viên bọn ta bắt đầu tỷ thí. Công phu ám khí của y độc bộ thiên hạ, Đàn chỉ thần thông nổi tiếng trong thiên hạ, y chỉ cho rằng dùng bản lĩnh ấy là sẽ thắng ta bắn bi ra sẽ chiếm thượng phong ngay. Nào ngờ trò chơi của trẻ con này so với ám khí thì đại đồng tiểu dị, trong đó lại có yếu quyết. Mấy lỗ nhỏ ta khoét rất đặc biệt, bi thảy vào là nhảy ra. Lúc ném không những kình lực sử dụng phải vừa khớp không nặng không nhẹ, vả lại kình lực phát tới đoạn cuối phải thu lại để triệt tiêu lực nảy thì bi mới có thể nằm lại trong lỗ.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh không ngờ nhân sĩ Trung nguyên bắn bi còn có nhiều chỗ tinh vi như thế, trẻ con Mông Cổ chưa biết, chỉ nghe Chu Bá Thông dương dương đắc ý nói tiếp:

- Hoàng lão tà bắn liền ba viên bi đều không sai một ly, nhưng cứ chạm vào lỗ lại nảy ra ngoài. Đến khi y hiểu được đạo lý trong đó thì ta đã có năm viên nằm trong lỗ. Công phu ám khí của y quả nhiên lợi hại, vừa chọn những chỗ khó sử lực nhất đánh số bi còn lại của ta ra ngoài, vừa ném ba viên vào lỗ. Nhưng ta đã chiếm tiên cơ, đời nào để y vượt lên. Tranh nhau ngươi lui kẻ tới một lúc, ta lại bắn được một viên vào lỗ. Ta thầm đắc ý, biết lần này chắc chắn y thua rồi, cho dù là thần tiên cũng không giúp được y. Hừ, ai ngờ Hoàng lão tà đột nhiên sử dụng quỷ kế, ngươi đoán là cách gì nào?

Quách Tĩnh nói:

- Y dùng võ công đánh tay ngươi bị thương à?

Chu Bá Thông nói:

- Không phải, không phải. Hoàng lão tà rất xấu xa, quyết không dùng cách ngu ngốc ấy. Bắn một hồi, y biết không thể nào thắng được ta, chợt ngầm vận kình lên ngón tay, ba viên bi bắn ra đánh vỡ

nát ba viên của ta, bi của y thì vẫn còn nguyên không sứt mẻ.

Quách Tĩnh kêu lên:

- A, là ngươi không còn bi để dùng nữa.

Chu Bá Thông nói:

- Đúng thế, ta chỉ còn cách tròn mắt nhìn y bắn từng viên từng viên bi còn lại vào lỗ. Như thế kể như

https://thuviensach.vn

ta thua rồi.

Quách Tĩnh nói:

- Cũng không thể tính thế được.

Chu Bá Thông nói:

- Ta cũng nói thế, nhưng Hoàng lão tà nói:

- Bá Thông, chúng ta đã nói rõ ai thảy được chín viên vào lỗ trước thì người ấy thắng, ngươi định chối à? Đừng nói là ta dùng bi bắn nát bi của ngươi, cho dù là ta cướp mất bi khiến ngươi thiếu một viên bắn vào lỗ thì cũng là ngươi thua.

Ta nghĩ tuy y dùng gian kế nhưng rốt lại cũng phải trách mình trước đó không nghĩ tới, chuyện này.

Mà nói lại nếu bảo ta dùng bi bắn nát bi của y mà bi của mình vẫn còn nguyên vẹn thì lúc ấy quả thật ta làm không được, trong lòng cũng không khỏi khâm phục võ công của y, liền nói:

- Hoàng đại tẩu, ta sẽ đưa chân kinh ra cho cô xem, trước buổi tối hôm nay phải trả lại cho ta. Ta nói thêm câu ấy là sợ họ mượn rồi không trả, lại nói bừa rằng bọn ta không nói là mượn trong bao lâu, vẫn còn chưa đọc xong thì ngươi làm gì? Mà lúc ấy kinh thư đã rơi vào tay họ, mười năm cũng là mượn, một trăm năm cũng là mượn.

Quách Tĩnh gật đầu nói:

- Đúng, may là đại ca thông minh nghĩ tới chỗ ấy, chứ nếu là ta nhất định là mắc lừa họ rồi.

Chu Bá Thông lắc đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Nói tới chuyện thông minh lanh lợi thì trong thiên hạ có ai bằng Hoàng lão tà? Chỉ không biết y làm thế nào mà cưới được một người thông minh như vợ y. Lúc ấy vợ y cười khẽ một tiếng, nói:

- Chu đại ca, ngươi có ngoại hiệu là Lão Ngoan đồng nhưng không hồ đồ đâu ngươi sợ ta làm như

Lưu Bị mượn Kinh Châu phải không? Ta sẽ ngồi ở đây xem, xem xong sẽ lập tức trả lại cho ngươi, cũng chẳng cần đến tối, nếu ngươi không yên tâm cứ ngồi cạnh đây canh chừng ta cũng được.

Ta nghe nàng nói thế, bèn rút kinh thư trong bọc ra đưa cho nàng. Hoàng đại tẩu đón lấy, bước tới dưới một gốc cây, ngồi lên tảng đá giở ra đọc. Hoàng lão tà thấy ta có ý đề phòng bèn nói:

- Lão Ngoan đồng, trên đời này có mấy người có võ công thắng được hai chúng ta.

Ta nói:

- Chưa chắc đã có người thắng được ngươi, còn thắng được ta thì tính cả ngươi cũng có bốn năm người.

Hoàng lão tà cười nói:

- Đó là ngươi tâng bốc ta thôi. Đông tà, Tây độc, Nam đế, Bắc cái bốn người võ công đều có sở

trường, không ai thắng được ai. Âu Dương Phong lại bị sư ca ngươi phá mất Cáp mô công, trong vòng mười năm nữa thì y so với huynh đệ phải kém một bậc rồi. Còn có Thiết chưởng Thủy thượng phiêu Cừu Thiên Nhận, nghe nói võ công cũng rất cao cường, lần ấy luận kiếm trên Hoa sơn y không tới, nhưng công phu y có cao cường cũng chưa chắc đã tới mức xuất thần nhập hóa. Lão Ngoan đồng, huynh đệ quyết không dám coi

https://thuviensach.vn

thường võ công của ngươi, ngoài mấy người ấy ra thì trong võ lâm tính ra ngươi là đệ nhất. Chúng ta mà liên thủ thì không ai chống đỡ được.

Ta nói:

- Cái đó tự nhiên?

Hoàng lão tà nói:

- Cho nên ngươi cần gì phải lo lắng như thế có hai anh em ta ở đây, thiên hạ còn có ai có thể tới cướp bộ kinh thư bảo bối của ngươi?

Ta nghĩ thấy không sai, cũng hơi yên lòng, chỉ thấy Hoàng phu nhân từng trang từng trang đọc từ

đầu, miệng mấp máy, ta nhìn cũng hơi thấy buồn cười võ công mà Cửu âm chân kinh ghi chép đều vô cùng tinh vi ảo diệu, nàng không biết một chút võ học, tuy có thể đọc được chữ trong đó nhưng chỉ e nửa câu cũng không hiểu nghĩa. Nàng thong thả đọc từ đầu đến cuối, mất khoảng một giờ. Ta cũng sốt ruột, thấy nàng giở tới trang cuối, nghĩ rốt lại nàng cũng đã đọc xong, nào ngờ nàng lại giở

lại đọc từ đầu, có điều lần này đọc rất mau, chỉ trong khoảng thời gian uống cạn một tuần trà đã xong.

Nàng đưa kinh thư lại cho ta, cười nói:

- Chu đại ca, ngươi mắc mưu Tây độc rồi, bộ sách này không phải là Cửu âm chân kinh!

Ta giật nảy mình, nói:

- Sao lại không phải? Rõ ràng là sư ca ta để lại, hình thù không hề có chỗ nào khác.

https://thuviensach.vn

Hoàng phu nhân nói:

- Hình thù không có chỗ nào khác thì có ích gì? Âu Dương Phong đã đánh tráo bộ kinh thư của ngươi rồi, đây là một bộ sách ghi chép tạp nham về bói toán.

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ trước khi Âu Dương Phong xông tới quan tài của vương chân nhân đã đánh tráo chân kinh rồi à?

Chu Bá Thông nói:

- Lúc ấy ta cũng nghĩ thế, nhưng ta vốn biết Hoàng lão tà thích những chuyện khôn ngoan quỷ quyệt cũng không tin lời vợ y lắm. Hoàng phu nhân thấy ta ngẩn người ra đó, không nói câu nào, nửa tin nửa ngờ, lại nói tiếp::

- Chu đại ca, bản Cửu âm chân kinh ra sao, ngươi có biết không?

Ta nói:

- Từ khi kinh thư về tay tiên sư huynh rồi không có ai giở qua. Tiên sư huynh năm trước từng nói y bỏ ra bảy ngày bảy đêm để đoạt lấy kinh thư là để tránh một trường đại họa cho võ lâm chứ không quyết không phải có ý riêng tư, nên di ngôn lại cho đệ tử phái Toàn Chân là bất cứ ai cũng không được luyện tập võ công ghi chép trong kinh văn.

Hoàng phu nhân nói:

- Vương chân nhân có lòng nhân nghĩa như thế, quả thật khiến người ta vô cùng khâm phục, nhưng cũng chính vì thế mới mắc lừa người ta. Chu đại ca, người mở sách ra mà xem. Lúc ấy ta rất ngần ngừ, nhớ lời di ngôn của sư ca, không dám động thủ. Hoàng phu nhân nói:

https://thuviensach.vn

- Đây là một quyển sách bói toán lưu truyền khắp Giang Nam, không đáng nửa đồng. Mà nói lại cho dù đây đúng là Cửu âm chân kinh thì ngươi chỉ cần không luyện võ công trong đó thôi, chứ đọc thì có sao đâu?

Ta theo lời giở ra xem, thì thấy quả là trong sách ghi chép các bí quyết và cách thức luyện các môn võ công, chứ có phải là sách bói toán gì đâu?

Hoàng phu nhân nói:

- Bộ sách này ta đã đọc chơi lúc lên năm tuổi, thuộc lòng từ đầu tới cuối, trẻ con Giang Nam bọn ta mười đứa thì có chín đứa thuộc làu. Nếu ngươi không tin ta sẽ đọc cho ngươi nghe. Nói xong câu ấy lập tức đọc thuộc lòng xuôi róc từ đầu. Ta so sánh với kinh thư, quả nhiên không sai một chữ.

Ta toàn thân lạnh buốt như rơi xuống hố băng. Hoàng phu nhân lại nói:

- Bất kể ngươi bắt đầu từ trang nào hỏi ta, chỉ cần ngươi nói mấy chữ đầu ta cũng có thể đọc hết. Đây là sách học thuộc lòng từ nhỏ, đến già cũng không quên được.

Ta theo lời đem mấy đoạn ở giữa hỏi nàng, quả nhiên nàng đọc thuộc làu, không có chỗ nào ngắc ngứ. Hoàng lão tà hô hô cười lớn. Ta bừng bừng nổi giận, tiện tay xé nát bộ sách ấy, châm lửa đốt sạch.

Hoàng lão tà chợt nói:

- Lão Ngoan đồng, ngươi cũng không cần nổi giận như trẻ con, ta đưa tấm Nhuyễn vị giáp này cho ngươi.

Ta không biết là bị y đùa cợt, chỉ cho rằng y thấy khó xử nên muốn cho ta một vật quý báu để ta bớt giận, lúc ấy vô cùng phiền não, lại nghĩ đó là bảo vật trấn đảo của người ta, sao lại đòi lấy của họ, chỉ

https://thuviensach.vn

cám ơn y mấy câu rồi về quê đóng cửa luyện võ. Lúc ấy ta tự biết không phải là đối thủ của Âu Dương Phong, quyết ý khổ luyện năm năm, luyện thành mấy môn công phu lợi hại rồi sẽ tới Tây vực tìm Tây độc đòi sách, vật của sư ca ta giao lại, Lão Ngoan đồng lại giữ không được thì làm sao nhìn mặt sư ca?

Quách Tĩnh nói:

- Tây độc gian hoạt như thế, không gặp y đòi nợ không xong. Nhưng ngươi và Mã đạo trưởng, Khưu đạo trưởng cùng đi thì thanh thế há chẳng lớn hơn sao?

Chu Bá Thông nói:

- Ờ,chỉ trách ta quá hiếu thắng, đến nỗi bị đùa cợt một trận mà không biết, lúc ấy chỉ muốn củng bọn Mã Ngọc thương lượng, rốt lại chắc cũng có người nhìn ra chỗ sơ hở trong vụ này. Qua mấy năm trên giang hồ đột nhiên có lời đồn nói:

- Hắc Phong song sát môn hạ đảo Đào Hoa lấy được Cửu âm chân kinh, luyện được mấy môn võ

công tinh diệu ghi chép trong đó, hoành hành khắp nơi. Ban đầu ta còn không tin, nhưng về sau tin đồn càng ngày càng rộng. Lại qua một năm, Khưu Xử Cơ chợt tới nhà ta, nói y đã hỏi được sự thật, quyển hạ Cửu âm chân kinh quả thật bị môn nhân đảo Đào Hoa lấy được.

Ta nghe rất tức giận, nói:

- Hoàng Dược Sư không phải là bạn bè!

Khưu Xử Cơ hỏi ta: sao sư thúc lại nói Hoàng Dược Sư không phải là bạn bè?

https://thuviensach.vn

Ta nói:

- Y đi tìm Tây độc đòi sách mà không cho ta biết, đòi được sách rồi cho dù không trả cho ta cũng nên báo cho ta một tiếng.

Quách Tĩnh nói:

- Sau khi Hoàng đảo chủ đoạt được kinh thư, có lẽ vốn cũng định trả cho ngươi nhưng bị đám đồ đệ

xấu ăn trộm đi, ta thấy về chuyện này thì y rất tức giận, ngay cả bốn đệ tử vô can cũng bị y đánh gãy chân, trục xuất khỏi môn phái.

Chu Bá Thông không ngừng lắc đầu, nói:

- Ngươi và ta thành thật như nhau, chuyện này nếu là ngươi, ngươi cũng nhất định bị lừa mà không biết. Hôm ấy Khưu Xứ Cơ nói chuyện với ta một hồi, nghiên cứu võ công mấy hôm mới từ biệt ta lên đường. Qua hai tháng y lại tới thăm ta. Lần này y đã hỏi dò biết chắc là hai người Trần Huyền Phong, Mai Siêu Phong đã trộm được kinh thư của Hoàng lão tà, đang luyện hai môn võ công tà ác là Cửu âm bạch cốt trảo và Tồi tâm chưởng.

Y mạo hiểm nghe ngóng tin tức của Hắc Phong song sát, mới biết quyển kinh thư này của Hoàng lão tà vốn không phải cướp được chỗ Âu Dương Phong, mà là trộm được từ tay ta.

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói:

- Rõ ràng ngươi đốt kinh thư rồi, chẳng lẽ Hoàng phu nhân đã đánh tráo, đưa ngươi một bộ kinh thư

giả sao?

Chu Bá Thông nói:

https://thuviensach.vn

- Chuyện đó thì ta đã đề phòng rồi. Lúc Hoàng phu nhân đọc bộ kinh thư ấy, mắt ta không lúc nào rời khỏi nàng. Nàng không biết võ công, tay chân có mau lẹ hơn cũng không qua khỏi con mắt của người đã luyện ám khí như chúng ta. Nàng không đánh tráo mà là ghi nhớ kinh thư!

Quách Tĩnh không hiểu, hỏi:

- Nhớ thế nào?

Chu Bá Thông nói:

- Huynh đệ, ngươi đọc sách thì mấy lần là thuộc làu?

Quách Tĩnh nói:

- Nếu dễ thì đại khái là ba bốn mươi lần, còn nếu vừa dài vừa khó thì khoảng bảy tám mươi lần, trăm lần cũng không chừng. Cho dù hơn trăm lần cũng chưa chắc đã nhớ đúng được hết.

Chu Bá Thông nói:

- Phải rồi, nói tới tư chất thì không thể nói là ngươi thông minh.

Quách Tĩnh nói:

- Huynh đệ thiên tư ngu độn, bất kể đọc sách học võ đều tiến bộ rất chậm.

Chu Bá Thông thở dài nói:

- Việc đọc sách thì ngươi không hiểu rõ lắm, chúng ta chỉ nói chuyện học võ thôi, sư phụ ngươi dạy một pho quyền pháp chưởng pháp, chỉ e cũng phải dạy vài mươi lần ngươi mới học hết phải không?

Quách Tĩnh có vẻ ngượng nghịu, nói:

- Đúng thế.

https://thuviensach.vn

Rồi nói:

- Có lúc hiểu rồi lại nhớ không được, có lúc nhớ được thì lại không biết sử dụng.

Chu Bá Thông nói:

- Nhưng trên đời có người chỉ cần đứng bên cạnh nhìn qua pho quyền cước ấy một lượt là lập tức nhớ hết ngay.

Quách Tĩnh kêu lên.

- Hoàn toàn không sai! Con gái Hoàng đảo chủ là loại ấy Hồng ân sư dạy võ nghệ cho nàng, nhiều lắm là dạy hai lần, chưa bao giờ phải dạy tới lần thứ ba.

Chu Bá Thông thong thả nói:

- Vị cô nương ấy thông minh như thế, nhưng đừng chết yểu như mẹ cô ta! Hôm ấy Hoàng phu nhân mượn kinh thư của ta đọc xong, chỉ nhìn qua hai lượt, có lẽ nàng đã nhớ không sót một chừ rồi. Nàng và ta vừa chia tay đã viết lại đưa chồng nàng.

Quách Tĩnh không kìm được nỗi hoảng sợ, hồi lâu mới nói:

- Hoàng phu nhân không hiểu ý nghĩa trong kinh thư lại có thể nhớ suốt từ đầu đến cuối, sao trên đời lại có người thông minh như thế chứ?

Chu Bá Thông nói:

- Chỉ e người bạn nhỏ của ngươi là Hoàng cô nương cũng có thể làm như thế. Ta nghe Khưu Xử Cơ

nói xong, vừa hoảng sợ vừa xấu hổ, hẹn với bảy đại đệ tử phái Toàn Chân gặp nhau bàn bạc. Mọi người bàn đi tìm Hắc Phong song sát ép phải trả lại

https://thuviensach.vn

kinh thư. Khưu Xử Cơ nói:

- Nếu Hắc Phong song sát võ công cao cường cũng chưa chắc thắng được đệ tử phái Toàn Chân. Họ

là vãn bối của sư thúc, sư thúc lão nhân gia người không cần đích thân xuất mã, khỏi bị anh hùng giang hồ biết được, nói chúng ta cậy lớn hiếp nhỏ. Ta nghĩ không sai, lúc ấy sai Xử Cơ. Xử Nhất đi tìm Hắc Phong song sát, năm người còn lại tiếp ứng giám thị bên cạnh để đề phòng song sát lọt lưới.

Quách Tĩnh gật đầu nói:

- Toàn Chân thất tử nhất tề xuất mã. Hắc Phong song sát nhất định không đánh lại.

Bất giác nhớ lại việc Mã Ngọc và lục quái giả làm Toàn Chân thất tử trên đỉnh dốc núi dựng đứng ở

Mông Cổ. Chu Bá Thông nói:

- Nào ngờ Xử Cơ. Xử Nhất đuổi tới Hà Nam đã không thấy hành tung của song sát đâu, vốn định bắt họ giải tới đảo Đào Hoa trả cho Hoàng lão tà, không ngờ họ trốn mất dạng.

Quách Tĩnh nói:

- Lục trang chủ vô cớ bị trục xuất khỏi sư môn, cũng rất căm giận sư huynh, sư tỷ của y.

Chu Bá Thông nói:

- Không tìm được Hắc Phong song sát đương nhiên phải đi tìm Hoàng lão tà. Ta đem quyển thượng Cửu âm chân kinh theo trong người để đề phòng lại bị người khác ăn trộm, tới đảo Đào Hoa gây sự

https://thuviensach.vn

với y. Hoàng lão tà nói:

- Bá Thông. Hoàng Dược Sư trước nay nói một là một. Ta nói là quyết không ghé mắt nhìn vào kinh thư của ngươi một cái, thì ta có nhìn lúc nào không? Bộ Cửu âm chân kinh mà ta đọc là nội nhân viết ra chứ không phải là kinh thư của ngươi.

Ta nghe y cường từ đoạt lý, tự nhiên nổi giận, cãi nhau hai ba câu, làm găng với y, đòi tìm vợ y nói lý lẽ. Y cười khổ, đưa ta vào hậu đường, ta nhìn thấy là giật nảy mình, té ta Hoàng phu nhân đã qua đời, trong hậu đường là thờ linh vị của nàng.

Ta đang định hành lễ trước linh vị. Hoàng lão tà cười nhạt nói:

- Lão Ngoan đồng, ngươi không cần phải giả vờ thương xót, nếu ngươi không khoe khoang chân kinh rắm chó gì đó thì nội nhân cũng không đến nỗi phải chia lìa với ta.

Ta nói:

- Cái gì?

Y không trả lời, giận dữ nhìn ta, đột nhiên ứa nước mắt, qua một hồi lâu mới nói nguyên nhân vợ y chết.

Nguyên là Hoàng phu nhân muốn giúp chồng nên ghi nhớ kinh văn. Hoàng Dược Sư vì chân kinh

chỉ có quyển hạ, luyện tập thì có hại, muốn tìm cách lấy được quyển thượng rồi mới luyện tập, nào ngờ lại bị Trần Huyền Phong và Mai Siêu Phong lấy trộm. Hoàng phu nhân muốn an ủi chồng nên định viết lại kinh văn. Nàng vốn không hiểu ý nghĩa của kinh văn, lúc đầu nhất thời cố ghi nhớ nên viết ra được, đến lúc ấy đã qua vài năm, làm sao còn nhớ? Lúc ấy nàng đã có thai tám tháng, vất vả

https://thuviensach.vn

nhớ lại mấy ngày mấy đêm, viết ra được bảy tám ngàn chử nhưng trước sau đều không liền lạc, tâm lực hao kiệt, chợt bị lưu sản sinh được một đứa con gái, từ đó như một ngọn đèn khô dầu.

Ngay cả Hoàng Dược Sư mưu trí hơn đời nhưng rốt lại cũng không cứu được tính mạng của vợ.

Hoàng lão tà vốn vì chuyện ấy mà giận lây tới người ngoài, lúc ấy ái thê qua đời, tâm trí thất thường, ăn nói bừa bãi với ta một lúc. Ta nghĩ y mới chết vợ, cũng không thèm chấp, chỉ cười cười nói:

- Người là người luyện võ mà lại coi nặng tình nghĩa vợ chồng như thế, không sợ người ta cười cho à?

Y nói:

- Vị phu nhân này của ta khác hẳn người khác.

Ta nói:

- Ngươi bị chết vợ, đúng là lúc chuyên tâm luyện công rất tốt, nếu mà đổi là ta ấy à, thì đúng là mong còn không được? Vợ thì cứ chết càng sớm càng tốt, xin chúc mừng, xin chúc mừng?

Quách Tĩnh ái chà một tiếng, nói:

- Sao ngươi lại nói thế?

Chu Bá Thông hai mắt đảo một cái, nói:

- Ta nghĩ thế nào thì nói thế ấy, có gì là không được? Nhưng Hoàng lão tà vừa nghe thấy, đột nhiên nổi giận, phát chưởng đánh vào ta, hai người bọn ta động thủ. Lần ấy đánh nhau, ta bị ở đây mười lăm năm.

Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi thua y à?

Chu Bá Thông cười nói:

- Nếu ta thắng thì đã không phải ở đây. Y đánh ta trọng thương thổ huyết, ta chạy vào động này, y đuổi theo lại đánh gãy hai chân ta, đòi ta phải giao quyển thượng Cửu âm chân kinh ra, nói muốn đốt đi để tế vợ y. Ta giấu kinh thư trong động, mình thì ngồi chặn ngoài cửa, chỉ cần y dùng sức xông vào cướp ta sẽ hủy kinh thư ngay.

Y nói:

- Cũng có cách để ngươi rời khỏi hang này.

Ta nói:

- Chúng ta cứ thử xem!

Một phen hao tốn thời gian này tính ra mất đúng mười lăm năm. Người này rất tự phụ, không lấy việc bỏ đói để ép buộc ta, dĩ nhiên càng không hạ độc vào thức ăn thức uống, chỉ là tìm trăm phương ngàn kế để dụ ta ra khỏi động. Ta ra khỏi động đại tiện tiểu tiện thì y cũng không nhân lúc ấy mà vào, chiếm một cái tiện nghi xấu xa. Có lần ta giả đi đại tiện một giờ, y trong lòng ngứa ngáy nhưng cũng nén được.

Nói tới đó hô hô cười rộ. Quách Tĩnh nghe thấy cũng thú vị, vị nghĩa huynh này lại đấu trí với người ta như thế.

Chu Bá Thông nói:

- Mười lăm năm nay y dùng hết tâm trí nhưng thủy chung vẫn không làm gì được ta. Chỉ là đêm qua suýt nữa ta đã thua y rồi, nếu không phải trời xui đất khiến cho huynh đệ ngươi đột nhiên tới giúp thì bộ kinh thư này đã lọt

https://thuviensach.vn

vào tay Hoàng lão tà rồi. Ờ, Bích hải triều sinh khúc của Hoàng lão tà hàm chứa nội công thượng thặng, quả thật rất cao cường!

Quách Tĩnh nghe y kể lại phen ân oán ấy, trong lòng ý nghĩ dồn dập dâng lên, hỏi:

- Đại ca, từ nay trở đi ngươi định làm gì?

Chu Bá Thông cười nói:

- Ta cứ hao tốn thời gian với y, xem Hoàng lão tà sống lâu hay ta sống lâu hơn vài năm. Mới rồi ta nói với ngươi chuyện cũ Hoàng Thường, y sống lâu hơn kẻ thù nên thắng.

Quách Tĩnh nghĩ thầm đó chẳng phải là cách thức gì, nhưng ngay mình hiện cũng không biết làm thế

nào là tốt, lại hỏi:

- Sao bọn Mã đạo trưởng không tới cứu ngươi?

Chu Bá Thông nói:

- Quá nửa là họ không biết ta ở đây, mà cho dù có biết thì cây cỏ núi non trên đảo này rất cổ quái, nếu Hoàng lão tà không có ý cho vào thì người ngoài đừng hòng vào được đảo Đào Hoa. Mà nói lại thì cho dù họ tới cứu ta ta cũng không đi, phải kết thúc trận tỷ thí này với Hoàng lão tà.

Quách Tĩnh nói chuyện với y suốt nửa ngày, thấy người này tuy già nhưng tâm ý hoàn toàn như trẻ

con, nói chuyện rất ngây thơ, không hề có chút tâm cơ, trong lúc trò chuyện thấy rất hợp nhau.

https://thuviensach.vn

Mặt trời lên tới đầu, người lão bộc kia lại mang cơm tới, ăn cơm xong, Chu Bá Thông nói:

- Ta tốn mất mười lăm năm trên đảo Đào Hoa nhưng cũng không phải bỏ phí thời gian. Ta ở trong động này không bị phân tâm, võ công luyện được cũng bằng luyện ở chỗ khác hai mươi năm. Chỉ là luyện một mình rất buồn, tuy biết mình có tiến bộ, nhưng khổ cái không có ai để chiết chiêu, chỉ còn cách lấy tay trái đánh nhau với tay phải.

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói:

- Tay trái mà có thể đánh nhau với tay phải à?

Chu Bá Thông nói:

- Ta giả tay phải là Hoàng lão tà, tay trái là Lão Ngoan đồng. Tay phải một chưởng đánh qua thì tay trái đỡ ra đánh trả một quyền, cứ thế đánh nhau,.

Nói xong lập tức hai tay ra chiêu, tay trái công tay phải thủ đánh nhau rất ác liệt.

Quách Tĩnh lúc đầu thấy rất buồn cười, nhưng nhìn qua vài chiêu, chỉ thấy quyền pháp trên hai tay y vô cùng ngụy dị ảo diệu không sao ngờ được, không kìm được sửng sốt xuất thần. Người học võ trong thiên hạ, hai tay bất kể là vung quyền phát chưởng, múa đao sử thương nếu không tấn công đối phương thì là bảo vệ mình, nhưng Chu Bá Thông hai tay lại chiết chiêu đánh nhau, mỗi chiêu mỗi thức đều là tấn công vào chỗ yếu hại của mình, đồng thời lại giải khai những chiêu số tấn công của tay kia, vì vậy chiêu số trên hai tay cũng phân biệt hẳn ra, đúng là loại quái quyền chưa nghe chưa thấy.

Chu Bá Thông đánh một hồi, Quách Tĩnh chợt nói:

- Đại ca, tại sao chiêu ấy của tay phải ngươi lại không dùng hết sức.

https://thuviensach.vn

Chu Bá Thông dừng tay cười nói:

- Ngươi nhãn quan cũng khá lắm, thấy chiêu này của ta không dùng hết sức, nào nào nào, ngươi tới đây thử xem.

Nói xong vung chưởng đánh ra, Quách Tĩnh cũng giơ chưởng đón đỡ.

Chu Bá Thông nói:

- Ngươi cẩn thận nhé, ta muốn xô ngươi qua bên trái đấy.

Câu nói chưa dứt, kình lực đã phát, Quách Tĩnh được y nói trước đã đề phòng sân, dùng Hàng long thập bát chưởng đánh trả một chưởng, hai người chưởng lực chạm nhau, Quách Tĩnh lui lại bảy tám bước, chỉ cảm thấy cánh tay tê rần.

Chu Bá Thông nói:

- Chiêu này ta dùng đủ kình lực nhưng bất quá chỉ hất được ngươi ra, bây giờ ta dùng kình không đủ, ngươi lại thử nữa xem.

Quách tĩnh lại bước lên đối chưởng với y, đột nhiên cảm thấy chưởng lực của y chợt phát chợt thu, chân đứng cũng không vững, ngã bổ về phía trước, bùng một tiếng, đập trán xuống đất, lồm cồm bò dậy, sửng sốt đứng ngây ra.

Chu Bá Thông cười nói:

- Ngươi đã hiểu chưa?

Quách Tĩnh lắc đầu nói:

- Không hiểu.

Chu Bá Thông nói:

https://thuviensach.vn

- Đạo lý này là ta khổ luyện trong động này hơn mười năm chợt hiểu ra. Lúc sư ca ta còn sống từng nói với ta về yếu chỉ lấy hư đánh thực, lấy cái không đủ thắng cái có thừa. Lúc ấy ta chỉ cho rằng đó là đạo lý tu tâm dưỡng tính của Đạo gia, nghe xong cũng không để ý. Đến năm năm trước lúc đùng hai tay đánh nhau đây mới đột nhiên hiểu ra. Chỗ tinh diệu trong đó chỉ có thể lấy ý mà hiểu, ta cũng không thể nói rõ được, sau khi ta thông suốt được chỗ ấy cũng không dám tin chắc, huynh đệ, ngươi tới đây chiết chiêu với ta thì không còn gì tốt hơn. Ngươi đừng sợ đau, ta sẽ đánh ngươi ngã thêm mấy lần đấy.

Y thấy Quách Tĩnh trên mặt có vẻ khó khăn, bèn nài nỉ:

- Hảo huynh đệ, ta ở đây mười lăm năm, chỉ mong có người chiết chiêu thử thử với ta. Mấy tháng trước con gái Hoàng lão tà tới đây trò chuyện giải sầu với ta, ta đang muốn dụ y thị động thủ, nào ngờ hôm sau y thị lại không tới nữa. Hảo huynh đệ, ta nhất định không đẩy ngươi nặng quá đâu.

https://thuviensach.vn

Hồi 17(b)

Song thủ hổ bác

Quách Tĩnh thấy hai tay y vung vung muốn thử, trên mặt tỏ vẻ rất hăm hở, bèn nói:

- Ngã vài cái cũng có đáng gì?.

Rồi phát chưởng chiết chiêu với y vài hiệp, đột nhiên thấy chưởng lực của Chu Bá Thông chợt mất tăm, thu thế không kịp, ngã nhào xuống đất lại bị y vung tay trái đánh ra, thân hình trên không không tự chủ được lộn đi một vòng, vai trái đập xuống đất, ngã một cái rất đau.

Chu Bá Thông trên mặt hiện vẻ xấu hổ, nói:

- Hảo huynh đệ, ta cũng không để ngươi phải ngã không đâu, ta sẽ đem thủ pháp đánh ngã ngươi nói lại cho ngươi nghe.

Quách Tĩnh nhịn đau bò dậy, bước tới gần y.

Chu Bá Thông nói:

- Trong Đạo đức kinh của Lão tử có câu: Nắn đất làm vật đựng, nhờ chỗ không có đất mới có công dụng để đựng. Xoi tường làm nhà ở, nhờ chỗ không có tường mới có công dụng để ở, ngươi hiểu câu ấy không?

Quách Tĩnh cũng không biết câu ấy viết thế nào, tự nhiên là không hiểu, chỉ cười lắc đầu.

Chu Bá Thông thuận tay cầm một cái bát ăn cơm lên, nói:

https://thuviensach.vn

- Cái bát này vì ở trong rỗng, mới có thể có công dụng chứa thức ăn, còn nếu nó đặc như một viên gạch thì làm sao có thể đựng cơm?

Quách Tĩnh gật gật đầu, nghĩ thầm:

- Đạo lý này nói ra thì rất nông cạn, chỉ là mình chưa từng nghĩ tới.

Chu Bá Thông lại nói:

- Xây dựng nhà cửa, trổ xoi cửa sổ, chỉ vì giữa bốn bức vách là chỗ trống, gian phòng mới chứa người được. Nếu trong phòng không có chỗ trống thì cho dù có cửa cũng không có chỗ trống, chất một đống gạch ngói gỗ đá đầy bên trong, thì không có chỗ nào có thể ở được.

Quách tĩnh lại gật gật đầu, trong lòng như có chỗ sực hiểu ra.

Chu Bá Thông nói:

- Võ công thượng thặng nhất của phái Toàn Chân bọn ta thì yếu chỉ là ở hai chữ Không, Nhu, đó chính là cái vẫn nói là đủ mà như thiếu, công dụng không tệ. Đầy mà như không, công dụng không cùng.

Rồi đem ý tứ bốn câu ấy giải thích lại một lượt. Quách Tĩnh nghe thế im lặng suy nghĩ.

Chu Bá Thông lại nói:

- Võ công của Hồng Thất công sư phụ ngươi là tuyệt đỉnh trong ngoại gia, tuy ta biết một ít yếu quyết công phu nội gia của phái Toàn Chân nhưng chắc cũng còn chưa phải đối thủ của y, chỉ là công phu ngoại gia luyện tới mức như y e đã tới chỗ tột cùng, nhưng võ công của phái Toàn Chân thì không có chỗ dừng, như ca ca ngươi đây thì chỉ mới là nhìn thấy đường vào mà thôi. Năm xưa sư ca ta giành được danh hiệu Thiên hạ đệ nhất quyết không phải là nhờ khí lực mạnh mẽ, nếu y còn sống đến hôm nay, tu luyện

https://thuviensach.vn

thêm mười mấy năm, lại tỷ võ với bọn Đông tà, Tây độc thì quyết không cần phải mất tới bảy ngày bảy đêm, ta thấy chỉ trong vòng nửa ngày là có thể thu phục được họ rồi.

Quách Tĩnh nói:

- Vương chân nhân võ công thông huyền, huynh đệ chỉ hận không có phúc được bái kiến. Hàng long thập bát chưởng của Hồng ân sư là võ công chí cương trong thiên hạ, vậy thì thủ pháp mới rồi đại ca dùng để hất ngã huynh đệ là võ công chí nhu trong thiên hạ, không biết có phải không?

Chu Bá Thông cười nói:

- Đúng thế, đúng thế. Tuy nói nhu có thể khắc cương, nhưng nếu Hàng long thập bát chưởng của ngươi mà luyện được tới mức như Hồng Thất công thì ta không khắc được ngươi. Đó là vì công lực sâu nông thế nào thôi. Mới rồi ta đẩy ngươi ngã là thế này, ngươi nhìn cho kỹ đây.

Rồi đứng lên làm động tác chậm rãi, nói rõ Sử kình thế nào, vận công thế nào. Y biết Quách Tĩnh lãnh hội rất chậm, nên giảng giải vô cùng chu đáo.

Quách Tĩnh thử vài mươi lần, nhờ có căn bản nội công của phái Toàn Chân nên cũng dần dần hiểu được.

Chu Bá Thông cả mừng kêu lên.

- Huynh đệ, nếu ngươi không còn đau thì ta xô ngươi lần nữa.

Quách Tĩnh cười nói:

- Đau thì không đau, nhưng lại không nhớ được chiêu ngươi vừa dạy này nữa.

Rồi ngưng thần suy nghĩ, im lặng ghi nhớ. Chu Bá Thông không ngừng thúc giục:

https://thuviensach.vn

- Mau lên, nhớ xong chưa? Mau lên, lại đây?.

Cứ quấy rầy y như thế, Quách Tĩnh ghi nhớ lại càng chậm, lại qua khoảng một bữa cơm mới nhớ kỹ

được chiêu ấy, lại chiết chiêu với Chu Bá Thông, lại bị y hất ngã.

Hai người ngày đêm không ngừng, cứ thế chiết chiêu với nhau. Chu Bá Thông lại đem mười sáu chữ

khẩu quyết của Không minh quyền giảng giải cho y.

Quách Tĩnh còn trẻ phải ngủ đủ giấc, nếu không Chu Bá Thông quen không ngủ cũng đòi chiết chiêu với y rồi. Quách Tĩnh bị ngã toàn thân bầm tím, trước sau ngã bảy tám trăm lần, nhưng nhờ thân thể

rắn chắc mới cắn răng đứng dậy được, Chu Bá Thông trong động mười lăm năm ngộ ra được bảy

mươi hai lộ Không minh quyền đều dạy hết cho y.

Hai người nghiền ngẫm rèn luyện võ công cũng không biết qua bao nhiêu ngày, Quách Tĩnh tuy sớm tối nhớ Hoàng Dung nhưng không sao đi tìm, chỉ đành cố chờ. Mấy lần muốn theo người lão bộc câm điếc đưa cơm đi dò xét, nhưng đều bị Chu Bá Thông giữ lại.

Một hôm ăn cơm trưa xong, Chu Bá Thông nói:

- Pho Không minh quyền này ngươi đã học hết rồi, từ nay trở đi ta cũng không đánh ngã được ngươi nữa, hai chúng ta đổi chơi trò khác.

Quách Tĩnh cười nói:

- Hay lắm, chơi thế nào?

https://thuviensach.vn

Chu Bá Thông nói:

- Chúng ta chơi trò bốn người đánh nhau.

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói:

- Bốn người à?

Chu Bá Thông nói:

- Không sai chút nào, bốn người. Tay trái ta là một người, tay phải ta là một người, hai tay ngươi cũng là hai người, bốn người này không ai giúp ai, chia thành bốn phe đánh nhau một trận, nhất định rất thú vị.

Quách Tĩnh trong lòng chợt vui vẻ, cười nói:

- Chơi như thế nhất định là vui rồi, chỉ đáng tiếc hai tay ta lại không thể chia ra đánh nhau.

Chu Bá Thông nói:

- Thì ta sẽ dạy ngươi. Bây giờ chúng ta cứ chơi trò ba người đánh nhau trước đã.

Rồi hai tay chia làm hai người, cùng Quách Tĩnh so quyền chiết chiêu. Y một người chia làm hai người, mỗi tay dùng một công phu nhưng không kém gì hai tay cùng sử dụng, chỉ là mỗi khi tay trái đang dồn Quách Tĩnh tới chỗ không còn cách nào chống cự thì tay phải lại đánh tới khiến tay trái phải thu về. Lấy hai chống một như thế thì Quách Tĩnh chiếm được thượng phong, hai tay y lại liên kết với nhau, cũng giống như thế Tam quốc ba nước tranh giành.

Hai người đánh nhau một trận rồi buông tay nghỉ ngơi. Quách Tĩnh cảm thấy rất thích thú, lại nhớ tới Hoàng Dung, nghĩ thầm nếu có Dung nhi ở đây ba người chơi trò Lục quốc giao binh, nàng nhất định sẽ vô cùng thích

https://thuviensach.vn

thú. Chu Bá Thông rất hào hứng, vừa thấy Quách Tĩnh hơi thở trở lại bình thường, lập tức đem công phu hai tay đánh nhau dạy cho y.

Bản lĩnh này lại còn khó hơn Không minh quyền vài phần. Thường có câu lòng không thể dùng nào hai việc.

Lại có câu. Tay trái vẽ hình vuông, tay phải vẽ hình tròn thì không ra hình thù gì cả.

Thuật hai tay đánh nhau lại chính đòi hỏi người ta phải lòng có thể dùng vào hai việc, mà lúc nghiền ngẫm tập luyện thì phải bắt đầu từ chỗ tay trái vẽ hình vuông, tay phải vẽ hình tròn. Quách Tĩnh lúc mới luyện hai tay vẽ ra không phải cùng hình vuông thì là cùng hình tròn, có khi vuông không ra vuông, tròn không ra tròn. Khổ luyện rất lâu, không biết thế nào sau cùng lại lãnh hội được yếu quyết, hai tay có thể vẽ vuông vẽ tròn tùy ý.

Chu Bá Thông vô cùng vui vẻ, nói:

- Nếu ngươi chưa từng luyện qua nội công của phái Toàn Chân ta, có thể vừa giữ thần bên trong vừa dong thần bên ngoài thì làm sao có thể luyện thành công phu mỗi tay vẽ một hình này mau lẹ như thế

được? Bây giờ ngươi tay trái đánh Nam sơn quyền, tay phải dùng Việt nữ kiếm đi.

Đó là võ công Quách Tĩnh học được của Nam Hy Nhân và Hàn Tiểu Oanh từ nhỏ, lúc sử dụng

không cần cố gắng vận dụng tinh thần, nhưng muốn hai tay chia ra đánh thì vô cùng khó khăn. Chu Bá Thông vì muốn chơi trò bốn người đánh nhau với y, vô cùng sốt ruột nên ra sức chỉ giáo yếu quyết cho y.

Qua vài hôm. Quách Tĩnh đã hiểu được thuật song thủ hỗ bác. Chu Bá Thông cả mừng, nói:

https://thuviensach.vn

- Nào nào, tay phải ngươi và tay trái ta là một phe, tay phải ta và tay trái ngươi là địch nhân, đôi bên tỷ thí võ nghệ với nhau.

Quách Tĩnh còn trẻ, đối với những trò chơi này há lại không thích thú? Lúc ấy tay phải y và tay trái Chu Bá Thông liên kết với nhau đánh tay trái y và tay phải Chu Bá Thông. Trận đánh này rõ ràng trong đời y chưa từng nhìn thấy, cũng chưa từng nghe qua. Lúc đánh nhau Chu Bá Thông lại không ngừng giảng giải tấn công thế nào cho lợi hại, phòng thủ thế nào cho chắc chắn. Quách Tĩnh nhất nhất đều ghi nhớ trong lòng. Chu Bá Thông chỉ là thấy trò chơi này thú vị nào ngờ qua lần này Quách tĩnh lại học được một công phu kỳ quái ngàn năm chưa từng có. Một hôm y chợt nghĩ:

- Nếu hai chân cũng có thể đánh nhau, thì ta và y hai người há lại không chơi được trò tám người đánh nhau sao?

Nhưng biết nói ra câu ấy ắt gặp đại họa nên rốt lại vẫn nhịn không nói ra.

Lại qua mấy ngày, hôm ấy Quách tĩnh lại chiết chiêu với Chu Bá Thông, lần này là chia thành bốn bên đánh nhau lộn bậy. Chu Bá Thông vô cùng cao hứng vừa đánh vừa cười rộ. Quách Tĩnh rốt lại công lực còn kém, hai tay đều đón đỡ không được, tay phải vừa gặp nguy, tay trái tự nhiên lại chọc qua cứu viện.

Chu Bá Thông quyền pháp vô cùng mau lẹ. Quách Tĩnh càng không thể khôi phục cục diện bốn tay đánh nhau, lại thành cục diện hai tay hợp lực thành ba phe đánh nhau, chỉ là lúc ấy y đã hiểu rõ quyền lộ của pho quái quyền này, hai tay hợp lực cũng có thể chống được một tay của Chu Bá Thông.

Chu Bá Thông ha hả cười nói:

- Ngươi không giữ đúng quy củ!

Quách Tĩnh đột nhiên nhảy ra, ngẩn người nửa ngày rồi kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Đại ca, ta nghĩ ra một chuyện.

Chu Bá Thông hỏi:

- Chuyện gì?

Quách Tĩnh nói:

- Chiêu số quyền lộ trên hai tay ngươi hoàn toàn khác nhau, há không phải là như hai người cùng lúc ra chiêu? Lúc lâm địch chỉ cần sử dụng công phu này thì sẽ thành hai người đánh một, công phu này rất hữu dụng đấy. Tuy nội công không thể tăng lên gấp đôi, nhưng về chiêu số thì đã chiếm tiện nghi rất lớn rồi.

Chu Bá Thông chỉ vì ngồi lì trong động lâu năm, mười phần tịch mịch mới nghĩ ra lối song thủ hỗ

bác này để chơi đùa chứ chưa hề nghĩ tới công dụng khắc địch chế thắng của nó, lúc ấy được Quách Tĩnh một câu nhắc nhở, bèn nghĩ lại hết một lượt công phu này từ đầu tới cuối đột nhiên nhảy bật lên, chui vào trong động, chạy qua chạy lại, cười rộ không ngớt.

Quách Tĩnh thấy y đột nhiên như bị trúng phong phát điên, trong lòng cả sợ, luôn miệng hỏi:

- Đại ca, ngươi sao thế? Ngươi sao thế?

Chu Bá Thông cứ cười rộ không đáp, qua một lúc mới nói:

- Huynh đệ, ta ra động thôi! Ta không cần đi tiểu tiện, cũng không cần đi đại tiện, mà là ta ra động đây.

Quách Tĩnh nói:

- Phải đấy!

https://thuviensach.vn

Chu Bá Thông cười nói:

- Hiện tại võ công của ta đã là thiên hạ đệ nhất, còn sợ gì Hoàng Dược Sư? Bây giờ chỉ cần y tới đây, ta sẽ đánh cho y một trận tơi bời hoa lá.

Quách Tĩnh nói:

- Ngươi nắm chắc là sẽ thắng được y à?

Chu Bá Thông nói:

- Võ công của ta vẫn kém y một bậc, nhưng đã luyện thành công phu phân thân giáp kích này, lấy hai đánh một thì thiên hạ không còn ai thắng được ta nữa: Hoàng Dược Sư, Hồng Thất công, Âu Dương Phong cho dù võ công cao hơn cũng đánh thắng được hai Lão Ngoan đồng Chu Bá Thông sao?

Quách Tĩnh nghĩ thấy không sai, cũng mừng thay cho y. Chu Bá Thông lại nói:

- Huynh đệ, chỗ tinh yếu của công phu song thủ hỗ bác này ngươi đã lãnh hội được tất cả, bây giờ

chỉ còn thiếu hỏa hầu thôi, vài năm nữa luyện được thuần thục như ca ca, võ công của ngươi sẽ lập tức tăng lên gấp bội.

Hai người cười cười nói nói, đều vô cùng vui mừng.

Trước đó Chu Bá Thông chỉ sợ Hoàng Dược Sư tới làm khó mình, lúc ấy lại mong y tới cho mau, đánh nhau một trận để trút nỗi tức giận trong lòng. Y cứ chằm chằm nhìn ra phía ngoài, không chịu nổi nữa, nếu không biết trên đảo có trận thế kỳ diệu thì đã sớm xông ra tìm Hoàng Dược Sư rồi.

Qua thời gian nấu chín một nồi cơm, người lão bộc câm điếc kia đưa cơm tới, Chu Bá Thông túm lấy y nói:

https://thuviensach.vn

- Mau đi gọi Hoàng Dược Sư lại đây, ta chờ y ở đây cho ném thử thủ đoạn của ta!

Người lão bộc chỉ lắc đầu.

Chu Bá Thông nói hết câu mới sực nhớ ra cười nói:

- Phì! Ta quên mất là y vừa câm vừa điếc!

Rồi quay qua nói với Quách Tĩnh:

- Tối nay hai chúng ta phải ăn no một bữa.

Rồi đưa tay mở giỏ cơm ra. Quách Tĩnh nghe một mùi thơm sực lên, khác hẳn với thức ăn lâu nay, nhìn qua một cái, thấy ngoài hai đĩa thức ăn còn có một bát lớn gà nấu bí đao, chính là món mình thích nhất.

Y giật nảy mình, cầm thìa lên múc một thìa nếm thử, canh gà mùi vị đúng là do Hoàng Dung nấu, biết Hoàng Dung nấu món này cho mình, bất giác tim đập thình thịch, nhìn qua những món ăn khác thấy không có gì lạ, chỉ là trong hộp có hơn mười cái bánh màn thầu, trong đó có một cái dùng móng tay vẽ hình hồ lô lên. Dấu vết rất nhạt, nếu không lưu ý quyết không nhận ra. Quách Tĩnh biết cái bánh màn thầu này có chuyện, bèn nhặt lên bóp một cái xé làm hai, thấy bên trong lộ ra một viên sáp. Quách Tĩnh thấy Chu Bá Thông và ngươi lão bộc kia đều chưa để ý, thuận tay bỏ luôn vào bọc.

Trong bữa cơm ấy hai người đều ăn không biết ngon, một người nghĩ tới mình trong lúc vô ý lại luyện thành võ công tuyệt thế thiên hạ vô địch, tay phải cầm cái bánh màn thầu lên chưa ăn, tay phải đã đánh ra vài quyền, đó cũng là hai tay cùng đánh, một tay cầm bánh, một tay ra quyền, người kia thì chỉ vội vàng muốn ăn cho xong để xem Hoàng Dung giấu thư từ gì trong viên sáp.

https://thuviensach.vn

Chu Bá Thông trong chớp mắt đã ăn xong, ừng ực ừng ực húp cạn nước canh, người lão bộc kia nhặt nhạnh chén bát cho vào giỏ bước đi, Quách Tĩnh vội rút viên sáp trong bọc ra bẻ đôi, lấy ra tờ giấy giấu bên trong, quả nhiên là thư của Hoàng Dung, trên viết:

- Tĩnh ca ca, ngươi đừng sốt ruột, cha đã hòa hảo với ta rồi, để ta từ từ xin ông tha ngươi.

Ở dưới đề hai chữ:

- Dung nhi.

Quách Tĩnh sau lúc vui mừng như điên, đưa tờ giấy cho Chu Bá Thông xem.

Chu Bá Thông cười nói:

- Có ta ở đây, y không thả ngươi cũng không được. Chúng ta ép y phải thả chứ không cần xin xỏ.

Nếu y không ưng thuận, ta bắt y nhốt vào động này mười lăm năm, ái chà, không được, không giam y lại là hơn, đừng để y ở trong động cũng luyện thành võ công kỳ diệu Phân tâm nhị dụng, song thủ

hỗ bác.

Nhìn thấy trời đã tối dần, Quách Tĩnh ngồi xếp bằng vận công, chỉ là trong lòng nhớ tới Hoàng Dung, rất lâu không tập trung được, qua hồi lâu mới đạt tới chỗ tĩnh hư huyền mặc, trong lòng không còn tạp niệm, vận khí từ Đan điền lưu chuyển khắp toàn thân mấy vòng, chợt nghĩ thầm nếu luyện được võ công thượng thừa một người thành hai, hai tay chia ra giáp kích, bên trong vận khí cũng chia ra hai bên, không liên hệ gì với nhau mới hay, lúc ấy bèn dùng tay bịt một lỗ mũi, chia ra bên trái hít vào bên phải thở ra, bắt đầu luyện tập.

https://thuviensach.vn

Luyện được khoảng một canh, tự thấy hơi có tiến bộ, chợt nghe tiếng gió ào ào, vội mở mắt nhìn, chỉ

thấy trong bóng đêm râu tóc bay phất phơ, Chu Bá Thông đang luyện quyền. Quách Tĩnh mở to mắt ngưng thần quan sát, thấy y tay trái sử dụng bảy mươi hai lộ Không minh quyền, tay phải đang đánh một chưởng pháp khác của phái Toàn Chân. Y xuất chưởng phát quyền rất chậm, nhưng chiêu nào đánh ra cũng rít gió ào ào, đủ thấy trong nhu có cương, kình lực không phải tầm thường. Quách Tĩnh nhìn thấy vô cùng khâm phục.

Đúng lúc một người luyện tới mức vong hình, một người nhìn tới mức xuất thần, chợt nghe Chu Bá Thông kêu "ái chà", kế chát một tiếng, một vật đen bóng dài dài từ người y bay ra đập vào gốc cây xa xa, như bị y dùng tay ném ra. Quách Tĩnh thấy y loạng choạng một cái, giật mình bước mau tới hỏi:

- Đại ca, chuyện gì thế?

Chu Bá Thông nói:

- Ta bị rắn độc cắn rồi! Đau buốt tới tận đỉnh đầu?

Quách Tĩnh càng hoảng sợ, vội chạy tới bên cạnh, thấy Chu Bá Thông thần sắc thay đổi hẳn, bèn đỡ

vai y dìu vào trong động, xé một mảnh vải áo buộc vào đùi để chất độc nhất thời không lan lên trên.

Quách Tĩnh lấy hỏa tập trong bọc ra, đánh lửa lên xem, đột nhiên tim đập mạnh, chỉ thấy một bên bắp chân y đã sưng lên to gấp đôi lúc bình thường.

Chu Bá Thông nói:

https://thuviensach.vn

- Trên đảo trước nay không có loại bức xà độc màu xanh này, không biết ở đâu tới đây? vốn là ta đang múa quyền, con rắn cũng không thể cắn trúng ta, vì hai tay ta chia ra đánh hai loại quyền pháp, hơi bị phân tâm, ờ... .

Quách Tĩnh nghe y giọng nói run lên, biết y trúng độc rất nặng, nếu không dùng nội công thượng thừa ngăn chặn chất độc thì đã hôn mê chết rồi, trong lúc hoảng hốt khom lưng hút chất độc từ vết thương của y. Chu Bá Thông vội kêu lên:

- Không được, chất độc của con rắn này không phải tầm thường, ngươi hút vào là chết đấy.

Quách Tĩnh lúc ấy chỉ muốn cứu mạng y, còn nghĩ gì tới sự an nguy của mình, tay phải đè chặt y xuống, không ngừng hút máu trên vết thương của y. Chu Bá Thông muốn xô ra cản trở, nhưng toàn thân đã mềm nhũn, không động đậy gì được, qua một lúc thì hoa mắt ngất đi. Quách Tĩnh hút một lúc khoảng ăn xong bữa cơm thì đã hút được quá nửa chất độc ra, nhổ cả xuống đất. Chất độc vừa giảm, Chu Bá Thông rất lại nội công thâm hậu, ngất đi nửa giờ thì tỉnh lại, hạ giọng nói:

- Huynh đệ, nếu ca ca hôm nay phải chầu trời, lúc lâm tử được kết giao với một người anh em tình sâu nghĩa nặng như ngươi thì ta cũng rất vui mừng.

Quách Tĩnh và y tuy kết giao chưa bao lâu, nhưng hai người đều tính tình ngay thẳng, hiểu rõ lòng dạ nhau, cũng như bạn tốt chơi với nhau đã mấy mươi năm, lúc ấy thấy y dáng vẻ như sắp chết, bất giác nước mắt chảy ròng ròng.

Chu Bá Thông cười thảm một tiếng, nói:

- Quyển thượng Cửu âm chân kinh đặt trong hộp đá dưới đất chỗ ta nằm lẽ ra phải giao cho ngươi, nhưng ngươi hút chất độc của bức xà, tính mệnh cũng không thể kéo dài, chúng ta sẽ nắm tay nhau xuống suối vàng, rốt lại cũng không sợ không có người bầu bạn, dưới cõi âm sẽ chơi trò bốn

https://thuviensach.vn

người.., không, bốn con ma đánh nhau, kể cũng vui vẻ, hô hô, hô hô. Bọn Đại đầu quỷ, vô thường quỷ ở dưới đó nhất định sẽ rất lạ lùng, mặt ma biến sắc.

Nói tới đó lại càng cao hứng.

Quách Tĩnh nghe y nói mình cũng sẽ phải chết, nhưng lại thấy toàn thân không có gì khác lạ, lúc ấy bèn đánh hỏa tập lên, muốn xem vết thương của y.

Hỏa tập cháy một lúc, chỉ còn một nửa, nhìn thấy sắp tắt y thuận tay mò lấy tờ giấy trong cái bánh bao của Hoàng Dung châm vào ngọn lửa, định tìm củi khô lá khô trong động để đất, nhưng lúc ấy đang là mùa hè, cây lá đang xanh, mò dưới đất một lúc chỉ thấy toàn là cỏ xanh.

Y sốt ruột, lại lục lọi trong bọc xem có cái gì đốt được không, tay phải mò vào túi, chạm phải một vật không phải vải, không phải da, nguyên là vật Mai Siêu Phong dùng để bọc thanh chuỷ thủ, lúc ấy cũng không kịp nghĩ kỹ, lấy ra châm vào ngọn lửa, đưa lên mặt Chu Bá Thông, muốn xem sắc mặt của y ra sao. Dưới ánh lửa chỉ thấy một làn khí đen xông lên bộ mặt xám ngoét của y, bộ mặt bạch phát hồng nhan đã không còn tươi tắn nữa.

Chu Bá Thông thấy ngọn lửa, đưa mắt nhìn y cười khẽ một tiếng, nhưng thấy sắc mặc Quách Tĩnh vẫn như thường, không hề có triệu chứng gì là trúng độc không sao hiểu được, đang còn ngẫm nghĩ, đưa mắt qua thấy vật đang cháy trên tay y đầy những chữ, ngưng thần nhìn kỹ thấy toàn là khẩu quyết luyện công chi chít, chỉ nhìn được hơn mười chữ đã biết ngay là kinh văn Cửu âm chân kinh, giật nảy mình, không kịp hỏi vật này từ đâu tới, lập tức giơ tay bóp tắt ngọn lửa, hít vào một hơi, hỏi:

- Huynh đệ, ngươi đã uống qua linh đan diệu dược gì? Tại sao nọc độc của bức xà lợi hại như thế mà, không làm ngươi bị thương?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh sửng sốt, nghĩ chắc vì mình đã uống máu con mãng xà của sâm tiên lão quái, bèn nói:

- Ta từng uống qua máu của một con mãng xà, có lẽ nhờ vậy mà không sợ nọc rắn.

Chu Bá Thông chỉ chỉ vào miếng da trên mặt đất, nói:

- Đây là vật chí bảo, ngàn vạn lần không thể hủy... .

Câu nói chưa dứt đã ngất đi lần nữa.

Quách Tĩnh lúc ấy cũng bất kể là rất quý hay không rất quý, vội giúp y kích huyệt đẩy máu độc ra, nhưng hoàn toàn không có hiệu quả, mò tới bắp chân y thì thấy tay nóng ran, chỗ sưng càng to hơn.

Chỉ nghe y lảm nhảm bốn khung may, uyên ương chắp cánh muốn cùng bay... .

Quách Tĩnh hỏi:

- Ngươi nói gì?

Chu Bá Thông thở dài nói:

- Đáng thương tóc trắng xua già tới, Đáng thương... .

Quách Tĩnh thấy y thần trí hồ đồ, không biết nói gì, trong lòng lo lắng, chạy ra ngoài động nhảy lên ngọn cây, cao giọng kêu lên:

- Dung nhi, Dung nhi? Hoàng đảo chủ, Hoàng đảo chủ? Cứu mạng với, cứu mạng?

Nhưng đảo Đào Hoa chu vi mấy mươi dặm, địa phương rất lớn, chỗ Hoàng Dược Sư ở cách đó rất xa, Quách Tĩnh có gọi to hơn thì người khác cũng

https://thuviensach.vn

không sao nghe được, qua một lúc nghe trong núi dội lại tiếng: Hoàng đảo chủ, cứu mạng với, cứu mạng!

Quách Tĩnh nhảy xuống đất, bó tay không còn cách nào, lúc nguy cấp đột nhiên một ý nghĩ lóe lên:

- Nọc rắn đã không làm gì được mình thì trong máu của mình hoặc giả có chất chống được nọc rắn, không kịp nghĩ nhiều nữa, mò dưới đất lấy một cái chén mà Chu Bá Thông vẫn dùng uống trà, rút thanh chuỷ thủ ra, cắt lên tay trái mình một nhát, để máu chảy vào chén, một lúc máu tươi đông lại không chảy ra nữa y lại cắt một nhát, lại chảy thêm một ít máu tươi, đỡ đầu Chu Bá Thông đặt lên đùi mình, tay trái bóp răng y, tay phải đem nửa chén máu đổ vào miệng y.

Quách Tĩnh mất máu khá nhiều, cho dù thể chất tráng kiện cũng cảm thấy yếu ớt vô lực, đổ máu cho Chu Bá Thông uống xong, dựa vào vách đá, lập tức thiếp đi, cũng không biết qua bao lâu, chợt cảm thấy có người bó vết thương cho y, mở mắt ra nhìn thì trước mắt có một mớ tóc trắng rủ xuống, chính là Chu Bá Thông. Quách Tĩnh cả mừng kêu lên:

- Ngươi.., ngươi.., khỏe rồi!

Chu Bá Thông nói:

- Ta khỏe rồi, huynh đệ, ngươi liều mình cứu mạng ta. Bọn quỷ vô thường tới bắt ta rất thất vọng, biết khó nên lui rồi!

Quách Tĩnh nhìn tới thương thế trên đùi y thấy làn khí đen đã mất đi, chỉ còn sưng đỏ, nhưng rõ ràng không còn gì đáng ngại nữa, sáng sớm hôm ấy hai người đều tĩnh tọa vận công, phục hồi nguyên khí, ăn cơm trưa xong, Chu Bá Thông hỏi lai lịch của tấm da. Quách Tĩnh nghĩ một lúc mới bắt đầu nhớ

https://thuviensach.vn

lại, lúc ấy bèn kể việc Nhị sư phụ Chu Thông trong Quy vân trang làm thế nào lấy được thanh chuỷ

thủ trong người Mai Siêu Phong, sau đó y có đọc chữ xăm trên tấm da thì một câu cũng không hiểu, bèn cho cả vào bọc, cũng không để ý gì tới.

Chu Bá Thông trầm ngâm nửa ngày, không sao hiểu được lý do. Quách Tĩnh hỏi:

- Đại ca, ngươi nói cái này rất quý, vậy là gì thế?

Chu Bá Thông nói:

- Ta phải xem kỹ mới có thể trả lời ngươi, nhưng không biết đây là thật hay giả. Nếu lấy được từ chỗ

Mai Siêu Phong ắt là có đạo lý.

Bèn đón lấy tấm da người, bắt đầu đọc từ đầu.

Ngày trước Vương Trùng Dương đoạt Cửu âm chân kinh không hề có ý riêng tư, chỉ là để tránh một trường đại họa cho võ lâm, vì vậy di ngôn không cho người trong bản môn nghiên cứu luyện tập võ công trong kinh. Di ngôn của sư huynh thì Chu Bá Thông dĩ nhiên nói thế nào cũng không dám làm trái, nhưng nhớ lại lời phu nhân của Hoàng Dược Sư nói:

- Chỉ xem mà không luyện cũng không kể là trái lời sư huynh:

Vì thế y ở trong động mười lăm năm, ngồi không buồn chán đã giở quyển thượng kinh văn học thuộc lòng. Phần ghi chép trong quyển thượng kinh văn đều là yếu quyết tu tập nội công của Đạo gia và quyền kinh kiếm lý, hoàn toàn không phải là công phu chân thực khắc địch chế thắng, nếu chưa học tới pháp môn thực dụng trong quyển hạ thì có biết yếu quyết yếu chỉ cũng vô dụng. Chu Bá Thông trong hơn mười năm ấy không ngày nào

https://thuviensach.vn

không nghĩ ngợi xem quyển hạ kinh thư ghi chép những gì, nên vừa thấy tấm da người đã biết ngay là có liên quan với Cửu âm chân kinh, lúc ấy lại nghĩ thêm một lúc, biết chắc đây chính là quyển hạ kinh thư có liên quan rất lớn với cuộc đời y.

Y ngẩng đầu nhìn lên nóc động, cảm thấy khó nghĩ. Y hiếu võ như điên, nhìn thấy bộ kinh thư mà người học võ trong thiên hạ coi là chí bảo này quả rất muốn nghiên cứu tu tập võ công trong đó một lần, không phải để tranh giành danh tiếng, báo oán phục thù, cũng không phải hiếu thắng sính cường, cậy đó hoành hành thiên hạ mà chỉ là sự tò mò khó đè nén của người học võ, rất muốn biết luyện xong võ công trong kinh thư sẽ trở thành lợi hại như thế nào. Nhớ lại chuyện cũ sư ca nói, năm ấy Hoàng Thường đã quyệt qua năm ngàn bốn trăm hai mươi mốt quyển vạn thọ đạo tạng, suy nghĩ hơn bốn mươi năm, rốt lại ngộ ra loại võ học có thể hóa giải chiêu số của tất cả các môn các phái, những pháp môn kỳ diệu bao hàm trong đó tất nhiên không phải tầm thường. Hắc Phong song sát bất quá chỉ được quyển hạ, luyện được hai môn công phu mà đã có thể hoành hành giang hồ, nếu biết được cả hai quyển thượng hạ thì không cần phải nói.

Nhưng di ngôn của sư huynh thì muôn vạn lần không thể làm trái, nghĩ tới nghĩ lui thở dài một tiếng, cuốn tấm da lại cho vào bọc, nhắm mắt thiếp đi.

Ngủ được một giấc dài tỉnh dậy, y lấy cành cây đào đất trong hang, định đem tấm da chôn cùng chỗ

với quyển thượng kinh văn, vừa đào đất vừa thở dài sườn sượt, đột nhiên lại reo lớn:

- Phải rồi, phải rồi, đây mới là cách trọn vẹn đôi bề..

Nói xong hô hô cười rộ, vô cùng cao hứng. Quách Tĩnh hỏi:

- Đại ca, cách gì thế?

https://thuviensach.vn

Chu Bá Thông lại không cười không nói, té ra y chợt nghĩ ra một chủ ý:

- Quách huynh đệ hoàn toàn không phải là người phái Toàn Chân mình, mình đem võ công trong kinh dạy y, cho y học tất cả, sau đó nhất nhất biểu diễn lại cho mình xem, há chẳng phải là thỏa mãn sao? Mà như thế cũng không trái lời di huấn của sư ca.

Đang định nói với Quách Tĩnh, chợt lại xoay chuyển ý nghĩ, theo lời lẽ thì y rất căm ghét Cửu âm chân kinh, nói nào là võ công âm độc tà ác. Thật ra chỉ vì Hắc Phong song sát chỉ có được quyển hạ

kinh văn, không biết những pháp môn căn bản dạy cách dưỡng khí quy nguyên trong quyển thượng nên đem võ công thượng thừa luyện thành tà môn. Mình không cần nói với y, để y luyện thành xong, cho y hoảng sợ một phen. Lúc ấy y đã biết được công phu rồi, cho dù có nổi giận, cũng không làm sao bỏ được, há chẳng phải là rất thú vị sao?

Y trời sinh tính tình bướng bỉnh nghịch ngợm. Người ta mắng y giận y, y không hề bực tức, thích y thương y, y cũng không để ý, chỉ muốn tìm đủ cách chọc ghẹo chơi xấu người khác cho vui, không gì làm y vui vẻ bằng điều đó. Lúc ấy trong lòng đã nghĩ được chủ ý nhưng trên mặt không động thanh sắc, thản nhiên nói với Quách Tĩnh:

- Hiền đệ, ta ở trong động mười lăm năm, ngoài một pho Không minh quyền và song thủ hỗ bác để

chơi đùa còn nghĩ ra rất nhiều công phu khác, chúng ta rảnh rỗi thì cũng rảnh rỗi, để ta từ từ truyền cho ngươi được không?

Quách Tĩnh nói:

- Thế thì không còn gì tốt bằng. Chỉ là Dung nhi nói sẽ tìm cách thả chúng ta ra... .

https://thuviensach.vn

Chu Bá Thông nói:

- Y thị đã thả chúng ta ra chưa đã?

Quách Tĩnh nói:

- Chuyện đó thì chưa.

Chu Bá Thông nói:

- Thế thì ngươi cứ vừa chờ y thị thả ngươi ra vừa học công phu lại không được à?

Quách Tĩnh mừng rỡ nói:

- Dĩ nhiên là được. Công phu mà đại ca dạy nhất định là rất kỳ diệu rồi.

Chu Bá Thông cười thầm, nghĩ:

- Khoan hãy vui mừng, ngươi mắc lừa lớn rồi!

Lúc ấy bèn công nhiên chọn mấy điều trong những yếu chỉ ghi trong quyển thượng Cửu âm chân kinh nói cho y biết. Quách Tĩnh tự nhiên không hiểu, lúc ấy Chu Bá Thông cố gắng giải thích. Dạy xong pháp môn căn bản. Chu Bá Thông lại chiếu theo những quyền lộ kiếm thuật có liên quan trên tấm da người từng chiêu từng chiêu nói cho y nghe, chỉ là tự mình bước qua một bên.

Đọc xong thì quay lại truyền thụ, lúc truyền thụ võ công thì không nhìn vào tấm da người cái nào để

đề phòng Quách Tĩnh nghi ngờ.

Lần truyền võ công này có thể nói là khác hẳn với lối dạy võ trong thiên hạ xưa nay, người dạy lại hoàn toàn không biết gì về điều mình dạy. Y chỉ

https://thuviensach.vn

dùng miệng giảng giải, hoàn toàn không ra tay làm mẫu, chờ Quách Tĩnh học được vài chiêu võ công trong kinh thư, y bèn đem võ công của phái Toàn Chân chiết chiêu thử quyền, quả nhiên thấy võ công trong kinh kỳ diệu vô cùng.

Như thế qua mấy hôm, thấy cách thức kỳ diệu ấy có hiệu quả, võ công ghi chép trong Cửu âm chân kinh dần dần trút lên người Quách Tĩnh mà y hoàn toàn bị che giấu, không hề biết gì, Chu Bá Thông không kìm được vui vẻ, ngay cả lúc ngủ mơ cũng thỉnh thoảng phì cười.

Trong mấy hôm ấy Hoàng Dung vẫn nấu nướng những thức ăn ngon lành cho Quách Tĩnh, chỉ là

không hề lộ mặt. Quách Tĩnh trong lòng yên ổn, võ công tiến triển mau lẹ. Hôm ấy Chu Bá Thông dạy y luyện Cửu âm thần trảo, bảo y ngưng thần vận khí, dùng mười ngón tay vỗ mạnh vào vách đá.

Quách Tĩnh theo cách thức luyện mấy lượt, đột nhiên nảy ý nghi ngờ, nói:

- Đại ca, ta thấy Mai Siêu Phong cũng luyện công phu này, chỉ là y thị dùng người sống để luyện, lấy mười ngón tay vồ vào đầu người sống, vô cùng tàn bạo.

Chu Bá Thông nghe thế cả kinh, nghĩ thầm:

- Phải rồi, Mai Siêu Phong không biết cách thức luyện công cho đúng, thấy quyển hạ viết: Năm ngón phát kình, không gì cứng không phá được, chụp vào đầu óc như xuyên vào đậu hũ, lại không biết câu: Chụp vào đầu óc trong kinh có ý là tấn công vào chỗ yếu hại của địch nhân, tưởng rằng phải chụp vào đầu người thật nên lúc luyện công cũng theo đó mà làm. Yếu chỉ của bộ Cửu âm chân kinh này vốn là đường lối học theo tự nhiên của Đạo gia, xua quỷ trừ tà để trường sinh dưỡng mệnh, há lại dạy người ta luyện thành võ công hung ác tàn nhẫn như thế sao? Mụ ác bà kia quả thật rất hồ

https://thuviensach.vn

đồ.Quách huynh đệ đã nảy dạ nghi ngờ thì mình không thể bảo y luyện công phu này nữa.

Lúc ấy bèn cười nói:

- Mai Siêu Phong là học theo tà phái, làm sao có thể sánh được với võ công huyền môn chính tông của ta được? Thôi được, chúng ta không luyện công phu Thần trảo này nữa, để ta dạy ngươi một yếu quyết nội gia khác.

Lúc nói lại nảy ra chủ ý:

- Mình đem kinh văn quyển thượng dạy y học thuộc lòng trước, lúc hiểu được pháp môn căn bản trong kinh rồi y nghe tới võ công ghi trong quyển hạ tự nhiên sẽ thấy thuận lý thành chương, sẽ

không nghi ngờ gì nữa.

Lúc ấy bèn đem kinh văn trong quyển thượng từng chử từng câu từ đầu đến cuối đọc cho y nghe.

Câu chữ trong kinh văn ý nghĩa rất sâu xa, chữ nào cũng hàm chứa huyền cơ, Quách Tĩnh nhất thời làm sao lãnh hội? Chu Bá Thông thấy tư chất của y quá ngu xuẩn, cứ đọc một câu lại bảo y đọc lại, đọc đi đọc lại mấy mươi lần thì Quách Tĩnh tuy không hiểu rõ ý nghĩa nhưng đã có thể sang sảng đọc thuộc lòng, đọc thêm mấy mươi lần nữa thì đã nhớ kỹ. Qua vài hôm Chu Bá Thông đã đem quá nửa kinh văn dạy cho Quách Tĩnh, bảo y cố học thuộc đồng thời theo yếu quyết trong kinh văn mà tu tập nội công. Quách Tĩnh thấy pháp môn nội công trong kinh văn này nhất quán với nội công mà Mã Ngọc truyền thụ, chỉ cho rằng là võ học huyền môn sâu xa, nghĩ:

- Chu Bá Thông đã là sư thúc của Mã Ngọc thì sở học tự nhiên phải tinh thâm hơn. Hôm trước lúc Mai Siêu Phong trong Triệu vương phủ ngồi trên vai y nghênh địch đã vất vả hỏi y về bí quyết nội công của Đạo gia, đủ thấy về chuyện này y thị không biết gì, nên trong lòng càng không chút nghi

https://thuviensach.vn

ngờ. Tuy thấy Chu Bá Thông thỉnh thoảng lộ ra vẻ cười cợt, nhưng cũng chỉ cho rằng tính y vốn thế, không ngờ rằng y đang giở một trò đùa rất lớn ra với mình.

Đoạn cuối cùng của quyển thượng chân kinh có hơn một ngàn chữ toàn là quái văn sấm ngữ, líu la líu lo không sao hiểu được. Chu Bá Thông ở trong động bấy nhiêu năm đã suy nghĩ tìm tòi mấy trăm lần nhưng thủy chung vẫn không hiểu, nhưng lúc ấy bất kể ba bảy hai mốt cứ bắt Quách Tĩnh phải học thuộc tất cả.

Quách Tĩnh hỏi y đoạn sấm ngữ này có ý tứ gì Chu Bá Thông nói:

- Hiện giờ thiên cơ không thể tiết lậu, ngươi cứ học thuộc đi đã.

Bắt y học thuộc hơn một ngàn chữ quái văn không có ý nghĩa gì ấy, so với việc học thuộc kinh văn khác còn khó gấp bội, nếu đổi là một người thông minh lanh lợi khác thì nhất định không sao học thuộc được nhưng Quách Tinh lại có nghị lực hơn người, đọc xong hơn một ngàn chữ, đã nhớ kỹ

một thiên quái văn trúc trắc kỳ lạ ấy.

Hôm ấy sáng sớm tỉnh dậy Quách Tĩnh luyện công xong, mở giỏ cơm mà người lão bộc mang tới, chợt thấy trên một cái bánh màn thầu lại đánh dấu có thư. Y không chờ ăn xong, cầm cái bánh bước vào rừng lấy viên sáp bẻ ra xem thư, vừa nhìn qua bất giác hoảng hốt, thấy trong thư viết:

- Tĩnh ca ca, Tây độc cầu hôn cho cháu y, muốn cưới ta làm cháu dâu y, gia gia đã đáp... .

Lá thư ấy viết chưa xong, chỉ là vội vàng cho vào viên sáp, nhưng xem lời lẽ trong thư, thì sau chữ

“đáp” nhất định là chữ “ứng”.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh trong lòng hoảng loạn, chờ người lão bộc nhặt nhạnh chén đĩa đi rồi, vội đưa thư cho Chu Bá Thông xem. Chu Bá Thông nói:

- Cha y thị đáp ứng cũng được, chuyện này không liên can đến chúng ta.

Quách Tĩnh vội nói:

- Không được, Dung nhi đã hẹn ước với ta rồi, nàng nhất định sẽ phát điên thôi.

Chu Bá Thông nói:

- Lấy vợ rồi có rất nhiều công phu không thể luyện được. Đó là chuyện rất đáng tiếc.Ta.., ta cũng thường hối tiếc, chuyện đó cũng không cần nói nữa. Hảo huynh đệ, ngươi nghe ta nói, cứ không lấy vợ là tốt.

Quách Tĩnh thấy y càng nói càng không hợp, chỉ một mình lo lắng. Chu Bá Thông nói:

- Năm xưa nếu ta không để mất thân đồng tử, không thể luyện thành mấy môn công phu lợi hại của sư huynh thì Hoàng lão tà làm sao nhốt ta trên cái đảo quỷ này? Ngươi xem, ngươi còn nghĩ tới vợ

thì đã phân tâm rồi, công phu hôm nay nhất định luyện không thành. Nếu đúng là cưới con gái của Hoàng lão tà, ờ, đáng tiếc ơi là đáng tiếc? Nhớ lại năm xưa, ta chỉ bất quá... Ờ chuyện đó cũng không cần nói nữa, nhưng nói tóm lại là nếu có nữ nhân lẳng nhẳng theo ngươi, ngươi luyện võ công không được cố nhiên là không hay, nhưng lại còn đối xử không tốt với bạn bè, đắc tội với ca ca, vả lại ngươi còn không quên được y thị, không biết bây giờ y thị.., nói tóm lại là không nên thấy mặt đàn bà, càng không nên chạm vào người họ, ngươi dạy y thị công phu điểm huyệt, để y thị mò huyệt đạo trên khắp người ngươi, đó lại càng mắc lừa.., muốn cưới y thị làm vợ lại càng muôn ngàn lần không được... .

https://thuviensach.vn

QuáchTĩnh thấy y lầm rầm con cà con kê, mấy lần nói lấy vợ là chuyện không hay, càng thêm phiền não, nói:

- Ta cưới hay không cưới nàng, thì sắp tới sẽ nói. Đại ca, ngươi nên tìm cách cứu nàng trước đã.

Chu Bá Thông cười nói:

- Tây độc là người rất xấu, gã cháu y chắc cũng chẳng phải là người tốt, con gái Hoàng lão tà tuy xinh đẹp nhưng cũng giống Hoàng lão tà toàn thân đầy tà khí, cứ để cháu Tây độc cưới y thị làm vợ, vừa phải chịu khổ vừa không luyện được Đồng tử công, nhất cử lưỡng đắc, không phải, nhất cử

lưỡng thất, thành toàn hai điều không đẹp, há chẳng hay à?

Quách Tĩnh thở dài một hơi, bước vào rừng ngồi xuống đất, ngơ ngơ ngẩn ngẩn, nghĩ thầm:

- Cho dù mình phải chết trên đảo Đào Hoa này cũng phải đi cứu nàng.

Trong lòng đã quyết ý bèn nhảy bật dậy, chợt nghe trên không có hai tiếng kêu, hai cái bóng trắng sà xuống, chính là hai con bạch điêu mà Đà Lôi đem từ đại mạc tới. Quách Tĩnh cả mừng, đưa tay cho chim điêu đậu xuống, chỉ thấy trên chân con điêu trống buộc một cái ống trúc, vội vàng gở ra, thấy trong ống trúc nhét một lá thư, chính là thư Hoàng Dung gửi y, đại khái nói tình thế hiện tại rất cấp bách, nay mai Tây độc sẽ dắt cháu y tới nộp sính lễ. Cha quản thúc nàng rất nghiêm ngặt, không những không cho nàng rời khỏi phòng nửa bước mà ngay cả việc nấu nướng cho y cũng không cho phép. Việc tới thế này nếu quả thật không có cách nào thoát thân thì chỉ còn có chết để tỏ chí thôi.

Đường đi trên đảo cổ quái, nơi nào cũng có cạm bẫy, ngàn vạn lần không thể đi tìm nàng vân vân...

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh ngẩn người một hồi, rút chuỷ thủ ra, khắc lên ống trúc sáu chữ:

- Sống cùng chỗ, chết cùng chỗ.

Buộc ống trúc lại vào chân bạch điêu, rung tay hất một cái, hai con điêu vọt lên không vòng mấy vòng rồi bay về hướng bắc. Y trong lòng đã quyết lập tức thanh thản, ngồi xuống đất vận công một lúc rồi tới gặp Chu Bá Thông để học ý nghĩa kinh văn.

Lại qua hơn mười ngày. Hoàng Dung không có thư từ gì. Quách Tĩnh đã học thuộc toàn bộ kinh văn quyển thượng. Chu Bá Thông mừng thầm, đem những võ công ghi trong quyển hạ từng môn từng

môn giảng giải cho y nghe, nhưng không bảo y luyện ngay để y không nhìn thấy chỗ sơ hở. Quách Tĩnh cũng từ từ ghi nhớ từng môn từng môn, trước sau đọc hết mấy trăm lượt đã thuộc làu cả quyển hạ, ngay cả một thiên quái văn nào là:

- Ngang lý nạp đắc. Nào Là: Hợp hổ văn bát anh. Cũng thuộc lòng không sai một chữ. Chu Bá

Thông nghe thấy rất khâm phục, nghĩ thầm:

- Công phu ngốc của thằng tiểu tử ngốc này thì Lão Ngoan đồng tự thẹn là không bằng, cam bái hạ

phong.

Một đêm trời trong vắt, ánh trăng vằng vặc chiếu trên đảo trên biển sáng ngời. Chu Bá Thông và Quách Tĩnh chiết chiêu một lúc, thấy võ công của y lúc bất tri bất giác đã tăng tiến rất xa, nghĩ thầm ghi chép trong chân kinh quả nhiên rất có đạo lý, sau này y luyện được hết toàn bộ võ công trong chân kinh, chỉ e công phu còn cao hơn cả Hoàng Dược Sư, Hồng Thất công.

https://thuviensach.vn

Hai người đang ngồi dưới đất trò chuyện chợt nghe trong đám cỏ xa xa vang lên một tràng tiếng túc túc Chu Bá Thông hoảng sợ kêu:

- Có rắn!

Câu nói chưa dứt, tiếng động lại vang lên rào rào, tựa hồ có một bầy rắn kéo tới.

Chu Bá Thông biến hẳn sắc mặt, xoay người chạy vào động, tuy võ công của y đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa nhưng vừa nghe thấy tiếng bầy rắn rào rào như thế, lại sợ tới mức hồn phi phách tán.

Quách Tĩnh lăn một tảng đá lớn chặn ngoài cửa động, nói:

- Đại ca, để ta đi xem, ngươi đừng ra ngoài.

Chu Bá Thông nói:

- Cẩn thận đấy, đi mau về mau. Ta thấy cũng chẳng cần phải đi xem, rắn độc thì có gì đẹp chứ? Tại.., tại sao lại có nhiều rắn như thế? Ta ở trên đảo Đào Hoa mười lăm năm, trước nay chưa hề thấy qua một con rắn, nhất định là có chuyện rồi Hoàng lão tà tự khoe là thần thông quảng đại mà cả cái đảo Đào Hoa nhỏ xíu này cũng dọn dẹp không sạch, rùa đen ba ba, rắn độc rết độc, cái gì cũng cho bò lên.

https://thuviensach.vn

Hồi 18(a)

Ba cái đề thi

Quách Tĩnh đi theo tiếng bầy rắn, đi được vài mươi bước, dưới ánh trăng quả nhiên thấy hàng ngàn hàng vạn con rắn xanh bày thành hàng dài ngoằn ngoèo tiến lên. Hơn mười hán tử áo trắng tay cầm sào dài khua rắn, không ngừng hất những con rắn ra ngoài vào hàng. Quách Tĩnh giật nảy mình:

- Những người này đem bấy nhiêu rắn tới đây làm gì? Chẳng lẽ là Tây độc tới rồi à?.

Lúc ấy bất kể nguy hiểm, núp sau gốc cây, theo bầy rắn đi lên phía bắc. Đám hán tử xua rắn tựa hồ

võ không giỏi lắm, hoàn toàn không phát hiện ra y.

Phía trước xà đội có người lão bộc câm điếc của Hoàng Dược Sư dẫn đường, quanh co trong rừng đi được vài dặm, chuyển qua một gò núi, phía trước xuất hiện một bãi cỏ xanh, phía bắc bãi cỏ là một khu rừng trúc. Bầy rắn tới bãi cỏ, đám hán tử xua rắn huýt một tiếng còi, bầy rắn lập tức khoanh tròn lại dưới đất, đầu ngóc cao lên.

Quách Tĩnh biết trong khu rừng trúc ắt có chuyện rắc rối, không dám để lộ hình dáng trên bãi cỏ, lúc ấy nép theo rừng cây phía đông vòng lên phía bắc chạy vào khu rừng trúc, nghiêng người nghe ngóng, thấy yên ắng không có tiếng động, lúc ấy mới nhẹ chân bước vào. Trong rừng trúc có một tòa lương đình làm bằng thân trúc, biển ngạch treo ngay trước đình dưới ánh trăng sáng nhìn rất rõ, là viết ba chử Tích Thúy đình, hai bên treo hai câu đối, chính là hai câu:

https://thuviensach.vn

- Hoa đào bóng rụng bay thần kiếm, Biền biếc triều dâng trỗi ngọc tiêu.

Trong đình có ghế trúc bàn trúc, toàn là vật lâu năm, đã lên nước bóng loáng, dưới ánh trăng tỏa ra ánh sáng vàng nhạt. Cạnh đình có hai cây tùng lớn mọc cạnh nhau, cành lá rậm rạp, e là cổ thụ hàng trăm năm. Tùng xanh trúc biếc, vô cùng thanh u.

Quách tĩnh lại nhìn ra, chỉ thấy xà đội vẫn từng hàng từng hàng không ngớt kéo tới, lúc ấy không phải là phúc xà màu xanh nữa mà là quái xà đầu to đuôi dài, vảy vàng chớp chớp, rắn vàng qua xong lại đến rắn đen kéo tới. Trên bãi cỏ bằng phẳng hàng vạn con rắn ngóc đầu lắc lư, thè lưỡi phun phì phì. Những người khua rắn chia xà đội ra hai bên, ở giữa có một con đường, mấy mươi cô gái áo trắng tay cầm đèn lồng sa hồng thoăn thoắt bước lên, còn cách vài trượng có hai người thong thả

bước tới, người đi trước mặc trường bào đoạn trắng thêu hoa vàng, tay cầm quạt, chính là Âu Dương Khắc. Chỉ thấy y tới gần rừng trúc, cao giọng nói:

- Âu Dương tiên sinh ở Tây Vực bái kiến Hoàng đảo chủ đảo Đào Hoa.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Quả nhiên là Tây độc tới rồi, chẳng lạ gì lại có khí phái to tát như thế!

Bèn ngưng thần nhìn người đi sau Âu Dương Khắc, thấy y thân thể cao lớn, cũng mặc áo trắng, chỉ

vì phía sau y có ánh sáng nên không nhìn thấy rõ diện mạo. Hai người này vừa đứng lại, trong rừng trúc có hai người bước ra, Quách Tĩnh suýt nữa kêu lên thất thanh, té ra Hoàng Dược Sư cầm tay Hoàng Dung bước ra đón.

Âu Dương Phong bước lên vài bước, chắp tay vái Hoàng Dược Sư, Hoàng Dược Sư cũng chắp tay

https://thuviensach.vn

đáp lễ Âu Dương Khắc đã quỳ xuống đất dập đầu bốn cái, nói:

- Tiểu tế xin khấu kiến nhạc phụ đại nhân, kính chúc nhạc phụ đại nhân bình an.

Hoàng Dược Sư nói:

- Thôi đi!

Rồi đưa tay đỡ y lên. Hai người đối đáp thanh âm đều rất rõ ràng, Quách Tĩnh nghe thấy, trong lòng vô cùng xốn xang.

Âu Dương Khắc cho rằng nhất định Hoàng Dược Sư sẽ đo lường võ công của mình nên lúc ngẩng

lên đã lưu ý chỉ thấy tay phải của y kéo vai trái của mình một cái, lập tức ngưng khí hộ thân, không động thanh sắc đứng lên, nào ngờ rốt lại thân hình đột nhiên loạng choạng, vừa kêu lên một tiếng:

- Ái chà!

Đã bị hất tung ra xa, đầu dưới chân trên. Âu Dương Phong đưa ngang cây trượng tròng tay ra hất nhẹ

vào vai cháu một cái, Âu Dương Khắc mượn thế trượng lật người lại, nhẹ nhàng đáp:

- Xuống đất.

Âu Dương Phong cười nói:

- Hay lắm, Dược huynh, hất con rể lộn nhào như thế làm lễ ra mắt chứ gì?

Quách Tĩnh nghe giọng nói của y vang rền như tiếng gang sắt chạm nhau, vô cùng chói tai. Hoàng Dược Sư nói:

https://thuviensach.vn

- Y từng liên thủ với người khác hà hiếp đứa đồ đệ mù của ta, về sau lại bày xà trận hà hiếp y thị nên phải xem thử y có bao nhiêu đạo hạnh.

Âu Dương Phong hô hô cười lớn, nói:

- Bọn trẻ con hiểu lầm nhau chút ít, Dược huynh không cần để bụng. Thằng nhỏ này của ta có thể

xứng đôi với thiên kim tiểu thư của ngươi không?

Rồi nghiêng đầu nhìn kü Hoàng Dung mấy lượt, tắc lưỡi khen.

- Hoàng lão ca, đúng là ngươi có tài thật, tiểu cô nương xinh đẹp này đúng là do ngươi sinh ra.

Rồi đưa tay vào bọc lấy ra một cái hộp gấm, mở nắp hộp ra, chỉ thấy trên lớp gấm lót hộp có một viên ngọc tròn màu vàng to xấp xỉ trứng bồ câu, màu sắc mờ đục rất không vừa mắt, cười nói với Hoàng Dược Sư:

- Viên Thông tê địa long hoàn này là lấy được trong thân dị thú ở Tây Vực, lại được ta luyện thuốc chế thành, đeo trong người thì bách độc không thể xâm phạm, dưới gầm trời này chỉ có một viên thôi. Từ nay trở đi ngươi là vợ của cháu ta, không cần phải sợ độc xà độc trùng của ông chú ngươi nữa. Viên địa long hoàn này có rất nhiều công hiệu, có điều cũng không thể coi là kỳ trân dị bảo gì.

Cha ngươi tung hoành thiên hạ, vật quý giá gì mà chưa thấy qua? Một chút quà ra mắt của lão nhà quê ta đây chỉ làm trò cười cho y thôi.

Nói xong đưa tới trước mặt nàng. Âu Dương Phong quen dùng độc vật mà tặng bảo vật kỵ độc cho Hoàng Dung, đủ thấy quả thật có thành ý cầu hôn, mà cũng khiến Hoàng Dược Sư không nảy lòng nghi ngờ.

Quách Tĩnh thấy tình hình như thế, nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Dung nhi đối với mình rất tốt, sẽ không thay lòng đổi dạ, nhất định nàng không cần lễ vật ra mắt gì của ngươi.

Không ngờ lại nghe Hoàng Dung cười nói:

- Đa tạ người!

Rồi đưa tay cầm lấy.

Âu Dương Khắc thấy Hoàng Dung mặt hoa da phấn đã sớm tâm thần bay bổng, lúc ấy thấy nàng nói nói cười cười lại càng toàn thân như bay trên mây, nghĩ thầm:

- Cha nàng chịu gả nàng cho mình, quả nhiên thái độ của nàng đối với mình khác hẳn trước đây, đang lúc đắc ý đột nhiên trước mắt có ánh vàng chớp lên, kêu lên:

- Không xong!.

Ra luôn chiêu Thiết bản kiều ngửa người ra phía sau.

Hoàng Dược Sư mắng:

- Làm cái gì thế?

Tay áo trái phất ra đánh dạt nắm cương châm Hoàng Dung phóng ra, tay phải đập xuống vai nàng một chưởng. Hoàng Dung òa một tiếng khóc ầm lên, nói:

- Cha đánh chết con đi là tốt nhất, chẳng thà con chết đi chứ không làm vợ gã xấu xa kia đâu!

Âu Dương Phong nhét viên Thông tê địa long hoàn vào tay Hoàng Dung, tiện tay đỡ phát chưởng của Hoàng Dược Sư đánh xuống vai nàng, cười nói:

https://thuviensach.vn

- Lệnh ái muốn thử qua công phu của xá điệt, lão nhi ngươi cần gì cho là thật?

Hoàng Dược Sư đánh con gái, tự nhiên trên chưởng không mang nội lực, Âu Dương Phong cũng nhẹ

nhàng gạt ra được.

Âu Dương Khắc đứng thẳng người lên, chỉ cảm thấy trước bụng đau âm ỉ biết là đã bị trúng một hai mũi kim châm, chỉ là sính cường hiếu thắng, trên mặt làm ra vẻ không bị gì, nhưng trong thần sắc lại hiện vẻ nhăn nhó, trong lòng lại thất vọng.

- Rốt lại nàng không chịu lấy mình.

Âu Dương Phong cười nói:

- Dược huynh, hai anh em chúng ta chia tay ở Hoa sơn hơn hai mươi năm nay không gặp nhau. Được ngươi coi trọng, ưng thuận việc hôn sự của xá diệt, từ nay trở đi có chuyện gì cần sai khiến, huynh đệ

quyết không dám nói nửa chữ không.

Hoàng Dược Sư nói:

- Ai dám tới sai khiến Lão Độc vật ngươi? Ngươi ở Tây Vực hai mươi năm, luyện được bao nhiêu công phu lợi hại giở ra cho ta xem thử nào.

Hoàng Dung nghe cha nói muốn y biểu diễn công phu, vô cùng hứng thú, lập tức nín khóc, dựa vào người cha, hai mắt nhìn chằm chằm vào Âu Dương Phong, thấy y cầm trong tay một ngọn trượng to màu đen cong cong uốn khúc, dường như làm bằng gang sắt, đầu trượng đúc một cái đầu người nhe răng cười, trong đầu người lộ ra hai hàng răng sắc lẻm màu trắng, dáng

https://thuviensach.vn

vẻ vô cùng hung dữ ngụy dị, lại lạ hơn nữa là trên thân trượng có hai con rắn nhỏ vảy bạc chớp chớp không ngừng bò lên bò xuống.

Âu Dương Phong cười nói:

- Công phu của ta năm xưa không bằng ngươi, bây giờ bỏ mất hai mươi năm, lại càng kém xa.

Chúng ta bây giờ đã là người một nhà, ta muốn ở lại đảo Đào Hoa vài hôm để theo ngươi học hỏi.

Lúc Âu Dương Phong sai người tới cầu hôn cho cháu, Hoàng Dược Sư nghĩ thầm trên đời những

người võ công sánh ngang được y chỉ thưa thớt có vài người mà thôi, trong đó người đầu tiên chính là Âu Dương Phong, hai người tính ra cũng là môn đương hộ đối, lại thấy lời lẽ trong thư rất chân thành khiêm tốn, xem xong trong lòng mừng rỡ, lại nghĩ con gái mình rất bướng bỉnh, gả cho người khác nhất định sẽ cậy mạnh lấn lướt chồng, gã tiểu tử Quách Tĩnh do con gái tự chọn thì y mười phần chán ghét. Âu Dương Khắc đã được chú đích thân truyền thụ, võ công nhất định không kém, bọn tiểu bối ngang vai với y trên đời e không có ai bằng, nên hứa hôn với sứ giả của Âu Dương Phong. Lúc ấy nghe Âu Dương Phong ăn nói khiêm tốn lại không khỏi nảy ý nghi ngờ, vốn biết y khẩu phật, tâm xà, vô cùng giảo hoạt, về võ công xưa nay không chịu phục ai, chẳng lẽ sau khi Cáp mô công của y bị Vương Trùng Dương một chỉ phá tan lại không luyện lại được sao? Lúc ấy rút ngọc tiêu trong tay áo ra, nói:

- Giai khách từ xa tới, để ta thổi một khúc mua vui cho cố nhân. Xin ngồi xuống thong thả lắng nghe.

Âu Dương Phong biết y muốn dùng Bích hải triều sinh khúc để thử xem công lực của mình bèn cười khẽ một tiếng, vung tay trái một cái, ba mươi

https://thuviensach.vn

hai cô gái áo trắng cầm đèn lồng sa hồng thoăn thoắt bước tới, lạy rạp xuống đất. Âu Dương Phong cười nói:

- Ba mươi hai người xử nữ này là huynh đệ sai người đi tìm kiếm ở khắp nơi, xin lấy làm một cái lễ

mọn tặng cho bạn già. Họ từng được danh sư chỉ điểm, ca múa đàn hát cũng đều thông thạo. Chỉ là vùng Tây Vực quê mùa, luận về nhan sắc thì còn thua xa các mü nữ ở Giang Nam.

Hoàng Dược Sư nói:

- Huynh đệ vốn không thích chuyện ấy, từ khi tiên thất qua đời lại càng coi mü nữ trong thiên hạ như

bùn đất. Hậu lễ của Phong huynh, thật không dám nhận.

Âu Dương Phong cười nói:

- Tạm lấy đó làm vui tai mắt cho qua ngày dài, có gì hại đâu?

Hoàng Dung thấy các cô gái này đều da trắng như tuyết, thân thể cao lớn, có người tóc vàng mắt xanh, có người mũi cao mắt sâu, quả nhiên khác hẳn phụ nữ Trung thổ, nhưng dung mạo xinh đẹp, tư

thái kiều mü, cũng có thể làm động lòng người.

Âu Dương Phong vỗ tay ba cái, tám cô gái rút nhạc khí ra bắt đầu trỗi nhạc, hai mươi bốn người còn lại bắt đầu múa. Tám món nhạc khí kia không phải đàn cầm, không phải đàn tỳ bà, tiết tấu cũng rất kỳ lạ Hoàng Dung thấy các cô gái người trước nằm xuống người sau đứng lên, lượn phải vòng trái, thân hình rất mềm mại, người sau dính liền với người trước như một con rắn dài, lại nhìn thêm lúc nữa, chợt thấy người nào cũng giang hai tay ra, từ

https://thuviensach.vn

đầu ngón tay trái tới đầu ngón tay phải uốn éo múa lượn như một con rắn ngoằn ngoèo di động.

Hoàng Dung nhớ lại Linh xà quyền mà Âu Dương Khắc đã sử dụng, nhìn qua y một cái, chỉ thấy hai mắt y đang dán chặt vào mình, trong lòng nghĩ người này thật đáng ghét, mới rồi phóng kim châm bị

cha cản trở, nhất định phải dùng kế khác lấy mạng y, lúc ấy cho dù cha có bắt mình phải lấy y cũng không còn y mà lấy, cái đó gọi là kế rút củi dưới nồi, nghĩ tới chỗ đắc ý, bất giác trên mặt thoáng vẻ

tươi cười. Âu Dương Khắc lại nghĩ nàng đột nhiên có tình với mình, trong lòng cả mừng, quên cả vết thương ở ngực.

Lúc ấy đám thiếu nữ đã múa càng lúc càng mau, đủ vẻ kiều mü, biến ảo đa đoan, kế đó hai tay vỗ hờ

vào ngực vào đùi, làm ra tư thế cởi bỏ quần áo, ôm ấp người tình. Đám hán tử xua rắn đã sớm nhắm chặt hai mắt, chỉ sợ xem xong không kìm chế được, tâm thần hoảng loạn. Hoàng Dược Sư chỉ cười khẽ một tiếng, nhìn một lúc rồi đặt ngọc tiêu lên miệng thổi vài tiếng. Đám thiếu nữ đột nhiên đồng thời toàn thân rung lên, vũ bộ lập tức rối loạn, tiếng tiêu lại trỗi thêm một lúc, đám thiếu nữ lại nhảy múa theo tiếng tiêu.

Âu Dương Phong thấy tình thế không hay, vỗ tay một cái, một thị nữ cầm một chiếc đàn tranh sắt bước lên. Lúc ấy Âu Dương Khắc đã hơi cảm thấy tâm thần dao động, điệu nhạc do nhạc khí của tám thiếu nữ phát ra đã hòa theo tiếng tiêu của Hoàng Dược Sư. Đám hán tử xua rắn đã nhảy nhót trong bầy rắn, chạy qua chạy lại.

Âu Dương Phong gảy lên thiết tranh tinh tinh tinh mấy tiếng, phát ra mấy tiếng đàn như giáo vàng ngựa sắt xung sát, lập tức làm giảm đi mấy phần nhu mü của tiếng tiêu.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dược Sư cười nói:

- Nào nào, chúng ta cùng hợp tấu một khúc.

Y vừa rời miệng ra khỏi ngọc tiêu dáng vẻ cuồng loạn của mọi người lập tức chậm lại.

Âu Dương Phong kêu lên:

- Mọi người nút tai lại, ta và Hoàng đảo chủ cần tấu nhạc.

Đám người đi theo y biết lần tấu nhạc này không phải tầm thường lập tức trên mặt hiện ra vẻ kinh hoàng, xé vạt áo nút chặt tai, lại ôm chặt đầu chỉ sợ có một tiếng động lọt vào tai, ngay cả Âu Dương Khắc cũng vội lấy bông nút chặt hai tai.

Hoàng Dung nói:

- Cha ta thổi tiêu cho ngươi nghe, cho ngươi có thể diện như thế, ngươi lại nút chặt tai, thật là quá vô lễ. Tới đảo Đào Hoa làm khách, lại dám coi thường chủ nhân à?

Hoàng Dược Sư nói:

- Không thể kể là vô lễ. Y không dám nghe tiếng tiêu của ta, đó là rất biết thân phận. Lần trước y đã nghe qua một lần rồi, hô hô. Tuyệt kỹ đàn tranh của chú ngươi nổi tiếng khắp thiên hạ, ngươi có bao nhiêu bản lãnh mà dám nghe? Đâu dám khinh dị mà thử chứ?.

Rồi rút trong bọc ra một tấm khăn xé đôi bịt chặt tai con gái lại, QuáchTĩnh nảy dạ hiếu kỳ, lại muốn nghe xem tiếng đàn tranh của Âu Dương Phong có gì lợi hại, lại bước lên vài bước.

Hoàng Dược Sư nói với Âu Dương Phong:

https://thuviensach.vn

- Đàn rắn của ngươi lại không thể bịt tai được.

Rồi quay lại lấy tay ra hiệu với người lão bộc câm điếc đứng cạnh, người ấy gật gật đầu, vung vung tay với đám hán tử xua rắn, bảo họ dắt rắn tránh đi. Đám người này không ở lại đây là may, thấy Âu Dương Phong gật đầu ưng thuận vội xua bầy rắn đi, theo sau người lão bộc câm điếc dẫn đường, từ

từ lui ra xa.

Âu Dương Phong nói:

- Công phu của huynh đệ còn có chỗ chưa tới nơi tới chốn, xin Dược huynh nhường cho ba phần.

Rồi ngồi xếp bằng lên một tảng đá lớn, nhắm mắt vận khí một lúc, năm ngón tay phải vung lên, tinh tinh tinh tinh dạo đàn.

Thanh điệu đàn tranh vốn rất khích liệt, nhưng chiếc thiết tranh Tây Vực của y thì âm thanh lại càng lợi hại. Quách Tĩnh không hiểu âm nhạc, nhưng mỗi tiếng thiết tranh vang lên đều khiến tim y giật thót một cái. Mỗi tiếng đàn tranh vang lên, tim y lại đập mạnh một cái, tiếng đàn tranh nhanh dần, tim y cũng đập nhanh dần, chỉ cảm thấy trong ngực bình bình, vô cùng khoan khoái. Lại nghe thêm một lúc, quả tim tựa hồ muốn nhảy ra khỏi lòng ngực, đột nhiên giật mình nghĩ ra:

- Nếu tiếng đàn của y mau hơn, mình há lại không vì tim đập nhanh hơn mà chết sao?

Vội vàng ngồi xuống, trấn định tâm thần, vận dụng nội công Đạo gia của phái Toàn Chân, tim dần dần đập chậm lại, không bao lâu tiếng đàn tranh đã không thể làm động tâm y nữa.

https://thuviensach.vn

Chỉ nghe tiếng đàn tranh mau dần, tới đoạn cuối thì như chuông trống cùng khua, muôn ngựa cùng phi, chợt có tiếng êm ái chen vào, một tràng tiếng tiêu dìu dặt chen vào giữa tiếng đàn tranh, Quách Tĩnh chỉ cảm thấy trong lòng phiêu diêu, trên mặt nóng bừng, vội vàng trấn nhiếp tâm thần. Tiếng thiết tranh tuy vang dội nhưng thủy chung vẫn không át được tiếng tiêu, hai âm thanh chen lẫn vào nhau, âm điệu vô cùng quái dị. Tiếng thiết tranh như vượn kêu trên núi, quỷ khóc nửa đêm, tiếng ngọc tiêu thì như phượng gáy đầu non, lời riêng trong phòng. Một thì vô cùng thê thảm, một thì rất mực nhu mỹ, bên lên bên xuống, kẻ tiến người thoái, không ai nhường ai.

Hoàng Dung vốn cười hề hề nhìn hai người tấu nhạc, nhưng tới đoạn sau thấy hai người thần sắc nghiêm nghị, cha mình thì đứng lên, vừa đi vừa thổi, chân đạp theo phương vị bát quái. Nàng biết đây là tư thế cha mình thường làm khi luyện tập nội công thượng thặng hàng ngày, ắt đối thủ vô cùng lợi hại nên phải dốc toàn lực đối phó, lại nhìn tới Âu Dương Phong thì trên đỉnh đầu như có một cái nồi hấp, một làn nhiệt khí bốc lên trên khăn, hai tay gảy đàn, tay áo phất lên vù vù, xem dáng vẻ cũng không hề có chút khinh suất.

Quách Tĩnh trong rừng trúc nghe hai người hòa tấu nghĩ rằng giữa ngọc tiêu thiết tranh với võ công có gì quan hệ, sao trong hai điệu nhạc ấy lại có ma lực lớn, dẫn dụ người ta tâm thần bất định như thế

Lúc ấy ngưng thủ tâm thần để không bị tiếng nhạc làm dao động, sau đó lắng nghe tiếng tiêu điệu đàn một lúc, chỉ thấy một nhu một cương xô đẩy lẫn nhau, hoặc gấp gáp sấn lên giữ thế, hoặc thong thả lui lại đón địch, đúng là như cao thủ tỷ võ, lại nghĩ thêm hồi lâu, cuối cùng sực hiểu:

- Phải rồi, Hoàng đảo chủ và Âu Dương Phong đang dùng nội công thượng thặng để tỷ thí.

Hiểu rõ chỗ then chốt ấy rồi, liền nhắm mắt nghe hai bên giao đấu.

https://thuviensach.vn

Y vốn vận khí cùng lúc chống lại cả tiếng tiêu điệu đàn, cảm thấy rất mất sức, lúc ấy trong lòng lại không bị ách tắc, thân ở ngoài cuộc, lắng nghe đôi bên thắng bại, tiếng nhạc không hề có cảm ứng chút nào với tâm thần mà y lại thấy trong lòng hoàn toàn rỗng không, càng thấy rất rõ những chỗ dìu dặt tinh tế Chu Bá Thông dạy y bảy mươi hai lộ Không minh quyền, yếu chỉ vốn là bốn chữ:

- Nhờ rỗng mà sáng.

Nếu đem quyền lý ấy giao đấu với Hoàng Dược Sư, Âu Dương Phong, nội công của y không bằng

thì tự nhiên là thua, nhưng nếu tụ thủ ngồi ngoài xem lại có thể nhân lúc trong lòng trống rỗng mà hiểu được yếu chỉ kỳ diệu, đó chính là cái ý Đứng ngoài thì sáng. Y vốn không biết nội lực của mình kém xa Chu Bá Thông thì làm sao lại chống được tiếng tiêu mạnh hơn y, chứ hoàn toàn không biết đêm ấy Chu Bá Thông là người trong cuộc, lại vì nhiều năm đã dính vào một đoạn tình nghiệt, ma từ

tâm sinh, đến nỗi bị tiếng tiêu dắt díu chứ không phải chỉ do nội công cao thấp mà quyết thắng phụ.

Lúc ấy Quách Tĩnh chỉ nghe Âu Dương Phong lúc đầu dùng thế sấm sét ngàn cân áp đảo Hoàng

Dược Sư. Tiếng tiêu né trái tránh phải, chỉ cần tiếng đàn tranh hơi sơ hở là lập tức xuyên vào. Qua một lúc, tiếng đàn chậm dần, tiếng tiêu lại càng dìu dặt. Quách Tĩnh chợt nghĩ tới hai câu yếu quyết trong Không minh quyền mà Chu Bá Thông bắt y phải học thuộc lòng:

- Cương thì không lâu, Nhu thì khó giữ.

Nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Tiếng đàn tất có thể phản kích.

Quả nhiên lúc tiếng ngọc tiêu trỗi cao, tiếng đàn tranh cũng đột nhiên sầm sập vang bên, trùng chấn thanh uy.

Quách Tĩnh tuy học thuộc yếu quyết của Không minh quyền nhưng ngộ tính của y vốn thấp, Chu Bá Thông lại không giỏi giảng giải, nên hàm nghĩa bên trong mười phần chỉ hiểu được một, lúc ấy nghe Hoàng Dược Sư và Âu Dương Phong lấy tiếng nhạc tỷ võ đôi bên công thủ tiết thoái dường như có chỗ ám hợp với yếu quyết quyền lý mà y học thuộc, những chỗ vốn không hiểu qua mấy lần hai tiếng nhạc giao đấu cũng dần dần hiểu được một ít then chốt bên trong, không kìm được ngấm ngầm mừng rỡ. Kế đó lại thấp thoáng thấy rằng trong Cửu âm chân kinh có những câu chữ dường như thông suốt với điệu đàn tiếng tiêu mà y đang nghe, nhưng kinh văn sâu sắc, lại chưa từng dốc lòng nghiền ngẫm, lúc này nghe thấy hai tiếng nhạc khí đánh nhâu, y vừa nghĩ tới kinh văn, trong lòng hỗn loạn, biết nguy cơ trùng trùng, lập tức gác lại, không dám nghĩ gì tới ý nghĩa trong kinh văn nữa.

Lại nghe thêm một hồi, chợt thấy thế cục tiêu trưởng, đường lối công thủ của hai tiếng nhạc có rất nhiều chỗ khác hẳn với thẩu quyết tu tập võ công của mình, trong lòng ngờ vực không hiểu vì sao.

Lại có mấy lần Hoàng Dược Sư rõ ràng đã có thể thủ thắng, chỉ cần tiếng tiêu chuyển chiết thêm vài lần nữa thì Âu Dương Phong thế ắt không thể chống cự, nhưng Âu Dương Phong lại cũng bỏ qua mấy cơ hội có thể lợi dụng.

Quách Tĩnh vốn cho rằng đôi bên nhường nhịn lẫn nhau, lại nghe một lúc thì thấy không phải. Y tư

chất tuy ngu độn, nhưng nghe hai người tấu nhạc qua lại giao đấu nửa giờ đã hiểu rõ một số pháp môn công phạt chống đỡ trong điệu đàn tiếng tiêu.

https://thuviensach.vn

Lại nghe thêm một hồi, chợt nghĩ:

- Theo đạo lý quyền quyết của Không minh quyền thì trong việc công thủ của đôi bên dường như đều có chỗ sơ sót không đủ, chẳng lẽ khẩu quyết của Chu đại ca dạy cho mình còn lợi hại hơn võ công của Hoàng đảo chủ và Tây độc sao?

Lại xoay chuyển ý nghĩ, nghĩ thầm:

- Nhất định không đúng. Nếu võ công của Chu đại ca cao hơn Hoàng đảo chủ, thì trong mười lăm năm nay hai người đã giao đấu với nhau không biết bao nhiêu lần, lẽ nào y vẫn phải bị khốn trong thạch động?

Y ngẩn ngơ suy nghĩ hồi lâu, chỉ nghe tiếng tiêu càng lúc càng trỗi cao, chỉ cần cao hơn một chút thì Âu Dương Phong không thua không được, nhưng tới chỗ cùng cực ấy thì làm thế nào cũng không cao hơn được, rốt lại đại ngộ, bất giác phì cười:

- Mình đúng là ngu ngốc! Sức người có lúc phải cùng, những chuyện trong lòng mong muốn thì mười việc có tới chín là không làm được. Mình biết nếu một quyền đánh ra có sức nặng vạn cân thì địch nhân nhất định phải tan xương nát thịt, nhưng trên tay quyền của mình lấy đâu ra lực đạo hàng vạn cân? Thất sư phụ thường nói:

- Thấy người ta khiêng vác không sao, mình khiêng vác thì gãy xương sống. Khiêng vác còn như thế

huống chi là chuyện võ công cao thâm này.

Chỉ nghe tiếng nhạc của đôi bên càng lúc càng gấp, đã đến lúc binh khí ngắn chạm nhau, đao sắc kề

sát da thịt, đấu thêm một lúc ắt sẽ phân cao thấp, đang lo lắng cho Hoàng Dược Sư thì đột nhiên trên mặt biển có một tiếng hú dài vẳng tới.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dược Sư và Âu Dương Phong trong lòng cùng rúng động, tiếng tiêu tiếng đàn lập tức cùng chậm lại. Tiếng hú ấy càng lúc càng tới gần, dường như có người cưỡi thuyền tới gần đảo. Âu Dương phong vung tay gảy đàn, tinh tinh hai tiếng vang như xé lụa tiếng hú xa xa đột nhiên trỗi cao lên giao đấu với y. Qua không bao lâu, tiếng tiêu của Hoàng Dược Sư cũng gia nhập vòng chiến, tiếng tiếu có lúc chống lại tiếng hú, có lúc lại đấu với tiếng đàn, ba loại âm thanh lúc cao lúc thấp cùng đấu với nhau. Quách Tĩnh từng cùng Chu Bá Thông chơi trò bốn người đánh nhau, về cục diện ba nước đánh nhau lộn bậy thế này hoàn toàn không lạ, biết ắt có một vị tiền bối võ công cực cao đang tới.

Lúc ấy người phát ra tiếng hú đã vào tới khu rừng cạnh y, tiếng hú chợt cao chợt thấp, lúc như rồng ngâm cọp rống, lúc như sói hú ưng kêu hoàn toàn không thua sút, ba loại âm thanh vấn vít vào nhau đấu tới lúc khó giải khó phân.

Quách Tĩnh nghe tới chỗ tinh diệu, bất giác không kìm được buột miệng kêu lớn:

- Hay quá!

Y vừa kêu một tiếng lập tức giật nảy mình, biết là không hay, đang định bỏ chạy, đột nhiên bóng áo xanh chớp lên, Hoàng Dược Sư đã đứng trước mặt.

Lúc ấy ba loại âm thanh đều tắt, Hoàng Dược Sư hạ giọng nói:

- Tiểu tử giỏi lắm, đi theo ta.

Quách Tĩnh chỉ đành kêu lên.

- Hoàng đảo chủ.

Rồi mặt dày đi theo y bước vào trúc đình.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung tai đã bịt khăn, hoàn toàn không nghe tiếng y kêu, đột nhiên thấy y bước vào, mừng sợ

xen lẫn, chạy tới nắm hai tay y, kêu lên:

- Tĩnh ca ca, rốt lại ngươi đã tới rồi!:

Vừa vui mừng vừa đau khổ, câu nói chưa dứt nước mắt đã trào ra, ôm chằm lấy y. Quách Tĩnh đưa tay ôm chặt nàng.

Âu Dương Khắc nhìn thấy Quách Tĩnh đã nổi giận, lại thấy Hoàng Dung và y thân thiết với nhau như thế càng thêm căm tức, sãi chân sấn tới vung quyền đánh vào giữa mặt Quách Tĩnh, quyền phát ra rồi mới quát:

- Tiểu tử thối tha, ngươi cũng tới đây à?

Y tự nghĩ võ công vốn cao hơn Quách Tĩnh, quyền này lại có ba phần là đánh lén, đột nhiên đánh vào lúc đối phương không đề phòng, nghĩ ắt phải đánh đối phương sưng mắt dập mũi để hả nỗi giận trong lòng. Không ngờ Quách Tĩnh lúc ấy công phu đã khác hẳn với lúc giao đấu với y trong từ

đường họ Lưu ở huyện Bảo ưng, vừa thấy quyền tới, thân hình hơi nghiêng đi đã tránh qua khỏi, kế

đó tay trái ra chiêu Hồng tiềm ư lục, tay trái ra chiêu Kháng long hữu hối, hai tay cùng sử dụng tuyệt chiêu trong Hàng long thập bát chưởng. Chưởng pháp Hàng long thập bát chưởng rất kỳ diệu, thiên hạ vô song, một chiêu đã khó đỡ gạt, huống chi y lại dùng thuật song thủ hỗ bác của Chu Bá Thông, một người biến thành hai người phân thân hợp kích? Hoàng Dược Sư, Âu Dương Phong kiến thức rộng rãi, võ công cao cường mà trước nay còn chưa nhìn thấy, đều không kìm được giật nảy mình..

Âu Dương Khắc vừa thấy tay trái y chạm vào nách mình đã biết đây là gia số lợi hại trong Hàng long thập bát chưởng, chỉ còn cách né tránh chứ

https://thuviensach.vn

không thể đón đỡ vội né mau về bên trái thì chiêu Kháng long hữu hối của Quách Tĩnh vừa đúng đánh tới, bùng một tiếng đánh trúng ngực trái của y, tiếng lách cách vang lên, đánh gãy một rẻ xương sườn. Lúc chưởng lực của đối phương chạm vào ngực y đã biết nếu thẳng thắn vận công chịu đòn thì toàn bộ nội tạng sẽ bị chưởng lực đánh nát, vội vàng nương thế lui lại phía sau. Lực đạo trên chưởng của Quách Tĩnh cộng với lực nhảy lùi hất y bay tung lên nóc đình loạng choạng mấy bước mới rơi xuống đất, trong lòng xấu hổ, trước ngực đau buốt, từ

từ lui lại.

Quách Tĩnh xuất thủ một lần không những khiến Đông tà, Tây độc ngạc nhiên, Âu Dương Khắc vừa sợ vừa giận, Hoàng Dung vỗ tay mừng rỡ mà ngay y cũng cảm thấy bất ngờ, không biết võ công của mình đã tiến triển rất nhiều, còn cho rằng Âu Dương Khắc đột nhiên sơ ý mới bị mình đánh lúc không kịp đón đỡ chỉ sợ y ra sát thủ lợi hại phản kích, lui lại hai bước. Rồi ngưng thần đợi địch..

Âu Dương Phong tức giận trừng mắt nhìn y một cái cao giọng quát:

- Hồng lão khiếu hóa, chúc mừng ngươi thu được đồ đệ tốt.

Lúc ấy Hoàng Dung đã gỡ chiếc khăn bịt tai ra, nghe tiếng kêu của Âu Dương Phong, biết Hồng Thất công đã tới, đúng là cứu tinh trên trời đưa xuống, sãi chân chạy vào rừng trúc, cất tiếng gọi lớn:

- Sư phụ, sư phụ.

Hoàng Dược Sư sửng sốt:

- Sao Dung nhi lại gọi lão ăn mày là sư phụ?

Chỉ thấy Hồng Thất công lưng đeo hồ lô lớn màu đỏ, tay phải cầm ngọn trúc bổng, tay trái nắm tay Hoàng Dung cười hề hề bước vào rừng trúc.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dược Sư và Hồng Thất công làm lễ chào hỏi

nhau, trò chuyện mấy câu rồi hỏi con gái:

- Dung nhi, con gọi Thất công bằng gì?

Hoàng Dung nói:

- Con đã bái Thất công lão nhân gia người làm sư phụ!

Hoàng Dược Sư cả mừng, nói với Hồng Thất công:

- Thất huynh có ý mở rộng mắt xanh, huynh đệ vô cùng cảm kích, chỉ là tiểu nữ nghịch ngợm bướng bỉnh, xin Thất công quản thúc dạy bảo nhiều cho.

Nói xong vái dài một vái.

Hồng Thất công cười nói:

- Võ học gia truyền của Dược huynh rộng lớn tinh thâm, con nhỏ này học cả đời cũng không hết, cần gì tạ phải nhiều chuyện? Không giấu gì ngươi, ta nhận nó làm đệ tử thật ra là chỉ nghĩ tới chuyện ăn uống, lừa nó thỉnh thoảng nấu vài món ngon cho ta ăn, ngươi cũng không cần cám ơn đâu.

Nói tới đó hai người nhìn nhau cười ầm lên.

Hoàng Dung chỉ vào Âu Dương Khắc nói:

- Cha, gã xấu xa kia hà hiếp con, nếu không có Thất công lão nhân gia người ra tay cứu giúp thì cha đã không còn gặp mặt Dung nhi rồi.

Hoàng Dược Sư trách:

- Nói bậy! Tại sao y lại hà hiếp con chứ?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nói:

- Cha không tin thì để con hỏi y.

Rồi quay nhìn Âu Dương Khắc nói:

- Trước hết ngươi cứ lập thệ là nếu trả lời cha ta có nửa câu bịa đặt thì về sau sẽ bị hai con rắn trên trượng của chú ngươi cắn chết.

Nàng nói câu ấy ra, Âu Dương Khắc và Âu Dương Phong đều lập tức biến hẳn sắc mặt.

Nguyên là hai con rắn trên chiếc trượng của Âu Dương Phong phải mất hơn mười năm nuôi nấng luyện tập mới có, dùng mấy loại rắn độc giao phối với nhau mới sinh ra được hai con quái xà là rắn độc trong rắn độc này. Âu Dương Phong trừng phạt thủ hạ phản đồ hay đối với người mình căm ghét thường cho rắn độc trên đầu trượng cắn một cái, người bị cắn toàn thân sẽ ngứa ngáy không sao chịu nổi, trong chớp mắt là mất mạng. Âu Dương Phong tuy có thuốc giải nhưng nọc rắn vào người rồi thì cho dù có uống thuốc giữ được tính mạng cũng không khỏi mất hết võ công, tàn phế trọn đời Hoàng Dung thấy hình dáng hai con rắn ngo ngoe trên trượng của y rất quái dị, thuận miệng nói ra một câu, nào ngờ chính phạm vào điều tối kỵ của hai chú cháu Tây độc.

Âu Dương Khắc nói:

- Nhạc phụ đại nhân hỏi, con đâu dám bịa đặt.

Hoàng Dung xì một cái nói:

- Ngươi mà ăn nói bậy bạ nữa ta sẽ tát ngươi mấy cái trước. Ta hỏi ngươi, ta đã từng gặp ngươi trong Triệu vương phủ ở Bắc Kinh, có phải không?

https://thuviensach.vn

Âu Dương Khắc xương sườn bị gãy, trước ngực lại trúng kim châm của nàng, quả thật đau không chịu nổi, chỉ là sính cường hiếu thắng, liều mạng vận công nhịn đau, lúc không nói còn có thể vận khí chịu đựng, mới rồi nói ra hai câu đã đau toát mồ hôi trán, nghe Hoàng Dung hỏi thế, không dám mở miệng trả lời, chỉ gật gật đầu.

Hoàng Dung lại hỏi:

- Lúc ấy ngươi cùng sa Thông Thiên, Bành Liên Hổ, Lương Tử ông, Linh Trí thượng nhân mấy

ngươi liên thủ đánh một mình ta, có phải không?

Âu Dương Khắc muốn phân trần, nói rõ là không phải mình hẹn bấy nhiêu cao thủ tới hà hiếp nàng, nhưng chỉ nói một câu:

- Ta.., không phải ta liên thủ với họ... .

Thì trước ngực đã đau buốt, không thể nói thêm tiếng nào.

Hoàng Dung nói:

- Được rồi, ta cũng không cần ngươi trả lời, ngươi nghe ta hỏi, chỉ cần gật đầu hay lắc đầu là được.

Ta hỏi ngươi: Sa Thông Thiên, Bành Liên Hổ, Lương Tử ông, Linh Trí hòa thượng bấy nhiêu người đều đối đầu với ta, có phải không?

Âu Dương Khắc gật gật đầu. Hoàng Dung nói:

- Họ đều muốn bắt ta, đều không thành công, về sau ngươi bèn xuất mã, có phải không?

Âu Dương Khắc chỉ đành gật gật đầu. Hoàng Dung lại nói:

https://thuviensach.vn

- Lúc ấy ta ở trong đại sảnh của Triệu vương phủ hoàn toàn không có ai giúp đỡ, một mình lẻ loi không ai thương xót cha ta lại không biết, không tới cứu ta, có phải không?

Âu Dương Khắc biết rõ nàng muốn làm cha mình thương xót, nhân đó trút giận lên đầu y, nhưng sự

thật quả là như thế, không thể chối cãi, chỉ đành gật gật đầu.

Hoàng Dung kéo tay cha, nói:

- Cha, cha xem đấy y không hề có chút nào thương Dung nhi, nếu là mẹ còn sống, nhất định cha sẽ

không đối xử với con như thế.

Hoàng Dược Sư nghe nàng nói tới ái thê đã qua đời, trong lòng chua xót, đưa tay ôm lấy nàng.

Âu Dương Phong thấy tình thế không hay, liền nói chen vào:

- Hoàng cô nương, bấy nhiêu nhân vật thành danh trong võ lâm muốn giữ cô lại, nhưng cô có võ nghệ tuyệt học gia truyền, họ đều không làm gì được cô, có phải không?

Hoàng Dung cười gật đầu Hoàng Dược Sư nghe Âu Dương Phong tán tụng võ công gia truyền của

mình, cười khẽ một tiếng. Âu Dương Phong quay qua nói với y:

- Dược huynh, xá diệt thấy lệnh ái thân thủ như thế vô cùng khâm phục, mới cho chim bồ câu đưa thư về, từng trạm từng trạm từ Trung nguyên tới núi Bạch Đà, xin huynh đệ ngàn dặm xa xôi tới đảo Đào Hoa đích thân cầu hôn. Huynh đệ tuy không tài giỏi gì nhưng cũng phải khiến ta vó ngựa

https://thuviensach.vn

không ngừng ngày đêm tới đây. Trên đời này ngoài Dược huynh ra không có người thứ hai đâu!

Hoàng Dược Sư cười nói:

- Làm phiền đại giá, quả thật không dám.

Nhưng nghĩ tới Âu Dương Phong thân phận như thế mà đường xa tìm tới ra mắt, cũng không kìm được sự đắc ý.

Âu Dương Phong quay qua nói với Hồng Thất công:

- Thất huynh, cháu ta hâm mộ võ công nhân tài của đảo Đào Hoa, sao ngươi lại không vừa ý, lại theo làm khó bọn tiểu bối? Nếu không phải mạng xá điệt còn dài thì đã sớm mất mạng dưới tuyệt kỹ Mãn thiên hoa vũ trịch kim châm của lão ca ngươi rồi.

Hồng Thất công hôm ấy ra tay cứu Âu Dương Khắc thoát khỏi nắm kim châm của Hoàng Dung, bây giờ lại nghe Âu Dương Phong trách móc, biết nếu không phải Âu Dương Khắc bịa đặt lừa chú thì là Âu Dương Phong cố ý điên đảo trắng đen, y cũng không thèm phân bua, hô hô cười rộ, mở nắp hồ lô ra uống một hớp rượu lớn.

Quách tĩnh lại không kìm được, kêu lên:

- Đó là Thất công lão nhân gia người cứu mạng cháu ngươi, sao ngươi lại nói ngược như thế?

Hoàng Dược Sư quát:

- Bọn ta nói chuyện, ai cho phép tiểu tử ngươi nói leo?

Quách Tĩnh vội nói:

https://thuviensach.vn

- Dung nhi, cô đem việc.., y cưỡng bách Trình đại tiểu thư nói cho cha cô biết đi.

Hoàng Dung hiểu rõ tính cha, biết y xưa nay rất ghét thói quen của thế tục, thường nói:

- Lễ pháp có phải bày ra cho bọn ta đâu?.

Lúc bình thời suy nghĩ khác hẳn người thường, hành sự chỉ cốt thỏa ý mình, người thường cho là đúng thì y coi là sai, người thường cho là sai thì y lại coi là đúng, vì vậy có cái ngoại hiệu là Đông tà.

Lúc ấy nàng nghĩ:

- Gã Âu Dương Khắc này hành vi mười phần đáng ghét, không khéo cha lại cho rằng đó là y phong lưu tiêu sái!

Thấy cha trợn mắt nhìn Quách Tĩnh có vẻ chê trách, lập tức nghĩ ra kế, lại nói với Âu Dương Khắc:

- Ta hỏi ngươi còn chưa xong đâu? Hôm tỷ võ với ta trong Triệu vương phủ, ngươi buộc hai tay sau lưng, nói là không dùng tay, không đánh trả cũng thắng ta, có phải không?

Âu Dương Khắc gật đầu thừa nhận.

Hoàng Dung lại hỏi:

- Về sau ta nhận Thất công lão nhân gia người làm sư phụ, tỷ võ lần thứ hai với ngươi ở huyện Bảo ưng, ngươi nói cho dù ta dùng võ công gì của cha ta hay Thất công truyền cho, ngươi cũng chỉ cần dùng một loại quyền pháp của chú ngươi truyền thụ cũng có thể đánh thắng ta, có phải không?

Âu Dương Khắc nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Đó là cách thức do ngươi định ra chứ không phải là do ta.

Hoàng Dung thấy y có vẻ do dự, bèn hỏi riết:

- Ngươi dùng mũi chân vẽ một vòng tròn trên mặt đất, nói là chỉ cần ta dùng võ công của cha ta dạy cho ép được ngươi ra khỏi vòng thì kể như ngươi thua, có phải không?

Âu Dương Khắc gật gật đầu.

Hoàng Dung nói với cha:

- Cha, cha nghe đấy, y đã coi thường Thất công, lại coi thường cả cha, nói cho dù võ công hai người các vị có cao hơn cũng không bằng chú y. Đó không phải là nói hai người các vị liên thủ cũng đánh không được chú y sao? Con thì con không tin.

Hoàng Dược Sư nói:

- Con nha đầu đừng có múa môi khích bác. Người học võ trong thiên hạ ai không biết Đông tà, Tây độc, Nam đế, Bắc cái võ công đều có chỗ riêng biệt, nhưng công lực tương đương.

Y tuy ngoài miệng nói thế nhưng đã rất bất mãn việc Âu Dương Khắc ngông cuồng, không nói tới chuyện đó nữa, quay qua nói với Hồng Thất công:

- Thất huynh đại giá quang lâm đảo Đào Hoa, không biết có chuyện gì vậy?

Hồng Thất công nói:

- Ta tới cầu xin ngươi một việc.

Hồng Thất công tuy hoạt kê ngạo thế nhưng làm người chính trực, hành hiệp trượng nghĩa, võ công lại cực cao, Hoàng Dược Sư trước nay vô cùng

https://thuviensach.vn

khâm phục y, lại biết y dù gặp chuyện lớn bằng trời cũng chỉ cùng người trong Cái bang lo liệu, chưa bao giờ nghe y phải xin xỏ nhờ vả người ngoài, bất giác mười phần cao hứng, vội nói:

- Chúng ta giao tình với nhau đã mấy mươi năm, Thất huynh có lệnh, tiểu đệ đâu dám không vâng lời?

Hồng Thất công nói:

- Ngươi đừng đáp ứng mau quá, chỉ sợ chuyện này không dễ làm đâu.

Hoàng Dược Sư cười nói:

- Nếu dễ làm thì Thất huynh đã chẳng nghĩ tới tiểu đệ.

Hồng Thất công vỗ tay cười nói:

- Phải lắm, thế mới là hảo huynh đệ tri kỷ với nhau chứ! Vậy nhất định ngươi sẽ đáp ứng phải không?

Hoàng Dược Sư nói:

- Một lời hứa chắc. Vào lửa thì vào lửa, vào nước thì vào nước!

Âu Dương Phong dẵn ngọn xà trượng một cái, nói chen vào:

- Dược huynh khoan đã, chúng ta cứ hỏi trước là Thất huynh có chuyện gì?

Hồng Thất công cười nói:

- Lão Độc vật, chuyện này không liên quan gì tới ngươi, ngươi đừng can thiệp vào, cứ chuẩn bị bụng mà uống rượu mừng thôi.

Âu Dương Phong ngạc nhiên nói:

- Uống rượu mừng à?

https://thuviensach.vn

Hồng Thất công nói:

- Không sai, đúng là uống rượu mừng đấy.

Rồi chỉ vào Quách Tĩnh và Hoàng Dung nói:

- Hai đứa nhỏ này đều là đồ đệ của ta, ta đã ưng thuận với chúng là tới xin Dược huynh cho chúng thành thân. Bây giờ Dược huynh đã ưng thuận rồi.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung vừa sợ vừa mừng, nhìn nhau một cái. Chú cháu Âu Dương Phong và

Hoàng Dược Sư thì đều giật nảy mình. Âu Dương Phong nói:

- Thất huynh, ngươi nói sai rồi! Dược huynh đã hẹn gả thiên kim cho xá điệt, hôm nay huynh đệ tới đảo Đào Hoa là để nộp sính lễ đấy.

Hồng Thất công nói:

- Dược huynh, có chuyện ấy à?

Hoàng Dược Sư nói:

- Phải đấy, Thất huynh đừng đùa tiểu đệ.

Hồng Thất công sầm mặt nói:

- Ai nói đùa với ngươi? Bây giờ ngươi một con gái lại gả cho hai nhà, nhà nào con gái ngươi cũng theo lệnh của cha mẹ cả.

Quay nhìn Âu Dương Phong nói:

- Ta là mai mối của họ Quách, người mai mối của ngươi đâu?

Âu Dương Phong không ngờ y hỏi câu này, nhất thời không trả lời được, ngạc nhiên nói:

https://thuviensach.vn

- Dược huynh ưng thuận rồi, ta cũng ưng thuận rồi, cần gì phải có người mai mối?

Hồng Thất công nói:

- Ngươi có biết còn một người không ưng thuận không?

Âu Dương Phong nói:

- Người nào?

Hồng Thất công nói:

- Ha ha, không dám, chính là lão khiếu hóa!

Âu Dương Phong nghe câu ấy, vốn biết Hồng Thất công tính tình cương cường, hành sự quả quyết, tình thế hôm nay không khỏi phải đánh nhau với y một trận nhưng không đổi sắc mặt, chỉ trầm ngâm không đáp.

Hồng Thất công cười nói:

- Thằng cháu của ngươi nhân phẩm không đoan chính, làm sao xứng đáng với khuê nữ của Dược

huynh? Cho dù hai người các ngươi cưỡng bức thành thân, vợ chồng họ cũng bất hòa, hàng ngày động đao động thương, ngươi đâm ta chém, thì còn ý vị gì nữa?

Hoàng Dược Sư nghe câu ấy trong lòng rúng động, nhìn qua con gái, chỉ thấy nàng đang nhìn Quách Tĩnh chằm chằm, đưa mắt liếc qua chỉ thấy thằng tiểu tử này quả thật vô cùng đáng ghét. Y thông minh tuyệt đỉnh, văn võ song toàn, cầm kỳ thư họa không gì không biết, không gì không giỏi, trước nay giao du nếu không phải là tài tử thì cũng là kẻ sĩ văn nhã, vợ và con gái y cũng đều trí tuệ hơn người, nghĩ tới việc phải gả đứa con một của mình cho gã tiểu tử ngu ngốc này thì quả là cánh hoa lài cắm bãi cứt trâu.

https://thuviensach.vn

Nhìn tới Âu Dương Khắc đứng cạnh, so sánh một lúc thì thấy Âu Dương Khắc tuấn nhã tài điệu không chỗ nào không hơn y gấp trăm lần, lúc ấy càng quyết ý gả con cho Âu Dương Khắc, chỉ là về phía Hồng Thất công thì thấy khó coi lúc ấy bèn nghĩ ra một cách, nói:

- Phong huynh, lệnh điệt bị thương một chút, ngươi cứ chữa trị cho y trước, chúng ta sẽ thong thả

bàn bạc.

Âu Dương Phong nảy giờ vẫn lo cho thương thế của cháu nhưng không thể nói câu ấy với y, lúc ấy bèn vẫy cháu một cái, hai người bước vào trong rừng trúc.

Hoàng Dược Sư thì nói chuyện với Hồng Thất công. Qua thời gian khoảng một bửa cơm, hai chú cháu Âu Dương trở lại trong đình. Âu Dương Phong đã rút mũi kim châm, tiếp lại chỗ xương gãy cho Âu Dương Khắc.

Hoàng Dược Sư nói:

- Tiểu nữ thân thể yếu đuối, tính lại bướng bỉnh, vốn khó hầu hạ bậc quân tử, không ngờ Thất huynh và Phong huynh lại coi trọng huynh đệ, người nào cũng tới cầu thân, huynh đệ thật là vinh dự. Tiểu nữ vốn đã có hẹn gả cho họ Âu Dương, nhưng lệnh của Thất huynh cũng khó mà khước từ. Huynh đệ có một cách so tài ở đây, xin hai vị huynh đài xem thử có được không?

Hồng Thất công nói:

- Nói mau đi, nói mau đi! Lão khiếu hóa không muốn nghe ngươi văn hoa dông dài!

Hoàng Dược Sư cười khẽ một tiếng, nói:

https://thuviensach.vn

- Đứa con gái này của huynh đệ có công dung ngôn hạnh gì thì một chút cũng nói không ra, nhưng huynh đệ vẫn muốn gả nó cho một người chồng tốt. Âu Dương thế huynh là hiền điệt của Âu Dương Phong huynh, Quách thế huynh là cao đồ của Hồng Thất huynh, thân thế, nhân phẩm không cần phải nói. Trong chuyện lựa chọn thì huynh đệ rất khó xử, chỉ đành đưa ra ba đề mục để khảo xét hai vị thế

huynh một phen. Vị nào tài học uyên bác, ta sẽ gả tiểu nữ cho người ấy, huynh đệ quyết không thiên vị ai cả. Hai vị lão hữu thấy thế có được không?

Âu Dương Phong vỗ tay kêu lên.

- Hay lắm, hay lắm, chỉ là xá điệt đang bị thương, nếu muốn tỷ thí võ công chỉ đành chờ sau khi y đã lành hẳn.

Y thấy Quách Tĩnh chỉ một chiêu đã đả thương cháu mình, nếu tỷ võ thì cháu mình ắt phải thua ngay, mới rồi cháu bị thụ thương bèn lấy đó làm cớ để thoái thác. Hoàng Dược Sư nói:

- Đúng thế, huống chi tỷ võ động thủ lại làm tổn thương hòa khí.

Hồng Thất công nghĩ thầm:

- Hoàng lão tà nhà ngươi xấu thật. Mọi người đều là người võ lâm mà muốn khảo xét thì rõ ràng lại khảo văn không khảo võ sao ngươi không đi tìm Trạng nguyên về làm con rể? Ngươi mà đưa ra đề

mục thi ca từ phú thì thằng đệ tử ngốc của ta cho dù có đầu thai kiếp khác cũng không thể so được.

Miệng thì nói không thiên vị nhưng rõ ràng đã thiên vị cả mười phần rồi. Khảo thí như thế thì thằng đồ đệ ngốc của ta ắt phải thua. Con bà nó, trước tiên cứ đánh Lão Độc vật một trận rồi sẽ nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy ngẩng đầu cười dài, trợn mắt nhìn Âu Dương Phong nói:

- Chúng ta đều là người học võ không tỷ võ thì chẳng lẽ so tài ăn ỉa à? Cháu ngươi bị thương chứ

ngươi thì chưa bị thương, nào nào nào, hai người chúng ta khảo xét võ công thay họ.

Cũng không chờ Âu Dương Phong trả lời, vung chưởng đánh luôn vào đầu vai y.

Âu Dương Phong trầm vai rút tay lại lui ra mấy thước, Hồng Thất công đặt ngọn trúc bổng lên chiếc bàn tre bên cạnh, quát:

- Trả đòn đi.

Câu nói vừa dứt, hai tay đã đánh ra bảy chiêu, đều mau lẹ tuyệt luân. Âu Dương Phong lách trái né phải tránh hết bảy chiêu, tay phải cắm ngọn xà trượng xuống nền gạch trong đình, trong chớp mắt ấy tay trái đã đánh trả bảy chiêu.

Hoàng Dược Sư bật tiếng khen ngợi, cũng không cản trở, có ý xem hai cao thủ võ lâm nổi tiếng ngang y này sau hai mươi năm công phu đã tiến triển ra sao.

Hồng Thất công và Âu Dương Phong đều là tôn chủ một phái, võ công hai mươi năm trước đã đều đạt tới mức đăng phong tháo cực, sau cuộc luận kiếm ở Hoa sơn càng tiềm tâm khổ luyện, công phu càng thêm tinh thuần. Lần này trên đảo Đào Hoa gặp nhau tỷ võ so với lúc luận kiếm trên Hoa sơn lại khác hẳn. Hai người đều ra chiêu mau lẹ nhưng chưa điểm tới thì đã thu về, đều là thăm dò hư

thực của đối phương. Thế quyền bóng chưởng của hai người bay múa trong rừng trúc, tuy là thử

https://thuviensach.vn

chiêu nhưng lúc xuất thủ đều hàm chứa võ học tinh thâm.

Quách Tĩnh bên cạnh nhìn tới mức xuất thần, chỉ thấy hai người hoặc công hoặc thủ không chiêu nào không kỳ diệu bất ngờ. Cửu âm chân kinh ghi chép đều là yếu chỉ võ học trong thiên hạ, bất kể là Nội gia Ngoại gia, quyền pháp kiếm thuật cũng đều là yếu quyết pháp môn căn bản nhất, đều gói gắm trong quyển thượng chân kinh, Quách Tĩnh học thuộc lòng xong, tuy không hiểu rõ lắm lý lẽ

trong đó nhưng lúc bất tri bất giác lại thấy rất nhiều chỗ khác nhau, lúc ấy thấy hai người mỗi lần đánh ra đều phù hợp với những pháp môn ghi chép trong chân kinh, lại đều là những chiêu số kỳ ảo mà mình có nằm mơ cũng không thấy được, đang muốn nghĩ thêm thì quyền chưởng của hai người đã thay đổi chỉ còn để lại trong lòng y một cái bóng mờ nhạt. Trước đó y nghe Hoàng Dược Sư và Âu Dương Phong giao đấu bằng tiếng tiêu điệu đàn, đó là nội công không hình không bóng, rất khó so sánh với kinh văn, bây giờ thì quyền cước có hình dáng lại càng rõ ràng. Chỉ thấy y mặt mày rạng rỡ, trong lòng ngứa ngáy.

Trong chớp mắt hai người đã qua lại hơn ba trăm chiêu, Hồng Thất công và Âu Dương Phong đều bất giác hoảng sợ, khâm phục đối phương cao cường.

Hoàng Dược Sư đứng cạnh nhìn không kìm được ngấm ngầm thở dài, nghĩ thầm:

- Mình trên đảo Đào Hoa chuyên tâm khổ luyện, cứ nghĩ: Vương Trùng Dương chết rồi thì võ công của mình sẽ là thiên hạ đệ nhất, nào ngờ lão ăn mày, lão Độc vật lại mỗi người đi một đường riêng, cũng đều luyện thành công phu đáng sợ đáng phục!

https://thuviensach.vn

Hồi 18(b)

Ba cái đề thi

Âu Dương Khắc và Hoàng Dung đều rất quan tâm, chỉ mong một trong hai người mau chóng giành phần thắng, nhưng đối với chỗ tinh diệu trong quyền chiêu chưởng pháp của hai người thì lại không thể lãnh hội. Hoàng Dung liếc mắt nhìn qua, chợt thấy trên mặt đất cạnh chỗ mình đứng có một cái bóng đen không ngừng hoa tay múa chân, ngẩng lên nhìn thì chính là Quách Tĩnh, chỉ thấy y sắc mặt kỳ lạ, tựa hồ rơi vào cảnh giới cực lạc vui mừng như phát điên, trong lòng kinh ngạc, hạ giọng gọi khẽ:

- Tĩnh ca ca!

Quách Tĩnh vẫn chưa nghe thấy, vẫn vung tay khua chân. Hoàng Dung rất ngạc nhiên, để ý nhìn kỹ

mới thấy y đang mô phỏng quyền chiêu của Hồng Thất công và Âu Dương Phong.

Lúc ấy quyền chiêu của hai người đã thay đổi, mỗi chiêu mỗi thức đều từ từ phát ra. Có lúc một người ngưng thần hồi lâu đánh ra một chưởng, đối phương né xong lại ngồi xuống đất nghỉ ngơi một lúc mới đứng lên trả đòn một quyền. Đây là tỷ võ đấu quyền, so với việc sư phụ dạy võ nghệ cho đệ

tử còn thong thả chậm rãi hơn nhiều. Nhưng xem dáng vẻ của hai người, thì so với việc quyết đấu mới rồi lại càng nghiêm trọng hơn.

Hoàng Dung nghiêng đầu nhìn cha thấy y nhìn hai người tới mức xuất thần, vẻ mặt lại càng kỳ lạ, chỉ

https://thuviensach.vn

có Âu Dương Khắc là không ngừng liếc mắt đưa tình với nàng, chiếc quạt trong tay khẽ phe phẩy, lộ

ra vẻ mười phần điệu đàng phong lưu.

Quách Tĩnh nhìn tới lúc vong hình, nhịn không được lớn tiếng khen ngợi. Âu Dương Khắc tức giận nói:

- Thằng tiểu tử nhà ngươi đã không biết, lại nói bừa gì thế?

Hoàng Dung nói:

- Ngươi không biết, làm sao biết người ta không biết?

Âu Dương Khắc cười nói:

- Y là ngu ngốc cứ làm ra vẻ như thế, chứ y bấy nhiêu tuổi đầu thì làm sao biết được công phu thần diệu của chú ta!

Hoàng Dung nói:

- Ngươi không phải y, làm sao biết y không biết?

Hai người đứng một bên đấu khẩu, Hoàng Dược Sư và Quách Tĩnh thì như không nghe thấy, chỉ

ngưng thần xem đánh nhau.

Lúc ấy Hồng Thất công và Âu Dương Phong đều ngồi xổm xuống đất, một người thì ngón giữa tay trái gõ khẽ lên đầu, một người thì bịt chặt hai tai, đều nhắm mắt vất vả suy nghĩ, đột nhiên cùng quát lớn, đồng thời vọt tới trao đổi một quyền một cước sau đó sùi ra suy nghĩ tiếp. Hai người công phu đã tới cảnh giới ấy, võ thuật cả các môn các phái không gì không thông, chiêu số thế tục đã không cần phải sử dụng, biết là bất kể ra sát thủ

https://thuviensach.vn

lợi hại thế nào đối phương đều có thể dễ dàng hóa giải, ắt phải có chiêu số mới lạ thần kỳ mới có thể khắc địch chế thắng.

Hai người sau cuộc luận kiếm hai mươi năm trước, một ở Trung nguyên, một ở Tây Vực, từ đó

không biết tin tức của nhau, đều không biết đường lối luyện công mới của đối phương, lúc ấy vừa giao thủ thì võ công đều đã tiến bộ rất nhiều nhưng cách thức thì so với hai mươi năm trước cũng không khác, đều có sở trường, đều có sở kỵ, không ai khắc chế được ai. Nhìn thấy ánh trăng đã lặn, mặt trời đã ló lên, hai người hết sức suy nghĩ, muốn nghĩ ra chiêu mới vô địch, chưởng lực quyền pháp đều đã tới mức thiên biến vạn hóa, nhưng công lực tương đương, rốt lại cũng không phân được cao thấp.

Quách Tĩnh nhìn thấy hai người võ công cao cường nhất thiên hạ giao đấu, kỳ chiêu xảo pháp quả

thật đánh ra mãi không hết. Những chiêu số ấy y nhìn thấy đều là như hiểu mà không hiểu, có lúc nhìn được vài chiêu tựa hồ gần với đạo lý quyền pháp mà Chu Bá Thông dạy, bèn mô phỏng học theo. Nhưng vừa học được một nửa, Hồng Thất công và Âu Dương Phong đã có chiêu khác, những gì y vừa nhớ được đã quên ngay.

Hoàng Dung thấy y như thế, thầm lấy làm ngạc nhiên, nghĩ:

- Hơn mười ngày không gặp nhau, chẳng lẽ y đột nhiên được thần tiên chỉ giáo, võ công tiến bộ mau lẹ? Mình nhìn thấy không biết kỳ diệu chỗ nào, sao y lại có thể kinh sợ mừng rỡ mà khen ngợi như

thế?

Lại xoay chuyển ý nghĩ, chợt nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ gã ca ca xấu xa này của mình nhớ mình tới mức phát điên?

https://thuviensach.vn

Nàng và Quách Tĩnh chia tay khá lâu không có cách nào gặp mặt, sau khi gặp mặt lại không được gần gũi nhau, liền bước lên nắm tay y. Lúc ấy Quách Tĩnh đang mô phỏng chưởng pháp quay người đẩy ra của Âu Dương Phong, một chưởng ấy nhìn thì thấy bình thường không có gì kỳ ảo nhưng bên trong ngầm mang rất nhiều tiềm lực. Hoàng Dung vừa nắm tay y, không ngờ kình lực trên tay y đột nhiên phát ra, chỉ cảm thấy một luồng kình lực đẩy mạnh vào mình, lúc ấy thân hình không tự chủ

được bay tung lên không.

Quách Tĩnh tay chưởng đẩy ra mới biết, kêu lên:

- Ái chà.

Rồi tung người vọt lên đỡ nàng. Hoàng Dung vặn lưng một cái đã đứng trên nóc đình. Quách Tĩnh rơi xuống đất lại nhảy lên, tay trái nắm lấy hiên đình mượn lực lật người lên. Hai người sóng vai đứng trên nóc đình, từ trên nhìn xuống xem đôi bên đánh nhau.

Lúc ấy tình hình đôi bên giao đấu lại phát sinh biến hóa, chỉ thấy Âu Dương Phong ngồi xổm trên mặt đất, hai tay cong cong ngang vai, giống hệt một con ếch xanh lớn đang lấy thế chuẩn bị nhảy lên, miệng phát ra tiếng ồm ộp như bò rống, lúc trỗi lúc tắt.

Hoàng Dung thấy dáng vẻ của y rất buồn cười, hạ giọng cười nói:

- Tĩnh ca ca, y đang làm gì thế?

Quách Tĩnh mới nói:

- Ta cũng không biết?

Thì chợt nhớ lời Chu Bá Thông kể việc Vương Trùng Dương một chiêu Nhất dương chỉ phá tan Cáp mô công của Âu Dương Phong, gật đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Phải rồi, đây là một môn công phu cực kỳ lợi hại của y, gọi là Cáp mô công.

Hoàng Dung vỗ tay cười nói:

- Đúng là giống hệt một con cóc điên?

Âu Dương Khắc thấy hai người tựa vào nhau chỉ chỉ trỏ trỏ, vừa cười vừa nói, bất giác nổi cơn ghen tức, chỉ muốn nhảy lên liều mạng với Quách Tĩnh, nhưng bên sườn đau buốt không thể vận khí dùng lực, lại tự hiểu không phải là địch thủ của y, kế loáng thoáng nghe Hoàng Dung nói:

- Đúng là giống hệt một con cóc điên.

Lại nghe hai người nói y là cóc ghẻ muốn ăn thịt ngỗng trời càng bừng bừng nổi giận, tay trái nắm ba ngọn Phi yến ngân thoa rón rén vòng ra sau đình, nghiến răng giang tay phóng ra, ba mũi ngân thoa đồng thời bắn tới sau lưng Quách Tĩnh.

Lúc ấy Hồng Thất công trước một chưởng sau một chưởng đang không ngừng xoay tròn quanh Âu

Dương Phong, dùng Hàng long thập bát chưởng giao đấu với Cáp mô công của y. Đó đều là công phu tinh thuần nhất của hai người, đến lúc ấy đã không phải là thong thả đấu trí so khéo, đua lạ tranh thắng như lúc nãy mà là đều đem công lực mấy chục năm ra giao đấu, đã đến lúc quyết sinh tử.Võ công của Quách Tĩnh có Hàng long thập bát chưởng là tinh thuần nhất, thấy sư phụ dùng lộ chưởng pháp ấy đánh ra, thần oai lẫm liệt diệu dụng vô cùng, so với sở học của mình quả thật không thể lấy gì mà nói, chỉ nhìn tới mức say sưa, làm sao biết có người ám toán sau lưng?

Hoàng Dung không biết hai vị cao thủ giỏi nhất trên đời đã đánh nhau đến lúc vô cùng ác liệt vẫn còn chỉ trỏ cười nói, nhưng liếc mắt chợt thấy ngoài trúc đình thiếu mất một người. Nàng lập tức nghĩ tới Âu Dương Khắc sợ y

https://thuviensach.vn

giở trò, đang định tìm kiếm chợt nghe sau lưng tiếng gió nổi lên rất mạnh, có ám khí bắn tới hậu tâm Quách Tĩnh, liếc mắt thấy y vẫn chưa biết, vội tung người nằm phục lên lưng y, chát chát chát ba tiếng, ba mũi Phi yến ngân thoa đã trúng vào lưng nàng. Nàng mặc Nhuyễn vị giáp, ngân thoa chỉ khiến nàng đau chứ không bị thương, bèn lật tay nắm ba mũi ngân thoa, cười nói:

- Ngươi gãi lưng cho ta đấy à? Cám ơn nhé, trả lại cho ngươi đây.

Âu Dương Khắc thấy nàng đỡ ba mũi ngân thoa cho Quách Tĩnh càng thêm chua xót, nghe nàng nói thế chỉ đợi nàng ném qua, nhưng chờ hồi lâu lại thấy nàng cứ cầm ngân thoa trong tay không chịu ném xuống, chỉ đưa tay ra chờ y tới lấy.

Âu Dương Khắc chân trái điểm một cái nhảy vọt lên nóc đình, y có ý khoe khoang khinh công, nhẹ

nhàng đáp xuống góc đình, chiếc áo bào trắng khẽ lay động trong gió, quả nhiên dáng vẻ tuấn tú, phiêu dật như tiên. Hoàng Dung buộc miệng khen một tiếng, kêu lên:

- Khinh công của ngươi hay lắm!

Rồi bước tới một bước đưa tay trả ngân thoa cho y.

Âu Dương Khắc thấy cổ tay của nàng trắng như tuyết trong lòng mờ mịt, đang muốn nhân lúc cầm ngân thoa sẽ tiện dịp nắm cổ tay nàng một cái, đột nhiên trước mắt ánh vàng chớp lên, y đã chịu đau khổ hai lần, bèn lộn người một cái nhào luôn xuống dưới, tay áo dài vung lên, đánh mớ kim châm rơi xuống lả tả. Hoàng Dung cười khanh khách một tiếng, ba mũi ngân thoa nhắm vào Âu Dương Phong đang ngồi xổm dưới đất thẳng tay phóng ra.

Quách Tĩnh hoảng sợ kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Không được như thế!

Rồi vặn lưng ôm xốc nàng lên nhảy luôn xuống đất, hai chân còn chưa chạm đất, chỉ nghe Hoàng Dược Sư la hoảng:

- Phong huynh lưu tình!.

Quách Tĩnh chỉ cảm thấy một luồng kình lực di sơn đảo hải đẩy tới, vội ném Hoàng Dung qua một bên, vận kình lực lên, hai tay cùng lúc sử dụng chiêu Kiến long tại điền trong Hàng long thập bát chưởng bằng bặn đẩy ra, bình một tiếng, lập tức bị Cáp mô công của Âu Dương Phong hất lùi lại bảy tám bước. Y khí huyết nhộn nhạo vô cùng khó chịu, nhưng sợ chưởng lực lợi hại vô song của Âu Dương Phong đánh Hoàng Dung bị thương, cố đứng vững lại, hít một hơi thật sâu, chuẩn bị đón đỡ

chiêu số của Âu Dương Phong đánh tiếp, chỉ thấy Hồng Thất công và Hoàng Dược Sư đã song song đứng chắn trước mặt.

Âu Dương Phong vươn người đứng thẳng dậy, kêu lên "Đáng thẹn, đáng thẹn, một đòn ấy thu thế

không kịp, chắc chưa làm cô nương bị thương chứ?

Hoàng Dung vốn đã sợ tới mức mặt hoa thất sắc nghe y nói thế, gượng cười nói:

- Cha ta ở đây, ngươi đả thương được ta à?

Hoàng Dược Sư vô cùng lo lắng, nắm lấy tay nàng hạ giọng hỏi khẽ:

- Trên người có chỗ nào khác lạ không? Mau hít thừ vài hơi xem.

Hoàng Dung theo lời hít chậm thở mau, cảm thấy không có gì khác lạ, bèn cười lắc lắc đầu. Hoàng Dược Sư lúc ấy mới yên tâm, trách mắng:

https://thuviensach.vn

- Hai vị bá bá đang ấn chứng võ công ở đây lại cần con nha đầu ngươi thêm tay thêm chân à? Cáp mô công của Âu Dương bá bá không phải tầm thường, nếu không phải y thủ hạ lưu tình, thì cái mạng nhỏ xíu của ngươi lại còn được sao?

Nguyên là Cáp mô công của Âu Dương Phong chuyên lấy tĩnh chế động, y toàn thân vận kình chứa thế, nén khí không phát, chỉ cần địch nhân ra chiêu tấn công sẽ lập tức phát đòn phản kích mãnh liệt không gì bằng, y đang toàn lực chi trì với Hồng Thất công, cũng như cánh cung đã giương căng, khi dây cung sắp buông thì đột nhiên Hoàng Dung lại chen ngang vào, đúng là tự tìm cái chết. Khi Âu Dương Phong biết người nhắm vào y phát chiêu chính là Hoàng Dung thì kình lực đã phát ra, bất giác giật nảy mình, nghĩ thầm phen này thì gặp đại họa, vị cô nương như hoa như ngọc này lại phải mất mạng dưới tay mình, tai nghe tiếng Hoàng Dược Sư kêu:

- Phong huynh lưu tình?

Vội thu chưởng nhưng làm sao còn thu kịp, đột nhiên thấy có một luồng chưởng lực chống lại, y thừa thế thu mau về, nhìn rõ ràng người cứu Hoàng Dung chính là Quách Tĩnh, trong lòng càng khâm phục Hồng Thất công:

- Lão ăn mày quả nhiên rất cao cường, một gã đệ tử trẻ tuổi thế này cũng dạy được công phu như thế.

Hoàng Dược Sư lúc ở Quy Vân trang đã thử qua võ công của Quách Tĩnh, nghĩ thầm:

- Tiểu tử ngươi không biết trời cao đất dày, lại dám xuất thủ chống cự tuyệt kỹ bình sinh Cáp mô công của Âu Dương Phong, nếu không phải là y nể mặt ta thủ hạ lưu tình thì ngươi đã sớm bị đánh tan xương nát thịt rồi.

Y không biết công lực của Quách Tĩnh hiện đã khác lúc ở Quy Vân trang, nhưng mới rồi quả là y cứu mạng Hoàng Dung, chỉ thấy gã tiểu tử ngốc này

https://thuviensach.vn

liều mình xả thân vì con gái mình, ác cảm đối với y lập tức tiêu tan quá nửa, nghĩ thầm:

- Gã tiểu tử này tính nết thành thật, đối với Dung nhi quả thật mang một phiến si tâm, Dung nhi thì không thể gả cho y, nhưng cũng phải thưởng cho y tử tế.

Thấy gã tiểu tử này tuy ngu ngốc không ai bằng nhưng chữ si ấy thì rất hợp với tính mình. Hồng Thất công lại quát:

- Lão Độc vật, ngươi giỏi thật đấy? Hai chúng ta chưa phân thắng bại, lại đánh tiếp đi!

Âu Dương Phong kêu lên:

- Được, ta sẽ xả thân bồi tiếp quân tử.

Hồng Thất công cười nói:

- Nhưng ta không phải là quân tử, ngươi cứ xả thân bồi tiếp ăn mày thôi.

Thân hình chớp lên lại vọt vào vòng chiến.

Âu Dương Phong đang muốn nhảy ra, Hoàng Dược Sư đã đưa tay trái ra cản lại, cao giọng nói:

- Khoan đã! Thất huynh, Phong huynh, hai vị đã giao đấu hơn ngàn chiêu vẫn chưa phân cao thấp.

Hôm nay hai vị đều là khách quý của đảo Đào Hoa, chẳng bằng cứ uống thêm vào chén rượu ngon tự

nấu của huynh đệ, chớp mắt sẽ đến kỳ luận kiếm ở Hoa sơn, lúc ấy không những hai vị phải quyết cao thấp mà huynh đệ và Đoàn hoàng gia cũng phải ra tay. Chuyện so tài hôm nay cứ dừng lại ở đây nên chăng?

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong cười nói:

- Được thôi, nếu đánh nhau nữa thì ta phải cam bái hạ phong mất!

Hồng Thất công quay lại cười nói:

- Lão Độc vật ở Tây Vực khẩu thị tâm phi nổi tiếng thiên hạ. Người nói cam bái hạ phong thì chính là ắt chiếm thượng phong. Lão khiếu hóa ta chẳng tin lắm.

Âu Dương Phong nói:

- Vậy thì ta lại lãnh giáo cao chiêu của Thất huynh.

Hồng Thất công phất tay áo một cái, nói:

- Thế thì không gì tốt bằng.

Hoàng Dược Sư cười nói:

- Hôm nay hai vị giá lâm, đảo Đào Hoa té ra là để bộc lộ võ công.

Hồng Thất công hô hô cười nói:

- Dược huynh quở trách rất phải, bọn ta là tới đây cầu hôn chứ không phải để đánh nhau.

Hoàng Dược Sư nói:

- Huynh đệ vốn nói muốn đưa ra ba đề mục để khảo xét tài học của hai vị thế huynh; Người trúng tuyển thì huynh đệ sẽ nhận y làm con rễ, người không trúng tuyển huynh đệ cũng không để y về tay không!

Hồng Thất công nói:

- Cái gì, ngươi còn có một con gái nữa à?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dược Sư cười nói:

- Bây giờ thì chưa, nhưng cho dù lấy vợ sinh con gái cũng không còn kịp nữa. Những môn tạp học cửu lưu tam giáo, y bốc tinh tướng thì huynh đệ đều biết qua một ít. Vị thế huynh không trúng tuyển nếu không chê quê vụng, có ý muốn học, thì bất cứ chọn công phu nào huynh đệ cũng sẽ dốc lòng truyền thụ, không để y tới đảo Đào Hoa không công.

Hồng Thất công vốn biết tài năng của Hoàng Dược Sư, nghĩ thầm nếu Quách Tĩnh không thể làm con rể y, được y truyền thụ một môn công phu cũng là dùng suốt đời không hết, có điều khảo xét chuyện gì thì Quách Tĩnh chắc chắn cũng phải thua, lại không khỏi bị thiệt thòi lớn.

Âu Dương Phong thấy Hồng Thất công trầm ngâm chưa đáp, bèn cướp lời nói:

- Được, cứ thế mà làm! Dược huynh vốn đã đáp ứng hôn sự của xá điệt, nhưng nể mặt Thất huynh phải để cho hai đứa trẻ khảo xét một lần. Như vậy cũng là cách hay không làm tổn thương hòa khí giữa hai nhà.

Rồi ngoảnh lại nói với Âu Dương Khắc:

- Lát nữa nếu ngươi không bằng Quách thế huynh thì đó là ngươi tự mình bất tài, không tránh được người khác, chúng ta cứ vui mừng uống một chén rượu mừng cho Quách thế huynh là được. Nếu

như ngươi còn so đơn tính kép, sinh sự rắc rối thì chẳng ra gì cả, không những hai vị tiền bối đây không tha được ngươi mà ta cũng không thể dễ dàng tha ngươi đâu.

Hồng Thất công ngẩng lên trời cười rộ, nói:

- Lão Độc vật ngươi nắm chắc chín phần thắng rồi nên câu ấy là nói cho thầy trò ta nghe, bảo bọn ta nếu khảo xét không bằng thì cứ ngoan ngoãn

https://thuviensach.vn

nhận thua.

Âu Dương Phong cười nói:

- Ai thua ai thắng làm sao đoán được chứ. Có điều với thân phận của ta và ngươi thì nếu thua cũng phải công khai nhận thua, chứ chẳng lẽ lại còn lẳng nhẳng kiếm chuyện sao? Dược huynh, xin mời cứ ra đề đi.

Hoàng Dược Sư dốc lòng muốn gả con gái cho Âu Dương Khắc, quyết ý ra ba đề thi cho y thắng, nhưng nếu lộ rõ ý thiên vị thì lại đánh mất thân phận cao nhân của mình mà lại không khỏi đắc tội với Hồng Thất công, đang còn trầm ngâm suy nghĩ thì Hồng Thất công nói:

- Chúng ta đều là người vung quyền phóng cước, Dược huynh ngươi ra đề mục cũng phải là việc võ công. Chứ nếu khảo xét thi ca từ phú, đọc kinh vẽ bùa gì đó thì thầy trò ta cứ nhận thua, phủi đít đi luôn, cũng không cần phải khoe cái xấu nữa.

Hoàng Dược Sư nói:

- Cái đó tự nhiên. Đề thi thứ nhất chính là tỷ thí võ nghệ.

Âu Dương Phong nói:

- Thế không được, xá diệt hiện đang bị thương.

Hoàng Dược Sư cười nói:

- Chuyện đó ta biết. Ta cũng không muốn để hai vị thế huynh tỷ võ trên đảo Đào Hoa, làm tổn thương hòa khí hai nhà.

Âu Dương Phong nói:

- Không phải hai người bọn họ tỷ thí à?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dược Sư nói:

- Không sai.

Âu Dương Phong cười nói:

- Phải đấy! Vậy thì quan chủ khảo cứ ra tay khảo thí, thử với mỗi người vài chiêu.

Hoàng Dược Sư lắc đầu cười nói:

- Cũng không phải, thử chiêu như thế thì khó nói chắc là không có người bảo ta có ý thiên vị, lúc xuất thủ có chia nặng nhẹ. Phong huynh, công phu của ngươi và Thất huynh đã luyện tới mức đăng phong tháo cực, lư hỏa thuần thanh rồi, mới rồi đánh nhau hơn ngàn chiêu vẫn không phân cao thấp, bây giờ ngươi thử với Quách thế huynh, Thất huynh thì thử với Âu Dương thế huynh.

Hồng Thất công nghĩ thầm:

- Vậy thì rất công bằng, Hoàng lão tà quả thật rất thông minh, chỉ nói một chuyện này thì lão khiếu hóa đã nghĩ không ra.

Bèn cười nói:

- Cách này quả thật không dở, nào nào nào, chúng ta làm thôi.

Nói xong đưa tay vẫy vẫy Âu Dương Khắc.

Hoàng Dược Sư nói:

- Khoan đã, chúng ta còn phải có ba điều quy ước. Thứ nhất, Âu Dương thế huynh đang bị thương, không thể vận khí dụng kình, vì thế mọi người chỉ thử chiêu số võ nghệ chứ không khảo về nội công cao thấp. Thứ hai, bốn

https://thuviensach.vn

người các vị thử chiêu trên cây tùng kia, đứa nhỏ nào rơi xuống trước là thua.

Nói tới đó đưa tay chỉ vào hai cây tùng to lớn cạnh trúc đình, lại nói:

- Thứ ba, Phong huynh và Thất huynh ai ra tay quá nặng, không cẩn thận lỡ tay làm bọn nhỏ bị

thương cũng tính là thua.

Hồng Thất công ngạc nhiên nói:

- Làm bọn nhỏ bị thương là thua à?

Hoàng Dược Sư nói:

- Cái đó đương nhiên. Hai người các vị công phu cao tới mức nào, nếu không quy định điều ấy, chỉ

cần ra tay một cái thì hai vị thế huynh còn sống được sao? Thất huynh, chỉ cần ngươi làm Âu Dương thế huynh bị trầy da thì tính là ngươi thua, Phong huynh cũng thế. Trong hai đứa nhỏ thế nào cũng có một đứa làm con rể ta, há lại trong một chiêu lại để bị thương dưới tay hai người các vị à.

Hồng Thất công lắc đầu cười nói:

- Hoàng lão tà điêu ngoa cổ quái quả nhiên danh bất hư truyền. Đánh đối phương bị thương thì kể là thua, cái quy củ này quả thật là thiên cổ kỳ văn đấy. Được thôi, cứ thế mà làm. Chỉ cần công bằng là lão khiếu hóa nghe theo ngay.

Hoàng Dược Sư vẫy tay một cái, bốn người cùng nhảy lên cây tùng, chia thành hai cặp. Hồng Thất công và Âu Dương Khắc ở bên phải, Âu Dương Phong và Quách Tĩnh bên trái. Hồng Thất công vẫn cười hì hì, còn ba người kia thần sắc đều rất nghiêm trang.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung biết võ công của Âu Dương Khắc vốn cao hơn Quách Tĩnh, may là y đang bị thương, bây giờ tại tỷ thí thế này thì y khinh công cao cường, rõ ràng chiếm tiện nghi hơn Quách Tĩnh, bất giác lo lắng, chỉ nghe cha cao giọng nói:

- Ta đếm một hai ba thì mọi người lập tức động thủ. Âu Dương thế huynh, Quách thế huynh, hai người các ngươi, ai rơi xuống đất trước thì kể là thua đấy!

Hoàng Dung ngầm tính cách giúp đỡ Quách Tĩnh, nhưng nghĩ tới Âu Dương Phong công phu lợi hại như thế, thì mình làm sao ra tay hạ thủ được?

Hoàng Dược Sư kêu lên:

- Một, hai, ba?

Trên cây tùng bóng người chớp lên, bốn người đã động thủ.

Hoàng Dung quan tâm tới Quách Tĩnh, chỉ nhìn y và Âu Dương Phong giao đấu, thấy hai người

trong chớp mắt đã trao đổi mười mấy chiêu. Nàng và Hoàng Dược Sư cùng bất giác ngấm ngầm

khen ngợi:

- Tại sao võ công của y đột nhiên tiến triển mau như vậy, chiết chiêu mấy chục hợp rồi vẫn chưa có vẻ thua sút?

Âu Dương Phong thì lại sốt ruột, chưởng lực phóng tới, từng bước từng bước tiến lên ép sát, nhưng chỉ sợ đả thương Quách Tĩnh, đột nhiên chợt động linh cơ, hai chân như bánh xe lăn tròn cuốn tới, toan đá y rơi xuống khỏi cây tùng. Quách Tĩnh sử dụng công phu Phi long tại thiên trong Hàng

https://thuviensach.vn

long thập bát chưởng, không ngừng nhảy vọt lên, hai tay dùng lực chém xuống, chưởng nào cũng chặt vào chân đối phương.

Hoàng Dung tim đập thình thịch, liếc mắt nhìn qua Hồng Thất công, chỉ thấy cách đánh của hai người khác hẳn. Âu Dương Khắc cứ sử dụng khinh công, né đông tránh tây trên cành tùng, thủy chung vẫn không giao thủ một chiêu nửa thức với Hồng Thất công. Hồng Thất công sấn lên bức bách, Âu Dương Khắc không chờ y tới sát đã lẩn trốn. Hồng Thất công nghĩ thầm:

- Thằng khốn này cứ thế trốn chạy, kéo dài thêm thời giờ. Thằng tiểu tử ngốc Quách Tĩnh kia lại động thủ thật với Lão Độc vật, đương nhiên phải rơi xuống trước. Bằng vào một chút gian kế vặt vãnh của ngươi mà lão khiếu hóa lại thua ngươi à?

Đột nhiên nhảy vọt lên không, mười ngón tay như tráo sắt vồ vào đầu Âu Dương Khắc.

Âu Dương Khắc thấy đòn tới của y dữ tợn, rõ ràng không phải tỷ võ mà là muốn lấy mạng mình, trong lòng cả sợ, vội né qua bên phải. Nào ngờ Hồng Thất công dùng một hư chiêu ấy đã biết chắc là y sẽ né qua bên phải, lúc ấy uốn lưng trên không một cái đã rơi xuống cành cây bên phải trước, hai tay đẩy mau tới, quát lớn:

- Cứ cho là ta thua đi, nhưng hôm nay cứ giết tiểu tử thối tha nhà ngươi trước đã.

Âu Dương Khắc thấy y lật người trên không đã hoảng sợ trợn mắt há miệng, lại nghe y quát tháo như

thế, đâu dám đón đỡ, chân đạp vào khoảng không, thân hình lập tức rơi xuống dưới, đang nghĩ trận này thì mình đã thua rồi, chợt nghe tiếng gió vang lên, Quách Tĩnh cũng đang rơi song song bên cạnh y.

Nguyên là Âu Dương Phong đánh mãi không thắng, nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Nếu để thằng tiểu tử này đánh hơn năm mươi chiêu, thì oai danh của Tây độc còn gì nửa?

Đột nhiên nghiêng người sấn vào, tay trái vung ra như điện chớp chụp vào cổ Quách Tĩnh, miệng quát:

- Xuống đi!

Quách Tĩnh cúi đầu tránh qua, cũng vươn tay trái ra gạt. Âu Dương Phong đột nhiên phát kình, Quách Tĩnh kêu lên:

- Ngươi.., ngươi... :

Đang định nói y không giử theo quy ước của Hoàng Dược Sư, đồng thời vội vận kình chống trả. Nào ngờ Âu Dương Phong cười hỏi:

- Ta làm sao?

Kình lực đột nhiên thu về.

Quách Tĩnh gạt cái ấy dùng hết sức bình sinh, chỉ sợ y dùng Cáp mô công đánh nội tạng mình bị

thương, nào ngờ đang lúc dùng toàn lực phát kình thì kình lực của đối phương đột nhiên mất tăm không hình không bóng, y rốt lại công lực vẫn nông cạn, làm sao được như Âu Dương Phong trong chớp mắt thu phát được như ý, may là y học được bảy mươi hai lộ Không minh quyền của Chu Bá Thông, trong võ công đã có nhu trong cương, nếu không thì ắt như lúc qua chiêu với Hoàng Dược Sư

ở Quy Vân trang, phen này thế nào tay cũng bị trặc khớp, nhưng tuy thế cũng đứng không vững, nhào luôn một cái, đầu dưới chân trên rơi thẳng xuống đất.

https://thuviensach.vn

Âu Dương Khắc là thuận thế rơi xuống, Quách tĩnh lại là ngã, hai người trên không một thuận một nghịch rơi xuống, nhìn thấy ắt đồng thời chạm đất. Âu Dương Khắc thấy Quách Tĩnh đang ở bên cạnh, quả có tiện nghi rất lớn có thể lợi dụng, lúc ấy đưa hai tay ra thuận tay ấn vào lòng bàn chân Quách Tĩnh một cái, mình thì mượn thế nhảy vọt lên. Quách Tĩnh bị ấn cái ấy, rơi xuống càng mau hơn.

Hoàng Dung nhìn thấy Quách Tĩnh thua, kêu lên một tiếng "ái chà" đột nhiên thấy Quách Tĩnh thân hình vọt lên không, bình một tiếng, Âu Dương Khắc ngã nằm ngang dưới đất, Quách Tĩnh thì đã đứng lại trên cành tùng, mượn sức nhún của cành tùng nhô lên hụp xuống trên không. Hoàng Dung lúc ấy vô cùng mừng rỡ, nhưng không nhìn rõ Quách Tĩnh làm thế nào mà chỉ còn cách mặt đất có vài thước lại có thể chuyển bại thành thắng, không kìm được lại kêu lên một tiếng "ái chà?"

Tuy cũng là ái chà nhưng tình cảm thì khác hẳn nhau.

Âu Dương Phong và Hồng Thất công lúc ấy đều đã nhảy xuống đất. Hồng Thất công hô hô cười rộ, luôn miệng kêu lớn:

- Tài thật?

Âu Dương Phong sắc mặt xám xanh, âm trầm nói:

- Thất huynh, vị cao đồ này của ngươi võ công cực kỳ phức tạp, ngay cả thuật đấu vật đùa giỡn của người Mông Cổ cũng đem ra dùng.

Hồng Thất công cười nói:

- Chuyện đó thì ta không biết, cũng không phải ta dạy y, ngươi đừng kiếm chuyện với lão khiếu hóa.

Nguyên là Quách Tĩnh bị Âu Dương Khắc ấn vào lòng bàn chân một cái cắm thẳng xuống đất, chỉ

https://thuviensach.vn

thấy hai chân Âu Dương Khắc đang ở trước mặt mình, lúc nguy cấp cũng không kịp nghĩ ngợi gì, lập tức đưa hai tay rà ôm lấy đã nắm chặt được bắp chân của y, dùng lực quật mạnh một cái, mình thì mượn lực vọt lên, đòn ấy chính là cách thức đấu vật của người Mông Cổ. Kỹ thuật đấu vật của người Mông Cổ trên đời vẫn truyền là thiên hạ vô song. Quách Tĩnh lớn lên ở sa mạc, trước khi theo Giang Nam lục quái học võ đã cùng bọn bạn nhỏ Đà Lôi hàng ngày đấu vật, cách thức đấu vật ấy đối với y cũng như ăn uống đi lại, đã rất thuần thục.

Nếu không thì với sự ngu ngốc của y, trong một chớp mắt cắm đầu xuống đất như thế thì cho dù biết tuyệt kỹ ấy cũng vạn vạn không bao giờ nghĩ ra, chỉ sợ phải bộp một tiếng lăn ra đất qua một lúc mới nghĩ ra ái chà, sao mình không túm lấy bắp chân y?

Lần ấy vô ý mà biểu diễn một trường đấu vật trên không, lấy đó thủ thắng, thắng rồi nhất thời vẫn không rõ là mình làm sao mà thắng.

Hoàng Dược Sư khẽ lắc đầu, nghĩ thầm:

- Gã tiểu tử Quách Tĩnh này đầu óc ngu ngốc, thắng trận này rõ ràng là ăn may thôi.

Bèn nói:

- Trận này Quách hiền điệt thắng rồi. Nhưng Phong huynh không cần phiền não, chỉ cần lệnh diệt trong lòng có chân tài thực học thì làm gì trận thứ hai thứ ba lại không thắng.

Âu Dương Phong nói:

- Vậy thì lại mời Dược huynh ra đề thứ hai.

Hoàng Dược Sư nói:

https://thuviensach.vn

- Trận thứ hai thứ ba của chúng ta là văn khảo.

Hoàng Dung chẩu môi nói:

- Cha, rõ ràng là cha thiên vị. Mới rồi đã nói rõ chỉ khảo võ nghệ, tại sao lại còn văn khảo? Tĩnh ca ca, ngươi đừng thèm tỷ thí nữa.

Hoàng Dược Sư nói:

- Ngươi biết cái gì? Võ công mà luyện tới cảnh giới thượng thừa thì chẳng lẽ còn đánh nhau lộn bậy sao? Bằng vào mấy người bọn ta đây há lại có thể như phường học võ thế tục, còn đả lôi đài tỷ võ chiêu thân đánh giết dữ dội gì gì à... .

Hoàng Dung nghe câu ấy đưa mắt nhìn Quách Tĩnh một cái, ánh mắt của Quách Tĩnh cũng đang

nhìn nàng, hai người cùng nghĩ tới chuyện Mục Niệm Từ tỷ võ chiêu thân ở Trung đô, chỉ nghe Hoàng Dược Sư nói tiếp:

- ... Đề mục thứ hai của ta là muốn mời hai vị hiền diệt phẩm bình một khúc tiêu lão hủ sẽ thổi.

Âu Dương Khắc cả mừng, nghĩ thầm thằng tiểu tử ngốc kia thì biết gì về quản huyền ty trúc, phen này thì mình thắng chắc không còn nghi ngờ gì nữa. Âu Dương Phong lại đoán Hoàng Dược Sư

muốn dùng tiếng tiêu khảo xét nội công của hai người, mới rồi ra chiêu y đã biết Quách Tĩnh nội công thâm hậu, cháu mình chưa chắc đã hơn được y, lại sợ cháu mình sau khi bị thương lại bị tiếng tiêu của Hoàng Dược Sư làm cho bị thương lần nữa, bèn nói:

- Bọn tiểu bối định lực kém cỏi, chỉ sợ không thể nghe nổi Dược huynh nhã tấu. Có lẽ xin Dược huynh... .

https://thuviensach.vn

Hoàng Dược Sư không đợi y nói xong đã ngắt lời:

- Khúc tiêu ta tấu rất bình thường, không phải khảo xét nội công, Phong huynh cứ yên tâm.

Rồi nhìn Âu Dương Khắc và Quách Tĩnh nói:

- Hai vị hiền điệt mỗi người hãy bẻ một cành trúc gõ theo phách điệu tiếng tiêu của ta, ai gõ đúng thì người ấy thắng trận thứ hai.

Quách Tĩnh bước lên vái một vái, nói:

- Hoàng đảo chủ, đệ tử rất ngu xuẩn, không biết gì về âm luật trận này đệ tử nhận thua là được.

Hồng Thất công nói:

- Khoan đã, đừng vội, cho dù thua thì thử, một lần có hề gì? Còn sợ người ta cười sao?

Quách Tĩnh nghe sư phụ nói thế, thấy Âu Dương Khắc đã bẻ một cành trúc cầm trong tay, cũng đành đi bẻ một cành..

Hoàng Dược Sư cười nói:

- Thất huynh, Phong huynh ở đây, tiểu đệ xin làm trò cười cho các vị.

Rồi kề ngọc tiêu vào môi thổi lên réo rắt mấy tiếng. Lần này y thổi tiêu không hề mang chút nội công nào, giống như người thường thổi tiêu mà thôi.

Âu Dương Khắc nghe âm xét luật, án cung dẫn thương, một vỗ một gõ, đánh nhịp không hề sai chạy.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh thì chẳng biết đầu mối ở đâu, chỉ giơ cành trúc lên không, thủy chung không dám gõ xuống, Hoàng Dược Sư đã thổi qua khoảng thời gian uống cạn một chén trà mà y vẫn chưa đánh nhịp cái nào. Chú cháu Âu Dương vô cùng đắc ý, đều nghĩ rằng trận này nhất định là thắng, nếu trận thứ ba vẫn là văn khảo thì ắt mình mười phần thắng chín.

Hoàng Dung vô cùng lo lắng hoảng sợ, lấy tay phải nhịp nhịp lên cổ tay trái, đưa mắt ra hiệu cho Quách Tĩnh cứ theo đó gõ bừa, nào ngờ y cứ ngẩng đầu nhìn trời, ngẩn ngơ xuất thần, không hề nhìn tới thủ thế của nàng.

Hoàng Dược Sư lại thổi thêm một lúc, Quách Tĩnh đột nhiên giơ tay lên, cầm cành trúc gõ xuống, cốc một tiếng, vừa khéo đánh vào khoảng giữa hai phách. Âu Dương Khắc lập tức bật tiếng cười rộ, nghĩ thầm thằng tiểu tử ngốc này ra tay là gõ sai. Quách tĩnh lại gõ cái nữa, vẫn là vào khoảng giữa hai phách. Y gõ liên tiếp bốn cái, cái nào cũng sai.

Hoàng Dung lắc lắc đầu, nghĩ thầm:

- Gã ca ca ngốc của mình vốn không biết âm luật, lẽ ra gia gia không nên cường ép khảo xét y.

Trong lòng oán hờn, chỉ muốn nghĩ cách phá rối cục diện để trận tỷ thí này không thành, cũng kể

như hòa, quay đầu nhìn lại cha thì thấy trên mặt y hiện ra vẻ kinh ngạc.

Chợt nghe Quách tĩnh lại gõ thêm mấy tiếng, tiếng tiêu chợt nhiên chậm lại, nhưng lập tức lại trở về

khúc điệu ban đầu. Cành trúc trong tay Quách Tĩnh gõ liên tiếp, cái nào cũng trước hoặc sau phách nhạc, lúc thì chậm lúc thì mau, hoặc giành trước tụt sau, tiếng ngọc tiêu mấy lần cơ hồ bị y gõ phách làm cho rối loạn. Lần này thì không những Hoàng Dược Sư lưu thần, mà Hồng Thất công và Âu

https://thuviensach.vn

Dương Phong cũng vô cùng ngạc nhiên.

Vốn là Quách Tĩnh mới rồi nghe ba người dùng tiếng tiêu, tiếng đàn, tiếng hú giao đấu, đã ngộ được rằng trong âm nhạc cũng có cách thức công thủ giao đấu y lại không biết gì về tiết tấu âm nhạc, nghe tiếng tiêu của Hoàng Dược Sư, chỉ cho rằng y muốn khảo xét mình làm thế nào để chống lại tiếng tiêu, lúc ấy bèn dùng cành trúc gõ phách cho sai hết khúc điệu. Y cầm cành trúc gõ lên cây trúc khô, phát ra tiếng cốc cốc, cho dù định lực của Hoàng Dược Sư đã đạt tới mức lư hỏa thuần thanh, cũng phải mấy lần suýt nữa theo nhịp phách mà trở thành rất khó nghe, phách điệu cực kỳ rối loạn. Hoàng Dược Sư đột nhiên phấn chấn tinh thần, nghĩ thầm tiểu tử ngươi dám đánh trả ta như thế, khúc điệu đột nhiên thay đổi, từ từ biến thành vô cùng nhu mỹ.

Âu Dương Khắc chỉ nghe được một lúc, bất giác không tự chủ được giơ cành trúc trong tay lên múa may. Âu Dương Phong hít vào một hơi, bước qua nắm lấy mạch môn trên cổ tay y, rút khăn ra nút vào hai tai y, đợi y trấn định tâm thần xong mới buông tay ra.

Hoàng Dung từ nhỏ đã quen nghe cha thổi bài Bích hải triều sinh khúc này, lại được y chỉ dẫn tường tận, biết hết những chỗ biến hóa trong khúc nhạc, hai cha con tâm thần như một nên không bị nguy hiểm, nhưng biết khúc tiêu này của cha có ma lực rất lớn, lo Quách Tĩnh không chống được. Khúc tiêu này mô phỏng biển cả mênh mông, vạn dặm phẳng lì, xa xa sóng biển từ từ tiến tới, càng gần càng mau, sau cùng thì cuồn cuộn dâng lên, sóng trắng như núi nối nhau, mà trong làn sóng thì cá nhảy kình bơi, trên mặt biển thì gió thổi âu bay, lại thêm yêu ma quỷ mị, quái vật giỡn sóng, thoắt thì núi băng trôi tới, thoắt thì biển nóng như sôi, biến ảo đủ vành, mà sau khi triều lui thì mặt nước phẳng lặng như gương, dưới đáy biển lại là những dòng chảy ngầm rất xiết, trong chốn không có tiếng động hàm chứa sự hung hiểm, càng khiến người nghe khúc nhạc này bất giác rơi vào chỗ mai phục, lại càng không thể đề phòng.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh ngồi xếp bằng dưới đất, vừa vận nội công của phái Toàn Chân trấn nhiếp tâm thần chống lại tiếng tiêu dẫn dụ, vừa dùng cành trúc gõ phách để nhiễu loạn tiếng tiêu. Hoàng Dược Sư, Hồng Thất công, Âu Dương Phong ba người lúc lấy âm luật để so tài ai cũng có công có thủ, bản thân cố

nhiên phải bảo nguyên thủ nhất, tĩnh tâm ngưng chí trước, mà còn không ngừng thừa chỗ sơ hở tấn công vào tâm thần của đối phương. Quách Tĩnh công lực thua xa ba người nên chỉ thủ không công, song phòng bị rất nghiêm mật, tuy không có sức phản kích nhưng Hoàng Dược Sư liên tục thay đổi qua mấy điệu mà vẫn không hàng phục được y.

Lại qua một lúc, tiếng tiêu càng lúc càng nhỏ, cơ hồ không thể nghe được.

Quách Tĩnh dừng cành trúc lắng tai nghe. Nào ngờ đó chính là chỗ lợi hại của Hoàng Dược Sư, tiếng tiêu càng nhỏ thì sức dẫn dụ càng lớn. Quách Tĩnh ngưng thần lắng nghe, âm vận phách điệu trong lòng dần dần hợp với tiếng tiêu. Nếu đổi là người khác thì lúc ấy đã rơi vào tuyệt cảnh, càng không sao thoát thân, nhưng Quách Tĩnh đã luyện được thuật song thủ hỗ bác, lòng có thể dùng vào hai việc, biết là nguy hiểm, lập tức phân khai tâm thần, tay trái cởi luôn chiếc giày dưới chân đập vào cây trúc khô bộp bộp bộp mấy tiếng.

Hoàng Dược Sư giật nảy mình, nghĩ thầm:

- Gã tiểu tử này thân mang kỳ học, xem ra không thể coi thường.

Bèn bước theo phương vị bát quái, vừa đi vừa thổi.

Quách Tĩnh hai tay chia ra đánh nhịp, cái nào cũng không ăn khớp với khúc điệu của tiếng tiêu lúc ấy y hai tay chia ra đánh như hai người hợp sức chống cự Hoàng Dược Sư, cốc cốc cốc, bộp bộp bộp, lực đạo lập tức mạnh lên gấp đôi. Hồng Thất công và Âu Dương Phong ngấm ngầm ngưng thần thủ nhất, với nội công của hai người bọn họ mà chỉ thủ không công thì có

https://thuviensach.vn

thể ung dung đối phó với tiếng tiêu, nhưng cũng không dám có chút nào khinh suất, nếu để lộ ra vẻ vận nội công chống lại thì không khỏi bị đối phương và Hoàng Dược Sư coi thường.

Tiếng tiêu chợt cao chợt thấp, càng thay đổi càng kỳ lạ, Quách tĩnh lại chi trì thêm một lúc nữa, đột nhiên nghe trong tiếng tiêu có hơi lạnh tràn ra, lập tức thấy như ngồi giữa băng dày, không kìm được run lên cầm cập. Tiếng tiêu vốn lấy sự nhu hòa uyển chuyển làm sức mạnh, âm điệu lúc ấy lại vô cùng chót vót tiêu sái.

Quách Tĩnh dần dần cảm thấy lạnh thấu tận xương, biết là không hay, vội phân tâm nghĩ tới tình trạng mặt trời chói chang trên không, mùa hè nóng nực, tay cầm than đỏ, thân trong lò lửa, quả nhiên hơi lạnh giảm hẳn.

Hoàng Dược Sư thấy y nửa người bên trái thì run lên như bị lạnh nhưng nửa người bên phải lại toát mồ hôi, bất giác ngấm ngầm khen ngợi, lại đổi khúc điệu, đúng như mùa rét vừa qua, mùa hè tới ngay. Quách Tĩnh vẫn phân tâm chống cự, nhưng phách điệu trong tay đã bắt đầu theo tiếng tiêu.

Hoàng Dược Sư nghĩ thầm:

- Người này nếu miễn cưỡng chống cự cũng có thể chi trì thêm lúc nữa, nhưng chỉ sợ chợt lạnh chợt nóng, về sau ắt sẽ bị bệnh nặng một trận.

Tiếng tiêu lả lướt bay tan vào trong rừng, đột nhiên chấm dứt.

Quách Tĩnh thở phào ra một hơi, đứng lên nhảy nhảy mấy cái rồi lại ngồi xuống, ngưng khí điều tức một lúc, biết Hoàng Dược Sư có ý dung tình, bước lên cảm tạ, nói:

- Đa tạ Hoàng đảo chủ chiến cố, đệ tử vô cùng cảm ơn.

Hoàng Dung thấy y tay trái vẫn còn cầm một chiếc giày không khỏi thấy buồn cười, bèn kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Tĩnh ca ca, ngươi mang giày vào đi.

Quách Tĩnh nói:

- Ừ!

Rồi mới mang giày vào.

Hoàng Dược Sư chợt nghĩ:

- Gã tiểu tử này tuổi còn nhỏ mà võ công đã luyện tới mức tinh thuần như thế, chẳng lẽ y giả làm ra vẻ ngu ngốc nhưng thật ra lại là người thông minh tuyệt đỉnh sao? Nếu đúng là thế thì mình gả con gái cho y có hề gì.

Lúc ấy cười khẽ một tiếng, nói:

- Ngươi giỏi lắm, ngươi còn gọi ta là Hoàng đảo chủ à?

Câu ấy nói rõ là trong ba lần tỷ thí, ngươi đã thắng hai lần, đã có thể đổi gọi ta là Nhạc phụ đại nhân rồi.

Nào ngờ Quách Tĩnh không hiểu hàm ý trong câu nói, chỉ nói:

- Ta.., ta... .

Rồi không nói ra lời, hai mắt nhìn Hoàng Dung cầu cứu. Hoàng Dung trong lòng mừng thầm, giơ

ngón cái tay phải lên không ngừng co lại, ra hiệu cho y dập đầu lạy.

Quách Tĩnh hiểu được đó là dập đầu, lập tức bò ra đất, hướng về Hoàng Dược Sư dập đầu bốn cái, nhưng miệng lại không nói gì. Hoàng Dược Sư cười nói:

- Ngươi dập đầu với ta làm gì vậy?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nói:

- Là Dung nhi bảo tôi dập đầu.

Hoàng Dược Sư than thầm:

- Tiểu tử ngốc rốt lại vẫn là tiểu tử ngốc bèn đưa tay gỡ tấm khăn bịt tai Âu Dương Khắc ra, nói:

- Luận về nội công thì Quách hiền điệt cao cường, nhưng mới rồi là ta khảo về âm luật thì Âu Dương hiền diệt cao minh hơn rất nhiều... Vậy thì thôi, trận này kể như hai người hòa nhau. Ta sẽ ra một đề

mục nữa để hai vị hiền điệt quyết thắng phụ.

Âu Dương Phong thấy cháu thua rồi nhưng biết y có ý thiên vị liền nói:

- Đúng đúng, phải tỷ thí lần nữa.

Hồng Thất công tức giận không nói ra, nghĩ thầm:

- Con gái là ngươi sinh ra, ngươi muốn gả cho quân phong lưu lãng tử, người khác cũng không quản được. Lão khiếu hóa muốn đánh ngươi một trận, chỉ sợ hai quyền khôn địch bốn tay, đợi ta mời Đoàn hoàng gia tới giúp đỡ, trở lại sẽ làm cho rõ chuyện này.

Chỉ thấy Hoàng Dược Sư lấy trong bọc ra một tập giấy màu hồng, nói:

- Ta và huyết kinh chỉ sinh được một đứa con gái này. Chuyết kinh bất hạnh qua đời lúc sinh ra nó.

Nay đội ơn Phong huynh, Thất huynh coi trọng, cùng tới cầu hôn, chuyết kinh nếu còn sống, ắt cũng mười phần vui vẻ... .

Hoàng Dung nghe cha nói tới đó mi mắt đỏ lên. Hoàng Dược Sư nói tiếp:

https://thuviensach.vn

- Tập sách này là thủ bút của chuyết kinh năm xưa, là tâm huyết của nàng gởi gắm trong đó, bây giờ

xin hai vị hiền điệt đồng thời đọc qua một lượt, sau đó đọc thuộc lòng lại, ai đọc được vừa nhiều vừa đúng thì ta sẽ gả con gái cho người ấy.

Y ngừng lại một lúc, thấy Hồng Thất công bên cạnh khẽ cười gằn, lại nói:

- Kể ra thì Quách hiền điệt đã thắng hơn một trận, nhưng quyển sách này có quan hệ rất lớn với một đời của huynh đệ, chuyết kinh lại vì quyển sách này mà chết, bây giờ ta sẽ khấn thầm hồn thiêng của nàng trên trời đích thân chọn con rể, phù hộ cho một vị hiền diệt được thắng.

Hồng Thất công nhịn không nổi nữa, quát:

- Hoàng lão tà ai thèm nghe ngươi ăn nói nhảm nhí? Rõ ràng ngươi biết đồ đệ ta ngu ngốc, không học thi thư, lại khảo y đọc sách, còn muốn lôi bà vợ đã chết của ngươi ra để dọa người, thật chẳng biết xấu hổ!

Rồi phất tay áo một cái, quay người bỏ đi.

Hoàng Dược Sư cười nhạt một tiếng, nói:

- Thất huynh, ngươi muốn tới đảo Đào Hoa ra oai thì còn phải học võ công thêm vài năm nữa đã.

Hồng Thất công dừng chân quay lại, lông mày nhướng lên, nói:

- Cái gì, muốn đánh nhau à? Ngươi muốn giữ ta lại đây hả?

Hoàng Dược Sư nói:

- Ngươi không biết thuật kỳ môn ngũ hành, nếu ta không ưng thuận thì đừng hòng ra khỏi đảo.

https://thuviensach.vn

Hồng Thất công tức giận nói:

- Ta phóng một mớ lửa đốt sạch mớ cây hoa thối tha của ngươi bây giờ.

Hoàng Dược Sư cười nhạt nói:

- Ngươi có bản lãnh thì cứ đốt xem.

Quách Tĩnh thấy hai người tranh cãi muốn động thủ, biết sự bố trí trên đảo Đào Hoa cao thâm khôn lường, không thể để sư phụ cũng bị hãm trên đảo, bèn bước mau lên một bước, nói:

- Hoàng đảo chủ, sư phụ, đệ tử cùng Âu Dương đại ca thi đọc thuộc lòng sách là được. Đệ tử tư chất ngu xuẩn, có thua cũng đúng thôi.

Trong lòng nghĩ thầm:

- Cứ để sư phụ thoát thân đi đã, mình và Dung nhi sẽ cùng nhảy xuống biển, bơi tới khi kiệt sức, cùng chết dưới biển càng hay.

Hồng Thất công nói:

- Được lắm? Ngươi thích khoe cái xấu, cứ cho tình hình hiện tại là đúng thì xin mời, xin mời.

Y nghĩ đã nhất định sẽ thua thì cần gì phải tỷ thí? Y vốn có ý gây sự với Hoàng Dược Sư để nhân lúc hỗn loạn ba thầy trò sẽ cướp đường bỏ chạy, ra bờ biển cướp một chiếc thuyền rời đảo sẽ tính, không ngờ gã đồ đệ ngu xuẩn lại hoàn toàn không biết tùy cơ ứng biến, quả thật không biết làm sao.

Hoàng Dược Sư nhìn con gái nói:

- Ngươi ngoan ngoãn ngồi đó cho ta, đừng giở trò ma gì ra đấy.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung không đáp, nghĩ tới trận này nhất định Quách Tĩnh phải thua, cha đã nói để người mẹ

đã qua đời của mình chọn con rể, vậy thì hai trận trước tuy là Quách Tĩnh thắng cũng như không kể.

Kể cả ba trận thì trận thứ hai Quách Tĩnh rõ ràng đã thắng nhưng lại bị tính là hòa, hai trận còn lại sẽ

có thắng bại, vậy lần này cha đưa ra một đề mục thì nhất định phải cho Âu Dương Khắc thắng mới thôi, bèn thầm tính cách cùng Quách Tĩnh trốn khỏi đảo Đào Hoa.

Hoàng Dược Sư bảo Âu Dương Khắc và Quách Tĩnh hai người sóng vai ngồi trên tảng đá rồi cầm quyển sách ấy đặt trước mặt hai người. Âu Dương Khắc thấy trên bìa sách có viết sáu chữ triện:

- Cửu âm chân kinh quyển hạ.

Lập tức cả mừng, nghĩ thầm:

- Quyển Cửu âm chân kinh này là tuyệt học võ công trong thiên hạ, nhạc phụ đại nhân có lòng chiếu cố, nên cho mình được đọc qua kỳ thư.

Quách Tĩnh nhìn sáu chữ triện ấy thì một chữ cũng không biết, nghĩ thầm:

- Y cố ý làm khó, những chữ cong cong quẹo quẹo thế này thì mình làm sao biết được? Thôi cứ nhận thua cho xong.

Hoàng Dược Sư mở trang đầu ra thì chữ trong sách viết theo lối khải thư, nét chữ đẹp đẽ rõ ràng, quả

là thủ bút của phụ nữ. Quách Tĩnh chỉ nhìn được một hàng, tim đã đập thình thình, chỉ thấy hàng thứ

https://thuviensach.vn

nhất viết “Đạo của trời là cắt cái có thừa bù vào chỗ không đủ, cho nên hư có thể thắng thực, không đủ có thể thắng có thừa.

Chính là câu Chu Bá Thông bắt y phải học thuộc lòng, lại nhìn tiếp xuống dưới thì câu nào cũng là đã thuộc lòng trong bụng.

Hoàng Dược Sư chờ một lúc, liệu chừng hai người đã đọc xong lại giở qua trang khác. Tới trang thứ

hai câu chữ đã có chỗ thiếu sót, càng về sau câu văn càng tán loạn điên đảo, nét chừ cũng càng yếu ớt vô lực.

Quách Tĩnh trong lòng rúng động, nghĩ tới việc Chu Bá Thông nói:

- Hoàng phu nhân cố nhớ Cửu âm chân kinh nên tâm trí hao kiệt, lưu sản qua đời, vậy thì quyển sách này chính là bà ta viết vào lúc lâm chung:

- Chẳng lẽ Chu đại ca dạy mình học thuộc lòng chính là Cửu âm chân kinh sao? Không phải, không phải, quyển hạ chân kinh này Mai Siêu Phong đã làm mất, làm sao y có trong tay được?

Hoàng Dược Sư thấy y ngẩn ngơ xuất thần, chỉ cho rằng y vốn đã đọc tới mức đầu óc váng vất, cũng không đếm xỉa tới y, cứ thong thả từng trang từng trang giở qua.

Âu Dương Khắc lúc đầu còn nhớ được vài dòng, về sau đọc tới các pháp môn luyện công thực tế, thấy văn tự rối rắm không hiểu câu nào, lại đọc tới đoạn sau toàn trang đều nhảy hàng sót chữ, không kìm được ngán ngẩm thở dài, nghĩ thầm:

- Té ra y vẫn không chịu đưa toàn bộ kinh văn cho người ta xem.

Nhưng xoay chuyển ý nghĩ nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Tuy mình không được nhìn thấy toàn bộ chân kinh, nhưng rốt lại so với thằng tiểu tử ngốc này vẫn nhớ được nhiều hơn. Lần khảo thí này nhất định là mình thắng rồi.

Nghĩ tới đó lập tức mừng rơn, không kìm được đưa mắt nhìn qua Hoàng Dung.

Chỉ thấy nàng lè lè lưỡi làm vẻ mặt nhát ma với mình, chợt nói:

- Âu Dương thế huynh, ngươi bắt Mục tỷ tỷ của ta bỏ vào quan tài trong từ đường, làm cô ta chết.

Đêm qua cô ta báo mộng cho ta, tóc xõa ngang vai, mặt đầy máu tươi, nói sẽ tìm ngươi đòi mạng đấy.

Âu Dương Khắc vốn đã quên chuyện ấy, chợt nghe nàng nhắc tới, thoáng giật mình kêu lên thất thanh:

- Ái cha, ta quên thả cô ta ra rồi!

Rồi nghĩ:

- Con nhãi ấy chết kể cũng đáng tiếc.

Nhưng thấy Hoàng Dung cười hề hề lại biết nàng chỉ bịa đặt, bèn hỏi:

- Làm sao cô biết cô ta trong quan tài? Là cô cứu cô ta phải không?

Âu Dương Phong đoán Hoàng Dung có ý làm cháu mình phân tâm để không nhớ được câu chữ trong kinh văn, bèn nói:

- Khắc nhi, đừng quan tâm tới chuyện khác, tập trung đọc sách đi.

Âu Dương Khắc giật mình, nói:

- Dạ.

https://thuviensach.vn

Rồi vội vàng quay đầu nhìn vào trang sách..

Quách Tĩnh thấy trong sách ghi chép câu nào cũng là những lời Chu Bá Thông đã dạy mình thuộc lòng, chỉ là trong sách ghi sót rất nhiều, không đầy đủ như mình đã học. Y ngẩng đầu nhìn lên ngọn cây, thủy chung vẫn không nghĩ ra lý do bên trong.

Qua một lúc, Hoàng Dược Sư giở hết quyển sách, hỏi:

- Vị nào đọc trước đây?

Âu Dương Khắc nghĩ thầm:

- Văn tự trong sách đảo lộn rối rắm rất khó nhớ. Mình cứ nhân lúc vừa đọc xong, nhất định còn nhớ

được nhiều.

Bèn cướp lời nói:

- Ta đọc trước.

Hoàng Dược Sư gật gật đầu, nói với Quách Tĩnh:

- Ngươi đi ra cạnh rừng trúc, đừng nghe y đọc.

Quách Tĩnh theo lời bước ra vài mươi bước.

Hoàng Dung thấy cơ hội tốt như thế, nghĩ thầm hai người chúng ta quả thật khí vận rất may mắn, bèn rón rén đi về phía Quách Tĩnh. Hoàng Dược Sư quát:

- Dung nhi, lại đây. Ngươi tại đây nghe y đọc sách, để khỏi bảo ta thiên vị.

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Cha vốn thiên vị rồi, cần gì người khác phải nói.

Hoàng Dược Sư cười mắng:

- Chẳng có quy củ gì cả. Lại đây?

Hoàng Dung miệng thì nói:

- Con không qua đâu.

Nhưng biết cha rất khôn ngoan, y đã để ý thì khó mà thoát thân, phải lập tức nghĩ ra kế khác, lúc ấy chậm rãi bước qua, nhìn Âu Dương Khắc mỉm cười duyên dáng, nói:

- Âu Dương thế huynh, ta có gì hay đâu, tại sao ngươi lại thích ta thế?

Âu Dương Khắc chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, cười hì hì nói:

- Muội tử, cô... cô... .

Nhất thời không nói nên lời. Hoàng Dung lại nói:

- Ngươi đừng về Tây Vực vội cứ ở lại đảo Đào Hoa thêm vài hôm. Tây Vực lạnh lắm phải không?

Âu Dương Khắc nói:

- Tây Vực rất rộng lớn, cố nhiên có nhiều nơi lạnh giá nhưng cũng có nhiều nơi mưa thuận gió hòa, cũng như Giang Nam vậy.

Hoàng Dung cười nói:

- Ta không tin? Ngươi rất hay lừa gạt người khác.

Âu Dương Khắc đang muốn phân trần, Âu Dương Phong đã lạnh lùng nói:

https://thuviensach.vn

- Hài tử, những chuyện không liên quan thì thong thả sẽ nói cũng được, mau đọc sách đi!

Âu Dương Khắc giật mình, bị Hoàng Dung mới rồi làm phân tâm, mớ kinh văn rối rắm vừa nhớ

xong quả nhiên đã quên mất khá nhiều, lập tức định thần, từ từ đọc "Đạo của trời là cắt cái có thừa bù vào chỗ không đủ, cho nên hư có thể thắng thực, không đủ có thể thắng có thừa..." Y quả thông minh hơn người, mấy câu mớ đầu đọc không sai một chữ. Nhưng những pháp môn luyện tập thực tế

phía sau thì Hoàng phu nhân không hiểu võ công, vốn lại chỉ nhớ được có một phần vảy móng, văn tự tạp loạn không có thứ tự, trong mười phần y chỉ nhớ được có một phần, lại thêm Hoàng Dung bên cạnh không ngừng quấy rầy, luôn miệng nói:

- Không đúng, đọc sai rồi!

Cuối cùng thì ngay nửa phần cũng đọc không đúng. Hoàng Dược Sư cười nói:

- Đọc như thế là được nhiều rồi, ngươi giỏi lắm.

Rồi cao giọng gọi:

- Quách hiền điệt, ngươi qua đây đọc đi!

Quách Tĩnh bước qua, thấy Âu Dương Khắc trên mặt có vẻ đắc ý, nghĩ thầm:

- Người này quả có bản lĩnh, chỉ đọc một lượt mà nhớ được bấy nhiêu câu văn điên đảo như thế.

https://thuviensach.vn

Mình thì không được, chỉ cần theo lời Chu đại ca dạy mà đọc thôi. Như thế thì nhất định không đúng, nhưng không còn cách nào khác.

Hồng Thất công nói:

- Tiểu tử ngốc, họ muốn xem chúng ta thế nào đấy, sai thầy trò ta nhận thua đi thôi.

Hoàng Dung chợt giẫm chân nhảy lên nóc đình cổ tay lật lại rút ra một ngọn chuỳ thủ kề vào ngực, kêu lên:

- Cha, nếu cha muốn bắt con theo gã tiểu tử xấu xa kia về Tây Vực thì hôm nay con sẽ chết cho cha xem.

Hoàng Dược Sư biết đứa con gái bảo bối này nói ra là làm, bèn quát:

- Buông chủy thủ xuống? Có gì cứ từ từ mà nói.

Âu Dương Phong dẫn ngọn thiết trượng xuống đất một cái, choang một tiếng kỳ dị, từ đầu trượng có một ngọn ám khí hình thù kỳ lạ vọt ra bắn thẳng về phía Hoàng Dung. Ngọn ám khí này bắn tới rất mau, Hoàng Dung còn chưa kịp nhìn rõ, chỉ nghe keng một tiếng, ngọn chuỳ thủ trong tay đã bị đánh rơi xuống đất.

Hoàng Dược Sư phi thân lên nóc đình, đưa tay ôm đầu con gái, dịu dàng nói:

- Nếu con không lấy chồng cũng được, cứ ở đảo Đào Hoa trọn đời với cha cũng hay.

Hoàng Dung giẫm chân khóc nói:

- Cha, cha không thương Dung nhi, cha không thương Dung nhi.

https://thuviensach.vn

Hồng Thất công thấy một ma đấu tung hoành thiên hạ, giết người không chớp mắt như Hoàng Dược Sư mà bị con gái ràng buộc không sao giãy giụa như thế, không kìm được bật tiếng cười rộ.

Âu Dương Phong nghĩ thầm:

- Để đến lúc định dành phận xong, tống cổ lão ăn mày và gã tiểu từ họ Quách kia đi thì chuyện về

sau dễ làm rồi. Con gái thì cứ ỏng ẹo vờ vĩnh, kể làm gì.

Lúc ấy bèn nói:

- Quách hiền điệt võ nghệ cao cường, đúng là anh hùng từ trẻ tuổi, cái học nhớ sách ắt cũng rất giỏi Dược huynh cứ mời y đọc một lượt là được.

Hoàng Dược Sư nói:

- Đúng thế. Dung nhi còn làm ầm lên thì Quách hiền điệt sẽ bị ngươi làm phân tâm đấy.

Hoàng Dung lập tức im bặt. Âu Dương Phong quyết ý làm mất mặt Quách Tĩnh, nói:

- Quách hiền điệt đọc đi, tất cả bọn ta xin kính cẩn lắng nghe đây.

Quách Tĩnh xấu hổ đỏ bừng cả mặt, nghĩ thầm:

- Nói không được, chỉ còn cách đem kinh văn của Chu đại ca dạy mình đọc bừa ra thôi.

Lúc ấy bèn đọc "Đạo của trời là cắt cái có thừa bù vào chỗ không đủ...", kinh văn trong bộ Cửu âm chân kinh này y đã đọc đi đọc lại mấy trăm lượt, lúc ấy đọc ra quả thật vô cùng trôi chảy, không hề

https://thuviensach.vn

ngắc ngứ. Y chỉ đọc được nửa trang, mọi người đều kinh ngạc ngẩn người, cùng nghĩ thầm:

- Người này đại trí như ngu, té ra vô cùng thông minh.

Trong chớp mắt Quách Tĩnh đã đọc một mạch bốn trang. Hồng Thất công và Hoàng Dung thừa biết y quyết không thể có tài trí như thế, lại càng không sao hiểu được, trong vẻ vui mừng trên mặt đều có ý vô cùng ngạc nhiên.

Hoàng Dược Sư nghe y đọc, so với kinh văn trong sách dường như còn nhiều hơn mấy phần, mà câu nào cũng mạch lạc có nghĩa, đúng với nguyên bản chân kinh, trong lòng hoảng sợ, bất giác toát mồ

hôi lạnh:

- Chẳng lẽ nương tử đã quá cố của mình thật sự hiển linh, dưới cõi âm nhớ ra chân kinh, đem truyền lại cho gã thiếu niên này sao?

Chỉ nghe Quách Tĩnh vẫn đọc rất trôi chảy, nghĩ thầm muôn ngàn lần đúng là như thế, bèn ngẩng đầu lên trời lẩm bẩm:

- A Hành, A Hành, nàng nặng tình với ta như thế, mượn miệng gã thiếu niên này truyền thụ lại chân kinh cho ta, sao không cho ta gặp mặt một lần? Đêm nào ta cũng thổi tiêu cho nàng nghe, nàng có nghe không?

A Hành là tiểu tự của Hoàng phu nhân, người ngoài tự nhiên không biết. Mọi người thấy sắc mặt y khác lạ, trong mắt có ánh lệ, miệng nói không biết những gì, đều vô cùng kỳ quái.

Hoàng Dược Sư xuất thần một lúc, chợt nghĩ ra một chuyện, vung tay túm chặt lưng Quách Tĩnh, mặt lộ vẻ hung dữ, cao giọng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Cửu âm chân kinh mà Mai Siêu Phong làm mất đã rơi vào tay ngươi phải không?

Quách Tĩnh thấy y mắt lộ sát khí, vô cùng hoảng sợ nói:

- Đệ tử không biết kinh văn của Mai... Mai tiền bối làm mất ở đâu, nếu biết được, tự nhiên sẽ tìm giúp để trả cho đảo chứ.

Hoàng Dược Sư thấy vẻ mặt y hoàn toàn không có chút gian trá, lại càng tin là vong thê ở cõi âm truyền thụ, vừa mừng rỡ vừa chua xót, cao giọng nói:

- Được Thất huynh, Phong huynh, đây là con rể mà tiên thất chọn, huynh đệ cũng không nói gì nữa.

Hài tử ta gả Dung nhi cho ngươi, ngươi nên đối xử với nó cho tốt. Dung nhi bị ta chiều chuộng làm hư hỏng, ngươi nên nhường nhịn nó ba phần.

Hoàng Dung nghe thấy vô cùng mừng rỡ, cười nói:

- Chẳng lẽ con không tốt sao, ai nói bị cha làm hư hỏng chứ?

Quách Tĩnh cho dù có ngu ngốc hơn thì lúc ấy cũng không chờ Hoàng Dung chỉ bảo nữa, lập tức quỳ

xuống dập đầu, miệng nói:

- Nhạc phụ!

Y còn chưa đứng lên, Âu Dương Khắc đột nhiên kêu lên:

- Khoan đã!

https://thuviensach.vn

Hồi 19(a)

Sóng to cá mập

Hồng Thất công không bao giờ ngờ cuộc thi đọc thuộc lòng sách lại thu được kết quả như thế, so với việc Quách Tỉnh vật Âu Dương Khắc ngã mười bảy mười tám vòng lại còn khiến y kinh ngạc hơn gấp mười, chỉ mừng rỡ cười toét miệng ra không ngậm lại được, nghe Âu Dương Khắc kêu một tiếng như thế, vội hỏi:

- Cái gì? Ngươi không phục à?

Âu Dương Khắc nói:

- Những câu mà Quách huynh đọc so với ghi chép trên kinh văn còn nhiều hơn, nhất định là y đã có Cửu âm chân kinh. Vãn bối lớn mật, muốn ngông cuồng lục soát trên người y một phen.

Hồng Thất công nói:

- Hoàng đảo chủ đã hứa hôn rồi, ngươi còn kiếm chuyện gì nữa chứ? Mới rồi chú ngươi nói thế nào?

Âu Dương Phong cặp quái nhãn đảo một cái, nói:

- Họ Âu Dương ta há lại để cho kẻ khác lừa dối bưng bít à?

Y nghe lời cháu nói, nghĩ nhất định trong người Quách Tỉnh có Cửu âm chân kinh, lúc ấy dốc lòng cướp lấy kinh thư, thi tài xong rồi, Hoàng Dược Sư hứa hôn hay không cũng là chuyện phụ.

https://thuviensach.vn

Quách Tỉnh tháo dây lưng, cởi áo ngoài ra nói:

- Xin Âu Dương tiền bối cứ lục soát.

Kế lấy tất cả đồ vật trong bọc ra để lên bàn đá, là một ít bạc, khăn tay, hỏa tập. Âu Dương Phong hừ

một tiếng, đưa tay mò lên người y.

Hoàng Dược Sư vốn biết Âu Dương Phong là người cực kỳ xấu xa độc ác, biết đâu trong cơn tức giận lại ngầm thi triển độc thủ, y công lực tinh thâm, đã ra tay thì không sao cứu được, lúc ấy bèn đằng hắng một tiếng, đặt tay lên gáy Âu Dương Khắc, đó là chỗ yếu hại trong cơ thể con người, chỉ

cần y phát kình thì sẽ lập tức đánh gãy xương cổ, Âu Dương Khắc đừng hòng sống được.

Hồng Thất công biết dụng ý của y, cười thầm:

- Hoàng lão tà vô cùng thiên vị, bây giờ thì thương cả con gái lẫn con rể, lại đổi thành dốc lòng bảo vệ cho gã đồ đệ ngốc của mình. Ờ, bản lĩnh học thuộc lòng sách vở của y cao cường như thế thì cũng không thể coi là ngốc được.

Âu Dương Phong vốn định dùng Cáp mô công lén ấn một chưởng vào bụng dưới Quách Tỉnh để ba

năm sau y sẽ bị thương thế phát tác mà chết, nhưng thấy Hoàng Dược Sư đã đề phòng cũng không dám hạ thủ, mò kỹ trên người Quách Tỉnh quả nhiên không thấy có vật gì khác, bèn trầm ngâm một lúc. Y không hề tin là Hoàng phu nhân sau khi chết có thể chọn con rể, đột nhiên nghĩ ra là thằng tiểu tử này vô cùng ngu ngốc, xem ra không biết bịa đặt, hoặc có thể hỏi y mà biết được nơi hạ lạc của Cửu âm chân kinh, lúc ấy rung ngọn xà trượng một cái, kim hoàn trên xà trượng kêu leng keng một hồi, hai con rắn từ đuôi

https://thuviensach.vn

trượng bò lên. Hoàng Dung và Quách Tỉnh nhìn thấy tình hình kỳ quái như thế đều lui lại phía sau một bước. Âu Dương Phong cao giọng rít lên, hỏi:

- Quách hiền điệt, kinh văn trong bộ Cửu âm chân kinh ấy, là ngươi học được ở đâu vậy?

Ánh mắt rừng rực nhìn chằm chặp vào mặt y.

Quách Tỉnh nói:

- Ta biết có một bộ Cửu âm chân kinh, nhưng trước nay chưa từng nhìn thấy. Quyển thượng đang ở

chỗ Chu Bá Thông Chu đại ca...

Hồng Thất công ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao ngươi gọi Chu Bá Thông là Chu đại ca? Ngươi gặp Lão Ngoan đồng Chu Bá Thông rồi à?

Quách Tỉnh nói:

- Dạ. Chu đại ca và đệ tử kết nghĩa làm anh em.

Hồng Thất công cười nói:

- Một già một trẻ, toàn làm chuyện hoang đường.

Âu Dương Phong hỏi:

- Còn quyển hạ đâu?

Quách Tỉnh nói:

- Đã bị Mai Siêu Phong... Mai... Mai sư tỷ làm mất ở cạnh Thái Hồ, bây giờ y thị đã vâng lệnh nhạc phụ đi khắp nơi tìm kiếm. Đệ tử bẩm rõ với nhạc

https://thuviensach.vn

phụ xong, cũng nghĩ tới việc đi tìm giúp y thị một tay.

Âu Dương Phong cao giọng nói:

- Ngươi chưa từng thấy Cửu âm chân kinh, tại sao có thể đọc trôi chảy như vậy? Quách Tỉnh ngạc nhiên nói:

- Ta đọc vừa rồi là Cửu âm chân kinh à? Không phải, không phải đâu. Đó là Chu đại ca dạy ta học thuộc lòng, là bí quyết võ công mà y tự sáng chế ra.

Hoàng Dược Sư thầm thở dài, vô cùng thất vọng, nghĩ thầm:

- Chu Bá Thông vâng lệnh sư huynh giữ Cửu âm chân kinh. Y bắn bi thua đưa cho mình xem, bị thua nên hủy kinh nhưng trước đó tự nhiên đã học thuộc lòng rồi, chuyện đó cũng không có gì lạ. Té ra chuyện quỷ thần là hoàn toàn bịa đặt. Nghĩ lại con gái mình và y đúng là có duyên phận với nhau mới có chuyện vừa khéo như thế.

Hoàng Dược Sư trong lòng chán nản, Âu Dương Phong lại hỏi ngay:

- Vậy Chu Bá Thông hiện đang ở đâu?

Quách Tỉnh đang định trả lời, Hoàng Dược Sư quát:

- Tỉnh nhi, không được nhiều lời.

Rồi quay qua nói với Âu Dương Phong:

- Những chuyện thế tục ấy nghĩ tới làm gì? Phong huynh, Thất huynh, đã hai mươi năm chúng ta không gặp nhau, phải uống thật say ba ngày trên đảo Đào Hoa mới được.

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Sư phụ, con đi nấu vài món thức ăn cho người, hoa sen trên đảo này rất ngon, hạt sen hầm gà, canh củ ấu tươi nấu với lá sen, nhất định là người sẽ rất thích.

Hồng Thất công cười nói:

- Hôm nay ngươi đã thỏa ý rồi, xem cô nương nhỏ vui vẻ thế kia kìa.

Hoàng Dung cười khẽ một tiếng, nói:

- Sư phụ, Âu Dương bá bá, Âu Dương thế huynh, xin mời.

Nàng đã được nhân duyên hòa hài với Quách Tỉnh, vô cùng mừng rỡ, tấm lòng căm ghét Âu Dương Khắc đã mất hẳn, lúc bấy giờ thì trong thiên hạ đều là người tốt.

Âu Dương Phong vái Hoàng Dược Sư một vái, nói:

- Dược huynh, thịnh tình của ngươi huynh đệ tâm lãnh rồi, hôm nay xin từ biệt ở đây.

Hoàng Dược Sư nói:

- Phong huynh đường xa tới đây, huynh đệ chưa làm được một chút lễ chủ nhà, như vậy làm sao yên tâm?

Âu Dương Phong muôn dặm xa xôi tìm tới, ngoài việc hỏi vợ cho cháu vốn còn có mưu đồ trọng đại khác. Y được cháu cho bồ câu đưa thư về, biết Cửu âm chân kinh quả đang xuất hiện trên đời, hiện đang trong tay một người đàn bà mù là phản đồ của Hoàng Dược Sư, bèn nghĩ sau khi kết thông gia với Hoàng Dược Sư, hai người sẽ hợp lực lấy bộ Cửu âm chân kinh thiên hạ kỳ thư ấy vào tay. Hiện việc hôn nhân đã không xong, một phen thất ý, tâm tình rất chán nản, nhất định từ chối đòi về. Âu Dương Khắc chợt nói:

https://thuviensach.vn

- Thúc thúc, diệt nhi vô dụng làm mất mặt lão nhân gia người, nhưng Hoàng bá phụ đã nói là sẽ

truyền thụ một môn công phu cho điệt nhi.

Âu Dương Phong hừ một tiếng, biết thằng cháu mình không sao bỏ qua được con nhãi họ Hoàng kia, muốn mượn cớ học công phu để kéo dài thời gian gần gũi với Hoàng Dung, sau đó sẽ thi triển vài chiêu phong lưu cướp nàng vào tay.

Hoàng Dược Sư vốn cho rằng Âu Dương Khắc nhất định sẽ thắng nên đáp ứng sẽ truyền thụ một

môn công phu cho Quách Tỉnh, không ngờ Âu Dương Khắc liên tiếp thua cả ba trận, cũng thấy khó xử, bèn nói:

- Âu Dương hiền diệt, lệnh thúc võ công tuyệt diệu thiên hạ, người ngoài theo sau hít bụi còn không kịp, ngươi là võ học gia truyền, không cần phải học người ngoài nữa. Chỉ là cái học tả đạo bàng môn, lão hủ dùng để giải sầu qua ngày thôi. Nếu hiền diệt không chê là bỉ lậu, chỉ cần lão hủ biết thì nhất định sẽ dốc túi ra truyền thụ.

Âu Dương Khắc nghĩ thầm:

- Mình phải chọn một bản lĩnh nào mất thật nhiều thời gian. Từ lâu đã nghe nói thuật Ngũ hành kỳ

môn của đảo chủ Đào Hoa thiên hạ vô song, môn này ắt không phải chỉ một sớm một chiều mà học được.

Lúc ấy bèn khom người vái dài, nói:

- Tiểu điệt vốn khâm phục thuật Ngũ hành kỳ môn của bá phụ, xin bá phụ ra ơn dạy cho.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dược Sư trầm ngâm không đáp, trong lòng thấy khó xử, đó là học vấn đắc ý nhất đời y, ngoài những chỗ thông suốt học vấn của tiên hiền còn có không ít những điểm độc đáo của riêng y, phát hiện được những chỗ tiền nhân chưa phát hiện, quả thật không phải tầm thường, ngay cả con gái ruột mà cũng vì tuổi tác còn nhỏ nên y chưa dạy hết, há lại có thể dạy cho người ngoài? Nhưng đã nói ra miệng, khó lòng từ chối, đành nói:

- Cái học kỳ môn rất rộng lớn, ngươi muốn học môn nào?

Âu Dương Khắc dốc lòng muốn ở lại đảo Đào Hoa, nói:

- Tiểu diệt thấy đường đi trên đảo Đào Hoa quanh co, cây hoa rậm rạp, trong lòng rất ngưỡng mộ.

Xin bá phụ cho tiểu diệt ở lại trên đảo vài tháng nghiên cứu thật kỹ thuật sinh khắc biến hóa trong đó.

Hoàng Dược Sư thoáng biến sắc, nhìn Âu Dương Phong một cái, nghĩ thầm:

- Các ngươi muốn tra xét sự bố trí khéo léo trên đảo Đào Hoa, rốt lại là có ý gì?

Âu Dương Phong thấy thần sắc của y, biết y đã nghi ngờ, bèn trách cháu:

- Ngươi quả thật không biết trời cao đất dày là gì? Cây hoa trên đảo Đào Hoa là tâm huyết nửa đời của Hoàng bá phụ, việc bố trí trên đảo kỳ ảo tới mức nào, ngoại địch không dám xâm nhập toàn cậy vào đó, làm sao có thể nói cho ngươi biết được?

Hoàng Dược Sư cười nhạt một tiếng, nói:

- Cho dù đảo Đào Hoa chỉ có một tòa núi đá trống trơn cũng chưa chắc có ai tới đả thương được Hoàng mỗ đâu.

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong cười lấy lòng nói:

- Tiểu đệ thô lỗ lỡ lời. Dược huynh muôn vạn lần đừng trách.

Hồng Thất công cười nói:

- Lão Độc vật! Ngươi dùng kế khích tướng ấy tính ra cũng không cao minh lắm đâu!

Hoàng Dược Sư đút chiếc ngọc tiêu vào tay áo, nói:

- Mời các vị đi theo ta.

Âu Dương Khắc thấy trên mặt Hoàng Dược Sư có vẻ giận dữ, đưa mắt nhìn qua chú hỏi ý. Âu

Dương Phong gật gật đầu, đi theo Hoàng Dược Sư, mọi người lục tục theo sau.

Quanh co vòng vèo qua khỏi rừng trúc, trước mắt xuất hiện một ao sen lớn.

Trong ao sen trắng nở rộ, mùi hương thơm ngát, lá sen che rợp, có một con đê nhỏ bằng đá xuyên qua giữa ao. Hoàng Dược Sư bước lên đê, đưa mọi người vào một tòa tịnh xá. Gian nhà này toàn bằng cây tùng không lột vỏ ghép thành, phía ngoài đầy dây mây bò lên. Lúc ấy tuy đang mùa hè nóng nực nhưng mọi người vừa nhìn thấy gian nhà ấy đều đột nhiên cảm thấy mát mẻ. Hoàng Dược Sư đưa bốn người vào thư phòng, người lão bộc câm điếc bưng trà lên. Loại trà này có màu xanh biếc, mát như nước tuyết tan ra, uống vào miệng thấy mát rượi tới tận tâm phế.

Hồng Thất công cười nói:

- Người đời vẫn nói: Làm ăn mày ba năm thì không muốn làm quan nữa. Dược huynh, nếu ta ở lại trong chỗ mát mẻ này của ngươi ba năm thì cũng không muốn làm ăn mày nữa!

https://thuviensach.vn

Hoàng Dược Sư nói:

- Nếu Thất huynh chịu ở lại đây thì hai anh em ta uống rượu trò chuyện, tiểu đệ còn mong mà chưa được.

Hồng Thất công nghe y nói rất thành khẩn, trong lòng cảm động, nói:

- Đa tạ. Chỉ đáng tiếc lão khiếu hóa một đời vất vả, không được hưởng phúc thanh nhàn như Dược huynh.

Âu Dương Phong nói:

- Hai người các vị ở một chỗ, chỉ cần không đánh nhau thì không đầy hai tháng ắt sẽ sáng chế ra quyền pháp kiếm thuật tân kỳ.

Hồng Thất công cười nói:

- Ngươi nóng mắt à?

Âu Dương Phong nói:

- Đó là việc làm quang minh chính đại trong võ học, không còn gì hay hơn.

Hồng Thất công cười nói:

- Hô hô, lại khẩu thị tâm phi nữa rồi.

Hai người bọn họ tuy không có thâm cừu đại oán nhưng trong lòng rất ghét nhau, chỉ là Âu Dương Phong mưu kế rất sâu xa, chưa đến lúc nhấc tay một cái mà đưa Hồng Thất công tới chỗ chết được nên thủy chung vẫn không trở mặt với y, lúc ấy nghe y nói thế chỉ cười cười không nói gì.

Hoàng Dược Sư vỗ xuống cạnh bàn một cái, một bức tranh sơn thủy treo ở vách tường phía tây đột nhiên từ từ cuốn lên để lộ ra một cánh cửa bí mật.

https://thuviensach.vn

Y bước tới mở cánh cửa ấy lấy ra một cuốn trục, cầm trên tay vuốt nhẹ mấy cái nói với Âu Dương Khắc:

- Đây là bản đồ chung của đảo Đào Hoa, tất cả những chỗ ngũ hành sinh khắc, âm dương bát quái biến hóa trên đảo đều ghi trong này, ngươi cầm lấy mà nghiên cứu cho kỹ.

Âu Dương Khắc vô cùng thất vọng, vốn là muốn ở lại trên đảo Đào Hoa một thời gian, nào ngờ y lại đưa ra một tấm bản đồ, mưu đồ xem ra đã không thành nhưng cũng chỉ còn cách khom lưng đón lấy.

Hoàng Dược Sư chợt nói:

- Khoan đã!

Âu Dương Khắc sửng sốt, rút hai tay lại. Hoàng Dược Sư nói:

- Ngươi cầm tấm bản đồ này rồi thì tới phủ Lâm An tìm một khách sạn hoặc một nơi chùa quán trú lại, sau ba tháng ta sẽ sai người tới lấy về. Tất cả những điều trong bản đồ chỉ được ghi nhớ không được sao chép lại.

Âu Dương Khắc nghĩ thầm:

- Ngươi đã không cho ta ở lại trên đảo Đào Hoa thì công phu tà môn này ta cũng không cần đếm xỉa tới. Trong ba tháng ấy lại còn bắt ta giữ cho ngươi tấm bản đồ này. Nếu không cẩn thận, có hư hỏng mất mát gì còn chuốc thêm rắc rối. Chuyện này không làm cho xong!

Đang định dùng lời lẽ mềm mỏng để từ chối, chợt lại xoay chuyển ý nghĩ:

- Y nói sai người tìm tới lấy lại, nhất định là sai con gái y, lúc ấy quả là dịp rất tốt để gần gũi.

Trong lòng mừng rỡ, lập tức tạ ơn nhận lấy tấm bản đồ.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung lấy cái hộp nhỏ đựng viên Thông tê địa long hoàn ra đưa Âu Dương Phong, nói:

- Âu Dương bá bá, đây là vật kỳ bảo tỵ độc, điệt nữ không dám bái lãnh.

Âu Dương Phong nghĩ thầm:

- Vật này rơi vào tay Hoàng lão tà thì y lại càng không sợ gì chất độc của mình, tuy vật đã đưa tặng rồi mà còn lấy lại thì không khỏi có chỗ nhỏ mọn nhưng không thể nghĩ tới nữa rồi.

Lúc ấy bèn nhận lấy, chắp tay chào Hoàng Dược Sư. Hoàng Dược Sư cũng không giữ lại, đưa y ra ngoài.

Ra tới cửa, Hồng Thất công nói:

- Độc huynh, cuối năm sau lại tới kỳ luận kiếm ở Hoa sơn, ngươi nên dưỡng sức cho tốt, chúng ta sẽ

đánh nhau một trận.

Âu Dương Phong hững hờ cười một tiếng, nói:

- Ta thấy ta và ngươi cũng không cần phải uổng phí tâm lực tranh giành với nhau. Danh hiệu võ công đệ nhất thiên hạ đã có người giữ rồi.

Hồng Thất công ngạc nhiên hỏi:

- Có người giữ rồi à? Chẳng lẽ Độc huynh ngươi đã luyện thành tuyệt kỹ vô song trên đời rồi sao?

Âu Dương Phong cười khẽ một tiếng, nói:

- Một chút công phu nhỏ mọn của Âu Dương Phong thì làm sao dám dòm ngó danh hiệu võ công

https://thuviensach.vn

thiên hạ đệ nhất? Ta nói đây là nói tới vị truyền thụ võ công cho Quách hiền diệt kia.

Hồng Thất công cười nói:

- Ngươi nói là lão khiếu hóa à? Chuyện đó huynh đệ muốn thì có muốn, nhưng công phu của Dược huynh càng ngày càng tiến triển, Độc huynh ngươi lại càng ngày càng sống lâu, võ công của Đoàn hoàng gia chỉ e cũng không dừng lại, cái đó không tới tay lão khiếu hóa được đâu.

Âu Dương Phong lạnh lùng nói:

- Trong những người truyền thụ công phu cho Quách hiền diệt thì chưa chắc Hồng Thất huynh là người giỏi nhất đâu.

Hồng Thất công vừa ngạc nhiên nói một câu:

- Cái gì?

thì Hoàng Dược Sư đã ngắt lời:

- À, là ngươi nói Lão Ngoan đồng Chu Bá Thông phải không?

Âu Dương Phong nói:

- Đúng đấy! Lão Ngoan đồng đã luyện tập Cửu âm chân kinh, bọn Đông tà, Tây độc, Nam đế, Bắc cái chúng ta hoàn toàn không phải là địch thủ của y rồi.

Hoàng Dược Sư nói:

- Chuyện đó cũng chưa chắc, chân kinh là vật chết, võ công mới là vật sống.

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong lúc đầu thấy Hoàng Dược Sư át lời y không cho Quách Tỉnh nói ra Chu Bá Thông đang ở đâu, trong lòng ắt có chuyện quanh co, nên lúc chia tay lại nhắc tới, nghe Hoàng Dược Sư nói thế, đúng là hợp ý mình, nhưng trên mặt không động thanh sắc hững hờ nói:

- Võ công phái Toàn Chân không phải tầm thường, chúng ta đều đã lãnh giáo rồi. Lão Ngoan đồng lại học thêm Cửu âm chân kinh thì cho dù Vương Trùng Dương sống lại cũng chưa chắc là đối thủ

của sư đệ y, còn chúng ta thì không cần phải nói nữa. Ờ, Phái Toàn Chân ngày càng hưng vượng, ba người chúng ta may mà nổi tiếng một thời, rốt lại vẫn còn thua một bậc.

Hoàng Dược Sư nói:

- Cho dù công phu của Lão Ngoan đồng cao hơn huynh đệ nhưng chắc chắn cũng không thể hơn

được Phong huynh và Thất huynh, về chuyện ấy thì ta biết chắc.

Âu Dương Phong nói:

- Dược huynh không cần khiêm tốn quá, ta và ngươi trước nay bên nửa cân bên tám lạng. Ngươi đã nói thế thì đã nắm chắc là công phu của Chu Bá Thông nhất định không bằng ngươi. Thế thì chỉ e... .

Nói tới đó không ngừng lắc đầu. Hoàng Dược Sư cười khẽ nói:

- Sang năm đến kỳ luận kiếm ở Hoa sơn, tự nhiên Phong huynh sẽ biết thôi.

Âu Dương Phong nghiêm trang nói:

- Dược huynh, công phu của ngươi huynh đệ vốn rất khâm phục, nhưng ngươi nói có thể thắng được Lão Ngoan đồng thì quả thật huynh đệ nửa tin nửa ngờ, ngươi đừng coi thường y.

https://thuviensach.vn

Với trí tuệ của Hoàng Dược Sư thì làm sao không biết đối phương đang cố ý dùng lời nói khích, chỉ

là y tâm cao khí ngạo, lại không chịu nổi câu ấy, bèn nói:

- Lão Ngoan đồng đang ở trên đảo Đào Hoa, đã bị huynh đệ giam giữ mười lăm năm nay.

Câu ấy vừa nói ra, Âu Dương Phong và Hồng Thất công đều giật nảy mình.

Hồng Thất công nhường mày kinh ngạc, Âu Dương Phong thì hô hô cười rộ, nói:

- Dược huynh khéo nói đùa quá...

Hoàng Dược Sư lại không lên tiếng, chỉ tay một cái đi trước dẫn đường, y gia tăng kình lực dưới chân, lập tức vọt như bay vào rừng trúc. Hồng Thất công tay trái dắt Quách Tỉnh, tay phải dắt Hoàng Dung, Âu Dương Phong cũng nắm tay cháu, hai người đều thi triển khinh công thượng thừa, trong chớp mắt đã tới ngoài cửa động chỗ Chu Bá Thông ở.

Hoàng Dược Sư xa xa nhìn thấy trong động không có người, hạ giọng hừ một tiếng, thân hình nhẹ

nhàng lướt tới như bay vọt lên không, đáp xuống vọt lên mấy cái đã tới trước cửa động.

Y chân trái vừa điểm xuống đất, chợt thấy dưới chân nhẹ bỗng, đạp vào chỗ trống. Y gặp qua nhiều biến cố, không hề hoảng sợ, chân phải trên không phóng ra một cước, đã mượn thế nhảy vọt tới phía trước, lúc rơi xuống đất lại điểm nhẹ chân trái một cái, nào ngờ chỗ rơi xuống lại là hang trống. Lúc ấy dưới chân không có chỗ nào tá lực, bèn xoay tay rút chiếc ngọc tiêu trong tay áo ra đập vào vách cửa động một cái, thân hình như mũi tên bắn

https://thuviensach.vn

vọt ra. Đập tiêu vào vách đá, xoay người nhảy vọt lên, quả thật chỉ là việc xảy ra trong chớp mắt.

Hồng Thất công và Âu Dương Phong thấy y thân pháp đẹp đẽ, đồng thanh bật tiếng khen ngợi, lại nghe một tiếng sột, chỉ thấy hai chân Hoàng Dược Sư đã rơi xuống một cái hố sâu ngoài cửa động. Y

vừa cảm thấy dưới chân ướt át mềm nhũn, chân đã ngập vào đất, mũi chân vừa dùng kình vọt lên không, thấy bọn Hồng Thất công đã tới trước động, mặt đất lại không có gì lạ, vừa rơi xuống cạnh con gái chợt thấy mùi hôi thối xông lên mũi, cúi đầu nhìn kỹ thì dưới hai chiếc giày đều dính phân be bét. Mọi người đều ngấm ngầm hoảng sợ, với võ công cao cường, đầu óc cơ cảnh của Hoàng Dược Sư mà lại bị người khác chơi khăm như thế.

Hoàng Dược Sư vô cùng tức giận, bẻ một cành cây chọc chọc thăm dò dưới đất, khua đông gõ tây thì ngoài ba cái hố mà mình rơi xuống đều là đất bình thường. Rõ ràng Chu Bá Thông đã tính trước là y tới trước động sẽ phải rơi vào cái hố thứ nhất, lại tính rằng y công phu khinh công cao cường, cái hố

thứ nhất không thể hãm được y, nhất định sẽ nhảy vào phía trong, lại đào một cái hố thứ hai phía trong động, lại tính rằng cái hố thứ hai cũng không làm gì được y nên tính đúng chỗ y rơi xuống tại đào cái hố thứ ba, bỏ xuống đó một đống phân lớn.

Hoàng Dược Sư bước vào động, đưa mắt nhìn quanh thì ngoài một cái vò một cái bát không thấy có vật gì lạ, trên vách động lại viết mấy hàng chữ, du Dương Phong thấy Hoàng Dược Sư rơi vào bẫy, trong bụng cười thầm, lúc ấy thấy y bước vào động nhìn kỹ, nghĩ thầm trong động thì một cây kim một sợi chỉ nhỏ nhặt cũng đều có thể có liên hệ với Cửu âm chân kinh, không thể coi thường, vội bước lên cạnh nhìn, chỉ thấy trên vách động có hàng chữ khắc bằng vật sắc nhọn.

https://thuviensach.vn

- Hoàng lão tà, ngươi đánh gãy hai chân ta, nhốt ta trong động này mười lăm năm, vốn cũng phải đánh gãy hai chân ngươi để hả giận, nhưng về sau nghĩ lại tha ngươi cũng được nên mới dồn phân một đống, nước tiểu mấy vò, xin mời xin mời... Dưới bốn chữ: "Xin mời, xin mời" có dán một cành cây lá che kín chữ dưới cùng.

Hoàng Dược Sư đưa tay lột cành cây, lại thấy cành cây gắn liền với một sợi dây, tiện tay bứt một cái, đột nhiên nghe trên đầu có tiếng rắc rắc vang lên, lập tức tỉnh ngộ, vội vàng nhảy vọt ra bên trái, Âu Dương Phong kiến cơ cũng rất mau lẹ, vừa thấy thân hình Hoàng Dược Sư chớp lên cũng lập tức nhảy ra bên phải, nào ngờ bình bịch bình bịch một tràng, trên nóc động phía bên trái có mấy cái vò đất rơi xuống, hai người bị nước tiểu dội ướt đầy đầu đầy mặt. Hồng Thất công kêu lên:

- Thơm quá, thơm quá?.

Rồi hô hô cười rộ.

Hoàng Dược Sư giận quá, ngoác miệng chửi ầm lên. Âu Dương Phong thì mừng giận không để lộ ra sắc mặt, chỉ cười một tiếng. Hoàng Dung chạy về lấy giày áo cho phụ thân thay, lại lấy một tấm áo dài của cha cho Âu Dương Phong thay.

Hoàng Dược Sư lại trở vào động, xem xét kỹ trên dưới trái phải thì không có cạm bẫy gì nữa, bước tới chỗ cành cây che kín xem xét, thấy có viết hai hàng chữ cực nhỏ:

- Cành lá quyết không thể bứt, trên có nước tiểu đổ xuống, ngàn vạn lần đừng trách là không báo trước.

Hoàng Dược Sư vừa tức giận vừa buồn cười, đột nhiên nghĩ ra:

- Mới rồi lúc nước tiểu đổ xuống thì còn hơi ấm.

https://thuviensach.vn

Lập tức quay ra ngoài động, nói:

- Lão Ngoan đồng mới đi chưa lâu, chúng ta đuổi theo y.

Quách Tỉnh nghĩ thầm:

- Hai người mà gặp nhau ắt có một trường ác đấu.

Đang định lên tiếng khuyên can thì Hoàng Dược Sư đã lao về hướng đông. Mọi người biết đường đi trên đảo cổ quái, không dám tụt lại phía sau, vội theo sát y, đuổi theo không bao lâu quả nhiên thấy Chu Bá Thông đang thong thả đi phía trước.

Hoàng Dược Sư chân không động, thân hình như mũi tên rời dây cung vọt lên, trong chớp mắt đã tới bên cạnh, vươn tay chụp vào gáy y.

Chu Bá Thông nghiêng người qua bên trái một cái quay lại kêu lên.

- Hoàng lão tà thơm quá!

Hoàng Dược Sư một trảo ấy là công phu mấy chục năm luyện thành, quả thật vô cùng mau lẹ, oai mãnh phi thường, y bị đạp phân rưới nước tiểu trong lòng vô cùng căm giận, phát trảo ấy đã dùng đủ

mười thành công lực, nào ngờ Chu Bá Thông chỉ tùy tiện nghiêng người đi một cái đã tránh khỏi, quả thật nhấc vật nặng như rất nhẹ. Hoàng Dược Sư trong lòng hoảng sợ, không sấn vào đánh tiếp, định thần nhìn kỹ lại chỉ thấy y dùng dây buộc hai tay vào trước ngực, miệng thoáng vẻ cười cợt, thần thái vô cùng đắc ý. Quách Tỉnh bước lên vài bước, nói:

- Đại ca, Hoàng đảo chủ đã thành nhạc phụ của ta, mọi người đều là người nhà rồi.

Chu Bá Thông thở dài nói:

https://thuviensach.vn

- Nhạc cái gì phụ? Sao ngươi không nghe lời ta khuyên? Hoàng lão tà điêu ngoa cổ quái, con gái của y lại có thể tốt với ngươi à? Kiếp này nhất định ngươi phải chịu khổ rồi. Hảo huynh đệ, ta nói với ngươi là trong thiên hạ việc gì cũng có thể làm, hàng ngày bị người ta đổ nước tiểu lên đầu cũng không sao, chỉ có lấy vợ sinh con thì không được. May là ngươi còn chưa bái đường thành thân với y thị, cũng là còn may lắm đấy. Ngươi mau chạy trốn đi thật xa, để y thị suốt đời không tìm được ngươi...

Y cứ thế ba hoa không thôi, Hoàng Dung bước lên phía trước, nói:

- Chu đại ca, ai sau lưng ngươi thế?

Chu Bá Thông quay đầu một cái hoàn toàn không nhìn thấy ai, Hoàng Dung giang tay ném thẳng cái bao đựng quần áo dính cứt đái của cha vào lưng y. Chu Bá Thông nghe tiếng gió nghiêng người đi một cái bộp một tiếng, cái bao rơi xuống đất tung ra, mùi hôi thối bốc lên nồng nặc.

Chu Bá Thông cười nghiêng ngả, nói:

- Hoàng lão tà, ngươi nhốt ta mười lăm năm, đánh gãy hai chân ta, ta chỉ cho ngươi hai chân đạp phân, đầu dính nước tiểu một lần, hai lần đều dừng tay, tính ra là có lỗi với ngươi à?

Hoàng Dược Sư ngẫm nghĩ thấy y có lý, trong lòng lập tức bình tĩnh lại, hỏi:

- Sao ngươi lại buộc hai tay lại thế?

Chu Bá Thông nói:

- Đây là người trong núi tự có đạo lý, thiên cơ bất khả lậu đấy.

Nói xong lắc đầu quầy quậy dáng vẻ rất buồn thảm.

https://thuviensach.vn

Nguyên là ngày trước Chu Bá Thông bị khốn trong động, mấy lần nhịn không được muốn xông ra liều mạng với Hoàng Dược Sư, nhưng xoay chuyển ý nghĩ thấy rốt lại vẫn không phải địch thủ của y, nếu bị y đánh chết hoặc điểm huyệt thì quyển thượng Cửu âm chân kinh giấu trong động nhất định sẽ

bị y lấy mất, vì thế thủy chung vẫn ẩn nhẫn, hôm ấy được Quách Tỉnh nhắc nhở mới nghĩ tới việc mình trong lúc vô ý lại luyện thành võ công phân thân hợp kích vô thượng, Hoàng Dược Sư võ công có cao hơn cũng không thể thắng được hai Chu Bá Thông, không ngừng tính toán muốn làm sao trả

mối thù bị giam cầm hành hạ mười lăm năm. Quách Tỉnh đi rồi, y ngồi trong động, ân oán ghét thương trong mười lăm năm từng cảnh từng cảnh hiện về, chợt nghe tiếng tiêu, tiếng đàn, tiếng hú giao đấu với nhau xa xa, nhất thời lòng hươu dạ vượn không đè nén được, đang lúc phiền não chợt nghĩ:

- Công phu của nghĩa đệ còn kém mình xa, sao tiếng tiêu của Hoàng lão tà lại không làm gì được y nhỉ?

Hôm ấy y nghĩ không ra lý do bên trong, nhưng ở chung với Quách Tỉnh trong bấy nhiêu ngày đã hiểu rõ tính tình của y, lúc ấy nghĩ ngợi thêm, lập tức hiểu ra:

- Phải rồi, phải rồi. Y còn nhỏ tuổi, không hiểu chuyện giữa nam nữ vừa thích thú vừa phiền phức, huống chi y tính tình thuần phác, đúng là như người ta nói: Không ham muốn thì cứng cỏi: Đó mới là người không đánh mất tấm lòng tự nhiên của trẻ thơ. Mình đã bấy nhiêu tuổi đầu tại sao còn vất vả

nghĩ tới chuyện trả thù? Tâm địa hẹp hòi như thế, nghĩ lại cũng buồn cười!

Y tuy không phải đạo sĩ phái Toàn Chân nhưng trước nay rất thích rèn luyện theo yếu chỉ thanh tĩnh vô vi đạm bạc lặng lẽ của phái Toàn Chân, lúc

https://thuviensach.vn

ấy đột nhiên quán thông, cười dài một hồi, đứng thẳng người lên. Chỉ thấy ngoài động trời xanh vạn dặm, mây trắng trên không, trong lòng vô cùng trống rỗng sáng suốt, việc Hoàng Dược Sư hành hạ y mười lăm năm lập tức biến thành chuyện gà mổ sâu nhỏ nhặt không hề vướng bận trong lòng nữa.

Y xoay chuyển ý nghĩ, lại nghĩ thầm:

- Phen này mình rủ áo bỏ đi là vĩnh viễn không trở lại đảo Đào Hoa nữa, nếu không lưu lại cái gì cho Hoàng lão tà thì làm sao khiến y sau này còn nghĩ tới mình?

Lúc ấy vô cùng hào hứng đào hố nhặt phân, bố trí vò nước tiểu bận rộn một hồi mới rời động ra đi. Y

đi được vài bước chợt nghĩ:

- Đường đi trên đảo Đào Hoa rất cổ quái, không biết làm sao tìm đường ra. Quách huynh đệ còn ở

trên đảo, lành ít dữ nhiều, mình không mang y cùng đi không xong. Nếu Hoàng lão tà muốn cản trở, hô hô, nếu Hoàng lão tà muốn đánh nhau thì một Hoàng lão tà lại không phải là địch thủ của hai Lão Ngoan đồng Chu Bá Thông ta đâu.

Y nghĩ tới chỗ đắc ý, thuận tay vung ra một cái rắc một tiếng đánh gãy một cành cây ven đường, đột nhiên giật mình nghĩ:

- Tại sao công lực của mình lại tăng tiến như thế? Cái này không có liên quan gì với công phu song thủ hỗ bác cả?

Tay đỡ cành hoa lên, ngơ ngẩn xuất thần một lúc, hai tay liên tiếp vung ra, rắc rắc rắc liên tiếp đánh gãy bảy tám cành cây, bất giác trong lòng rung động:

https://thuviensach.vn

- Đây là công phu trong Cửu âm chân kinh mà, mình.., mình.., mình luyện lúc nào vậy?

Trong chớp mắt ấy hoảng sợ toàn thân toát mồ hôi lạnh, liên tiếp kêu lên:

- Có ma, có ma!

Y luôn luôn ghi nhớ lời di huấn của sư huynh Vương Trùng Dương, quyết không dám luyện tập võ công ghi trong Cửu âm chân kinh, nào ngờ vì dạy cho Quách Tỉnh, hàng ngày miệng giảng giải, tay làm mẫu, lúc bất tri bất giác đã khắc sâu kinh văn vào óc, trong lúc ngủ mơ cũng ý hội với thần, tự

nhiên luyện thành công phu kỳ lạ, lúc ấy thi triển quyền cước không gì không phù hợp với pháp môn quyền lý ghi chép trong kinh. Y võ công tinh thâm, năng khiếu về võ học cũng cực cao, lại thêm Cửu âm chân kinh toàn ghi chép về cái học của Đạo gia vốn tương thông với sở học của y, y không muốn học võ công, võ công cũng tự nhiên chiếm lĩnh y. Y bật kêu lên.

- Hỏng rồi, hỏng rồi, cái này gọi là ma nhập vào người, đuổi đi không được rồi. Mình muốn chọc ghẹo Quách huynh đệ một phen, nào ngờ bưng đá lên lại rơi trúng trán mình.

Y thẫn thờ suốt nửa ngày, lấy tay gõ liên tiếp vào đầu đột nhiên nảy ra ý lạ, bèn xé mấy sợi vỏ cây bện thành dây thừng, lấy răng giúp sức buộc chặt hai tay mình lại, lẩm bẩm:

- Từ nay trở đi nếu mình không quên sạch võ công trong Cửu âm chân kinh thì chỉ có cách không động võ với người khác. Nếu Hoàng lão tà đuổi tới mình cũng quyết không ra tay để khỏi trái lời di huấn của sư huynh. Ờ, Lão Ngoan đồng ơi Lão Ngoan đồng, ngươi mình làm mình chịu, phen này thì mắc bẫy lớn rồi.

Hoàng Dược Sư làm sao đoán được nguyên cớ bên trong, chỉ cho rằng lại là một trò nghịch ngợm kỳ

https://thuviensach.vn

quái của y, nói:

- Lão Ngoan đồng, vị Âu Dương huynh này ngươi đã gặp qua, còn vị này...

Y nói chưa dứt câu Chu Bá Thông đã đi một vòng qua trước mặt mọi người, tới ai cũng hít hít từ trên tới dưới, cười nói:

- Vị này ắt là lão khiếu hóa Hồng Thất công, ta cũng đoán được. Y là người tốt. Đúng là lưới trời lồng lộng, nước tiểu chỉ đổ lên hai người Đông tà Tây độc. Âu Dương Phong, năm trước ngươi đánh ta một chưởng, hôm nay ta trả ngươi một vò nước tiểu, hai bên kể như hòa, không ai thua ai.

Âu Dương Phong mỉm cười không đáp, ghé tai Hoàng Dược Sư nói khẽ:

- Dược huynh, người này thân pháp rất mau lẹ, võ công quả thật cao hơn ngươi, đừng nghe y mới được!

Hoàng Dược Sư nghĩ thầm:

- Ta và ngươi hai mươi năm nay không gặp nhau, sao ngươi biết công phu của ta ắt không bằng y?

Rồi nhìn Chu Bá Thông nói:

- Bá Thông, ta đã nói qua, chỉ cần ngươi để Cửu âm chân kinh lại thì ta sẽ đốt đi để tế tiên thất rồi lập tức thả ngươi đi, bây giờ ngươi định đi đâu?

Chu Bá Thông nói:

- Ta ở trên đảo này chán lắm rồi, bây giờ muốn ra ngoài đi dạo.

Hoàng Dược Sư đưa tay nói:

- Kinh văn đâu?

Chu Bá Thông nói:

https://thuviensach.vn

- Ta đưa ngươi rồi.

Hoàng Dược Sư nói:

- Đừng nói bậy nữa, ngươi đưa ta lúc nào?

Chu Bá Thông cười nói:

- Quách Tỉnh có phải là con rể ngươi không? Y là của ngươi, có phải không? Ta đã đem Cửu âm chân kinh từ đầu đến cuối dạy cho y, không phải là truyền lại cho ngươi sao?

Quách Tỉnh giật nãy mình kêu lên:

- Đại ca, cái.., cái cái ngươi dạy ta quả thật là Cửu âm chân kinh à?

Chu Bá Thông hô hô cười rộ, nói:

- Chẳng lẽ còn là giả sao?

Quách Tỉnh trợn mắt há miệng, đứng ngẩn người ra. Chu Bá Thông thấy y ngẩn người ra như thế, trong lòng vô cùng vui vẻ. Y mất không biết bao nhiêu tầm huyết mới dạy Quách Tỉnh học thuộc lòng được Cửu âm chân kinh, đang muốn gặp y để nói trắng ra cho y hoảng sợ hoa mắt ù tai, lúc ấy tâm nguyện đã được đáp đền, làm sao không mừng như điên. Hoàng Dược Sư nói:

- Quyển thượng kinh văn vốn là chỗ ngươi, quyển hạ kinh văn ngươi lấy đâu ra?

Chu Bá Thông cười nói:

- Cái đó là chính tay con rể ngươi đưa cho ta.

Quách Tỉnh nói:

https://thuviensach.vn

- Ta.., ta không có làm thế.

Hoàng Dược Sư vô cùng tức giận, nghĩ thầm:

- Thằng tiểu tử Quách Tỉnh này dám giở trò ma với mình, thế mà lúc ấy con mù Mai Siêu Phong còn cố chết tìm kiếm.

Giận dữ đưa mắt nhìn Quách Tỉnh một cái rồi quay qua Chu Bá Thông nói:

- Ta muốn có nguyên bản chân kinh.

Chu Bá Thông nói:

- Huynh đệ, ngươi mò trong bọc ta lấy nguyên bản ra đi.

Quách Tỉnh bước tới đưa tay mò vào bọc y lấy ra một quyển sách dày khoảng nửa tấc. Chu Bá

Thông đưa tay cầm lấy, nói với Hoàng Dược Sư:

- Đây là quyển thượng chân kinh, quyển hạ kinh văn cũng kẹp trong này, ngươi có bản lĩnh thì lại mà lấy.

Hoàng Dược Sư nói:

- Phải có bản lĩnh thế nào?

Chu Bá Thông hai tay cầm chắc kinh thư, ngoẹo đầu qua nói:

- Để ta nghĩ đã.

Qua một lúc mới cười nói:

- Bản lĩnh dán giấy.

Hoàng Dược Sư nói:

https://thuviensach.vn

- Cái gì?

Chu Bá Thông hai tay giơ lên quá đầu đẩy ra một cái, chỉ thấy hàng vạn hàng vạn mảnh giấy đột nhiên bay tung ra, như một đàn bướm theo gió biển túa ra bốn phía, trong chớp mắt đã tan tác không sao nhặt lại được.

Hoàng Dược Sư vừa sợ vừa giận, không ngờ nội công của y lại cao thâm như vậy, trong chớp mắt đã dùng nội công ép nát kinh thư thành giấy vụn, nhớ tới vong thê lại càng chua xót, giận dữ quát:

- Lão Ngoan đồng, ngươi dám đùa cợt với ta, hôm nay đừng hòng rời khỏi đảo!

Rồi sãi chân sấn lên đánh thẳng vào mặt y một chưởng. Chu Bá Thông thân hình hơi lắc một cái, kế

đó nghiêng phải ngã trái, chỉ nghe tiếng gió rít vù vù, bóng chưởng của Hoàng Dược Sư loáng lên bên cạnh nhưng thủy chung vẫn không chạm được vào người y nửa cái. Lộ Lạc Anh thần kiếm

chưởng này là võ công đắc ý của Hoàng Dược Sư, nào ngờ lúc ấy đánh ra liên tiếp hơn hai mươi chiêu vẫn không làm gì được y.

Hoàng Dược Sư thấy y hoàn toàn không trả đòn, đang vận kình phát lực bức bách y không đón đỡ

không được, đột nhiên giật mình nghĩ thầm:

- Hoàng Dược Sư ta há lại có thể ra chiêu với người đang bị buộc chặt cả hai tay.

Lúc ấy lập tức lùi lại ba bước, kêu lên:

- Lão Ngoan đồng, chân ngươi đã bị thương mà ta lại không phải với ngươi. Mau bứt đứt sợi dây trên tay đi, để ta xem công phu Cửu âm chân

https://thuviensach.vn

kinh của ngươi.

Chu Bá Thông vẻ mặt buồn thảm, lắc đầu quầy quậy nói:

- Không giấu gì ngươi, ta có chỗ khổ tâm khó nói. Sợi dây này nói thế nào cũng không thể bứt được.

Hoàng Dược Sư nói:

- Để ta bứt cho ngươi.

Rồi bước lên chụp lấy cổ tay y. Chu Bá Thông kêu lên:

- Ái chà, cứu mạng, cứu mạng!

Rồi lật người nhào xuống đất lăn tròn mấy vòng.

Quách Tỉnh giật nảy mình kêu lên:

- Nhạc phụ?

Định bước lên ngăn cản nhưng Hồng Thất công kéo tay y lại, hạ giọng nói:

- Đừng ngu ngốc!

Quách Tỉnh dừng chân nhìn, chỉ thấy Chu Bá Thông lăn đi lăn lại dưới đất, mau lẹ vô cùng, Hoàng Dược Sư tay chụp chân đá nhưng đời nào chạm được vào người y. Hồng Thất công hạ giọng nói:

- Để ý nhìn thân pháp của y.

Quách Tỉnh thấy một lộ công phu này của Chu Bá Thông chính khớp với thuật Xà hành ly phiên ghi trong cửu âm chân kinh, lúc ấy ngưng thần quan sát, nhìn tới chỗ tinh diệu không kìm được reo lên một tiếng:

- Hay quá?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dược Sư càng lúc càng tức giận, quyền phong đánh tới như búa bổ đao chém, vạt áo tay áo của Chu Bá Thông rơi ra từng mảnh từng mảnh, lại qua một lúc, bộ râu dài của y cũng bị chưởng lực của Hoàng Dược Sư chém đứt từng lọn từng lọn.

Chu Bá Thông tuy chưa bị thương cũng biết sau cùng ắt sẽ gặp chuyện không may, chỉ cần bị trúng của y một chiêu nửa thức thì không chết cũng bị trọng thương.

Nhìn thấy Hoàng Dược Sư chưởng trái quét ngang ra, chưởng phải đồng thời chém chếch xuống, mỗi chưởng đều hàm chứa ba độc chiêu tiếp theo, thân pháp của mình có nhanh hơn cũng không thể

tránh kịp, đành vận kình lên hai bả vai, bục một tiếng dây trói đứt tung, tay trái gạt thế.công của y, tay phải lại đưa ra sau lưng gãi gãi, nói:

- Ái chà, ngứa chết đi thôi.

Hoàng Dược Sư thấy y đang lúc kịch đấu mà có thể rảnh rỗi gãi ngứa như thế, trong lòng thầm hoảng sợ liên tiếp đánh ra ba chiêu, đều là tuyệt học bình sinh. Chu Bá Thông nói:

- Một tay của ta không thể chống ngươi được. Ồ, chẳng qua không còn cách nào, nhưng dù thế nào ta cũng không thể có lỗi với sư ca.

Tay phải vận lực chống đỡ, tay trái buông thõng theo người. Võ công của y vốn không tinh thuần bằng Hoàng Dược Sư, tay phải gạt đỡ bị Hoàng Dược Sư dùng nội kình hất ra, phóng luôn một đá, ngã lăn ra phía sau mấy bước.

Hoàng Dược Sư tung người vọt tới, hai tay đưa ra đã trùm lên chưởng lực của Chu Bá Thông, quát:

- Đánh hai tay đi! Một tay thì ngươi chống không được đâu!

https://thuviensach.vn

Chu Bá Thông nói:

- Không được, ta chỉ đánh được một tay thôi.

Hoàng Dược Sư tức giận nói:

- Được, vậy ngươi cứ thử xem...

Song chưởng vừa chạm vào đơn chưởng của y, kình lực lập tức phát ra, bùng một tiếng, Chu Bá Thông ngã phịch xuống đất, hai mắt nhắm lại. Hoàng Dược Sư không đánh tiếp, chỉ thấy Chu Bá Thông ọe một tiếng phun ra một búng máu tươi, sắc mặt lập tức trắng bệch như tờ giấy.

Mọi người trong lòng đều thấy kỳ quái, nếu y thắng thắn đối địch với Hoàng Dược Sư thì cho dù không thắng cũng quyết không thể thua, vậy sao y lại kiên quyết không chịu đánh cả hai tay?

Chỉ thấy Chu Bá Thông từ từ đứng lên, nói:

- Lão Ngoan đồng rơi vào bẫy của chính mình, lúc vô ý học được kỳ công trong Cửu âm chân kinh, làm trái lời di huấn của sư huynh. Nếu ta đánh cả hai tay thì Hoàng lão tà ngươi đánh không lại ta đâu.

Hoàng Dược Sư biết y không bịa đặt, im lặng không đáp, nghĩ thầm mình vô duyên vô cớ giam y trên đảo mười lăm năm, bây giờ lại đánh y bị thương, quả thật rất khó xử, lập tức lấy trong bọc ra một cái hộp ngọc, mở nắp hộp lấy ra ba viên đan dược đỏ như máu đưa cho y, nói:

- Bá Thông, thuốc trị thương trong thiên hạ chỉ e không có loại nào hơn được Vô thường đan của đảo Đào Hoa ta. Cách bảy ngày uống một viên, nội thương của ngươi có thể không việc gì nữa. Bây giờ

ta đưa ngươi rời đảo.

https://thuviensach.vn

Chu Bá Thông gật gật đầu, đón lấy đan dược uống ngay một viên, vận khí trị thương, qua một lúc thổ ra một búng máu bầm, nói:

- Hoàng lão tà, đan dược của ngươi hay lắm, chẳng trách ngươi có tên là Dược sư. Ờ, lạ thật, lạ thật, ta tên là Bá Thông là có ý gì?

Y trầm tư hồi lâu, lắc lắc đầu, nói:

- Hoàng lão tà, ta muốn đi, ngươi có giữ ta lại nữa không?

Hoàng Dược Sư nói:

- Không dám, đều tùy ý ngươi thôi. Sau này nếu Bá Thông huynh có hứng thú chiếu cố, huynh đệ sẽ

lập tức đón tiếp. Bây giờ ta sẽ sai thuyền đưa ngươi rời đảo ngay.

Quách Tỉnh ngồi xổm xuống đất cõng Chu Bá Thông lên, theo Hoàng Dược Sư ra bờ biển, chỉ thấy trong vụng cảng có sáu bảy chiếc thuyền lớn nhỏ. Âu Dương Phong nói:

- Dược huynh, ngươi không cần phái thuyền hộ tống Chu đại ca rời đảo nữa, cứ mời y ngồi thuyền của tiểu đệ cũng được.

Hoàng Dược Sư nói:

- Sao lại làm phiền Phong huynh như thế.

Rồi quay qua người đầy tớ câm điếc trên thuyền lấy tay ra hiệu vài cái, người ấy lấy trong một chiếc thuyền lớn ra một mâm vàng.

Hoàng Dược Sư nói:

- Bá Thông, một chút vàng này ngươi cầm lấy tùy ý tiêu ngông. Võ công của ngươi quả thật cao hơn Hoàng lão tà, ta rất khâm phục.

https://thuviensach.vn

Chu Bá Thông chớp mắt một cái làm ra vẻ mặt nhát ma rồi nhìn qua chiếc thuyền lớn của Âu Dương Phong, thấy trên đầu thuyền cắm một là cờ trắng lớn thêu một con quái xà hai đầu đang há miệng thè lưỡi, lập tức cau mày lắc đầu. Âu Dương Phong lấy ra một chiếc còi gỗ thổi vài tiếng, không bao lâu trong rừng vang tên một tràng tiếng động lạ. Hái tên đầy tớ câm trên đảo Đào Hoa dẫn đám xà phu núi Bạch Đà xua bầy rắn ra, kế đó bắc mấy tấm ván lên thuyền, từng đàn từng đàn trườn lên thuyền lớn xuống khoang.

Chu Bá Thông nói:

- Ta không ngồi thuyền của Tây độc đâu, ta sợ rắn!

Hoàng Dược Sư cười khẽ nói:

- Thế cũng được, vậy ngươi ngồi thuyền này.

Rồi chỉ vào một chiếc thuyền nhỏ. Chu Bá Thông lắc đầu nói:

- Ta không ngồi thuyền nhỏ, ta muốn ngồi chiếc thuyền lớn bên kia kìa.

Hoàng Dược Sư hơi biến sắc, nói:

- Chiếc thuyền ấy bị hỏng chưa sửa xong, ngồi không được đâu.

Mọi người nhìn chỉ thấy chiếc thuyền ấy đuôi vểnh cao, hình dáng hoa mỹ, mạn thuyền sơn vàng lóng lánh, đâu có chỗ nào bị hư hỏng Chu Bá Thông nói:

- Ta không ngồi chiếc thuyền mới ấy không được? Hoàng lão tà, sao ngươi lại hẹp hòi thế?

Hoàng Dược Sư nói:

- Chiếc thuyền ấy không may mắn, người ngồi trên đó không gặp bệnh là bị mắc nạn nên trước nay chỉ đậu ở bến không dùng tới, chứ lẽ nào ta lại hẹp

https://thuviensach.vn

hòi? Nếu ngươi không tin, ta sẽ lập tức đốt chiếc thuyền ấy cho ngươi xem.

Nói xong lấy tay ra hiệu mấy cái, bốn tên đầy tớ câm chất củi lên rồi bước tới định đốt thuyền.

Chu Bá Thông đột nhiên ngồi phịch xuống đất, hai tay bứt râu, buông tiếng khóc lớn. Mọi người đều sửng sốt, chỉ có Quách Tỉnh biết tính nết của y, thầm thấy buồn cười. Chu Bá Thông bứt râu một lúc đột nhiên lăn lộn dưới đất kêu lên:

- Ta muốn ngồi thuyền mới, ta muốn ngồi thuyền mới.

Hoàng Dung bèn bước tới ngăn bốn tên đầy tớ câm lại.

Hồng Thất công cười nói:

- Dược huynh, lão khiếu hóa một đời không có gì may mắn, để ta bồi tiếp Lão Ngoan đồng ngồi chiếc thuyền rủi rở này, chúng ta cứ lấy độc trị độc xem lão khiếu hóa rủi rở hơn hay chiếc thuyền của ngươi lợi hại hơn.

Hoàng Dược Sư nói:

- Thất huynh, ngươi nên ở lại đảo vài ngày, cần gì vội vã ra đi như thế?

Hồng Thất công nói:

- Đám ăn mày lớn, ăn mày nhỡ, ăn mày nhỏ trong thiên hạ không bao lâu sẽ hội họp ở lầu Nhạc Dương tại Hồ Nam để nghe lão khiếu hóa chỉ định nhân vật kế thừa đứng đầu Cái bang. Một hôm nào đó lão khiếu hóa có chuyện phải trả chức, nếu không chỉ định người thừa kế trước thì bọn ăn mày trong thiên hạ há lại không ai thống lĩnh sao? Vì thế lão khiếu hóa không đi ngay không được.

Hậu ý của Dược huynh, huynh đệ vô cùng cảm kích, khi nào con gái con rể của ngươi thành hôn, ta sẽ trở lại quấy rầy.

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Hồi 19(b)

Sóng to cá mập

Hoàng Dược Sư ca ngợi:

- Lão huynh, ngươi quả thật là người nhiệt tâm, suốt đời cứ vất vả cho người ngoài, bôn ba ngựa không ngừng vó.

Hồng Thất công cười nói:

- Lão khiếu hóa không cưỡi ngựa, là ta chân không ngừng vó, ái chà, không phải, ngươi lại quanh co chửi người, trên chân mọc vó chẳng lẽ lại không thành súc vật sao?

Hoàng Dung cười nói:

- Sư phụ, cái đó là tự người nói ra thôi, cha con không mắng người đâu.

Hồng Thất công nói:

- Rốt lại thầy không bằng cha, sắp tới đây ta phải lấy một mụ khiếu hóa, cũng sinh ra một nữ khiếu hóa cho ngươi xem.

Hoàng Dung vỗ tay cười nói:

- Vậy thì tốt quá. Con có một sư muội làm tiểu khiếu hóa, không biết là vui vẻ tới đâu.

Âu Dương Khắc liếc mắt nhìn, chỉ thấy ánh sáng mặt trời thấp thoáng chiếu lên trán nàng, đúng là đẹp tựa hoa xuân, xinh như ráng sớm, bất giác ngây

https://thuviensach.vn

người, nhưng lập tức thấy nàng nhìn qua Quách Tỉnh, tình ý thắm thiết, vừa nhìn là thấy ngay, lại không kìm được khí giận xông lên, trong lòng thầm lập thệ:

- Rốt lại cũng có một ngày không giết thằng tiểu tử thối tha này không được.

Hồng Thất công đưa tay dìu Chu Bá Thông, nói:

- Bá Thông, ta bồi tiếp ngươi ngồi thuyền mới. Hoàng lão tà rất cổ quái, hai anh em ta đừng mắc lừa y.

Chu Bá Thông cả mừng nói:

- Lão khiếu hóa, ngươi là người rất tốt, chúng ta kết nghĩa anh em đi.

Hồng Thất công chưa đáp, Quách Tỉnh vội chen vào:

- Chu đại ca, chúng ta đã kết nghĩa anh em rồi, làm sao ngươi còn có thể kết bái với sư phụ ta?

Chu Bá Thông cười nói:

- Chuyện đó có gì quan hệ? Nếu nhạc phụ của ngươi chịu đưa thuyền mới cho ta ngồi, ta vui vẻ thì cũng kết nghĩa anh em với y.

Hoàng Dung cười nói:

- Vậy còn ta thì sao?

Chu Bá Thông trợn mắt một cái nói:

- Ta không mắc lừa con nhãi ngươi đâu. Nữ nhân xinh đẹp gặp mặt thêm một lần thì bị nhiễm độc thêm một phần.

Rồi ngoặc tay ôm vai Hồng Thất công cùng xuống thuyền mới.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dược Sư vội bước lên trước mặt hai người, giang hai tay ra cản lại, nói:

- Hoàng mỗ không dám lừa dối, ngồi chiếc thuyền này quả thật lành ít dữ nhiều. Hai vị quả thật không cần phải mạo hiểm, chỉ là nguyên do bên trong không tiện nói rõ thôi.

Hồng Thất công hô hô cười rộ, nói:

- Ngươi đã nói thế lúc nãy rồi, nếu lão khiếu hóa ngồi thuyền mà chầu trời thì vẫn làm bạn với Dược huynh ngươi.

Y tuy hành sự mười phần hoạt kê nhưng trong lòng vô cùng khôn ngoan, thấy Hoàng Dược Sư mấy lần cản trở, biết trên thuyền ắt có sự nhiêu khê, Chu Bá Thông lại cứ nhất định đòi lên, thấy không cản y được nếu quả thật có xảy ra biến cố thì y tay lẻ khó vỗ, lại thêm đang bị thương e không đối phó được, nên quyết ý cùng đi với y cho có bạn.

Hoàng Dược Sư hừ một tiếng, nói:

- Hai vị công phu cao cường, nghĩ lại ắt có thể gặp rủi thành may, Hoàng mỗ cũng là quá lo xa. Tiểu tử họ Quách, ngươi cũng đi đi!

Quách Tỉnh nghe sau khi y phận mình làm con rể vốn vẫn gọi mình là Tỉnh nhi, lúc ấy chợt thấy y gọi khác đi, vả lại giọng nói còn rất nghiêm khắc, bèn nhìn y một cái, nói:

- Nhạc phụ...

Hoàng Dược Sư cao giọng nói:

- Ngươi là thằng tiểu tử gian trá tham lam, ai là nhạc phụ của ngươi? Từ nay về sau nếu ngươi bước lên đảo Đào Hoa một bước thì đừng trách Hoàng mỗ vô tình.

https://thuviensach.vn

Rồi lật tay đánh ra một chưởng, đập vào lưng một tên đầy tớ câm, quát:

- Đây sẽ là số phận của ngươi đấy.

Tên đầy tớ ấy đã bị cắt lưỡi, chỉ phát ra một tiếng kêu trầm trầm trong cổ họng, thân hình bắn lên phía trước. Y bị Hoàng Dược Sư một chưởng đánh nát ngũ tạng, bay tung lên rơi xuống biển chìm vào làn sóng, trong chớp mắt không còn bóng dáng dấu vết gì nữa. Đám đầy tớ câm phát khiếp run lên cầm cập, nhất tề quỳ xuống.

Đám đầy tớ câm này đều là bọn vong ơn phụ nghĩa, Hoàng Dược Sư đã tra xét được sự thật bèn nhất nhất bắt về trên đảo, cắt lưỡi chọc tai dùng để sai khiến, y từng nói:

- Hoàng mỗ hoàn toàn không phải bậc chính nhân quân tử, giang hồ gọi ta là Đông tà, tự nhiên cũng không cần phải đứng vào hàng ngũ chính nhân quân tử. Bọn đầy tớ thủ hạ nếu càng tà ác thì ta càng thỏa ý.

Tên đầy tớ câm kia tuy chết cũng chưa hết tội nhưng đột nhiên vô duyên vô cớ bị y đánh một chưởng rơi xuống biển, mọi người trong lòng đều than thầm:

- Hoàng lão tà quả thật rất đáng gọi là tà.

Quách Tỉnh càng khiếp sợ, khuỵu gối quỳ xuống.

Hồng Thất công nói:

- Y làm điều gì khiến ngươi không vừa ý?

Hoàng Dược Sư không trả lời, cao giọng hỏi:

- Quách Tỉnh “Quyển hạ Cửu âm chân kinh kia có phải là ngươi đưa Chu Bá Thông không?

https://thuviensach.vn

Quách Tỉnh nói:

- Con có giao một trang gì đó cho Chu đại ca, có điều quả thật con không biết đó là kinh văn, nếu biết...

Chu Bá Thông trước nay không kể tới sự tình nặng nhẹ an nguy, càng thấy người ta cao giọng nghiêm mặt càng thích giở trò chọc ghẹo, không chờ Quách Tỉnh nói xong đã cướp lời:

- Ngươi có gì là không biết hả? Ngươi nói là chính tay cướp được của Mai Siêu Phong, may là lão già Hoàng Dược Sư kia không biết. Ngươi còn nói là học xong kinh văn này sẽ trở thành thiên hạ vô địch.

Quách Tỉnh cả kinh, run giọng nói:

- Đại ca, ta.., ta nói thế bao giờ?

Chu Bá Thông nheo nheo mắt, nghiêm trang nói:

- Đương nhiên ngươi có nói.

Quách Tỉnh tuy học thuộc kinh văn nhưng không biết đó chính là Cửu âm chân kinh, chuyện đó vốn đã khiến người ta không sao tin được, lúc ấy Chu Bá Thông lại nói thế, Hoàng Dược Sư đang tức giận, đời nào nghĩ rằng Lão Ngoan đồng đang giở trò đùa nghịch, chỉ cho rằng Chu Bá Thông tâm tình trẻ con, không biết bịa đặt che giấu cho Quách Tỉnh nên buột miệng để lộ chân tướng. Y điên cuồng không sao kìm được, chỉ sợ lập tức ra tay giết chết Quách Tỉnh thì không khỏi có chỗ làm mất thân phận, bèn chắp tay nói với Chu Bá Thông, Hồng Thất công, Âu Dương Phong:

- Xin mời!

Rồi kéo tay Hoàng Dung quay người bỏ đi. Hoàng Dung đang muốn nói với Quách Tỉnh vài câu

https://thuviensach.vn

nhưng vừa kêu một tiếng:

- Tỉnh ca ca...

Đã bị cha kéo ra mấy trượng, trong chớp mắt đã khuất vào rừng.

Chu Bá Thông hô hô cười rộ, đột nhiên thấy vết thương đau nhói lên, vội nín cười nhưng rốt lại vẫn khúc khích, nói:

- Hoàng lão tà mắc lừa ta rồi. Ta bịa đặt lừa y, lão già y quả nhiên tưởng thật. Thú thật, thú thật.

Hồng Thất công mắng:

- Vậy chuyện này quả thật là Tỉnh nhi không biết à?

Chu Bá Thông cười nói:

- Dĩ nhiên là y không biết. Y còn nói công phu trong Cửu âm chân kinh đều là tà môn, nếu biết trước thì đời nào y chịu học? Huynh đệ, bây giờ ngươi đã nhớ kỹ rồi, muốn quên cũng không được, có đúng không nào?

Nói tới đó lại ôm bụng cười bò ra, vừa phải nhịn đau, lại muốn cười lớn, sắc mặt nhăn nhó trông rất khó coi.

Hồng Thất công bước lên nói:

- Ồ, Lão Ngoan đồng, có gì vui đâu mà cười? Ta phải đi tìm Dược huynh nói cho rõ.

Rồi sãi chân chạy về phía rừng, nhưng thấy trong rừng đường đi ngang dọc, không biết Hoàng Dược Sư đã tới chỗ nào. Đám đầy tớ câm thấy chủ nhân bỏ đi cũng đã rút lui hết.

https://thuviensach.vn

Hồng Thất công không có người chỉ đường đành thất thểu trở về, chợt nghĩ tới Âu Dương Khắc có tấm bản đồ của đảo Đào Hoa, vội nói:

- Âu Dương hiền điệt, xin cho ta mượn tấm bản đồ đảo Đào Hoa xem một lúc!

Âu Dương Khắc lắc đầu nói:

- Chưa được Hoàng bá phụ ưng thuận thì tiểu diệt không dám đưa người khác mượn, Hồng bá phụ

đừng trách.

Hồng Thất công hừ một tiếng, chửi thầm trong bụng:

- Mình thật là hồ đồ, tại sao lại hỏi mượn bản đồ của thằng tiểu tử này? Y muốn Hoàng lão tà căm hận thằng đệ tử ngu ngốc của mình còn chưa được.

Chỉ thấy trong rừng bóng áo trắng chớp lên, ba mươi hai vũ nữ theo Âu Dương Phong đã ra tới.

Người đi đầu tới trước mặt Âu Dương Phong quỳ xuống làm lễ nói:

- Hoàng lão gia bảo chúng tôi về với lão gia.

Âu Dương Phong nhìn nàng một cái, chỉ xua xua tay ra hiệu cho họ lên thuyền rồi nói với Hồng Thất công và Chu Bá Thông:

- Chiếc thuyền kia của Dược huynh e đúng là có cơ quan xảo diệu bên trong. Hai vị yên tâm, cứ theo sát thuyền của huynh đệ, nếu có chuyện gì thì ta có thể ra sức một chút.

Chu Bá Thông tức giận nói:

https://thuviensach.vn

- Ai cần ngươi lấy lòng. Ngươi mà giở trò với ta, Lão Ngoan đồng lại hắt cho ngươi một vò nước tiểu đấy.

Âu Dương Phong cười nói:

- Được, vậy thì sau này sẽ có lúc gặp lại.

Rồi chắp tay một cái, dắt cháu lên thuyền.

Quách Tỉnh nhìn theo đường Hoàng Dung đi, ngơ ngẩn xuất thần. Chu Bá Thông cười nói:

- Huynh đệ chúng ta lên thuyền thôi. Xem chiếc tử thuyền này của y có thể làm gì được ba người sống chúng ta?

Y tay trái vịn Hồng Thất công, tay phải vịn Quách Tỉnh, bước lên thuyền mới, chỉ thấy trong thuyền đã có bảy tám thuyền phu và người hầu đứng chờ, đều im lặng không nói tiếng nào, Chu Bá Thông cười nói:

- Hôm nào Hoàng lão tà tà khí phát tác, đem đứa con gái bảo bối của y cắt lưỡi luôn thì ta mới khâm phục bản lĩnh của y.

Quách Tỉnh nghe xong bất giác rùng mình ớn lạnh, Chu Bá Thông hô hô cười nói:

- Ngươi sợ rồi à?.

Rồi đưa tay ra hiệu với đám thuyền phu. Đám thuyền phu nhổ neo kéo buồm, theo gió nam lướt ra biển.

Hồng Thất công nói:

- Nào, chúng ta xem trên chiếc thuyền này rốt lại có cái gì kỳ quái.

https://thuviensach.vn

Ba người theo đường đi thẳng xuống đuôi thuyền, lại từ sạp thuyền nhìn xuống đáy khoang, xem xét kỹ khắp nơi, chỉ thấy chiếc thuyền này trên dưới trước sau đều sơn phết lộng lẫy, gạo nước muối mắm, rượu thịt rau cỏ trong thuyền đều rất đầy đủ, hoàn toàn không có vật gì lạ. Chu Bá Thông hằn học nói:

- Hoàng lão tà lừa người ta? Nói là có chuyện lạ lại không có gì lạ, thật là mất vui.

Hồng Thất công trong lòng ngờ vực, nhảy lên cột buồm, dùng sức lắc cột buồm và cánh buồm cũng không thấy có gì lạ, đưa mắt nhìn ra xa chỉ thấy chim âu bay lượn, sóng biển liền trời, ba cánh buồm trên thuyền no gió lướt mau về phía bắc. Y tà áo bay trong gió trong lòng cảm thấy phấn chấn, quay lại chỉ thấy thuyền Âu Dương Phong cách đó khoảng hai dặm. Hồng Thất công nhảy xuống cột

buồm, ra hiệu với thuyền phu bảo đi về phía tây bắc, qua một lúc nhìn ra phía sau lại thấy thuyền Âu Dương Phong đổi hướng, vẫn đi theo sau thuyền mình. Hồng Thất công trong lòng tính toán:

- Y theo mình làm gì? Chẳng lẽ quả thật là có lòng tốt à? Lão Độc vật mà phát thiện tâm thì quả là mặt trời mọc từ phía tây.

Y sợ Chu Bá Thông biết được sẽ nổi giận, cũng không cho y biết, lại sai bẻ lái chạy về phía đông.

Buồm trên thuyền đều nghiêng đi, chỉ hứng nửa gió nên đi rất chậm. Quả nhiên không đầy thời gian uống cạn nửa tuần trà, thuyền Âu Dương Phong cũng đi về phía đông.

Hồng Thất công nói:

- Cách thức đánh nhau trên biển của chúng ta cũng khá.

https://thuviensach.vn

Bèn bước vào khoang thuyền, chỉ thấy Quách Tỉnh uất ức không vui, ngồi ngây ra đó.

Hồng Thất công nói:

- Đồ đệ, để ta dạy cho ngươi một cách thức xin cơm của bọn ăn mày: Nếu chủ nhân không cho, ngươi cứ quấy rầy ở cửa nhà y suốt ba ngày ba đêm, xem y có cho không.

Chu Bá Thông cười nói:

- Nếu nhà chủ nhân có nuôi chó dữ, ngươi không đi y cho chó dữ ra cắn thì làm thế nào?

Hồng Thất công cười nói:

- Bọn người giàu mà bất nhân ấy thì đến đêm ngươi cứ vào khoắng trộm cho y một mẻ, cũng không phải là tổn âm đức.

Chu Bá Thông nói với Quách Tỉnh:

- Huynh đệ, đã hiểu lời sư phụ ngươi chưa? Đó là bảo ngươi cứ quấy rầy nhạc phụ của ngươi không chịu buông, nếu y không gả con gái cho ngươi, lại muốn đánh người, thì cứ đến tối ngươi vào bắt trộm y thị. Có điều nếu ngươi muốn ăn trộm thì đó lại là của quý sống có chân, ngươi chỉ cần kêu lên: Của quý ơi, lại đây nào, thì tự y thị sẽ chạy theo ngươi.

Quách Tỉnh nghe thế cũng bất giác phì cười. Y thấy Chu Bá Thông đi đi lại lại trong khoang thuyền không lúc nào chịu yên, chợt nghĩ ra một chuyện, bèn hỏi:

- Đại ca, bây giờ ngươi định đi đâu?

Chu Bá Thông nói:

https://thuviensach.vn

- Ta cũng chưa định, tới chỗ nào yên ổn cho thoải mái thôi. Ta ở đảo Đào Hoa bấy nhiêu năm, bực bội muốn chết.

Quách Tỉnh nói:

- Ta muốn nhờ đại ca một chuyện!

Chu Bá Thông xua tay nói:

- Ngươi muốn nhờ ta trở về đảo Đào Hoa trộm vợ giùm ngươi, thì ta không làm được đâu.

Quách Tỉnh đỏ mặt nói:

- Không phải chuyện ấy, tôi muốn làm phiền đại ca tới Quy Vân trang ở huyện Nghi Hưng cạnh Thái Hồ một chuyến.

Chu Bá Thông nói:

- Để làm gì?

Quách Tỉnh nói:

- Lục trang chủ Lục Thừa Phong của Quy Vân trang là bậc hào kiệt, y vốn là đệ tử của nhạc phụ ta, bị liên lụy vì Hắc Phong song sát, hai chân bị nhạc phụ ta đánh gãy không thể chữa lành như cũ. Ta thấy vết thương trên chân đại ca đã lành hoàn toàn nên muốn nhờ đại ca dạy y cách thức chữa bệnh.

Chu Bá Thông nói:

- Chuyện đó rất dễ. Cho dù Hoàng lão tà đánh gãy hai chân ta lần nữa ta vẫn có bản lĩnh chữa lành lại. Nếu ngươi không tin thì cứ đánh gãy hai chân ta thử xem.

https://thuviensach.vn

Nói xong ngồi xuống ghế giơ hai chân ra, làm ra vẻ cứ đánh gãy không sao. Quách Tỉnh cười nói:

- Không cần thử, đại ca ắt có bản lĩnh ấy mà.

Đang nói tới đó đột nhiên có một tiếng động chói tai, cửa khoang bật tung, một tên thuyền phu chạy vào, sắc mặt xám xanh, vô cùng hoảng sợ, vung tay múa chân nhưng không nói được ra lời. Ba người biết ắt có biến cố, cùng đứng bật dậy, vọt ra khỏi khoang thuyền.

***

Hoàng Dung bị cha kéo vào trong phòng, lúc chia tay muốn nói với Quách Tỉnh một câu, nhưng

không tiện lắm, vô cùng buồn rầu tức giận, trở về phòng mình, đóng chặt then cửa, buông tiếng khóc lớn. Hoàng Dược Sư lúc nổi giận đuổi Quách Tỉnh đi, lúc ấy biết y đang rơi vào tử địa, trong lòng vô cùng, xấu hổ với con gái, định qua an ủi nàng mấy câu, nhưng mấy lần gõ cửa, Hoàng Dung vẫn không đếm xỉa tới, nhất định không mở, đến lúc ăn cơm tối cũng không chịu ra. Hoàng Dược Sư sai đầy tớ bưng cơm vào lại bị nàng hất đổ cả cơm canh xuống đất, còn đá cho người đầy tớ câm điếc lộn đi mấy vòng.

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Cha xưa nay đã nói là làm, nếu Tỉnh ca ca lại lên đảo Đào Hoa, nhất định sẽ bị ông đánh chết. Nếu mình trốn ra khỏi đảo tìm y để lại cha lẻ loi một mình ở đây, há chẳng phải là rất tịch mịch sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, tâm sự ngổn ngang. Mấy tháng trước, Hoàng Dược Sư mắng nàng một trận, nàng cũng không nghĩ ngợi gì bỏ trốn ngay khỏi đảo về sau gặp mặt cha, thấy y râu tóc bạc hẳn đi mới có vài tháng mà như đã già đi mười tuổi, trong lòng vô cùng hối hận, phát thệ là từ nay trở đi không

https://thuviensach.vn

khiến cha già đau lòng nữa, nào ngờ lúc ấy lại gặp phải chuyện khó khăn như thế.

Nàng nằm trên giường khóc lóc một hồi, nghĩ thầm:

- Nếu mẹ còn sống thì có thể làm chủ cho mình, đâu để mình phải chịu khổ thế này?

Nghĩ tới mẹ bèn đứng lên ra khỏi phòng, đi ra ngoài sảnh. Cửa nẻo phòng ốc trên đảo Đào Hoa có khi chỉ là làm giả ra như thế, nếu không có mưa gió thì cổng lớn ngày đêm đều mở toang.

Hoàng Dung ra tới ngoài cửa thì sao trời dày đặc, mùi hoa thơm nức, nghĩ thầm:

- Bây giờ Tỉnh ca ca đã đi được vài mươi dặm rồi. Không biết lúc nào mới được gặp lại.

Thở dài một tiếng, đưa tay áo lau nước mắt, bước vào đám cây hoa rậm rạp.

Nàng rẽ hoa vạch lá, tới trước mộ mẹ. Ở đó cây đẹp tỏa bóng, cỏ lạ chen nhau, trước mộ bốn mùa đều có hoa tươi nở rộ, gốc nào cũng là Hoàng Dược Sư lựa chọn thật kỹ trong những cây cỏ nổi tiếng thiên hạ, như tan ra trong ánh trăng, cùng tự tỏa hương khoe sắc. Hoàng Dung đẩy bia mộ qua trái ba lần, lại đẩy qua phải ba lần, sau đó dùng sức đẩy mạnh về phía trước, mộ bia từ từ di động, lộ ra một đường địa đạo có bậc đá. Nàng bước xuống địa đạo, qua ba khúc quanh lại mở then một cánh cửa đá bước vào hầm mộ, đánh hỏa tập châm lên ngọn đèn lưu ly trước linh vị cua mẹ.

Nàng ở một mình trong phòng hẹp dưới đất, nhìn bức chân dung của mẹ do chính tay cha vẽ, ý nghĩ

trong lòng cuồn cuộn dâng lên:

https://thuviensach.vn

- Trước nay mình chưa từng gặp mẹ, không biết sau khi mình chết có được gặp mẹ không? Không biết bà còn trẻ đẹp như trong bức chân dung này không? Hiện bà đang ở đâu? Trên trời, dưới đất hay trong gian phòng này? Mình cứ vĩnh viễn ở đây bầu bạn với mẹ thôi.

Trên bàn trên vách trong hàm mộ đều là cổ vật trân ngoạn, danh họa danh bút, vật nào cũng là tinh phẩm giá trị liên thành. Hoàng Dược Sư năm xưa tung hoành giang hồ, bất kể hoàng cung nội viện, đại quan phú thương hay trong sơn trại của bọn cướp lớn, chỉ cần có kỳ trân dị bảo là y nếu không công nhiên cướp đoạt cũng ngấm ngầm trộm cắp, nhất định phải lấy bằng được mới chịu thôi. Y võ công đã cao cường, kiến thức lại rộng rãi, những món trân bảo sưu tầm được không biết bao nhiêu mà nói, lúc ấy đều đem đặt trong hầm mộ của vong thê.

Hoàng Dung thấy những thứ minh châu bảo ngọc, phỉ thúy mã não ấy đều sáng lóng lánh, nghĩ thầm:

- Những thứ kỳ trân dị bảo này tuy vô tri vô giác nhưng lại mấy ngàn năm không mục nát. Hôm nay mình ở đây nhìn thấy chúng, sau này thân xác mình sẽ hóa thành cát bụi nhưng trân châu bảo ngọc vẫn còn lưu lại nhân gian. Không biết có phải vật ở trên đời càng có linh tính thì càng không lâu bền không Chỉ vì mẹ mình thông minh tuyệt đỉnh cho nên chỉ sống được có hai mươi tuổi đã chết chăng?

Nàng nhìn bức chân dung của mẹ ngơ ngẩn xuất thần, thổi tắt đèn lửa, bước tới quan tài của mẹ sau tấm rèm lông cừu, vuốt ve một hồi, ngồi ngay xuống đất dựa vào quan tài, cảm thấy thương thân, tựa hồ như đang tựa vào lòng mẹ, có được một chỗ dựa. Hôm ấy sau khi hết vui tới buồn, lúc ấy nàng đã mỏi mệt không sao chịu nổi, qua không bao lâu thì thiêm thiếp ngủ đi.

Trong giấc ngủ nàng lúc mơ thấy mình tới Triệu vương phủ ở Bắc Kinh, đang một mình giao đấu với quần hùng, lúc mơ thấy đang ở trên đường Tái

https://thuviensach.vn

Bắc gặp gỡ Quách Tỉnh, vừa nói vài câu chợt nhìn thấy mẹ, đang cố nhìn kỹ mặt nhưng vẫn không thấy rõ. Đột nhiên mẹ lại bay lên trời, mình ở dưới đất đuổi mau theo, chỉ thấy mẹ càng bay càng cao, trong lòng hoảng sợ, đột nhiên nghe giọng cha vang lên, đang gọi tên mẹ, giọng nói càng lúc càng rõ ràng.

Hoàng Dung tỉnh dậy, lại nghe giọng cha ngoài rèm lẩm bẩm, nàng vừa định thần, mới biết hoàn toàn không phải là mộng, cha cũng đã xuống hầm mộ. Lúc nàng còn nhỏ thường được cha bế xuống trước linh vị mẹ, tha thiết kể lại cảnh sống của hai cha con, mấy năm nay tuy ít đi nhưng lúc ấy nghe thấy giọng cha cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Nàng đang giận cha, không chịu bước ra gọi, muốn chờ y đi rồi mới ra, chỉ nghe cha nói:

- Ta trước nay có điều tâm nguyện với nàng, muốn tìm được bộ Cửu âm chân kinh đốt đi để tế nàng, để nàng trên trời có thiêng biết rõ bộ kinh văn mà năm xưa nàng vất vả nhớ lại không được rốt lại ra sao. Mười lăm năm nay thủy chung không có cách nào, mãi đến hôm nay mới hoàn thành được điều tâm nguyện ấy...

Hoàng Dung vô cùng ngạc nhiên:

- Cha lấy đâu ra Cửu âm chân kinh?

Chỉ nghe y nói tiếp:

- Ta cũng không phải cố ý muốn giết con rể nàng, đó là họ nhất định đòi ngồi chiếc thuyền ấy...

Hoàng Dung đột nhiên cả kinh:

- Con rể của mẹ à?

https://thuviensach.vn

Chẳng lẽ là nói:

- Tỉnh ca ca? Ngồi chiếc thuyền ấy thì thế nào nhỉ?

Lúc ấy ngưng thần lắng nghe, Hoàng Dược Sư lại nói đi nói lại chuyện sau khi vợ chết, mình cô đơn tịch mịch thế nào. Hoàng Dung nghe cha thổ lộ tâm tình, không kìm được buồn bã, nghĩ:

- Tỉnh ca ca và mình là trẻ con mười mấy tuổi, đôi lòng cùng kiên trinh, tương lai sợ gì không có ngày gặp nhau? Mình rốt lại không nên rời khỏi cha.

Đang nghĩ tới đó, chợt nghe cha nói:

- Lão Ngoan đồng dùng chưởng lực hủy nát cả hai quyển thượng hạ Cửu âm chân kinh, ta chỉ cho rằng không còn ngày nào có thể hoàn thành tâm nguyện cho nàng, nào ngờ quỷ thần xui khiến, y lại nhất định đòi ngồi trên chiếc hoa thuyền mà ta đóng để đi gặp nàng...

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Mỗi lần mình muốn tới chiếc hoa thuyền ấy để chơi thì cha lại nghiêm mặt không cho, thế nào là ông đóng để đi gặp mẹ nhỉ?

Nguyên là Hoàng Dược Sư đối với vợ tình thâm nghĩa trọng, lại thêm ái thê vì y mà chết, lúc ấy đã quyết ý lấy cái chết để đáp đền. Y biết mình võ công tinh thâm, treo cổ uống thuốc độc nhất thời đều không thể chết, sau khi chết rồi thi thể lại không khỏi bị bọn đầy tớ câm điếc trên đảo chà đạp, bèn vào đất liền bắt thợ giỏi đóng chiếc hoa thuyền ấy. Chiếc thuyền ấy long cốt không khác gì thuyền thường nhưng ván ở đáy thuyền lại hoàn toàn không đóng bằng đinh sắt mà là lấy dây mây tươi buộc lại, lúc đỗ ở cảng cố nhiên là một chiếc hoa thuyền cực kỳ hoa lệ nhưng nếu cưỡi ra biển lớn, một phen ngập sóng nhất định phải chìm. Y vốn định đem di thể của vợ lên thuyền, cưỡi thuyền ra biển, đến lúc sóng đánh vỡ thuyền sẽ rút ngọc tiêu

https://thuviensach.vn

thổi khúc Bích hải triều sinh khúc cùng vợ chôn thân dưới vạn trượng sóng lớn, chấm dứt cuộc đời tiêu sái như thế mới không làm nhục thân phận một bậc đại tôn sư võ học trên đời, nhưng mỗi lần chuẩn bị ra biển thì lại không nỡ dắt con gái cùng đi, lại không nỡ bỏ mặc nàng không đếm xỉa gì tới, sau cùng bèn xây dựng hầm mộ, cho quan tài vợ xuống đó trước. Chiếc thuyền kia thì hàng năm vẫn sơn sửa lại nên lúc nào trông cũng như mới. Y định chờ

khi con gái đã lớn, có nơi yên ấm rồi sẽ làm như thế.

Hoàng Dung không biết duyên do bên trong, nghe lời cha nói hoang mang không hiểu, chỉ nghe y lại nói tiếp:

- Lão Ngoan đồng đã học thuộc lòng Cửu âm chân kinh, gã tiểu tử họ Quách cũng đọc thuộc lòng không sai một chữ, ta nhận chìm hai người ấy vào biển cả cũng như đốt hai bộ chân kinh sống, hồn nàng trên trời có thiêng cũng đã yên tâm rồi. Chỉ là lão ăn mày họ Hồng bỗng không lại mất mạng, không khỏi quá oan uổng. Vì nàng mà trong một ngày ta giết chết ba cao thủ để đền bù lại tâm nguyện của nàng ngày xưa, ngày khác gặp nhau, nàng ắt sẽ nói chồng nàng nói ra là làm, đã hứa với vợ thì không gì không làm. Ha ha!

Hoàng Dung nghe thấy nổi gai ốc, một luồng hơi lạnh dâng lên trong lòng.

Nàng tuy không hiểu rõ đầu đuôi nhưng đoán biết chiếc hoa thuyền kia nhất định có sắp xếp cơ quan khéo léo tàn độc, nàng vốn biết tài cha, chỉ sợ bọn Quách Tỉnh ba người lúc ấy đều đã gặp độc thủ, trong lòng vừa hoảng sợ vừa đau xót lập tức muốn sấn ra xin cha cứu mạng ba người, chỉ là sợ tới mức nhũn cả chân, nhất thời không thể đứng lên, miệng cũng không kêu ra tiếng. Chỉ nghe cha cười dài thê lương vừa như ca vừa như khóc, đi ra khỏi hầm mộ.

Hoàng Dung định thần lại càng không nghĩ gì khác:

https://thuviensach.vn

- Mình phải đi cứu Tỉnh ca ca, nếu không cứu được y thì sẽ chết chung với y.

Nàng biết cha tính tình cổ quái, đối với vợ lại càng yêu thương tới mức ngây ngốc, nếu xin y nhất định vô dụng, lúc ấy chạy ra khỏi hầm mộ, ra thẳng bờ biển, nhảy lên thuyền nhỏ, gọi một người thuyền phu trên thuyền dậy, bảo y lập tức giương buồm ra biển.

Chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên, một con ngựa phóng mau tới, đồng thời tiếng tiêu của cha cũng đã văng vẳng vang lên.

Hoàng Dung nhìn lên bờ, chỉ thấy con tiểu hồng mã của Quách Tỉnh đang phi tới dưới ánh trăng, nghĩ con vật này bị bó buộc trên đảo, không thể thi triển tài năng ruổi rong ngàn dặm nên ban đêm ra ngoài chạy nhảy. Nàng nghĩ thầm:

- Trên biển cả mênh mông thế này, làm sao tìm được Tỉnh ca ca? Con tiểu hồng mã cho dù là thần tuấn nhưng rời khỏi mặt đất thì cũng hoàn toàn không làm được gì.

Hồng Thất Công, Chu Bá Thông, Quách Tỉnh ba người ra khỏi khoang thuyền, đều thấy dưới chân mềm nhũn, nước đã ngập bắp chân, bất giác cả kinh, nhất tề nhảy lên cột buồm, Hồng Thất công thuận tay kéo hai người thuyền phu câm điếc lên, cúi đầu nhìn xuống chỉ thấy sóng lớn tràn qua sạp thuyền, nước biển ào ào róc vào thuyền. Biến cố này đột ngột xảy ra, ba người nhất thời đều hoang mang không biết làm sao.

Chu Bá Thông nói:

- Lão khiếu hóa, quả thật Hoàng lão tà đã nói mấy lần, y làm gì trên chiếc thuyền này thế?

Hồng Thất công nói:

https://thuviensach.vn

- Ta cũng không biết. Tỉnh nhi, ôm chắc cột buồm, đừng buông tay...

Quách Tỉnh còn chưa trả lời, chỉ nghe mấy tiếng răng rắc vang lên, thân thuyền đã gãy làm đôi. Hai tên thuyền phu cả kinh, tay ôm nẹp buồm đột nhiên lỏng ra, rơi thẳng xuống biển.

Chu Bá Thông lộn người một cái nhào xuống biển. Hồng Thất công kêu lên:

- Lão Ngoan đồng, ngươi biết thủy tính không?

Chu Bá Thông từ dưới biển nhô đầu lên, cười nói:

- Thì cứ cố xem sao...

Mấy tiếng sau cùng bị sóng gió át đi không sao nghe rõ. Lúc ấy cột buồm dần dần nghiêng đi, nhìn thấy đã sắp ngã ngang xuống biển. Hồng Thất công kêu lên:

- Tỉnh nhi, cột buồm dính liền với thân thuyền, chúng ta hợp lực chặt gãy, nào!

Hai người cùng phát chưởng đánh vào chỗ yếu nhất của cột buồm. Cột buồm tuy chắc chắn nhưng làm sao chịu nổi sức của Hồng Thất công và Quách Tỉnh hợp lại? Chỉ đánh vài chưởng, ầm một tiếng, cột buồm gãy ngang, hai người ôm cột buồm nhảy xuống biển.

Chỗ ấy cách đảo Đào Hoa khá xa, bốn phía sóng lớn dựng cao như núi, không có nửa bóng đất liền, Hồng Thất công thầm kêu khổ, nghĩ lần này trôi nổi trên biển, nếu không có người tới cứu, không có cái ăn cái uống, thì võ công có cao hơn cũng không thể chi trì được mười bữa nửa tháng, ngoảnh đầu nhìn ra cũng không thấy bóng dáng chiếc thuyền của Âu Dương Phong đâu. Xa xa lại nghe phía nam có một người hô hô cười rộ, chính là Chu Bá Thông.

https://thuviensach.vn

Hồng Thất công nói:

- Tỉnh nhi, chúng ta qua đó đón y.

Hai người một tay bám vào chiếc cột buồm gãy một tay quạt nước, theo tiếng cười bơi tới. Sóng biển rất cao, bơi được vài trượng lại bị đánh dạt lại. Hồng Thất công lớn tiếng gọi:

- Lão Ngoan đồng, ta ở đây này.

Y nội công thâm hậu, tuy gió biển ào ào, tiếng sóng ầm ầm, nhưng tiếng gọi vẫn vang ra rất xa. Chỉ

Chu Bá Thông kêu lên:

- Lão Ngoan đồng thành chó rơi xuống nước rồi, là một con chó già ngâm nước muối.

Quách Tỉnh nhịn không được phì cười, nghĩ thầm giữa cảnh nguy cấp thế này mà y vẫn còn lòng dạ

đùa giỡn, ba chữ Lão Ngoan đồng quả nhiên danh bất hư truyền. Ba người nối nhau từ cột buồm rơi xuống, bị sóng đẩy đi, trong chớp mắt đã cách nhau hơn mười trượng, lúc ấy nương sóng quạt nước, qua hồi lâu mới tới được cạnh nhau.

Hồng Thất công và Quách Tỉnh vừa thấy Chu Bá Thông, đều không kìm được phá ra cười, chỉ thấy y dưới hai chân đều dùng dây buồm buộc một mảnh ván thuyền, đang thi triển khinh công đạp trên sóng mà đi. Chỉ là sóng biển rất eao, tuy thân hình nhô lên hụp xuống theo làn sóng tựa hồ tiêu dao tự tại nhưng muốn tiến lui cũng không dễ mà được như ý. Y đang vận kình đùa giỡn, hoàn toàn không nghĩ gì tới mối nguy hiểm trước mắt.

https://thuviensach.vn

Quách Tỉnh đưa mắt nhìn quanh, thấy chiếc thuyền đã chìm hẳn xuống biển, tất cả bọn thuyền phu cũng đã vùi thây dưới biển, chợt nghe Chu Bá Thông bật tiếng la hoảng:

- Ái chà, bướng bỉnh không được rồi! Phen này Lão Ngoan đồng sẽ tan xương nát thịt.

Hồng Thất công và Quách Tỉnh nghe tiếng kêu của y có vẻ hốt hoảng, cùng hỏi:

- Cái gì thế?

Chu Bá Thông chỉ tay ra xa, kêu lên:

- Cá mập, đại đội cá mập.

Quách Tỉnh sinh trưởng ở sa mạc, không biết sự lợi hại của cá mập, quay nhìn thấy Hồng Thất công biến hẳn sắc mặt, nghĩ thầm không biết loại cá mập này là quái vật gì mà cả sư phụ và Chu đại ca lúc bình thời dáng vẻ như trong mắt không người cũng không trấn tĩnh được như thế.

Hồng Thất công vận kình lên chưởng, liên tiếp chém vào đầu đoạn cột buồm gãy hai chưởng chẻ ra làm hai thanh gỗ, chỉ thấy trong làn sương mù trên biển vang lên một tiếng ào, một cái đầu cá rất lớn đột nhiên nhô lên khỏi mặt nước, hai hàng răng sắc như dao lóe lên trong ánh nắng, đầu cá vẫn còn chìm trong nước. Hồng Thất công ném thanh gỗ cho Quách Tỉnh, kêu lên:

- Nhắm đúng đầu cá mà đánh?

Quách Tỉnh thò tay vào bọc, rút ngọn chủy thủ ra kêu lên:

- Đệ tử có chủy thủ rồi.

Rồi cầm thanh gỗ phóng ra, Chu Bá Thông đưa tay đón lấy.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy đã có bốn năm con cá mập vây quanh Chu Bá Thông, chỉ là không nhìn thấy rõ tình thế, không dám công kích. Chu Bá Thông khom lưng, bùm một tiếng, vung thanh gỗ đập vào đầu một

con vỡ cả óc. Bầy cá nghe mùi máu, nhao nhao xông tới. Quách Tỉnh thấy mặt biển nhấp nhô cuồn cuộn, không biết có mấy ngàn mấy vạn con cá mập, lại thấy một con há miệng táp, rứt đứt một mảnh thịt lớn của con cá bị chết, răng nó quả thật rất sắc bén, bất giác vô cùng hoảng sợ, đột nhiên thấy dưới chân có vật cứng thoáng chạm vào, y vội vàng rút chân lên, thân hình loáng lên trong sóng nước, một con cá mập lớn đã lén xông tới. Quách Tỉnh tay trái đẩy cột buồm một cái, thân hình mượn lực lui qua bên phải, thuận tay vung chủy thủ đâm xuống. Thanh chủy thủ này sắc bén vô cùng, soạt một tiếng nhẹ đã đâm trúng vào chỗ gồ lên trên đầu con cá mập, máu tươi từ dưới biển phun lên. Đám cá mập vây quanh, tranh nhau xâu xé Ba người võ công trác tuyệt, trong vòng vây của bầy cá mập, né đông tránh tây, trên người vẫn chưa bị thương, mỗi lần ra tay đều có một con cá mập bị chết hay bị thương. Loài cá mập này chỉ cần trên người ra máu là trong chớp mắt sẽ trở thành một bộ xương trắng trước mõm đồng bọn. Cũng là ba người nghề cao mật lớn, nhưng nhìn thấy tình cảnh ấy cũng không khỏi khiếp đảm. Nhìn thấy bốn phía cá mập nhiều không sao kể xiết, giết cũng không hết, đến lúc sau rốt lại cũng sẽ gặp bất hạnh, nhưng đánh tới lúc hăng máu, dốc hết sức lực, cũng không rảnh rỗi mà nghĩ tới chuyện khác. Ba người chưởng chém kiếm đâm, quyền đánh gậy đập, không đầy một giờ đã đánh chết hơn hai trăm con cá mập, chỉ thấy trên biển khói mù bốc lên, mặt trời đã dần dần lặn xuống phía tây. Chu Bá Thông kêu lên:

- Lão khiếu hóa, Quách huynh đệ, trời mà tối rồi, thì ba người chúng ta sẽ từng mảnh từng mảnh rơi vào bụng cá mập. Chúng ta đánh cuộc xem ai sẽ bị cá mập ăn thịt trước.

Hồng Thất công nói:

- Người bị cá mập ăn trước thì tính là thua hay thắng?

https://thuviensach.vn

Chu Bá Thông nói:

- Đương nhiên là thắng.

Hồng Thất công nói:

- Ái chà, thế thì ta nhận thua.

Rồi lật tay đánh ra một chiêu Thần long bái vĩ, đập xuống cạnh một con cá mập, con cá ấy cũng phải trên hai trăm cân, bị chưởng lực của y xung động bắn lên khỏi mặt biển, lật hai vòng trên không mới rơi xuống khiến mặt biển nước bắn tung tóe, con cá ấy ngửa bụng lên trời, rõ ràng đã chết rồi.

Chu Bá Thông ca ngợi:

- Hảo chưởng pháp? Ta bái ngươi làm sư phụ, ngươi dạy cho ta Hàng long thập bát chưởng với. Chỉ

đáng tiếc là không có thời gian học rồi. Lão khiếu hóa, rốt lại ngươi có chịu so tài không?

Hồng Thất công cười nói:

- Tha lỗi cho lão khiếu hoá không thể bồi tiếp được.

Chu Bá Thông hô hô cười rộ, hỏi Quách Tỉnh:

- Huynh đệ, ngươi có sợ không?

Quách Tỉnh trong lòng quả thật vô cùng sợ hãi, nhưng thấy hai người càng đánh càng trấn tĩnh, lúc gặp chuyện sinh tử mà vẫn cười nói, tinh thần vì thế phấn chấn, nói:

- Lúc nãy thì sợ, nhưng bây giờ thì bớt rồi.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên thấy một con cá mập lớn há họng quẫy đuôi hung dữ xông thẳng vào.

Y nhìn thấy con cá mập này xông tôi rất hung dữ, nghiêng người qua một bên, tay trái đẩy lên một cái đó là hư chiêu dụ địch, con cá mập lớn kia quả nhiên mắc mưu, nửa người nhảy lên khỏi mặt nước như bay phóng lên đớp vào tay y. Quách Tỉnh chủy thủ trong tay phải đâm ra, trúng giữa yết hầu con cá. Con cá mập ấy nhảy lên phía trên, đang lúc nhảy mau lên thì vừa đúng bị thanh chủy thủ

rạch một đường dài trên bụng, lập tức máu bắn tung tóe, gan ruột đổ cả ra ngoài.

Lúc ấy Chu Bá Thông và Hồng Thất công cũng đã mỗi người giết thêm một con cá mập. Chu Bá

Thông bị trúng chưởng của Hoàng Dược Sư, vốn chưa khỏi hẳn, đánh nhau một lúc, trước ngực lại đau buốt lên. Y cười lớn nói:

- Lão khiếu hóa, Quách huynh đệ, ta không thể bồi tiếp được, chắc phải đi vào bụng cá trước một bước! Nếu các ngươi không chịu đánh cược, thì tuy ta thắng cũng không tính nữa.

Quách Tỉnh nghe y nói tuy là cười rộ, nhưng trong giọng nói lại đầy ý thức thất vọng, bèn nói:

- Được, ta đánh cuộc với ngươi!

Chu Bá Thông mừng rỡ nói:

- Thế thì có chết cũng thú vị?

Rồi xoay người tránh qua hai con cá mập đồng thời giáp công, chợt thấy xa xa buồm trắng nhô cao, trong làn khói chiều mênh mông, có một chiếc

https://thuviensach.vn

thuyền lớn xé sóng lướt tới. Hồng Thất công cũng đã nhìn thấy, chính là thuyền của Âu Dương Phong. Ba người thấy có cứu viện đều vô cùng mừng rỡ.

Quách Tỉnh bơi tới cạnh Chu Bá Thông, giúp y chống đỡ cá mập.

Chỉ sau khoảng một bữa cơm, chiếc thuyền lớn đã tới gần, thả xuống hai chiếc mảng nhỏ cứu ba người lên thuyền. Chu Bá Thông miệng thổ huyết vẫn không ngớt pha trò, chỉ bầy cá mập dưới biển chửi ầm lên.

Âu Dương Phong và Âu Dương Khắc đứng trên đầu thuyền đón, đưa mắt nhìn ra xa, thấy vây cá trên biển kéo tới toàn là cá mập, trong lòng cũng bất giác hoảng sợ. Chu Bá Thông không chịu nhận thua, nói:

- Lão Độc vật, là ngươi tới cứu chứ ta không kêu cứu tiếng nào, như thế không tính là ngươi có ơn cứu mạng với ta.

Âu Dương Phong nói:

- Cái đó tự nhiên không cần kể. Hôm nay cản trở hứng thú của ba vị giết cá mập trong biển, huynh đệ thật rất khó nghĩ.

Chu Bá Thông cười nói:

- Thế cũng được, ngươi cản trở nhã hứng của bọn ta, nhưng lại tránh cho bọn ta khỏi vào bụng cá mập chơi đùa, hai điều cũng ngang nhau, không ai làm mất lòng ai...

Âu Dương Khắc và đám xà nô lấy một tảng thịt bò lớn làm mồi, móc vào lưỡi câu sắt thả xuống, giây lát đã câu được bảy tám con cá mập lớn. Hồng Thất công chỉ cá mập cười nói:

- Được, ngươi không ăn được bọn ta, vậy thì phải để bọn ta ăn thịt ngươi...

Dương Khắc cười nói:

https://thuviensach.vn

- Tiểu điệt có cách để Hồng bá phụ trả thù.

Rồi sai người chuốt một chiếc côn gỗ lớn nhọn hai đầu, dùng thương sắt cạy miệng cá mập ra, chống côn gỗ vào giữa hai hàm rồi ném từng con từng con xuống biển. Chu Bá Thông cười nói:

- Như thế thì nó vĩnh viễn không bao giờ ăn được nữa, có khi mười ngày nửa tháng cũng chưa chết.

Quách Tỉnh nghĩ thầm:

- Độc kế như vậy chỉ có y mới nghĩ ra thôi. Lũ cá mập ấy bị chống vào hàm cứ từ từ chết đói giữa biển, mùi vị ấy thật khó mà chịu nổi Chu Bá Thông thấy y có vẻ không thích, cười nói:

- Huynh đệ, cách thức ác độc ấy ngươi nhìn không thuận mắt, có phải không? Cái đó gọi là làm chú độc sẽ có cháu độc đấy?

Tây độc Âu Dương Phong thấy người khác nói thủ đoạn của y tàn độc, trước nay không hề tức giận,, mà lại nhơn nhơn có ý vui vẻ, nghe Chu Bá Thông nói thế, cười khẽ một tiếng, nói:

- Lão Ngoan đồng, đó chỉ là chơi đùa một chút thôi, chứ so với bản lĩnh của lão Độc vật thì còn thua xa lắm. Ba người các ngươi bị đám cá mập nhỏ ấy làm nguy khốn hơi sau không nối được hơi trước, chứ theo kẻ mọn này thấy thì cá mập tuy nhiều nhưng cũng không đáng gì.

Nói xong đưa tay phải chỉ lướt qua mặt biển một vòng từ trái sang phải, nói:

- Cá mập trong biển cho dù có nhiều hơn gấp mười lần, Lão Độc vật mà muốn trong một tiếng trống tàn sát hết cũng không phải là chuyện khó khăn.

https://thuviensach.vn

Chu Bá Thông nói:

- À, ão Độc vật lớn lối, nếu ngươi có thể đại hiển thần thông, giết hết tất cả cá mập trên biển thì Lão Ngoan đồng ta sẽ dập đầu lạy ngươi, gọi ngươi ba trăm tiếng gia gia.

Âu Dương Phong nói:

- Cái đó thì không dám. Nhưng nếu ngươi không tin thì hai chúng ta cứ đánh cuộc một phen.

Chu Bá Thông kêu lên:

- Được được, đánh cuộc bằng đầu người cũng được.

Hồng Thất công nảy ý nghi ngờ:

- Cho dù y có bản lĩnh lớn bằng trời cũng không thể giết sạch hàng ngàn hàng vạn con cá mập kia, chỉ e y có mưu kế gì khác.

Chỉ nghe Âu Dương Phong cười nói:

- Đánh cuộc bằng đầu người cũng không cần. Nếu ta thắng thì ta xin ngươi làm một việc, ngươi không được từ chối. Nếu ta thua thì cũng tùy ý ngươi sai ta làm một việc ngươi thấy được không?

Chu Bá Thông kêu lên:

- Ngươi thích thế nào thì cứ đánh cuộc thế ấy...

Âu Dương Phong nói với Hồng Thất công:

- Vậy thì làm phiền Thất huynh đứng giữa làm chứng cho.

Hồng Thất công gật đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Được? Nhưng nếu bên thắng nói ra một việc mà bên thua không làm được hoặc không muốn làm thì tính thế nào?

Chu Bá Thông nói:

- Vậy thì người ấy phải nhảy xuống biển nuôi cá mập thôi.

Âu Dương Phong cười khẽ một tiếng không nói gì nữa, sai thủ hạ đem tới một cái chén uống rượu nhỏ. Y thò hai ngón tay trái ra kẹp vào đầu một con quái xà trên chiếc trượng của y, miệng rắn há ra, từ hàm răng nhọn ứa ra chất độc. Âu Dương Phong kề chén vào hứng, trong giây lát chất độc đen như mực, đặc như keo đã đầy nửa chén. Y buông con rắn ấy ra, bắt con kia cũng làm như thế, hứng đầy một chén nọc rắn. Hai con rắn nhả chất độc ra xong quấn trên đầu trượng, không động đậy gì nữa, dường như đã kiệt sức.

Âu Dương Phong sai người mang một con cá mập tới, đặt trên sạp thuyền, tay trái kéo hàm trên con cá lên, chân phải đạp vào hàm dưới, bắt nó há miệng ra. Con cá ấy dài hơn hai trượng, bị y kéo một cái không chống lại được phải há miệng thật to, để lộ ra hai hàng răng sắc nhọn như chủy thủ. Âu Dương Phong đem chén nọc độc đổ vào vết thương mà lưỡi câu sắt móc vào, tay trái lật lại vỗ vào bụng cá một cái tiện tay hất ra, con cá nặng hai trăm cân lập tức bay tung lên, bọt nước bắn tung tóe, rơi luôn xuống biển.

Chu Bá Thông cười nói:

- À há, ta hiểu rồi, đáy là diệu pháp lão hòa thượng trị muỗi.

Quách Tỉnh nói:

- Đại ca, cái gì mà lão hòa thượng trị muỗi?

Chu Bá Thông nói:

https://thuviensach.vn

- Trước đây có một lão hòa thượng rao bán thuốc trị muỗi trong thành Biện Lương, y nói thuốc của y linh nghiệm vô cùng, muỗi ăn vào là chết, nếu không diệt hết muỗi thì sẽ đền cho người mua gấp mười lần. Y cứ thế rao hàng, làm ăn rất phát tài Người mua thuốc mang về rải quanh giường, ha ha, nửa đêm muỗi lại kéo từng bầy từng bầy đổ ra cắn y suýt chết. Người ấy giận quá, sáng sớm hôm sau đi tìm lão hòa thượng để đòi tiền. Lão hòa thượng ấy nói:

- Thuốc của ta không thể không linh nghiệm, nếu không linh nghiệm thì đúng là do ngươi dùng không đúng cách.

Người kia nói:

- Thế thì dùng thế nào?

Y nói tới câu ấy cười hềnh hệch, lắc đầu liên tiếp, lại không chịu nói nữa.

Quách Tỉnh hỏi:

- Vậy dùng thế nào mới đúng?

Chu Bá Thông nghiêm trang nói Lão hòa thượng ấy nói:

- Ngươi bắt muỗi tới, vạch miệng chúng ra, nhét vào miệng mỗi con một ít, nếu không chết thì cứ tới hỏi lão hòa thượng ta.

Người kia giận quá nói:

- Nếu ta bắt được muỗi thì bóp một cái cho chết luôn, cần gì thải đút linh dược của hòa thượng ngươi cho chúng uống

Lão hòa thượng đáp

- Thì ta cũng đâu có nói là không được bóp chết?

https://thuviensach.vn

Quách Tỉnh, Hồng Thất công, chú cháu Âu Dương Phong nghe thế đều hô hô cười rộ. Âu Dương

Phong cười nói:

- Thuốc muỗi của ta so với của lão hòa thượng thì hơi khác.

Chu Bá Thông hỏi:

- Ta thấy cũng chẳng khác lắm đâu.

Âu Dương Phong chỉ xuống biển một cái, nói:

- Ngươi cứ nhìn đi.

Con cá mập bị bôi nọc rắn ấy vừa rơi xuống biển, bụng ngửa lên trời, đã sớm mất mạng, bảy tám con cá mập khác vây quanh xâu xé, trong một thoáng con cá mập ấy chỉ còn là một bộ xương trắng chìm xuống biển. Nói ra cũng kỳ lạ, bảy tám con cá mập ăn thịt xong con cá kia, không đầy thời gian cạn nửa tuần trà cũng đều quẫy đuôi lật lên nằm phơi bụng trên mặt biển. Đám cá mập lại xông vào giành giật, lại đều trúng độc chết. Một thành mười, mười thành trăm, trăm thành ngàn, chỉ trong khoảng nửa giờ, tất cả cá mập trên mặt biển đều chết nổi lềnh bềnh, số cá còn sống không còn bao nhiêu vẫn tranh nhau ăn thịt cá chết, xem ra tất cả đều sẽ phải trúng độc mà chết.

Hồng Thất công, Chu Bá Thông, Quách Tỉnh ba người thấy tình hình kỳ quái như thế, thảy đều biến sắc.

Hồng Thất công thở dài nói:

- Lão Độc vật, Lão Độc vật, độc kế ấy của ngươi cố nhiên cực độc, nọc của hai con quái xà này quả

thật vô cùng lợi hại.

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong nhìn Chu Bá Thông cười hì hì, vô cùng đắc ý Chu Bá Thông thì xoa tay giẫm

chân, xoa cằm lia lịa.

Mọi người đưa mắt nhìn ra, thấy cá mập dưới biển lật bụng lên trời, đều theo sóng biển dập dính lên xuống. Chu Bá Thông nói:

- Bấy nhiêu cái bụng trắng, nhìn thấy khiến người ta muốn ói. Nghĩ tới bấy nhiêu cá mập đều bị

trúng độc của lão Độc vật, lại càng khiến người ta muốn ói. Lão Độc vật, ngươi cẩn thận nhé, Long vương sẽ điểm Dạ xoa tuần biển, binh tôm tướng cá kéo tới tính sổ với ngươi đấy.

Âu Dương Phong chỉ mỉm cười không đáp.

Hồng Thất công nói:

- Phong huynh, tiểu đệ có một việc không rõ, xin được thỉnh giáo.

Âu Dương Phong nói:

- Không dám!

Hồng Thất công nói:

- Ngươi chỉ có một chén nọc độc nhỏ xíu ấy, mà cậy vào độc tính vô cùng lợi hại lại có thể giết được hàng ngàn hàng vạn con cá mập sao?

Âu Dương Phong cười nói:

- Chất độc của loại rắn này vô cùng đặc biệt, máu tươi bị dính vào cũng thành thuốc độc. Chất độc tuy chỉ có một chén, nhưng một con cá lớn bị thương xong, máu tươi trong toàn thân con cá mấy trăm cân cũng đều biến

https://thuviensach.vn

thành chất độc, con cá mập thứ hai ăn vào, lại có thêm mấy trăm cân chất độc nữa, cứ thế càng lúc càng lan ra, không bao giờ thôi.

Hồng Thất công nói:

- Như vậy gọi là lưu độc vô cùng rồi.

Âu Dương Phong nói:

- Đúng thế. Huynh đệ đã có danh hiệu là Tây độc, nếu không có công phu độc đáo về chữ độc thì không khỏi xấu hổ với các bậc quân tử.

Trong lúc trò chuyện đàn cá mập lớn đã chết sạch, số cá mập nhỏ trong đàn lúc ấy nếu không chết cũng đã trốn sạch, trên mặt biển lại yên lặng không còn tiếng động.

Hồng Thất công nói:

- Đi thôi, đi thôi, ở đây độc khí nặng lắm.

Âu Dương Phong hạ lệnh, buồm trước, buồm chính, buồm góc trên thuyền nhất tề kéo lên, theo gió nam đi về phía tây bắc.

Chu Bá Thông nói:

- Lão Độc vật quả nhiên bán thuốc muỗi hay, ngươi muốn ta làm gì thì cứ nói ra đi.

Âu Dương Phong nói:

- Trước tiên xin mời ba vị vào khoang thay áo, ăn cơm nghỉ ngơi đã. Chuyện đánh cuộc thì thong thả

sẽ nói cũng không muộn.

Chu Bá Thông tính rất nóng nảy, kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Không được không được, ngươi phải nói ra ngay lập tức. Còn ấp a ấp úng cái gì chứ? Nếu ngươi làm Lão Ngoan đồng tức chết thì ngươi sẽ bị thiết, không quan hệ gì tới ta đâu đấy.

Âu Dương Phong cười nói:

- Nếu thế thì mời Bá Thông huynh theo ta.

https://thuviensach.vn

Hồi 20(a)

Lén sửa kinh văn

Hồng Thất công và Quách Tĩnh thấy chú cháu Âu Dương Phong đưa Chu Bá Thông vào khoang sau, liền đi thẳng vào khoang trước thay áo. Bốn cô gái áo trắng bước qua hầu hạ. Hồng Thất công cười nói:

- Lão khiếu hóa trước nay chưa từng được hưởng phúc thế này.

Rồi cởi tuột hết áo quần trên người, một cô gái áo trắng dùng khăn khô lau cho y. Quách Tĩnh mặt đỏ

bừng, không dám cởi áo.

Hồng Thất công cười nói:

- Sợ cái gì? Họ ăn thịt ngươi à?

Hai cô gái áo trắng bước lên định cởi giày tháo dây lưng cho y, Quách Tĩnh vội cởi giày tất áo ngoài, chui vào sau rèm thay áo trong. Hồng Thất công hô hô cười rộ, bốn cô gái áo trắng cũng cười khúc khích.

Vừa thay áo xong, hai cô gái áo trắng bước vào khoang, tay bưng mâm bày đầy rượu thịt cơm trắng, nói:

- Mời hai vị gia gia dùng tạm.

Hồng Thất công xua tay nói:

https://thuviensach.vn

- Các ngươi ra ngoài đi, lão khiếu hóa nhìn thấy dung mạo xinh đẹp của các ngươi thì không nuốt trôi được đâu.

Các cô gái cười cười bước ra, khép cửa khoang đại. Hồng Thất công bưng rượu và thức ăn đưa lên mũi hít hít mấy cái, hạ giọng nói đừng ăn là tốt. Lão Độc vật quỷ kế đa đoan, chỉ ăn cơm thôi thì không sao.

Rồi mở nút hồ lô trên lưng ra, ừng ực ừng ực uống mấy hớp rượu, cùng Quách Tĩnh mỗi người ăn ba bát cơm lớn, đổ hết mấy bát thức ăn xuống khe ván thuyền. Quách Tĩnh hạ giọng nói:

- Không biết y định làm gì Chu đại ca.

Hồng Thất công nói:

- Chắc chắn không phải là chuyện hay đâu. Phen này Lão Ngoan đồng rắc rối lớn rồi.

Cửa khoang từ từ mở ra, một cô gái bước vào nói:

- Chu lão gia mời Quách gia tới khoang sau nói chuyện.

Quách Tĩnh nhìn sư phụ một cái rồi theo cô ta bước ra khỏi khoang, theo mạn thuyền bên trái vòng ra khoang sau. Cô gái kia gõ khẽ lên cửa khoang sau ba cái, chờ một lúc rồi đẩy cửa khoang, hạ

giọng nói:

- Mời Quách gia vào.

Quách Tĩnh bước vào khoang, cửa khoang sau 1 lưng y lập tức đóng lại nhưng bên trong không có ai cả. Y đang ngạc nhiên thì một cánh cửa nhỏ bên trái đột nhiên mở tung, chú cháu Âu Dương Phong bước vào Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Chu đại ca đâu?

Âu Dương Phong xoay tay cài then cửa bước mau lên hai bước, vươn tay một cái đã chụp trúng uyển mạch tay trái Quách Tĩnh. Phát chụp này mau lẹ vô cùng, Quách tĩnh lại không ngờ rằng y lại đột nhiên động võ, uyển mạch lập tức như bị một cái vòng sắt xiết chặt không thể động đậy. Âu Dương Khắc chiếc quạt trong tay áo vươn ra kề vào yếu huyệt trên lưng Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh lập tức ngơ ngác, đứng ngẩn ra đó không biết chú cháu y có dụng ý gì. Âu Dương Phong cười nhạt nói:

- Lão Ngoan đồng đánh cuộc với ta bị thua, ta bảo y làm việc, y lại không chịu.

Quách Tĩnh nói:

- Ủa?

Âu Dương Phong nói:

- Ta bảo y viết Cửu âm chân kinh ra cho ta xem, nhưng Lão Ngoan đồng ấy nói mà không giử lời.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Chu đại ca đời nào chịu giao Cửu âm chân kinh cho ngươi?.

Rồi hỏi:

- Chu đại ca đâu?

Âu Dương Phong cười nhạt một tiếng, nói:

https://thuviensach.vn

- Y từng nói nếu không chịu làm theo lời ta thì sẽ nhảy xuống biển làm mồi cho cá dữ. Hừ, cho dù y là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy thì câu ấy cũng không chối được.

Quách Tĩnh giật nảy mình kêu lên:

- Y.., y... .

Rồi nhấc chân toan bước về phía cửa khoang. Âu Dương Phong siết tay một cái, Quách Tĩnh lập tức đứng lại Âu Dương Khắc khẽ vận kình lực, đầu quạt ấn vào huyệt Chí dương trên lưng Quách Tĩnh lập tức tê rần.

Âu Dương Phong chỉ giấy bút nghiên mực trên bàn nói:

- Hiện nay trên đời chỉ còn một mình ngươi biết được toàn văn chân kinh, mau viết ra đi.

Quách Tĩnh lắc lắc đầu. Âu Dương Khắc cười nói:

- Trong rượu thịt mà ngươi và lão ăn mày ăn mới rồi đều có thuốc độc, nếu không uống thuốc giải độc môn của chú ta thì sau sáu giờ chất độc sẽ phát tác, cũng như làm mồi cho cá dữ dưới biển thôi.

Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn viết ra, tự nhiên ta sẽ tha mạng cho hai thầy trò ngươi.

Quách Tĩnh ngấm ngầm hoảng sợ:

- Nếu không phải là sư phụ cơ cảnh thì đã rơi vào bẫy của họ rồi.

Rồi trợn mắt nhìn Âu Dương Phong, nghĩ thầm:

- Ngươi là bậc đại tôn sư võ học mà lại dùng kế sách bỉ ổi thế này.

Âu Dương Phong thấy y vẫn trầm ngâm không đáp bèn nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi đã nhớ kỹ kinh văn trong lòng, có viết ra cũng chẳng mất gì, có gì mà phải ngần ngừ?

Quách Tĩnh hiên ngang nói:

- Ngươi hại chết nghĩa huynh của ta, giữa ta và ngươi thù sâu tựa biển! Ngươi muốn giết cứ giết, còn nếu muốn ta khuất phục thì đừng hòng?

Âu Dương Phong hừ một tiếng, nói:

- Tiểu tử giỏi, có khí cốt lắm? Ngươi không sợ chết, nhưng ngay cả tính mạng của sư phụ ngươi mà ngươi cũng không muốn cứu sao?

Quách Tĩnh còn chưa trả lời, chợt nghe thấy cửa khoang thuyền sau lưng chát một tiếng lớn, gỗ ván vỡ nát bay tung. Âu Dương Phong quay lại, chỉ thấy Hồng Thất công mỗi tay xách một cái thùng gỗ

đang múc nước biển tạt vào, mắt thấy hai cột nước xanh biếc lấp loáng bay thẳng tới, kình lực vô cùng lợi hại, Âu Dương Phong hai chán vọt lên nhấc Quách Tĩnh nhảy tránh qua bên phải, tay trái vẫn nắm cứng uyển mạch y.

Chỉ nghe chát chát hai tiếng, trong khoang nước bắn tung tóe, Âu Dương Khắc bật tiếng la hoảng, đã bị Hồng Thất công túm gáy nhấc lên. Hồng Thất công hô hô cười rộ, nói:

- Lão Độc vật, ngươi trăm phương ngàn kế muốn chiếm thượng phong, nhưng trời không cho đâu?

Âu Dương Phong thấy cháu rơi vào tay y, lập tức cười nói:

- Thất huynh, ngươi lại muốn đo lường công phu của huynh đệ à? Chúng ta lên bờ hãy đánh nhau cũng chưa muộn mà.

Hồng Thất công cười nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi thân thiết với gã đồ đệ của ta như thế để làm gì vậy? Sao cứ nắm tay y không buông ra thế?

Âu Dương Phong nói:

- Ta đánh cuộc với Lão Ngoan đồng, ta đã thắng rồi phải không? Ngươi đứng giữa làm chứng phải không? Lão Ngoan đồng không phịu giữ lời thì ta cứ hỏi ngươi thôi chứ sao?

Hồng Thất công liên tiếp gật đầu, nói:

- Không sai. Lão Ngoan đồng đâu?

Quách Tĩnh trong lòng vô cùng đau xót, nói:

- Chu đại ca bị y.., bị y ép nhảy xuống biển chết rồi.

Hồng Thất công cả kinh, xách Âu Dương Khắc vọt ra khỏi khoang thuyền, nhìn quanh một vòng, nhưng chỉ thấy song biển mênh mông, không thấy tung tích bóng dáng Chu Bá Thông đâu.

Âu Dương Phong kéo tay Quách Tĩnh cũng cùng lên sạp thuyền, buông tay ra nói:

- Quách hiền điệt, công phu của ngươi còn kém lắm? Người ta vừa vươn tay một cái như thế, ngươi đã bị người ta sắp xếp. Về học thêm với sư phụ mười năm nữa rồi hãy qua lại giang hồ.

Quách Tĩnh đang lo lắng cho sự an nguy của Chu Bá Thông, cũng không đếm xỉa gì tới lời châm chọc của y, trèo lên cột buồm, nhìn quanh bốn phía.

Hồng Thất công nhấc Âu Dương Khắc lên ném về phía Âu Dương Phong, nói:

https://thuviensach.vn

- Lão Độc vật, ngươi bức tử Lão Ngoan đồng thì sẽ có người của phái Toàn chân tới tính sổ với ngươi. Ngươi võ công có cao cường hơn cũng chưa chắc chống được Toàn Chân thất tử hợp công.

Âu Dương Khắc không chờ thân hình rơi xuống đất, tay phải chống xuống đất một cái đã đứng

người lên, chửi thầm "¡n mày thối tha, giờ này ngày mai, chất độc trong người ngươi phát tác, sẽ

phải bò rạp dưới chân ta mà xin cứu mạng kia.

Âu Dương Phong cười khẽ một tiếng, nói:

- Lúc bấy giờ thì ngươi là người đứng giữa làm chứng cũng không khỏi có liên quan.

Hồng Thất công nói:

- Được rồi, đến lúc ấy ngọn Đả cẩu bổng của ta sẽ đánh con chó bị rơi xuống nước.

Âu Dương Phong chắp hai tay một cái, bước vào khoang thuyền.

Quách Tĩnh nhìn hồi lâu, không thấy gì cả, chỉ đành nhảy xuống mui thuyền, kể lại chuyện Âu Dương Phong buộc y viết chân kinh ra cho sư phụ nghe. Hồng Thất công gật gật đầu nhưng không nói gì, nghĩ thầm:

- Lão Độc vật trước nay hành sự không bao giờ chịu ngừng giữa đường, không được chân kinh quyết không chịu thôi, gã đệ tử này của mình sẽ bị y quấy nhiễu lằng nhằng nữa.

Quách Tĩnh nghĩ tới Chu Bá Thông bị mất mạng, bật tiếng khóc lớn. Hồng Thất công cũng thấy đau xót, thấy chiếc thuyền đi mau về hướng Tây, qua hai ngày nữa sẽ có thể nhìn thấy đất liền. Y sợ Âu Dương Phong lại hạ độc

https://thuviensach.vn

vào đồ ăn thức uống, bèn vào thẳng nhà bếp cướp lấy một mớ cơm và thức ăn, cùng Quách Tĩnh ăn no một bữa rồi lăn ra ngáy khò khò.

Chú cháu Âu Dương Phong chờ đến sau giờ Ngọ hôm sau, thấy đã qua bảy tám giờ mà thầy trò

Hồng Thất công vẫn yên ắng không có động tĩnh gì. Âu Dương Phong bắt đầu lo lắng, chỉ sợ hai người sau khi chất độc phát tác đã gắng gượng không chịu kêu lên, lão ăn mày bị chất độc chết thì rất đúng ý mình, nhưng hạ độc để Quách Tĩnh chết thì lại rất sai lầm, Cửu âm chân kinh từ đây sẽ bị thất truyền, bên tới nhìn trộm qua khe cửa chỉ thấy hai người đang vô sự ngồi dưới đất trò chuyện, Hồng Thất công giọng nói vẫn vang rền, trung khí sung mãn, nghĩ thầm:

- Nhất định lão ăn mày cơ cảnh, chưa bị trúng độc.

Y tuy có nhiều độc vật, nhưng chỉ muốn hạ độc cho Hồng Thất công chứ không làm hại tới Quách Tĩnh, nên nhất thời cũng khổ tâm vì không có kế gì hay.

Hồng Thất công đang nói với Quách Tĩnh về những việc làm của Cái bang, nói bang chúng trong Cái bang ăn xin để sống, nhưng hành hiệp trượng nghĩa, cứu khổ giải nạn, gặp việc thiện quyết không chịu sau người, chỉ làm việc tốt, nhưng hết sức không muốn để người ta biết. Y lại nói tới quy củ

tuyển chọn người kế thừa chức bang chủ Cái bang, nói:

- Đáng tiếc là ngươi không thích làm ăn mày, nếu không thì nhân phẩm như ngươi trong bang ta chưa có ai hơn được, ta không giao cho ngươi ngọn Đả cẩu bổng này không xong.

Đang nói đến lúc cao hứng chợt nghe trên vách khoang thuyền có tiếng xoèn xoẹt xoèn xoẹt vang tới một tràng tiếng đục đẽo ván gỗ.

https://thuviensach.vn

Hồng Thất công nhảy vọt lên kêu:

- Không xong, thằng giặc kia muốn phá chìm thuyền.

Bước ra cửa khoang, nhìn Quách Tĩnh nói:

- Mau cướp lấy chiếc mảng sau thuyền.

Câu nói chưa dứt, bùng một tiếng, vách khoang đã bị thiết chùy đập vỡ, chỉ nghe phì phì phì một tràng vang lên, không phải là nước tràn vào mà là mấy chục con phúc xà, Hồng Thất công cười mắng:

- Lão Độc vật dùng rắn tấn công?

Tay phải vung ra liên tiếp, phóng kim sắt ra, mấy chục con phúc xà đều bị găm cứng lên ván thuyền, đau đớn rít lên phì phì, thân hình quằn quại, nhưng không trườn lên được nữa. Quách Tĩnh nghĩ

thầm:

- Dung nhi tuy cũng biết tuyệt kỹ Mãn thiên hoa vũ, nhưng so với sư phụ thì còn thua xa.

Kế đó từ chỗ vách vỡ lại có mấy mươi con phúc xà bò vào. Hồng Thất công phóng kim sắt ra, số

phúc xà bò vào lại bị đóng đinh tất cả xuống ván, chợt nghe tiếng sáo xua rắn vi vu không dứt, đầu rắn chen chúc càng lúc càng đông.

Hồng Thất công giết tới lúc say máu, kêu lớn:

- Lão Độc vật cho ta rất nhiều tấm bia để luyện công thế này, đúng là không còn gì tốt bằng.

https://thuviensach.vn

Quờ tay vào túi nắm một nắm kim sắt, lại thấy số kim còn lại chỉ còn lưa thưa không có bao nhiêu, giật nảy mình, thấy rắn độc vẫn ùn ùn kéo vào không dứt, đang nghĩ cách chế ngự chợt nghe một tiếng lách cách vang lên, hai cánh cửa gỗ đổ vào trong khoang, một luồng chưởng phong đánh mạnh tới hậu tâm.

Quách Tĩnh đứng bên cạnh sư phụ, chỉ thấy chưởng phong dữ tợn, không kịp quay lại, trước tiên vung tay đẩy ra đánh trả một chiêu, chỉ thấy đòn tới hung mãnh dữ tợn, bèn đem hết sục bình sinh đón đỡ. Âu Dương Phong thấy một chưởng ấy lại không đánh ngã được y, hừ một tiếng, thoáng kinh ngạc, bước lên lật chưởng chém ngang ra. Quách Tĩnh biết thẳng thắn đón đỡ nữa thì không nổi, lúc ấy chưởng trái phất qua, tay phải xuyên lên đánh thẳng vào nách trái Âu Dương Phong. Âu Dương Phong lúc ấy không dám ra vẻ bề trên, trầm vai thu chưởng chém xuống cổ tay y.

Quách Tĩnh thấy tình thế nguy hiểm, chỉ cần để Âu Dương Phong giữ chặt cửa khoang, rắn độc lại không ngừng tràn vào, mình và sư phụ ắt phải chịu bất hạnh, lúc ấy tay trái ra sức đón đỡ, tay phải phát chưởng tấn công. Y tay trái gạt ra tay phải đánh tới, bên trái hư bên phải thực, sử dụng công phu Chu Bá Thông truyền thụ cho.

Âu Dương Phong trước nay chưa từng thấy quyền lộ chia ra hai bên đánh đỡ như thế, bất giác sửng sốt, lại bị Quách Tĩnh liên tiếp đánh mấy chiêu. Nói về công phu thật sự thì cho dù quả có hai Quách Tĩnh đi nữa, lấy hai địch một cũng không phải là đối thủ của Âu Dương Phong, chỉ là lộ số quyền pháp của y quả thật rất kỳ lạ, lại vô cùng bất ngờ, trong mấy chiêu đã chiếm được thượng phong. Tây độc Âu Dương Phong nổi tiếng mấy mươi năm, rốt lại vẫn là đại sư võ học, sau khi sửng sốt cũng đã nghĩ được cách đối phó, quát lớn một tiếng, song chưởng cùng xô ra. Quách Tĩnh chỉ dựa vào tay trái thì muôn ngàn lần không chống nổi. Trước mắt đã bị y bức bách lùi lại phía sau mà sau lưng thì bầy rắn đã phì phì tràn tới.

Hồng Thất công quát lớn.

https://thuviensach.vn

- Hay lắm, hay lắm? Lão Độc vật, ngươi không đánh được cả gã đồ đệ nhỏ của ta thì còn anh hùng hảo hán gì?

Vọt người lên dùng chiêu Phi long tại thiên nhảy vọt qua đầu hai người, phi chân đá vào chân Âu Dương Khắc trước mặt, xoay người đánh một chiêu thâu quyền vào hậu tâm Âu Dương Phong. âu

Dương Phong nghiêng người trả đòn, chưởng lực bức bách Quách Tĩnh cũng vì thế mà giảm sút.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Sư phụ về công lực có thể đối địch với y, mà cháu y hiện đã không phải là đối thủ của mình, lấy hai chống hai, bên mình chắc thắng không còn nghi ngờ gì nữa.

Tinh thần lập tức phấn chấn, chưởng cước như mưa bay gió cuốn, tấn công Âu Dương Phong tới tấp.

Hồng Thất công lúc ác đấu vẫn đưa mắt nhìn khắp sáu phía, thấy hơn mười con phúc xà đã bò tới sau lưng Quách Tĩnh, trong chớp mắt là vọt lên cắn người, vội kêu:

- Tĩnh nhi, ra ngoài mau!.

Ra chiêu càng nhanh, đón đỡ hết tất cả chiêu số của Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong trước sau đều thụ địch, cảm thấy lép vế, nghiêng người tránh ra để Quách Tĩnh vọt ra ngoài khoang, lại đánh nhau với Hồng Thất công vài chiêu, hàng ngàn con rắn đã bò đầy sạp thuyền. Hồng Thất công chửi:

- Dùng bọn súc sinh này làm trợ thủ, không biết xấu hổ.

https://thuviensach.vn

Nhưng đám phúc xà tràn tới càng lúc càng nhiều, trong lòng cũng phát rợn, tay phải múa ngọn Đả

cẩu bổng lên, đánh chết hơn mười con phúc xà, kéo tay Quách Tĩnh một cái, chạy về phía cột buồm.

Âu Dương Phong kêu thầm:

- Không hay? Hai người này mà lên cột buồm thì nhất thời không làm gì được họ:

Vội vọt ra cản trở. Hồng Thất công đánh mạnh hai chưởng, tiếng gió vù vù, Âu Dương Phong vung quyền đón đỡ, Quách Tĩnh lại sấn tới giúp đỡ, Hồng Thất công kêu lên:

- Lên cột buồm mau đi.

Quách Tĩnh nói:

- Con đánh chết cháu y để trả thù cho Chu đại ca.

Hồng Thất công vội nói:

- Rắn, rắn!

Quách Tĩnh thấy trước sau trái phải đều đầy rắn xanh trườn tới không dám ham đánh, lật tay bắt lấy một mũi Phi yến ngân thoa của Âu Dương Khắc phóng tới, tung người lên hơn một trượng, tay trái đã ôm lấy cột buồm, chỉ nghe trước sau tiếng ám khí xé gió vang lên, thuận tay phóng lại ngọn ngân thoa. Keng một tiếng, hai ngọn ngân thoa chạm nhau trên không, bay ra khỏi khoang thuyền, cùng rơi xuống biển. Quách Tĩnh hai tay vin trèo, trong khoảnh khắc đã lên tới giữa cột buồm.

Âu Dương Phong biết Hồng Thất công cũng sẽ lên cột buồm, ra chiêu càng lúc càng gấp. Hồng Thất công tuy vẫn giữ được thế quân bình, nhưng muốn

https://thuviensach.vn

lên cột buồm thì lại không được. Quách Tĩnh thấy bầy rắn đã bò tới dưới chân sư phụ, tình thế đã rất nguy cấp, quát lớn một tiếng, hai chân cặp chặt lấy cột buồm, thân hình chúc xuống dưới. Hồng Thất công chân trái điểm một cái, người đã vọt lên, chân phải đá vào giữa mặt Âu Dương Phong. Quách Tĩnh quờ tay nắm chặt ngọn trúc bổng trong tay sư

phụ giật mạnh lên, Hồng Thất công thân hình bay lên, tay trái đã chụp được nẹp buồm lơ lửng trên không, lại ở phía trên Quách Tĩnh, lúc ấy hai người trên cao đánh xuống, rất có ưu thế. Âu Dương Phong thấy nếu trèo lên ngửa mặt tấn công, nhất định chịu thiệt liền cao giọng quát lớn:

- Giỏi lắm, bọn ta thua rồi. Quay bánh lái chạy về phía đông?

Chỉ thấy cánh buồm nghiêng qua, chiếc thuyền lướt về phía đông. Đưa mắt nhìn xuống dưới chân cột buồm chính chỉ thấy xanh lè, toàn rắn độc lúc nhúc.

Hồng Thất công ngồi trên nẹp buồm, cao giọng hát bài Liên hoa lạc xin tiền của bọn ăn mày, thần thái có vẻ rất đắc ý, nhưng trong lòng thì rầu rĩ "ở trên nẹp buồm này liệu được mấy ngày? Nếu Lão Độc vật không chặt gãy cột buồm, chỉ cần không triệt thoái xà trận, cũng không sao xuống được. Hai chú cháu y ở dưới uống rượu ngủ khoèo, hai thầy trò mình ở trên này hớp gió đái xuống! Không sai!

Y vừa nghĩ tới chuyện đái xuống, lập tức cởi quần nhắm thẳng xuống dưới, miệng còn kêu:

- Tĩnh nhi, đái thẳng xuống dưới cho con bà chúng nó uống no đi.

Quách Tĩnh tính tình trẻ con, chính hợp ý mình, cũng theo sư phụ kêu lên:

- Xin mời, xin mời!

Hai thầy trò đồng thời đái thẳng xuống dưới. Âu Dương Phong vội kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Mau cho rắn lui lại.

Đồng thời nhảy lùi ra phía sau vài bước. Thân pháp của y rất mau lẹ, nước tiểu của Hồng Quách hai người tự nhiên không thể trúng y. Âu Dương Khắc nghe giọng nói của chú rất gấp gáp, đang còn sửng sốt, trên trán trên cổ đã bị trúng mấy giọt nước tiểu. Y rất thích sạch sẽ, đột nhiên nổi giận đùng đùng nhưng lập tức nghĩ thầm:

- Đám rắn của chúng ta sợ nước tiểu.

Trong tiếng sáo, bầy rắn từ từ lui về phía sau, nhưng dưới cột buồm đã có mấy chục con phúc xà bị

nước tiểu bắn trúng. Số phúc xà này đều được tạp giao ở núi Bạch Đà Tây Vực nuôi dưỡng mà có, độc tính rất mạnh, Âu Dương Phong cho vào lồng trúc dùng mấy trăm con lạc đà ngàn dặm xa xôi chở tới Trung nguyên, vốn định cậy đó để oai chấn võ lâm, chỉ là phúc xà rất sợ nước tiểu của người và thú.

Mấy mươi con phúc xà bị dính nước tiểu dưới chân cột buồm đau đớn lăn lộn, há miệng cắn nhau, đám xà nô nhất thời cũng không làm sao ngăn chặn được.

Hồng Thất công và Quách Tĩnh khiến mọi người bên dưới một phen hoảng loạn, thú quá hô hô cười lớn. Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Nếu có Chu đại ca ở đây, nhất định sẽ còn vui hơn? Y võ công tuyệt thế, lại chôn vùi giữa biển cả.

Bản lĩnh của Hoàng đảo chủ và Lão Độc vật này thì phải là Chu đại ca mới đái được lên đầu họ, chứ

mình và sư phụ không đái được tới đầu Lão Độc vật.

https://thuviensach.vn

Qua hai giờ, sắc trời tối dần, Âu Dương Phong sai mọi người trên thuyền đều lên cả sạp thuyền hò reo ăn uống, mùi rượu mùi thịt cứ từng đợt từng đợt bốc lên. Tuyệt chiêu này của Âu Dương Phong quả thật rất lợi hại. Hồng Thất công là một người rất tham ăn, làm sao chịu nổi? Trong giây lát đã bưng hồ lô rượu trên lưng uống sạch. Đến tối hai người thay phiên canh gác, nhưng thấy trên sạp thuyền có mười mấy người tay cầm đèn đuốc, thúc bầy rắn vây chặt chung quanh cột buồm, quả thật không có sơ hở nào có thể lợi dụng, huống chi ngay cả nước tiểu cũng đã cạn kiệt. Hồng Thất công lôi mười tám đời tổ tông của Âu Dương Phong ra chửi suốt một lượt, còn thêu dệt đơm đặt những điều xấu xa, thêm mắm dặm muối, chửi mắng vô cùng độc ác. Âu Dương Phong lại ở trong khoang thủy chung không bước ra. Hồng Thất công chửi tới sau cùng đắng lưỡi khô môi, cũng nhắm mắt ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Âu Dương Phong sai người tới chân cột buồm gọi lớn.

- Hồng bang chủ, Quách thiếu gia, Âu Dương lão gia đã chuẩn bị tiệc rượu, mời hai vị xuống dùng.

Hồng Thất công kêu lên:

- Ngươi gọi Âu Dương Phong ra đây, bọn ta mời y uống nước tiểu.

Không bao lâu, dưới cột buồm bày ra một bàn tiệc, hơi cơm hơi thịt nóng sốt bốc thẳng lên, cạnh bàn đặt hai cái ghế như để đợi Hồng Quách hai người xuống ăn. Hồng Thất công mấy lần định tuột xuống cột buồm cướp lấy nhưng nghĩ trong rượu thịt nhất định có độc đành phải cố gắng nhẫn nại, không biết làm sao lại:

- Con bà nó, đồ rùa đen.

Chửi ầm lên một hồi.

https://thuviensach.vn

Qua đến ngày thứ ba, hai người vừa đói vừa khát, đầu váng mắt hoa. Hồng Thất công nói:

- Chỉ cần có nữ đệ tử của ta ở đây, y thị thông minh lanh lợi, nhất định có cách đối phó với Lão Độc vật. Hai thầy trò ta chỉ có trợn mắt nhỏ dãi thôi.

Quách Tĩnh thở dài một tiếng. Đến gần giờ Ngọ, mặt trời nóng nhất, đột nhiên xa xa có hai bóng trắng xuất hiện. Y chỉ cho là mây trắng cũng không để ý, nào ngờ bóng trắng bay tới rất mau lẹ, càng bay càng lớn oang oác kêu lên, lại là hai con bạch điêu.

Quách Tĩnh cả mừng, co ngón tay trỏ cho vào miệng thổi liên tiếp, đôi điêu bay qua trên thuyền, lượn hai vòng rồi sà xuống đậu trên vai Quách Tĩnh, chính là hai con mãnh cầm mà y nuôi dưỡng trên sa mạc. Quách Tĩnh mừng rỡ nói:

- Sư phụ, không phải là Dung nhi cũng cưỡi thuyền đi rồi sao?

Hồng Thất công nói:

- Thế thì hay quá. Chỉ tiếc chim điêu nhỏ quá không cõng nỗi hai thầy trò ta, chúng ta bị khốn ở đây vô kế khả thi, ngươi mau gọi y thị tới đây để tính kế.

Quách Tĩnh rút chuỳ thủ ra, cắt hai miếng vải buồm dài năm tấc, dùng chuỳ thủ rạch lên hai chữ:

- Có nạn.

Góc dưới vẽ một cái hồ lô, mỗi con điêu mang một miếng, nói với bạch điêu:

- Mau mau bay về, đưa Dung nhi tới đây Đôi điêu lượn quanh Quách Tĩnh một hồi, rướn cổ kêu vang, vỗ cánh bay lên, vòng trên không một vòng rồi

https://thuviensach.vn

bay thẳng về phía Tây khuất vào trong mây.

Đôi điêu bay đi không đầy một giờ, Âu Dương Phong lại sai bày rượu thịt dưới chân cột buồm, khuyên dụ Hồng Thất công và Quách Tĩnh xuống ăn. Hồng Thất công tức giận nói:

- Lão khiếu hóa thích nhất là ăn uống, Lão Độc vật ngươi lại nhìn đúng chỗ ấy để hại người. Ta nhất sinh chỉ luyện ngoại công nên định lực còn kém một chút. Tĩnh nhi, chúng ta nhảy xuống đánh cho họ hoa trôi nước chảy rồi trở lên, được không?

Quách Tĩnh nói:

- Bạch điêu đã mang thư đi, tình thế ắt sẽ thay đổi. Lão nhân gia người cứ chờ thêm một lúc.

Hồng Thất công cười một tiếng. Qua một lúc lại nói:

- Món ăn nào dở nhất trong thiên hạ, ngươi có biết không?

Quách Tĩnh nói:

- Con không biết, là món gì vậy?

Hồng Thất công nói:

- Có một lần ta tới một nơi cực kỳ lạnh giá, nhịn đói trong tuyết tám ngày, sóc chuột thì dĩ nhiên không tìm ra, cuối cùng ngay cả vỏ cây cũng tìm không thấy. Ta trong đất tuyết cứ cào bới loạn lên, chợt đào được năm con vật còn sống, lão khiếu hóa may được năm con vật ấy cứu mạng, sống thêm được một ngày. Hôm sau ta đánh được một con chương vàng, ăn no một bữa thịt.

Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Năm con vật ấy là gì thế?

Hồng Thất công nói:

- Là giun đất, béo lắm, nhưng ta nuốt sống vào bụng chứ không dám nhai.

Quách Tĩnh nghĩ tới con giun đất ngo ngoe, bất giác buồn nôn.

Hồng Thất công hô hô cười rộ, đem hết những thứ dơ bẩn nhất trên đời ra nói, cốt để quên đi mùi rượu thịt thơm phức ở chân cột buồm xông lên. Y nói một lúc, chửi một lúc, sau cùng nói:

- Tĩnh nhi, bây giờ nếu cố giun đất ta cũng ăn, nhưng có một vật xấu xí thối tha, lão khiếu hóa chẳng thà ăn ngón chân mình chứ không thèm đụng vào nó, ngươi nói là gì nào?

Quách Tĩnh cười nói:

- Con biết rồi, là nước đái.

Hồng Thất công lắc đầu nói:

- Còn dơ hơn.

Y nghe Quách Tĩnh đoán mấy lần đều không đúng, bèn cao giọng nói:

- Ta nói cho ngươi nghe nhé, vật thối tha nhất thiên hạ là Tây độc Âu Dương Phong.

Quách Tĩnh cười rộ, luôn miệng nói:

- Phải, phải?

Đến xế chiều quả thật không sao chờ được nữa, chỉ thấy Âu Dương Khắc đứng giữa bầy rắn cười nói:

https://thuviensach.vn

- Hồng bá phụ, Quách thế huynh, gia thúc chỉ muốn mượn Cửu âm chân kinh xem qua một lượt chứ

không có ý gì khác.

Hồng Thất công hạ giọng chửi:

- Con bà mày, chẳng có ý tốt gì đâu đang tức giận đột nhiên nghĩ ra kế hay nhưng ngoài mặt vẫn không hề động thanh sắc, cao giọng mắng "Đồ con hoang, lão tử trúng phải ngụy kế của hai chú cháu chó má nhà ngươi, chịu thua cũng được. Mau đem rượu thịt tới đây, sáng mai sẽ nói chuyện.

Âu Dương Khắc cả mừng, biết y lời nói như núi, lập tức triệt thoái xà trận. Hồng Thất công và Quách Tĩnh từ cột buồm trượt xuống, bước vào khoang thuyền. Âu Dương Khắc sai người bày biện thức ăn thơm ngon đưa vào.

Hồng Thất công cài then cửa khoang, ừng ực ừng ực uống nửa bầu rượu, xé nửa con gà ăn ngấu nghiến. Quách Tĩnh hạ giọng nói:

- Lần này trong rượu thịt không có độc à?

Hồng Thất công nói:

- Thằng tiểu tử ngốc, con rùa ấy muốn ngươi viết kinh văn cho y sao lại giết ngươi? Mau ăn cho no no đi, chúng ta còn có kế khác.

Quách Tĩnh nghĩ thấy không sai, ăn luôn một mạch bốn bát cơm.

Hồng Thất công cơm no rượu say, đưa tay áo chùi mỡ trên miệng, ghé tai Quách Tĩnh thì thào:

- Lão Độc vật cần Cửu âm chân kinh, ngươi viết một bộ Cửu âm giả kinh đưa y.

Quách Tĩnh không hiểu, hạ giọng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Cửu âm giả kinh à?

Hồng Thất công cười nói:

- Đúng thế. Hiện nay trên đời chỉ có một mình ngươi biết kinh văn trong chân kinh, ngươi muốn thế

nào cứ viết ra thế ấy, ai mà biết được đúng hay sai. Ngươi cứ tùy ý thay đổi câu chữ trong kinh văn cho y theo đó luyện công, có luyện một trăm năm cũng chỉ thành cái rắm.

https://thuviensach.vn

Hồi 20(b)

Lén sửa kinh văn

Quách Tĩnh chợt thấy vui vẻ nghĩ thầm:

- Phen này Lão Độc vật nhất định mắc lừa rồi.

Lại xoay chuyển ý nghĩ một lúc, nói:

- Âu Dương Phong võ học cao thâm, lại cơ cảnh giảo hoạt, đệ tử viết bậy viết bạ nhất định bị y nhìn ra thì làm thế nào?

Hồng Thất công nói:

- Ngươi nên viết giống thật nhưng lại không phải, ba câu thật thì chen hai câu giả vào gặp những chỗ

bí quyết luyện công, thì cứ tăng tăng giảm giảm cho y, trong kinh nói hít thở tám lần thì ngươi sửa thành sáu hay mười lần, Lão Độc vật có khôn ngoan hơn cũng quyết không nhìn ra được đâu. Ta thà bảy ngày bảy đêm không uống rượu không ăn cơm để được thấy Lão Độc vật luyện giả kinh ra sao.

Nói tới đó bất giác cười sằng sặc. Quách Tĩnh cười nói:

- Nếu y theo giả kinh để luyện công không những hao phí thời giờ, vất vả không công, chỉ sợ cơ thể

còn bị hại.

https://thuviensach.vn

Hồng Thất công cười nói:

- Ngươi cứ mau nghĩ cách sửa đổi cho tốt, chỉ cần y hơi nghi ngờ một chút thì đại sự không thành đâu.

Lại nói:

- Mấy trang đầu của quyển kinh này vợ Hoàng Dược Sư đã viết qua, thằng tiểu súc sinh Âu Dương Khắc kia đã học thuộc lòng trên đảo Đào Hoa thì không thể sửa được, nhưng cứ lén lén viết sai đi mấy chữ, chắc thằng tiểu súc sinh ấy cũng không nhìn ra đâu.

Quách Tĩnh nhớ lại kinh văn trong chân kinh, tính toán những chỗ có thể đổi trắng thay đen, đảo lộn sai đúng, chỗ nào có thể sửa tĩnh thành động, đổi trên thành dưới, nhưng cũng không phải là y phải tự làm văn chương, chỉ là theo yếu quyết của sư phụ dạy, đem kinh văn đảo lộn một phen mà thôi, trong kinh nói:

- Lòng bàn tay hướng lên trên thì y nghĩ có thể sửa thành: Lòng bàn chân hướng lên trời. Chân đạp xuống đất thì sửa thành: Tay ấn xuống đất, cũng không hề gì, trong kinh nói: Khí tụ ở Đan điền. thì rất có thể sửa thành Khí tụ ở ngực.

Nghĩ tới chỗ đắc ý bất giác thở phào ra một hơi, tự nhủ:

- Việc đùa cợt người ta thế này thì Dung nhi và Chu đại ca đều rất thích thú, chỉ tiếc một người thì sinh ly, một người thì tử biệt, Dung nhi còn có thể có ngày đoàn tụ, chứ Chu đại ca thì vĩnh viễn không nghe được trò đùa này của mình rồi.

Sáng sớm hôm sau, Hồng Thất công lớn tiếng nói với Âu Dương Khắc:

- Lão khiếu hóa võ công tự thành một nhà, cho dù Cửu âm chân kinh vứt ngay trước mặt cũng không thèm liếc mắt một cái. Chỉ có đồ rùa đen không

https://thuviensach.vn

ra gì, công phu không ra sao mới nhất định muốn ăn trộm bằng được chân kim chân ngân gì đó, về nói với lão chú chó má của ngươi, chân kinh thì sẽ viết cho y, y cứ về đóng cửa khổ luyện, luyện xong thì qua đây đánh nhau với lão khiếu hóa, chân kinh tự

nhiên là hay nhưng ta nhất định không thèm ghé mắt vào, xem y được chân kinh rồi có thể đánh nổi lão khiếu hóa không. Y khổ luyện võ công trong Cửu âm chân kinh, công phu bản môn tự nhiên sẽ

bỏ phế, thêm một bớt một, rốt lại lại không vẫn ngang tài ngang sức với lão khiếu hóa sao? Cái đó gọi là cởi quần đánh rắm, làm chuyện thừa thãi.

Âu Dương Phong đứng cạnh cửa khoang nghe mấy câu ấy rất rõ, trong lòng cả mừng, nghĩ thầm:

- Lão ăn mày trước nay vốn tự phụ, quả nhiên không sai, chính vì thế mới chịu đưa kinh văn cho mình, nếu không thì với tính khí thà chết không chịu khuất của y thì rắn tuy độc, bụng tuy đói cũng không dễ ép y vào khuôn phép đâu.

Âu Dương Khắc nói:

- Hồng bá phụ nói câu ấy sai rồi? Võ công của gia thúc đã đạt tới hóa cảnh, Hồng bá phụ bản lãnh như thế còn không thắng được gia thúc một chiêu nửa thức, thì người còn cần gì phải học Cửu âm chân kinh? Gia thúc thường nói với tiểu diệt rằng người rất ngờ Cửu âm chân kinh chỉ có hư danh, thêu dệt lừa người, nếu không tại sao Vương Trùng Dương năm xưa lấy được Cửu âm chân kinh vẫn không thấy có võ công gì thật rõ ràng là kinh thế hãi tục? Gia thúc phát nguyện là muốn nêu rõ những điều lừa dối bịa đặt trong Cửu âm chân kinh, chỉ ra cho những kẻ sĩ học võ trong thiên hạ

cùng biết bộ chân kinh ấy là hữu danh vô thực, sai lầm rất nhiều. Như vậy không phải là một hành động tốt đẹp tạo phúc cho võ lâm sao?

https://thuviensach.vn

Hồng Thất công hô hô cười rộ, nói:

- Thằng mù nhà ngươi thổi da trâu làm gì! Tĩnh nhi, chép kinh văn cho y xem đi. Nếu Lão Độc vật có thể chỉ ra những chỗ sai lầm trong Cửu âm chân kinh thì lão khiếu hóa sẽ dập đầu trước mặt y.

Quách Tĩnh vâng dạ bước ra. Âu Dương Khắc đưa y vào khoang lớn, lấy ra giấy bút, tự mình mài mực, hầu y viết kinh.

Quách Tĩnh học chữ chỉ được vài năm, thư pháp vô cùng vụng về, lại phải nghĩ cách sửa đổi văn tự

trong kinh nên viết rất chậm, thỉnh thoảng có chữ không biết viết thế nào phải nhờ Âu Dương Khắc chỉ giúp, đến giờ Ngọ chỉ mới viết được gần một phần tư. Âu Dương Phong thủy chung không hề

bước ra, Quách Tĩnh viết được trang nào, Âu Dương Khắc lại cầm trang ấy ra đưa cho chú.

Âu Dương Phong thấy mỗi đoạn văn nghĩa đều không dễ mà giải thích, nhưng lời lẽ trong kinh văn cổ phác, đoán là có ý nghĩa sâu xa, sau này về đến Tây Vực sẽ từ từ tham cứu, với sự thông minh tài trí của mình ắt có thể suy đoán hiểu rõ tất cả, tâm nguyện mấy mươi năm một sớm được đền bù, bất giác trong lòng cực kỳ vui vẻ. Y thấy Quách Tĩnh đầu óc ngu tối, chữ viết còn xiêu xiêu vẹo vẹo, mười phần vụng về, tự nhiên không thể chế tạo được lời văn sâu sắc như vậy, lại nghe cháu nói có rất nhiều chữ Quách Tĩnh chỉ biết âm đọc chứ không biết mặt chữ, còn phải nhờ y chỉ cho, vậy thì rõ ràng là chân kinh không còn nghi ngờ gì nữa. Đời nào nghĩ tới gã tiểu tử ngu ngốc ấy được sư phụ

dặn dò, lại đem phần lớn kinh văn chép ra nếu không xáo trộn thêm bớt thì là sửa đổi bậy bạ, còn như đoạn quái văn bằng Phạn ngữ ở quyển đầu kinh văn, Quách tĩnh lại càng đảo lộn chẳng còn ra chương pháp gì nữa. Quách Tĩnh không ngừng kéo bút chép tới lúc trời tối quyển hạ kinh văn đã chép

https://thuviensach.vn

được quá nửa. Âu Dương Phong không dám để y về khoang, sợ Hồng Thất công đột nhiên đổi ý, gây ra khó khăn, cho dù quá nửa bộ kinh đã cầm trong tay cũng tàn khuyết không trọn vẹn, vì vậy bày biện thức ăn thịnh soạn, giữ Quách Tĩnh ở lại viết tiếp.

Hồng Thất công chờ đến cuối giờ Tuất đầu giờ Hợi không thấy Quách Tĩnh về rất không yên tâm, sợ

việc ngụy tạo kinh văn đã bị Âu Dương Phong phát giác, gã đệ tử ngu ngốc của mình sẽ phải chịu khổ, lúc ấy xà trận trên sạp thuyền đã triệt thoái, y rón rén bước ra cửa khoang, thấy hai tên xà nô đứng ở cạnh cửa coi chừng.

Hồng Thất công vung tay đánh gió về bên trái một chưởng, ào một tiếng, chưởng phong lay động dây buồm. Hai tên xà nô cùng đưa mắt nhìn về phía có tiếng động, Hồng Thất công đã sớm vòng qua bên phải lướt ra. Thân pháp của y mau lẹ thế nào, đúng là người không hay quỷ không biết, đã ra tới mạn thuyền bên phải.

Cửa sổ trong khoang lớn thấp thoáng có ánh đèn hắt ra, Hồng Thất công tới nhìn nhìn qua cửa sổ

thấy Quách Tĩnh đang bò trên bàn viết, hai cô gái áo trắng ở bên cạnh pha trà đốt hương, mài mực rọc giấy, phục vụ vô cùng chu đáo.

Hồng Thất công yên tâm, chợt nghe mùi rượu thơm sực mũi, chăn chú nhìn vào, thấy trước mặt Quách Tĩnh có để một chén Trần tửu màu hổ phách xanh biếc như yên chi, mùi thơm sực nức. Hồng Thất công mắng thầm:

- Lão Độc vật chỉ chạy theo thế lợi, đồ đệ mình viết kinh cho y thì y đem rượu quý khoản đãi cho lão khiếu hóa uống thứ rượu tầm thường.

Y là kẻ tham ăn đệ nhất trong thiên hạ, bợm rượu vô song giữa thế gian, đã thấy rượu ngon như thế, không uống được thì đời nào chịu thôi? Tự nhủ "Rượu quý của Lão Độc vật ắt chứa trong khoang dưới hầm, mình cứ

https://thuviensach.vn

xuống uống cho sướng rồi đái vào thùng rượu một bãi cho Lão Độc vật y biết được sự lợi hại của lão khiếu hóa ta. Cho dù vì thế mà thằng đồ đệ ngốc của mình phải chịu cảnh cháy thành vạ lây, uống nhầm nước tiểu của lão khiếu hóa thì cũng không chết được.

Nghĩ tới đó y bất giác đắc ý mỉm cười. Trộm rượu trộm thức ăn vốn là bản lĩnh trên tay của y, năm xưa y ở trên rường ngự trù trong hoàng cung tại Lâm An liền ba tháng, tất cả những thức ăn thức uống của hoàng đế đều bị y nếm trước. Trong hoàng cung canh gác nghiêm ngặt tới mức nào mà y còn ung dung ra vào như chỗ không người, thì xuống thuyền trộm rượu uống quả có gì đáng nói. Lúc ấy y rón rén bước ra phía sau sạp thuyền, nhìn thấy bốn phía không có ai, nhẹ nhàng mở nắp hầm lên chui tọt xuống dưới, đặt mảnh ván trở về chỗ cũ, hít hít mấy cái, đã ngửi thấy mùi rượu từ chỗ nào bốc lên.

Trong hầm khoang toàn một màn đen tối om, y theo mùi thức ăn mò mẫm bước vào khoang chứa

lương thực, đánh hỏa tập lên, quả thấy ở góc vách có sáu bảy cái thùng gỗ lớn. Hồng Thất công cả

mừng tìm một cái bát mẻ, thổi tắt hỏa tập bỏ vào bọc rồi mới bước tới trước thùng, giơ tay lay lay thấy rất nặng, trong thùng chứa rất đầy. Y tay trái mò nút gỗ trên thùng, tay phải sờ vào đã sắp giật được ra, chợt nghe tiếng bước chân vang lên, có hai người tới ngoài khoang hầm.

Hai người này cước bộ nhẹ nhàng mau lẹ, Hồng Thất công biết nếu không phải chú cháu Âu Dương thì người khác không có được công phu như thế, nghĩ thầm:

- Hai người bọn họ trong đêm tối thế này mà mò xuống hầm khoang, ắt có quỷ kế, quá nửa là hạ độc vào thức ăn để hại người.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy lập tức co người lại sau dãy thùng gỗ, cuộn thành một khối tròn. Chỉ nghe nắp hầm nhè nhẹ

mở ra, ánh lửa chớp lên, hai người bước vào.

Hồng Thất công nghe thấy hai người bước tới trước thùng gỗ thì dừng lại, nghĩ thầm:

- Họ muốn hạ độc vào rượu à?

Chỉ nghe Âu Dương Phong nói:

- Dầu củi lưu huỳnh ở các nơi trên thuyền, ngươi đã sắp xếp đủ chưa?

Âu Dương Khắc cười nói:

- Đều đầy đủ rồi, chỉ cần châm lửa một cái thì chiếc thuyền lớn này trong chớp mắt sẽ trở thành tro than, lần này có thể nướng chín lão ăn mày thối tha kia rồi.

Hồng Thất công giật nảy mình:

- Họ muốn đốt thuyền à?

Chỉ nghe Âu Dương Phong lại nói:

- Chúng ta chờ thêm lúc nữa, đợi thằng tiểu tử họ Quách kia ngủ say, ngươi xuống thuyền con trước, ngàn vạn lần phải cẩn thận đừng để lão ăn mày biết, lúc ấy ta sẽ tới châm lửa.

Âu Dương Khắc nói:

- Vậy đám tỳ thiếp và xà nô thì an bài thế nào?

Âu Dương Phong lạnh lùng nói:

https://thuviensach.vn

- Lão ăn mày thối tha là đại sư võ học một đời cũng phải có người tuẫn táng mới hợp với thân phận của y.

Hai người nói nên lập tức trở ra động thủ, mở nắp thùng ra, Hồng Thất công chỉ thấy mùi dầu xông vào mũi, té ra trong thùng đựng dầu rái, dầu cải. Chú cháu Âu Dương lại trút từng bao từng bao lưu huỳnh trong rương gỗ ra, dùng thìa gỗ gạt gạt trên mặt, bọc bằng thuốc cháy chậm cũng đổ cả ra.

Qua hồi lâu, dầu trong khoang hầm đã tưới khắp nơi, hai người xoay lưng bước đi, chỉ nghe Âu Dương Khắc cười nói:

- Thúc thúc, qua một giờ nữa thằng tiểu tử họ Quách này sẽ chôn thân dưới biển, người biết Cửu âm chân kinh trên đời chỉ còn một mình lão nhân gia người thôi.

Âu Dương Phong nói:

- Không, hai người chứ. Chẳng lẽ ta lại không truyền cho ngươi sao?

Âu Dương Khắc cả mừng, xoay tay nhấc tấm ván nắp hầm lên.

Hồng Thất công vừa giận vừa sợ, nghĩ thầm nếu không phải trời xui đất khiến cho mình xuống hầm trộm rượu thì làm sao biết được độc kế của hai người này?

Lửa đỏ bùng lên thì làm sao mà thoát được kiếp nạn?

Nghe tiếng hai người đã đi xa, cũng quay về khoang mình, thấy Quách Tĩnh đã nằm ngủ trên giường, đang định gọi y dậy bàn cách đối phó, chợt nghe có một tiếng động ngoài cửa, biết Âu Dương Phong tới xem mình đã ngủ say chưa, bèn lớn tiếng nói:

- Rượu ngon ơi là rượu ngon! Đem thêm mười bầu lại đây!

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong sửng sốt, nghĩ thầm lão ăn mày còn đang uống rượu, chợt nghe Hồng Thất công nói tiếp:

- Lão Độc vật, ta với ngươi lại đánh nhau một ngàn chiêu để phân cao thấp. Ồ, ồ, tiểu tử giỏi, đi đi!

Âu Dương Phong đứng hồi lâu, nghe y ăn nói lung tung, trước sau không mạch lạc, mới biết là y nói mơ, nghĩ thầm:

- Lão ăn mày thối tha sắp chết tới nơi mà còn nằm mơ thấy uống rượu, đánh nhau.

Hồng Thất Công lảm nhảm một hồi lại nghiêng tai lắng nghe động tĩnh ngoài khoang, Âu Dương Phong khinh công tuy cao, nhưng bước chân đi về phía mạn thuyền bên trái vẫn bị y nghe thấy. Y

ghé sát vào tai Quách Tĩnh, khẽ vỗ vai y, hạ giọng nói:

- Tĩnh nhi!

Quách Tĩnh giật mình thức dậy, ờ một tiếng, Hồng Thất công nói:

- Ngươi theo ta mà làm, đừng hỏi lý do, bây giờ phải rón rén ra khỏi đây ngay, đừng để ai nhìn thấy.

Quách Tĩnh vươn vai ngồi dậy. Hồng Thất công khe khẽ đẩy cửa khoang, kéo tay áo Quách Tĩnh chạy về mạn phải thuyền. Y sợ bị Âu Dương Phong phát giác, không dám tới thẳng phía sau, tay trái nắm cứng mép thuyền, tay phải vẫy Quách Tĩnh một cái thân hình treo phía ngoài thuyền. Quách Tĩnh ngạc nhiên nhưng không dám lên tiếng hỏi, cũng treo người giống hệt như y. Hồng Thất công mười ngón tay bấu vào mạn thuyền từ từ nhích người lên, chăm chú nhìn Quách Tĩnh, chỉ sợ mạn thuyền trơn trượt, y tuột tay rơi xuống biển sẽ gây ra tiếng động lớn.

https://thuviensach.vn

Mạn thuyền vốn sơn dầu sáng bóng, huống chi một là vốn ẩm ướt, hai là nghiêng vào trong, ba là bị

sóng gió vỗ đập mài mòn chỗ lồi chỗ lõm, di động như thế quả thật không phải dễ. May là Quách Tĩnh từng theo Mã Ngọc đêm ngày lên xuống dốc núi dựng đứng, gần đây công phu lại tiến bộ rất nhiều, thủ trảo bấu vào mạn thuyền như móc sắt cắm vào gỗ, có khi chọc hẳn vào những lỗ hở khe nứt trên mạn thuyền, nghiễm nhiên yên ổn xuống tới dưới. Hồng Thất công nửa người chìm dưới nước, từ từ lần ra sau lái, Quách Tĩnh vội theo sau.

Hồng Thất công tới chỗ bánh lái quả thấy phía sau có một chiếc thuyền nhỏ buộc chặt vào thuyền lớn, nói với Quách Tĩnh:

- Lên đi!

Rồi buông tay một cái thân hình đã rời khỏi thuyền lớn. Chiếc thuyền này đi rất mau, xông thẳng về

phía trước, Hồng Thất công đã kéo chiếc xuồng qua cạnh thuyền, lật người nhảy lên không một tiếng động, đợi Quách Tĩnh lên rồi liền nói:

- Cắt dây đi.

Quách Tĩnh rút chuỷ thủ cứa một nhát cắt đứt dây buộc, chiếc xuồng nhỏ lập tức xoay mấy vòng trên mặt biển. Hồng Thất công giữ vững mái chèo, chỉ thấy chiếc thuyền lớn dần dần đi sâu vào bóng tối phía trước. Đột nhiên trên đuôi thuyền lớn lóe lên ánh lửa, Âu Dương Phong tay cầm đèn rú lớn một tiếng, phát hiện chiếc xuồng nhỏ không còn nữa, tiếng rú vừa phẫn nộ vừa hoảng sợ. Hồng Thất công vận khí vào đan điền cất tiếng cười rộ.

Chợt từ bên phải có một chiếc thuyền nhẹ lướt sóng lao tới vô cùng mau lẹ cặp vào mạn thuyền lớn.

Hồng Thất công ngạc nhiên nói:

https://thuviensach.vn

- Hừ, lại là thuyền nào nữa đây?.

Câu nói chưa dứt, chỉ thấy trên không có hai con bạch điêu sà xuống, bay vòng vòng trên cột buồm chính của thuyền lớn. Trong chiếc thuyền nhẹ có một bóng trắng chớp lên, đã nhảy lên thuyền lớn.

Dưới ánh sao thoáng nhìn thấy trên đầu người áo trắng ấy buộc một cái vòng vàng chớp chớp, Quách Tĩnh hạ giọng la hoảng:

- Dung nhi!

Người trong chiếc thuyền ấy chính là Hoàng Dung. Nàng sắp rời đảo Đào Hoa thì thấy con tiểu hồng mã trong rừng phi tới, chợt nghĩ lại:

- Trên biển thì ngựa vô dụng, đôi bạch điêu này thì có thể giúp mình tìm Tĩnh ca ca.

Lúc ấy bèn chúm môi huýt sáo gọi đôi điêu. Mắt chim điêu rất tinh, bay lại cực nhanh, trên biển rộng mênh mông, rõ ràng dễ phát hiện ra thuyền Quách Tĩnh ngồi. Hoàng Dung nhìn thấy ở chân đôi bạch điêu có mảnh vải khắc hai chữ:

- Có nạn:

Vừa sợ vừa mừng, cưỡi thuyền sai chim điêu bay trên cao dẫn đường, ra sức giương buồm đi mau, nhưng rốt lại vẫn chậm mất một bước, Hồng Thất công và Quách Tĩnh đã rời khỏi thuyền.

Nàng trong lòng áy náy không quên hai chữ: Có nạn, chỉ sợ chậm một bước thì không cứu kịp, nhìn thấy đôi điêu vòng vòng trên cột buồm, không chờ hai thuyền cặp vào nhau, chỉ thấy khoảng cách không xa, tiện tay rút ngọn Nga mi cương thích, tung người nhảy lên thuyền lớn, đúng lúc Âu Dương Khắc đang như con kiến trong chảo nóng chạy vòng vòng. Hoàng Dung quát:

https://thuviensach.vn

- Quách Tĩnh đâu? Ngươi làm gì y rồi?

Âu Dương Phong đã châm lửa dưới khoang hầm, lại phát hiện ra chiếc xuồng nhỏ buộc sau đuôi thuyền không còn bóng dáng đâu nữa, bất giác luôn miệng kêu trời kêu đất, chỉ nghe tiếng cười của Hồng Thất công từ xa văng vẳng đưa tới, đang nghĩ lần này hại người không được lại trở thành hại mình, đang hoảng hốt không biết làm sao, chợt thấy chiếc thuyền nhẹ của Hoàng Dung, vội sấn ra quát:

- Mau xuống thuyền này?

Nào ngờ đám thuyền phu câm trên thuyền nhẹ đều là bọn gian ác, lúc Hoàng Dung còn trên thuyền, bị nàng uy hiếp không dám không nghe lời, vừa thấy nàng rời thuyền, chính là cơ hội trời cho, lập tức quay bánh lái giương buồm, chạy tít ra xa.

Hồng Thất công và Quách Tĩnh thấy Hoàng Dung nhảy lên thuyền lớn, đúng lúc ấy sau thuyền ngọn lửa đã bùng lên. Quách Tĩnh còn chưa hiểu, la hoảng:

- Cháy, cháy!

Hồng Thất công nói:

- Không sai, lão Độc vật phóng hỏa đốt thuyền, muốn đốt chết hai thầy trò ta đấy Quách Tĩnh ngẩn người, vội nói:

- Mau tới cứu Hoàng Dung.

Hồng Thất công nói:

- Chèo vào gần đi.

Quách Tĩnh ra sức khua mái chèo.

https://thuviensach.vn

Chiếc thuyền lớn quay bánh lái đuổi theo chiếc thuyền nhẹ, cũng đã gần chiếc xuồng, đám đàn ông đàn bà trên sạp thuyền hoảng sợ chạy cuống cuồng, một tràng tiếng gào thét sợ hãi vang lên. Hồng Thất công cao giọng quát:

- Dung nhi, ta và Tĩnh nhi đều ở đây nhảy xuống bơi qua đây, nhảy xuống bơi qua đây!

Trên biển lớn sóng gió rất mạnh, lại đang giữa đêm khuya, bơi dưới biển vốn rất nguy hiểm, nhưng Hồng Thất công biết Hoàng Dung thủy tính rất thành thạo, đang lúc khẩn cấp không thể không mạo hiểm như thế.

Hoàng Dung nghe tiếng sư phụ, trong lòng cả mừng, không đếm xỉa gì tới chú cháu Âu Dương, quay người chạy ra mạn thuyền, tung người nhảy thẳng xuống biển. Đột nhiên thấy cổ tay bị nắm chặt, thân hình vốn đã rơi xuống lại bị kéo mạnh trở lên, Hoàng Dung cả kinh quay nhìn, chỉ thấy người nắm cổ tay mình chính là Âu Dương Phong, bèn kêu lớn:

- Buông ta ra?

Tay trái vung quyền đánh tới Âu Dương Phong ra tay như chớp, lại quờ một cái nắm luôn. Y nhìn thấy chiếc thuyền nhẹ đã lướt ra xa, đuổi theo cũng không kịp, mà thuyền lớn thì lửa đỏ ngất trời, trên mặt thuyền buồm bay phần phật, cuốn thành một vòng, trong chớp mắt sẽ phải chìm, thấy cứu tinh duy nhất chính là chiếc xuồng nhỏ mà Hồng Thất công đang chiếm, bèn cao giọng quát:

- Lão ăn mày thối tha, Hoàng cô nương đang ở chỗ ta, ngươi nhìn thấy chưa?.

Giơ cao hai tay nhấc bổng Hoàng Dung lên không.

Lúc ấy lửa trên thuyền lớn đã soi đỏ mặt nước. Hồng Thất công và Quách Tĩnh nhìn thấy rất rõ, Hồng Thất công tức giận nói:

https://thuviensach.vn

- Y lấy đó uy hiếp, muốn lên xuồng nhỏ của chúng ta, hừ! Ta đi cướp Dung nhi về.

Quách Tĩnh thấy thuyền lớn cháy rần rật, nói:

- Con cũng đi.

Hồng Thất công nói:

- Không, ngươi giữ chiếc xuồng nhỏ này, đừng để Lão Độc vật cướp mất.

Quách Tĩnh ứng tiếng nói:

- Dạ!

Rồi dùng sức khua mái chèo, lúc ấy chiếc thuyền lớn đã đứng yên, không bao lâu thì chiếc xuồng con đã tới bên cạnh. Hồng Thất công hai chân đạp mạnh vào đầu xuồng vọt lên nhảy xổ về phía trước, tay trái vươn ra, cắm năm ngón tay vào mạn thuyền, mượn lực lật người nhảy lên sạp thuyền lớn.

Âu Dương Phong nắm chặt hai cổ tay Hoàng Dung, cười nanh ác nói:

- Lão ăn mày thối tha, ngươi định làm gì?

Hồng Thất công chửi:

- Lại đây, ta đánh nhau với ngươi một ngàn chiêu. Rồi vù vù vù ba chưởng chém tới Âu Dương Phong. Âu Dương Phong kéo người Hoàng Dung ra đỡ, Hồng Thất công đành thu chiêu. Âu Dương

Phong tiện tay điểm vào huyệt đạo bên sườn Hoàng Dung một cái nàng lập tức thân hình nhũn ra không động đậy gì được. Hồng Thất công quát:

- Lão Độc vật có biết xấu hổ không, mau thả y thị xuống xuồng, ta và ngươi quyết một phen thắng phụ.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy Âu Dương Phong đâu dễ dàng thả người, nhưng thấy cháu bị lửa ép không ngừng lui lại, bèn nhấc Hoàng Dung ném qua y, kêu lên:

- Các ngươi xuống xuồng con trước đi.

Âu Dương Khắc đón lấy Hoàng Dung, thấy Quách Tĩnh đang đứng thủ trên chiếc xuồng con phía

dưới, nghĩ thầm:

- Chiếc xuồng con này quả rất nhỏ, mình trong tay lại ôm thêm một người, nhảy xuống phen này chiếc xuồng nhất định sẽ lật.

Bèn rút một sợi dây to trên cột buồm, tay trái ôm chặt Hoàng Dung tay phải kéo kéo sợi dây tuột xuống chiếc xuồng con.

Quách Tĩnh thấy Hoàng Dung rơi xuống xuồng, trong lòng rất được an ủi, nhưng không biết nàng đã bị điểm huyệt, chỉ thấy trong ánh lửa sáng rực sư phụ và Âu Dương Phong đánh nhau vô cùng kịch liệt, lo lắng cho sự an nguy của sư phụ, cũng không kịp hỏi han Hoàng Dung, chỉ ngẩng đầu ngưng thần xem hai người đánh nhau.

Hồng Thất công và Âu Dương Phong đều thi triển võ công thượng thặng, trong đám lửa đỏ vừa liên tiếp né tránh cánh buồm cột buồm dây thừng liên tiếp rơi xuống vừa hóa giải chiêu số của đối phương. Lúc ấy Hồng Thất công chiếm được thượng phong, y từng lội dưới nước để lên xuồng con nên toàn thân ướt đẫm, không như Âu Dương Phong áo quần tóc tai dễ bị lửa táp. Hai người võ công vốn khó phân cao thấp, một bên đã chiếm tiện nghi là ở vào thế thượng phong. Âu Dương Phong không bao lâu râu tóc đều cháy trụi, vạt áo bén lửa, bị ép lùi dần từng bước vào khoang thuyền cháy rừng rực, muốn nhảy xuống biển nhưng bị Hồng Thất công xông lên ép không thể rảnh chân một bước, nếu nhảy bừa xuống biển ắt phải trúng đòn, quyền thế chưởng phong của Hồng Thất công lợi hại tới mức nào, chỉ cần

https://thuviensach.vn

trúng phải một đòn ắt bị thương không nhẹ, y ra sức chiết giải, trong lòng thầm tính kế thoát thân.

Hồng Thất công nắm chắc phần thắng, càng đánh càng đắc ý, đột nhiên sực nghĩ:

- Nếu ta đẩy y vào đám lửa, kết liễu tính mạng y thì chẳng còn gì là thú vị. Y đã được bộ Cửu âm giả

kinh của Tĩnh nhi, nếu không tu tập một phen thì có chết cũng không cam tâm, vậy không để y mắc lừa lần này sao?

Lúc ấy bèn hô hô cười rộ, nói:

- Lão Độc vật, hôm nay ta tha cho ngươi, lên xuồng đi.

Âu Dương Phong cặp quái nhãn đảo một vòng, phi thân nhảy xuống biển, Hồng Thất công đang định nhảy xuống, nhợt nghe Âu Dương Phong nói:

- Khoan đã bây giờ ta đang ướt, chúng ta hãy công bằng quyết thắng phụ một phen.

Rồi nắm cái mỏ neo treo cạnh mạn thuyền mượn lực nhảy lên lại đáp:

- Xuống sạp thuyền.

Hồng Thất công nói:

- Hay lắm, hay lắm. Hôm nay đơn đả độc đấu thế này quả thật rất thú vị.

Quyền qua chưởng lại, hai người càng đấu càng hung dữ.

Quách Tĩnh nói:

- Dung nhi, cô xem Tây độc hung dữ thật.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung bị điểm huyệt không lên tiếng được. Quách tĩnh lại nói:

- Ta đi mời sư phụ xuống có được không? Chiếc thuyền kia trong chớp mắt sẽ chìm thôi.

Hoàng Dung vẫn không đáp:

- Quách Tĩnh quay nhìn thấy Âu Dương Khắc vẫn đang giữ chặt cổ tay nàng, trong lòng sôi giận quát lớn:

- Buông ra.

Âu Dương Khắc đâu dễ nắm được cổ tay Hoàng Dung, há chịu buông ra, cười nói:

- Ngươi mà động đậy ta sẽ đập vỡ đầu cô ta ra.

Quách Tĩnh không kịp suy nghĩ, vung mái chèo quét qua. Âu Dương Khắc cúi đầu tránh khỏi. Quách Tĩnh song chưởng cùng phát, vù vù hai tiếng đánh thẳng vào giữa mặt y. Âu Dương lắc đành buông tay Hoàng Dung, nghiêng đầu tránh qua hai chưởng. Quách Tĩnh song chưởng lại một trên một dưới, cắm đầu cắm cổ lăn xả vào đánh, Âu Dương Khắc thấy trên chiếc xuồng con không thể triển khai thủ

cước, địch nhân lại cứ liên tiếp tấn công, lập tức đứng lại, quyền thứ nhất ra chiêu Linh xà quyền, cánh tay quét ngang ra. Quách Tĩnh vươn tay trái đỡ gạt, Âu Dương Khắc cánh tay chợt cong lại đánh thẳng lên một quyền trúng giữa trán Quách Tĩnh. Phát quyền này cực kỳ trầm trọng. Quách Tĩnh mắt nổ đom đóm, nhưng nghĩ Dung nhi mỗi phút đều gặp nguy hiểm, quyết phải mau ra sát thủ, nhìn thấy quyền thứ hai của y đánh tới vẫn giơ tay trái lên đỡ. Âu Dương Khắc vẫn theo bài cũ, cánh tay vẫn cong lại một cái đánh lên, Quách Tĩnh đầu ngửa về phía sau, tay phải đẩy mạnh ra phía trước. Vốn là y lui về phía sau, không thể đồng thời thi triển thế công, nhưng y được Chu Bá Thông truyền thụ, hai tay có thể chia nhau đánh đỡ, tay trái

https://thuviensach.vn

đỡ, tay phải đánh, đồng thời ra chiêu. Âu Dương Khắc vừa khéo đứng gần hai tay của y, bị y rút tay trái lại đẩy tay phải ra, lúc ấy quá gấp, chát một tiếng, xương tay lập tức gãy lìa.

Võ nghệ của Âu Dương Khắc vốn không kém bọn Mã Ngọc Vương Xứ Nhất, sa Thông Thiên, bất kể

về công lực hay chiêu số cũng đều cao hơn Quách Tĩnh rất nhiều, chỉ là công phu hai tay chia ra đánh đỡ của Quách Tĩnh là phép đánh kỳ lạ chưa từng thấy trong võ học, nên hai lần động thủ đều bị

Quách Tĩnh dùng chiêu số kỳ lạ ấy đánh bị thương. Y vừa khuỵu xuống đầu xuồng, Quách Tĩnh đã không màng tới y sống chết ra sao, vội đỡ Hoàng Dung lên, thấy nàng thân hình mềm nhũn không động đậy được, lập tức giải khai huyệt đạo cho nàng. May là lúc Âu Dương Phong điểm huyệt nàng thì Hồng Thất công đang ra chiêu công kích, Âu Dương Phong dùng toàn lực đề phòng nên không dám vận nội công lên ngón tay điểm huyệt, nếu không với thủ pháp điểm huyệt độc môn của Tây độc thì Quách Tĩnh không sao giải khai được. Hoàng Dung kêu lên:

- Mau qua giúp sư phụ!

Quách Tĩnh ngẩng đầu nhìn lên thuyền lớn, chỉ thấy sư phụ và Âu Dương Phong đang lui tới qua lại trong đám lửa đỏ đánh nhau kịch liệt, tiếng gỗ ván cháy răng rắc hòa với tiếng quyền phong chưởng thanh của hai người càng thêm đáng sợ, chợt nghe một tiếng rắc rắc lớn vang dội, sống thuyền bị

cháy gãy làm hai đoạn, phần đuôi thuyền bị sóng xô vài lần dần chìm dần xuống biển, tạo ra một vũng xoáy lớn. Nhìn thấy phần còn lại của thuyền lớn cũng đang chìm xuống, Quách Tĩnh nhấc mái chèo lên hết sức chèo chiếc thuyền nhỏ tới gần, định nhảy lên đánh giúp.

https://thuviensach.vn

Hồng Thất công rơi xuống nước trước, lúc ấy quần áo quá nửa đã bị lửa táp cháy sém, Âu Dương Phong thì trên người nước chảy ròng ròng, lần này Tây độc lại chiếm được thượng phong với Bắc cái. Hồng Thất công ra sức giao chiến không nhường một ly đột nhiên một thanh nẹp buồm cháy từ

trên không rơi xuống, hai người vội nhảy ra phía sau tránh né. Nhánh cột buồm ấy ngăn cách hai người, bốc cháy rừng rực.

Âu Dương Phong xà trượng rung lên đánh qua phía trên thanh nẹp buồm.

Hồng Thất công cũng rút trúc bổng trên lưng ra đánh trả một chiêu. Hai người lúc đầu tay không đánh nhau, đến lúc ấy đều dùng binh khí, thoắt đánh thoắt đỡ lại càng hung dữ. Quách Tĩnh ra sức chèo tới, trong lòng lo lắng cho sự an nguy của sư phụ nhưng nhìn thấy gia số thần diệu trên khí giới của hai người, lại bất giác xuất thần khen ngợi không thôi.

Trong võ học có câu:

- Luyện đao trăm ngày, luyện thương ngàn ngày, luyện kiếm muôn ngày.

Kiếm pháp vốn rất khó đạt tới mức tinh thông. Những kẻ sĩ học võ công phu đạt tới mức tuyệt đỉnh đều rất tinh thông kiếm thuật, lúc ấy ai cũng có tuyệt chiêu riêng nhưng không khỏi khó chia ranh giới. Hai mươi năm trước luận kiếm ở Hoa sơn, Hồng Thất công và Âu Dương Phong đều rất khâm phục võ học của ba người kia, biết nếu dựa vào kiếm thuật thì khó thắng được họ nên từ đó trở đi đều bỏ không dùng kiếm nữa. Hồng Thất công đổi dùng ngọn trúc bổng mang theo bên mình, đây là vật mà bang chủ Cái bang các đời truyền lại cho nhau, chất trúc dẻo dai, dài hơn trường kiếm khoảng một thước. Y luyện tập công phu ngoại gia, võ công toàn theo đường lối cương mãnh, loại binh khí này lại trong cương có nhu nên dùng tới thì oai lực càng tăng.

Ngọn xà trượng của Âu Dương Phong bao hàm cả lộ số bổng pháp, côn pháp, trượng pháp, chiêu số

https://thuviensach.vn

phức tạp không cần phải nói, đầu trượng chạm một cái đầu người đang nhe răng cười, mặt mũi nanh ác, hai hàng răng sắc trong miệng đều có tẩm độc lúc múa lên trông như quỷ dữ tìm người ăn thịt, chỉ

cần ấn lên một cái chốt trên cán trượng thì chất độc và ám khí trong đầu người sẽ bắn mau ra. Càng lợi hại hơn là trên cán trượng có hai con rắn xanh lên xuống, chờn vờn co duỗi khiến người ta rất khó đề phòng.

Hai người bổng trượng chạm nhau, ai cũng thi triển tuyệt chiêu. Âu Dương Phong tuy về binh khí thì chiếm phần tiện nghi nhưng Hồng Thất công là người đứng đầu Cái bang trong thiên hạ, tự nhiên là hảo thủ đánh rắn, ngọn trúc bổng múa lên đánh ra, ngoài việc tấn công đối phương còn nhân sơ hở

đánh vào chỗ yếu hại của hai con rắn độc trên cán trượng. Âu Dương Phong xà trượng vung mau để

đối phương không thể đánh trúng, đoán rằng với thân thủ của Hồng Thất công thì ám khí trên đầu trượng cũng chẳng làm gì được y chẳng bằng đừng phát ra để tránh bị chê cười. Hồng Thất công còn có một đường Đả cẩu bổng pháp được gọi là bảo vật trấn bang của Cái bang, biến hóa tinh diệu, nghĩ

thầm hiện chưa bị rơi vào thế hạ phong thì cũng chẳng cần giở mấy phần bản lĩnh giữ nhà ấy ra để y nhìn được chỗ tinh yếu, năm sau trong lần luận kiếm ở Hoa sơn lần thứ hai không còn chiếm được cái lợi bất ngờ.

Quách Tĩnh đứng ở đầu xuồng, mấy lần muốn vọt qua giúp sư phụ, nhưng hai người càng đánh càng kịch liệt, mà công lực của mình còn kém họ quá xa, quyết không thể nào vào gần được, lòng như lửa đốt nhưng không biết làm sao.

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Hồi 21(a)

Đá Nặng Ngàn Cân

Âu Dương Phong chỉ thấy trên người nóng ran, ván thuyền dưới chân chấn động rất mạnh, biết chiếc thuyền vỡ này trong chớp mắt sẽ chìm xuống biển, nhưng Hồng Thất công vẫn đánh ráo riết không hề ngơi tay, nếu không thi triển tuyệt chiêu ra sát thủ chỉ e hôm nay khó mà sống sót, ngọn xà trượng trên tay trái chợt rút về, tay phải quét mạnh ra. Hồng Thất công trúc bổng đập lên xà trượng, tay trái vung ra gạt tay y, chợt thấy cánh tay Âu Dương Phong theo thế cong lại, cử quyền mau như chớp đánh vào huyệt Thái dương của mình.

Bộ Linh xà quyền pháp này là Âu Dương Phong tiềm tâm khổ luyện mà thành, vốn định chờ đến lúc tỷ võ lần thứ hai ở Hoa sơn sẽ một phen đem ra áp đảo những người còn lại, nên lúc giao đấu hàng ngàn chiêu với Hồng Thất công trên đảo Đào Hoa thủy chung vẫn không dùng tới bộ quyền pháp uốn lượn theo thân hình loài rắn này. Thân rắn tuy có xương nhưng cũng như không xương, có thể

quăng khắp bốn phương tám hướng tùy ý, vì vậy yếu chỉ của pho quyền pháp này là ở chỗ cánh tay tựa hồ có thể cong được ở những chỗ không cong được, địch nhân chỉ cho rằng đưa tay gạt đỡ là xong, nào ngờ càng vào gần thì đột nhiên sẽ có một quyền từ phương vị không ngờ đánh tới. Muốn cánh tay có thể mềm mại uốn khúc tùy ý thì không thể, nhưng phương vị phát quyền thì không dễ

nghĩ ra, trong con mắt địch nhân thì cánh tay của mình quả thật linh động như con rắn.

https://thuviensach.vn

Thật ra chiêu quyền mà Âu Dương Phong phát ra lúc khẩn cấp quan đầu ấy Hồng Thất công vốn khó đón đỡ cho dù không đến nỗi bị thương cũng phải luống cuống, nào ngờ lúc Âu Dương Khắc giao thủ với Quách Tĩnh ở huyện Bảo ứng đã dùng qua, tuy giành được phần thắng nhưng đã bị Hồng Thất công nhìn ra chỗ quan yếu bên trong. Hôm ấy y không dự bữa tiệc của Lê Sinh và quần cái mời mọc, chính là đang vất vả suy nghĩ cách phá giải, Bây giờ thấy Âu Dương Phong rốt lại đã sử dụng, trong lòng mừng thầm, ngoặc cổ tay vươn ngón ra, mau lẹ dùng Cầm nã thủ chụp vào tay quyền của y, chiêu ấy vừa khớp về vị trí, vừa mau vừa chuẩn, đúng là cách thức xảo diệu để khắc chế Linh xà quyền pháp. Xem ra tựa hồ rất khéo léo, nhưng thật ra Hồng Thất công đã suy nghĩ qua mấy ngày đêm, sau đó không những luyện tập thành thục, dùng để ứng phó với Linh xà quyền pháp vốn chưa đủ, nhưng có công hiệu kỳ binh đột nhiên đánh tớii, tấn công vào chỗ bất ngờ.

Âu Dương Phong vốn cho rằng đối phương sau lúc cả kinh ắt sẽ tay chân luống cuống, có thể thừa cơ ra sát thủ không ngờ kẻ giật nảy mình lại chính là mình, bất giác lùi lại vài bước, đột nhiên trên không có một đám mây lửa sa xuống, lập tức trùm lên toàn thân y.

Hồng Thất công cũng giật nảy mình, nhảy lùi lại phía sau, thấy rõ đó là một mảnh vải buồm cháy rơi xuống.

Với võ công của Âu Dương Phong thì mảnh buồm kia rơi xuống cho dù có mau hơn gấp mấy lần

cũng không thể trùm lên được y, chỉ là y đột nhiên thấy bộ Linh xà quyền pháp mà mình nghiền ngẫm suy nghĩ hai năm, ra sức luyện tập ba năm lại bị đối phương nhẹ nhàng tiện tay phá giải, nhất thời hoang mang lại càng không kịp tránh né. Mảnh vải buồm ấy vừa to vừa chắc, dính cả nẹp buồm thì nặng không dưới vài trăm cân, Âu Dương Phong nhảy lên hai lần vẫn không hất ra được. Y tuy gặp nguy hiểm nhưng không hề hoảng loạn, đẩy ngọn xà trượng lên muốn chống lá buồm, nào ngờ

https://thuviensach.vn

ngọn xà trượng bị nẹp buồm đè cứng không thể chống lên được. Y than thầm:

- Thôi rồi thôi rồi, lão nhi hôm nay phải chầu trời rồi!

Đột nhiên thấy trên người nhẹ bổng, lá buồm trên đỉnh đầu được kéo ra, chỉ thấy Hồng Thất công cầm cái mỏ neo đầu thuyền, vung móc sắt của mỏ neo móc vào nẹp buồm đang kéo ra. Đó lá Hồng Thất công không nỡ nhìn thấy y bị thiêu sống nên ra tay cứu giúp.

Lúc ấy Âu Dương Phong y phục râu tóc toàn thân đều đã bén lửa, lập tức nhảy lên lăn tròn trên ván thuyền định dập lửa trên người, nào ngờ họa vô đơn chí, nửa chiếc thuyền gãy đột nhiên nghiêng đi, một sợi xích sắt to nặng từ trên không rơi xuống quét mau tới y, thế rất nguy hiểm.

Hồng Thất công kêu “ái chà!

Rồi tung người vọt tới giữ chặt sợi xích sắt. Sợi xích sắt này đã bị lửa nung đỏ rực, đốt tay y xèo xèo, thịt trên tay đều cháy sém. Y vội buông tay ra ném sợi xích xuống biển, đang định nhảy xuống, đột nhiên thấy sau gáy tê rần một cái. Y ngẩn người, một ý nghĩ như tia chớp lóe lên trong óc:

- Mình cứu tính mạng của Tây độc, chẳng lẽ y dùng xà trượng đánh mình bị thương quay nhìn quả

nhiên thấy chiếc xà trượng đang quét tới trước mặt, một con thanh xà miệng đầy máu tươi đang ngẩng đầu chờn vờn. Hồng Thất công nổi giận, vù vù hai chưởng đánh vào Âu Dương Phong. Âu

Dương Phong vẻ mặt âm trầm tránh qua một bên, một tiếng lách cách vang lên, hai chưởng của Hồng Thất công đã đánh gãy đôi một chiếc cột buồm trên thuyền.

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong đánh lén đắc thủ, trong lòng vô cùng mừng rỡ, chỉ thấy Hồng Thất công điên

cuồng tấn công, thanh thế rất đáng sợ, cũng thầm hoảng sợ, không dám thẳng thắn đỡ gạt mà chỉ né tránh.

Quách Tĩnh kêu lớn:

- Sư phụ, sư phụ!

Rồi trèo mau lên thuyền. Hồng Thất công chợt cảm thấy choáng váng, lảo đảo muốn ngã. Âu Dương phong bước lên hai bước, vận kình đập một chưởng xuống giữa lưng Hồng Thất công. Nọc độc con quái xà trên trượng của Âu Dương Phong vô cùng lợi hại, may mà trước đó mấy hôm y đánh cuộc giết cá mập với Chu Bá Thông đã lấy hết chất độc, trong vài hôm chất độc của con quái xà khó có thể phục nguyên, nhờ vậy nên tuy Hồng Thất công bị nó cắn vào lưng nhưng trúng độc cũng khá nhẹ, có điều nọc độc của con rắn lại mười phần ghê gớm, với công lực thâm hậu của y cũng phải trong khoảnh khắc choáng váng, lúc bị trúng chưởng của Âu Dương Phong chưa kịp vận công chống đỡ, miệng phun máu tươi nằm phục xuống thuyền.

Hồng Thất công võ công không phải tầm thường, Âu Dương Phong thừa biết một chưởng ấy chưa

thể lấy được mạng y, sau này y chữa lành vết thương thì đúng là hậu hoạn vô cùng, đúng là ra tay thì không dung tình, dung tình thì không ra tay, liền phi thân vọt tới vận kình vào chân đạp xuống lưng y.

Quách Tĩnh vừa từ thuyền con trèo lên sạp thuyền, nhìn thấy thế nguy không kịp xông vào cứu, hai tay cùng ra chiêu song long thủ thủy đánh mạnh vào hông Âu Dương Phong. Âu Dương Phong biết Quách Tĩnh võ công không kém nhưng cũng không coi y vào đâu, tay trái khua lại, đã đỡ được phát chưởng đánh tới, lại đánh vào vai đối phương, chân phải vẫn đạp

https://thuviensach.vn

xuống. Quách Tĩnh cả kinh, chỉ lo cứu sư phụ, không nghĩ gì tới sự an nguy của mình, phi thân vọt lên ôm đầu Âu Dương Phong, đòn này để môn hộ trống trải hoàn toàn, chát một tiếng, dưới nách đã bị Tây độc lật tay quét trúng.

Cái quét ấy tuy lực đạo không lớn lắm nhưng Âu Dương Phong kình theo ý tới, xuất thủ một cái cũng đủ lấy mạng đối phương, nếu Quách Tĩnh không có căn bản vững chắc về nội công thì bị

thương không nhẹ, nhưng cũng cảm thấy bên sườn đau buốt, nửa người cơ hồ tê dại. Y hết sức xô tới đã ôm được đầu Âu Dương Phong. Âu Dương Phong chỉ cho rằng mình quét ngược lại một đòn như

thế thì đối phương ắt phải lùi lại, nào ngờ thằng tiểu tử ngu ngốc này lại bất kể tính mạng đánh theo lối lưỡng bại câu thương như thế, nên bàn chân đạp xuống lưng Hồng Thất công giữa chừng đành phải rút lại, uốn lưng lật tay đánh Quách Tĩnh. Trong hoàn cảnh cận chiến như thế những võ công thượng thặng của y như Cáp mô công, Linh xà quyền pháp đều không thể sử dụng được. Nên biết người võ công cao cường lâm địch xuất thủ quyết không cho họ tới sát người, không để đối phương phát quyền phóng cước đã sớm khắc địch chế thắng, còn bậc cao thủ tỷ võ lại càng điểm tới là ngừng, đời nào có chuyện ôm vật lôi kéo? Cho nên bất kể quyền thuật thượng thặng nào cũng đều không có các chiêu số ôm vật. Lúc ấy Âu Dương Phong bị Quách Tĩnh nắm chỗ yếu hại trên yết hầu, lật tay đánh ra lại bị y né qua bên trái, dần thấy hơi thở tắc nghẹn, chỉ cảm thấy hai bàn tay trên cổ

họng càng lúc càng xiết chặt, vội thúc khuỷu tay trái về phía sau.

Quách Tĩnh nghiêng người né qua bên phải, phải buông tay trái ra, lập tức dùng kỹ thuật đấu vật của người Mông Cổ, tay trái xuyên qua dưới nách đối phương, dùng sức đè mạnh gáy y, Âu Dương

https://thuviensach.vn

Phong võ công tuy cao cường, nhưng dưới lối đánh hung dữ của y cũng thấy xương gáy đau buốt.

Cái đè ấy trong đấu vật gọi là Lạc đà bản, ý nói tuy con lạc đà to lớn nhưng bị đè như thế cũng không khỏi gãy xương cổ, thật ra xương cổ lạc đà dĩ nhiên không thể đè gãy được, nhưng đó là một đòn lật tay xảo diệu, nếu không phải cao thủ đấu vật thì rất khó hóa giải. Âu Dương Phong không biết thủ

pháp đấu vật đành vung tay phải ra phía sau. Quách Tĩnh cả mừng, tay phải lập tức buông cổ họng y ngửa người lên, tay phải lại xuyên qua nách phải y móc lên sau cổ, quát lớn một tiếng, hai tay chập lại dùng sức đồng thời ấn xuống. Đòn này trong đấu vật gọi là Đoạn sơn giảo, người bị bẻ đã rơi vào tuyệt địa, bất kể cánh tay khỏe hơn hay kỹ thuật vật khéo léo hơn cũng phải để đối phương bẻ cổ như

thế, chỉ còn cách kêu xin đầu hàng, nếu không kình lực đối phương đè xuống, xương cổ nhất định sẽ

bị bẻ gãy.

Nhưng võ công của Âu Dương Phong rốt lại cũng không phải kỹ thuật đấu vật của người Mông Cổ

có thể sánh được tuy trong hoàn cảnh cực kỳ bất lợi vẫn có thể chuyển bại thành thắng, Quách Tĩnh hai tay đè xuống, y lại dùng khinh công thượng thặng thuận thế chúc đầu xuống lộn người một vòng, lại từ giữa hai đùi Quách Tĩnh lật người lên. Với thân phận đại tôn sư võ học của y mà lại nhào qua háng của kẻ hậu bối như thế, nếu không rơi vào tuyệt cảnh thì nói thế nào cũng nhất định không chịu làm. Y lộn người một cái, thoát khỏi chiêu Đoạn sơn giảo, lập tức tay trái ra quyền chuyển thủ thành công đập lên lưng Quách Tĩnh, không ngờ quyền chưa đánh tới tay trái lại đã bị giữ chặt. Quách Tĩnh biết mình không phải là đối thủ của y, may là đã sấn

https://thuviensach.vn

người sát vào cậy vào kỹ thuật đấu vật, không hề nghĩ tới chuyện sống chết, chỉ cần không để đối phương lùi ra một bước thì y sẽ không sao làm hại được sư phụ.

Lúc ấy nửa chiếc thuyền vỡ càng rung động mạnh, sạp thuyền nghiêng đi, hai người càng đứng không vững, đồng thời ngã lăn, đầu tóc quần áo dính đầy than đỏ. Lúc ấy Hoàng Dung vô cùng lo lắng, nhìn thấy Hồng Thất công nửa người vắt ra ngoài thuyền hoàn toàn bất động, không biết còn sống hay đã chết, Quách Tĩnh thì đang lăn tròn níu kéo không ngừng đánh nhau với Âu Dương

Phong, hai người thân thể đã bén lửa, tình hình vô cùng nguy cấp, lúc ấy vung mái chèo đập vào đầu Âu Dương Khắc. Âu Dương Khắc tay phải tuy đã bị gãy nhưng võ công cao cường, nghiêng người tránh qua mái chèo gỗ, tay phải vươn ra chụp lấy cổ tay nàng.

Hoàng Dung hai chân giẫm mạnh một cái, chiếc thuyền con nghiêng đi. Âu Dương Khắc không biết thủy tính, thân hình loạng choạng mấy cái, lúc hoảng sợ lập tức rút tay về. Hoàng Dung nhân lúc chiếc thuyền con nghiêng lại, bèn mượn thế nhảy luôn xuống biển.

Nàng quạt nước vài cái đã tới cạnh chiếc thuyền lớn. Nửa chiếc thuyền lớn đã chìm quá nửa, sạp thuyền cách mặt nước không xa lắm, Hoàng Dung leo lên rút ngọn Nga mỹ cương thích ra sấn lên giúp đỡ Quách Tĩnh. Chỉ thấy y và Âu Dương Phong níu kéo thành một đống, lăn qua lật lại, rốt lại Âu Dương Phong võ công cao hơn hẳn đã đè Quách Tĩnh xuống dưới, nhưng Quách Tĩnh cứ nắm

chặt hai cổ tay y khiến y không sao đánh được. Hoàng Dung xông vào đám lửa vọt tới giơ ngọn Nga my cương thích đâm thẳng xống lưng Âu Dương Phong.

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong tuy đang đánh nhau kịch liệt với Quách Tĩnh nhưng khi ngọn cương thích vừa

chạm vào lưng đã phát hiện ra ngay, dùng sức lật một cái kéo Quách Tĩnh lên phía trên. Hoàng Dung vẫn khom xuống đâm vào đầu y, nhưng Âu Dương Phong né trái tránh phải vô cùng linh hoạt, nàng đâm liên tiếp ba nhát đều trượt nhát cuối cùng đâm vào sạp thuyền. Một làn khói đen theo gió bay tới táp vào mặt khiến nàng không mở mắt ra được, vừa đưa tay chùi mắt chợt thấy trên đùi đau nhói, lật người ngã nhào xuống, té ra đã bị Âu Dương Phong vung chân đá trúng. Hoàng Dung lăn một vòng lại nhảy bật lên, đầu tóc cũng đã bén lửa, đang định sấn lên đánh tiếp thì Quách Tĩnh đã kêu lớn:

- Cứu sư phụ trước đã, cứu sư phụ trước đã!

Hoàng Dung nghĩ thấy không sai, chạy lại cạnh Hồng Thất công, bế xốc y lên nhảy xuống biển, lửa trên người lập tức tắt ngấm.

Hoàng Dung cõng Hồng Thất công trên lưng, hai chân đạp nước bơi về phía thuyền con. Âu Dương Khắc đứng ở mép thuyền, giơ cao chiếc mái chèo gỗ quát:

- Buông lão ăn mày xuống, chỉ cho một mình cô lên thôi!

Hoàng Dung giơ ngọn Nga my cương thích lên quát:

- Được, chúng ta sẽ so tài dưới nước?.

Rồi vịn vào mép thuyền, dùng sức lắc mạnh. Chiếc thuyền con lắc qua lắc lại, nhìn thấy sắp lật đáy lên trời. Âu Dương Khắc cả kinh bám chặt mạn thuyền kêu lên:

- Đừng.., đừng lắc, cô lật chìm thuyền bây giờ!

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung cười một tiếng nói:

- Mau kéo sư phụ ta lên, cẩn thận đấy, ngươi mà giở một chút trò ma ra, ta sẽ nhấn ngươi xuống nước đủ ba giờ.

Âu Dương Khắc không biết làm sao đành đưa tay nắm lưng Hồng Thất công kéo lên thuyền. Hoàng Dung mỉm cười khen:

- Từ khi ta quen ngươi đến nay, đây là lần đầu tiên thấy ngươi làm việc tốt, Âu Dương Khắc thần hồn bay bổng, muốn nói nhưng không nói nên lời.

Hoàng Dung đang định bơi trở lại thuyền lớn đánh giúp Quách Tĩnh, đột nhiên nghe một tiếng vang lớn như núi lở, một bức tường nước dựng lên trên không chụp luôn xuống đầu. Nàng cả kinh vội nín thở lặn xuống nước, khi nhô đầu lên, đưa tay vuốt nước chảy ròng ròng trên tóc lập tức ngẩn người.

Chỉ thấy trên mặt nước từng làn xoáy tròn tròn nổi lên, nửa chiếc thuyền lớn mù mịt khói lửa đã không thấy đâu nữa, Quách Tĩnh và Âu Dương Phong níu kéo đánh nhau trên thuyền cũng đã không còn thấy bóng dáng.

Trong chớp mắt ấy nàng thấy trong đầu hoàn toàn trống rỗng, không suy nghĩ gì, cũng không cảm thấy gì, tựa hồ từ đất trời thế giới cho tới chính mình cũng đột nhiên tiêu tan, không biết đi về đâu.

Đột nhiên một dòng nước mặn chảy vào miệng, chính mình đang không ngừng chìm xuống, nàng

mới giật mình, hai tay khua mấy cái ló đầu lên khỏi mặt nước, nhìn quanh bốn phía mênh mông, ngoài chiếc thuyền con thì tất cả đều đã chìm vào biển lớn.

Hoàng Dung cúi đầu lại lặn xuống bơi mau tới vũng xoáy. Nàng thủy tính cực cao, tuy lực đạo trong vũng xoáy rất mạnh cũng có thể nương theo thế

https://thuviensach.vn

nước bơi vòng chung quanh. Nàng qua lại tìm Quách Tĩnh, bơi mấy mươi vòng nhưng vẫn không thấy y đâu, cả Âu Dương Phong cũng không biết tới đâu rồi, xem ra hai người đều bị chiếc thuyền chìm mang theo xuống biển sâu.

Âu Dương Khắc đưa tay kéo nàng lên. Y thấy chú thất tung cũng mười phần hoảng hốt, luôn miệng hỏi:

- Có thấy chú ta không, có thấy chú ta không?

Hoàng Dung tinh thần và sức lực đều cạn kiệt, đột nhiên trước mắt tối sầm, ngất đi luôn.

Cũng không biết qua bao lâu mới dần dần hồi phục tri giác, nhưng thấy thân thể nhẹ bỗng như đang bay theo mây trời, bên cạnh tai có tiếng gió nổi sóng gầm, tiếng nghe ầm ầm. Nàng định thần lại ngồi lên chỉ thấy chiếc thuyền nhỏ đang theo hải lưu trôi mau về phía trước. Âu Dương Khắc tay trái năm chặt mạn thuyền, hai chân ấn xuống đáy thuyền, chỉ sợ lúc chiếc thuyền nhô lên hụp xuống sẽ ném mình ra ngoài, nào dám di động nửa bước.

Lại qua thời gian khoảng ăn xong bữa cơm, Hoàng Dung tỉnh lại, nghĩ tới Tĩnh ca ca đã thân vùi đáy biển, mình còn sống thì có ý vị gì nữa, thấy Âu Dương Khắc mặt xanh môi xám, mặt lộ vẻ sợ sệt, chỉ

cảm thấy một nỗi chán ghét không sao nói được, nghĩ thầm:

- Mình há lại có thể chết chung một chỗ với gã súc sinh này?

Rồi đứng thẳng lên quát:

- Mau nhảy xuống biển đi.

Âu Dương Khắc hoảng sợ nói:

https://thuviensach.vn

- Cái gì?

Hoàng Dung nói:

- Ngươi không nhảy xuống phải không Được, ta lật chiếc thuyền này rồi sẽ nói chuyện.

Rồi phi người nhảy lên đạp xuống mạn thuyền bên phải, chiếc thuyền lập tức nghiêng qua, nàng lại đạp xuống mạn thuyền bên trái một cái, chiếc thuyền lại nghiêng về bên trái càng mạnh hơn.

Chỉ nghe Âu Dương Khắc hoảng sợ kêu ầm lên, Hoàng Dung trong lúc đau thương hơi cảm thấy

thỏa ý, lại đạp xuống mạn thuyền bên phải. Âu Dương Khắc biết chỉ cần bị nàng lắc đông lắc tây thêm vài lần nữa nhất định chiếc thuyền phải lật úp, thấy nàng nhảy qua phải thì nghiêng người nhảy qua trái, lúc thân hình rơi xuống lại rất ăn khớp, hai người đồng thời rơi xuống, chiếc thuyền cùng trầm xuống nên không bị nghiêng. Hoàng Dung thử liên tiếp hai lần đều bị y dùng cách ấy chống lại.

Hoàng Dung quát:

- Được, ta khoét mấy lỗ dưới đáy thuyền xem ngươi làm cách nào.

Rồi rút ngọn cương thích nhảy ra giữa thuyền, liếc mắt thấy Hồng Thất công đang nằm dưới đáy thuyền, vì y thủy chung bất động, trong lòng lại chỉ nghĩ tới Quách Tĩnh nên quên mất sư phụ, lúc ấy giật mình vội đưa tay kền mũi y thấy vẫn còn thở nhẹ. Nàng trong lòng hơi được an ủi, đỡ Hồng Thất công lên, thấy y hai mắt nhắm nghiền, mặt trắng bệch như tờ giấy, bèn xoa bóp trước ngực cho y, tuy tim vẫn còn đập nhưng đã rất yếu. Hoàng Dung nóng lòng cứu sư phụ, không đếm xỉa tới Âu Dương Khắc nữa, cởi áo dài của Hồng Thất công ra xem thương thế.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên chiếc thuyền nhỏ bị lắc mạnh, Âu Dương Khắc vui mừng kêu lên:

- Tới bờ rồi, tới bờ rồi!

Hoàng Dung ngẩng đầu lên, chỉ thấy xa xa dày đặc rậm rạp, đều là cây cối, chiếc thuyền đã bất động, té ra bị mắc vào một tảng đá ngầm.

Nơi ấy cách bờ còn khá xa nhưng nhìn thấy bãi biển, nước sâu chẳng qua chỉ tới ngực, Âu Dương Khắc nhảy xuống nước lội được vài bước, quay đầu nhìn nhìn Hoàng Dung. Rồi quay trở lại.

Hoàng Dung thấy chỗ xương sống sau lưng Hồng Thất công có một vết bàn tay màu xanh đen lún sâu vào thịt như dùng sắt đỏ nung lên ấn vào, không kìm được hoảng sợ, nghĩ thầm:

- Chưởng này của Tây độc sao lại lợi hại như thế?

Lại thấy sau cổ y có hai vết răng cực nhỏ nếu không lưu ý tìm kiếm thì cơ hồ không thấy, bèn đưa tay ấn nhẹ vào thì thấy chỗ ấy sưng lên nóng rực vội rút tay lại hỏi:

- Sư phụ, người thấy thế nào?

Hồng Thất công rên lên một tiếng, cũng chưa trả lời. Hoàng Dung nhìn Âu Dương Khắc nói:

- Đưa thuốc giải ra đây.

Âu Dương Khắc hai tay xua xua ra hiệu không biết làm sao, nói:

- Thuốc giải đều ở chỗ chú ta.

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Ta không tin.

Âu Dương Khắc nói:

- Ngươi lục soát cũng được.

Rồi cởi thắt lưng, cầm tất cả những vật trong người ra tay trái. Hoàng Dung thấy quả nhiên không có bình thuốc, bèn nói:

- Giúp ta đỡ sư phụ lên bờ!

Hai người cùng đỡ Hồng Thất công lên, Hoàng Dung đưa tay phải ra nắm tay trái Âu Dương Khắc, để Hồng Thất công ngồi trên cánh tay hai người đi về phía bờ. Hoàng Dung cảm thấy thân hình sư

phụ không ngừng run lên, trong lòng ngấm ngầm lo sợ. Âu Dương Khắc lại lấy làm vui sướng, chỉ

thấy một bàn tay nhỏ nhắn mịn màng nắm vào tay mình, đúng là cuộc kỳ ngộ mơ màng mấy hôm

nay, chỉ tiếc là đi không bao lâu đã vào tới bờ.

Hoàng Dung ngồi xổm xuống đặt Hồng Thất công xuống đất, nói:

- Mau ra kéo chiếc thuyền lên bờ, đừng để sóng biển đẩy đi.

Âu Dương Khắc tay trái đặt trên môi, vẫn ngẩn ngơ xuất thần, nghe Hoàng Dung nói, ngây người sửng sốt, vẫn chưa nghe rõ nàng nói gì may là Hoàng Dung không biết y đang nghĩ chuyện gì chỉ

đưa mắt nhìn y một cái, nói lại lần nữa.

Âu Dương Khắc kéo chiếc thuyền vào bờ xong, thấy Hoàng Dung đã lật người Hồng Thất công lại, để y nằm sấp trên mặt cỏ, muốn tìm cách trị

https://thuviensach.vn

thương, bèn nghĩ thầm:

- Không biết đây là nơi nào.

Chạy lên đỉnh một cái gò nhỏ đưa mắt nhìn quanh, không kìm được mừng sợ xen lẫn, chỉ thấy hai phía đông nam, tây bắc đều là biển xanh mênh mông, nơi mình đang đứng vốn là một hòn đảo nhỏ.

Trên đảo cây cối xanh tươi, nhưng không biết có người ở không. Y sợ là nếu đây là hoang đảo đã không có cái ăn cái mặc, lại không nơi trú ẩn thì làm sao sống được, mừng là duyên trời khéo hợp, lại được cô gái đẹp như tiên nữ này cùng tới nơi đây, l ão ăn mày thì trước mắt trọng thương khó khỏi, tâm nguyện của mình lẽ nào lại không được đáp đền, nghĩ thầm:

- Được ở cùng một chỗ với người đẹp thì đảo hoang cũng là thiên đường lạc thổ, cho dù mất mạng trong sớm tối cũng cam tâm.

Nghĩ tới chỗ đắc ý, bất giác khoa tay múa chân, đột nhiên thấy tay phải đau biết mới nhớ lại mình đã bị gãy xương, lúc ấy dùng tay trái bẻ hai cành cây, xé một mảnh áo bó chặt hai cành cây vào tay trái, treo cánh tay lên cổ.

Hoàng Dung nặn ra không ít nọc độc từ vết rắn cắn trên lưng sư phụ, không biết làm gì nữa để chữa trị, chỉ đành chuyển y tới một tảng đá lớn, để y nằm đó nghỉ ngơi, cao giọng nói với Âu Dương Khắc:

- Ngươi đi xem đây là nơi nào, chưng quanh đây có nhà cửa khách điếm gì không Âu Dương Khắc cười nói:

- Đây là một hòn đảo, khách điếm chắc chắn không có rồi. Còn có người hay không thì còn tùy vào sự may rủi của chúng ta .

Hoàng Dung thoáng giật mình nói:

- Ngươi đi xem đi.

https://thuviensach.vn

Âu Dương Khắc được nàng sai khiến, vô cùng vui vẻ triển khai khinh công chạy về phía đông, chỉ

thấy khắp nơi đều là cây dại gai góc, hoàn toàn không có vẻ gì là có người ở, trên đường dùng đá ném chết hai con thỏ hoang, quanh lên phía bắc, chạy khắp một vòng rồi trở lại nói với Hoàng Dung

“Đây là một đảo hoang.

Hoàng Dung thấy khóe môi y lộ nét tươi cười, trong lòng hơi tức giận quát:

- Đảo hoang à? Vậy thì có gì hay mà cười?

Âu Dương Khắc lè lè lưỡi, không dám nói nhiều, lột da hai con thỏ đưa cho nàng, Hoàng Dung đưa tay vào bọc lấy ra dao đánh lửa và hỏa tập, may là hỏa tập nhúng dầu nên không bị thấm ướt, lúc ấy đánh lửa lên, nướng hai con thỏ, ném một con cho Âu Dương Khắc, xé một đùi sau đưa cho sư phụ

ăn.

Hồng Thất công bị trúng chất độc của rắn, lại bị trọng thương, suốt nảy giờ thần trí hôn mê, đột nhiên ngửi thấy mùi thịt nướng, lập tức tinh thần phấn chấn, thịt thỏ đặt cạnh miệng, lập tức há miệng ra ăn, ăn xong một đùi thỏ, tỏ ý muốn ăn thêm, Hoàng Dung cả mừng, lại xé một đùi thỏ nữa đút cho y, Hồng Thất công ăn được một nửa, dần dần không chi trì nỗi, ngậm một miếng thịt thỏ dần dần thiếp đi.

Hoàng Dung chỉ ăn hai miếng thịt thỏ, nghĩ tới Quách Tĩnh chôn thây dưới đáy biển trong lòng đau xót, cổ họng nghẹn lại không ăn được nữa, nhìn thấy trời tối dần, tìm tới một động đá đỡ sư phụ vào trong, Âu Dương Khắc bước qua giúp đỡ, quét dọn rải cỏ, đặt Hồng Thất công nhè nhẹ nằm xuống, lại lấy cỏ khô rải lên chỗ hai người nằm nghỉ. Hoàng Dung làm ngơ không đếm xỉa gì tới thấy y sắp đặt đâu vào đấy bèn đưa tay vào lưng cười hì hì chuẩn bị đi ngủ, đột nhiên rút ngọn cương thích ra quát:

https://thuviensach.vn

- Cút ra ngoài!

Âu Dương Khắc cười nói:

- Ta ngủ ở đây không làm phiền gì cô, tại sao lại nổi giận?

Hoàng Dung nhường mày lên quát:

- Có cút ra không?

Âu Dương Khắc cười nói:

- Ta cứ nằm yên lặng ngủ là được, cô yên tâm, còn cút ra ngoài thì không cần đâu.

Hoàng Dung cầm lấy một cành cây cháy lên đốt vào tấm nệm cỏ khô của y, đốm lửa lan ra, đốt thành một đống tro.

Âu Dương Khắc cười gượng mấy tiếng, đành ra khỏi động, y sợ trên đảo có độc trùng mãnh thú nên nhảy lên một cành cây cao náu thân. Đêm ấy y leo lên leo xuống không biết mấy mươi lần, nhưng thấy ở cửa động đốt một đống củi lớn, thấp thoáng thấy Hoàng Dung ngủ rất yên ổn, mấy mươi lần muốn xông vào nhưng ngần ngừ không dám. Y không ngừng làu bàu chửi mình là nhỏ gan vô dụng, tự trách mình trong một đời đã trộm hương cắp ngọc không biết bao nhiêu lần, sao lại sợ sệt một cô gái nhỏ như thế. Y tuy bị thương gãy tay nhưng chỉ cần một tay cũng thừa sức đối phó với nàng, Hồng Thất công đang sắp chết lại càng không cần đếm xỉa tới, nhưng mỗi lần bước tới trước đống lửa lại sợ sệt quay lại.

Đêm ấy Hoàng Dung cũng không dám ngủ say, vừa sợ Âu Dương Khắc xông vào làm bậy, vừa lo

thương thế của Hồng Thất công có biến hóa, đến sáng sớm hôm sau mới yên tâm ngủ được một giờ.

https://thuviensach.vn

Trong giấc mơ nghe Hồng Thất công rên lên mấy tiếng, lập tức giật mình tỉnh dậy, hỏi:

- Sư phụ, thế nào rồi?

Hồng Thất công chỉ chỉ vào miệng mấp máy môi mấy cái. Hoàng Dung cười một tiếng, đem con thỏ

đêm trước ăn chưa hết đút cho y mấy miếng, Hồng Thất công thịt vừa vào tới bụng, nguyên khí tăng mau, từ từ ngồi dậy vận khí điều tức. Hoàng Dung không dám nói nhiều, chỉ ngưng thần quan sát sắc mặt của y, chỉ thấy mặt y lúc đỏ lúc trắng rồi thành trắng bệch, cứ thế màu hồng đổi thành màu trắng, màu trắng đổi thành màu hồng mấy lần, không bao lâu trên đỉnh đầu bốc lên một làn nhiệt khí, trán đổ mồ hôi ướt đầm, toàn thân không ngừng run lên.

Chợt thấy ngoài cửa động bóng người chớp lên, Âu Dương Khắc thò đầu định bước vào.

Hoàng Dung biết sư phụ đang dừng nội công thượng thặng để trị thương, đang lúc sống chết treo trên sợi tóc, nếu bị y xông vào náo loạn, nhiễu loạn tâm thần ắt không sao cứu được bèn hạ giọng quát:

- Ra ngoài mau!

Âu Dương Khắc cười nói:

- Chúng ta nên thương lượng xem làm sao sống được trên đảo hoang này.

Ngày tháng từ nay về sau còn dài lắm đấy!

Nói xong dò dẫm bước vào.

Hồng Thất công hơi hé mắt hỏi:

https://thuviensach.vn

- Đây là đảo hoang à?

Hoàng Dung nói:

- Sư phụ cứ vận công đi, đừng đếm xỉa tới y.

Rồi quay lại nói với Âu Dương Khắc "Đi theo ta, chúng ta ra ngoài nói chuyện.

Âu Dương Khắc cả mừng, lập tức theo nàng ra khỏi động.

Hôm ấy màu trời trong vắt, Hoàng Dung đưa mắt nhìn ra xa, chỉ thấy trời xanh nối liền biển biếc, xa xa có mấy đám mây trắng lững lờ trôi, bốn bề quả thật không thấy bóng đất liền. Nàng đi tới chỗ

hôm qua lên bờ, chợt cả kinh hỏi:

- Chiếc thuyền đâu?

Âu Dương Khắc nói:

- Ồ, đâu rồi nhỉ? Nhất định đ ã bị thủy triều cuốn đi rồi! ái chà, nguy quá, nguy quá!

Hoàng Dung nhìn sắc mặt y, đoán lúc nửa đêm y đã đẩy chiếc thuyền xuống biển để mình không thể

ra biển, ý đồ vô cùng xấu xa, không hỏi cũng biết. Quách Tĩnh đã chết, mình vốn không còn muốn sống, sóng gió nguy hiểm trên biển lớn, cưỡi một chiếc thuyền nhỏ đi vốn cũng không thể vượt khỏi muôn dặm ba đào, nhưng sự thể tới mức này đã rất cấp bách, chỉ sợ chờ không được tới lúc thương thế của sư phụ lành lại để chế phục tên ác tặc. Nàng nhìn Âu Dương Khắc chằm chặp một lúc mặt không động thanh sắc, trong lòng tính cách làm sao để cứu sư phụ. Âu Dương Khắc bị nàng nhìn đúng tim đen, không

https://thuviensach.vn

dám nhìn thẳng. Hoàng Dung nhảy xuống một tảng đá lớn bên bờ biển, ôm gối nhìn ra khơi.

Âu Dương Khắc nghĩ thầm:

- Bây giờ không thừa cơ thân cận thì còn đợi lúc nào?

Hai chân điểm một cái cũng nhảy iên tảng đá ngồi chờ, qua một lúc, thấy nàng không hề tức giận cũng không di động thân hình, lúc ấy lại nhích lại gần, hạ giọng nói:

- Muội tử, hai người chúng ta cứ sống ở đây đến già, cũng qua một cuộc đời thần tiên. Không biết kiếp trước ta đã dày công tu hành thế nào?

Hoàng Dung cười khanh khách nói:

- Trên đảo này kể cả sư phụ cũng chỉ có ba người, há chẳng vắng vẻ sao?

Âu Dương Khắc thấy giọng nàng ôn hòa, trong lòng cả mừng, nói:

- Có ta bầu bạn với cô thì có gì vắng vẻ mà nói lại, nếu sinh được một đứa con thì lại càng không vắng vẻ.

Hoàng Dung cười nói:

- Ai sinh con, ta không biết?

Âu Dương Khắc cười nói:

- Ta sẽ dạy cô mà.

Nói xong đưa tay trái ra ôm lấy nàng.

Chỉ thấy tay trái chợt ấm lên, nguyên là Hoàng Dung đã đưa tay nắm chặt bàn tay y, Âu Dương Khắc chợt tim đập thình thịch, thần hồn bay bổng. Hoàng Dung tay trái từ từ nhích lên mạch môn trên cổ

https://thuviensach.vn

tay y, hạ giọng nói:

- Có người nói trinh tiết của Mục Niệm Từ tỷ tỷ đã bị ngươi hủy hoại, có chuyện đó hay không?

Âu Dương Khắc hô hô cười lớn, nói:

- Cô gái họ Mục không biết tốt xấu, không chịu theo ta, Âu Dương công tử ta là hạng người nào, há lại có thể cưỡng bách người khác?

Hoàng Dung thở dài nói:

- Nói thế thì người ngoài đã nói oan cho cô ta.

Tình lang của Mục tỷ tỷ vì chuyện này đã cãi nhau với cô ta một trận.

Âu Dương Khắc cười nói:

- Thằng nhãi ranh ấy tự cậy có hư danh, đáng tiếc đáng tiếc?

Hoàng Dung chợt đưa tay chỉ ra biển, ngạc nhiên nói:

- ¤, cái gì kia?

Âu Dương Khắc theo tay nàng nhìn ra biển không thấy có gì lạ đang định hỏi, đột nhiên thấy cổ tay bị bóp chặt, huyệt mạch môn đã bị nàng nắm cứng, nửa người tê dại, lập tức không động đậy gì được. Hoàng Dung tay phải nắm chắc ngọn cương thích, lật tay về phía sau đâm mau vào bụng dưới y. Hai người cách nhau rất gần, Âu Dương Khắc đang lúc thần hồn điên đảo, lại thêm tay phải bị gãy chưa lành, làm sao chống đỡ. Nhưng y được cao nhân truyền thụ võ công, hơn hai mươi năm khổ

luyện trên núi Bạch Đà cũng không uổng phí, lúc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc ấy đột nhiên soài người vồ về phía trước, ngực đập mạnh vào lưng Hoàng Dung. Hoàng Dung thân hình loạng choạng ngã xuống tảng đá, nhát

https://thuviensach.vn

đâm ấy rốt lại lại trúng vào đùi phải mình, rạch một đường sâu hơn nửa tấc, dài hơn một thước, Âu Dương Khắc nhảy xuống khỏi tảng đá, chỉ thấy Hoàng Dung cắp ngược ngọn Nga mỹ cương thích, cười hề hề đứng lên, cảm thấy trước bụng đau buốt, cúi đầu nhìn xuống, thấy trước bụng máu tươi bê bết, mới biết lúc nãy tuy thoát nạn nhưng hàng trăm hàng ngàn mũi gai trên tấm Nhuyễn vị giáp đã đâm vào ngực mình.

Hoàng Dung trách:

- Chúng ta đang nói chuyện tử tế, tại sao bỗng dưng ngươi xô ta một cái? Ta không đếm xỉa tới ngươi nữa.

Nói xong quay người định đi, Âu Dương Khắc trong lòng vừa yêu vừa giận, vừa mừng vừa sợ, cảm thấy một mùi vị không sao tả nổi, đứng ngẩn ra tại chỗ, không sao nói nên lời.

Hoàng Dung trở về động đá, dọc đường thầm giận mình học nghệ không tinh đến nỗi một cơ hội tốt như thế lại để y thoát thân. Bước vào động thấy Hồng Thất công đã lăn ra ngủ, thổ ra một vũng máu bầm dưới đất, bất giác cả kinh, vội cúi xuống hỏi:

- Sư phụ, người thế nào rồi? Có thấy khỏe hơn không?

Hồng Thất công khẽ thở dài nói:

- Ta muốn uống rượu.

Hoàng Dung cảm thấy rất khó xử, trên đảo hoang này tìm đâu ra rượu, nhưng chỉ đành an ủi y:

- Con đang nghĩ cách. Sư phụ, vết thương của người đỡ chưa?.

Nói xong ứa nước mắt. Nàng gặp phải biến cố lớn thế này, trước nay chưa từng khóc, lúc ấy nước mắt đã chảy càng không nhịn được, nằm phục vào

https://thuviensach.vn

lòng Hồng Thất công buông tiếng khóc lớn. Hồng Thất công đưa tay vỗ vỗ đầu nàng, một tay khẽ vỗ lưng nàng, hạ giọng an ủi. Lão ăn mày tung hoành giang hồ, mấy mươi năm nay toàn kết giao với những kẻ hào kiệt thảo dã, trước nay chưa từng làm quen với đàn bà trẻ con, thảy nàng khóc như thế lập tức tay chân luống cuống, cứ nói đi nói lại:

- Con nhóc ngoan đừng khóc, sư phụ thương ngươi lắm. Con nhóc ngoan đừng khóc, sư phụ không đòi uống rượu nữa đâu.

Hoàng Dung khóc một hồi, trong lòng nhẹ nhõm, ngẩng đầu lên thấy vạt áo trên ngực Hồng Thất công bị nước mắt thấm ướt một khoảng lớn, cười khẽ một tiếng vuốt vuốt lại tóc nói:

- Mới rồi chưa đâm chết gã ác tặc kia, quả rất đáng tiếc!

Lúc ấy bèn kể lại việc trở tay đâm lén trên tảng đá. Hồng Thất công cúi đầu im lặng, hồi lâu mới nói:

- Sư phụ bây giờ vô dụng rồi. Gã ác tặc ấy võ công cao hơn ngươi nhiều, chỉ có thể đấu trí chứ không thể đấu sức với y.

Hoàng Dung vội hỏi:

- Sư phụ, người nghỉ ngơi thêm vài hôm, dưỡng thương cho khỏe, một chưởng lấy được cái mạng chó của y lại không được à?

Hồng Thất công rầu rĩ nói:

- Ta bị rắn độc cắn, lại trúng phải Cáp mô công của Tây độc, ta dùng công lực toàn thân mới bức được nọc rắn ra nhưng cũng chưa hết hẳn, cho dù kéo dài được cái mạng già thêm vài năm nhưng võ công một đời đã bị hủy trong một sớm. Sư phụ ngươi chỉ là một lão già tệ hại, không còn nửa điểm võ công nào đâu.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung hoảng sợ nói:

- Không, không, sư phụ, người không bị như thế đâu, không bị như thế đâu .

Hồng Thất công cười nói:

- Lão khiếu hóa tuy nóng lòng nhưng việc tới nước này, không cam phận chịu đựng cũng không được.

Y ngừng lại một lúc, sắc mặt đột nhiên đổi thành trịnh trọng, nói:

- Hài từ, sư phụ bị ép tới chỗ bất đắc dĩ muốn nhờ ngươi làm một chuyện rất khó trái hẳn với bản tính của ngươi, ngươi có thể gánh vác được không?

Hoàng Dung vội nói:

- Được, được, sư phụ người cứ nói.

Hồng Thất công thở dài một tiếng, nói:

- Đáng tiếc là ngươi và ta làm thầy trò với nhau chưa bao lâu, chưa truyền được cho ngươi công phu gì, bây giờ lại ép người vào chỗ khó khăn, phải đem gánh nặng ngàn cân bắt ngươi mang vác, lòng kẻ làm thầy quả thật không yên.

Hoàng Dung thấy y lúc bình thời hào mại sảng khoái, lúc ấy lại ăn nói ngập ngừng như vậy, đoán việc y muốn gửi gắm ắt cực kỳ khó khăn to lớn, bèn nói:

- Sư phụ, người cứ nói ra đi. Hôm nay người bị trọng thương đều là vì việc của đệ tử mới tới đảo Đào Hoa, đệ tử có tan xương nát thịt cũng không thể báo đáp ơn đức của sư phụ. Chỉ sợ đệ tử còn nhỏ tuổi, sẽ phụ lòng ký thác của sư phụ.

https://thuviensach.vn

Hồng Thất công từ từ đứng lên, hai tay bắt chéo trước ngực, khom lưng về phía bắc, nói:

- Tổ sư gia, người sáng lập ra Cái bang, truyền đến tay đệ tử, đệ tử không đức không tài, không thể

mở mang bang ta. Hôm nay gặp việc gấp rút, đệ tử không thể gánh vác trọng nhiệm nữa. Tổ sư gia linh thiêng trên trời xin phù hộ cho đứa nhỏ này phùng hung hóa cát, gặp nguy hiểm vẫn an toàn, tạo phúc cho các huynh đệ chịu khổ Chịu nạn của bang ta trong thiên hạ.

Nói xong khom lưng hành lễ. Hoàng Dung lúc đầu ngẩn người lắng nghe, tới đoạn cuối bất giác vừa hoảng sợ vừa ngờ vực.

Hồng Thất công nói:

- Hài tử, ngươi quỳ xuống!

Hoàng Dung theo lời quỳ xuống, Hồng Thất công rút ngọn trúc bổng màu xanh bên người ra, giơ lên quá đầu khom người một cái đưa vào tay nàng. Hoàng Dung hoảng sợ vô cùng, hỏi:

- Sư phụ, người muốn con làm.., con làm... .

Hồng Thất công nói:

- Đúng thế, ta là bang chủ đời thứ mười tám của Cái bang, truyền tới tay ngươi, ngươi là bang chủ

đời thứ mười chín. Bây giờ chúng ta hãy lạy tạ tổ sư gia.

Hoàng Dung lúc ấy không dám trái lời, đành làm theo Hồng Thất công, bắt chéo tay trước ngực, khom lưng về phía bắc.

https://thuviensach.vn

Hồng Thất công đột nhiên ho một tiếng khạc một bãi đờm, lại rơi đúng vào vạt áo Hoàng Dung.

Hoàng Dung thầm đau xót:

- Sư phụ bị thương nặng quá, ngay cả khạc đờm cũng không đủ sức.

Lúc ấy làm như không nhìn thấy, cũng không dám lau đi. Hồng Thất công thở dài nói:

- Sau này khi đám ăn mày chính thức tham kiến ngươi thì không tránh khỏi việc làm dơ dáy này, ồ, thật là làm khó ngươi.

Hoàng Dung cười khẽ một tiếng, nghĩ thầm:

- Đám ăn mày người nào cũng dơ dáy bẩn thỉu, còn sợ thiếu cái gì nữa?

Hồng Thất công thở dài một hơi, trên mặt lộ vẻ mệt mỏi, nhưng buông được một khối đá lớn trong lòng nên dáng vẻ vô cùng mừng rỡ. Hoàng Dung đỡ y nằm xuống, Hồng Thất công nói:

- Bây giờ ngươi là bang chủ, ta trở thành trưởng lão trong bang rồi. Trưởng lão tuy được bang chủ

tôn kính nhưng đối với việc trong bang thì phải vâng lệnh bang chủ, đó là quy củ của các đời tổ sư

gia truyền lại, muôn vạn lần không được làm trái. Chỉ cần bang chủ Cái bang ra lệnh thì ăn mày trong toàn thiên hạ đều phải vâng lời.

Hoàng Dung vừa buồn vừa lo, nghĩ thầm:

- Trên đảo hoang này không biết tới năm nào tháng nào mới về được Trung thổ. Huống hồ Tĩnh ca ca đã chết, mình cũng không muốn sống nữa, sư phụ

https://thuviensach.vn

đột nhiên bảo mình làm bang chủ gì đó, thống lĩnh ăn mày trong thiên hạ, đúng là làm sao mà nói đây?

Nhưng nhìn thấy sư phụ bị thương nặng, không thể làm y lo lắng thêm, y dặn dò thế nào cũng chỉ

đành nhất nhất vâng dạ.

Hồng Thất công lại nói:

- Ngày mười lăm tháng bảy năm nay, bốn đại trưởng lão và thủ linh các đạo trong bang sẽ hội họp ở

thành Nhạc Dương cạnh hồ Động Đình, vốn là để nghe ta chỉ định người kế thừa chức vụ bang chủ.

Chỉ cần ngươi cầm ngọn trúc bổng này tới đó, các huynh đệ tự nhiên sẽ hiểu rõ ý ta. Mọi việc trong bang có bốn vị đại trưởng lão giúp đỡ, ta cũng không cần nói nhiều, chỉ là bỗng không lại bắt một con nhãi như ngươi gia nhập vào đám ăn mày dơ dáy, quả thật cũng làm ngươi phải chịu ủy khuất.

Nói tới đó hô hô cười rộ, vết thương lại đau nhói lên, tiếng cười chưa dứt lại không kìm được ho sù sụ một hồi, Hoàng Dung nhè nhẹ xoa lưng y, qua hồi lâu y mới thôi ho.

Hồng Thất công thở dài nói:

- Lão khiếu hóa thật vô dụng. Ờ, cũng không biết lúc nào quy tiên đây, phải truyền Đả cẩu bổng pháp cho ngươi thật sớm mới nên.

Hoàng Dung nghĩ thầm sao tên gọi của bổng pháp này lại khó nghe như thế, lại nghĩ nếu gặp chó dữ

cũng chỉ cần một chưởng là đánh chết, cần gì phải học Đả cẩu bổng pháp, nhưng thấy sư phụ nói ra rất trịnh trọng, chỉ đành líu ríu vâng dạ.

https://thuviensach.vn

Hồng Thất công cười khẽ nói:

- Ngươi tuy đã làm bang chủ nhưng không cần thay đổi tính nết, ngươi thích bướng bỉnh nghịch ngợm thì cứ bướng bỉnh nghịch ngợm là được, sở dĩ chúng ta làm ăn mày là vì muốn không bị ai câu thúc trói buộc, tự do tự tại, nếu chuyện đó cũng không làm được thì không làm được chuyện gì khác sao không đi làm quan làm giàu? Trong lòng ngươi không coi Đả cẩu bổng pháp ra gì thì cứ thẳng thắn nói ra đi!

Hoàng Dung cười nói:

- Đệ tử nghĩ chó thì có bao nhiêu tài năng, cần gì phải dùng tới một đường bổng pháp?

Hồng Thất công nói:

- Bây giờ ngươi đứng đầu bọn ăn mày thì cũng phải suy nghĩ như bọn ăn mày. Ngươi quần áo lộng lẫy trông như tiểu thư con nhà giàu, lũ chó nhìn thấy ngươi là vẫy đuôi cúi đầu còn sợ không kịp, cần gì ngươi phải đánh chúng? Nhưng bọn ăn mày nghèo mạt gặp phải chó thì lại thê thảm rồi. Từ xưa có câu:

- Người nghèo không gậy bị chó coi thường.

Ngươi chưa từng làm người nghèo nên không biết cái khổ của người nghèo đâu.

Hoàng Dung vỗ tay cười nói:

- Lần này sư phụ người nói sai rồi!

Hồng Thất công ngạc nhiên nói:

- Không đúng chỗ nào?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nói:

- Tháng ba năm nay con trốn khỏi đảo Đào Hoa lên phương bắc chơi, đã từng cải trạng làm tiểu khiếu hóa. Trên đường có con chó dữ muốn cắn con, bị con đá một đá vào mông, bèn cụp đuôi chạy mất" Hồng Thất công nói:

- Phải rồi, nếu con chó ấy dữ hơn, đá không được thì phải dùng bổng đánh thôi.

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Con chó nào mà dữ tới mức ấy?

Đột nhiên hiểu ra, kêu lên:

- A, phải rồi, người xấu cũng là chó dữ.

Hồng Thất công mỉm cười nói:

- Ngươi đúng là thông minh. Nếu là... ", y vốn định nói nếu là Quách Tĩnh thì nhất định không hiểu, nhưng trong lòng chợt chua xót, im bặt không nói nữa.

Hoàng Dung nghe y nói được nửa câu, nhìn vẻ mặt đã đoán được ý nghĩ trong lòng y, trong lòng vô cùng đau xót, nếu như lúc bình thời đã bật tiếng khóc lớn, nhưng lúc ấy Hồng Thất công phải nhờ

nàng chiếu cố, lại thêm mình đã trở thành người lớn mà sư phụ cũng như trẻ con, tất cả gánh nặng đều đè lên vai mình, đành phải cắn răng nén khóc, quay đầu đi, nước mắt từng giọt từng giọt nhỏ

xuống.

Hồng Thất công trong lòng cũng đau xót như nàng nhưng biết rõ là an ủi cũng vô dụng, chỉ có nói vào chuyện chính, bèn nói:

https://thuviensach.vn

- Ba mươi sáu đường Đả cẩu bổng này là tổ sư gia sáng lập bang chúng ta sáng chế ra, trước nay bang chủ tiền nhiệm truyền thụ lại cho bang chủ hậu nhiệm, quyết không được truyền lại cho người thứ hai. Bang chủ thứ ba của bang ta võ công còn cao hơn cả Tổ sư mở bang, đã thêm vào lộ bổng pháp này vô số biến hóa ảo diệu. Mấy trăm năm nay bang ta gặp chuyện nguy hiểm, bang chủ đích thân ra tay thì đều dựa vào Đả cẩu bổng pháp để trừ gian sát địch, trấn nhiếp quần tà.

Hoàng Dung không khỏi chán nản, khẽ thở dài một, hơi, nói:

- Sư phụ, người tỷ võ với Tây độc trên thuyền, sao không sử dụng Hồng Thất công nói:

- Dùng đường Đả cẩu bổng pháp này là việc lớn của bang ta, vả lại cho dù không dùng thì Tây độc cũng chưa chắc đã thắng được ta. Ai ngờ y lại hèn hạ vô sỉ như thế, ta cứu mạng y, y lại đánh lén sau lưng ta.

Hoàng Dung thấy thần sắc của sư phụ thảm đạm, muốn làm y phân tâm, liền nói:

- Sư phụ, người đem bổng pháp dạy Dung nhi, Dung nhi sẽ đi giết Tây độc, trả thù cho người.

Hồng Thất công lặng lẽ cười một tiếng, nhặt một cành củi khô dưới đất, dựa vào vách đá, miệng truyền khẩu quyết, tay diễn động tác, đem ba mươi sáu lộ Đả cẩu bổng pháp từng lộ từng lộ truyền thụ cho nàng. Y biết Hoàng Dung thông minh phi thường, lại sợ mình không còn sống được lâu nên truyền một mạch là xong. Đường Đả cẩu bổng pháp này tuy tên gọi xấu xí khó nghe nhưng biến hóa tinh vi, chiêu số kỳ diệu, quả thật là công phu hạng nhất trong võ học xưa nay, nếu không như thế thì làm sao được bang chủ Cái bang các đời truyền lại cho nhau như bảo vật trấn bang? Hoàng Dung cho dù thông minh tuyệt đỉnh cũng chỉ nhớ được những chỗ trọng

https://thuviensach.vn

yếu, còn những chỗ huyền diệu bên trong thì nhất thời làm sao lãnh hội được hết.

Đến lúc truyền xong, Hồng Thất công thở ra một hơi, mồ hôi đầm đìa, nói:

- Ta dạy quá vắn tắt, rốt lại cũng không hay, nhưng.., nhưng cũng chỉ có thể làm được thế thôi", ái chà một tiếng ngã vật ra đất ngất đi luôn. Hoàng Dung cả kinh liên tiếp kêu lên:

- Sư phụ, sư phụ.

Bước lên đỡ thì thấy tay chân y lạnh ngắt, hơi thở nhẹ như sợi tơ, nhìn thấy đã không còn cách nào.

Hoàng Dung trong mấy ngày liên tiếp gặp biến cố, nằm phục trên ngực sư phụ nhất thời không sao khóc được tai nghe tiếng tim y còn đập, vội đưa tay ra lúc ấn lúc buông trên ngực y, để giúp cho y thở, đúng lúc khẩn cấp ấy chợt nghe sau lưng có tiếng động khẽ vang lên, một bàn tay vươn ra chụp vào cổ tay nàng. Nàng đang nhưng thần lo việc cứu sư phụ, Âu Dương Khắc tiến vào lúc nào hoàn toàn không biết, lúc ấy quên mất người đứng sau lưng là một con sói, ngoảnh lại nói:

- Sư phụ không xong rồi, mau nghĩ cách cứu người.

Âu Dương Khắc thấy nàng quay đầu cầu khẩn, hai con mắt mở to đầy lệ, dáng vẻ vô cùng đáng

thương, trong lòng bất giác ngây ngất, cúi nhìn Hồng Thất công thấy y mặt trắng bệch như tờ giấy, hai mắt trợn ngược, trong lòng càng mừng.

Y và Hoàng Dung cách nhau không đầy nửa thước, chỉ cảm thấy hơi thở của nàng thơm ngát như

https://thuviensach.vn

hoa lan, nghe thấy cả mùi thơm từ da nàng toát ra, mấy sợi tóc vươn trên má, trong lòng càng si mê không nhịn được, đưa tay trái ra nắm bàn tay búp măng của nàng.

Hoàng Dung cả kinh, trầm khuỷu tay lật chưởng lại dùng lực đánh ra, nhân lúc y quay người tránh, đã nhảy vọt ra ngoài. Âu Dương Khắc vốn rất sợ Hồng Thất công võ công cao cường nên không dám dùng sức mạnh với Hoàng Dung, nhưng lúc ấy thấy y thần khô sức kiệt, mười phần có tới chín phần rưỡi là phải chết nên không sợ sệt gì, lạng người ra cản trước cửa động, cười nói muội tử ngoan, ta quyết không nổi nóng với người khác, nhưng cô xinh đẹp như thế, ta thật không sao kìm được, cô để

ta gần gũi một chút.

Nói xong giang tay trái ra từng bước từng bước sấn tới gần.

Hoàng Dung hoảng sợ tim đập thình thịch, nghĩ thầm:

- Việc hôm nay còn nguy hơn lúc trong Triệu vương phủ, xem ra chỉ có tự mình quyết định, chỉ là không giết được quân lang sói này thì rốt lại vẫn không cam tâm.

Rồi lật tay rút ngọn cương thích và nắm cương châm nắm chặt trong tay. Âu Dương Khắc trên mặt hơi có vẻ cười cợt, cởi áo dài ra làm binh khí, lại tiến lên hai bước. Hoàng Dung vẫn đứng bất động, chờ y bước lên thêm một bước, gót chân còn chưa chạm đất, thân hình đã lạng ngang qua bên trái.

Âu Dương Khắc sấn tới, Hoàng Dung tay phải giang thẳng ra, vừa thấy y vung trường bào đỡ cương châm, thân hình đã như tên rời cung vọt ra ngoài động.

Nào ngờ thân pháp của nàng mau lẹ, thân pháp của Âu Dương Khắc càng mau hơn. Hoàng Dung chỉ

https://thuviensach.vn

cảm thấy sau lưng có tiếng gió khẽ rít lên, chưởng lực của địch nhân đã đánh tới hậu tâm. Nàng mặc Nhuyễn vị giáp, vốn không sợ bị địch nhân đả thương, huống chi lại sớm có ý định muốn chết, chỉ

cần đả thương y chứ không nghĩ gì tới mình, lúc ấy không gạt không đỡ, lật tay đâm lại một nhát, nhắm thẳng vào giữa ngực y. Âu Dương Khắc vốn không có ý làm nàng bị thương, chưởng ấy vốn chỉ là hư chiêu, có ý đùa giỡn một lúc cho nàng mệt mỏi, thấy ngọn cương thích đâm tới, vươn tay rẩy khẽ vào cổ tay nàng đã hóa giải nhát đâm ấy, thân hình cũng theo đó di chuyển xoay đi một vòng lại chặn ngoài cửa ép Hoàng Dung vào trong động. Nhưng cửa động rất hẹp, xoay trở không tiện, Hoàng Dung xuất thủ chiêu nào cũng vô cùng tàn độc trí mạng, nàng chỉ công không thủ nên võ công như cũng tăng lên gấp bội. Âu Dương Khắc tuy võ công cao hơn nàng rất nhiều nhưng có ý không muốn làm nàng bị thương nên lúc ra tay luôn cảm thấy bị trói buộc vướng víu.

Trong chớp mắt hai người đã qua lại năm sáu mươi chiêu, Hoàng Dung đã lâm vào tình trạng nguy hiểm, công phu của nàng được cha đích thân truyền thụ, Âu Dương Khắc thì do chú chỉ dạy. Hoàng Dược Sư và Âu Dương phong võ công cũng không chênh nhau bao nhiêu, nhưng Hoàng Dung chỉ

mới mười lăm tuổi, còn Âu Dương Khắc đã hơn ba mươi, thời gian luyện võ của hai người chênh nhau tới hai mươi năm, huống chi thể lực nam nữ rốt lại cũng có sự khác biệt, mà Hoàng Dung học võ lại không chăm chỉ khổ luyện như Âu Dương Khắc, về sau tuy nàng được Hồng Thất công dạy cho mấy môn công phu nhưng học qua là thôi, sau đó cũng không chăm chỉ luyện tập, nên Âu

Dương Khắc tuy bị thương nặng vẫn có thể chiếm được thượng phong.

Đang đánh nhau Hoàng Dung đột nhiên sấn mau về phía trước, lật tay phóng cương châm ra, Âu Dương Khắc vung áo đón đỡ, Hoàng Dung nép

https://thuviensach.vn

người sấn mau lên, giơ ngọn Nga mỹ cương thích

đâm mau vào vai phải y. Âu Dương Khắc tay phải bị gãy, không thể dùng lực, tay phải đang định vung lên đỡ gạt thì ngọn cương thích của Hoàng Dung đã xoay mau nửa vòng đổi hướng, soạt một tiếng đâm vào cánh tay bị thương của y.

Hoàng Dung đang mừng rỡ đột nhiên thấy cổ tay tê rần, keng một tiếng, ngọn cương thích rơi luôn xuống đất, nguyên là huyệt đạo trên cổ tay đã bị điểm trúng.

Âu Dương Khắc xuất thủ mau lẹ phi thường, thấy nàng xoay người định chạy, tay trái vươn ra hai cái đã điểm trúng huyệt Huyền chung trên bàn chân trái nàng, huyệt Trung đô trên chân phải cũng bị

điểm trúng. Hoàng Dung lại chạy thêm hai bước rồi ngã sấp xuống. Âu Dương Khắc phi thân vọt lên, trải tấm áo dài ra trên mặt đất trước, cười nói:

- Ái chà, đừng ngã mạnh quá đau đấy.

Hoàng Dung khi ngã xuống thì cương châm trong tay trái đã phát ngược về phía sau để đề phòng địch nhân sấn tới rồi lập tức nhảy lên, nào ngờ hai chân cứng đờ không theo ý mình sai sử, thân hình vừa cách mặt đất được một thước lại rơi xuống. Âu Dương Khắc đưa tay qua đỡ. Hoàng Dung chỉ

còn nhân lúc tay trái có thể cử động, tiện tay đánh ra một chưởng, nhưng trong lúc hoảng loạn, một chưởng ấy mềm nhũn không có sức Âu Dương Khắc cười một tiếng, lại điểm trúng huyệt đạo trên cổ

tay trái của nàng.

Lần này Hoàng Dung tứ chi đều cứng đờ như bị trói chặt, trong lòng hối hận:

https://thuviensach.vn

- Mới rồi mình không vung ngọn Nga mỹ thích tự sát, bây giờ có muốn chết cũng không được.

Trong chớp mắt trong lòng như lửa đốt trước mắt tối sầm ngất đi luôn. Âu Dương Khắc dịu giọng an ủi "Đừng sợ, đừng sợ.

Rồi đưa tay ra định ôm nàng.

Chợt nghe trên đỉnh đầu có tiếng người lạnh lùng vang lên:

- Ngươi muốn sống hay muốn chết?

Âu Dương Khắc giật nảy mình, vội quay đầu nhìn, chỉ thấy Hồng Thất công chống trúc bổng đứng ở

cửa động, lạnh lùng nhìn xéo, lần này thì y sợ hồn phi phách tán, câu chuyện Vương Trùng Dương trong quan tài vọt ra giả chết đánh người mà chú y kể trước đây như một tia chớp lóe lên trong đầu, nghĩ thầm:

- Lão ăn mày vốn giả chết, hôm nay mạng mình thôi rồi!

Bản lĩnh của Hồng Thất công thì mình đã lãnh giáo qua mấy lần, muôn vạn lần không phải là địch thủ của y, sau lúc hoảng sợ, hai gối khuỵu xuống, nói:

- Điệt nhi đùa giỡn với Hoàng muội tử chứ quyết không có ý xấu. Xin Hồng bá phụ đừng tức giận.

Hồng Thất công hừ một tiếng, chửi:

- Thằng giặc thối tha, còn không giải huyệt đạo cho y thị, chẳng lẽ bắt lão khiếu hóa phải động thủ à?

Âu Dương Khắc luôn miệng vâng dạ, vội giải khai huyệt đạo tứ chi cho Hoàng Dung. Hồng Thất công trầm giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi mà bước vào trong cửa động một bước thì đừng trách lão khiếu hóa vô tình. Mau cút ra cho tay.

Nói xong nghiêng người một cái. Âu Dương Khắc như được đại xá chạy mau như một làn khói ra ngoài.

Hoàng Dung dần dần tỉnh lại, như đang nằm mơ. Hồng Thất công lại đã không chi trì nổi, ngã vật ra đất. Hoàng Dung vừa sợ vừa mừng, vội bước tới đỡ y lên, chỉ thấy y miệng đầy máu tươi, nhổ ra ba cái răng cửa. Hoàng Dung thầm ngán ngẩm "Sư phụ vốn võ công tuyệt thế, bây giờ lại mới ngã một cái đã gãy mất ba cái răng cửa.

Hồng Thất công xòe tay đưa ra ba cái răng cửa, cười nói:

- Răng ơi là răng, ngươi không phụ ta, cho lão khiếu hóa được ăn đủ thức ngon vật lạ trong khắp thiên hạ. Xem ra lão khiếu hóa đã trọn tuổi trời nên ngươi xa lìa ta trước.

Lần này y bị thương quả thật vô cùng trầm trọng, nọc rắn bị trúng đã vô cùng lợi hại, gân mạch trên lưng còn bị Âu Dương Phong đánh cho một chưởng tan nát, may là y võ công tinh thâm mới không đến nỗi chết tại đương trường nhưng công lực toàn thân đã mất hết, không bằng cả người thường không biết võ công. Hoàng Dung bị điểm huyệt, Hồng Thất công quả thật không có sức giải khai cho nàng, chỉ cậy vào oai phong trước kia mới bắt được Âu Dương Khắc giải huyệt. Y thấy Hoàng Dung trên mặt lộ vẻ chua xót, bèn an ủi:

- Không cần lo lắng, oai phong của lão khiếu hóa vẫn còn, thằng giặc thối tha kia không dám vào đây quấy rầy ngươi nữa đâu.

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Mình ở trong động thì thằng giặc kia quyết không dám vào, nhưng lấy đâu ra cái ăn thức uống?

https://thuviensach.vn

Nàng vốn đầy bụng mưu kế nhưng gặp phải nguy hiểm mới rồi, trong lòng hoảng sợ vẫn chưa trấn tĩnh được. Hồng Thất công thấy nặng trầm ngâm bèn hỏi:

- Ngươi đang nghĩ cách tìm cái ăn phải không?

Hoàng Dung gật gật đầu Hồng Thất công nói:

- Ngươi đỡ ta ra biển tắm nắng một chút.

Hoàng Dung lập tức tỉnh ngộ vỗ tay cười nói:

- Hay lắm, chúng ta đi bắt cá ăn.

Lúc ấy bèn đỡ vai Hồng Thất công, từ từ đi ra bờ biển.

Hôm ấy khí trời trong vắt, mặt biển như một tấm lụa không bến không bờ, khẽ gợn gợn dưới làn gió mát. Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Nếu đây đúng là một tấm đoạn màu lam lớn, đưa tay vuốt lên nhất định sẽ rất mượt mà, rất khoan khoái.

Ánh nắng chiếu lên người, hai người đều cảm thấy tinh thần đột nhiên phấn chấn.

Âu Dương Khắc đứng cạnh một tảng đá lớn xa xa, thấy hai người ra lại chạy ra thêm mười trượng, thấy họ không đuổi mới đứng lại, đưa mắt nhìn theo hai người.

Hồng Thất công và Hoàng Dung đều thầm rầu rĩ:

- Thằng giặc này mười phần xảo trá, thời gian càng dài, nhất định bị y nhìn ra chỗ sơ hở.

https://thuviensach.vn

Nhưng lúc ấy cũng không thể nghĩ gì nhiều, Hồng Thất công ngồi dựa vào tảng đá, Hoàng Dung bẻ

một cành cây làm cần câu, xé một mảnh vỏ cây dài làm dây câu, trong bọc s½n có cương châm bèn uốn cong một ngọn làm lưỡi câu bắt mấy con tôm cua nhỏ trên bờ biển làm mồi, thủy tộc trên biển rất nhiều, không bao lâu đã câu được ba con cá hoa ngư nặng khoảng một cân. Hoàng Dung theo lối ăn mày nướng gà, nướng chín cá cùng sư phụ ăn một bữa no nê.

Nghỉ ngơi một lúc, Hồng Thất công bảo Hoàng Dung sử dụng từng chiêu từng chiêu trong Đả cẩu bổng pháp, mình thì ngồi cạnh tảng đá chỉ điểm. Hoàng Dung đối với những chỗ biến hóa tinh vi, đạo lý công thủ của bổng pháp này lại lãnh hội thêm được không ít Đến xế chiều nàng đã luyện thành thục, bèn cởi áo ngoài nhảy xuống biển tắm, trồi lên hụp xuống trong sóng nước, chợt ngây người nghĩ thầm:

- Nghe nói dưới đáy biển có long cung, con gái Long vương rất xinh đẹp hay Tĩnh ca ca đã vào long cung rồi?

Nàng không ngừng lặn xuống, chợt thấy bàn chân trái đau nhói, vội rút lên thì chân phải đã bị vật gì kẹp chặt không rút lên được. Nàng từ nhỏ đùa giỡn trong biển biết ắt là sò lớn, cũng không hoảng sợ, uốn lưng vươn tay ra mò, bất giác giật nảy mình, con sò này to xấp xỉ cái bàn tròn, biển quanh đảo Đào Hoa trước nay không có sò lớn như thế, lúc ấy hai tay đưa vào trong vỏ sò vận kình tách ra, con sò lớn này lại rất khỏe, hai tay không tách ra được, lại không làm gì được nó. Vỏ sò càng lúc càng khép chặt, dưới chân càng đau hơn. Hoàng Dung hai tay ép xuống muốn kéo con sò lên khỏi mặt nước, nhưng nào biết con sò này nặng tới hai ba trăm cân, sống dưới đáy biển lâu năm, vỏ đã dính liền với đá vôi dưới biển thành một khối vững chắc, làm sao lay động được?

Hoàng Dung vùng vẫy mấy cái, chân càng đau hơn, trong lòng hoảng loạn, bất giác uống một ngụm nước biển, nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Mình vốn không muốn sống, chỉ là để sư phụ lẻ loi một mình trên đảo hoang, bị thằng giặc kia hà hiếp thì chết cũng không nhắm mắt.

https://thuviensach.vn

Hồi 21(b)

Đá Nặng Ngàn Cân

Lúc nguy cấp nhấc một khối đá lớn đập vào vỏ sò, nhưng vỏ sò cứng rắn, dưới nước lại không dùng sức được, đập mấy cái vỏ sò vẫn không hề lay chuyển. Con sò bị đánh, cơ thịt càng co lại mau hơn, Hoàng Dung lại uống thêm một ngụm nước, chợt nghĩ ra một chuyện, vứt bỏ tảng đá quờ lấy một nắm cát ném vào khe hở giữa hai vỏ sò. Quả nhiên loài sò rất sợ cát bùn đá nhỏ, khi cảm thấy có cát biển rơi vào thì vội mở tung vỏ để nhả cát ra. Hoàng Dung cảm thấy dưới chân lỏng ra, lập tức rút lên, tay chân cùng quạt nước, vượt lên mặt nước, thở phào một hơi.

Hồng Thất công thấy nàng lặn quá lâu không trồi lên, vô cùng lo lắng, biết là gặp nguy hiểm dưới đáy biển, muốn xuống giúp nhưng khổ nỗi chân bước không vững, thủy tính lại cũng bình thường, chỉ sợ hãi xoa tay lia lịa, đột nhiên thấy đầu Hoàng Dung dưới nước nhô lên, bất giác vô cùng mừng rỡ, bật tiếng reo lớn.

Hoàng Dung vẫy vẫy tay về phía sư phụ, lại lặn xuống đáy biển. Lần này nàng đã đề phòng, đạp xuống cạnh con sò lớn ấy hai thước, quơ quào những vỏ sò chung quánh đập vỡ chỗ vỏ sò gắn với đá ngầm, ôm con sò lớn lên. Nàng dưới chân đạp nước, đẩy con sò lớn lên chỗ nước cạn gần bờ. Thân hình con sò nhô một nửa trên mặt nước, không có sức nước đỡ lên, sức nặng càng tăng, Hoàng Dung không lay chuyển được, lên bờ nhặt một tảng đá lớn đập vỡ vỏ sò mới thấy hả giận, chỉ thấy chỗ bàn chân bị vỏ sò kẹp có một vết máu bầm, nghĩ lại mối nguy hiểm vừa rồi, bất giác nổi gai ốc.

https://thuviensach.vn

Chiều hôm ấy hai thầy trò lấy thịt sò làm thức ăn, mùi vị cũng rất thơm ngon.

Sáng sớm hôm sau Hồng Thất công tỉnh dậy, chợt thấy sự đau đớn trong người đã giảm hẳn, nhẹ

nhàng hít vào mấy hơi, trong ngực trong bụng cảm thấy rất rõ, bất giác ồ một tiếng. Hoàng Dung lật người ngồi lên, hỏi:

- Sư phụ, chuyện gì vậy?

Hồng Thất công nói:

- Ngủ xong một đêm, thương thế của ta lại có chuyển biến rất lớn.

Hoàng Dung cả mừng kêu lên:

- Vậy ắt là ăn thịt con sò lớn ấy có thể trị thương.

Hồng Thất công cười nói:

- Thịt sò không trị thương được, chỉ là mùi vị thơm ngon trị được miệng sư phụ ngươi. Miệng ta mà được trị tốt thì đối với thương thế cũng không phải không có chút lợi ích.

Hoàng Dung cười hì hì, chạy mau ra khỏi động, chạy xuống bờ biển cắt thịt sò hôm qua còn thừa.

Nàng nhất thời trong lòng vui vẻ, lại quên đề phòng Âu Dương Khắc, vừa cắt được hai miếng thịt sò chợt thấy một bóng người dưới đất đang từ từ tới gần.

Hoàng Dung uốn lưng chụp một mảnh vỏ sò vỡ ném về phía sau, hai chân điểm một cái nhảy ra hơn một trượng, đứng trên bờ biển.

https://thuviensach.vn

Âu Dương Khắc lặng lẽ quan sát một ngày xem xét động tĩnh của Hồng Thất công, càng lúc càng thấy nghi ngờ, đoán y ắt bị thương rất nặng, đi lại không được, nhưng xông bừa vào động thì lại không có gan, lúc ấy bước tới trước cười nói:

- Muội tử ngoan, đừng chạy, ta có câu muốn nói với cô.

Hoàng Dung nói:

- Người ta không đếm xỉa tới ngươi, ngươi lại lằng nhằng không chịu thôi, không biết xấu hổ.

Rồi lè lưỡi chế nhạo y.

Âu Dương Khắc thấy dáng vẻ thiếu nữ ngây thơ của nàng, trên mặt hoàn toàn không có chút sợ hãi, bất giác trong lòng ngứa ngáy, bước tới hai bước cười nói:

- Đều là cô tự mình không tốt, ai bảo cô xinh đẹp như thế khiến ta không lằng nhằng không xong.

Hoàng Dung cười nói:

- Ta nói không đếm xỉa tới ngươi là không đếm xỉa, ngươi khen ta đẹp cũng vô dụng.

Âu Dương Khắc lại bước lên một bước cười nói:

- Ta không tin, phải thử xem đã.

Hoàng Dung sầm mặt nói:

- Ngươi mà bước qua một bước, ta kêu sư phụ ra đánh ngươi đấy.

Âu Dương Khắc cười nói:

https://thuviensach.vn

- Thôi đi, lão ăn mày còn đi được à? Ta vào dìu y ra đây nhé?

Hoàng Dung thầm giật mình lui lại hai bước, Âu Dương Khắc cười nói:

- Cô thích nhảy xuống biển thì cứ nhảy, ta chỉ đứng trên bờ chờ thôi. Xem cô ngâm trong biển được bao lâu, ta chờ trên bờ được bao lâu.

Hoàng Dung kêu lên:

- Được, ngươi hà hiếp ta, ta vĩnh viễn không nhìn ngó gì tới ngươi.

Rồi quay người chạy đi, được vài bước đột nhiên trượt chân trên đá một cái, ái chà một tiếng ngã chúi xuống. Âu Dương Khắc đoán nàng dùng gian kế, cười nói:

- Cô càng bướng bỉnh nghịch ngợm thì ta càng thích.

Rồi cởi áo dài cầm trên tay để đề phòng nàng đột nhiên phóng cương châm, kế từ từ bước tới gần.

Hoàng Dung kêu lên:

- Không được qua đây.

Rồi chống tay xuống đứng lên, chỉ đi được ba bước lại ngã xuống. Lần này ngã rất nặng, nửa người trên ngập xuống nước, tựa hồ ngất đi, hồi lâu không động đậy. Âu Dương Khắc nghĩ thầm:

- Con nha đầu này quỷ kế đa đoan, ta không mắc lừa ngươi đâu. Ngươi một thân võ công tại sao lại tự nhiên ngã chứ?.

Rồi đứng lại xem xét động tĩnh.

Qua thời gian uống cạn một tuần trà, chỉ thấy nàng vẫn không động đậy, từ đầu tới ngực đều chìm xuống nước. Âu Dương Khắc bắt đầu lo lắng "Đây

https://thuviensach.vn

đúng là ngất thật rồi, mình mà không cứu thì người đẹp sẽ chết đuối mất.

Bèn bước lên đưa tay nắm lấy chân nàng. Vừa cầm vào chân nàng lập tức giật nảy mình, chỉ cảm thấy toàn thân nàng cứng đờ, vội khom người xuống bế nàng lên, vừa bế lên thì Hoàng Dung hai tay vung mau ra, đã nắm chặt hai chân y quát lên:

- Nằm xuống.

Âu Dương Khắc chân đứng không vững, bị nàng một kéo một đẩy, hai người đồng thời ngã xuống nước.

Xuống nước thì Âu Dương Khắc võ công có cao cường hơn cũng không thể thi triển được, nghĩ

thầm:

- Mình tuy đề phòng từng chút mà vẫn mắc lừa con nha đầu này, phen này thì mạng mình thôi rồi!

Hoàng Dung bày kế đắc thủ, trong lòng mừng rơn, cứ đẩy y ra chỗ nước sâu dìm đầu y xuống nước.

Âu Dương Khắc chỉ thấy nước biển mặn ừng ực ừng ực tràn vào miệng, đất trời xoay chuyển, không biết mình đang ở đâu đưa tay khua rối lên định nắm lấy Hoàng Dung, nhưng nàng đã sớm đề phòng cứ bơi vòng quanh, làm sao bị y nắm được?

Trong lúc hoảng loạn, Âu Dương Khắc lại uống thêm mấy ngụm nước biển, thân hình chìm xuống, hai chân chạm đáy biển. Y võ công cao cường, lại là người rất linh mẫn, chỉ vì không biết thủy tính, lúc thân hình nổi trên mặt nước thì không thi triển được chút công phu nào, nhưng chân vừa chạm đất, thần trí đột nhiên tỉnh táo hẳn, chỉ cảm thấy thân hình lại nhẹ nhàng nổi lên, vội uốn lưng chụp lấy một tảng đá dưới nước, vận nội công

https://thuviensach.vn

nín thở đưa mắt nhìn quanh tìm hướng trở về đảo, nhưng bốn bên xanh đục một màu, không nhìn rõ được phương hướng đông tây nam bắc. Y đi về bốn phía trước sau phải trái mỗi phía mấy bước, nghĩ thầm chỗ nào cao hơn ắt là đúng phía ấy lúc ấy tay bưng tảng đá lớn, s ãi chân bước tới, đi về phía cao lên. Dưới đáy biển đá vôi lô nhô, vô cùng khó đi nhưng y nội công tinh thâm, chạy thẳng về phía trước một mạch.

Hoàng Dung thấy y chìm xuống vẫn không nổi lên, vội lặn xuống nhìn, thấy y đang đi dưới đáy biển, bất giác cả kinh, rón rén bơi tới sau lưng y, ngọn Nga mỹ thích theo thế nước chảy đâm tới. Âu Dương Khắc cảm thấy thế nước xô mạnh, nghiêng người tránh qua, gia tăng cước bộ chạy mau. Lúc ấy y đã cảm thấy khó thở vô cùng, chi trì thêm không được, buông tay ném tảng đá lớn, định nổi lên mặt nước hít một hơi rồi sẽ lặn xuống đáy biển đi tiếp, nhưng lúc thò đầu lên khỏi mặt nước đã thấy bờ biển ở sát bên cạnh.

Hoàng Dung biết mình không làm gì y được, hít sâu một hơi, lại lặn xuống nước.

Âu Dương Khắc gặp nạn lớn không chết, ướt đẫm bò lên bờ, mắt hoa tai ù nằm phục trên bãi cát, nôn hết nước biển ra lại nôn tới nước chua, chỉ thấy toàn thân mềm nhũn như vừa qua một cơn bệnh nặng, thở dốc hồi lâu đúng là lửa giận dấy trong lòng, nỗi hờn sinh cạnh mật, trong lòng tức giận, nói:

- Mình cứ giết lão ăn mày trước xem con nha đầu này có chịu theo mình không!

Nói thì nói thế, nhưng xoay chuyển ý nghĩ vẫn vô cùng sợ sệt Hồng Thất công, lúc ấy điều hòa hơi thở, dưỡng thần suốt nửa ngày mới hết mệt mỏi, bẻ một cành cây ngắn cứng thay ngọn thiết phiến điểm huyệt lúc bình thời, sãi chân chạy mau về phía cửa động. Y tránh đi tới giữa cửa động, cứ men theo bên cạnh rón rén bước tới, lắng tai nghe ngóng một lúc không thấy trong động có động tĩnh gì, lại qua hồi lâu mới thò đầu nhìn vào trong, chỉ

https://thuviensach.vn

thấy Hồng Thất công ngồi xếp bằng trên mặt đất quay ra phía mặt trời, đang tự vận công, khí sắc trên mặt cũng không kém lắm, không hề mang dáng vẻ bị

thương nặng.

Âu Dương Khắc nghĩ thầm:

- Mình cứ thử, thử xem y đi lại được không.

Bèn cao giọng gọi lớn.

- Hồng bá phụ, không xong rồi, không xong rồi.

Hồng Thất công mở mắt hỏi:

- Cái gì?

Âu Dương Khắc làm ra vẻ hoảng hốt, nói:

- Hoàng muội tử đuổi bắt thỏ ngã xuống một cái hang sâu, bị trọng thương bò lên không được.

Hồng Thất công giật nảy mình, vội nói:

- Mau cứu y thị lên.

Âu Dương Khắc nghe thế cả mừng, nghĩ thầm:

- Nếu không phải là y không đi lại được thì sao không chạy tới cứu?.

Bèn ưỡn lưng bước vào cửa động, cười nói:

- Cô ta trăm phương ngàn kế muốn lấy mạng ta, ta há lại cứu cô ta sao? Ngươi đi mà cứu.

https://thuviensach.vn

Hồng Thất công nhìn thấy thần sắc của y đã biết y bịa đặt lừa dối, nghĩ thầm:

- Thằng giặc này đã biết mình mất hết võ công, đại hạn của lão khiếu hóa đã tới rồi!

Nhìn thấy cách trước mắt chỉ còn liều mạng cùng chết với y bèn ngầm vận kình lực toàn thân lên tay phải, chờ y tới gần sẽ liều mạng đánh một đòn, nào ngờ vừa vận kình thì vết thương sau lưng đột nhiên đau buốt, khớp xương toàn thân như rã cả ra, chỉ thấy Âu Dương Khắc trên mặt nở nụ cười độc ác, từng bước từng bước tới gần, bất giác thở dài một tiếng, nhắm mắt lại chờ chết.

Hoàng Dung thấy Âu Dương Khắc chạy lên bờ, trong lòng phát rầu, nghĩ thầm:

- Qua lần này thằng giặc kia lại càng đề phòng nghiêm ngặt, muốn tính kế ám toán y thì khó càng thêm khó.

Nàng lặn ra ngoài biển hơn vài mươi trượng, nổi lên mặt nước thở một hơi, kế quay qua phải lặn một hơi vào trong, thò đầu lên nhìn, thấy cạnh đảo cây cối um tùm, khác hẳn so với bãi cát bên kia. Nhớ

lại quang cảnh trên đảo Đào Hoa bất giác buồn rầu, chợt nghĩ:

- Nếu có thể tìm được chỗ nào hiểm yếu để ẩn náu, hai thầy trò tới đây ở thì thằng giặc kia nhất thời cũng chưa chắc tìm ra được.

Biết rõ đó hoàn toàn đó không phải là kế hay, nhưng được lúc nào hay lúc ấy, biết đâu trời giúp người tốt, thương thế của sư phụ lại có thể thuyên giảm. Lúc ấy bèn rời biển lên bờ, không dám đi sâu vào trong, sợ gặp phải Âu Dương Khắc chạy không kịp, chỉ lần bước theo dọc bờ biển, nghĩ

thầm:

https://thuviensach.vn

- Nếu trước kia mình không ham chơi, học được thuật kỳ môn ngũ hành của gia gia thì cũng có cách đối phó với thằng giặc kia. à, không được cha đã đưa tổng đồ của đảo Đào Hoa cho y, thằng giặc kia tâm tư linh mẫn, nhất định có thể xem xét lãnh hội.

Đang nghĩ tới lúc xuất thần, chân trái đạp lên một sợi dây mây, dưới chân bị vướng một cái, trên đầu một tràng tiếng ào ào ào vang lên, vô số đất đá rơi xuống.

Nàng vội nhảy tránh qua một bên, nhưng bốn phía đều là đại thụ, lưng va vào một cành cây, đầu vai lại bị mấy hòn đá đánh trúng, may là mặc tấm Nhuyễn vị giáp nên không bị thương, lúc ngẩng đầu lên nhìn bất giác giật nảy mình, sợ tới mức tim đập thình thình.

Chỉ thấy trên đầu là một dốc núi dựng đứng vô cùng hiểm trở, cạnh đỉnh núi là một tảng đá lớn to bằng một hòn núi nhỏ. Tảng đá ấy nửa dính vào vách núi nửa nhô ra ngoài, hai bên khẽ lắc lư, trông như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Trên đỉnh núi có vô số dây mây bò ngoằn ngoèo, mới rồi nàng đạp lên một sợi dây mây dính liền cát đá bên cạnh khiến cát đá rơi xuống. Nếu đạp trúng những sợi dây mây dính liền với tảng đá thì khối đá nặng không biết bao nhiêu cân ấy rơi xuống, sẽ lập tức bị đè thành một khối thịt nhừ.

Tảng đá lớn ấy lắc lư qua lại nhưng vẫn không rơi xuống. Hoàng Dung để ý cẩn thận, cố gắng không đặt chân xuống những chỗ có dây mây, bước một bước lại dừng một bước, lùi lại vài trượng, lúc ấy trấn tĩnh xong lại ngẩng đầu nhìn lên tảng đá lớn, không kìm được thở than khen ngợi tạo vật lạ lùng, nghĩ chỉ cần dùng sức một cánh tay cũng có thể kéo tảng đá xuống, nhưng ở đây không có người ở, vết chân thú vật cũng ít thấy, ngay cả chim lớn cũng không có một con, tảng đá lớn này lắc lư trên vách núi không biết đã mấy ngàn mấy trăm năm, hôm nay vẫn lắc lư như thế. Cạnh dốc núi dựng đứng là hàng loạt núi non dựng đứng, chống đỡ tất cả gió biển thổi

https://thuviensach.vn

vào, xem ra trong một trăm năm nữa, tảng đá lớn này vẫn cứ lắc lư không ngừng như thế.

Hoàng Dung xuất thần một lúc, không dám bước về phía trước, xoay người lại định về hầu hạ sư

phụ, đi được hơn nửa dặm chợt động tâm nghĩ thầm:

- Trời muốn giết thằng giặc kia, nên mới sắp đặt cơ quan khéo léo này, sao mình lại hồ đồ như thế?

Nghĩ tới đó mừng rỡ nhảy nhót, liên tiếp lộn nhào luôn hai cái.

Nàng vội trở lại dốc núi dựng đứng, quan sát địa thế thật kỹ, thấy cạnh vách núi đều là đại thụ cao ngất trời, nếu muốn lui lại thì nhảy xuống một cái tối đa cũng chỉ được bốn năm thước, tảng đá kia mà rơi xuống thì cho dù là chim là sóc e cũng khó lòng tránh khỏi. Nàng rút ngọn cương thích ra, rón rén bò tới dưới vách núi, nhìn đúng vào bảy tám sợi dây mây dính liền với tảng đá không động chạm gì tới, lấy lưỡi sắc của ngọn cương thích cắt hơn chục sợi dây mây khác. Lúc nàng ra tay cũng nín thở, vừa mau vừa chuẩn, cắt xong, lại hít luôn mấy hơi, lại cắt tới sợi mây thứ hai, chỉ sợi dùng lực hơi mạnh, động tới những sợi dây mây dính liền với tảng đá kia, mình sẽ lập tức biến thành một cái bánh thịt. Đến khi cắt hết mấy mươi sợi dây mây, đã mệt mỏi toàn thân toát mồ hôi, so ra còn khổ

hơn một trường kịch chiến. Nàng đem những sợi dây mây đã cắt buộc túm lại, vứt mấy đống cỏ khô lên để đánh dấu, lại nhìn thật kỹ đường ra vào, nhớ rõ ràng rồi mới quay trở về, dọc đường còn hò hát, vô cùng đắc ý.

Lúc gần tới cửa động vẫn không nhìn thấy bóng Âu Dương Khắc, chợt nghe trong động vang ra tiếng cười đắc ý của y, kế nghe y nói:

- Ngươi tự phụ võ công cái thế, hôm nay phải chết trong tay công tử gia, trong lòng có phục không?

https://thuviensach.vn

Thôi được, ta thương ngươi già, cho ngươi đánh ba chiêu không trả đòn được không? Ngươi cứ đem Hàng long thập bát chưởng từng chưởng từng chưởng đánh ra là được.

Hoàng Dung kêu khẽ "ái chà?

Thấy cục diện trước mắt đã cùng nguy cấp, lập tức cao giọng kêu:

- Cha, cha, sao cha tới đây được? A, Âu Dương thúc phụ, người cũng tới rồi?

Âu Dương Khắc trong động ra sức đùa giỡn với Hồng Thất công một phen, đang định hạ thủ, chợt nghe tiếng Hoàng Dung kêu lên, vừa mừng vừa sợ, nghĩ thầm:

- Tại sao thúc thúc và Hoàng lão tà đều tới đây, trong lòng xoay chuyển ý nghĩ "ắt là con nha đầu muốn cứu lão ăn mày này nên bịa đặt để lừa mình ra. Được, dù sao thì lão ăn mày rốt lại cũng không thoát khỏi tay mình, cứ ra xem thử có hề gì?

Bèn phất tay áo một cái, quay ra khỏi động.

Chỉ thấy Hoàng Dung hướng ra bờ biển giơ tay kêu lớn:

- Cha, cha!

Âu Dương Khắc chăm chú nhìn ra xa, nhưng có thấy bóng Hoàng Dược Sư đâu, bèn cười nói:

- Muội tử, ngươi muốn lừa ta ra bầu bạn với cô, chẳng phải ta đã ra đây rồi sao?

Hoàng Dung ngoảnh lại cười nói:

- Ai cần lừa ngươi?.

https://thuviensach.vn

Nói xong chạy theo bờ biển.

Âu Dương Khắc cười nói:

- Lần này ta đã đề phòng rồi, cô muốn kéo ta xuống biển, chúng ta cứ thử xem sao.

Nói xong sãi chân đuổi theo. Y khinh công cao cường, trong chốc lát đã đuổi tới gần. Hoàng Dung kêu thầm:

- Không xong rồi, chưa tới chỗ dốc núi dựng đứng đã bị y bắt rồi.

Lại chạy thêm vài mươi trượng, Âu Dương Khắc lại càng gần. Hoàng Dung rẽ ngoặt ra bên trái, chỉ

cách bờ biển hơn một trượng. Âu Dương Khắc lần này đã khôn hơn, không dám tới gần quá, cười nói:

- Được, chúng ta cứ đùa một lúc.

Chân không dừng bước, nhưng toàn thần giới bị, đề phòng nàng lại dùng quỷ kế gì.

Hoàng Dung dừng chân cười nói:

- Trước mặt có con cọp lớn, ngươi mà đuổi theo ta, nó sẽ một miếng nuốt tươi ngươi đấy.

Âu Dương Khắc cười nói:

- Ta cũng là cọp lớn, ta cũng muốn một miếng nuốt tươi cô.

Nói xong vọt người lên chụp, Hoàng Dung cười khanh khách, lại chạy về phía trước.

https://thuviensach.vn

Hai người một trước một sau, không bao lâu đã tới dốc núi dựng đứng, Hoàng Dung càng chạy càng mau, qua một khúc ngoặt, cao giọng kêu:

- Lại đây!

Đã tới trước dốc núi dựng đứng, đột nhiên thoáng thấy trên bờ biển dường như có hai bóng người.

Lúc ấy tuy nàng vô cùng ngạc nhiên nhưng đời nào dám dừng lại một bước, nhìn đúng vào những chỗ rắc cỏ khô đã cắt dây mây đặt chân xuống, nhô lên hụp xuống mấy cái đã tới trước vách núi. Rồi tránh ngay qua một bên.

Âu Dương Khắc cười nói:

- Cọp lớn đâu?.

Càng gia tăng cước bộ, như mũi tên rời dây cung vọt tới trước chân núi. Chỗ Hoàng Dung đặt chân đã cắt hết dây mây, Âu Dương Khắc đâu biết cơ quan bên trong, tự nhiên đạp luôn những sợi dây mây chưa cắt, mấy trăm cân lực đạo lập tức kéo tảng đá lớn trên đầu.

Răng rắc hai tiếng lớn vang lên, Âu Dương Khắc cảm thấy trên đầu có một luồng gió lớn đè xuống, ngẩng đầu lên nhìn hoảng sợ hồn phi phách tán, chỉ thấy một tảng đá to như hòn núi nhỏ từ trên không rơi xuống giữa đầu mình. Tảng đá này rơi khỏi đỉnh núi đã xa, luồng gió mạnh đã ép y tới mức thở không được, lúc nguy cấp vọt người lùi mau về phía sau, nào ngờ sau lưng là cây cối, lưng đập vào một cành cây, sức bật lại rất mạnh, chát một tiếng, cành cây ấy lập tức gãy rời, mảnh gỗ vụn bắn tung tóe vào lưng y. Lúc ấy y chỉ lo thoát thân, đâu còn biết gì đau đớn, dùng hết sức nhảy vọt lên, tảng đá lớn đã cách đỉnh đầu chỉ còn ba thước.

Trong chớp mắt ấy y đã sợ tới mức đờ người ra, chợt thấy cổ áo bị người ta nắm lấy giật mau ra ngoài, kéo y qua vài thước bên cạnh, nhưng rốt lại cũng đã chậm, chỉ nghe ầm một tiếng vang dội, Âu Dương Khắc bật tiếng

https://thuviensach.vn

gào thảm, trước mắt một màn sương từ từ lan ra, cát đá bay tung, không biết biến cố xảy ra thế nào, đã ngất đi luôn.

Hoàng Dung thấy mưu kế đắc thủ, vừa mừng vừa sợ, không đề phòng lúc tảng đá lớn rơi xuống gây ra luồng gió mạnh, lực đạo vô cùng mạnh mẽ, đẩy nàng hất ra bên ngoài, vừa ngã xuống đất thì cát đá trên đầu rào rào trút xuống. Nàng cong lưng hai tay ôm chặt đầu, qua một lúc nghe tiếng cát đá rơi xuống đã dừng, hé mắt nhìn ra thấy trong đám cát bụi cạnh tảng đá lớn có bóng hai người đứng.

Lúc ấy như đang trong mộng, nàng dụi dụi mắt, định thần nhìn lại, thì hai người ấy một là Tây độc Âu Dương Phong, một chính là Quách Tĩnh mà mình lúc nào cũng nhớ nhung, không sao quên được.

Hoàng Dung kêu lớn một tiếng, tung người vọt lên. Quách Tĩnh cũng không ngờ lại gặp nàng ở đây, tung người vọt lên ôm chầm lấy nàng. Hai người sau lúc mừng mừng sợ sợ, quên rằng đại địch đang ở bên cạnh.

Hôm ấy, Âu Dương Phong và Quách Tĩnh đánh nhau trên nửa chiếc thuyền bị cháy khó giải khó

phân, chiếc thuyền đột nhiên chìm xuống, đưa luôn hai người xuống biển. Dưới biển sâu, sức nước rất nặng khác hẳn với chỗ biển cạn, hai người chỉ thấy nước biển tràn vào mũi vào tai, đau buốt rất khó chịu, hai tay đang níu kéo nhau bất giác đều buông ra bịt mũi bịt tai mình. Dưới đáy biển lại có một dòng chảy ngầm rất xiết, chảy về hướng ngược hẳn với dòng chảy trên biển, hai người không tự

chủ được, trong chớp mắt đã bị dòng chảy ngầm cuốn đi vài dặm. Đến khi Quách Tĩnh hết sức vùng vẫy nhô lên được trên mặt biển hít vào một hơi, thì trong bóng đêm, chiếc thuyền nhỏ kia đã trở

thành một đốm đen thấp thoáng xa xa.

https://thuviensach.vn

Hai người giằng kéo nhau trong nước một lúc, lại cùng chìm xuống biển. Lúc trồi lên lần thứ hai Quách Tĩnh kêu lên:

- Buông chân ta ra, ta không rời ngươi là được.

Âu Dương Phong cũng biết nếu hai người cứ túm lấy nhau thế này thế ắt phải cùng chết, lúc ấy bèn buông chân y ra, nhưng lại lập tức túm lấy vai phải y.

Quách Tĩnh đưa tay đỡ nách y, hai người lúc ấy mới nổi lên mặt biển. Đúng vào lúc ấy, một thanh gỗ

lớn bị sóng đánh trôi tới, thúc vào vai Quách Tĩnh. Âu Dương Phong kêu lên:

- Cẩn thận?

Quách Tĩnh lật tay giữ lại, trong lòng cả mừng, kêu lớn:

- Mau ôm chặt lấy, đừng buông tay.

Thanh gỗ lớn ấy vốn là một đoạn cột buồm gãy.

Hai người nhìn quanh chỉ thấy mênh mông, hoàn toàn không có bóng một cánh buồm. Ngọn xà

trượng của Âu Dương Phong đã không biết đâu mất, thầm rầu rĩ nếu lại gặp phải một bầy cá mập, thì chỉ còn cách đánh bừa như Chu Bá Thông một trận, lúc ấy mình cứu y nhưng bây giờ có ai tới đây mà cứu mình?

Hai người lênh đênh trên biển, gặp lúc có cá biển bơi tới cạnh người, thì dùng chưởng lực đánh cho ngất, chia nhau ăn thịt sống qua ngày. Người xưa có câu:

https://thuviensach.vn

- Cùng thuyền giúp nhau”, hai người vốn đã liều mạng ngươi sống ta chết với nhau, trên mặt biển cùng bíu vào nửa đoạn cột buồm gãy, bắt đầu:

- Cùng cột buồm gãy giúp nhau.

Lênh đênh mấy ngày, may là chưa gặp điều gì nguy hiểm. Dòng hải lưu trên biển ấy vốn chính là dòng nước đã đưa Hoàng Dung và Hồng Thất công tới đảo nhỏ kia, vì vậy đưa chiếc thuyền nhỏ vào đảo. Qua mấy hôm lại đẩy Quách Tĩnh và Âu Dương Phong tới đó.

Hai người lên bờ biển nghỉ ngơi hồi lâu, chợt nghe xa xa văng vẳng có tiếng cười nói, Âu Dương Phong nhảy bật dậy, theo âm thanh tìm tới, cũng đúng là vừa khéo gặp lúc Âu Dương Khắc đạp vào bẫy, tảng đá lớn trên dốc núi dựng đứng đang rơi xuống. Âu Dương Phong vội vàng vọt tới cứu, tuy kéo cháu lui lại vài thước, nhưng hai chân Âu Dương Khắc đã bị tảng đá đè trúng, đau đớn không sao chịu nổi, lập tức ngất đi.

Âu Dương phong kinh nghi bất định, nhìn quanh bốn phía thấy không còn gì nguy hiểm, mới nhìn kỹ

lại cháu, đưa tay lên mũi y thì thấy chưa chết, bèn vận kình xô tảng đá lớn hai cái nhưng không hề

động đậy. Y ngồi xổm xuống, vận thần công Cáp mô công lên, hai tay đẩy ngang ra, nhả khí trợn mắt ộp ộp ộp ba tiếng. Bàn về lực đạo của ba lần đẩy ấy quả thật không phải thầm thường, nhưng tảng đá lớn kia nặng tới mấy vạn cân, há phải có thể sức một người mà di động được?

Y cúi người xuống, thì Âu Dương Khắc đã mở mắt ra, kêu lên:

- Chú?”, âm thanh vô cùng yếu ớt. Âu Dương Khắc nói:

- Ngươi cố chịu đau một lúc.

https://thuviensach.vn

Rồi ôm nửa người trên của y, nhè nhẹ kéo một cái, Âu Dương Khắc gào lên một tiếng, lại ngất đi lần nữa. Tảng đá lớn đè lên hai chân y, cái kéo ấy chỉ làm y đau thêm không chịu nổi, chứ thân hình không nhích ra được nửa phân. Dưới đất thì đá núi cứng như sắt, không có xẻng cuốc quyết không sao đào được. Âu Dương Phong nhìn thấy chỉ ngẩn người ra.

Quách Tĩnh kéo tay Hoàng Dung, hỏi:

- Sư phụ đâu?

Hoàng Dung đưa tay chỉ một cái nói:

- ở đằng kia.

Quách Tĩnh nghe nói sư phụ không sao, trong lòng cả mừng, đang muốn nàng dẫn tới lạy chào, chợt nghe Âu Dương Khắc gào thảm một tiếng, trong lòng bất nhẫn, nói với Âu Dương Phong "Để ta

giúp ngươi.

Hoàng Dung kéo tay áo y, nói:

- Chúng ta cứ đi gặp sư phụ, đừng đếm xỉa gì tới kẻ xấu."

Âu Dương Phong không biết tất cả đều là cơ quan do nàng bố trí, chính mắt y thấy tảng đá lớn trên không rơi xuống, tảng đá này nặng hơn vạn cân, quyết không thể là sức người có thể đẩy lên trên vách núi. Nhưng nghe nàng cản trở Quách Tĩnh tới giúp lập tức nổi giận, lại nghe nói:

- Hồng Thất công đang ở đây, bất giác hoảng sợ, nhưng lại lập tức nghĩ thầm:

- Lão ăn mày đã trúng một chưởng của mình, bị bị rắn độc của mình cắn, cho dù chưa chết thì cho dù võ công cao cường cái mạng già của y trong mười phần đã không còn được một phần sống sót, còn sợ gì y tới nữa?

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy Hoàng Dung và Quách Tĩnh dắt tay nhau bỏ đi, lại ngồi xổm xuống, làm ra vẻ dùng sức đẩy tảng đá đợi hai người ngoặt qua góc núi, bèn nói với cháu "Yên tâm đi, ta nhất định sẽ tìm cách cứu ngươi, bây giờ ngươi cứ thong thả vận khí, tự bảo vệ tâm mạch, chỉ coi hai cái chân không phải là của ngươi nữa, đừng nghĩ tới chuyện khác. Rồi rón rén xa xa theo sau hai người. Chỉ thấy hai người quàng tay qua lưng nhau, ghé tai thì thầm to nhỏ, dáng vẻ rất thân thiết, trong lòng càng tức giận, tự nhủ:

- Nếu ta không làm cho hai đứa tiểu quỷ này sống không được chết không được cũng uổng tiếng Tây độc.

Hoàng Dung dắt Quách Tĩnh tới trước cửa động, Quách Tĩnh vội bước vào động kêu lớn:

- Sư phụ.

Chỉ thấy Hồng Thất công nhắm mắt dựa vào vách đá, sắc mặt vàng vọt, lại không có chút huyết sắc.

Mới rồi y bị Âu Dương Khắc bức bách, vô cùng tức giận, thương thế lại xấu đi. Hoàng Dung vội cúi xuống cởi áo y ra, Quách Tĩnh thì xoa bóp tay chân cho y.

Hồng Thất công mở mắt nhìn thấy Quách Tĩnh, vô cùng vui mừng, khóe miệng hiện ra nét cười, hạ

giọng nói:

- Tĩnh nhi, ngươi cũng tới rồi?

Quách Tĩnh đang định trả lời, chợt nghe sau lưng có tiếng quát cắt ngang:

- Lão ăn mày, ta cũng tới đây rồi.

https://thuviensach.vn

Thanh âm như tiếng sắt thép va vào nhau loảng xoảng, vô cùng chói tai. Quách Tĩnh vội quay người, vung chưởng giữ chắc cửa động. Hoàng Dừng nhặt ngọn trúc bổng bên cạnh sư phụ đứng cạnh

Quách Tĩnh.

Âu Dương Phong cười nói:

- Lão ăn mày ra đây đi, ngươi mà không ra thì ta sẽ phải vào đấy.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung nhìn nhau một cái, cùng nghỉ thầm:

- Cho dù có phải mất mạng cũng không thể cho y vào động hại sư phụ.

Âu Dương Phong cười dài một tiếng, nép người sấn tới. Quách Tĩnh vung chưởng đẩy ra. Âu Dương Phong nghiêng người tránh qua chưởng phong mãnh liệt của y, sấn tới bên phải y, đột nhiên trước mắt có một ngọn bổng đâm tới, thân bổng loáng lên tựa hồ đâm vào thượng bàn, nhưng lại đánh xuống hạ bàn ba nhát, nhất thời rất khó đoán định. Y trong lòng hoảng sợ tay trái vung lên trên đỡ

gạt, đồng thời chân phải quét ra, bất kể đối phương biến chiêu thế nào cũng phải tránh ra. Nào ngờ

ngọn trúc bổng trong tay Hoàng Dung rung lên một cái lại đập mau vào lưng y. Âu Dương Phong cả

kinh, đạp chân nhảy vọt ra ngoài, nghiêng nghiêng mắt nhìn.

Hoàng Dung dùng Đả cẩu bổng pháp lần đầu, vừa xuất thủ đã đẩy lui cường địch, vô cùng đắc ý, Âu Dương Phong không ngờ con nha đầu này lại học được bổng pháp kỳ diệu của lão ăn mày như thế, hừ một tiếng, tung người lại vọt lên vươn tay chụp ngọn trúc bổng trong tay nàng. Hoàng Dung sử

https://thuviensach.vn

dụng bổng pháp mới học được, đâm đánh quét hất, bóng xanh chớp lên, tuy không đả thương được đối phương nhưng Âu Dương Phong liên tiếp đánh bảy tám chiêu thủy chung vẫn không chụp được đầu ngọn trúc bổng của nàng.

Quách Tĩnh vừa sợ vừa mừng, liên tiếp kêu lên:

- Dung nhi giỏi lắm, bổng pháp hay lắm!

Tay phải vung quyền tay trái phát chưởng sấn vào giáp kích. Âu Dương Phong gầm lên hai tiếng giận dữ, ngồi xổm xuống đất, ào một tiếng đẩy hai tay ra.

Chưởng lực chưa tới, chưởng phong đã cuốn bụi cát trên mặt đất tung lên.

Quách Tĩnh thấy đòn tới hung dữ, nếu Hoàng Dung thẳng thắn đón đỡ ắt sẽ bị thương, vội đẩy vai nàng một cái, hai người đồng thời tránh qua một chiêu chưởng lực Cáp mô công.

Âu Dương Phong bước lên hai bước, hai tay lại đẩy ra. Công phu Cáp mô công này vô cùng lợi hại, với công phu của Hồng Thất công như thế mà hôm trước ở đảo Đào Hoa chỉ đánh ngang tay với y, công lực của hai người Quách Hoàng còn kém xa, lập tức bị y từng bước từng bước ép lùi dần. Âu Dương Phong xông vào động, tay trái lật lại đẩy ra một chưởng, đánh đá vụn trên vách đá rào rào rơi xuống, tay phải giơ lên để hờ trên đầu Hồng Thất công nhưng không đánh xuống, ngưng thần xem động tĩnh của y.

Hoàng Dung kêu lên:

- Sư phụ ta cứu mạng ngươi, ngươi lại đả thương người, có biết xấu hổ không?

Âu Dương Phong vươn tay đẩy nhẹ vào ngực Hồng Thất công, chỉ thấy thịt trên ngực y lún vào, y về

https://thuviensach.vn

nội công ngoại công đều đã đạt tới mức lư hỏa thuần thanh, gân cốt toàn thân nếu gặp ngoại lực lập tức sẽ phản ứng hất ra, lúc ấy lại theo tay lún vào, quả nhiên công lực đã mất hết, trong lòng mừng thầm, lập tức nắm người y giơ lên quát:

- Các ngươi giúp ta đi cứu cháu ta, thì sẽ tha mạng cho lão ăn mày.

Hoàng Dung nói:

- Trời ném đá lớn xuống đè y, ngươi đã chính mắt nhìn thấy, ai mà cứu được? Ngươi mà còn làm điều ác, trời cũng sẽ ném đá lớn xuống đè chết ngạo đấy, Quách Tĩnh thấy Âu Dương Phong nhấc Hồng Thất công lên cao làm ra vẻ sắp quật mạnh xuống đất, trong lòng biết chẳng qua y muốn uy hiếp chứ quyết không làm, hại, nhưng rốt lại vẫn lo lắng, vội nói:

- Mau thả sư phụ ta xuống, bọn ta giúp ngươi cứu ngươi cũng được.

Âu Dương Phong lo cho cháu, chỉ hận không thể lập tức cứu y nhưng vẻ mặt vẫn bình thường, từ từ

buông Hồng Thất công xuống. Hoàng Dung nói:

- Giúp ngươi cứu y không khó, nhưng chúng ta phải thỏa thuận ba điều" Âu Dương Phong nói:

- Con nha đầu, còn muốn làm khó gì đấy?

Hoàng Dung nói:

- Cứu cháu ngươi xong, chúng ta cùng sống trên đảo hoang, ngươi không được nảy ý xấu, làm hại ba thầy trò bọn ta.

Âu Dương Phong nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Chú cháu mình không thông thủy tính, nếu muốn trở về đất liền thì phải nhờ hai con quỷ nhỏ này giúp đỡ.

Lúc ấy bèn gật đầu nói:

- Được, trên đảo này thì ta không giết ba người các ngươi, nhưng rời khỏi đảo này thì khó nói lắm.

Hoàng Dung nói:

- Lúc ấy thì cho dù ngươi không động thủ, bọn ta cũng muốn động thủ với ngươi. Điều thứ hai, cha ta đã hứa gả ta cho y, ngươi cũng chính tai nghe thấy, chính mắt nhìn thấy, từ nay về sau nếu cháu ngươi còn lẳng nhẳng theo ta thì ngươi không bằng heo chó.

Âu Dương Phong phì một tiếng, nói:

- Được, cái đó cũng chỉ giới hạn lúc trên đảo, còn rời khỏi đảo này, chúng ta sẽ xem sau.

Hoàng Dung cười khẽ một tiếng, nói:

- Điều thứ ba là bọn ta hết sức giúp ngươi nhưng bọn ta hoàn toàn không phải là thần tiên, nếu trời muốn lấy mạng cháu ngươi, không phải sức người cứu được, thì ngươi cũng không được sinh sự này khác.

Âu Dương Phong cặp quái nhãn đảo mấy cái, kêu lên:

- Nếu cháu ta mà chết thì ba người các ngươi cũng đừng hòng được sống, con tiểu nha đầu đừng ăn nói bậy bạ, mau đi cứu cháu ta thôi.

Rồi vọt ra khỏi động, chạy mau về phía dốc núi dựng đứng.

Quách Tĩnh đang định đi theo, Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Tĩnh ca ca, cứ chờ Tây độc dùng sức đẩy tảng đá lớn kia, ngươi nhân lúc y không đề phòng, đập vào lưng y một chưởng kết thúc y cho rồi.

Quách Tĩnh nói:

- Chúng ta nói phải giữ lời, cứu cháu y trước. Rồi sẽ nghĩ cách trả thù cho sư phụ.

Hoàng Dung mỉm cười thở dài một tiếng, biết rốt lại khó có thể ép y ám toán hại người. Trong hai hôm vừa rồi chỉ cho rằng nhất định y đã chết dưới biển, nào ngờ lại được trùng phùng, trong lòng quả thật vô cùng mừng rỡ, cho dù Quách Tĩnh có phạm tội thập ác không thể tha được hay ăn nói bừa bãi, hành động bậy bạ, nàng cũng quyết không bao giờ bắt lỗi, nhất định sẽ làm theo y, huống chi y không chịu đánh lén sau lưng, tuy là cố chấp, nhưng rốt lại cũng là hành động của bậc đại trượng phu quang minh lỗi lạc lúc ấy bèn dịu dàng cười một tiếng, nói:

- Được rồi, ngươi là thánh nhân, ta nghe lời ngươi.

Hai người chạy tới dốc núi dựng đứng, xa xa nghe tiếng Âu Dương Khắc rên rỉ, thanh âm vô cùng đau đớn. Âu Dương Phong quát:

- Còn không tới đây mau.

Hai người vọt tới đứng sóng vai với y, sáu cánh tay nhất tề đẩy vào tảng đá. Âu Dương Phong quát lớn:

- Lên!

Ba người chưởng lực đồng thời phát ra. Tảng đá lớn hơi lắc một cái rồi lại trở về chỗ cũ. Âu Dương Khắc gào lớn một tiếng, hai mắt trợn ngược, không biết còn sống hay đã chết.

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong cả kinh vội cúi xuống, chỉ thấy cháu hơi thở yếu ớt, vô cùng đau đớn, răng cắn vào môi bật máu tươi. Cho dù Âu Dương Phong thân mang võ công tuyệt đỉnh, đến lúc ấy cũng bó tay không còn cách nào, không thể đẩy được tảng đá này nữa, nếu không phải nhấc một cái hất ra tuôn, tảng đá lớn lăn ra lại rơi xuống, chỉ đè cháu y càng thê thảm hơn, đang lúc bần thần, chân trái đột nhiên đạp lên một bãi cát ướt, nhấc chân lên, thì chiếc hài đã dính lại dưới đất.

Âu Dương Phong cúi đầu nhặt hài lên, bất giác giật nảy mình, té ra thủy triều dần dần dâng lên, nước biển đã tới cách tảng đá lớn còn năm sáu trượng. Âu Dương Phong vội nói:

- Nha đầu, muốn sư phụ ngươi sống thì mau nghĩ cách cứu cháu ta.

Hoàng Dung đã sớm nghĩ cách, nhưng tảng đá này to nặng như thế, trên đảo hoang lại không có người nào khác giúp đỡ, làm sao hất ra? Trong giây lát nàng đã nghĩ qua mấy cách, nhưng không cách nào trọn vẹn, nghe Âu Dương Phong nói thế, trừng mắt đáp:

- Nếu sư phụ ta không bị thương, công phu ngoại gia của ông đăng phong tháo cực, lại thêm chưởng lực của ngươi, nhất định bốn người chúng ta sẽ đẩy được tảng đá này ra. Bây giờ... “, hai tay xua xua, ý nói không còn cách nào.

Mấy câu ấy tuy là tức giận mà nói, nhưng Âu Dương Phong nghe thấy cũng không nói được câu nào, nghĩ thầm:

- Trong cõi mờ mịt quả có ý trời, nếu l ão ăn mày hoàn toàn không bị thương, y lòng dạ hiệp nghĩa nhất định sẽ ra tay giúp đỡ. Mình một chưởng đánh lão ăn mày bị thương, nào ngờ một chưởng đánh chết con mình.

Âu Dương Khắc tuy về danh nghĩa là cháu y, nhưng quả thật là con y tư thông với chị dâu sinh ra, là cốt nhục của y. Âu Dương Phong trước nay

https://thuviensach.vn

lòng dạ cứng rắn, nhưng lúc ấy cũng không khỏi chua xót trong lòng, quay đầu nhìn lại thấy nước biển đã gần thêm vài thước.

Âu Dương Khắc kêu lên:

- Chú, người một chưởng đánh chết cháu đi thôi.

Cháu.., quả thật cháu không chịu nổi nữa.

Âu Dương Phong rút trong bọc ra một ngọn chuỳ thủ, nghiến răng nói:

- Ngươi nhịn đau một chút, không có hai chân cũng sống được.

Rồi bước lên định cắt đứt hai chân chỗ bị tảng đá đè lên. Âu Dương Khắc hoảng sợ nói:

- Không, không, chú ạ, chú cứ một đao chém chết cháu là được.

Âu Dương Phong tức giận nói:

- Uổng công ta dạy dỗ ngươi bấy nhiêu năm, tại sao không có khí cốt như thế?

Âu Dương Khắc đưa tay cào ngực, cố sức nhịn đau, không dám nói nữa. Âu Dương Phong thấy tảng đá đè lên ngang lưng cháu, nếu quả thật muốn cắt hai chân y thì mười phần có chín phần là khó sống, nhất thời ngần ngừ, không dám ra tay.

Hoàng Dung thấy chú cháu Tây độc yên lặng nhìn nhau, thần sắc đều thê thảm, bất giác mềm lòng, nghĩ tới cách cha mình chuyển vận gỗ đá trên đảo Đào Hoa, bèn kêu lên:

- Khoan đã! Ta có một cách rồi còn được hay không thì rất khó nói.

Âu Dương phong mừng rỡ nói:

https://thuviensach.vn

- Nói mau đi, nói mau đi, hảo cô nương, cách ngươi nghĩ ra nhất định là được mà.

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Ngươi lo cho cháu nên không chửi ta là tiểu nha đầu nữa, mà rõ ràng lại gọi là hảo cô nương!.

Bèn cười khẽ một tiếng, nói:

- Được, vậy thì phải nghe ta phân phó, chúng ta mau lột vỏ cây kết thành một sợi dây để nhấc tảng đá này lên. Âu Dương Phong nói:

- Rồi ai tới kéo?

Hoàng Dung nói:

- Giống như xay bột vậy... .

Âu Dương Phong lập tức hiểu ra, kêu lên:

- Đúng, đúng, dùng trục xoay vòng!

Quách Tĩnh vừa nghe Hoàng Dung muốn xé vỏ cây để bện dây, cũng không hỏi dùng để làm gì, đã sớm rảo chân bước đi vọt người lên cây xé vỏ cây. Âu Dương Phong và Hoàng Dung cũng lập tức động thủ, trong chốc lát ba người đã xé được hơn mười mảng vỏ cây dài. Âu Dương Phong tay cắt xé vỏ cây, mắt cứ nhìn nhìn cháu, chợt thở dài một tiếng, nói:

- Không cần xé nữa đâu.

Hoàng Dung ngạc nhiên nói:

- Sao thế? Không được à?

https://thuviensach.vn

Âu Dương phong chỉ cháu một cái Hoàng Dung và Quách Tĩnh cúi đầu nhìn, chỉ thấy nước triều dâng lên rất mau, đã ngập quá nửa người y, đừng nói là bện dây làm ròng rọc, chưa xé vỏ cây xong thì nước biển đã nhấn chìm y rồi. Âu Dương Khắc chìm dưới nước, không động đậy được. Hoàng Dung quát:

- Đừng nản lòng, cứ xé mau đi?

Âu Dương phong là một ma đầu hoành hành trên đời, bị nàng quát một tiếng như thế lại tiếp tục vung đao xé vỏ cây.

Hoàng Dung nhảy xuống dưới, chạy lại cạnh Âu Dương Khắc nhấc mấy tảng đá lớn, đỡ nửa người trên của y kê đá vào dưới lưng. Làm như thế thì mũi y lại cao hơn mấy thước, nước biển nhất thời cũng không ngập tới.

Âu Dương Khắc hạ giọng nói:

- Hoàng cô nương, đa tạ cô giúp đỡ. Ta sống không được rồi, nhưng thấy cô ra sức cứu ta, ta có chết cũng vui mừng.

Hoàng Dung trong lòng đột nhiên cảm thấy chán ghét, nói:

- Ngươi không cần cám ơn ta.

Đây là ta bố trí cơ quan, ngươi có biết không?

Âu Dương Khắc hạ giọng nói:

- Đừng nói lớn như thế, để chú ta nghe được ông sẽ không bỏ qua cho cô đâu. Ta đã sớm biết rồi, nhưng chết trong tay cô, ta không hề oán hận.

Hoàng Dung thở dài một tiếng, nghĩ thầm:

- Người này tuy đáng ghét như thế nhưng đối với mình quả thật rất tốt", quay trở lên cây, nhặt vỏ cây bắt đầu bện dây.

https://thuviensach.vn

Nàng bện được ba đoạn dây, đem sáu đoạn kết thành một sợi to, kế lấy sáu sợi to bện thành một sợi thừng lớn bằng miệng chén. Âu Dương Phong và Quách Tĩnh không ngừng tay lột vỏ cây, Hoàng

Dung không ngừng bện dây. Ba người tay chân tuy mau lẹ nhưng nước triều dâng lên còn mau hơn, sợi thừng lớn mới bện chưa quá một trượng, thì nước triều đã ngập gần miệng Âu Dương Khắc, bện thêm được vài thước, nước triều đã dần dần ngập tới môi y, chỉ lộ ra hai lỗ mũi hít thở.

Âu Dương Phong nhảy xuống, kêu lên:

- Các ngươi đi đi ta có câu nói với cháu ta. Các ngươi đã làm hết sức rồi, ta xin tâm lãnh.

Y quả thật cũng nén lòng được đến lúc ấy vẫn có thể trấn tĩnh như thường, trên mặt hoàn toàn không lộ vẻ gì khác lạ.

Quách Tĩnh thấy tình thế vô vọng, đành nhảy xuống cùng Hoàng Dung sóng vai đi ra. Đi được hơn mười trượng, Hoàng Dung khẽ nói:

- Đi ra phía sau tảng đá lớn nghe xem y nói gì.

Quách Tĩnh nói:

- Chuyện đó không quan hệ tới chúng ta. Vả lại lão già Âu Dương tất nhiên sẽ phát giác được.

Hoàng Dung nói:

- Cháu y mà chết thì có quá nửa y sẽ làm hại sư phụ, nếu biết tâm ý của y thì có thể đề phòng trước.

Nếu lão Độc vật biết được thì chúng ta nói là quay lại để vĩnh biệt cháu y.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh gật gật đầu. Hai người vòng qua khúc ngoặt, vòng sau gốc cây rón rén quay lại núp sau tảng đá lớn, chỉ nghe Âu Dương Phong nghẹn ngào nói:

- Ngươi cứ yên lòng mà đi, ta đã biết tâm sự của ngươi, ngươi một lòng muốn cưới con gái Hoàng lão tà, ta nhất định sẽ giúp ngươi được như nguyện.

Hoàng Dung và Quách Tĩnh rất ngạc nhiên, cùng nghĩ:

- Trong chốc lát cháu y sẽ chết, y nói câu Ta nhất định sẽ giúp ngươi được như ý là có ý gì?

Lại nghe Âu Dương Phong nói mấy câu, hai người vừa sợ vừa giận đồng thời lạnh cả người. Nguyên là Âu Dương Phong nói:

- Ta sẽ giết chết con gái Hoàng lão tà chôn cùng một huyệt với ngươi.

Người ta đều phải chết, ngươi và y thị tuy sống không ở cùng nhà, nhưng chết có thể cùng huyệt, cũng có thể nhắm mắt được rồi.

Âu Dương Khắc miệng ở dưới nước, đã không thể trả lời.

Hoàng Dung bóp tay Quách Tĩnh, hai người rón rén vòng ra, Âu Dương Phong đang lúc đau lòng cũng chưa phát giác được. Qua khỏi khúc quanh, Quách Tĩnh tức giận nói:

- Chúng ta ra liều mạng với lão Độc vật một phen.

Hoàng Dung nói:

- Chỉ nên đấu trí không nên đấu sức với y.

Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Đấu trí thế nào Hoàng Dung nói:

- Ta đang nghĩ đây.

Qua một góc núi, đột nhiên nhìn thấy dưới chân núi có một bụi lau.

Hoàng Dung chợt động tâm niệm, nói:

- Nếu y không độc ác xấu xa như thế thì ta cũng có cách cứu mạng cháu y rồi Quách Tĩnh vội hỏi:

- Cách gì?

Hoàng Dung rút dao nhỏ ra, cắt lấy một ống lau, cầm một đầu, ngẩng đầu cắm thẳng ống lau lên hít hít mấy cái. Quách Tĩnh vỗ tay cười nói:

- A, đúng là diệu pháp, Dung nhi giỏi lắm, làm sao mà cô nghĩ ra được thế? Cô định cứu y không Hoàng Dung chẩu môi một cái nói:

- Tự nhiên là không cứu. Lão Độc vật muốn giết ta thì cứ cho y tới giết, hừ, ta cũng không sợ y đâu.

Nhưng nghĩ tới Âu Dương Phong hung dữ độc ác, bất giác lạnh mình, người này ngoài võ công cao cường còn cơ cảnh giảo hoạt hơn cháu y nhiều, muốn lừa y mắc bẫy thì quả thật không phải dễ.

Quách Tĩnh không nói gì, im lặng xuất thần.

Hoàng Dung kéo tay y, dịu dàng nói:

- Chẳng lẽ ngươi muốn ta đi cứu người xấu kia sao? Ngươi có lo đắng cho ta không? Chúng ta cứu y nhưng hai kẻ xấu xa ấy chưa chắc đã đối xử tốt với chúng ta đâu.

Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Nói thế cũng không sai, nhưng ta nghĩ tới cô, cũng nghĩ tới sư phụ. Ta nghĩ:

- Lão Độc vật là tôn sư một phái, nói ra cũng có ba phần đáng tin.

Hoàng Dung nói:

- Được rồi, chúng ta cứ cứu cháu y trước rồi sẽ nói, tới đâu tính tới đó.

Hai người quay trở lại vòng qua tảng đá lớn, chỉ thấy Âu Dương Phong đứng dưới nước đỡ cháu lên.

Y thấy Quách Hoàng hai người tới gần, mắt lộ hung quang, rõ ràng đã muốn động thủ giết người, quát:

- Bảo các ngươi đi đi, còn quay lại làm gì?

Hoàng Dung ngồi xuống một tảng đá, cười hề hề nói:

- Ta quay lại xem y đã chết chưa?

Âu Dương phong cao giọng quát:

- Chết thì sao mà sống thì sao?

Hoàng Dung thở dài nói:

- Nếu chết thì không còn cách nào nữa..

Âu Dương Phong lập tức từ dưới nước nhảy lên, vội vàng nói:

- Hảo...hảo cô nương, y chưa chết, cô có cách cứu y, mau nói, mau.., mau nói ra đi.

Hoàng Dung đưa ống lau trong tay cho y, nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi cắm cái ống này vào miệng y thì y không chết đâu.

Âu Dương Phong cả mừng giật lấy ống lau, nhảy xuống nước cắm vào miệng cháu. Lúc ấy nước

biển đã ngập quá mũi Âu Dương Khắc, y đang thở những hơi sau cùng tai đã chạm mặt nước, nghe chú và Hoàng Dung đối đáp ống lau chìa tới cạnh miệng, vội ngậm lấy hít mạnh mấy hơi, đúng là nói không hết được nỗi khoan khoái, lần này đang giữa cái chết mà được sống, nỗi đau đớn ở hai chân đã quên b½ng.

Âu Dương Phong kêu lên:

- Mau, mau, chúng ta lại đi bện dây.

Hoàng Dung cười nói:

- Âu Dương bá bá, ngươi muốn giết ta để tuẫn táng với cháu ngươi phải không?

Âu Dương phong giật nảy mình, biến hẳn sắc mặt, nghĩ thầm:

- Tại sao câu mình vừa nói lại bị y thị nghe được? Hoàng Dung cười nói:

- Ngươi giết ta, nếu ngươi cũng gặp phải tai họa gì đó thì còn ai nghĩ cách cứu ngươi?

Âu Dương phong lúc ấy đang có chuyện nhờ nàng, chỉ còn cách mặc kệ nàng mỉa mai, cứ làm như

không nghe thấy gì, lại nhảy lên cây xé vỏ cây.

Ba người bận rộn hơn một giờ đã bện được một sợi thừng to dài hơn ba trượng, nước triều cũng đã lên tới chân dốc núi dựng đứng, ngập quá nửa tảng đá.

https://thuviensach.vn

Đầu Âu Dương Khắc đã chìm dưới mặt nước mấy thước, chỉ còn một đoạn ống lau nhô lên để thở.

Âu Dương Phong không yên tâm, thỉnh thoảng xuống nước đưa tay sờ vào y.

Lại qua nửa giờ, nước biển rút dần, đỉnh đầu Âu Dương Khắc dần dần lộ ra dưới mặt nước. Hoàng Dung ướm ướm sợi dây dài, kêu lên:

- Ái chà, bây giờ ta cần bốn cây gỗ lớn làm trục xoay Âu Dương Phong trong lòng ngần ngừ, nghĩ

thầm trên đảo hoang này không có búa, ngay cả một thanh đại đao cũng không có thì làm sao làm được trục xoay, nhưng chỉ đành hỏi:

- Làm thế nào Hoàng Dung nói:

- Ngươi đừng nghĩ gì, cứ bẻ cây là được.

Âu Dương Phong sợ nàng lên cơn buông tay bất chấp, lúc ấy không dám hỏi nữa, chạy tới cạnh bốn thân cây to bằng miệng bát, ngồi xổm xuống đất, dùng Cáp mô công đánh ra, bốn cây gỗ cùng bị y gắng sức xô mấy cái, lập tức gãy lìa. Quách Tĩnh và Hoàng Dung thấy nội công của y lợi hại như

thế, bất giác nhìn nhau lè lưỡi. Âu Dương Phong tìm được một táng đá dài dài nhỏ nhỏ, vận kình chặt hết nhánh nhóc cành lá trên thân cây ôm tới đưa cho Hoàng Dung.

Lúc ấy Hoàng Dung và Quách Tĩnh đã đem một đầu sợi thừng to buộc chặt vào ba góc cây lớn bên trái tảng đá đem sợi dây thừng vòng qua tảng đá, kéo tới cạnh một gốc tùng lớn. Đó là một cây tùng cổ thụ hàng trăm năm, cao chót vót, ba bốn người ôm không giáp Hoàng Dung nói:

- Cây tùng này chịu nổi tảng đá lớn kia không?

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong gật gật đầu.

Hoàng Dung bảo y xé chín sợi vỏ cây, buộc bốn cây gỗ kia thành một cái khung hình vuông quanh cây cổ tùng rồi đem sợi dây thừng buộc vào đó. Âu Dương Phong khen.

- Hảo cô nương, cô thông minh thật, cái này mới gọi là gia học uyên nguyên, có cha ấy ắt sinh con ấy.

Hoàng Dung cười nói:

- Làm sao bằng được thiếu gia cháu ngươi? Động thủ đi?

Ba người lập tức động thủ, lấy cây cổ tùng làm trụ chịu lực, đẩy cái khung hình vuông, sợi dây lớn mắc vào thân cây cổ tùng dần dần rút ngắn lại, tảng đá lớn từng phân từng phân nhích ra.

Lúc ấy mặt trời đã chìm xuống mặt biển phía tây, nửa bầu trời ráng cháy đỏ rực, ánh vàng trên biển hắt lên vô cùng đẹp đẽ. Nước triều đã rút, Âu Dương Khắc thân hình ngập trong bùn cát, mở to mắt nhìn tảng đá lớn trên người, chỉ thấy nó hơi lay động, sợi dây lớn kêu lên răng rắc, trong lòng vừa sốt ruột vừa mừng rỡ.

Cái khung hình vuông quay được một vòng, tảng đá lớn chỉ nhích ra nửa tấc.

Cây cổ tùng rung lên bần bật, chịu lực quá nặng, lá cây rơi xuống rào rào, sợi dây thừng lớn nghiến sâu vào thân cây. Âu Dương Phong xưa nay không tin đạo trời, không tin quỷ thần, lúc ấy lại lầm rầm cầu khấn, nào ngờ mong mỏi tới mười bảy mười tám giờ, đột nhiên bình một tiếng, sợi dây to đứt đôi, vỏ cây bện thành dây bay tung ra bốn phía, tảng đá nặng lại lật về chỗ cũ đè Âu Dương Khắc kêu không thành tiếng. Cái khung xoay mau lại hất Hoàng Dung bắn tung ra ngoài ngã lăn trên mặt đất. Quách Tĩnh vội vàng bước lên đỡ nàng.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy Âu Dương Phong đã vô cùng chán nản, Hoàng Dung thì cũng khó làm ra vẻ vui vẻ được nữa.

Quách Tĩnh nói:

- Chúng ta nối sợi thừng này lại, lại bện thêm một sợi dây lớn, hai sợi cùng buộc vào một chỗ.

Âu Dương Phong lắc đầu nói:

- Như thế càng khó đẩy, ba người chúng ta làm không được đâu.

Quách Tĩnh nói một mình:

- Có người giúp đỡ thì tốt quá?

Âu Dương Phong trừng mắt nhìn y, quát:

- Nói bậy.

Y biết rõ câu ấy là Quách Tĩnh có ý tốt, nhưng đang lúc chán nản, vô cùng tức giận.

Hoàng Dung xuất thần một hồi, đột nhiên nhảy bật lên vỗ tay cười nói:

- Đúng, đúng, có người tới giúp.

Quách Tĩnh mừng rỡ hỏi:

- Sao cô biết có người tới giúp?

Hoàng Dung nói:

- Ờ, chỉ tiếc là Âu Dương đại ca phải chịu khổ thêm một ngày, ngày mai lúc nước triều lên mới thoát thân được.

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong và Quách Tĩnh nhìn nàng ngơ ngác không hiểu, đều tự nhủ:

- Chẳng lẽ lúc nước triều dâng lên ngày mai quả sẽ có người tới giúp sao?

Hoàng Dung cười nói:

- Vất vả một ngày đói quá, tìm cái gì ăn rồi sẽ nói.

Âu Dương Phong nói:

- Cô nương, ngươi nói ngày mai có người tới giúp là ý tứ thế nào?

Hoàng Dung nói:

- Lúc ấy ngày mai tảng đá lớn trên người Âu Dương đại ca nhất định sẽ nhấc lên được Bây giờ thì đúng là thiên cơ bất khả lậu.

Âu Dương Phong thấy nàng nói có vẻ rất thật, trong lòng nửa tin nửa ngờ, nhưng không tin cũng không còn cách nào khác, chỉ đành bước xuống ngồi bảo vệ cạnh cháu.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung đánh được mấy con thỏ rừng nướng lên, đưa một phần cho chú cháu Âu Dương, vào động cùng Hồng Thất công ăn thịt thỏ, kể lại tình cảm khi xa cách.

Quách Tĩnh nghe Hoàng Dung nói cơ quan của tảng đá lớn ấy vốn do nàng bố trí, bất giác vừa sợ

vừa mừng. Ba người biết Âu Dương Phong muốn cứu cháu, lúc này nhất định không dám xông vào xâm phạm, chỉ đốt một đống lửa lớn ngoài cửa động để cản dã thú, đêm ấy ngủ một giấc rất ngon.

Hôm sau trời vừa hửng sáng, Quách Tĩnh mở mắt nhìn ra ngoài cửa động chợt thấy có bóng người chớp lên, vội ngồi bật dậy, chỉ thấy Âu Dương

https://thuviensach.vn

Phong đứng ngoài động, hạ giọng nói:

- Hoàng cô nương dậy chưa?

Hoàng Dung lúc Quách Tĩnh bật dậy cũng đã tỉnh giấc, nghe Âu Dương Phong hỏi lại nhắm hai mắt, thở hít rất mạnh, làm ra vẻ đang ngủ say. Quách Tĩnh hạ giọng nói:

- Còn chưa đậy. Có chuyện gì thết Âu Dương Phong nói:

- Đợi cô ta tỉnh dậy, thì mời cô ta tới cứu người Quách Tĩnh nói:

- Được rồi Hồng Thất công nói chen vào:

- Ta cho cô ta uống rượu ngon Bách nhật túy lại điểm vào Thụy huyệt của cô ta, trong vòng ba tháng chỉ sợ khó tỉnh dậy được.

Âu Dương Phong sửng sốt Hồng Thất công hô hô bật tiếng cười rộ.

Âu Dương Phong biết là y trêu chọc, căm tức bỏ đi.

Hoàng Dung ngồi dậy cười nói:

- Lúc này không chọc tức Lão Độc vật thì còn đợi lúc nào?

Rồi từ từ chải tóc rửa mặt, vuốt lại quần áo, lại đi câu cá bắt thỏ, chuẩn bị bữa ăn sáng. Âu Dương Phong quay lại bảy tám lần, lo lắng như con kiến bò trên miệng chảo nóng.

Quách Tĩnh nói:

- Dung nhi, lúc nước triều lớn quả thật có người tới giúp đỡ sao?

Hoàng Dung nói:

- Ngươi tin là có người tới giúp thật à?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh lắc đầu nói:

- Ta không tin lắm.

Hoàng Dung cười nói:

- Ta cũng không tin.

Quách Tĩnh giật mình nói:

- Cô dám lừa Lão Độc vật à?

Hoàng Dung nói thật ra cũng chẳng phải lừa y, lúc nước triều lên ta sẽ có cách cứu người.

Quách Tĩnh biết nàng nhiều mưu lắm kế, cũng không hỏi nữa. Hai người ra bờ biển nhặt những vỏ sò có vân màu chơi đùa.

Hoàng Dung từ nhỏ không có bạn, trên bờ biển ở đảo Đào Hoa tuy có nhiều vỏ sò nhưng một mình đi nhặt cũng chẳng thấy có gì thú vị, bây giờ có Quách Tĩnh làm bạn, tự nhiên vô cùng cao hứng. Hai người so vỏ sò xem ai nhặt được vừa nhiều vừa đẹp. Người nào trong túi áo cũng chứa một đống lớn, tiếng cười trên bờ biển vang lên không dứt.

Chơi một lúc, Hoàng Dung nói:

- Tĩnh ca ca, tóc ngươi rối cả rồi, lại đây ta chải cho.

Hai người sóng vai ngồi xuống một tảng đá. Hoàng Dung lấy trong bọc ra một cái được bằng vàng khảm ngọc chải đầu cho Quách Tĩnh, nhè nhẹ rẽ ra, khẽ thở dài một hơi, nói:

- Làm sao nghĩ cách tống cổ chú cháu Âu Dương đi, hai người chúng ta và sư phụ cứ ở trên đảo này không đi há chẳng hay sao?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nói:

- Ta cũng nghĩ thế, nhưng còn sáu vị ân sư?

Hoàng Dung nói:

- Ờ, còn cha ta nữa.

Qua một lúc lại nói:

- Không biết bây giờ Mục tỷ tỷ đang ở đâu? Sư phụ bảo ta làm bang chủ Cái bang, ta cũng hơi muốn làm tiểu khiếu hóa rồi.

Quách Tĩnh cười nói:

- Xem ra chỉ còn việc nghĩ cách trở về là hay.

Hoàng Dung chải tóc cho y đâu đấy xong, tết một cái bím. Quách Tĩnh nói:

- Cô chải đầu cho ta như thế thật giống mẹ ta.

Hoàng Dung cười nói:

- Vậy ngươi gọi ta là mẹ đi.

Quách Tĩnh cười không đáp. Hoàng Dung đưa tay cù vào nách y, cười nói:

- Ngươi có gọi không?

Quách Tĩnh bật cười nhảy dậy, đầu tóc lại rối tung.

Hoàng Dung cười nói:

- Không gọi thì thôi, cần gì chứ? Ngươi bảo sắp tới không có ai gọi ta là mẹ à? Ngồi xuống đi.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh theo lời ngồi xuống, Hoàng Dung lại tết bím cho y, nhẹ nhàng phủi cát trên tóc y, trong lòng vô cùng thương yêu, cúi hôn vào gáy y một cái, nhớ lại hôm trước động thủ với Âu Dương Phong, Quách Tĩnh thấy nàng học được Đả cẩu bổng pháp, trên mặt đầy vẻ vui mừng khen ngợi, lại muốn đem lộ bổng pháp ấy truyền cho y. Nàng chỉ muốn Quách Tĩnh võ công tiến bộ, có thể sánh ngang với mình thì càng vui lòng. Nàng đã là con gái Hoàng Dược Sư, từ nhỏ đã thấy không biết bao nhiêu tuyệt kỹ, những võ công tinh diệu hơn không biết hiếm tới mức nào, cũng như con em nhà giàu có không coi vàng bạc châu báu ra gì, nhưng lập tức nghĩ thầm:

- Lộ bổng pháp này chỉ có bang chủ Cái bang mới được học, mình không truyền lại cho y được.

Bèn hỏi:

- Tĩnh ca ca, ngươi muốn làm bang chủ Cái bang không?

Quách Tĩnh nói:

- Sư phụ bảo cô làm bang chủ, sao cô lại hỏi ta?.

Nói xong quay lại. Hoàng Dung nói:

- Ta là một cô gái nhỏ tuổi thế này, làm bang chủ Cái bang quả thật không giống. Chẳng bằng ta đem chức bang chủ này truyền lại cho ngươi. Ngươi oai phong lẫm liệt đứng ra thì bấy nhiêu ăn mày lớn, ăn mày nhỏ, ăn mày không lớn không nhỏ đều phải phục tùng ngươi. Mà nói lại, ngươi là bang chủ

Cái bang thì lộ Đả cẩu bổng pháp vô cùng thần diệu này cũng có thể dạy lại cho ngươi.

Quách Tĩnh liên tiếp lắc đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Không được, không được. Ta không làm bang chủ được. Ta chẳng nghĩ ra được ý gì, đừng nói tới việc lớn, cho dù việc nhỏ trong bang ta cũng không lo được.

Hoàng Dung nghĩ thầm câu ấy cũng không sai, sư phụ lúc nguy cấp đem chức vụ bang chủ truyền lại tuy nói là bất đắc dĩ nhưng ắt cũng đã nghĩ mình tuy còn nhỏ tuổi nhưng tài trí hơn người, quyết đoán hành sự chưa chắc đã thua kém các trưởng lão trong bang, nếu không thì đã bảo mình cầm ngọn trúc bổng này đi lập người khác làm bang chủ, dạy bổng pháp lại cho y, chức bang chủ này rốt lại không phải cứ ngu ngơ chỉ cần biết Hàng long thập bát chưởng và Đả cẩu bổng pháp là có thể làm được, lúc ấy cười nói:

- Ngươi không làm thì thôi. Chỉ là tiếc cho ngươi không học được lộ Đả cẩu bổng pháp đây.

Quách Tĩnh nói:

- Ngươi biết thì cũng như ta biết thôi.

Hoàng Dung nghe trong câu nói ấy của y chan chứa thâm tình, trong lòng cảm động, qua hồi lâu mới nói:

- Chỉ mong sư phụ thương thế lành lại, ta sẽ đem chức bang chủ này truyền lại cho ông, lúc ấy.., lúc ấy.” Nàng vốn nghĩ:

- Lúc ấy ta và ngươi sẽ kết làm vợ chồng.

Nhưng rất lại không sao nói ra được, bèn hỏi qua chuyện khác:

- Tĩnh ca ca, làm thế nào để sinh con, ngươi có biết không?

Quách Tĩnh nói:

- Ta biết.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nói:

- Ngươi thử nói xem.

Quách Tĩnh nói:

- Người ta kết làm vợ chồng thì sẽ sinh con.

Hoàng Dung nói:

- Vậy thì ta cũng biết rồi, nhưng tại sao kết làm vợ chồng lại sinh được con?

Quách Tĩnh nói:

- Chuyện đó thì ta không biết, Dung nhi, cô nói cho ta nghe đi.

Hoàng Dung nói:

- Ta cũng nói không được. Ta hỏi cha, ông nói trẻ con là từ nách chui ra.

Quách Tĩnh đang muốn hỏi lại, chợt nghe sau lưng có một giọng nói ồm ồm vang lên:

- Chuyện sinh con thì các ngươi tự nhiên sẽ biết thôi. Nước triều dâng lên rồi kìa!

Hoàng Dung a một tiếng, nhảy vọt lên, không ngờ Âu Dương Phong nảy giờ đã rón rén tới sau lưng nghe trộm, nàng tuy không biết rõ chuyện nam nữ nhưng cũng biết nói chuyện ấy mà bị người ta nghe thấy thì rất xấu hổ, bất giác mặt mày đỏ bừng, sãi chân chạy mau về phía dốc núi dựng đứng, hai người kia chạy theo phía sau.

Âu Dương Khắc bị đá đè một ngày một đêm, hơi thở chỉ còn như sợi tơ.

Âu Dương Phong lạnh lùng nói:

https://thuviensach.vn

- Hoàng cô nương, cô nói lúc nước triều lên sẽ có người tới giúp, chắc không phải là nói đùa.

Hoàng Dung nói:

- Cha ta tinh thông thuật âm dương ngũ hành, con gái ông tự nhiên cũng biết được ba phần, tuy không bằng được Hoàng lão tà, nhưng về chuyện không bói mà biết thì tính ra cứng học được.

Âu Dương Phong vốn biết tài Hoàng Dược Sư, buộc miệng nói:

- Là cha cô tới à? Vậy thì tốt quá.

Hoàng Dung hừ một tiếng, nói:

- Chuyện nhỏ nhặt thế này cần gì phải làm kinh động cha ta? Mà nói lại thì cha ta thấy ngươi hại sư

phụ ta, há lại chịu tha ngươi à? Cha ta lại thêm hai người bọn ta thì ngươi có thắng được không?

Ngươi còn vui mừng cái gì?

Âu Dương Phong bị nàng dồn tới mức không sao trả lời, im lặng không đáp.

Hoàng Dung nói với Quách Tĩnh:

- Tĩnh ca ca, đi tìm cành cây tới đây, càng nhiều càng tất, phải lựa cây lớn đấy.

Quách Tĩnh ứng tiếng bước đi. Hoàng Dung lấy sợi dây thừng lớn bị đứt hôm qua, lại xé vỏ cây bện dây. Âu Dương Phong hỏi nàng rốt lại Hoàng Dược Sư có tới không hay là người khác, nhưng hỏi mấy lần mà nàng cứ ngẩng đầu hừ hừ khịt khịt, không đếm xỉa gì tới.

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong tuy thấy cụt hứng, nhưng thấy Hoàng Dung dáng vẻ thoải mái như rất chắc chắn, lại tăng thêm mấy phần hy vọng, bèn đi bẻ cây. Y thấy Quách Tĩnh dùng Hàng long thập bát chưởng đánh vài nhát gãy một cây bách to bằng miệng bát, nghĩ thầm:

- Thằng tiểu tử này công phu quả thật cao cường, lại thuộc lòng Cửu âm chân kinh, để y sống sẽ có hậu họa.

Thầm tính toán là bất kể có cứu được cháu mình không thì cũng phải trừ khử y, lúc ấy ngồi xuống giữa hai cây bách cách nhau không đầy ba thước, hai tay khuỳnh khuỳnh, mỗi tay đẩy một cây, quát lớn một tiếng xô hai tay ra, hai cây bách nhất tề đổ xuống.

Quách Tĩnh vô cùng khâm phục, nói:

- Âu Dương thế bá, không biết bao giờ ta mới luyện thành được công phu như thế. Âu Dương Phong không đáp, sắc mặt sa sầm, hai gò má trên mặt hơi giật giật, nghĩ thầm:

- Đợi kiếp sau thì ngươi sẽ luyện thành.

Hai người ôm mười mấy cây gỗ tới dưới chân dốc núi dựng đứng. Âu Dương Phong chăm chú nhìn ra biển, nào thấy bóng lá buồm nào, Hoàng Dung chợt nói:

- Nhìn cái gì? Không có ai tới đâu.

Âu Dương Phong vừa sợ vừa giận, quát:

- Ngươi nói không có ai tới à?

Hoàng Dung nói:

- Đây là đảo hoang, tự nhiên không có người.

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong khí tức đầy ruột, nhất thời không nói ra lời tay phải vận kình, chỉ chuẩn bị giết người.

Hoàng Dung đưa mắt nhìn thẳng vào y rồi quay qua hỏi:

- Quách Tĩnh:

- Tĩnh ca ca, ngươi nhấc được tối đa bao nhiêu cân?

Quách Tĩnh nói:

- Khoảng trên dưới bốn trăm cân.

Hoàng Dung nói:

- Ờ, tảng đá sáu trăm cân ngươi nhấc nổi không?

Quách Tĩnh nói:

- Thế thì nhất định không nổi.

Hoàng Dung nói:

- Nếu một tảng đá sáu trăm cân dưới nước thì sao?

Âu Dương Phong lập tức hiểu ra, cả mừng kêu lên:

- Đúng, đúng, không sai chút nào!

Quách Tĩnh vẫn chưa hiểu. Âu Dương Phong nói:

- Lúc nước triều dâng lên ngập lên quá nửa tảng đá khốn khiếp này thì nó đã nhẹ rồi, chúng ta lại kéo, nhất định thành công Hoàng Dung lạnh lùng nói:

https://thuviensach.vn

- Lúc ấy nước triều đã ngập quá nửa cây tùng, người ở dưới nước làm sao sống được?

Âu Dương Phong nghiến răng nói:

- Vậy thì chỉ có liều mạng thôi.

Hoàng Dung nói:

- Hừ, cũng không cần phải như thế. Ngươi đem những cây gỗ này buộc vào tảng đá đi" Câu ấy vừa nói ra, rõ ràng cả Quách Tĩnh cũng hiểu, bật tiếng reo lớn, cùng Âu Dương Phong nhất tề động thủ, đem hơn mười cây gỗ lớn buộc vào bốn phía tảng đá. Âu Dương Phong chỉ sợ không đủ sức nổi lên, lại đi chặt thêm bảy tám cây gỗ lớn buộc vào, kế lại cùng Quách Tĩnh hợp lực buộc lại cái khung bị

đứt hôm qua.

Hoàng Dung đứng cạnh mỉm cười không nói, nhìn hai người hì hục không đầy một giờ, tất cả đều đã đâu vào đấy chỉ chờ nước triều dâng lên, Hoàng Dung và Quách Tĩnh trở về làm bạn với sư phụ.

Sau buổi trưa, mặt trời đã nghiêng qua phía tây, nước triều bắt đầu dâng lên, Âu Dương Phong chạy về gọi Quách Hoàng hai người tới dưới chân dốc núi dựng đứng. Lại chờ thêm hồi lâu, nước triều dâng lên ngang bụng, ba người đứng dưới nước, lại quàng sợi dây qua gốc cổ tùng, xoay cái khung hình vuông. Lần này tảng đá lớn đã buộc thêm không ít cây gỗ lớn, sức nổi càng tăng, mỗi thanh gỗ

như mấy đại lực sĩ dưới nước cùng nâng tảng đá lớn lên, lại thêm tảng đá trong nước cũng nhẹ đi rất nhiều, ba người không phí bao nhiêu sức lực đã lay được tảng đá. Lại xoay thêm mấy vòng, Âu Dương Phong nín thở lặn xuống nước mò vào người cháu, nhè nhẹ kéo một cái, bế y lên khỏi mặt nước.

https://thuviensach.vn

Quách Tỉnh thấy cứu người thành công, không kìm được mình bật tiếng reo mừng Hoàng Dung cũng liên tiếp vỗ tay, quên mất cơ quan hại người vốn do mình sắp đặt.

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Hồi 22(a)

Cưỡi Cá Ngao Du

Hoàng Dung thấy Âu Dương Phong lặn ngòi ngoi nước bế cháu lên bờ, khuôn mặt vốn âm trầm cũng đã tươi cười hớn hở nhưng rốt lại cũng không cám ơn mình và Quách Tĩnh một tiếng, lập tức kéo tay áo Quách Tĩnh quay về động đá.

Quách Tĩnh thấy nàng có vẻ lo lắng, bèn hỏi cô đang nghĩ gì thế Hoàng Dung nói:

- Ta đang nghĩ ba chuyện, đều rất khó khăn.

Quách Tĩnh nói:

- Cô thông minh như thế, chắc có cách thôi.

Hoàng Dung cười khẽ một tiếng, qua hồi lâu lại nhướng mày. Hồng Thất công nói:

- Chuyện thứ nhất thì thôi đi. Chuyện thứ hai thứ ba thì đúng là khiến người ta bó tay không còn cách nào.

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói:

- ô, làm sao lão nhân gia người biết ba chuyện nàng nghĩ?

Hồng Thất công nói ta chỉ là đoán tâm ý Dung nhi thôi. Chuyện thứ nhất ắt là muốn chữa thương cho ta, ở đây không thầy không thuốc, lại không có người có nội công trác tuyệt giúp đỡ, lão khiếu hóa đành theo mệnh trời,

https://thuviensach.vn

chết sống gì cũng không kể tới nữa. Chuyện thứ hai là làm thế nào để chống lại độc thủ của Âu Dương Phong. Người này võ công quả thật rất cao cường, hai người các ngươi muôn vạn lần không phải đối thủ. Chuyện thứ ba là làm sao còn sống mà trở về Trung thổ. Dung nhi, ngươi nói có đúng không?

Hoàng Dung nói:

- Đúng rồi, việc khẩn cấp nhất, trước mắt là phải nghĩ cách chế phục Lão Độc vật hay ít cũng khiến y không dám làm ác.

Hồng Thất công nói:

- Theo ta thấy thì chỉ nên đấu trí với y Lão Độc vật tuy giảo hoạt nhưng mười phần tự phụ, tự phụ thì không suy nghĩ sâu xa, muốn y mắc lừa vốn cũng không phải khó lắm, nhưng sau khi y mắc lừa rồi lập tức có bản lĩnh ứng biến thoát hiểm, kế đó phản kích có thể rất lợi hại.

Hai người ngưng thần suy nghĩ.

Hoàng Dung nghĩ:

- Tây độc cùng cha mình và sư phụ trước nay khó phân cao thấp, cho dù cha ở đây cũng chưa chắc thắng nổi y, mình làm sao là đối thủ được? Nếu không thể ra tay là đưa y vào đất chết thì chỉ làm y nổi lòng độc ác, rốt lại cũng không ích gì.

Hồng Thất công hao tổn tâm thần, đột nhiên trong ngực đau buốt, cất tiếng ho lớn.

Hoàng Dung vội đỡ y nằm xuống, đột nhiên thấy ngoài cửa động có một bóng râm lớn che khuất ánh sáng mặt trời, ngẩng đầu lên chỉ thấy Âu Dương Phong bế cháu lớn tiếng quát:

https://thuviensach.vn

- Các người ra cả đi, để cái động này cho cháu ta dưỡng thương.

Quách Tĩnh cả giận, nhảy bật dậy, nói:

- Đây là chỗ sư phụ ta ở.

Âu Dương Phong lạnh lùng nói:

- Cho dù là Ngọc hoàng đại đế ở cũng phải cút ra.

Quách Tĩnh tức giận quá muốn tranh cãi, Hoàng Dung kéo áo y một cái, cúi xuống đỡ Hồng Thất công lên đi ra khỏi động.

Đi qua mặt Âu Dương Phong, Hồng Thất công mở mắt cười nói:

- Oai phong thật, có sát khí lắm?

Âu Dương Phong thoáng đỏ mặt, lúc ấy ra tay là có thể lập tức giết chết y dưới chưởng nhưng không biết tại sao lại cảm thấy y có một làn chính khí, oai phong hoàn toàn không thể coi thường, bất giác quay đầu đI tránh ánh mắt y, nói:

- Trở lại đem cái gì cho bọn ta ăn? Nếu hai đứa nhỏ các ngươi giở trò trong thức ăn thì cẩn thận ba cái mạng đấy!

Ba người đi ra sau núi, Quách Tĩnh không ngừng chửi rủa, Hoàng Dung thì trầm ngâm không nói gì.

Quách Tĩnh nói:

- Xin sư phụ nghỉ ngơi ở đây một lúc, con đi tìm chỗ ở.

Hoàng Dung đỡ Hồng Thất công ngồi xuống dưới một cây tùng, chỉ thấy hai con sóc đột nhiên chạy vọt lên trên rồi lại chạy xuống, cách nàng vài thước, tròn mắt nhìn hai người. Hoàng Dung cảm thấy rất thú vị, nhặt một

https://thuviensach.vn

quả tùng dưới đất, chìa tay đưa ra. Một con sóc tới gần quả tùng hít hít, lấy chân trước từ từ khều ra, con kia thì tới cào cào tay áo Hồng Thất công. Hoàng Dung khen:

- Chỗ này đúng là chưa từng có ai tới người xem con sóc nhỏ này hoàn toàn không sợ người ta.

Con sóc nhỏ nghe tiếng nàng lại vọt lên cây. Hoàng Dung đưa mắt nhìn theo, thấy cây tùng cành lá rậm rạp xòe rạ như cái lọng, trên đầy dây mây quấn quít, chợt động tâm niệm, kêu lên:

- Tĩnh ca ca đừng tìm nữa, chúng ta lên cây.

Quách Tĩnh ứng thanh dừng chân nhìn lên cây tùng, quả nhiên là một nơi nương náu rất tốt. Hai người bẻ cành trên cây tùng bên cạnh gác lên cành cây tùng lớn làm một cáI sạp bằng phẳng, mỗi người một tay đỡ dưới nách Hồng Thất công, quát một tiếng:

- Lên.

Rồi đồng thời vọt lên, đặt Hồng Thất công yên yên ổn ổn xuống đó.

Hoàng Dung cười nói:

- Chúng ta làm chim trên cây, để họ làm thú trong hang.

Quách Tĩnh nói:

- Dung nhi, theo cô thì có đưa thức ăn cho họ không?

Hoàng Dung nói:

- Bây giờ không nghĩ ra cách hay, lại không đánh được Lão Độc vật chỉ còn cách nghe lời y thôi.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh vô cùng rầu rĩ.

Hai người đánh được một con dê rừng sau núi, đốt lừa nướng chín, xé thành hai nửa. Hoàng Dung đem nửa con dê chín vứt xuống đất nói ngươi đi tiểu vào đây, Quách Tĩnh cười nói:

- Họ biết đấy.

Hoàng Dung nói:

- Ngươi đừng sợ, cứ làm đi?

Quách Tĩnh đỏ mặt nói:

- Không được!

Hoàng Dung nói:

- Tại sao?

Quách Tĩnh ấp úng nói:

- Cô đứng ở đây, ta không làm được Hoàng Dung cười nghiêng ngã.

Hồng Thất công trên cây kêu lên:

- Ném lên đây, ta làm cho!

Quách Tĩnh cầm nửa con dê chín lên, cười rộ nhảy lên, để Hồng Thất công tiểu vào thịt dê, hô hô cười lớn, cầm lấy chạy vào sơn động.

Hoàng Dung kêu lên:

- Không, ngươi cầm nửa này đi, Quách Tĩnh lắc lắc đầu, nói •Miếng đó sạch mà.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nói:

- Không sai, là muốn cho họ ăn sạch sẽ,, Quách tĩnh lại càng hồ đồ, chỉ làm theo lời Hoàng Dung, quay lại đổi nửa miếng thịt dê sạch, Hoàng Dung lại đem nửa miếng thịt dê dính nước tiểu nướng lên lửa. Rồi vào rừng rậm tìm trái cây. Hồng Thất công cũng không hiểu hành động của nàng, vô cùng buồn bực, nước dãi ứa ra, chỉ muốn ăn thịt dê, nhưng mình đã tiểu vào đó, chỉ còn cách tạm thời nhẫn nại.

Con dê chín ấy nướng lên rất thơm, Âu Dương Phong không chờ Quách Tĩnh tới gần, từ trong động đã nghe mùi, bước ra đưa tay giật lấy, trên mặt lộ vẻ đắc ý đột nhiên xoay chuyển ý nghĩ, hỏi:

- Còn nửa kia đâu?

Quách Tĩnh chỉ chỉ ra ngoài.

Âu Dương Phong sãi chân bước tới dưới gốc tùng, chụp lấy nửa con đê bẩn, vứt nửa con dê sạch xuống đất, cười nhạt mấy tiếng, quay người bỏ đi.

Quách Tĩnh biết lúc này trên mặt quyết không được có vẻ gì khác lạ, nhưng y trời sinh không biết giả

dối, chỉ đành quay người đi, không nhìn Âu Dương Phong lấy một cái, để y đi xa, vừa sợ vừa mừng chạy lại cạnh Hoàng Dung cười nói làm sao cô biết được nhất định y sẽ tới đổi?

Hoàng Dung cười nói:

- Binh pháp có câu: Hư là thực, thực là hư. Lão Độc vật biết chúng ta ắt sẽ giở trò trong thức ăn, không chịu mắc câu thì ta có thể nhân đó lừa y mắc câu.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh luôn miệng khen hay, xé nửa con dê chín ra đem lên sạp trên cây, ba người bắt đầu ăn.

ăn tới lúc ngon miệng, Quách Tĩnh chợt nói:

- Dung nhi, mới rồi cô quả thật là có diệu kế, nhưng cũng rất nguy hiểm.

Hoàng Dung nói:

- Nguy hiểm gì?, Quách Tĩnh nói:

- Nếu Lão Độc vật không tới đổi, thì chúng ta há lại không ăn phải nước tiểu của sư phụ sao?

Hoàng Dung ngồi trên một cành ngang, nghe câu ấy cười gập cả người, rơi luôn xuống đất nhưng lại lập tức nhảy lên, nghiêm trang nói:

- Rất đúng, rất đúng, đúng là rất nguy hiểm.

Hồng Thất công thở dài nói:

- Thằng nhỏ ngốc, nếu y không tới đổi thì ngươi không ăn nửa con dê hôi thối này không được sao?

Quách Tĩnh sửng sốt, phá ra cười ha hả, người đảo đi một cái cũng rơi xuống đất.

Chú cháu Âu Dương ăn thịt dê, chỉ cho rằng dê rừng tự nhiên có mùi hôi chứ hoàn toàn không biết gì lại còn khen thủ đoạn nướng thịt của Hoàng Dung rất cao minh, rõ ràng hơi có vị mặn. Qua không bao lâu sắc trời tối dần, Âu Dương Khắc vết thương đau quá rên rỉ ầm lên.

Âu Dương Phong chạy tới trước cây tùng, kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Tiểu nha đầu, xuống đây Hoàng Dung giật nảy mình, không ngờ rằng trong chớp mắt y đã tới ra tay, chỉ đành hỏi:

- Chuyện gì thết?

Âu Dương Phong nói:

- Cháu ta cần trà cần nước, mau đi hầu hạ y?

Ba người trên cây nghe thế ai cũng nổi giận, Âu Dương Phong quát:

- Xuống mau đi, còn chờ gì nữa?

Quách Tĩnh hạ giọng nói:

- Chúng ta liều mạng với y.

Hồng Thất công nói:

- Các ngươi chạy mau ra sau núi, đừng lo cho ta.

Hai cách ấy Hoàng Dung đều đã tính tới, nhưng bất kể là liều mạng đánh nhau hay bỏ chạy thì sư

phụ cũng phải mất mạng, kế sách hiện tại chỉ còn cách ẩn nhẫn cầu toàn, lúc ấy nhảy xuống đất nói:

- Được thôi, ta đi xem vết thương của y ra sao.

Âu Dương Phong hừ một tiếng, lại quát:

- Tiểu tử họ Quách kia, ngươi cũng xuống đây cho ta, muốn ngủ ngon à? ý hay đấy.

Quách Tĩnh nén giận không nói gì cũng nhảy xuống đất. Âu Dương Phong nói:

https://thuviensach.vn

- Từ giờ đến sáng phải tìm cho ta một trăm cây gỗ lớn, thiếu một cây thì đánh gãy một chân ngươi, thiếu hai cây thì đánh gãy hai chân ngươi?

Hoàng Dung nói:

- Cần gỗ để làm gì?

Mà nói lại thì đêm hôm thế này đi đâu mà tìm?

Âu Dương Phong chửi:

- Con nha đầu lắm lời? Có can hệ gì tới ngươi? Mau đi hầu hạ cháu ta, chỉ cần có chỗ nào hơi không chu đáo thì ta đánh nát đầu ngươi ra đấy!

Hoàng Dung lấy tay ra hiệu cho Quách Tĩnh bảo y cố gắng làm theo, không nên hé miệng làm hỏng chuyện.

Nhìn theo thân hình Âu Dương Phong và Hoàng Dung khuất dần trong bóng đêm, Quách Tĩnh ôm

đầu ngồi xuống đất, giận tới mức mấy lần suýt ứa nước mắt.

Hồng Thất công chợt nói:

- Cha ơi, mẹ ơi, ta từ nhỏ cũng từng làm nô lệ của người Kim, nhưng nỗi khổ ấy tính ra cũng chưa đáng gì.

Quách Tĩnh giật mình nghĩ thầm:

- Té ra ân sư ngày xưa làm nô lệ, về sau lại luyện thành võ công cái thế. Mình hôm nay ẩn nhẫn một lúc, chẳng lẽ lại không thể nhịn nhục sao?.

Bèn đốt một nhánh tùng đi ra sau núi, triển khai Hàng long thập bát chưởng đánh gãy từng cây từng cây gỗ to bằng cái bát lớn. Y biết Hoàng Dung cơ trí vô song, lúc bị quần tà vây hãm trong Triệu vương phủ vẫn có thể thoát

https://thuviensach.vn

hiểm thì hôm nay cho dù gặp phải tai ách, nghĩ chắc cũng có thể tự giải thoát, liền chuyên tâm vào việc chặt cây.

Nhưng Hàng long thập bát chưởng rất hao phí nội lực, sử dụng càng lâu thì dù là mình đồng da sắt cũng cảm thấy không chi trì nổi, không đầy nửa giờ y đã chặt được hai mươi mốt cây tùng, tới cây thứ hai mươi hai thì lúc vận khí đã cảm thấy cánh tay tê dại, hai tay cùng ra chiêu Kiến long tại điền, nhưng cây tùng kia cành lá chỉ khua lên rào rào, lắc lư mấy cái chứ không hề bị đánh gãy, chỉ cảm thấy hổ khẩu tê rần, té ra kình lực chưa tới chưởng tâm lại dội lại, tình hình lúc ấy đúng như sư phụ

từng răn là một điều đại kỵ, Hàng long thập bát.chưởng cương mãnh vô song, nhưng nếu sử dụng kình lực không tương xứng thì lực đạo đánh trả lại làm mình bị thương cũng cương mãnh vô song. Y

giật nảy mình, vội ngồi xuống ngưng thần điều tức, vận công nửa giờ mới ra chiêu đánh gãy cây tùng ấy, lúc định động thủ tiếp thì chỉ thấy toàn thân rã rời, chân mềm tay nhũn.

Y biết nếu miễn cường thì không những không xong việc mà thậm chí ắt còn phải bị nội thương, trên đảo hoang không có dao búa làm sao chặt cây được? Thấy trong một trăm cây còn thiếu bảy mươi tám, mình thì hai chân đã đứng không vững, xoay chuyển ý nghĩ nghĩ thầm:

- Cháu y đã bị hỏng cả hai chân, nhất định y rất căm hờn mình tay chân còn lành lặn. Cho dù đêm nay mình lo đủ một trăm cây gỗ, đêm mai nhất định y sẽ bắt mình chặt một ngàn cây, vậy thì làm sao làm được?

Đánh nhau thì không lại y, trên đảo hoang lại không có ai giúp đỡ.

Nghĩ tới đó bất giác thở dài một hơi, nghĩ thầm:

- Cho dù ở đây hoàn toàn không phải là đảo hoang thì trên đời có ai giết được y chứ?Võ công của Hồng ân sư đã mất hết, sống chết chưa biết ra sao,

https://thuviensach.vn

cha Dung nhi thì hận mình thấu xương, Toàn Chân thất tử và sáu vị ân sư thì đều không phải là địch thủ của Tây độc, trừ phi.., trừ phi vị nghĩa huynh già tinh thông Cửu âm chân kinh, sáng chế ra môn song thủ hỗ bác kỳ diệu kia thì lại bị y bức tử. A! Cửu âm chân kinh? Tả hữu hỗ bác?

Mấy chữ ấy lóe lên trong óc y như giữa đêm dày tối mịt đột nhiên nhìn thấy ở chân trời xuất hiện một ngôi sao sáng.

“Võ công của mình cố nhiên thua xa Tây độc, nhưng Cửu âm chân kinh là bí yếu võ học cao nhất trong thiên hạ, thuật song thủ hỗ bác lại giúp người ta võ công đột nhiên tăng lên gấp bội, để mình và Dung nhi ngày đêm khổ luyện đánh nhau với Lão Độc vật một trận mới xong. Chỉ là bất kể môn võ công nào cũng không thể một sớm một chiều mà luyện thành, vậy làm sao là tốt?

Y đứng giữa rừng nghĩ ngợi, chợt nghĩ sao không đi hỏi sư phụ? Võ công của ông tuy đã mất nhưng sự hiểu biết võ học trong lòng thì không thể mất được, nhất định có thể chỉ điểm cho mình một con đường sáng.

Lập tức trở về chỗ gốc cây, đem mọi chuyện suy nghĩ trong lòng nhất nhất nói với Hồng Thất công.

Hồng Thất công nói:

- Ngươi thong thả đọc Cửu âm chân kinh cho ta nghe, xem có công phu lợi hại nào có thể mau chóng luyện thành hay không.

Quách Tĩnh lập tức đem kinh văn từng câu từng câu đọc ra. Hồng Thất công nghe tới đoạn:

- Người ta chỉ biết ngồi yên hít thở sẽ có công phu đạo đức, chứ không hề biết kẻ sĩ thượng đạt thì viên thông định tuệ, thể dụng song tu, dù động mà tĩnh, tuy bận mà yên.

https://thuviensach.vn

Thân hình chợt rung lên, a một tiếng. Quách Tĩnh vội hỏi:

- Cái gì thế sư phụ?

Hồng Thất công không đáp, suy nghĩ về mấy câu ấy hồi lâu, nói:

- Ngươi đọc lại đoạn mới rồi một lượt xem.

Quách Tĩnh vô cùng mùng rỡ, nghĩ thầm:

- Nhất định sư phụ đã tìm được trong mấy câu ấy cách thức chế phục Lão Độc vật.

Rồi lập tức đọc lại mấy câu ấy một lượt. Hồng Thất công gật gật đầu nói:

- Phải rồi, làm ngược như thế là không xong.

Quách Tĩnh đọc tiếp hết quyển thượng kinh văn rồi nói:

- Ma hãn tư các nhi, phẩm đặc hoắc cơ ân, kim thiết hồ tư, ca sơn nê khắc...
.

Hồng Thất công ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi nói gì thết?

Quách Tĩnh nói:

- Đó là kinh văn mà Chu đại ca dạy đệ tử học thuộc lòng.

Hồng Thất công cau mày nói:

- Mấy câu ấy nói gì?

Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Con không biết, Chu đại ca cũng không hiểu.

Hồng Thất công nói:

- Ngươi đọc đi.

Quách tĩnh lại đọc:

- Biệt nhi pháp tư, các la mã lý... :

Đọc một mạch tới hết, đều là nhưng lời líu la líu lo. Hồng Thất công hừ nói:

- Té ra trong chân kinh còn có bản lĩnh đọc thần chú bắt ma quỷ.

Y vốn muốn nói thêm một câu:

- Giả thần giả ma, lừa người làm vui.

Nhưng nghĩ chân kinh tinh diệu rộng lớn, mấy câu quái ngữ ấy quá nửa là có ý tứ sâu sắc riêng, có điều mình không hiểu mà thôi nên câu ấy đã ra tới miệng lại nuốt vào. Qua một lúc, Hồng Thất công lắc đầu nói:

- Tinh nhi, trong kinh văn chép rất nhiều công phu tinh diệu lợi hại, nhưng đều không phải một sớm một chiều có thể luyện thành được.

Quách Tĩnh vô cùng thất vọng.

Hồng Thất công nói:

- Ngươi mau đi kết hai mươi mấy cây gỗ kia thành một cái bè, chạy là hay nhất. Ta và Dung nhi ở

đây tùy cơ ứng biến, xoay chuyển với Lão Độc vật.

Quách Tĩnh vội nói:

https://thuviensach.vn

- Không, con không thể bỏ lão nhân gia người mà đi.

Hồng Thất công thở dài nói:

- Tây độc úy kỵ Hoàng lão tà, không dám làm hại Dung nhi, lão khiếu hóa thì không kể gì nữa, ngươi đi mau đi" Quách Tĩnh vừa buồn vừa giận, giơ tay dùng sức đập vào gốc cây một chưởng.

Chưởng ấy đánh rất mạnh, thanh âm vang dội cả hang núi, văng vẳng có tiếng dội lại. Hồng Thất công giật mình vội hỏi:

- Tĩnh nhi, một chưởng mới rồi của ngươi là dùng thủ pháp gì vậy?

Quách Tĩnh nói:

- cái gì ạ?

Hồng Thất công nói:

- Sao ngươi đánh mạnh như thế mà cành cây lại không hề rung động Quách Tĩnh vô cùng xấu hổ, nói:

- Mới rồi con dùng sức đánh vào gốc cây nhưng cánh tay tê dại nên không hề dùng kình lực.

Hồng Thất công lắc đầu nói:

- Không phải, không phải, chưởng ấy của ngươi về nội công hơi kỳ lạ Đánh chưởng nữa xem?

Quách Tĩnh giơ tay đập xuống theo lời đánh vào gốc cây, tiếng dội ầm ầm cả rừng, nhưng cây tùng vẫn không hề lay động, lần này thì y đã tự hiểu, nói:

https://thuviensach.vn

- Đây là thủ pháp bảy mươi hai đường Không minh quyền mà Chu đại ca dạy con.

Hồng Thất công nói:

- Không minh quyền à? Ta chưa từng nghe qua.

Quách Tĩnh nói đúng thế, Chu đại ca vì bị giam giữ trên đảo Đào Hoa, rảnh rỗi không có việc gì nên tự nghĩ ra bộ quyền pháp này, y dạy con mười sáu chữ khẩu quyết, là::

- Không mông động tùng, Phong thông dung mộng, Xung cùng trung lộng, Đồng dung cung trùng

Hồng Thất công cườinói:

- Cái gì mà Thông thống lung tung thế?• Quách Tĩnh nói:

- Mười sáu chữ khẩu quyết ấy đều có đạo lý, Tùng là lúc ra quyền thì lực đạo phải trống rỗng, Trùng là thân hình phải mềm nhuyễn như con sâu, Mông là quyền chiêu phải mờ mịt, không thể rõ ràng quá. Đệ tử phô diễn cho lão nhân gia người xem được không?

Hồng Thất công nói:

- Ban đêm không thấy gì nhưng nghe ra thì qua thật cũng có chút đạo lý. Loại võ công thượng thặng ấy cũng không cần phô diễn, ngươi nói cho ta nghe là được.

Lúc ấy Quách Tĩnh bắt đầu từ lộ thứ nhất Không uyển thịnh phạn, lộ thứ hai Không ốc trú nhân, đem những chỗ biến đổi của quyền lộ, cách vận dụng nội kình nói hết lại cho Hồng Thất công nghe. Chu Bá Thông tính tình nghịch ngợm, mỗi lộ quyền pháp đều đặt cho một cái tên rất hoạt kê. “

https://thuviensach.vn

Hồng Thất công chỉ nghe tới lộ thứ mười tám, trong lòng đã vô cùng khâm phục, nói:

- Không cần nói nữa, chúng ta đánh nhau với Tây độc thôi.

Quách Tĩnh nói:

- Dùng Không minh quyền à? E đệ tử còn chưa đủ hỏa hầu.

Hồng Thất công nói:

- Ta cũng biết không được, nhưng trong chỗ chết tìm cái sống, chỉ còn cách mạo hiểm, trên người ngươi có mang thanh đoản kiếm mà Khưu Xử Cơ tặng phải không?

Trong đêm sâu ánh hàn quang chớp lên, Quách Tĩnh đã rút thanh đoản kiếm ra. Hồng Thất công nói:

- Ngươi có công phu Không minh quyền, có thể dùng, đoản kiếm đi chặt cây rồi.

Quách Tĩnh cầm thanh đoản kiếm sắc bén dài hơn một thước bản mỏng mũi nhọn, do dự không nói.

Hồng Thất công nói:

- Hàng long thập bát chưởng mà ta truyền cho ngươi là công phu tuyệt đỉnh của ngoại gia, còn bộ

Không minh quyền này lại hội tụ tất cả những điều tinh yếu trong võ công của nội gia.

Thanh đoản kiếm này của ngươi vốn có thể cắt vàng chặt ngọc, chặt cây thì có đáng gì? Chuyện quan trọng nhất là kình lực trên tay phải giữ được chữ Không và chừ Tùng trong khẩu quyết.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nghĩ ngợi một lúc, lại được Hồng Thất công chỉ điểm giải thích, rốt lại cũng lãnh hội được, tung người xuống đất, mò một cây sam không lớn không nhỏ, vận thủ kình Không minh

quyền, nhẹ nhàng khéo léo như có như không giơ kiếm vạch một nhát, mũi nhọn của thanh đoản kiếm quả nhiên ngập vào thân cây.

Y thuận thế xoay tay một vòng, cây sam ấy theo tay đổ xuống. Quách Tĩnh vô cùng mừng rỡ, dùng cách ấy chặt thêm hơn mười cây tùng, xem ra không tới lúc trời sáng hẳn thì con số một trăm cây gỗ

có thể tìm đủ. Đang lúc cắt gọt, chợt nghe Hồng Thất công gọi:

- Tĩnh nhi lên đây.

Quách Tĩnh nhảy lên sạp, mừng rỡ nói:

- Quả là sử dụng được, mà hay là không tốn một chút sức lực nào.

Hồng Thất công nói nếu tốn sực thì lại không được, có phải không?

Quách Tinh kêu lên:

- Phải rồi, phải rồi!

Bốn chữ Không mông động tùng vốn là có ý ấy, trước đây Chu đại ca dạy rất lâu nhưng con vẫn không hiểu được.

Hồng Thất công nói:

- Công phu này dùng để chặt gỗ thì có thừa, nhưng nếu đem đánh nhau với Tây độc thì còn lâu mới đủ, phải luyện thêm Cửu âm chân kinh mới có cơ hội thủ thắng. Chúng ta làm sao nghĩ cách để kéo dài ngày tháng của y.

https://thuviensach.vn

Nói tới chuyện bàn bạc mưu kế thì Quách Tĩnh không thể giúp được gì, chỉ đứng ngẩn người ra một bên để sư phụ đi mà nghĩ cách.

Qua hồi lâu, Hồng Thất công lắc đầu nói:

- Ta cũng nghĩ không ra, chỉ còn cách sáng mai bảo Dung nhi nghĩ xem. Tĩnh nhi, mới rồi ta nghe ngươi đọc Cửu âm chân kinh, lại khiến ta nghĩ tới một chuyện, nảy giờ ta ngẫm nghĩ thì có quá nửa chắc không sai. Người đỡ ta xuống dưới, ta muốn luyện công.

Quách Tĩnh giật mình nhảy dựng lên, nói:

- Không, thương thế của người chưa lành, làm sao luyện được?

Hồng Thất công nói:

- Trong chân kinh có câu: Viên thông định tuệ Thể dụng cùng chuyên, Dẫu động cũng tĩnh, Tuy phiền mà yên. Bốn câu ấy khiến ta lập tức mở mắt, chúng ta xuống thôi.

Quách Tĩnh không hiểu ý tứ mấy câu ấy, nhưng không dám cãi, bế y nhẹ nhàng nhảy xuống đất.

Hồng Thất công định thần, xuống tấn lấy thế đánh ra một chưởng. Trong đêm tối, Quách Tĩnh thấy thân hình y xô về phía trước như muốn chúi xuống, sấn lên định đỡ thì Hồng Thất công đã đứng vững lại, thở hổn hển nói:

- Không sao.

Qua một lúc, tay trái y lại phát một chương. Quách Tĩnh thấy y loạng choạng, bước chân nghiêng ngã, rõ ràng vô cùng đau đớn, mấy lần mở miệng định khuyên, nào ngờ Hồng Thất công càng luyện tinh thần càng phấn chấn, lúc đầu phát Chưởng thì thở dốc một hồi, về sau thì thân theo

https://thuviensach.vn

chưởng xoay, bước chân trầm ổn, rõ ràng có tiến triển rất mau. Y đánh hết một pho Hàng long thập bát chưởng lại luyện tiếp Phục hổ quyền.

Quách Tĩnh đợi y ôm quyền thu thế về, mừng rỡ kêu lớn "Vết thương của người lành rồi!

Hồng Thất công nói:

- Bế ta lên cây.

Quách Tĩnh một tay đỡ lưng y, nhảy lên trên sạp, trong lòng vô cùng vui vẻ luôn miệng nói:

- Thật là tốt quá, thật là tốt quá?,, Hồng Thất công thở dài một tiếng, nói:

- Cũng chẳng có gì tốt, công phu này nhìn được chứ dùng không được.

Quách Tinh không hiểu. Hồng Thất công nói:

- Sau khi ta bị thương, chỉ biết vận khí điều dưỡng chứ không hề nghĩ tới công phu ngoại gia của ta thì càng động nhiều bao nhiêu càng có ích bấy nhiêu. Chỉ đáng tiếc là đã hoạt động chậm mất một chút, bây giờ thì tính mạng tuy không có gì đáng lo nhưng công phu rốt lại cũng khó mà phục hồi được.

Quách Tĩnh định lên tiếng an ủi nhưng không biết nói thế nào là hay, qua một lúc mới nói:

- Con lại đi chặt cây đây.

Hồng Thất công chợt nói:

- Tĩnh nhi, ta nghĩ ra một cách dọa Lão Độc vật, ngươi xem có được không nhé.

https://thuviensach.vn

Rồi nói kế sách ra. Quách Tĩnh mừng rỡ nói:

- Được lắm chứ, được lắm chứ.

Lập tức nhảy xuống đất đi sắp xếp.

Sáng sớm hôm sau, Âu Dương Phong tới chỗ cây tùng đếm lại số cây gỗ mà Quách Tĩnh chất lên, thấy chỉ có chín mươi cây, cười nhạt một tiếng cao giọng gọi:

- Thằng con hoang, mau ra đây, còn mười cây nữa đâu?

Hoàng Dung cả đêm ngồi cạnh Âu Dương Khắc chăm sóc vết thương cho y, nghe y rên rỉ càng ghê gớm, bất giác cũng hơi mềm lòng, khi trời sáng thấy Âu Dương Phong ra khỏi động cũng ra theo, nghe y quát tháo như thế, vô cùng lo lắng cho Quách Tĩnh.

Âu Dương Phong chờ hồi lâu thấy trên cây tùng không có động tĩnh gì, lại nghe sau núi có tiếng gió rít vù vù như có người đang đánh quyền luyện võ, vội lần tới chỗ có tiếng động, quanh qua góc núi, không kìm được giật nảy mình. Chỉ thấy Hồng Thất công đang ra chiêu đánh nhau với Quách Tĩnh, hai người chưởng qua cước lại giao đấu rất kịch liệt. Hoàng Dung thấy sư phụ không những đã có thể tự đi lại, mà ngay cả công phu dường như cũng đã khôi phục được lại càng vừa mừng vừa sợ, chợt nghe y nói:

- Tĩnh nhi, chiêu này phải cẩn thận đấy?

Rồi đẩy ra một chưởng. Quách Tĩnh giơ chưởng đỡ gạt nhưng chưa chạm vào chưởng y, thân hình đã đột nhiên bay tung về phía sau, bình một tiếng đập mạnh vào một gốc cây tùng.

Cây tùng ấy tuy không lớn lắm nhưng cũng to bằng miệng tô, rắc rắc một tiếng, đã bị lực đạo trên một cái đẩy ấy của Hồng Thất công đánh gãy ngay chính giữa, đổ tuôn xuống đất.

https://thuviensach.vn

Một cái chạm ấy tuy không quan trọng, nhưng khiến Âu Dương Phong hoảng sợ trợn mắt há miệng.

Hoàng Dung ca ngợi:

- Sư phụ, Phách không chưởng hay quá!

Hồng Thất công kêu lên:

- Tĩnh nhi, vận khí bảo vệ thân thể, đừng để bị chưởng lực của ta đánh bị thương đấy.

Quách Tĩnh nói:

- Đệ tử biết rồi?

Vừa dứt lời, Hồng Thất công chưởng lực đã phát ra, rắc một tiếng Quách tĩnh lại bị hất vào một cây tùng. Chỉ thấy một người phát chiêu, một người đón kình, trong giây lát Hồng Thất công đã dùng Phách không chưởng liên tiếp xô Quách Tĩnh vào làm gãy mười cây gỗ lớn.

Hoàng Dung kêu lên:

- Đã đủ mười cây rồi.

Quách Tĩnh thở ồ ồ, kêu lên:

- Đệ tử không còn sức nửa.

Hồng Thất công cười một tiếng thu chưởng về, nói:

- Công phu trong Cửu âm chân kinh này quả nhiên thần diệu, ta bị trọng thương như thế, chỉ cho rằng từ nay trở đi khó mà phục hồi được công lực, không ngờ sáng nay theo cách ấy tập luyện, cũng rõ ràng đã thành công.

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong cảm thấy rất nghi ngờ, khom người nhìn chỗ cây gỗ bị đánh gãy lại càng hoảng sợ, chỉ thấy vòng tròn ngoài lõi thân cây gần một tấc bằng phẳng dị thường, như là dùng cưa cưa ngang, nghĩ thầm:

- Võ học của bộ chân kinh này ghi chép chẳng lẽ lại thần diệu tới mức ấy? Xem ra công phu của lão khiếu hóa còn hơn ngày xưa, ba người bọn họ liên thủ thì mình làm sao chống được? Việc không thể

chậm trễ, mình cũng phải về mau để luyện công phu trong kinh.

Đưa mắt nhìn qua ba người một cái rồi sãi chân chạy mau về động, rút trong bọc ra quyển chân kinh mà Quách Tĩnh viết, dùng giấy dầu bọc lại mấy lớp, cắm đầu ra sức nghiên cứu.

Hồng Thất công và Quách Tĩnh nhìn theo đến khi bóng Âu Dương Phong đã khuất hẳn, nhìn nhau hô hô cười rộ. Hoàng Dung mừng rỡ nói:

- Sư phụ, bộ chân kinh này quả thật là kỳ diệu!

Hồng Thất công cười chưa đáp, Quách Tĩnh chen vào:

- Dung nhi, bọn ta là giả thôi.

Lúc ấy bèn đem chuyện kể lại thật rõ ràng cho nàng nghe.

Nguyên là Quách Tĩnh trước đó đã dùng đoản kiếm rạch sâu vào thân cây, chỉ để lại một phần bên trong còn dính liền với nhau, thật ra trên chưởng lực của Hồng Thất công không có được nửa phần kình lực đều là Quách Tĩnh dùng sức ở lưng đập ngã cây. Âu Dương Phong không ngờ được kình lực của Không minh quyền có thể sử dụng đoản kiếm chặt cây, tự nhiên nhìn không được cơ quan bên trong.

Hoàng Dung vốn đang tươi cười, nghe Quách Tĩnh.

Nói xong, hồi lâu không nói gì, cau cau mày. Hồng Thất công cười nói:

https://thuviensach.vn

- Lão khiếu hóa có thể đi lại được đã là may mắn lắm rồi, còn kể gì đó là công phu giả hay công phu thật nữa. Dung nhi, ngươi sợ Tây độc nhìn ra chỗ sơ hở phải không?

Hoàng Dung gật gật đầu. Hồng Thất công nói:

- Lão Độc vật nhãn lực thế nào, há có thể bị chúng ta lừa gạt lâu được? Có điều chuyện đời khó liệu, trước mắt có lo lắng cũng uổng công thôi. Ta nói Tĩnh nhi đọc chân kinh, trong đó có một đoạn gọi là Dịch cân đoàn cốt gì đó, nghe ra rất có ý tứ sắp tới vô sự chúng ta theo đó mà luyện.

Câu ấy nói ra rất hời hợt nhưng Hoàng Dung biết tình hình đã rất khẩn cấp, sư phụ đã chỉ ra thiên ấy ắt là có đạo lý rất lớn, lập tức nói:

- Được rồi, sư phụ dạy mau đi.

Hồng Thất công bảo Quách Tĩnh đọc lại hai lần thiên Dịch cân đoàn cốt. Rồi theo đó dạy hai người tu tập, y thì đi bắt thú câu cá, đánh lữa nướng lên ăn.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung tới giúp, nhưng lần nào cũng bị y cản trở. Thấm thoát qua bảy ngày, Quách Hoàng hai người luyện công đều tiến bộ rất mau, Âu Dương Phong trong động cũng nghiền ngẫm kinh văn, dốc lòng suy nghĩ. Đến ngày thứ tám, Hồng Thất công cười nói:

- Dung nhi, thịt dê rừng sư phụ nướng mùi vị thế nào?

Hoàng Dung cười chẩu chẩu môi, lắc lắc đầu. Hồng Thất công cười nói:

- Ta cũng nuốt không trôi, hai người các ngươi đã luyện thành công phu này rồi, hôm nay có thể thả

lỏng gân cốt, nếu không thì không khỏi bị ngưng trệ khí huyết mà tổn thương thân thể. Thế này nhé, Dung nhi lo nấu nướng đi, ta cùng Tĩnh nhi

https://thuviensach.vn

đi chặt gỗ làm bè.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung đồng thanh hỏi:

- Kết bè gỗ à?

Hồng Thất công nói:

- Đúng thế, chẳng lẽ các ngươi muốn ở mãi trên đảo này để làm bạn với Lão Độc vật sao?

Quách Hoàng hai người cả mừng, luôn miệng khen hay, lập tức động thủ.

Quách Tĩnh hôm trước đã chất một trăm cây gỗ chặt được thành đống bên cạnh, chỉ cần xé vỏ cây bện thành dây thừng, buộc chặt lại là xong. Trong lúc làm việc, Quách Tĩnh dùng lực siết một cái, một sợi thừng to phựt một tiếng đứt lìa. Y còn cho rằng sợi thừng không chắc liền đổi dùng sợi khác vừa hơi dùng kình, sợi dây kết bằng vỏ cây vừa to vừa dai đã đứt thành hai đoạn. Quách Tĩnh ngẩn người ra tại chỗ, không nói được câu nào.

Bên này Hoàng Dung cũng kêu lớn chạy tới, hai tay bưng một con dê rừng.

Nguyên là nàng đi săn dê, nhặt mấy hòn đá để ném dê, nào ngờ không ngờ mới chạy vài bước đã đuổi sát tới con dê rừng, quay qua thuận tay chụp lấy con nó, thân pháp mau lẹ, xuất thủ lại chuẩn xác, tất cả đều hoàn toàn bất ngờ.

Hồng Thất công cười nói:

- Nói thế thì bộ Cửu âm chân kinh này quả nhiên rất có đạo lý, bấy nhiêu anh hùng hảo hán vì nó mà phải mất mạng kể cũng không uổng.

Hoàng Dung mừng rỡ nói:

- Sư phụ, chúng ta đã có thể đánh nhau với Lão Độc vật một trận chưa?

https://thuviensach.vn

Hồng Thất công lắc đầu nói:

- Chuyện đó thì còn lâu lắm, ít nhất phải luyện thêm mười năm, tám năm nữa. Cáp mô công của y không phải tầm thường, ngoài Nhất dương chỉ của Vương Trùng Dương năm xưa, chưa có công phu nào có thể đánh được y.

Hoàng Dung chẩu miệng nói:

- Vậy cho dù chúng con có luyện thêm mười năm tám năm cũng chưa chắc đã thắng được y.

Hồng Thất công nói:

- Chuyện đó cũng khó nói, biết đâu công phu trong chân kinh lại lợi hại hơn ta tưởng.

Quách Tĩnh nói:

- Dung nhi, đừng sốt ruột, công phu mà chúng ta luyện rốt lại không dở đâu!

Lại qua mấy hôm, Quách Tĩnh và Hoàng Dung đã luyện tới giai đoạn thứ hai của công phu Dịch cân đoàn cốt, chiếc bè cũng đã kết xong. Ba người dùng vỏ cây dệt thành một chiếc buồm nhỏ, thức ăn nước uống đều đã đem lên bè. Âu Dương Phong trong bấy nhiêu ngày không hề động thanh sắc, cứ

lạnh lùng nhìn ba người hì hục.

Chiều hôm ấy mọi chuyện đã xong, chỉ chờ hôm sau lên đường. Lúc đi ngủ Hoàng Dung nói:

- Sáng mai có cần tới từ biệt y không?

Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Cũng phải hẹn với họ mười năm nữa, chúng ta bị họ khinh khi hà hiếp thế này, chẳng lẽ lại bỏ qua à?

Hoàng Dung vỗ tay nói:

- Đúng thế! Xin ông trời một là phù hộ cho hai gã ác tặc ấy trở về được Trung thổ, hai là phù hộ cho Lão Độc vật sống lâu, sống được thêm mười năm nữa. Nếu không thế thì xin công lực của sư phụ

khôi phục thật mau, trong vòng một hai năm thu thập được y càng tốt.

Hôm sau trời chưa sáng, Hồng Thất công tuổi già dậy sớm, nghe trên bờ biển như có tiếng động văng vẳng, vội gọi:

- Tĩnh nhi, ngoài bờ biển có tiếng gì thế?

Quách Tĩnh lật người nhảy xuống đất, sãi chân chạy mau ra, nhìn ra bờ biển không kìm được cao giọng chửi ầm lên rồi đuổi tới. Lúc ấy Hoàng Dung cũng đã tỉnh giấc, chạy theo y hỏi:

- Tĩnh ca ca, chuyện gì vậy?

Quách Tĩnh lắc đầu nói:

- Hai gã ác tặc kia lên bè của chúng ta rồi.

Hoàng Dung nghe thế giật nảy mình. Lúc hai người chạy tới bờ biển thì Âu Dương Phong đã đỡ

cháu lên bè gỗ, giương buồm lên, đã ra khỏi bờ vài trượng. Quách Tĩnh cả giận định nhảy xuống biển đuổi theo.

Hoàng Dung kéo tay áo y lại, nói:

- Đuổi không kịp đâu.

https://thuviensach.vn

Chỉ nghe Âu Dương Phong hô hô cười rộ, kêu lên:

- Đa tạ cái bè gỗ của các ngươi nhé!

Quách Tĩnh nhảy lên gào thét như sấm, đá mạnh vào một gốc cây bên cạnh.

Hoàng Dung linh cơ chợt động, kêu lên:

- Có cách rồi!

Rồi bưng một tảng đá lớn lên đặt lên một cành cây hướng ra biển, kêu lên:

- Ngươi dùng lực kéo về phía sau, chúng ta bắn đá ra.

Quách Tĩnh cả mừng, hai chân đạp vào gốc cây, hai tay kéo cánh cây hết sức lôi về phía sau. Cây đàn mộc ấy vừa cứng vừa dai, chỉ hơi cong về phía sau chứ không gãy. Quách Tĩnh hai tay buông mau, vù một tiếng, khối đá lớn bắn ra biển, rơi xuống cạnh chiếc bè, bọt nước bắn tung lên hơn một trượng. Hoàng Dung kêu lên:

- Tiếc thật?

Lại đặt đá lên, lần này thì ngắm thật chuẩn, đánh trúng vào bè. Chỉ là chiếc bè kết rất vững chắc, bị

đạn đá đánh trúng một phát vẫn không có gì nguy hiểm. Hai người liên tiếp bắn ra ba tảng đá, nhưng đều chệch ra rơi xuống nước.

Hoàng Dung thấy bắn đạn đá không có kết quả, chợt nảy ra ý khác, kêu lên:

- Mau lên, ta làm đạn!

Quách Tĩnh sửng sốt, không hiểu ý nàng. Hoàng Dung nói:

- Ngươi bắn ta xuống biển, ta đi đối phó với họ.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh biết nàng thủy tính rất cao, công phu khinh công lại rất cao cường, hoàn toàn không có gì nguy hiểm liền rút thanh đoản kiếm dúi vào tay nàng, nói:

- Cẩn thận đấy.

Rồi dùng sức kéo cành cây về phía sau.

Hoàng Dung nhảy lên cành cây ngồi xong, kêu lên:

- Bắn đi!

Quách Tĩnh buông tay, thân hình nàng bắn mau ra phía trước, bay thẳng lên không, trên không lộn nhào liên tiếp hai vòng, nhẹ nhàng rơi xuống nước cách chiếc bè gỗ vài trượng, tư thế vô cùng đẹp đẽ. Chú cháu Âu Dương không kìm được nhìn tới ngây người, nhất thời không rõ nang làm thế là có ý gì Hoàng Dung trước khi rơi xuống nước đã hít sâu một hơi, rơi xuống nước rồi cũng không nổi lên, lập tức lặn tới chiếc bè, chỉ thấy trên đầu một màu đen, biết đã tới dưới đáy bè. Âu Dương Phong vớ mái chèo gỗ đập xuống bốn phía nhưng không đánh được tới chỗ nàng. Hoàng Dung nâng đoản kiếm lên định cắt đứt những sợi thừng bện trên bè chợt động tâm niệm, giảm bớt lực đạo trên tay, chỉ

cứa nhẹ vài nhát lên mấy sợi dây chủ yếu cho trong ba sợi thì có hai sợi sẽ đứt, để chiếc bè ra tới giữa biển lớn bị sóng lớn xô đập mới vỡ ra. Nàng lại lặn xuống nước, trong khoảnh khắc đã bơi ra ngoài mười trượng, lúc ấy nổi lên mặt nước, kêu gào ầm ĩ, giả làm ra vẻ như đuổi theo không kịp.

Âu Dương Phong cười rộ giương buồm, không bao lâu chiếc bè gỗ đã lướt ra xa xa.

Đến khi nàng bước lên bờ biển, Hồng Thất công đã ra tới, đang cùng Quách Tĩnh cao giọng chửi bới, lại thấy trên mặt Hoàng Dung có vẻ đắc ý,

https://thuviensach.vn

hỏi được đầu đuôi không kìm được cùng đồng thanh khen ngợi. Hoàng Dung nói:

- Tuy bắt hai gã ác tặc ấy phải vùi thây trong biển, nhưng chúng ta cũng phải làm lại từ đầu.

Ba người ăn no một bữa, phấn chấn tinh thần lập tức đi chặt gỗ làm bè, qua vài ngày lại kết xong một chiếc, thấy gió Đông nam đang thổi mạnh, bèn giương cao lá buồm kết bằng vỏ cây, rời đảo đi về

phía tây.

Hoàng Dung thấy đảo hoang càng ngày càng nhỏ, thở dài nói:

- Suýt nữa ba người chúng ta đều chết cả trên đảo, nhưng hôm nay rời được nơi đó, cũng có chút khiến người ta không đành lòng.

Quách Tĩnh nói:

- Ngày sau rảnh rỗi, chúng ta lại tới đó chơi được chứ?

Hoàng Dung vỗ tay nói:

- Hay lắm, nhất định sẽ tới đó lúc ấy ngươi không được lười biếng. Chúng ta trước tiên đặt cho hòn đảo nhỏ này một cái tên đã. Sư phụ, người nói đặt tên gì là hay?

Hồng Thất công nói:

- Ngươoi ở trên đảo dùng đá lớn đè thằng tiểu tặc kìa, cứ gọi là đảo áp Quỷ là được.

Hoàng Dung lắc đầu nói:

- Thế thì không được nhã.

https://thuviensach.vn

Hồng Thất công cười nói:

- Ngươi muốn nhã thì đừng có hỏi lão khiếu hóa. Theo ta thấy, Lão Độc vật ở trên đảo ăn phải nước tiểu của ta, chẳng bằng đặt là đảo Ngất Niệu.

Hoàng Dung cười xua tay lia lịa, nghiêng đầu ngẫm nghĩ, chỉ thấy ở chân trời một mảnh ráng màu lung linh rực rỡ đang trùm lên trên đảo bèn kêu lên:

- Cứ gọi là đảo Minh Hà thôi.

Hồng Thất công lắc đầu nói:

- Không được, không được, lại nhã quá rồi.

Quách Tĩnh nghe hai thầy trò tranh cãi, chỉ cười nụ không nói gì. Tên đảo nhã cũng được, tục cũng được, rốt lại y cũng không nghĩ ra nhưng trong thâm tâm lại thấy những cái tên áp Quỷ, Ngất Niệu so ra còn thú vị hơn tên Minh Hà nhiều.

Thuận gió đi được hai ngày, hướng gió vẫn không thay đổi. Đến chiều hôm thứ ba, Hồng Thất công và Hoàng Dung đều đã ngủ, Quách Tĩnh giữ bánh lái, trong tiếng sóng gió ì ầm trên biển, chợt nghe hai tiếng kêu:

- Cứu tôi với cứu tôi với, vang tới. Tiếng kêu như nạo bạt vỡ đập vào nhau chen giữa tiếng sóng vỗ

gió thét, vẫn nghe thấy rất rõ. Hoàng Dung kéo tay Hồng Thất công một cái, run lên nói:

- Là ma, là ma!

Hồng Thất công trở người ngồi dậy, hạ giọng nói:

- Là Lão Độc vật đấy.

https://thuviensach.vn

Chợt nghe lại có một tiếng kêu nữa vang lên.

Lúc ấy trên trời trong có trăng, chỉ có vài ánh sao thưa chiếu xuống một vùng biển lớn tối om om, trong đêm sâu vang tới mấy tiếng kêu cứu, bất giác khiến người ta nổi gai ốc. Hồng Thất công kêu lên:

- Có phải Lão Độc vật không?

Y đã mất hết nội công, âm thanh không vang xa được bao nhiêu. Quách Tĩnh vận khí vào đan điền kêu:

- Là Âu Dương thế bá phải không?

Chỉ nghe giọng Âu Dương Phong từ xa vang tới:

- Là Âu Dương Phong ta đây, cứu mạng với?

Hoàng Dung vẫn còn kinh sợ nói:

- Bất kể y là người hay là ma, chúng ta cứ bẻ bánh lái chạy mau đi.

Hồng Thất công chợt nói:

- Phải cứu y!

Hoàng Dung vội nói:

- Không, không, con sợ lắm.

Hồng Thất công nói:

- Không phải ma đâu.

Hoàng Dung nói:

- Là người cũng không nên cứu.

https://thuviensach.vn

Hồng Thất công nói:

- Giúp người lúc nguy cấp là bang quy của Cái bang ta. Ngươi và ta là bang chủ hai đời, không thể

phá bỏ quy củ của các đời trước truyền lại.

Hoàng Dung nói:

- Quy củ này của Cái bang thật không đúng, Âu Dương Phong rõ ràng là một kẻ rất xấu xa, nếu là ma cũng sẽ là một con ma rất xấu, bất kể là người hay là ma cũng không nên cứu.

Hồng Thất công nói:

- Bang quy như thế, không thể sửa đổi.

Hoàng Dung uất ức bất bình. Chỉ nghe Âu Dương Phong từ xa kêu lên:

- Thất huynh, ngươi quả thật thấy chết mà không cứu à?

Hoàng Dung nói:

- Có cách rồi, Tĩnh ca ca, lúc nào gặp Âu Dương Phong, ngươi cứ lấy gậy đập chết y luôn. Ngươi không phải là người trong Cái bang, không cần tuân thủ bang quy không đúng ấy.

Hồng Thất công tức giận nói:

- Nhân lúc người ta nguy cấp há là hành vi của những người hiệp nghĩa chúng ta sao?

Hoàng Dung không biết làm sao, chỉ đành đưa mắt nhìn chằm chằm vào Quách Tĩnh đang bẻ lái

https://thuviensach.vn

chiếc bè đi về phía có tiếng kêu. Trong đêm tối dày đặc rõ ràng nhìn thấy hai cái đầu người đang nhô lên hụp xuống trong sóng nước, bên cạnh đầu người là một thanh gỗ lớn, chắc là sau khi chiếc bè vỡ

ra, chú cháu Âu Dương vớ được một cây gỗ nên mới chi trì được đến lúc ấy. Hoàng Dung nói:

- Bắt y phải lập lời thề độc, từ nay về sau không được hại người thì lúc ấy mới cứu y.

Hồng thất công thở dài nói:

- Ngươi không biết con người của Lão Độc vật đâu, y thà chết chứ không chịu khuất phục, không chịu thề như thế đâu. Tĩnh nhi, cứu người đi?

Quách Tĩnh khom người hướng ra ngoài, nắm lấy gáy Âu Dương Khắc nhấc lên bè. Hồng Thất công nóng ruột cứu người, cũng quên là mình đã mất hết võ công, đưa tay ra giúp. Âu Dương Phong nắm lấy tay y, mượn lực một cái đã nhảy lên bè, nhưng y kéo một cái, Hồng Thất công lại bõm một tiếng lọt xuống biển.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung cả kinh, cùng nhảy luôn xuống nước, cứu Hồng Thất công lên. Hoàng Dung tức giận trách Âu Dương Phong:

- Sư phụ ta có hảo ý cứu ngươi, tại sao ngươi lại kéo ông xuống biển?

Âu Dương Phong đã biết Hồng Thất công hoàn toàn không còn nội công, nếu không thì kéo cái vừa rồi há lại lôi được một kẻ sĩ võ công cao minh xuống biển?

Nhưng y bị ngâm dưới biển mấy ngày, gân cốt rã rời, lúc ấy không dám cứng cổ, hạ giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Ta.., ta quả thật không phải cố ý mà, Thất huynh, huynh đệ xin tạ tội với ngươi là được.

Hồng Thất công hô hô cười rộ, nói:

- Nói thế làm gì, nói thế làm gì, chỉ là bản lĩnh của lão khiếu hóa quá thấp kém thôi.

Âu Dương Phong nói:

- Hảo cô nương, ngươi cho chút gì ăn đi, bọn ta nhịn đói mấy ngày rồi.

Hoàng Dung nói:

- Trên bè của ta chỉ chuẩn bị đồ ăn thức uống cho ba người, chia cho ngươi cũng không sao, nhưng bọn ta sẽ ăn cái gì?

Âu Dương Phong nói:

- Thôi được, ngươi chỉ cho cháu ta một chút thôi, y bị thương nặng ở chân, quả thật không chịu nổi nữa.

Hoàng Dung nói:

- Nếu đúng thế thì chúng ta làm chuyện mua bán, rắn độc của ngươi cắn sư phụ ta bị thương, đến nay ông vẫn chưa lành hẳn, ngươi đưa thuốc giải ra đây.

Âu Dương Phong lấy trong bọc ra hai cái bình nhỏ đưa vào tay nàng, nói:

- Cô nương nhìn xem, trong bình đầy nước, thuốc giải đã tan hết rồi!

Hoàng Dung cầm lấy bình, lắc lắc mấy cái, đưa lên mũi ngửi, quả nhiên trong bình toàn là nước biển, bèn nói:

https://thuviensach.vn

- Nếu đã như thế thì ngươi nói dược phương thuốc giải ra, để khi nào lên bờ bọn ta sẽ tìm thuốc.

Âu Dương Phong nói:

- Nếu muốn lừa ngươi để lấy thức ăn nước uống thì ta cứ nói bừa ra một dược phương, ngươi cũng không biết thật giả, nhưng Âu Dương Phong há lại là hạng người ấy? Nói thật với ngươi, con quái xà ấy của ta là lạ nhất thiên hạ, chất độc vô song, nếu bị nó cắn, người có võ công cao cường tuy nhất thời không chết, nhưng sau tám tám sáu mươi tư ngày cũng nhất định phải bị bán thân bất toại tàn phế trọn đời. Nói dược phương thuốc giải cho ngươi cũng không hề gì, chỉ là các vị thuốc trong đó không những rất khó tìm mà lại còn phải mất đủ ba năm mới có thể điều chế thành, rốt lại cũng không kịp đâu. Chuyện này nói tới đây là thôi, ngươi muốn bắt ta đền mạng cho Thất huynh thì cũng tùy ngươi.

Hoàng Dung và Quách Tĩnh nghe y nói thế đều rất khâm phục, nghĩ thầm:

- Người này tuy là xấu xa độc ác nhưng gặp lúc sinh tử mà thủy chung vẫn không đánh mất thân phận tôn sư võ học.

Hồng Thất công nói:

- Dung nhi, y không nói dối đâu. Người ta ai cũng có số, lão khiếu hóa cũng không để ý. Ngươi cho y ăn đi.

Hoàng Dung thầm buồn rầu, biết sư phụ rốt lại cũng không xong, lấy ra một cái đùi dê rừng nướng đưa Âu Dương Phong. Âu Dương Phong xé mấy miếng đút cho cháu ăn xong rồi mới ngồm ngoàm

nhai nuốt.

Hoàng Dung lạnh lùng nói:

https://thuviensach.vn

- Âu Dương bá bá, ngươi đánh sư phụ ta bị thương, lần thứ hai luận kiếm ở Hoa sơn, chúc mừng ngươi sẽ đứng đầu quần hùng.

Âu Dương Phong nói:

- Chuyện đó cũng chưa chắc, trong thiên hạ còn một người có thể chữa khỏi vết thương cho Thất huynh.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung đồng thời nhảy bật lên, cái bè gỗ nghiêng đi một cái, hai người đồng thanh hỏi:

- Thật không?

Âu Dương Phong cắn cái đùi dê, nói:

- Chỉ là người ấy rất khó cầu, sư phụ các ngươi tự nhiên đã biết rồi.

Hai người nhìn nhìn sư phụ, Hồng Thất công cười nói:

- Đã biết là khó cầu thì còn nói tới y làm gì?

Hoàng Dung kéo áo y nài nỉ:

- Sư phụ, người nói đi, chuyện khó hơn chúng ta cũng làm được mà. Con xin cha tới, thế nào ông cũng có cách.

Âu Dương Phong khẽ hừ một tiếng. Hoàng Dung nói:

- Ngươi hừ cái gì?

Âu Dương Phong không đáp. Hồng Thất công nói:

- Y cười ngươi cho rằng cha mình cái gì cũng làm được. Nhưng người này không phải tầm thường, cho dù là cha ngươi cũng đã chắc làm gì được y?

Hoàng Dung ngạc nhiên nói:

https://thuviensach.vn

- Người ấy à! Là ai thế?

Hồng Thất công nói:

- Khoan nói tới chuyện người ấy võ công cao cường, cho dù y trói gà không chặt thì lão khiếu hóa cũng quyết không làm chuyện tổn nhân lợi kỷ như thế.

Hoàng Dung trầm ngâm nói:

- Võ công cao cường à? A, con biết rồi, là Nam đế Đoàn hoàng gia. Sư phụ, xin y trị thương tại sao lại là tổn nhân lợi kỷ chứ?

Hồng Thất công nói:

- Ngủ đi, đừng hỏi nữa, ta không nói chuyện này với ngươi nữa, có biết không?

Hoàng Dung không dám nói nữa, nàng sợ Âu Dương Phong ăn trộm thức ăn, bèn ngồi dựa vào đống thức ăn nước uống ngủ đi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Hoàng Dung nhìn thấy chú cháu Âu Dương bất giác giật mình nhảy dựng lên, chỉ thấy hai người sắc mặt lợt lạt, toàn thân sưng vù, đó là vì bị ngâm trong nước biển mấy ngày.

Chiếc bè đi tới giờ Thân, nhìn thấy xa xa có một sợi chỉ đen, thấp thoáng như đất liền, Quách Tĩnh là người đầu tiên reo lên. Lại đi thêm một lúc, nhìn thấy rõ ràng, quả là đất liền, lúc ấy gió êm sóng lặng, chỉ là ánh nắng thiêu đốt, nóng bức không sao chịu được.

Âu Dương Phong đột nhiên đứng lên, thân hình chớp một cái, hai tay cùng đẩy ra, mỗi tay một người, đã lập tức bắt được Quách Tĩnh và Hoàng Dung, điểm chân một cái đã đá trúng huyệt đạo Hồng Thất công. Quách Hoàng

https://thuviensach.vn

hai người bất ngờ bị y chụp trúng mạch môn, lập tức nửa người tê dại, đồng thanh hoảng sợ hỏi:

- Làm cái gì thế?

Âu Dương Phong cười một tiếng dữ tợn, cũng không trả lời. Hồng Thất công thở dài nói:

- Lão Độc vật kiêu căng tự đại, nhất sinh không chịu ơn ai. Chúng ta cứu mạng y, nếu y không giết người làm ơn thì trong lòng làm sao yên ổn? Ờ, chỉ trách ta lúc đêm tối nóng lòng cứu người, quên mất chuyện này, để liên lụy tới tính mạng của hai đứa nhỏ các ngươi.

Âu Dương Phong nói:

- Ngươi biết được là tốt. Mà nói lại, Cửu âm chân kinh đã lọt vào tay ta, thì làm sao có thể để lại một bộ khác trong lòng thằng tiểu tử họ Quách này, để lưu hậu họa.

Hồng Thất công nghe y nói tới Cửu âm chân kinh, chợt động tâm niệm, cao giọng nói:

- Nỗ nhĩ thất lục, cáp qua nhi, ninh huyết khế xích, bình đạo nhi... .

Âu Dương Phong sửng sốt đoạn y nghe đúng là đoạn quái văn Quách Tĩnh viết tụng kinh thư mà y nghĩ ngợi hàng trăm lần không sao hiểu được, nghe Hồng Thất công nói thế, chỉ cho rằng y hiểu được ý nghĩa bên trong, nghĩ thầm:

- Một thiên quái văn dài ấy ắt có liên quan tới toàn bộ kinh văn. Mình giết ba người này, chỉ sợ trên đời không còn ai hiểu, vậy thì cho dù mình được kinh thư cũng chỉ uổng công.

Bèn hỏi:

https://thuviensach.vn

- Nói thế là có ý gì?

Hồng Thất công nói:

- Hổn hoa sát sát, tuyết căn hứa bát thổ, mê nhĩ mê nhĩ... .

Y tuy nghe Quách Tĩnh đọc thuộc lòng đoạn quái văn ấy trong Cửu âm chân kinh, nhưng làm sao nhớ được? Lúc ấy cứ thuận miệng đọc bừa, vẻ mặt rất nghiêm trang. Âu Dương Phong chỉ cho rằng trong lời y có thâm ý, ngưng thần suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Hồi 22(b)

Cưỡi Cá Ngao Du

Hồng Thất công quát lớn:

- Tĩnh nhi động thủ đi.

Quách Tĩnh tay trái giật mạnh, chưởng phải vỗ ra, đồng thời chân trái cũng phóng lên.

Y bị Âu Dương Phong tập kích nắm được uyển mạch, vốn đã không còn cách nào phản kháng,

nhưng Hồng Thất công nói bậy một tràng, ba hoa chích chòe, Âu Dương Phong quả nhiên trúng kế, lúc phân tâm tay hơi lỏng ra, Quách Tĩnh lập tức phản kích. Y đã luyện tới đoạn thứ hai của công phu Dịch cân đoàn cốt trong chân kinh, tuy chưa học tới chiêu số quyền pháp mới nhưng công lực cũng đã tăng tiến thêm hai phần, một cái giật tay ra chưởng phóng cước ấy tuy chiêu số bình thường không có gì lạ nhưng lực đạo thì mạnh mẽ dị thường. Âu Dương Phong giật mình, chiếc bè lại hẹp, không thể lùi lại tránh né, đành giơ tay đón đỡ, tay kia vẫn nắm chặt Hoàng Dung không chịu buông ra.

Quách Tĩnh quyền chưởng cùng phát, thế công như mưa sa gió giật, trong lòng biết trên chiếc bè gỗ

này mà để Âu Dương Phong rảnh tay sử dụng Cáp mô công thì ba người đúng là không còn đất chôn thân. Một trận tấn công ráo riết ấy rốt lại cũng

https://thuviensach.vn

ép Âu Dương Phong phải lùi lại nửa bước. Hoàng Dung thân hình hơi nghiêng đi, đưa vai huých vào y. Âu Dương Phong cười thầm, nghĩ bụng:

- Con nha đầu này lại huých vào người mình, cũng không nghĩ xem mình có bao nhiêu công lực?

Không bị hất lại bắn xuống nước mới là lạ đấy.

Tâm niệm vừa động, đầu vai Hoàng Dung đã đánh tới. Âu Dương Phong không tránh không đỡ

không thèm đếm xỉa tới, đột nhiên thấy ngực hơi đau rần, giật mình biết nàng vốn mặc tấm Nhuyễn vị giáp là bảo vật trấn đảo của đảo Đào Hoa, lúc ấy y đứng trên mép bè, đã không thể lùi lại nửa bước, trên giáp của nàng lại đầy gai nhọn, không chỗ nào có thể bấu víu, vội vàng buông tay nàng, mượn sức nhảy ra ngoài, xô nàng một cái.

Hoàng Dung đứng không vững, đã thấy phải ngã xuống nước, Quách Tĩnh lật tay kéo nàng một cái, tay trái vẫn đánh tới địch nhân. Hoàng Dung rút thanh đoản kiếm ra, nghiêng người sấn vào. Âu Dương Phong đứng trên mép bè, bọt sóng không ngừng bắn lên gối y, nhưng bất kể Quách Tĩnh

Hoàng Dung tấn công thế nào, thủy chung vẫn không sao ép y rơi xuống nước. Hồng Thất công và Âu Dương Khắc đều không động đậy gì được, chỉ tròn mắt nhìn vào trường ác đấu, tim đập thình thình, chỉ thấy đôi bên thế lực tương đương, lúc sinh tử không thể sơ hở, đều tức giận là mình không thể xông vào giúp đỡ.

Võ công của Âu Dương Phong vốn hơn xa cả hai người Quách Hoàng liên thủ, nhưng y bị ngâm

trong nước mấy ngày, sinh lực cũng đã giảm một nửa, Hoàng Dung võ công tuy không cao cường lắm nhưng trên người mặc Nhuyễn vị giáp, tay cầm đoản kiếm cực kỳ sắc bén, hai món lợi khí tấn công phòng thủ ấy cũng

https://thuviensach.vn

khiến y vô cùng úy ky, lại thêm Quách Tĩnh Hàng long thập bát chưởng và Thất thập nhị lộ Không minh quyền, tả hữu chia ra giáp kích, lại thêm cả công phu Dịch cân đoàn cốt trong Cửu âm chân kinh mới học được dồn vào làm một, uy lực quả thật cũng phi phàm, nên ba người đánh nhau trên bè quả thật bất phân thắng bại.

Đánh nhau hồi lâu, chưởng pháp của Âu Dương Phong càng lợi hại, Quách Hoàng dần dần hai người cảm thấy không địch nổi, Hồng Thất công đứng ngoài ngấm ngầm lo sợ. Trong bóng chưởng bay

múa Âu Dương Phong chân trái phóng ra, kình phong rít lên, thanh thế kinh người, Hoàng Dung không dám thẳng thắn đón đỡ, lộn người một cái nhảy xuống nước. Quách Tĩnh một mình chống đại địch, lại càng không đủ sức Hoàng Dung từ bên trái rơi xuống biển, lập tức lặn qua đáy bè, nhảy lên phía bên phải, vung đoản kiếm đâm vào hậu tâm Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong vốn đã đắc thế nhưng lúc ấy bị hai phía giáp công lại trở thành ngang sức.

Hoàng Dung lúc ra sức đánh nhau, trong lòng vẫn thầm trù tính kế sách:

- Nếu cứ đấu thế này thì công lực của bọn mình không bằng, rốt lại cũng phải thua, không xuống biển thì không thắng y được.

Vừa động tâm niệm, bèn vung đoản kiếm cắt đứt dây buồm, chiếc buồm lập tức rơi xuống, chiếc bè gỗ nhô lên hụp xuống trong sóng nước, không đi về phía trước nữa. Nàng lùi lại hai bước, kéo dây buồm quấn mấy vòng quanh người Hồng Thất công. Rồi buộc mấy vòng vào một thanh gỗ lớn trên bè, siết chặt hai cái nút.

Nàng vừa lui ra, Quách tĩnh lại cảm thấy không chi trì nổi, cố đánh ba chiêu, tới chiêu thứ tư đã không đón đỡ nổi, đành lui lại một bước. Âu Dương Phong được lý không nhường người, song

https://thuviensach.vn

chưởng liên miên đánh tới. Quách tĩnh lại lùi một bước, dùng chiêu Ngư dược ư uyên đón đỡ phát chưởng của đối phương, nhưng chưởng sau lại không đỡ nổi, lại lùi lại một bước, chân trái đạp vào khoảng không.

Y lâm nguy không loạn, chân phải phóng ra giữ chặt đường lui khiến địch nhân không thể thừa thế

sấn vào, sau đó bùm một tiếng nhảy luôn xuống biển.

Chiếc bè gỗ bị lắc mạnh hai cái, Hoàng Dung mượn thế nhảy lên, cũng rơi xuống biển. Hai người nắm chặt chiếc bè gỗ một xô một lắc, nhìn thấy như muốn lật úp chiếc bè lại, chiếc bè ấy mà lật thì Âu Dương Khắc sẽ phải lập tức chết đuối, Âu Dương Phong xuống biển thì tự nhiên cũng không phải là đối thủ của Quách Hoàng hai người. Hồng Thất công thì thân hình đã được buộc chặt trên bè, hai người có thể cứ kết liễu Tây độc trước rồi sẽ cứu sư phụ sau.

Âu Dương Phong biết kế ấy, giơ chân đạp lên đầu Hồng Thất công cao giọng quát:

- Hai đứa khốn kia nghe đây, còn lắc nữa thì ta sẽ đạp xuống đấy!

Hoàng Dung thấy kế không thành, lại nghĩ ra kế khác hít một hơi lặn xuống dưới đáy bè, vung đoản kiếm chặt đứt dây thừng kết trên bè, lúc ấy còn cách đất liền không xa, cho dù giết được chú cháu Âu Dương xong, ôm sư phụ bám thân gỗ lên bờ cũng không có gì đáng ngại. Chỉ nghe răng rắc mấy tiếng, chiếc bè đã chia làm hai mảnh, Âu Dương Khắc ở nữa bên trái, Âu Dương Phong và Hồng Thất công ở nữa bên phải. Âu Dương Phong thầm hoảng sợ, vội đưa tay nắm lấy cháu nhấc qua, khom lưng nhìn xuống nước, chỉ chờ Hoàng Dung cắt dây nữa thì sẽ chụp nàng kéo lên bè.

Hoàng Dung dưới nước đã nhìn thấy rõ dáng vẻ của Âu Dương Phong, biết y chụp xuống nhất định vừa chuẩn vừa độc, quả không dám ngoi lên cắt dây nữa.

https://thuviensach.vn

Giằng co hồi lâu, Hoàng Dung bơi ra hơn một trượng, ngoi lên mặt nước hít một hơi lại lặn xuống nước chờ thời cơ làm khó. Đôi bên ngưng thần chờ sơ hở của nhau, trong chớp mắt đã từ động chuyển thảnh tĩnh. Trên mặt biển ánh nắng sáng ngời, một khoảng êm ả nhưng trên dưới nửachiếc bè lại ẩn chứa đầy sát cơ. Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Chỉ cần xẻ nửa chiếc bè này làm hai thì nhất định sẽ bị sóng biển đánh úp.

Âu Dương Phong thì nghĩ thầm:

- Chỉ cần y thị nhô đầu lên thì mình cách sóng đập ra một chưởng, sức ép của nước cũng đủ giết chết ý thị. Trừ được con nha đầu này rồi thì một mình thằng tiểu tặc họ Quách kia cũng không đủ để gây họa.

Hai người mắt nhìn đăm đăm không chớp đều hăm hở muốn thử. Âu Dương Khắc đột nhiên chỉ tay qua bên trái, kêu lên:

- Có thuyền, có thuyền?

Hồng Thất công và Quách Tĩnh đưa mắt nhìn theo tay y, quả nhiên thấy một chiếc thuyền đầu rồng lớn đang giương buồm theo gió rẽ sóng tiến tới. Qua không bao lâu Âu Dương Khắc đã nhìn thấy một người đứng trên đầu thuyền, thân hình cao lớn, mặc áo cà sa màu đại hồng giống như Linh Trí thượng nhân, chiếc thuyền lớn lại tới gần hơn, định thần nhìn kỹ quả nhiên không sai, vội nói với chú. Âu Dương Phong vận khí vào đan điền, cao giọng gọi lớn:

- Vị hảo bằng hữu trên đó xin qua đây mau.

Hoàng Dung ở dưới nước vẫn chưa biết, Quách Tĩnh đã biết là không hay, vội lặn xuống nước kéo tay Hoàng Dung ra hiệu là lại có địch nhân tới. Hoàng Dung ở dưới nước rất khó hiểu ý y, nhưng đoán là sự tình không hay, lấy tay ra hiệu, bảo y đón đỡ chưởng lực của Âu Dương Phong để mình thừa cơ phá bè. Quách Tĩnh biết công lực của mình còn thua xa địch

https://thuviensach.vn

nhân, bây giờ mình dưới nước còn địch nhân trên bè, sự chênh lệch lại càng lớn, đón tiếp một chưởng này có thể nguy tới tính mạng, nhưng việc đã tới lúc khẩn cấp, ngoài việc liều mạng thì không còn cách nào, liền vận kình vào hai tay, đột nhiên nhô lên. Âu Dương Phong gầm lớn một tiếng, song chưởng đập thẳng xuống, song chưởng của Quách Tĩnh cũng từ dưới đánh thẳng lên. Bọt nước trên mặt biển không tung lên, nhưng hai luồng lực đạo chạm nhau trong nước, nửa chiếc bè gỗ đột nhiên vọt thẳng về phía trước, nghiêng đi mấy thước, rắc.rắc hai tiếng, Hoàng Dung đã rọc đôi được chiếc bè. Đúng lúc ấy chiếc thuyền lớn đã tới cách bè còn hơn mười trượng.

Hoàng Dung cắt dây xong lại lập tức lặn xuống nước định tới đâm Âu Dương Phong thì thấy Quách Tĩnh tay chân không động đậy, thân hình từ từ chìm xuống, bất giác vừa hoảng sợ vừa hối hận, vội bơi tới nắm tay y kéo ra vài trượng, nhô đầu lên nhìn, chỉ thấy Quách Tĩnh hai mắt nhắm nghiền, mặt xanh môi trắng, đã ngất đi rồi.

Chiếc thuyền lớn kia thả thuyền nhỏ xuống, mấyngười thủy thủ khua mái chèo tới gần bè, đưa chú cháu Âu Dương và Hồng Thất công lên.

Hoàng Dung kêu mấy tiếng liên tiếp:

- Tĩnh ca ca!.

Quách Tĩnh vẫn không tỉnh lại. Nàng nghĩ chiếc thuyền kia tuy là địch nhân, nhưng cũng chỉ còn cách leo lên, lập tức nắm chặt gáy Quách Tĩnh bơi về phía chiếc thuyền con. Thủy thủ trên thuyền kéo Quách Tĩnh lên, đưa tay muốn kéo nàng, Hoàng Dung đột nhiên tay trái ấn vào mép thuyền một cái, thân hình như con cá vọt lên, từ dưới nước nhảy lên giữa thuyền, mấy người thủy thủ đều giật nảy mình.

Mới rồi đối chưởng trong nước, Quách Tĩnh bị chưởng lực của Âu Dương Phong đánh chấn động rất nặng, lập tức ngất đi, đến lúc tỉnh lại, chỉ thấy mình đang nằm trong lòng Hoàng Dung, lại đang trên một chiếc thuyền

https://thuviensach.vn

nhỏ. Y hít vài hơi, thấy chưa bị nội thương, nhướng mắt nhìn Hoàng Dung cười một tiếng.

Hoàng Dung cũng cười trả lời, nỗi lo sợ đầy lòng đã tiêu tan, lúc ấy mới nhìn xem những người trên thuyền lớn là ai.

Nàng vừa nhìn thấy đã thầm kêu khổ, không ngừng trong bụng, chỉ thấy trên thuyền có bảy tám người đứng lố nhố, chính là các cao thủ võ lâm đã gặp mấy tháng trước đây trong Triệu vương phủ

người thân hình lùn thấp, mắt sáng như điện là Thiên thủ nhân đồ Bành Liên Hổ, người đầu hói bóng loáng là Quỷ môn Long vương sa Thông Thiên, người trên trán có ba bướu chính là Tam đầu giao Hầu Thông Hải, người đồng nhan bạch phát chính là sâm tiên lão quái Lương Tử ông, nhà sư Tây Tạng mặc áo cà sa màu đại hồng là Đại thủ ấn Linh Trí thượng nhân, ngoài ra có mấy người nữa không biết là ai, nghĩ thầm:

- Võ công của Tĩnh ca ca và mình gần đây tiến triển rất xa, nếu đơn đả độc đấu với từng người trong bọn Bành Liên Hổ thì dù mình không chống được nhưng Tĩnh ca ca cũng có phần thắng. Chỉ là Lão Độc vật ở đây lại có bấy nhiêu người xúm lại một chỗ, hôm nay mà muốn thoát thân thì đúng là khó càng thêm khó.

Những người trên thuyền lớn nghe Âu Dương Phong trên bè gọi lớn vốn đã rất ngạc nhiên, đến khi nhìn thấy bọn Quách tĩnh lại càng cảm thấy kỳ quái.

Âu Dương Phong bế cháu, Quách Tĩnh và Hoàng Dung đỡ Hồng Thất công, năm người chia làm hai nhóm trước sau từ thuyền nhỏ nhảy lên thuyền lớn. Một người mặc cẩm bào thêu hoa, từ trong khoang bước ra đón, vừa nhìn thấy Quách Tĩnh, cả hai cùng giật nảy mình. Người ấy dưới cằm có một ít râu, mặt mũi thanh tú, chính là Lục vương gia Triệu vương Hoàn Nhan Hồng Liệt nước Đại Kim.

https://thuviensach.vn

Nguyên là Hoàn Nhan Hồng Liệt sau khi từ từ đường nhà họ Lưu ở huyện Bảo ứng trốn được, sợ

Quách Tĩnh tìm y trả thù, không dám trở về Yên kinh, đi đường tắt hội họp với bọn Bành Liên Hổ, sa Thông Thiên, xuống phía nam tìm cách đoạt bộ di thư của Nhạc Vũ Mục.

Lúc ấy Mông Cổ đem đại quân đánh Kim, Trung đô Yên Kinh bị vây mấy tháng, mười sáu cháu

vùng Yên Vân đều đã thuộc về Mông Cổ. Nước Kim thế lực ngày càng yếu, Hoàn Nhan Hồng Liệt

vô cùng lo lắng, thấy quân Mông Cổ rất hùng tráng, quân Kim tuy đông gấp mười lần nhưng lần đánh nhau cũng bị phá tan, y nghĩ ngợi không sao tìm ra cách, bất giác đem chí lớn trung hưng phục quốc gởi gắm vào bộ di thư của Nhạc Vũ Mục, nghĩ thầm chỉ cần lấy được bộ binh thư ấy thì có thể

dùng binh như thần, đánh đâu thắng đó như Nhạc Phi năm xưa, quân Mông Cổ dù tinh nhuệ cũng chỉ

còn cách nhìn thấy là bỏ chạy.

Lần này y dắt mọi người xuống nam, hành tung vô cùng bí mật, chỉ sợ Nam triều biết được sẽ đề

phòng, nên đổi đi đường biển, nghĩ thầm định nhân lúc thần không hay quỷ không biết từ bờ biển Chiết Giang lên bộ, ngầm tới phủ Lâm An lấy trộm binh thư. Hôm ấy y tìm Âu Dương Khắc khắp nơi không thấy, tuy biết y là một cao thủ đắc lực nhưng lâu quá không có tin tức, cũng không thể chờ

một mình y, chỉ còn cách tự lên đường, lúc ấy gặp nhau trên biển, lại thấy y đi cùng Quách Tĩnh bất giác thầm lo sợ, chỉ lo y đã nói lộ bí mật to lớn của mình ra.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh thấy kẻ thù giết cha lập tức lửa giận bốc lên, tuy giữa chỗ cường địch vây quanh vẫn đưa mắt căm hờn nhìn y. Lúc ấy có một người vội vã tiến vào khoang, mới lộ ra nửa khuôn mặt đã lập tức co người lùi trở lại. Hoàng Dung ánh mắt sắc bén, đã thấy rõ ràng là Dương Khang.

Âu Dương Khắc nói:

- Chú, vị này là Lục vương gia nước Đại Kim yêu người hiền như khát nước!

Âu Dương Phong chắp chắp tay. Hoàn Nhan Hồng Liệt không biết Âu Dương Phong có danh vọng

rất lớn trong võ lâm, thấy y thần thái ngạo mạn nhưng nể mặt Âu Dương Khắc cũng chắp tay làm lễ.

Bọn Bành Liên Hổ, Sạ Thông Thiên nghe thế đều nhất tề khom lưng nói:

- Từ lâu đã ngưỡng mộ danh tiếng Thái sơn Bắc đẩu của Âu Dương tiên sinh trong võ lâm, hôm nay may mắn được bái kiến.

Âu Dương Phong hơi khom người, trả lại nửa lễ. Đại thủ ấn Linh Trí thượng nhân vốn ở Tây Tạng, không biết tiếng tăm Tây độc, chỉ chắp tay không nói tiếng nào. Hoàn Nhan Hồng Liệt biết bọn sa Thông Thiên người nào cũng cực kỳ tự phụ, xưa nay không phục ai, nhưng nhìn thấy Âu Dương

Phong lại cung kính như thế, rõ ràng là vừa kính vừa sợ, lại có ý lấy lòng, dáng vẻ ấy trước nay chưa từng thấy ở họ, lập tức biết lão già cả người sưng phù, tóc rối chân không này không phải tầm thường, lập tức thật lòng tiếp nạp, cũng nói mấy câu ngưỡng mộ.

Trong bấy nhiêu người thì Lương Tử ông tâm tình phức tạp nhất, Quách Tĩnh đã uống máu con bảo xà của y, lúc ấy gặp nhau làm sao không nổi

https://thuviensach.vn

giận? Nhưng người mà mình sợ nhất trong đời là Hồng Thất công lúc ấy cũng ở bên cạnh, nên chỉ còn cách trong lòng tức giận mà ngoài mặt tươi cười, bước lên khom lưng vái lạy, nói:

- Tiểu nhân Lương Tử ông tham kiến Hồng bang chủ, lão nhân gia người khỏe chứ.

Câu ấy vừa buông ra, mọi người lại giật nảy mình, oai danh của Tây độc Bắc cái thì mọi người đã nghe từ lâu nhưng đều chưa gặp mặt, không ngờ lần này hai vị cao nhân trên đời lại cùng lúc xuất hiện, đang định bước lên bái kiến, Hồng Thất công đã hô hô cười rộ, nói:

- Lão khiếu hóa thôi rồi, đã bị chó dữ cắn dở sống dở chết rồi, còn bái kiến làm gì? Có thức ăn gì thừa thì mang ra đây là được.

Mọi người sửng sốt đều nghĩ thầm:

- Hồng Thất công thân hình không thể động đậy, vốn đã bị trọng thương, vậy cũng không đáng sợ

lắm.

Rồi cùng nhìn Âu Dương Phong, muốn theo vẻ mặt y mà hành sự.

Âu Dương Phong đã sớm nghĩ ra độc kế đối phó với ba người: Hồng Thất công thì ắt phải trừ khử

trước tiên để việc mình lấy oán báo đức không bị y nói rộng ra, Quách Tĩnh thì trước tiên phải hỏi hàm nghĩa của đoạn quái văn trong Cửu âm chân kinh rồi sau sẽ xử tử, còn Hoàng Dung thì tuy cháu mình yêu thương nhưng lưu lại rốt lại cũng là mầm họa rất lớn, nhưng nếu chính tay mình hạ thủ giết nàng, Hoàng Dược Sư biết được thì đời nào chịu bỏ qua, phải nghĩ cách dùng đao giết người, mượn tay kẻ khác, thấy ba người đã lên thuyền lớn, không sợ họ bay lên trời, lúc ấy nói với Hoàn Nhan Hồng Liệt:

https://thuviensach.vn

- Ba người này rất giảo hoạt, võ công cũng rất cao cường, xin vương gia sai người canh gác cho kỹ.

Lương Tử ông nghe thế cả mừng, lập tức nghiêng người sấn tới, vòng qua người sa Thông Thiên, lật tay chụp vào cổ tay Quách Tĩnh. Quách. Tĩnh lật cổ tay lại đánh ra một chưởng, Lương Tử ông đã bị

đánh trúng vai, chiêu Kiến long tại điền ấy vừa nhanh vừa mạnh, Lương Tử ông võ công tuy cao cường, nhưng bị y đánh trúng loạng choạng lùi lại hai bước. Bọn Bành Liên Hổ và Lương Tử ông trước nay đều tranh hùng trước mặt Hoàn Nhan Hồng Liệt, chỉ muốn áp đảo đối phương, đều là bằng mặt không bằng lòng, thấy y bị thua thiệt đều thầm đắc ý, lập tức chia ra bao vây ba người bọn Hồng Thất công vào giữa, nhưng để Lương Tử ông sau khi bị đánh lại xông vào động thủ.

Lương Tử ông mới rồi sở dĩ vòng qua người sa Thông Thiên bước lên trước bắt Quách Tĩnh là để đề

phòng y dùng chiêu Kháng long hữu hối độc nhất vô nhị, không đến nỗi bị y đánh thẳng trước mặt, rất khó đón đỡ, không ngờ cách một tháng mà y lại không dùng chiêu Kháng long hữu hối, chỉ là tiện tay đánh ra một chưởng mình lại không sao tránh kịp, lúc ấy làm sao chịu được? Thấy Quách Tĩnh hoàn toàn không truy kích, lập tức tung người vọt lên, song quyền cùng phát, sử dụng tuyệt học bình sinh của y là Liêu Đông dã hồ quyền pháp, rắp tâm lấy mạng Quách Tĩnh, vừa muốn cứu vãn chuyện mất mặt mới rồi vừa trả mối thù giết con mãng xà ngày trước.

Năm xưa Lương Tử ông đào sâm trên núi Trường Bạch thấy chó săn và chồn hoang đánh nhau trên mặt tuyết. Con chồn hoang giảo trá đa đoan, săn đông lật tây vô cùng linh động, chó săn nanh móng tuy sắc bén nhưng đánh nhau hồi lâu vẫn không sao thủ thắng. Y nhìn thấy con chồn hoang nhảy nhót, trong lòng chợt ngộ, lập tức không đào nhân sâm nữa, bèn ở lại trong lều tranh trên núi tuyết vất vả suy nghĩ mấy tháng, sáng chế ra bộ Dã hồ

https://thuviensach.vn

quyền pháp. Bộ quyền pháp này lấy bốn chữ Lanh, Nốt, Phác, Diệt làm yếu chỉ, đối phó với cường địch rất phù hợp, trước tiên khiến địch nhân không thể tiến tới cạnh mình, lách phải né trái, sau đó thừa cơ tập kích. Lúc ấy y không dám khinh địch, triển khai lộ quyền pháp ấy, chưa tấn công đã né tránh, trong khi ngã có ẩn việc nhảy xổ vào đánh nhau với Quách Tĩnh.

Bộ quyền pháp ấy chiêu số rất quái dị, Quách Tĩnh chưa từng thấy qua, nghĩ thầm:

- Lạc anh thần kiếm chưởng của Dung nhi hư chiêu tuy nhiều nhưng rốt lại hoặc năm hư một thực, hoặc tám hư một thực, còn quyền pháp của lão già này lại toàn là hư chiêu, không biết định giở trò cổ quái gì đây?

Lúc ấy bèn theo lời Hồng Thất công chỉ điểm cách thức ngày trước, bất kể chiêu số của địch nhân biến hóa đa đoan thế nào, mình cứ đem Hàng long thập bát chưởng đánh ra.

Hai người qua chiêu một lúc, các cao thủ nhìn thấy đều thầm lắc đầu, nghĩ:

- Lương lão quái rốt lại là chưởng môn một phái mà sao động thủ với một gã tiểu tử hậu sinh lại toàn tránh né, không dám thẳng thắng đánh ra một chiêu?

Lại qua vài chiêu, chưởng lực của Quách Tĩnh đã ép y càng lúc càng lùi về phía sau, nhìn thấy đã sắp rơi xuống nước. Lương Tử ông thấy Dã hồ quyền pháp không thể thủ thắng, muốn đổi dùng quyền pháp khác nhưng bị chưởng lực của Quách Tĩnh bao trùm, làm sao rảnh tay mà xuất thủ? Trong tiếng chưởng vù vù, chỉ nghe Hồng Thất công kêu lên:

- Xuống đi thôi!

Quách Tĩnh dùng một chiêu Chiến long tại dã, cánh tay trái quét ngang ra. Lương Tử ông hoảng sợ

https://thuviensach.vn

kêu lớn một tiếng, thân hình không tự chủ, ngã ra ngoài mạn thuyền.

Mọi người sau lúc kinh hoàng cùng nhìn về phía Lương Tử ông rơi xuống. Chỉ thấy dưới biển có người hô hô cười lớn, Lương Tử ông đột nhiên bay lên, bùng một tiếng rơi xuống sạp thuyền, bò mấy cái vẫn không đứng lên được.

Lần này mọi người còn kinh ngạc hơn, chẳng lẽ nước biển lại có thể hất y bắn trở lên? Tất cả đều khom người cúi đầu nhìn dọc theo mặt nước dưới thuyền. Chỉ thấy một ông già râu tóc bạc trắng xông đông lướt tây trên mặt biển, mau lẹ phi thường, lại ngưng thần nhìn kỹ, té ra y cưỡi trên lưng một con cá mập lớn, giống như cưỡi ngựa rong ruổi trên đất liền. Quách Tĩnh vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, cất cao giọng gọi:

- Chu đại ca, ta ở đây?

Ông già cưỡi cá mập ấy đúng là Lão Ngoan đồng Chu Bá Thông.

Chu Bá Thông nghe tiếng Quách Tĩnh gọi, lớn tiếng reo mừng, đánh vào cạnh mắt phải con cá mập một quyền, con cá lập tức vòng qua bên trái bơi tới gần thuyền. Chu Bá Thông kêu lên:

- Quách huynh đệ phải không? Ngươi khỏe chứ? Phía trước là một con cá kình, ta đuổi theo đã một ngày một đêm, bây giờ phải đuổi tiếp, xin chào nhé.

Quách Tĩnh vội kêu:

- Đại ca mau lên đây, ở đây có rất nhiều người xấu đang hà hiếp đệ đây.

Chu Bá Thông tức giận nói:

- Có chuyện ấy à?

https://thuviensach.vn

Tay phải kéo một cái gậy không biết là gì đó trong miệng con cá mập, tay trái nắm lấy một thanh gỗ

phòng va đập trên mép thuyền kéo một cái cả người lẫn cá vọt lên khỏi mặt nước, bay qua đầu mọi người rơi xuống sạp thuyền, quát lớn:

- Người nào dám to gan, dám hà hiếp nghĩa đệ của ta?

Người trên thuyền ai cũng kiến văn rộng rãi, nhưng nhìn thấy ông già tóc bạc này xuất hiện kỳ quái như thế, người nào cũng trợn mắt ngây người, ngay cả Hồng Thất công và Âu Dương Phong cũng vô cùng kinh ngạc.

Chu Bá Thông nhìn thấy Hoàng Dung cũng cảm thấy lạ lùng, bèn hỏi:

- Tại sao ngươi cũng ở đây?

Hoàng Dung cười nói:

- Phải đấy, ta tính là hôm nay ngươi sẽ tới đây, nên tới trước để chờ ngươi. Ngươi mau dạy ta cách cưỡi cá mập đi.

Chu Bá Thông cười nói:

- Được, để ta dạy ngươi.

Hoàng Dung nói:

- Ngươi cứ đánh hết bọn người xấu này rồi hãy dạy.

Chu Bá Thông đưa mắt quét qua mọi người trên sạp thuyền, nói với Âu Dương Phong:

- Ta nói người khác thì không dám lếu láo như thế, quả nhiên lại là thằng già nhà ngươi.

Âu Dương Phong lạnh lùng nói:

https://thuviensach.vn

- Một người nói ra không giữ lời, cho dù có sống thừa trên đời cũng khiến hảo hán trong thiên hạ

cười cho.

Chu Bá Thông nói:

- Không sai chút nào. Người ta làm chuyện bậy bạ gì cũng được, nhưng nói ra như đánh rắm thì phải phân biệt cho rõ ràng, đừng để người ta nghe vào tai, không biết là thanh âm là trên miệng phát ra hay là công phu từ hạ bàn phát ra. Ta đang muốn tìm ngươi tính sổ, ngươi ở đây thì hay lắm. Lão khiếu hóa, ngươi là người làm chứng, đứng ra nói vài câu công đạo đi.

Hồng Thất công nằm trên sạp thuyền cười một tiếng. Hoàng Dung nói:

- Lão Độc vật gặp nạn, sư phụ ta chín lần cứu mạng cho y, nào ngờ y lòng lang dạ thú, lại đánh sư

phụ ta bị thương, điểm huyệt của ông.

Hồng Thất công cứu mạng Âu Dương Phong trước sau chỉ có ba lần, Hoàng Dung lại nói tăng lên gấp ba, Âu Dương Phong cũng không thể phân trần về chuyện ấy, chỉ đành trợn mắt im lặng.

Chu Bá Thông cúi xuống vuốt vào hai huyệt Khúc trì và Thông tuyền của Hồng Thất công. Hồng Thất công nói:

- Lão Ngoan đồng, không được đâu.

Nguyên là Âu Dương Phong dùng thủ đoạn điểm huyệt rất âm độc ngoài y và Hoàng Dược Sư hai

người thì thiên hạ không ai giải huyệt được.

Âu Dương Phong lại càng đắc ý, nói:

https://thuviensach.vn

- Lão Ngoan đồng, ngươi có bản lãnh thì giải huyệt cho y đi.

Hoàng Dung tuy không biết giải huyệt, nhưng biết công phu về môn điểm huyệt này, chẩu chẩu môi nói:

- Cái đó có gì là lạ? Cha ta chẳng cần phí một chút sức lực, cũng có thể giải khai môn Thấu cốt đả

huyệt pháp này.

Âu Dương Phong nghe nàng nói tới tên Thấu cốt đả huyệt pháp, nghĩ thầm con nha đầu này gia học uyên uyên, kể ra cũng có kiến thức, lập tức không đếm xỉa gì tới nàng, nói với Chu Bá Thông:

- Ngươi đã thua rồi, tại sao lại nói không bằng đánh rắm thế?

Chu Bá Thông khịt mũi nói:

- Đánh rắm à? Thối thật, thối thật! Ta đang muốn hỏi ngươi chúng ta đánh cuộc là ai thua vậy?

Âu Dương Phong nói:

- Ở đây ngoài gã tiểu tử họ Quách và con nha đầu kia thì đều là các anh hùng hào kiệt thành danh trong võ lâm, ta nói ra để mọi người công bình phán xét.

Bành Liên Hổ nói:

- Hay lắm, hay lắm. Xin Âu Dương tiên sinh nói ra đi.

Âu Dương Phong nói:

- Vị Chu Bá Thông Chu lão gia phái Toàn Chân này được người giang hồ gọi là Lão Ngoan đồng, thân phận không nhỏ, chính là sư thúc của bọn Khu

https://thuviensach.vn

Xử Cơ, Vương Xử Nhất trong Toàn Chân thất tử.

Chu Bá Thông mười mấy năm nay ở trên đảo Đào Hoa, trước đó võ nghệ chưa phải đã thật cao

cường, ngoài tính nết bướng bỉnh nghịch ngợm cũng chưa làm việc gì lớn lao nên không có tên tuổi gì lắm trên giang hồ. Nhưng mọi ngươi thấy y cưỡi cá mập trên biển, thần thông quảng đại, quả thật không phải tầm thường, té ra là sư thúc của Toàn Chân thất tử, chẳng trách gì cao cường như thế, đều hạ giọng bàn với nhau mấy câu. Bành Liên Hổ nghĩ tới cái hẹn trên lầu Yên Vũ ở Gia Hưng ngày rằm tháng tám, nghĩ thầm nếu bọn Toàn Chân thất tử mà được quái nhân này giúp đỡ thì càng khó đối phó hơn, bất giác thầm lo lắng.

Âu Dương Phong nói:

- Vị Chu huynh này bị cá mập vây khốn dưới biển, huynh đệ cứu y thoát chết. Ta nói bầy cá mập này có đáng gì, chỉ cần nhấc tay một cái là có thể giết sạch cả bầy. Chu huynh không tin, hai người bọn ta bèn đánh cuộc. Chu huynh, có đúng thế không?

Chu Bá Thông gật đầu lia lịa nói:

- Mấy câu ấy rất đúng. Đánh cuộc thế nào ngươi nói cho mọi người nghe đi.

Âu Dương Phong nói:

- Đúng thế, ta nói nếu ta thua thì ngươi bảo ta làm gì ta cũng phải làm, còn nếu không chịu làm thì nhảy xuống biển để nuôi cá mập. Ngươi thua cũng thế, có đúng không?

Chu Bá Thông lại gật đầu lia lịa, nói:

https://thuviensach.vn

- Đúng, đúng, không sai chút nào. Về sau thế nào?

Âu Dương Phong nói:

- Cái gì? Về sau thì là ngươi thua.

Lần này thì Chu Bá Thông lắc đầu lia lịa, nói:

- Sai rồi, sai rồi, người thua là ngươi chứ không phải là ta.

Âu Dương Phong tức giận hỏi:

- Nam tử hán đại trượng phu nói ra há lại có thể đổi trắng thay đen, ăn không nói có à? Nếu ta thua thì tại sao ngươi nhảy xuống biển tự tử?

Chu Bá Thông thở dài nói:

- Đúng thế, vốn là ta cũng nghĩ Lão Ngoan đồng xúi quẩy, bị thua dưới tay ngươi, nào ngờ rơi xuống biển rồi, ông trời cho ta gặp được một chuyện mới biết là Lão Độc vật ngươi thua, còn Lão Ngoan đồng ta thì thắng.

Âu Dương Phong, Hông Thất công, Hoàng Dung cùng đồng thanh hỏi:

- Chuyện gì thế?

Chu Bá Thông khom lưng một cái, tay trái rút cây côn gỗ chống trong miệng con cá mập, chỉ con cá nói:

- Cứ nhìn vào con cá mà ta cưỡi đây, Lão Độc vật ngươi nhìn cho kỹ, đây là khúc gỗ mà thằng cháu bảo bối của ngươi chống vào miệng nó, có đúng không?

Hôm ấy Âu Dương Khắc dùng kế độc, lấy côn gỗ chống vào miệng con cá mập, muốn cho giống cá tham ăn nhất trong biển phải chết đói, chuyện đó thì Âu Dương Phong chính mắt nhìn thấy. Bây giờ

https://thuviensach.vn

nhìn thấy con cá mập lớn và hình dạng cây gỗ, cho tới mép con cá bị lưỡi câu xé rách vẫn còn vết sẹo, nhớ ra quả nhiên là con cá mập hôm trước thả xuống biển, bèn nói:

- Vậy thì sao?

Chu Bá Thông vỗ tay cười nói:

- Vậy thì là ngươi thua. Chúng ta đánh cuộc là ngươi giết sạch bầy cá mập, nhưng còn con khốn này lại nhờ phúc của cháu ngươi, không ăn được thịt cá mập, không bị trúng độc đã còn lại một con thì há không phải Lão Ngoan đồng ta thắng à?

Nói xong hô hô cười rộ. Âu Dương Phong biến sắc, không nói được tiếng nào.

Quách Tĩnh mừng rỡ nói:

- Đại ca, vậy mấy hôm nay ngươi ở đâu? Ta nhớ ngươi muốn chết.

Chu Bá Thông cười nói:

- Ta mới chơi đùa rất thú vị. Ta nhảy xuống biển, không bao lâu thì thấy con cá này dưới biển trồi lên thở, giống như đang có chuyện rất buồn bực. Ta nói: Cá mập ơi cá mập, ngươi và ta hôm nay có thể nói là đồng bệnh tương lân đấy! Ta bèn nhảy lên lưng nó. Con ngu ngốc này lập tức lặn xuống, ta chỉ đành nín hơi, hai tay ôm chặt lấy đầu nó, giơ chân đá liên tiếp vào bụng nó, may mà nó lại trồi lên trên mặt nước, không chờ ta hít được tới hơi thứ hai, con khốn này lại lặn xuống nước. Ca ca ngươi đánh nhau với nó suốt nửa ngày, nó mới ngoan ngoãn nghe lời, ta muốn đi về phía đông thì nó đi về phía đông, ta muốn đi về phía bắc thì nó không dám đi về phía nam.

Nói xong vỗ nhẹ vào đầu con cá mập, có vẻ rất đắc ý.

https://thuviensach.vn

Người cảm thấy chuyện này hay nhất là Hoàng Dung chỉ nghe tới mức hoa cả mắt, nói:

- Ta ở trên biển đùa giỡn bấy nhiêu năm, sao không nghĩ ra trò chơi thú vị này nhỉ, thật là ngốc quá!

Chu Bá Thông nói:

- Ngươi xem miệng nó đầy răng, mà lại sắc bén như dao, nếu không phải bị cắm cây côn gỗ trong miệng thì ngươi dám cưỡi nó không?

Hoàng Dung nói:

- Trong bấy nhiêu ngày ngươi đều cưỡi trên lưng nó à?

Chu Bá Thông nói:

- Chứ không phải sao? Bản lĩnh bắt cá của ca ca ngươi rất cao cường. Bọn ta mà thấy cá là nó bơi đuổi theo, ta một quyền một chưởng gì đó đánh chết, một con có mười phần thì ta ăn không hết một phần, con khốn này ăn hơn chín phần.

Hoàng Dung sờ sờ bụng con cá, lại hỏi:

- Ngươi đem cá chết bỏ vào bụng nó à, nó không nhai mà nuốt được sao?

Chu Bá Thông nói:

- Biết ăn là được rồi. Có một lần hai bọn ta đuổi theo một con mực lớn... .

Lúc ấy một già một trẻ đang nói tới lúc cao hứng, coi chung quanh như không người, Âu Dương Phong lại thầm kêu khổ, nghĩ cách đối phó. Chu Bá Thông chợt nói:

- Ờ, Lão Độc vật, ngươi có nhận thua không?

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong trước đó đã nói hết chuyện ra, thì trước mặt mọi người làm sao có thể nuốt lời, đành trả lời:

- Thua thì sao? Chẳng lẽ ta lại chối à?

Chu Bá Thông nói:

- Ờ, ta đang nghĩ một việc gì thật khó bắt ngươi làm đây. Được, mới rồi ngươi chửi ta đánh rắm, vậy ta bắt ngươi đánh rắm lập tức ở đây! Cho mọi người nghe chơi.

Hoàng Dung nghe Chu Bá Thông bắt Âu Dương Phong đánh rắm, lúc bình thường bỗng dưng đánh

rắm một cái đối với người thường tự nhiên rất khó khăn, nhưng với hạng người có nội công tinh thâm, cả đời chỉ tu tập cách vận khí luân chuyển trong người thì chuyện đó hoàn toàn không đáng kể, chỉ sợ Âu Dương Phong vô cùng gian trá, theo gậy đánh rắn, lại chụp được cơ hội này nhẹ nhàng đánh rắm một cái rồi bỏ qua chuyện ấy, vội kêu lên:

- Không được, không được ngươi bảo y giải huyệt cho sư phụ ta rồi sẽ nói chuyện.

Chu Bá Thông cười nói:

- Ngươi xem đấy, tiểu cô nương nhà người ta sợ ngươi đánh rắm thối tha, thì thôi cũng được. Ta cũng không cần ngươi làm chuyện gì khó khăn, mau trị thương cho lão khiếu hóa đi. Bản lĩnh của lão khiếu hóa quyết không thua kém ngươi, nếu ngươi không giở trò ma thì nhất định không đả

thương y được đâu. Khi nào y đã lành hẳn, hai người các ngươi công bằng đánh nhau một trận nữa, lúc ấy cứ để Lão Ngoan đồng ta tới làm chứng cho.

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong biết thương thế của Hồng Thất công đã không còn cách nào chữa khỏi, cũng không sợ y sẽ trả thù, chỉ sợ Chu Bá Thông đột nhiên lại nghĩ ra chuyện khác, bắt y làm một chuyện khó khăn cổ quái thì trước con mắt của mọi người thì làm sao xuống đài, lúc ấy cũng không nói gì, cúi xuống vận kình ra tay giải khai huyệt đạo cho Hồng Thất công. Hoàng Dung và Quách Tĩnh bước lên đỡ Hồng Thất công dậy.

Chu Bá Thông đưa mắt nhìn quanh mọi người trên sạp thuyền một vòng, nói:

- Lão Ngoan đồng sợ nhất là phải ngửi mùi hôi của dê. Mau thả một chiếc thuyền nhỏ xuống, đưa bốn người bọn ta lên bờ.

Âu Dương Phong thấy Chu Bá Thông và Hoàng Dược Sư động thủ một lần, biết người này võ công cực kỳ quái lạ nếu trở mặt động võ với y thì cho dù mình không thua thì cũng không có bao nhiêu cơ

hội thủ thắng, tình hình trước mắt phải tạm thời nhẫn nại, để luyện xong võ công trong Cửu âm chân kinh sẽ tìm y tính sổ hôm nay cứ nhận thua cuộc, nhất thiết đều theo lời y để tống cổ lão ôn thần này đi càng sớm càng tốt. Bèn đưa mắt nhìn qua Hoàn Nhan Hồng Liệt nói:

- Vương gia, cứ thả chiếc thuyền xuống đưa bốn người này lên bờ thôi.

Hoàn Nhan Hồng Liệt không đáp, nghĩ thầm:

- Bốn người này lên bờ, chỉ sợ tiết lộ chuyện cơ mật của mình xuống nam lần này.

Linh Trí thượng nhân nãy giờ lạnh lùng đứng nhìn, thấy Âu Dương Phong dáng vẻ nghênh ngang đã không nhịn được, nghĩ thầm ngươi như con gà ướt rũ rượi như thế, nghe Lão Ngoan đồng Chu Bá Thông gì đó nói thế nào là nghe thế ấy, không dám phản bác nửa câu, quá nửa chỉ có hư danh, cho dù võ công quả thật cao cường cũng chưa chắc đã chống nổi bấy nhiêu cao

https://thuviensach.vn

thủ ở đây, thấy Hoàn Nhan Hồng Liệt có vẻ ngần ngừ, lập tức bước lên hai bước, nói:

- Nếu ở trên bè gỗ thì Âu Dương tiên sinh muốn thế nào được thế ấy, người ngoài đâu dám nhiều lời? Nhưng đã lên thuyền lớn thì phải nghe lệnh vương gia sai bảo.

Câu ấy vừa buông ra, mọi người đều biến sắc, đều nhìn vào mặt Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong lạnh lùng nhìn lướt qua Linh Trí thượng nhân rồi lập tức ngẩng đầu lên trời, lạnhlùng nói:

- Vị đại hòa thượng này là quyết tâm làm khó lão hủ phải không?

Linh Trí thượng nhân nói:

- Không dám. Tiểu tăng trước nay ở Tây Tạng, kiến thức hẹp hòi, hôm nay lần đầu nghe tới oai danh của Âu Dương tiên sinh, đâu có gì xung đột với Âu Dương tiên sinh...

Câu nói chưa dứt, Âu Dương Phong sấn tới một bước, tay trái vung hờ một cái, tay phải đã nắm lấy tám thân cao lớn của Linh Trí thượng nhân nhấc bổng lên, tiện tay lật lại, xoay y đầu dưới chân trên chúc xuống sạp thuyền.

Chiêu này mau lẹ tới mức thần kỳ, mọi người chỉ thấy tấm cà sa đại hồng của Linh Trí thượng nhân loáng lên, tấm thân to béo đã bị nhấc lên không, hoàn toàn không nhìn rõ Âu Dương Phong dùng thủ

pháp gì. Linh Trí thượng nhân vốn cao hơn người thường một cái đầu, Âu Dương phong lại xoay tay một cái nắm lấy khối thịt to béo sau gáy y nhấc bổng lên cứ như tiện tay nhấc lên, y hai chân chưa rời khỏi mặt đất nhưng Âu Dương Phong đã xoay người y lại, đỉnh đầu cách sạp thuyền khoảng bốn thước. Chỉ thấy hai chân y đá loạn lên trên không, miệng tức giận gào

https://thuviensach.vn

thét không ngừng. Hôm trước Linh Trí thượng nhân qua chiêu với Vương Xử Nhất trong Triệu vương phủ, mọi người đều nhìn thấy công phu trên tay chưởng của y vô cùng cao cường, nhưng bị Âu Dương Phong xoay một cái nhấc lên, hai tay lại mềm nhũn buông rũ xuống như bị đánh gãy, hoàn toàn không có sức phản kháng.

Âu Dương Phong vẫn hai mắt nhìn lên trời, hời hợt nói:

- Ngươi hôm nay nghe tới tên ta lần đầu nên không coi lão hủ ra gì phải không?

Linh Trí thượng nhân vừa sợ vừa giận, liên tiếp vận khí mấy lần, dùng sức giãy giụa, nhưng làm sau giãy ra được? Bọn Bành Liên Hổ thấy tình hình như thế ai cũng hoảng sợ biến sắc. Âu Dương Phong lại nói:

- Ngươi không coi ta ra gì thì cũng được, nể mặt vương gia ta cũng không so đo với ngươi. Nhưng ngươi muốn giữ Lão Ngoan đồng Chu lão gia, Cửu chỉ thần cái Hồng lão gia, ha ha, bằng vào một chút đạo hạnh nhỏ nhoi của ngươi mà đáng à? Ngươi đã kiến thức hẹp hòi, lại không tự biết mình thì không khỏi phải chịu nhục một chút đâu. Lão Ngoan đồng, đón lấy này!

Cũng không thấy y rút tay lại đẩy ra phía trước, chỉ là nhả kình lực trong chưởng tâm ra, Linh Trí thượng nhân lại như một đám mây đỏ từ phía trái sạp thuyền bay qua bên phải, y vừa rời khỏi tay Âu Dương Phong lập tức tự do, thân hình lộn một cái, dùng chiêu Lý ngư phiên thân vừa định đứng xuống, đột nhiên sau gáy cảm thấy tê chồn, vừa kêu thầm không hay, tay trái vừa định vỗ ra một chiêu Đại thủ ấn, đột nhiên cánh tay tê dại không tự chủ được lại rũ xuống, thân hình đã bị nhấc lên không, té ra đã bị Chu Bá Thông theo đúng cách của Âu Dương Phong nắm giữ.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy y rũ rượi, biết ngay là đừng nói Âu Dương Phong đã nói trước, chỉ bằng vào một mình Chu Bá Thông thì đám thủ hạ của mình cũng không giữ được y, vội nói:

https://thuviensach.vn

- Chu lão tiên sinh đừng đùa nữa, tiểu vương phái thuyền đưa bốn vị lên bờ là được.

Chu Bá Thông nói:

- Tốt lắm, ngươi cũng thử xem, đón lấy này!

Rồi cũng làm như Âu Dương Phong nhả kình lực ra, ném tấm thân to béo của Linh Trí thượng nhân bay về phía y.

Hoàn Nhan Hồng Liệt tuy cũng biết võ nghệ nhưng chỉ là công phu đao thương cung ngựa, Chu Bá Thông lại đem một hòa thượng to béo như thế ném mạnh vào y, kình lực lợi hại, y làm sao đón được, bị trúng thì không chết cũng bị thương, vội tránh qua một bên.

Sa Thông Thiên thấy tình thế không hay, vội dùng công phu Di bộ hoán hình lắc người một cái đứng trước mặt Hoàn Nhan Hồng Liệt, thấy Linh Trí thượng nhân bay tới rất nặng, nếu xuất chưởng đẩy ra chỉ sợ làm y bị thương, xem ra chỉ còn cách học theo Âu Dương Phong, Chu Bá Thông, trước tiên túm lấy gáy xoay y lại rồi từ từ đặt xuống.

Nhưng trong chuyện võ công thì không được sai lệch một ly, y thấy Âu Dương Phong và Chu Bá Thông một chụp một ném đều hoàn toàn không phí chút sức lực chỉ cho rằng Linh Trí thượng nhân chỉ có chưởng lực lợi hại chứ bản lĩnh vọt người biến chiêu lại rất tầm thường, định chụp y lại trước hết để giảm sức bay tới rồi đặt y xuống, nào ngờ vừa giơ tay chụp, vừa chạm vào gáy Linh Trí thượng nhân đột nhiên thấy một luồng lực đạo nóng như lửa xô mạnh ra, nếu không đón đỡ tay phải sẽ lập tức gãy lìa, lúc nguy cấp vội buông tay phải xuống, nhấc tay trái lên đập ra một chiêu Phá giáp chùy.

Nguyên là Linh Trí thượng nhân liên tiếp bị Âu Dương Phong và Chu Bá Thông ném đi ném lại, khí huyết đảo lộn, suýt nữa ngất đi, lửa giận càng sôi, nghe Chu Bá Thông kêu người đón lấy mình, chỉ

https://thuviensach.vn

cho rằng người ra tay lại là địch nhân, người ở trên không đã vận khí sẵn, vừa cảm thấy tay sa Thông Thiên chạm vào gáy mình, lập tức đánh luôn ra một chiêu Đại thủ ấn.

Hai người công lực vốn tương đương nhau, sa Thông Thiên thì đứng dưới đất, chiếm được tiện nghi, nhưng Linh Trí thượng nhân lại đã chuẩn bị mà phát, khiến y trở tay không kịp. Lần này vẫn là kẻ

tám lạng người nửa cân, chỉ nghe chát một tiếng, sa Thông Thiên lùi lại ba bước ngã ngồi xuống đất, Linh Trí thượng nhân cũng bị chưởng lực hất ra, ngã lăn trên sạp thuyền, Linh Trí thượng nhân lật người nhảy lên, mới nhìn rõ người đánh y vừa rồi vốn là Sa Thông Thiên, nghĩ thầm:

- Ngay cả thằng giặc thối tha nhà ngươi cũng muốn chiếm tiện nghi..

Rồi gầm lớn một tiếng lại định sấn vào. Bành Liên Hổ biết y hiểu lầm, vội sấn ra giữa hai người kêu lên:

- Đại sư đừng nổi giận, Sa đại ca là có ý tốt mà?

Lúc ấy trên thuyền lớn đã thả thuyền nhỏ xuống. Chu Bá Thông nhấc cái gậy gỗ trong miệng con cá mập ra, ném con cá mập ra ngoài thuyền, đồng thời tay phát kình, đánh gãy khúc gỗ làm đôi. Con cá mập kia bay xuống biển, chợt thấy đoạn côn trong miệng đã gãy lập tức mừng rỡ vô cùng, lặn ngay xuống biển tìm thức ăn.

Hoàng Dung cười nói:

- Tĩnh ca ca, lần sau chúng ta và Chu đại ca mỗi người cưỡi một con cá mập, đua xem ai bơi mau hơn.

Quách Tĩnh còn chưa đáp Chu Bá Thông đã vỗ tay khen hay, nói:

- Lần ấy thì phải mời lão khiếu hóa làm chứng đấy.

https://thuviensach.vn

Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy bọn Chu Bá Thông bốn người đã chèo chiếc thuyền nhỏ đi, nghĩ thầm Âu Dương Phong công phu như thế, nếu chịu ra tay giúp đỡ thì chuyện cướp bộ binh thư càng dễ thành công, lập tức kéo tay Linh Trí thượng nhân bước tới trước mặt Âu Dương Phong, nói:

- Mọi người đều là bạn tốt của nhau, tiên sinh đừng trách, thượng nhân cũng đừng để bụng, tất cả xin nể mặt tiểu vương, chỉ là đùa giỡn một lúc thôi mà.

Âu Dương Phong cười một tiếng, đưa tay ra. Linh Trí thượng nhân còn chưa phục, nghĩ thầm:

- Ngươi chẳng qua chỉ giỏi cầm nã thủ, nhân lúc ta không đề phòng, đột nhiên tập kích, chưởng lực Đại thủ ấn ta khổ luyện mấy mươi năm chẳng lẽ lại không chống được ngươi à?

Lúc ấy cũng chìa tay ra, kình lực. Theo cánh tay vận lên dùng sức bóp mạnh bàn tay Âu Dương Phong, lực đạo vừa nhả ra đột nhiên thân hình không tự chủ nhảy bật lên, thấy như nắm vào một khối sắt nung đỏ, bàn tay chỉ cảm thấy bị nóng rát vô cùng đau đớn, rũ xuống không nhấc lên được.

Âu Dương Phong cũng như không để ý, chỉ cười khẽ một tiếng. Linh Trí thượng nhân nhìn lại lòng bàn tay, thấy không có dấu vết gì lạ, nghĩ thầm:

- Con bà nó, nhất định là lão tặc này sử dụng tà thuật.

Âu Dương Phong thấy Lương Tử ông vẫn nằm trên sạp thuyền không động đậy, bước lên nhìn qua, biết y bị Quách Tĩnh đánh rơi xuống biển, vừa khéo được Chu Bá Thông chụp lấy điểm huyệt đạo ném lại lên thuyền, lúc ấy bèn giải khai huyệt đạo cho y. Như vậy Âu Dương Phong tự nhiên đã trở

thành người đứng đầu cả bọn nhân vật võ lâm ở đó. Hoàn Nhan Hồng Liệt sai chuẩn bị tiệc rượu, uống chén tiếp phong với chú cháu Âu Dương.

https://thuviensach.vn

Uống tới nửa chừng, Hoàn Nhan Hồng Liệt nói với Âu Dương Phong việc lấy trộm di thư của Nhạc Vũ Mục ở Lâm An, xin y ra sức giúp đỡ.

Âu Dương Phong đã nghe cháu nói qua chuyện này, lúc ấy chợt động tâm, đột nhiên lại nảy ra chủ ý: Âu Dương Phong ta là hạng người nào, há lại bị ngươi lừa?

Nhưng trước nay vẫn nghe nói Nhạc Vũ Mục không những dùng binh như thần mà võ công cũng rất cao cường, Nhạc gia Tán thủ do y truyền lại quả nhiên là một tuyệt kỹ trong võ học, bộ di thư này ngoài những việc thao lược dùng binh biết đâu còn có ghi chép khác về võ công. Mình cứ đáp ứng giúp y lấy sách, cứ xem cho kỹ, chẳng lẽ Lão Độc vật không chiếm được sao?

Đúng là ngươi gian ta trá, đều mang cơ tâm. Hoàn Nhan Hồng Liệt dốc lòng lấy bằng được di thư

của danh tướng nhà Tống, nhưng không biết bọ ngựa bắt ve sầu, sau lưng có chim sẻ, Âu Dương Phong đã có chủ ý riêng. Lúc ấy hết lòng chiều chuộng lấy lòng, luôn miệng vâng dạ, lại thêm Lương Tử ông bên cạnh trợ hứng, trên tiệc rượu tới là cạn, chủ khách đều vui vẻ. Chỉ có Âu Dương Khắc thân bị trọng thương, không uống rượu được, ăn một ít thức ăn thì nhờ người đỡ vào trong khoang nghỉ ngơi.

Đang uống tới lúc vui vẻ, Âu Dương Phong đột nhiên biến hẳn sắc mặt ngừng chén không uống, mọi người đều sửng sốt, không biết đã làm gì đắc tội với y Hoàn Nhan Hồng Liệt đang định hỏi, Âu Dương phong đã nói:

- Nghe kìa!

Mọi người nghiêng tai nghe ngóng thì ngoài tiếng sóng gió ì ầm không nghe thấy gì cả. Qua một lúc Âu Dương Phong nói:

- Bây giờ đã nghe rõ chưa? Tiếng tiêu.

https://thuviensach.vn

Mọi người ngưng thần nghe ngóng, quả nhiên trong tiếng sóng văng vẳng như có tiếng động tiêu lúc đứt lúc nối vang lên, nếu y không nói ra cũng không ai nghe thấy.

Âu Dương Phong bước ra đầu thuyền cất tiếng hú dài, thanh âm văng vẳng truyền ra xa. Mọi người đều bước ra theo y.

Chỉ thấy xa xa trên mặt biển có ba cánh buồm xanh rẽ sóng lướt tới. Mọi người thầm kinh ngạc:

- Chẳng lẽ tiếng tiêu là phát ra từ chiếc thuyền ấy sao?

Khoảng cách xa như thế, làm sao vang tới đây được?

Âu Dương phong sai thủy thủ xoay bánh lái hướng về chiếc khoái thuyền kia, hai thuyền dần dần tiến tới gần nhau. Trên đầu thuyền tới có một người đứng, khoác trường bào màu xanh, trong tay quả

nhiên cầm một chiếc động tiêu, cất cao giọng gọi:

- Phong huynh, có thấy tiểu nữ không?

Âu Dương Phong nói:

- Lệnh ái làm cao lắm, ta đâu dám gọi?

Hai chiếc thuyền còn cách nhau vài trượng, cũng không thấy người kia tung người nhảy qua, mọi người Chỉ thấy trước mắt hoa lên một cái, y đã đứng trên thuyền lớn.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy y bản lĩnh cao cường, lại nảy ý muốn lôi kéo, lập tức bước lên nói:

- Quý tính của tiên sinh là gì? Có dịp bái kiến, thật là may mắn.

https://thuviensach.vn

Với thân phận vương gia nước Đại Kim của y mà khiếm tốn như thế thì có thể nói là vô cùng khó khăn. Nhưng người kia thấy y mặc quan phục nước Kim, chỉ lạnh lùng nhìn y một cái, cũng không đếm xỉa gì tới.

Âu Dương Phong thấy vương gia cụt hứng, bèn nói:

- Dược huynh, để ta giới thiệu cho ngươi. Vị này là Triệu vương Lục vương gia nước Đại Kim.

Rồi nhìn Hoàn Nhan Hồng Liệt nói:

- Vị này là Hoàng đảo chủ đảo Đào Hoa, võ công đứng đầu thiên hạ, tài năng trên đời không hai.

Bọn Bành Liên Hổ giật nảy mình không tự chủ được đều lùi lại một bước. Bọn họ đã biết cha Hoàng Dung là đại ma đầu vô cùng lợi hại, Hắc Phong song sát chẳng qua chỉ là đệ tử phản đồ của y mà đã oai chấn giang hồ như thế, người trong võ lâm nói tới là biến sắc, đồ đệ còn như thế huống gì là sư

phụ? Lần này thì quả oai danh làm khiếp vía mọi người, ai cũng nghĩ tới việc từng đắc tội với con gái y, đều cảm thấy sợ sệt không dám lên tiếng.

Hoàng Dược Sư từ khi con gái ra đi, biết ắt là nàng ra biển tìm Quách Tĩnh, lúc đầu trong lòng tức giận nên cũng không đếm xỉa gì tới, nhưng qua mấy ngày càng nghĩ càng không yên tâm, chỉ sợ

nàng gặp Quách Tĩnh trước khi thuyền chìm, lên chiếc quái thuyền do mình chế ra thì có mối lo tới tính mạng, lập tức ra biển tìm. Biết họ trở về đất liền bèn đuổi thẳng về phía tây, nhưng trên biển cả

mênh mông tìm một chiếc thuyền đâu phải chuyện dễ? Cho dù Hoàng Dược Sư thân mang tuyệt học nhưng qua lại tới lui tìm kiếm, cũng không thấy đâu. Hôm ấy y trên đầu thuyền vận nội lực thổi tiêu, mong con gái nghe được sẽ lên tiếng gọi, nào ngờ lại gặp Âu Dương Phong.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dược Sư vốn không quen bọn Bành Liên Hổ, nghe Âu Dương Phong nói người mặc y phục

người Kim là vương gia lại càng không coi ra gì, chỉ chắp chắp tay nói với Âu Dương Phong:

- Huynh đệ phải đi gấp tìm tiểu nữ, không thể bồi tiếp được.

Rồi quay người định đi.

Linh Trí thượng nhân mới rồi bị Âu Dương Phong, Chu Bá Thông thu xếp bụng đầy lửa giận, lúc ấy thấy người lên thuyền lại là kẻ mười phần vô lễ ngạo mạn, nghe Âu Dương Phong nói, nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ cao thủ trong thiên hạ lại đông như thế? Người này quá nửa là biết tà pháp, giả thần giả

ma, dọa nạt người khác Mình cứ lừa y một phen.

Thấy Hoàng Dược Sư định đi, bèn cao giọng nói:

- Có phải ngươi tìm một cô nương khoảng mười lăm mười sáu tuổi không?

Hoàng Dược Sư dừng bước quay người, mặt lộ vẻ mừng rỡ, nói:

- Phải rồi, đại sư từng gặp à?

Linh Trí thượng nhân lạnh lùng nói:

- Gặp thì gặp rồi, có điều là gặp lúc chết chứ không phải lúc sống .

Hoàng Dược Sư trong lòng chợt lạnh buốt, vội hỏi:

- Cái gì?

Hai tiếng ấy nói ra run bắn lên.

https://thuviensach.vn

Linh Trí thượng nhân nói:

- Ba hôm trước đây ta từng thấy một cái xác tiểu cô nương trôi trên biển, thân mặc áo trắng, trên tóc đeo một cái kim hoàn, tướng mạo vốn rất xinh đẹp. Ờ, đáng tiếc, đáng tiếc. Đáng tiếc toàn thân đã bị

nước biển ngâm trương cả lên.

Y nói đó đúng là y phục trang sức của Hoàng Dung, không sai chút nào.

Hoàng Dược Sư tâm thần đại loạn, thân hình run lên, sắc mật lập tức trắng bệch, qua một lúc mới hỏi:

- Có đúng thế không?

Mọi người biết rõ vừa thấy Hoàng Dung rời thuyền không lâu, nhưng lại nghe Linh Trí Thượng nhân lừa dối như thế, đều nảy ý vui sướng thấy người khác đau khổ, muốn xem Hoàng Dược Sư thương tâm ra sao, đều không nói gì. Linh Trí thượng nhân lạnh lùng nói:

- Cạnh cái xác cô gái ấy còn có ba cái xác khác, một là một gã hậu sinh trẻ tuổi mày rậm mắt to, một là một người ăn mày già đeo một cái hồ lô màu đỏ, còn một người nữa là một ông già tóc trắng.

Y nói đó đúng là ba người Quách Tĩnh, Hồng Thất công và Chu Bá Thông. Đến lúc ấy Hoàng Dược Sư đời nào còn có chút nghi ngờ gì nữa, đưa mắt nhìn xéo qua Âu Dương Phong nghĩ thầm:

- Ngươi biết con gái ta, tại sao không nói sớm?

Âu Dương Phong nhìn vẻ mặt của y, thấy đã vô cùng thương tâm, nếu ra tay sẽ lập tức giết người, mình thì tuy không đến nỗi thiệt thòi nhưng cũng không dễ Chống cự, bèn nói:

https://thuviensach.vn

- Huynh đệ hôm nay mới lên chiếc thuyền này, cũng chỉ mới gặp các vị đây lần đầu. Cái xác mà vị

đại sư này nhìn thấy cũng chưa chắc đã là lệnh ái.

Kế thở dài một tiếng nói:

- Lệnh ái là một cô nương tốt như thế, nếu đúng là trẻ tuổi chết yểu thì quả thật khiến người ta phải vô cùng thương tiếc. Cháu ta mà biết, nhất định cũng sẽ đau đớn vô cùng.

Mấy câu ấy là đùn đẩy gánh nặng cho kẻ khác, cá đôi bên đều không đắc tội với bên nào.

Hoàng Dược Sư nghe thế càng tin là thật, trong chớp mắt muôn ý nghĩ đều trở thành tro lạnh. Tính y vốn hay giận lây qua người khác, nếu không thì năm xưa Hắc Phong song sát ăn trộm kinh thư của y, tại sao bọn Lục Thừa Phong hoàn toàn không có lỗi gì lại đem ra đánh gãy cả hai chân, đuổi khỏi sư

môn? Lúc ấy trong lòng y lúc thì lạnh buốt, lúc thì sôi lên giống như lúc ái thê qua đời năm xưa.

Chỉ thấy y hai tay run lên, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, người nào cũng im lặng nhìn y, trong lòng đều đầy ý sợ sệt, ngay Âu Dương Phong cũng cảm thấy hồi hộp không yên, ngưng khí ở đan điền toàn thần giới bị, trên sạp thuyền nhất thời tịch mịch lạ thường. Đột nhiên nghe y hô hô cười rộ, âm thanh như tiếng rồng ngâm kéo dài không dứt.

Chuyện này hoàn toàn bất ngờ, mọi người đều giật mình hoảng sợ, chỉ thấy y ngẩng đầu lên trời cười dài, càng cười càng vang dội. Trong tiếng cười thấp thoáng sát khí lạnh buốt, mọi người càng nghe càng cảm thấy thê lương, trong lúc bất tri bất giác tiếng cười đã biếng thành tiếng khóc, chỉ

https://thuviensach.vn

nghe y buông tiếng khóc lớn, thê thiết vô cùng. Mọi người không kìm được lòng, tựa hồ đều muốn thương tâm rơi lệ theo y.

Trong bấy nhiêu người chỉ có Âu Dương Phong biết y tính tình cuồng phóng, mừng giận thất thường nên hoàn toàn không thấy có gì là kỳ quái, nhưng nghe y khóc tới mức trời sầu đất thảm, bèn nghĩ:

- Hoàng lão tà khóc lóc như thế tất nhiên sẽ bị thương. Ngày xưa Nguyễn Tịch chôn mẹ, khóc một lần thổ huyết hơn một đấu, Hoàng lão tà đúng là có di phong của người thời Tấn. Chỉ tiếc chiếc thiết tranh của mình đã mất lúc chìm thuyền, nếu không thì dạo một khúc đàn trợ hứng cho y khóc lóc, người này buông thả tình cảm, có quá nửa là một lần phát ra không thể thu thập được, thân bị nội thương, ngày sau luận kiếm ở Hoa sơn lần thứ hai lại bớt đi được một kẻ đại địch. Ờ, bỏ qua cơ hội tốt, đáng tiếc ơi là đáng tiếc!

Hoàng Dược Sư khóc một hồi, nhấc ngọc tiêu gõ vào mạn thuyền cất tiếng hát, chỉ nghe y hát rằng::

- Theo mệnh lớn của thượng đế, sao vắn số không lâu dài?

Người tóc bạc đến hết đời, Kẻ gặp nạn khi mang thai.

Cảm đau xưa chưa quên hết, Mà nạn mới đã theo ngay.

Sương mai soi rồi thoáng mất, Hoa sáng tươi mà chiều phai.

Buồn người đi không thể lưu, Tình mịt mờ không tự rõ.

Trời tuy cao mà không thang, ôm hận này cùng ai tỏ?

Chát một tiếng, chiếc ngọc tiêu gãy làm hai đoạn. Hoàng Dược Sư không hề ngoảnh đầu bước ra đầu thuyền.

Linh Trí thượng nhân bước lên một bước, giang hai tay ra cản lại, cười nhạt nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi vừa khóc vừa cười điên điên khùng khùng giở trò gì vậy?

Hoàn Nhan Hồng Liệt kêu lên:

- Đại sư, đừng... .

Câu nói chưa dứt, chỉ thấy Hoàng Dược Sư vươn tay phải ra, lại túm lấy sau gáy Linh Trí thượng nhân xoay đi nửa vòng, để y đầu dưới chân trên chúc xuống dưới, thẳng tay ném xuống, soạt một tiếng, tấm thân to béo của y đã cắm ngập vào ván sạp thuyền, sâu đến tận vai. Nguyên công phu của Linh Trí thượng nhân thì sau gáy là chỗ sơ hở, y vừa nhích động thân hình thì bọn đại cao thủ như

Âu Dương Phong, Chu Bá Thông, Hoàng Dược Sư lập tức nhận ra, nên ba người xuất thủ đều đánh vào nhược điểm ấy của y, đều chụp một cái là trúng.

Hoàng Dược Sư hát tiếp:

- Trời dài đất thẳm, Đời người đâu dài?

Trước sau không rõ, Theo con có ngày.

Bóng áo xanh chớp lên, đã nhảy về thuyền mình, bẻ lái quay buồm bỏ đi.

Mọi người đang định tới cứu Linh Trí thượng nhân, xem y sống chết ra sao, chợt nghe lách cách một tiếng, ván sạp thuyền vỡ ra, dưới khoang có một thiếu niên bước lên. Chỉ thấy y môi hồng răng trắng, mặt đẹp như ngọc, chính là Dương Khang vốn tên Hoàn Nhan Khang thế tử của Hoàn Nhan Hồng

Liệt.

Y sau khi trở mặt với Mục Niệm Từ, chỉ vì nhớ câu “giàu sang không thể nói xiết” của Hoàn Nhan Hồng Liệt, thông tin cho quan lại nước Kim ở

https://thuviensach.vn

Hoài Bắc, không bao lâu đã tìm tới chỗ phụ vương, theo y xuống nam. Lúc Quách Tĩnh, Hoàng Dung lên thuyền, y vừa nhìn thấy đã lập tức núp dưới khoang không dám lên, chỉ từ khe hở của ván thuyền nhìn trộm, tất cả động tĩnh trên sạp thuyền đều nhìn thấy rất rõ. Lúc mọi người uống rượu cười nói, y sợ Âu Dương Phong cùng đi với Quách Tĩnh, khó chắc không có ý khác nên vẫn không ra dự tiệc, cứ dưới đáy khoang nghe trộm mọi người trò chuyện, đến lúc Hoàng Dược Sư bỏ đi mới biết là không có gì nguy hiểm, bèn giở ván sạp thuyền lên bước ra.

Linh Trí thượng nhân lần này bị ném quả thật không nhẹ, nhưng ngạnh công cao cường, xương đầu lại vốn cứng rắn, ván thuyền bị cái đầu trọc của y khoét thủng một lổ nhưng đầu y vẫn không hề bị

tổn thương, chỉ cảm thấy choáng váng, định thần xong, hai tay vận kình, ấn xuống ván thuyền một cái, thân hình đ ã nhảy vọt lên. Mọi người thấy trên sạp thuyền có một cái lổ tròn tròn rất phẳng, bất giác nhìn nhau hoảng sợ, kế đó lại cảm thấy buồn cười nhưng không dám bật ra tiếng, người nào cũng cố nhịn cười nên thần sắc vô cùng khó coi.

Hoàn Nhan Hồng Liệt vừa nói một câu:

- Hài tử, tới ra mắt Âu Dương tiên sinh đi.

Dương Khang đã hướng về Âu Dương Phong lạy phục xuống, cung cung kính kính dập đầu bốn cái.

Y đột nhiên làm đại lễ, mọi người không ai không ngạc nhiên.

Nguyên là Dương Khang lúc ở Triệu vương phủ đã mười phần khâm phục tài năng của Linh Trí

thượng nhân, hôm nay lại thấy Âu Dương Phong, Chu Bá Thông, Hoàng Dược Sư ba người nối nhau chụp y ném ra cứ như đùa giỡn với trẻ con, mới biết ngoài trời còn có trời, trên người còn có người.

https://thuviensach.vn

Y nhớ lại việc bị chịu nhục trong Quy Vân trang ở Thái Hồ, bị Quách Hoàng hai người dọa nạt trong từ đường họ Lưu ở huyện Bảo ưng tới mức kinh tâm táng đảm, đó đều là vì võ công của mình không bằng người, trước mắt có một vị cao nhân thế này, đúng là có thể lạy nhận y làm sư phụ, nên làm đại lễ với Âu Dương Phong rồi, bèn nói với Hoàn Nhan Hồng Liệt:

- Cha, hài nhi muốn bái vị tiên sinh đây làm sư phụ.

Hoàn Nhan Hồng Liệt cả mừng, đứng thẳng người lên, chắp tay hướng về Âu Dương Phong vái một cái, nói:

- Tiểu nhi tính hiếu võ, chỉ là chưa gặp được minh sư nếu được tiên sinh không bỏ, chịu dạy dỗ cho, thì cha con tiểu vương cùng đội ơn lớn.

Người khác nghĩ thầm có thể làm sư phụ của tiểu vương gia thì quả thật là điều cầu còn chưa được, nào ngờ Âu Dương Phong vái trả lại một vái, nói:

- Sư môn của lão hủ trước nay có một quy củ là võ công của bản môn chỉ một phái đơn truyền, quyết không có chi khác. Lão hủ đã truyền lại cho xá điệt, không thể phá lệ thu nhận đệ tử, xin vương gia xét cho.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy y không ưng thuận cũng đành phải thôi, sai người bày bàn tiệc khác.

Dương Khang rất thất vọng.

Âu Dương Phong cười nói:

- Tiểu vương gia nhận làm sư phụ thì không dám, nhưng nếu muốn lão hủ chỉ điểm cho một vài công phu cũng không khó gì. Chúng ta cứ thong thả rèn luyện thôi.

Dương Khang thấy rất nhiều tỳ thiếp của Âu Dương Khắc, biết họ đều được Âu Dương Khắc chỉ

https://thuviensach.vn

điểm võ công, nhưng vì không phải là đệ tử chân chính nên bản lĩnh đều rất tầm thường, nghe Âu Dương Phong nói thế trong lòng rất không thích, chỉ cảm ơn ngoài miệng. Y hoàn toàn không biết võ công của Âu Dương Phong thì cháu y không sao so sánh được, nếu được Âu Dương Phong chỉ điểm cho một hai điều cũng thừa đủ để xưng hùng ra oai trong võ lâm. Âu Dương Phong nhìn dáng vẻ xét sắc mặt, biết y hoàn toàn không có ý thỉnh giáo, cũng không nhắc tới nữa.

Đang trong tiệc rượu lại nói tới việc Hoàng Dược Sư ngạo mạn vô lễ, mọi người đều khen ngợi Linh Trí thượng nhân lừa y rất hay. Hầu Thông Hải nói:

- Võ công của người ấy quả thật rất cao cường, thằng tiểu tử thối tha kia té ra là con gái của y, không trách gì lại rất tà môn.

Nói tới đó chăm chú nhìn vào đầu trọc của Linh Trí thượng nhân, lúc sau lại nghiêng qua nhìn khối thịt to béo trên gáy y, dòm ngó hai bên, sờ sờ lên gáy mình, cười ha hả một tiếng, hỏi:

- Sư ca, ba người bọn họ đều nắm một cái như thế, đó là công phu gì vậy?

Sa Thông Thiên trách:

- Đừng nói bậy.

Linh Trí thượng nhân không nhịn nỗi nữa, đột nhiên vươn tay trái chụp vào ba cái bướu thịt trên trán Hầu Thông Hải. Hầu Thông Hải vội co người lách ra khỏi bàn. Mọi người hô hô cười lớn, đồng thanh lên tiếng khuyên giải.

Hầu Thông Hải lại ngồi vào bàn, nhìn Âu Dương Phong nói:

- Âu Dương lão gia, võ công của người cao minh lắm! Người dạy ta bản lĩnh túm gáy người ta ấy được không?

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong cười khẽ không đáp. Linh Trí thượng nhân tức giận trợn mắt nhìn. Hầu Thông Hải quay qua lại hỏi:

- Sư ca, lão Hoàng Dược Sư kia vừa khóc vừa kêu hát hỏng cái gì vậy?

Sa Thông Thiên trợn mắt không biết trả lời thế nào, nói:

- Ai đếm xỉa tới những lời dở điên dở dại của lão khùng ấy.

Dương Khang nói:

- Y hát đó là bài thơ của Tào Tử Kiến thời Tam quốc, con gái Tào Tử Kiến chết, y làm hai bài Ai từ.

Trong thơ nói có người sống tới lúc bạc đầu, có đứa trẻ thì lại chết yểu từ nhỏ, ông trời tại sao lại bất công như thế Chỉ hận là trời cao không có thang để lên, nỗi phẫn hận đầy lòng không thể bày tỏ với trời. Cuối cùng y nói mình rất đau lòng, ngày theo con cũng không còn xa.

Đám võ nhân đều khen ngợi:

- Tiểu vương gia là người đọc sách, học vấn giỏi thật, chứ bọn người thô mãng chúng ta làm sao hiểu được?

Hoàng Dược Sư đầy lòng phẫn hận chửi trời trách đất, mắng quỷ chửi thần, trách số phận đối với y bất công, sai thuyền phu cặp vào đất liền, lên bộ rồi lửa giận càng hừng, ngẩng đầu lên trời kêu lớn:

- Ai hại chết Dung nhi của ta? Ai hại chết Dung nhi của ta?

Chợt nghĩ:

- Là thằng tiểu tử họ Quách, không sai, đúng là thằng tiểu tử này? Nếu không phải y, thì làm sao Dung nhi lên chiếc thuyền ấy?

https://thuviensach.vn

Chỉ là thằng tiểu tử ấy đã chết theo làm bạn với Dung nhi rồi, nỗi căm hận của mình trút lên ai bây giờ?

Y chợt động tâm niệm, lập tức nghĩ tới Giang Nam lục quái sư phụ của Quách Tĩnh, kêu lên:

- Bọn lục quái này chính là đầu sỏ hại chết Dung nhi của ta! Nếu họ không dạy võ công cho thằng tiểu tử họ Quách kia thì làm sao y quen được Dung nhi? Nếu không bắt lục quái chặt hết chân tay từng người thì khó tiêu tan nỗi hận của ta.

Lòng tức giận đã tăng, nỗi đau thương hơi giảm, y tới thị trấn, ăn cơm xong nghĩ cách làm sao tìm được Giang Nam lục quái:

- Lục quái võ nghệ không cao nhưng tiếng tăm lại không nhỏ, chắc phải có chỗ gì đó hơn người, quá nửa là quỷ kế đa đoan. Nếu mình tìm tới cửa nhất định sẽ không gặp được, phải chờ đêm tối xông vào giết sạch già trẻ lớn bé sáu nhà mới xong.

Lúc ấy y sãi chân bước đi, lên thẳng huyện Gia Hưng phía bắc.

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Hồi 23(a)

Đại Náo Cấm Cung

Hồng Thất công, Chu Bá Thông, Quách Tĩnh, Hoàng Dung bốn người lên thuyền nhỏ đi về đất liền phía tây. Quách Tĩnh ngồi ở cuối thuyền chèo, Hoàng Dung thì không ngừng hỏi han Chu Bá Thông về việc cưỡi cá mập ngao du trên biển, Chu Bá Thông cao hứng, lập tức muốn tìm cách bắt cá mập để cùng Hoàng Dung nô đùa một phen.

Quách Tĩnh thấy sắc mặt sư phụ có vẻ không hay, bèn hỏi:

- Lão nhân gia người thấy thế nào?

Hồng Thất công không đáp, thở hổn hển, tiếng nghe khò khè. Sau khi y bị Âu Dương Phong dùng Thấu cốt đả huyệt pháp điểm huyệt, huyệt đạo tuy đã giải khai nhưng nội thương lại nặng thêm.

Hoàng Dung đút cho y mấy viên Cửu hoa ngọc lộ hoàn, y thấy bớt đau nhưng vẫn còn thở dốc.

Lão Ngoan đồng bất kể người ta sống chết ra sao, cứ mồm năm miệng mười đòi xuống biển bắt cá.

Hoàng Dung bết là không hay, đưa mắt nhìn y liên tiếp muốn y im lặng đừng quấy rầy Hồng Thất công nữa. Chu Bá Thông không đếm xỉa gì tới, cứ làm ầm lên không chịu thôi. Hoàng Dung cau mày nói:

- Ngươi muốn bắt cá mập, lại không có mồi để nhử cá tới thì nói nhiều làm gì?

https://thuviensach.vn

Lão Ngoan đồng tuy già nhưng không tự trọng, bọn tiểu bối chửi mắng y cũng không để ý, ngẫm nghĩ một lúc chợt nói:

- Có rồi. Quách huynh đệ, ta cầm tay ngươi, ngươi thả nửa người xuống ngâm dưới nước.

Quách Tĩnh tôn kính nghĩa huynh, tuy không biết y có ý gì nhưng cũng định làm theo. Hoàng Dung kêu lên:

- Tĩnh ca ca, đừng đếm xỉa tới y, y muốn dùng ngươi làm mồi để nhử cá mập đấy.

Chu Bá Thông vỗ tay kêu lên:

- Phải rồi, cá mập mà tới thì ta sẽ đánh ngất đi rồi nhấc lên, quyết không để ngươi bị thương. Còn nếu không thì ngươi nắm tay ta, ta ngâm nửa người dưới nước để nhử cá mập.

Hoàng Dung nói:

- Một chiếc thuyền nhỏ thế này mà hai người các ngươi lại làm rối lên như thế mà không lật mới là lạ.

Chu Bá Thông nói:

- Thuyền lật thì càng hay, chúng ta sẽ xuống biển nô đùa.

Hoàng Dung nói:

- Thế còn sư phụ bọn ta thì sao? Ngươi không muốn ông sống phải không?

Chu Bá Thông vò đầu gãi tai không biết trả lời thế nào, lát sau lại trách Hồng Thất công lẽ ra không nên bị Âu Dương Phong đả thương. Hoàng Dung quát:

https://thuviensach.vn

- Ngươi mà còn ăn nói bậy bạ, ba người bọn ta sẽ không trò chuyện gì với ngươi ba ngày ba đêm đấy.

Chu Bá Thông lè lè lưỡi không dám mở miệng nữa, đón lấy hai chiếc mái chèo Quách Tĩnh đưa cho ra sức chèo thuyền.

Nhìn thấy đất liền còn cách không xa, nhưng chèo đến tối mịt mới vào tới bờ.

Bốn người ngủ một đêm trên bờ biển, sáng sớm hôm sau bệnh tình của Hồng Thất công lại nặng thêm, Quách Tĩnh lo lắng rơi nước mắt. Hồng Thất công cười nói:

- Cho dù có sống thêm một trăm năm thì rốt lại cũng phải chết. Hảo hài tử, ta chỉ còn một điều tâm nguyện, khi nào lão khiếu hóa còn thở thì các ngươi phải giúp ta thôi.

Hoàng Dung sụt sịt nói:

- Xin sư phụ cứ nói.

Chu Bá Thông nói chen vào:

- Lão Độc vật kia trước nay ta thấy ngứa mắt lắm, lúc sư ca ta lâm tử cũng vì y mà phải giả chết trước một lần. Một người chết hai lần thì ngươi nói có vừa ý không? Lão khiếu hóa ngươi cứ việc chết đi, yên tâm đi ta sẽ trả thù cho ngươi, đi giết chết y.

Hồng Thất công cười nói:

- Báo thù rửa hận à, cũng không đáng là tâm nguyện gì đâu, là ta muốn ăn một tô nem Uyên ương ngũ trân trong nhà bếp hoàng cung.

Ba người chỉ cho là y có chuyện gì lớn, nào ngờ là ăn một tô thức ăn ngon. Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Sư phụ, thế thì dễ lắm, ở đây cách Lâm An không xa, con tới hoàng cung ăn trộm mấy nồi lớn ra, để người ăn một phen cho thỏa.

Chu Bá Thông lại chen vào:

- Ta cũng muốn ăn.

Hoàng Dung trợn mắt nhìn y nói:

- Ngươi thì biết cái gì là ngon cái gì là dở chứ?

Hồng Thất công nói:

- Món nem Uyên ương ngũ trân ấy thì ngự trù không khinh dị mà làm đâu. Năm trước ta núp trong hoàng cung ba tháng liền cũng chỉ ăn được hai lần, mùi vị quả thật khiến người ta nghĩ tới là chảy nước dãi.

Chu Bá Thông nói:

- Ta có một ý, chúng ta đi bắt gã đầu bếp của hoàng đế ra bắt y làm là được.

Hoàng Dung nói:

- Ý ấy của Lão Ngoan đồng không kém đâu. Chu Bá Thông nghe Hoàng Dung khen, vô cùng đắc ý.

Hồng Thất công lại lắc đầu nói:

- Không được, làm món nem Uyên ương ngũ trân ấy thì gia vị, than củi, mâm bát đều là những thứ

đặc chế trong trù phòng, chỉ cần một món không hợp thì mùi vị sẽ không khỏi kém đi. Chúng ta cứ

tới hoàng cung ăn là hay nhất.

https://thuviensach.vn

Ba người này đối với hoàng cung thì còn sợ sệt gì cùng nói:

- Vậy thì rất tốt, chúng ta đi thôi, để mọi người mở mang tầm mắt.

Lúc ấy Quách T nh cõng Hồng Thất công đi lên phía bắc. Sau khi tới thị trấn, Hoàng Dung mua áo quần, mua thêm một chiếc xe lừa kéo, để Hồng Thất công dưỡng thương trong xe.

Qua nhiều ngày tới sông Tiền Đường, tới ngoài thành Lâm An, chỉ thấy khói chiều mênh mông, quạ

chiều từng bầy, trước khi trời tối sẽ không tới kịp thành, phải tìm một tiểu trấn nghỉ lại, nhưng đưa mắt ra chỉ thấy cạnh bờ sông là một dòng nước chảy ra xa xa, gần đó có mười bảy mười tám nhà dân.

Hoàng Dung kêu lên:

- Thôn này hay lắm, chúng ta cứ nghỉ lại ở đây.

Chu Bá Thông trợn mắt nói:

- Hay chỗ nào?

Hoàng Dung nói:

- Ngươi xem, phong cảnh ở đây không giống một bức tranh à?

Chu Bá Thông nói:

- Giống một bức tranh thì sao?

Hoàng Dung sửng sốt, quả thật rất khó trả lời. Chu Bá Thông nói:

- Tranh vẽ có đẹp có xấu, có phong cảnh nào mà Lão Ngoan đồng vẽ ra được thì chỉ e không có gì đẹp thôi.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung cười nói:

- Nếu ông trời tạo ra một phong cảnh mà lại như Lão Ngoan đồng bôi bác vẽ ra thì cũng chẳng có bản lĩnh gì.

Chu Bá Thông rất đắc ý nói:

- Chứ không phải à? Nếu ngươi không tin ta sẽ vẽ một bức tranh rồi ngươi đi gọi ông trời tạo thử ra xem.

Hoàng Dung nói:

- Tự nhiên là ta tin. Ngươi đã nói ở đây không hay thì đừng nghỉ ở đây nữa, ba người bọn ta không đi đâu.

Chu Bá Thông nói:

- Ba người các ngươi không đi thì việc gì ta phải đi.

Đang trò chuyện đã vào tới thôn.

Trong thôn toàn tường hư vách nát, vô cùng điêu tàn, chỉ thấy đầu phía đông trèo một cái rèm rách giống như tửu điếm. Ba người tới trước quán rượu, thấy dưới thềm bày hai cái bàn, trên bàn có một lớp bụi dày. Chu Bá Thông cao giọng kêu mấy tiếng, trong nhà có một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi bước ra, đầu tóc rối tung, trên tóc cắm một chiếc thoa gai, mở to hai mắt ngây ra nhìn ba người.

Hoàng Dung gọi rượu gọi cơm, nhưng cô nương ấy không ngừng lắc đầu. Chu Bá Thông tức giận

nói:

- Chỗ ngươi rượu không có, cơm không có, mở quán để làm gì?

https://thuviensach.vn

Cô nương kia lắc đầu nói:

- Ta không biết.

Chu Bá Thông nói:

- Ờ, ngươi đúng là một cô nương ngốc.

Cô nương kia tươi cười nói:

- Phải rồi, ta tên là cô Ngốc.

Ba người thấy cô ta có vẻ vui thích lắm.

Hoàng Dung bước vào nội đường và nhà bếp, thấy chỗ nào cũng đầy bụi bặm mạng nhện, trong nồi có một ít cơm nguội, trên giường có một cái chiếu rách, bất giác cảm thấy thê lương, quay ra hỏi:

- Trong nhà chỉ có một mình ngươi thôi à?

Cô Ngốc cười khẽ gật đầu Hoàng Dung lại hỏi:

- Mẹ ngươi đâu?

Cô Ngốc nói:

- Chết rồi rồi đưa tay dụi dụi mắt làm ra vẻ khóc lóc.

Hoàng Dung lại hỏi:

- Cha ngươi đâu?

Cô Ngốc lắc đầu không biết. Chỉ thấy trên mặt trên tay cô ta đầy cáu ghét, trong móng tay dài đầy cáu bẩn, cũng không biết đã mấy tháng chưa rửa mặt rửa tay, Hoàng Dung nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Cho dù cô ta nấu cơm cũng không ăn được.

Bèn hỏi:

- Có gạo không?

Cô Ngốc cười khẽ gật đầu, bưng ra một cái hủ, trong có nửa hủ tấm.

Lúc ấy Hoàng Dung vo gạo nấu cơm, Quách Tĩnh tới nhà dân phía tây thôn mua hai con cá, một con gà. Đến khi nấu nướng xong xuôi, trời đã tối hẳn, Hoàng Dung bày cơm và thức ăn lên bàn, hỏi mượn một cái đèn dầu, cô Ngốc lại lắc đầu.

Hoàng Dung cầm một cành củi thông châm vào bếp lò bước vào bếp tìm bát đũa. Mở cửa chạn ra chỉ

thấy mùi bụi xông lên, lúc giơ thanh củi cháy lên soi thấy trên bệ có bảy tám cái bát thanh hoa sứt mẻ, trong bát cạnh bát có mười mấy con gián chết.

Quách Tĩnh giúp nàng lấy bát ra. Hoàng Dung nói ngươi đi rửa đi, bẻ mấy nhánh cây làm đũa.

Quách Tĩnh ừ một tiếng, cầm mấy cái bát bước đi. Hoàng Dung đưa tay cầm cái bát cuối cùng chợt cảm thấy khác lạ, cái bát này lạnh băng không phải như đồ sành sứ tầm thường, nhấc lên một cái lại thấy nó như bị đóng đinh vào bệ không thể lay động. Hoàng Dung hơi ngạc nhiên, chỉ sợ làm hỏng bát, không dám dùng sức, lại nhấc lên lần nữa, vẫn không cầm lên được, nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ năm tháng lâu xa bụi bặm đã đóng cứng dưới cái bát này?

Chăm chú nhìn kỹ thì thấy trên cái bát đã phủ một lớp ri khô, cái bát này là đúc bằng sắt.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung cười khanh khách, nghĩ thầm:

- Bát vàng bát bạc bát ngọc thì mình đã thấy qua chứ chưa nghe nói bát ăn cơm dùng sắt đúc thành.

Dùng sức nhấc lên, cái bát sắt ấy vẫn không hề động đậy. Hoàng Dung ngạc nhiên, nghĩ thầm cho dù cái bát này được dùng đinh đóng lên bệ, thì mình nhấc cái vừa rồi bệ cũng phải vỡ, lại xoay chuyển ý nghĩ nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ cái bệ này cũng đúc bằng sắt?

Bèn đưa ngón giữa búng vào bệ, chỉ nghe keng một tiếng, quả nhiên là một tấm thiết bản. Nàng nảy dạ hiếu kỳ, lại dùng sức kéo một cái, cái bát sắt vẫn bất động. Nàng xoay qua bên trái, cái bát sắt vẫn không động đậy, xoay qua bên phải thì cảm thấy lỏng ra, lúc ấy vận thêm kình lên tay, cổ tay theo cánh tay xoay một cái, chợt nghe một tràng tiếng lách cách vang lên, hai nên vách chạn mở toang lộ

ra một cửa động tối om om. Trong động một làn hơi hôi thối xông ra khiến người ta buồn nôn.

Hoàng Dung a một tiếng, vội nhảy tránh qua một bên.

Quách Tĩnh và Chu Bá Thông nghe tiếng chạy tới, cùng nhìn vào trong.

Hoàng Dung chợt động tâm niệm:

- Chẳng lẽ đây là một nhà hắc điếm? Cô Ngốc kia e chỉ là giả vờ ngu ngốc thôi.

Bèn đưa thanh củi cháy trên tay cho Quách Tĩnh, vọt tới cạnh cô Ngốc, vung tay chụp cổ tay cô ta.

Cô Ngốc gạt chiêu cầm nã của Hoàng Dung ra, vung chưởng đánh vào đầu vai nàng. Hoàng Dung

https://thuviensach.vn

tuy đoán cô ta không có ý tốt nhưng thấy thế chưởng của cô ta giống thủ pháp bản môn, bất giác hơi giật mình, tay trái ngoặc lại, tay phải chụp tới, liên tiếp đánh luôn hai chiêu. Nàng sau khi luyện Dịch cân đoàn cất, công lực tiến triển rất mau, xuất thủ mau lẹ, chỉ nghe chát một tiếng, cô Ngốc lớn tiếng kêu la, tay phải đã bị đánh trúng, nhưng tay vẫn không chậm lại, liên tiếp vỗ ra hai chưởng. Chỉ qua vài chiêu, Hoàng Dung ngấm ngầm hoảng sợ, thấy cô Ngốc này sử dụng quả nhiên là công phu Bích ba chưởng pháp trong võ học đảo Đào Hoa. Lộ chưởng pháp này tuy nông cạn nhưng đã hàm chứa đạo lý cơ bản trong võ học của đảo Đào Hoa, gia số võ học bản môn vừa nhìn thấy là biết ngay, lúc ấy hoàn toàn không sử dụng kình lực, muốn dụ cô ta hết sức thi triển để tiện nhìn rõ môn phái võ công của cô ta. Nhưng cô Ngốc đánh đi đánh lại cũng chỉ biết có sáu bảy chiêu. So với Quách Tĩnh ngày trước đối phó với Lương Tử ông chỉ có một chiêu Kháng long hữu hối thì tựa hồ có thể diện hơn, nhưng oai lực sáu bảy chiêu của cô ta thì lại hoàn toàn không bằng một chiêu của Quách Tĩnh, ngay những biến hóa đơn giản nhất trong chưởng pháp cũng hoàn toàn không biết.

Chỗ thôn vắng quán nhỏ này lại có cơ quan hắc điếm, mà cô gái nghèo dơ dáy này lại có thể chống cự với Hoàng Dung mười mấy chiêu, mọi người đều vô cùng ngạc nhiên. Chu Bá Thông thích những trò chơi mới lạ, thấy Hoàng Dung chưởng phong lợi hại, cô Ngốc liên tiếp kêu lên" ái chà.

Chống cự không được bèn kêu lên:

- Ồ, Dung nhi, đừng làm hại tính mạng cô ta, để ta tới tỷ thí với cô ta.

Y nghe Hồng Thất công, Quách Tĩnh gọi nàng là Dung nhi, trên đường cũng theo đó gọi là Dung nhi Dung nhi, chứ không khách khí gọi là Hoàng cô nương hay Hoàng tiểu thư.

Quách tĩnh lại sợ cô Ngốc còn có bè đảng mai phục trong bóng tối vọt ra đả thương người, cứ đứng sát cạnh Hồng Thất công không đám rời ra.

https://thuviensach.vn

Lại qua mấy chiêu, cô Ngốc lại bị trúng một chưởng vào vai trái, cánh tay lập tức rủ xuống không thể cử động, lúc ấy nếu Hoàng Dung muốn đả thương cô ta thì chỉ cần vung chưởng đẩy tới, nhưng nàng thủ hạ lưu tình, quát:

- Mau quỳ xuống thì ta tha mạng cho.

Cô Ngốc kêu lên:

- Vậy ngươi cũng quỳ xuống đi.

Đột nhiên roạt roạt hai chưởng đánh ra, đúng là hai chiêu mở đầu trong Bích ba chưởng pháp, chỉ có điều thủ pháp vụng về hoàn toàn không có chút linh động không thể thiếu trong chưởng pháp này, nhưng chưởng thế như sóng, phương vị tư thế thì quả là võ công đảo Đào Hoa. Hoàng Dung càng không nghi ngờ gì nữa, đưa tay gạt ra, quát:

- Ngươi học pho Bích ba chưởng pháp này ở đâu? Sư phụ ngươi là ai?

Cô Ngốc cười nói:

- Ngươi đánh không được ta rồi, ha ha!

Hoàng Dung tay trái giơ ra, tay phải vạch ngang, khuỷu tay trái giả như chuẩn bị huých ra, vai phải nghiêng đi liên tiếp sử dụng bốn hư chiêu, chiêu thứ năm thì hai tay co lại, vẫn là hư chiêu, chân móc một cái mới là thật. Cô Ngốc đứng không vững, lập tức ngã lăn ra đất, kêu lên:

- Ngươi chơi gian, cái này không tính, chúng ta đánh lại.

Nói xong lại muốn bò dậy. Hoàng Dung đời nào để cô ta đứng lên, sấn lên đè xuống, xé vạt áo trên người cô ta trói quặt tay cô ta ra sau lưng, hỏi:

- Chưởng pháp của ta há không hơn ngươi à?

https://thuviensach.vn

Cô Ngốc chỉ nói đi nói lại:

- Ngươi chơi gian, ta không chịu. Ngươi chơi gian, ta không chịu.

Quách Tĩnh thấy Hoàng Dung đã chế phục được cô Ngốc, ra cửa nhảy lên nóc nhà nhìn quanh một vòng, không thấy một bóng người, lại nhảy xuống chạy quanh nhà một vòng, thấy ngôi quán này là một gian phòng độc lập, ngoài mấy trượng còn có phòng ốc chứ chung quanh không có chỗ nào ẩn núp, lúc ấy mới yên tâm.

Bèn quay trở vào quán, chỉ thấy Hoàng Dung đang cầm đoản kiếm chĩa vào giữa hai mắt cô Ngốc, đang dọa:

- Ai dạy võ công cho ngươi? Nói mau, ngươi không nói thì ta giết ngươi đấy.

Nói xong phóng đoản kiếm đâm hờ một nhát, dưới ánh lửa chỉ thấy cô Ngốc nhe răng ra cười hì hì, xem thần thái của cô ta thì không phải hung dữ điên cuồng, chỉ là ngu ngốc không biết nguy hiểm, còn cho rằng Hoàng Dung đang đùa giỡn với mình. Hoàng Dung lại hỏi lần nữa, cô Ngốc cười nói:

- Ngươi giết ta thì ta cũng giết ngươi.

Hoàng Dung cau mày nói:

- Con nha đầu này không biết ngốc thật hay ngốc giả, chúng ta vào trong xem thử, Chu đại ca, ngươi bảo vệ sư phụ và con nha đầu này, Tĩnh ca ca vào với ta... .

Chu Bá Thông hai tay xua rối lên, kêu:

- Không, ta vào với ngươi.

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Ta lại không muốn ngươi cùng vào.

Phải nói Chu Bá Thông tuổi tác đã lớn, võ công lại cao, nhưng không biết vì sao đối với lời nói của Hoàng Dung lại không dám cãi lại, chỉ nài nỉ:

- Hảo cô nương, lần sau ta không lè nhè với cô là được.

Hoàng Dung cười khẽ một tiếng, gật gật đầu. Chu Bá Thông cả mừng, chạy ra tìm hai cây củi lớn, châm lửa đốt ở cửa động hồi lâu, hun hết mùi hôi thối bên trong. Hoàng Dung ném một cành củi vào động, chỉ nghe chát một tiếng, chạm vào vách động bên kia rồi rơi xuống đất, té ra cái động này cũng không sâu lắm. Nhìn theo ánh lửa của thanh củi, thấy trong động không có bóng người, cũng không có tiếng động, Chu Bá Thông nôn nóng nhảy luôn vào trước.

Hoàng Dung theo sau tiến vào, té ra chỉ là một gian phòng nhỏ. Chu Bá Thông kêu lên:

- Mắc lừa rồi, mắc lừa rồi, chẳng có gì chơi cả.

Hoàng Dung đột nhiên a một tiếng, chỉ thấy dưới đất bày một bộ xương người ngay ngắn chỉnh tề, nằm ngửa lên trời, quần áo đều đã mục nát. Góc phòng phía đông lại có một bộ xương, nhưng là nằm phục xuống một chiếc rương sắt, một thanh tiêm đao dài xuyên qua ngực bộ xương, cắm ngập vào nắp rương.

Chu Bá Thông thấy gian phòng này vừa hẹp vừa bẩn, hai bộ xương người chết lại không có chỗ nào mới mẻ thú vị, nhưng thấy Hoàng Dung nhìn ngắm thật kỹ hài cốt cũng nán lại một lúc, chỉ sợ nàng nổi giận nên không dám nói muốn ra, qua một lúc quả thật không chịu nổi nữa, lên tiếng hỏi dò:

- Dung nhi hảo cô nương, ta đi ra có được không?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nói:

- Được thôi, ngươi ra thay cho Tĩnh ca ca vào.

Chu Bá Thông cả mừng tung người vọt ra, nói với Quách Tĩnh:

- Vào mau đi, trong đó hay lắm.

Y sợ Hoàng Dung lại gọi vào cùng nên phải tìm một con ma thế mạng. Quách Tĩnh bèn bước vào trong.

Hoàng Dung nhấc cành củi lên cho Quách Tĩnh nhìn rõ hai bộ xương, hỏi:

- Ngươi thấy hai người này vì sao mà chết?

Quách Tĩnh chỉ bộ xương trên chiếc rương sắt nói:

- Người này lúc sắp chết hình như định mở nắp rương nhưng bị người ta đâm lén một đao sau lưng giết chết. Người nằm dưới đất thì có hai rẽ xương sườn bị gãy xem ra là bị người ta dùng chưởng lực đánh chết Hoàng Dung nói:

- Ta cũng nghĩ thế. Nhưng có mấy chuyện phải giải thích.

Quách Tĩnh nói:

- Chuyện gì?

Hoàng Dung nói:

- Cô Ngốc này rõ ràng sử dụng Bích ba chưởng pháp của đảo Đào Hoa ta, tuy chỉ biết sáu bảy chiêu, nhưng đường lối chiêu số hoàn toàn không sai. Hai người này tại sao lại chết ở đây? Có liên quan gì tới cô Ngốc kia không?

Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Chúng ta ra hỏi lại vị cô nương kia đi.

Y vì mình thường bị người ta gọi là thằng nhỏ ngốc, nên không chịu vị cô nương kia là cô Ngốc.

Hoàng Dung nói:

- Ta thấy con nha đầu ấy quả là ngốc thật, hỏi cũng uổng công. Cứ ở đây quan sát kỹ một lúc có khi biết được thêm điều gì.

Rồi giơ cao thanh củi bước tới nhìn hai bộ xương, chỉ thấy cạnh chiếc hòm sắt có một vật thấp thoáng phát ra ánh sáng, nhặt lên nhìn thì là một tấm kim bài bằng vàng, giữa khảm một viên mã não to bằng ngón tay cái, lật mặt kia lại thì thấy có khắc một hàng chữ:

- Khâm tứ Võ công đại phu Trung Châu Phòng ngự sứ đới lĩnh khí giới Thạch Ngán Minh.

Hoàng Dung nói:

- Nếu tấm bài này là của cái xác này thì chức quan của y không phải nhỏ đâu.

Quách Tĩnh nói:

- Một viên quan lớn mà chết ở đây thì kể cũng lạ thật.

Hoàng Dung lại tới nhìn bộ xương nằm dưới đất, thấy phía sau xương sống có vật gì gồ lên. Nàng dùng một đầu thanh củi khều khều mấy cái, đất bụi giạt ra, lộ ra một tấm thiết phiến. Hoàng Dung bật tiếng kêu khẽ, chụp lấy vào tay.

Quách Tĩnh nhìn thấy vật trong tay nàng, cũng a lên một tiếng. Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi biết nó không?

Quách Tĩnh nói:

- Phải rồi, đây là tấm bát quái của Lục trang chủ ở Quy Vân trang.

Hoàng Dung nói:

- Đây là tấm bát quái bằng sắt, nhưng chưa chắc là của Lục sư ca.

Quách Tĩnh nói:

- Phải rồi, đương nhiên là không phải. Quần áo da thịt của hai người này đã tan rã hết, ít nhất cũng đã chết hơn mười năm.

Hoàng Dung ngẩn người ra hồi lâu, chợt động tâm niệm, vội bước tới nhổ ngọn tiêm đao trên nắp chiếc rương sắt lên, soi gần vào ánh lừa, chỉ thấy trên đao khắc một chữ Khúc, bất giác buột miệng nói:

- Người trên mặt đất đúng là sư ca của ta, là Khúc sư ca.

Quách Tĩnh à một tiếng, không biết nói gì. Hoàng Dung nói:

- Lục sư ca nói Khúc sư ca còn sống, nào ngờ đã sớm chết ở chỗ này... Tĩnh ca ca, ngươi xem xương chân của y.

Quách Tĩnh cúi xuống xem, nói xương hai đùi y đều bị gãy.

- A là bị cha cô đánh gãy.

Hoàng Dung gật đầu nói:

- Y tên Khúc Linh Phong. Cha ta từng nói trong sáu đệ tử của ông thì Khúc sư ca võ công cao cường nhất, cũng là người cha ta thích nhất... .

Nói tới đó chợt bước ra khỏi động, Quách Tĩnh cũng theo sau.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung tới trước mặt cô Ngốc, hỏi:

- Ngươi họ Khúc phải không?

Cô Ngốc cười hì hì nhưng không đáp. Quách Tĩnh dịu dàng hỏi:

- Cô nương, tôn tính của cô là gì?

Cô Ngốc nói:

- Tôn tính à? Hì hì, tôn tính à?

Hai người đang định hỏi nữa, Chu Bá Thông đã kêu lên:

- Đói chết đi thôi, đói chết đi thôi.

Hoàng Dung đáp:

- Phải rồi, chúng ta ăn cơm trước đã.

Rồi cởi trói cho cô Ngốc, mời cô ta cùng ăn cơm. Cô Ngốc cũng không khiêm nhượng, cười cười bưng bát lên ăn.

Hoàng Dung nói những chuyện trong mật thất cho Hồng Thất công nghe.

Hồng Thất công cũng cảm thấy ngạc nhiên, nói:

- Xem ra viên đại quan họ Thạch này đánh chết Khúc sư ca của ngươi, nào ngờ Khúc sư ca của ngươi vẫn chưa đứt hơi, phóng đao giết chết y.

Hoàng Dung nói:

- Tình hình có quá nửa là như thế.

Rồi cầm ngọn tiêm đao và tấm thiết bát quái đưa cô Ngốc xem, hỏi:

https://thuviensach.vn

- Cái này của ai?

Cô Ngốc đột nhiên biến sắc, nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ, tựa hồ nhớ lại điều gì đó, nhưng qua hồi lâu rốt lại vẫn ngơ ngơ ngác ngác, lắc lắc đầu, cầm ngọn tiêm đao lên lại không chịu buông xuống.

Hoàng Dung nói:

- Dường như cô ta đã nhìn thấy thanh đao này, chỉ là đã quá lâu rồi, nên nhớ không ra.

Ăn cơm xong, nàng lo chỗ ngủ cho Hồng Thất công. Rồi cùng Quách Tĩnh vào trong mật thất xem xét.

Hai người đoán then chốt câu chuyện ắt nằm trương chiếc rương sắt, lúc ấy bèn giở bộ xương nằm, phục trên chiếc rương ra, vừa mở nắp rương thì lật ra được ngay, hoàn toàn không khóa, dưới ánh lửa lóng lánh lóe mắt trong rương toàn là châu ngọc trân ngoạn. Quách Tĩnh cũng còn thôi, nhưng Hoàng Dung thì biết món nào cũng đều là trân bảo cực kỳ quý giá, cha nàng tuy thu nhặt được rất nhiều nhưng cũng có chỗ không bằng được. Nàng cầm lên từng món từng món rồi buông tay ra, từng món từng món lại tuột xuống vào rương, chỉ nghe tiếng châu ngọc chạm vào nhau lanh canh rất vui tai, bèn thở dài nói:

- Số châu ngọc này có lai lịch rất lớn, nếu cha ở đây nhất định có thể nói ra nguồn gốc xuất xứ.

Nàng nhất nhất nói cho Quách Tĩnh nghe, đây là đai lưng ngọc, đây là hộp da tê ngưu, kia là vòng mã não, kia là mâm ngọc phỉ thúy. Quách Tĩnh lớn lên ở sa mạc hoang vắng, những món bảo vật này không những chưa từng nhìn thấy mà cũng chưa từng nghe qua, nghĩ thầm:

- Tốn bao nhiêu công sức thu nhặt những món đồ chơi này, chẳng biết có ích lợi gì?

https://thuviensach.vn

Trò chuyện một lúc, Hoàng Dung lại đưa tay mò mò dưới rương, chạm phải một vật cứng, biết còn có đáy kép bèn vạch mớ châu báu ra, quả nhiên thấy hai bên đáy rương đều có một cái vòng hình tròn, liền đưa hai ngón tay móc vào hai cái vòng, nhấc đáy rương lên, chỉ thấy tầng dưới đều là đồ cổ

bằng ngọc bằng đồng.

Nàng từng nghe cha nói về hình dáng cổ vật bằng đồng, nhìn ra giống như đỉnh Long văn, bình đời Thương, mâm đời Chu, đôn đời Chu, vò đời Chu, nhưng rốt lại là cái gì thì cũng không nhận ra. Nếu nói châu ngọc trân bảo đáng giá liên thành thì những vật đồ đồng này lại càng là bảo vật vô giá.

Hoàng Dung càng xem càng ngạc nhiên, lại mở ra một lớp đáy rương nữa, thì nhìn thấy toàn là những cuốn trục thư họa.

Nàng bảo Quách Tĩnh giúp sức, mở một cuốn trục ra xem thì giật nảy mình, té ra là bức tranh Tống Tử Thiên vương đồ của Ngô Đạo Tử, một bức khác là Mục mã đồ của Hàn Cán, một bức khác là

Lâm tuyền độ thủy nhân vật của Lý Hậu chủ thời Nam Đường. Chỉ thấy trong rương dài dài ngắn ngắn có hơn hai mươi cuốn trục mở ra xem thì bức nào cũng là của đại thủ bút đại danh gia, có mấy cuốn là thư pháp và tranh vẽ của Huy tông, còn có mấy bức thư họa của người đương thời, đều lân tinh phẩm, trong đó hai bức vẽ nhân vật tô mực giảm nét của Họa viện Đãi chiếu Lương Khải thần thái sinh động, tựa hồ có mấy phần giống Chu Bá Thông.

Hoàng Dung xem được nửa số cuốn trục thì không xem nữa, cho tất cả vào rương như cũ, đậy nắp lại, ngồi trên rương ôm gối trầm ngâm:

- Cha cả đời thu nhặt, tuy có nhiều cổ vật thư họa nhưng những món trân phẩm e còn không bằng một phần mười những món trong cái rương này, Khúc sư ca làm sao có bản lĩnh như thế, tìm được bấy nhiêu đồ vật trân quý thế này chứ nói thế nào cũng không nghĩ ra được nguyên nhân bên trong.

https://thuviensach.vn

Trước nay mỗi khi Hoàng Dung trầm tư thì Quách Tĩnh không hề dám quấy rầy, chợt nghe Chu Bá Thông bên ngoài kêu lên:

- Này, các ngươi ra mau, tới chỗ thằng nhóc hoàng đế ăn nem Uyên ương ngũ trân chứ.

Quách Tĩnh hỏi:

- Đi luôn đêm nay à?

Chỉ nghe Hồng Thất công nói:

- Đi sớm một ngày thì tốt một ngày, đi chậm quá chỉ e ta không chờ được nữa đâu.

Hoàng Dung nói:

- Sư phụ, người đừng nghe Lão Ngoan đồng nói bậy. Đêm nay dù thế nào cũng không đi được, sáng mai chúng ta sẽ vào thành sớm. Lão Ngoan đồng mà còn đưa ra ý gì bậy bạ, sáng mai không cho y vào hoàng cung nữa.

Chu Bá Thông nói:

- Hừ, lại là ta không tốt.

Rồi tức giận không nói gì.

Đêm ấy bốn người nằm trên nệm cỏ ngủ vùi. Sáng sớm hôm sau, Hoàng Dung và Quách Tĩnh nấu

cơm sáng, bốn người và cô Ngốc cùng ăn no. Hoàng Dung xoay cái vòng sắt đóng vách nhà bếp lại, đem mớ bát sứt mẻ đặt lại chỗ cũ. Cô Ngốc như không thấy gì, hoàn toàn không để ý chỉ cầm ngọn tiêm đao đùa nghịch.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung lấy ra một nén bạc đưa cô ta, cô Ngốc cầm lấy, tiện tay ném lên bàn.

Hoàng Dung nói:

- Nếu ngươi đói thì cầm nén bạc này đi mua gạo mua thịt mà ăn.

Cô Ngốc như hiểu mà không hiểu, chỉ cười hì hì.

Hoàng Dung trong lòng vô cùng thê lương, đoán cô nương này nhất định có liên quan với Khúc Linh Phong, nếu không phải người nhà ắt là đệ tử, sáu bảy chiêu Bích ba chưởng pháp của cô ta đúng là đo Khúc Linh Phong truyền thụ, nhưng lại học rất ngu ngốc, chưởng cũng như người, không biết cô ta từ nhỏ đã ngây ngốc hay về sau gặp phải chuyện gì quá sợ hãi mới trở nên mụ mẫm, có ý muốn nghe ngóng trong thôn một phen, nhưng Chu Bá Thông lại không ngừng thôi thúc đòi đi, cũng đành bỏ qua. Lúc ấy bốn người một xe, lên đường đi về phủ thành Lâm An.

Lâm An vốn là đất hình thắng phồn hoa trong thiên hạ, lúc ấy nhà Tống chạy xuống phía nam, dựng kinh đô ở đó, nhân vật đông đúc, càng tăng thêm vẻ phong lưu của núi sông. Bốn người từ cửa Hầu Triều phía đông vào thành, tới thẳng trước cửa Lệ Chính của hoàng thành.

Lúc ấy Hồng Thất công ngồi trong xe, bọn Chu Bá Thông ba người đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy lầu son gác tía, rường vẽ cột chạm, nóc nhà toàn lợp ngói xanh, chạm khắc hình rồng phượng bay liệng, nguy nga tráng lệ rực rỡ lóa mắt. Chu Bá Thông kêu lên:

- Đẹp quá.

Rồi sãi chân muốn chạy vào trong. Quân cấm vệ trước cửa cung nhìn thấy một già hai trẻ đẩy một cổ

https://thuviensach.vn

xe lừa kêu réo trước cửa cung, đã có bốn người tay cầm kích, khí thế hung hăng xông tới bắt giữ.

Chu Bá Thông rất thích gây gổ ầm ĩ, thấy đám cấm quân áo giáp sáng quắc, thân thể cao to lại càng thích thú, lách người định xông lên đối phó. Hoàng Dung kêu lên:

- Chạy mau?

Chu Bá Thông trợn mắt nói:

- Sợ cái gì? Bằng vào đám nhãi nhép này lại có thể cản được Lão Ngoan đồng à?

Hoàng Dung vội nói:

- Tĩnh ca ca, chúng ta đi chơi đi. Lão Ngoan đồng không chịu nghe lời, từ nay về sau đừng đếm xỉa tới y nữa.

Rồi giơ roi thúc lừa chạy mau về phía bắc, Quách Tĩnh đuổi theo sau. Chu Bá Thông sợ họ bỏ y tới chỗ khác chơi đùa, lập tức cũng không đếm xỉa gì tới đám quân cấm vệ, kêu gào đuổi theo. Đám quân cấm vệ chỉ cho rằng đây là người nhà quê không biết gì, bèn dừng lại không đuổi theo, hô hô cười rộ.

Hoàng Dung đánh xe tới chỗ vắng, thấy không có ai đuổi theo mới dừng lại.

Chu Bá Thông hỏi:

- Tại sao không xông vào cung? Đó là bọn giá áo túi cơm, làm sao cản được chúng tao Hoàng Dung nói:

- Xông vào thì tự nhiên không khó, nhưng ta hỏi ngươi chúng ta muốn đánh nhau hay muốn vào ngự

https://thuviensach.vn

trù ăn uống? Ngươi mà xông vào như thế, trong cung đại loạn, còn có người làm món nem Uyên ương ngũ trân ngon lành cho sư phụ ăn à?

Chu Bá Thông nói:

- Đánh nhau bắt người là việc của bọn vệ binh, còn bọn nhà bếp thì đâu có can hệ gì.

Mấy câu ấy nói ra cũng có lý, Hoàng Dung nhất thời cũng khó biện bác, bèn nói bừa với y:

- Trong hoàng cung thì đám nhà bếp vừa quản việc nấu nướng, vừa quản việc bắt người.

Chu Bá Thông tròn mắt không biết trả lời thế nào, qua hồi lâu mới nói:

- Thôi được, cứ cho là ta sai đi?

Hoàng Dung nói:

- Tính thế nào cũng được, rốt lại là ngươi sai.

Chu Bá Thông nói:

- Được được, không tính nữa, không tính nữa.

Rồi quay lại nói với Quách Tĩnh:

- Huynh đệ, trong thiên hạ vợ đẹp đều rất ác, vì vậy Lão Ngoan đồng nói thế nào cũng không cưới vợ.

Hoàng Dung cười nói:

- Tĩnh ca ca là người tốt, người ta không hung dữ với y.

Chu Bá Thông nói:

https://thuviensach.vn

- Chẳng lẽ ta không tốt sao?

Hoàng Dung cười nói:

- Ngươi mà tốt à? Ngươi cưới không được vợ, nhất định là vì người ta chê ngươi hành sự bậy bạ, chỉ

thích gây họa. Ngươi nói xem, rất lại tại sao ngươi không lấy được vợ chứ?

Chu Bá Thông nghiêng đầu ngẫm nghĩ không trả lời được trên mặt lúc đỏ lúc trắng, đột nhiên như có muôn vàn tâm sự. Hoàng Dung rất ít khi thấy y có dáng vẻ nghiêm trang như thế, trong lòng rất ngạc nhiên.

Quách Tĩnh nói:

- Chúng ta hãy tìm một khách sạn nghỉ lại, tối sẽ vào trong cung.

Hoàng Dung nói:

- Phải đấy. Sư phụ vào khách sạn xong, con sẽ nấu hai món nhỏ để người khai vị, đến đối sẽ ăn tiệc lớn.

Hồng Thất công cả mừng, luôn miệng khen hay.

Lúc ấy bốn người ngụ lại khách sạn Cẩm Hoa Cư ở đầu phía tây ngự nhai.

Hoàng Dung phấn chấn tinh thần, nấu ba món thức ăn một món canh cho Hồng Thất công ăn, quả

nhiên mùi thơm ngào ngạt. Khách khứa trong khách sạn nhao nhao hỏi tiểu nhị là nhà bếp ở đâu mà nấu nướng ngon thế. Chu Bá Thông giận Hoàng Dung nói y không cưới được vợ, tức giận không

chịu ăn cơm. Ba người biết y tính tình trẻ con, cười xòa một tiếng mặc kệ, cũng không để ý.

https://thuviensach.vn

Ăn cơm xong, Hồng Thất công nghỉ ngơi. Quách Tĩnh gọi Chu Bá Thông ra ngoài du ngoạn, nhưng y vẫn tức tối không chịu. Hoàng Dung cười nói:

- Vậy thì ngươi cứ ngoan ngoãn ở đây làm bạn với sư phụ. Lúc về ta sẽ mua mấy món đồ chơi cho ngươi.

Chu Bá Thông mừng rỡ nói:

- Ngươi không lừa ta chứ?

Hoàng Dung cười nói:

- Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy.

Mùa xuân năm ấy Hoàng Dung rời nhà lên bắc, từng ghé lại thành Hàng Châu chơi một ngày, chỉ là nơi đó quá gần đảo Đào Hoa, sợ cha tìm tới nên không dám ở lâu, chưa từng được chơi thỏa thích, lúc ấy ngày dài rảnh rỗi, bèn cùng Quách Tĩnh nắm tay nhau đi dạo ven Tây Hồ.

Nàng thấy Quách Tĩnh buồn bã không vui, biết y lo cho thương thế sư phụ, bèn nói:

- Sư phụ nói trên đời có người có thể chữa lành cho ông, chỉ là không cho ta hỏi, nghe khẩu khí tựa hồ chính là vị Đoàn hoàng gia kia, chỉ không biết y ở nơi nào, chúng ta nên nghĩ cách mời y tới chữa cho sư phụ.

Quách Tĩnh mừng rỡ nói:

- Dung nhi, thế thì tốt lắm, liệu mời được không?

Hoàng Dung nói:

- Ta đang nghĩ cách nghe ngóng đây. Hôm nay lúc ăn cơm ta cứ quanh co thăm dò khẩu khí của sư

https://thuviensach.vn

phụ, ông đang định nói nhưng đáng tiếc là biết ngay, lập tức nín bặt. Rốt lại ta phải thăm dò từ chính miệng ông mới được.

Quách Tĩnh biết tài năng của nàng, lập tức cảm thấy yên tâm.

Trong lúc trò chuyện họ đã đi tới Đoạn Kiều ven hồ. Đoạn Kiều tàn tuyết là một trong mười cảnh đẹp Tây Hồ, lúc áy lại đang mùa hè nóng nực, chỉ thấy dưới cầu toàn là hoa sen. Hoàng Dung thấy cạnh cầu có một quán rượu nhỏ rất sạch sẽ, bèn nói:

- Chúng ta vào uống rượu ngắm sen đi.

Quách Tĩnh nói:

- Hay ìắm.

Hai người vào ngồi xong, tửu bảo đưa rượu thịt lên, thức ăn sạch sẽ rượu ngon, hai người uống rượu thưởng sen, tâm tình khoan khoái Hoàng Dung thấy cửa sổ phía đông đặt một tấm bình phong, trên dùng sa xanh bọc lại, rõ ràng rất được chủ nhân tửu điếm trọng thị, nảy dạ hiếu kỳ, bước qua nhìn kỹ, chỉ thấy trên tấm bình phong dưới lớp sa đề một bài Phong nhân tùng như sau:

Cả xuân cứ tốn tiền hoa rượu, sớm tối cạnh hồ say.

Ngựa vàng quen lối Tây Hồ cũ, Cầu tây qua trước tửu lâu chơi.

Hạnh đỏ giữa hương ca múa, Dương xanh trong bóng thu trời.

Gió xuân mười dặm mỹ nhân cười Thoa sáng tóc mây ngời,

Thuyền đã chở đầy xuân tới bến, Tình còn gởi lại sóng muôn nơi.

Mai sáng lại dìu hứng cũ, Tới bờ tìm lại trâm rơi.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nói:

- Bài từ này hay quá.

Quách Tĩnh xin nàng giải thích ý nghĩa bài từ một lượt, càng nghe càng chán, nói:

- Đây là kinh sư Đại Tống mà bấy nhiêu người đọc sách làm quan suốt ngày chỉ lo uống rượu thưởng hoa thì khó nói tới chuyện quang phục Trung nguyên, chẳng lẽ họ cũng không để ý à?

Hoàng Dung nói:

- Đúng thế, những người này có thể nói toàn là kẻ không có lương tâm.

Chợt nghe sau dưng có người nói:

- Hừ! Hai vị biết cái gì mà ở đây nói bừa?

Hai người cùng quay lại, chỉ thấy một người ăn mặc lối văn sĩ khoảng trên dưới bốn mươi tuổi đang không ngừng cười nhạt. Quách Tĩnh vái chào, nói:

- Tiểu nhân không hiểu, xin tiên sinh chỉ giáo.

Người kia nói:

- Đây là tác phẩm đắc ý của Thái học sinh Du Quốc Bảo trong niên hiệu Thuần Hy. Năm ấy Thái thượng hoàng Cao tông tới đây uống rượu đọc thấy bài từ này, luôn miệng khen hay, ngay hôm ấy ban cho Du Quốc Bảo một chức quan. Đó là cuộc kỳ ngộ ít gặp của người đọc sách, hai vị tại sao lại mỉa mai?

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Tấm bình phong này hoàng đế đã nhìn qua, nên chủ nhân quán rượu dùng sa xanh bọc lại phải không?

Người kia cười nhạt nói:

- Há chỉ như thế thôi sao? Các ngươi xem câu: Mai sáng lại dìu hứng cũ trên bình phong có hai chữ

sửa đi phải không?

Quách Hoàng hai người nhìn kỹ, quả thấy chữDìu vốn là chữMang , chữHứng vốn là chữRượu .

Người kia nói:

- Du Quốc Bảo vốn viết là Mai sáng lại mang rượu cũ. Thái thượng hoàng cười nói:

- Lời tuy hay nhưng câu này lại là khí cục nhỏ nhen, vì thế lấy bút sửa hai chữ ấy. Đó đúng là trời cho trí lớn, mới có thể điểm sắt thành vàng.

Nói tới đó lắc đầu không ngừng, ca tụng không thôi.

Quách Tĩnh nghe thế cả giận, quát:

- Gã Cao tông hoàng đế ấy là hôn quân trọng dụng Tần Cối, hại chết Nhạc gia gian rồi phi chân đá vỡ tấm bình phong, lại lật tay chụp lấy người kia xô ra phía trước, bùm một tiếng, mùi rượu xông lên sực nức, người kia đầu dưới chân trên đã bị ném vào một khạp rượu.

Hoàng Dung cao giọng khen ngợi, cười nói:

- Ta cũng sửa hai câu này một chút, gọi là “Sáng nay sửa sang rượu cũ, Nhờ ông vào khạp dìm hứng”.

https://thuviensach.vn

Văn sĩ kia trong khạp nhô đầu lên, rượu chảy ròng ròng trên mặt, nói:

- Chữ Hứng thanh trắc, gieo vần không đúng.

Hoàng Dung nói:

-Phong nhân tùng cũng gieo vần không đúng, bàiNgười vào khạp của ta gieo vần mới đúng!

Rồi ấn đầu y xuống khạp rượu, kế đó kéo ra đặt lên bàn, đánh đấm túi bụi. Khách khứa và chủ quán không biết vì sao, nhao nhao chạy ra ngoài quán. Hai người đánh tới lúc cao hứng, đập luôn cả vò rượu nồi niêu vỡ sạch, sau cùng Quách Tĩnh dùng thủ đoạn Hàng long thập bát chưởng, ra sức mấy lần đánh tới đánh gãy cột cái của quán rượu, nóc nhà lật xuống, một ngôi quán rượu lập tức biến thành một mớ cột gãy tường sập, không còn ra hình thù gì nữa.

Hai người hô hô cười rộ, nắm tay nhau đi lên phía bắc mọi người không biết hai thiếu niên một nam một nữ này là người điên ở đâu tới, đâu dám đuổi theo.

Quách Tĩnh cười nói:

- Mới rồi đánh một trận sướng tay, mới hả được nỗi giận trong lòng.

Hoàng Dung cười nói:

- Chúng ta cứ xem có chỗ nào không vừa mắt lại tới đánh một trận nữa.

Quách Tĩnh nói:

- Được!

Hai người từ khi rời đảo Đào Hoa, mọi việc đều không thuận lợi, tuy được ở cạnh nhau, nhưng sư

https://thuviensach.vn

phụ trọng thương khó lành trước nay trong lòng nặng nề, lúc ấy làm náo loạn trong quán rượu, cũng như mượn đó để giải sầu.

Hai người thả bộ dọc theo ven hồ, chỉ thấy trên đá trên cây, trong đình trong vách đầy thơ từ đề vịnh, nếu không phải là bài từ du xuân thì là thơ tặng kỹ nữ.

Quách Tĩnh tuy không hiểu, nhưng thấy đều là những chữ: Phong hoa tuyết nguyệt.

Thở dài nói:

- Cho dù chúng ta có một ngàn cánh tay cũng không thể đánh hết được. Dung nhi, cô mất thời gian học những thứ này để làm gì?

Hoàng Dung cười nói:

- Trong thơ từ cũng có cái hay chứ.

Quách Tĩnh lắc đầu nói:

- Ta thấy chỉ có quyền cước là hữu dụng thôi.

Đang trò chuyện thì đi tới trước Phi Lai phong. Trên sườn núi có một ngôi đình, biển ngạch đề ba chữ Thúy Vi đình, người viết chữ là Hàn Thế Trung. Quách Tĩnh biết tên Hàn Thế Trung, nhìn thấy thủ bút của vị danh tướng chống Kim này, trong lòng mừng rỡ, rảo chân bước mau vào đình.

Trong đình có một tấm bia đá khắc một bài thơ như sau:

Liền năm áo chiến bụi đường pha,

Núi Thúy tìm lên để thưởng hoa,

Nước biếc non xanh nhìn chẳng đủ

https://thuviensach.vn

Ngựa về vó giục ánh trăng xa.

Xem bút tích cũng là do Hàn Thế Trung viết.

Quách Tĩnh ca ngợi nói:

- Bài thơ này hay quá.

Y vốn không phân biệt được thơ từ hay dở, nhưng nghĩ đã là Hàn Thế Trung viết, lại có mấy chữ áo chiến, Vó ngựa thì tự nhiên là hay. Hoàng Dung nói:

- Đây là thơ của Nhạc gia gia Nhạc Phi.

Quách Tĩnh sửng sốt nói:

- Tại sao cô biết?

https://thuviensach.vn

Hồi 23(b)

Đại Náo Cấm Cung

Hoàng Dung nói:

- Ta nghe cha ta kể qua chuyện này. Mùa đông năm Thiệu Hưng thứ mười một, Nhạc gia gia bị Tần Cối hại chết, mùa xuân năm sau Hàn Thế Trung nhớ tới ông, đặc biệt xây dựng ngồi đình này, đem bài thơ ấy khắc lên bia. Chỉ là lúc ấy Tần Cối quyền thế nghiêng trời, vì vậy không tiện đề rõ là thơ

của Nhạc gia gia.

Quách Tĩnh nghĩ tới danh tướng tiền triều, đưa ngón tay trỏ vạch lên nét chữ khắc trên bia.

Y đang ngơ ngẩn xuất thần, chợt Hoàng Dung kéo tay áo y một cái, nhảy vào đám cây hoa phía sau đình đè vài y một cái, hai người ngồi xổm xuống đất, chỉ nghe tiếng bước chân vang lên, có người đi vào đình. Qua một lúc, nghe một người nói:

- Hàn Thế Trung tự nhiên là anh hùng, nhưng phu nhân của ông là Lương Thế Ngọc tuy xuất thân ca kỹ mà về sau thúc trống đốc chiến, giúp chồng thắng giặc, cũng đáng là bậc nhân kiệt trong đám nữ

lưu.

Quách Tĩnh nghe giọng rất quen, nhưng nhất thời không nhớ ra là ai. Lại nghe một người nói:

https://thuviensach.vn

- Nhạc Phi và Hàn Thế Trung tuy là anh hùng nhưng hoàng đế muốn họ chết, muốn đoạt binh quyền của họ, Hàn Nhạc hai người cũng chỉ có cách vâng lệnh, đủ thấy oai của hoàng đế thì bất kể anh hùng nào cũng không chống được.

Quách Tĩnh nghe khẩu âm của người này đúng là Dương Khang, bất giác sửng sốt, nghĩ thầm sao y cũng tới đây?

Đang ngạc nhiên, một giọng nói khác như tiếng nạo bạt vỡ còn làm y kinh ngạc hơn vang lên:

- Không sai, chỉ cần hôn quân ở ngôi, quyền thần trong triều thì anh hùng bao nhiêu cũng đều vô dụng.

Người nói ấy chính là Tây độc Âu Dương Phong. Lại nghe người đầu tiên nói:

- Nhưng nếu minh quân trị nước thì bậc đại anh hùng đại hào kiệt như Âu Dương tiên sinh có thể thi thố hoài bão tài năng rồi.

Quách Tĩnh nghe hai câu này đột nhiên nghĩ ra, người ấy chính là kẻ thù giết cha của mình, Lục vương gia Hoàn Nhan Hồng Liệt nước Đại Kim. Quách Tĩnh tuy gặp mặt mấy lần nhưng chỉ nghe y nói vài câu nên nhất thời không nhớ ra. Ba người cười nói trò chuyện vài câu rồi ra khỏi đình bỏ đi.

Quách Tĩnh chờ họ đi xa, hỏi:

- Họ tới Lâm An làm gì? Tại sao Khang đệ cùng đi với họ?

Hoàng Dung nói:

- Hừ, ta đã sớm thấy nghĩa đệ của ngươi chẳng có gì tốt, ngươi thì nói y là hậu duệ của bậc anh hùng gì đó, chẳng qua chỉ nhất thời hồ đồ, về sau nhất

https://thuviensach.vn

định sẽ hiểu được đại nghĩa. Nếu y thật sự là người tốt thì tại sao lại đi chung với hai gã xấu xa kia Quách Tĩnh cảm thấy rất mờ mịt, nói:

- Có thể chuyện này là ta hồ đồ.

Hoàng Dung kể lại chuyện trong Hương Tuyết sảnh ở Triệu vương phủ, nói:

- Hoàn Nhan Hồng Liệt tụ tập lũ khốn Bành Liên Hổ là muốn lấy trộm bộ di thư của Nhạc Vũ Mục, họ đột nhiên tới đây, biết đâu bộ di thư ấy đang ở trong thành Lâm An. Nếu để họ lấy đi thì bách tính Đại Tống chúng ta nhất định sẽ bị họ làm hại rất lớn.

Quách Tĩnh hoảng sợ nói:

- Chúng ta quyết không để cho họ thành công.

Hoàng Dung nói:

- Khó là ở chỗ Tây độc cùng đi với họ.

Quách Tĩnh nói:

- Cô sợ à?

Hoàng Dung hỏi lại:

- Chẳng lẽ ngươi không sợ sao?

Quách Tĩnh nói:

- Tây độc thì tự nhiên là ta sợ rồi nhưng chuyện trước mắt này không phải tầm thường, chúng ta...

chúng ta cho dù sợ hãi cũng không thể bỏ qua không ngó ngàng gì tới.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung cười nói:

- Ngươi muốn can thiệp vào, ta tự nhiên cứng theo ngươi.

Quách Tĩnh nói:

- Được, chúng ta đuổi theo.

Khi họ ra khỏi đình, đã không thấy bóng dáng ba người bọn Hoàn Nhan Hồng Liệt đâu, đành trở vào thành tìm kiến khắp nơi. Nhưng thành Hàng Châu là một nơi rộng lớn, nhất thời làm sao tìm được?

Tìm suốt nửa ngày, sắc trời tối dần, hai người tới trước vườn Võ lâm Trung ngõa tử. Hoàng Dung thấy một cửa hàng tạp hóa treo rất nhiều mặt nạ, mắt mũi vẽ rất sinh động, vô cùng thích thú, nhớ lại từng hứa mua cho Chu Bá Thông, lúc ấy đưa ra năm phân bạc mua hơn mười cái mặt nạ Chung Quỳ, Phán quan, Táo quân, Thổ địa, thần binh, quỷ sứ.

Lúc người làm công trong cửa hàng lấy giấy gói mặt nạ, mùi rượu trong quán rượu bên cạnh từng đợt từng đợt bay ra. Hai người đi suốt nửa ngày đã rất đói bụng, Hoàng Dung hỏi:

- Đây là quán rượu gì thế?

Người kia cười nói:

- Té ra hai vị lần đầu tiên tới kinh sư nên không biết. Tòa Tam Nguyên lâu này rất nổi tiếng trong thành Lâm An chúng tôi, rượu thịt thức ăn, cốc chén bát đĩa đều đứng đầu thiên hạ, hai vị không nên không vào thử xem.

Hoàng Dung bị y thuyết phục động lòng, đón lấy gói mặt nạ, kéo Quách Tĩnh tới trước lầu Tam Nguyên.

Chỉ thấy trước lầu có cổng chào vẽ màu sắc sặc sỡ một dải dây lụa xanh đỏ đan chéo vào nhau buông xuống, trên nóc lầu treo đèn lồng, bên trong cây

https://thuviensach.vn

hoa rậm rạp, đình đài tiêu sái, quả nhiên là một tòa tửu lâu Hai người vừa bước vào đã có tửu bảo bước ra tươi cười đón tiếp, dắt đi qua một đường hành lang, đưa lên một gian gác chỉnh tề, bát đũa chén ra. Hoàng Dung chấm mấy món ăn, tửu bảo bèn đi phân phó.

Dưới ánh nến, Quách Tĩnh nhìn thấy cạnh hành lang có mười mấy kỹ nữ trang điểm ngồi thành một hàng, trong lòng thầm lạ lùng, đang định hỏi chợt nghe giọng Hoàn Nhan Hồng Liệt ở vách bên kia nói:

- Cũng được! Thế thì cứ gọi người vào ca hát chuốc rượu.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung nhìn nhau một cái, cùng nghĩ thầm:

- Đúng là "Đi mòn giày sắt tìm không thấy, Chẳng phí thời gian lại gặp nhau."

Tiểu nhị gọi một tiếng, trong đám kỹ nữ có một người thướt tha đứng lên, tay cầm phách ngà, bước vào gian bên cạnh.

Qua hồi lâu, nàng ca kỹ ấy bắt đầu hát, Hoàng Dung nghiêng tai lắng nghe, chỉ nghe nàng hát rằng

- Thắng cảnh đông nam, Kinh đô sông nước, Tiền Đường vốn đất phồn hoa.

Cầu son liễu khói, Màn xanh rèm gió, Lô nhô mười vạn nóc nhà.

Mây nhẹ vờn đê, sóng to cuốn tuyết, Trời biếc xa xa.

Chợ phố giăng giăng, Lụa là cổng ngõ sánh hào hoa.

Hồ sâu núi ngất soi qua, Có ba thu quế ngát, mười dặm sen lòa.

Sáo vắng trời quang, Ca tràn tối đẹp, Hái sen câu cá ngân nga.

https://thuviensach.vn

Ngàn kỵ giữ cung xa.

Say nghe kèn trống rộn, Ngắm cảnh yên hà.

Ngày khác vẽ ra cảnh đẹp, Đem về khoe với tiên gia.

Quách Tĩnh không hiểu nàng ta ngân nga hát những gì, chỉ thấy nhịp phách gõ khẽ, tiếng sáo du dương, cũng rất êm tai. Khúc hát vừa xong, Hoàn Nhan Hồng Liệt và Dương Khang đồng thanh

khen ngợi:

- Hát hay lắm.

Kế đó nàng ca kỹ ấy luôn miệng cám ơn, sắc mặt đầy vẻ mừng rỡ cùng nhạc sư bước ra, có lẽ được Hoàn Nhan Hồng Liệt thưởng cho không ít. Chỉ nghe Hoàn Nhan Hồng Liệt nói:

- Hài nhi, bài từ Vọng hải triều ấy của Dương Vịnh cũng có một đoạn nhân duyên với nước Đại Kim ta, con có biết không?

Dương Khang nói:

- Con không biết, xin cha nói cho nghe.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung nghe y gọi Hoàn Nhan Hồng Liệt là cha, ngữ khí có vẻ rất thân thiết, lại nhìn nhau một cái. Quách Tĩnh vừa tức giận vừa khó xử, chỉ giận không thể lập tức bước qua nắm lấy y hỏi cho rõ ràng.

Chỉ nghe Hoàn Nhan Hồng Liệt nói:

- Vào năm Chính Long nước Đại Kim ta, Kim chủ Lượng đọc bài từ này của Dương Vịnh rất hâm

https://thuviensach.vn

mộ phong cảnh Tây Hồ, vì vậy lúc phái sứ giả xuống nam cũng phái một họa công trứ danh đi theo để vẽ một bức tranh sơn thủy của thành Lâm An, lại vẽ chân dung Kim chủ cắm trên đỉnh núi Ngô sơn trong thành Lâm An. Kim chủ đề bài thơ trên bức họa ấy rằng "Muôn dặm xa thư một mối

chung, Giang Nam há để tách riêng vùng Mang quân trăm vạn Tây Hồ ruổi, Dừng ngựa Ngô sơn

ngắm núi sông!

Dương Khang khen ngợi:

- Khí khái thật hào tráng!

Quách Tĩnh nghe thấy vô cùng tức giận, chỉ nắm chặt tay kêu răng rắc.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thở dài nói:

- Chí lớn của Kim chủ Lượng mang quân nanh chinh, dừng ngựa trên Ngô sơn tuy chưa thỏa, nhưng hào khí vứt roi qua sông của ông lần ấy thì con cháu chúng ta phải học theo, ông từng đề thơ trên quạt như sau: Quyền lớn nếu trong tay, Gió trong mát thiên hạ, chí hướng mới cao xa làm sao!

Dương Khang luôn miệng ngâm nga "Quyền lớn nếu trong tay, Gió trong mát thiên hạ."

Có vẻ rất say sưa. Âu Dương Phong cười nhạt mấy tiếng, nói:

- Ngày khác vương gia cầm quyền lớn trong tay, nhất định sẽ thỏa chí dừng ngựa ở Ngô sơn mà.

Hoàn Nhan Hồng Liệt hạ giọng nói:

- Còn mong được như tiên sinh nói, nhưng ở đây nhiều tai mắt, chúng ta chỉ nên uống rượu thôi.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy ba người nói qua chuyện khác, chỉ là nói phong cảnh nhân vật, tập tục nhân tình.

Hoàng Dung ghé tai Quách Tĩnh nói:

- Họ uống rượu có vẻ tự tại quá, ta thì nhất định không cho họ được tự tại.

Hai người lẻn ra ngoài, vào sau hậu viên: Hoàng Dung đánh hỏa tập lên đốt mấy gian chứa củi cỏ, phóng hỏa bốn phía.

Không đầy một khắc, ngọn lửa bùng lên, trong chớp mắt tiếng la thét ầm ĩ vang lên cứu hỏa!

Chỉ nghe tiếng thanh la leng keng dồn dập. Hoàng Dung nói:

- Mau ra phía trước, đừng để họ đi mất không biết theo đường nào.

Quách Tĩnh căm hờn nói:

- Đêm nay nhất định đâm chết gã gian tặc Hoàn Nhan Hồng Liệt!

Hoàng Dung nói:

- Trước hết phải đưa sư phụ vào cung ăn uống một phen, sau đó hẹn Lão Ngoan đồng tới đánh nhau với Tây độc, chúng ta mới dễ đối phó với hai tên gian tặc này.

Quách Tĩnh nói:

- Không sai!

Hai người chen trong đám đông chạy ra trước lầu, vừa thấy ba người bọn Hoàn Nhan Hồng Liệt, Âu Dương Phong, Dương Khang từ trong lầu chạy ra. Hai người đi theo xa xa phía sau, thấy họ qua đường rẽ hèm, đi vào khách điếm Quan Cái Cư ở phường Tây Thị.

https://thuviensach.vn

Hai người chờ ngoài khách điếm hồi lâu, thấy bọn Hoàn Nhan Hồng Liệt không trở ra, đoán là họ

ngụ ở đó. Hoàng Dung nói:

- Về thôi, đợi hẹn với Lão Ngoan đồng tới tìm dịp rủi của họ.

Rồi lập tức trở về Cẩm Hoa Cư.

Chưa tới trước khách điếm, đã nghe giọng Chu Bá Thông lớn tiếng gào thét.

Quách Tĩnh giây nảy mình, sợ sư phụ thương thế có biến, vội sãi chân chạy lên, thấy Chu Bá Thông đang ngồi dưới đất, đang húc nhau với sáu bảy đứa trẻ con. Y đánh đáo với bọn trẻ con trước cổng khách điếm, sử dụng thủ pháp ném ám khí nên thắng lớn, có đứa nhỏ muốn quệt nhưng nói thế nào y cũng không chịu, vì thế đánh nhau. Y thấy Hoàng Dung trở về, sợ nàng trách mắng, quay đầu chạy vào trong.

Hoàng Dung lấy gói mặt nạ ra, Chu Bá Thông vô cùng mừng rỡ, đeo lên mặt làm Phán quan một lúc, lại làm quỷ sứ một lúc.

Hoàng Dung muốn y đi cùng đánh giúp Tây độc, Chu Bá Thông ưng thuận ngay, nói:

- Ngươi yên tâm. Ta sẽ hai tay dùng hai loại quyền pháp đánh y.

Hoàng Dung nghĩ tới lúc trên đảo Đào Hoa, y sợ khi vô ý sử dụng công phu trong Cửu âm chân kinh, tự mình trói hai tay mình, vì vậy mới bị cha nàng đả thương, bèn nói:

- Gã Tây độc này rất xấu xa, nếu ngươi dùng Cửu âm chân kinh đả thương y thì cũng không thể tính là trái lời di huấn của sư ca ngươi.

Chu Bá Thông trợn mắt nói:

https://thuviensach.vn

- Vậy không được. Có điều ta đã luyện cách không dùng tới công phu trong Cửu âm chân kinh.

Hôm ấy, Hồng Thất công trong tâm tưởng đã vào tới ngự trù của hoàng cung.

Đến canh hai, Quách Tĩnh cõng Hồng Thất công, bốn người nhảy lên nóc nhà tiến vào đại nội.

Hoàng cung cao hơn nhà dân, ngói xanh cột vàng rực rỡ, rất dễ nhận ra, không bao lâu bốn người đã rón rén không tiếng động nhảy lên tường hoàng cung.

Đám thị vệ đeo đao trong cung đi tuần rất nghiêm mật, nhưng Chu, Quách, Hoàng khinh công cao tới mức nào, há để đám thị vệ phát hiện? Hồng Thất công biết chỗ ngự trù, hạ giọng chỉ điểm, trong giây lát đã tới ngự trù phía sau núi Lục Bộ. Nhà ngự trù này thuộc Triển trưng sảnh cai quản, phía đông điện Gia Minh.

Điện Gia Minh là nơi cung tiến ngự thiện, liền bên điện Cần thính trong tẩm cung, bốn phía cấm vệ

tùy từng, cận thị trung quý, lính tuần vô cùng nghiêm mật. Nhưng lúc ấy hoàng đế đã an tẩm, các nhân viên chờ hầu trong ngự trù đều đã ra về, chỉ thấy ánh đèn đuốc sáng rực, mấy thái giám nhỏ

canh gác đều đang ngủ say.

Quách Tĩnh đỡ Hồng Thất công ngồi trên xà nhà, Hoàng Dung và Chu Bá Thông vào bếp tìm các

thức ăn đã nấu nướng, bốn người ăn no một trận. Chu Bá Thông lắc đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Lão khiếu hóa, thức ăn ở đây làm sao bằng được thức ăn Dung nhi nấu nướng? Ngươi cứ nhất định đòi vào thật vô ích quá.

Hồng Thất công nói:

- Ta cũng chỉ muốn ăn món nem Uyên ương ngũ trân thôi. Gã nhà bếp này không biết đi đâu, ngày mai bắt lấy y, bảo y nấu cho ngươi nếm thử thì biết.

Chu Bá Thông nói:

- Ta không tin lại hơn được Dung nhi.

Hoàng Dung cười một tiếng, biết y muốn cảm ơn việc mình tặng mặt nạ, nên luôn miệng khen ngợi mình.

Hồng Thất công nói:

- Ta muốn ở đây chờ gã nhà bếp ấy, nếu ngươi không có hứng thú thì cùng Tĩnh nhi hai người ra ngoài cung cũng được, chỉ cần Dung nhi ở đây làm bạn với ta, tối mai các ngươi tới tiếp ứng ta là được.

Chu Bá Thông đeo cái mặt nạ Thành hoàng Bồ tát lên, cười nói:

- Không, ta ở đây làm bạn với ngươi. Ngày mai ta còn muốn đeo cái mặt nạ này đi dọa hoàng đế

chơi. Quách huynh đệ, Dung nhi, các ngươi đi xem Lão Độc vật, đừng để y lén đi ăn trộm di thư của Nhạc Phi.

Hồng Thất công nói:

- Lão Ngoan đồng nói thế rất đúng. Các ngươi đi mau đi, nhưng phải cẩn thận đấy.

Hai người đồng thanh vâng dạ. Chu Bá Thông nói:

https://thuviensach.vn

- Đêm nay đừng đánh nhau với Lão Độc vật, cứ để ngày mai xem ta đánh.

Hoàng Dung nói:

- Bọn ta đánh không nổi y, tự nhiên là không đánh đâu.

Rồi cùng Quách Tĩnh lẻn ra ngoài ngự trù, định ra khỏi cung tới Quan Cái Cư theo dõi động tĩnh của bọn Hoàn Nhan Hồng Liệt, trong đêm tối nhún chân vòng qua hai chỗ cung điện, chợt thấy gió lạnh thổi tới, văng vẳng nghe có tiếng nước chảy, trong đêm sâu từng đợt từng đợt mùi thơm đưa tới thâm cung đình viện, mà rõ ràng có ý vị của chốn sơn thủy đồng quê.

Hoàng Dung ngửi thấy mùi hương, biết gần đây ắt có một đám cây hoa rộng lớn, nghĩ thầm trong ngự uyển của cấm cung ắt có nhiều loại kỳ hoa dị thảo, không thể không đi xem để mở rộng tầm mắt, bèn kéo tay Quách Tĩnh theo mùi hoa lần tới. Dần dần nghe tiếng nước càng to hai người vòng qua một luống hoa, chỉ thấy tùng xanh trúc biếc cao vút rợp trời, non bộ giả sơn quanh co lởm chởm.

Hoàng Dung ngấm ngầm khen ngợi, nghĩ thầm:

- Sự kỳ lạ ở đây tuy không bằng đảo Đào Hoa, nhưng cây cỏ đẹp đẽ lại hơn rất nhiều, lại đi thêm vài trượng, chỉ thấy một dòng suối bạc như tấm lụa trắng từ bên núi chảy ra, róc vào một cái ao lớn, dưới đáy ao chắc có đường tháo nước đi, nên nước trong ao không đầy lắm.

Trong ao hoa sen nhiều vô kể, trước ao là một tòa hoa đường dày đặc, trên biển ngạch viết ba chữ

Thúy Hàn đường. Hoàng Dung tới trước cửa, chỉ thấy dưới hành lang trên bậc thềm bày đầy hoa mạt ly, tố hình, xạ hương đăng, chu cẩn, ngọc quế, hồng tiêu, đồ bà, đều là các loại hoa nở rộ vào mùa hè, phía sau lại treo các loại hương như già mộc lan, long diên hương Chân Lạp, chỉ thấy mùi hương vây người, hơi thơm ngập điện. Trên bàn trong điện đặt mấy đĩa quả

https://thuviensach.vn

tươi như sen, dưa, tỳ bà, lâm ly, trên ghế bày mấy cái quạt tròn, xem ra trước khi hoàng đế đi nghỉ đã tới đây hóng mát.

Quách Tĩnh thở dài nói:

- Lão hoàng đế này biết hưởng phúc thật.

Hoàng Dung cười nói:

- Ngươi cũng tới đây làm hoàng đế một lúc đi.

Rồi kéo Quách Tĩnh ngồi lên chiếc giường giữa điện, bưng trái cây tới quỳ xuống nói:

- Vạn tuế gia xin mời dùng quả tươi.

Quách Tĩnh cười bốc một trái tỳ bà, nói:

- Mời đứng dậy.

Hoàng Dung cười nói:

- Hoàng đế không biết nói mời, khách sáo quá!

Hai người đang hạ giọng nói đùa, chợt nghe xa xa có người cao giọng quát:

- Ai đấy?

Hai người cả kinh nhảy vọt lên núp sau hòn giả sơn, chỉ nghe tiếng chân rất nặng, hại người cao giọng quát tháo xông vào Hai người lắng nghe, biết người tới võ nghệ thấp kém, cũng không coi vào đâu. Chỉ thấy hai tên thị về đều cầm đơn đao chạy tới trước điện.

Hai người ấy nhìn khắp bốn phía không thấy có gì lạ. Một người cười nói:

- Ngươi thấy ma rồi.

https://thuviensach.vn

Người kia cười nói:

- Mấy hôm nay đúng là hoa mắt.

Nói xong lui ra. Hoàng Dung cười thầm, kéo tay Quách Tĩnh đang định bước ra, chợt nghe hai người kia ha ha hai tiếng, thanh âm tuy rất nhỏ nhưng nghe là tiếng thở hắt ra sau khi bị điểm trúng huyệt đạo, hai người đều nghĩ thầm:

- Là Chu đại ca buồn bực ra đây nghịch ngợm chắc?

Chỉ nghe một người hạ giọng nói:

- Liền với vườn cấm trong hoàng cung, tòa nhà trên thác nước là Thúy Hàn đường, chúng ta đi qua phía này.

Giọng nói ấy chính là Hoàn Nhan Hồng Liệt.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung vô cùng hoảng sợ, nắm chặt tay nhau, núp sau hòn giả sơn không dám động dậy, nhìn lên phía điện dưới ánh sao thưa, rõ ràng xuất hiện bóng người, ngoài Hoàn Nhan Hồng Liệt, Âu Dương Phong, Bành Liên Hổ, sa Thông Thiên, Linh Trí thượng nhân, Lương Tử ông, Hầu Thông Hải mọi người đều tới. Hai người đều kinh ngạc không hiểu:

- Bọn người này vào hoàng cung để làm gì? Chẳng lẽ cũng vào đây ăn trộm thức ăn?

Chỉ nghe Hoàn Nhan Hồng Liệt hạ giọng nói:

- Tiểu vương đã xem xét kỹ mật hàm của Nhạc Phi để lại, lại tra cứu công văn hai triều Cao tông, Hiếu tông, đoán nhất định là bộ di thư của Vũ Mục được cất giấu ở phía dông Thúy Hàn đường trong đại nội mười lăm bước.

Mọi người đưa mắt nhìn theo hướng tay y chỉ, chỉ thấy phía đông Thúy Hàn đường mười lăm bước có một ngọn thác chứ không có vật gì khác.

https://thuviensach.vn

Hoàn Nhan Hồng Liệt nói sau ngọn thác ấy cất giấu bộ

di thư thế nào thì tiểu vương cũng khó mà đoán được, chỉ theo công văn sách vở suy ra, nhất định là ở chỗ ấy.

Sa Thăng Thiên có hiệu là Quỷ môn Long vương, thủy tính rất giỏi, nói:

- Để ta tiến vào sau thác nước xem cho rõ ràng.

Câu nói vừa dứt, nhô lên hụp xuống mấy cái đã nhảy xuống thác, trong giây lát lại trồi lên. Mọi người bước ra đón lên, chỉ nghe y nói:

- Vương gia quả rất sáng suốt, phía sau thác nước này là một sơn động, cửa động có một cánh cửa sắt đóng kín.

Hoàn Nhan Hồng Liệt cả mừng nói:

- Di thư của Vũ Mục nhất định ở trong động, vậy phiền các vị mở cánh cửa sắt để tiến vào.

Bọn người đi theo có kẻ mang bảo đao bảo kiếm, nghe thấy câu ấy, đều muốn lập công, lập tức nhảy vào trước thác nước. Chỉ có Âu Dương Phong khẽ cười nhạt, đứng cạnh Hoàn Nhan Hồng Liệt, y thân phận khác hơn, không chịu theo mọi người đi lấy di thư.

Sa Thông Thiên dẫn đầu, cúi đầu lặn qua dòng nước, đột nhiên thấy kình phong vỗ vào giữa mặt, y vừa mới lặn xuống xem xét thì không thấy có động tĩnh gì, đâu ngờ ở đâu đột nhiên lại có địch nhân?

Vội vàng tránh qua, thì cổ tay trái đã bị người nắm chặt, chỉ thấy một luồng đại lực đẩy tới, thân hình không tự chủ được, ngã lăn ra, vừa khéo va vào ngực Lương Tử ông, rốt lại hai người võ công đều rất cao, vận khí chống đỡ, nên đều chưa bị thương.

https://thuviensach.vn

Đang lúc mọi người đều ngạc nhiên, sa Thông Thiên lại đã xuyên qua thác nước, lần này y đã đề

phòng, hai tay bảo vệ trước mặt, quả nhiên sau thác nước lại có một quyền đánh ra. Y giơ tay trái đỡ

gạt, tay phải đánh trả lại một quyền, còn chưa nhìn thấy rõ thân hình đối phương. Lương Tử ông cũng đã nhảy vào sau làn nước. Đột nhiên có một ngọn bổng quét ngang ra, chiêu thế lạ lùng kỳ

quái, Lương Tử ông né tránh không kịp, bị đầu bổng quét trúng bắp chân, đứng không vững, lập tức ngã xuống thác nước, y thân hình vốn ngửa về phía sau, bị thế nước dội vào ngực, dưới chân lại bị

ngọn bổng ngoặc một cái, thân hình không tự chủ được, ngã chúi ra ngoài thác. Đúng lúc ấy, sa Thông Thiên cũng bị một luồng chưởng lực lợi hại ép lùi ra khỏi làn nước.

Tam đầu giao Hầu Thông Hải cũng không nghĩ sư huynh công phu ra sao còn mình công phu thế

nào, sư huynh đã thất lợi, thì mình làm sao có thể thành công chỉ cậy thông thạo thủy tính, mở tròn hai mắt, xông bừa vào dòng thác.

Bành Liên Hổ biết là không hay, định xông lên tiếp ứng, đột nhiên nhìn thấy một bóng đen vọt lên trên đầu, bình một tiếng rơi xuống đất. Chỉ nghe Hầu Thông Hải nằm dưới đất lớn tiếng kêu đau.

Bành Liên Hổ chạy tới trước mặt y, hạ giọng nói:

- Hầu huynh, đừng kêu, sao ngã thế?

Hầu Thông Hải nói:

- Con bà nó, mông đít ta bị đánh sưng bốn cục.

https://thuviensach.vn

Bành Liên Hổ vừa ngạc nhiên vừa thấy buồn cười, hạ giọng nói:

- Lẽ nào lại có chuyện ấy?

Mò tay xuống mông y, tựa hồ vẫn có hai cục, nhưng cũng không tiện mò kỹ, nhìn thấy tình trạng có vẻ khác lạ, không chịu xông vào chỗ nguy hiểm, bèn hỏi:

- Người trong đó là ai?

Hầu Thông Hải đau quá, tức giận nói:

- Làm sao ta biết được? Vừa mới vào đã bị đánh bay ra, quân khốn nạn!

Linh Trí thượng nhân tấm hồng bào phất lên, sãi chân bước vào thác nước, trong tiếng nước ào ào, chỉ nghe y vừa kêu vừa thét, đã đánh nhau với người ta vô cùng kịch liệt.

Mọi người ngớ mặt nhìn nhau, đều rất ngạc nhiên. Sa Thông Thiên và Lương Tử ông bị người ta ép ra, nhưng trong bóng đêm, cũng chỉ nhìn thấy phía sau rèm nước hình như là một nam một nữ, nam sử quyền, nữ thì dùng một ngọn bổng ngắn. Lúc ấy, nghe tiếng Linh Trí thượng nhân quát tháo gầm thét, tựa hồ bị nếm mùi đau khổ. Hoàn Nhan Hồng Liệt cau mày nói:

- Vị thượng nhân này chẳng hiểu gì cả, quát tháo kinh thiên động địa như thế, thị vệ trong hoàng cung sẽ lập tức đổ tới chúng ta làm sao lấy trộm được di thư nữa?

Câu nói chưa dứt, trước mắt mọi người ánh hồng quang chớp lên, chỉ thấy tấm thân to béo mặc áo cà sa màu đại hồng của Linh Trí thượng nhân trôi theo dòng nước xuống ao sen, lại nghe một tràng tiếng leng keng, hai chiếc đồng bạt võ khí của y cũng từ sau rèm nước trôi xuống. Bành Liên Hổ sợ

https://thuviensach.vn

đồng bạt rơi xuống thành tiếng, làm kinh động tới thị vệ trong cung, vội vàng đưa tay chụp lấy, chỉ

nghe bên trong rèm nước có một tràng tiếng chửi mắng bằng tiếng Phạn không ai hiểu được vang ra, một thân hình to béo dưới nước nhảy lên. Nhưng Linh Trí thượng nhân và Hầu Thông Hải công phu rốt lại khác nhau, sau khi bị rơi xuống vẫn yên ổn đứng vững, mông đít rõ ràng không bị gì, chửi ầm lên:

- Là thằng tiểu tử và con nha đầu mà chúng ta gặp trên thuyền đấy.

Nguyên là Quách Tĩnh và Hoàng Dung sau hòn giả sơn nghe được Hoàn Nhan Hồng Liệt sai mọi

người tiến vào động ăn trộm di thư, nghĩ thầm: Nếu Vũ Mục di thư bị y lấy được, quân Kim sẽ có thể

dùng binh pháp của Nhạc Vũ Mục để lại xâm phạm phương nam, chuyện này quan hệ không nhỏ,

nên biết rõ Âu Dương Phong có ở đó, mình không chống được y, nhưng nếu không thẳng lưng xông ra, thì há để thương sinh trong thiên hạ gặp kiếp nạn? Hoàng Dung vốn định dùng kế ấy để dọa cho họ hoảng sợ bỏ chạy, nhưng Quách Tĩnh thấy sự thể đã gấp rút, không thể chần chừ được nữa, lập tức kéo tay Hoàng Dung từ sau hòn giả sơn chui vào sau làn nước, chỉ mong có thể thừa cơ tập kích, đánh Âu Dương Phong lúc xuất kỳ bất ý. Tiếng nước trên thác chảy ào ào, nên mọi người đều chưa phát giác được.

Hai người ra sức đánh lui bọn sa Thông Thiên, đều vừa sợ vừa mừng, quả thật không ngờ công phu Dịch cân đoàn cốt trong Cửu âm chân kinh lại thần diệu như thế, Đả cẩu bổng pháp của Hoàng Dung biến hóa kỳ ảo, diệu dụng vô cùng, đánh cho sa Thông Thiên, Linh Trí thượng nhân tay chân luống cuống, không biết làm sao, Quách Tĩnh thừa cơ sấn lên, chưởng kình phát ra, đều hất được họ ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Hai người biết bọn sa Thông Thiên thất bại, thì âu Dương Phong sẽ lập tức xuất thủ, quả thật là muôn vạn lần không chống nổi y. Hoàng Dung nói:

- Chúng ta mau ra khỏi đây la thét ầm ĩ, để đại đội thị vệ trong cung kéo ra, họ sẽ không động thủ

được.

Quách Tĩnh nói:

- Không sai, cô ra kêu la đi, ta ở đây chặn họ.

Hoàng Dung nói:

- Ngàn muôn lần không được đánh nhau với Lão Độc vật đấy.

Quách Tĩnh nói:

- Được rồi, đi mau đi, đi mau đi.

Hoàng Dung đang định nhảy ra khỏi làn nước, chợt nghe búp một tiếng lớn, một luồng lực đạo mạnh mẽ từ ngoài dòng thác xô vào. Hai người đời nào dám đón đỡ, nhảy tránh qua hai bên, kế đó lại một tiếng ầm vang dội, dòng thác bị kình lực Cáp mô công của Âu Dương Phong đánh bay tung tóe, trên cánh cửa sắt bọt nước bay tung, thanh thế ghê người.

Hoàng Dung tuy đã nhảy tránh ra, nhưng hậu tâm vẫn bị lực đạo Cáp mô công của y quét trúng, chỉ

cảm thấy nghẹt thở, mắt hoa đầu váng, nàng vừa hơi định thần lập tức xông ra kêu:

- Bắt thích khách, bắt thích khách!

Vừa cất tiếng kêu lớn, vừa sãi chân chạy về phía trước.

https://thuviensach.vn

Nàng vừa kêu một tiếng, đám thị vệ hộ thủ chung quanh Thúy Hàn đường lập tức kinh động, chỉ

nghe bốn phía vang lên tiếng quát tháo truyền lệnh. Hoàng Dung nhảy lên nóc nhà, rút ngói vù vù vù vù ném bừa xuống. Bành Liên Hổ chửi:

- Đánh chết con nha đầu này trước. Rồi sẽ nói chuyện.

Rồi triển khai khinh công từ phía sau vọt lên. Lương Tử ông từ bên trái vòng lại, cũng mau chân sấn tới.

Hoàn Nhan Hồng Liệt vô cùng trấn tĩnh, nói với Dương Khang:

- Khang nhi, con theo Âu Dương tiên sinh vào lấy sách.

Lúc ấy Âu Dương Phong đã tiến qua làn thác, ngồi ở dưới đất, lại búp một tiếng lớn, phát kình đẩy mạnh, hai cánh cửa sắt chỗ sơn động bay luôn vào bên trong.

Y đang định cất chân bước vào, chợt thấy một bóng người bên cạnh nhảy xổ tới, người chưa tới chưởng đã phát, đánh ra một chiêu Phi long tại thiên. Âu Dương phong lúc tối tăm tuy không nhìn rõ mặt người tới nhưng vừa nhìn thấy chiêu thức biết ngay là Quách Tĩnh, chợt động tâm niệm:

- Kinh văn trong bộ Cửu âm chân kinh ảo diệu phi thường, mười câu không hiểu được tới hai câu, hôm nay đúng là dịp bắt sống thằng tiểu tử này, bức bách y phải giải thích cho rõ ràng.

Lúc ấy nghiêng người tránh qua một đòn của Quách Tĩnh, kế đó vươn tay một cái chụp vào hậu tâm của y.

Quách Tĩnh nghĩ bất kể thế nào cũng phải giữ chắc cửa động, không cho địch nhân tiến vào, chỉ cần kéo dài giây lát, thị vệ trong hoàng cung đổ tới thì đám kẻ gian này võ công có cao cường hơn rốt lại cũng không thể

https://thuviensach.vn

không bỏ chạy, thấy Âu Dương Phong không ra sát thủ mà lại dùng Cầm nã thủ, thoáng thấy kinh ngạc, tay trái vung ra đón đỡ, tay phải dùng Không minh quyền phản kích, kình lực tuy không mạnh bằng Hàng long thập bát chưởng nhưng quyền ảnh bay lượn, thủ pháp kỳ lạ. Âu Dương Phong kêu lên:

- Giỏi lắm!

Trầm vai trả đòn, chụp vào tay phải y, trên tay vẫn chưa mang kình lực mau lẹ mãnh liệt.

Nguyên là Âu Dương Phong lúc trên đảo hoang bắt đầu luyện tập theo kinh văn mà Quách Tĩnh viết cho, càng luyện càng thấy không đúng. Y đâu biết kinh văn đã bị sửa đổi tứ tung, không biết nói gì, chỉ cho rằng là ý nghĩa sâu xa nhất thời không thể hiểu rõ. Về sau nghe Hồng Thất công trên bè đọc đoạn quái văn líu la líu lo, càng cho rằng đó là then chốt trong việc tu tập theo kinh văn. Y mỗi lần giao thủ lại thấy công phu của Quách Tĩnh tăng tiến thêm một bậc, trong lòng vừa sợ vừa mừng: sợ

là thằng tiểu tử này tiến bộ như thế nhất định là dựa vào chân kinh, quả thật đáng sợ, mừng là chân kinh đã nằm trong tay mình, với căn bản công phu của mình ngày sau nhất định sẽ không biết tiến tới đâu mà kể. Lần trước trên bè gỗ lấy một chọi hai, liều mạng đánh nhau, hoàn toàn chiếm được thượng phong, có thể ung dung theo ý, cho rằng là nhờ tu tập theo kinh văn, lúc ấy bèn từng chiêu từng chiêu chiết giải qua lại với y. Di thư của Vũ Mục có lấy được hay không y cũng không để ý lắm, đại sự trong lòng chỉ có võ học trong bộ chân kinh.

Lúc ấy quanh Thúy Hàn đường ánh lửa đã soi sáng như ban ngày, từng đám từng đám cung giám thị

vệ kéo tới. Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy Âu Dương Phong tiến vào sau rèm nước hồi lâu không ra, mà vệ sĩ trong cung kéo tới như mây, thấy tình thế

https://thuviensach.vn

không hay, may là đám thị vệ đều ngẩng đầu nhìn Hoàng Dung ác đấu với Bành Liên Hổ, Lương Tử ông trên nóc nhà, không biết sau rèm nước còn có đại sự, nhưng đoán rằng chỉ trong giây lát không khỏi bị người ta phát giác, sốt ruột cứ xua tay giẫm chân, luôn miệng thôi thúc:

- Mau lên, mau lên.

Linh Trí thượng nhân nói:

- Vương gia đừng sợ, tiểu tăng xin vào lần nữa.

Rồi đưa chưởng trái ra trước ngực, lại nhảy vào rèm nước. Lúc ấy ánh sáng đã soi thấu qua rèm nước, chỉ thấy Âu Dương Phong đang chiết chiêu với Quách Tĩnh trước cửa động, Dương Khang

mấy lần muốn xông vào nhưng làm sao qua được quyền kình chưởng phong của hai người?

Linh Trí thượng nhân chỉ nhìn thấy vài chiêu, trong lòng không sao nhịn được, nghĩ thầm cục điện trước mắt khẩn cấp thế nào mà gã Âu Dương Phong này lại còn thong thả ở đây luyện tập võ nghệ

với người ta, đúng là vô cùng khốn khiếp, bèn quát lớn:

- Âu Dương tiên sinh, ta tới giúp ngươi đây!

Âu Dương Phong quát:

- Tránh ra cho ta!

Linh Trí thượng nhân nghĩ thầm:

- Ở đây mà ngươi còn khoe mẽ anh hùng hảo hán, ra vẻ đại tôn sư võ học gì đó à?

https://thuviensach.vn

Bèn khom lưng sấn vào bên trái Quách Tĩnh, một chiêu Đại thủ ấn vỗ vào huyệt Thái dương của y.

Âu Dương Phong cả giận, tay phải vươn ra, lại nắm lấy cái gáy đầy thịt của y ném luôn ra ngoài.

Linh Trí thượng nhân lại bị nắm chặt, vô cùng tức giận, những câu chửi độc ác nhất đều tuôn ra, chỉ

có điều y chửi bằng tiếng Tạng, Âu Dương Phong vốn không hiểu gì, nhưng khi y vừa chửi được nửa câu:

- Ba nê mê hống... .

Thì một làn nước mạnh đã vọt vào miệng, lập tức khiến y phải nuốt câu chửi theo ngụm nước vào bụng. Nguyên là lần này y bị ném ra ngửa mặt lên trời, nước thác đổ xuống, róc đúng vào miệng y.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy Linh Trí thượng nhân đằng vân giá vụ bay thẳng ra ngoài, loảng xoảng lách cách mấy tiếng vang lên đè vỡ mấy chậu hoa trước Thúy Hàn đường, kêu thầm không hay, lại thấy vệ sĩ trong cung nhao nhao xông lên, vội vén vạt áo bào lên, cũng xông vào sau rèm nước. Y tuy biết võ công nhưng không cao cường lắm, bị làn nước đẩy vào, dưới chân trơn tuột, lập tức chúi về

phía trước.

Dương Khang vội sấn lên đỡ y. Hoàn Nhan Hồng Liệt vừa định thần, nhìn thấy rõ tình thế không xong, kêu lên:

- Âu Dương tiên sinh, ngươi có thể đuổi thằng tiểu tử này ra không?

Y biết bất kể khẩn cầu hay quát tháo Âu Dương Phong thì đối phương đều chưa chắc đếm xỉa, nhưng nói một câu hời hợt như thế thì y lại phải xuất

https://thuviensach.vn

toàn lực thu thập Quách Tĩnh, đúng là như người ta nói “Sai tướng không bằng khích tướng”, quả nhiên Âu Dương Phong vừa nghe thấy, lập tức trả lời:

- Chuyện đó thì có gì không được?.

Rồi ngồi thụp xuống đất, quát lớn một tiếng, liên tiếp vận kình lực Cáp mô công lên, hai chưởng cùng đẩy ra đánh thẳng về phía trước.

Một đòn ấy là công lực toàn thân của y tụ tập, cho dù là Hồng Thất công, Hoàng Dược Sư ở đây cũng không thể thẳng thắn trước mặt đón đỡ, Quách Tĩnh làm sao chống nổi?

Âu Dương Phong vừa chiết chiêu với y, ép y đem từng chiêu từng chiêu Không minh quyền đánh ra, chỉ thấy chiêu số tinh vi, biến hóa kỳ ảo, bất giác ngấm ngầm khen ngợi, chỉ cho là võ công ghi chép trong Cửu âm chân kinh, có ý muốn dẫn dụ y sử dụng hết pho quyền pháp này để dễ có cái ấn chứng, nhưng Hoàn Nhan Hồng Liệt lại xông vào, chỉ một câu nói lại khiến Âu Dương Phong không thể

không dùng hết toàn lực. Nhưng y vẫn còn có ý muốn dùng Quách Tĩnh, rốt lại cũng không muốn giết hại, chỉ là muốn y biết mùi lợi hại mà lui vào là được.

Nào ngờ Quách Tĩnh đã lên cơn, quyết ý gìn giữ di thư của Vũ Mục, biết chỉ cần mình nghiêng người tránh qua, thì cửa động sẽ mở toang, bộ di thư ắt rơi vào tay đối phương. Vệ sĩ phía ngoài tuy nhiều, nhưng làm sao cản được loại người như Âu Dương Phong Nhìn thấy đòn tới hung mãnh, đỡ

không được, tránh không xong, lập tức hai chân điểm một cái nhảy lên bốn thước tránh qua một đòn, lúc rơi xuống vẫn chặn ở cửa động. Chỉ nghe sau lưng vang lên một tiếng động lớn, đất đá rơi xuống rào rào, kình lực của Âu Dương Phong đều đánh vào vách đá trong sơn động. Âu Dương Phong quát:

https://thuviensach.vn

- Giỏi lắm!

Đòn thứ hai lại mau lẹ dị thường đẩy ra, kình đợt trước chưa tới nơi, kình đợt sau đã phát tiếp. Quách Tĩnh thấy kình phong trùm lên người, trong lòng biết không hay, ra một chiêu Chấn kinh bách lý, cũng hai tay đẩy thẳng ra, đây là chiêu có oai lực mạnh nhất trong Hàng long thập bát chưởng.

Lần này là lấy cứng chọi cứng, trong chớp mắt đôi bên đều ngưng tụ hết công lực. Quách Tĩnh biết rõ mình không chống nổi, không thua không được, nhưng tình thế đã bị bức bách tới nước ấy, không còn con đường nào khác.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy hai người vốn chợt lui chợt tới, nhô lên hụp xuống đánh nhau, đột nhiên biến thành như hai cái xác cứng đờ, ngay ngón tay cũng không động đậy, tựa hồ cũng không thở một hơi, bất giác vô cùng kinh ngạc.

Qua một lúc, Quách Tĩnh toàn thân đã đổ mồ hôi ròng ròng, Âu Dương Phong biết nếu thắng thắn đón đỡ lần nữa thì đối phương ắt bị trọng thương, có ý muốn nhường y nứa chiêu, lúc ấy hơi thu kình lực lại nào ngờ trước ngực vừa hóp vào, kình lực của đối phương đã đánh thẳng tới, nếu không phải công lực của y thâm hậu thì lần này đã phải thất bại nặng, Âu Dương Phong giật nảy mình, không ngờ y tuổi còn trẻ, mà chưởng lực đã lợi hại như thế, lập tức hít vào một hơi, vận kình phản kích, lập tức chặn đứng được luồng lực đạo xô tới Nếu y phát kình lực lần nữa thì có thể xô ngã Quách Tĩnh, chỉ là lúc ấy chường lực đôi bên đều rất mãnh liệt, muốn phân thắng phụ thì không đánh đối phương trọng thương không được, muốn đánh chết y thì không khó nhưng bí quyết võ học trong chân kinh ở

thằng tiểu tử này chẳng lẽ lại để hủy dưới tay mình? Trong lòng chỉ muốn kéo dài một lúc đợi kình lực của y yếu đi, thì có thể ra tay bắt sống.

https://thuviensach.vn

Không bao lâu, kình lực của hai người đã tiêu hao khá nhiều, nhưng Hoàn Nhan Hồng Liệt và

Dương Khang đứng ngoài nhìn vẫn không biết cục diện đến lúc nào mới có thay đổi, bất giác vô cùng sốt ruột, thật ra hai người giằng co, cũng chỉ là việc trong khoảnh khắc, chỉ vì ánh lửa ngoài thác nước rất sáng, tiếng ầm ĩ càng lúc càng vang dội nên trong lòng Hoàn Nhan Hồng Liệt và Dương Khang dường như cũng không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian.

Đột nhiên nghe chát một tiếng, hai vệ sĩ xông vào bên trong thác. Dương Khang xông lên chặn lại, sạt sạt hai tiếng, hai tay chia ra vỗ vào đỉnh đầu hai người, Cửu âm bạch cốt tráo vừa ra đòn đã thu công, chỉ thấy một mùi máu tanh xông vào mũi, ý giết người trỗi dậy, rút trong ống giày ra một ngọn chuỷ thủ, nghiêng người sấn vào đâm mau vào hông Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh đang dùng toàn lực chống cự chưởng lực của Âu Dương Phong, làm sao rảnh mà tránh nhát đao ấy? Y biết chỉ cần thân hình hơi động, kình lực hơi giảm đi, sẽ lập tức mất mạng dưới Cáp mô công của Tây độc, vì vậy thấy rõ mũi chuỷ thủ nhọn hoắt đâm vào người nhưng vẫn không đến xỉa gì tới, đột nhiên thấy hông đau nhói, hơi thở lập tức tắc nghẹn, không tự chủ được, vung quyền đập xuống trúng vào cổ tay Dương Khang.

Lúc ấy hai người võ công đã cách nhau rất nhiều, một quyền ấy của Quách Tĩnh đập xuống khiến Dương Khang đau buốt như gãy xương, vội rút tay lại, ngọn chuỷ thủ đã cắm ngập một nửa vào hông Quách Tĩnh. Đúng lúc ấy trước ngực Quách Tĩnh cũng bị trúng chưởng lực Cáp mô công, không kêu được một tiếng, ngã sấp xuống đất.

Âu Dương Phong thấy rốt lại cũng đả thương được y xua tay lắc đầu, liên tiếp kêu lên:

- Đáng tiếc, đáng tiếc!

https://thuviensach.vn

Trong lòng vô cùng chán nản, nhưng nghĩ lại thằng tiểu tử này đã cứu không được nữa, không cần đếm xỉa gì tới, chỉ còn cách đi cướp bộ di thư của Vũ Mục, đưa mắt tức giận nhìn Dương Khang một cái, nghĩ thầm:

- Thằng tiểu tử này làm hỏng việc lớn của ta.

Rồi quay người cất chân bước vào động, Hoàn Nhan Hồng Liệt và Dương Khang cũng bước vào

theo.

Lúc ấy vệ sĩ trong cung đã ào ào xông tới, Âu Dương Phong vẫn không quay lại, vung ngược tay chụp lấy từng người từng người tiện tay ném ra. Y quay lưng lại nhưng tiện tay chụp tiện tay ném, lại không có một vệ sĩ nào bước vào được trong động.

Dương Khang đánh hỏa tập lên xem tình trạng trong động, chỉ thấy dưới đất bụi bặm thành đống, rõ ràng rất lâu không có người vào, ở giữa có một bàn đá lẻ loi trên bàn đá có một cái hộp đá vuông hai thước, trên nắp hộp có dán niêm phong, ngoài ra không có vật gì khác.

Lúc Dương Khang đánh hỏa tập lên nhìn, thì thấy chử viết trên dấu niêm phong vì lâu năm bị mờ đi không nhìn thấy rõ. Hoàn Nhan Hồng Liệt kêu lên:

- Bộ di thư ắt trong cái hộp ấy rồi.

Dương Khang cả mừng đưa tay bưng lấy. Âu Dương Phong vươn tay trái đẩy nhẹ vào vai y một cái, Dương Khang đứng không vững loạng choạng chúi ra vài bước, đang còn ngạc nhiên, đã thấy Âu Dương Phong cắp cái hộp đá vào nách. Hoàn Nhan Hồng Liệt kêu lên:

- Đại công cáo thành rồi, mọi người rút lui thôi!

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong đi đầu mở đường, ba người xông ra bên ngoài.

Dương Khang thấy Quách Tĩnh trên người đầy máu tươi, không hề động đậy nằm một chỗ với mấy vệ sĩ ngoài cửa động, trong lòng hơi cảm thấy xấu hổ, hạ giọng nói:

- Ngươi không biết hay dở, thích can thiệp vào chuyện không đâu, thì đừng trách ta không nghĩ tới tình nghĩa anh em.

Nghĩ tới ngọn chủy thủ của mình còn cắm trên người y, bèn khom lưng cúi xuống định rút ra, từ

ngoài rèm nước có một bóng người nhảy vào kêu lên:

- Tĩnh ca ca, ngươi ở đâu rồi?

Dương Khang biết là giọng Hoàng Dung, trong lòng hoảng sợ, không kịp rút ngọn chuỷ thủ, nhảy qua người Quách Tĩnh, vội vàng vọt ra khỏi rèm nước, theo bọn Âu Dương Phong chạy đi, v Hoàng Dung lách đông né tây, đánh nhau với Bành Liên Hổ, Lương Tử ông trên nóc nhà. Không bao lâu thị

vệ trong cung càng lúc càng đông, tiếng quát tháo vang trời, hai người Bành Lương đang ở trong cấm cung, rất lại trong lòng cũng sợ sệt, không dám đánh lâu, cùng bọn sa Thông Thiên lui về cạnh thác nước, chỉ chờ Hoàn Nhan Hồng Liệt ra. Mọi người cạnh cửa động vừa giết mấy người thị vệ, Âu Dương Phong đã đắc thủ ra khỏi động.

Hoàng Dung lo lắng cho Quách Tĩnh, nhảy vào sau rèm nước, kêu mấy tiếng không nghe trả lời, hoảng sợ tiến vào đánh hỏa tập soi, chợt thấy y toàn thân đầy máu, đang nằm ngay dưới chân mình.

Lần này thì nàng phát hoảng tới mức lục thần vô chủ, tay run lên, hỏa tập rơi xuống đất tắt ngấm.

https://thuviensach.vn

Chỉ nghe đám thị vệ ngoài động cao giọng quát tháo, la thét đuổi bắt thích khách. Mười mấy người thị vệ bị Âu Dương Phong ném ra ngoài vỡ đầu sứt trán, không ai dám tiến lên động thủ nữa. Nhưng thân mang chức trách thị vệ trong cung, trước mắt thích khách xông vào cung, nếu không cao giọng quát tháo thì làm sao bày tỏ được lòng trung thành, xả thân vì chúa?

Hoàng Dung cúi xuống bế Quách Tĩnh lên, sờ thấy tay y còn ấm, cũng hơi yên tâm, kêu y mấy tiếng vẫn không thấy trả lời, lập tức đỡ y lên nhảy ra khỏi rèm nước, núp vào phía sau hòn giả sơn. Lúc ấy một dải Thúy Hàn đường đèn đuốc sáng choang như ban ngày, thị vệ ở các điện khác nghe tin cũng đều nhao nhao kéo tới Hoàng Dung thân pháp tuy mau lẹ nhưng không thoát khỏi con mắt của bấy nhiêu người, đã sớm có mấy người phát hiện ra, cao giọng quát tháo đuổi tới.

Nàng trong bụng mắng thầm:

- Các ngươi là đồ bị thịt như thế, không đuổi theo kẻ gian mà đuổi người tốt.

Nghiến răng sãi chân chạy mau, mấy tên thị vệ võ công hơi cao hơn đuổi sát tới, nàng phóng ra một nắm cương châm, phía sau tiếng ái chà liên tiếp vang lên, mấy người ngã xuống. Số còn lại không dám đuổisát trợn mắt nhìn theo nàng nhảy qua tường không biết chạy đi đâu.

Mọi người làm ầm lên một trận ấy, trong cung trên dưới đều hoảng sợ, trong đêm tối không biết là trong hoàng tộc mưu cướp ngôi hay thần dân phản nghịch làm loạn. Bọn cung vệ, ngự lâm quân, cấm quân đều hoảng sợ, các tướng lãnh coi quân không ai biết loạn tặc từ đâu tới bỗng dưng lo lắng suốt đêm, mãi đến trời sáng mới thấy quân thiết kỵ đổ ra truy xét khắp trong thành. Cuối cùng bắt được không ít bọn “phản nghịch”, “Thích khách”, sau khi tra vấn, mới biết nếu không phải là đám lưu manh trong vùng thì là bọn đào tường khoét vách, chỉ đành ngụy tạo khẩu cung, giết bừa một đám, đã báo được ơn vua, lại giữ được chức tước.

https://thuviensach.vn

Đêm ấy sau khi Hoàng Dung ra khỏi cung, hoảng sợ không chọn đường, chạy bừa một hồi, thấy

không có ai đuổi theo mới chạy chậm lại, lách vào một ngõ hẻm, đưa ngón tay lên mũi Quách Tĩnh, mừng rỡ thấy y vẫn còn thở, hỏa tập đã làm rơi trong cung, trong đêm tối cũng không nhìn thấy y bị

thương chỗ nào. Nâng biết đến khi trời sáng một người máu me đầm đìa toàn thân tất nhiên rất khó yên thân được trong thành, bên liền đêm vượt ra tường thành, trở về chỗ quán cô Ngốc.

Cho dù Hoàng Dung một thân võ công, nhưng cõng Quách Tĩnh chạy suốt nửa đêm, trong lòng lại hoảng sợ lo lắng, đến khi đẩy cửa quán rượu của cô Ngốc vào ngồi xuống, thì thở hổn hển, toàn thân như rời cả ra. Nàng ngồi xuống định thần xong, không chờ nghỉ ngơi, lập tức đi lấy một thanh củi tùng đốt lên soi vào mặt Quách Tĩnh, càng cảm thấy sợ hãi hơn lúc ở trong cung.

Chỉ thấy y hai mắt nhắm nghiền, mặt trắng bệch như tờ giấy, quả thật không biết có sống được không. Hoàng Dung từng thấy y bị thương mấy lần, nhưng chưa lần nào nguy hiểm như thế này, chỉ

cảm thấy tim mình tựa hồ muốn vọt ra khỏi lồng ngực, nắm chặt thanh củi cháy ngẩn người đứng đó, đột nhiên có một cánh tay từ bên cạnh đưa ra đón lấy thanh củi. Hoàng Dung từ từ quay đầu qua thì nhìn thấy cô Ngốc.

Hoàng Dung hít sâu một hơi, lúc ấy bên cạnh có thêm một người cũng thấy can đảm hơn, đang định tìm xem Quách Tĩnh bị thương chỗ nào, dưới ánh lửa đột nhiên thấy trên hông y có một vật đen bóng, nguyên là chuôi gỗ ¤ mộc của thanh chuỷ thủ, cúi đầu xuống nhìn chỉ thấy một thanh chuỷ thủ

cắm thẳng vào giữa hông y.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy, Hoàng Dung kinh hoàng cực điểm, trong lòng lại lập tức trở nên bình tĩnh, nhẹ nhàng xé vạt áo chỗ hông y, da thịt lộ ra, chỉ thấy máu loang lổ ở hai bên thanh chuỷ thủ, mũi chuỷ thủ cắm sâu vào thịt khoảng mấy tấc. Nàng nghĩ thầm nếu rút thanh chuỷ thủ ra chỉ sợ y mất mạng ngay đương trường, nhưng nếu không rút ra, càng kéo dài thời gian thì càng khó cứu, bèn cắn chặt răng, đưa tay cầm chắc chuôi ngọn chuỷ thủ, đang định giật ra đột nhiên trong lòng hoảng sợ, không tự chủ được lại rút tay lại cứ thế mấy lần, không sao quyết ý được.

Cô Ngốc thấy thế không nhịn được, thấy Hoàng Dung lần thứ tư lại rút tay lại, đột nhiên đưa tay cầm chuôi kiếm, dùng sức giật mạnh ra, Quách Tĩnh và Hoàng Dung cùng bật tiếng kêu lớn, cô Ngốc thì tựa hồ như vừa làm xong một trò chơi, hô hô cười lớn.

Hoàng Dung chỉ thấy máu tươi từ trong vết thương của Quách Tĩnh phun ra như suối, cô Ngốc vẫn còn cười ngặt nghẽo, vừa sợ vừa giận, lật tay đánh một chưởng hất cô Ngốc lộn nhào. Rồi lập tức khom người dùng đao cắt khăn tay buộc vết thương.

Cô Ngốc nhào đi một cái, thanh củi cháy tắt ngấm, trong nhà lập tức tối om.

Cô Ngốc cả giận, sấn lên phóng mạnh một cước, Hoàng Dung cũng không tránh né, một cước ấy đá trúng đùi nàng, cô Ngốc sợ Hoàng Dung vùng dậy đánh mình, đá xong một cước lập tức tránh ra xa, qua một lúc lại nghe tiếng Hoàng Dung khóc sụt sịt, cảm thấy kỳ lạ, vội vàng đốt một thanh củi lên, hỏi:

- Ta đá ngươi đau lắm à?

Lúc ngọn chuỷ thủ rút ra đau buốt, Quách Tĩnh đang ngất đi lập tức tỉnh lại, dưới ánh lửa thấy Hoàng Dung đang quỳ cạnh mình, vội hỏi:

- Bộ di thư của Nhạc gia gia bị.., bị.., cướp đi rồi phải không.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nghe y nói, trong lòng cả mừng, thấy y vẫn khăn khẳn không quên chuyện ấy, nghĩ

thầm lúc này không thể để y lo phiền thêm, bèn nói:

- Ngươi yên tâm, bọn gian tặc không thể hạ thủ được...

Đang định hỏi thương thế của y, chỉ cảm thấy trên tay toàn máu tươi âm ấm.

Quách Tĩnh hạ giọng nói:

- Tại sao cô khóc?

Hoàng Dung cười thảm một tiếng, nói:

- Ta không có khóc.

Cô Ngốc đột nhiên nói chen vào:

- Cô ta khóc đấy còn chối à? Ngươi xem kìa, trên mặt cô ta còn đầy nước mắt.

Quách Tĩnh nói:

- Dung nhi, cô yên tâm, trong Cửu âm chân kinh có chép cách trị thương, ta không chết được đâu.

Vừa nghe câu ấy, Hoàng Dung lập tức như đang trong đêm đen nhìn thấy một ngọn đèn sáng, hai mắt đang tối sầm nhìn thấy ánh sáng chói chang, mừng rỡ không sao nói xiết, định hỏi thật kỹ nhưng lại sợ y hao tổn tinh thần, bèn xoay người nắm tay cô Ngốc, cười nói:

- Tỷ tỷ, mới rồi ta đánh ngươi đau không?

Cô Ngốc còn muốn biết nàng có khóc hay không, bèn nói:

https://thuviensach.vn

- Ta thấy ngươi khóc mà, ngươi lại chối không nhận.

Hoàng Dung cười khẽ nói:

- Được rồi, ta khóc xong rồi. Ngươi không khóc, ngươi giỏi lắm.

Cô Ngốc nghe nàng khen ngợi mình, vô cùng cao hứng.

Quách Tĩnh từ từ vận khí, thấy đau đớn không sao chịu nổi. Lúc ấy Hoàng Dung đã bình tĩnh lại, rút ra một ngọn kim châm, bước tới đâm vào huyệt đạo bên trái vết thương của y vừa để cầm máu vừa để giảm đau, sau đó rửa vết thương cho y, buộc thuốc cầm máu vào, lại cho y uống mấy viên Cửu hoa ngọc lộ hoàn. Quách Tĩnh nói:

- Nhát kiếm này tuy đâm khá sâu, nhưng.., nhưng không trúng chỗ yếu hại, không.., không quan hệ

gì. Cáp mô công của Lão Độc vật quả thật rất khó chống, may là dường như y chưa dùng toàn lực, xem ra còn có thể cứu, chỉ là phải phiền có vất vả bảy ngày bảy đêm.

Hoàng Dung thở dài nói:

- Cho dù phải vất vả vì ngươi bảy mươi năm, ngươi cũng biết ta vui lòng mà.

Quách Tĩnh trong đòng ngây ngất, lập tức cảm thấy choáng váng, qua một lúc mới từ từ định thần, nói:

- Chỉ tiếc sư phụ bị thương mấy ngày ta mới tới gặp, bỏ qua cơ hội chữa thương cho người. Nếu không thì cho dù nọc rắn độc lợi hại khó mà chữa khỏi, cũng không đến nỗi.., cũng không đến nỗi bó tay hết cách như hiện nay.

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Hôm ấy trên đảo cho dù có thể chữa vết thương cho sư phụ thì chú cháu Lão Độc vật há lại để yên?

Ngươi đừng nghĩ ngợi gì nữa, mau nói cách thức trị thương cho mình đi, để người ta yên tâm.

Quách Tĩnh nói:

- Phải tìm một chỗ yên tĩnh, hai người chúng ta theo pháp môn trong chân kinh, đồng thời vận khí dụng công, hai người đều đưa chưởng ra đè vào nhau, dùng công lực của cô giúp ta trị thương.

Y nói tới đó nhắm mắt hít vào mấy hơi mới nói tiếp:

- Cái khó là trong bảy ngày bảy đêm ấy, thủ chưởng của hai người không được lìa nhau lúc nào, ta và cô hơi thở tương thông, tuy có thể nói chuyện với nhau, nhưng quyết không được nói chuyện một câu với người thứ ba, càng không thể đứng lên đi lại nửa bước. Nếu có người tới quấy rầy thì chỉ... .

Hoàng Dung biết cách tri thương ấy cũng như ngồi luyện công, trước khi hành công viên mãn, chỉ

cần một khắc nửa giờ bị ngoại cảnh xâm phạm, hoặc ma chướng trong lòng quấy nhiễu, hơi có lúc nào bất định thì không khỏi bị tẩu hỏa nhập ma, không những công phu bỏ hết mà còn nhẹ thì trọng thương, nặng thì mất mạng.

Cho nên người học võ luyện khí thành công, nếu không phải ở núi hoang hang vắng ít người lui tới thì cũng bế quan không ra ngoài, hoặc là phải có sư phụ đồng môn võ công cao cường thủ hộ bên cạnh để khỏi xảy ra chuyện đáng tiếc. Nàng nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Chỗ yên tĩnh nhất thời khó tìm ra, trị thương thì phải có mình giúp đỡ, nhờ cô Ngốc chặn ngoài không cho ai, vào quấy nhiễu thì tự nhiên muôn ngàn lần không thể, Cô ta lại vào quấy nhiễu không chịu thôi. Phải gọi Chu đại ca về, y thì nhất định sẽ không yên tâm bảo vệ cho bọn mình bảy ngày bảy đêm, chưa chắc đã được mà hỏng việc thì nhiều. Vậy thì làm sao là tốt?

Nàng trầm ngâm hồi lâu, đưa mắt nhìn qua nhà bếp, chợt động tâm niệm:

- Có rồi, chúng ta cứ núp trong gian mật thất này trị thương. Trước kia Mai Siêu Phong luyện công cũng không có ai hộ trì, chẳng phải y thị cũng núp trong hang dưới đất hay sao?

Lúc ấy trời đã hơi sáng, cô Ngốc xuống bếp nấu cháo cho hai người ăn. Hoàng Dung nói:

- Tĩnh ca ca, ngươi dưỡng thần một lúc đi, ta đi mua thức ăn, chúng ta sẽ lập tức luyện tập.

Nghĩ thầm đang mùa hè nóng nực, những thức ăn rau cỏ để bảy ngày bảy đêm ắt sẽ thiu thối, bèn đi mua một gánh dưa gang.

Người dân bán dưa gánh dưa vào quán, chất đống dưới đất, lấy tiền rồi đi, nói:

- Dưa thôn Ngưu Gia chúng tôi vừa ngon vừa ngọt, cô nương người ăn thử sẽ biết ngay.

Hoàng Dung nghe ba chữ thôn Ngưu Gia, trong lòng chợt hoảng sợ, tự nhủ:

- Té ra đây chính là thôn Ngưu Gia, quê cũ của Tĩnh ca ca.

Nàng sợ Quách Tĩnh nghe thấy sẽ xúc động, lúc ấy bèn bôi bác vài câu, chờ người thôn dân kia ra khỏi bèn vào trong xem xét, thấy Quách Tĩnh đã ngủ say, vết thương trên hông không còn máu tươi thấm ra nữa.

https://thuviensach.vn

Nàng mở cửa chạn vặn cái bát sắt, mở cạnh cửa bí mật, đem gánh dưa từng trái từng trái mang vào, trái sau cùng để lại cho cô Ngốc, dặn đi dặn lại cô ta muôn ngàn lần không được nói họ đang ở bên trong, bất kể có chuyện lớn bằng trời cũng không được la thét ầm ĩ. Cô Ngốc tuy không hiểu ý nàng, nhưng thấy vẻ mặt nàng trang nghiêm, lời lẽ lại rất rõ ràng, bèn gật đầu ưng thuận, nói:

- Các ngươi muốn núp trong đó ăn dưa gang, không cho người ta biết, ăn xong dưa mới ra. Cô Ngốc không nói đâu.

Hoàng Dung cười nói:

- Phải đấy, cô Ngốc không nói, cô Ngốc là cô nương tốt.

Cô Ngốc mà nói thì cô Ngốc là cô nương xấu. Cô Ngốc luôn miệng nói:

- Cô Ngốc không nói, cô Ngốc là cô nương tốt.

Hoàng Dung đút cho Quách Tĩnh ăn một bát cháo, mình cũng ăn một bát, sau đó đỡ y vào mật thất.

Lúc từ bên trong đóng cửa lại, vẫn thấy cô Ngốc trên vẻ mặt ngây ngô thoáng nụ cười, nói:

- Cô Ngốc không nói.

Hoàng Dung chợt động tâm niệm:

- Cô nương này ngu ngốc như thế, chỉ sợ gặp người khác sẽ nói:

- Hai người bọn họ núp trong nhà bếp ăn dưa gang, cô Ngốc không nói đâu. Chỉ có giết cô ta đi mới không xảy ra hậu hoạn.

Nàng từ nhỏ được phụ thân đào luyện, những chuyện nhân nghĩa đạo đức, chính tà thị phi gì gì đều không đếm xỉa tới tuy cô Ngốc ắt có quan hệ sâu

https://thuviensach.vn

xa với Khúc Linh Phong nhưng đã có thể làm hại tới tính mạng của Quách Tĩnh thì mười cô Ngốc cũng giết được bèn rút thanh chuỳ thủ lấy từ hông Quách Tĩnh ra, định bước ra động thủ.

https://thuviensach.vn

Hồi 24(a)

Mật Thất Trị Thương

Hoàng Dung bước ra ngoài hai bước, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trong ánh mắt Quách Tĩnh hơi lộ vẻ

nghi ngờ, nghĩ chắc y nhìn thấy sát khí trên mặt mình, nghĩ thầm:

- Mình giết cô Ngốc không quan trọng, nhưng Tĩnh ca ca khỏe rồi nhất định sẽ cãi nhau với mình một trận.

Lại nghĩ:

- Cãi nhau với mình cũng được, nhưng biết đâu suốt đời y không nói tới chuyện này nhưng trong lòng cứ căm hận cũng rất vô vị. Thôi thôi thôi, chúng ta mạo hiểm chuyến này cho xong.

Lúc ấy bèn đóng cửa lại, quan sát kỹ bốn phía bên trong mật thất. Ở góc phía tây gian mật thất nhỏ

này có trổ cửa sổ vuông một thước, ánh sáng xuyên qua đó soi vào, ban ngày thì còn miễn cưỡng nhìn thấy tình hình bên trong, lỗ thông hơi cạnh cửa sổ đã bị bụi đất lấp tắc, nàng rút chuỷ thủ chọc thông chỗ ấy Chỉ thấy trong mật thất vô cùng hôi hám nhưng cũng không còn cách nào khác, lại nhớ

lại tình cảnh lo lắng muốn chết mới rồi, lúc ấy ngồi trong gian mật thất chật hẹp hôi hám này cũng như đang ở thiên đường.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh ngồi trên bụi đất, cười khẽ nói:

- Dưỡng thương ở đây thật không gì tốt bằng. Chỉ là có hai người chết bầu bạn, cô không sợ sao?

Hoàng Dung trong lòng quả thật rất sợ, nhưng lại làm ra vẻ không để ý, cười nói:

- Một người là sư ca ta, y quyết không thể hại ta, còn một người là quan tướng bị thịt, lúc sống ta còn không sợ, lúc chết lại càng không dọa nạt được ta.

Lúc ấy bèn dời hai bộ xương vào góc phòng phía bắc, trải tấm nệm cỏ vốn để đặt dưa gang lên ra đất, lại đem mười mấy trái dưa xếp vòng tròn chung quanh người, với tay là có thể lấy được, hỏi:

- Thế này được chưa?

Quách Tĩnh nói:

- Được rồi, chúng ta bắt đầu luyện thôi.

Hoàng Dung đỡ y ngồi lên tấm nệm cỏ, mình cũng ngồi xếp bằng xuống bên trái, ngẩng đầu chợt thấy trên vách trước mặt có cái lỗ nhỏ bằng đồng tiền, cúi xuống nhìn bất giác cả mừng, nguyên là trên tường có gắn một chiếc gương nhỏ, mọi chuyện xảy ra ở nhà ngoài đều phản chiếu vào gương, xem ra người chế tạo gian mật thất này năm xưa tâm tư rất tinh tế, lúc núp trong mật thất trốn tránh kẻ địch vẫn có thể nhìn vào tấm gương để xem xét động tĩnh bên ngoài. Chỉ là ngày tháng lâu xa, trên tấm gương đã đầy bụi. Nàng rút khăn tay bọc ngón trỏ lại, chọc tay qua lỗ vách, lau sạch bụi bặm trên gương.

Chỉ thấy cô Ngốc đang ngồi dưới đất đánh đáo, miệng cứ mấp máy, không biết đang nói gì. Hoàng Dung ghé tai vào lỗ nghe thấy rất rõ, nguyên là cô

https://thuviensach.vn

ta đang hát khúc hát ru em “Đưa đưa đưa, đưa tới bà ngoại nào, bà ngoại gọi em Hảo bảo bảo...

Hoàng Dung lúc đầu thấy buồn cười, nhưng nghe một lúc chỉ thấy giọng ca của cô ta tình tự vương vấn, vô cùng trìu mến, bất giác nghi ngờ “Đây là bài ca năm xưa mẹ cô ta hát ru cô ta chăng?.. Nếu mẹ mình không mất sớm thì cũng hát ru mình thế này.

Nghĩ tới đó chợt thấy mi mắt ươn ướt.

Quách Tĩnh thấy trên mặt nàng có vẻ chua xót bèn hỏi:

- Cô đang nghĩ gì thế? Vết thương của ta không sao đâu, cô đừng thế mà.

Hoàng Dung đưa tay dụi mắt, nói:

- Mau dạy ta cách luyện công trị thương đi.

Lúc ấy Quách Tĩnh đem phần Liệu thương thiên trong Cửu âm chân kinh thong thả đọc qua một

lượt.

Trong võ thuật có câu:

- Chưa học đánh người, phải học trị thương.

Lúc bắt đầu luyện những công phu nông cạn, dù sư phụ truyền thụ không đánh đồ đệ đến nỗi trọng thương, nhưng đến khi võ nghệ tinh thâm cũng phải tu tập cách giữ thân bảo mạng, giải huyệt cứu thương, tiếp cốt giải độc. Nên biết tay chơi lại có tay chơi cứng.

Bất kể anh tài, võ công cái thế cũng khó nói chắc không có ngày lỡ tay thất thủ, phần Liệu thương thiên trong Cửu âm chân kinh này là nói việc dùng khí công điều trị chân nguyên, chữa trị nội thương khi bị cao thủ dùng khí

https://thuviensach.vn

công đả thương, còn như chữa vết thương, bó xương gãy thì người học được chân kinh tự nhiên không cần phải học nữa.

Hoàng Dung chỉ nghe qua một lượt đã nhớ hết, trong kinh văn có mấy chỗ không hiểu rõ lắm, hai người lại cùng bàn bạc tìm hiểu, một người so sánh với nội công của phái Toàn Chân, một người thông minh hơn đời, lại tập trung suy nghĩ, cũng có thể hiểu được. Lúc ấy Hoàng Dung đưa tay phải ra đè lên chưởng trái Quách Tĩnh, cả hai cùng vận khí dụng công, theo cách thức luyện tập.

Luyện được nửa giờ, nghỉ ngơi một lúc. Hoàng Dung tay phải cầm đao cắt một trái dưa cùng ăn với Quách Tĩnh, hai người bàn tay vẫn không rời nhau.

Luyện đến giờ Mùi, Quách Tĩnh dần dần cảm thấy chỗ ách tắc trước ngực dần dần nhẹ đi, theo luồng nhiệt khí từ chưởng tâm Hoàng Dung đưa vào tan ra khắp cơ thể, vết đa ở hông cũng giảm nhiều, nghĩ thầm những pháp môn ghi chép trong chân kinh quả thật linh nghiệm phi thường, không dám có chút tạp niệm, tiếp tục vận công.

Đến lúc nghỉ lần thứ ba, ánh nắng mặt trời chiếu qua thiên song nhạt dần, đã gần xế chiều, không những trước ngực Quách Tĩnh đã cảm thấy thoải mái hơn nhiều mà cả Hoàng Dung cũng cảm thấy tinh thần phấn chấn.

Hai người trò chuyện vài câu, đang định luyện công tiếp chợt nghe một tràng tiếng chân chạy tới trước khách điếm thì lập tức im bặt, kế đó có mấy người tiến vào quán. Một giọng thô lỗ quát:

- Mau mang trà ra, các vị gia gia đói gần chết rồi!

Nghe giọng chính là Tam đầu giao Hầu Thông Hải, Quách Tĩnh và Hoàng Dung ngớ mắt nhìn nhau, vô cùng hoảng sợ.

Hoàng Dung vội đưa mắt nhìn qua lỗ hổng, thấy đúng là:

https://thuviensach.vn

- Không phải oan gia không gặp gỡ.

Người xuất hiện trong gương rõ ràng là bọn Hoàn Nhan Hồng Liệt, Âu Dương Phong, Dương

Khang, Bành Liên Hổ. Lúc ấy cô Ngốc không biết đã đi chơi ở đâu, Hầu Thông Hải đập bàn ầm ầm mà thủy chung vẫn không có ai bước ra. Lương Tử Ông đi một vòng trong quán, cau mày nói:

- Ở đây không có người ở.

Hầu Thông Hải khoe khoang nhiệt tình, vào thôn mua rượu thịt. Âu Dương Phong tìm một chỗ kín gió trong nội đường rải cỏ ra, bế đứa cháu chân bị thương chưa lành đặt lên, để y nằm yên nghỉ ngơi.

Bành Liên Hổ cười nói:

- Bọn ngự lâm quân, cấm quân kia tuy bị thịt vô dụng nhưng cũng chạy tới chạy lui khắp nơi, âm hồn bất tán, làm chúng ta cả ngày không được ăn uống gì. Vương gia người là người phương bắc lại biết cái thôn vắng vẻ cạnh sông Tiền Đường này, dắt chúng ta tới đây. Đúng là người đã biết thì không gì không biết.

Hoàn Nhan Hồng Liệt nghe y tâng bốc nhưng hoàn toàn không có vẻ gì đắc ý, khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Mười chín năm trước ta từng tới đây!

Mọi người thấy trên mặt y có vẻ thương tâm đều hơi lạ lùng, nhưng không biết y đang nhớ tới việc năm xưa. Bao Tích Nhược cứu mạng y ở thôn này. Thôn cũ vẫn như xưa, nhưng người phụ nữ hiền dịu mặc áo xanh cài thoa gai đút nước canh gà cho y ăn thì bây giờ không còn nhìn thấy nữa.

https://thuviensach.vn

Đang trò chuyện, Hầu Thông Hải đã mua rượu thịt về. Bành Liên Hổ và mọi người rót rượu, hướng về Hoàn Nhan Hồng Liệt nói:

- Vương gia hôm nay đã lấy được bộ kỳ thư binh pháp ấy, sẽ được thấy nước Đại Kim oai chấn thiên hạ, bình định vạn phương, tất cả chúng tôi xin chúc mừng vương gia.

Nói xong cùng nâng chén uống cạn.

Giọng nói của y vang rền, Quách Tĩnh tuy cách tường vẫn nghe thấy rất rõ, bất giác cả kinh:

- Bộ di thư của Nhạc gia gia đã bị họ lấy rồi?

Trong lòng hoảng sợ, chân khí trước ngực đột nhiên nghịch chuyển. Chưởng tâm của Hoàng Dung liên tiếp rung lên, biết y nghe chuyện ấy, khí ở đan điền đột nhiên xông lên, nếu không bình tĩnh trở

lại sẽ lập tức có mối nguy tới tính mạng, vội ghé miệng vào tai y hạ giọng nói:

- Y có thể trộm được sách đi, chẳng lẽ chúng ta không thể trộm về sao? Chỉ cần Nhị sư phụ Diệu thủ

thư sinh của ngươi xuất mã thì mười bộ sách cũng lấy được.

Quách Tĩnh nghĩ thấy không sai, vội nhắm mắt trấn nhiếp tâm thần, không lắng nghe lời trò chuyện bên kia tường nữa.

Hoàng Dung lại đưa mắt nhìn qua lỗ hổng, thấy Hoàn Nhan Hồng Liệt đang nâng chén uống cạn một hơi rồi nói:

- Lần này toàn nhờ vào các vị ra sức giúp đỡ Âu Dương tiên sinh càng lập công đầu, nếu không có y đánh được gã tiểu tử họ Quách kia thì chúng ta còn phải tốn rất nhiều công sức.

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong cười nhạt mấy tiếng, giọng như nạo bạt vỡ. Quách Tĩnh nghe thấy, trong lòng lại rúng động. Hoàng Dung nói thầm:

- Xin trời phò hộ đừng để Lão Độc vật tấu khúc đàn ma quái của y ở đây, nếu không thì tính mạng của Tĩnh ca ca khó mà bảo toàn.

Chợt nghe Âu Dương Phong nói:

- Ở đây rất chật hẹp vắng vẻ, quân Tống nhất định không tìm tới được. Bộ di thư của Nhạc Phi rốt lại ra sao, mọi người cứ tới xem thử.

Nói xong lấy cái hộp đá trong bọc ra đặt lên bàn, y muốn xem văn từ trong di thư của Nhạc Vũ Mục, nếu có ghi chép những pháp môn võ công tinh diệu thì sẽ thẳng thắn không khách sáo cướp luôn làm của mình, còn nếu chỉ là ghi chép binh pháp lược thao hành quân hãm trận, đối với mình vô dụng, thì cũng để lại chút nhân tình, cho Hoàn Nhan Hồng Liệt cầm đi.

Nhất thời ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên cái hộp đá. Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Làm sao nghĩ cách phá hủy bộ sách này còn hơn là để nó rơi vào tay bọn gian tà.

Chợt nghe Hoàn Nhan Hồng Liệt nói:

- Tiểu vương xem xét mấy bài thi từ kỳ lạ của Nhạc Phi, lại tra cứu các sách vở ghi chép về việc xây dựng hoàng cung của mấy đời họ Triệu, đoán bộ di thư này ắt là cách Thúy Hàn đường mười lăm bước về phía đông. Hôm nay nhìn thấy thì sự suy đoán ấy may mà không sai. Tống triều cũng quả

thật không người, không ai biết trong thâm cung lại cất giấu di vật này. Đêm qua chúng ta đại náo một phen như thế nhưng e cũng không ai biết được tại sao chúng ta lại tới.

https://thuviensach.vn

Nói xong có vẻ rất đắc ý, đám người kia cũng thừa cơ đua nhau ca tụng một hồi.

Hoàn Nhan Hồng Liệt vuốt râu cười nói:

- Khang nhi, ngươi mở nắp hộp đá ra đi.

Dương Khang vâng dạ bước lên, gỡ giấy niêm phong, mở nắp hộp ra, ánh mắt của mọi người nhất tề

dồn vào đáy hộp, đột nhiên sắc mặt đều thay đổi, ai cũng vô cùng kinh ngạc, không kêu lên được tiếng nào. Chỉ thấy trong hộp trống không, đâu có binh thư gì, ngay một tờ giấy trắng cũng không có.

Hoàng Dung tuy không nhìn thấy tình hình trong hộp, nhưng thấy vẻ mặt của mọi người như thế đã biết trong hộp không có gì, trong lòng vừa mừng rỡ vừa thích thú.

Hoàn Nhan Hồng Liệt vô cùng chán nản, vịn bàn ngồi xuống, đưa tay chống cằm suy nghĩ mông

lung, tự nhủ:

- Mình tính toán hàng ngàn hàng vạn lần, là di thư của Nhạc Phi nhất định phải trong hộp, tại sao đột nhiên không thấy bóng dáng đâu?

Đột nhiên chợt động tâm niệm, mừng rỡ ra mặt cầm cái nắp hộp lên bước tới chỗ thiên tĩnh, dùng lực đập mạnh xuống bệ đá.

Chỉ nghe bình một tiếng vang dội, cái nắp hộp vỡ thành mấy mảnh. Hoàng Dung nghe tiếng đá vỡ, lập tức nghĩ:

- A, cái hộp có hai đáy! Sốt ruột muốn xem trong hộp có di thư không nhưng khổ nỗi không thể ra được, nhưng qua hồi lâu lại thấy Hoàn Nhan Hồng Liệt trở về chỗ ngồi nói:

https://thuviensach.vn

- Ta chỉ cho là cái hộp có hai đáy, nào ngờ không phải.

Mọi người nhao nhao bàn bạc, đoán già đoán non. Hoàng Dung nghe mọi người bàn bạc không ngớt, bất giác cười thầm, lập tức nói với Quách Tĩnh. Y nghe nói di thư của Vũ Mục chưa bị lấy trộm, trong lòng rất mừng rỡ. Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Bọn gian tặc này há lại chịu buông tay, nhất định sẽ vào cấm cung lần nữa.

Lại nghĩ tới sư phụ còn ở trong cung, chỉ sợ bị liên lụy, tuy có Chu Bá Thông bảo vệ nhưng Lão Ngoan đồng điên điên khùng khùng không gánh vác được việc lớn, không khỏi nảy ý lo lắng, quả

nhiên nghe Âu Dương Phong nói:

- Chuyện này cũng không hề gì, đêm nay chúng ta lại vào cung tìm kiếm là được.

Hoàn Nhan Hồng Liệt nói:

- Đêm nay không được, đêm qua chúng ta đã gây náo động như thế, trong cung nhất định sẽ tăng cường phòng bị.

Âu Dương Phong nói:

- Phòng bị thì tự nhiên không tránh khỏi nhưng có hề gì? Đêm nay vương gia và thế tử không cần đi, cứ ở lại đây nghỉ ngơi với xá điệt là được.

Hoàn Nhan Hồng Liệt chắp tay nói:

- Lại phiền tiên sinh vất vả, tiểu vương xin chờ nghe tin mừng.

Mọi người lập tức rải cỏ trên sảnh nằm xuống dưỡng thần, nghỉ ngơi một giờ, Âu Dương Phong dẫn đầu mọi người lại trở vào thành.

https://thuviensach.vn

Hoàn Nhan Hồng Liệt lăn qua trở lại không ngủ được đầu giờ Tý trên sông văng vẳng có tiếng sóng vang tới, lại nghe đầu bên kia thôn có tiếng một con chó sủa vang, lúc đứt lúc nối thủy chung không dứt, nghe như tiếng khóc rền rĩ, trong đêm khuya càng thêm đáng sợ. Qua hồi lâu chợt nghe có tiếng chân vang lên ngoài cửa, có người tiến vào, vội trở người ngồi dậy, rút kiếm ra cầm ở tay. Dương Khang đã sớm đứng rình sau cửa. Dưới ánh trăng chỉ thấy một cô gái đầu bù tóc rối hắng giọng ca hát, đẩy cửa bước vào. Cô gái ấy chính là cô Ngốc, cô ta vào rừng chơi thỏa thích trở về, thấy trong sảnh có người ngủ cũng không hề để ý, mò vào chỗ đống củi mình vẫn quen nằm ngủ, nằm xuống giây lát đã ngáy ò ò.

Dương Khang thấy là gái ngu nhà quê, cười một tiếng nằm xuống ngủ. Hoàn Nhan Hồng Liệt thì ý nghĩ cuồn cuộn hồi lâu không sao ngủ được, trở dậy lấy trong túi ra một ngọn nến thắp lên, lấy một quyển sách giở ra đọc Hoàng Dung thấy ánh lửa xuyên vào lỗ hổng, đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy một con ngài bay chập chờn quanh ngọn nến, đột nhiên lao vào dập tắt ngọn lửa rơi luôn xuống bàn.

Hoàn Nhan Hồng Liệt bắt con ngài, không kìm được nỗi buồn bã, nghĩ thầm:

- Nếu có Bao thị phu nhân của mình ở đây, thì nhất định nàng sẽ chữa trị cho nó.

Rồi rút trong bọc ra một ngọn đao bạc nhỏ, một lọ thuốc nhỏ vuốt ve vỗ về trong tay.

Hoàng Dung khẽ vỗ vai Quách Tĩnh một cái, tránh ra khỏi lỗ hổng cho y nhìn. Quách Tĩnh vừa thấy thế, đột nhiên cả giận, rõ ràng nhận ra ngọn ngân đao và lọ thuốc là vật của Bao Tích Nhược mẹ

Dương Khang, lần trước trong Triệu vương phủ đã thấy bà lấy ra trị thương cho con thỏ. Chỉ nghe Hoàn Nhan Hồng Liệt thở dài nói:

https://thuviensach.vn

- Mười chín năm trước, cũng trong thôn này, ta được gặp nàng lần đầu... Ờ, không biết bây giờ nhà cũ của nàng ra sao... .

Nói tới đó bèn đứng dậy, cầm ngọn nến mở cửa bước ra.

Quách Tĩnh ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ đây là thôn Ngưu Gia, nơi ở cũ của cha mẹ mình?

Bèn ghé tai Hoàng Dung hỏi nhỏ. Hoàng Dung gật gật đầu. Quách Tĩnh máu nóng sôi lên, thân hình nghiêng ngả. Hoàng Dung tay phải đè vào chưởng trái y, phát giác hơi thở của y run bắn lên, dường như bị tâm tình khích động, sợ có nguy hiểm bèn xòe tay trái đè xuống chưởng phải y, hai người đồng thời vận công, Quách Tĩnh mới dần dần bình tĩnh lại. Qua hồi lâu chợt có ánh sáng lóe lên, chỉ

nghe Hoàn Nhan Hồng Liệt thở dài sườn sượt từ ngoài bước vào.

Lúc ấy Quách Tĩnh đã đè nén được tạp niệm, vẫn nắm tay Hoàng Dung đưa mắt nhìn ra lỗ hổng.

Chỉ thấy Hoàn Nhan Hồng Liệt cầm mấy viên gạch nát ngói vỡ, ngồi trước ánh nến im lặng. Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Thằng gian tặc này cách mình không đầy mười bước, chỉ cần mình rón rén phóng đoản đao ra thì lập tức có thể lấy mạng y.

Bèn đưa tay rút ngọn kim đao Thành Cát Tư Hãn ban cho trong lưng ra, hạ giọng nói với Hoàng Dung:

- Cô mở toang cửa ra đi!

Hoàng Dung vội nói:

https://thuviensach.vn

- Không được. Giết chết y tuy là việc rất dễ dàng nhưng nơi chúng ta ẩn thân nhất định sẽ bị người ta phát hiện.

Quách Tĩnh run lên nói:

- Qua sáu ngày sáu đêm nữa, không biết y đã đi tới đâu rồi.

Hoàng Dung biết lúc này không thể khuyên giải, bèn nói khẽ vào tai y:

- Mẹ ngươi và Dung nhi đều muốn ngươi sống.

Quách Tĩnh giật nảy mình gật gật đầu, tra lại ngọn kim đao vào vỏ, lại đưa mắt nhìn qua lỗ hổng, thấy Hoàn Nhan Hồng Liệt đã phục xuống bàn ngủ gục. Chợt thấy trong đống cỏ có một người ngồi dậy, khuôn mặt của người ấy nằm ngoài ánh sáng đèn nên nhìn trong gương không rõ là ai. Chỉ thấy y rón rén đứng lên bước tới sau lưng Hoàn Nhan Hồng Liệt, cầm thanh ngân đao và lọ thuốc lên ngắm nghía một lúc rồi nhẹ nhàng đặt xuống, quay đầu lại thì chính là Dương Khang. Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Phải rồi, ngươi muốn trả thù cho mẹ thì đây chính là cơ hội tốt, một đao đâm xuống, kẻ thù không đội trời chung của ngươi làm sao sống được? Nếu bọn Lão Độc vật trở về thì không hạ thủ được nữa.

Trong lòng sốt ruột, chỉ mong y lập tức hạ thủ. Lại thấy y nhìn thanh ngân đao và lọ thuốc xuất thần một lúc, một cơn gió thổi qua, ánh lửa trên ngọn nến chập chờn lúc tối lúc sáng, lại thấy y cởi chiếc trường bào trên người ra nhẹ nhàng đắp cho Hoàn Nhan Hồng Liệt để y khỏi bị lạnh. Quách Tĩnh giận quá không thèm nhìn nữa, hoàn toàn không hiểu được tại sao Dương Khang lại quan tâm chăm sóc cho kẻ đại thù giết chết cha mẹ mình như thế. Hoàng Dung an ủi y:

- Đừng sốt ruột, chữa lành vết thương rồi thì thằng gian tặc này có chạy tới chân trời góc biển, chúng ta cũng đuổi theo được. Y lại không phải là Âu Dương Phong, muốn giết y có gì là khó?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh gật gật đầu, lại bắt đầu vận công. Đến lúc trời sáng, mấy con gà trống trong thôn đua nhau gáy rộ, hai người đã vận hành chân khí bảy vòng, đều cảm thấy thoải mái sáng suốt. Hoàng Dung đưa ngón tay trỏ lên cười nói:

- Qua một ngày rồi.

Quách Tĩnh hạ giọng nói:

- Nguy hiểm thật! Nếu không có cô cản trở, ta nhịn không nổi thì suýt nữa đã làm hỏng việc.

Hoàng Dung nói:

- Còn sáu ngày sáu đêm nữa, ngươi phải nghe lời ta đấy!

Quách Tĩnh cười nói:

- Thì ta có lần nào không nghe lời cô đâu.

Hoàng Dung cười khẽ một tiếng nghiêng đầu nói:

- Để ta nhớ lại xem.

Lúc ấy một tia nắng theo thiên song chiếu vào soi lên khuôn mặt ửng hồng của nàng đẹp như ráng sớm. Quách Tĩnh đột nhiên cảm thấy bàn tay nàng mềm mại ấm áp lạ thường, trong lòng hơi ngây ngất, vội trấn nhiếp tâm thần nhưng mặt đã đỏ bừng. Từ khi hai người quen nhau, Quách Tĩnh đối với nàng chưa từng có ý niệm như vậy, bất giác thầm tự trách mình. Hoàng Dung thấy y đột nhiên đỏ

bừng mặt, vô cùng kỳ quái, hỏi:

- Tĩnh ca ca, ngươi làm sao thế.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh hạ giọng nói:

- Đúng là ta không tốt, đột nhiên ta muốn.., muốn... .

Hoàng Dung hỏi:

- Muốn cái gì?

Quách Tĩnh nói:

- Bây giờ ta không muốn nữa.

Hoàng Dung nói:

- Vậy lúc nãy ngươi muốn gì?

Quách Tĩnh không còn cách nào thoái thác, đành nói:

- Ta muốn ôm cô, gần gũi cô.

Hoàng Dung trong lòng cảm thấy ngọt ngào, cũng chợt đỏ mặt, trong dáng vẻ xinh đẹp pha thêm nét thẹn thùng, lại càng quyến rũ. Quách Tĩnh thấy nàng cúi đầu không nói gì, bèn hỏi:

- Dung nhi, cô giận rồi à? Ta muốn như thế thật cũng xấu xa như Âu Dương Khắc.

Hoàng Dung duyên đáng mỉm cười, dịu dàng nói:

- Ta không giận, ta muốn tương lai ngươi sẽ ôm ta gần gũi ta, ta muốn làm vợ ngươi mà.

Quách Tĩnh cả mừng, ấp úng không nói nên lời. Hoàng Dung nói:

- Ngươi muốn gần gũi ta, muốn lắm phải không?:

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh đang định trả lời đột nhiên ngoài cổng có tiếng bước chân dồn dập, hai người xông vào quán, chỉ nghe giọng Hầu Thông Hải nói:

- Con mẹ nó chứ, ta đã bảo trên đời có ma thật, sư ca lại cứ không tin.

Giọng nói gấp rút tắc nghẽn, rõ ràng không nói được hết sự tức giận. Lại nghe giọng sa Thông Thiên nói:

- Cái gì mà ma với không ma? Ta đã nói với ngươi là chúng ta gặp phải cao thủ.

Hoàng Dung trong lỗ hổng nhìn ra thấy Hầu Thông Hải mặt đầy máu, sa Thông Thiên thì áo quần trên người bị xé từng mảng từng mảng, hai sư huynh đệ trông rất thảm hại. Hoàn Nhan Hồng Liệt và Dương Khang nhìn thấy vô cùng kinh ngạc, vội hỏi duyên do.

Hầu Thông Hải nói:

- Bọn ta không may, đêm qua gặp phải ma trong hoàng cung, con mẹ nó, hai vành tai của lão Hầu bị

ma cắt mất rồi.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy hai má y bê bết máu me, đúng là không thấy bóng dáng vành tai đâu, lại càng hoảng sợ sa Thông Thiên trách:

- Vẫn cứ nói ma nói quỷ à?

Hầu Thông Hải tuy sợ sư huynh, nhưng vẫn phân trần:

- Ta nhìn thấy rất rõ ràng một cái mặt xanh râu đỏ như Phán quan, khà khà nhảy xổ tới vồ lấy ta. Ta chỉ mới quay đầu, lão Phán quan ấy đã chụp được đỉnh đầu kế đó hai vành tai không còn nữa. Lão Phán quan ấy giống hệt tượng thần trong miếu, lẽ nào còn không phải.

https://thuviensach.vn

Sa Thông Thiên đánh nhau với lão Phán quan ấy ba chiêu, bị y xé rách nát quần áo, người ấy xuất thủ rõ ràng là bậc cao nhân trong võ lâm, quyết không phải là thần thánh ma quỷ, chỉ là tại sao lại có khuôn mặt của Phán quan thì hoàn toàn không hiểu được.

Bốn người nhao nhao bàn luận suy đoán, lại tới hỏi Âu Dương Khắc nằm dưỡng thương nhưng đều không hiểu. Đang trò chuyện, Linh Trí thượng nhân, Bành Liên Hổ, Lương Tử Ông ba người cũng lục tục kéo về. Linh Trí thượng nhân hai tay bị khóa sắt khóa quặt ra sau lưng, Bành Liên Hổ thì hai má bị đánh sưng vù, Lương Tử Ông trông càng buồn cười, mớ tóc trắng lên đầu bị nhổ trụi, biến thành một hòa thượng, nếu chỉ bàn về đầu thì so với cái đầu hói của sa Thông Thiên có khi còn bóng loáng hơn. Té ra ba người theo đường phía sau vào cung tìm di thư của Vũ Mục, gặp phải ma quỷ.

Chỉ là đối thủ mà ba người gặp phải đều khác nhau, một là quỷ Vô thường, một là Hoàng linh quan, còn một người là Thổ địa Bồ tát. Lương Tử Ông sờ sờ cái đầu nhẵn bóng của mình, ngoác miệng chửi lớn, đủ lời tục tĩu, chửi luôn tất cả Thổ địa bà bà trong thiên hạ. Bành Liên Hổ thì nhịn không nói gì, giúp Linh Trí thượng nhân cởi bỏ cái khóa sắt trên tay. Cái khóa sắt này siết sâu vào thịt, hai cái móc móc vào nhau rất chặt, Bành Liên Hổ dùng sức xoay qua kéo lại khiến cổ tay y bê bết máu tươi mới gỡ ra được. Mọi người ngớ mặt nhìn nhau không nói được gì, trong lòng đều biết đêm qua gặp phải cao thủ, chỉ là chịu nhục như thế nói ra quả rất mất mặt. Hầu Thông Hải thì nhất định nói đã gặp phải ma, mọi người cũng không cãi nhau với y.

Qua hồi lâu, Hoàn Nhan Hồng Liệt nói:

- Sao Âu Dương tiên sinh vẫn chưa về? không biết y có gặp phải ma quái gì không?

Dương Khang nói:

https://thuviensach.vn

- Âu Dương tiên sinh võ công cái thế, cho dù gặp phải quỷ quái cũng không đến nỗi bị thua thiệt.

Bọn Bành Liên Hổ nghe thế càng không vui.

Hoàng Dung thấy dáng vẻ mọi người như thế, nói ma bàn quái, trong lòng rất đắc ý, nghĩ thầm:

- Mớ mặt nạ mà mình mua cho Chu đại ca rõ ràng đã thi triển oai phong nhưng đúng là không ngờ

tới được, chỉ không biết Lão Độc vật có giao thủ với y không?

Trong chưởng tâm cảm thấy hơi thở của Quách Tĩnh bắt đầu lưu động, lập tức cũng tập trung vào luyện.

Bọn Bành Liên Hổ long đong một đêm đã sớm đói ngấu, chia nhau người chẻ củi kẻ mua gạo, động thủ nấu cơm. Khi cơm chín Hầu Thông Hải mở chạn bát ra, thấy cái bát sắt bèn nhấc lên nhưng tự

nhiên không nhấc được, không kìm được kêu ầm lên, lại nói:

- Có ma!

Dùng kình lực giật lên, nhưng làm sao nhấc lên được.

Hoàng Dung nghe y kêu lên kỳ quái, trong lòng cả sợ biết chỗ cơ quan ấy không khỏi bị họ nhìn ra, đừng nói động thủ không có cách nào thủ thắng, chỉ cần hai người di động thân hình thì Quách Tĩnh cũng sẽ lập tức bị nguy tới tính mạng, như thế làm sao là tốt?

Nàng trong mật thất hoảng hốt không có cách nào, bên ngoài sa Thông Thiên nghe sư đệ lớn tiếng kêu lên bèn trách y chuyện bé xé ra to. Hầu Thông Hải không chịu nhịn, nói:

https://thuviensach.vn

- Được thôi, vậy ngươi vào lấy cái bát này xem.

Sa Thông Thiên đưa tay vào cũng không nhấc lên được, bèn hừ một tiếng. Bành Liên Hổ nghe thấy bước qua, nhìn kỹ một hồi, nói:

- Trong này có cơ quan. Sa đại ca, ngươi vặn cái bát sắt qua hai bên xem sao?

Hoàng Dung thấy tình thế nguy cấp, chỉ còn cách liều mạng một phen, bèn đưa chuỷ thủ cho Quách Tĩnh, đưa tay cầm ngọn trúc bổng của Hồng Thất công giao cho, trong lòng buồn rầu, hai người nhất định mất mạng ở đây, thời gian chỉ còn trong khoảnh khắc, quay đầu nhìn thấy hai bộ xương trong góc, đột nhiên linh cơ chợt động, vội khều hai cái đầu lâu tới, dùng sức khoét một quả dưa gang lớn mấy cái, chia ra ấn vào.

Chỉ nghe mấy tiếng lách cách vang lên, cánh cửa sắt mật thất mở ra. Hoàng Dung gắn quả dưa lên đầu, xỏa tóc ra buông phủ xuống che kín mặt. Đúng lúc ấy sa Thông Thiên mở tung cửa ra, chỉ thấy bên trong cứa đột nhiên thò lên hai cái đầu quái vật, hoảng sợ kêu ầm lên. Con quái vật ấy có hai cái đầu, đều là đầu lâu phía dưới là một vật tròn tròn màu xanh, dưới nữa là một mái tóc dài màu đen, mọi người đêm trước nếm mùi đau khổ vẫn còn kinh hoàng, mà trong nhà bếp đột nhiên nhô ra một con quỷ kỳ quái như thế, quả thật rất đáng sợ, Hầu Thông Hải kêu lớn một tiếng, nhảy lùi ra xa. Mọi người không tự chủ được cũng đều nhảy tránh ra, chỉ còn một mình Âu Dương Khắc nằm trên nệm cỏ, hai chân bị thương chưa lành, không động đậy được. Hoàng Dung thở phào một hơi, vội đóng chặt cánh cửa lại, quả thật nhịn cười không được, kế nghĩ tuy nhất thời thoát nạn nhưng bọn kia toàn là loại cao thủ trên giang hồ, nhất định sẽ trở lại, lúc ấy mới nghĩ đêm trước họ bị Lão Ngoan đồng dọa cho hồn phi phách tán, nếu không thì làm sao mà dễ mắc lừa như thế? Nàng định thần nghĩ ngợi, lúc ấy vẫn còn lo sợ không yên, trên mặt nụ cười chưa tắt, trong lòng còn đang suy nghĩ, quả thật nói tới là tới, cửa quán két một tiếng, một người bước vào.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nắm chặt ngọn Nga My cương thích, đặt trúc bổng xuống bên cạnh, chỉ chờ có ai mở

cửa thì phóng cho một ngọn cương thích rồi sẽ nói, nhưng đợi hồi lâu chỉ nghe một giọng êm ái vang lên:

- Chủ quán, chủ quán!

Giọng kêu ấy làm Hoàng Dung hoàn toàn bất ngờ, vội nhìn qua lỗ hổng, chỉ thấy người ngồi trên sảnh là một cô gái áo trắng, phục sức hoa lệ như tiểu thư con nhà giàu, chỉ thấy nàng ngồi xoay lưng vào gương nên không nhìn rõ mặt. Cô gái ấy ngồi một lúc lại khe khẽ kêu:

- Chủ quán, chủ quán.

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Giọng nới này quen lắm, êm ái dịu dàng như Trình đái tiểu thư ở huyện Bảo ứng.

Chỉ thấy cô gái kia quay lại, không phải Trình đại tiểu thư Trình Dao Gia thì ai?

Hoàng Dung vừa sợ vừa mừng nghĩ thầm:

- Tại sao cô ta cũng tới đây?

Cô Ngốc mới rồi bị bọn Hầu Thông Hải kêu la tỉnh giấc, lúc mơ mơ hồ hồ cũng không ngồi lên, lúc ấy mới ngủ no mắt, từ đống củi cỏ bò dậy. Trình Dao Gia nói:

- Chủ quán, phiền ngươi lo cho một bữa cơm, nhất định sẽ có báo đáp.

Cô Ngốc lắc lắc đầu ý nói không có thức ăn, chợt nghe mùi cơm trong nồi bay ra, chạy tới mở nắp nồi, chỉ thấy đầy một nồi cơm trắng, chính là của

https://thuviensach.vn

bọn Bành Liên Hổ nấu.

Cô Ngốc cả mừng, cũng không hỏi cơm từ đâu ra, lập tức múc đầy hai bát, bưng một bát cho Trình Dao Gia, mình thì ăn một bát.

Trình Dao Gia thấy không có thức ăn gì, cơm thì là gạo thô, ăn được vài miếng đã đặt xuống không ăn nữa, cô Ngốc thì trong giây lát đã ăn hết ba bát, vỗ vỗ bụng có vẻ rất khoái chí.

Trình Dao Gia nói:

- Cô nương, ta hỏi thăm một chuyện, cô có biết thôn Ngưu Gia còn cách đây bao xa không?

Cô Ngốc nói:

- Thôn Ngưu Gia à? Đây là thôn Ngưu Gia. Còn xa bao nhiêu thì ta không biết.

Trình Dao Gia đỏ mặt, cúi đầu mân mê tà áo, hồi lâu mới nói:

- Té ra đây là thôn Ngưu Gia, vậy ta hỏi thăm cô một người. Cô có biết.., có biết… một vị...

Cô Ngốc không chờ nàng dứt lời, đã lắc đầu lia lịa chạy luôn ra ngoài.

Hoàng Dung trong lòng suy tính:

- Cô ta tới thôn Ngưu Gia tìm ai? à phải rồi, cô ta là đồ đệ của Tôn Bất Nhị, có quá nửa là vâng lệnh sư phụ sư bá tới đây tìm Dương Khang đệ tử của Khưu Xử Cơ.

Chỉ thấy nàng thong thả ngồi xuống, sửa sang y phục, vuốt vuốt cành thoa bên tóc, mặt đỏ bừng lên, miệng hé nụ cười nhưng không biết đang muốn

https://thuviensach.vn

gì. Hoàng Dung chỉ thấy rất thú vị, chợt nghe có tiếng bước chân, ngoài cửa lại có người tiến vào.

Người ấy thân hình cao lớn bước chân vững chải, vừa bước vào vừa gọi chủ quán. Hoàng Dung nghĩ

thầm:

- Vừa khéo bao nhiêu người quen trong thiên hạ đều tụ tập ở thôn Ngưu Gia, phong thủy thôn Ngưu Gia của Tĩnh ca ca rất đẹp, có điều nhiều người mà ít tiền.

Té ra người ấy chính là Thiếu trang chủ Lục Quán Anh của Quy Vân trang.

Y nhìn thấy Trình Dao Gia, thoáng sửng sốt rồi gọi lớn:

- Chủ quán.

Trình Dao Gia thấy đàn ông, lập tức xấu hổ vội quay đầu đi. Lục Quán Anh thầm ngạc nhiên:

- Sao một cô gái xinh đẹp thế này lại một mình ở đây?

Bước vào bếp lại quay ra không thấy có ai, lúc ấy đã quá đói bèn lấy một bát cơm lớn trong nồi, nói với Trình Dao Gia:

- Tiểu nhân đói bụng quá, xin một chén cơm, cô nương đừng trách.

Trình Dao Gia cúi đầu cười khẽ một tiếng, nói:

- Cơm cũng không phải của ta. Tướng công.., mời cứ dùng thôi.

Lục Quán Anh ăn hết hải bát cơm, chắp tay bái tạ xoa tay không đi, nói:

- Tiểu nhân xin hỏi thăm cô nương, không biết thôn Ngưu Gia còn cách đây bao xa?

https://thuviensach.vn

Trình Dao Gia và Hoàng Dung vừa nghe thế, trong lòng đều vui vẻ:

- Hà, té ra y cũng hỏi thăm thôn Ngưu Gia.

Trình Dao Gia khép áo đáp lễ, ngượng nghịu nói:

- Đây chính là thôn Ngưu Gia.

Lục Quán Anh mừng rỡ nói:

- Vậy thì hay quá, tiểu nhân còn muốn hỏi thăm cô nương về một người.

Trình Dao Gia đang định nói mình không phải là người ở đây, đột nhiên xoay chuyển ý muốn:

- Không biết y hỏi thăm ai?

Chỉ nghe Lục Quán Anh hỏi:

- Có một vị quan nhân họ Quách tên Quách Tĩnh, không biết ở nhà nào? Y có ở nhà không?

Trình Dao Gia và Hoàng Dung nghe thấy lại cùng sửng sốt:

- Người này tìm y làm gì?

Trình Dao Gia trầm ngâm không đáp, chỉ cúi đầu xuống, mặt mày đỏ bừng.

Hoàng Dung thấy dáng vẻ nàng như thế, đã đoán được tám phần:

- Té ra Tĩnh ca ca cứu cô ta ở huyện Bảo ứng, vị đại tiểu thư này có lẽ đã yêu thầm y rồi.

Nàng một là còn nhỏ tuổi, hai là tính tình khoát đạt, ba là rất tin Quách Tĩnh quyết không có ý khác nên hoàn toàn không có ý ghen tuông, lại thấy có người yêu thương Quách Tĩnh càng thêm vui mừng.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung lúc ấy suy đoán quả thật không sai. Hôm trước Trình Dao Gia bị Âu Dương Khắc bắt, tuy có bọn Lê Sinh trong Cái bang xuất thủ nhưng đều không phải là đối thủ của Âu Dương Khắc, nếu không có Quách Tĩnh và Hoàng Dung tới cứu thì đã phải chịu nhục rồi. Nàng thấy Quách Tĩnh còn trẻ mà không những bản lĩnh hơn người, lại tính tình trọng hậu, một sợi tơ tình đã sớm vấn vương theo y. Nàng là thiên kim tiểu thư con nhà giàu, trước nay không ra khỏi khuê môn, lần ấy vừa ra khỏi cửa lại gặp một thanh niên nam tử như thế, tự nhiên lập tức yêu thương. Sau khi Quách Tĩnh đi rồi, Trình đại tiểu thư cứ nhớ nhung y, nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên nổi lòng can đảm, nửa đêm rón rén rời khỏi nhà. Nàng tuy một thân võ công nhưng trước nay chưa từng một mình rời nhà, đường lối trên giang hồ không hề biết gì, hôm trước từng nghe Quách Tĩnh nói là người thôn Ngưu Gia phủ Lâm An, lúc ấy dọc đường hỏi thăm đi thẳng tới thôn Ngưu Gia tìm kiếm. Nàng trang sức lộng lẫy, khí độ cao quý, nên trên đường bọn người xấu cũng không dám khinh khi.

Nàng ở thôn phía trước hỏi thăm nghe nói thôn Ngưu Gia ở gần bên, nhưng chợt nghe cô Ngốc nói đây là thôn Ngưu Gia lại lập tức không có chủ ý gì, nàng ngàn dặm xa xôi tìm tới Quách Tĩnh, lúc ấy lại mong Quách Tĩnh không có ở nhà, chỉ nghĩ:

- Chiều tối mình tới lén nhìn y một cái rồi trở về nhà, quyết không thể để cho y biết. Nếu để y biết được thì đúng là xấu hổ chết mất.

Đúng lúc ấy Lục Quán Anh lại tiến vào mở miệng lại hỏi đúng Quách Tĩnh. Trình Dao Gia có tật giật mình, chỉ cho rằng y đã biết được tâm sự của mình, ngẩn người ra hồi lâu, đứng lên toan bỏ

chạy.

Đột nhiên ngoài cửa có một bộ mặt xấu xí thò vào lại rút ngay ra. Trình Dao Gia giật nảy mình lui lại hai bước, bộ mặt xấu xí ấy lại thò vào, kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Quỷ hai đầu, ngươi có bản lãnh thì ra dưới nắng đánh nhau với Tam đầu giao Hầu lão gia đây. So với ngươi ta còn nhiều hơn một cái đầu, giữa ban ngày ban mặt, Hầu lão gia không sợ ngươi đâu.

Ý tứ tự nhiên là nói nếu vào ban đêm thì Hầu lão gia cam bái hạ phong, tuy nhiều hơn một cái đầu cũng không làm gì được. Lục Trình hai người ngơ ngác không hiểu.

Hoàng Dung hừ một tiếng, hạ giọng nói:

- Hay lắm, rốt lại cũng tới rồi.

Nghĩ thầm võ công của Lục Trình hai người đều không cao lắm, khó chống lại bọn Bành Liên Hổ, nếu nhờ họ giúp đỡ, chỉ sợ làm hai người chết uổng mạng, tốt nhất là chạy thật mau, nhưng lại mong họ ở lại, cầm cự cho lúc nào hay lúc ấy đang lúc lo sợ hoảng hốt, có thêm hai người giúp đỡ cũng thấy can đảm hơn.

Nguyên là bọn Bành Liên Hổ vừa thấy một con quái vật hai đầu đều cho rằng lại là vị cao thủ tối hôm qua giả ra lập tức chạy ra khỏi thôn thật xa, đâu dám trở lại. Hầu Thông Hải lại là người thô lỗ, cho rằng là ma quỷ thật, chỉ thấy trên đầu mặt trời nóng rực như lửa, nóng rát cả da thịt, mọi người thì không biết đã chạy đi đâu mất hút, bèn chửi:

- Quỷ quái không thể lộng hành giữa ban ngày, ngay chuyện ấy mà cũng không biết làm sao còn qua lại giang hồ. Lão Hầu ta không sợ, quay lại trừ ma quỷ cho mọi người phải khâm phục ta.

Lập tức sãi chân quay lại quán, nhưng trong lòng vẫn run sợ, vừa thò đầu vào, thấy Trình Dao Gia và Lục Quán Anh đứng giữa phòng, kêu thầm:

- Không xong, quỷ hai đầu biến thành một nam một nữ. Lão Hầu ơi lão Hầu, ngươi phải cẩn thận đấy!

https://thuviensach.vn

Lục Quán Anh và Trình Dao Gia nghe y nó năng hồ đồ, nhìn nhau ngạc nhiên, cũng chỉ cho là người điên, không đếm xỉa gì tới y.

Hầu Thông Hải chửi một hồi, thấy con quỷ ấy không ra cãi cọ đánh nhau, càng tin quỷ quái không dám nhìn thấy mặt trời, nhưng bảo mình xông vào nhà bắt quỷ thì lão Hầu lại không đủ gan, chần chừ hồi lâu, chỉ chờ hai con yêu quái kia biến hóa, nào ngờ không thấy động tĩnh gì, đột nhiên nhớ

lại từng nghe người ta nói quỷ quái cương thi đều sợ vật ô uế, liền xoay người đi tìm. Ở nhà quê thì khắp nơi đều có nhà xí, ở góc quán lại có một cái nhà xí lớn, y dốc lòng bắt quỷ, bất kể dơ dáy hôi thối, cởi áo dài ra, bọc một bao phân lớn, lại quay về quán. Chỉ thấy Lục Trình hai người vẫn ngồi bên trong, y pháp bảo đã trong tay, có chỗ nhờ cậy, can đảm hẳn lên, cao giọng quát:

- Yêu ma to gan lắm, Hầu lão gia đường đường thách các ngươi hiện nguyên hình.

Tay trái khua ngọn Tam cổ xoa leng keng, tay phải cầm bao phân, đoạt cửa xông vào.

Lục Trình hai người thấy người điên lại tới đều thoáng sửng sốt, y chưa vào tới đã nghe một mùi hôi thối nồng nặc bốc lên. Hầu Thông Hải nghĩ thầm:

- Người ta đều nói người thì đàn ông là hung, ma là đàn bà thì dữ.

Bèn nhấc bao phân lên thẳng tay ném vào mặt Trình Dao Gia. Trình Dao Gia la hoảng một tiếng nghiêng người né qua, Lục Quán Anh đã nhấc, chiếc ghế dài lên đỡ, chiếc áo vỡ tung ra, phân bắn tung tóe, mùi hôi thối xông lên khiến người ta muốn nôn mửa.

Hầu Thông Hải quát lớn:

- Quỷ hai đầu hiện hình mau.

https://thuviensach.vn

Rồi nhấc xoa lên đâm mạnh tới Trình Dao Gia. Y tuy là người thô lỗ nhưng võ nghệ quả thật rất thành thục, một nhát xoa ấy vừa mau lẹ vừa lợi hại.

Lục Trình hai người lại giật nảy mình, đều nghĩ:

- Người này rõ ràng là cao thủ võ lâm chứ không phải là người điên tầm thường. Lục Quán Anh thấy Trình Dao Gia là khuê nữ nhà đại gia, dáng ẻo lả như gió thổi cũng ngã, chỉ sợ nàng bị gã điên này làm bị thương, vội nhấc chiếc ghế lên đỡ ngọn Tam cổ cương xoa, quát:

- Túc hạ là ai?

Hầu Thông Hải đâu đến xỉa gì tới y; đâm luôn ba nhát. Lục Quán Anh giơ ghế đỡ gạt, lại liên tiếp hỏi danh hiệu. Hầu Thông Hải thấy y võ nghệ tuy không kém nhưng hoàn toàn khác hẳn ma quỷ thần thánh tối hôm qua xuất hiện, nghĩ chắc bao phân ném ra đã hơi có công hiệu, bất giác vô cùng đắc ý, quát lớn:

- Yêu quái nhà ngươi, muốn biết tên hiệu của ta để dùng yêu pháp bắt ta à? Lão gia không mắc lừa đâu.

Y vốn vẫn tự xưng là Hầu lão gia, lúc ấy lại đột nhiên rất nhanh trí, bỏ bớt chữ Hầu đi, chỉ xưng là lão gia để khỏi bị yêu quái dùng yêu pháp bắt mình, trong tiếng leng keng của vòng gang trên ngọn xoa, lại càng tấn công ráo riết.

Lục Quán Anh võ công vốn không bằng y, lấy ghế dài làm binh khí lại càng không vừa tay, muốn rút yêu đao ra nhưng làm sao rảnh tay rút được? Trong vài hiệp đã bị ép lùi sát tường, vừa khéo che mất chỗ lỗ hổng Hoàng Dung nhìn ra.

Hầu Thông Hải ngọn cương xoa phóng mau tới, Lục Quán Anh vội vàng tránh qua, soạt một tiếng, mũi xoa đâm vào tường vách, cách lỗ hổng không đầy một thước. Lục Quán Anh thấy y chưa rút ngọn cương xoa ra

https://thuviensach.vn

được, vội vung chiếc ghế dài đập xuống đầu y. Hầu Thông Hải phóng chân đá vào cổ tay y, tay trái vung quyền đánh vào giữa mặt đối phương. Lục Quán Anh buông chiếc ghế dài, cúi đầu lách qua, Hầu Thông Hải đã rút được ngọn cương xoa ra.

Trình Dao Gia thấy tình thế nguy cấp, tung người vọt lên rút thanh đơn đao ở hông Lục Quán Anh ra đưa vào tay y. Lục Quán Anh nói:

- Đa tạ!

Trong lúc nguy cấp cũng không kịp muốn tới việc tại sao một vị cô nương ôn nhã xinh đẹp thế này lại có thể tuốt đao giúp y giữa lúc đôi bên kịch chiến. Chỉ thấy ngọn cương xoa chớp chớp đâm tới ngực mình, lập tức vung đao gạt qua, choang một tiếng tia lửa bắn tung tóe, gạt ngọn cương xoa qua một bên, chỉ thấy hổ khẩu tê rần, xem ra tý lực của gã điên này không kém, nhưng đơn đao trong tay, trong lòng đã hơi yên ổn. Đánh nhau thêm vài chiêu, hai người đều đạp phải phân, trây trét ra khắp nhà.

Lúc mới giao thủ Hầu Thông Hải trong lòng hồi hộp, thỉnh thoảng vẫn còn muốn cướp cửa bỏ chạy nên thủy chung không dám dùng toàn lực, thời gian càng dài, thấy con ma này cũng không có bao nhiêu tài năng, rõ ràng yêu pháp đã bị phân khắc chế, càng bạo gan hơn, chiêu số càng lúc càng tàn độc, sau đó Lục Quán Anh dần dần cảm thấy khó đón đỡ.

https://thuviensach.vn

Hồi 24(b)

Mật Thất Trị Thương

Trình Dao Gia vốn sợ phân bẩn dưới đất, co người trong góc phòng xem đánh nhau, thấy thiếu niên tuấn tú này sắp phải mất mạng dưới ngọn cương xoa của người điên, ngần ngừ một lúc, rốt lại cũng rút một thanh trường kiếm trong bao ra, kêu lên với Lục Quán Anh:

- Vị tướng công kia, ta.., ta tới giúp đỡ ngươi, xin lỗi!

Nàng cũng quả thật lễ số chu đáo, giúp người tá đánh nhau còn xin lỗi trước, trường kiếm chớp lên, chỉ vào bối tâm Hầu Thông Hải. Nàng là đồ đệ của Thanh Tịnh tản nhân Tôn Bất Nhị, sử dụng kiếm pháp của phái Toàn Chân. Nàng vừa xuất thủ, Hầu Thông Hải đã tính tới chuyện đó, con quỷ hai đầu biến thành hai người, nữ quỷ đã ra tay làm dữ. Lục Quán Anh thì vừa sợ vừa mừng, chỉ thấy nàng thân thủ linh động, kiếm pháp tinh diệu, trong lòng ngấm ngầm khen ngợi. Y vốn bị ép tới mức đao pháp tán loạn, mồ hôi đầm đìa, lúc ấy có người giúp đỡ, tinh thần vì vậy phấn chấn. Hầu Thông Hải chỉ sợ quỷ cái lợi hại, lúc đầu vốn rất lo lắng, nhưng nhìn kiếm chiêu thấy kiếm thuật của nàng tuy tinh kỳ nhưng công lực lại bình thường, vả lại rụt rụt rè rè, xem ra không phải là quỷ già làm ác đã lâu, lúc ấy dần thấy yên tâm, ngọn Tam cổ cương xoa lại vù vù rít gió, lấy một chọi hai vẫn công nhiều thủ ít.

Hoàng Dung bên kia vách nhìn thấy vô cùng sốt ruột, biết đấu tới cuối nhất định Lục Trình hai người phải thất bại, có ý muốn giúp một tay, nhưng không thể rời khỏi Quách Tĩnh nửa bước. Nếu không thế thì việc chọc ghẹo Tam đầu giao đối với nàng đã rất quen thuộc, kinh nghiệm rất phong phú.

https://thuviensach.vn

Chỉ nghe Lục Quán Anh kêu lên:

- Cô nương, người chạy đi, không cần lo lắng cho ta.

Trình Dao Gia biết y sợ mình bị thương, muốn một mình cản trở người điên, trong lòng cảm kích, nhưng thấy một mình y nhất định không chống cự nổi, lắc lắc đầu không chịu lui ra. Lục Quán Anh ra sức đón đỡ, lớn tiếng quát với Hầu Thông Hải:

- Nam tử hán đại trượng phu, làm khó con gái nhà người ta thì không kể là anh hùng. Ngươi tìm một mình họ Lục ta là được, mau để cô nương kia đi ra.

Hầu Thông Hải tuy ngu xuẩn nhưng lúc ấy đã nhìn thấy hai người này quá nửa không phải là yêu ma, chỉ thấy Trình Dao Gia xinh đẹp, mình lại đã chiếm thượng phong, há chịu tha nàng, hô hô cười nói:

- Quỷ đực phải bắt, quỷ cái cũng phải bắt.

Ngọn cương xoa đâm thẳng đập ngang, vô cùng hung h ãn, nhưng đối với Trình Dao Gia vẫn còn thủ

hạ lưu tình ba phần, nếu không thì đã làm nàng bị thương rồi.

Lục Quán Anh vội nói:

- Cô nương, cô mau xông ra ngoài, Lục mỗ đã rất cảm thỉnh tình rồi.

Trình Dao Gia hạ giọng nói:

- Tướng công họ Lục à?

Lục Quán Anh nói:

- Đúng thế, quý tính cô nương là gì, là môn hạ của vị nào?

https://thuviensach.vn

Trình Dao Gia nói:

- Sư phụ ta họ Tôn, người ta gọi là Thanh Tịnh tản nhân. Ta.., ta... .

Nàng định nói tên họ mình chợt cảm thấy xấu hổ, lời nói ra tới miệng lại im bặt. Lục Quán Anh nói:

- Cô nương, ta giữ chân y, cô chạy mau đi. Chỉ cần Lục mỗ còn sống, ắt sẽ tới tìm cô để cảm tạ cái ơn giúp đỡ ngày hôm nay.

Trình Dao Gia chợt đỏ mặt, nói:

- Ta.., ta không.., tướng công... .

Rồi quay qua nhìn Hầu Thông Hải nói:

- Ờ người điên kia, ngươi không được đả thương vị tướng công này. Sư phụ ta là Tôn chân nhân trong phái Toàn Chân, lão nhân gia người sẽ tới đây đấy.

Toàn Chân thất tử danh vang thiên hạ, hôm trước Thiết cước tiên Vương Xứ Nhất trong Triệu vương phủ thi thố tài năng làm quần ma khiếp sợ, Hầu Thông Hải đã chính mắt nhìn thấy, nghe Trình đại tiểu thư nói thế, quả thật cũng có chỗ úy ky, hơi sửng sốt nhưng kế đó lại chửi:

- Cho dù bảy tên yêu đạo phái Toàn Chân cùng tới đây, lão tử cũng sẽ giết chết từng đứa từng đứa.

Chợt nghe ngoài cửa có một người cao giọng nói:

- Ai chán sống mà ăn nói bừa bãi ở đây thế?

Ba người đang kịch đấu, nghe thấy câu ấy đều nhảy lui ra. Lục Quán Anh sợ Hầu Thông Hải đột nhiên ra độc thủ, nắm tay Trình Dao Gia kéo một cái về phía sau, vung đao đứng chặn trước mặt nàng rồi mới ngước mắt nhìn.

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy ngoài cửa có một đạo nhân thanh niên đang đứng, áo đạo mũ vàng, mày thanh mắt sáng, tay cầm phất trần, cười nhạt nói:

- Ai nói sẽ giết Toàn Chân thất tử đấy?

Hầu Thông Hải tay phải cầm cương xoa, tay trái chống vào hông, trợn mắt nhìn ra cao giọng quát:

- Là lão tử nói đấy, thì sao?

Đạo nhân kia nói:

- Được rồi, ngươi tới đây mà giết.

Rồi lạng người một cái sấn tới, vung phất trần quét vào giữa mặt y.

Lúc ấy Quách Tĩnh luyện công đã xong, nghe tiếng đánh nhau ầm ầm trên sảnh, đưa mắt qua lỗ hổng nhìn ra. Hoàng Dung nói:

- Chẳng lẽ tiểu đạo sĩ này cũng là một trong Toàn Chân thất tử?

Quách tĩnh lại nhận ra đạo nhân ấy là Doãn Chí Bình đệ tử của Khưu Xử Cơ, hai năm trước y vâng lệnh sư phụ lên Mông Cổ đưa thư cho Giang Nam lục quái, trong đêm tỷ võ, mình đã từng thua dưới tay y, lúc ấy hạ giọng nói với Hoàng Dung. Hoàng Dung thấy y qua lại với Hầu Thông Hải mấy chiêu, lắc đầu nói:

- Y cũng không thắng được Tam đầu giao.

Doãn Chí Bình sắp rơi vào thế hạ phong, Lục Quán Anh liền vung đao xông vào trợ chiến. Võ công của Doãn Chí Bình đã tiến bộ rất xa so với đêm đánh nhau với Quách Tĩnh, cùng Lục Quán Anh giao đấu với Hầu Thông Hải, dần dần ngang sức.

https://thuviensach.vn

Trình Dao Gia tay trái mới bị Lục Quán Anh nắm lấy, đột nhiên tim đập thình thịch, ba người bên cạnh đánh nhau tới mức kịch liệt mà nàng vẫn còn vuốt vuốt cánh tay ngơ ngẩn xuất thần, chợt nghe keng một tiếng, Lục Quán Anh kêu lên:

- Cô nương coi chừng!

Mới giật mình nhìn ra. Nguyên là Hầu Thông Hải nhân lúc hỗn loạn đâm nàng một xoa, Lục Quán Anh vung đao gạt ra, lên tiếng đề tỉnh.

Trình Dao Gia lại đỏ mặt, ngưng thần giây lát rồi vung kiếm xông vào vòng chiến.

Trình đại tiểu thư võ nghệ tuy không cao lắm, nhưng ba người đánh một, Hầu Thông Hải rốt lại cũng khó chống đỡ. Y vung xoa đánh mau, muốn cướp đường chạy ra gọi người giúp đỡ, ngọn phất trần của Doãn Chí Bình đã vung lên tới tấp khiến y hoa cả mắt, vừa hơi sơ ý, dưới chân đã bị Lục Quán Anh chém trúng một đao. Hầu Thông Hải chửi:

- Con bà tổ tông mười tám đời nhà ngươi!

Đánh thêm vài hiệp, hạ bàn càng lúc càng tê dại, ngọn cương xoa đâm ra đột nhiên bị Doãn Chí Bình vung phất trần cuốn chặt, hai người đều sử kình lực, Hầu Thông Hải sức khỏe, vừa giằng xuống một cái, phất trần của Doãn Chí Bình tuột khỏi tay, nhưng Trình Dao Gia ra chiêu Đẩu dao tinh hà đâm vào vai trái y. Hầu Thông Hải ngọn cương xoa vung lên không kịp, rơi luôn xuống đất Doãn Chí Bình thừa thế xông tới vung chân quét một cái, Hầu Thông Hải ngã lăn ra đất. Lục Quán Anh sấn vào đè xuống, cởi thắt lưng da của y trói quặt hai tay y ra sau lưng. Doãn Chí Bình cười nói:

- Ngươi không đánh nổi cả đệ tử của Toàn Chân thất tử mà còn nói là giết được Toàn Chân thất tử à?

https://thuviensach.vn

Hầu Thông Hải ngoác miệng chửi lớn, nói ba người đánh một không phải là anh hùng hảo hán. Doãn Chí Bình xé một mảnh vạt áo của y nhét vào miệng y. Hầu Thông Hải mặt đầy vẻ căm giận nhưng đã không sao chửi được nữa.

Doãn Chí Bình khom người hành lễ với Trình Dao Gia, nói:

- Sư tỷ là môn hạ của Tôn sư thúc phải không? Tiểu đệ Doãn Chí Bình tham kiến sư tỷ.

Trình Dao Gia vội đáp lễ, nói:

- Không dám, không biết sư huynh là môn hạ của vị sư bá nào? Tiểu muội xin tham kiến Doãn sư

huynh.

Doãn Chí Bình nói:

- Tiểu đệ là môn hạ của Trường Xuân tử.

Trình Dao Gia trước nay chưa từng rời nhà, ngoài sư phụ ra thì chưa từng gặp sáu người còn lại trong Toàn Chân thất tử, nhưng từng nghe sư phụ nói tới trong các vị sư bá thì Trường Xuân tử Khưu sư bá là người hào hiệp nhất, võ công cũng cao cường nhất, nghe Doãn Chí Bình nói là môn hạ của Trường Xuân tử lập tức nảy ý kính trọng, hạ giọng nói:

- Doãn sư huynh là sư huynh, tiểu muội họ Trình, ngươi cứ gọi ta là sư muội thôi.

Doãn Chí Bình theo sư phụ đã lâu cũng học được tính cách hào mại, thấy vị sư muội này thẹn thẹn thò thò không giống người hiệp nghĩa trong võ lâm, bất giác cười thầm, nói chuyện tình cảm sư môn với nàng, kế quay qua chào hỏi Lục Quán Anh.

https://thuviensach.vn

Lục Quán Anh nói tên họ mình nhưng không nói tới danh hiệu của cha. Doãn Chí Bình nói:

- Gã điên này võ nghệ cao cường, không biết lai lịch thế nào nhưng không thả y được.

Lục Quán Anh nói:

- Để tiểu đệ một đao chém chết y cho rồi. Y là thủ lãnh quần đạo ở Thái Hồ, giết người hoàn toàn là chuyện bình thường.

Trình Dao Gia chợt mềm lòng kêu lên:

- Ồ, đừng giết người!

Doãn Chí Bình cười nói:

- Không giết cũng được. Trình sư muội, cô tới đây lâu chưa?

Trình Dao Gia đỏ mặt, nói:

- Tiểu muội vừa tới.

Doãn chí Bình đưa mắt nhìn hai người một cái, nghĩ thầm:

- Xem ra hai người này là bạn tình, mình đừng hỏi han nhiều nữa, cứ nói thêm vài câu rồi đi thôi.

Bèn nói:

- Ta vâng lệnh sư phụ tới thôn Ngưu Gia tìm một người, muốn báo tin cho y biết. Tiểu đệ cáo từ ở

đây sau này sẽ gặp lại.

Nói xong chắp tay một cái, xoay người định đi.

https://thuviensach.vn

Trình Dao Gia mặt còn đầy vẻ thẹn thùng, nghe y nói thế lại đỏ bừng mặt, hạ giọng nói:

- Doãn sư huynh, ngươi tìm ai thế?

Doãn Chí Bình hơi ngần ngừ, nghĩ thầm:

- Trình sư muội là người trong bản môn, họ Lục kia đã đi với cô ta cũng không phải là người ngoài, nói ra cũng không hề gì.

Bèn nói:

- Ta tìm một người bạn họ Quách.

Câu ấy vừa nói ra, bốn người ở hai bên vách đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Lục Quán Anh nói:

- Người ấy có phải tên Tĩnh không?

Doãn Chí Bình nói:

- Đúng rồi, Lục huynh cũng biết vị Quách bằng hữu ấy sao?

Lục Quán Anh nói:

- Tiểu đệ cũng đang muốn tới thăm Quách sư thúc.

Doãn Chí Bình và Trình Dao Gia cùng hỏi:

- Ngươi gọi y là sư thúc à?

Lục Quán Anh nói:

- Gia phụ và y là ngang hàng, nên tiểu đệ gọi y là sư thúc.

https://thuviensach.vn

Lục Thừa Phong ngang hàng với Hoàng Dung, Quách Tĩnh với Hoàng Dung là vợ chồng chưa cưới, vì thế Lục Quán Anh tôn y làm sư thúc. Trình Dao Gia không nói gì, trong lòng hết sức quan tâm.

Doãn Chí Bình vội hỏi:

- Ngươi gặp y chưa? Y đang ở đâu?

Lục Quán Anh nói:

- Tiểu đệ cũng mới tới đây đang định hỏi thăm thì gặp phải gã điên này, bỗng không lại động thủ.

Doãn Chí Bình nói:

- Được! Vậy chúng ta cùng đi tìm.

Ba người nối nhau bước ra khỏi cửa.

Hoàng Dung và Quách Tĩnh ngớ mặt nhìn nhau, chỉ gượng cười. Quách Tĩnh nói:

- Nhất định họ sẽ quay lại, Dung nhi, cô mở cửa sắt ra gọi họ đi.

Hoàng Dung nói:

- Làm sao được, hai người kia tới tìm ngươi ắt có chuyện khẩn cấp. Ngươi đang dưỡng thương làm sao phân tâm được.

Quách Tĩnh nói:

- Phải rồi, nhất định là có chuyện vô cùng khẩn cấp. Cô mau nghĩ cách gì đi.

Hoàng Dung thở dài nói:

https://thuviensach.vn

- Cho dù trời sập xuống ta cũng không mở cửa đâu.

Quả nhiên không bao lâu sau, bọn Doãn Chí Bình ba người lại trở vào. Lục Quán Anh nói:

- Ngay tại quê y mà cũng không hỏi được chút tin tức nào, làm sao bây giờ?

Doãn Chí Bình nói:

- Không biết Lục huynh tìm vị Quách bằng hữu này có chuyện gì khẩn cấp, có thể nói ra được không?

Lục Quán Anh vốn không muốn nói, nhưng thấy Trình Dao Gia trên mặt có vẻ quan tâm, không biết làm sao, lại cũng khó từ chối, bên nói:

- Chuyện này một lời khó nói hết, để tiểu đệ quét dọn sạch sẽ rồi sẽ bàn với hai vị.

Trong quán cũng không có chổi có sọt, Doãn Lục hai người đành lấy một ít củi cỏ quét dọn qua loa mớ phân trên nền nhà.

Ba người ngồi xuống cạnh bàn. Lục Quán Anh đang định lên tiếng, Trình Dao Gia nói:

- Khoan đã?.

Rồi bước tới cạnh Hầu Thông Hải, rút kiếm cắt hai mảnh trên vạt áo y, muốn nút tai y, hạ giọng nói:

- Đừng để y nghe thấy.

Lục Quán Anh khen ngợi:

https://thuviensach.vn

- Cô nương tâm tư thật là tinh tế. Gã điên này lai lịch bất minh, chúng ta đừng để y nghe mình nói gì.

Hoàng Dung ở vách bên kia lại cười thầm:

- Hai người bọn ta ở đây nghe trộm vốn khó đề phòng, nhưng trong nội đường còn Âu Dương Khắc đang nằm mà ba người các ngươi vẫn hoàn toàn không biết, còn nói là tâm tư tinh tế.

Nên biết Trình đại tiểu thư trước nay chưa từng qua lại giang hồ, Doãn Chí Bình thì chỉ học sư phụ, lấy sự hào mại thô tráng làm điều hay, Lục Quán Anh thì ở Thái Hồ quen ra lệnh chỉ huy, trước nay chưa từng để ý chuyện nhỏ, nên ba người bàn chuyện quan trọng, lại không hề đi tra xét bốn phía một phen trước.

Trình Dao Gia khom xuống thấy Hầu Thông Hải hai vành tai đã bị cắt mất chợt sửng sốt, cuốn mảnh vải đút vào lỗ tai y, cười khẽ một tiếng nói với Lục Quán Anh:

- Bây giờ thì nói được rồi.

Lục Quán Anh ngần ngừ nói:

- Ờ! Chuyện này không biết phải nói thế nào. Ta là tới tìm Quách sư thúc, theo lẽ mà nói thì chuyện này muôn vạn lần không nên tìm y, nhưng lại không thể không tìm.

Doãn Chí Bình nói:

- Kỳ lạ thật.

Lục Quán Anh nói:

- Phải đấy, ta tìm Quách sư thúc vốn cũng không phải vì việc của y, mà là vì việc của sáu sư phụ y.

https://thuviensach.vn

Doãn Chí Bình vỗ bàn một cái, lớn tiếng nói:

- Giang Nam lục quái à?

Lục Quán Anh nói:

- Đúng thế!

Doãn Chí Bình nói:

- Trời ơi, Lục huynh đi chuyến này làm việc ấy không khéo lại cũng giống tiêu đệ. Hai người chúng ta cùng viết tên một người xuống đất, xin Trình sư muội nhìn xem có giống nhau không.

Lục Quán Anh còn chưa trả lời, Trình Dao Gia đã cười nói được rồi, hai người các ngươi quay lưng lại viết đi.

Doãn Chí Bình và Lục Quán Anh mỗi người cầm một thanh củi, quay lưng lại vạch lên mặt đất mấy nét.

Doãn Chí Bình cười nói:

- Trình sư muội, bọn ta viết chữ có giống nhau không?

Trình Dao Gia nhìn chữ hai người viết trên mặt đất, hạ giọng nói:

- Doãn sư huynh, ngươi đoán sai rồi, hai người viết khác nhau.

Doãn Chí Bình ạ một tiếng đứng lên. Trình Dao Gia cười nói:

- Ngươi viết ba chữ Hoàng Dược Sư, còn y chỉ vẽ một cành hoa đào.

Hoàng Dung trong lòng rúng động:

- Hai người tới tìm Tĩnh ca ca, tại sao đều có liên quan tới cha mình?

https://thuviensach.vn

Chỉ nghe Lục Quán Anh nói:

- Ba chữ mà Doãn sư huynh viết đó là tên húy của tổ sư gia ta, tiểu đệ không dám viết thẳng ra.

Doãn Chí Bình sửng sốt, nói:

- Là tổ sư gia của ngươi à? ớ, thật ra chúng ta cũng viết giống nhau. Hoàng Dược Sư chẳng phải là Đào Hoa đảo chủ sao?

Trình Dao Gia nói:

- Ồ, té ra là thế.

Doãn Chí Bình nói:

- Lục huynh đã là môn nhân của đảo Đào Hoa, thì tìm Giang Nam lục quái chắc là muốn gây chuyện bất lợi cho đệ tử của họ rồi.

Lục Quán Anh nói:

- Không phải thế đâu.

Doãn Chí Bình thấy y ấp a ấp úng, muốn nói lại thôi, trong lòng càng không thích, nói:

- Lục huynh đã không coi tiểu đệ là bạn bè thì chúng ta nói nhiều cũng vô ích, xin cáo biệt ở đây.

Nói xong đứng lên quay người bỏ đi Lục Quán Anh vội nói:

- Xin Doãn sư huynh dừng bước, tiểu đệ có chuyện muốn nói, còn muốn nhờ sư huynh giúp đỡ.

Doãn Chí Bình rất thích được người ta nhờ vả, mừng rỡ nói:

https://thuviensach.vn

- Được thôi, ngươi cứ nói đi.

Lục Quán Anh nói:

- Doãn sư huynh, ngươi là môn hạ phái Toàn Chân, truyền tin đề tỉnh, bảo người ta cẩn thận đề

phòng, vốn là việc phải làm của người nghĩa hiệp. Nhưng nếu sư trưởng của quý phái lại muốn hại người vô tội, ngươi được tin ấy thì sẽ không đi bảo người vô tội ấy trốn tránh phải không?

Doãn Chí Bình vỗ đùi nói:

- Phải rồi, ngươi là môn nhân đảo Đào Hoa, trong đó quả nhiên có chuyện rất khó xử, ngươi cứ nói đi.

Lục Quán Anh nói:

- Chuyện này nếu tiểu đệ chắp tay đứng nhìn thì là bất nghĩa, nhưng nếu can thiệp vào lại là phản bội sư môn. Tiểu đệ tuy có việc nhờ vả sư huynh, nhưng lại không thể nói ra được.

Doãn Chí Bình đã đoán được tâm sự của y, nhưng y đã không chịu nói rõ cũng không biết làm sao giúp đỡ đưa tay gãi đầu, trên mặt có vẻ rất khó nghĩ.

Trình Dao Gia lại nghĩ ra một cách. Con gái trong phòng khuê hay sợ hãi xấu hổ, không muốn nói tâm sự của mình, mẹ hoặc chị em hỏi tới, chỉ dùng cách gật đầu hay lắc đầu để trả lời, tuy không mau lẹ chính xác, nhưng rốt lại cũng có thể thổ lộ được tâm sự. Ví dụ người mẹ hỏi:

- Hài nhi, ý trung nhân của con là Trương Tam ca phải không?.

Con gái lắc đầu. Lại hỏi:

https://thuviensach.vn

- Hay là Lý Tứ lang?.

Con gái lại lắc đầu. Lại hỏi:

- Thế thì nhất định là biểu ca nhà họ Vương rồi.

Con gái cúi đầu không nói gì, như thế là đúng. Lúc ấy Trình Dao Gia nói:

- Doãn sư ca, ngươi hỏi Lục đại ca nói đúng thì y gật đầu, không đúng thì lắc đầu, chỉ cần y không nói ra một câu một lời nào thì cũng không thể nói là y phản bội sư môn.

Doãn Chí Bình mừng rỡ nói:

- Cách ấy của sư muội rất hay. Lục huynh, ta nói chuyện ta trước. Trường Xuân tử sư phụ ta vô tình được tin, biết đảo chủ Đào Hoa căm hận Giang Nam lục quái muốn giết sạch gia đình của họ. Sư phụ

ta vội tìm tới Gia Hưng báo tin nhưng lục quái không có nhà, ra ngoài du ngoạn rồi. Lúc ấy sư phụ ta bảo người nhà lục quái chia nhau trốn tránh, lúc Hoàng đảo chủ tìm tới thì không tìm được người nào. Y vô cùng căm hờn, nổi giận suông một hồi rồi đi lên phía bắc, về sau không biết thế nào.

Ngươi có biết chuyện ấy không?

Lục Quán Anh gật gật đầu.

Doãn Chí Bình nói:

- Ờ, xem ra Hoàng đảo chủ vẫn đang tìm kiếm lục quái. Sư phụ ta và lục quái vốn có hiếm khích, nhưng một là chuyện ấy đã được bỏ qua, hai là khâm phục lục quái giúp người hoạn nạn, vô cùng cảm kích nghĩa cử của họ, ba là biết trong chuyện này lục quái hoàn toàn không có gì sai. Đúng lúc Toàn Chân thất tử tụ họp ở Giang Nam, bọn ta bèn lập tức chia nhau đi

https://thuviensach.vn

tìm lục quái, bảo họ cẩn thận đề phòng, tốt nhất là xa chạy cao bay, đừng để bị tổ sư gia của ngươi gặp được, ngươi thấy đúng không?

Lục Quán Anh gật đầu lia lịa.

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Tĩnh ca ca đã tới đảo Đào Hoa phó ước, cha cần gì phải đi tìm lục quái tính sổ?

Nàng không biết cha bị Linh Trí thượng nhân bịa đặt lừa dối, cho rằng nàng đã mất mạng trong biển, trong lúc đau lòng lại giận lây tới lục quái.

Chỉ nghe Doãn Chí Bình nói tiếp:

- Tìm lục quái không được, sư phụ ta lại muốn tới Quách Tĩnh đồ đệ của lục quái, y là người thôn Ngưu Gia phủ Lâm An, có tám phần đã trở về quê, vì thế sai tiểu đệ tới đây thăm hỏi y, muốn chắc y sẽ biết sáu vị sư phụ đang ở đâu. Ngươi tới đây cũng vì chuyện đó phải không?

Lục Quán Anh lại gật gật đầu.

Doãn Chí Bình nói:

- Nào ngờ Quách huynh lại chưa về nhà sư phụ ta đối với lục quái kể ra cũng đã hết tình hết nghĩa, nhưng tìm họ không được thì cũng không còn cách nào, xem ra Hoàng đảo chủ cũng chưa chắc đã tìm được họ. Lục huynh có chuyện muốn nhờ ta là có liên quan tới chuyện ấy chứ gì?

Lục Quán Anh gật gật đầu. Doãn Chí Bình nói:

- Lục huynh có gì sai khiến xin cứ nói ra. Chỉ cần tiểu đệ làm được thì sẽ ra sức.

Lục Quán Anh không đáp, vẻ mặt càng nhăn nhó. Trình Dao Gia cười nói:

https://thuviensach.vn

- Doãn sư ca, ngươi quên rồi. Lục tướng công là không thể mở miệng nói thẳng ra mà.

Doãn Chí Bình cười nói:

- Đúng thế. Lục huynh là muốn tiểu đệ ở lại đây chờ Quách huynh phải không?

Lục Quán Anh lắc đầu. Doãn Chí Bình nói:

- Vậy thì là muốn tiểu đệ mau đi tìm Giang Nam lục quái và Quách huynh phải không?

Lục Quán Anh lại lắc đầu Doãn chí Bình nói:

- A, phải rồi. Lục huynh muốn tiểu đệ phao tin trên giang hồ. Lục quái là người Giang Nam, quen biết rộng rãi, nhất định không lâu sẽ nghe được tin.

Lục Quán Anh vẫn lắc đầu. Doãn Chí Bình lại lập tức đoán mấy chuyện, nhưng Lục Quán Anh thủy chung vẫn lắc đầu.

Trình Dao Gia đoán thêm hai lần, cũng không đoán đúng. Không những Doãn Chí Bình sốt ruột, ngay cả Hoàng Dung bên kia vách nghe thấy cũng sốt ruột.

Ba người giằng co hồi lâu. Doãn Chí Bình cười gượng nói:

- Trình sư muội, ngươi thong thả hỏi han y thôi chứ hỏi chuyện người câm thì ta không làm được. Ta ra ngoài một lúc, khoảng một giờ sẽ quay lại.

Nói xong bước ra cửa. Trong sảnh, ngoài Hầu Thông Hải chỉ còn có hai người Lục Trình. Trình Dao Gia cúi đầu xuống, qua một lúc thấy Lục Quán Anh không có động tĩnh gì, đưa mắt nhìn trộm y, đúng lúc Lục Quán Anh cũng đang nhìn nàng, ánh mắt hai người chạm nhau, đều vội vàng nhìn qua

https://thuviensach.vn

chỗ khác. Trình Dao Gia lại xấu hổ đỏ bừng cả mặt, cúi gằm đầu xuống, hai tay mân mê chiếc tua trên chuôi kiếm.

Lục Quán Anh từ từ đứng dậy bước tới cạnh bếp, nói với hình vẽ Táo quân trên bếp:

- Táo vương gia, tiểu nhân có một tâm sự, khổ nỗi không thể nói với người khác, chỉ đành nói rõ với người, chỉ mong thần thánh linh thiêng, xin phù hộ cho.

Trình Dao Gia khen thầm:

- Người này thông minh thật.

Rồi ngẩng đầu lên chăm chú lắng nghe.

Chỉ nghe y nói:

- Tiểu nhân tên Lục Quán Anh, là con Lục trang chủ ở Quy Vân trang cạnh Thái Hồ. Tên gia phụ là Thừa Phong. Cha ta bái Hoàng đảo chủ đảo Đào Hoa làm sư phụ. Mấy hôm trước đây tổ sư gia tới trang, nói muốn giết cả nhà Giang Nam lục quái bảo cha ta và sư bá Mai Siêu Phong tìm giúp nơi Giang Nam lục quái đang ở. Mai Siêu Phong sư bá vốn có thâm cừu đại oán với lục quái, đang cầu mà còn không được. Cha ta thì biết Giang Nam lục quái ôm lòng trung nghĩa, lại là nhân vật anh hùng hảo hán nổi tiếng, giết thì bất nghĩa. Huống hồ cha ta lại là bạn kết nghĩa của Quách sư thúc đồ

đệ lục quái, chuyện này không thể chắp tay đứng nhìn. Ông nghe tổ sư gia sai bảo bất giác thấy khó xử, có ý muốn sai tiểu nhân đi báo tin, bảo Giang Nam lục quái trốn tránh cho xa, cũng không phải là phản bội sư môn. Chiều hôm ấy, cha ta ngẩng đầu lên trời thở dài, lẩm bẩm một mình thổ lộ tâm sự.

https://thuviensach.vn

Tiểu nhân bên cạnh nghe thấy nghĩ là chia mối lo với cha mới là tận hiếu, tổ sư gia với tiểu nhân rốt lại cũng đã cách một tầng, vì thế liền đêm đi tìm lục quái báo tin.

Hoàng Dung và Trình Dao Gia cùng nghĩ thầm:

- Té ra y học lối bịt tai lắc nhạc của cha y, rõ ràng muốn người ta biết nhưng lại không chịu gánh tội phản bội sư môn.

Lại nghe y nói tiếp:

- Lục quái tìm kiếm không được, ta bèn muốn tới tìm Quách sư thúc đồ đệ của họ, nhưng không biết y ở đâu. Quách sư thúc là con rể của sư tổ gia ta... .

Trình Dao Gia không nhịn được a lên một tiếng, vội đưa tay bịt miệng. Trước đây nàng ngày đêm nhớ nhung Quách Tĩnh, tự biết là tình sâu, nhưng không biết chỉ là thiếu nữ hoài xuân, tâm ý không nơi gởi gắm, vì thế buồn bã giải sầu chứ quả không phải tình yêu thật sự, chỉ là mình không biết mà thôi. Hôm nay gặp Lục Quán Anh, chỉ thấy y phong lưu tuấn nhã, chỗ nào cũng hơn Quách Tĩnh, lúc ấy nghe y nói Quách Tĩnh là con rễ của Hoàng Dược Sư, trong lòng tuy không khỏi rúng động nhưng hoàn toàn không hề đau xót chỉ nói mình trong lòng phóng khoáng, lại nhớ tới hôm trước ở huyện Bảo ứng đã thấy dáng vẻ thân thiết giữa hai người Quách Hoàng, chuyện đó cũng không có gì là lạ, thật ra trong lúc bất tri bất giác đã đem trái tim của mình chuyển qua người khác.

Lúc Quán Anh nghe Trình Dao Gia bật tiếng la hoảng, rất muốn quay đầu nhìn vẻ mặt nàng nhưng thủy chung vẫn nhịn, nghĩ thầm:

- Nếu mình nhìn thấy cô ta nghe thì muôn vạn lần không thể nói được nữa. Hôm ấy cha mình nhìn lên trời nói một mình, thủy chung vẫn không nhìn mình một cái. Bây giờ mình đang cầu khẩn với Táo vương gia, nếu cô ta

https://thuviensach.vn

nghe thấy, đó là cô ta nghe trộm, mình không ngăn cản được, Lúc ấy lại nói tiếp:

- Chỉ cần tìm được Quách sư thúc, y sẽ cùng Hoàng sư cô nài nỉ với tổ sư gia. Tổ sư gia dù có nghiêm khắc hơn thì rốt lại cũng yêu thương con gái con rễ, cũng không tới mức bắt buộc phải giết sáu vị sư phụ của con rễ. Chỉ là trong lời cha ta lại như Quách sư thúc và Hoàng sư cô đã gặp đại nạn gì đó chân tướng thế nào lại không tiện hỏi cha ta.

Hoàng Dung nghe tới đó, nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ cha biết lúc ấy Tĩnh ca ca đã bị trọng thương? Không, nhất định ông không thể biết được.

Có quá nửa là ông biết bọn mình lưu lạc tới đảo hoang.

Lục Quán Anh lại nói:

- Doãn sư huynh là người nhiệt huyết, Trình tiểu thư lại là người thông minh và khí phái, (Trình Dao Gia nghe y tán tụng mình trước mặt, vừa vui thích vừa xấu hổ)... Nhưng trong lòng ta lại mong muốn nhiều quá, khiến người ta không đoán ra được Ta nghĩ Giang Nam lục quái là anh hùng hảo hán nổi tiếng, tuy võ công không bằng tổ sư gia nhưng muốn họ trốn tránh cho xa há chẳng phải là nói rõ họ

sợ chết sao? Làm như thế chắc chắn là không nên. Nếu chuyện này đồn ra, họ nghe được tin chỉ sợ

không những không trốn tránh, lại muốn tìm tới sư tổ gia không chừng! Há không phải là cứu người mà lại biến thành hại người sao?

Hoàng Dung thầm gật đầu, nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Lục Quán Anh quả nhiên không thẹn là thủ lĩnh của quần hùng Thái Hồ, hiểu rất rõ tính nết hảo hán giang hồ.

Lại nghe y nói:

- Ta nghĩ Toàn Chân thất tử là người hiệp nghĩa, oai danh lừng lẫy, võ công lại cao, Doãn sư huynh và Trình tiểu thư nếu chịu nài nỉ sư phụ của họ đứng ra giải hòa, tổ sư gia cũng sẽ nể mặt họ. Tổ sư

gia và Giang Nam lục quái chưa chắc đã thật sự có thâm cừu đại oán, cho dù lục quái có lời lẽ cử chỉ

gì đắc tội với ông, chỉ cần có nhân vật có tai mắt đứng ra điều đình, lẽ nào lại không được. Táo vương gia, chỗ khó khăn của tiểu nhân là chỉ có một chủ ý suông như thế chứ không thể nói ra cho người ta biết được, xin người soi xét cho thôi.

Nói xong, chắp tay vái Táo quân Bồ tát lia lịa.

Trình Dao Gia nghe y nói xong, vội quay đi muốn nói cho Doãn Chí Bình biết, vừa ra tới cửa lại nghe Lục Quán Anh nói tiếp:

- Táo vương gia, nếu Toàn Chân thất tử chịu đứng ra hòa giải thì là một việc cực hay, chỉ là lúc thất tử điều đình phải cung cung kính kính mới được, ngàn vạn lần đừng đắc tội với tổ sư gia của ta. Nếu không một việc chưa xong lại thêm việc nữa thì thật là tệ hại. Ta nói với ngươi như thế tới đây là hết, không còn gì nữa đâu.

Trình Dao Gia mỉm cười duyên dáng, nghĩ thầm:

- Ngươi nói hết rồi, thì ta đi làm cho ngươi là được.

Rồi ra cửa đi tìm Doãn Chí Bình, nhưng hỏi thăm khắp nơi trong thôn không thấy bóng dáng y đâu, vừa quay người định trở về chợt nghe Doãn

https://thuviensach.vn

Chí Bình gọi khẽ:

- Trình sư muội!

Rồi từ góc tường thò ra giơ tay vẫy vẫy Trình Dao Gia mừng rỡ nói:

- A! ở đây rồi.

Doãn Chí Bình ra hiệu bảo nàng đừng lên tiếng, chỉ chỉ về phía tây, bước tới cạnh nàng hạ giọng nói:

- Bên kia có người lén lén lút lút thò đầu dòm ngó, trên người đều mang binh khí.

Trình Dao Gia trong lòng chỉ nghĩ tới lời Lục Quán Anh, không để ý gì tới chuyện ấy, nói:

- Chỉ sợ là người qua đường.

Doãn Chí Bình thì sắc mặt nghiêm trọng, hạ giọng nói:

- Mấy người này thân pháp rất mau lẹ, võ công cũng rất cao cường, phải hết sức cẩn thận.

Nguyên bọn người y thấy chính là bọn Bành Liên Hổ. Họ chờ Hầu Thông Hải lâu quá không thấy, đoán là y bị nguy hiểm, bấy nhiêu người đều nhớ tới thân thủ của người giả ma đêm trước trong cung, ai dám tới cứu chợt nhìn thấy Doãn Chí Bình, lập tức tản ra ẩn núp.

Doãn Chí Bình chờ một lúc thấy phía trước không có động tĩnh gì, từ từ bước lên nhìn thì không thấy bóng dáng bọn kia đâu nữa. Trình Dao Gia lúc ấy mới đem lời Lục Quán Anh nói lại một lượt. Doãn Chí Bình cười nói:

https://thuviensach.vn

- Té ra y có tâm tư như thế, làm sao người ta đoán được? Trình sư muội, cô về cầu khẩn Tôn sư thúc, ta đi tìm sư phụ kể lại là được. Chỉ cần Toàn Chân thất tử chịu ra mặt thì trong thiên hạ có chuyện gì mà làm không được.

Trình Dao Gia nói:

- Có điều chuyện này không thể làm hỏng.

Rồi nói mấy câu cuối cùng của Lục Quán Anh. Doãn Chí Bình cười nhạt nói:

- Hừ, Hoàng Dược Sư thì sao, y mạnh hơn Toàn Chân thất tử à?

Trình Dao Gia định lên tiếng khuyên y không nên ngạo mạn, nhưng thấy y thần sắc ngạo nghễ, câu nói đã ra tới miệng lại nuốt trở vào.

Hai người theo nhau trở về quán. Lục Quán Anh nói:

- Tiểu đệ xin cáo từ ở đây. Ngày khác hai vị đi qua Thái Hồ, nhất định xin mời ghé lại Quy Vân trang vài ngày Trình Dao Gia thấy y muốn chia tay, trong lòng cảm thấy rất khó khăn, nhưng tình ý dằng dặc trong lòng làm sao dám hé ra một chút?

Doãn Chí Bình quay qua nói với Táo quân:

- Táo vương gia, phái Toàn Chân rất thích giúp người lúc hoạn nạn. Trên giang hồ có chuyện gì bất bình, chỉ cần đệ tử phái Toàn Chân biết được, quyết không chắp tay đứng nhìn.

Lục Quán Anh biết mấy câu ấy là nói cho mình nghe, bèn nói:

- Táo vương gia, mong người phù hộ cho chuyện này kết thúc yên ổn, đệ tử vĩnh viễn nhớ ơn các bậc quân tử ra tay.

https://thuviensach.vn

Doãn Chí Bình nói:

- Táo vương gia, người yên tâm, Toàn Chân thất tử oai danh lừng lẫy thiên hạ, chỉ cần mấy người bọn họ chịu ra tay thì cho dù chuyện lớn tày trời nhất định cũng sẽ thu xếp được.

Lục Quán Anh thoáng sửng sốt, nghĩ thầm:

- Nếu Toàn Chân thất tử sính cường lên tiếng thì tổ sư gia ta đời nào chịu phục?

Vội nói:

- Táo vương gia, người biết đấy, tổ sư gia của ta bình thời độc lai độc vãng, không đếm xỉa gì tới người khác. Người ta nói chuyện tình nghĩa thì ông còn nghe, chứ nói chuyện đạo lý thì ông rất ghét..

Doãn Chí Bình nói:

- Hô hô, Táo vương gia, Toàn Chân thất tứ còn sợ kẻ khác à? Chuyện này vốn không liên quan gì tới bọn ta, sư phụ ta cũng bảo ta báo tin cho người khác, chứ nếu là Toàn Chân thất tử thì y có là Hoàng Dược Sư, Hắc Dược sư thì tự nhiên Toàn Chân thất tử cũng sẽ cho y thấy thôi.

Lục Quán Anh khí giận xông lên, nói:

- Táo vương gia, lúc nãy đệ tử đã nói rồi, ngươi chỉ là nằm mơ thôi, chỉ cần người ta coi thường bọn ta thì tình nghĩa lớn bằng trời bọn ta cũng không nhận.

Hai người xoay lưng vào nhau, đều nói chuyện với Táo quân, nhưng một người nói một người đáp, mũi nhọn chạm nhau, càng nói càng găng. Trình Dao Gia muốn tới khuyên can, nhưng hai người đều là thiếu niên khí huyết

https://thuviensach.vn

phương cương, nóng tính mau miệng, lại càng không chen vào được câu nào.

Chỉ nghe Doãn Chí Bình nói:

- Táo vương gia,võ công Toàn Chân thất tử là võ học chính tông của thiên hạ, những công phu bàng môn tả đạo khác cho dù có cao cường cũng làm sao sánh được với phái Toàn Chân.

Lục Quán Anh nói:

- Táo vương gia, võ công của phái Toàn Chân ta cũng đã nghe qua, trong phái Toàn Chân cao thủ

cũng không ít, nhưng cũng chưa chắc đã không có bọn hống hách khoe khoang.

Doãn Chí Bình cả giận, vung tay đập xuống góc bàn thờ Táo quân một cái, trợn mắt quát:

- Tiểu tử giỏi, ngươi chửi người à!

Bình một tiếng, Lục Quán Anh cũng đập một chưởng xuống góc bên kia của bàn thờ Táo quân, quát:

- Ta đâu dám chửi ngươi? Ta chỉ chửi kẻ hống hách trong mắt không ngươi thôi.

Doãn Chí Bình mới rồi thấy võ nghệ của y, biết là không bằng mình, trong lòng có chỗ sở cậy nên không hề sợ sệt, cười nhạt một tiếng nói:

- Được rồi, chúng ta tỷ thí, xem rốt lại là ai trong mắt không ngươi.

Lục Quán Anh biết rõ không địch được nhưng căm giận y coi thường sư môn, đã tới bước lên lưng cọp khó xuống rồi, rút đơn đao ra, tay trái làm lễ,

https://thuviensach.vn

nói:

- Tiểu đệ xin lãnh giáo cao chiêu của phái Toàn Chân.

Trình Dao Gia vô cùng lo lắng, nước mắt ứa ra, mấy lần muốn bước lên cản trở, nhưng rốt lại không đủ can đảm, chỉ thấy Doãn Chí Bình phất trần giơ lên, bước tới ra chiêu, hai người bắt đầu đánh nhau. Lục Quán Anh không cần lập công, chỉ cầu không có lỗi sử dụng La Hán đao pháp của Khô Mộc thiền sư truyền thụ, giữ chắc môn hộ. Doãn Chí Bình vừa ra tay là lập tức tấn công, nào ngờ đối phương đao nặng lực mạnh, mình khinh địch xông bừa vào, tay trái suýt nữa bị đơn đao chém trúng, trong lòng hoảng sợ, vội vàng ngưng thần ứng chiến, triển khai tâm pháp sư môn, ý định thần nhàn, chân chậm tay mềm, lúc ấy mới từng bước chiếm được thượng phong. Lục Quán Anh mấy tháng

trước đây được cha chỉ điểm, công lực đột nhiên tăng tiến, nhưng rốt lại thời gian quá ngắn, không thể chống được cao đồ của Trường Xuân tử.

Hoàng Dung nhìn vào tấm gương xem hai người động thủ, thấy Doãn Chí Bình dần dần chiếm

thượng phong, trong bụng chửi thầm: Đồ nhãi ranh nhà ngươi chửi cha ta, nếu Tĩnh ca ca không bị

thương, thì ta sẽ cho ngươi biết thủ đoạn bàng môn tả đạo của đảo Đào Hoa! ái chà, không xong rồi!

Chỉ thấy Lục Quán Anh một đao chém tới, chiêu số đã dùng qua rồi, bị Doãn Chí Bình phất trần kéo ra bên ngoài. Rồi xoay tay một cái mau lẹ dị thường điểm vào khuỷu tay y. Lục Quán Anh cánh tay tê rần, đơn đao rơi xuống. Doãn Chí Bình được lý không dung tình, soạt một tiếng quét ngang ngọn phất trần vào mặt y, miệng quát:

- Đây là cao chiêu của phái Toàn Chân, nhớ kỹ nhé?

https://thuviensach.vn

Sợi lông trên phất trần của y là tơ bạc, chỉ cần quét trúng một cái thì mặt Lục Quán Anh nhất định phải máu chảy đầm đìa.

Lục Quán Anh vội vàng cúi đầu tránh qua, ngọn phất trần lại đánh xuống, chỉ nghe một giọng con gái kêu la:

- Doãn sư ca?

Trình Dao Gia vung kiếm chặn lại Lục Quán Anh nhân lúc sơ hở nhảy ra, nhặt thanh đơn đao dưới đất lên.

Doãn Chí Bình cười nhạt nói:

- Giỏi lắm, Trình sư muội giúp người ngoài rồi. Hai người các ngươi cùng xông lên đi.

Trình Dao Gia mặt mũi đỏ bừng vội nói:

- Ngươi.., ngươi...

Doãn Chí Bình roạt roạt roạt đánh luôn ba chiêu, khiến nàng tay chân luống cuống. Lục Quán Anh thấy nàng nguy cấp, vung đao sấn vào, trong chớp mắt đã thành thế hai người chọi một. Trình Dao Gia không dám đối địch với sư huynh, thu kiếm nhảy ra. Doãn Chí Bình quát:

- Xông và đi, một mình y đánh không được ta đâu, ngươi cứ việc xông vào giúp.

Hoàng Dung thấy ba người đánh nhau vô cùng buồn cười, đang nghĩ chuyện này không biết sẽ kết thúc ra sao, chợt ngoài cửa có tiếng chân vang lên, bọn Bành Liên Hổ, sa Thông Thiên đưa Hoàn Nhan Hồng Liệt, Dương Khang nhất tề tiến vào. Nguyên là họ chờ ở ngoài hồi lâu, rốt lại sa Thông Thiên quan tâm tới đồng môn, đánh bạo rón rén tới nhìn, chỉ thấy hai người đang đánh nhau trong quán võ nghệ cũng chỉ bình thường. Y chờ hồi lâu

https://thuviensach.vn

thấy quả không có ai khác, chỉ là một mình thế cô, rốt lại không dám xông vào, bèn chạy tìm mọi người cùng xô cửa tiến vào.

Doãn Lục hai người thấy có người tớI, lập tức dừng tay nhảy ra, chưa kịp lên tiếng quát hỏi, Sa Thông Thiên đã lạng người sấn vào, hai tay chia ra chụp trúng cổ tay hai người. Bành Liên Hổ cúi xuống cởi dây trói cho Hầu Thông Hải. Hầu Thông Hải bị trói nửa ngày đã sớm tức giận suýt chết, không chờ giật chiếc khăn nút miệng ra, gầm một tiếng trong cổ họng, lập tức vung chưởng đánh vào mặt Trình Dao Gia. Trình Dao Gia xoay chân chạy vòng né tránh. Hầu Thông Hải mặt đỏ bừng, hai quyền liên tiếp đập thẳng tới. Bành Liên Hổ kêu lên:

- Khoan hãy động thủ, để hỏi rõ rồi sẽ nói.

Hầu Thông Hải trong miệng trong tai vẫn còn bị nút kín, làm sao nghe được?

Chợt nghe két một tiếng, cửa quán từ từ mở ra, mọi người nhất tề quay lại, lại không thấy ai bước vào Bọn Bành Liên Hổ không kìm được trong lòng ớn lạnh, chợt thấy một người đàn bà xỏa tóc thò đầu vào cửa nhìn một cái. Lương Tử Ông và Linh Trí thượng nhân nhảy dựng lên, đồng thanh la hoảng:

- Không xong, là nữ quỷ.

Bành Liên Hổ lại thấy rõ là một cô nương nhà quê, bèn quát:

- Vào đi!

Cô Ngốc cười hì hì bước vào lè lè lưỡi nói:

- A, ở đây có nhiều người thật.

Lương Tử Ông lúc nãy kêu lên một tiếng:

https://thuviensach.vn

- Có nữ quỷ!

Lúc ấy thấy nàng quần áo rách rưới, thần thái ngu ngơ, đúng là gái nghèo nhà quê, không kìm được thẹn quá hóa giận, sấn người vọt lên quát:

- Ngươi là ai?.

Rồi đưa tay chụp cánh tay cô ta. Nào ngờ cô Ngốc rút mau tay lại, lật tay đánh ra một chưởng, đúng là Bích ba chưởng pháp võ học của đảo Đào Hoa, sở học của cô ta tuy không tinh diệu nhưng

chưởng pháp ấy rất ảo diệu. Lương Tử Ông hoàn toàn không phòng bị, chát một tiếng bị đập trúng mu bàn tay, cánh tay dội xuống. Lương Tử Ông vừa sợ vừa giận, quát lên:

- Được lắm, ngươi giả Ngốc à!

Rồi nép người sấn lên, song quyền cùng đánh ra. Cô Ngốc lui lại tránh, đột nhiên chỉ lên đầu trọc của Lương Tử Ông, hô hô cười lớn.

Tiếng cười này làm mọi người hoàn toàn bất ngờ, Lương Tử Ông lại càng ngạc nhiên, qua một lúc mới vung quyền phải đánh mạnh tới. Cô Ngốc giơ tay đỡ thân hình loạng choạng mấy cái, biết không chống nổi, quay người định chạy. Lương Tử Ông đời nào để cô ta bỏ chạy, sãi chân trái sấn lên, đã chặn đường chạy của cô ta, khuỷu tay thúc ra, vung quyền đập lại, cô Ngốc bị đánh trúng giữa mũi, chỉ đau tới mức mắt nổ đom đóm, kêu lớn:

- Muội tử ăn dưa gang, mau ra cứu người, có người đánh ta đây này.

Hoàng Dung cả kinh nghĩ thầm:

- Không giết cô Ngốc này, để lại quả nhiên là mầm họa.

Đột nhiên nghe có một người hừ khẽ một tiếng, tiếng hừ tuy khẽ nhưng Hoàng Dung nghe thấy giật nảy mình, vừa mừng vừa sợ:

https://thuviensach.vn

- Cha tới rồi? Vội đưa mắt nhìn qua lỗ hổng, quả thấy Hoàng Dược Sư đeo một cái mặt nạ da người đứng ngay giữa cửa. Y tiến vào lúc nào mọi người đều không nhìn thấy, tựa hồ mới tới, lại như đã vào phòng trước mọi người, lúc ấy vừa nhìn thấy khuôn mặt cứng đờ bất động của y không hề biểu lộ chút tình cảm nào, đều cảm thấy toàn thân không lạnh mà nổi gai ốc. Bộ mặt của y không hung ác cũng không xấu xa, nhưng quả thật không giống một khuôn mặt người sống.

Lúc ấy cô Ngốc chỉ qua lại ba chiêu với Lương Tử Ông nhưng Hoàng Dược Sư đã nhận ra cô ta là đệ

tử bản môn, trong lòng nảy mối ngờ vực, hỏi:

- Cô nương, sư phụ ngươi là ai? Y đi đâu rồi?

Cô Ngốc lắc lắc đầu nhìn nhìn bộ mặt kỳ quái của Hoàng Dược Sư, ngơ ngẩn một lúc, đột nhiên vỗ

tay cười lớn. Hoàng Dược Sư khẽ cau mày, đoán nếu cô ta không phải do đệ tử của mình dạy lại ắt cũng có liên quan rất lớn với bản môn. Y rất thích che chở đệ tử bản môn, quyết không cho phép người ngoài coi thường, Mai Siêu Phong phạm đại tội phản bội sư môn mà một khi bị thua dưới tay Quách Tĩnh y còn ra tay bảo vệ, huống chi cô Ngốc là một cô nương ngây thơ? Lúc ấy y bèn nói:

- Con nhỏ Ngốc, người ta đánh ngươi, sao ngươi không đánh lại?

Hôm trước lúc Hoàng Dược Sư lên thuyền hỏi thăm tin tức con gái chưa đeo mặt nạ, lần này vẻ mặt khác hẳn nên mọi người đều không nhận ra, nhưng vừa nghe giọng nói của y, ba người Hoàn Nhan Hồng Liệt, Dương Khang và Bành Liên Hổ đã ngờ ngợ là y. Bành Liên Hổ biết lão ma đầu này ra tay thì quyết không có gì hay, chỉ sợ đêm trước đã gặp y trong hoàng cung, quyết ý nhất định không động thủ với y, chỉ cần có cơ hội sẽ lập tức bỏ chạy.

https://thuviensach.vn

Chỉ nghe cô Ngốc nói:

- Ta đánh không được y.

Hoàng Dược Sư nói:

- Ai nói ngươi đánh không được y? Y đánh vào mũi ngươi, ngươi cũng đánh vào mũi y, một quyền trả ba quyền.

Cô Ngốc cười nói:

- Hay lắm?

Cô ta không nghĩ tới Lương Tử Ông bản lĩnh cao hơn mình rất nhiều, sấn tới trước mặt y, nói:

- Ngươi đánh vào mũi ta, ta cũng đánh vào mũi ngươi, một quyền trả ba quyền.

Rồi nhắm vào giữa mũi y đập tới một quyền.

Lương Tử Ông giơ tay đón đỡ, chợt thấy huyệt Khúc trì đột nhiên tê rần, cánh tay giơ lên được một nửa thì khựng lại, bình một tiếng mũi đã bị trúng một quyền.

Cô Ngốc quát lên.

- Hai?.

Lại đánh ra một quyền. Lương Tử Ông ưỡn lưng khuỵu chân, ngửa người ra phía sau, tay trái bằng bặn lật ra, đó là một cao chiêu trong Cầm nã thủ pháp, thấy đã sắp bẻ gãy khớp cánh tay cô Ngốc, nào ngờ ngón tay chưa chạm tới cánh tay cô ta thì huyệt Tý nhu trên cánh tay lại chợt tê rần không chụp xuống được nữa, bình một tiếng mũi lại trúng thêm một quyền. Phát

https://thuviensach.vn

quyền này lực đạo trầm mãnh, đánh y lật người ra phía sau, loạng choạng mấy bước.

Lúc ấy Lương Tử Ông cố nhiên vừa giận vừa sợ, người đứng ngoài ai cũng kinh ngạc. Chỉ có Bành Liên Hổ giỏi nghe tiếng ám khí, mỗi lúc Lương Tử Ông giơ tay đỡ đòn, hai lần đều nghe có tiếng vút vút cực nhỏ biết Hoàng Dược Sư phát ra ám khí loại cực nhỏ như kim châm đánh trúng huyệt đạo của Lương Tử Ông, chỉ là không thấy cánh tay y rung động nên không biết phóng ra thế nào. Y đâu biết Hoàng Dược Sư búng ngón tay trong tay áo phát châm, kim châm xuyên qua tay áo mới đánh vào địch nhân, không bóng không hình, chớp mắt là tới, đối phương làm sao tránh được?

Chỉ nghe cô Ngốc kêu lên:

- Ba?

Lương Tử Ông hai tay không nghe theo ý mình nữa, thấy quyền thứ ba đánh tới giữa mặt đành lui lại hai bước, nào ngờ đúng lúc vừa nhấc chân, huyệt Bạch hải trên chân phải lại tê rần, vừa cảm thấy kinh ngạc thì trước mắt đã nảy đom đóm, bên mắt tê rần chảy cả nước mắt, nguyên là mũi đã bị đánh trúng một quyền, lại trúng vào luôn khóe mắt. Y nghĩ chuyện tỷ võ thắng bại vẫn không quan trọng, nếu nước mắt chảy ra giàn giụa thì thanh danh một đời không khỏi bị mất hết, vội đưa tay áo lên chùi mắt, lúc ấy mới nhớ cánh tay đã không thể động đậy, hai hàng nước mắt rốt lại cũng chảy ra đầm đìa.

Cô Ngốc thấy y chảy nước mắt, vội nói:

- Đừng khóc nữa, ngươi không cần sợ, ta không đánh ngươi nữa là được.

Ba câu an ủi ấy so với ba quyền đánh vào mũi lại càng làm Lương Tử Ông mất mặt hơn, lúc vô cùng phẫn nộ, ọe một tiếng phun ra một búng máu tươi ngẩng đầu nhìn Hoàng Dược Sư nói:

https://thuviensach.vn

- Các hạ là ai? Ngấm ngầm đả thương người ta, đâu phải anh hùng hảo hán?

Hoàng Dược Sư cười nhạt nói:

- Bằng vào ngươi mà cũng đòi hỏi danh hiệu của ta à?

Đột nhiên cao giọng quát:

- Tất cả cút hết ra ngoài cho ta!

Mọi người đứng bên cạnh đã sớm sợ nhũn cả tay chân, đứng sững ra trong phòng, không biết làm sao kết thúc chuyện này, chợt nghe y quát một tiếng, lập tức cảm thấy vô cùng yên tâm. Bành Liên Hổ bước ra đầu tiên, chỉ đi được hai bước, lại thấy Hoàng Dược Sư chặn ngay giữa cửa, không có ý nhường đường, lập tức đứng lại.

Hoàng Được sư chửi:

- Cho các ngươi đi mà lại không chịu đi, có phải muốn ta giết từng người không?

Bành Liên Hổ vốn nghe nói:

- Hoàng Dược Sư tính tình kỳ quái hẹp hòi, đã nói là làm, liền nói với mọi ngườI:

- Vị tiền bối tiên sinh này bảo chúng ta đi ra, mọi người cùng đi thôi.

Hầu Thông Hải lúc ấy đã rút khăn bịt miệng ra, quát lớn:

- Tránh ra cho ta!

Rồi xông tới trước mặt Hoàng Dược Sư, trợn mắt đứng nhìn.

Hoàng Dược Sư không đếm xỉa gì tới, lạnh lùng nói:

https://thuviensach.vn

- Muốn ta tránh đường thì loại các ngươi cũng không đáng. Còn muốn sống thì chui qua háng ta mà ra.

Mọi người ngớ mặt nhìn nhau, trên mặt đều có nét giận dữ, nghĩ thầm cho dù bản lĩnh của ngươi cao cường hơn nhưng hiện có bấy nhiêu cao thủ võ lâm ở đây hợp lực liều mạng với ngươi một phen cũng chưa chắc đã nhất định phải thua. Hầu Thông Hải tức giận gầm lên một tiếng, nhảy xổ vào Hoàng Dược Sư.

Chỉ nghe một tiếng cười nhạt, Hoàng Dược Sư tay trái đã nhấc thân hình Hầu Thông Hải giơ lên, tay phải nắm cứng nách trái y kéo mạnh ra ngoài, soạt một tiếng, cánh tay cả gân xương lẫn thịt đứt lìa.

Hoàng Dược Sư ném cả người lẫn cánh tay xuống đất một cái, ngẩng đầu lên trời không đếm xỉa gì nữa. Hầu Thông Hải đã đau đớn ngất đi, chỗ cánh tay bị đứt máu phun ra như suối. Mọi người ai cũng thất sắc. Hoàng Dược Sư từ từ quay đầu lại, đưa mắt nhìn quét qua mặt từng người.

Bọn sa Thông Thiên, Bành Liên Hổ đều là đại ma đầu giết người không chớp mắt, nhưng thấy ánh mắt Hoàng Dược Sư quét lên người mình, ai cũng run rẩy sợ sệt chỉ cảm thấy gai ốc dựng lên, toàn thân nổi da gà.

Đột nhiên nghe y quát:

- Có chui qua không Mọi người bị oai khí của y trấn áp, không dám xúm vào quần công, Bành Liên Hổ cúi đầu một cái, chui qua háng y trước nhất. Sa Thông Thiên bỏ Doãn Lục hai người ra, ôm chặt sư đệ, Dương Khang đỡ Hoàn Nhan Hồng Liệt, sau cùng là Lương Tử Ông và Linh Trí thượng nhân, đều từng người từng người bò qua dưới háng Hoàng Dược Sư ra ngoài. Vừa ra tới cổng, mọi người ôm đầu lủi đi, đâu dám quay đầu nhìn lại một cái.

https://thuviensach.vn

Hồi 25(a)

Quán Nhỏ Hoang Thôn

Hoàng Dược Sư ngẩng đầu lên trời cười rộ, nói:

- Quán Anh và vị cô nương kia ở lại.

Lục Quán Anh đã biết tổ sư gia tới nhưng thấy y mang mặt nạ, chỉ sợ y không muốn để lộ hành tung, lúc ấy không dám lên tiếng, chỉ cung cung kính kính quỳ xuống dập đầu bốn cái.

Doãn Chí Bình thấy uy thế của Hoàng Dược Sư như thế biết người này không phải tầm thường,

khom lưng nói:

- Đệ tử Doãn Chí Bình môn hạ Trường Xuân tử phái Toàn Chân tham kiến tiền bối.

Hoàng Dược Sư nói:

- Mọi người đều cút ra ngoài, ta cũng không bảo ngươi ở lại. Ngươi còn ở lại đây là chán sống rồi phải không?

Doãn Chí Bình sửng sốt nói:

- Đệ tử là môn hạ của Trường Xuân tử phái Toàn Chân, không phải người xấu.

Hoàng Dược Sư nói:

https://thuviensach.vn

- Phái Toàn Chân thì là cái gì?

Thuận tay chụp xuống bàn bóc một miếng gỗ mặt bàn, rung tay một cái, cánh tay không giường ra nhưng miếng gỗ đã nhẹ nhàng bay thẳng vào giữa mặt Doãn Chí Bình. Doãn Chí Bình vội đưa phất trần lên đỡ. Nào ngờ miếng gỗ nhỏ ấy lại như một chiếc chày sắt đập tới chỉ cảm thấy một luồng đại lực xô mạnh tới không sao chống được, cả phất trần cũng đập luôn vào mặt, đau buốt một trận, trong miệng chợt cảm thấy có thêm vật gì, vội nhổ ra bàn tay thì là mấy cái răng cửa, tay đầy máu tươi, bất giác vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi, không nói được tiếng nào.

Hoàng Dược Sư lạnh lùng nói:

- Ta chính là Hoàng Dược Sư, Hắc Dược sư đây, phái Toàn Chân ngươi xem ta có đẹp không?

Câu ấy Vừa nói ra, Doãn Chí Bình và Trình Dao Gia cố nhiên giật nảy mình, nhưng Lục Quán Anh cũng ớn lạnh, nghĩ thầm:

- Mình đấu khẩu với gã tiểu đạo sĩ này mới rồi, đều bị tổ sư gia nghe thấy hết. Những lời mình nói với Táo vương gia, nếu người nghe thấy thì.., thì.., chỉ sợ ngay cả cha mình cũng...

Không kìm được mồ hôi lạnh chảy khắp sóng lưng.

Doãn Chí Bình tay ôm má, kêu lên:

- Ngươi là bậc đại tôn sư trong võ lâm, sao lại hành sự ngang ngược như thế? Giang Nam lục quái là người hiệp nghĩa, ngươi cậy cái gì mà ép họ? Nếu không phải sư phụ ta truyền tin thì già trẻ sâu nhà của họ há chẳng phải đều bị ngươi giết cả rồi sao?

Hoàng Dược Sư tức giận nói:

https://thuviensach.vn

- Thảo nào ta tìm khắp nơi không thấy, té ra là bọn súc sinh các ngươi lắm chuyện.

Doãn Chí Bình vừa quát vừa nhảy lên, nói:

- Ngươi muốn giết cứ giết, ta không sợ ngươi đâu.

Hoàng Dược Sư lạnh lùng nói:

- Ngươi sau lưng chửi ta hay lắm nhỉ?

Doãn Chí Bình lúc ấy đã bất kể tính mạng, quát:

- Thì ta chửi giữa mặt ngươi, ngươi là đồ yêu tà ma đạo, ngươi là quái vật!

Hoàng Dược Sư từ khi thành danh đến nay, bất kể là nhân vật hắc đạo hay bạch đạo cũng có ai dám hơi mạo phạm trước mặt? Bị Doãn Chí Bình buông tuồng nhục mạ như thế, quả thật là việc mấy mươi năm nay y chưa từng gặp. Mình vừa dùng thủ đoạn tàn độc đối phó với Hầu Thông Hải như

thế, y lại rõ ràng chính mắt nhìn thấy mà lại quật cường như thế, quả thật hoàn toàn bất ngờ, thấy gã tiểu đạo sĩ này cứng đầu lớn mật cũng giống tính nết mình lúc còn trẻ, bất giác nảy ý thương tiếc, sãi chân lên một bước, lạnh lùng nói:

- Ngươi có giỏi thì chửi câu nữa xem.

Doãn Chí Bình quát lên:

- Ta không sợ ngươi, còn muốn mắng ngươi là đồ yêu tà lão quái.

Lục Quán Anh thầm kêu lên:

- Không xong, tiểu đạo sĩ phen này khó sống rồi.

Rồi quát:

https://thuviensach.vn

- Súc sinh lớn mật, dám mạo phạm tổ sư gia của ta.

Rồi vung đao chém xuống vai y. Nhát đao này của y là hảo ý, nghĩ tổ sư gia bị y nhục mạ như thế, hạ

thủ làm sao còn dung tình? Chỉ cần ra tay một cái thì mười Doãn Chí Bình cũng mất mạng tại đương trường, nếu mình chém y bị thương hoặc giả có thể làm tổ sư gia hả giận, tha mạng tiểu đạo sĩ này.

Doãn Chí Bình nhảy lùi hai bước, trớn mắt tức giận quát:

- Ta hôm nay không muốn sống nữa, chỉ muốn chửi cho sướng miệng.

Lục Quán Anh có ý muốn chém y bị thương để cứu mạng y, lúc ấy vung đao chém ngang, keng một tiếng, Trình Dao Gia vung kiếm đỡ gạt, quát lên:

- Ta cũng là môn hạ phái Toàn Chân, muốn giết thì cứ giết cả sư huynh muội ta luôn thể.

Việc này làm Doãn Chí Bình hoàn toàn bất ngờ, không kìm được kêu lên:

- Trình sư muội, giỏi lắm?

Hai người sóng vai cùng đứng, trừng mắt nhìn Hoàng Dược Sư. Tình thế tới nước này, Lục Quán Anh cũng không tiện động thủ nữa.

Hoàng Dược Sư hô hô cười rộ, nói:

- Giỏi, có can đảm, có khí cốt. Hoàng lão tà ta vốn là tà ma ngoại đạo, tính ra chửi thế cũng không sai. Sư phụ các ngươi còn là vãn bối của ta, ta há lại đôi co với tiểu đạo sĩ ngươi? Thôi đi đi.

Đột nhiên vươn tay nắm ngực Doãn Chí Bình ném luôn ra cửa.

https://thuviensach.vn

Doãn Chí Bình thân hình không tự chủ được bay ra ngoài cửa, vốn cho rằng phen này sẽ ngã không nhẹ nào ngờ hai chân vừa chạm đất lại đứng vững ngay, giống như Hoàng Dược Sư bế y nhè nhẹ đặt xuống đất. Y ngẩn người hồi lâu, nghĩ thầm:

- Nguy hiểm thật!

Y cho dù có to gan hơn, lúc ấy cũng không dám bước vào chửi người nữa, sờ sờ chỗ sưng trên má, quay người bỏ đi.

Trình Dao Gia tra kiếm vào vỏ, cũng định ra cửa, Hoàng Dược Sư nói:

- Khoan đã.

Rồi đưa tay gỡ lớp mặt nạ da người trên mặt xuống, hỏi:

- Ngươi tình nguyện làm vợ y, có phải không?.

Rồi chỉ Lục Quán Anh một cái Trình Dao Gia giật nảy mình, lập tức chỉ sợ tái mặt, kế đó mặt mũi đỏ

bừng, không biết làm sao.

Hoàng Dược Sư nói:

- Gã sư huynh tiểu đạo sĩ của ngươi chửi hay lắm, nói ta là tà ma quái vật. Đảo chủ Đào Hoa Đông tà Hoàng Dược Sư, trên giang hồ ai không biết? Hoàng lão tà bình sinh hận nhất là nhân nghĩa lễ pháp, ghét nhất là tiết liệt thánh hiền, đó đều là những thứ lừa gạt bọn ngu phu ngu phụ, người đời hết đời này tới đời khác rơi vào đó vẫn còn ngu ngơ chưa biết, đúng là đáng thương mà cũng đáng cười?

Hoàng Dược Sư ta không tin thứ lễ giáo ăn thịt người không nhả xương ấy thì người ta bảo ta là tà ma ngoại đạo, hừ! Ta là tà ma ngoại đạo nhưng so

https://thuviensach.vn

với bọn khốn khiếp luôn miệng nói nhân nghĩa đạo đức để hại người e còn thua một chút đấy.

Trình Dao Gia không đáp, tim đột nhiên đập thình thịch, không biết y muốn đối phó với mình thế

nào.

Chỉ nghe y nói tiếp:

- Ngươi nói rõ với ta xem có đúng là muốn lấy đồ tôn ta không. Ta thích bọn trẻ có cốt khí tính nết hào sảng. Tiểu đạo sĩ mới rồi chửi vụng ta sau lưng mà nếu không dám chửi giữa mặt ta, lại quỳ gối cầu xin thì ngươi thấy ta giết hay không giết y? Hừ, ngươi giữa lúc nguy hiểm thẳng người đứng ra, lại dám giúp đỡ tiểu đạo sĩ, nhân phẩm không kém, rất xứng đáng với đồ tôn của ta, nói mau đi!

Trình Dao Gia trong lòng mười phần nguyện ý, nhưng chuyện này đối với cha mẹ ruột của mình cũng còn chưa nói được, há lại có thể nói rõ với một người vừa gặp mặt lần đầu, huống hồ Lục Quán Anh lại đứng ngay bên cạnh? Chỉ luống cuống tới mức mặt mũi đỏ bừng như một đóa hoa mai côi.

Hoàng Dược Sư thấy Lục Quán Anh cũng cúi đầu trong lòng đột nhiên nhớ tới con gái, thở dài một tiếng, nói:

- Nếu hai người các ngươi tình nguyện thì ta sẽ tác thành cho chuyện hay này. Chuyện hôn nhân của con gái, ngay cả cha mẹ cũng không thể ép buộc được.

Nghĩ tới hôm trước nếu mình vui vẻ ưng thuận chuyện hôn nhân của Quách Tĩnh và con gái thì con gái yêu chưa chắc đã gặp nạn chết thảm trên biển, trong lòng bực dọc, cao giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Quán Anh, đừng lẳng nhẳng với ta, rốt lại ngươi có muốn cưới y thị làm vợ không?

Lục Quán Anh giật nảy mình, vội nói:

- Tổ sư gia, tôn nhi chỉ sợ không xứng đáng với vị... .

Hoàng Dược Sư quát:

- Xứng đáng! Ngươi là đồ tôn của ta, cho dù là công chúa nương nương cũng xứng đáng!

Lục Quán Anh thấy lối hành sự của tổ sư gia, biết là nếu không sảng khoái thì lập tức sẽ nếm mùi đau khổ, vội nói:

- Tôn nhi là tình nguyện muôn lần.

Hoàng Dược Sư cười khẽ một tiếng, nói:

- Tốt lắm! Cô nương, ngươi thì sao?

Trình Dao Gia nghe Lục Quán Anh nói thế, trong lòng đang cảm thấy ngọt ngào, chợt nghe Hoàng Dược Sư hỏi, cúi đầu xuống hồi lâu mới nói:

- Chuyện này còn phải được cha tôi làm chủ.

Hoàng Dược Sư nói:

- Cái gì mà lệnh cha mẹ, lời mai mối, đều là rắm chó không ra gì ta cứ muốn làm chủ đây! Nếu cha ngươi không phục thì bảo y tới tìm ta mà tỷ thí.

Trình Dao Gia cười khẽ nói:

- Cha tôi chỉ biết viết chữ làm toán, không biết võ công.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dược Sư sửng sốt, nói:

- Tỷ thí làm toán viết chữ cũng được! Hừ, nói tới chuyện toán số thì thiên hạ có ai giỏi hơn ta chứ.

Nói mau, ngươi có tình nguyện hay không?

Trình Dao Gia vẫn không đáp.

Hoàng Dược Sư nói:

- Được, vậy là ngươi không tình nguyện. Chuyện này cũng là do ngươi. Chúng ta nói một câu là nhớ

một câu Hoàng lão tà xưa nay không để người ta hối hận.

Trình Dao Gia nhìn trộm Lục Quán Anh một cái thấy y có vẻ rất lo lắng, nghĩ thầm:

- Cha rất thương ta, ta nhờ mẹ nói với cha, ngươi cứ mời người tới cầu hôn nhất định ông sẽ ưng thuận, cần gì phải lo lắng như thế?

Hoàng Dược Sư đứng thẳng lên quát:

- Quán Anh, đi theo ta tìm Giang Nam lục quái! Từ nay trở đi ngươi mà nói chuyện với cô nương này một câu, ta sẽ cắt lưỡi cả hai người các ngươi.

Lục Quán Anh giật nảy mình, biết tổ sư gia nói là làm, chuyện này không phải đùa, vội bước tới trước mặt Trình Dao Gia, chắp tay một cái nói:

- Tiểu thư, Lục Quán Anh võ nghệ tầm thường, bất tài vô học, thân nơi thảo mãng, vốn không thể

với cao, hôm nay được gặp mặt tiểu thư, cũng là có duyên... .

Trình Dao Gia hạ giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Công tử không cần quá khiêm tốn, ta.., ta không phải... .

Rồi lập tức im bặt. Lục Quán Anh trong lòng chợt rúng động, nghĩ nàng từng nghĩ ra ý gật đầu lắc đầu, bèn nói:

- Tiểu thư, nếu cô chê bỏ Lục mỗ, thì cứ lắc đầu.

Nói câu ấy xong tim đập thình thình, hai mắt nhìn lên mái tóc của nàng, chỉ sợ cô gái thiên kiều bách mỵ này khẽ lắc đầu.

Qua hồi lâu, Trình Dao Gia từ đầu tới chân, ngay cả ngón tay cũng không động đậy. Lục Quán Anh cả mừng, nói:

- Nếu cô nương ưng thuận, thì xin gật đầu.

Nào ngờ Trình Dao Gia vẫn đứng cứng đờ không động đậy Lục Quán Anh cố nhiên sốt ruột, Hoàng Dược Sư lại không chịu nổi, nói:

- Đã không lắc đầu, lại không gật đầu, thì là thế nào?

Trình Dao Gia khẽ nói:

- Không lắc đầu thì.., thì là gật đầu rồi.

Mấy tiếng ấy nói ra rất khẽ, cũng may Hoàng Dược Sư nội công thâm hậu, thính lực cực kỳ linh mẫn, mới nghe thấy được chứ nếu thiếu mất vài năm tu vi, thì cũng chỉ có thể nhìn thấy môi nàng như máy động mà không động mà thôi.

Hoàng Dược Sư hô hô cười rộ, nói:

- Vương Trùng Dương một đời hào khí xông mây lại thu được một đứa đồ tôn thẹn thẹn thò thò thế

https://thuviensach.vn

này, đúng là buồn cười. Được được hôm nay ta sẽ cho các ngươi thành thân.

Lục Trình hai người đều giật nảy mình, nhìn Hoàng Dược Sư không nói nên lời, lại nghe y nói:

- Cô ngốc kia đâu? Ta muốn hỏi sư phụ của y thị là ai?

Ba người nhìn quanh, nhưng cô Ngốc không biết đã đi đâu.

Hoàng Dược Sư nói:

- Bây giờ không cần phải tìm y thị gấp. Quán Anh, ngươi và Trình cô nương bái thiên địa thành thân ở đây luôn đi.

Lục Quán Anh nói:

- Tổ sư gia người thương yêu tôn nhi, tôn nhi xin nát thân để báo đáp, chỉ là thành thân ở đây thì tựa hồ quá gấp gáp.

Hoàng Dược Sư quát:

- Ngươi là môn nhân đảo Đào Hoa, chẳng lẽ cũng giữ theo lễ pháp thế tục? Nào nào nào, hai người lại đứng đây, nhìn ra ngoài lạy trời!

Câu ấy nói ra tựa hồ có một sự oai nghiêm không cho phép người ta chống lại, Trình Dao Gia đến lúc ấy chỉ đành cùng Lục Quán Anh sóng vai cùng đứng, khom khom lạy rạp xuống. Hoàng Dược

Sư nói:

- Quay vào trong lạy đất!.. Lạy tổ sư gia của các ngươi... Tốt tốt, hay lắm hay lắm? Vợ chồng hai người lạy nhau?

https://thuviensach.vn

Màn kịch ấy diễn ra dưới sự chỉ huy của Hoàng Dược Sư, Hoàng Dung và Quách Tĩnh trong mật thất đều nhìn thấy đều cảm thấy vừa mừng vừa sợ lại vừa buồn cười, chợt nghe Hoàng Dược Sư nói:

- Hay lắm! Quán Anh, ngươi đi tìm một đôi nến, đêm nay các ngươi động phòng hoa chúc.

Lục Quán Anh ngẩn người kêu lên:

- Tổ sư gia... .

Hoàng Dược Sư nói:

- Cái gì, bái thiên địa rồi không động phòng à? Vợ chồng ngươi đều là người học võ, chẳng lẽ động phòng phải nhất định phải có rèm thêu nệm gấm sao? Chỗ nhà tranh vách đất này không động phòng được phải không?

Lục Quán Anh không dám nói gì, trong lòng ngổn ngang, vừa mừng vừa sợ, theo lời vào thôn mua một cặp nến hồng, mua thêm một ít rượu trắng thịt gà cùng Trình Dao Gia vào bếp nấu nướng, hầu hạ tổ sư gia ăn uống.

Sau đó Hoàng Dược Sư không nói gì nữa, chỉ ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng nhớ tới con gái, ngấm ngầm đau xót. Hoàng Dung thấy thần sắc của y, đoán là đang nhớ nhung mình, trong lòng không sao chịu nổi, mấy lần muốn mở cửa gọi, nhưng sợ cha nhìn thấy sẽ lập tức bắt mình trở về đảo Đào Hoa, cho dù y không giết thì Quách Tĩnh cũng phải mất mạng, nghĩ tới đó cánh tay đưa ra tới cửa lại rút lại. Lục Trình hai người nhìn trộm Hoàng Dược Sư, lại nhìn nhau một cái mừng sợ xấu hổ, mặt mũi đỏ bừng, không ai dám lên tiếng. Âu Dương Khắc trong đống củi đều nghe thấy cả tuy bụng đói không sao chịu nổi nhưng cũng không dám thở mạnh một tiếng.

Sắc trời tối dần, Trình Dao Gia tim càng lúc càng đập mạnh, chỉ nghe Hoàng Dược Sư nói một mình sao cô nương ngốc này còn chưa về? Hừ, bọn gian tặc kia chắc không dám động thủ với y thị đâu.

https://thuviensach.vn

Rồi quay qua nhìn Lục Quán Anh nói:

- Tối nay động phòng hoa chúc, còn không thắp nến lên à?

Lục Quán Anh ứng tiếng:

- Dạ!

Rồi lấy hỏa tập đánh lửa châm vào ngọn nến, dưới ánh nến thấy Trình đại tiểu thư tóc óng như mây, da trắng như tuyết, vẻ mặt vừa mừng rỡ vừa thẹn thò, quả thật khó tả khó nói, ngoài Cửa tiếng trùng rền rĩ, gió lộng trúc xanh, quả thật không biết là thật hay mộng Hoàng Dược Sư lấy một chiếc ghế

dài đặt ngoài cửa nằm ngang lên, không bao lâu cất tiếng ngáy khẽ, đã ngủ rất say. Lục Trình hai người vẫn bất động, qua hồi lâu nến đỏ cháy hết, ánh lửa tắt ngấm, trên sảnh chỉ còn một màu tối đen. Lục Trình hai người hạ giọng nói với nhau mấy câu. Hoàng Dung lắng tai nhưng không nghe thấy gì, chợt thấy thân hình Quách Tĩnh run lên, hơi thở gấp rút, tựa hồ khí huyết đi vào chỗ tắc nghẽn, vội tập trung tinh thần vận khí giúp y.

Đến khi hơi thở y trở lại bình thường, nàng lại qua lỗ hổng nhìn ra ngoài, chỉ thấy trăng sáng chênh chếch soi vào cửa sổ, Lục Trình hai người đã sóng vai ngồi kề nhau trên một chiếc ghế gỗ, đại nghe Trình Dao Gia hạ giọng nói:

- Ngươi biết hôm nay là ngày gì không?

Lục Quán Anh nói:

- Là ngày đại hỷ của chúng ta.

Trình Dao Gia nói:

https://thuviensach.vn

- Chuyện đó cần gì phải nói? Hôm nay là ngày mùng hai tháng bảy, là sinh nhật của dì Ba ta.

Lục Quán Anh cười khẽ nói:

- À, nhất định thân thích của cô rất đông, có đúng không? Làm cô phải vất vả nhớ sinh nhật của bấy nhiêu người.

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Nhà phu nhân của ngươi là một đại tộc ở huyện Bảo ưng, cô dì chú bác của cô ta từng người từng người làm sinh nhật thì cũng đủ cho Lục đại trại chủ ở Thái Hồ ngươi mệt phờ.

Đột nhiên nghĩ thầm:

- Hôm nay là mùng hai tháng bảy, Tĩnh ca ca phải đến mùng bảy mới khỏi hẳn. Ngày mười lăm

tháng bảy Cái bang đại hội ở thành Nhạc Dương, sự tình đã rất gấp rút rồi.

Chợt nghe ngoài cửa có một tiếng hú dài, kế đó là tiếng hô hô cười lớn, âm thanh rung động cả mái nhà, chính là giọng Chu Bá Thông, chỉ nghe y kêu:

- Lão Độc vật, ngươi từ Lâm An đuổi tới Gia Hưng, lại từ Gia Hưng đuổi về Lâm An, trong một ngày một đêm thủy chung vẫn đuổi không kịp Lão Ngoan đồng. Chuyện thắng bại giữa chúng ta đã quyết còn tỷ thí gì nữa?

Hoàng Dung giật nảy mình:

- Từ Lâm An tới Gia Hưng khứ hồi hơn năm trăm dặm, hai người này cước trình nhanh thật!

Lại nghe giọng Âu Dương Phong quát:

https://thuviensach.vn

- Ngươi chạy tới chân trời ta cũng đuổi ngươi tới chân trời.

Chu Bá Thông cười nói:

- Hai chúng ta không ăn không ngủ, không ỉa không đái xem ai nhịn được lâu hơn, ngươi có dám không?

Âu Dương Phong nói:

- Có gì không dám? Để xem ai mệt mỏi mà chết trước.

Chu Bá Thông nói:

- Lão Độc vật, tỷ thí chuyện nhịn đái nhịn ỉa thì nhất định ngươi không hơn được ta đâu!

Hai người vừa dứt lời nhất tề cất tiếng cười rộ, tiếng cười vang xa hơn mười trượng.

Lục Quán Anh và Trình Dao Gia không biết hai người này là nhân vật loại nào, nửa đêm nghe họ

chợt tới chợt lui, không kìm được nhìn nhau hoảng sợ, nắm tay nhau cùng ra cửa nhìn. Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Hai người này tỷ thí cước lực nhất định cha sẽ đuổi theo nhìn cho rõ.

Quả nhiên nghe Lục Quán Anh ngạc nhiên nói:

- Ồ, tổ sư gia đâu rồi?

Lại nghe Trình Dao Gia nói:

- Ngươi nhìn ba bóng người bên kia xem, người cuối cùng rất giống tổ sư gia ngươi.

https://thuviensach.vn

Lục Quán Anh nói:

- Đúng rồi, a, sao trong chớp mắt mà họ đã đi xa như thế? Hai vị kia không biết là cao nhân phương nào, đáng tiếc là chưa từng gặp.

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Lão Ngoan đồng cũng còn thôi, chứ lão Độc vật mà gặp thì không có chỗ nào hay đâu.

Lục Trình thấy Hoàng Dược Sư đã đi, chỉ cho rằng trong quán chỉ còn có hai người, trong lòng không còn sợ hãi gì nữa, Lục Quán Anh đưa tay ôm lưng vợ mới cưới, hạ giọng nói:

- Muội tử, cô tên gì?

Trình Dao Gia cười nói:

- Ta không nói, ngươi đoán đi.

Lục Quán Anh cười nói:

- Không phải là mèo con thì là chó con.

Trình Dao Gia cười nói:

- Đều không phải: là cọp cái.

Lục Quán Anh cười nói:

- A, thế thì không bắt không được.

Trình Dao Gia giẳng ra nhảy qua bàn. Lục Quán Anh cười đuổi tới. Một người chạy một người đuổi, hai người hì hì hô hô chạy vòng trong sảnh.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh sao mờ mờ, Hoàng Dung nhìn vào gương không thấy rõ bóng hai người, chỉ cười khẽ lắng nghe, chợt Quách Tĩnh ghé vào tai nàng khẽ hỏi:

- Cô nói y bắt được Trình đại tiểu thư không?

Hoàng Dung cười nói:

- Nhất định là bắt được.

Quách Tĩnh nói:

- Bắt được rồi sẽ làm gì nữa?

Hoàng Dung nóng bừng mặt, khó lòng trả lời, lại nghe Lục Quán Anh đã túm được Trình Dao Gia, hai người ôm nhau ngồi xuống ghế, hạ giọng cười nói.

Hoàng Dung tay phải đè lên bàn tay trái Quách Tĩnh, nhưng cảm thấy bàn tay y càng lúc càng nóng, thân hình lắc lư nghiêng ngả cũng càng lúc càng mau, bất giác hoảng sợ, vội hỏi:

- Tĩnh ca ca, sao thế?

Quách Tĩnh sau khi bị trọng thương, định lực giảm hẳn, lúc tu tập Cửu âm chân kinh đại pháp lại không ngừng bị tâm ma xâm nhiễu, lúc ấy nghe hai người Lục Trình cười nói âu yếm, bên cạnh lại có một thiếu nữ xinh đẹp như hoa mà mình vô cùng thương yêu, dần dần không kìm được nữa, chỉ

thấy lửa tình toàn thân như sôi lên, xoay người qua đưa tay phải ôm lấy vai nàng.

Chỉ nghe y thở rất gấp bàn tay nóng như lửa, Hoàng Dung ngấm ngầm hoảng sợ, vội nói:

- Tĩnh ca ca, cẩn thận, mau mau định tâm trầm khí.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh trong lòng rúng động, nói mau:

- Ta không xong rồi, Dung nhi, ta.., ta... .

Nói xong định đứng lên. Hoàng Dung hoảng sợ, nói:

- Ngàn muôn lần không được cử động!

Quách Tĩnh cố gắng ngồi xuống, thở hít vài hơi, trong lòng vô cùng khó chịu, trước ngực như muốn vỡ tung, nằn nì:

- Dung nhi, cô cứu ta với.

Lại muốn thẳng lưng đứng dậy. Hoàng Dung quát:

- Ngồi xuống? Ngươi mà động đậy nữa thì ta sẽ điểm huyệt ngươi đấy, Quách Tĩnh nói:

- Đúng, cô điểm huyệt mau đi, ta không kìm chế được mình nữa rồi.

Hoàng Dung biết nếu huyệt đạo của y bị phong bế, khí huyết bên trong sẽ đình trệ, công phu luyện tập mấy hôm nay không khỏi vứt bỏ hết, lại phải bắt đầu từ đầu nhưng nhìn thấy tình hình cấp bách, chỉ cần y chồm dậy một cái thì lập tức sẽ nguy tới tính mạng, bèn nghiến răng cánh tay trái xoay lại dùng Lan hoa phất huyệt thủ phất vào huyệt Chương môn dưới xương sườn thứ mười một bên hông trái y. Ngón tay vừa chạm vào huyệt đạo của y, nào ngờ nội công của Quách Tĩnh đã khá tinh thâm, trên thân bị ngoại lực đánh tới, cơ thịt lập tức co rút, bất giác trượt khỏi ngón tay nàng, Hoàng Dung phất liền hai lần đều không trúng được, định phất lần thứ ba thì đột nhiên cổ tay trái bị nắm chặt, đã bị y vươn tay chụp lấy.

Lúc ấy trời đã hơi sáng, Hoàng Dung thấy hai mắt y đỏ ngầu như tóe lửa, trong lòng càng hoảng sợ, chỉ thấy y nắm chặt cổ tay mình, miệng lắp ba lắp bắp, thần trí như đã thất thường, lúc nguy cấp xoay ngang khuỷu tay

https://thuviensach.vn

đánh ra, thúc mạnh vào đầu vai y. Gai nhọn trên nhọn trên tấm Nhuyễn vị giáp đâm vào da thịt, Quách Tĩnh đau buốt một trận sững người ra, chợt nghe gà trong thôn đua nhau gáy vang, trong óc như có tia chớp lóe lên, lập tức cảm thấy thanh thản, từ từ buông cổ tay Hoàng Dung ra, vô cùng xấu hổ.

Hoàng Dung thấy trán y toát mồ hôi hột, sắc mặt trắng bệch, dáng vẻ mệt mỏi nhưng rõ ràng đã qua cơn nguy hiểm rồi, vui mừng nói:

- Tĩnh ca ca, chúng ta đã qua được hai ngày hai đêm rồi.

Chát một tiếng, Quách Tĩnh đưa tay tát vào mặt mình một cái, nói:

- Nguy hiểm thật!

Định đưa tay đánh cái nữa, Hoàng Dung cười khẽ ngăn lại, nói:

- Chuyện đó cũng không đáng gì, Lão Ngoan đồng công phu thế nào mà lúc nghe tiếng tiêu của cha ta cũng kìm lòng không được, huống chi ngươi đang bị trọng thương.

Lúc ấy Quách Tĩnh vừa trải qua một cuộc đấu tranh giữa vật dục và lý trí, hai người sau lúc nguy cấp đều quên hạ giọng nói khẽ. Lục Quán Anh và Trình Dao Gia đang sóng lòng xôn xao, ý loạn tình mê, tự nhiên không biết, nhưng Âu Dương Khắc ở phòng trong thính lực mẫn nhuệ, lại nghe rõ giọng nói của Hoàng Dung, bất giác vừa sợ vừa mừng, ngưng thần lắng nghe, giọng nói lại tắt. Y hai chân bị

gãy, không sao đi lại, lúc ấy lấy tay thay chân, nhúc nhích thân hình bò tới.

Lục Quán Anh và vợ mới cưới sóng vai ngồi trên ghế, tay trái ôm vai nàng, chợt nghe trong đống củi cỏ có tiếng loạt soạt, quay nhìn thấy một người chống hai tay dưới đất từ phòng trong bò ra, bất giác giật nảy mình, vội đứng phắt dậy tuốt đao cầm ra tay. Âu Dương Khắc vốn bị thương nặng, lại

https://thuviensach.vn

nhịn đói lâu, càng thêm yếu ớt chợt thấy ánh đao lóe mắt, đột nhiên choáng váng ngã lăn ra đất. Lục Quán Anh thấy y mặt có vẻ đau ốm, vội bước tới đỡ y ngồi lên ghế dựa lưng vào bàn, Trình Dao Gia hoảng sợ a một tiếng, nhận ra y là kẻ xấu xa từng bắt mình ở huyện Bảo ứng.

Lục Quán Anh thấy thần sắc của nàng kinh hoảng, an ủI:

- Đừng sợ, người này bị gãy hai chân rồi.

Trình Dao Gia nói:

- Y là người xấu, ta nhận ra y.

Lục Quán Anh nói:

- A?

Âu Dương Khắc từ từ tỉnh lại, kêu lên:

- Cho ta bát cơm, ta đói quá!

Trình Dao Gia thấy y hai mắt thụt sâu vào, ánh mắt vô thần khác hẳn thần thái nghênh ngang trơ tráo lúc hà hiếp mình hôm trước, nàng vốn hay mềm lòng, lại thêm vừa lấy chồng, trong lòng vô cùng vui mừng, vì vậy vào bếp múc cơm cho y.

Âu Dương Khắc ăn một bát cơm, lại đòi bát nữa, ăn xong hai bát cơm đầy, tinh lực tăng lên rất nhiều, nhìn thấy Trình đại tiểu thư lại nổi tà tâm, y rốt lại vẫn lo cho Hoàng Dung, hỏi:

- Hoàng cô nương đâu?

Lục Quán Anh nói:

- Hoàng cô nương nào?

https://thuviensach.vn

Âu Dương Khắc nói:

- Con gái đảo chủ Đào Hoa Hoàng Dược sư.

Lục Quán Anh nói:

- Ngươi quen Hoàng sư cô của ta à? Nghe nói cô cô đã không còn sống trên đời.

Âu Dương Khắc cười nói:

- Ngươi muốn lừa ta à? Rõ ràng ta vừa nghe thấy giọng của nàng.

Tay trái đè lên bàn một cái lật người lại, hai tay chống xuống đất, bò khắp trong ngoài tìm suốt một lượt, nhớ lại mới rồi giọng nói của Hoàng Dung từ phía đông vang tới, nhưng phía đông là tường không có cửa nẻo, nghĩ ngợi hồi lâu, đoán trong chạn bát ắt có sự rắc rối. Lúc ấy kéo bàn tới trước chạn bát, lật người lên ngồi trên bàn, mở cửa chạn ra, cứ nghĩ bên trong ắt có một cánh cưa, nào ngờ

chỉ thấy bụi bặm phủ đầy, bẩn thỉu không sao chịu nổi, trong lòng rất thất vọng, ngưng thần nhìn kỹ

thấy cánh cửa cạnh chiếc bát sắt hé ra ngoài, lộ ra căn phòng nhỏ mà Quách Hoàng hai người đang ngồi trong.

Y thấy Hoàng Dung vô cùng mừng rỡ, nhưng thấy Quách Tĩnh bên cạnh lại vừa sợ vừa ghen, ngẩn người hồi lâu rồi hỏi:

- Muội tử, cô luyện công trong đó à?

Hoàng Dung nhìn qua lỗ hổng thấy y dời chiếc bàn tới gần chạn bếp, đoán nhất định bị y thấy rõ hành tung, lập tức nghĩ tới cách giết y, thấy cánh cửa bí mật di động, khẽ nói vào tai Quách Tĩnh:

https://thuviensach.vn

- Ta dẫn dụ y tới gần, ngươi dùng một chiêu Hàng long chưởng giết y cho xong.

Quách Tĩnh nói:

- Ta không phát chưởng được.

Hoàng Dung đang định nói nữa đã thấy Âu Dương Khắc xuất hiện, nghĩ thầm:

- Làm sao bịa đặt lừa gạt người này cho y tránh xa ra trong năm ngày năm đêm nữa?

Âu Dương Khắc lúc đầu rất sợ Quách Tĩnh, nhưng thấy y sắc mặt tiều tụy, nhớ lại chú từng nói đã dùng Cáp mô công đánh chết y trong hoàng cung, vốn vẫn chưa chết, nhưng ắt bị thương rất nặng. Y

thấy dáng vẻ hai người đã đoán được bảy tám phần, có ý muốn thử lần nữa bèn nói:

- Muội tử ra đây đi, núp trong đó ngột ngạt lắm.

Nói xong đưa tay nắm tay áo Hoàng Dung.

Hoàng Dung nhấc trúc bổng lên, một chiêu Bổng đả cẩu đầu gõ xuống đầu y, ra tay tàn độc, đúng là chiêu số kỳ diệu trong Đả cẩu bổng pháp. Tiếng bổng rít gió, thế tới mãnh liệt, Âu Dương Khắc vội né qua trái, ngọn trúc bổng đã biến chiêu quét ngang ra. Âu Dương Khắc giật nảy mình, nhào người một cái lộn qua chiếc bàn rơi xuống đất. Hoàng Dung nếu có thể truy kích, ra chiêu Phản lục cẩu điện thì có thể đánh trúng chỗ yếu hại của y, nhưng nàng ngồi xếp bằng, không di động được, trong lòng lập tức kêu thầm:

- Đáng tiếc!

https://thuviensach.vn

Âu Dương Khắc vừa rơi xuống lập tức hai tay chống đất lại lật lên ngồi trên bàn, triển khai Cầm nã thủ pháp móc đập khóa đánh, đánh nhau với Hoàng Dung bên trong mật thất. Đả cẩu bổng pháp của Hoàng Dung tuy ảo diệu nhưng thân hình không thể di động, lại phải chiếu cố cho Quách Tĩnh vận công, lúc xuất chiêu không dám dùng lực, võ công của Âu Dương Khắc lại cao hơn nàng nhiều, chỉ

qua hơn mười chiêu đã luống cuống, vô cùng nguy hiểm. Vợ chồng Lục Quán Anh tuốt đao rút kiếm xông vào giáp công. Âu Dương Khắc buông tiếng cười dài, vung chưởng đập mạnh vào mặt Quách Tĩnh.

Lúc ấy Quách Tĩnh hoàn toàn không có sức kháng cự nhìn thấy chiêu số của đối phương chỉ còn cách nhắm mắt chờ chết. Hoàng Dung cả kinh, vung bổng chặn lại. Âu Dương Khắc tay chưởng lật lại, đã chụp đầu ngọn trúc bổng kéo mạnh ra ngoài. Hoàng Dung đâu có sức mạnh bằng y, thân hình nghiêng đi một cái, chỉ sợ tay chưởng rời khỏi chưởng trái của Quách Tĩnh, đành buông tay bỏ bổng, mò tay vào bọc một cái, một nắm cương châm phóng ra. Hai người cách nhau bất quá chỉ có vài thước Âu Dương Khắc vừa thấy ánh sáng lóe lên, cương châm đã phóng tới trước mặt, vội uốn lưng dùng lực, ngửa người trên mặt bàn tránh qua loạt cương châm. Lục Quán Anh thấy thân hình y đúng là miếng thịt trên thớt, liền nhấc đao lên quá đầu chém mạnh xuống giữa cổ y. Âu Dương Khắc lăn qua bên trái tránh khỏi, chát một tiếng, cương đao của Lục Quán Anh chém vào bàn, chỉ nghe soạt soạt mấy tiếng, cương châm bắn tới, đột nhiên trên lưng tê rần, chân khí trên nửa người lập tức ngưng trệ, định lách qua một bên thì tay trái đã bị Âu Dương Khắc từ phía sau chụp cứng.

Trình Dao Gia cả kinh xông tới cứu. Âu Dương Khắc cười nói:

- Hay lắm.

Rồi chụp thẳng vào trước ngực nàng, ra tay rất mau lẹ, đã chụp trúng vạt áo trước ngực nàng. Trình Dao Gia vội thu kiếm chém vào cổ tay y đồng thời

https://thuviensach.vn

nhảy ra phía sau, chỉ nghe soạt một tiếng, vạt áo đã bị y xé toạc một mảng. Nàng hoảng sợ suýt nữa đánh rơi cả trường kiếm, trên mặt không còn chút huyết sắc, làm sao dám xông vào nữa?

Âu Dương Khắc ngồi trên mép bàn, quay đầu nhìn thấy cửa mật thất đã đóng lại, đối với mối nguy hiểm của mớ cương châm mới rồi trong lòng cũng lo sợ, nghĩ thầm:

- Con nhãi này quả thật không dễ đánh, ái chà, có cách rồi, để mình cứ đùa giỡn Trình đại tiểu thư

một phen cho thằng tiểu tử họ Quách và con nhãi lòng dạ rối bời không kìm chế được, vứt hết công phu, lúc ấy há không ngoan ngoãn nghe lệnh ta sắp xếp sao?

Nghĩ tới đó cả mừng, kế nghĩ:

- Con tiểu nha đầu họ Hoàng là nhân vật như tiên, mình muốn y thị cam tâm tình nguyện theo mình suốt đời, nếu dùng sức mạnh cưỡng ép thì rốt lại cũng không thú vị gì. Kế này thật kỳ diệu, kỳ diệu không thể nói xiết.

Lúc ấy nói với Trình Dao Gia:

- Ô, Trình đại tiểu thư, cô muốn y chết hay muốn y sống?

Trình Dao Gia thấy chồng rơi vào tay địch nhân, không thể động đậy gì được, vội nói:

- Y với ngươi không oán không thù, xin ngươi thả y ra đi thôi. Mới rồi ngươi đói gần chết, không phải là ta lấy cơm cho ngươi ăn sao?

Âu Dương Khắc cười nói:

- Hai bát cơm làm sao đổi được một mạng người? Ha ha, không ngờ phái Toàn Chân ngươi cũng có ngày phải cầu xin người ta.

https://thuviensach.vn

Trình Dao Gia nói:

- Y.., y là đệ, tử môn hạ đảo chủ đảo Đào Hoa, ngươi đừng đả thương y.

Âu Dương Khắc cười nói:

- Ai bảo y cầm đao chém ta? Nếu ta không tránh nhanh thì cái đầu toác như quả dưa lại có thể mọc ra nữa sao? Cô không cần đem đảo Đào Hoa ra dọa ta, Hoàng Dược Sư là nhạc phụ của ta.

Trình Dao Gia cũng không biết y nói thật hay giả, vội nói:

- Vậy y là vãn bối của ngươi, ngươi thả y ra, để y xin lỗi ngươi được không?

Âu Dương Khắc cười nói:

- Hô hô, trên đời làm gì có chuyện dễ như thế? Ngươi muốn ta thả y cũng không phải không được nhưng phải ưng thuận với ta một việc.

Trình Dao Gia thấy trên mặt y đầy vẻ dâm tà đã đoán biết y không có ý tốt, lúc ấy cúi đầu không nói gì. Âu Dương Khắc nói:

- Nhìn đây.

Rồi giơ chưởng lên, chát một tiếng đánh xuống mép bàn, chỗ gãy đứt lìa phẳng như đao chém. Trình Dao Gia bất giác hoảng sợ nghĩ thầm:

- Cho dù là sư phụ mình cũng chưa chắc có được công phu thế này.

Nên biết Âu Dương Khắc từ nhỏ đã được chú đích thân truyền thụ, công phu rõ ràng tinh thuần hơn Tôn Bất Nhị tới trung niên mới bắt đầu học võ, y thấy Trình Dao Gia có vẻ rất sợ hãi, trong lòng vô cùng đắc ý, nói:

https://thuviensach.vn

- Ta bảo ngươi làm gì thì cứ làm theo, nếu không nghe lời, ta sẽ đập vào đầu y một cái.

Nói xong đưa tay nhứ nhứ. Trình Dao Gia rùng mình, hoảng sợ kêu lên một tiếng.

Âu Dương Khắc nói:

- Ngươi có nghe lời ta không?

Trình Dao Gia miễn cưỡng gật gật đầu. Âu Dương Khắc cười nói:

- Được rồi, như thế mới ngoan ngoãn. Ngươi ra ngoài đóng cửa lại.

Trình Dao Gia do dự không động đậy. Âu Dương Khắc tức giận nói:

- Ngươi không nghe lời ta à?

Trình Dao Gia trong lòng run sợ đành ra đóng cửa. Âu Dương Khắc cười nói:

- Đêm qua hai ngươi thành thân, ta bên kia vách nghe thấy rất rõ. Động phòng hoa chúc lại không cởi quần áo, trên đời không có loại vợ chồng nào như thế. Ngay cả tân nương nhà ngươi cũng không biết làm, ta sẽ dạy ngươi. Ngươi cởi hết quần áo trên người ra, chỉ còn để lại nứa mảnh vải, ta sẽ lập tức cho chồng ngươi chết ngay, ngươi sẽ trở thành tiểu quả phụ phong lưu đấy!

Lục Quán Anh không thể động đậy nhưng nghe thấy rất rõ ràng, chỉ tức giận trợn mắt cơ hồ muốn rách khóe, có ý muốn bảo vợ đừng kể gì tới mình, mau mau bỏ chạy, nhưng khổ nỗi không thể nói ra lời.

Lúc Âu Dương Khắc chụp Lục Quán Anh, Hoàng Dung đã đóng kín cửa mật thất, cầm chuỷ thủ chờ

https://thuviensach.vn

y xông vào lần thứ hai sẽ động thủ, nghe y bảo Trình Dao Gia cởi áo bất giác vừa tức giận vừa buồn cười. Nàng tính nết trẻ con, tuy ghét Âu Dương Khắc vô sỉ nhưng không kìm được, cũng muốn nhìn xem Trình đại tiểu thư rụt rụt rè rè rốt lại có chịu cởi áo không.

Âu Dương Khắc cười nói:

- Cởi áo quần thì có gì quan trọng? Lúc ngươi lọt lòng mẹ cũng có mặc quần áo đâu? Ngươi muốn giữ thể diện hay muốn y chết?

Trình Dao Gia trầm ngâm hồi lâu, thê thảm nói:

- Ngươi giết y đi thôi!

Âu Dương Khắc dù sao cũng không ngờ nàng lại nói thế, đang thoáng sửng sốt thì thấy nàng cầm ngang trường kiếm đưa lên cổ, vội vươn tay phóng ra một ngọn Thấu cốt đinh, keng một tiếng đánh rơi trường kiếm của nàng xuống đất.

Trình Dao Gia cúi xuống nhặt kiếm, chợt nghe có người đập cửa kêu lên:

- Chủ quán, chủ quán!.

Lại là giọng con gái. Nàng trong lòng cả mừng:

- Có người tới, cục diện có thể thay đổi vội cúi xuống nhặt trường kiếm, lập tức ra mở tung cửa lớn.

Chỉ thấy một thiếu nữ trẻ tuổi mặc tang phục đứng giữa cửa, đầu bịt khăn trắng, trên lưng đeo đao, hình dung tiều tụy nhưng vẫn không che được sắc đẹp rạng rỡ.

Trình Dao Gia bất kể nàng là nhân vật thế nào vẫn là trong cảnh nguy hiểm lại có cứu tinh tới, vội nói:

https://thuviensach.vn

- Mời cô nương vào.

Cô gái kia thấy nàng y phục hoa lệ, dung mạo xinh đẹp, tay cầm trường kiếm, hoàn toàn không ngờ

người ra mở cửa ở chỗ quán nhỏ thôn hoang này lại là một nhân vật như thế, bất giác sửng sốt, nói:

- Có hai cỗ quan tài ở ngoài, đưa vào được không?

Trình Dao Gia chỉ mong nàng vào, đừng nói hai cỗ quan tài cho dù là một trăm cỗ, một ngàn cỗ cũng còn mong mà không được, vội nói:

- Tốt lắm, tốt lắm?

Thiếu nữ kia càng cảm thấy kỳ quái nghĩ thầm:

- Quan tài vào nhà tại sao lại tốt lắm rồi quay ra ngoài vẫy tay, tám người phu khiêng hai cỗ quan tài sơn đen bước vào sảnh.

Thiếu nữ kia quay lại, vừa nhìn thấy Âu Dương Khắc giật nảy mình soạt một tiếng rút thanh yêu đao ra khỏi vỏ. Âu Dương Khắc hô hô cười rộ, kêu lên:

- Trên trời đã định chúng ta có duyên, đúng là có trốn cũng không thoát. Diễm phúc đưa tới tận cửa, không hưởng thì có tội với trời.

Thiếu nữ ấy chính là Mục Niệm Từ từng bị y bắt.

Nàng quyết định chia tay với Dương Khang ở huyện Bảo ứng, đau lòng cắt tóc, muôn ý nghĩ đều như

tro nguội, nghĩ trên đời còn một việc chưa làm xong, lúc ấy trở lên Trung đô nhận lại linh cữu vợ

https://thuviensach.vn

chồng Dương Thiết Tâm đang gởi ở chùa, hộ tống về nam, muốn về an táng ở chỗ ở cũ của nghĩa phụ nghĩa mẫu tại thôn Ngưu Gia phủ Lâm An rồi sẽ xuất gia làm ni cô. Lúc ấy Mông Cổ phát đại binh tấn công, Trung đô bị bao vây, giữa lúc binh lửa mà một cô gái mang theo hai cỗ quan tài về

nhà, trên đường gian khổ không sao nói xiết, trải qua muôn cay ngàn đắng mới đưa được linh cữu về

tới nới. Nàng trước nay chưa từng tới thôn Ngưu Gia, thấy nhà cửa trong thôn đều dột nát, duy có tửu điếm của cô Ngốc này bèn vào hỏi thăm, nào ngờ gặp phải Âu Dương Khắc.

Nàng không biết cô gái xinh đẹp mặc áo gấm trước mặt cũng bị tên ma đầu này hà hiếp, hôm ấy lúc Trình Dao Gia bị bắt thì Mục Niệm Từ đã bị Âu Dương Khắc nhốt vào trong quan tài, hai người chưa từng gặp nhau, còn cho rằng Trình Dao Gia là tỳ thiếp của y, lúc ấy chém nhứ nàng một đao, cướp cửa định chạy ra, chỉ nghe tiếng áo phất gió, một bóng người vượt qua đỉnh đầu vọt ra.

Mục Niệm Từ giơ đao đâm lên, Âu Dương Khắc thân hình đang trên không, ngón cái và ngón trỏ tay phải đã nắm lấy sống đao, tay phải nắm chặt cổ tay nàng.

Mục Niệm Từ đao rời khỏi tay, thân hình vọt lên không, hai người đồng thời rơi xuống một cỗ quan tài vừa khiêng tới cửa. Bốn người phu đồng thanh kêu lên:

- Ái chà!

Cỗ quan tài rơi xuống đất, đè lên tám cái chân của bốn người phu làm năm sáu cái bị thương. Âu Dương Khắc tay trái ôm Mục Niệm Từ vào lòng, tay phải dùng sống đao đập túi bụi. Bốn người phu hoảng sợ kêu la inh ỏi, bò qua cỗ quan tài chạy mau ra ngoài, bốn người còn lại cũng vứt quan tài xuống, không dám đòi tiền công nữa, nhao nhao bỏ chạy.

https://thuviensach.vn

Lục Quán Anh thân hình rời khỏi tay địch nhân, lập tức ngã quỵ xuống.

Trình Dao Gia bước tới đỡ y lên, nàng rất mờ mịt trước tình thế hiện tại, đang nghĩ cách thoát thân, Âu Dương Khắc tay trái ấn xuống quan tài một cái, tay phải ôm Mục Niệm Từ vọt lên mép bàn, thuận tay chụp lại lại nắm được khuỷu tay phải Trình Dao Gia. Y điểm vào huyệt đạo của hai nữ

lang, ngồi trên mép bàn, tay trái ôm, tay phải vuốt, hô hô cười rộ, kêu lên.

- Hoàng muội tử, cô cũng ra đây thôi.

Đang lúc đắc ý, ở cửa có bóng người chớp lên, một công tử thiếu niên tiến vào, chính là Dương Khang.

Y và bọn Hoàn Nhan Hồng Liệt, Bành Liên Hổ bò dưới háng Hoàng Dược Sư ra, chạy ra khỏi thôn Ngưu Gia. Mọi người bị một phen đại sỉ nhục này, đều cúi đầu im lặng bước đi. Dương Khang nghĩ

muốn trả thù không nhờ Âu Dương Phong ra tay không được, nhưng y vào hoàng cung lấy sách chưa về, lúc ấy bèn nói với Hoàn Nhan Hồng Liệt, một mình trở lại chờ ở khu ừng ngoài thôn. Đêm ấy Chu Bá Thông, Âu Dương Phong, Hoàng Dược Sư ba người thoắt tới thoắt lui, thân pháp mau lẹ, với công phu của Dương Khang thì giữa ban đêm làm sao nhìn rõ? Đến sáng sớm hôm sau lại thấy Mục Niệm Từ đưa quan tài vào thôn. Y đột nhiên động tâm, rón rén theo sau, thấy nàng vào quán, đám phu khiêng quan tài lại chạy mau ra, cảm thấy ngạc nhiên, nhìn vào khe cửa thấy Hoàng Dược Sư đã không có ở đó, Mục Niệm Từ lại bị Âu Dương Khắc ôm vào lòng, đang định giở trò khinh bạc.

Âu Dương Khắc thấy y bước vào, kêu lên:

- Tiểu vương gia, ngươi về rồi!

https://thuviensach.vn

Dương Khang gật gật đầu. Âu Dương Khắc thấy nét mặt y có vẻ khác lạ, lên tiếng an ủi:

- Năm xưa Hàn Tín cũng từng bị cái nhục chui qua dưới khố, đại trượng phu biết co biết duỗi, chuyện đó không đáng gì. Để chú ta về sẽ giúp ngươi hả giận.

Dương Khang gật gật đầu, mắt nhìn chằm chằm vào Mục Niệm Từ. Âu Dương Khắc cười nói:

- Tiểu vương gia, hai mỹ nhân này của ta đúng là đẹp chứ.

Dương Khang lại gật gật đầu. Hôm ấy Mục Niệm Từ và Dương Khang tỷ võ ở Trung đô, Âu Dương

Khắc còn chưa tới, nên không biết giữa hai người có một đoạn uyên nguyên.

Dương Khang lúc đầu không để ý tới Mục Niệm Từ, về sau thấy nàng đối với mình một mảnh tình sâu không khỏi cảm động, bèn hẹn chuyện hôn nhân, lúc ấy thấy Âu Dương Khắc ôm nàng vào lòng, trong lòng rất căm hận nhưng ngoài mặt không hề động thanh sắc.

Âu Dương Khắc cười nói:

- Đêm qua ở đây có người thành thân, trong bếp có rượu và gà, tiểu vương gia, phiền ngươi vào trong mang ra, chúng ta cùng uống vài chén. Ta bảo hai người đẹp này cởi hết quần áo nhảy múa cho ngươi uống rượu.

Dương Khang cười nói:

- Vậy thì hay lắm.

Mục Niệm Từ đột nhiên nhìn thấy Dương Khang, mừng sợ xen lẫn, nhưng thấy y hoàn toàn không nhìn ngó gì tới mình đã vô cùng tức giận, lại thấy y

https://thuviensach.vn

dáng vẻ khinh bạc, muốn cùng Âu Dương Khắc hành hạ làm nhục mình, trong đòng càng thêm thê lương, quyết ý chỉ cần tay chân được tự do sẽ lập tức tự sát trước mặt gã bạc tình, cũng được giải thoát, từ nay không biết tới nỗi sầu khổ trên đời nữa.

Chỉ thấy y quay vào bếp mang rượu thịt ra, cùng ngồi ăn uống với Âu Dương Khắc. Âu Dương Khắc rót hai chén rượu, kề lên miệng hai người Mục Trình, cười nói:

- Uống rượu trước để giúp hứng mà ca múa.

Hai cô gái tức giận cơ hồ ngất đi, nhưng khổ nỗi huyệt đạo bị điểm, nhìn thấy chén rượu kề trên môi nhưng không sao quay đầu đi được, đều bị y đổ cho mỗi người nửa chén.

Dương Khang nói:

- Âu Dương tiên sinh, công phu của ngươi ta rất khâm phục, xin kính ngươi một chén trước rồi sẽ

xem ca múa.

Âu Dương Khắc đón chén rượu trên tay Dương Khang uống một hơi cạn sạch, đưa tay giải khai

huyệt đạo cho hai cô gái, hai tay lại đè lên yếu huyệt trên lưng họ, cười nói:

- Ngoan ngoãn nghe ta sai bảo thì không những không nếm mùi đau khổ mà còn rất vui vẻ.

Rồi nhìn Dương Khang nói:

- Tiểu vương gia, ngươi thích cô nào thì cứ tùy ý chọn trước!

Dương Khang cười khẽ nói:

https://thuviensach.vn

- Chuyện đó thì xin cám ơn.

Mục Niệm Từ chỉ hai chiếc quan tài ở cửa hung dữ quát:

- Dương Khang, ngươi xem linh cữu của ai kia?

Dương Khang quay đầu nhìn, thấy trên một chiếc quan tài có một hàng chữ viết bằng sơn đỏ: Linh cữu của nghĩa sĩ Đại Tống Dương Thiết Tâm trong lòng chợt hoảng sợ nhưng ngoài mặt làm ra vẻ

không để ý, nói:

- Âu Dương tiên sinh, ngươi cứ giữ chặt hai cô gái này để ta mò bàn chân họ, xem ai bàn chân nhỏ

hơn thì ta chọn người ấy.

Âu Dương Khắc cười nói:

- Tiểu vương gia quả là người giỏi! Ta thấy nhất định là chân cô ta nhỏ hơn.

Nói xong thò tay xuống mò bàn chân Trình Dao Gia một cái lại nói:

- Ta bình sinh có một môn công phu, chỉ cần nhìn thấy mặt con gái là biết ngay thân thể cô ta ra sao.

Dương Khang cười nói:

- Bội phục, bội phục. Ta lạy ngươi làm sư phụ, xin ngươi truyền cho ta tuyệt kỹ ấy.

Nói xong cúi xuống gầm bàn. Mục Trình hai người đều đã định chủ ý, chỉ cần y đưa tay mò tới thì sẽ

nhắm vào thái dương của y đá cho một đá. Dương Khang cười nói:

https://thuviensach.vn

- Âu Dương tiên sinh, ngươi cứ uống thêm chén nữa, để ta mò xem ngươi đoán đúng hay không.

Âu Dương Khắc cười nói:

- Được?

Rồi bưng chén rượu lên.

Dương Khang từ gầm bàn liếc mắt nhìn lên, thấy y đang ngửa đầu uống rượu, đột nhiên rút nửa ngọn thương sắt trong bọc ra, vận kình lên cánh tay đẩy ra cổ tay, nghiến răng đẩy mạnh ra phía trước, soạt một tiếng đâm trúng bụng dưới Âu Dương Khắc ngập sâu vào năm sáu tấc kế lật người nhào một vòng ra khỏi gầm bàn.

Biến cố này xảy ra bất ngờ, Hoàng Dung, Mục Niệm Từ, Lục Quán Anh, Trình Dao Gia tất cả đều giật nảy mình, chỉ biết đã có biến cố lớn nhưng chưa thấy chuyện xảy ra dưới gầm bàn. Âu Dương Khắc hai tay rung mạnh lên hất hai người Mục Trình ra hai bên, chén rượu trong tay ném mau ra.

Dương Khang cúi đầu tránh qua, choang một tiếng, cái chén vỡ thành hàng trăm hàng ngàn mảnh dưới đất, đủ thấy lực đạo trong một cái ném này quả thật ghê người.

Dương Khang lăn một vòng dưới đất, vốn định lăn ra bên ngoài, nào ngờ ngoài cửa đã bị quan tài cản trở. Y lật người đứng dậy quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Âu Dương Khắc hai tay chống vào bàn, gục người về phía trước, trên mặt như cười mà không phải cười, hai mắt nhìn y chằm chằm, thần sắc vô cùng quái dị. Dương Khang không kìm được rùng mình một cái, trong lòng chỉ nghĩ cách chạy ra khỏi cổng, nhưng bị y nhìn chằm chặp, thân hình như cứng đờ ra, không sao động đậy được.

Âu Dương Khắc ngẩng đầu lên trời hô hô cười rộ, nói:

https://thuviensach.vn

- Họ Âu Dương ta tung hoành nửa đời, không ngờ hôm nay chết trong tay tiểu tử ngươi. Chỉ là ta trong lòng quả thật không hiểu rõ, tiểu vương gia, tại sao ngươi lại muốn giết ta?

Dương Khang điểm hai chân một cái, thân hình vọt lên, định chạy ra ngoài cửa mới trả lời y, nhưng đang trên không đột nhiên thấy phía sau có một luồng kình phong đánh tới, sau gáy đã bị một bàn tay như móc sắc nắm chặt không chạy được nữa, rơi luôn xuống dưới, cùng Âu Dương Khắc đồng thời ngồi lên nắp quan tài.

Âu Dương Khắc nói:

- Ngươi không chịu nói là muốn ta chết không nhắm mắt à?

Dương Khang huyệt đạo sau cổ đã bị y nắm chặt không thể động đậy, đã biết khó mà thoát thân, cười nhạt nói:

- Được thôi, ta nói cho ngươi nghe. Ngươi biết cô ta là ai không?

Nói xong chỉ Mục Niệm Từ một cái. Âu Dương Khắc nhìn qua, thấy Mục Niệm Từ cầm đao trong

tay định xông tới cứu viện, nhưng lại sợ y đả thương Dương Khang, dáng vẻ rất quan tâm giống hệt như Trình Dao Gia mới rồi đối với Lục Quán Anh, trong lòng lập tức hiểu ra, cười nói:

- Cô ta.., cô ta... :

Đột nhiên ho lên sặc sụa.

Dương Khang nói:

- Cô ta là vợ chưa cưới của ta, mà ngươi hai lần cưỡng ép khinh khi, ta há lại tha ngươi được à?

https://thuviensach.vn

Âu Dương Khắc cười nói:

- Té ra là thế, chúng ta cùng xuống âm phủ thôi.

Rồi giơ cao tay nhắm vào giữa thiên linh cái của Dương Khang đập mau xuống.

Mục Niệm Từ quát lớn một tiếng, sấn mau tới cứu nhưng đã không kịp.

Dương Khang nhắm mắt chờ chết, chỉ chờ chưởng của y đập xuống, nào ngờ qua một lúc thấy trên đỉnh đầu thủy chung vẫn không có động tĩnh gì, thấy Âu Dương Khắc trên mặt chưa tắt nụ cười, tay phải vẫn giơ cao nhưng tay trái nắm gáy y đã lỏng ra, vội giằng ra nhảy vọt lên. Âu Dương Khắc ngã xuống nắp quan tài, đã tắt hơi chết rồi.

Dương Khang và Mục Niệm Từ sửng sốt hồi lâu rồi chạy tới cạnh nhau, bốn bàn tay nắm lấy nhau, ngàn muôn câu nói không biết bắt đầu từ đâu, nhìn lại xác Âu Dương Khắc, trong lòng vẫn còn sợ

sệt.

Trình Dao Gia đỡ Lục Quán Anh dậy, giải huyệt cho y. Lục Quán Anh biết Dương Khang là Khâm sứ nước Đại Kim, tuy thấy y giết Âu Dương Khắc, có ơn với mình nhưng cũng không thể đổi thù làm bạn, bước lên chắp tay một cái, không nói câu nào, nắm tay Trình Dao Gia hiên ngang đi thẳng.

Mối nguy hiểm mới rồi hai người quả thật bình sinh chưa từng gặp trong đời, sau khi trong cái chết lại được sống, lại càng quên chuyện tìm kiếm Quách Tĩnh, Hoàng Dung.

Hoàng Dung thấy Dương Khang và Mục Niệm Từ gặp lại nhau, vô cùng mừng rỡ, lại cảm kích y

https://thuviensach.vn

giải cứu nạn lớn cho mình, Quách Tĩnh càng cho rằng từ đây nghĩa đệ đã bỏ lỗi làm lành, nhìn Hoàng Dung một cái, hai người cùng mặt mày rạng rỡ.

Chỉ nghe Mục Niệm Từ nói:

- Linh cữu cha mẹ ngươi, ta đã chở về đây rồi.

Dương Khang nói:

- Đó vốn là trách nhiệm của ta, làm muội tử vất vả quá.

Mục Niệm Từ cũng không nói tới chuyện cũ, chỉ bàn với y việc chôn cất vợ chồng Dương Thiết Tâm thế nào.

Dương Khang rút đầu ngọn thương sắt từ bụng Âu Dương Khắc ra, nói:

- Chúng ta mau chôn y đi. Chuyện này mà để chú y biết được thì thiên hạ tuy rộng lớn nhưng hai chúng ta càng không có đất dung thân đâu.

Lúc ấy hai người đào hố chôn Âu Dương Khắc trong khu vườn hoang sau quán rượu, lại vào thôn thuê người khiêng quan tài ra an táng sau nhà cũ của họ Dương. Dương Thiết Tâm rời nhà đã lâu những người quen cũ trong thôn đều đã chết nên không có ai tới hỏi han thăm viếng. An táng xong, trời đã tối mịt. Đêm ấy Mục Niệm Từ tá túc ở nhà dân trong thôn, Dương Khang thì trú trong quán.

Sáng sớm hôm sau Mục Niệm Từ tới quán, muốn hỏi y sắp tới định làm gì thì thấy y đang đứng trong sảnh không ngừng giẫm chân kêu khổ luôn miệng, vội bước tới hỏi. Dương Khang nói:

- Ta làm việc thật hồ đồ. Lẽ ra phải giết hai người nam nữ hôm qua để bịt miệng, nhưng lúc gấp rút lại để họ đi. Bây giờ biết tìm ở đâu được?

Mục Niệm Từ cau mày không vui, nói:

https://thuviensach.vn

- Đại trượng phu dám làm dám nhận, ngươi đã sợ thì hôm qua không nên giết y.

Dương Khang không nói gì, chỉ tính toán việc đuổi theo giết hai người Lục Trình bịt miệng.

Mục Niệm Từ nói:

- Chú y tuy lợi hại nhưng chúng ta cứ cao chạy xa bay, y cũng khó mà tìm được.

Dương Khang nói:

- Muội tử, ta đã có kế khác. Chú y võ công cái thế, ta muốn bái y làm sư phụ.

Mục Niệm Từ a một tiếng. Dương Khang nói:

- Ta đã sớm có ý ấy, chỉ là môn phái của họ trước nay có quy củ, là mỗi đời chỉ truyền cho một người. Người này đã chết thì chú y có thể thu ta làm đệ tử rồi?.

Nói xong có vẻ rất đắc ý.

Mục Niệm Từ nghe lời y nói, nhìn vẻ mặt y, lập tức lạnh buốt nửa người, run giọng nói:

- Té ra hôm qua ngươi mạo hiểm giết y không phải vì ta, mà là có mưu đồ khác.

Dương Khang cười nói:

- Cô cũng khéo đa nghi, vì cô thì cho dù ta có tan xương nát thịt cũng cam lòng.

https://thuviensach.vn

Mục Niệm Từ nói:

- Câu ấy sau này sẽ nói, trước mắt ngươi tính toán thế nào? Ngươi nguyện ý làm dân trung nghĩa của Đại Tống hay tham cầu giàu sang không thể kể xiết mà vẫn nhận giặc làm cha?

Dương Khang nhìn nàng, trong lòng cảm thấy yêu thương kính phục nhưng nghe nàng nói toạc ra mấy câu như thế lại cảm thấy không vui, nói:

- Giàu sang, hừ, ta lại được giàu sang à? Trung đô của nước Đại Kim đã bị người Mông Cổ tấn công, đánh trận nào thua trận ấy, cái họa vong quốc đã là chuyện trước mắt rồi.

Mục Niệm Từ càng nghe càng khó chịu, cao giọng nói:

- Nước Kim thua trận, chúng ta đang cầu mà còn không được, ngươi lại vô cùng nuối tiếc. Hừ, cái gì mà cái họa vong quốc? Đại Kim là nước của ngươi à? Như thế như thế...

Dương Khang nói:

- Chúng ta nói chuyện không đâu mãi làm gì? Từ khi cô đi rồi, ta nhớ cô đến khổ.

Rồi thong thả bước tới, nắm chặt tay phải nàng. Mục Niệm Từ nghe y dịu dàng hạ giọng nói câu ấy chợt thấy mềm lòng, để y nắm tay mình không giằng ra, cũng để mặc y, mặt đỏ dần lên.

Dương Khang đang định đưa tay trái ôm vai nàng chợt nghe trên không có mấy tiếng chim kêu vang dội, ngẩng đầu lên nhìn chỉ thấy một đôi chim điêu lớn màu trắng đập cánh bay qua. Hôm ấy Hoàn Nhan Hồng Liệt dẫn quân truy sát Đà Lôi, Dương Khang từng thấy đôi bạch điêu này, biết về sau là do Hoàng Dung nuôi, nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Tại sao bạch điêu lại tới đây?

Bèn nắm tay Mục Niệm Từ bước mau ra ngoài, chỉ thấy hai con bạch điêu bay vòng trên không, cạnh gốc cây lớn có một thiếu nữ cưỡi tuấn mã đang nhìn nhìn ra xa. Thiếu nữ ấy chân mang hài da, tay cầm ròi ngựa, trên người mặc y phục Mông Cổ, lưng đeo trường cung, hông đeo một túi tên.

Đôi điêu bay vòng một hồi rồi bay ra đường cái, không bao lâu lại vòng lại.

Chợt nghe trên đường cái có tiếng vó ngựa vang lên, mấy kỵ mã phóng mau tới.

Dương Khang nghĩ thầm xem ra đôi bạch điêu này dẫn đường cho người, để họ gặp thiếu nữ Mông Cổ này.

Y thấy trên đường cái bụi đỏ bốc lên, ba con ngựa dần dần phóng tới gần, vù một tiếng, tiếng tên xé gió, một mũi tên bắn tới. Thiếu nữ rút trong ống tên ra một mũi trường tiễn lắp vào dây cung bắn lên trời một phát. Ba người cưỡi ngựa nghe tiếng tên, bật tiếng reo mừng, phóng tới càng mau. Thiếu nữ

kia cưỡi ngựa ra đón, còn cách một người đối diện khoảng ba trượng, hai người cùng lên tiếng reo hò, đồng thời cùng nhảy vọt lên, nắm tay nhau trên không một cái, cùng rơi xuống đất.

Dương Khang thầm hoảng sợ:

- Thuật cưỡi ngựa bắn cung của người Mông Cổ tinh diệu như thế, ngay cả một thiếu nữ cũng biết, thì người Kim làm sao mà không thua?

Quách Tĩnh và Hoàng Dung trong mật thất cũng đã nghe tiếng điêu kêu tên bay, tiếng ngựa phi tới, qua một lúc lại nghe tiếng mấy người trò chuyện bước vào Quách Tĩnh vừa sợ vừa mừng:

https://thuviensach.vn

- Tại sao nàng cũng tới đây? Thật là kỳ lạ.

Té ra thiếu nữ nói tiếng Mông Cổ ấy chính là Hoa Tranh vợ chưa cưới của y, còn ba người kia là Đà Lôi, Triết Biệt, Bác Nhĩ Truật.

Hoa Tranh và anh líu lo vừa nói vừa cười, tiếng Mông Cổ thì Hoàng Dung không hiểu câu nào, Quách Tĩnh thì mặt lúc xanh lúc trắng, nỗi vui mừng lúc nãy đã biến thành lo lắng:

- Trong lòng mình có Dung nhi, quyết không thể cưới nàng.

Nhưng nàng tìm tới đây, mình làm sao có thể phụ nghĩa bội tín, làm sao là tốt đây?/

Hoàng Dung hạ giọng nói:

- Tĩnh Ca ca, cô nương này là ai? Họ nói gì thế? Tại sao ngươi không yên tâm?

Chuyện này y đã nhiều lần định nói rõ với Hoàng Dung, nhưng lời ra tới miệng lần nào cũng nuốt trở

lại lúc ấy nghe nàng hỏi làm sao có thể giấu diếm, bên nói:

- Cô ta là con gái của Thành Cát Tư Hãn ở Mông Cổ, là vợ chưa cưới của ta.

Hoàng Dung hoảng sợ ngẩn người, nước mắt trào ra, hỏi:

- Ngươi.., ngươi có vợ chưa cưới rồi à? Tại sao trước nay ngươi không nói với ta?

Hôm trước Khưu Xử Cơ và Giang Nam lục quái bàn việc hôn nhân của Quách Tĩnh trong khách

https://thuviensach.vn

điếm ở Trung đô, Giang Nam lục quái từng nói Thành Cát Tư Hãn hứa gả con gái cho y, nhưng lúc ấy Hoàng Dung vẫn chưa tới ngoài cửa sổ, chưa từng nghe thấy, nên hoàn toàn không biết gì.

Quách Tĩnh nói:

- Có lúc ta muốn nói nhưng sợ cô không vui, có lúc ta lại không nhớ tới chuyện ấy.

Hoàng Dung nói:

- Vợ chưa cưới của ngươi, sao lại không nhớ?

Quách Tĩnh thẫn thờ nói:

- Ta cũng không biết. Trong lòng ta chỉ coi cô ta như em gái, anh em trai mà thôi, ta không muốn cưới cô ta làm vợ.

Hoàng Dung mừng rỡ nhưng mày hỏi:

- Tại sao lại thế?

Quách Tĩnh nói:

- Chuyện hôn nhân này là đại hãn định cho ta, lúc ấy không gì không thích, cũng không biết là rất thích, chỉ nghĩ đại hãn đã nói thì không sai. Bây giờ Dung nhi ạ, ta làm sao bỏ cô để cưới người khác được?

Hoàng Dung nói:

- Vậy ngươi tính thế nào?

Quách Tĩnh nói:

- Ta cũng không biết nữa.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung thở dài một tiếng, nói:

- Chỉ cần trong lòng ngươi vĩnh viễn tốt với ta, thì cho dù ngươi cưới cô ta, ta cũng không để bụng.

Ngừng lại một lúc lại nói:

- Có điều đừng cưới cô ta thì tốt hơn, ta không thích có nữ nhân khác cả ngày ở bên cạnh ngươi, biết đâu ta lại nổi nóng lên, một kiếm đâm suốt tim cô ta thì ngươi sẽ chửi mắng ta. Thôi đừng nói chuyện đó nữa, ngươi nghe xem họ líu la líu lo những gì thế?

Quách Tĩnh ghé tai vào lỗ hổng, nghe Đà Lôi và Hoa Tranh nói chuyện sau khi chia tay. Nguyên là sau khi Hoàng Dung và Quách Tĩnh chìm xuống biển, đôi bạch điêu trong mưa gió tìm chủ nhân không được, trên biển không có chỗ đậu đành bay vào đất liền, nhớ tới chủ cũ ở quê xưa, vỗ cánh bay lên phía bắc. Hoa Tranh thấy đôi điêu trở về cảm thấy ngạc nhiên, lại thấy chân điêu có buộc một mảnh vải buồm, trên miếng vải dùng đao vẽ mấy chữ Hán, bèn đem tới người Hán trong quân nhờ dịch, tức là hai chữ:

- Có nạn.

Hoa Tranh trong lòng lo lắng, ngay hôm ấy lên đường xuống nam thăm dò tin tức Lúc ấy Thành Cát Tư Hãn đang mang quân đánh Kim, đại chiến mấy trận với quân Kim quanh vùng Trường thành nên nàng nói đi là đi, không ai cản được. Bạch điêu biết ý chủ nhân, mỗi ngày bay về phía nam vài trăm dặm tìm Quách Tĩnh, đến tối mới bay trở lại, dần dần tới phủ Lâm An, Quách Tĩnh thì chưa tìm được, nhưng lại tìm được Đà Lôi.

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Hồi 25(b)

Quán Nhỏ Hoang Thôn

Đà Lôi vâng lệnh phụ vương đi sứ Lâm An, hẹn với Tống triều hợp lực tấn công nước Kim. Nhưng vua tôi nhà Tống chỉ muốn yên ổn ở vùng đông nam, sợ sệt quân Kim, quân Kim không tới đánh đã tạ trời tạ đất rồi, đâu còn dám khinh dị vuốt râu hùm? Vì vậy đối xử với Đà Lôi mười phần lạnh nhạt, an trí y trong sứ quán, bỏ mặc không đếm xỉa gì tới. May là Hoàn Nhan Khang bị cha con họ Lục bắt sống ở Thái Hồ, nếu không triều Tống đã vâng lệnh nước Kim giết chết Đà Lôi rồi. Về sau tin tức lan ra, Mông Cổ ra quân liên tiếp thắng trận, ngay Trung đô nước Kim cũng bị tấn công, đại thần triều Tống lập tức trở mặt, đối với Đà Lôi cứ Tứ vương tử thế này Tứ vương tử thế kia, lấy lòng y chẳng cũng vui sao. Tới như việc đồng minh đánh Kim, thì là đánh chó rơi xuống nước mà không mất chút sức lực nào, còn có thể thừa cơ ngồi không hưởng lợi, tại sao lại không vui vẻ? Vua tôi cả

triều lập tức thôi thúc việc kết minh. Đà Lôi trong lòng khinh bỉ nhưng vẫn hẹn ước với Nam Tống đồng minh đánh Kim. Hôm ấy trên đường về bắc, đại thần nhà Tống cung kính đưa ra khỏi thành, Đà Lôi cũng bôi bác với họ mấy câu rồi vỗ ngựa lên đường. Tới ngoài thành Lâm An thì thấy bạch điêu, y còn cho rằng Quách Tĩnh đã tới, nào ngờ lại gặp em gái.

Hoa Tranh hỏi:

- Ngươi gặp Quách Tĩnh an đáp không?

https://thuviensach.vn

Đà Lôi đang định trả lời, chợt nghe ngoài cửa có tiếng người huyên náo, tiếng binh khí loảng xoảng, nguyên là quân Tống hộ tống Khâm sứ Mông Cổ đã kéo tới. Dương Khang im lặng đứng ở cửa quán, nhìn thấy hàng đại tự "Cung kính đưa tiễn Tứ vương gia Khâm sứ Mông Cổ về bắc" trên cờ xí, bất giác ý nghĩ cuồn cuộn dâng trào, vô cùng cảm khái.

Chỉ có điều trước đây vài mươi hôm mình cũng là vương tử Khâm sứ hôm nay lại lẻ loi một mình, không ai nhìn tới. Y nhất sinh quen mùi giàu sang, muốn y dễ dàng ném bỏ, thì quả thật là chuyện thiên nan vạn nan.

Mục Niệm Từ lạnh lùng đứng nhìn, thấy thần sắc của y có vẻ kỳ lạ, tuy không biết y đang nghĩ

chuyện gì nhưng đoán chắc rốt lại cũng là lưu luyến không quên được việc theo dị tộc để hưởng vinh hoa phú quý, không kìm được tự thương xót cho mình.

Người đứng đầu quân Tống bước vào trong quán, cung cung kính kính tham kiến Đà Lôi, trò chuyện vài câu rồi quay ra quát:

- Tới từng nhà hỏi thăm xem, có một vị Quách Tĩnh Quách quan gia trong thôn này không? Nếu không có thì phải hỏi đã đi đâu rồi.

Đám quân sĩ dạ ran, túa ra bốn phía. Không bao lâu chỉ nghe trong thôn gà kêu chó sủa, trai gào gái khóc, dường như đám quân sĩ hỏi han không được đã thuận tay dắt dê cướp lấy tài vật, nếu không thì lấy gì trừng trị đám dân quê không thạo tin tức?

Dương Khang chợt động tâm niệm "Đám quân sĩ thừa cơ cướp bóc, sao mình không thừa cơ kết giao với vương tử Mông Cổ? Cùng y lên bắc, dọc đường tìm cách giết chết y không phải là chuyện khó.

Đại hãn Mông Cổ nhất định cho rằng là người Tống làm, lúc ấy việc kết minh giữa Mông Cổ và nhà Tống nhất định không thành, rất có lợi cho Đại

https://thuviensach.vn

Kim.

Chủ ý đã định, bèn nói với Mục Niệm Từ:

- Cô chờ ta một lúc.

Rồi sãi chân bước vào quán. Viên tướng kia cao giọng quát tháo cản lại đưa tay ra chặn đường, bị y huých vai một cái ngã ngửa ra đất, nửa ngày chưa bò dậy được.

Đà Lôi và Hoa Tranh đang sửng sốt, Dương Khang đã bước vào trong sảnh, lấy trong bọc ra nửa ngọn thương sắt giơ cao quá đầu đặt lên bàn, hai chân quỳ xuống, buông tiếng khóc lớn, kêu lên:

- Quách Tĩnh! Quách huynh trưởng ơi, ngươi chết thê thảm làm sao, nhất định ta sẽ trả thù cho ngươi, Quách Tĩnh Quách huynh trưởng ơi!

Anh em Đà Lôi không biết tiếng Hán, chỉ nghe y khóc lóc gọi tên Quách Tĩnh, vô cùng hoảng sợ ngờ

vực, thấy viên tướng kia đã bò dậy được, vội bảo y bước tới hỏi.

Dương Khang vừa khóc vừa nói, nước mắt nước mũi ròng ròng, nghẹn ngào kể lể:

- Ta là anh em kết nghĩa với Quách Tĩnh, Quách đại ca bị người ta dùng ngọn thương sắt này đâm chết. Tên gian tặc ấy là quan quân nhà Tống, có lẽ do sử Thừa tướng sử Di Viễn triều Tống sai khiến.

Anh em Đà Lôi nghe viên quan phiên dịch dịch ra tiếng Mông Cổ đều như bị sét đánh giữa đầu, không nói được tiếng nào. Triết Biệt, Bác Nhĩ Truật đều có tình nghĩa sâu sắc với Quách Tĩnh, bốn người lập tức đấm ngực khóc lớn.

https://thuviensach.vn

Dương Khang lại nói việc Quách Tĩnh đánh lui quân Kim, cứu mạng Đà Lôi ở huyện Bảo ứng. Bọn Đà Lôi càng không nghi ngờ gì, hỏi rõ tình hình lúc Quách Tĩnh chết, kẻ thù là ai. Dương Khang nói người hại chết Quách Tĩnh là Chỉ huy sứ Đoàn Thiên Đức của nhà Tống, y biết chỗ ở của người ấy, đang định tìm tới trả thù, chỉ tiếc là tay lẻ khó vỗ, chỉ sợ không dễ thành công, thuận miệng nói bừa nhưng có vẻ rất đáng tin. Quách Tĩnh bên kia vách nghe thấy rất rõ, trong lòng ngơ ngác. Hoa Tranh nghe tới đoạn cuối, tuốt yêu đao ra định vung đao tự tử, vừa kề tới cổ lại xoay chuyển ý nghĩ, vung đao chém xuống bàn quát:

- Không trả thù được cho Quách Tĩnh an đáp, thề không làm người.

Dương Khang thấy gian kế đã thành công một nửa, trong lòng mừng thầm, cúi đầu xuống, vẫn giả vờ

khóc lóc liếc thấy ngọn trúc bổng mà Âu Dương Khắc giật được của Hoàng Dung vẫn còn dưới đất, xanh biếc lóng lánh không phải tầm thường, biết có chuyện lạ liền bước tới nhặt lên. Hoàng Dung không ngừng thầm kêu khổ nhưng vô kế khả thi.

Đám quân sĩ mang rượu thịt lên, bọn Đà Lôi làm sao nuốt trôi, bảo Dương Khang lập tức dẫn họ tới tìm kẻ thù giết Quách Tĩnh. Dương Khang gật đầu ưng thuận, cầm trúc bổng lên bước ra cửa, quay qua vẫy Mục Niệm Từ cùng đi. Mục Niệm Từ khẽ lắc đầu. Dương Khang nghĩ thầm:

- Cơ hội này không thể để mất, chẳng bằng tạm thời cứ gác chuyện nhi nữ qua một bên.

Lập tức một mình ra khỏi quán. Mọi người lục tục theo ra.

Quách Tĩnh hạ giọng nói:

- Đoàn Thiên Đức không phải đã bị y giết chết ở Quy Vân trang rồi sao?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung lắc đầu nói:

- Ta cũng không nghĩ ra đạo lý bên trong. Kẻ dùng đao đâm ngươi không phải là y à? Người này quỷ

kế đa đoan, tâm tư khó dò.

Chợt nghe ngoài cửa có một người cao giọng nói:

- Tung hoành tự tại không câu thúc, Lòng chẳng tham vinh thân chẳng nhục! Ờ, Mục cô nương, sao cô lại ở đây?

Người nói chính là Trường Xuân tử Khưu Xứ Cơ.

Mục Niệm Từ còn chưa trả lời, Dương Khang vừa trong quán bước ra, nhìn thấy sư phụ, tim đập thình thịch, lúc ấy đường hẹp gặp nhau, không có chỗ nào tránh mặt, chỉ đành quỳ xuống dập đầu.

Bên cạnh Khưu Xử Cơ còn có mấy người, chính là Đan Dương tử Mã Ngọc, Ngọc Dương tử Vương

Xử Nhất, Thanh Tịnh tản nhân Tôn Bất Nhị và đệ tử của Khưu Xử Cơ là Doãn Chí Bình.

Hôm trước Doãn Chí Bình bị Hoàng Dược Sư đánh gãy nửa hàm răng vội tới thành Lâm An bẩm

báo lại sư phụ. Khưu Xử Cơ vừa sợ vừa giận, lập tức định tới gặp Hoàng Dược Sư, Mã Ngọc lại ra sức can ngăn. Khưu Xử Cơ nói:

- Hoàng lão tà năm xưa nổi tiếng ngang hàng với tiên sư, trong bảy anh em chúng ta chỉ có Vương sư

đệ gặp mặt y một lần trên đỉnh Hoa sơn. Tiểu đệ ngưỡng mộ y đã lâu, đã sớm muốn gặp mặt chứ

https://thuviensach.vn

không phải tìm y để đánh nhau, tại sao đại sư ca lại cản trở.

Mã Ngọc nói:

- Nghe nói Hoàng Dược Sư tính tình cổ quái, ngươi lại tính nóng như lửa, gặp nhau có quá nửa không phải là chuyện hay. Y tha mạng Doãn Chí Bình tính ra cũng đã là thủ hạ lưu tình rồi.

Khưu Xử Cơ nhất định đòi đi, Mã Ngọc cản không được, vừa khéo Toàn Chân thất tử lúc ấy đều ở

quanh vùng Lâm An, lập tức truyền tin hẹn nhau cùng tới, hôm sau tìm tới thôn Ngưu Gia.

Toàn Chân thất từ cùng tới, tự nhiên thanh thế to lớn, nhưng họ biết Hoàng Dược Sư vô cùng cao cường, là bạn hay thù lại không rõ ràng, hoàn toàn không dám coi thường, để năm người Mã Ngọc, Khưu Xử Cơ, Vương Xử Nhất, Tôn Bất Nhị, Doãn Chí Bình vào thôn trước, Đàm Xử Đoan, Lưu Xử

Huyền, Hách Đại Thông ba người ở bên ngoài chờ tiếp ứng. Nào ngờ Hoàng Dược Sư thì không gặp, lại gặp Mục Niệm Từ và Dương Khang.

Khưu Xử Cơ thấy Dương Khang dập đầu, chỉ hừ một tiếng, cũng không nhìn ngó gì tới. Doãn Chí Bình nói:

- Sư phụ, đảo chủ Đào Hoa hà hiếp đệ tử là trong quán này.

Y vốn gọi Hoàng Dược Sư là Hoàng lão tà, nhưng bị Mã Ngọc mắng cho mấy câu đành phải đổi

cách xưng hô.

Khưu Xử Cơ nhìn vào trong cao giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Đệ tử môn hạ phái Toàn Chân là bọn Mã Ngọc xin bái kiến Hoàng đảo chủ đảo Đào Hoa.

Dương Khang nói:

- Trong đó không có ai cả.

Khưu Xử Cơ giẫm chân nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc không gặp được y!

Rồi quay lại hỏi Dương Khang:

- Ngươi làm gì trong đó?

Dương Khang thấy sư phụ sư thúc đã sớm hoảng sợ tâm thần bất định, nhất thời không nói nên lời.

Hoa Tranh đã nhìn Mã Ngọc chằm chằm hồi lâu, lúc ấy chạy tới bên cạnh kêu:

- A, ngươi là vị bá bá có ba búi tóc đã bắt chim điêu cho ta, ngươi xem đôi điêu nhỏ ấy đã lớn thế

này này.

Rồi cất tiếng gọi, đôi điêu song song hạ xuống, chia ra đậu hai bên vai nàng. Mã Ngọc cười khẽ một tiếng, gật đầu nói:

- Cô cũng xuống nam chơi à?

Hoa Tranh khóc nói:

- Đạo trưởng, Quách Tĩnh an đáp bị người ta giết rồi, ngươi báo thù cho y đi.

https://thuviensach.vn

Mã Ngọc giật nảy mình, dùng tiếng Hán dịch lại, Khưu Xử Cơ và Vương Xử Nhất đều cả kinh thất sắc, vội hỏi đầu đuôi. Hoa Tranh chỉ Dương Khang nói:

- Chính mắt y nhìn thấy, các ngươi hỏi y là được.

Dương Khang thấy Hoa Tranh quen đại sư bá, sợ họ nói chuyện hồi lâu lại nảy ý nghi ngờ, muốn lừa mấy đứa Mông Cổ ngu ngốc này thì không mất bao nhiêu sức lực, nhưng đối với sư phụ và sư bá sư

thúc thì lại không thể thuận miệng nói bừa, liền nói với Đà Lôi và Hoa Tranh:

- Các ngươi tạm chờ ta một lúc ở phía trước, ta nói vài câu với mấy vị đạo trưởng này xong là lập tức đi ngay.

Đà Lôi nghe viên quan dịch lại, gật gật đầu, cùng mọi người rời thôn đi lên phía bắc.

Khưu Xử Cơ cao giọng nói:

- Quách Tĩnh là ai giết chết, nói mau!

Dương Khang ngẫm nghĩ Quách Tĩnh rõ ràng là mình giết chết, giá họa cho ai được đây Trong lòng nhất thời ngần ngừ chưa quyết, đột nhiên nhớ ra:

- Mình cứ nói nhân vật lợi hại này, để sư phụ đi tìm y tự chuốc lấy cái chết thì vĩnh viễn không còn hậu hoạn nữa.

Lúc ấy căm hờn nói:

- Là Hoàng đảo chủ đảo Đào Hoa.

Toàn Chân thất tử vốn biết Hoàng Dược Sư đang truy sát Giang Nam lục quái, Quách Tĩnh chết dưới tay y cũng là lẽ đương nhiên, hoàn toàn không

https://thuviensach.vn

nghi ngờ gì. Khưu Xử Cơ lập tức ngoác miệng chửi mắng:

- Hoàng lão tà hoành hành tàn độc, nhất định sẽ không bỏ qua cho y. Mã Ngọc và Vương Xử Nhất trong lòng đau xót, im lặng không nói gì.

Đột nhiên xa xa vang tới một tràng tiếng cười ha hả, kế đó là mấy tiếng leng keng như nạo bạt vỡ

vang lên, sau cùng là tiếng một người hạ giọng quát tháo, thanh âm tuy nhỏ nhưng nghe thấy rất rõ ràng. Ba âm thanh ấy vang lên ngoài thôn, trong chớp mắt lại đi xa.

Mã Ngọc vừa sợ vừa mừng, nói:

- Tiếng cười ấy là Chu sư thúc phát ra, ông còn sống trên đời.

Chỉ nghe phía đông thôn có ba tiếng hú dần dần đi xa. Tôn Bất Nhị nói:

- Ba vị sư ca đuổi theo rồi.

Vương Xử Nhất nói:

- Nghe tiếng quát như nạo bạt vỡ và tiếng quát khẽ thì hai người ấy tựa hồ đang đuổi theo Chu sư

thúc.

Mã Ngọc thầm lo lắng, nói:

- Công phu hai người này không kém Chu sư thúc, không biết là cao nhân phương nào? Chu sư thúc lấy một chống hai, chỉ sợ... .

Nói tới đó chậm rãi lắc đầu. Toàn Chân tứ tử nghiêng tai nghe ngóng hồi lâu không nghe thấy gì, biết bấy nhiêu người đã chạy xa vài dặm, có đuổi theo cũng không kịp. Tôn Bất Nhị nói:

https://thuviensach.vn

- Có ba người bọn Đàm sư ca đuổi theo giúp đỡ Chu sư thúc cũng không sợ bị lẻ loi.

Khưu Xử Cơ nói:

- Chỉ sợ họ đuổi không kịp. Nếu Chu sư thúc biết chúng ta ở đây, chạy vào thôn thì hay nhất.

Hoàng Dung nghe họ đoán mò một lúc, trong lòng thầm buồn cười:

- Cha ta và Lão Độc vật chỉ là tỷ thí cước lực với Lão Ngoan đồng, chứ không phải đánh nhau. Nếu đánh nhau thật thì mấy lão đạo mũi trâu xấu xa các ngươi xông vào giúp đỡ, há lại có thể là đối thủ

của cha ta và Lão Độc vật à?

Mới rồi nàng nghe Khưu Xử Cơ chửi mắng cha mình, trong bụng rất không vui, còn như Dương

Khang vu hãm cha nàng giết chết Quách Tĩnh thì Quách Tĩnh đang ngồi sờ sờ bên cạnh, nàng không hề để ý gì tới.

Mã Ngọc xua xua tay, mọi người vào quán ngồi xuống. Khưu Xử Cơ nói:

- Ờ, bây giờ ngươi là Hoàn Nhan Khang hay Dương Khang.

Dương Khang thấy sư phụ hai mắt lóe lên, nhìn mình trùng trừng, thần sắc nghiêm nghị, biết chỉ cần có một câu trả lời không hay là có thể mất mạng lập tức, vội nói:

- Nếu không có sư phụ và Mã sư bá, Vương sư thúc chỉ điểm thì hôm nay đệ tử vẫn còn tự mình bịt mắt, nhận giặc làm cha. Bây giờ tự nhiên là đệ tử mang họ Dương. Đêm trước đệ tử mới cùng Mục thế muội chôn cất tiên phụ tiên mẫu.

https://thuviensach.vn

Khưu Xử Cơ nghe y nói thế trong lòng rất mừng, gật gật đầu, sắc mặt hòa hoãn đi rất nhiều. Vương Xử Nhất vốn trách y sau khi tỷ võ với Mục Niệm Từ thì không chịu ưng thuận chuyện hôn nhân, lúc ấy thấy hai người ở cùng một chỗ, đoán là việc tốt đẹp ắt thành, cũng giảm bớt sự tức giận trước đây.

Dương Khang rút nửa ngọn thương đâm chết Âu Dương Khắc ra, nói:

- Đây là di vật của tiên phụ, đệ tử trước nay vẫn giữ trong người.

Khưu Xử Cơ cầm lấy, đưa tay vuốt vuốt, vô cùng đau xót, thở dài mấy tiếng, nói:

- Mười chín năm trước ta kết giao với cha ngươi và Quách bá phụ của ngươi ở đây thấm thoát hơn mười năm, hai vị cố nhân đều đã về với đất bụi. Cái chết của hai người bọn họ quả thật vì ta mà bị

liên lụy. Ta không có sức cứu mạng cha mẹ ngươi, lại càng suốt đời hối hận.

Quách Tĩnh ở trong vách nghe y nhớ tới cha mình, trong lòng xốn xang:

- Khưu đạo trưởng thì còn được kết giao với cha mình, chứ mình thì ngay cả mặt mũi của cha cũng chưa từng được thấy. Dương huynh đệ còn được gặp gỡ cha y, tính ra còn hơn mình.

Khưu Xử Cơ lại hỏi tại sao Hoàng Dược Sư giết chết Quách Tĩnh, Dương Khang thuận miệng nói bừa một hồi, Mã Khưu Vương ba người có quen Quách Tĩnh, đều than thở không thôi. Trò chuyện một lúc, Dương Khang sốt ruột muốn gặp bọn Đà Lôi, Hoa Tranh, trong lòng càng không yên.

Vương Xử Nhất nhìn nhìn y, lại nhìn, nhìn Mục Niệm Từ, nói:

- Hai người các ngươi thành thân chưa?

https://thuviensach.vn

Dương Khang nói:

- Vẫn chưa.

Vương Xử Nhất nói:

- Vậy thì sớm thành thân đi thôi. Khưu sư ca, hôm nay ngươi làm chủ cho họ, lo việc này được không Hoàng Dung và Quách Tĩnh nhìn nhau một cái, cùng nghĩ:

- Chẳng lẽ hôm nay lại phải nhìn thấy một phen động phòng hoa chúc nữa?

Hoàng Dung lại nghĩ:

- Mục tỷ tỷ tình tình nóng nảy, khác hẳn vị Trình đại tiểu thư kia, trước khi nàng ta động phòng hoa chúc, biết đâu lại bắt gã tiểu tử họ Dương này tỷ võ chiêu thân lần nữa, đánh nhau một phen, lúc ấy chắc náo nhiệt vui mắt lắm.

Chỉ nghe Dương Khang mừng rỡ nói:

- Xin trông cậy cả vào sư phụ làm chủ cho.

Mục Niệm Từ lại cao giọng nói:

- Trước tiên phải theo lời ta làm một việc, nếu không ta không theo ngươi đâu.

Khưu Xử Cơ nghe thế cười khẽ một tiếng nói:

- Được, có chuyện gì cô nương cứ nói.

Mục Niệm Từ nói:

- Nghĩa phụ ta bị tên gian tặc Hoàn Nhan Hồng Liệt hại chết. Y phải trả mối thù giết cha xong thì ta mới có thể thành thân với y.

https://thuviensach.vn

Khưu Xử Cơ vỗ tay kêu lên:

- Xem này, lời Mục cô nương quả thật là nói đúng ý nghĩ của lão đạo. Khang nhi, ngươi nói có phải không?

Dương Khang cảm thấy rất ngần ngại, đang nghĩ cách làm sao đối đáp chợt nghe ngoài cửa có tiếng ồ ề hát điệu Liên hoa lạc, lại có một giọng hát trầm trầm vang lên:

- Lão gia thái thái làm việc thiện, Ban thường cho tôi xin một đồng.

Mục Niệm Từ nghe giọng rất quen, quay đầu nhìn ra, chỉ thấy hai người ăn mày đứng giữa cửa, một người béo mập, một người gầy thấp, người béo mập to gấp ba người kia. Hai người này thân hình rất đặc biệt, tuy cách mặt đã lâu năm nhưng Mục Niệm Từ vẫn nhớ là năm mình mười ba tuổi đã bó vết thương cho họ, Hồng Thất công thích nàng tốt bụng, vì vậy dạy võ nghệ cho nàng ba ngày. Nàng toan bước lên gọi, nhưng hai người ăn mày kia vào cửa rồi thì ánh mắt không rời ngọn trúc bổng trong tay Dương Khang, nhìn nhau một cái, cùng gật gật đầu bước tới trước mặt Dương Khang, hai tay chắp chắp trước bụng, khom người làm lễ.

Bọn Mã Ngọc thấy thân pháp của hai người ăn mày đều biết là võ công không kém, lại thấy trên lưng mỗi người đều mang tám cái bao vải, biết hai người này là đệ tử tám túi trong Cái bang, vai vế rất cao, nhưng họ lại cung kính với Dương Khang như thế, đều ngạc nhiên không hiểu.

Người ăn mày gầy gò nói:

- Nghe các anh em nói có người thấy pháp trượng của bang chủ trong thành Lâm An, bọn tôi đổ ra bốn phía tìm kiếm, may là gặp người ở đây nhưng không biết bang chủ hiện đang ở đâu?

Dương Khang tuy cầm trúc bổng nhưng không biết lai lịch của nó, nghe người ăn mày gầy nói thế

https://thuviensach.vn

không biết trả lời thế nào, chỉ đành thuận miệng ờ mấy tiếng.

Quy củ trong Cái bang là thấy Đả cẩu bổng cũng như thấy bang chủ. Hai người ăn mày thấy Dương Khang không đếm xỉa gì tới mình, dáng vẻ càng thêm cung kính. Người ăn mày béo nói:

- Cuộc đại hội ở Nhạc Châu ngày càng tới gần, Giản trưởng lão ở Đông lộ đã lên đường đi về phía tây bảy hôm trước.

Dương Khang càng lúc càng không hiểu gì, lại hừ một tiếng. Người ăn mày gầy nói:

- Đệ tử vì việc tìm pháp trượng của bang chủ, làm lỡ ngày giờ, bây giờ phải lập tức lên đường. Nếu tôn giá hôm nay cũng đi, thì bọn đệ tử xin hầu hạ dọc đường cũng được.

Dương Khang thầm ngạc nhiên, y vốn định rời sư phụ thật sớm, cũng bất kể hai người ăn mày nói gì, nhưng đã có cơ hội này liền nhìn qua bọn Mã Ngọc, Khưu Xử Cơ từ biệt, nói:

- Đệ tử có việc quan trọng, không thể hầu hạ sư tôn, xin tha lỗi cho.

Bọn Mã Ngọc đều cho rằng y và Cái bang ắt có quan hệ rất lớn, Cái bang là bang hội lớn nhất thiên hạ, bang chủ Hồng Thất công là cao nhân danh tiếng sánh ngang tiên sư Vương Trùng Dương nên không thể cản trở. Lúc ấy trước mặt hai người ăn mày không tiện hỏi rõ, bèn cùng họ dùng lễ nghi giang hồ chào hỏi nhau.

Hai người ăn mày đối với Toàn Chân thất tử vốn đ ã kính ngưỡng, biết họ là bậc sư phó của Dương Khang lại càng khiêm tốn, luôn miệng tự xưng là vãn bối.

Mục Niệm Từ nhắc lại chuyện cũ, hai người ăn mày càng tỏ ra thân thiết.

https://thuviensach.vn

Nàng và Cái bang vốn có quan hệ nên họ mời nàng cùng tới dự đại hội ở Nhạc Châu. Mục Niệm Từ

rất muốn đi cùng với Dương Khang, lập tức gật đầu ưng thuận. Bốn người làm lễ từ biệt bọn Mã Ngọc rồi ra cửa đi.

Khưu Xử Cơ trước nay vốn rất tức giận Dương Khang, có ý muốn phế bỏ võ công của y, chỉ là nhớ

tới tình nghĩa với cố nhân Dương Thiết Tâm, rốt lại không nỡ ra tay. Lúc ấy một là thấy y và Mục Niệm Từ dáng vẻ thân thiết, chuyện tỷ võ chiêu thân khinh bạc vô hạnh đã biến thành chuyện hay, hai là sau khi y biết được thân thế của mình đã vứt bỏ giàu sang đổi thành họ Dương, cũng không uổng một phen tâm huyết của mình dạy dỗ cho y, ba là y rất được đệ tử có vai vế cao trong Cái bang kính trọng, phái Toàn Chân cũng được mở mày mở mặt, lòng tức giận lập tức biến thành mừng rỡ, vuốt vuốt râu nhìn theo bóng Mục Dương hai người mỉm cười.

Đêm ấy bọn Mã Ngọc ngủ lại trong quán chờ ba người bọn Đàm Xử Đoan, nhưng suốt hôm sau vẫn không thấy tin tức gì, bốn người đều sốt ruột, đến xế chiều mới nghe ngoài thôn có một tiếng hú dài.

Tôn Bất Nhị nói:

- Hách sư ca về rồi?

Mã Ngọc hú khẽ một tiếng. Không bao lâu có bóng người chớp lên trước cửa, Hách Đại Thông nhẹ

nhàng lướt vào.

Hoàng Dung chưa từng gặp người này, ghé mắt qua lỗ hổng nhìn ra. Hôm ấy là mùng năm tháng

https://thuviensach.vn

bảy, vầng trăng non vừa từ song cửa chiếu vào, dưới trăng nhìn thấy đạo nhân này to béo cao lớn, tướng mạo như hoạn quan hai tay áo đạo bào đều cắt một nửa lên tới khuỷu tay, không giống đạo bào của bọn Mã Ngọc.

Nguyên trước khi xuất gia Hách Đại Thông là người giàu có bậc nhất ở châu Ninh Hải sơn Đông, tinh thông Dịch lý, lấy việc bói toán làm trò vui, về sau bái Vương rùng Dương làm sư phụ ở động Yên Hà. Lúc ấy Vương Trùng Dương cởi áo trên người, xé hai tay áo đưa cho y mặc, nói:

- Đừng sợ không có tay áo, ngươi nên tự thành toàn.

Chữ Tụ (tay áo) và chữ Thụ (nhận) gần âm, ý tứ là nói thầy truyền bao nhiêu tâm pháp cũng là chuyện phụ, có thành đạo hay không thì phải cốt mình tự ngộ ra. Y nhớ tới ân sư, từ đó về sau đều mặc đạo bào không có tay áo.

Khưu Xử Cơ nóng nảy nhất, hỏi:

- Chu sư thúc thế nào rồi? Ông đùa giỡn hay đánh nhau với người ta?

Hách Đại Thông lắc đầu nói:

- Nói ra thật xấu hổ, tiểu đệ công phu kém cỏi, chỉ đuổi được bảy tám dặm thì không thấy bóng dáng bọn Chu sư thúc đâu nữa. Đàm sư ca và Lưu sư ca chạy trước tiểu đệ. Tiểu đệ bất tài, tìm suốt một ngày một đêm mà không có đầu mối gì.

Mã Ngọc gật đầu nói:

- Hách sư đệ vất vả quá, ngôi xuống nghỉ ngơi đi.

Hách Đại Thông xếp bằng ngồi xuống, vận khí một vòng qua các đại huyệt trên toàn thân rồi nói:

https://thuviensach.vn

- Lúc tiểu đệ trở về, gặp sáu người trước miếu Chu vương, xem dáng vẻ đúng là Giang Nam lục quái mà Khưu sư ca nói. Tiểu đệ bèn bước lên hỏi han, quả là không sai.

Khưu Xử Cơ mừng rỡ nói:

- A, thế thì tốt quá bây giờ lục quái ở đâu?

Hách Đại Thông nói:

- Họ mới từ đảo Đào Hoa về.

Khưu Xử Cơ hoảng sợ nói:

- Lục quái to gan thật, lại dám tìm tới đảo Đào Hoa. Chẳng trách gì chúng ta tìm không được.

Hách Đại Thông nói:

- Kha Trấn ác Kha đại hiệp đứng đầu lục quái nói họ từng có hẹn với Hoàng Dược Sư nên lên đảo Đào Hoa phó ước, nào ngờ Hoàng Dược Sư không có trên đảo. Họ nghe tiểu đệ nói:

- Khưu sư huynh chờ ở đây, nói thong thả sẽ tìm tới bái phỏng.

Quách Tĩnh nghe nói sáu vị sư phụ không việc gì,trong lòng vô cùng mừng rỡ.

Đến lúc ấy y đã luyện công năm ngày năm đêm, thương thế đã khỏi được quá nửa.

Khoảng cuối giờ Ngọ đầu giờ Mùi ngày hôm sau, phía đông thôn vang lên tiếng hú. Khưu Xử Cơ

nói:

https://thuviensach.vn

- Lưu sư đệ về rồi.

Đợi một lúc, chợt thấy Lưu Xử Huyền đưa một ông già đầu bạc râu bạc bước vào, ông già này khoác áo ngắn vải vàng, chân đi hài gai, tay cầm một chiếc quạt lá quỳ lớn, vừa nói vừa cười bước vào, nhìn thấy Toàn Chân ngũ tử chỉ khẽ gật đầu, tựa hồ không coi mọi người vào đâu. Chỉ nghe Lưu Xử

Huyền cười nói:

- Vị này là Thiết chưởng thủy thượng phiêu Cừu lão tiền bối, chúng ta hôm nay may mắn được bái kiến, thật là có duyên.

Hoàng Dung nghe thấy suýt nữa bật ra tiếng cười lấy khuỷu tay huých nhẹ vào Quách Tĩnh. Quách Tĩnh cũng thấy buồn cười. Hai người đều nghĩ: Để xem lão khốn này lừa người ta thế nào.

Bọn Mã Ngọc, Khưu Xử Cơ đều đã nghe tới đại danh của Cừu Thiên Nhận từ lâu, lập tức tỏ vẻ cung kính, ăn nói với y vô cùng khiêm tốn. Cừu Thiên Nhận lại thuận miệng nói bừa. Nói chuyện một lúc, Khưu Xử Cơ hỏi có gặp sư thúc Chu Bá Thông của họ không. Cừu Thiên Nhận nói:

- Lão Ngoan đồng à? Y bị Hoàng Dược Sư giết rồi.

Mọi người giật nảy mình. Lưu Xử Huyền nói:

- Có thật không Hôm qua vãn bối còn thấy Chu sư thúc, chỉ là ông chạy rất mau, không sao đuổi kịp.

Cừu Thiên Nhận sửng sốt, cười mà không nói gì, trong lòng tính toán làm sao bịa đặt cho trôi. Khưu Xử Cơ hỏi chen vào:

- Lưu sư đệ, ngươi có thấy hai người đuổi theo Chu sư thúc là ai không?

Lưu Xử Huyền nói:

https://thuviensach.vn

- Một người mặc áo trắng, một người mặc trường bào vải xanh. Họ chạy rất mau, ta chỉ thoáng thấy khuôn mặt của người mặc áo bào màu xanh vô cùng kỳ dị, giống như một cái xác chết.

Cừu Thiên Nhận đã gặp Hoàng Dược Sư ở Quy Vân trang, lập tức nói ngay:

- Phải rồi, người giết chết Lão Ngoan đồng chính là Hoàng Dược Sư mặc trường bào vải xanh.

Người khác làm sao có bản lĩnh ấy được? Ta muốn bước ra khuyên can, nhưng đáng tiếc đã chậm mất một bước. Ờ, Lão Ngoan đồng chết thật là thê thảm.

Thiết chưởng thủy thượng phiêu Cừu Thiên Nhận rất nổi tiếng trong võ lâm, lại là bậc cao nhân tiền bối có thân phận rất cao, Toàn Chân lục tử đời nào nghĩ rằng y thuận miệng nói bừa, lập tức ai cũng vô cùng bi phẫn. Khưu Xử Cơ đập bàn ầm ầm chửi mắng:

- Hoàng Dược Sư tàn tệ. Hoàng Dung trong mật thất nghe thấy vô cùng tức giận, nàng không trách Cừu Thiên Nhận bịa chuyện, lại trách Khưu Xử Cơ không được chửi mắng cha nàng như thế.

Lưu Xử Huyền nói:

- Đàm sư ca cước trình mau hơn ta, hoặc giả có thể nhìn thấy tình hình sư thúc bị hại.

Tôn Bất Nhị nói:

- Đàm sư ca bây giờ còn chưa về, biết đâu lại bị lão tặc... .

Nói tới đó sắc mặt thê thảm, im bặt không nói gì nữa.

Khưu Xử Cơ tuốt kiếm đứng dậy, quát lớn:

https://thuviensach.vn

- Chúng ta mau đi cứu người trả thù!

Cừu Thiên Nhận sợ họ gặp Chu Bá Thông, vội nói:

- Hoàng Dược Sư biết các ngươi tụ họp ở đây, trước mắt sẽ tìm tới thôi. Hoàng lão tà rất gian ác, hôm nay lão phu quả thật không tha y được, bây giờ ta đi tìm y, các ngươi cứ ở đây chờ tin hay là được.

Mọi người tôn trọng y là bậc tiền bối, không tiện trái lời lại sợ trên đường bỏ qua Hoàng Dược Sư, quả thật không bằng cứ ở đây dĩ dật đãi lao chờ địch nhân tới, lúc ấy đều nhất tề khom lưng cảm tạ, đưa y ra cửa.

Cừu Thiên Nhận bước qua bậc cửa, quay người vung tay một cái, nói:

- Không cần đưa xa. Hoàng lão tà công phu tuy lợi hại nhưng ta có cách chế phục y, các ngươi xem đây.

Rồi đưa tay rút trong lưng ra một thanh kiếm sắc sáng loáng như gương, kề mũi kiếm vào giữa bụng mình, quát lớn một tiếng đâm thẳng vào. Mọi người đồng thanh bật tiếng la hoảng, chỉ thấy thanh kiếm dài ba thước đã đâm ngập quá nửa vào bụng y. Cừu Thiên Nhận cười nói: - Trong thiên hạ bất kể là binh khí sắc bén thế nào cũng không làm ta bị thương được, các vị không cần hoảng sợ.

Lần này ta đi, nếu không gặp y, Hoàng lão tà có tới đây, các vị cũng không cần động thủ với y để

khỏi tổn thất, chờ ta trở lại chế phục y.

Khưu Xử Cơ nói:

- Mối thù của sư thúc, người làm đệ tử không thể không trả.

Cừu Thiên Nhận thở dài một tiếng, nói Thế cũng được, đó cũng là vận số xui khiến ra như thế. Các ngươi muốn trả thù thì có một việc phải nhớ thật

https://thuviensach.vn

kỹ.

Mã Ngọc nói:

- Xin Cừu lão tiền bối chỉ điểm.

Cừu Thiên Nhận vẻ mặt trịnh trọng nói:

- Một khi gặp Hoàng lão tà thì các ngươi lập tức hợp lực xông vào đánh ngay, không nên trò chuyện với y nửa câu một tiếng nào, nếu không như thế thì mối thù này vĩnh viễn không trả được đâu, phải nhớ thật kỹ đấy!

Nói xong quay người bước ra, thanh kiếm sắc vẫn cắm vào giữa bụng.

Mọi người nhìn nhau hoảng sợ, sáu người bọn Mã Ngọc người nào cũng kiến văn rộng rãi, nhưng kiếm sắc đâm vào bụng mà vẫn thản nhiên như thường quả thật là chuyện chưa từng nghe, nghĩ thầm nội công của người này thật đã đạt tới mức cao thâm không thể lường được. Họ nào biết đó chỉ là một thủ pháp lừa người của Cừu Thiên Nhận: thanh kiếm của y tất cả có ba đoạn, mũi kiếm chỉ vừa hơi chịu lực thì đoạn thứ nhất và đoạn thứ hai đã lập tức rút vào đoạn thứ ba, mũi kiếm chỉ chạm vào da bụng, người ngoài từ xa nhìn vào đều cho rằng mũi kiếm đã đâm ngập vào người. Y nhận lễ vật của Hoàn Nhan Hồng Liệt, đi khích bác cho hào kiệt Giang Nam đánh nhau để tiện cho quân Kim nam hạ, cứ gặp cơ hội là lập tức bịa đặt thêu dệt để lừa đảo.

Hôm ấy Toàn Chân thất tử ngồi đứng không yên, không lòng dạ nào ăn cơm, chờ đến chiều mùng bảy, chợt nghe phía bắc thôn văng vẳng có người kêu hú, một trước một sau, chớp mắt đã tới ngoài quán.

Sáu người bọn Mã Ngọc vốn đang ngồi xếp bằng trên nệm cỏ thổ nạp luyện khí. Doãn Chí Bình

https://thuviensach.vn

công lực kém nhất đã thiếp đi, nghe thấy tiếng hú, nhất tề đứng phắt lên, Mã Ngọc nói:

- Địch nhân truy kích Đàm sư đệ tới. Các vị sư đệ cẩn thận đề phòng đấy.

Đó là đêm cuối cùng Quách Tĩnh vận công trị thương, trong bảy ngày bảy đêm ấy không những y đã chữa khỏi hẳn nội thương, miệng vết thương cũng đã bắt đầu lành, mà công lực của cả hai người Quách Hoàng cũng đã có tiến bộ rất lớn. Mấy giờ cuối cùng ấy chính là thời gian then chốt để y viên mãn được công phu.

Hoàng Dung nghe Mã Ngọc nói, vô cùng lo lắng:

- Nếu người tới là cha, Toàn Chân thất tử ắt sẽ động thủ với ông, mình lại không thể ra ngoài lên tiếng nói ra chân tướng, chỉ sợ thất tử đều phải bị thương dưới tay cha, chuyện sống chết của thất tử

vốn không quan hệ gì tới mình, chỉ sợ Tĩnh ca ca và bọn Mã đạo trưởng vốn có uyên nguyên, với tính nết của y thật khó mà chắp tay đứng nhìn không cứu.

Nếu y xông vào không những công lao bấy nhiêu ngày vứt hết, mà còn khó giữ được tính mạng.

Vội ghé tai Quách Tĩnh khẽ nói:

- Tĩnh ca ca, nhất định ngươi phải ưng thuận với ta, là bất kể có chuyện to tát thế nào thì ngàn vạn lần cũng không được ra ngoài.

Quách Tĩnh vừa gật gật đầu, tiếng hú đã tới ngoài cửa quán.

Khưu Xử Cơ kêu lên:

- Đàm sư ca, bày Thiên cang Bắc đẩu trận?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nghe bốn chữ Thiên cang Bắc đẩu, trong lòng hoảng sợ, nghĩ thầm:

- Trong Cửu âm chân kinh nhiều lần nhắc tới Bắc đẩu đại pháp, nói là pháp môn cơ bản của người tu tập nội công thượng thừa, Bắc đẩu đại pháp chép trong kinh huyền diệu sâu sắc, rất khó hiểu rõ, không biết trận Thiên cang Bắc đẩu của bọn Mã đạo trường có liên quan gì với nó không, cũng phải xem cho rõ.

Y ghé mắt nhìn qua lỗ hổng, chợt nghe bình một tiếng, cánh cửa mở tung, một người phi thân vọt vào. Chỉ thấy áo đạo bào của y giương lên, chân trái đã nhấc qua khỏi bậc cửa đột nhiên khuỵu xuống, lại ngã ngoài cửa, té ra địch nhân đã đuổi sát tới sau lưng ra tay tập kích. Khưu Xử Cơ và Vương Xử Nhất đồng thời phi thân vọt ra trước cửa, tay áo đạo bào vung ra, song chưởng cùng đánh.

Bùng một tiếng, đối phương ngoài cửa vung chưởng đón đỡ, Khưu Vương hai người lui lại hai bước, địch nhân cũng lui lại hai bước, Đàm Xử Đoan đã thừa lúc sơ hở lách vào trong. Dưới ánh trăng chỉ

thấy y đầu tóc xỏa tung, trên mặt có hai vết máu, trường kiếm trên tay phải đã gãy mất một nửa, dáng vẻ vô cùng thảm hại. Đàm Xử Đoan bước vào cửa rồi không nói câu nào, lập tức xếp bằng ngồi xuống đất, sáu người bọn Mã Ngọc cũng đều ngồi xuống.

Chỉ nghe trong bóng tối ngoài cửa có một giọng nữ nhân lạnh lẽo vang lên:

- Đàm lão đạo, nếu lão nương không nể mặt Mã Ngọc sư huynh ngươi thì đã sớm lấy mạng của

ngươi trên đường rồi. Ngươi đưa lão nương tới đây làm gì? Kẻ phát chưởng cứu người mới rồi là ai, nói cho Mai Siêu Phong ta nghe xem.

https://thuviensach.vn

Trong đêm vắng nghe giọng y thị nói như tiếng cú kêu, tuy đang mùa hè nhưng mọi người đều

không kìm được cảm thấy rùng mình ớn lạnh. Y thị vừa dứt lời, chung quanh lại yên ắng, ngoài cửa tiếng dế ran ran có thể nghe thấy. Qua một lúc chỉ nghe một tràng tiếng lách cách, Quách Tĩnh biết là tiếng từ khớp xương toàn thân của Mai Siêu Phong phát ra, trong chốc lát y thị sẽ xông vào động thủ.

Lại qua một lúc, chợt nghe một người thong thả ngâm nga:

- Mấy chục năm dài học đạo tiên.

Quách Tĩnh nghe biết là tiếng Mã Ngọc, ngữ khí vô cùng hòa hoãn bình đạm.

Đàm Xử Đoan ngâm tiếp:

- Suốt ngày xõa tóc chạy như điên.

Thanh âm rất thô hào. Quách Tĩnh nhìn kỹ Nhị sư huynh trong Toàn Chân thất tử, thấy y da thịt trên mặt giật giật, mày rậm mắt to, thân hình cao lớn. Nguyên Đàm Xử Đoan trước khi xuất gia từng làm thợ rèn ở sơn Đông, sau khi theo phái Toàn Chân lấy đạo hiệu là Trường Chân tử. Đạo nhân thứ ba thân hình gầy nhỏ, mặt mũi cũng choắt như con khỉ, chính là Trường sinh tử Lưu Xử Huyền, chỉ

nghe y ngâm:

- Trùng Dương dưới điện bày hoa thắm.

Y thân thể tuy thấp bé nhưng thanh âm vang rền.

Trường Xuân tử Khưu Xử Cơ đọc tiếp:

https://thuviensach.vn

- Thái ất trong cung kết lá sen.

Ngọc Dương tử Vương Xử Nhất ngâm:

- Không vật rời xa miền ngoại cảnh.

Quảng Ninh tử Hách Đại Thông ngâm:

- Có ai biết rõ mối tiền duyên.

Thanh Tịnh tản nhân Tôn Bất Nhị ngâm:

- Cười dài ra cửa không e ngại.

Mã Ngọc ngâm câu kết:

- Mây dưới Tây Hồ trăng ở trên.

Mai Siêu Phong nghe tiếng bảy người ngâm thơ, ai cũng trung khí đầy rẫy, nội công thâm hậu, ngấm ngầm hoảng sợ:

- Chẳng lẽ Toàn Chân thất tử đều tụ họp cả ở đây sao? Không, ngoài Mã Ngọc, giọng nói của những người còn lại đều không giống.

Lúc y thị trên đỉnh dốc núi dựng đứng ở Mông Cổ đã nghe Mã Ngọc và Giang Nam lục quái mạo

nhận là Toàn Chân thất tử trò chuyện với nhau. Y thị tuy mù nhưng thính giác rất linh mẫn, trí nhớ

lại tốt, tiếng nói của một người mà rơi vào tai thì vĩnh viễn không quên. Y thị không biết đêm ấy toàn là Mã Ngọc bày nghi trận, lúc ấy cao giọng nói:

- Mã đạo trưởng, từ lúc chia tay đến nay vẫn khỏe chứ.

https://thuviensach.vn

Hôm trước Mã Ngọc đối với y thị đã nể mặt dung tình, Mai Siêu Phong tuy là người độc ác nhưng cũng biết hay dở. Đàm Xử Huyền đuổi theo Chu Bá Thông không kịp, trên đường về thấy Mai Siêu Phong dùng người sống luyện công, y lòng dạ hiệp nghĩa xông lên trừ hại, nào ngờ không phải là địch thủ của y thị. May mà Mai Siêu Phong nhận ra được y là đạo nhân phái Toàn Chân, nghĩ tới ân tình của Mã Ngọc, chỉ đánh y bị thương chứ chưa hạ sát thủ, đuổi theo tới đây.

Mã Ngọc nói:

- Đội phúc đội phúc! Đảo Đào Hoa và phái Toàn Chân không oán không thù, tôn sư sẽ tới ngay chứ?

Mai Siêu Phong sửng sốt hỏi:

- Các ngươi tìm sư phụ ta làm gì?

Khưu Xử Cơ quát:

- Yêu phụ giỏi lắm, mau gọi sư phụ ngươi tới đây xem thủ đoạn của Toàn Chân thất tử.

Mai Siêu Phong cả giận quát lớn:

- Ngươi là ai?

Khưu Xử Cơ nói:

- Khưu Xử Cơ! Con yêu phụ nhà ngươi đã nghe tới chưa?

Mai Siêu Phong cao giọng kêu lên quái dị phi thân nhảy lên nhận đúng chỗ Khưu Xử Cơ nói, tay trái giữ trước ngực, trảo phải chụp thẳng ra. Quách Tĩnh biết một cái chụp mày của Mai Siêu Phong rất lợi hại, quả rất khó đón đỡ, Khưu Xử Cơ võ công tuy cao cường cũng không thể thẳng thắn đón

https://thuviensach.vn

tiếp, nào ngờ y vẫn ngồi xếp bằng dưới đất, không đỡ gạt cũng không né tránh. Quách Tĩnh kêu thầm:

- Không xong! Tại sao Khưu đạo trưởng lại phách lối như thế?

Nhìn thấy tay trảo của Mai Siêu Phong đã chụp gần tới đỉnh đầu Khưu Xử Cơ, đột nhiên hai bên có chưởng phong quét ra, chính là Lưu Xử Huyền và Vương Xử Nhất đồng thời phát chưởng. Mai Siêu Phong trảo phải liên tiếp phát kình, chưởng phải quét ngang ra định chống lại chưởng lực của Lưu Vương hai người.

Nào ngờ hai người này chưởng lực cùng phát ra, một âm một dương phối hợp với nhau, lực đạo rất mãnh liệt, hoàn toàn không phải là nội lực của hai người hợp lại sánh được Mai Siêu Phong trên không bị chưởng phong hất tới lập tức tung lên phía trên, tay phải vội biến trảo thành chưởng dùng sức đập xuống, thân hình lật về phía sau rơi lên bậc cửa, không kìm được cả kinh thất sắc, nghĩ thầm hai người này công phu cao thâm như thế quyết không phải là bọn Toàn Chân thất tử, bèn quát:

- Là Hồng Thất công, Đoàn hoàng gia ở đây phải không?

Khưu Xử Cơ cười nói:

- Bọn ta chỉ là Toàn Chân thất tử, lấy đâu ra Hồng Thất công, Đoàn hoàng gia?

Mai Siêu Phong lạ lùng không hiểu "Đàm lão đạo không phải là địch thủ của mình, tại sao trong sư

huynh sư đệ của y lại có loại cao thủ thế này Chẳng lẽ giữa huynh đệ đồng môn mà võ công chênh lệch nhau tới mức như thế sao?

Quách Tĩnh trong mật thất nhìn ra cũng thấy rất bất ngờ, nghĩ thầm hai người Lưu Vương tuy công lực có cao hơn thì nhiều lắm cũng chỉ xấp xỉ

https://thuviensach.vn

với Mai Siêu Phong, tuy hai người hợp lực cũng quyết không thể nhẹ nhàng vung chưởng một cái mà hất y thị bắn ra được. Công phu như thế nếu là Chu Bá Thông, Hồng Thất công, Hoàng Dược Sư, Âu Dương Phong đánh ra thì không có gì lạ, nhưng

Toàn Chân thất tử làm sao có được bản lĩnh như thế?

Mai Siêu Phong tính vốn cương cường hung hãn, ngoài sư phụ ra không biết trên đời có sợ ai không, càng thua thiệt càng muốn làm dữ. Hôm trước trên đỉnh dốc núi dựng đứng ở Mông Cổ, Mã Ngọc ngôn ngữ khiêm hòa, lấy lễ đối xử, y thị lập tức biết khó mà lui. Nhưng hôm nay Khưu Xử Cơ tin lời Cừu Thiên Nhận, cho rằng Chu Bá Thông quả thật đã bị Hoàng Dược Sư giết chết, lại thêm mối thù giết hại Quách Tĩnh, đối với đảo Đào Hoa căm hận thấu xương, mở miệng lại gọi y thị là yêu phụ, Mai Siêu Phong biết rõ là không chống nổi nhưng cũng quyết không chịu bỏ qua chuyện này, thoáng trầm ngâm rồi đưa tay vào lưng cởi ngọn Độc long tiên ra quát:

- Mã đạo trưởng, hôm nay phải đắc tội rồi.

Mã Ngọc nói:

- Nói thế làm gì?

Mai Siêu Phong nói:

- Ta muốn dùng binh khí, các vị rút đao kiếm ra đi!

Vương Xử Nhất nói:

- Bọn ta bảy người, ngươi chỉ có một mình, lại bị mù không nhìn thấy gì, Toàn Chân thất tử có kém cỏi hơn cũng không thể động binh khí với ngươi. Bọn ta ngồi bất động ở đây, ngươi cứ ra chiêu là được?

Mai Siêu Phong lạnh lùng nói:

https://thuviensach.vn

- Các ngươi ngồi bất động, là muốn chống lại ngọn ngân tiên của ta à?

Khưu Xử Cơ chửi:

- Con yêu phụ, hôm nay là ngày ngươi mất mạng, còn lải nhải nhiều làm gì?

Mai Siêu Phong hừ một tiếng, tay phải vung ra, ngọn trường tiên buộc đầy móc câu như một con mãng xà lớn từ từ bay ra, đầu roi phóng thẳng vào Tôn Bất Nhị.

Hoàng Dung trong mật thất nghe đôi bên đấu khẩu, nghĩ thầm ngọn Độc long tiên của Mai Siêu Phong lợi hại như thế mà Toàn Chân thất tử lại dám ngồi yên bất động, tay không chống đỡ, để xem sẽ dùng thủ đoạn thế nào, kéo Quách Tĩnh ra một bên, bảo y cho nàng nhìn vào lỗ hổng. Nàng nhìn thấy phương vị của Toàn Chân thất tử ngồi trong sảnh, lập tức ngạc nhiên:

- Đây là hình thể chòm sao Bắc đẩu! Ờ, không sai, mới rồi Khưu đạo trưởng đã nói là bày trận Thiên càng Bắc đẩu.

Hoàng Dược Sư tinh thông cái học thiên văn toán số, Hoàng Dung lúc nhỏ đêm hè ra hóng mát

thường được cha bế lên trên gối chỉ trỏ giảng giải về tinh tú trên trời, nên biết được hình thế trận pháp của bảy đạo nhân này.

Trong Toàn Chân thất tử thì Mã Ngọc ngồi chỗ sao Thiên khu, Đàm Xử Huyền ngồi chỗ sao Thiên toàn, Lưu Xử Huyền ngồi chỗ sao Thiên cơ, Khưu Xử Cơ ngồi chỗ sao Thiên quyền, bốn người hợp thành lòng gáo, Vương Xử Nhất ngồi chỗ sao Ngọc hành, Hách Đại Thông ngồi chỗ sao Khai dương, Tôn Bất Nhị ngồi chỗ sao Dao quang, ba người hợp thành chuôi gáo. Trong bảy sao Bắc đẩu thì sao Thiên quyền có độ sáng thấp nhất, lại là chỗ lòng gáo nối với chuôi gáo, rất là xung yếu, vì vậy do Khưu Xử Cơ võ công cao cường nhất trong thất tử trấn giữ Trong chuôi gáo thì

https://thuviensach.vn

sao Ngọc hành làm chủ, nên lấy Vương Xử Nhất võ công đứng thứ hai đảm nhận.

Chỉ thấy ngọn Độc long tiên của Mai Siêu Phong đánh tới giữa ngực Tôn Bất Nhị, thế đi tuy chậm nhưng vô cùng lợi hại, đạo cô này lại vẫn ngồi yên bất động.

Hoàng Dung nhìn theo ngọn roi, chỉ thấy trên áo đạo bào của bà ta thêu một bộ xương, thầm lấy làm lạ:

- Phái Toàn Chân đều xưng là huyền môn chính tông, tại sao y phục của bà ta lại giống như Mai sư

tỷ?

Nàng không biết năm xưa lúc Vương Trùng Dương điểm hóa cho Tôn Bất Nhị từng vẽ một bức

tranh bộ xương ban cho bà ta, ý tứ nói đời người ngắn ngủi, trong chớp mắt là trôi qua, biến thành xương khô nên phải tu tập chân tính theo về đại đạo. Tôn Bất Nhị nhớ lời sư phụ, thêu bức tranh ấy lên đạo bào. Ngọn ngân tiên đánh tới tuy chậm nhưng tiếng gió rít lên vù vù, nhìn thấy đầu roi đã còn cách hình cái đầu lâu trên ngực áo đạo bào của bà ta vài tấc, đột nhiên ngọn roi co mau lại như

con mãng xà bị người ta dùng sức chém mạnh cho một đao, bắn thẳng như mũi tên về phía Mai Siêu Phong. Lần này ngọn roi phóng đi cực mau, Mai Siêu Phong chỉ cảm thấy cánh tay hơi chấn động, lập tức thấy kình phong cuốn vào giữa mặt, vội cúi đầu xuống, ngọn ngân tiên đã lướt qua mái tóc, kêu thầm:

- Nguy hiểm thật.

Rồi vung roi quét ngang ra.

https://thuviensach.vn

Chiêu này đánh vào Mã Ngọc và Khưu Xử Cơ, hai người vẫn ngồi trên mặt đất bất động, Đàm Xứ

Đoan và Vương Xử Nhất cùng vung chưởng gạt ngọn ngân tiên ra.

Qua được vài chiêu, Hoàng Dung đã nhìn thấy rõ lúc Toàn Chân thất tử nghênh địch chỉ đánh một tay, một tay đặt lên vai người bên cạnh. Nàng vừa suy nghĩ đã biết ngay chỗ ảo diệu bên trong:

- Té ra đây cũng giống như việc mình vận công giúp Tĩnh ca ca trị thương. Công lực của bảy người bọn họ hợp lại làm một, Mai sư tỷ làm sao chống được?

Nguyên trận pháp Thiên cang Bắc đẩu này là công phu huyền môn bậc nhất của phái Toàn Chân, năm xưa Vương Trùng Dương từng vì trận pháp này tốn rất nhiều tâm huyết, sức yếu lấy nó để liên thủ hợp kích thì cũng hóa thành mạnh, có thể dùng trong chiến trận. Mấy người xông vào tấn công thì người bị tấn công trước mặt không cần ra sức đỡ gạt, mà do đồng đạo hai bên phản công, như một người gồm được cả võ công của mấy người, quả thật oai lực không sao chống được.

Lại qua vài chiêu, Mai Siêu Phong càng lúc càng kinh hoàng, biết là địch nhân không hề đỡ gạt chụp bắt ngọn roi mà chỉ theo thế đẩy chệch đi, hất đầu roi về phía đối phương, ngọn roi tuy vẫn có thể

múa lên nhưng vòng roi càng lúc càng thu hẹp. Qua một lúc, ngọn ngân tiên dài mấy trượng đã có một nửa bị trận thế của đối phương giữ chặt không sao rút ra được. Nếu lúc ấy vứt roi bỏ chạy thì có thể thoát thân, nhưng y thị đã tốn rất nhiều công sức chế ra ngọn trường tiên này, để người ta ngồi yên dưới đất tay không cướp mất, làm sao cam tâm?

Tuy y thị chỉ do dự trong chớp mắt nhưng thời cơ đã lập tức qua mất, trận Thiên cang Bắc đẩu đã chính thức phát động, nếu người ngồi ở chỗ sao Thiên quyền không thu trận thì bảy người cứ từng chiêu từng chiêu xuất

https://thuviensach.vn

thủ. Mai Siêu Phong biết có liều mạng cũng phải chết, không biết làm sao đành nghiến răng vứt ngọn roi nhưng đã không còn kịp nữa. Lưu Xử Huyền vung chưởng đập ra chát một tiếng, ngọn trường tiên đập vào tường làm nóc nhà rung động, gạch ngói va vào nhau kêu thành tiếng, bụi bặm bên trên ào ào đổ xuống. Mai Siêu Phong dưới chân loạng choạng, bị một chưởng ấy đánh cho đứng không vững, chúi lên trước một bước.

Một bước ấy tuy chỉ có hai thước, nhưng là then chốt thành bại. Nếu trước đó một lúc y thị bỏ roi thì có thể không chúi lên một bước mà là lui về phía sau một bước, lập tức quay ra cửa thì chưa chắc thất tử đã đuổi theo, mà cho dù muốn đuổi theo cũng chưa chắc đã đuổi kịp, bây giờ lại chúi lên phía trước một bước, trong lòng biết là không hay, song chưởng cùng vung ra, vừa đúng lúc chưởng lực của Tôn Bất Nhị, Vương Xử Nhất hai người đánh tới, đang cố sức chi trì thì chưởng lực của Mã Ngọc và Hách Đại Thông lại tiếp tục vỗ ra.

Y thị biết rõ bước lên là rất nguy hiểm, nhưng tình thế bức bách, chỉ còn cách bước chân trái lên nửa bước, quát lớn một tiếng, chân phải phi ra, trong chớp mắt liên tiếp chia ra đá vào cổ tay của Mã Ngọc và Hách Đại Thông. Khưu Xử Cơ, Lưu Xử Huyền cùng đồng thanh khen ngợi:

- Hảo công phu.

Cũng một trước một sau phóng chưởng giải cứu. Mai Siêu Phong chân phải chưa rơi xuống, chân trái đ ã nhấc lên như chớp chia ra đá vào tay chưởng của Khưu Lưu hai người, nhưng lúc chân trái rơi xuống đất lại bước lên thêm một bước. Bước tiến ấy đã rơi vào vòng vây của trận Thiên càng Bắc đẩu, trừ phi đánh ngã một người trong thất tử, nếu không thì không có cách nào thoát thân.

Hoàng Dung nhìn thấy ngấm ngầm hoảng sợ, dưới ánh trăng vàng vọt chỉ thấy Mai Siêu Phong tóc xõa bay tung, ngang dọc xung đột, chưởng đánh chân đá, lúc giơ tay nhấc chân đều có tiếng gió rít lên, đúng như cọp chụp

https://thuviensach.vn

beo vồ. Toàn Chân thất tử thì lấy tĩnh chế động, ngồi xếp bằng trên mặt đất, đánh vào đầu thì đuôi ứng, đánh vào đuôi thì đầu ứng, đánh vào giữa thì đầu đuôi cùng cứu ứng, vây chặt y thị trong trận. Mai Siêu Phong liên tiếp sử dụng Cửu âm bạch cốt trảo và Tồi tâm chưởng, chỉ

muốn phá vây, nhưng vẫn bị chưởng lực của thất tử ép trở về, hoảng sợ kêu ầm lên. Lúc ấy thất tử

muốn lấy mạng y thị thì chỉ cần nhấc tay một cái nhưng thủy chung vẫn không hạ sát thủ.

Hoàng Dung nhìn hồi lâu, lập tức tỉnh ngộ:

- A, phải rồi họ muốn mượn Mai sư tỷ để bày trận luyện công. Loại cao thủ có võ công cao cường như y thị đâu dễ mà gặp, nhất định phải làm y thị xung đột tới kiệt lực mà chết mới thôi.

Nhưng lần này nàng đoán chỉ đúng có một nửa, việc mượn Mai Siêu Phong để luyện công thì không sai, nhưng Đạo gia không khinh dị sát sinh, không đến nỗi có ý đả thương tính mạng của y thị.

Hoàng Dung tuy không có hảo cảm với Mai Siêu Phong nhưng thấy thất tứ vây khốn y thị như thế lại bất nhẫn, nhìn một lúc thì không muốn nhìn nữa, tránh ra cho Quách Tĩnh nhìn vào lỗ hổng. Chỉ

nghe bên ngoài mật thất tiếng gió lúc nhanh lúc chậm, vẫn đang giao đấu kịch liệt.

Quách Tĩnh lúc đầu mới nhìn cảm thấy rất mờ ảo, thấy thất tử ngồi lố nhố không thẳng hàng dưới đất giao đấu với Mai Siêu Phong, không sao hiểu được.

Hoàng Dung nói vào tai y:

https://thuviensach.vn

- Họ ngồi theo phương vị chòm sao Bắc đẩu, nội lực của bảy người tương thông với nhau, nhìn thấy chưa?

Quách Tĩnh được một câu nhắc nhở, rất nhiều lời lẽ trong quyển hạ của bộ Cửu âm chân kinh cứ

từng câu từng câu trôi qua, vốn là y không hiểu ý tứ, đến lúc ấy thấy cách thức xuất chưởng bày trận của thất tử lại không cần phải giải thích, lập tức hiểu rõ ngay. Y càng xem càng mừng, không kìm được đứng phắt dậy.

Hoàng Dung cả kinh vội kéo y lại. Quách Tĩnh giật nảy mình lập tức ngồi xuống, lại đưa mắt nhìn qua lỗ hổng, lúc ấy y đã hiểu rõ yếu chỉ của trận Thiên cang Bắc đẩu, tuy không biết sử dụng thế nào, nhưng mỗi chiêu mỗi thức của thất tử đánh ra đều như đang dạy những yếu quyết thể dụng trong Cửu âm chân kinh. Bộ Cửu âm chân kinh này là một vị tiền bối cao nhân đọc hết kinh sách đạo gia cổ kim mà ngộ ra, Vương Trùng Dương lúc sáng chế ra trận pháp này chưa từng nhìn thấy chân kinh nhưng võ học Đạo gia cùng ra từ một nguồn, yếu chỉ căn bản vốn không khác nhau nhiều nên những chỗ sinh khắc biến hóa của trận pháp này cũng không ra khỏi sự bao quát của chân kinh. Hôm trước Quách Tĩnh trên đảo Đào Hoa đứng ngoài thấy Hồng Thất công giao đấu với Âu Dương Phong đã

học hỏi thêm được không ít, nhưng rốt lại y đầu óc ngu xuẩn, võ công của Bắc cái và Tây độc lại đều không cùng đường lối với chân kinh nên lãnh hội chỉ rất có hạn, bây giờ thấy thất tử hành công bày trận, dùng võ công Đạo gia ấn chứng võ học Đạo gia ghi trong chân kinh, chỗ nào cũng phù hợp, lúc ấy mới thật sự có tiến bộ lớn.

Nhìn thấy Mai Siêu Phong rất khó chi trì được nữa, thất tử dần dần giảm nhẹ chưởng lực, chợt nghe ngoài cửa có người nói:

- Dược huynh, ngươi xuất thủ trước hay để huynh đệ thử trước?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh cả kinh, đó chính là giọng của Âu Dương Phong nhưng không biết y tiến vào lúc nào.

Thất tử nghe thấy cũng đều kinh ngạc, đưa mắt nhìn ra cửa, chỉ thấy cạnh cửa có hai người một áo xanh một áo trắng sóng vai cùng đứng, chính là hai người đuổi theo Chu Bá Thông đêm trước. Toàn Chân thất tử đồng thanh hú khẽ, dừng tay thôi đánh, đứng thẳng người lên.

Hoàng Dược Sư nói:

- Giỏi lắm, bảy đứa súc sinh hợp sức đối phó với đệ tử của ta. Phong huynh cứ để ta dạy dỗ họ, ngươi nói có phải là hà hiếp bọn tiểu bối không?

Âu Dương Phong cười nói:

- Họ không kính trọng ngươi, ngươi không bộc lộ chút ít công phu thì bọn tiểu bối này làm sao biết thủ đoạn của đảo chủ Đào Hoa?

Vương Xử Nhất năm xưa từng gặp Đông tà Tây độc trên đỉnh Hoa sơn, đang định bước lên ra mắt, Hoàng Dược Sư thân hình khẽ lắc đã lật tay đánh ra một chưởng, Vương Xử Nhất muốn đón đỡ

nhưng làm sao kịp, chát một tiếng, mặt đã bị trúng một đòn, loạng choạng một cái suýt ngã xuống đất. Khưu Xử Cơ cả kinh gọi lớn:

- Mau về chỗ cũ!

Chỉ nghe chát chát chát chát bốn tiếng vang lên. Đàm, Lưu, Hách, Tôn mỗi người trên mặt đều đã bị

trúng một chưởng. Khưu Xử Cơ thấy bóng áo xanh trước mắt chớp lên, một chưởng đánh tới giữa mặt, chưởng ảnh cũng không mau lẹ gì lắm nhưng không biết đỡ vào đâu là đúng, lúc gấp rút liền phất mau tay áo bào ra quét vào trước ngực Hoàng Dược Sư.

https://thuviensach.vn

Khưu Xử Cơ võ công đứng đầu thất tử, cái phất ấy quả thật không phải tầm thường. Hoàng Dược Sư

quá khinh địch, lại bị tay áo y quét trúng, trước ngực đau rát, vội vận khí bảo vệ, tay trái lật lên nắm vào tay áo y, kế đó tay phải xỉa thăng vào hai mắt Khưu Xử Cơ. Khưu Xử Cơ giật mạnh tay lại, tay áo rách toạc, Mã Ngọc và Vương Xử Nhất cũng song song sấn vào. Hoàng Dược Sư thân hình mau lẹ vô cùng, đánh Khưu Xử Cơ một đòn không trúng, đã như chớp vọt tới sau lưng Hách Đại Thông, vung chân ra bình một tiếng đá y lộn nhào một vòng.

Lúc ấy Quách Tĩnh đã nhường lại lỗ hổng cho Hoàng Dung nhìn, nàng thấy cha đại triển thần oai, trong lòng vô cùng vui sướng, nếu không nghĩ tới Quách Tĩnh còn phải chữa thương một hai giờ nữa thì đã sớm vỗ tay kêu ầm lên rồi.

Âu Dương Phong hô hô cười rộ, kêu lên:

- Đám đệ tử của Vương Trùng Dương đúng là một lũ bị thịt!

Khưu Xử Cơ từ khi học võ đến nay chưa từng đại bại như thế, luôn miệng kêu lên:

- Mau chiếm lại nguyên vị.

Nhưng Hoàng Dược Sư thoắt đông thoắt tây, chớp mắt đã liên tiếp đánh ra bảy tám chiêu sát thủ, mọi người lo đỡ gạt chưa xong, làm sao còn có thể bày thành trận thế Chỉ nghe chát chát hai tiếng, Mã Ngọc và Đàm Xử Đoan trường kiếm trên lưng đã bị y giật ra bẻ gãy ném xuống đất. Khưu Xử

Cơ, Vương Xử Nhất song kiếm cùng đâm ra, liên tiếp xông vào. Toàn Chân kiếm pháp biến hóa tinh diệu, song kiếm liên hợp, oai lực rất mạnh, Hoàng Dược Sư cũng không dám coi thường, ngưng thần đón đỡ mấy chiêu. Mã

https://thuviensach.vn

Ngọc thừa cơ đứng lại vào chỗ Thiên khu vung chưởng đánh ra, kế đó mọi người cũng lần lượt đứng vào chỗ.

Trận Thiên cang Bắc đẩu vừa bày xong, tình thế lập tức thay đổi, hai người chỗ Thiên quyền, Ngọc hành đối địch chính diện, hai người chỗ Thiên cơ, Khai dương bên cạnh phát chưởng đánh giúp, hai người chỗ Dao quang, Thiên toàn phía sau cũng bước lên. Hoàng Dược Sư ào ào ào ào đánh ra bốn chiêu hất chưởng lực của bốn người ra, cười nói:

- Phong huynh, Vương Trùng Dương rõ ràng còn để lại một thủ đoạn này!

Câu ấy nói ra tuy có vẻ hời hợt nhưng trên tay đón đỡ chưởng lực của mọi người đã biết tình thế

khác hẳn, bảy người này mỗi chiêu phát ra đều mang kình lực rất lớn, khác hẳn với mới rồi từng người một đòn, bèn triển khai Lạc anh thần kiếm chưởng pháp xoay chuyển quay vòng trong trận, thân hình linh động, bóng chưởng tung bay. Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Lúc cha dạy mình Lạc anh thần kiếm chưởng pháp, mình chỉ nói là năm hư một thực, bảy hư một thực, hư chiêu chỉ cốt dụ địch, nào ngờ lúc lâm trận thì năm chiêu hư bảy chiêu hư cũng đều có thể

biến thành thực chiêu.

Chợt nghe a một tiếng, kế đó bình một tiếng, nguyên là Doãn Chí Bình thấy bốn người giao đấu hoa cả mắt, trời xoay đất chuyển, không biết có bao nhiêu.

Toàn Chân thất tử giữ chắc phương vị ra sức chống cự, biết chỉ cần một người hơi sơ xuất thì hôm nay thất tử không ai còn giữ được tính mạng, phái Toàn Chân cũng bị tiêu diệt từ đây. Hoàng Dược Sư trong lòng cũng ngấm ngầm kêu khổ, mới rồi xông vào nếu lập tức ra sát thủ, tiện tay giết chết một hai người của đối phương thì trận Thiên cang Bắc đẩu không thể

https://thuviensach.vn

bày được nữa, chỉ vì lúc đầu thủ hạ lưu tình nên bây giờ mới muốn thắng không được, muốn thôi không xong. Đôi bên đều rơi vào thế cưỡi lên lưng cọp, chỉ còn cách cùng dốc toàn lực để tự bảo vệ. Hoàng Dược Sư trong nửa giờ liên tiếp đổi dùng mười ba loại võ công kỳ môn, nhưng thủy chung cũng chỉ ngang sức, đấu tới lúc gà gáy sáng, ánh nắng soi vào phòng, tám người vẫn chưa phân thắng bại.

Lúc ấy Quách Tĩnh đã qua hết bảy ngày bảy đêm, tuy ngoài mật thất đánh nhau long trời lở đất, nhưng y tâm định thần nhàn, nhắm mắt nhìn vào trong, đưa một luồng khí nóng rừng rực chuyển tới Vĩ lư, kế từ Vĩ lư lên Thận quan, từ Giáp tích, song quan lên Thiên trụ, Ngọc chẩm, sau cùng lên tới cung Nê hoàn trên đỉnh đầu, ngừng lại một lúc, lưỡi đè lên nắp họng, luồng khí chuyển ra phía trước hạ xuống, từ Thần đình xuống Thước kiều, Trùng lâu, lại xuống tới Hoàng đình, Khí huyệt rồi từ từ

chuyển xuống Đan điền.

Hoàng Dung thấy mặt y hồng nhuận, thần quang tươi sáng, trong lòng rất mừng, lại đưa mắt vào lỗ

hổng nhìn ra, bất giác giật nảy mình. Chỉ thấy cha chậm rãi bước đi, đạp theo phương bị bát quái, từng chưởng từng chưởng thong thả đánh ra. Nàng biết đây là võ công thượng thừa mà cha quyết không bao giờ khinh dị sử dụng, đến lúc ấy rõ ràng là thắng phụ sắp quyết, sinh tử quan đầu rồi Toàn Chân thất tử cũng dừng toàn lực thi triển, quát thét gọi nhau, trên đỉnh đầu bảy người đều có làn nhiệt khí bốc lên, mồ hôi thấm ướt đạo bào, không còn vẻ an nhàn như lúc đánh nhau với Mai Siêu Phong.

Âu Dương Phong tụ thủ bàng quan, thấy trận Thiên cang Bắc đẩu của thất tử vô cùng lợi hại, chỉ

mong Hoàng Dược Sư hao tổn chân khí, thân bị trọng thương, lần luận kiếm thứ hai ở Hoa sơn sẽ bớt đi được một kình địch, nào ngờ Hoàng Dược

https://thuviensach.vn

Sư võ công dùng mãi không hết, thất tử tuy không rơi vào chỗ thua sút nhưng muốn thắng cũng không phải dễ, nghĩ thầm:

- Hoàng lão tà cao cường thật!

Chỉ thấy đôi bên chiêu số đánh ra càng lúc càng chậm, tình thế càng lúc càng nguy, không đầy thời gian uống cạn một chén trà thì trường ác đấu này nhất định phải kết thúc. Chợt thấy Hoàng Dược Sư

quay qua chia hai tay đánh vào Tôn Bất Nhị và Đàm Xử Đoan, Tôn Đàm hai người giơ tay đỡ gạt, Lưu Xử Huyền, Mã Ngọc phát chiêu giúp đỡ, Âu Dương Phong hú dài một tiếng quát:

- Dược huynh, ta tới giúp ngươi đây.

Nói xong ngồi xổm xuống, phát song chưởng đánh mạnh vào lưng Đàm Xử Đoan.

Đàm Xử Đoan đang dùng toàn lực giao đấu với Hoàng Dược Sư, đột nhiên sau lưng có một luồng lực đạo di sơn đảo hải sấm sập đánh tới, mãnh liệt vô luân, không những đồng môn không kịp cứu mà tự mình cũng không có cách nào tránh né, bình một tiếng thân hình gục xuống.

Hoàng Dược Sư tức giận nói:

- Ai bảo ngươi chọc tay vào?

Nhìn thấy Khưu Xử Cơ, Vương Xử Nhất song kiếm đâm tới, bèn phất tay áo gạt ra, chưởng phải đón đỡ chưởng lực của hai người Mã Ngọc, Hách Đại Thông.

Âu Dương Phong cười nói:

- Vậy thì để ta giúp họ!

https://thuviensach.vn

Song chưởng lập tức đánh vào sau vai Hoàng Dược Sư. Y ra tay đánh Đàm Xử Đoan chỉ dùng ba

thành công lực nhưng phát chưởng này đã ngưng tụ hết công lực bình sinh, nhân lúc Hoàng Dược Sư

ra sức đánh với tứ tử, không rảnh đón đỡ, một chưởng này có thể lấy mạng y lập tức. Y đã định trước hết giết chết một người trong thất tử, kế đó sẽ tính Hoàng Dược Sư, trận Thiên cang Bắc đẩu đã bị

phá, cho dù thất tử trở mặt báo thù y cũng không sợ gì.

Lúc ấy y trở mặt ra độc chiêu trong chớp mắt, Hoàng Dược Sư công phu có cao cường hơn cũng không thể trước mặt chống tứ tử, sau lưng chống Tây độc, kêu thầm:

- Mạng ta thôi rồi!

Chỉ đành vận khí vào lưng liều mạng chịu bị trọng thương, thẳng thắn đón tiếp một chưởng Cáp mô công của y. Âu Dương Phong một chưởng ấy kình lực rất lớn thế tới tuy chậm nhưng thấy độc kế đã thành, chính đang mừng thầm. Đột nhiên bóng đen chớp lên, một người từ bên cạnh vọt tới nhảy xổ

lên lưng Hoàng Dược Sư kêu lớn một tiếng chịu thay y một chưởng.

Hoàng Dược Sư và bọn Mã Ngọc đồng thời thu chiêu nhảy qua một bên, chỉ thấy người ấy vốn là Mai Siêu Phong liều mạng bảo vệ sư phụ. Hoàng Dược Sư quay đầu nhìn lại, cười nhạt nói:

- Lão Độc vật độc thật, quả nhiên danh bất hư truyền!

Âu Dương Phong lần này đánh phải người khác, kêu thầm trong bụng liên tiếp “Đáng tiếc”.

https://thuviensach.vn

Biết Hoàng Dược Sư và sáu đạo sĩ Toàn Chân liên thủ thì mình khó mà giữ được tính mạng, hô hô cười rộ, phi thân vọt ra cửa.

Mã Ngọc cúi xuống bế Đàm Xử Đoan, vừa chạm tay vào đã giật nảy mình, chỉ thấy người y run run co giật, đầu cứ rủ xuống. Nguyên là một chưởng vừa rồi của Âu Dương Phong đã đánh gãy hết

xương sườn xương sống của y. Mã Ngọc thấy sư đệ sắp mất mạng trong khoảnh khắc, không kìm

được chảy nước mắt. Khứu Xử Cơ vung kiếm đuổi theo, xa xa chỉ nghe tiếng Âu Dương Phong kêu lên.

- Hoàng lão tà, ta giúp ngươi phá trận pháp của Vương Trùng Dương, lại trừ khử giúp ngươi một tên nghiệt đồ phản bội của đảo Đào Hoa, sáu đứa súc sinh còn lại thì một mình ngươi đối phó cũng được, chúng ta sẽ gặp lại sau!

Hoàng Dược Sư hừ một tiếng, biết lúc Âu Dương Phong ra đi đã thi triển độc chiêu, buông lời nói khích, đem tội giết Đàm Xử Đoan trút hết vào đầu mình để phái Toàn Chân căm giận báo thù y. Y

biết rõ đây là độc kế ly gián của Âu Dương Phong nhưng cũng không muốn giải thích với mọi người phái Toàn Chân, từ từ bế Mai Siêu Phong lên, thấy y thị miệng đầy máu tươi, đã không thể sống được nữa.

Khưu Xử Cơ đuổi theo mười mấy trượng, Âu Dương Phong đã chạy mất hút.

Mã Ngọc sợ y một mình đuổi theo lại gặp độc thủ của Tây độc liền cao giọng gọi:

- Khưu sư đệ quay lại.

https://thuviensach.vn

Khưu Xử Cơ mắt như đổ lửa, sãi chân trở về, chỉ thẳng Hoàng Dược Sư chửi:

- Phái Toàn Chân ta có thù oán gì với ngươi, lão ma đầu tà ác nhà ngươi đầu tiên giết chết Chu sư

thúc của bọn ta, lại giết Đàm cư ca của bọn ta, là tại làm sao".

Hoàng Dược Sư sửng sốt nói:

- Chu Bá Thông à? Là ta giết y chết à?

Khưu Xử Cơ nói:

- Ngươi còn chối sao?

Hoàng Dược Sư cùng Chu Bá Thông, Âu Dương Phong, ba người tỷ thí cước lực, chạy mấy trăm

dặm vẫn không phân cao thấp, vốn là muốn phân thắng phụ mới chịu thôi, nào ngờ chạy được nửa đường, Chu Bá Thông đột nhiên nhớ lại Hồng Thất công một mình đang trong cung cấm, đã mất hết võ công, nếu bị phát giác sẽ lập tức có mối nguy tới tính mạng, vội nói:

- Lão Ngoan đồng có việc không tỷ thí nữa, không tỷ thí nữa!

Y nói không tỷ thí nữa là không tỷ thí nữa, Hoàng Dược Sư và Âu Dương Phong cũng không làm gì được đành nghe theo y. Hoàng Dược Sư vốn định hỏi thăm tin tức con gái nhưng thủy chưng chưa tìm được cơ hội. Bọn Đàm Xử Đoan từ sau đuổi tới không bao lâu đã không thấy bóng ba người đâu, nhưng bọn Hoàng Dược Sư lại thấy rất rõ họ. Lão Ngoan đồng đã có việc Đông tà Tây độc hai người bèn quay lại thôn Ngưu Gia xem thì xảy ra chuyện này.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy Khưu Xử Cơ quát tháo như sấm, Tôn Bất Nhị đỡ Đàm Xử Đoan buông tiếng khóc lớn, đều

muốn liều mạng sống chết với Hoàng Dược Sư. Hoàng Dược Sư thấy sự hiểu lầm đã thành sâu sắc, chỉ cười nhạt không nói gì.

Đàm Xử Đoan từ từ mở mắt, hạ giọng nói:

- Ta muốn đi.

Bọn Khưu Xử Cơ xúm lại quanh y, xếp bằng ngồi xuống, chỉ nghe Đàm Xử Đoan ngâm:

- *Tay cầm ngọc quý thường vung bút, Lòng mở thanh trời chẳng thổi tiêu.*

Ngâm xong nhắm mắt qua đời.

Toàn Chân lục tử cúi đầu khấn vái xong Mã Ngọc bế xác Đàm Xử Đoan lên, bọn Khưu Xử Cơ, Doãn Chí Bình theo sau, không hề quay đầu, đi thẳng ra cửa. Lúc ấy bọn Khưu Xử Cơ, Tôn Bất Nhị đều nghĩ Đàm Xử Đoan đã chết, trận Thiên càng Bắc đẩu đã bị phá, có động thủ với Hoàng Dược Sư nữa cũng chỉ thí mạng sáu người vô ích, mối thù này đành để tới ngày sau sẽ trả.

https://thuviensach.vn

Hồi 26(a)

Thề Mới, Hẹn Cũ

Hoàng Dược Sư nghĩ không rõ vì sao có trận đánh với Toàn Chân thất tử, càng không rõ đã kết mối thù sâu, đúng là không có lý do gì, thấy Mai Siêu Phong hơi thở yếu dần, nghĩ tới ân oán mấy mươi năm, trong lòng vô cùng thương cảm, nhịn không được chảy nước mắt.

Mai Siêu Phong miệng thoáng nụ cười, vận công lực lần cuối, chát một tiếng, dùng tay phải đánh gãy tay trái, kế đập mạnh tay phải lên tảng đá kê cột nhà, cánh tay lập tức gãy đôi. Hoàng Dược Sư sửng sốt. Mai Siêu Phong nói:

- Ân sư, lúc ở Quy Vân trang người sai đệ tử làm ba việc, hai việc đầu đệ tử không kịp làm nữa rồi.

Hoàng Dược Sư nhớ lại từng sai y thị tìm Cửu âm chân kinh về, tìm nơi hạ lạc của Khúc Linh Phong và hai người đệ tử khác, việc cuối cùng là bảo y thị giao trả những võ công học trộm trong Cửu âm chân kinh. Y thị làm gãy hai tay, đó là trước khi chết tự bỏ công phu Cửu âm bạch cốt trảo và Tồi tâm chưởng, ứa nước mắt nói:

- Được lắm, được lắm! Hai việc kia cũng không đáng gì. Ta lại thu ngươi làm đệ tử phái Đào Hoa thôi.

Mai Siêu Phong phản bội sư môn, quả thật là mối đại hận chung thân, lúc sắp chết lại được ân sư tha thứ, bất giác cả mừng, cố gắng bò dậy, lại làm lễ bái sư, dập đầu được ba cái thì thân hình cứng đờ, không động đậy nữa.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung trong mật thất thấy những việc kinh tâm động phách nối nhau xảy ra, chỉ lưu tâm tới cha một lúc, Quách Tĩnh khí ở đan điền đã ngưng tụ, lập tức có thể ra ngoài gặp y, lại thấy cha đã cúi xuống bế xác Mai Siêu Phong lên bước đi.

Chợt nghe ngoài cửa có tiếng ngựa hí, chính là tiếng con tiểu hồng mã của Quách Tĩnh. Lại nghe giọng cô Ngốc nói:

- Đây là thôn Ngưu Gia rồi. Ta làm sao biết được có ai họ Quách không? Ngươi họ Quách?

Lại một người nói:

- Chỉ có mấy nhà dân thế này, chẳng lẽ người trong thôn lại không biết nhau sao?

Nghe giọng nói của y rất bực bội,.

Nói xong đẩy cửa bước vào.

Hoàng Dược Sư nhìn ra ngoài cửa một cái, chợt biến sắc mặt, người đẩy cửa chính là Giang Nam lục quái mà y đi mòn giày sắt tìm không thấy. Nguyên là họ tới đảo Đào Hoa phó ước, quanh đông quẹo tây, thủy chung không tìm được đường vào chỗ ở của Hoàng Dược Sư, về sau gặp người đầy tớ câm mới biết y đã rời đảo. Lục quái thấy con tiểu hồng mã đang chạy nhảy rối lên trong rừng bèn bắt lại, tới thôn Ngưu Gia tìm Quách Tĩnh.

Lục quái vừa bước vào cửa, Phi thiên biển bức Kha Trấn ác tai cực thính đã lập tức nghe thấy sau cửa có hơi thở, quát lên:

- Có người!

https://thuviensach.vn

Lục quái đều quay lại. Bọn năm người Chu Thông chỉ thấy Hoàng Dược Sư tay ôm xác Mai Siêu

Phong chặn giữa cửa, rõ ràng có ý đề phòng họ bỏ chạy, trong lòng đều rúng động. Chu Thông nói:

- Hoàng đảo chủ từ khi chia tay đến nay khỏe chứ? Sáu anh em chúng tôi theo lời dặn tới đảo Đào Hoa bái kiến, gặp lúc đảo chủ đi vắng, hôm nay vừa khéo gặp nhau ở đây, thật là may mắn.

Nói xong khom lưng vái dài.

Hoàng Dược Sư vốn muốn giết lục quái, lúc ấy nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Mai Siêu Phong, lại nghĩ:

- Lục quái là kẻ tử thù của y thị, hôm nay tuy y thị đã chết, nhưng mình vẫn phải để y thị đích tay giết hết lục quái, nếu y thị dưới đất có biết, ắt cũng rất vui vẻ.

Tay phải ôm cái xác, tay trái nhấc cổ tay gãy của y thị lên, thân hình chớp lên, nép người sấn tới cạnh Hàn Bảo Câu, vung bàn tay của Mai Siêu Phong đập lên vai phải y. Hàn Bảo Câu phát giác ra hoảng sợ muốn tránh, nhưng làm sao tránh kịp, chát một tiếng, vai phải đã trúng một chưởng. Võ công của Hoàng Dược Sư thông qua bàn tay của người chết phát ra, kình lực rất nặng, Hàn Bảo Câu tuy tay phải chưa gãy, nhưng đã nửa người tê dại, không sao động đậy.

Lục quái thấy y không nói tiếng nào, vừa xông vào đã ra sát thủ, vả lại còn lấy xác Mai Siêu Phong làm võ khí, càng vô cùng quái dị, sáu người cùng bật tiếng hú, rút binh khí ra. Hoàng Dược Sư nhấc xác Mai Siêu Phong lên, không đếm xỉa gì tới binh khí của lục quái, cứ xông thẳng vào. Hàn Tiểu Oanh bị xông vào trước nhất, thấy Mai Siêu Phong sau khi chết vẫn còn trừng trừng hai mắt, tóc dài xõa xuống, miệng đầy máu tươi, dáng vẻ rất đáng sợ, tay phải giơ cao đập mạnh xuống đầu mình, lập tức sợ nhũn cả

https://thuviensach.vn

chân, quên cả việc né tránh đỡ gạt. Nam Hy Nhân vung đòn gánh gang, Toàn Kim Phát phóng quả cân ra cùng đánh vào cánh tay Mai Siêu Phong. Hoàng Dược Sư rút tay phải xác chết lại, vung tay trái ra đánh trúng hông Hàn Tiểu Oanh, khiến nàng đau quá ngồi sụp xuống. Hàn Bảo Câu nghiêng người bước lên, ngọn Kim long tiên cuốn tới. Hoàng Dược Sư chân trái nhấc lên vừa mau vừa chuẩn đạp trúng đầu ngọn roi. Hàn Bảo Câu dùng toàn lực kéo về nhưng làm sao nhúc nhích được? Trong chớp mắt thủ trảo của Mai Siêu Phong đã chụp tới giữa mặt. Hàn Bảo Câu cả sợ

vứt roi ngửa ra phía sau lăn tròn dưới đất, chỉ thấy trên mặt nóng rát, đưa tay lên mò chỉ thấy mặt đầy máu tươi, nguyên là đã bị năm ngón tay cào trúng, may là Mai Siêu Phong đã chết, không thể thi triển thủ đoạn Cửu âm bạch cốt trảo, chất kịch độc trên móng tay cũng đã tan sau khi chết, nếu không thì một cái chụp ấy cũng đủ cho y chết ngay dưới trảo.

Chỉ qua vài hiệp lục quái đã gặp nguy hiểm, nếu không phải Hoàng Dược Sư muốn để Mai Siêu

Phong sau khi chết có thể đích thân giết người trả thù, dùng tay chân của y thị giết địch thì lục quái đã sớm bị đả thương, cả rồi, nhưng dù như thế thì với chiêu số thần xuất quỷ nhập của đảo chủ Đào Hoa, sáu người tính mạng đều chỉ còn, trong khoảnh khắc.

Quách Tĩnh trong mật thất nghe tiếng Chu Thông và Hoàng Dược Sư quát tháo, trong lòng cả mừng, kế nghe bảy người động thủ sáu vị ân sư thở hồng hộc quát tháo ra sức chống cự, tình thế vô cùng nguy cấp, mà mình thì khí ở đan điền vẫn chưa trầm ổn nhưng ơn dưỡng dục của sáu vị sư phụ

không khác gì cha mẹ, há lại có thể buông tay Lúc ấy bế khí ngưng thần, vung chưởng đẩy ra, bình một tiếng đánh vỡ tung cửa trong cửa ngoài mật thất.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung cả kinh, thấy ý hành công chưa viên mãn, còn chưa tới giai đoạn quan trọng cuối cùng mà lại lập tức dùng kình phát chưởng như thế, chỉ e nguy hiểm tới tính mạng, vội kêu lên:

- Tĩnh ca ca, đừng động thủ.

Quách Tĩnh một chưởng đánh ra, chỉ cảm thấy khí ở đan điền xông thẳng lên, nhiệt hỏa công tâm, vội vàng phong bế hơi thở, lại đè nội tức xuống Đan điền.

Hoàng Dược Sư và lục quái thấy cửa chặn bếp đột nhiên vỡ tung tóe, hai người Quách Hoàng xuất hiện, cũng vô cùng hoảng sợ, đều cùng nhảy ra.

Hoàng Dược Sư vừa nhìn thấy con gái, mừng sợ xen lẫn, như trong giấc mộng, đưa tay dụi dụi mắt, kêu lên:

- Dung nhi, Dung nhi, đúng là con không?

Hoàng Dung một bàn tay đè xuống tay Quách Tĩnh, cười khẽ gật đầu nhưng không lên tiếng. Hoàng Dược Sư thấy thần sắc hai người đã biết mọi việc, con gái vẫn khỏe mạnh là đã vô cùng mừng rỡ, mọi chuyện đều vứt bỏ hết, lập tức đặt xác Mai Siêu Phong xuống bàn, bước tới cạnh cửa bếp, xếp bằng ngồi xuống, từ ngoài cửa bếp đưa chưởng trái ra đè xuống tay kia của Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh trong người có mấy luồng nhiệt khí xoay chuyển không ngớt, vốn đang vô cùng khó chịu, trong giây lát đã mấy lần muốn nhảy lên quát lớn để giải tỏa nỗi khó chịu, nhưng vừa chạm vào thủ chưởng của Hoàng Dược Sư, một luồng nội lực cực mạnh truyền tới lập tức cảm thấy yên ổn.

Nội công của Hoàng Dược Sư thâm hậu tới mức nào, tay phải vỗ lên huyệt đạo toàn thân của y, chỉ

https://thuviensach.vn

sau khoảng một bữa cơm Quách Tĩnh khí định thần nhàn, hơi thở vận chuyển khắp người, công phu bảy ngày bảy đêm đã cáo thành, nhảy ra khỏi cửa chạn, phủ phục xuống lạy Hoàng Dược Sư. Rồi lập tức bước qua lạy chào sáu vị sư phụ.

Bên này Quách Tĩnh trò chuyện với sáu vị sư phụ, bên kia Hoàng Dược Sư nắm tay con gái, nghe nàng khúc khúc khích khích, vừa nói vừa cười kể chuyện. Lục quái lúc đầu nghe Quách Tĩnh nói, thấy Quách Tĩnh nói chuyện chậm chạp, lời lẽ không tỏ được ý. Hoàng Dung thì không những giọng nói trong trẻo, ngôn từ đẹp đẽ mà miêu tả tới chỗ nguy hiểm còn có giọng điệu cử chỉ, vô cùng sống động, lục quái không kìm được đều lắng tai nghe. Quách Tĩnh cũng im bặt, từ chỗ kể chuyện biến thành nghe chuyện. Hoàng Dung kể hơn nửa giờ, nàng thần thái nghênh ngang, lời lẽ như ngọc, mọi người nghe thấy đều xuất thần, như được uống rượu ngon.

Hoàng Dược Sư nghe nói con gái đã nghiễm nhiên làm bang chủ Cái bang, cảm thấy rất trái ý, nói:

- Chiêu này của Hồng Thất công ly kỳ cổ quái, rất có tà khí. Chẳng lẽ Bắc cái y muốn cướp cái ngoại hiệu của ta, đổi thành Bắc tà sao?

Chỉ nghe Hoàng Dung nói chuyện Hoàng Dược Sư động thủ với lục quái, cười nói:

- Được rồi, chuyện sau đó thì không cần con phải nói nữa.

Hoàng Dược Sư nói:

- Ta muốn đi giết Âu Dương Phong, Linh Trí hòa thượng, Cừu Thiên Nhận, Dương Khang bốn gã ác tặc. Hài tử, con đi theo ta xem nhiệt náo đi.

Y ngoài miệng nói muốn giết người nhưng nhìn thấy con gái cưng, trong lòng vui vẻ, mặt đầy vẻ

https://thuviensach.vn

tươi cười. Y nhìn lục quái một cái, trong lòng cảm thấy xấu hổ, nhưng rõ ràng mình đuối lý, lại cũng không muốn cúi đầu nhận lỗi với người khác, chỉ nói:

- Tính ra cũng còn may mắn, không để ta lỡ tay đả thương người tốt.

Hoàng Dung vốn giận lục quái bức ép không cho Quách Tĩnh thành hôn với mình, nhưng lúc ấy Mục Niệm Từ đã có hôn ước với Dương Khang, chuyện ấy đã rõ ràng, liền cười nói:

- Cha, cha xin lỗi sáu vị sư phụ đi.

Hoàng Dược Sư hừ một tiếng, chuyển qua chuyện khác nói:

- Ta muốn đi tìm Tây độc, Tĩnh nhi, ngươi cũng đi thôi.

Y vốn không thích Quách Tĩnh ngu ngốc chậm chạp, nghĩ:

- Hoàng Dược Sư ta thông minh tuyệt đỉnh mà lại có một gã con rễ ngu ngốc như thế há chẳng phải để người võ lâm đàm tiếu cười cợt sao, nhưng lại đáp ứng hôn sự, lại bị Chu Bá Thông không biết khinh trọng bịa đặt để đùa giỡn, nói Quách Tĩnh trộm Cửu âm chân kinh của Mai Siêu Phong. Y

tưởng thật bèn để mặc Quách Tĩnh lên thuyền ra biển, quả thật muốn để y chết, về sau lầm tin lời Linh Trí thượng nhân bịa đặt nói Hoàng Dung đã chết, rốt lại lại gặp con gái, sau lúc vô cùng mừng rỡ cũng không truy cứu chuyện cũ nữa, không ép con gái phải chia tay với ý trung nhân, lại nghe con gái nói vốn là Chu Bá Thông giở trò nghịch ngợm, trong lòng thoải mái, lại thấy Mai Siêu Phong đến chết vẫn không quên ân sư, nhưng kết thúc lại thảm khốc như thế, nghĩ thầm Mai Siêu Phong và sư

ca Huyền Phong của y thị có tình, nếu bẩm rõ với mình, xin làm vợ chồng, mình cũng không đến nỗi nhất định không ưng thuận, cần gì phải mạo hiểm

https://thuviensach.vn

trốn khỏi đảo Đào Hoa? Rốt lại vì mình bình sinh mừng giận thất thường, hai người bọn họ nghĩ tới nghĩ lui nhưng cuối cùng không dám mở miệng.

Nếu Dung nhi cũng vì tính nết hẹp hòi quái dị của mình mà rơi vào hoàn cảnh như Mai Siêu Phong...

.

Nghĩ tới đó không lạnh mà run, nói ra hai chữ Tĩnh nhi, chính là lại nhận y làm con rễ.

Hoàng Dung cả mừng, lúc đưa mắt liếc Quách Tĩnh, thấy y vẫn không hiểu ý nghĩa của cách gọi Tĩnh nhi, liền nói:

- Cha, cha tới hoàng cung đón sư phụ ra đi.

Lúc ấy Quách Tĩnh đã kể việc Hoàng Dược Sư hứa hôn trên đảo Đào Hoa, Hồng Thất công thu y

làm đồ đệ cho các sư phụ nghe. Kha Trấn ác mừng rỡ nói:

- Ngươi đã được như thế, được Cửu chỉ thần cái nhận làm đệ tử, lại đội ơn được đảo chủ Đào Hoa hứa gả con gái cho, bọn ta mừng rỡ vô cùng, há lại không ưng thuận? Chỉ là đại hãn Mông Cổ... Y

nghĩ tới việc Thành Cát Tư Hãn đã phong Quách Tĩnh làm Kim đao phò mã, trong chuyện này có chỗ rất khó xử, nói tới đó nhất định sẽ chọc giận Hoàng Dược Sư, nhất thời không biết nói sao.

Đột nhiên cánh cửa lại két một tiếng mở ra, cô Ngốc bước vào, cầm một con khỉ xếp bằng giấy vàng, cười nói với Hoàng Dung:

- Muội tử, ngươi ăn hết dưa gang chưa. Lão già kia bảo ta cầm con khỉ này cho ngươi chơi.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung chỉ cho rằng nàng ngu ngốc, không hề để ý, thuận tay đón lấy con khỉ bằng giấy. Cô Ngốc lại nói:

- Lão già tóc trắng bảo ngươi đừng tức giận, nhất định y sẽ tìm được sư phụ cho ngươi.

Hoàng Dung nghe y nói rõ ràng là Chu Bá Thông, nhìn tới con khỉ, thấy trên giấy có viết chữ, vội vàng mở ra xem, chỉ thấy bên trên có mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo:

- Không gặp được lão khiếu hóa, Lão Ngoan đồng không biết làm sao.

Hoàng Dung vội nói:

- Ái chà, sao lại không thấy sư phụ đâu?

Hoàng Dược Sư trầm ngâm một lúc, nói:

- Lão Ngoan đồng tuy điên điên khùng khùng nhưng võ công cao cường, chỉ cần Thất công không chết thì nhất định y có thể cứu được, trước mắt thì Cái bang đang có một việc lớn.

Hoàng Dung hỏi:

- Việc gì?

Hoàng Dược Sư nói:

- Ngọn trúc bổng mà lão khiếu hóa đưa ngươi đã bị gã tiểu tử Dương Khang lấy đi. Tên tiểu tử này tuy võ công không cao nhưng là một nhân vật cực kỳ lợi hại, ngay cả nhân vật loại Âu Dương Khắc cũng phải chết dưới tay y. Y cầm được trúc bổng nhất định sẽ dấy lên sóng gió, gây họa cho Cái bang. Chúng ta phải mau mau đi cướp lại, nếu không đám đồ tử đồ tôn của lão khiếu hóa sẽ bị thua thiệt lớn, ngươi làm bang chủ cũng không vinh dự đâu.

https://thuviensach.vn

Cái bang có nạn, Hoàng Dược Sư vốn không hề để ý thậm chí còn vui mừng trước cảnh hoạn nạn của kẻ khác, còn được xem nhiệt náo, nhưng con gái mình đã làm bang chủ Cái bang, làm sao có thể

buông tay đứng nhìn?

Lục quái đều liên tiếp gật đầu. Quách Tĩnh nói:

- Chỉ là y đi đã nhiều ngày, e đuổi theo không kịp.

Hàn Bảo Câu nói:

- Con tiểu hồng mã của ngươi ở đây, đúng là lúc dùng tới nó.

Quách Tĩnh cả mừng chạy ra cửa cất tiếng gọi. Con hồng mã nhìn thấy chủ nhân, nhảy nhót vui mừng, cọ cọ vào người y, không ngớt hí lên mừng rỡ.

Hoàng Dược Sư nói:

- Dung nhi, ngươi và Tĩnh nhi đi đoạt lại trúc bổng, con hồng mã này cước trình rất mau, có thể đuổi kịp đấy.

Nói tới đó thấy cô Ngốc bên cạnh đang cười ngờ nghệch, vẻ mặt rất giống Khúc Linh Phong đệ tử

của mình, chợt động tâm niệm, hỏi:

- Ngươi có phải họ Khúc không?

Cô Ngốc lắc đầu cười nói:

- Ta không biết!

Hoàng Dung nói:

- Cha, cha vào mà xem!

https://thuviensach.vn

Rồi kéo tay y bước vào mật thất.

Hoàng Dược Sư thấy cách bày biện trong mật thất hoàn toàn giống theo cách cục mà mình sáng chế

ra, biết ắt là do Khúc Linh Phong làm. Hoàng Dung nói:

- Cha, cha xem những món trong cái rương này. Nếu cha đoán được là vật gì, thì đúng là rất có bản lĩnh.

Hoàng Dược Sư lại không đếm xỉa gì tới cái rương sắt, bước tới góc tây nam, giơ chân đạp một cái, trên tường lộ ra một cái hầm. Y đưa tay vào trong lấy ra một cuốn trục, lập tức bước ra khỏi mật thất.

Hoàng Dung vội vàng theo sau, tới sau lưng cha thấy y đang giở cuốn trục trong tay ra, chỉ thấy trên cuốn trục đầy bụi bặm, hai mép úa vàng, trên viết mấy hàng chữ như sau::

- Thư bẩm Hoàng ân sư đảo Đào Hoa: Đệ tử lấy được mấy món tự họa cổ vật trong hoàng cung,

muốn dâng ân sư thưởng giám, bất hạnh bị thị vệ trong cung vây đánh, lưu lại một đứa con gái... .

Tới chữ:

- Con gái thì phía dưới không còn gì nữa, chỉ có một nét mực chấm xuống, thấp thoáng có thể thấy là vết máu. Lúc Hoàng Dung ra đời thì các đệ tử trên đảo Đào Hoa đều đã bị trục xuất khỏi sư môn, nhưng nàng biết đệ tử của cha ai cũng là nhân vật cực kỳ lợi hại, lúc ấy thấy di thư của Khúc Linh Phong bất giác buồn bã.

Hoàng Dược Sư lúc ấy đã hiểu rõ, biết Khúc Linh Phong bất hạnh bị đuổi khỏi sư môn, tận tâm kiệt lực muốn trở về làm môn hạ đảo Đào Hoa, nghĩ

https://thuviensach.vn

mình thích kỳ trân bảo vật, danh họa pháp thiếp bèn mạo hiểm vào đại nội ăn trộm, mấy lần đắc thủ, nhưng rốt lại bị thị vệ trong hoàng cung phát giác, sau khi ác đấu bị trọng thương, về nhà viết tờ di thư này bẩm lại, nhất định bị thương rất nặng khó viết cho hết, không bao lâu thì cao thủ trong đại nội đuổi tới cửa, đôi bên cùng mất mạng ở đây.

Y lần trước gặp Lục Thừa Phong đã rất hối hận. Bây giờ Mai Siêu Phong vừa chết, lại thấy Khúc Linh Phong dụng tâm như thế, lại càng thấy xấu hổ, quay lại thấy cô Ngốc cười hì hì đứng sau lưng, nghĩ tới một việc, bèn cao giọng hỏi:

- Cha ngươi dạy ngươi đánh quyền phải không?

Cô Ngốc lắc lắc đầu, chạy tới cạnh cửa, đóng cửa lớn lại, rón rén nhìn qua khe cửa một cái rồi đánh mấy lộ quyền cước, nhưng đánh đi đánh lại cũng chỉ có sáu bảy chiêu Bích ba chưởng pháp không thành chưởng pháp gì, ngoài ra không có gì khác. Hoàng Dung nói:

- Cha, cô ta chỉ là nhìn trộm lúc Khúc sư ca luyện công thôi.

Hoàng Dược Sư gật đầu nói:

- Ta nghĩ Khúc Linh Phong cũng không dám to gan như thế, sau khi rời khỏi sư môn lại dám đem công phu bản môn dạy cho người khác.

Rồi nói:

- Dung nhi, ngươi tới đánh vào hạ bàn của y thị, móc ngã y thị xem.

Hoàng Dung cười hì hì bước tới nói:

- Cô Ngốc, ta luyện công phu với ngươi đây, cẩn thận đấy.

Chưởng trái vung hờ rồi quét chân hai ra chiêu Uyên ương liên hoàn thoái mau lẹ tuyệt luân. Cô Ngốc sững người, chân phải đã bị chân trái Hoàng

https://thuviensach.vn

Dung đá trúng, vội vàng lui lại, nào ngờ chân phải nàng lại quét tới sau lưng, thấy cô ta lui một bước còn chưa đứng vững, bèn thừa thế móc lại, cô Ngốc ngã ngửa ra đất. Cô ta lập tức nhảy bật dậy kêu lớn:

- Ngươi chơi gian, tiểu muội tử chúng ta đánh lại.

Hoàng Dược Sư sầm mặt nói:

- Cái gì mà tiểu muội tử, phải gọi là cô cô.

Cô Ngốc cũng không biết muội tử và cô cô khác nhau thế nào, thuận miệng nói:

- Cô cô ha ha, cô cô!

Hoàng Dung hiểu ngay:

- Nguyên là cha muốn thử xem công phu hạ bàn của cô ta. Khúc sư ca hai chân bị gãy, tự mình luyện võ tự nhiên không luyện được công phu hạ bàn nhưng nếu đích thân dạy cô ta thì phải dạy đủ cả

công phu thượng bàn, trung bàn và hạ bàn.

Nói ra chữ Cô cô ấy thì Hoàng Dược Sư tính ra đã muốn thu cô Ngốc vào môn phái. Y lại hỏi:

- Tại sao ngươi ngu ngốc như thế?

Cô Ngốc cười nói:

- Ta là cô Ngốc.

Hoàng Dược Sư cau mày nói:

- Mẹ ngươi đâu?

https://thuviensach.vn

Cô Ngốc làm ra vẻ khóc lóc, nói:

- Về nhà bà rồi!

Hoàng Dược Sư hỏi liên tiếp bảy tám câu đều không biết được gì, thở dài một tiếng, cũng đành bỏ

qua, nghĩ thầm:

- Đứa con gái này không biết sinh ra đã ngu ngốc hay gặp biến cố lớn làm mụ mẫm đầu óc, trừ phi Khúc Linh Phong sống lại, nếu không trên đời không ai biết được.

Mọi người bèn đem Mai Siêu Phong ra chôn cất ở hậu viên. Hoàng Dược Sư thấy một ngôi mộ mới, trăm mối cảm xúc dồn lại, qua hồi lâu buồn bã nói:

- Dung nhi, chúng ta đi xem những bảo bối của Khúc sư ca ngươi.

Hai cha con lại bước vào mật thất.

Hoàng Dược Sư nhìn hài cốt của Khúc Linh Phong, ngẩn ra nửa ngày, nước mắt chảy dài, nói:

- Trong các đệ tử của ta thì Khúc Linh Phong võ công cao cường nhất, nếu y không bị gãy chân thì một trăm gã thị vệ đại nội cũng không đả thương được y.

Hoàng Dung nói:

- Cái đó tự nhiên, cha, cha định đích thân dạy võ nghệ cho cô Ngốc à?

Hoàng Dược Sư nói:

https://thuviensach.vn

- Ờ, ta muốn dạy võ nghệ cho nó, còn muốn dạy nó đánh đàn làm thơ, dạy nó kỳ môn ngũ hành, Khúc sư ca ngươi năm xưa muốn học mà chưa học được các công phu ấy, ta muốn dạy cả cho nó.

Hoàng Dung lè lè lưỡi nghĩ thầm:

- Phen này thì cha phải nếm mùi đau khổ rồi.

Hoàng Dược Sư mở nắp rương sắt, nhìn tới từng tầng từng tầng, bảo vật càng quý hiếm, trong lòng càng đau xót, đến khi xem tới từng cuộn thư họa, thở đài nói những vật này dùng để di dưỡng tính tình cố nhiên rất tốt, nhưng ngắm vật mất chí thì lại không được. Tranh hoa điểu nhân vật của Huy tông "Đạo quân hoàng đế" tinh diệu tới mức nào, nhưng y lại đem một toà giang sơn cẩm tú hai tay bưng lên dâng cho người Kim vừa nói vừa mở cuốn trục ra, đột nhiên ồ một tiếng.

Hoàng Dung nói:

- Cha, cái gì thế?

Hoàng Dược Sư chỉ vào một bức tranh sơn thủy, nói:

- Ngươi xem này!

Chỉ thấy trong bức họa vẽ một tòa núi cao chót vót tất cả có năm ngọn, ngọn ở giữa cao nhất, chĩa thẳng lên trời, vươn cao tới mây, ở dưới là vực sâu, cạnh đỉnh núi có một rặng tùng, cành tùng đọng tuyết, thân cây đều cong cong ngã về phía nam như bị gió bắc thổi mạnh phía tây đỉnh núi chi có một cây tùng lớn đứng cheo leo một mình, dáng vẻ xinh đẹp, dưới gốc tùng vẽ một vị tướng quân đang múa kiếm trước gió. Người này diện mạo rất khó nhìn nhưng tà áo bay tung, tư thế thoát tục. Toàn bức tranh đều vẽ mực đen, chỉ có người này đỏ rực như lửa, lại thêm vẻ siêu quần hơn người. Bức họa không đề lạc khoản, chỉ ghi một bài thơ: Liền năm áo chiến bụi đường pha Núi Thúy tìm lên để

https://thuviensach.vn

thưởng hoa Nước biếc non xanh nhìn chẳng đủ Ngựa về vó giục ánh trăng xa Hoàng Dung mấy hôm trước ở đình Thúy Vi phủ Lâm An đã thấy bài thơ của Hàn Thế Trung viết, nhận ra bút tích, kêu lên:

- Cha, đây là Hàn Thế Trung viết bài thơ của Nhạc Vũ Mục.

Hoàng Dược Sư nói:

- Không sai. Chỉ là bài thơ này của Nhạc Vũ Mục tả núi Thúy Vi ở Trì Châu, ngọn núi vẽ trong tranh hình thế lại hiểm ác, không phải núi Thúy Vi. Bức họa này phong cốt tuy đẹp nhưng thiếu sự hài hòa, không phải là thủ bút danh gia.

Hoàng Dung hôm trước thấy Quách Tĩnh lấy ngón trỏ vẽ theo nét bút của Hàn Thế Trung trên tấm bia trong đình Thúy Vi, lưu luyến không muốn đi, biết y thích thú, bèn nói:

- Cha, cho Quách Tĩnh bức tranh này đi.

Hoàng Dược Sư cười nói:

- Con gái cứ nghĩ tới người ngoài, còn nói gì nữa.

Bèn đưa cho nàng, lại thuận tay cầm một chuỗi trân châu trong rương lên, nói:

- Chuỗi trân châu này hạt nào cũng to bằng nhau, quả thật rất khó kiếm.

Rồi đeo vào cổ con gái. Cha con nhìn nhau cười một tiếng, trong lòng đều cảm thấy vô cùng êm ái.

Hoàng Dung cuốn bức tranh lại, chợt trên không có tiếng chim điêu kêu vang, nghe rất cấp bách.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung rất thương yêu đôi bạch điêu, nghĩ đã bị Hoa Tranh bắt lại, trong lòng rất không thích, vội chạy ra khỏi mật thất, muốn ra gây gổ một phen, chỉ thấy Quách Tĩnh đứng dưới gốc liễu lớn ngoài cửa, một con chim điêu đang mổ vào áo trên vai y kéo đi, con kia thì không ngừng bay vòng quanh y kêu lớn, cô Ngốc nhìn thấy rất thích thú, cũng xoay vòng vòng quanh Quách Tĩnh, vỗ tay cười lớn.

Quách Tĩnh dáng vẻ hoảng hốt, nói:

- Dung nhi, bọn họ có nạn, chúng ta mau đi cứu.

Hoàng Dung nói:

- Ai thế?

Quách Tĩnh nói:

- Nghĩa huynh nghĩa muội của ta.

Hoàng Dung chẩu môi một cái nói:

- Ta không đi đâu!

Quách Tĩnh sửng sốt, không hiểu ý nàng, vội nói:

- Dung nhi đừng trẻ con, đi mau thôi.

Rồi kéo con hồng mã tới, nhảy lên yên. Hoàng Dung nói:

- Vậy ngươi còn cần ta không?

Quách tĩnh lại càng gãi đầu gãi tai, nói:

- Tại sao ta không cần cô?

https://thuviensach.vn

Tay trái kéo cương ngựa, tay phải đưa ra đón nàng. Hoàng Dung cười duyên dáng kêu lên:

- Cha, chúng con đi cứu người, cha và sáu vị sư phụ cũng đi thôi.

Hai chân điểm xuống đất một cái, tung người nhảy lên, tay trái kéo tay phải Quách Tĩnh, mượn thế

nhảy lên lưng ngựa, ngồi phía trước y.

Quách Tĩnh hướng về Hoàng Dược Sư và sáu vị sư phụ khom lưng làm lễ. Rồi phi ngựa đi trước, hai con chim điêu cùng cất tiếng kêu lớn, bay trước dẫn đường.

Con tiểu hồng mã xa cách chủ nhân quá lâu, lúc ấy gặp lại, nói không hết sự vui mừng, phấn chấn tinh thần, phóng đi như gió, đôi điêu bay tuy mau nhưng nó cũng đuổi kịp. Qua không bao lâu, đôi bạch đã hạ xuống một khu rừng tối om trước mặt. Con tiểu hồng mã không chờ chủ nhân ra lệnh, cũng phóng vào rừng.

Vừa tới ngoài rừng, chợt nghe một giọng nói như lệnh vỡ trong rừng vang ra:

- Thiên Nhận huynh, từ lâu đã nghe oai danh của Thiết chưởng lão anh hùng ngươi, huynh đệ vô cùng kính ngưỡng tuyệt thế thần công của ngươi, đáng tiếc là lần luận kiếm ở Hoa sơn năm trước lão huynh lại chưa kịp tham dự. Bây giờ ném ngói dẫn ngọc, huynh đệ trước hết dùng công phu nhỏ nhoi kết thúc một đứa, để lão huynh thi triển hùng phong thiết chưởng nên chăng?

Kế nghe một người cất tiếng la thảm, ngọn cây trong rừng lắc lư một gốc cây to đổ xuống, Quách Tĩnh cả kinh, nhảy xuống ngựa chạy mau vào rừng.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung cũng xuống ngựa vỗ lên đầu con tiểu hồng mã nói:

- Mau đi đón cha ta tới đây.

Rồi quay lại chỉ đường tới, con tiểu hồng mã quay lại phóng đi.

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Chỉ mong cha tới mau, nếu không bọn mình lại phải nếm mùi của Lão Độc Vật rồi núp sau gốc cây, rón rén tiến vào rừng. Vừa nhìn ra bất giác ngẩn người, chỉ thấy Đà Lôi, Hoa Tranh, Triết Biệt, Bác Nhĩ Truật bốn người bị trói vào bốn gốc cây, Âu Dương Phong và Cừu Thiên Nhận đứng trước. Một gốc cây ngã xuống cũng trói một người, áo giáp trên người chớp sáng, chính là viên tướng hộ tống Đà Lôi về bắc, bị một chưởng tan vàng nát đá của Âu Dương Phong đánh thổ huyết lênh láng, rủ đầu nhắm mắt, đã mất mạng rồi. Đám quân sĩ không thấy bóng dạng đâu, chắc đã bị hai người đánh tan.

Cừu Thiên Nhận làm sao dám tỷ thí chưởng lực với Âu Dương Phong, đang định nói qua quít mấy câu để che lấp, chợt nghe sau lưng có tiếng bước chân khẽ vang lên, quay nhìn thì là Quách Tĩnh, bất giác vừa sợ vừa mừng, nghĩ thầm đúng lúc mượn tay Tây độc để trừ khứ y, chỉ cần dụ cho hai người đánh nhau thì mình khỏi phải xuất thủ. Âu Dương Phong thấy Quách Tĩnh trúng phải kình lực Cáp mô công của mình mà vẫn chưa chết, cũng hoàn toàn bất ngờ. Hoa Tranh mừng rỡ kêu lớn:

- Quách Tĩnh ca ca, ngươi chưa chết, thật hay quá, thật hay quá!

Hoàng Dung thấy tình thế trước mắt như thế, trong lòng đã quyết ý:

- Cứ kéo dài thời gian đợi cha tới.

Chỉ nghe Quách Tĩnh quát:

https://thuviensach.vn

- Lão tặc, các ngươi làm gì ở đây? Lại muốn hại người à?

Âu Dương Phong có ý muốn nhìn rõ công phu của Cừu Thiên Nhận, mỉm cười không nói. Cừu

Thiên Nhận quát:

- Tiểu tử, nhìn thấy Âu Dương tiên sinh mà còn chưa lạy, ngươi chán sống rồi phải không?

Quách Tĩnh lúc trong mật thất đã chính tai nghe y bịa đặt nói bậy, khích bác thị phi, lúc ấy lại đang hại người, trong lòng vô cùng câm giận, sấn lên hai bước, vù một tiếng ra chiêu Kháng long hữu hối đập tới ngực y. Công phu Hàng long thập bát chưởng của y lúc ấy đã không phải tầm thường một chưởng ấy sáu phần đánh ra, bốn phần thu về, kình lực đánh ra rồi kéo về. Cừu Thiên Nhận vội né qua định tránh nhưng vẫn bị chưởng phong của y dẫn đi, không tự chủ được không lùi về phía sau mà lại chúi lên trước. Quách Tĩnh quát lớn một tiếng, lật tay trái tát một cái định đánh y gãy răng đứt lưỡi để không thể dùng mồm mép lanh lợi mà bịa đặt thêu dệt nữa.

Một chưởng ấy kình lực tuy mạnh nhưng đánh rất chậm, bộ vị lại rất chính xác, đúng là Cừu Thiên Nhận không sao tránh được, nhìn thấy đã sắp trúng vào mặt y, chợt nghe Hoàng Dung kêu lên:

- Khoan đã!

Quách Tĩnh tay trái lập tức biến chưởng thành trảo vung ra nắm gáy Cừu Thiên Nhận nhấc lên, quay đầu lại hỏi:

- Cái gì?

Hoàng Dung sợ Quách Tĩnh đánh lão già này bị thương, Âu Dương Phong sẽ lập tức ra tay, bèn nói:

https://thuviensach.vn

- Buông tay mau, vị lão tiên sinh này công phu trên mặt rất lợi hại, ngươi mà đánh vào da mặt y, kình lực sẽ phản kích lại, nhất định ngươi sẽ bị nội thương đấy.

Quách Tĩnh không biết nàng châm chọc, không tin bèn nói:

- Lại có chuyện đó à?

Hoàng Dung lại nói:

- Cửu lão tiên sinh thổi một hơi có thể vặt hết lông con bò chỉ còn lớp da, sao ngươi không tránh ra?

Quách tĩnh lại càng không tin, chỉ biết ắt là nàng có dụng ý, lúc ấy bèn đặt y xuống đất buông tay ra.

Cừu Thiên Nhận hô hô cười lớn, nói:

- Vị tiểu cô nương này biết lợi hại, ta và hai đứa nhóc các ngươi không thù không oán, trời có đất hiếu sinh, ta là trưởng bối há lại có thể cậy lớn hiếp nhỏ, tùy tiện đả thương các ngươi.

Hoàng Dung cười nói:

- Nói thế cũng đúng. Công phu của lão tiên sinh ta rất ngưỡng mộ, hôm nay muốn lãnh giáo mấy lộ

cao chiêu, nhưng ngươi không được làm ta bị thương đấy.

Nói xong ra thế, tay trái giơ lên trời, tay phải cuốn lại như một cái ống, đặt lên môi thổi mấy hơi, cười nói:

- Tiếp chiêu, ta là dùng chiêu Đại xuy pháp loa!

Cừu Thiên Nhận nói:

https://thuviensach.vn

- Tiểu cô nương to gan lắm, Âu Dương tiên sinh nổi tiếng thiên hạ, há lại tha cho ngươi mỉa mai chọc ghẹo à?

Hoàng Dung tay phải buông ra, chát một tiếng, tát y một cái, cười nói:

- Chiêu này là Phản đả hậu kiểm bì!

Chỉ nghe ngoài rừng có một người cười nói:

- Giỏi, tiện tay đánh cái nữa đi.

Hoàng Dung nghe giọng biết cha đã tới, càng thêm to gan, dạ một tiếng, chưởng phải quả nhiên thuận thế vỗ ra. Cừu Thiên Nhận cúi đầu tránh qua, nào ngờ chiêu ấy của nàng chỉ là hư chiêu, chưởng vừa ra đã rút về, chưởng phải lập tức đánh tới. Y dùng Lục hợp thông tý quyền pháp quét tay phải ra đỡ, nhưng không ngờ đối phương chỉ đánh hờ, chỉ thấy hai tay chưởng nhỏ nhỏ của nàng như

hai chiếc lá ngọc lật lại trước mắt, vừa giật mình, má phải đã bị trúng một tát.

Cừu Thiên Nhận biết đánh nữa sẽ không thể thu chiêu, vù vù đánh ra hai quyền, ép Hoàng Dung lùi lại hai bước rồi lập tức nhảy ra bên cạnh, quát lớn:

- Khoan đã!

Hoàng Dung cười nói:

- Cái gì? Đủ rồi à?

Cừu Thiên Nhận nghiêm trang nói:

- Cô nương, cô đang bị nội thương, mau về mật thất nghỉ ngơi bốn mươi chín ngày, không được gặp gió, nếu không thì cái mạng nhỏ khó giữ được

https://thuviensach.vn

đấy.

Hoàng Dung thấy y nói rất trịnh trọng, không khỏi ngơ ngác, kế lập tức cười sằng sặc, thân hình như

cành hoa lắc loạn lên.

Lúc ấy Hoàng Dược Sư và Giang Nam lục quái đều đã đuổi tới thấy bọn Đà Lôi bị trói trên cây, đều cảm thấy kỳ quái.

Âu Dương Phong vốn nghe cừu Thiên Nhận võ công rất cao cường, năm xưa từng dùng một đôi thiết chưởng đánh các võ sư phái Hành sơn oai chấn phương nam tử thương la liệt, phái Hành sơn từ đó không gượng dậy chiếm được một chỗ đứng trong võ lâm nữa, sao hôm nay lại đánh không nổi một cô gái nhỏ như Hoàng Dung, chẳng lẽ trên mặt y quả thật có nội công, dùng sức phản kích đả thương đối phương. Không những chuyện này y chưa từng nghe, mà xem tình thế cũng không giống, đang ngần ngừ chợt ngẩng đầu thấy Hoàng Dược Sư quảy một cái bao bằng gấm Thục, trên dùng chỉ trắng thêu một con lạc đà, chính là vật dùng của cháu mình, bất giác trong lòng hoảng sợ. Y giết Đàm Xử

Đoan và Mai Siêu Phong xong bỏ đi rồi trở lại, đang muốn tới đón cháu, nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ Hoàng Dược Sư đã giết thằng nhỏ này để trả thù cho đệ tử y sao?.

Rồi run giọng hỏi:

- Cháu ta sao rồi?

Hoàng Dược Sư lạnh dùng nói:

- Đệ tử Mai Siêu Phong của ta thế nào thì cháu ngươi cũng thế ấy.

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong lạnh buốt nửa người. Âu Dương Khắc là y tư thông với chị dâu sinh ra, tiếng là cháu nhưng thật ra là con ruột của y. Y đối với đứa con tư sinh này yêu thương như tính mạng, biết Hoàng Dược Sư và Toàn Chân chư tử tuy đã kết thù với mình, nhưng những người này đều là hào kiệt thành danh trên giang hồ, mà Âu Dương Khắc hai chân đã không động đậy gì được, họ quyết không đến nỗi làm khó y, chỉ đợi khi họ tan đi, sẽ vào đón y tới nơi yên tĩnh dưỡng thương, nào ngờ

đã gặp phải độc thủ.

Hoàng Dược Sư thấy y đứng đó, hai mắt nhìn thẳng, lập tức muốn bắt đầu động thủ, biết lần này mà y phát chiêu thì quả là lật núi dốc biển, thế không thể chống, trong lòng ngấm ngầm đề phòng. Âu Dương Phong quát:

- Là ai giết? Là ngươi hay môn hạ phái Toàn Chân?

Y biết Hoàng Dược Sư thân phận rất cao, quyết không thể đích thân giết chết một người bị gãy hai chân, ắt là sai người bên cạnh ra tay. Giọng nói của y vốn đã rất khó nghe, lúc ấy lại càng the thé chối tai.

Hoàng Dược Sư lạnh lùng nói:

- Thằng tiểu tử này đã học võ công của phái Toàn Chân, cũng học qua một ít công phu của đảo Đào Hoa, quen biết ngươi đã lâu, ngươi cứ đi tìm y.

Hoàng Dược Sư nói đó vốn là Dương Khang, nhưng Âu Dương Phong vừa xoay chuyển ý nghĩ lại

lập tức nghĩ tới Quách Tĩnh. Y trong lòng vô cùng bi phẫn, trợn mắt nhìn Quách Tĩnh hồi lâu. Rồi quay đầu hỏi:

- Hoàng Dược Sư! Ngươi cầm cái bao thêu của cháu ta tới đây làm gì?

Hoàng Dược Sư nói:

https://thuviensach.vn

- Tổng đồ của đảo Đào Hoa trên người y, ta muốn lấy lại thôi. Khiến y đã bị chôn xuống lại thấy ánh mặt trời, chuyện đó cũng thật đáng tiếc.

Âu Dương Phong nói:

- Nói thế làm gì, nói thế làm gì.

Tự biết nếu giao thủ với Hoàng Dược Sư thì sau một hai ngàn chiêu cũng chưa phân thắng phụ, vả

lại chưa chắc mình đã chiếm được thượng phong, may là đã cầm được Cửu âm chân kinh, chuyện báo thù cũng không gấp gáp gì trong một ngày, nhưng nếu Cừu Thiên Nhận có thể đánh đổ Giang Nam lục quái và Quách Tĩnh, Hoàng Dung rồi tới giúp mình, hai người liên thủ thì có thể lấy mạng Hoàng Dược Sư tại đương trường. Lúc được tin con ruột bị giết chết, y vẫn có thể lạnh lùng quan sát tình thế ta địch, trong chuyện tính toán rất cao cường, lại không chịu bỏ qua cơ hội tốt, quay nhìn Cừu Thiên Nhận nói:

- Thiên Nhận huynh, ngươi giết tám người kia, để ta đối phó với Hoàng lão tà.

Cừu Thiên Nhận xua xua bàn tay to như chiếc quạt mấy cái, cười nói:

- Vậy cũng được, ta giết tám người này rồi tới giúp ngươi.

Âu Dương Phong nói:

- Đúng thế.

Nói xong hai chữ ấy liền đưa mắt nhìn Hoàng Dược Sư chằm chặp. Hoàng Dược Sư hai chân đứng không ra chữ đinh không ra chữ bát, bước tới vị trí ất mộc ở phương Đông, hai người lập tức muốn dùng võ công thượng thừa phân thắng phụ, quyết sống chết.

Hoàng Dung cười nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi giết ta trước đi.

Cừu Thiên Nhận lắc đầu nói:

- Tiểu cô nương hoạt bát đáng yêu, quả thật ta có chỗ không hạ thủ được, ái chà, tệ quá, tệ quá, chuyện này quả thật vừa khéo!

Nói xong hai tay ôm bụng cong gập lưng xuống. Hoàng Dung ngạc nhiên nói:

- Cái gì?

Cừu Thiên Nhận nhăn nhó nói:

- Ngươi chờ một lúc, đột nhiên ta đau bụng quá muốn đi ngoài.

Hoàng Dung thở ra một hơi, nhất thời không biết nói gì. Cừu Thiên Nhận lại ái chà một tiếng, mặt mũi nhăn nhó, hai tay cởi dây lưng chạy về một bên, bước chân thình thịch, xem tình hình quả đột nhiên bị đau bụng, nhịn không được són ra cả quần. Hoàng Dung ngẩn người, biết y có tới tám phần là giả vờ nhưng cũng sợ y đau bụng tháo dạ thật, chỉ trơ mắt nhìn theo y không dám cản trở.

Chu Thông lấy trong bọc ra một tờ giấy, sãi chân đuổi theo, vỗ vào đầu vai y một cái, cười nói:

- Cho ngươi giấy để chùi đây.

Cừu Thiên Nhãn nói:

- Cám ơn.

Rồi chạy vào bụi cỏ rậm cạnh gốc cây ngồi xuống.

Hoàng Dung nhặt một hòn đá ném vào lưng y, kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Chạy xa ra.

Hòn đá vừa sắp trúng lưng y, Cừu Thiên Nhận đã vung tay chụp lấy, cười nói:

- Cô nương sợ thối phải không Thì ta đi xa hơn cũng được. Tám người các ngươi chờ nhé, không được thừa cơ chạy trốn đấy.

Hoàng Dung nói:

- Nhị sư phụ, lão tặc này muốn chạy đấy.

Chu Thông gật đầu nói:

- Lão tặc này tuy mặt dày nhưng bước chân lại chậm, e không trốn được đâu. Hai món này cho ngươi chơi đây.

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Hồi 26(b)

Thề Mới, Hẹn Cũ

Hoàng Dung thấy trong tay y cầm một thanh kiếm sắc, còn có một bàn tay đúc bằng sắt, biết lúc y vỗ

vai Cừu Thiên Nhận đã móc được trong bọc của lão già kia. Nàng lúc trong mật thất đã thấy Cừu Thiên Nhận dùng thanh kiếm này đâm vào bụng để đánh lừa Toàn Chân thất tử, biết rõ là giả nhưng không đoán ra then chốt bên trong, lúc ấy nhìn thấy thanh kiếm có ba tầng có thể lồng vào nhau bèn cười bò ra, có ý muốn làm rối loạn tâm ý Âu Dương Phong, bèn bước tới trước mặt y cười nói:

- Âu Dương tiên sinh, ta không muốn sống nữa?

Rồi giơ cao tay phải lên đâm mạnh thanh kiếm sắc vào bụng. Hoàng Dược Sư và Âu Dương Phong đang vận kình chuẩn bị phát, thấy nàng làm thế đều giật nảy mình. Hoàng Dung lập tức rút thanh kiếm ra, chỉ vào ba tầng của thanh kiếm, cười sặc sụa kể lại chuyện Cừu Thiên Nhận cho cha nghe.

Âu Dương Phong tự nhủ:

- Chẳng lẽ lão già kia quả thật chỉ có hư danh, nhất sinh chỉ dối đời trộm danh thôi sao?

Hoàng Dược Sư thấy y từ từ đứng dậy đã đoán được tâm ý, đón lấy bàn tay đúc bằng sắt trong tay con gái, thấy đòng bàn tay có khắc một chữ Cừu, mu bàn tay khắc một hình hoa văn gợn sóng, nghĩ

https://thuviensach.vn

thầm:

- Đây là lệnh bài của bang chủ Thiết chưởng bang Cừu Thiên Nhận ở Tương Giang.

Hai mươi năm trước tấm lệnh bài này trên giang hồ quả thật có thanh thế rất lớn, bất kể ai cầm nó trong tay thì đông tới Cửu Giang, tây tới Thành Đô đều không ai cản trở, hai phe hắc bạch nhìn thấy đều hết sức cung kính, mấy năm nay không nghe thấy danh hiệu Thiết chưởng bang, cũng không biết đã tan rã hay còn tồn tại chẳng lẽ chủ nhân của tấm lệnh bài này lại là một lão già xấu xa vô sỉ như

thế sao?

Trong lòng trầm ngâm, đưa trả lại cho con gái.

Âu Dương Phong thấy thiết chưởng, nghiêng mắt nhìn chằm chằm, trên mặt cũng lộ vẻ vô cùng kinh ngạc.

Hoàng Dung cười nói:

- Bàn tay bằng sắt này rất hay, ta muốn lấy luôn để lão khốn kia không còn mà lừa người ta.

Rồi nhấc thanh kiếm ba đoạn kêu lên:

- Đón lấy!

Vung tay định ném qua, nhưng thấy Cừu Thiên Nhận đã cách khá xa, thủ kình của mình không đủ

nhất định không ném tới, bèn đưa cho cha cười nói:

- Cha, cha ném trả cho y đi!

https://thuviensach.vn

Hoàng Dược Sư nảy ý nghi ngờ, đang muốn thử xem rốt lại Cừu Thiên Nhận có công phu chân thực hay không, giơ tay trái lên, đặt ngang thanh kiếm trên lòng bàn tay, mũi kiếm hướng ra ngoài, ngón giữa tay phải búng vào chuôi kiếm một cái, keng một tiếng khẽ, thanh kiếm bắn đi như từ cung cứng phát ra. Hoàng Dung và Quách Tĩnh vỗ tay khen hay. Âu Dương Phong thầm hoảng sợ:

- Công phu Đàn chỉ thần thông này lợi hại thật!

Trong tiếng la hoảng của mọi người, thanh kiếm bắn thẳng vào hậu tâm Cừu Thiên Nhận, thấy mũi kiếm chỉ còn cách xương sống khoảng hơn một thước mà y vẫn ngồi xổm dưới đất bất động, trong chớp mắt ấy thanh kiếm đã cắm vào lưng y. Thanh kiếm này tuy không hề sắc bén, nhưng Hoàng Dược Sư công phu thế nào, búng một cái như thế làm ba đoạn kiếm cắm lút vào tới cán, đừng nói là kiếm sắt, cho dù là cành gỗ nhánh trúc thì lão già này không chết cũng trọng thương.

Quách Tĩnh sãi chân chạy tới nhìn kỹ, đột nhiên la lớn:

- Ái chà.

Rồi nhấc dưới đất lên một chiếc áo ngắn màu vàng, khua khua liên tiếp trên không, kêu lớn:

- Lão già trốn mất rồi.

Nguyên là Cừu Thiên Nhận cởi áo ngoài ra trùm lên một bụi cây thấp, y và mọi người cách nhau đã xa, lại có cây cỏ che khuất, kế Kim thiền thoát xác rõ ràng đắc sách, Hoàng Dược Sư, Âu Dương Phong mới rồi ngưng thần đối địch, không nhìn ra ngoài, bọn Chu Thông cũng đều chú mục vào hai người, lại càng bị Cừu Thiên Nhận qua mắt. Đông tà Tây độc nhìn nhau một cái nhịn không được cùng bật tiếng cười ha hả.

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong biết Hoàng Dược Sư tâm tư linh mẫn, không phóng khoáng như Hồng Thất công,

ám toán y không dễ thành công, nhưng thấy y cười rất thoải mái, hoàn toàn không đề phòng, có được cơ hội thế này sao không hạ độc thủ, chợt nghe ba tiếng choang choang như sắt thép chạm nhau, tiếng cười của y đột nhiên im bặt, trong chớp mắt hướng về Hoàng Dược Sư vái dài tận đất. Hoàng Dược Sư vẫn ngẩng đầu lên trời cười dài, tay phải dựng lên, tay trái co lại, ôm quyền đáp lễ, hai người thân hình đều hơi loạng choạng một cái. Âu Dương Phong đánh một đòn không trúng, thân hình bất động, lùi mau lại ba bước, kêu lên.

- Hoàng lão tà, chúng ta sẽ có ngày gặp lại.

Rồi phất tay áo dài một cái, tà áo phất gió, quay người định đi.

Hoàng Dược Sư hơi biến sắc, chưởng trái đẩy ra chặn trước mặt con gái.

Quách Tĩnh cũng nhìn thấy lúc Tây độc quay đi đã ngầm thi triển công phu âm độc dùng thủ pháp loại Phách không chưởng tập kích Hoàng Dung, y thấy cơ ra chiêu đều không mau lẹ bằng Hoàng Dược Sư, nhìn thấy nguy hiểm thì đã không kịp cứu, gầm lớn một tiếng, song quyền đập qua ngực Tây độc, muốn ép y phải rút chưởng tự cứu, kình lực trên chiêu tập kích Hoàng Dung không sử được hết.

Kình lực của Âu Dương Phong bị Hoàng Dược Sư chặn lại, lập tức thừa thế rút về đánh tới Quách Tĩnh. Một chiêu này ngoài kình lực của chính y còn mượn lực hoàng Dược sư, càng không phải tầm thường. Quách Tĩnh đâu dám thẳng thắn đón tiếp, lúc nguy cấp lăn tròn xuống đất, nhảy dựng người lên, sợ tới mức mặt mày trắng bệch. Âu Dương Phong chửi:

- Tiểu tử giỏi lắm, mấy ngày không gặp, công phu lại có tiến triển.

https://thuviensach.vn

Nên biết một đòn đánh trả của y vừa rồi là mượn kình lực đối phương đả thương người khác, biến hóa khôn lường, lại bị Quách Tĩnh lăn ra, làm y cũng hoàn toàn bất ngờ.

Giang Nam lục quái thấy đôi bên động thủ liền vây thành hình bán nguyệt chặn sau lưng Âu Dương Phong. Âu Dương Phong không hề đếm xỉa, sãi chân sấn thẳng tới. Toàn Kim Phát và Hàn Tiểu

Oanh không dám cản trở, lùi về phía sau, mắt trừng trừng nhìn y ra khỏi rừng. Nếu lúc này Hoàng Dược Sư muốn trả thù cho Mai Siêu Phong thì hợp cả sức Quách Tĩnh, Hoàng Dung và lục quái có thể bao vây giết chết Tây độc, nhưng tính y cao ngạo, không muốn bị người ta nói một tiếng là lấy nhiều hiếp ít, đành phải để sau này một mình tìm y, lúc ấy nhìn theo bóng Âu Dương Phong, chỉ khẽ

cười nhạt.

Quách Tĩnh và Toàn Kim Phát cởi trói cho bọn Đà Lôi, Hoa Tranh, Triết Biệt, Bác Nhĩ Truật. Bọn Hoa Tranh thấy Quách Tĩnh chưa chết đã rất mừng rỡ, lớn tiếng chửi mắng:

- Dương Khang bịa đặt lừa người.

Đà Lôi nói:

- Họ Dương kia nói có việc phải tới Nhạc Châu gấp, ta chỉ cho rằng y là người tốt, lại mất không cho y ba bốn con ngựa hay.

Nguyên là bọn Đà Lôi, Hoa Tranh nghe nói Quách Tĩnh chết thảm, trong lòng đau xót, nghe Dương Khang luôn miệng nói muốn trả thù cho nghĩa huynh, trò chuyện với y cảm thấy rất hợp. Đêm ấy cùng nghĩ lại ở một khách điếm trong tiểu trấn tại phía bắc Lâm An, Dương Khang muốn đi đâm chết Đà Lôi, nào ngờ hai người ăn mày kia thấy y cầm pháp trượng của bang chủ nên bảo vệ y rất cẩn thận, thay phiên canh gác ngoài cửa sổ.

https://thuviensach.vn

Dương Khang mấy lần muốn động thủ, nhưng không thấy người mập thì thấy người gầy cầm binh khí lui tới trong viện canh gác.

Y chờ suốt đêm, thủy chung không tìm được dịp đành phải bỏ qua, hôm sau lừa Đà Lôi lấy ba bốn con ngựa tốt, cùng hai người ăn mày đi về phía tây.

Bọn Đà Lôi không biết đêm quá suýt nữa đã chết phi mạng, đang đi lên bắc, lại thấy đôi bạch điêu quay đầu bay về phía nam, chờ suốt nửa ngày cũng không thấy trở lại Đà Lôi biết bạch điêu linh tính rất cao, bay về phía nam ắt có duyên do, cũng may là việc về bắc không gấp bèn ở lại khách điếm chờ hai ngày. Đến ngày thứ ba đôi điêu đột nhiên bay về, không ngừng nhìn Hoa Tranh kêu vang, bọn Đà Lôi theo bạch điêu chỉ đường quay lại phía nam, vừa khéo gặp Cừu Thiên Nhận và Âu

Dương Phong trong rừng.

Cừu Thiên Nhận vâng lệnh nước Đại Kim, muốn khiêu khích hào kiệt Giang Nam tàn sát lẫn nhau để

tiện cho quân Kim nam hạ, đang trong rừng ăn nói quàng xiên với Âu Dương Phong, thấy Đà Lôi là sứ giả Mông Cổ, lập tức cùng Âu Dương Phong nhất tề động thủ. Bọn Triết Biệt tuy có sức khỏe nhưng làm sao là đối thủ của Tây độc được? Đôi điêu bay về phía nam vốn vì phát hiện được tung tích của con tiểu hồng mã, nào ngờ lại đưa chủ nhân vào đất chết, nếu không kịp thời dẫn Quách Tĩnh, Hoàng Dung tới, thì cả bọn Đà Lôi, Hoa Tranh đã phải chết không rõ ràng trong rừng.

Tình trạng lần này có khi Hoa Tranh vẫn biết, có khi nàng cũng không nói ra được, nàng nắm tay Quách Tĩnh cứ líu lo khúc khích trò chuyện không thôi. Hoàng Dung thấy dáng vẻ của nàng thân thiết với Quách Tĩnh như thế trong lòng đã có ba phần không thích, nhưng nàng nói toàn tiếng Mông Cổ, mình thì một câu cũng không hiểu lại càng vô cùng bực dọc.

Hoàng Dược Sư thấy vẻ mặt con gái khác lạ, hỏi:

https://thuviensach.vn

- Dung nhi, cô gái Phiên này là ai?

Hoàng Dung buồn bã nói:

- Là vợ chưa cưới của Tĩnh ca ca.

Vừa nghe câu ấy Hoàng Dược Sư tựa hồ không tin vào tai mình, hỏi vặn lại một câu:

- Cái gì?

Hoàng Dung cúi đầu nói:

- Cha, cha tới mà hỏi y.

Chu Thông đứng bên cạnh đã biết sự tình không hay, vội bước lên đem chuyện Quách Tĩnh ở Mông cổ đã sớm định hôn với Hoa Tranh, mọi uyên nguyên khúc chiết kể ra. Hoàng Dược Sư tức giận không sao kìm được, liếc xéo Quách Tĩnh một cái, lạnh lùng nói:

- Té ra trước khi y cầu thân ở đảo Đào Hoa thì đã hứa hôn ở Mông Cổ rồi phải không?

Chu Thông nói:

- Chúng ta cũng nên nghĩ cách... nghĩ cách.., lưỡng toàn kỳ mỹ.

Hoàng Dược Sư cao giọng nói:

- Dung nhi, ta muốn làm một việc, nhưng con không được cản trở.

Hoàng Dung run giọng nói:

- Cha, việc gì chứ?

Hoàng Dược Sư nói:

https://thuviensach.vn

- Tiểu tử thối tha, nữ nhân khốn khiếp, giết chết hai đứa chúng nó! Hai cha con ta làm sao để kẻ khác làm nhục được?

Hoàng Dung bước lên một bước kéo tay phải cha, nói:

- Cha, Tĩnh ca ca nói y thật lòng yêu thương con, trước nay chưa hề để ý tới cô gái Phiên ấy.

Hoàng Dược Sư hừ một tiếng, nói:

- Vậy cũng thôi đi.

Rồi quát:

- Này, tiểu tử, vậy thì ngươi giết chết cô gái Phiên kia đi, để chứng tỏ lòng mình.

Quách Tĩnh trong đời chưa từng gặp qua chuyện khó xử thế này, y tâm tư vốn ngu xuẩn chậm chạp, lúc ấy nghe Hoàng Dược Sư nói, hoảng hốt luống cuống đứng ngẩn ra ở đó, không biết làm sao là tốt. Hoàng Dược Sư lạnh lùng nói:

- Ngươi đã hứa hôn trước, lại còn tới cầu hôn chỗ ta, chuyện đó nói thế nào đây?

Giang Nam lục quái thấy mặt y tái xanh, biết y lật tay một cái thì Quách Tĩnh sẽ lập tức có cái họa sát thân, người nào cũng ngấm ngầm đề phòng, chỉ là công phu chênh nhau quá xa, nếu thật sự động thủ thì cũng không được việc gì.

Quách Tĩnh không những không biết bịa đặt, nghe câu hỏi ấy, lại thật thà đáp:

- Ta chỉ mong suốt đời ở chung với Dung nhi, nếu không có Dung nhi, nhất định ta không sống được.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dược Sư sắc mặt hơi dịu lại, nói:

- Được, ngươi không giết cô gái kia cũng được, chỉ cần từ nay trở đi không được gặp cô ta nữa.

Quách Tĩnh trầm ngâm chưa đáp, Hoàng Dung nói:

- Ngươi nhất định sẽ gặp cô ta phải không?

Quách Tĩnh nói:

- Trước nay ta coi nàng như em ruột, nếu không gặp mặt, có lúc ta cũng sẽ nhớ nàng.

Hoàng Dung cười duyên dáng nói:

- Ngươi muốn gặp ai thì cứ gặp ta cũng không để ý. Ta tin quả thật ngươi không yêu thương cô ta.

Hoàng Dược Sư nói:

- Được rồi! Ta ở đây, anh cô gái Phiên này cũng ở đây, sáu vị sư phụ của ngươi cũng ở đây. Ngươi cứ nói rõ một câu: Người ngươi muốn cưới là con gái ta, chứ không phải là cô gái Phiên kia?

Y nói đi nói lại như thế quả thật là điều trái ngược hẳn bản tính, chỉ là nể mặt con gái nên hết sức kìm chế.

Quách Tĩnh cúi đầu trầm tư, lúc cúi xuống lại thấy thanh kim đao mà Thành Cát Tư Hãn ban và ngọn chuỷ thủ mà Khưu Xử Cơ tặng giắt ở hông, nghĩ thầm:

- Nếu theo đúng lệnh của cha thì mình và Dương Khang phải là anh em tốt sống chết có nhau, nhưng y là người như thế thì mối tình kết nghĩa kia làm sao giử được? Lại theo di mệnh của Dương Thiết Tâm thúc thúc thì mình

https://thuviensach.vn

phải cưới muội tử họ Mục làm vợ, chuyện đó tự nhiên không được. Đủ thấy bậc tôn trưởng đích thân định hôn cho mình cũng chưa chắc đã nhất định phải làm theo. Chuyện hôn nhân giữa mình và Hoa Tranh là Thành Cát Tư Hãn định, há lại tránh được người ngoài khen chê vài câu, mình làm sao chia tay với Dung nhi được?

Nghĩ tới đó trong lòng đã quyết, liền ngẩng đầu lên.

Lúc ấy Đà Lôi đã hỏi rõ Chu Thông về lời đối đáp qua lại giữa Hoàng Dược Sư và Quách Tĩnh, thấy Quách Tĩnh ngần ngừ suy nghĩ, có vẻ khó xử, biết y không có tình ý gì với em gái mình, trong lòng căm giận, rút một mũi tên lông điêu nanh sói trong túi tên ra, hai tay nắm chặt, cao giọng nói:

- Quách Tĩnh an đáp, nam tử hán tung hoành thiên hạ, làm việc chỉ một câu là quyết! Ngươi đã vô tình với em gái ta, con gái anh hùng của Thành Cát Tư Hãn há lại có thể cầu khẩn ngươi à? Tình nghĩa anh em giữa chúng ta, từ nay xin dứt bỏ? Lúc nhỏ ngươi từng liều mạng giúp ta, lại cứu mạng cha ta và ta, ân oán giữa chúng ta phân minh, mẹ ngươi ở phương bắc, ta sẽ phụng dưỡng thật tốt.

Nếu ngươi muốn đón bà về, ta cũng phái người hộ tống, quyết không có nửa chút thiếu sót. Đại trượng phu nói ra như núi, ngươi cứ yên tâm là được.

Nói xong chát một tiếng bẻ mũi tên làm hai đoạn, vứt xuống trước ngựa.

Mấy câu ấy chém đinh chặt sắt, Quách Tĩnh chợt thấy khiếp sợ, lập tức nghĩ tới những việc hào hùng mà mình với y đã làm trên đại mạc lúc nhỏ, nghĩ thầm:

- Y nói rất đúng: Đại trượng phu nói ra như núi. Chuyện hôn sự với em Hoa Tranh là chính mình lên tiếng ưng thuận, nói mà không giữ lời thì sao có thể làm người? Cho dù hôm nay Hoàng đảo chủ giết mình, suốt đời Dung nhi căm hận mình cũng không thể nghĩ tới nữa.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy ngang nhiên nói:

- Hoàng đảo chủ, sáu vị ân sư, Đà Lôi an đáp và hai vị sư phụ Triết Biệt, Bác Nhĩ Truật, Quách Tĩnh hoàn toàn không phải là kẻ bất nghĩa vô tình, ta phải kết hôn với em Hoa Tranh.

Câu ấy y dùng tiếng Hán và tiếng Mông Cổ lần lượt nói hai lần, không ai không cảm thấy bất ngờ.

Đà Lôi và bọn Hoa Tranh vừa sợ vừa mừng, Giang Nam lục quái thầm khen đệ tử là hảo nam tử có khí cốt, Hoàng Dược Sư thì liếc xéo cười gằn.

Hoàng Dung trong lòng tan nát, qua hồi lâu bước tới vài bước nhìn kỹ Hoa Tranh, thấy nàng vóc dáng khỏe mạnh, mắt to mày xếch, vẻ mặt sáng rỡ, bất giác thở ra một hơi, nói:

- Tĩnh ca ca, ta hiểu rồi, cô ta là người cùng đường với ngươi. Hai người các ngươi là một đôi bạch điêu ở đại mạc, ta chỉ là một con chim én dưới cành liễu ở Giang Nam thôi.

Quách Tĩnh bước lên vài bước, nắm chặt hai tay nàng nói:

- Dung nhi, ta không biết cô nói đúng hay không, nhưng trong lòng ta chỉ có cô, cô đã hiểu rõ rồi.

Bất kể người ngoài nói là đúng hay không, cho dù đốt ta thành tro, trong lòng ta cũng chỉ có cô thôi.

Hoàng Dung ứa nước mắt nói:

- Vậy tại sao ngươi lại nói muốn cưới cô ta?

Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Ta là một kẻ ngu ngốc, chuyện gì cũng không hiểu rõ. Ta chỉ biết đã ưng thuận rồi thì quyết không được hối hận. Nhưng ta cũng không bịa đặt, bất kể thế nào trong lòng ta cũng chỉ có cô.

Hoàng Dung trong lòng mờ mịt, vừa vui mừng vừa khó xử, lát sau lặng lẽ cười một tiếng, nói:

- Tĩnh ca ca, nếu sớm biết thế này thì chúng ta cứ ở lại đảo Minh Hà không về, há không hay hơn sao?

Hoàng Dược Sư đột nhiên nhướng hàng lông mày xếch lên, quát:

- Chuyện đó dễ lắm.

Tay áo phất một cái vung chưởng đánh vào Hoa Tranh.

Hoàng Dung vốn biết tâm ý cha, thấy y mắt lộ lãnh quang, biết y đã nổi sát cơ, trước khi y vung chưởng ra đã bước ra chặn trước mặt. Hoàng Dược Sư sợ con gái bị thương, chưởng thế hơi chậm lại, Hoàng Dung đã nắm tay Hoa Tranh kéo nàng xuống ngựa. Chỉ nghe bình một tiếng, phát chưởng của Hoàng Dược Sư đã đập lên yên ngựa. Trong chớp mắt đầu tiên thì con ngựa ấy trông cũng không có gì khác lạ, nhưng dần dần rũ đầu xuống, bốn vó chụm lại co rút thành một khối, nằm phục xuống đất chết luôn. Đây là loại ngựa khỏe nổi tiếng ở Mông Cổ, tuy không thần tuấn bằng con Hãn huyết bảo mã nhưng cũng là loại lương câu gân cốt tráng kiện, vóc dáng cao lớn, mà Hoàng Dược Sư nhấc tay một cái đập chết dưới chưởng, võ công cao cường quả thật hiếm thấy. Đà Lôi và bọn Hoa Tranh đều tim đập thình thình, nghĩ thầm nếu một chưởng ấy đánh trúng thì Hoa Tranh còn gì tính mạng.

Hoàng Dược Sư không rõ tại sao con gái lại xuất thủ cứu Hoa Tranh, đứng ngẩn người ra, kế hiểu ý, biết nếu mình giết chết cô gái Phiên này thì Quách Tĩnh ắt sẽ trở mặt thành kẻ thù của con gái. Hừ, trở mặt thì trở mặt, chẳng lẽ còn sợ thằng tiểu tử này à? Chỉ nhìn con gái một cái, chợt thấy

https://thuviensach.vn

nàng thần sắc thê thảm, lại như trong lòng có trăm mối tơ vò không sao gỡ được, trong lòng đột nhiên lạnh buốt, thấy như vẻ mặt của vợ y lúc sắp chết. Hoàng Dung rất giống người mẹ đã chết, tình trạng lúc bấy giờ từng khiến Hoàng Dược Sư như ngây như điên, tuy việc đã mười lăm năm nhưng hàng ngày vẫn như hiện ra trước mắt, bây giờ đột nhiên nhìn thấy trên vẻ mặt con gái, biết nàng đã yêu thương Quách Tĩnh vô cùng, nghĩ thầm đây chính là tính nết si tình của cha mẹ nàng, không sao hóa giải được lúc ấy thở dài một tiếng, ngâm:

- Thả phù trời đất là lò chừ, thợ ấy hóa công! Âm dương là tro chừ, vạn vật đại đồng!

Hoàng Dung đứng ngẩn người ra, nước mắt từ từ lăn xuống.

Hàn Bảo Câu kéo vạt áo Chu Thông một cái, hạ giọng nói:

- Y ngâm gì thế?

Chu Thông cũng hạ giọng đáp:

- Đây là văn chương của một người họ Giả thời Hán làm ra, nói người ta và vạn vật trên đời này cũng như đặt vào một cái lò lớn bị nung đúc khổ sở thế nào.

Hàn Bảo Câu nói:

- Y luyện được bản lĩnh to lớn như thế, còn khổ sở gì nữa?

Chu Thông lắc đầu không đáp.

Hoàng Dược Sư dịu dàng nói:

- Dung nhi, chúng ta về thôi, từ nay trở đi vĩnh viễn không gặp thằng tiểu tử này nữa.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nói:

- Không, cha, con còn phải tới Nhạc Châu, sư phụ bảo con làm bang chủ Cái bang mà.

Hoàng Dược Sư cười khẽ một tiếng, nói:

- Làm kẻ đứng đầu bọn ăn mày thì phiền phức lắm, cũng chẳng có gì hay mà chơi đâu.

Hoàng Dung nói:

- Con đã ưng thuận với sư phụ rồi.

Hoàng Dược Sư thở dài nói:

- Vậy thì cứ làm thử mấy ngày đi, nếu thấy dơ dáy thì cứ lập tức giao lại chức vụ cho người khác Từ

nay về sau con còn gặp thằng tiểu tử này nữa không?

Hoàng Dung nhìn Quách Tĩnh một cái, thấy y nhìn mình chằm chằm, ánh mắt đầy vẻ yêu thương, thâm tình vô hạn, ngoảnh lại nói với cha:

- Cha, y muốn cưới người khác thì con cũng lấy người khác. Trong lòng y chỉ có con thì trong lòng con cũng chỉ có y.

Hoàng Dược Sư nói:

- Hô, con gái của đảo Đào Hoa không thể thua thiệt, như thế cũng không sai. Nếu người ngươi lấy không cho ngươi gặp y thì sao?

Hoàng Dung nói:

- Hừ, ai dám cản con? Con là con gái cha mà.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dược Sư nói:

- Nha đầu ngốc, cha sống không bao lâu sẽ chết thôi.

Hoàng Dung buồn rầu nói:

- Cha, y đối xử với con như thế, chẳng lẽ con còn sống được lâu sao?

Hoàng Dược Sư nói:

- Vậy ngươi còn đi cùng thằng tiểu tử vô tình vô nghĩa này không?

Hoàng Dung nói:

- Con đi cùng y thêm một ngày thì vui sướng thêm một ngày.

Lúc nói câu ấy dáng vẻ thê thảm như muốn chết.

Hai cha con một hỏi một đáp, Giang Nam lục quái tuy tính tình quái dị nhưng nghe thấy bất giác cũng ngẩn người. Nên biết thời Tống rất để ý tới chuyện lễ giáo Hoàng Dược Sư không phải người khinh Thang Vũ mà bạc Chu Khổng nhưng hành sự luôn muốn làm ngược lại thế tục mới bị người ta đặt cho ngoại hiệu Đông tà. Hoàng Dung từ nhỏ được cha rèn luyện, nghĩ vợ chồng là vợ chồng, tình yêu là tình yêu, trong đầu óc bé nhỏ nào có nghĩ gì tới chuyện trinh tháo tiết liệt? Lần trò chuyện kinh thế hãi tục này, người ngoài nghe thấy không khỏi lắc đầu lè lưỡi, nhưng hai cha con y lại nói ra rất tự nhiên, như lúc nhàn rỗi trò chuyện trong nhà.

Bọn Kha Trấn ác cho dù khoát đạt cũng không khỏi ngấm ngầm lắc đầu.

Quách Tĩnh trong lòng rất khó xử, muốn nói vài câu an ủi Hoàng Dung, nhưng y vốn chất phác, lúc ấy càng không biết nói thế nào là tốt. Hoàng Dược Sư nhìn nhìn con gái, lại nhìn nhìn Quách Tĩnh, ngẩng đầu lên trời hú dài một tiếng, âm thanh rung động ngọn cây, hang núi dội tiếng lại, làm một bầy chim khách giật mình bay vọt lên. Hoàng Dung kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Chim khách chim khách, đêm nay Ngưu lang gặp Chức nữ, còn không mau mau bắc cầu đi!

Hoàng Dược Sư nhặt một viên đá nhỏ dưới đất thẳng tay ném ra, hơn mười con chim khách nhao nhao rơi xuống chết lăn dưới đất, y quay người lại lãng đãng bước đi, mọi người chỉ chớp mắt một cái, bóng áo xanh của y đã khuất hẳn sau rừng cây.

Đà Lôi không hiểu họ nói gì, chỉ biết Quách Tĩnh không chịu xóa bỏ lời hẹn ước cũ, trong lòng vô cùng vui sướng, nói:

- An Đáp, mong ngươi sớm thành việc lớn, về bắc gặp nhau.

Hoa Tranh nói:

- Đôi bạch điêu này ngươi cứ mang theo, ngươi nên mau mau về sớm!

Quách Tĩnh gật gật đầu, nói:

- Ngươi nói với mẹ ta rằng nhất định ta sẽ giết chết kẻ thù, trả thù cho cha.

Triết Biệt, Bác Nhĩ Truật hai người cũng từ biệt Quách Tĩnh, bốn người lên ngựa nối nhau ra khỏi rừng.

Hàn Tiểu Oanh hỏi:

- Quách Tĩnh! Ngươi tính thế nào?

Quách Tĩnh nói:

- Con... con định đi tìm Hồng sư phụ.

Kha Trấn ác gật đầu nói:

- Đúng thế. Hoàng lão tà tìm tới nhà bọn ta, người nhà nhất định sẽ rất nhớ nhung. Bọn ta cũng phải về thôi. Ngươi gặp Hồng bang chủ thì mời lão

https://thuviensach.vn

nhân gia người tới Gia Hưng dưỡng thương.

Quách Tĩnh vâng dạ, từ biệt sáu vị sư phụ, cùng Hoàng Dung về Lâm An.

Đêm ấy hai người trở vào đại nội, tìm kiếm khắp nơi quanh nhà bếp, nhưng nào thấy bóng Hồng Thất công. Hai người bắt mấy tên thái giám tra hỏi, đều nói mấy hôm nay trong cung hoàn toàn không có gian tế thích khách. Hai người cũng hơi yên tâm, đoán Hồng Thất công tuy bị mất hết võ công nhưng với cơ trì kinh nghiệm của bậc đại cao thủ như y thì nhất định có kế thoát thân, lúc ấy đã sắp tới ngày đại hội của Cái bang, không thể chần chừ được nữa, sáng sớm hôm sau liền lên ngựa đi về phía tây.

Lúc ấy một nửa Trung Quốc đã bị người Kim chiếm cứ, phía đông lấy Hoài Thủy, phía tây lấy Tản Quan làm ranh giới, nhà Nam Tống chỉ còn có Lưỡng Chiết, Lưỡng Hoài, Giang Nam đông tây lộ, Kinh Hồ nam bắc lộ, Tây Thục bốn lộ, Phúc Kiến, Quảng Đông, Quảng Tây cộng mười lăm lộ mà

thôi, đang lúc thế nước suy vi, thế vong quốc có thể nhón chân mà nhìn. Một hôm hai người tới địa giới lộ tây Giang Nam, qua một rặng núi dài, chợt một trận gió mát thổi qua, phía đông có một đám mây đen lớn bay mau tới. Lúc ấy đang mùa hè, mưa rào nói tới là tới, đám mây đen chưa tới đỉnh đầu thì một tiếng sấm vang rền, mưa đã như hạt đậu vàng rào rào rơi xuống.

Quách Tĩnh xòe ô ra che trên đầu Hoăng Dung, nào ngờ một trận gió mạnh xô tới, xé lớp vải ô cuốn ra xa, Quách Tĩnh trong tay chỉ còn có cái cán ô.

Hoàng Dung hô hô cười rộ, nói:

- Tại sao ngươi cũng đánh được Đả cẩu bổng thế?

Quách Tĩnh cũng bật tiếng cười lớn. Nhìn thấy trước mặt có một rặng núi dài, phóng mắt ra xa không thấy có chỗ nào tránh mưa được, Quách Tĩnh

https://thuviensach.vn

cởi áo ngoài ra định che cho Hoàng Dung. Hoàng

Dung cười nói:

- Che một lúc cũng bị ướt thôi!

Quách Tĩnh nói:

- Vậy thì chúng ta chạy mau lên.

Hoàng Dung lắc lắc đầu nói:

- Tĩnh ca ca, có một quyển sách chép một câu chuyện. Một hôm trời đổ mưa lớn, người đi đường nhao nhao bỏ chạy, chỉ có một người thong thả bước đi. Người chung quanh ngạc nhiên, hỏi y sao không chạy. Y đáp: Trước mặt cũng có mưa lớn, chạy đi đâu mà không ướt như nhau?

Quách Tĩnh cười nói:

- Đúng thế.

Hoàng Dung trong lòng đột nhiên lại nhớ tới việc Hoa Tranh:

- Trước mắt nhất định phải chịu lo lắng đau lòng, bất kể tìm cách nào thì rốt lại cũng không tránh được, không chạy khỏi, cũng như việc chúng ta mắc mưa ở rặng núi này.

Lúc ấy hai người thong thả bước đi dưới cơn mưa rào, đến khi qua khỏi rặng núi mới thấy một nhà nông dân bèn vào tránh mưa.

Hai người quần áo đều ướt đẫm, hỏi mượn áo quần của nhà nông dân ấy để thay. Hoàng Dung mặc một chiếc áo rách của bà già nhà quê, đang thấy thú vị chợt nghe Quách Tĩnh bên kia vách luôn miệng kêu khổ, vội bước qua hỏi:

https://thuviensach.vn

- Cái gì thế?

Chỉ thấy y mặt mày thiểu não, tay cầm bức tranh Hoàng Dược Sư cho. Nguyên là trong lúc mưa lớn mới rồi, bức tranh đã bị nước mưa làm hỏng. Hoàng Dung luôn miệng kêu lên:

- Đáng tiếc!

Đón lấy bức tranh nhìn kỹ, thấy giấy đã bị mùn ra, vết mực loang lổ, đã không còn cách nào sửa chữa, đang định ném xuống chợt thấy cạnh chỗ bài thơ của Hàn Thế Trung viết rõ ràng có thêm mấy hàng chừ. Bèn giơ lên nhìn kỹ, té ra mấy hàng chữ ấy viết dưới lớp giấy bồi, nếu bức tranh không bị

ướt quyết không bao giờ lộ ra, chỉ là mưa thấm nát giấy, nét chữ cũng nhòe đi khó nhìn rõ, chỉ thấy chữ viết có hàng có lối, nhận ra tất cả có bốn hàng. Hoàng Dung nhìn kỹ, chậm rãi đọc "., thư Vũ

mục,... Thiết Chưởng,., giữa, trên đốt.., hai.

Còn lại đều đã mất hết chữ, bất kể thế nào cũng không đọc được.

Quách Tĩnh kêu lên:

- Đây là nói về di thư của Vũ Mục!

Hoàng Dung nói:

- Chắc chắn là thế. Thằng giặc Hoàn Nhan Hồng Liệt đoán di thư của Vũ Mục được cất giấu cạnh Thúy Hàn đường trong cung, nhưng tuy lấy được cái hộp đá mà bộ di thư thì không thấy đâu, xem ra bốn hàng chữ này là có quan hệ rất lớn với bộ di thư... Thiết Chưởng.., giữa.., đốt... Nàng trầm ngâm hồi lâu, nói:

https://thuviensach.vn

- Hôm trước ở Quy Vân trang từng nghe Lục sư ca và sáu vị sư phụ của ngươi bàn về lão khốn lừa đảo Cừu Thiên Nhận, nói y là bang chủ bang Thiết chưởng gì đó, lại nói bang Thiết chưởng oai chấn Xuyên Tương, thịnh thế rất lớn, vô cùng lợi hại. Chẳng lẽ bộ di thư của Vũ Mục này lại có quan hệ

với Cừu Thiên Nhận?

Quách Tĩnh lắc đầu nói:

- Chỉ cần Cừu Thiên Nhận giở trò thì nói thế nào ta cũng không tin.

Hoàng Dung cười khẽ nói:

- Ta cũng không tin.

Ngày mười bốn tháng bảy, hai người vào tới địa giới lộ nam Kinh Hồ, chưa đến giờ Ngọ hôm sau đã tới Nhạc Châu, hỏi rõ đường đi, bèn giục ngựa thả điêu thẳng tới lầu Nhạc Dương.

Lên tới trên lầu, hai người gọi rượu thịt, nhìn ra phong cảnh hồ Động Đình chỉ thấy mênh mông cuồn cuộn mút mắt, một vùng xanh biếc trải rộng muôn khoảnh, bốn phía núi non vây quanh lô nhô, đúng là gấm lụa tranh vanh, chót vót hùng tráng, so với cảnh khói sóng ở Thái Hồ lại khác hẳn. Nhìn ngắm một lúc rượu thịt đưa tới, thức ăn ở Hồ Nam rất cay, hai người đều thấy không hợp khẩu vị, chỉ là bát lớn đũa dài, cũng rất có hào khí.

Hai người ăn một ít thức ăn, lại nhìn những thơ từ đề vịnh trên bốn bức vách.

Quách Tĩnh im lặng đọc bài Nhạc Dương lâu ký của Phạm Trọng Yên, đọc tới hai câu:

Lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ.

https://thuviensach.vn

Không kìm được cao giọng khen ngợi.

Hoàng Dung nói:

- Ngươi biết hai câu này nói gì không?

Quách Tĩnh im lặng đọc lại, trong lòng suy nghĩ, không trả lời ngay. Hoàng Dung lại nói:

- Phạm Văn Chính công làm bài văn này năm xưa oai chấn Tây Hạ, văn tài võ lược có thể nói là vô song trên đời lúc bấy giờ.

Quách Tĩnh bảo nàng kể lại sự tích Phạm Trọng Yêm một lượt, nghe nàng nói ông ta lúc nhỏ nhà nghèo, cha mất sớm, mẹ cải giá, trải nhiều đau khổ sau khi giàu sang lại vô cùng tiết kiệm, chuyện gì cũng nghĩ tới bách tính, bất giác tự nhiên kính ngưỡng, rót đầy rượu vào bát ăn cơm, ngửa cổ lên uống một hơi cạn sạch, nói:

- Lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ, bậc đại anh hùng, đại hào kiệt phải có lòng dạ như thế!

Hoàng Dung cười nói:

- Người như thế cố nhiên là tốt nhưng thiên hạ điều lo thì nhiều mà điều vui lại ít chẳng phải y suốt đời không được vui vẻ sao? Ta thì không làm được.

Quách Tĩnh cười khẽ một tiếng. Hoàng Dung lại nói:

- Tĩnh ca ca, ta bất kể thiên hạ lo hay vui, nếu ngươi không ở bên cạnh ta thì ta vĩnh viễn không biết vui sướng là gì.

Nói tới đó, giọng nói chìm xuống, vẻ mặt buồn rầu.

Quách Tĩnh biết nàng nghĩ tới chuyện chung thân của hai người nhưng không thể khuyên giải an ủi, cúi đầu không nói gì.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung chợt ngẩng lên cười nói:

- Thôi đi, cho dù như thế thì Phạm Trọng Yêm cũng có làm một bài Tích ngân đăng, ngươi nghe người ta hát chưa?

Quách Tĩnh nói:

- Tự nhiên là ta chưa nghe. Cô đọc cho ta nghe đi.

Hoàng Dung nói:

- Nửa sau của bài từ này nói: Người đời chẳng ai trăm tuổi. Nhỏ lo già, già thành kém cỏi, chỉ có giữa đời, ở tuổi thiếu niên. Nỡ bởi phù danh, này quan nhất phẩm nọ thiên kim. Hỏi tóc trắng, làm sao tránh khỏi?

Kế đem ý nghĩa lời lẽ của bài từ giải thích qua một lượt. Quách Tĩnh nói:

- Ông ta khuyên người ta đừng đem thời giờ mà làm chuyện cầu danh, thăng quan, phát tài, nói thế

cũng rất đúng.

Hoàng Dung hạ giọng ngâm nga:

-Rượu tới lòng sầu, thành lệ tương tư chảy .

Quách Tĩnh nhìn nàng một cái, hỏi:

- Đây cũng là bài từ của Phạm Văn Chính công à?

Hoàng Dung nói:

- Đúng đấy, đại anh hùng, đại hào kiệt cũng không phải là kẻ vô tình.

Hai người đối ẩm vài chén. Hoàng Dung nhìn tửu khách trên lầu, thấy ở chiếc bàn vuông phía đông có ba ông già ăn mặc theo lối ăn mày, quần áo

https://thuviensach.vn

trên người tuy vá chằng vá đụp nhưng đều rất sạch sẽ, xem dáng vẻ thì là nhân vật quan trọng trong Cái bang tới tham gia đại hội của Cái bang tối nay, ngoài ra đều là loại thương nhân thân sĩ tầm thường.

Chợt nghe trên một gốc liễu lớn ngoài lầu tiếng ve kêu ran, Hoàng Dung nói:

- Con ve suốt ngày không ngừng kêu lên: Biết rồi, biết rồi, nhưng không biết nó biết cái gì, té ra trong đám sâu bọ cũng có loại khốn khiếp khoác lác không biết xấu hổ, khiến ta nhớ tới một người, lại lo cho y.

Quách Tĩnh vội hỏi:

- Ai thế?

Hoàng Dung cười nói:

- Là vị Thiết chưởng thủy thượng phiêu Cừu Thiên Nhận bịa đặt khích bác.

Quách Tĩnh hô hô cười rộ nói:

- Lão già lừa đảo ấy... .

Câu nói chưa dứt, chợt nghe góc phía tây có người nói the thé:

- Ngay cả Thiết chưởng thủy thượng phiêu Cừu lão mà cũng không coi ra gì, khẩu khí lớn thật.

Quách Hoàng hai người quay nhìn chỗ phát ra giọng nói, chỉ thấy ở góc lầu có một lão ăn mày già mặt như bị hun khói đang ngồi xổm, quần áo rách rưới, nhìn hai người cười hì hì. Quách Tĩnh thấy là nhân vật Cái bang, lập tức yên tâm, lại thấy y vẻ mặt hòa hoãn, lập tức chắp tay nói:

- Lão tiền bối, xin mời qua cùng uống vài chén được không?

https://thuviensach.vn

Lão ăn mày già nói:

- Hay lắm!

Rồi lập tức bước tới. Quách Hoàng sai tửu bảo mang thêm bát đũa, rót một chén rượu cười nói:

- Mời ngồi, uống rượu đi.

Lão ăn mày nói:

- Ăn mày không đáng ngồi ghế.

Rồi ngồi xuống sàn lầu, lấy trong cái bao gai trên vai ra một cái bát mẻ, hai chiếc đũa tre, chìa bát ra nói:

- Những thức các ngươi ăn còn thừa, cứ đổ vào đây cho ta là được.

Quách Tĩnh nói:

- Thế thì không khỏi có chỗ bất kính quá đáng, tiền bối thích ăn gì, chúng tôi sẽ gọi nhà bếp nấu.

Lão ăn mày nói:

- Ăn mày có dáng vẻ của ăn mày, nếu hữu danh vô thực, vỗ ngực làm phách thì rõ ràng không phải là ăn mày. Các ngươi chịu bố thí thì cứ bố thí, còn không chịu thì ta tới chỗ khác xin cơm.

Hoàng Dung nhìn Quách Tĩnh một cái, cười nói:

- Không sai, ngươi nói đúng lắm.

Lúc ấy đem tất cả cơm canh còn thừa đổ vào cái bát mẻ của y, lão ăn mày già lấy trong bao ra một nắm cơm nguội, chấm chấm thức ăn thừa, ăn uống có vẻ rất ngon lành.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung thầm đếm số bao trên vai y, thấy có ba cái chồng thành một chồng, tất cả có ba chồng, tổng cộng có chín cái, lại nhìn qua ba người ăn mày ngồi bên bàn phía đông, trên lưng mỗi người cũng đều có chín cái bao gai, chỉ là trên bàn của họ bày đầy rượu thịt, rất là thịnh soạn. Ba người ấy đối với lão ăn mày già này như không nhìn thấy, thủy chung không hề nhìn y một cái, nhưng trong thần sắc thấp thoáng có vẻ không ưa.

Lão ăn mày ăn uống rất mau lẹ, chợt nghe dưới thang có tiếng bước chân vang lên, mấy người bước lên. Quách Tĩnh quay đầu nhìn ra chỗ cửa cầu thang, chỉ thấy hai người đi đầu chính là hai người ăn mày đón Dương Khang ở thôn Ngưu Gia phủ Lâm An, người thứ ba vừa thò đầu lên, chính là Dương Khang. Y chợt thấy Quách Tĩnh chưa chết, vô cùng hoảng sợ, sau khi sửng sốt, lập tức xoay người quay xuống, lúc trên bậc thang không biết nói mấy câu gì, người ăn mày béo mập bước xuống, người ăn mày gầy thấp thì bước tới bàn của ba người ăn mày phía đông, hạ giọng nói mấy câu. Ba người ăn mày kia lập tức đứng dậy, xuống lầu đi ra. Lão ăn mày già ngồi dưới đất chỉ lo ăn uống, không đếm xỉa gì tới.

Hoàng Dung bước tới cửa sổ nhìn ra, chỉ thấy mười mấy người ăn mày xúm xít đưa Dương Khang về phía tây. Dương Khang đi không bao xa, ngoảnh đầu nhìn lại, vừa chạm vào ánh mắt của Hoàng Dung, lập tức quay đầu lại, gia tăng cước bộ rảo chân bước đi.

Lão ăn mày già ăn xong, lè lưỡi liếm sạch cái bát, chùi đôi đũa vào áo mấy cái rồi bỏ lại vào bao.

Hoàng Dung nhìn kỹ thấy y mặt đầy nếp nhăn, vẻ mặt trông rất sầu khổ, hai bàn tay cực to, gần gấp đôi bàn tay người thường, trên mu bàn tay gân xanh nổi lên, rõ ràng một đời vất vả. Quách Tĩnh đứng lên chắp tay nói:

- Xin mời tiền bối ngồi, chúng ta dễ nói chuyện hơn.

Lão ăn mày cười nói:

https://thuviensach.vn

- Ta không quen ngồi ghế. Hai người các ngươi là đệ tử của Hồng bang chủ, tuổi tác tuy nhỏ nhưng chúng ta ngang hàng với nhau. Ta lớn hơn vài tuổi, các ngươi gọi ta một tiếng đại ca là được. Ta họ

Lỗ, tên Lỗ Hữu Cước.

Quách Hoàng hai người nhìn nhau một cái, cùng nghĩ thầm:

- Té ra y đã sớm biết lai lịch chúng ta.

Hoàng Dung cười nói:

- Lỗ đại ca, cái tên của ngươi nghe rất thú vị.

Lỗ Hữu Cước nói:

- Thường có câu: ăn mày không gậy bị chó nhờn. Ta không có gậy, nhưng có một cái chân thối tha.

Nếu chó lớn xông vào cắn, ta cứ nhắm giữa đầu đá cho con bà mày một cái cũng đủ bắt nó phải cụp đuôi cuống cuồng bỏ chạy.

Hoàng Dung vỗ tay cười nói:

- Tốt tốt, nếu lũ chó biết được ý nghĩa của tên ngươi, thì phải chạy thật xa!

Lỗ Hữu Cước nói:

- Ta nghe Lê Sinh Lê huynh đệ kể, đã biết việc hai vị làm ở huyện Bảo ứng, đúng là có chí không cần lớn tuổi, không chí uổng sống trăm năm, khiến người ta rất kính phục, chẳng trách Hồng bang chủ coi trọng như thế.

Quách Tĩnh đứng lên khiêm tốn mấy câu. Lỗ Hữu Cước nói:

- Mới rồi nghe hai vị nói tới Cừu Thiên Nhận và Thiết chưởng bang, thanh thế của Thiết chưởng bang ở một dải Lưỡng Hồ Tứ Xuyên rất lớn, bang

https://thuviensach.vn

chúng giết người cướp của, không điều ác nào không làm. Lúc đầu chỉ câu kết với quan phủ, bấy giờ thì càng ngày càng hung dữ công nhiên đem tiền bạc đút lót quan trên, mình cũng ra làm quan. Đáng hận nhất là chuyện tư thông với nước Kim, câu kết với nhau làm chuyện trong ứng ngoài hợp.

Hoàng Dung nói:

- Lão già Cừu Thiên Nhận chỉ biết lừa đảo, tại sao lại có thanh thế như thế?

Lỗ Hữu Cước nói:

- Cừu Thiên Nhận rất lợi hại, cô nương đừng coi thường y.

Hoàng Dung cười nói:

- Ngươi gặp y chưa?

Lỗ Hữu Cước nói:

- Chuyện đó thì chưa, nghe nói y ẩn cư trong núi sâu, tu luyện Thiết chưởng thần công, đã mười mấy năm nay chưa từng xuống núi.

Hoàng Dung cười nói:

- Ngươi mắc lừa rồi, ta đã gặp y mấy lần, còn giao thủ với nhau nữa, chứ nói tới chuyện Thiết chưởng thần công gì đó của y, ha ha...

Nàng nhớ tới Cừu Thiên Nhận giả đau bụng trốn đi, chỉ nhìn Quách Tĩnh cười khanh khách.

Lỗ Hữu Cước nghiêm trang nói:

- Họ giở trò lừa dối thế nào, tuy ta hoàn toàn không biết gì nhưng Thiết chưởng bang mấy năm nay rất hưng vượng, quả thật không thể coi thường.

Quách Tĩnh sợ y tức giận, vội nói:

https://thuviensach.vn

- Lỗ đại ca nói đúng lắm, Dung nhi cứ thích nói đùa.

Hoàng Dung cười nói:

- Ta nói đùa bao giờ? úi chà, ái chà, đau bụng quá" Nàng giả giọng nói của Cừu Thiên Nhận, ôm bụng kêu la.

Quách Tĩnh nhớ lại tình trạng hôm ấy, bị nàng chọc cười cũng không kìm được cười phá lên.

Hoàng Dung thấy y cũng cười, lại lập tức lấy vẻ mặt nghiêm trang, chuyển qua chuyện khác, hỏi:

- Lỗ đại ca, ba người ăn mày ăn uống bên kia mới rồi có quen với ngươi không?

Lỗ Hữu Cước thở dài một tiếng nói:

- Hai vị không phải người ngoài, chắc đã nghe Hồng bang chủ nói qua trong bang bọn ta chia ra hai phái áo dơ và áo sạch chứ?

Quách Tĩnh và Hoàng Dung cùng nói:

- Chưa nghe sư phụ nói qua.

Lỗ Hữu Cước nói:

- Trong bang chia phái, vốn không phải là chuyện hay, Hồng bang chủ rất không thích, nhưng lão nhân gia người mất rất nhiều tinh thần khí lực mà thủy chung vẫn không thể hợp nhất hai phái làm một. Dưới trướng Hồng bang chủ trong Cái bang, tất cả có bốn vị trưởng lão.

Hoàng Dung nói chen vào:

- Chuyện đó thì ta đã nghe sư phụ nói qua.

https://thuviensach.vn

Nàng vì Hồng Thất công còn sống nên không muốn nói ra chuyện y giao lại chức bang chủ Cái bang cho nàng.

Lỗ Hữu Cước gật gật đầu nói:

- Ta là trưởng lão Tây lộ, ba vị mới rồi cũng đều là trưởng lão.

Hoàng Dung nói:

- Ta biết, ngươi là thủ lĩnh của phái áo dơ, họ là thủ lĩnh của phái áo sạch.

Quách Tĩnh nói:

- Ủa, sao cô biết?

Hoàng Dung nói:

- Ngươi xem quần áo của đại ca rất dơ, quần áo của họ lại rất sạch sẽ. Lỗ đại ca, ta thấy phái áo dơ

không tốt, quần áo trên người vừa dơ vừa hôi, không thoải mái chút nào. Tất cả người trong phái áo dơ các ngươi giặt sạch quần áo thì hai phái chẳng phải cũng như một sao?

Lỗ Hữu Cước tức giận nói:

- Ngươi là tiểu thư có tiền, tự nhiên chê ăn mày hôi hám.

Rồi giẫm chân đứng dậy. Quách Tĩnh đang định xin lỗi, Lỗ Hữu Cước đã không hề ngoái đầu, nổi giận đùng đùng bước xuống thang lầu.

Hoàng Dung lè lè lưỡi nói:

- Tĩnh ca ca, ta đắc tội với vị Lỗ đại ca này, ngươi đừng mắng ta.

Quách Tĩnh cười một tiếng. Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Mới rồi ta lo quá!

Quách Tĩnh nói:

- Lo chuyện gì?

Hoàng Dung nghiêm trang nói:

- Ta chỉ lo y phóng chân đá ngươi một cước, thì ngươi thiệt hại nặng.

Quách Tĩnh nói:

- Đang yên lành tại sao lại đá ta? Cho dù cô ăn nói đắc tội với y thì y cũng không cần phải đá người mà.

Hoàng Dung chẩu môi cười khẽ rồi lập tức im lặng. Quách Tĩnh ngẩn người xuất thần, nghĩ mãi không sao hiểu được.

Hoàng Dung thở dài nói:

- Tại sao ngươi không nghĩ trong tên của y có điển cố đấy.

Quách Tĩnh sực hiểu ra, kêu lên:

- Phải rồi, là cô vòng vo để chửi ta là chó?

Rồi đứng bật lên, vươn tay làm ra vẻ cù vào nách nàng, Hoàng Dung cười phá lên liên tiếp tránh né.

https://thuviensach.vn

Hồi 27(a)

TRướC ĐàI HIÊN VIÊN

Hai người đang đùa giỡn, tiếng chân lại vang lên ở thang lầu, ba trưởng lão Cái bang vừa theo Dương Khang đi xuống lúc nãy lại trở lên, bước tới cạnh bàn hai người Quách Hoàng làm lễ. Trong đó một người trắng trắng to béo, để một chòm râu bạc, nếu không phải quần áo trên người vá chằng vá đụp thì quả là có dáng vẻ của một đại thân sĩ đại tài chủ, y chưa nói đã cười, quả thật gió xuân đầy mặt, một làn hòa khí, nói:

- Mới rồi lão ăn mày họ Lỗ ngấm ngầm hạ độc thủ với hai vị, bọn ta nhìn không thuận mắt, nên vội tới đây để cứu giúp.

Quách Tĩnh, Hoàng Dung đều giật nảy mình, cùng hỏi:

- Độc thủ gì?

Người ăn mày kia nói:

- Lão ăn mày ấy không chịu cùng ngồi ăn uống với hai vị, có đúng không?

Hoàng Dung chợt hoảng sợ, hỏi:

- Chẳng lẽ bọn ta bị trúng độc trong thức ăn thức uống à?

Người ăn mày kia thở dài nói:

- Đó cũng là trong bang bọn ta bất hạnh, lại nảy ra loại người gian trá như thế. Bản lĩnh hạ độc của Lão ăn mày ấy rất cao cường, chỉ cần khẽ búng ngón trỏ một cái thuốc độc trong móng tay bắn ra thần không hay, quỷ

https://thuviensach.vn

không biết trộn vào rượu thịt. Hai vị trúng độc đã sâu sau nửa giờ nữa sẽ không có cách nào giải cứu đâu.

Hoàng Dung không tin, nói:

- Hai người bọn ta không oán không thù với y, tại sao y phải hạ độc thủ?

Người ăn mày kia nói:

- Có quá nửa là lời lẽ của hai vị đắc tội với y rồi. Mau uống thuốc giải này mới có thể cứu được.

Nói xong lấy trong bọc ra một gói thuốc bột, chia ra cho vào hai cái chén, lấy rượu hòa tan, bảo Quách Hoàng hai người uống ngay lập tức.

Hoàng Dung mới rồi thấy Dương Khang cùng đi với họ đã sớm sinh nghi, há lại chịu bằng vào hai ba câu của họ mà uống thuốc? Bèn hỏi:

- Vị tướng công họ Dương kia có quen với bọn ta, xin ba vị mời y tới đây gặp nhau một lần được không?

Người ăn mày kia nói:

- Tự nhiên là phải gặp rồi, chỉ là chất độc của gã gian đồ kia lợi hại phi thường, hai vị uống thuốc giải mau đi, nếu không kéo dài sẽ khó trị đấy.

Hoàng Dung nói:

- Hảo ý của ba vị ta rất cảm tạ, xin ngồi xuống cùng uống mấy chén. Nhớ năm xưa bang chủ Cái bang Kiều Phong độc chiến với quần hào ở Tụ Hiền trang, dùng Hàng long thập bát chưởng đánh bọn ma đầu trước chùa Thiếu Lâm thấy bóng là chạy, ép hoàng đế Khiết Đan bẻ tên ăn thề ở Nhạn Môn quan không dám đánh xuống phương Nam, thật anh hùng làm sao.

https://thuviensach.vn

Lúc nàng cùng Hồng Thất công, Quách Tĩnh trên đảo Minh Hà kết gỗ làm bè, Hồng Thất công

thường nói cho nàng nghe việc cũ trong bang để về sau nàng làm bang chủ không đến nỗi không biết chuyện lớn trong bang. Chuyện bang chủ Kiều Phong anh hùng ấy là lúc bấy giờ nàng nghe Hồng Thất công kể.

Ba trưởng lão Cái bang thấy nàng đột nhiên nói lại chuyện cũ trong bang, đưa mắt nhìn nhau một cái đều thấy ngạc nhiên, nghĩ thầm nàng còn nhỏ tuổi, làm sao biết được chuyện ấy. Hoàng Dung lại nói:

- Hàng long thập bát chưởng của Hồng bang chủ vô song vô đối trong thiên hạ, không biết ba vị học được mấy chưởng?

Ba người ăn mày trên mặt đều có vẻ thẹn thùng, về Hàng long thập bát chưởng chưa được bang chủ

ra ơn dạy cho chiêu nào, không bằng đệ tử tám túi là Lê Sinh được dạy một chiêu Thần long bái vĩ.

Hoàng Dung lại nói:

- Mới rồi tuy nói vị Lỗ trưởng lão kia giỏi hạ độc, nhưng ta thấy bản lĩnh của y cũng bình thường.

Tháng trước Tây độc Âu Dương Phong mời ta uống ba chén rượu độc, cái đó thì quả thật mới có chút lợi hại. Hai chén rượu giải độc này xin mời ba vị tự uống thôi.

Nói xong đẩy hai chén rượu hòa thuốc bột tới trước mặt ba người ăn mày.

Ba người ăn mày hơi biến sắc, biết nàng cố ý dây dưa, không chịu uống thuốc.

Lúc ấy người có bộ dạng như tài chủ cười nói:

https://thuviensach.vn

- Cô nương đã có ý nghi ngờ, bọn ta tự nhiên không tiện cưỡng ép. Chỉ có điều bọn ta một phen có ý tốt, cũng thành uổng công. Ta chỉ nói rõ một điều, tự nhiên cô nương sẽ tin. Hai vị nhìn vào mắt ta đây, thấy có gì khác lạ không Quách Tĩnh, Hoàng Dung cùng nhìn vào mắt y, chỉ thấy hai tròng mắt y khảm vào bộ mặt béo phị chỉ như hai sợi dây nhỏ nhưng bên trong lấp loáng ánh sáng, thần quang rực rực. Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Thế thì có gì lạ? Chẳng qua cũng chỉ như một cặp mắt heo mà thôi.

Người ăn mày kia nói:

- Hai vị nhìn vào tròng mắt ta, ngàn vạn lần đừng nên phân tâm. Bây giờ các ngươi cảm thấy mi mắt nặng sụp, đầu óc choáng váng, toàn thân mệt mỏi vô lực, đó là triệu chứng trúng độc, mau mau nhắm mắt ngủ đi.

Giọng nói của y cực kỳ hòa dịu dễ nghe, lại có mỹ lực làm say người, Quách Hoàng hai người quả

nhiên cảm thấy mệt mỏi buồn ngủ, toàn thân vô lực. Hoàng Dung hơi cảm thấy bất ổn, định quay đầu đi tránh ánh mắt y, nhưng hai mắt đã bị mục quang của y giữ chặt, không tự chủ được cứ nhìn y chằm chằm. Người ăn mày kia lại nói:

- Ở đây đối diện với hồ lớn, rất là mát mẻ, hai vị cứ ở chỗ gió mát này ngủ một giấc thật say, ngủ đi, ngủ đi? Rất thoải mái, ngoan ngoãn ngủ đi!”

Y nói tới đoạn cuối, giọng nói càng hòa dịu ngọt ngào. Quách Hoàng hai người bất tri bất giác ngáp liên tiếp mấy cái. Rồi nằm phục xuống bàn dần dần thiếp đi.

Cũng không biết qua bao lâu, hai người trong lúc mơ màng chỉ thấy gió mát phe phẩy, cảm thấy hơi lạnh, bên tai văng vẳng như có tiếng sóng vỗ, mở mắt ra nhìn, chỉ thấy trong đám mây mù có mặt vầng trăng sáng vừa từ sau núi phía đông nhô lên. Hai người vô cùng hoảng sợ, lúc nãy uống rượu

https://thuviensach.vn

trên lầu Nhạc Dương đang là ban ngày, tại sao trong chớp mắt đã tối rồi. Trong lúc mờ mờ mịt mịt định đứng dậy thì giật mình thấy hai tay hai chân đều bị trói chặt, há miệng toan kêu thì trong miệng cũng đã bị nhét đầy cành gai đâm vào lưỡi rất đau. Hoàng Dung biết ngay là trò của người ăn mày béo trắng, chỉ là khó mà rõ được y sử dụng tà pháp gì, nhất thời cũng không nghĩ gì nhiều, liếc mắt thấy Quách Tĩnh cũng ở sát cạnh mình, đang dùng sức giãy giụa, lập tức cảm thấy yên tâm được một nửa.

Lúc ấy Quách Tĩnh nội công thâm hậu, dây trói có buộc chặt hơn mà bị y giằng cũng đứt tung, nào ngờ lúc ấy tay chân y không vận kình được, dây trói trên người kêu thành tiếng nhưng không lay động, nguyên là da trâu thuộc làm thành.

Quách Tĩnh muốn vận kình, đột nhiên trên mặt lạnh buốt, một thanh kiếm sắc lạnh buốt khẽ đập lên mặt y hai cái, ngoảnh đầu thấy là bốn thanh niên Cái bang, đều cầm binh khí đứng cạnh, bèn không giãy giụa nữa, quay lại nhìn qua Hoàng Dung.

Hoàng Dung định thần, trước tiên nhìn xem tình thế chung quanh rồi sẽ tìm cách thoát thân, nhưng quay lại lập tức hoảng sợ ngẩn người, té ra đang trên một đỉnh núi nhỏ, dưới ánh trăng nhìn thấy rất rõ, bốn phía đều là nước, khói nhẹ sương mỏng trùm lên muôn khoảnh sóng biếc, nghĩ thầm té ra bọn mình đã bị bắt lên đỉnh núi Quân sơn trong hồ Động Đình, tại sao trên đường không hề hay biết? Lại quay đầu nhìn, chỉ thấy ngoài mười trượng có một cái đài cao, quanh đài có mấy trăm người ăn mày đứng xúm xít, ai cũng im lặng không nói gì, ánh trăng chưa chiếu lên cả bọn nên lúc đầu chưa nhận ra. Nàng mừng thầm:

- A, phải rồi, hôm nay là rằm tháng bảy, đúng là kỳ đại hội của Cái bang. Để mình tìm cách nói ra, truyền lệnh của sư phụ thì lo gì quần cái không phục tùng?

https://thuviensach.vn

Qua hồi lâu, quần cái vẫn không có động tĩnh gì, Hoàng Dung không nhịn được nữa, nhưng không sao động đậy, chỉ đành cố gắng chịu đựng, quá thêm nửa giờ tay chân nàng không cử động được đã tê dại, chỉ thấy vầng trăng tròn dần dần lên tới giữa trời soi xuống một bên đài cao. Hoàng Dung tự

nhủ:

- Thơ Lý Thái Bạch có câu: Nhàn nhạt hồ trong lòa kính ngọc, Tiêu tao nét vẽ ấy Quân sơn.

Hôm ấy ông ta chơi núi ngắm trăng mới tự tại làm sao, hôm nay cảnh vật cũng thế mà mình và Tĩnh ca ca lại bị trói ở đây, đúng là khiến người ta vừa tức giận vừa buồn cười!

Bóng trăng dần dần di động soi lên ba chữ đại tự bên đài: Đài Hiên Viên. Hoàng Dung nhớ cha kể

chuyện cổ về sông lớn hồ lớn trong thiên hạ từng nói tương truyền Hoàng Đế đúc đỉnh cạnh hồ Động Đình, sau khi đúc xong cưỡi rồng bay lên trời, nghĩ chắc ngôi đài này là để kỷ niệm chuyện ấy.

Sau khoảng thời gian uống cạn tuần trà, toàn bộ ngôi đài đã tắm, trong ánh trăng sáng chợt nghe hồi vang lên, nhanh chậm cao thấp rất có ý nhạc, chính là quần cái đều cầm bổng nhỏ, thúc xuống mặt đá đứng chân.

Hoàng Dung thầm đếm, đếm được tám mươi mốt hồi, tiếng gõ lập tức dừng lại, trong quần cái có bốn người đứng lên, dưới ánh trăng nhìn thấy rất rõ, chính là Lỗ Hữu Cước và ba trưởng lão phái áo sạch. Bốn trưởng lão Cái bang đứng ở bốn góc đài, quần cái nhất tề đứng lên, chắp tay trước bụng, khom lưng làm lễ.

Người ăn mày béo trắng đợi quần cái ngồi xuống xong, cao giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Các vị huynh đệ, trời xuống họa cho Cái bang, quả thật là tai nạn tày trời, Hồng bang chủ của chúng ta đã quy tiên ở phủ Lâm An!

Câu ấy vừa nói ra, quần cái im phăng phắc. Đột nhiên có một người há miệng gào lớn, nằm phục xuống đất. Quần cái bốn phía đấm ngực giẫm chân, kêu khóc ầm ĩ, tiếng gào khóc vang động cả cây rừng, truyền ra xa xa trên mặt hồ.

Quách Tĩnh cả kinh:

- Bọn mình tìm sư phụ không được té ra lão nhân gia người đã qua đời rồi.

Không kìm được nước mắt ròng ròng, chỉ là trong miệng đã bị cành gai nhét cứng không khóc được ra tiếng. Hoàng Dung lại nghĩ:

- Gã béo này chẳng tốt lành gì, dùng tà pháp bắt bọn mình. Lời người này làm sao tin được? Nhất định là y bịa đặt.

Quần cái nhớ tới ơn đức của Hồng Thất công, ai cũng bật tiếng khóc lớn. Lỗ Hữu Cước đột nhiên quát:

- Bành trưởng lão, bang chủ quy thiên là ai chính mắt nhìn thấy?

Bành trưởng lão đáp:

- Lỗ trưởng lão, nếu bang chủ lão nhân gia người còn sống thì ai ăn gan beo tim cọp mà dám rủa ông? Người chính mắt nhìn thấy lão nhân gia quy thiên cũng đang ở đây. Dương Tướng công, mời người nói rõ cho các huynh đệ đi.

Chỉ thấy một người đứng lên, chính là Dương Khang.

Y cầm ngọn trúc bổng màu xanh bước tới trước đài quần cái lập tức im lặng, nhưng tiếng nức nở sụt sùi vẫn còn chưa dứt. Dương Khang chậm rãi nói:

https://thuviensach.vn

- Hồng bang chủ một tháng trước đây tỷ võ với người ta ở phủ Lâm An, bất hạnh thất thủ bị đánh chết.

Quần cái nghe câu ấy, lập tức nhao nhao kêu lên:

- Kẻ thù là ai, nói mau đi, nói mau đi?

- Bang chủ thần thông như thế, làm sao thất thủ được. Nhất định là kẻ thù đông người bao vây, bang chủ chúng ta rơi vào thế quả bất địch chúng.

Quách Tĩnh nghe Dương Khang nói, từ đau buồn chuyển sang tức giận nhưng lại lập tức vui mừng, nghĩ thầm:

- Một tháng trước đây rõ ràng sư phụ còn ở chung với mình, té ra là y bịa đặt.

Hoàng Dung lại nghĩ:

- Thằng tiểu tử này là học trò lậu của lão già lừa đảo Cừu Thiên Nhận, học lỏm được công phu thối tha phao tin chết chóc.

Dương Khang giang hai tay ra, đợi quần cái yên lặng mới nói:

- Người hại chết bang chủ chính là đảo chủ Đào Hoa Đông tà Hoàng Dược Sư và bảy tên đạo sĩ giặc cướp phái Toàn Chân.

Hoàng Dược Sư đã lâu không rời đảo, quần cái trong mười người có tới chín không biết tên họ y, Toàn Chân thất tử thì oai danh lại lừng lẫy. Hôm ấy những người được tới dự đại hội ở Quân sơn đều không phải là kẻ tầm thường trong bang, tự nhiên đều biết tài năng của Toàn Chân thất tử, nghĩ thầm bất kể Hoàng Dược Sư là loại người thế nào nhưng Toàn Chân thất tử liên thủ thì bang chủ cho dù võ công trác tuyệt nhưng một người lẻ loi cũng không phải là địch thủ, lúc ấy ai cũng vô cùng bi phẫn.

https://thuviensach.vn

Có người ngoác miệng chửi mắng, có người gào thét đòi lập tức trả thù cho bang chủ.

Nguyên hôm trước Dương Khang nghe Âu Dương Phong nói:

- Hồng Thất công bị y dùng Cáp mô công đả thương, ắt khó giữ được tính mạng. Y lại cho rằng Quách Tĩnh đã bị mình đâm chết trong cấm cung, nào ngờ đột nhiên gặp nhau ở lầu Nhạc Dương, sau lúc hoảng sợ bèn sai ba vị trưởng lão trong Cái bang tìm cách bắt sống hai người, có ý giết chết họ. Y nghĩ chuyện này lâu ngày ắt sẽ tiết lộ, Hoàng Dược Sư, Toàn Chân thất tử, Giang Nam lục quái ắt sẽ tìm y trả thù. Lục quái võ công không cao cũng chẳng có gì đáng sợ, chứ Đông tà và Toàn Chân thất tử không phải tầm thường, vì vậy thuận miệng đổ tội giết chết Hồng Thất công lên đầu họ, để Cái bang dốc toàn lực đối phó, khiêu chiến với cả đảo Đào Hoa lẫn phái Toàn Chân, trừ được mối họa lớn cho mình.

Giữa tiếng quát tháo ầm ĩ của quần cái, Giản trưởng lão ở Đông lộ đứng dậy nói:

- Các anh em, xin nghe ta nói một câu.

Người này râu tóc đều bạc, thân hình ngũ đoản nhưng vừa mở miệng thì mọi người lập tức im đặng, rõ ràng rất có uy tín trong Cái bang. Chỉ nghe y nói:

- Trước mắt chúng ta cô hai việc lớn. Việc thứ nhất là tuân theo di mệnh của bang chủ tôn lập bang chủ đời thứ mười chín của bản bang. Việc thứ hai là bàn cách báo thù rửa hận cho bang chủ.

Quần cái nhao nhao khen phải. Lỗ Hữu Cước lại cao giọng nói:

- Trước hết chúng ta tế anh linh lão bang chủ đã.

https://thuviensach.vn

Rồi bốc một nắm đất ẩm dưới đất, tiện tay nắn thành một hình người bằng đất làm tượng Hồng Thất công, đặt lên cạnh đài Hiên Viên, nằm phục xuống đất òa khóc. Quần cái cũng đều buông tiếng khóc lớn.

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Sư phụ ta rõ ràng chưa chết mà bọn ăn mày thối tha các ngươi khóc lóc làm gì? Hừ, các ngươi không có lý do gì lại bắt trói Tĩnh ca ca và ta ở đây, cứ để các ngươi đau lòng suông một trận thì ta mới hả dạ.

Quần cái khóc lóc một hồi, Giản trưởng lão vỗ tay ba tiếng, quần cái lập tức nhất lệ nín khóc. Giản trưởng lão nói:

- Hôm nay huynh đệ các lộ trong bang đều dự đại hội ở Quân sơn, vốn để nghe Hồng bang chủ chỉ

định người thừa kế lão nhân gia, bây giờ lão bang chủ đã bất hạnh qua đời thì cứ theo di mệnh của lão bang chủ mà quyết. Nếu không có di mệnh thì do bốn vị trưởng lão bản bang cộng đồng suy cử.

Đây là quy củ đời đời truyền nối trong bản bang, các vị huynh đệ, như thế được không?

Quần cái đồng thanh khen phải. Bành trưởng lão nói:

- Dương tướng công, lúc lão bang chủ lâm chung, có di mệnh gì, mời ngươi nói lại.

Tôn lập bang chủ là việc lớn đệ nhất của Cái bang, sự hưng suy thành bại của Cái bang có quá nửa là do bang chủ có đức có tài hay không quyết định.

Năm xưa bang chủ đời thứ mười bảy u mê nhu nhược, võ công tuy cao nhưng xử sự không đúng,

https://thuviensach.vn

phái áo sạch và phái áo dơ xung đột không thôi, thanh thế của Cái bang giảm hẳn. Đến khi Hồng Thất công tiếp nhiệm chức bang chủ, đè nén không cho hai phái xung đột với nhau, Cái bang mới trùng chấn hùng phong được trên giang hồ. Những chuyện cũ ấy thì quần cái dự hội ai cũng biết rõ, nên vừa nghe nói phải tôn lập bang chủ, người nào cũng tập trung lắng nghe, không một tiếng động.

Dương Khang hai tay nắm ngọn trúc bổng màu xanh giơ lên quá đầu, cao giọng nói:

- Hồng bang chủ bị gian nhân vây đánh, thân bị trọng thương, lúc tính mệnh nguy cấp trong khoảnh khắc, tại hạ thấy chuyện bất bình, đem giấu ông vào mật thất trong nhà, lừa bọn gian tà rồi lập tức mời danh y hết lòng chữa chạy cho Hồng bang chủ, nhưng rốt lại vì bị thương quá nặng, không có cách nào cứu vãn được.

Quần cái nghe tới đó, cùng buông tiếng thở dài. Dương Khang dừng lại một lúc rồi nói tiếp:

- Lúc Hồng bang chủ lâm chung, trao lại ngọn trúc bổng này, sai tại hạ nhận trọng nhiệm giữ chức bang chủ đời thứ mười chín.

Câu ấy vừa nói ra, quần cái ai cũng rúng động, không ngờ trọng nhiệm bang chủ Cái bang lại giao vào tay một vị công tử dáng vẻ như trẻ con thế này.

Dương Khang lúc trong quán rượu của cô Ngốc họ Khúc ở thôn Ngưu Gia phủ Lâm An vô tình nhặt được ngọn trúc bổng, thấy hai người ăn mày lại tỏ ra vô cùng cung kính đối với mình. Y trong lòng ngạc nhiên, nhưng trên đường đi không hề nói lộ ra chút nào với họ, lại gợi chuyện xa xôi, hỏi dò về

lai lịch của ngọn trúc bổng. Hai người ăn mày thấy y cầm trúc bổng trong tay nên hỏi tới là đáp, biết gì nói nấy, nói là nói hết, nên chưa tới Nhạc châu

https://thuviensach.vn

y đã hiểu được sáu bảy phần nội tình Cái bang, chỉ

là quy củ trong bang nghiêm ngặt không được nói chuyện cơ mật với người ngoài, y không hỏi thì hai người ăn mày cũng không nhắc tới. Y nghĩ:

- Cái bang thanh thế to lớn, bang chủ lại có quyền uy rất lớn, lại thêm Hồng Thất công đã chết không có ai đối chứng, một là không làm, hai là đã làm thì không thôi, bèn thừa cơ tự nhận mình là bang chủ, quả là có thể mặc tình mà lừa dối hàng ngàn hàng vạn huynh đệ trong bang. Y suy đi tính lại mấy lượt, cảm thấy kế sách này quả thật không có chỗ nào sơ hở, lúc ấy bên bịa đặt ra một câu chuyện, trong đại hội giả truyền lại di mệnh của Hồng Thất công, tự nhận làm bang chủ.

Y đứng trước mặt mấy trăm hào kiệt Cái bang ăn nói sang sảng, lời lẽ không vấp váp, biết rõ nếu chuyện bịa đặt này bị phát giác thì có quá nửa sẽ bị Cái bang đánh thành đống thịt nát tại đương trường. Nhưng nghĩ tới việc thành công ngày sau thì nhất định phải mạo hiểm, huống chi Hồng Thất công đã chết, ngọn trúc bổng màu xanh đang trong tay, Quách Tĩnh, Hoàng Dung lại đã bị bắt thì mối nguy hiểm quả thật cũng không phải là lớn, mà một ngày làm bang chủ thì nói không hết những chỗ hay, Cái bang có hàng vạn bang chúng, đúng là có thể làm cơ sở cho việc “Giàu sang không thể

nói hết” ngày sau.

Giản Bành Lương ba trưởng lão phái áo sạch nghe Dương Khang nói, trên mặt đều hiện vẻ vui

mừng.

Nguyên là trong Cái bang chia làm hai phái áo sạch và áo dơ. Phái áo sạch ngoài việc mặc quần áo ăn mày vá chằng vá đụp thì việc sinh hoạt thường ngày không khác gì thường nhân, những người này vốn không phải là hào kiệt trên giang hồ, mà là có kẻ khâm phục phong cách hiệp nghĩa của Cái bang, có kẻ kết giao với đệ tử trong bang mà gia nhập Cái bang chứ thật ra

https://thuviensach.vn

hoàn toàn không phải là ăn mày thật sự. Phái áo dơ thì đúng là lấy việc ăn mày để mưu sinh, nghiêm thủ giới luật: Không được sử dụng tiền bạc mua vật dùng, không được ngồi ăn chung bàn với người ngoài, không được động thủ với kẻ không biết võ công. Hai phái mỗi bên giữ một đầu, tranh chấp không thôi. Hồng Thất công để tỏ sự công chính vô tư năm nay mặc áo sạch thì năm sau mặc áo dơ, cứ thế thay phiên luân chuyển không hề phân biệt đối xử với hai phái. Nguyên là mặc áo dơ đi ăn xin mới là bản sắc chính tông của Cái bang, chỉ là Hồng Thất công thích ăn thích uống, bảo y chỉ được xin cơm thừa canh cặn của người ta để đỡ lòng thì cũng rất khó làm, vì vậy chính y cũng không thể nghiêm thủ

giới luật của phái áo dơ. Nhưng trong bốn đại trưởng lão y lại coi trọng Lỗ Hữu Cước nhất, nếu không phải Lỗ Hữu Cước tính tình nóng nảy, từng mấy lần làm hỏng việc lớn thì Hồng Thất công đã sớm chỉ định y làm người kế thừa chức bang chủ rồi.

Lần đại hội ở Nhạc Châu này, quần cái phái áo sạch đã rất lo lắng, nghĩ thầm người kế thừa làm bang chủ bàn về đạo đức, võ công, danh vọng thì có tám chín phần không phải Lỗ Hữu Cước không xong.

Huống chi bốn đại trưởng lão trong bang thì phái áo sạch chiếm ba người, nhưng trong đám đệ tử

thuộc hạ thì phải áo dơ chiếm đại đa số. Ba trưởng lão phái áo sạch từng bàn kế sách đối phó, nhưng nghĩ tới oai vọng của Hồng Thất công không ai dám nghĩ tới việc nọ kia, về sau thấy Dương Khang cầm trúc bổng tới Nhạc Châu, lại nghe nói:

- Hồng Thất công đã chết, tuy không khỏi đau buồn nhưng nghĩ đây chính là cơ hội tốt để đè nén phái áo dơ, lập tức càng muốn tiếp nạp Dương Khang, mười phần cung kính, đang định nghe ngóng di mệnh của Thất công. Nào ngờ Dương Khang vô cùng tinh ranh, chỉ sợ có biến, về chuyện di mệnh không hé môi một câu, đến đại hội mới nói ra. Ba trưởng lão phái

https://thuviensach.vn

áo sạch biết rõ mình không có phúc phận cũng không thất vọng, chỉ cần Lỗ Hữu Cước không giữ chức bang chủ là đã thỏa lòng, lại sợ Dương Khang trẻ tuổi, nhất định phải cho y vào khuôn phép. Huống hồ y quần áo hoa lệ ăn uống sang trọng, quyết không thể chạy qua phái áo dơ. Lúc ấy ba người nhìn nhau một cái, ai cũng gật gật đầu.

Giản trưởng lão nói:

- Vị Dương tướng công này quả thật đang cầm thánh vật của bản bang. Các huynh đệ nếu ngờ vực, xin cứ bước lên xem.

Lỗ Hữu Cước liếc mắt nhìn Dương Khang, tự nhủ:

- Bằng vào một thằng tiểu tử nhà ngươi cũng làm được bang chủ bản bang, thống suất quần cái các lộ trong thiên hạ à?

Đưa tay đón ngọn trúc bổng, thấy ngọn bổng xanh biếc lóng lánh, quả đúng là vật bang chủ các đời truyền lại cho nhau, tự nhủ: ắt là Hồng bang chủ nghĩ tới ơn cứu mạng nên truyền lại cho y. Lão bang chủ đã có di mệnh, bọn mình há dám không tuân sao? Mình nên hết sức trung thành giúp đỡ y, đừng để suy sụp cơ nghiệp mà Hồng bàng chủ xây dựng.

Liền hai tay đưa ngọn trúc bổng lên quá đầu, cung cung kính kính trả lại Dương Khang, cao giọng nói:

- Bọn ta tuân theo di mệnh của lão bang chủ, cử Dươngtướng công làm bang chủ đời thứ mười chín của bản bang.

Quần cái đồng thanh hò reo ầm ĩ.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung người không thể động đậy miệng không thể nói năng nhưng trong bụng ngấm ngầm kêu khổ. Quách Tĩnh nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Quả nhiên không ra khỏi sự tiên liệu của Hoàng đảo chủ, Dương Khang dám lớn mật giả mạo làm bang chủ, tương lai nhất định sẽ gây họa không nhỏ.

Hoàng Dung lại nghĩ:

- Thằng tiểu tử này nhất định sẽ không tha hai người bọn mình, chỉ còn xem y định phát lạc thế nào sẽ tùy cơ ứng biến.

Chợt nghe Dương Khang khiêm tốn nói:

- Tại hạ trẻ tuổi hiểu biết còn ít, không đức không tài, quả thật không dám đảm đương trọng nhiệm này.

Bành trưởng lão nói:

- Hồng bang chủ có di mệnh như thế, Dương tướng công không cần quá khiêm tốn. Các huynh đệ

xin đồng tâm phụ tá, Dương tướng công cứ yên tâm là được.

Lỗ Hữu Cước nói:

- Đúng thế!

Rồi khạc một tiếng, phun một bãi đờm vào giữa mặt y.

Chuyện này quả thật làm Dương Khang hoàn toàn bất ngờ, lại không tránh kịp, bãi đờm dính đúng vào giữa má. Y giật nảy mình, đang định quát hỏi thì ba trưởng lão Giản, Bành, Lương cũng mỗi người một bãi nước bọt nhổ vào người y.

Dương Khang kêu thầm:

https://thuviensach.vn

- Mạng mình thôi rồi chỉ cho rằng âm mưu đã bị bốn trưởng lão phát giác, đang định xoay người co phân bỏ chạy, biết rõ là không sao chạy thoát cũng còn hơn bó tay chịu chết, thì thấy bốn trưởng lão chắp hai tay trước ngực lạy rạp xuống đất. Dương Khang ngạc nhiên không hiểu, nhất thời không nói nên lời. Quần cái theo thứ tự lớn nhỏ, từng người bước lên khạc một bãi nước bọt vào y, sau đó làm đại lễ trong bang. Dương Khang mừng sợ xen lẫn, ngấm ngầm ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ khạc đờm vào mình cũng là cung kính sao? Y không biết quy củ trước nay của Cái bang là lúc tôn lập bang chủ nhất định phải khạc nước bọt vào bang chủ. Đại khái vì ăn mày đi xin ăn bốn phương, bị hàng vạn người làm nhục, thì người đứng đầu quần cái nhất định phải bị bang chúng làm nhục, trong đó quả thật có thâm ý sâu xa.

Hoàng Dung lập tức nhớ lại hôm trước lúc Hồng Thất công truyền lại chức bang chủ cho mình trên đảo Minh Hà cũng từng nhổ một bãi đờm vào vạt áo nàng, lúc ấy chỉ cho rằng y bị trọng thương xong, không có sức khạc nhổ nên mới đến nỗi như thế chứ không biết đó là lễ tiết tôn lập bang chủ.

Nhớ lại hôm trước Hồng Thất công còn nói:

- Ngày sau đám khiếu hóa chính thức tham kiến ngươi thì không tránh khỏi phải chịu dơ dáy, ờ, thật là làm khó cho ngươi.

Đến lúc bấy giờ mới biết vì sư phụ sợ nàng chê dơ không chịu nhận chức bang chủ, nên giấu diếm không nói.

Qua suốt nửa ngày, quần cái mới làm lễ xong, cùng reo lên:

- Mời Dương bang chủ lên đài Hiên Viên!

Dương Khang thấy ngôi đài cũng không cao lắm, có ý khoe khoang bản lĩnh, hai chân điểm một cái bay vọt lên trên, tư thế linh động, vô cùng đẹp

https://thuviensach.vn

đẽ. Thân pháp nhảy lên ấy của y tuy đẹp nhưng bốn đại trưởng lão võ công đều có chỗ thành tựu riêng đều đã nhận ra công phu của y chỉ phù hoa chứ

không thực tế, căn bản còn kém, chỉ là y tuổi còn trẻ mà có được bản lĩnh như thế, rõ ràng từng được cao thủ truyền thụ, kể ra cũng là hiếm có.

Dương Khang lên đài Hiên Viên rồi, cao giọng nói:

- Kẻ hung thủ đầu sỏ hại chết lão bang chủ tuy chưa giết được, nhưng hai tên tay chân của y đã bị ta bắt ở đây.

Quần cái vừa nghe, lại làm ầm lên, kêu lớn:

- "Ở đâu? Ở đâu?"

- Mau đem ra dùng loạn đao phân thây!

- Đừng một đao chém chết, cứ cho bọn cẩu tặc ấy nếm mùi đau khổ.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Lại có tay chân nào bị y bắt được nhỉ, phải chờ xem thử.

Dương Khang cao giọng quát:

- Dắt chúng tới trước đài!

Bành trưởng lão rảo bước tới cạnh hai người Quách Hoàng, mỗi tay nhấc một người giơ cao lên bước tới trước đài Hiên Viên ném mạnh xuống đất. Quách Tĩnh lúc ấy mới hiểu, chửi thầm trong lòng:

- Tiểu tử giỏi, té ra là y nói bọn mình.

Lỗ Hữu Cước thấy là hai người Quách Hoàng, giật nảy mình, vội nói:

- Khải bẩm bang chủ:

https://thuviensach.vn

- Hai người này là đệ tử của lão bang chủ, tại sao lại làm hại sư tôn?

Dương Khang căm hờn nói:

- Chính vì thế mới càng đáng giận. Hai người này khi sư diệt tổ, tội lớn tày trời.

Bành trưởng lão nói:

- Dương bang chủ chính mắt nhìn thấy, làm sao còn sai được?

Hai người Lê Sinh và Dư Triệu Hưng trong Cái bang giúp đỡ Trịnh Dao Gia ở huyện Bảo ứng, suýt mất mạng dưới tay Âu Dương Khắc, may được Quách Tĩnh, Hoàng Dung tiếp cứu, đối với họ vừa

cảm ơn vừa khâm phục, lại biết Hồng Thất công rất yêu mến hai người đệ tử này, lập tức rẽ đám đông bước lên. Lê Sinh kêu lên:

- Khải bẩm bang chủ hai vị này là anh hùng hiệp nghĩa, tiểu nhân dám dám tính mạng ra bảo đảm, việc lão bang chủ bị hại quyết không có liên quan gì tới họ.

Dư Triệu Hưng kêu lên.

- Hai người này là người tốt, là những người bạn rất tốt.

Lương trưởng lão trợn mắt quát:

- Có chuyện gì thì phải do trưởng lão của các ngươi nói, chứ ở đây là chỗ cho các ngươi nói leo à?

Lê Dư hai người thuộc phái áo dơ, do Lỗ Hữu Cước cai quản, về thân phận thì thấp hơn nên không dám nói gì nữa, căm tức lui xuống.

Lỗ Hữu Cước nói:

https://thuviensach.vn

- Không phải tiểu nhân dám không tin lời bang chủ, chỉ vì đây là chuyện lớn báo thù rửa hận cho bản bang, xin bang chủ hỏi lại thật kỹ để biết rõ chân tướng.

Dương Khang trong lòng đã sớm có kế, bèn nói:

- Được ta sẽ tới hỏi cho rõ ràng.

Rồi nói với hai người Quách Hoàng:

- Các ngươi cũng không cần trả lời, ta nói đúng thì cứ gật đầu, không đúng thì cứ lắc đầu. Nếu có nửa điểm dối trá thì đừng trách đao kiếm vô tình rồi vung tay một cái, Bành Lương hai trưởng lão đều nhất tề rút võ khí ra kề vào lưng hai người Quách Hoàng. Bành trưởng lão sử kiếm, Lương trưởng lão sử đao, đều là binh khí sắc bén.

Hoàng Dung giận tái mặt, nhớ lại lúc trong mật thất ở thôn Ngưu Gia nghe chuyện gật đầu lắc đầu của Trình Dao Gia khi Lục Quán Anh cầu hôn, lúc ấy làm thế thì hay lạ thế nào, hôm nay lại rơi vào mình, lại bị gã gian đồ này làm nhục. Lại nhớ lại mình từng giở trò chọc ghẹo Âu Dương Khắc, không ngờ lại bị quả báo thế này, tuy đang tức giận vẫn nghĩ cách gật đầu lắc đầu thế nào để làm Lỗ

Hữu Cước sinh nghi để y ra sức đòi phải được cho mình chính thức đối đáp, chỉ cần được nói ra lời thì vạch trần gian kế của Dương Khang không phải là khó.

Dương Khang biết Quách Tĩnh thật thà, rất dễ lừa gạt, bèn nhấc y lên ném qua một bên, cao giọng nói:

- Cô gái này là con ruột của Hoàng Dược Sư, có đúng không?

Quách Tĩnh nhắm mắt không đem xỉa gì tới. Lương trưởng lão ấn mũi đao vào lưng y một cái quát:

https://thuviensach.vn

- Phải không không phải, gật đầu hay là lắc đầu?

Quách Tĩnh vốn định bất kể tới cùng, chợt xoay chuyển ý nghĩ:

- Cho dù mình miệng không nói được nhưng cũng có chỗ đúng sai đen trắng.

Bèn gật đầu.

Quần cái cho rằng Hoàng Dược Sư là hung thủ đầu sỏ hại chết Hồng Thất công, thấy y gật đầu, thét lên ầm ầm:

- Còn hỏi gì nữa, giết mau đi, giết mau đi!

- Giết thằng tiểu tặc ấy mau đi. Rồi đi tìm lão tặc tính sổ!

Dương Khang kêu lên:

- Các huynh đệ đừng ầm ĩ, để ta hỏi y tiếp.

Quần cái nghe lệnh bang chủ sai bảo, lập tức yên lặng.

Dương Khang hỏi Quách Tĩnh:

- Hoàng Dược Sư hứa gả con gái cho ngươi, đúng không?

Quách Tĩnh nghĩ chuyện ấy là có thật, lại gật gật đầu. Dương Khang khom người xuống mò vào người y, rút ra một thanh chuỳ thủ sáng lóe mắt, hỏi:

- Đây là của Khưu Xử Cơ trong Toàn Chân thất tử tặng cho ngươi, mà Khưu lão đạo còn khắc tên ngươi trên chuôi kiếm, có đúng không?

Quách Tĩnh gật đầu.

Dương Khang lại hỏi:

https://thuviensach.vn

- Trong Toàn Chân thất tử thì Mã Ngọc từng truyền thụ công phu cho ngươi, Vương Xử Nhất từng cứu mạng ngươi, ngươi có nhờ vả họ không?

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Mình lại không nhờ vả sao?

Lại gật gật đầu. Dương Khang nói:

- Hồng Thất công Hồng bang chủ cho hai người các ngươi là người tốt, từng truyền thụ tuyệt kỹ của ông cho các ngươi, có đúng không?

Quách Tĩnh gật đầu.

Dương Khang lại hỏi:

- Hồng Thất công bị địch nhân ám toán, thân bị trọng thương, hai người các ngươi vẫn đang bên cạnh lão nhân gia, đúng không?

Quách tĩnh lại gật đầu. Hoàng Dung trong lòng hoảng sợ:

- Ngốc ca ca ơi, bất kể y hỏi đúng hay không đúng, ngươi cứ lắc đầu thì y sẽ không thể không để

ngươi nói.

Quần cái nghe giọng nói:

- Dương Khang càng lúc càng nghiêm khắc, Quách Tĩnh thì không ngừng gật đầu chỉ cho rằng y thẳng thắn nhận tội chứ không biết những câu hỏi ấy hoàn toàn không liên hệ gì với việc Hồng Thất công bị ám toán, toàn là gian kế của Dương Khang đặt ra để hãm hại. Lúc ấy ngay cả Lỗ Hữu Cước cũng căm hờn Quách Hoàng hai người thấu xương, bước tới trước mặt đá mạnh vào Quách Tĩnh mấy cái. Dương Khang kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Các huynh đệ, hai tên tiểu tặc này kể cũng sảng khoái, vậy cũng miễn cho họ phải chịu khổ. Hai vị

trưởng lão Bành Lương động thủ mau đi!

Quách Tĩnh và Hoàng Dung thê thảm nhìn nhau. Hoàng Dung đột nhiên cười cười, nghĩ thầm:

- Là mình và Tĩnh ca ca chết ở một chỗ, chứ không phải là Hoa Tranh! Chết như thế này kể cũng sạch sẽ, cho dù trước mắt có bị mưa lớn cũng không cần chạy núp nữa.

Quách Tĩnh ngẩng đầu nhìn trời, nhớ lại mẹ đang trên đại mạc xa xôi, ngưng thần nhìn về phía bắc, chỉ thấy chòm sao Bắc đẩu lấp lóe, đột nhiên giật mình, nhớ lại trận thế của Toàn Chân thất tử ác đấu với Mai Siêu Phong, Hoàng Dược Sư, người ta đến lúc sắp chết, tâm tư đặc biệt linh mẫn sắc bén, những cách thức công thủ tiến lui, đóng mở ẩn hiện của trận Thiên càng Bắc đẩu lại như hiện rõ mồn một trước mắt.

Hai trưởng lão Bành Lương cầm đao vung kiếm bước tới trước mặt định hạ thủ, Lỗ Hữu Cước đột nhiên sấn lên đứng chặn trước mặt hai người, kêu lên:

- Khoan đã.

Rồi rút mớ cây ngai trong miệng Quách Tĩnh ra, hỏi:

- Lão bang chủ bị hại thế nào, ngươi nói rõ ràng cho ta nghe.

Dương Khang vội nói:

- Không cần hỏi nữa, ta đều biết rồi.

Lỗ Hữu Cước lại nói:

https://thuviensach.vn

- Bang chủ, chúng ta càng hỏi rõ càng tốt. Phàm những tên gian tặc có liên quan tới chuyện này thì không thể cho đứa nào chạy thoát.

Dương Khang ngấm ngầm hoảng sợ, nghĩ thầm nếu để y nói ra chân tướng nhất định sẽ có biến, chỉ

là lý lẽ của Lỗ Hữu Cước rất đúng, lại không tiện cản trở lập tức mồ hôi trên trán chảy xuống ròng ròng.

Nào ngờ Quách Tĩnh tuy đã được rút mớ cành gai trong miệng ra nhưng vẫn không nói không rằng, ngẩng đầu nhìn bầu trời phía bắc, ngơ ngẩn xuất thần. Lỗ Hữu Cước hỏi liền mấy câu, y vẫn như

không hề nghe thấy vốn là y tập trung suy nghĩ tìm hiểu công phu của trận Thiên cang Bắc đẩu, lúc ấy đang chuyên tâm nhất trí đạt tới cảnh giới như ngây như cuồng, đời nào còn đếm xỉa tới câu hỏi của Lỗ Hữu Cước? Hoàng Dung và Dương Khang thấy y bỏ qua cơ hội tốt này để tự biện bạch đều vô cùng kinh ngạc, chỉ là một người buồn thầm, một người mừng thầm, ý nghĩ khác hẳn nhau.

Dương Khang vung tay một cái, Bành Lương hai người nhấc đao kiếm lên.

Chợt nghe vù vù mấy tiếng, một đạo ánh sáng tía lướt qua trên mặt hồ.

Bành Lương hai người ngạc nhiên nhìn nhau, lại thấy hai đạo ánh sáng màu lam vọt lên không, đạo ánh sáng này cách Quân sơn khoảng vài dặm, bắn lên từ giữa hồ. Giản trưởng lão nói:

- Bang chủ, có khách quý tới.

Dương Khang ngạc nhiên hỏi:

- Là ai thế?

Giản trưởng lão nói:

https://thuviensach.vn

- Bang chủ Thiết chưởng bang.

Dương Khang không biết lai lịch Thiết chưởng bang, hỏi:

- Thiết chưởng bang à?

Giản trưởng lão nói:

- Đây là một đại bang hội ở vùng Xuyên Tương, bang chủ của họ tới bái phỏng trước, phải tiếp đãi cẩn thận. Hai đứa tiểu tặc này để sau đại hội phát lạc cũng không muộn.

Dương Khang nói:

- Cũng được, xin Giản trưởng lão tiếp đãi tân khách.

Giản trưởng lão truyền lệnh ra, bình bình bình ba tiếng, trên đảo Quân sơn lập tức có ba mũi hỏa tiễn đỏ rực bay lên.

Không bao lâu, thuyền cập bến, quần cái đốt đuốc bước ra đón tiếp. Đài Hiên Viên trên đỉnh Quân sơn, từ chân núi tới đỉnh núi đường đi khá xa, khách tới tuy đều biết khinh công nhưng hồi lâu mới lên tới.

Quách Hoàng hai người bị dắt trong đám đông, do Bành trưởng lão sai đệ tử canh gác. Hoàng Dung ra hiệu cho Quách Tĩnh nhưng thấy y thần sắc ngơ ngẩn, ngẩng đầu nhìn trời, miệng không ngừng lẩm bẩm gì đó, trong lòng vô cùng ngạc nhiên, đoán là y bị oan khuất quá đáng, thần trí đã hơi hồ đồ, nghĩ thầm bất kể người tới là ai cũng là có cơ hội có thể lợi dụng, còn đang suy nghĩ chợt thảy khách đã tới, dưới ánh đuốc sáng rực mấy mươi người áo đen xúm xít đưa một ông già lên trước đài, ông già ấy mặc áo ngắn vải vàng, tay cầm quạt lá quỳ, không phải Cừu Thiên Nhận thì là ai? Hoàng Dung vừa tức giận vừa buồn cười, lại vô cùng thất vọng, người này tới đây chắc chắn không có gì hay.

https://thuviensach.vn

Giản trưởng lão bước lên đón, nói mấy câu khách sáo của người giang hồ, dáng vẻ cực kỳ cung kính, sau đó dẫn kiến với Dương Khang, nói:

- Vị này là Thiết chưởng thủy thượng phiêu Cừu lão bang chủ, thần chưởng vô địch, oai chấn thiên hạ. Vị này là Dương bang chủ vừa tiếp nhiệm của tệ bàng hôm nay, là bậc thiếu niên anh hùng. Hai vị nên thân mật thân mật.

Dương Khang lúc ở Quy Vân trang tại Thái Hồ từng chính mắt nhìn thấy Cừu Thiên Nhận giở trò ma, trong lòng đã không coi y ra gì, nghĩ thầm lão già lừa đảo này vốn còn là bang chủ bang hội gì đó, vừa động tâm niệm, lập tức làm ra vẻ không quen, cười nói:

- Hạnh hội, hạnh hội.

Rồi đưa tay ra nắm tay y. Hai chưởng vừa nắm vào nhau, Dương Khang lập tức vận hết công lực toàn thân lên tay, muốn bóp cho y kêu đau xin tha, nghĩ thầm:

- Mọi người tin ngươi võ công trác tuyệt, nhưng phải cho ngươi biết tay ta. Đây quả thật là cơ hội trời cho, mượn lão già ngươi để ta ra oai trước mặt quần cái.

Nào ngờ y vừa vận kình, lòng bàn tay đã cảm thấy nóng rát như nắm vào một hòn than đỏ, vội buông ra nhưng bàn tay đã bị đối phương nắm chặt, hơi nóng như xông thẳng lên tim, nhịn không được kêu lớn:

- Ái chà!

Lập tức sắc mặt trắng bệch, nước mắt ròng ròng, đau tới mức cúi gập cả người, suýt nữa ngất đi.

Bốn đại trưởng lão Cái bang thấy thế cả kinh, nhất tề sấn lên bảo vệ. Giản trưởng lão là người đứng đầu bốn trưởng lão dẫn mạnh thiết trượng xuống mặt đá keng một tiếng lửa bắn tung tóe, tức giận nói:

https://thuviensach.vn

- Cừu lão bang chủ, ngươi từ xa tới thì là khách, Dương bang chủ của bọn ta còn trẻ, sao ngươi lại tỷ

thí công phu với y?

Cừu Thiên Nhận lạnh lùng nói:

- Ta bắt tay y rất tử tế, là bang chủ của quý bang muốn tỷ thí với lão phu thôi. Dương bang chủ quyết ý bóp nát mấy cái xương già của ta mà.

Y miệng nói nhưng tay không buông, nói một câu thì Dương Khang "ái chà" một tiếng, y dứt lời thì Dương Khang giọng nói tắt nghẹn, đã đau quá ngất đi rồi.

Cừu Thiên Nhận buông tay hất ra, Dương Khang đã mất hết tri giác, ngã chúi xuống đất. Lỗ Hữu Cước vội bước lên đỡ y dậy. Giản trưởng lão tức giận nói:

- Cừu lão bang chủ, ngươi.., ngươi.., làm như thế là có ý gì? Lẽ nào lại như thế!

Cừu Thiên Nhận hừ một tiếng, chưởng trái vỗ luôn vào mặt y. Giản trưởng lão nhấc thiết trượng lên đỡ gạt. Cừu Thiên Nhận biến chiêu rất mau, tay trái đè xuống đã nắm chặt đầu trượng.

Tay chưởng của y vừa nắm vào đầu trượng, cũng chưa nắm chặt đã giật lại.

Giản trưởng lão võ công không phải tầm thường, sau khi giật mình, nắm chắc trượng không buông.

Cừu Thiên Nhận lại không giật trượng về, tay phải như gió đã quét về bên trái, keng một tiếng đánh vào sống trượng. Giản trưởng lão hổ khẩu hai tay rách toạc, máu tươi chảy ròng ròng, không nắm vững được nữa, ngọn thiết trượng đã bị y đoạt mất. Cừu Thiên Nhận vung trượng hất lại, đồng thời gạt

https://thuviensach.vn

đao kiếm của hai trưởng lão Bành Lương ra, lúc thu trượng về khuỷu tay phải lại thừa thế thúc vào giữa mặt Lỗ Hữu Cước, trong chớp mắt ép bốn đại trưởng lão của Cái bang đều phải lùi lại.

Quần cái nhìn nhau hoảng sợ, cùng rút binh khí ra, chỉ chờ bang chủ ra lệnh sẽ lập tức xông vào đánh nhau với Thiết chưởng bang.

Cừu Thiên Nhận tay trái nắm chặt đầu thiết trượng vung ra phía trước, thiết trượng bay lên không bắn mau vào tảng đá trước mặt, keng một tiếng lớn cắm ngập vào vách đá, tiếng sắt đá chạm vào nhau ong ong vang rền hồi lâu mới tắt.

Y đại hiển công phu, quần cái cố nhiên người nào cũng sợ sệt, Hoàng Dung lại càng kinh hoảng nghĩ

thầm:

- Lão già này rõ ràng là một gã lừa đảo không có bản lĩnh gì, tại sao đột nhiên lại trở thành lợi hại như thế. Có quá nửa là y đã thông đồng với Dương Khang và Giản trưởng lão giở trò ma gì đây, trên ngọn thiết trượng này nhất định có chỗ cổ quái.

Trên đầu ánh trăng soi sáng, bốn phía đèn đuốc chiếu rõ, nhìn thấy rất rõ ràng, quả đúng là Cừu Thiên Nhận đã gặp hai lần ở Quy Vân trang và thôn Ngưu Gia.

Nàng quay nhìn Quách Tĩnh, thấy y vẫn ngẩng đầu nhìn trời, trong lúc nguy cấp thế này mà vẫn còn quan sát thiên văn, chẳng lẽ sau khi giận sợ xen lẫn, y đã mất trí thật rồi sao? Huống chi y hoàn toàn không phải là ngắm trăng mà là xem sao, quả thật là không biết nói thế nào. Nàng quan tâm tới y, cũng không nghĩ tới Cừu Thiên Nhận giở trò gì nữa, hai mắt cứ nhìn chằm chặp vào Quách Tĩnh.

https://thuviensach.vn

Hồi 27(b)

TRướC ĐàI HIÊN VIÊN

Cừu Thiên Nhận lạnh lùng nói:

- Thiết chưởng bang và quý bang trước nay nước sông không phạm nước giếng, nghe nói hôm nay quý bang mở đại hội ở Quân sơn tại hạ có ý tốt tìm tới bái phỏng, tại sao quý bang chủ vừa gặp khách đã muốn ra oai với tại hạ?

Giản trưởng lão bị oai thế của y trấn nhiếp, trong lòng sợ sệt, thấy trong lời lẽ của y không có ý đối địch lắm, vội nói:

- Đây là Cừu bang chủ hiểu lầm rồi. Lão bang chủ oai vang bốn bể, chúng tôi vốn mười phần kính ngưỡng, hôm nay được lão bang chủ quang lâm, tệ bang trên dưới đều cảm thấy vinh dự. Mọi người chỉ có hết sức hoan nghênh, quyết không dám có ý gì bất kính.

Cừu Thiên Nhận ngẩng đầu không đáp, thần khí nghênh ngang lấn lướt người khác, hồi lâu mới nói:

- Nghe nói Hồng lão bang chủ quy tiên, anh hùng trong thiên hạ tại mất đi một người, đáng tiếc, đáng tiếc! Còn quý bang tôn lập một vị bang chủ mới thế này, ờ, thì đáng buồn, đáng buồn!

Lúc ấy Dương Khang đã tỉnh lại, nghe y mỉa mai giữa mặt nhưng chỉ dám giận không dám nói, chỉ

https://thuviensach.vn

thấy tay phải vẫn nóng như lửa đốt, năm ngón tay đã sưng vù như năm củ khoai mài, bốn trưởng lão Cái bang ngớ mặt nhìn nhau, nhất thời không biết trả lời thế nào. Cừu Thiên Nhận nói:

- Hôm nay tại hạ tới bái phỏng, còn có một việc muốn thỉnh giáo với quý bang, ngoài ra cũng có một phần lễ vật kính biếu.

Giản trưởng lão nói:

- Không dám, xin Cừu lão bang chủ cứ dạy bảo.

Cừu Thiên Nhận nói:

- Mấy hôm trước trong tệ bang có mấy vị huynh đệ vâng lệnh lão phu ra ngoài làm việc, không biết chọc giận gì mà bị hai vị bằng hữu của quý bang đánh trọng thương. Huynh đệ trong tệ bang học nghệ không tinh vốn không có gì đáng nói, có điều giang hồ mà đồn chuyện này ra thì Thiết thưởng bang không còn mặt mũi nào. Lão phu không biết hay dở, muốn lãnh giáo thủ đoạn của hai vị bằng hữu ấy trong quý bang.

Cái bang từ khi Hồng Thất công tiếp nhiệm chức bang chủ đến nay, trên giang hồ chưa từng mất nửa điểm oai phong, bây giờ Hồng Thất công vừa chết, bang chủ mới lại nhu nhược như thế, quần cái nghe mấy câu ấy của y, ai cũng nổi giận không sao kìm được.

Lê Sinh và Dư Triệu Hưng lại rẽ đám đông bước ra, tiến lên vài bước. Lê Sinh cao giọng nói:

- Khải bẩm bang chủ: điều thứ tư trong bang quy của bản bang nói rõ rằng phàm là bang chúng thì phải hành hiệp trượng nghĩa, cứu khổ phù nạn. Hôm trước hai người chúng tôi trên đường gặp bằng hữu Thiết chưởng bang hà hiếp dân lành, còn muốn bắt bớ phụ nữ, nhịn không được nên ra mặt cản trở, động thủ với nhau, đả thương bằng hữu Thiết chưởng bang.

https://thuviensach.vn

Dương Khang nói:

- Bất kể thế nào, các ngươi cũng cứ tạ tội với Cừu Lão bang chủ đi.

Lê Sinh và Dư Triệu Hưng nhìn nhau một cái, khí giận đầy bụng, nếu không tạ tội thì trái lệnh bang chủ, mà nếu chịu tạ tội thì khẩu khí ấy quả thật nuốt không trôi. Lê Sinh cao giọng nói:

- Các vị huynh đệ nếu lão bang chủ còn sống thì quyết không thể để chúng ta mất mặt thế này, hôm nay tiểu đệ thà chết chứ không chịu nhục Rồi rút dưới bắp chân ra một thanh đoản đao đâm thẳng vào ngực, lập tức tắt hơi chết luôn. Dư Triệu Hưng sấn lên giật đoản đao ra, cũng đâm vào ngực mình một đao, chết gục xuống cạnh Lê Sinh.

Quần cái thấy hai người không chịu nhục tự vẫn, trong lòng sôi sục, chỉ là bang quy của Cái bang rất nghiêm, nếu không có lệnh của bang chủ thì không ai dám có hành động gì.

Cừu Thiên Nhận cười nhạt một tiếng, nói:

- Chuyện này kết thúc như thế kể cũng mau lẹ. Bây giờ ta muốn tặng một ít lễ vật cho quý bang.

Rồi vung tay trái một cái, mấy mươi đại hán áo đen sau lưng y mở tấm vải che ra, mỗi người bưng một cái mâm, khom người đặt xuống cạnh Dương Khang, trong mâm ánh vàng lấp loáng, đều là

những thứ kim ngân châu báu. Quần cái thấy họ đột nhiên đưa vàng ngọc ra, lại càng kinh ngạc. Cừu Thiên Nhận nói:

- Thiết chưởng bang tuy có miếng cơm ăn nhưng không lấy đâu ra được lễ vật trọng hậu này, phần lễ

vật này là Triệu vương gia nước Đại Kim nhờ lão phu chuyển giùm.

https://thuviensach.vn

Dương Khang vừa sợ vừa mừng, vội hỏi:

- Triệu vương gia ở đâu? Ta muốn gặp y.

Cừu Thiên Nhận nói:

- Đây là mấy tháng trước Triệu vương gia sai người đưa tới tệ xứ sai lão phu nhắn lời với quý bang.

Dương Khang ờ một tiếng, nghĩ thầm:

- Đây là việc cha sắp xếp trước khi nam hạ, nhưng không biết ông đưa lễ vật cho bọn ăn mày này làm gì?

Chỉ nghe Cừu Thiên Nhận nói:

- Triệu vương gia kính mộ các anh hùng của quý bang, đặc biệt sai lão phu đích thân tới hiến lễ vật Dương Khang mừng rỡ nói:

- Làm phiền lão bang chủ vất vả, làm sao đền đáp được.

Cừu Thiên Nhận cười nói:

- Dương bang chủ tuy còn trẻ nhưng lại mười phần thông tình đạt lý, còn hơn Hồng bang chủ xa.

Dương Khang lúc ở Yên Kinh chưa từng nghe Hoàn Nhan Hồng Liệt muốn giao thiệp gì với Cái

bang, lúc ấy đột nhiên muốn biết dụng ý của y, bèn hỏi:

- Không biết Triệu vương gia muốn sai khiến tệ bang chuyện gì, xin lão bang chủ dạy bảo.

Cừu Thiên Nhận nói:

https://thuviensach.vn

- Triệu vương gia chỉ tiện dịp nói với lão phu là ở phương bắc đất xấu dân nghèo, khó có thể rộng đường cho ngựa hay tung vó... .

Dương Khang nói ngay:

- Là Triệu vương gia muốn bọn ta dời xuống phương nam phải không?

Cừu Thiên Nhận cười nói:

- Dương bang chủ quả rất thông minh, mới rồi lão phu quả thật thất kính. Triệu vương gia nói: Giang Nam, Hồ Quảng đất rộng dân giàu, sao các huynh đệ Cái bang không xuống nam cho ngựa uống

nước? Ở đó còn hơn ở phương bắc giá rét nhiều.

Dương Khang cường nói:

- Đội ơn Triệu vương gia và lão bang chủ có ý tốt chỉ giáo, tại hạ sẽ lập tức vâng lời.

Cừu Thiên Nhận không ngờ đối phương lập tức đáp ứng không hề có vẻ khó khăn, quả thật là vô cùng bất ngờ, chợt xoay chuyển ý nghĩ, lại đoán rằng người này tuổi trẻ nhu nhược, mới rồi bị mình dùng thiết chưởng bóp cho một cái đau đớn tới mức chết đi sống lại trong lòng run sợ, lúc này bất kể

mình nói thế nào y cũng không dám có ý chống lại, nhưng Cái bang ở phương bắc rễ sâu gốc bền, há có thể nói nhổ là nhổ? Sau này quần cái bàn bạc, nhất định sẽ hối hận, phải đóng đinh quay gót để

Cái bang sắp tới khong còn cách nào nói ngược,lúc ấy bèn nói:

- Đại trượng phu một lời là quyết. Hôm nay Dương bang chủ chính miệng ưng thuận, các huynh đệ

https://thuviensach.vn

Cái bang rút qua Đại Giang, từ nay trở đi không lên bắc nữa phải không?

Dương Khang đang định ưng thuận, Lỗ Hữu Cước chợt nói:

- Khải bẩm bang chủ: chúng ta làm việc ăn mày để sống, lấy vàng ngọc làm gì? Lại nữa, bang chúng trong bang ta có mấy mươi vạn người, dấu chân đi khắp thiên hạ, há lại để cho người ta ngăn chặn?

Xin bang chủ nghĩ lại.

Lúc ấy Dương Khang đã hiểu rõ tâm ý của Hoàn Nhan Hồng Liệt. Y biết Cái bang ở Giang Bắc

trước nay đối địch với người Kim, quấy rầy không thôi, mỗi lần quân Kim nam hạ thì Cái bang lại quấy nhiễu hậu phương quân Kim, hoặc ám sát tướng lãnh, hoặc đốt cháy kho lương, nếu xua hết người Cái bang xuống phương nam thì tự nhiên rất có lợi cho quân Kim nam chinh, lúc ấy bèn nói:

- Đây là ý tốt của Cừu lão bang chủ, nếu chúng ta không nhận thì rõ ràng là không cung kính. Vàng bạc châu báu thì ta không lấy nửa phần, bốn vị trưởng lão cứ chia cả cho các anh em thôi.

Lỗ Hữu Cước vội nói:

- Hồng bang chủ của chúng ta có ngoại hiệu là Bắc cái, thiên hạ đều biết, cơ nghiệp ở phương bắc há có thể khinh dị bỏ đi? Bang ta trung nghĩa báo quốc, nhiều đời đối địch với người Kim, lẽ vật quyết không thể nhận, còn việc qua khỏi: Trường Giang thì càng ngàn vạn lần không được.

Dương Khang đột nhiên biến sắc, đang định lên tiếng, Bành trưởng lão cười nói:

https://thuviensach.vn

- Lỗ trưởng lão, đại sự trong bang ta là do bang chủ quyết chứ không phải là ngươi đâu.

Lỗ Hữu Cước hiên ngang nói:

- Nếu quên lòng trung nghĩa thì ta thà chết chứ không nghe theo.

Dương Khang nói:

- Ba trưởng lão Giản, Bành, Lương, ý các ngươi thế nào?

Giản Lương hai trưởng lão ngần ngừ chưa đáp, đều cảm thấy việc Cái bang rút qua Trường Giang rất không ổn. Bành trưởng lão lại cao giọng nói:

- Chỉ xin bang chủ sai bảo. Thuộc hạ há lại dám cưỡng lệnh.

Dương Khang nói:

- Được, bắt đầu từ ngày một tháng tám, bang ta sẽ qua Đại Giang.

Câu ấy vừa nói ra, có quá nửa trong quần cái nổi giận. Dương Khang thấy quần cái lao xao, nhất thời không biết làm sao. Ba trương lão Giản, Bành, Lương quát bảo im, nhưng tiếng phản đối đều là quần cái thuộc phái áo dơ, không đếm xỉa gì tới họ.

Bành trưởng lão quát:

- Lỗ trưởng lão, ngươi muốn phản bội bang chủ phải không?

Lỗ Hữu Cước hiên ngang nói:

- Cho dù bị băm làm muôn mảnh ta cũng không dám khi tôn diệt trưởng, phản bội bang chủ. Chỉ là lời di huấn của liệt tổ liệt tông trong bang ta thì Lỗ Hữu Cước càng không dám phản bội. Bọn chó Kim là kẻ thù nhiều đời

https://thuviensach.vn

của Đại Tống ta, Hồng lão bang chủ bình nhật vẫn nói với chúng ta thế nào?

Hai trưởng lão Giản, Lương cúi đầu không đáp, trong lòng rất hối hận.

Cừu Thiên Nhận thấy tình thế không hay, nếu không khống chế Lỗ Hữu Cước chỉ sợ việc này khó mà thành công, bèn cười nhạt một tiếng nói với Dương Khang:

- Dương bang chủ; vị Lỗ trưởng lão này cương quyết quá đấy.

Câu nói chưa dứt, hai tay đột nhiên vung ra chụp vào vai Lỗ Hữu Cước. Lỗ Hữu Cước lúc y cười nhạt đã sớm đề phòng, biết thủ chưởng của y lợi hại, không dám thẳng thắn đón đỡ vội rụt mau người lại, đã lướt qua dưới sườn y, lưng còn chưa thẳng đã vù vù vù phát luôn ba cước vào mông y.

Tên y là Lỗ Hữu Cước, công phu dưới chân quả nhiên rất cao cường, phóng chân ra mau lẹ vô cùng.

Cừu Thiên Nhận thấy y đột nhiên luồn qua dưới nách mình, nghĩ thầm chiêu thức của người này thật kỳ quái, nghe tiếng gió rít lên sau lưng, vội vung chưởng đập lại, cước thứ ba của Lỗ Hữu Cước đã vận hết kình lực, vốn có thể đá trúng mông y, nhưng nếu bị thiết chưởng của y đánh trúng thì chân mình không sao chịu nổi, chân đã ra được nửa đường lại phải thu về, nhào một cái lật qua cạnh người y, đột nhiên phun một bãi đờm vào mặt Cừu Thiên Nhận. Cừu Thiên Nhận nghiêng đầu tránh khỏi, thấy y chiêu số quái dị, bất giác sửng người.

Dương Khang quát:

- Lỗ trưởng lão không được vô lễ với khách quí!

Lỗ Hữu Cước nghe bang chủ quát liền lui lại hai bước. Cừu Thiên Nhận lại không hề dung tình, hai tay như hai cái kìm sắt chụp vào cổ họng y. Lỗ

https://thuviensach.vn

Hữu Cước thầm hoảng sợ, lật người lui lại chỉ nghe địch nhân quát lớn một tiếng, hai tay mình đã bị nắm giữ.

Lỗ Hữu Cước thân trải trăm trận, tuy thua không loạn, dùng sức hất không lay động được thân hình địch nhân, lập tức lắc đầu húc vào ngực y. Y từ nhỏ đã luyện công phu Đồng chùy thiết đầu húc một cái có thể đánh vỡ tường cao. Có lần đánh cuộc với huynh đệ trong Cái bang húc nhau với một con bò đực, hai cái đầu chạm vào nhau, đầu y không hề bị thương tổn mà con bò đực thì ngất đi luôn.

Bây giờ một cái húc ấy cho dù không làm địch nhân bị thương, nhưng ắt có thể gỡ hai tay ra, nào ngờ đỉnh đầu vừa chạm vào ngực địch nhân, lập tức cảm thấy mềm nhũn như không có gì, như húc vào một bao gòn, biết ngay không hay vội rút ra, bụng địch nhân cũng phình ra theo. Lỗ Hữu Cước dùng sức giật ra, nhưng da bụng của Cừu Thiên Nhận có sức hút vào rất mạnh, giữ chặt đầu y, lúc kinh hoàng chỉ thấy trên đầu dần dần nóng lên, đồng thời hai tay cũng như đưa vào lò lửa, vừa đau vừa nóng.

Cừu Thiên Nhận quát:

- Ngươi có phục không.

Lỗ Hữu Cước chửi:

- Thằng giặc già, phục ngươi cái gì?

Cừu Thiên Nhận tay trái vận kình, tiếng nghe lách cách bóp gãy năm ngón tay phải của y, lại hỏi:

- Có phục không?

Lỗ Hữu Cước lại chửi:

- Thằng giặc già, phục ngươi cái gì?

https://thuviensach.vn

Cách cách mấy tiếng, xương ngón tay trái lại gãy nốt. Y đau tới mức mụ mẫm cả đầu óc nhưng vẫn luôn miệng chửi mắng.

Cừu Thiên Nhận nói:

- Ta vận kình lên bụng bóp bẹp đầu ngươi, xem ngươi còn chửi nữa không.

Câu nói chưa dứt, trong quần cái đột nhiên có một người nhảy ra, thân cao lưng rộng, chính là Quách Tĩnh.

Chỉ thấy y sãi chân bước tới sau lưng Lỗ Hữu Cước giơ cao chưởng phải, vỗ vào mông y ba cái liên tiếp tiếng nghe bồm bộp. Ba phát chưởng ấy tuy là đánh vào mông Lỗ Hữu Cước, nhưng Cừu Thiên Nhận chỉ thấy một luồng lực đạo từ đỉnh đầu Lỗ Hữu Cước đánh vào bụng mình, liên tiếp ba lần, lần nào cũng như lần nào, lập tức hóa giải toàn bộ hấp lực trên bụng mình. Lỗ Hữu Cước đột nhiên thấy đầu lỏng ra, vội đứng thẳng người lên, nhưng hai tay vẫn bị đối phương nắm chặt không buông.

Quách Tĩnh quát:

- Ngươi không phải là địch thủ của Cừu lão tiền bối, tránh ra đi!

Chân trái quét ngang một cái đá vào đầu vai y.

Phát đá này cũng như mới rồi, chỗ tiếp lực tuy là vai y nhưng điểm nhận lực lại là hai tay Cừu Thiên Nhận. Cừu Thiên Nhận chỉ thấy hổ khẩu đau buốt, bàn tay nắm tay đối phương bất giác không tự chủ

lỏng ra. Lỗ Hữu Cước được cơ hội ấy, mượn lực phát cước của Quách Tĩnh lách qua một bên, chỉ là đầu bị hút vào quá lâu, cảm thấy trời xoay đất chuyển, chân đứng không vững ngã lăn ra đất.

Cừu Thiên Nhận thấy Quách Tĩnh phát ra ba chưởng một cước như thế bất giác thầm hoảng sợ,

https://thuviensach.vn

người này bấy nhiêu tuổi đầu mà rõ ràng có bản lĩnh cách vật truyền kình, không ngờ trong Cái bang còn có nhân vật như thế, lúc ấy giữ chắc môn hộ, cũng không sấn lên tấn công. Quần cái không hiểu lý do bên trong, còn cho rằng Quách Tĩnh là tay chân của hung thủ giết hại bang chủ, lại thấy Lỗ

Hữu Cước bị y đá ngã, lập tức cao giọng quát tháo, nhao nhao xông vào.

Quách Tĩnh tay chân bị xích sắt và da trâu trói chặt không thể động đậy, nhưng suốt nãy giờ ngắm sao Bắc đẩu, ngẫm nghĩ về trận pháp mà hôm trước Toàn Chân thất tử sử dụng ở thôn Ngưu Gia, lại tham chiếu với kinh văn đã học thuộc trong Cửu âm chân kinh, có rất nhiều chỗ không hiểu rõ từng bước từng bước hiện ra lời giải đáp. Cửu âm chân kinh là do bậc cao nhân tiền bối ngộ được từ kinh tạng Đạo gia, quán thông một mạch với nội công Đạo gia của phái Toàn Chân do Mã Ngọc truyền thụ và trận pháp Thiên cang. Bắc đẩu của Toàn Chân thất tử, chỉ là cao thâm ảo diệu hơn mà thôi, chỉ

vì Quách tĩnh ngộ tính quá thấp, việc lại xảy ra đã mấy tháng, thủy chung vẫn không hiểu được mối liên quan bên trong, lúc ấy nhìn sao Bắc đẩu trên trời mới mường tượng nhớ lại. Lúc Cừu Thiên Nhận và bọn Dương Khang, Giản trường lão, Lỗ Hữu Cước một hỏi một đáp, y lại đang toàn thần suy nghĩ về thiên Thu cân xúc cốt pháp ghi trong quyển hạ Cửu âm chân kinh. Phép Xúc cốt này là công phu rất thấp, là kỹ thuật trèo tường khoét vách của bọn ăn trộm, nhưng luyện tới mức thượng thặng thì có thể thu toàn thân lại thành một khối nhỏ như con nhím co người chĩa gai ra ngoài lúc gặp kẻ địch.

Quách Tĩnh lúc trên đảo Minh Hà vâng lời Hồng Thất công, bắt đầu luyện tập Dịch cân đoàn cốt thiên, lúc bấy giờ đã có chút thành tựu đã có cơ sở thì toàn kinh có thể theo phép mà học, lúc bất tri bất giác đã cởi hết dây trói trên người. Y thân thủ linh hoạt gấp mười lần đầu óc, tuy đã cởi được dây trói nhưng vẫn chưa tự biết tại sao lại có thể làm được như thế.

https://thuviensach.vn

Bành trường lão vốn ở cạnh Quách Tĩnh, chợt thấy y cởi dây bước ra, vô cùng hoảng sợ, đưa tay chụp nhưng chưa chụp được, cúi đầu chỉ thấy dưới đất còn một mớ dây cuốn tròn, vẫn thắt nút chặt vào nhau mà người bị cởi trói đã như con cá chạch trượt ra ngoài, đang định sấn lên đuổi theo chợt thấy y đã cứu được Lỗ Hữu Cước. Bành trường lão nghĩ thầm thằng lưng xông ra chưa chắc đã có gì tốt bèn quát lớn:

- Bắt thằng tiểu tặc ấy?

Nhưng hai chân vẫn như đóng đinh bất động dưới đất.

Quách Tĩnh bị trói đã lâu, vô cùng tức giận, nghĩ tới tâm ý Hoàng Dung biết nàng tính tình trẻ con tất nhiên càng tức giận hơn, tuy quần cái bị Dương Khang lừa dối chứ không phải có ý đối địch với mình, nhưng thấy họ quát tháo xông vào, nghĩ thầm:

- Hôm nay không đánh cho họ một trận thì khó mà làm Dung nhi hả giận.

Lại có ý muốn thử trận pháp Thiên cang Bắc đẩu vừa hiểu được, liền rung hai tay một cái đạp lên vị

trí sao Thiên quyền.

Thấy sáu bảy bang chúng Cái bang đồng thời từ bốn phía xông vào, Quách Tĩnh hai chân bám xuống đất vững như núi Thái, tay trái để ngang trước ngực. Ba tên bang chúng xông tới trước đồng thời vươn tay chụp vào vai y, Quách Tĩnh chỉ đứng bất động, trong chớp mắt lại có mấy người khác cùng xông vào. Quách Tĩnh đột nhiên rút tay về xoay người một vòng, mau lẹ triển khai thủ cước sau lưng mấy người ấy, hoặc đẩy vào lưng, hoặc đánh vào hông, lại có khi đá vào mông, chỉ nghe

- Ái chà!

- Trời ơi!

https://thuviensach.vn

- Con bà mày!

Một tràng tiếng nối nhau vang lên, sáu bảy người ngã thành một đống.

Quách Tĩnh trong lòng mừng rỡ:

- Cách này quả nhiên dùng được!

Quay người lại đang định chụp Dương Khang tính sổ với y, nhưng dưới ánh trăng chỉ thấy hai tên bang chúng Cái bang đang xông về phía Hoàng Dung, chỉ sợ nàng bị thương, khoảng cách lại xa cứu viện không kịp, trên người mình lại không có ám khí, trong lúc nguy cấp, khom người lột đôi hài cỏ

dùng lực thẳng tay ném ra. Kế ấy vốn y cũng không thể nghĩ ra, nhưng nghe Giang Nam lục quái kể

lại trận đại chiến trong chùa Pháp Hoa năm xưa, Nhị sư phụ Chu Thông từng lột hài ném vào đầu Khưu Xử Cơ, lúc ấy cũng làm theo như thế.

Hai tên bang chúng kia chỉ sợ Hoàng Dung cũng thoát thân như Quách Tĩnh, đều cầm binh khí toan giết chết nàng ngay để trả thù cho lão bang chủ, nào ngờ vừa xông tới trước mặt Hoàng Dung, binh khí còn chưa giơ lên chợt thấy tiếng gió rít sau lưng, có vật gì ném tới, biết là có người ám toán. Một người võ công khá hơn vội quay người lại thì chiếc hài của Quách Tĩnh vừa khéo đập trúng ngực y, người kia chưa kịp quay lại, chiếc hài đã bay tới đánh vào giữa xương sống. Hài cỏ tuy mềm mại nhẹ

nhàng nhưng bị Quách Tĩnh vận nội công lên, kình đạo cũng không phải tầm thường, hai người đứng chân không vững, một sấp một ngửa, cùng ngã lộn nhào. Bành trưởng lão đứng cạnh thấy Quách Tĩnh dùng giày vải đánh người mà cũng cứng rắn lợi hại như thế càng hoảng sợ, vội lui lại mấy bước.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh vung tay đẩy ba tên bang chúng Cái bang ra, chạy mau về phía Hoàng Dung cúi xuống cởi trói cho nàng, vừa cởi được một mối, bang chúng Cái bang đã ào tới. Quách Tĩnh vẫn ngồi dưới đất, theo cách Khưu Xử Cơ, Vương Xử Nhất dùng trận Thiên cang Bắc đẩu chống địch, chỉ đưa tay trái nghênh chiến, đặt Hoàng Dung lên hai gối, tay phải từ từ cởi trói cho nàng. Y được Chu Bá Thông dạy cho thuật song thủ hỗ bác, nhất tâm nhị dụng, lúc ấy tay trái cởi dây, tay phải đón địch, hoàn toàn không thấy có gì gấp rút.

Không đầy thời gian uống cạn chén trà, chung quanh Quách Hoàng đã có hàng trăm bang chúng Cái bang vây chặt, những người đứng sau đừng nói là xuất thủ, ngay Quách Tĩnh họ cũng không thể nhìn thấy.

Quách Tĩnh chỉ dùng một chưởng đón đỡ chứ thủy chung không thi triển sát thủ tấn công, khi cởi hết dây trói cho Hoàng Dung, rút mớ cành gai trong miệng nàng ra mới nói:

- Dung nhi, cô không bị đau chứ?

Hoàng Dung nằm nghiêng trên gối y, lại không đứng dậy, nói:

- Chỉ toàn thân tê dại, chứ không bị thương.

Quách Tĩnh nói:

- Được rồi, cô cứ nằm nghỉ một lúc, xem ta trả thù cho cô.

Hai người một ngồi một nằm dưới đất, coi quần cái võ khí loảng xoảng, reo hò ầm ĩ chung quanh như không có ai. Hoàng Dung cười nói:

- Ngươi động thủ đi, chỉ là không được làm bị thương đồ tử đồ tôn của ta đấy.

Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Ta biết mà.

Tay trái nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, tay phải chợt vận kình, bình bình bình ba tiếng, ba tên bang chúng đứng gần nhất bay tung ra ngoài.

Quần cái một trận đại loạn, lại có bốn người bị y dùng chưởng lực ném ra.

Chợt nghe trong đám đông có người quát lớn:

- Các huynh đệ lui ra, để đệ tử tám túi đối phó với hai tên tiểu tặc.

Chính là giọng nói của Giản trưởng lão. Quần cái nghe lệnh, nhao nhao lui ra, bên cạnh Quách Hoàng hai người chỉ còn có ba người, lại có năm người phía sau sấn lên, tám người chia ra đứng bốn phía. Tám người này trên lưng đều mang tám cái bao gai, là nhân vật đứng liền sau bốn đại trưởng lão trong bang, mỗi người đều thống suất bang chúng một lộ, hai người ăn mày một béo một gầy đón Dương Khang cũng có trong đó. Đệ tử tám túi vốn có chín người, nhưng Lê Sinh đã tự vẫn nên chỉ

còn có tám người.

Quách Tĩnh biết trước mắt đối.phương tuy giảm nhưng ai cũng là cao thủ, đang định đứng lên, Hoàng Dung đã hạ giọng nói:

- Cứ ngồi yên, ngươi đối phó được mà, đừng coi họ ra gì.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Nếu tám người cùng xông lên thì quả thật không dễ chống cự, cũng phải đánh ngã vài người trước.

Nhìn thấy hai người ăn mày một gầy một béo đón Dương Khang từ thôn Ngưu Gia tới, tay trái bèn cầm mớ dây trói Hoàng Dung ra chiêu Đoạn kinh bàn đả quét ra một cái. Đây là một chiêu trong Kim long tiên pháp năm xưa

https://thuviensach.vn

Mã vương thần Hàn Bảo Câu truyền thụ cho y tiên pháp tuy là một nhưng sau khi công lực của y tăng tiến đánh ra thì oai lực tăng lên gấp bội.

Hai người ăn mày gầy béo thấy sợi xích sắt quét tới vội nhảy vọt lên tránh.

Quách Tĩnh vũ động sợi xích sắt dệt thành một bức tường che kín ba phía trước mặt phía sau và bên trái, để trống hoàn toàn bên phải. Chỗ sơ hở ấy đúng là trước mặt của hai người, còn sáu người kia đều bị sợi xích sắt cản trở, nhất thời không đánh qua được. Hai người thấy có thời cơ có thể lợi dụng, lập tức xông vào, chợt nghe Giản trưởng lão la hoảng:

- Không đánh được.

Nhưng đã không kịp nữa, Quách Tĩnh thủ pháp như gió, chát chát hai chưởng chia ra đánh vào vai hai người. Hai người ăn mày không tự chủ được bay tung ra, đập vào đám hán tử áo đen của Thiết chưởng bang.

Hai người ăn mày chịu lực như nhau, nhưng gầy béo khác nhau nên sức nặng cũng khác nhau, người béo rơi xuống gần, người gầy bay xa hơn, bình bình hai tiếng, đập trúng hai hán tử áo đen. Cừu Thiên Nhận vốn chắp tay đứng cạnh xem đánh nhau, thấy hai người ăn mày bay tung ra cũng không hề để ý, chợt nghe tiếng huych huych lại không kìm được hoảng sợ tự nhủ:

- Người của mình không chết ắt cũng bị thương.

Bèn bước lên xem, chỉ thấy hai người ăn mày đã nhất tề nhảy dậy, không hề bị thương, còn hai tên bang chúng trong bang Thiết chưởng đã bị đập gãy hết gân cốt, nằm lăn dưới đất. Cừu Thiên Nhận cả giận, vừa quay đầu lại, chợt nghe sau lưng có tiếng gió rít lên, lại có hai đệ tử tám túi của Cái bang bị chưởng lực của Quách Tĩnh hất tới.

Cừu Thiên Nhận biết lực đạo cách vật truyền kình mà Quách Tĩnh sử dụng là xa thì nặng, mà gần thì nhẹ, đệ tử Cái bang bị thương nhẹ nhưng kẻ bị họ đập phải thì chịu lực rất nặng liền xoay tay vung hai chưởng ra, vù một

https://thuviensach.vn

tiếng đánh vào lưng một người ăn mày. Một đòn ấy là công phu Thiết chưởng mà một đời y nhờ đó thành danh, nếu hơn được chưởng lực của Quách Tĩnh thì không những triệt được lực tới, còn có thể dùng sức thừa đánh người ăn mày kia bị thương, nếu không thì cho dù mình không bị thương cũng bị hất ngã hoặc đánh lùi lại.

Bốn trưởng lão cái bang và Hoàng Dung biết hai chưởng y đánh ra là thẳng thắn tỷ thí công lực với, Quách Tĩnh, trong khoảng thắng bại quan hệ không phải nhỏ, đều ngưng thần nhìn, chỉ thấy hai tay y đẩy ra, người đệ tử tám túi kia bay lại hơn một trượng, kế đó nhẹ nhàng đáp:

- Xuống đất, ngẩn người ra một hồi rồi lại quay lại xông vào Quách Tĩnh, hoàn toàn chưa hề bị

thương. Chuyện này khiến bốn trưởng lão Cái bang đều biết võ công của Quách Tĩnh tương đương với Cừu Thiên Nhận, tuy Quách Tĩnh có chỗ hơi thua sút nhưng cũng không chênh bao nhiêu, quả

thật đáng sợ. Hoàng Dung càng cảm thấy kinh ngạc:

- Công lực của lão già lừa đảo này vốn rất tầm thường, tại sao có thể chống được một chưởng ấy của Tĩnh ca ca? Đây là bản lĩnh chân thật thẳng thắn đón đỡ, hoàn toàn không thể thi triển tiểu xảo, thật khiến người ta không sao hiểu được.

Cừu Thiên Nhận đón đỡ một chiêu đã thấy được công phu chân thật của Quách Tĩnh, bàn về nội công thì mình còn hơn y nửa bậc, nhưng gã tiểu tử này không rõ là bạn hay là thù của Cái bang, mình đang trong chỗ nguy hiểm, không thể liều mạng với y ở đây lập tức vung tay phải một cái, ra lệnh cho mọi người trong Thiết chưởng bang lui về phía sau.

Võ công của đệ tử tám túi trong Cái bang chỉ sâm si Doãn Chí Bình, Dương Khang, Quách Tĩnh nhấc tay một cái đã đánh ngã hai người, tuy có một người quay lại nhảy vào vòng chiến nhưng Quách Tĩnh phối hợp Hàng

https://thuviensach.vn

long thập bát chưởng và Thiên cang Bắc đẩu trận, lấy thế lực oai mãnh, cách thức biến ảo đón đánh, năm người kia làm sao chống được? Nếu không phải là Quách Tĩnh nể

mặt sư phụ thì đã sớm đánh họ không chết cũng bị trọng thương, chỉ qua hơn mười chiêu lại dung chưởng lực hất ngã hai người. Ba người còn lại không dám tấn công, quay người định chạy, Quách Tĩnh sợi xích sắt trong tay trái vung ra cuốn bắp chân hai người kéo ngã xuống bên cạnh. Hoàng Dung nói:

- Trói lại!

Quách Tĩnh kéo sợi dây sắt lại trói tay chân hai người vào nhau.

Hoàng Dung thấy y giành được toàn thắng, vừa sợ vừa mừng, nghĩ thầm người bắt mình là Bành trưởng lão vẻ mặt tươi cười, nhớ lại cha từng nói trên giang hồ có Nhiếp tâm thuật có thể khiến người ta đột nhiên ngủ đi để cho kẻ khác mặc tình thu xếp, hoàn toàn không có sức phản kháng, nghĩ

gã Bành trưởng lão này chắc chắn đã dùng tà thuật ấy, bèn nói:

- Tĩnh ca ca, trong Cửu âm chân kinh có môn Nhiếp tâm pháp nào không Quách Tĩnh nói:

- Không... .

Hoàng Dung rất thất vọng, hạ giọng nói:

- Đề phòng lão ăn mày xấu xa tươi cười, đừng nhìn vào mắt y.

Quách Tĩnh gật đầu nói:

- Ta đang muốn đánh gã khốn ấy một trận cho hả giận đây.

https://thuviensach.vn

Nói xong đỡ vào lưng Hoàng Dung, hai người đứng thẳng lên. Quách Tĩnh trợn mắt nhìn Dương

Khang, sãi chân bước về phía y.

Dương Khang trong lúc Quách Tĩnh đại hiển thần oai ra sức đánh nhau với quần cái, trong lòng đã hồi hộp không yên, chỉ mong quần cái cậy nhiều thủ thắng, chế phục được y, nào ngờ quần cái lại một phen thua trận lùi lại, Quách tĩnh lại sấn về phía mình, chỉ cần bị y sấn tới gần thì làm sao còn được tính mạng?

Đang lúc nguy cấp bên cao giọng quát:

- Bốn vị trưởng lão ở đây chúng ta có vô số anh hùng hảo hán, há lại để mặc cho thằng tiểu tặc này ngông cuồng lộng hành?

Miệng quát tháo rất gấp, chân cũng không chậm chạp, lui mau về phía sau Giản trưởng lão. Giản trưởng lão quay lại hạ giọng nói:

- Bang chủ yên tâm, gã tiểu tặc này võ công có cao hơn cũng không chống nổi bấy nhiêu người.

Chúng ta dùng cách xa luân chiến vây đánh y.

Rồi cao giọng quát:

- Đệ tử tám túi, bày trận Kiên bích.

Một tên đệ tử tám túi ứng thanh bước lên, dẫn hơn mười bang chúng bày thành hai hàng trước sau, mọi người ngoặc tay vào nhau, mười sáu mười bảy người kết thành một bức tường dày, cùng quát một tiếng, đột nhiên cúi đầu xông thẳng vào Quách Hoàng hai người.

Hoàng Dung kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Ái chà.

Rồi nhảy tránh qua bên trái. Quách Tĩnh vòng qua bên phải, hai phía đông tây lại có hai nhóm bang chúng xông tới. Quách Tĩnh thấy chiến pháp của quần cái quái dị, khi tấm vách dày xông tới sát cũng không né tránh, hai tay đột nhiên xông ra đánh vào người ở giữa. Chưởng lực của y tuy mạnh nhưng trận Kiên bích hợp sức nặng của hơn mười người, lại thêm thế xông vào rất mau, làm sao đẩy ra được? Bức vách dày bị lực đẩy ở giữa vừa hơi chậm lại, hai cánh đã tràn lên bao vây. Quách Tĩnh sấn lên một bước, suýt nữa bị xô ngã, vội điểm chân trái một cái nhảy vọt lên, đạp lên đầu mọi người vượt ra, thân hình còn chưa rơi xuống chỉ kêu khổ một tiếng, đã thấy trước mặt lại có một nhóm bang chúng rầm rập xông tới, vội hít một hơi, chân phải điểm xuống đất, lại vượt qua đầu mọi người.

Nào ngờ tấm vách dày này lớp này nối tiếp lớp khác, tựa hồ vô cùng vô tận, tiền đội vừa qua lập tức quay lại làm hậu đội, lớp lớp xông lên, cứ như bánh xe tròn quay vòng. Quách Tĩnh võ công có cao cường hơn thì rốt lại cũng quả bất địch chúng, đến lúc ấy đã rơi vào thế phải bó tay chịu trói.

Hoàng Dung thân pháp linh động, công phu chạy nhảy còn cao hơn Quách Tĩnh, nhưng thời gian kéo dài, từng đội từng đội di động càng lúc càng đông, lúc nhảy nhót né tránh dần dần cảm thấy tim đập chân run, tránh đông né tây một hồi lại gặp Quách Tĩnh ở một chỗ, dần dần bị ép vào một góc núi.

Hoàng Dung chợt động tâm niệm, kêu lên:

- Tĩnh ca ca, lui lên sườn núi.

Quách Tĩnh nghe xong nhất thời chưa hiểu nhưng cũng theo lời lui lên vách núi, thấy chỉ còn cách vách núi năm sáu thước thì lớp vách dày của Cái bang dừng lại không xông vào nữa. Quách Tĩnh chợt hiểu ra:

https://thuviensach.vn

- A, phía sau núi là vực sâu, xông qua thu chân không được thì không rơi xuống chết mới lạ.

Bèn đưa mắt nhìn Hoàng Dung một cái, đang định khen nàng thông minh, lại thấy nàng đột nhiên hiện vẻ lo lắng, chỉ thấy một lớp tường người vừa dày vừa thưa dần dần di động, lần này không phải là ồ ạt xông tới mà là dần dần ép hai người lui vào thâm cốc, đồng thời hàng trăm người kết thành hơn mười hàng trước sau, càng không sao xông qua được.

Quách Tĩnh lúc ở Mông Cổ từng cùng Mã Ngọc hàng đêm lên xuống dốc núi dựng đứng, núi Quân

sơn này về sự chót vót hiểm trở còn thua xa dốc núi dựng đứng trên sa mạc, thấy bức tường người dần dần gần hơn, kêu lên:

- Dung nhi, cô nằm lên lưng ta, chúng ta xuống thôi.

Hoàng Dung thở dài nói:

- Không được đâu họ sẽ dùng đá lớn ném tới, đó là một đường tử lộ. Quách Tĩnh bàng hoàng không có cách nào, không biết làm sao, giữa lúc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc đột nhiên nhớ lại một đoạn văn tự trong quyển thượng Cửu âm chân kinh, bèn nói:

- Dung nhi, chân kinh có mọt đoạn gọi là Di hồn đại pháp, e không khác gì lắm với Nhiếp tâm pháp gì đó mà cô nói... Được rồi, chúng ta liều mạng với họ, phải đẩy tất cả những người này xuống hết.

Hoàng Dung thở dài nói:

- Đây đều là những huynh đệ tốt thủ hạ của sư phụ, chúng ta giết nhiều người có ích lợi gì?

Quách Tĩnh đột nhiên vươn hai tay ra ôm lấy nàng hạ giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Chạy mau.

Rồi hôn lên trán nàng một cái, dùng hết sức bình sinh ném nàng lên đài Hiên Viên.

Hoàng Dung chỉ thấy như đằng vân giá vụ bay qua đầu mấy trăm người, biết Quách Tĩnh muốn một mình chống cự quần cái, để mình nhân lúc sơ hở trốn đi, hai chân hơi cong, nhẹ nhàng đáp:

- Xuống đài, trong lòng vừa chua xót vừa đau khổ, lại thấy Dương Khang đang đắc ý dương dương đứng ở góc đài, hoa chân múa tày quát tháo đốc chiến, đâu chịu bỏ qua cơ hội tốt thế này, chân chưa đứng vững đã xông luôn vào, ngón tay trái đã chạm vào đầu ngọn trúc bổng.

Dương Khang đột nhiên thấy nàng như quân tướng trên trời rơi xuống, giật nảy mình nhấc bổng đón đánh, Hoàng Dung ngón trỏ và ngón giữa tay phải phóng vào hai mắt y, đồng thời chân trái nhấc lên đạp xuống ngọn trúc bổng. Dương Khang võ công vốn không bằng Hoàng Dung, chiêu này của nàng lại là tuyệt chiêu Ngao khẩu đoạt trượng trong Đả cẩu bổng pháp mà Hồng Thất công truyền thụ, nếu trúc bổng bị địch nhân là cao thủ đoạt mất, chỉ cần sử dụng chiêu này là có thể lập tức cướp lại được, bách phát bách trúng, cho dù người võ công cao cường hơn Dương Khang gấp bội gặp chiêu này cũng quyết không thể giữ được trúc bổng. Hoàng Dung chủ yếu là cướp lại trúc bổng, móc mắt là chuyện phụ, nhưng vì thủ pháp quá mau, ngón tay đã đâm vào mắt Dương Khang khiến y trước mắt tối sầm. Dương Khang để giữ hai mắt đành buông ngọn trúc bổng ra nhảy luôn xuống dưới đài.

Hoàng Dung hai tay giơ cao trúc bổng, cao giọng quát:

- Các huynh đệ trong Cái bang lập tức buông tay dừng lại. Hồng bang chủ còn chưa chết, toàn là kẻ

gian bịa đặt thôi.

https://thuviensach.vn

Quần cái nghe thấy đều ngạc nhiên, chuyện này vô cùng đột ngột khó mà tin được, nhưng thích nghe tin mừng, ghét nghe tin dữ vốn là thường tình của người ta, lúc ấy đều ngoảnh nhìn lên đài. Hoàng Dung lại kêu lên:

- Mời các huynh đệ qua đây nghe ta nói tin tức của Hồng bang chủ .

Dương Khang hai mắt đau buốt nhưng tai vẫn nghe thấy rất rõ, ở dưới đài cũng cao giọng quát:

- Ta là bang chủ, các huynh đệ nghe lệnh ta, mau xô thằng giặc kia xuống núi rồi quay lại bắt con nữ

tặc ăn nói bậy bạ này.

Bang chúng Cái bang kính trọng bang chủ như thần minh, cho dù việc lớn tày trời thì cũng không dám không vâng lệnh bang chủ, nghe Dương Khang ra lệnh, lập tức cùng quát lớn sãi chân sấn tới.

Hoàng Dung quát:

- Mọi người nhìn cho kỹ, Đả cẩu bổng của bang chủ đang nằm trong tay ta, ta là bang chủ Cái bang.

Quần cái sửng sốt, việc Đả cẩu bổng của bang chủ bị người ta cướp mất quả thật xưa nay chưa từng nghe thấy, lúc ấy do dự lại dừng bước.

Hoàng Dung kêu lên:

- Cái bang ta tung hoành thiên hạ, hôm nay lại bị người ta tới cửa coi thường. Lê Sinh và Dư Triệu Hưng hai vị huynh đệ bị người ta bức tử, Lỗ trưởng lão bị trọng thương, đó là vì sao?

Quần cái khích động vì nghĩa, có hơn một nửa quay đầu nghe nàng nói. Hoàng Dung lại nói:

https://thuviensach.vn

- Chỉ vì gã gian tặc họ Dương này câu kết với Thiết chưởng bang, phao tin Hồng lão bang chủ đã qua đời. Các ngươi có biết họ Dương này là ai không?

Quần cái nhao nhao kêu lên:

- Là ai? Nói mau đi, nói mau đi.

Có người lại nói:

- Đừng nghe con nữ tặc ấy nói bậy mà nghĩ ngợi lung tung.

Mọi người mồm năm miệng mười không ai chịu ai.

Hoàng Dung kêu lên:

- Người này không phải họ Dương, y họ Hoàn Nhan, con trai Triệu vương gia nước Kim. Y có ý tiêu diệt Đại Tống chúng ta.

Quần cái đều ngạc nhiên nhưng không ai dám tin. Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Chuyện này nhất thời khó khiến mọi người tin được, chỉ cần lấy độc trị độc, kết tội y là được.

Bèn đưa tay vào bọc, may là những vật trong người chưa bị lục soát lấy mất, lấy ra chiếc Thiết chưởng hôm trước Chu Thông ăn cắp được trên người Cừu Thiên Nhận, giơ cao lên quát:

- Ta mới lấy được từ tay gã gian tặc Hoàn Nhan vật này. Mọi người nhìn xem đây là cái gì?

Quần cái đứng cách Hiên Viên đài khá xa, dưới ánh trăng không nhìn rõ là vật gì, nảy dạ hiếu kỳ, ùn ùn kéo tới trước đài, có người kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Đây là Thiết chưởng lệnh của Thiết chưởng bang mà, sao lại ở trong tay y?

Hoàng Dung cao giọng nói:

- Đúng thế, y là gian tế của Thiết chưởng bang thì tự nhiên trên người có tiêu ký này. Cái bang hành hiệp trượng nghĩa ở phương bắc đã mấy trăm năm, tại sao họ Dương này lại nhắm mắt đáp ứng lui qua Giang Nam?

Dương Khang dưới đài nghe thấy mặt xám như tro, vung tay phải một cái, hai ngọn cương chùy bay thẳng vào ngực Hoàng Dung. Y đứng khá gần, ra tay lại mau, chỉ thấy hai luồng ánh sáng bạc bắn tới. Hoàng Dung chưa thèm đếm xỉa gì tới, trong quần cái có hơn mười người cao giọng kêu:

- Coi chừng ám khí, cẩn thận đấy!

- Ái chà, không xong rồi!

Hai ngọn cương chùy đã đập vào tấm Nhuyễn vị giáp, leng keng hai tiếng rơi xuống dưới đài.

Hoàng Dung quát:

- Hoàn Nhan Khang, nếu ngươi không có tật giật mình thì cần gì phải dùng ám khí đả thương ta?

Quần cái thấy ám khí không đả thương được nàng lại càng vô cùng kinh ngạc, nhao nhao bàn tán.

- Rốt lại ai là thật ai là giả?

- Hồng bang chủ đúng là chưa chết à?

Mọi người trên mặt đều hiện vẻ ngơ ngác kinh hoàng, nhất tề nhìn qua bốn đại trưởng lão, muốn mời họ làm chủ. Đám bang chúng bày trận Kiên bích

https://thuviensach.vn

cũng đã tan ra, Quách Tĩnh trong đám đông chạy tới cạnh đài cũng không ai ngó ngàng tới.

https://thuviensach.vn

Hồi 28(a)

TRÊN NGọN THIếT CHưởNG

Lúc ấy Lỗ Hữu Cước đã tỉnh lại, bốn trưởng lão xúm lại bàn bạc. Lỗ Hữu Cước nói:

- Hiện chân tướng chưa rõ ràng, chúng ta phải hỏi kỹ cả hai bên, quan trọng nhất là tra xét cho ra việc sống chết của Hồng lão bang chủ.

Ba trưởng lão phái áo sạch lại nói:

- Chúng ta đã lập bang chủ, há lại tùy ý thay đổi? Quy củ nhiều đời của bang ta là quyết không được trái lệnh của bang chủ .

Bốn người tranh cãi không thôi. Lỗ Hữu Cước xương ngón tay đều gãy, cắn răng chịu đau, nhưng trong lời lẽ không hề chịu nhượng bộ.

Ba trưởng lão phái áo sạch giơ tay ra hiệu, bước tới cạnh Dương Khang.

Bành trưởng lão cao giọng nói:

- Chúng ta chỉ tin lời Dương bang chủ. Con tiểu yêu nữ này giúp đỡ gian nhân hại chết Hồng bang chủ, đang muốn tránh tội thoát chết nên ăn nói bậy bạ ở đây. Y thị dùng yêu ngôn mê hoặc mọi người, quyết không thể nghe được. Các huynh đệ, bắt lấy y thị tra khảo cho rõ, buộc y thị khai ra.

Quách Tĩnh nhảy lên đài, quát:

- Ai dám động thủ?

https://thuviensach.vn

Mọi người thấy y oai phong lẫm lẫm, không ai dám bước lên đài.

Cừu Thiên Nhận suất lãnh tùy tùng tránh xa xa, đứng cạnh nhìn lửa cháy, thấy nội bộ Cái bang xung đột trong lòng mừng thầm.

Hoàng Dung cao giọng nói:

- Hồng bang chủ hiện vẫn khỏe mạnh, ở trong cấm cung đại nội tại phủ Lâm An, chỉ vì muốn ăn thức ăn trong ngự trù, không rảnh phân thân nên sai ta giữ chức bang chủ bản bang. Đợi ông ăn xong, sẽ

tới gặp các vị.

Người trong Cái bang không ai không biết Hồng bang chủ thích món ăn ngon như tính mạng, đều nghĩ câu ấy cũng có tám phần giống thật, chỉ là muốn một cô gái nhỏ xình đẹp non nớt như nàng thay y giữ chức bang chủ, thật cũng rất quá đáng.

Hoàng Dung lại nói:

- Gã tiểu tặc họ Hoàn Nhan nước Đại Kim này mời Thiết chưởng bang giúp đỡ, ngầm dùng gian kế

hại ta, lấy trộm Đả cẩu bổng của bang chủ lừa người, sao các ngươi không xét rõ thị phi, lại cắm đầu tin theo? Bốn đại trưởng lão trong bang kiến thức rộng rãi, sao ngay cả một gian kế nhỏ nhặt cũng không nhận ra?

Quần cái chợt nghe nàng buông tiếng trách mắng, bất giác nhìn cả vào bốn đại trưởng lão, ai cũng có vẻ nghi ngờ.

Dương Khang tới nước này chỉ còn cách cứng đầu già mồm, nói:

- Ngươi nói Hồng bang chủ còn sống, vậy sao ông sai ngươi tiếp nhiệm chức bang chủ? Ông bảo ngươi tiếp nhiệm bang chủ, có tín vật gì không?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung vung ngọn trúc bổng một cái nói:

- Đây là Đả cẩu bổng của bang chủ, chẳng lẽ không phải tín vật à?

Dương Khang gượng gạo cười lớn, nói:

- Hô hô, đây rõ ràng là pháp trượng của ta, mới rồi ngươi cướp từ tay ta, ai lại không thấy?

Hoàng Dung cười nói:

- Nếu Hồng bang chủ trao Đả cẩu bổng cho ngươi, sao không dạy ngươi Đả cẩu bổng pháp? Nếu

ngươi biết Đả cẩu bổng pháp, thì ngọn Đả cẩu bổng này làm sao bị ta đoạt chứ?

Dương Khang nghe nàng liên tiếp bốn câu đều nói tới Đả cẩu bổng, chỉ cho rằng nàng buông lời lừa gạt, cao giọng nói:

- Đây là pháp trượng của bang chủ bang ta, cái gì mà Đả cẩu bổng với không phải Đả cẩu bổng, đừng có nói bậy, bôi nhọ bảo vật.

Y tự cho rằng nói câu ấy rất đắc thể, có thể lấy lòng quần cái, nào ngờ ngọn trúc bổng này quả thật có tên là Đả cẩu bổng, hai người ăn mày một gầy một béo vì kính trọng ngọn bổng nên lúc đi với Dương Khang thủy chung không dám gọi thẳng cái tên Đả cẩu bổng. Mấy câu ấy của y rõ ràng là tự

nhận mình hoàn toàn không biết tên thật của ngọn bổng, quần cái lập tức tròn mắt nhìn nhau, trên mặt đều hiện vẻ tức giận. Dương Khang đã biết mấy câu ấy của mình không đúng, chỉ là không biết sai chỗ nào, không ngờ ngọn pháp trượng quan trọng này lại có cái tên thô tục như thế.

Hoàng Dung cười khẽ một tiếng, nói:

https://thuviensach.vn

- Bảo vật này bảo vật nọ, ngươi cần thì cứ cầm lấy.

Rồi chìa ngọn trúc bổng ra, chờ y lấy lại. Dương Khang cả mừng muốn lên đài lấy bổng, nhưng lại sợ Quách Tĩnh, Bành trưởng lão hạ giọng nói:

- Bang chủ để chúng tôi bảo giá. Lấy lại trúc bổng rồi sẽ nói chuyện.

Rồi lập tức nhảy lên đài, Dương Khang và hai trưởng lão Giản Lương cũng nhảy theo lên. Lỗ Hữu Cước thấy Hoàng Dung lẻ loi cũng nhảy lên đài, hai tay buông thõng theo người, nghĩ thầm:

- Tuy xương ngón tay mình bị gãy nhưng vẫn còn hai chân. Cái tên Lỗ Hữu Cước chẳng lẽ chỉ để gọi suông thôi sao?

Hoàng Dung thẳng thắn đưa trúc bổng qua Dương Khang. Dương Khang sợ nàng có quỷ kế, thoáng ngần ngừ, chưởng trái dựng lên giữ kín môn hộ rồi mới đưa tay đón lấy. Hoàng Dung thả trúc bổng ra, cười nói:

- Cầm chắc chưa?

Dương Khang nắm chặt ngọn bổng, tức giận nói:

- Cái gì?

Hoàng Dung đột nhiên tay trái kéo một cái, chân trái phóng lên, tay phải quờ ra phía trước, trong chớp mắt đã đoạt lại được ngọn bổng.

Giản Bành Lương ba trưởng lão cả kinh muốn xông vào cứu thì ngọn bổng đã trở lại trong tay Hoàng Dung, ba vị trưởng lão này đều là cao thủ võ công, ba người vây quanh bảo vệ mà vẫn không đề

phòng được, trơ mắt nhìn nàng tay không đoạt mất ngọn trúc bổng, bất giác vừa sợ vừa thẹn. Hoàng Dung tung ngọn trúc bổng lên trời, nói:

- Chỉ cần ngươi cầm được chắc thì cứ lấy.

https://thuviensach.vn

Dương Khang còn đang do dự, Giản trưởng lão tay áo dài đã vung ra cuốn chặt ngọn bổng. Cái cuốn này gọn gàng chính xác quả thật không phải thân mang tuyệt nghệ không thể làm được. Quần cái dưới đài nhìn thấy rất rõ, đã có người bật tiếng khen ngợi.

Giản trưởng lão nâng trúc bổng lên quá đầu đưa cho Dương Khang. Dương Khang tay phải vận kình nắm lấy thật chặt, nghĩ thầm:

- Lần này trừ phi ngươi chém đứt tay phải ta, nếu không thì nói thế nào cũng không để ngươi giật nữa đâu.

Hoàng Dung cười nói:

- Lúc Hồng bang chủ trao ngọn trúc bổng này cho ngươi, chẳng lẽ không dạy ngươi cầm cho thật chắc, đừng dễ dàng bị người ta cướp sao?

Trong tiếng cười khanh khách, hai chân điểm nhẹ một cái bay chếch qua hai người Giản Lương xông thẳng tới trước mặt Dương Khang. Giản trưởng lão lật cổ tay phải một cái ra chiêu cầm nã, nhưng cái vọt tới này của Hoàng Dung theo thân pháp Tiêu dao du mà Hồng Thất công đích thân truyền thụ, linh động như chim én, Giản trưởng lão phát trảo rơi vào khoảng không, khoảng cách rất gần mà rõ ràng thất thủ, quả thật là chuyện bình sinh y ít khi gặp phải, vừa thoáng giật mình đã nghe tiếng trúc bổng rít gió quét tới dưới chân. Hai trưởng lão Giản Lương vội nhảy lên tránh qua. Hoàng Dung cười nói:

- Tên của chiêu này, đắc tội nhé, gọi là Bổng đả song khuyển.

Bóng áo trắng chớp lên, nàng đã nghiễm nhiên trở lại đứng ở góc phía đông đài Hiên Viên, ngọn trúc bổng xanh lóng lánh dưới ánh trăng trong tay tỏa ra ánh sáng nhàn nhát. Lần đoạt trúc bổng này lên xuống đã nhanh, lại càng không ai nhận ra là nàng dùng thủ pháp gì.

Quách Tĩnh cao giọng quát:

https://thuviensach.vn

- Hồng bang chủ trao Đả cẩu bổng cho ai? Chẳng lẽ còn chưa rõ ràng sao?

Quần cái dưới đài thấy nàng liên tiếp đoạt trúc bổng ba lần, lần sau nhanh hơn lần trước, bất giác vô cùng ngờ vực, xôn xao bàn tán.

Lỗ Hữu Cước cao giọng nói:

- Các vị huynh đệ, vị cô nương này mới xuất thủ đúng là công phu của lão bang chủ.

Giản trưởng lão và Bành Lương hai trưởng lão nhìn nhau một cái, ba người theo Hồng Thất công đã lâu, biết đây đúng là võ công của lão bang chủ.
Giản trưởng lão nói:

- Y thị là đệ tử của lão bang chủ, tự nhiên là được dạy, như thế có gì lạ.

Lỗ Hữu Cước nói:

- Trước nay Đả cẩu bổng pháp nếu không phải là bang chủ Cái bang thì không được truyền thụ, chẳng lẽ Giản trưởng lão lại không biết quy củ này à?

Giản trưởng lão cười nhạt nói:

- Vị cô nương này học được một hai lộ Không thủ đoạt bạch nhận khéo léo chứ đã chắc gì là Đả cẩu bổng pháp.

Lỗ Hữu Cước trong lòng cũng nửa tin nửa ngờ, nói:

- Được, cô nương, mời cô đem Đả cẩu bổng pháp biểu diễn qua một lượt, nếu đúng là chân truyền của lão bang chủ thì huynh đệ Cái bang trong thiên hạ tự nhiên sẽ chịu phục ngươi.

Giản trưởng lão nói:

https://thuviensach.vn

- Bổng pháp này chúng ta đều chỉ nghe tên chứ chưa nhìn thấy, ai biết là thật hay giả.

Lỗ Hữu Cước nói:

- Thế theo ngươi thì thế nào?

Giản trưởng lão vỗ tay một cái, cao giọng nói:

- Chỉ cần vị cô nương này dùng bổng pháp đánh bại một đôi nhục chưởng của ta, họ Giản ta sẽ dốc lòng coi cô ta là bang chủ.

Nếu có hai lòng, thì xin cho ta chết dưới ngàn đao muôn kiếm.

Lỗ Hữu Cước nói:

- Hà, ngươi là cao thủ của bản bang, hai mươi năm trước đã nổi tiếng trên giang hồ. Vị cô nương này được bao nhiêu tuổi chứ? Bổng pháp của cô ta tuy tinh diệu nhưng làm sao chống nổi công phu mấy mươi năm của ngươi?

Hai người đang tranh cãi chưa quyết, Lương trưởng lão tính tình nóng nảy đã không nhịn nổi, nhấc đao sấn tới Hoàng Dung quát lớn:

- Đã cẩu bổng pháp là thật hay giả cứ thử là biết. Xem đao!

Vù vù vù chém luôn ba nhát, hàn quang chớp lên, ba đao này mau lẹ mãnh liệt, nhưng đều tránh những chỗ yếu hại trên người Hoàng Dung, vừa mau vừa chuẩn, không thẹn là cao thủ trong Cái bang.

Hoàng Dung giắt Đả cẩu bổng vào hông, hai chân không động, thân hình khẽ lắc một cái tránh qua ba đao, cười nói:

- Đối với ngươi mà cũng dùng Đả cẩu bổng pháp sao? Ngươi đã đáng chưa?

https://thuviensach.vn

Tay trái ra chiêu, tay phải đã chụp vào thanh đơn đao trong tay y.

Lương trưởng lão thành danh đã lâu, thấy một con nha đầu miệng còn hôi sữa này lại coi thường mình như thế, lửa giận bốc lên, ba đao vừa chém xong, lập tức chém ngang bổ dọc, liên tiếp thi triển tuyệt chiêu.

Giản trưởng lão lúc bấy giờ đã không dám coi thường Hoàng Dung như lúc nãy nữa, biết là bên trong ắt có ẩn tình, chỉ sợ Lương trưởng lão lỗ mãng làm nàng tổn thương, quát lớn:

- Lương trưởng lão, không được hạ sát thủ.

Hoàng Dung cười nói:

- Đừng khách sáo mà.

Thân hình lãng đãng, quyền đánh cước đá khuỷu thúc ngón xỉa, trong chớp mắt đã đổi dùng mười mấy loại võ công.

Quần cái dưới đài đứng nhìn thấy hoa cả mắt. Người ăn mày gầy trong các đệ tử tám túi đột nhiên kêu lên:

- A, đây là Liên hoa chưởng?

Người ăn mày béo cũng kêu theo:

- Ớ, vị tiểu cô nương này cũng biết Đồng chùy thủ!

Tiếng kêu của y chưa dứt, Hoàng Dung trên đài đã đổi quyền pháp khác, các cao thủ Cái bang dưới đài đều nối nhau kêu lên:

- A, đây là Hỗn thiên công của bang chủ, ái chà, y thị dùng Thiết tảo thoái pháp! Chiêu này là Thùy thủ phá địch!

https://thuviensach.vn

Nguyên là Hồng Thất công tính tình lười biếng, không thích nhận đệ tử dạy võ công, đệ tử trong Cái bang lập được công lớn y mới truyền thụ cho một chiêu vài thức, gọi là khuyến khích. Lê Sinh làm việc hăng hái không tiếc thân cũng chỉ được truyền cho một chiêu Thần long bãi vĩ trong Hàng long thập bát chưởng. Hồng Thất công lại có một tính nết quái lạ là sau khi dạy một lộ công phu cho ai thì không truyền cho người khác nữa, nên sở học của huynh đệ trong Cái bang đều khác nhau, chỉ có Hoàng Dung khéo léo khôn ngoan, thủ đoạn nấu nướng lại cao, được y ưa thích, lại lấy thức ăn ngon ràng buộc nên mới học được mấy mươi môn võ công của y ở trấn Thương Miếu trên Trường Giang, chỉ có điều nàng ham chơi chuộng nhiều, lộ võ công nào cũng chỉ học vài chiêu. Hồng Thất công lại lười chỉ dẫn cặn kẽ, thấy Hoàng Dung học một biết mười, chỉ cần làm đúng theo quyền hình thì cũng không đếm xỉa gì tới nữa, lúc ấy nàng có ý lòe quần cái, đem tất cả bản lĩnh mà Hồng Thất công đích thân truyền thụ thi triển, trong quần cái có người đã học qua, đều không kìm được gọi luôn ra miệng.

Lương trưởng lão đao pháp tinh diệu, nếu dựa vào công phu chân thực thì quả thật còn hơn Hoàng Dung, chỉ là nàng liên tiếp đổi dùng chiêu số quái dị, liên miên không hết, nhất thời hoa mắt váng đầu, không dám ra chiêu, chỉ múa đơn đao tới mức hắt nước vào cũng không lọt, che kín môn hộ.

Trong đao quang quyền ảnh Hoàng Dung chợt thu chưởng về chắp trước ngực, cười nói:

- Ngươi nhận thua chưa?

Lương trưởng lão chưa triển khai sở trường, há chịu nhận thua? Ngọn đơn đao từ bụng lật lại chênh chếch chém xuống. Hoàng Dung không né không tránh, để mặc y một đao ấy chém xuống, chỉ nghe quần cái cùng bật tiếng la hoảng. Giản trưởng lão và Lỗ Hữu Cước quát lớn:

- Dừng tay?

https://thuviensach.vn

Lương trưởng lão cũng đã biết không hay, vội nhấc đao vung lên, nhưng đã thu lại không kịp, vừa đúng chém trúng tay trái Hoàng Dung, kêu thầm:

- Không xong?

Nhát đao ấy tuy giữa đường đã thu kình, chém xuống không nặng, nhưng nhất định cũng khiến

Hoàng Dung phải bị thương, đang vô cùng hối hận, đột nhiên cổ tay trái tê rần, keng một tiếng, ngọn đơn đao đã rơi xuống đất. Y đời nào biết được Hoàng Dung mặc tấm Nhuyễn vị giáp, đao thương không thể xâm phạm, đúng vào lúc y chém xuống không thu đao được, vừa hoảng sợ vừa hối hận thì huyệt Hội tông sau cổ tay ba tấc đã bị Hoàng Dung dùng thủ pháp Lan hoa phất huyệt thủ gia truyền phất trúng.

Hoàng Dung sải chân đạp lên ngọn đơn đao, nghiêng đầu cười nói:

- Thế nào?

Lương trưởng lão vốn cho rằng một đao này nhất định đã chém đối phương bị thương, nào ngờ nàng không hề hấn gì, hoảng sợ ngẩn người không dám lên tiếng, vội nhảy ra. Dương Khang nói:

- Y thị là con gái Hoàng Dược Sư trên người mặc Nhuyễn vị giáp, đao thương không xâm phạm

được, cũng chẳng có gì là lạ.

Giản trưởng lão cúi đầu ngẫm nghĩ. Hoàng Dung cười nói:

- Thế nào, ngươi tin không?

Lỗ Hữu Cước liên tiếp đưa mắt ra hiệu, có ý bảo nàng thắng rồi thì thôi.

https://thuviensach.vn

Y thấy Hoàng Dung võ công tuy rộng nhưng công lực còn kém xa Lương trưởng lão, nếu không xuất kỳ chế thắng thì nhiều lắm cũng chỉ có thể giao đấu ngang tay, võ công của Giản trưởng lão lại cao hơn cả Lương trưởng lão, Hoàng Dung quyết không phải là địch thủ của y, nhưng thấy nàng cười hề

hề không đếm xỉa gì tới ánh mắt của mình lại càng lo lắng, đang định lên tiếng nhưng hai tay bị Cừu Thiên Nhận bóp nát, nhịn suốt nửa ngày, lúc ấy càng lúc càng đau, toàn thân toát mồ hôi, làm sao còn nói lên lời?

Giản trưởng lão từ từ ngẩng đầu lên nói:

- Cô nương, ta tới lãnh giáo, lãnh giáo!

Quách Tĩnh đứng cạnh thấy y thần định khí nhàn, tay lỏng chân chậm, đã biết Hoàng Dung không chống nổi y, quyết ý nhận việc này về mình, nhặt sợi dây da trâu lên, bước tới một bước, dùng sức vung mạnh, chiếc dây da bay ra dưới đất cuốn ngọn thiết trượng của Giản trưởng lão bị Cừu Thiên Nhận ném cắm vào đá núi, quát một tiếng:

- Lên!

Ngọn thiết trượng bị sợi dây giật lại bay vọt trở ra.

Ngọn thiết trượng từ trên không bay mau tới Giản trưởng lão, thế như sấm sét không sao đỡ được, Giản trưởng lão biết nếu đưa tay ra chụp, xương tay sẽ lập tức gãy đôi, vội vàng nhảy qua tránh, chỉ

sợ quần cái dưới đài bị thương, kêu lớn:

- Dưới đài mau tránh ra!

Chỉ thấy Hoàng Dung đưa ngọn trúc bổng ra, đầu bổng dính vào giữa thiết trượng nhè nhẹ đè xuống.

https://thuviensach.vn

Trong võ học có câu:

- Bốn lượng đỡ ngàn cân", một cái đè ấy tuy nhẹ nhưng chính là chiêu số tinh diệu áp thiên cẩu bối trong Đả cẩu bổng pháp, lực đạo vừa khớp đúng chỗ, đè ngọn thiết trượng lại trên đài, cười nói:

- Ngươi dùng thiết trượng, ta dùng trúc bổng, chúng ta qua chiêu cho vui.

Giản trưởng lão kinh nghi không thôi, đã quyết ý không thắng là hàng, khom lưng nhặt trượng, đầu trượng chúc xuống, đuôi trượng hướng lên, khom lưng nói:

- Xin cô nương bổng hạ lưu tình.

Đầu trượng chúc xuống là lễ số cực kỳ cung kính của người võ lâm khi qua chiêu với bậc tôn trưởng, ý tứ là nói không dám đối địch ngang hàng, qua chiêu chỉ là xin dạy bảo võ nghệ cho.

Hoàng Dung đưa trúc bổng ra, một chiêu Bát cẩu triều thiên dính luôn vào đầu trượng khều một cái hất lên, cười nói:

- Không cần đa lễ, chỉ sợ bản lĩnh của ta không bằng ngươi đâu.

Ngọn thiết trượng này là binh khí Giản trưởng lão đã sử dụng mấy mươi năm, bị nàng khều nhẹ một cái lại giữ không vững, đầu trượng hất lên đập thẳng vào trán, y vội rung cổ tay giữ chặt, càng ngấm ngầm hoảng sợ, lúc ấy theo đúng quy củ của kẻ vãn bối nhường ba chiêu rồi ra một chiêu Tần vương tiên thạch che đỡ sau lưng và vai, lúc phản kích sử dụng Phong ma trượng pháp của hảo hán Lỗ Trí Thâm ở Lương sơn Bạc truyền lại.

Hoàng Dung thấy đòn phản kích của y oai mãnh dị thường, chỉ cần bị đầu trượng của y quét trúng thì dù có Nhuyễn vị giáp hộ thân cũng khó tránh khỏi bị nội thương, không dám coi thường, liền triển khai Đả cẩu bổng pháp sư phụ dạy cho, nép người sấn thẳng vào bóng trượng. Ngọn thiết

https://thuviensach.vn

tưởng nặng hơn ba mươi cân, ngọn trúc bổng chỉ hơn mười lạng, nhưng bổng pháp mà bang chủ Cái bang nhiều đời truyền lại quả thật tinh vi ảo diệu, tuy hai thứ binh khí nặng nhẹ khác hẳn nhau, lớn nhỏ không bằng nhau, nhưng qua vài chiêu thì ngọn thiết trượng to như cánh tay trẻ con lại bị một ngọn trúc bổng nhỏ ép tới mức không thi triển được nữa.

Giản trưởng lão lúc đầu chỉ sợ lỡ tay đánh gãy ngọn trúc bổng quý báu nhiều đời của bản bang, ra đòn rất có chừng mực, thiết trượng vừa chạm chưa dính vào trúc bổng đã lập tức thu về. Nào ngờ

bổng pháp của Hoàng Dung lợi hại vô cùng, hoặc điểm vào huyệt đạo, hoặc đâm chỗ yếu hại, Giản trưởng lão bị bức phải thu trượng đỡ gạt, sau hơn mười hợp, bốn phương tám hướng đều là bóng bổng, dốc sức đón đỡ vẫn không kịp, làm sao còn rảnh tay mà giữ cho không va chạm vào trúc bổng?

Quách Tĩnh vô cùng thán phục "Võ công của ân sư quả thật không thể lường được.

Lại nghĩ:

- Bây giờ không biết lão nhân gia người đang ở đâu? Vết thương không biết đã khá chưa?

Chợt thấy bổng pháp của Hoàng Dung đột nhiên thay đổi, ba ngón tay nắm vào giữa bổng múa thành một vòng tròn như đùa giỡn.

Giản trưởng lão sửng sốt, ngọn thiết trượng rung lên điểm mau vào vai trái đối phương. Hoàng Dung lật mau trúc bổng lại, đè lên chỗ cách mũi trượng hơn một thước, thuận tay trượt một cái, chiêu này có tới chín mươi chín phần mượn kình lực của đối phương. Giản trưởng lão chỉ cảm thấy thiết trượng như muốn bay ra khỏi tay, vội vận kình rút lại, nào ngờ ngọn thiết trượng đã bị trúc bổng dính cứng vào, thiết trượng thu về trúc bổng cũng đâm tới. Y trong lòng cả sợ, liên tiếp thay đổi dùng bảy tám trượng pháp nhưng thủy chung vẫn không thoát khỏi bị ngọn trúc bổng đè lên.

https://thuviensach.vn

Đả cẩu bổng pháp có tất cả tám khẩu quyết là buộc, đập, trói, đâm, khều, dẫn, khóa, xoay, lúc ấy Hoàng Dung dùng khẩu quyết chữ trói, trúc bổng như một sợi dây mây cứng dẻo buộc vào một gốc cây lớn rồi, cho dù gốc cây có to gấp mười lần thì bất kể nghiêng lắc thế nào cũng đừng hòng thoát được.

Lại đánh thêm vài chiêu, Giản trưởng lão vận sức ra hai tay sử dụng Đại lực Kim cương trượng pháp, thiết trượng rít gió vù vù, nhưng y vung qua đông thì trúc bổng theo qua đông, y vung qua tây thì trúc bổng theo qua tây. Hoàng Dung không hề dùng lực, bổng theo trượng đi, xem ra tựa hồ toàn do Giản trưởng lão sắp xếp, nhưng thật ra như bóng theo hình, mượn lực chế địch, cũng như năm xưa Quách Tĩnh thuần phục con tiểu hồng mã, cho nó mặc sức phi mau, thủy chung vẫn ngồi vững vàng trên lưng ngựa.

Đại lực Kim cương trượng pháp sử dụng được một nửa, Giản trưởng lão đã càng không còn chút nào nghi ngờ, đang định buông trượng nhận thua, Bành trưởng lão đột nhiên kêu lên:

- Dùng Cầm nã thủ chụp đầu bổng của y thị.

Hoàng Dung nói:

- Được, ngươi tới mà chụp!

Bổng pháp lại biến đổi, dùng khẩu quyết chữ xoay. Khẩu quyết chữ trói là theo đối phương qua đông qua tây, còn khẩu quyết chữ xoay là khiến đối phương phải theo mình, chỉ thấy trúc bổng hóa thành một vòng ánh sáng xanh biếc, điểm mau tới các đại huyệt Cường gian, Phong phủ, Đại chuỳ, Linh đài, Huyền khu trên lưng Giản trưởng lão. Những huyệt đạo này đều ở giữa lưng, chỉ cần bị đầu bổng điểm trúng thì không chết ắt bị thương. Giản trưởng lão biết nguy hiểm nhưng đã không kịp rút trượng về đỡ, đành nhảy mau về phía trước để tránh. Hoàng Dung điểm đánh liên miên bất tuyệt,

https://thuviensach.vn

điểm một huyệt không trúng lại điểm huyệt khác, đầu bổng cứ chớp chớp trên các huyệt đạo sau lưng y.

Giản trưởng lão không còn cách nào đành nhảy mau về phía trước, nhưng tránh được bổng trước thì bổng sau lại tới. Y gia tăng kình lực dưới chân, muốn tìm cơ hội quay lại, nhưng y nhảy càng mau ngọn trúc bổng điểm tới cũng càng mau.

Quần cái dưới đài thấy y nhảy nhót quanh Hoàng Dung, xoay thành một vòng tròn lớn. Hoàng Dung đứng giữa, ngọn trúc bổng không rời khỏi hậu tâm của y, trúc bổng từ tay trái chuyển qua tay phải rồi từ tay phải chuyển qua tay trái chứ thân hình không cần chuyển động, trông rất ung dung nhàn nhã. Vòng tròn của Giản trưởng lão càng lúc càng rộng, ép Lỗ Hữu Cước và hai trưởng lão Bành Lương phải lui xuống né tránh.

Giản trưởng lão lại chạy bảy tám vòng, cao giọng kêu lên.

- Hoàng cô nương thủ hạ dung tình, ta phục ngươi rồi!

Miệng kêu lớn nhưng chân không hề dám dừng bước.

Hoàng Dung cười nói:

- Ngươi gọi ta bằng gì?

Giản trưởng lão vội nói:

- Phải, phải? Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân tham kiến bang chủ:

Định quay người lại làm lễ nhưng thấy ngọn trúc bổng vẫn không ngừng điểm tới, đành liên tiếp nhảy tránh, cuối cùng mồ hôi toát ra đầy lưng, mớ râu bạc đã ướt hết. Hoàng Dung đã hả giận, cũng không quá đáng, tươi cười thu trúc bổng lại, dùng khẩu quyết chữ khều trượt lên trên ngọn thiết

https://thuviensach.vn

trượng chuyển lực đạo nhạy nhanh của Giản trưởng lão lên đó, ngọn thiết trượng lập tức bay tung lên trời.

Giản trưởng lão như được đại xá, lập tức buông tay quay người khom lưng vái dài. Quần cái dưới đài thấy thần kỹ Đả cẩu bổng pháp của nàng càng không nghi ngờ gì nữa, đồng thanh nói lớn:

- Tham kiến bang chủ?

Rồi bước lên làm lễ.

Giản trưởng lão bước tới một bước, đang định khạc một ngụm nước bọt vào mặt Hoàng Dung, chợt thấy khuôn mặt trắng muốt như bạch ngọc của nàng lóng lánh tựa san hô, đẹp như hoa xuân, tươi như ráng sớm, ngụm nước bọt làm sao nhổ ra được? Đang lúc ngần ngừ, ực một tiếng nuốt ngụm nước bọt trở xuống, chợt nghe trên đầu có tiếng gió, ngọn thiết trượng đã rơi xuống. Y sợ Hoàng Dung nghi ngờ, không dám đưa tay ra đón, tung người nhảy tránh.

Bóng người chớp lên, một người đã lên tới đài chụp ngọn thiết trượng, chính là Bành trưởng lão đứng thứ ba trong bốn trưởng lão. Hoàng Dung bị y dùng Nhiếp tâm pháp bắt sống, căm hận y nhất, thấy người này bước lên, chính hợp ý mình, cũng không nói nhiều, nhấc trúc bổng lên điểm vào huyệt Tử cung trước ngực y, muốn dùng khẩu quyết chữ xoay liên tiếp điểm vào đại huyệt trước ngực y, ép y không ngừng lùi lại, so với Giản trưởng lão mới rồi thì còn tàn độc hơn.

Bành trưởng lão gian hoạt vô cùng, biết võ công của mình không bằng Giản trưởng lão, y còn không chống nổi thì mình càng không cần phải thử nữa, thấy trúc bổng của Hoàng Dung điểm tới, không né không tránh, chắp hai tay làm lễ.

Hoàng Dung điểm ngọn trúc bổng lên huyệt Tử cung của y, còn giữ kình chưa phát, tức giận hỏi:

https://thuviensach.vn

- Ngươi muốn gì?

Bành trưởng lão nói:

- Tiểu nhân tham kiến bang chủ!

Hoàng Dung tức giận trợn mắt nhìn y một cái, ánh mắt hai người chạm nhau, không kìm được trong lòng hơi rúng động, vội quay đầu đi, nhưng nói ra cũng kỳ quái, biết rõ là nhìn vào mắt y ắt sẽ bị hại nhưng lại không thể tự chủ, cứ muốn nhìn lại một lần. Vừa quay đi, chợt thấy ánh tinh quang trong hai mắt y rực lên phóng ra làm hồn phách người ta rúng động, lần này đã không kịp quay đi, lập tức nhắm mắt lại. Bành trưởng lão cười khẽ nói:

- Bang chủ, người mệt rồi, nên nghỉ ngơi đi.

Thanh âm nhu hòa êm ái dễ nghe. Hoàng Dung quả nhiên cảm thấy toàn thân mệt mỏi, nghĩ thầm mình vất vả suốt đêm, cũng đúng là nên nghỉ ngơi, vừa nghĩ như thế lập tức thấy mắt mỏi miệng đắng, tinh thần bải hoải.

Giản trưởng lão lúc ấy đã tôn Hoàng Dung làm bang chủ, tự nhiên phải hết lòng hết sức bảo vệ nàng, biết Bành trưởng lão lại muốn dùng Nhiếp tâm pháp, sấn lên quát:

- Bành trưởng lão, ngươi dám đối xử với bang chủ như thế à?

Bành trưởng lão cười khẽ, hạ giọng nói:

- Bang chủ muốn nghỉ ngơi, cô ta đã mệt thật rồi, ngươi đừng làm kinh động.

Hoàng Dung trong lòng biết nguy hiểm, nhưng toàn thân nhũn ra, hai mắt díp lại muốn ngủ, cho dù trời có sập xuống cũng phải ngủ một giấc sẽ nói chuyện, đúng lúc thần trí nửa mê nửa tỉnh ấy chợt muốn nói với Quách Tĩnh một câu, lập tức như tỉnh mộng, kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Tĩnh ca ca, ngươi nói trong chân kinh có Di hồn đại pháp gì đó phải không?

Quách Tĩnh đã sớm thấy không hay, nghĩ nếu Bành trường lão lại dùng tà pháp sẽ lập tức sấn lên một chưởng đập chết y ngay, nghe Hoàng Dung nói thế vội nhảy lên đài, ghé vào tai nàng đọc lại một lượt đoạn ấy trong kinh văn.

Hoàng Dung nghe Quách Tĩnh đọc kinh văn, bảo nàng theo đúng pháp môn, từ Nhiếp tâm chỉ tới Thể chân chỉ, nàng nội công vốn có căn bản, lại rất thông minh, vừa nghe đã hiểu ngay, lập tức nhắm mắt mặc niệm, hơi thở và tinh thần quán thông với nhau, không bao lâu đã trở lại cảnh giới yên ổn lặng lẽ, mở to mắt ra, tinh thần như có ý, như vô ý, đã đạt tới cảnh giới vong ngã.

Bành trưởng lão thấy nàng nhắm mắt hồi lâu, chỉ cho rằng nàng đã bị lời nói của mình dẫn dụ đã ngủ

say rồi, đang mừng thầm, lại định dùng quỷ kế, đột nhiên thấy nàng mở to hai mắt nhìn mình mỉm cười cũng mỉm cười lại một cái, nhưng thấy nàng cười có vẻ rất thoải mái, không biết vì sao chỉ thấy toàn thân lâng lâng thoải mái lạ thường, không tự chủ được bật tiếng hô hô cười rộ.

Hoàng Dung nghĩ công phu ghi chép trong Cửu âm chân kinh quả nhiên vô cùng lợi hại, chỉ trong một nụ cười đã thắng được đối phương, lúc ấy cũng khanh khách cười nhạt. Bành trưởng lão biết không hay, vội vàng trấn nhiếp tâm thần, nào ngờ lúc kinh hoàng luống cuống ấy tâm thần lại càng khó ổn định, thấy Hoàng Dung cười híp cả hai mắt, làm sao còn có thể tự kìm chế được, đứng thẳng người lên ôm bụng cười rũ ra. Chỉ nghe y ha ha hi hi ối cha ái chà, vừa kêu vừa cười, càng cười càng lớn, tiếng cười truyền ra xa xa trên mặt hồ.

https://thuviensach.vn

Quần cái ngớ mặt nhìn nhau không biết y cười gì Giản trưởng lão liên tiếp kêu lên:

- Bành trưởng lão ngươi làm gì thế? Sao dám bất kính với bang chủ như thế?

Bành trưởng lão chỉ vào mũi y, cười gập cả người. Giản trưởng lão còn cho rằng trên mũi mình có gì lạ, đưa tay áo dùng sức chùi mấy cài Bành trưởng lão lại càng cười dữ hơn, lộn nhào một cái, lật luôn xuống đài, nằm dưới đất lăn lộn cười rộ.

Quần cái lúc ấy mới biết là không hay. Hai tên đệ tử thân tín của Bành trưởng lão bước lên đỡ bị y vung tay xô ra, cười lớn không ngớt, không đầy thời gian uống cạn chén trà đã cười tới mức không còn hơi nữa, mặt mũi đỏ bầm. Nên biết Nhiếp tâm thuật hoặc Nhiếp hồn đại pháp là dùng lực lượng tinh thần mạnh mẽ chuyên nhất để khống chế tâm linh đối phương, vốn không có gì quái lạ, đời sau hoặc gọi là thuật thôi miên, hoặc gọi là phân tâm học, hoặc gọi là Trị liệu tinh thần vân vân, chỉ là đương thời biết như thế nhưng không biết vì sao lại như thế nên không khỏi có chỗ sợ sệt. Nếu là người thường bị Di hồn đại pháp thì chỉ choáng váng muốn ngủ thôi, vốn không có gì đáng ngại lắm, nhưng y đang tụ tinh hội thần vận dụng Nhiếp tâm thuật để đối phó với Hoàng Dung, bị nàng đột nhiên phản kích nên lại mắc họa, so với người thường còn nguy hiểm gấp mười.

Giản trưởng lão nghĩ chỉ cần y cười thêm một lúc nhất định sẽ đứt hơi mà chết, bèn khom lưng nói với Hoàng Dung:

- Kính bẩm bang chủ: Bành trưởng lão vô lễ với bang chủ, vốn đáng trị tội thật nặng, nhưng xin bang chủ đại lượng khoan thứ.

Lỗ Hữu Cước và Lương trưởng lão cũng khom người cầu khẩn, tiếng cầu khẩn xen lẫn với tiếng cười sằng sặc yếu dần của Bành trưởng lão.

Hoàng Dung hỏi Quách Tĩnh:

https://thuviensach.vn

- Tĩnh ca ca, được chưa?

Quách Tĩnh nói:

- Được rồi, tha cho y đi.

Hoàng Dung nói:

- Ba vị trưởng lão, các ngươi xin ta tha y, chuyện đó cũng được, chỉ là mọi người các ngươi không được khạc nhổ vào ta.

Giản trưởng lão thấy tính mạng Bành trưởng lão chỉ còn trong khoảnh khắc, vội nói:

- Bang quy là bang chủ lập ra thì cũng có thể do bang chủ bỏ đi, chúng đệ tử chỉ xin nghe sai bảo.

Hoàng Dung thấy có thể thoát được tai ách bị khạc nhổ lên người, cả mừng cười nói:

- Được rồi, ngươi xuống điểm huyệt y đi.

Giản trưởng lão nhảy xuống dưới đài, đưa tay điểm vào hai huyệt đạo trên người Bành trưởng lão.

Bành trưởng lão tiếng cười ngưng bặt, hai mắt trợn ngược thở hừ hừ, vô cùng mệt mỏi.

Hoàng Dung cười nói:

- Bây giờ đúng là ta muốn nghỉ ngơi đây! ủa, Dương Khang đâu?

Quách Tĩnh nói:

- Chạy rồi!

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nhảy bật lên quát:

- Tại sao để y chạy? Chạy đi đâu?

Quách Tĩnh chỉ xuống hồ nói:

- Y chạy theo lão già họ Cừu.

Hoàng Dung nhìn theo bóng buồm trên hồ thấy đã khá xa, không thể đuổi kịp nữa, vô cùng tức tối, thầm biết Quách Tĩnh nghĩ tới hai đời kết nghĩa nên thấy y bỏ trốn mà không cản trở.

Nguyên là Dương Khang thấy Hoàng Dung vừa động thủ với Giản trưởng lão đã chiếm thượng

phong, biết nếu không chạy ngay sẽ lập tức khó giữ được tính mạng, thừa lúc mọi người ngưng thần xem đánh nhau, rón rén lẻn vào đám bang chúng Thiết chưởng bang năn nỉ xin cứu. Cừu Thiên Nhận thấy tình thế như vậy biết việc Hoàng Dung tiếp nhiệm chức vụ bang chủ đã thành định cục, không thể vãn hồi, Quách Tĩnh võ công cao cường, bên Cái bang lại người đông thế mạnh, lập tức không động thanh sắc, suất lãnh bang chúng dắt Dương Khang xuống thuyền rời đảo. Đệ tử Cái bang tuy có nhiều người nhìn thấy nhưng hai người Giản Hoàng đang đánh nhau kịch liệt, không có ai chủ trì đại cuộc chỉ còn cách để mặc y đi, không đếm xỉa gì tới.

Hoàng Dung cầm trúc bổng ở tay, cao giọng nói:

- Hiện tại Hồng bang chủ chưa về, do ta tạm thời xử lý công việc bang chủ. Hai vị trưởng lão Giản, Lương suất lãnh đệ tử tám túi qua đông đón tiếp Hồng bang chủ. Lỗ Trưởng lão cứ ở lại đây dưỡng thương.

Quần cái bật tiếng hoan hô như sấm.

Hoàng Dung lại nói:

https://thuviensach.vn

- Bành trưởng lão tâm thuật bất chính, các ngươi nói nên xử trị y thế nào?

Giản trưởng lão khom lưng nói:

- Bành huynh đệ tội lớn, vốn phải trừng phạt thật nặng, nhưng xin bang chủ nghĩ lại năm xưa y từng lập được công lớn cho bang ta, miễn cho tội chết.

Hoàng Dung cười nói:

- Ta đã sớm nghĩ ngươi sẽ nài nỉ cho y, mới rồi y cười cũng đã đủ rồi, vậy thì cách chức trưởng lão của y, cho y làm đệ tử tám túi thôi.

Giản, Lỗ, Bành, Lương bốn trưởng lão nhất tề cảm tạ. Hoàng Dung nói:

- Các huynh đệ khó được dịp gặp gỡ, nhất định có rất nhiều chuyện muốn nói. Các ngươi chôn cất hai vị Lê Sinh, Dư Triệu Hưng cho tử tế. Ta thấy Lỗ trưởng lão là người rất tốt, tất cả đại sự phải nghe y phân phó, hai trưởng lão Giản Lương phải tận tâm giúp đỡ. Ta còn phải đi, chúng ta sẽ gặp nhau ở phủ Lâm An.

Rồi nắm tay Quách Tĩnh xuống núi đi luôn.

Quần cái đưa tới chân núi, chờ khi chiếc thuyền chở nàng đã khuất hẳn sau lớp sương mù mới quay lên Quân sơn, bàn bạc kế sách của bang.

Lúc hai người Quách Hoàng trở về tới lầu Nhạc Dương, trời đã sáng hẳn, con tiểu hồng mã và đôi bạch điều đều đã chờ cạnh lầu.

Hoàng Dung ngẩng đầu nhìn ra xa, chỉ thấy một vầng mặt trời đỏ vừa nhô lên chỗ sóng nước liền với chân trời trên hồ Động Đình, màu trời sắc nước, vô cùng tráng lệ, cười nói:

- Tĩnh ca ca, Phạm Văn Chính công làm văn nói rất hay: Ngậm núi xa, nuốt sông lớn, Mênh mông cuồn cuộn, bát ngát không bờ, sớm quang tối rợp,

https://thuviensach.vn

khí tượng muôn ngàn. Cảnh sắc như thế há không đáng thưởng thức sao? chúng ta lên uống mấy chén.

Quách Tĩnh khen hay, hai người lên lầu nhìn tới chỗ hôm qua cùng ngồi uống rượu, nhớ lại những nguy hiểm trùng trùng trong đêm, bất giác nhìn nhau cười một tiếng.

Nhạc Dương không có rượu ngon, nhưng sơn thủy hữu tình cũng đủ khoan khoái. Hai người đối ẩm uống vài chén, Hoàng Dung chợt sị mặt, có vẻ tức giận, nói:

- Tĩnh ca ca, ngươi không tốt?

Quách Tĩnh giật mình vội hỏi:

- Chuyện gì thế?

Hoàng Dung nói:

- Ngươi tự biết đấy, hỏi ta làm gì?

Quách Tĩnh gãi đầu nghĩ ngợi nhưng làm sao nghĩ ra được, đành năn nỉ:

- Dung nhi ngoan, cô nói đi mà.

Hoàng Dung nói:

- Được, ta hỏi ngươi: Đêm qua chúng ta bị trận pháp của Cái bang ép, đã thấy không còn giữ được tính mạng, sao ngươi ném ta ra ngoài? Chẳng lẽ ngươi chết mà ta còn sống được sao? Chẳng lẽ đến hôm nay ngươi vẫn không biết lòng ta sao?

Nói xong chảy nước mắt, từng giọt từng giọt rơi vào chén rượu. Quách Tĩnh thấy nàng tình sâu nghĩa nặng với mình như thế vừa sợ vừa thương, đưa tay nắm chặt tay phải nàng nhưng không biết nói thế

https://thuviensach.vn

nào là tốt, hồi lâu mới nói:

- Là ta không tốt, chúng ta nên chết chung một chỗ mới phải.

Hoàng Dung khẽ thở dài một tiếng, đang định trả lời chợt nghe dưới thang có tiếng bước chân, có người thò đầu lên nhìn, hai người ngoảnh qua, vừa thấy mặt nhau ba người đều giật nảy mình. Người bước lên chính là Thiết chưởng thủy thượng phiêu Cừu Thiên Nhận.

Quách Tĩnh vội đứng dậy chắn trước mặt Hoàng Dung, chỉ sợ lão già này lập tức ra sát thủ. Nào ngờ

Cừu Thiên Nhận chành môi cười một cái, đưa tay xua xua rồi lập tức xoay người xuống lầu, nụ cười vừa có vẻ giả trá vừa có vẻ hoảng sợ.

Hoàng Dung nói:

- Y sợ chúng ta. Người này quả thật kỳ lạ, ta xuống theo xem sao.

Cũng không chờ Quách Tĩnh trả lời, đã sãi chân chạy xuống thang lầu.

Quách Tĩnh kêu lên:

- Phải cẩn thận đấy?

Vội móc một đỉnh bạc ném lên quầy chạy ra cửa lầu nhìn qua hai bên, đã không thấy bóng Cừu Thiên Nhận và Hoàng Dung đâu, nhớ đêm qua thấy công phu của y lợi hại, ra tay tàn độc, chỉ sợ

Hoàng Dung mắc phải độc thủ của y, cất tiếng gọi lớn:

- Dung nhi, Dung nhi, cô ở đâu thế?

Hoàng Dung nghe tiếng Quách Tĩnh gọi nhưng không trả lời, nàng rón rén theo sau Cừu Thiên Nhận định xem rốt lại ra sao, chỉ cần lên tiếng tự nhiên

https://thuviensach.vn

sẽ bị y phát hiện. Lúc ấy hai người một trước một sau, đang đi bên cạnh một tòa nhà lớn. Hoàng Dung núp sau góc tường phía bắc, chờ Cừu Thiên Nhận đi xa mới rón rén theo sau. Cừu Thiên Nhận nghe tiếng Quách Tĩnh gọi đoán là Hoàng Dung theo sau, nên vừa quanh qua góc tường đã núp lại. Hai người rình nhau hồi lâu, lắng nghe không có động tĩnh gì, đồng thời nhô đầu lên, một người dung mạo như hoa sen Tương Giang, một người mặt mũi như vỏ quít Động Đình, hai bộ mặt chỉ cách nhau chỉ có nửa thước, cả hai đồng thời biến sắc.

Hai người đều kêu khẽ một tiếng, quay người bỏ chạy. Hoàng Dung tuy sợ chưởng lực của y lợi hại nhưng vẫn không cam tâm, lúc chạy qua tường tòa nhà lại xoay chuyển ý nghĩ, Cừu Thiên Nhận tâm tư cũng thế, một già một trẻ đi quanh tòa nhà, đột nhiên lại chạm mặt nhau, lần này thì ở bên tường phía nam.

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Nếu mình quay người bỏ chạy, nhất định y sẽ đập vào lưng mình một chưởng. Thiết chưởng của lão tặc này lợi hại, chỉ sợ không tránh kịp đành cười khẽ một tiếng, nói:

- Cừu lão gia tử, trời đất nhỏ thật, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Trong lòng lại thầm nghĩ kế thoát thân:

- Mình cứ cầm chân y chờ Tĩnh ca ca tới thì không sợ gì nữa.

Cừu Thiên Nhận cười nói:

- Hôm trước chia tay ở Lâm An, không ngờ lại gặp nhau ở đây, cô nương vẫn khỏe chứ.

https://thuviensach.vn

Hồi 28(b)

TRÊN NGọN THIếT CHưởNG

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Rõ ràng mới gặp lão tặc ngươi ở Quân sơn tối qua, hôm nay lại mở miệng nói bậy. Được, là do ngươi mở mắt mà nói chuyện trong mơ. Đả cẩu bổng pháp của mình lợi hại, cứ nhân lúc bất ngờ

đánh cho y trở tay không kịp đột nhiên cao giọng gọi lớn:

- Tĩnh ca ca, đánh vào lưng y.

Cừu Thiên Nhận giật nảy mình quay lại, trúc bổng của Hoàng Dung vung ra, dùng khẩu quyết chừ

buộc quét tới y.

Cừu Thiên Nhận quay lại không thấy ai, biết ngay là trúng kế, vừa cảm thấy kình phong đánh tới vội tung người nhảy lên, tính ra cũng tránh được một chiêu, nhưng khẩu quyết chữ buộc trong Đả cẩu bổng pháp như sông dài sóng lớn liên miên kéo tới, quyết không cho địch nhân một chớp mắt nào để

phản công, một lần buộc không trúng, lại buộc tiếp lần nữa, liên hoàn đánh ra, tuy chỉ một chữ buộc nhưng bên trong hàm chứa thiên biến vạn hóa. Cừu Thiên Nhận càng nhảy càng mau, chỉ thấy dưới đất có một làn ánh sáng xanh biếc giăng giăng bay lượn.

https://thuviensach.vn

Buộc được bảy tám cái, Cừu Thiên Nhận nhảy lên hơi chậm, bị đánh trúng bắp chân trái một nhát, chân phải lại bị móc một cái, ngã lăn ra đất, ngoác miệng kêu lớn:

- Khoan hãy động thủ, ta có câu muốn nói.

Hoàng Dung cười hề hề thu bổng lại, đợi y nhảy lên, chưa rơi tới đất lại một khều một đánh, Cừu Thiên Nhận đứng không vững, ngã ngửa ra đất. Trong giây lát, Hoàng Dung liên tiếp buộc y năm lần, lần thứ sáu ngã xong, Cừu Thiên Nhận biết đứng dậy cũng chỉ ngã thêm cái nữa, bèn nằm sấp xuống đất không động đậy.

Hoàng Dung cười nói:

- Người giả chết à?

Cừu Thiên Nhận ứng tiếng đứng lên, phựt một tiếng, hai tay giật đứt dây lưng, nắm lưng quần kêu lên:

- Ngươi có đi không? Ta buông tay ra đấy?

Hoàng Dung sửng sốt, không ngờ rằng y là bang chủ một đại bang trên giang hồ mà lại dùng thủ

đoạn hạ lưu như thế, chỉ sợ y buông tay thật, cắn môi một cái, quay người bỏ đi. Chỉ nghe lão già kia hô hô cười rộ sau lưng, có vẻ đắc ý phi thường, kế có tiếng chân vang lên, Hoàng Dung quay nhìn, chỉ thấy y hai tay nắm lưng quần, sãi chân đuổi tới.

Hoàng Dung vừa tức giận vừa buồn cười, cho dù nàng trí kế đa đoan nhưng nhất thời cũng không có cách nào hay, chỉ đành co chân bỏ chạy. Hai người chạy được hơn mười trượng, Cừu Thiên Nhận đang thấy có thể thừa cơ, chợt thấy Quách Tĩnh từ sau tường nhô ra, xông lên đứng chắn trước mặt

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung, tay phải để trước ngực, tay trái từ từ tỳ lên hông, vẽ ra nửa vòng tròn vòng trước ngực.

Cừu Thiên Nhận kiến văn rộng rãi, biết chỉ cần song chưởng của y vẽ xong hình tròn sẽ lập tức có chiêu thức lợi hại đánh ra, lúc ấy cười lớn ba tiếng, dừng lại nói:

- Ái chà, không xong, tệ quá, tệ quá.

Hoàng Dung nói:

- Tĩnh ca ca, đánh đi. Y nói gì mặc y.

Quách Tĩnh đêm trước trên ngọn Quân sơn đã thấy công phu Thiết chưởng của Cừu Thiên Nhận, quả

thật mạnh mẽ tàn độc, tinh diệu tuyệt luân, không dưới Chu Bá Thông, Hoàng Dược Sư, Âu Dương Phong, tự biết mình còn lâu mới bằng được, nhưng lúc ấy đường hẹp gặp nhau, đâu dám có ý khinh địch? Lập tức vận khí vào đan điền, toàn thân căng lên, ngưng thần tiếp chiến.

Cừu Thiên Nhận hai tay nắm lưng quần, nói:

- Hai đứa nhỏ nghe cha các ngươi nói đây, hai hôm nay cha ngươi tham ăn tham uống nên bị đau bụng, đang muốn đi ngoài.

Hoàng Dung chỉ quát:

- Tĩnh ca ca, đánh y đi.

Còn mình thì không dám bước ra, lại lui lại mấy bước. Cừu Thiên Nhận nói:

- Ta hiểu ý hai đứa nhỏ các ngươi, không để cha các ngươi thi triển một chút bản lĩnh dạy dỗ cho một trận thì cũng chưa chịu phục đâu, nhưng cha

https://thuviensach.vn

các ngươi lại đang đau bụng đã đến lúc khẩn cấp, muốn són ra rồi đây này. Được thôi, hai đứa nhỏ các ngươi nghe đây, trong vòng bảy ngày, cha các ngươi sẽ chờ dưới núi Thiết Chưởng, các ngươi có dám lên không?

Hoàng Dung nghe y nói càn cha nọ con kia, trong tay đã nắm sẵn một nắm cương châm, chỉ đợi y nói tới lúc cao hứng sẽ dùng thủ pháp Mãn thiên hoa vũ ghim cho y mấy chục mũi, xem y còn dám múa môi khua lưỡi nữa không? Trong lòng còn đang tính toán, chợt nghe bốn chữ Dưới núi Thiết Chưởng, lập tức nhớ tới bốn hàng chữ bí mật trong bức họa mà Khúc Linh Phong để lại, giật nảy mình, thuận miệng nói:

- Được lắm, cho dù là ngươi có đầm rồng hang cọp, bọn ta cũng tới. Đến lúc ấy bọn ta sẽ tới thật đấy, không cho ngươi mặt dày nói bậy nữa đâu. Núi Thiết Chưởng ở đâu? Làm sao tới đó?

Cừu Thiên Nhận nói:

- Từ đây đi về phía tây, qua Thường Đức, Thần Châu, sông sóc Nguyên đi lên thì giữa Lư Khê và Thần Khê có một hòn núi hình dáng như năm ngón tay chĩa lên trời, đó là núi Thiết Chưởng. Núi này hình thế hiểm ác, cha các ngươi tay chân lại vô cùng lợi hại, nếu hai đứa nhỏ các ngươi sợ thì cứ

ngoan ngoãn tạ tội với cha các ngươi, không cần phải tới đó nữa.

Hoàng Dung nghe sáu chữ: “Năm ngón tay chĩa lên trời” càng mừng thầm, nói:

- Được, một lời là quyết trong vòng bảy ngày bọn ta sẽ tới bái sơn.

Cừu Thiên Nhận gật gật đầu, chợt mặt mày nhăn nhó, liên tiếp kêu lên:

- Ái chà, ái chà!

Rồi xốc lưng quần chạy mau về phía tây.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nói:

- Dung nhi, có một chuyện quả thật ta nghĩ không ra, cô nói cho ta nghe xem.

Hoàng Dung nói:

- Chuyện gì?

Quách Tĩnh nói:

- Vị lão tiền bối này võ công vốn rất lợi hại, chúng ta quyết không phải là địch thủ của y, sao y lại cứ

thích lừa gạt người ta như thế? Có lúc lại còn làm ra vẻ võ công kém cỏi nữa? Hôm trước ở Quy Vân trang y đánh ta một chưởng vào ngực, nếu y sử dụng chân lực thì làm sao ta còn sống đến hôm nay?

Y giả khùng giả ngây, rốt lại là có ý gì?

Hoàng Dung cắn cắn ngón tay, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Ta cũng không sao hiểu được. Mới rồi ta dùng Đả cẩu bổng liên tiếp buộc y mấy cái, lão già này không còn sức trả đòn, chỉ còn cách giở trò xấu xa. Chẳng lẽ đêm qua y phóng thiết trượng vào núi lại là giở trò gì sao?

Quách Tĩnh lắc đầu nói:

- Y bóp gãy ngón tay của Lỗ Hữu Cước, dùng kình lực đón đỡ nội kình của ta đều là bản lĩnh chân thực, quyết không thể giả được.

Hoàng Dung khom người xuống, rút cành thoa trên đầu vạch vạch dưới đất, lại qua hồi lâu mới thở

dài nói:

https://thuviensach.vn

- Ta cũng không nghĩ ra là lão già này đang giở trò gì. Chúng ta tới núi Thiết Chưởng thì rốt lại sẽ có manh mối rõ ràng.

Quách Tĩnh nói:

- Tới núi Thiết Chưởng làm gì? Chuyện lớn ở đây đã xong rồi, chúng ta mau đi tìm sư phụ. Lão già xấu xa ấy chỉ thích lừa đảo, sao lại cho là thật chứ?

Hoàng Dung nói:

- Tĩnh ca ca, ta hỏi ngươi nhé. Bức tranh cha ta cho ngươi bị mưa làm hỏng đã lộ ra những chữ gì?

Quách Tĩnh lắc lắc đầu nói:

- Mấy chữ ấy tàn khuyết không trọn vẹn, chẳng nhìn ra là chữ gì nữa.

Hoàng Dung cười nói:

- Vậy ngươi không nhớ à?

Quách Tĩnh biết rõ là mình nhớ không ra, cho dù có nhớ ra chút gì thì cũng không thể rõ ràng bằng Hoàng Dung, vội nói:

- Dung nhi ngoan, nhất định cô nhớ ra rồi, nói mau cho ta nghe đi.

Hoàng Dung dùng cành thoa viết bốn hàng chữ ấy lên mặt đất nói:

- Chữ thiếu trong hàng đầu tiên nhất định là chữ Vũ, ghép lại là bốn chữ Di thư Vũ Mục. Chữ thiếu ở

hàng thứ hai ta vốn không nghĩ ra, nhưng nghe lão già kia vừa nói thì lại rất dễ, không phải chữ Núi thì là chữ Ngọn.

Quách Tĩnh đọc lại một lượt:

https://thuviensach.vn

- Di thư Vũ Mục, Tại núi Thiết Chưởng.

Bèn vỗ tay kêu lớn:

- Đúng thế, chúng ta đi mau đi? Thiết chưởng bang câu kết với người Kim, nhất định sẽ đem bộ sách quý này dâng cho Hoàn Nhan Hồng Liệt. Còn hai câu sau là thế nào?

Hoàng Dung cười nói:

- Ngươi chẳng chịu suy nghĩ gì, chỉ thích đùn đẩy cho người ta. Lão già kia nói núi Thiết Chưởng có hình dáng như năm ngón tay, vậy câu thứ ba chỉ e là bốn chữ Dưới núi Thiết Chưởng.

Quách Tĩnh vỗ tay kêu:

- Đúng đúng, Dung nhi cô thông minh lắm. Còn câu thứ tư?

Hoàng Dung trầm ngâm nói:

- Ta vốn cũng không nghĩ được ra câu này.... Đốt thứ hai,.., đốt thứ hai.

Nghiêng đầu qua một bên, mái tóc lắc lư, nói:

- Nghĩ không ra, chúng ta tới đó sẽ tính.

Hai người phóng ngựa thả điêu, đi thẳng về phía tây, qua Thường Đức, tới Đào Nguyên, xuống Nguyên Lăng, không phải một ngày đã tới Lư Khê, hỏi chỗ núi Thiết Chưởng, nhưng mọi người đều lắc đầu không biết. Hai người rất thất vọng, đành tìm một khách điếm nhỏ trọ lại. Buổi tối Hoàng Dung hỏi tới các danh thắng cổ tích trong vùng, tiểu nhị thao thao bất tuyệt nói rất nhiều nhưng thủy chung không nhắc tới ba chữ núi Thiết Chưởng.
Hoàng Dung chẩu môi một cái, nói:

https://thuviensach.vn

- Một vùng rộng lớn thế này cũng chỉ bình thường. Lư Khê rốt lại cũng chỉ là một xứ nhỏ, có sông núi gì đẹp đâu?

Tiểu nhị bị khích, không sao nhịn được, nói:

- Lư Khê tuy là xứ nhỏ nhưng cũng có phong cảnh núi Hầu Trảo, nơi khác làm sao hơn được?

Hoàng Dung trong lòng rúng động, vội hỏi:

- Núi Hầu Trảo ở đâu?

Tiểu nhị không trả lời, nói:

- Tha lỗi cho không biết.

Rồi bước ra khỏi phòng đi thẳng.

Hoàng Dung đuổi theo ra cửa, nắm lưng y kéo lại lấy ra một đĩnh bạc ném xuống quầy, nói:

- Ngươi nói rõ đi, thì đĩnh bạc này là của ngươi.

Tiểu nhị động tâm, đưa tay nhè nhẹ nắn nắn đĩnh bạc, thèm thuồng nói:

- Cả đĩnh bạc lớn này à?

Hoàng Dung cười khẽ gật đầu. Tiểu nhị hạ giọng nói:

- Tiểu nhân nói thì nói, nhưng hai vị ngàn vạn lần không tới đó được. Trên núi Hầu Trảo có một bọn hung thần ác sát ở bất kể ai vào cách núi năm dặm cũng đừng hòng giữ được mạng.

Quách Hoàng hai người nhìn nhau một cái, gật gật đầu. Hoàng Dung nói:

- Núi Hầu Trảo có tất cả năm ngọn, giống như một bàn tay khỉ phải không?

https://thuviensach.vn

Tiểu nhị mừng rỡ nói:

- Phải rồi, té ra cô nương đã biết, vậy thì không phải là tiểu nhân nói. Năm đỉnh núi ấy mới thật là kỳ

quái.

Quách Tĩnh vội hỏi:

- Cái gì?

Tiểu nhị nói:

- Năm ngọn núi ấy xòe ra giống hệt năm ngón tay, ngón giữa cao nhất, hai bên theo thứ tự thấp dần xuống, chuyện đó cũng chưa lạ, lạ nhất là mỗi ngọn núi lại chia làm ba đoạn, như ba đốt trên ngón tay.

Hoàng Dung nhảy dựng lên kêu lớn:

- Ở đốt thứ hai, ở đốt thứ hai.

Quách Tĩnh cả mừng, cũng nói:

- Đúng rồi, đúng rồi.

Tên tiểu nhị không biết họ nói gì, ngơ ngác nhìn hai người. Hoàng Dung hỏi kỹ đường lên núi rồi cho y đĩnh bạc, tiểu nhị mừng cuống lên chạy ra ngoài.

Hoàng Dung đứng lên, nói:

- Tĩnh ca ca, đi thôi.

Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Từ đây tới đó bất quá chỉ hơn sáu mươi dặm, trong chớp mắt con tiểu hồng mã sẽ tới, sáng mai chúng ta hãy bái sơn cũng được.

Hoàng Dung cười nói:

- Bái sơn cái gì? Đi ăn trộm sách.

Quách Tĩnh kêu lên:

- Phải rồi, ta ngốc thật, không nghĩ ra chuyện này.

Hai người không dám làm kinh động mọi người trong quán, vượt cửa sổ ra ngoài, rón rén dắt ngựa ra, theo đường tiểu nhị chỉ phi về phía đông nam. Đường núi gập ghềnh, hai bên cỏ cao quá hông, rất khó đi lại đi được hơn bốn mươi dặm, xa xa đã nhìn thấy năm ngọn núi cao vọt vào trong mây. Con tiểu hồng mã thần tuấn vô song, không bao lâu đã phi tới chân núi.

Lúc ấy tới gần nhìn, chỉ thấy năm ngọn núi chót vót, quả thật như năm ngón tay dựng đứng trên không, ngọn ở giữa lại càng cao vọt lên. Quách Tĩnh mừng rỡ nói:

- Đỉnh núi này và bức tranh kia quả thật không hề khác nhau, cô xem trên núi chẳng phải toàn là cây tùng sao?

Hoàng Dung cười nói:

- Chỉ thiếu viên tướng múa kiếm. Tĩnh ca ca, ngươi lên đó múa kiếm một lúc đi.

Quách Tĩnh cười nói:

- Chỉ tiếc ta không phải là tướng quân.

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Muốn làm tướng quân có khó gì? Sắp tới Thành Cát Tư Hãn... .

Nói tới đó liền im bặt. Quách Tĩnh hiểu rõ nàng định nói gì, liền quay đầu đi, không dám nhìn nàng một cái.

Hai người để con ngựa và đôi điêu lại dưới chân núi, vòng qua sau ngọn núi chính, thấy bốn bề

không có ai bèn thi triển khinh công vọt thẳng lên, đi được vài dặm thì đường núi quanh co khuất khúc chếch về phía tây, hai người theo đường thẳng lên, con đường này rẽ trái ngoặt phải, xoay tròn theo hình trôn ốc, vô cùng kỳ quái, khoảng sau một bữa cơm, đã thấy trước mặt toàn chay tùng dày đặc.

Hai người dừng lại bàn lên thẳng đỉnh núi hay vào rừng xem xét tình hình, vừa nói được mấy câu chợt thấy trong khu rừng trước mặt thấp thoáng có ánh đèn lửa. Hai người lấy tay ra hiệu, nhẹ chân rón rén chạy tới gần chỗ ấy, vừa đi mấy bước, đột nhiên ào một tiếng, sau gốc cây lớn cạnh đường có hai hán tử áo đen nhảy ra, đều cầm binh khí, không nói tiếng nào, sấn ra chặn đường.

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Nếu giao thủ làm kinh động nhiều người thì không dễ mà ăn trộm được sách.

Chợt động linh cơ bèn rút chiếc thiết chưởng của Cừu Thiên Nhận trong bọc ra, lồng vào tay bước lên nước, cũng không nói tiếng nào.

Hai hán tử nhìn thấy thiết chưởng, trên mặt đều hiện ra vẻ kinh dị, khom lưng làm lễ rồi tránh ra bên đường. Hoàng Dung ra tay như chớp, ngọn trúc bổng đột nhiên vọt ra khẽ rung hai cái đã điểm trúng huyệt đạo của hai người, kế nắm chân lôi họ vào bãi cỏ rậm rồi chạy thẳng về phía có ánh đèn.

https://thuviensach.vn

Gần tới nơi thấy đó là một tòa thạch thất năm gian, đèn lửa là hai bên đông tây soi tới, hai người núp ngoài phòng phía tây, chi thấy trong phòng có một cái lò lớn đặt đầy than đỏ, nấu một chảo gì đó bốc khói nghi ngút. Cạnh chảo có hai tiểu đồng áo đen, một người dùng kình kéo ống bể, người kia dùng thiết sản đảo vật trong chảo, tiếng nghe xèo xèo vật trong chảo giống như là mạt sắt. Một ông già nhắm mắt ngồi xếp bằng trước lò, quay mặt vào làn hơi nóng nghi ngút từ chảo bốc len, thong thả hít thở. Ông già ấy mặc áo ngắn vải vàng, chính là Cừu Thiên Nhận. Chỉ thấy y hít thở một lúc, trên đầu có một làn khí nóng nghi ngút xông lên, kế giơ cao hai tay, trên mười ngón tay cũng có khí nóng lởn vởn bốc ra, chợt đứng phắt dậy, hai tay ấn mạnh vào chảo. Đứa tiểu đồng đang kéo ống bể vốn đã mồ hôi toát ra đầy mặt, lúc ấy càng ra sức kéo mạnh. Cừu Thiên Nhận chịu nóng ngâm hai tay trong mớ mạt sắt rang nóng hồi lâu mới rút ra, xoay tay một cái đánh vào một cái túi nhỏ treo trên không.

Phát chưởng ấy đánh ra kêu thành tiếng vang dội, nhưng cái túi vải vẫn im lìm không hề lay động.

Quách Tĩnh ngấm ngầm hoảng sợ, nghĩ thầm:

- Xem cái túi vải này bất quá chỉ chứa được một thăng mạt sắt, lại dùng dây nhỏ treo lên không, mà y lại đánh một chưởng vẫn không lay động. Người này võ công thâm hậu, quả thật không phải tầm thường.

Hoàng Dung thì lại cho rằng y đang làm ra vẻ lại giở trò ma lừa người, nếu không có việc ăn trộm sách quan trọng hơn, thì đã lên tiếng chọc ghẹo.

Hai người thấy y song chưởng đánh cái bao vải một lúc, lại nhúng tay vào chảo mạt sắt một lúc. Rồi đánh một lúc chứ không làm gì khác nữa, Hoàng Dung muốn nhìn xem rất lại tại sao trên thiết chưởng của Cừu Thiên Nhận lại có hơi nóng bốc lên, nhưng nhìn suốt nửa ngày vẫn không biết yếu quyết cổ quái của y ở đâu, nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Nếu Nhị sư phụ tới đây nhất định ra tay một cái là có thể lấy được đồ chơi của lão già lừa đảo này, chứ mình thì cam bái hạ phong.

Lúc ấy rón rén tới dưới cửa sổ dãy phòng phía đông, thò đầu vào xem, lại vừa nhìn thấy đã giật nảy mình.

Nguyên là trong phòng có một nam một nữ, chính là Dương Khang và Mục Niệm Từ. Quách Tĩnh và Hoàng Dung đều vô cùng kinh ngạc:

- Tại sao Mục tỷ tỷ lại cũng ở đây?

Chỉ nghe Dương Khang hoa ngôn xảo ngữ, muốn lừa nàng thành thân cho sớm. Mục. Niệm Từ cứ

nhất định đòi y giết Hoàn Nhan Hồng Liệt trước, trả thù cho cha mẹ xong mới có thể nói chuyện kết hôn. Dương Khang nói:

- Hảo muội tử, tại sao cô lại không biết đại thể như thế?

Mục Niệm Từ ngạc nhiên nói:

- Ta không biết đại thể à?

Dương Khang nói:

- Đúng thế. Gã Hoàn Nhan Hồng Liệt kia đề phòng rất cẩn mật, với sức một mình ta, há lại có thể dễ

dàng hạ thủ sao? Cô làm vợ ta rồi, ta giả mang cô tới bái kiến bố chồng, lúc ấy hai người liên thủ, tự

nhiên là đại công cáo thành.

Mục Niệm Từ thấy y nói có lý, cúi đầu ngẫm nghĩ, dưới ánh đèn hai má đỏ bừng. Dương Khang thấy nàng đã có vẻ ưng thuận, bèn nắm tay nàng nhè

https://thuviensach.vn

nhẹ vuốt ve, tay trái choàng qua tấm lưng ong của nàng.

Hoàng Dung không nhịn được nữa, đang định lên tiếng vạch trần âm mưu của y, chợt nghe sau lưng có một giọng sang sảng quát lên:

- Ai dám ngang nhiên lên núi của ta?

Quách Hoàng nhất tề quay lại dưới ánh trăng nhìn thấy rất rõ, không phải Cừu Thiên Nhận thì là ai?

Trước đây gặp Cừu Thiên Nhận, thấy y tuy tự cao tự đại, làm ra vẻ này nọ, nhưng long nhãn thần vẻ

gian trá rốt lại cũng không che giấu được, nhưng lúc này thấy y thần sắc nghiễm nhiên, oai nghiêm không thể xâm phạm được. Hoàng Dung bất giác sửng sốt, nghĩ thầm:

- Lão già này về tới núi của mình lại càng làm ra vẻ. Đúng rồi, nhất định y đã phát giác bọn mình lên núi, bèn nhúng tay vào chảo sắt làm trò, không phải để cho bọn mình xem thì để làm gì?

Lúc ấy cười nói:

- Cừu lão gia, ta tới thỉnh an ngươi đây. Cái hẹn bảy ngày chưa lỡ chứ hả?

Cừu Thiên Nhận tức giận nói:

- Cái gì mà cái hẹn bảy ngày? Ăn nói bậy bạ?

Hoàng Dung cười nói:

- Ờ, mới chớp mắt đã quên rồi sao, ngươi đã hết đau bụng chưa? Nếu vẫn còn thì chẳng bằng đi mời đại phu về chữa đi rồi hãy động thủ với ta, cho khỏi.., hì hì!

https://thuviensach.vn

Cừu Thiên Nhận càng không nói gì, gầm lớn một tiếng, song chưởng xô mạnh vào hai vai Hoàng Dung. Hoàng Dung cười hì hì không thèm đếm xỉa gì tới không tránh không né, cố ý để gai nhọn trên tấm Nhuyễn vị giáp đâm cho tay y thủng mười mấy lỗ chợt nghe Quách Tĩnh la hoảng:

- Dung nhi tránh mau.

Bên tai tiếng kình phong rít lên, biết Quách Tĩnh ra tay đánh tới địch nhân, chỉ thấy trên đầu vai có một luồng lực đạo rất mạnh đập trúng, đang định tránh né thì đã không kịp, thân không tự chủ được ngã bật ra phía sau, người chưa chạm đất đã tắt thở luôn.

Cừu Thiên Nhận chưởng tâm vừa chạm gai nhọn trên tấm Nhuyễn vị giáp của nàng, cũng bị thụ

thương không nhẹ, hai tay đầm đìa máu tươi, trong lòng vừa sợ vừa giận, nhìn thấy chưởng Quách Tĩnh đánh tới, vội vàng rút chưởng đỡ gạt.

Chưởng lực hai người chạm nhau, bình bình hai tiếng, đều cùng lùi lại ba bước. Chỉ có điều Cừu Thiên Nhận bước chân vững vàng, còn Quách Tĩnh thì loạng choạng hai cái, tay chưởng vừa chạm nhau, đối phương có thể nói ai cao ai thấp, đêm qua mượn thân hình đệ tử Cái bang để tỷ thí kình lực ở Quân sơn, hai người dường như ngang tai nhau, nhưng đó là do Quách Tĩnh dùng xảo kình của trận Thiên cang Bắc đẩu, lúc này lại thẳng thắn đối chưởng, rõ ràng còn thua một bậc. Quách Tĩnh lo lắng cho Hoàng Dung, đâu dám ham đánh, vội cúi xuống bế nàng lên, lập tức nghe tiếng gió rít lên sau lưng, địch nhân lại đã đánh tới.

Quách Tĩnh tay trái ôm chặt Hoàng Dung, cũng không quay lại, tay trái ra chiêu Thần long bãi vĩ

vung ngược trở lại, đây là tuyệt chiêu cứu mạng trong Hàng long thập bát chưởng, y lúc gấp rút đánh ra, oai lực càng tăng thêm mấy phần.

https://thuviensach.vn

Cừu Thiên Nhận và y chưởng lực chạm nhau, bất giác thân hình cũng hơi loạng choạng, lại cảm thấy những lỗ thủng trên bàn tay đau buốt lên, chỉ sợ gai nhọn trên người Hoàng Dung có tẩm chất độc, vội giơ chưởng ra dưới ánh trăng nhìn, thấy máu đỏ tươi mới hơi yên tâm.

Quách Tĩnh nhân lúc y đang ngần ngừ, ôm Hoàng Dung lên, sãi chân lao mau lên đỉnh núi, chỉ chạy được vài mươi bước, lại nghe sau lưng có tiếng quát tháo ầm ầm nổi lên, quay đầu nhìn xuống chỉ

thấy vô số hán tử áo đen cầm đuốc quát lớn đuổi tới. Quách Tĩnh phía sau không có đường lui, chỉ

còn cách trèo lên đỉnh núi, lúc vội vàng đưa tay sờ vào mũi Hoàng Dung, thấy không có chút hơi thở, vội gọi:

- Dung nhi, Dung nhi!

Nhưng thủy chung vẫn không nghe trả lời. Chính trong lúc chần chừ ấy, Cừu Thiên Nhận và mấy mươi cao thủ trong bang đã đuổi tới gần.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Nếu bằng vào một mình mình thì phá vòng vây xuống núi vốn cũng không khó, chỉ là Dung nhi đang bị trọng thương, thì khó có thể mạo hiểm như thế.

Lúc ấy càng gia tăng cước bộ, lại không theo đường nhỏ trên núi, mà cứ thẳng một mạch leo lên. Y

luyện khinh công lên xuống dốc núi dựng đứng ở sa mạc, đường thẳng lại là đường gần nhất, nên không bao lâu đã cách xa đám người đuổi theo. Y bước chân không dừng, mặt kề vào mặt Hoàng Dung, thấy vẫn còn ấm, cũng hơi yên tâm, gọi thêm mấy tiếng, Hoàng Dung vẫn không trả lời, ngẩng đầu thấy còn cách đỉnh núi không xa, nghĩ thầm đỉnh núi này chu vi

https://thuviensach.vn

không rộng, bây giờ bốn phía ắt đã bị địch nhân vây chặt, cứ tìm một chỗ nghỉ chân, cứu Hoàng Dung tỉnh lại sẽ tính. Nhìn quanh một lượt, thấy bên trái có một chỗ đem ngòm vuông khoảng hai trượng như một cửa động, lập tức đề khí chạy tới gần tới nơi, quả nhiên là một sơn động, cửa động làm bằng ngọc thạch, xây dựng rất đẹp đẽ chỉnh tề.

Quách Tĩnh cũng bất kể trong động có mai phục nguy hiểm gì không, cứ xông thẳng vào, nhẹ nhàng đặt Hoàng Dung xuống đất, tay trái đè lên huyệt Linh đài sau lưng nàng, vận khí giúp nàng hô hấp.

Bang chúng Thiết chưởng bang ở sườn núi càng lúc càng đông, quát tháo ầm ĩ, Quách Tĩnh cứ lờ đi như không nghe, lúc ấy cho dù có muôn ngàn người ngựa xông tới trước mặt, cũng phải cứu Hoàng Dung trước rồi mới tính.

Qua khoảng thời gian uống cạn chén trà, Hoàng Dung rên lên một tiếng tỉnh dần lại, hạ giọng kêu:

- Trước ngực ta đau lắm!

Quách Tĩnh cả mừng, an ủi:

- Dung nhi đừng sợ, cô cứ nghỉ ở đây một lúc.

Rồi bước ra cửa hang, đặt tay trước ngực, quyết liều mạng cự địch, nhưng đưa mắt nhìn xuống dưới bất giác vô cùng kinh ngạc, ánh lửa dưới sườn núi đã kết thành một bức tường lửa kéo lên, còn cách sơn động hơn một dặm, đã có thể nhìn rõ mặt người, người đi đầu khoác áo vải ngắn, chính là Cừu Thiên Nhận. Mọi người hai chân như đóng đinh xuống mặt đất, không ngừng quát tháo chửi mắng nhưng lại không ai tiến thêm một bước.

Qua hồi lâu, y không đoán ra mọi người giở trò gì bèn quay vào động cúi xuống nhìn Hoàng Dung, chợt sau lưng lách cách hai tiếng tựa hồ có bước chân vang lên. Quách Tĩnh cả kinh vung chưởng bảo vệ sau lưng rồi quay

https://thuviensach.vn

phắt lại, thấy sơn động đen ngòm sâu không thấy đáy, không biết phía trước là người ta hay yêu quái núp. Quách Tĩnh quát:

- Là ai? Ra mau đi.

Trong động vang lại câu nói của y, im lặng hồi lâu, chợt lại vang lên mấy tiếng lách cách, một tràng tiếng cười, rõ ràng giống hệt âm thanh của Cừu Thiên Nhận.

Quách Tĩnh đánh hỏa tập lên, chỉ thấy trong hang có một người rảo bước đi ra, người khoác áo vải tay cầm quạt lá quỳ, râu tóc bạc trắng, chính là Thiết chưởng thủy thượng phiêu Cừu Thiên Nhận.

Quách Tĩnh vô cùng hoảng sợ, mới rồi rõ ràng thấy y đứng ở sườn húi suất lãnh bang chúng chửi mắng, tại sao ngoảnh đi đã ở trong sơn động? Trong chớp mắt ấy, chỉ thấy sống lưng lạnh buốt, kế

đó sợ toát cả mồ hôi.

Chỉ nghe Cừu Thiên Nhận ha hả cười nói:

- Hai đứa nhỏ quả nhiên không sợ chết, tới tìm cha đây, tốt lắm! To gan đấy, rất có cốt khí, tốt lắm.

Đột nhiên sa sầm mặt, trên mặt lập tức có vẻ nghiêm nghị, quát:

- Đây là cấm địa của Thiết chưởng bang, kẻ vào chỉ có chết không sống, hai đứa nhỏ các ngươi chán sống rồi phải không?

Quách Tĩnh đang tính toán xem y nói như thế là có ý gì, lại nghe Hoàng Dung khẽ nói:

- Đã là cấm địa thì tại sao ngươi lại vào?

Cừu Thiên Nhận lập tức có vẻ lúng túng, nhưng lập tức che giấu ngay, nói:

https://thuviensach.vn

- Cha đây có việc quan trọng, không có thời gian đâu mà nói chuyện lẳng nhẳng với con nhóc ngươi.

Nói xong bước mau ra khỏi động.

Quách Tĩnh thấy y sãi chân bước qua mặt, chỉ sợ y bất ngờ hạ độc thủ đả thương Hoàng Dung, nghĩ

thầm:

- Bây giờ tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ vi ương.

Hai tay cùng vung ra đánh tới đầu vai, đoán rằng y ắt sẽ vung chưởng lại đỡ gạt, bèn lập tức co khuỷu tay thúc vào ngực y. Chiêu này là Diệu thủ thư sinh truyền thụ, đòn đánh vào vai trước là hư, đòn thúc vào ngực sau mới là thật, tinh diệu ở chỗ đòn sau che giấu không để lộ ra, địch nhân không dễ biết được. Y vung tay đánh tới, Cừu Thiên Nhận quả nhiên vung chưởng đỡ gạt, Quách Tĩnh hai vai cùng ấn tới, hai khuỷu tay đang định đánh ra, đột nhiên cảm thấy đòn đỡ gạt của đối phương yếu ớt vô lực, hoàn toàn không giống với công phu thượng thừa trên chưởng kình lúc mới giao phong vừa rồi. Quách Tĩnh trên tay biến chiêu mau hơn nhiều so với ý nghĩ, trong lòng còn chưa quyết nên đánh thế nào, hai tay thuận thế chụp xuống, đã nắm chặt hai cổ tay y.

Cừu Thiên Nhận dùng sức giằng ra, nhưng làm sao giằng được? Y không giằng còn khá, vừa giằng một cái đã bộc lộ ngay võ công kém cỏi. Quách Tĩnh không nghi ngờ gì nữa, hai tay một kéo một đẩy, Cừu Thiên Nhận bị đòn của y xô đi, loạng choạng chạy tới, Quách Tĩnh thuận tay điểm vào huyệt âm đô trên ngực y.

Cừu Thiên Nhận nằm lăn ra đất, không động đậy được nói:

- Thiếu gia ơi, đang lúc quan hệ tới tính mạng thế này, ngươi cần gì phải vất vả đùa giỡn với ta chứ?

https://thuviensach.vn

Chỉ nghe tiếng quát tháo chửi mắng của bang chúng dưới sườn núi càng to hơn, nghĩ có lẽ bang chúng ở bốn ngọn núi còn lại cũng đã nhao nhao chạy tới.

Quách Tĩnh nói:

- Ngươi mau đưa bọn ta xuống núi.

Cừu Thiên Nhận cau mày lắc đầu nói:

- Cho dù tính mạng của ta không giữ được, cũng đời nào đưa các ngươi xuống núi?

Quách Tĩnh nói:

- Ngươi báo các đệ tử đồ tôn của ngươi tránh đường, xuống tới chân núi rồi, tự nhiên ta sẽ giải huyệt cho ngươi.

Cừu Thiên Nhận mặt mày nhăn nhó, nói:

- Thiếu gia ơi, ngươi hành hạ ta làm gì? Ngươi ra cửa động nhìn xuống là rõ thôi.

Quách Tĩnh bước ra cửa động nhìn xuống dưới, bất giác giật mình ngẩn ra, chỉ thấy Cừu Thiên Nhận tay cầm quạt lá quỳ, đang đứng trước bang chúng, hướng lên cửa động giẫm chân mắng lớn. Quách Tĩnh vội quay đầu lại, lại thấy Cừu Thiên Nhận vẫn nằm sờ sờ dưới đất, ngạc nhiên nói:

- Ngươi.., ngươi.., tại sao lại có hai người?

Hoàng Dung hạ giọng nói:

- Ngốc ca ca, ngươi còn chưa hiểu sao? Có hai Cừu Thiên Nhận, một ngươi võ công cao cường, một người chỉ biết giở trò. Hai người bọn họ giống hệt nhau. Đây là gã già mồm ăn người.

https://thuviensach.vn

Quách tĩnh lại ngẩn ra hồi lâu mới sực hiểu ra nói với Cừu Thiên Nhận:

- Có đúng không?

Cừu Thiên Nhận nhăn nhó nói:

- Cô nương đã nói như thế, thì cứ cho là như thế đi. Hai người bọn ta là anh em sinh đôi, ta là anh.

Võ công của ta vốn cao hơn, về sau công phu của người anh em ta lại vượt lên.

Quách Tĩnh nói:

- Vậy rốt lại ai là Cừu Thiên Nhận?

Cừu Thiên Nhận nói:

- Tên khác nhau có quan hệ gì? Gọi ta là Thiên Nhận hay gọi y là Thiên Nhận thì có gì khác đâu?

Hai anh em ta rất thương yêu nhau, từ nhỏ đã dùng chung một cái tên.

Quách Tĩnh nói:

- Nói mau, rất lại ai là Cừu Thiên Nhận?

Hoàng Dung nói:

- Cần gì hỏi nữa? Tự nhiên y là kẻ mạo danh.

Quách Tĩnh hỏi:

- Hừ, lão già kia, vậy tên ngươi là gì?

Cừu Thiên Nhận không thoát được, đành nói:

https://thuviensach.vn

- Nhớ lại trước kia cha ta cũng từng đặt cho ta một tên khác là Thiên Trượng.

Cừu Thiên Trượng mặt không hồng, tai không đỏ, thản nhiên như thường, nói:

- Người ta thích thế nào thì có tên thế ấy, ngươi quản được à? Mười thước là một trượng, bảy thước là một nhận, rốt lại ngàn trượng còn dài hơn ngàn nhận ba ngàn thước.

Hoàng Dung nói:

- Ta thấy ngươi nên đổi là thiên phân thiên ly gì đó thì hợp.

Quách Tĩnh nói:

- Tại sao họ đứng hết lại dưới chân núi quát tháo mà không xông lên?

Cừu Thiên Trượng nói:

- Không có lệnh của ta, ai dám xông lên?

Quách Tĩnh bán tín bán nghi. Hoàng Dung nói:

- Tĩnh ca ca, đừng tốt với y, xem ra lão tặc giảo hoạt này không chịu nói thật đâu. Ngươi cứ điểm vào huyệt Thiên đột của y xem..

Quách Tĩnh theo lời, vươn ngón tay ra điểm huyệt y.

Huyệt Thiên đột là thuộc mạch âm duy trong kỳ kinh bát mạch, ở dưới cổ họng, trên huyệt Toàn cơ

một tấc, là chỗ hội họp của Nhâm mạch, vừa bị điểm trúng, Cừu Thiên Trượng chỉ thấy toàn thân như có hàng vạn con kiến cắn rứt, đau ngứa không sao chịu nổi, liên tiếp kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Ôi chao, ối chao, ngươi.., ngươi làm thế không phải như chôn sống người ta à? Lại làm việc xấu xa hại người như thế sao?

Quách Tĩnh nói:

- Mau trả lời ta thì ta sẽ giải huyệt cho.

Cừu Thiên Trượng kêu lên:

- Được rồi, cha đây không chống nổi hai đứa nhóc các ngươi.

Rồi nhịn đau ngứa, nói ra sự thật.

Nguyên Cừu Thiên Trượng và Cừu Thiên Nhận là anh em sinh đôi, hai người lúc nhỏ tính tình dung mạo hoàn toàn không có gì khác nhau. Đến năm mười ba tuổi, Cừu Thiên Nhận vô tình cứu được bang chủ Thiết chưởng bang Thượng Quan Kiếm Nam. Thượng Quan bang chủ nhớ ơn muốn báo

đáp, dốc hết võ công của mình ra dạy cho y. Cừu Thiên Nhận đến năm hai mươi bốn tuổi thì công phu dần dần có triển vọng hơn sư phụ, năm sau Thượng Quan bang chủ qua đời, lúc lâm chung giao quyền bang chủ Thiết chưởng bang lại cho y.

Thượng Quan bang chủ giữ lòng trung nghĩa, có chí khôi phục giang sơn, Cừu Thiên Nhận lại một lòng một dạ rèn luyện võ công, võ công càng luyện càng cao, cái tên Thiết chưởng thủy thượng phiêu lừng lẫy trên giang hồ. Năm xưa luận kiếm ở Hoa sơn, bọn Vương Trùng Dương từng mời y tham dự. Cừu Thiên Nhận vì Thiết chưởng thần công chưa thành tựu hoàn toàn, tự biết không phải là địch thủ của Vương Trùng Dương nên từ chối không dự, hơn mười năm nay ẩn cư trên núi Thiết Chưởng, đóng cửa khổ luyện, có ý chờ đến dịp luận kiếm ở Hoa sơn lần thứ hai sẽ đoạt danh hiệu Thiên hạ đệ nhất võ công.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy hai anh em tính tình đã hoàn toàn khác nhau, một người võ nghệ ngày càng tăng tiến, một người thì thẹn không bằng, càng ngày càng thích giở trò bịp người. Một người ẩn cư trong núi sâu, một người thừa cơ mạo nhận tên anh em ra ngoài khoe khoang. Người Quách Tĩnh và Hoàng Dung gặp ở Quy Vân trang và phủ Lâm An là Cừu Thiên Trượng, còn ở Quân sơn, núi Thiết Chưởng là gặp Cừu Thiên Nhận. Chỉ vì hai người diện mạo y phục giống hệt nhau, Hoàng Dung không phân biệt được, nên bị thiết chưởng của Cừu Thiên Nhận đả thương.

Ngọn Trung Chỉ núi Thiết Chưởng này là nơi chôn cất bang chủ các đời của Thiết chưởng bang, lúc bang chủ lâm chung tự lên núi này chờ chết. Trong bang có một bang quy cực kỳ nghiêm khắc là bất kể ai bước vào khu vực đốt thứ hai của ngọn Trung Chỉ thì quyết không được sống mà xuống núi.

Nếu bang chủ chết ở ngoài, phải do một đệ tử trong bang mang xác lên núi, nhưng sau đó phải tự tử

chết theo, đệ tử trong bang đều coi đó là việc cực kỳ vinh dự. Quách Tĩnh cõng Hoàng Dung, hoảng sợ không chọn đường, chạy lầm vào thánh địa của Thiết chưởng bang, cho nên bang chúng chỉ đành phẫn nộ hò hét chứ không dám phạm điều cấm, đuổi theo tới cùng. Ngay cả bang chủ Cừu Thiên Nhận cũng bỏ phí một thân võ công, cũng chỉ có cách cao giọng chửi mắng mà thôi.

Vậy tại sao Cừu Thiên Trượng lại dám vào trong thạch thất? Nguyên là mỗi đời bang chủ Thiết chưởng bang lúc lâm chung, ắt mang theo những bảo đao bảo kiếm, cổ vật trân ngoạn mà họ thích lên núi, hết đời này đến đời khác, bảo vật trong thạch thất tự nhiên là có không ít. Cừu Thiên Trượng mấy tháng nay liên tiếp chịu nhục, tự nghĩ võ nghệ của mình không bằng người, nếu có được mấy thanh lợi đao chém sắt như bùn, thì lúc lâm địch giao phong chắc chắn oai lực sẽ tăng lên, nghĩ:

https://thuviensach.vn

- Quách Hoàng trong vài ngày sẽ tìm lên núi, lúc gặp nhau làm sao đối địch?

Lúc ấy y liều mình mạo hiểm, lén vào thạch thất ăn trộm bảo vật, đoán rằng trong Thiết chưởng bang không ai dám tiến vào cấm địa trên đốt thứ hai ngọn Trung Chỉ, quyết không đến nỗi bị phát hiện, nào ngờ vừa khéo lại chạm phải hai người Quách Hoàng.

Quách Tĩnh nghe y nói xứng, trầm ngâm không nói gì, nghĩ thầm:

- Chỗ này đã là cấm địa thì chắc địch nhân không đám sấn vào gần, nhưng núi này cao chạm mây, bốn phía không có đường nào chạy xuống, làm sao thoát nạn?

Hoàng Dung chợt nói:

- Tĩnh ca ca, ngươi vào trong thăm dò xem.

Quách Tĩnh nói:

- Ta xem thương thế cô trước đã.

Rồi đánh hỏa tập đốt một nhánh cây khô, cởi tấm Nhuyễn vị giáp trên vai nàng ra, chỉ thấy trên làn da trắng muốt in rõ dấu một bàn tay năm ngón đen sì, bị thương quả thật không nhẹ, nếu không có tấm Nhuyễn vị giáp che chở thì hai chưởng ấy đã lấy mạng nàng rồi. Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Âu Dương Phong và Cừu Thiên Nhận công lực tương đương, hôm ấy ân sư bị trúng Cáp mô công của Tây độc, Dung nhi may là cách một lớp giáp, nhưng công phu của ân sư thì khác hẳn Dung nhi.

Xem ra vết thương của Dung nhi cũng tương đương với vết thương của ân sư, quả thật khó mà khỏi được.

Tay cầm cành củi, ngơ ngẩn xuất thần.

https://thuviensach.vn

Cừu Thiên Trượng kêu lớn:

- Thằng nhóc nói như đánh rắm à? Còn không giải huyệt cho cha ngươi? Vừa đau vừa ngứa thế này, ai mà phịu nổi? Ngươi cứ tự điểm huyệt ngươi mà xem.

Quách Tĩnh nghĩ tới thương thế của Hoàng Dung, cũng chưa nghe thấy.

Hoàng Dung cười khẽ một tiếng, nói:

- Ngốc ca ca, ngươi sợ gì chứ? Giải huyệt cho lão già đi thôi.

Quách Tĩnh lúc ấy mới giật mình, bước qua giải huyệt cho y.

Cừu Thiên Trượng lập tức không bị đau ngứa nữa, nhưng huyệt âm đô vẫn bị phong bế, nằm dưới đất chỉ có cách cắn râu trợn mắt thở phì phì.

Quách Tĩnh tìm một nhánh tùng dài khoảng hai thước, đốt lên cầm trong tay, nói:

- Dung nhi, ta vào trong xem thử, cô một mình ở đây có sợ không?

Hoàng Dung người lúc nóng lúc lạnh, quả thật đau không chịu nổi, chỉ sợ Quách Tĩnh lo lắng, cười gượng nói:

- Có lão già này ở đây làm bạn, ta không sợ, ngươi đi đi.

Quách Tĩnh nhấc cao thanh củi từng bước từng bước tiến vào trong. Qua hai khúc quanh, trước mặt đột nhiên hiện ra một huyệt động rất lớn. Động đá này là tự nhiên sinh ra, to gấp mười lần nhà cửa đài tạ do người ta xây dựng. Đưa mắt nhìn ra, trong động có hơn mười bộ xương, hoặc ngồi hoặc nằm, dáng vẻ đều không giống nhau, có bộ thì rã ra trên đất, có bộ còn nguyên hình thù, cũng có nhiều bộ đa mục nát. Bên cạnh mỗi bộ xương đều có võ khí, ám khí, vật dùng, trân bảo. Quách Tĩnh ngẩn ra nhìn hồi lâu, nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Mười mấy vị bang chủ này trước kia đều là anh hùng một đời hôm nay đều trở thành một bộ xương khô, rốt lại mọi người đều có bạn, cũng không đến nỗi tịch mịch. Đúng, cách này rất hay, còn hơn là một mình lẻ loi nằm trong mộ dưới đất.

Y nhìn thấy các bảo vật bảo kiếm, đều như không nhìn thấy, chỉ lo cho Hoàng Dung, đang định quay trở ra, chợt thấy trước một bộ xương bên vách phía đông có đặt một cái hộp gỗ, trên nắp hộp dường như có chữ. Y bước lên vài bước, giơ cành củi lên soi, chỉ thấy trên nắp hộp khắc bốn chữ "Yếu quyết phá Kim".

Y trong lòng rúng động:

- Biết đâu đây chính là di thư của Nhạc Vũ Mục?

Bèn đưa tay, cầm lấy nắp hộp, nhẹ nhàng nhấc ra, chỉ nghe lách cách mấy tiếng, bộ xương khô đột nhiên nghiêng đầu đổ xuống phía y.

Quách Tĩnh giật mình, vội vàng nhảy lùi lại, bộ xương ấy đổ xuống tới đất, xương cốt vương vãi bốn phía.

Quách Tĩnh cầm cái hộp gỗ chạy ra phía ngoài, cắm thanh, củi vào một cái lỗ trên vách đá, đỡ Hoàng Dung lên, mơ nắp hộp trước mặt nàng, trong hộp quả nhiên có hai quyển sách, một dày một mỏng.

Quách Tĩnh cầm quyển mỏng phía trên lên, giở ra xem thử, nguyên là những tấu sớ, biểu hịch, đề ký, thư từ, thi ca của Nhạc Phi năm xưa. Quách Tĩnh tiện tay lật ra, chỉ thấy từng câu từng chữ đều mang ý khí trung nghĩa, không kìm được lớn tiếng ca ngợi. Hoàng Dung hạ giọng nói:

- Ngươi đọc một đoạn cho ta nghe xem.

Quách Tĩnh thuận tay giở một cái, thấy một trang trên đề năm chữ:

https://thuviensach.vn

- Ngũ Nhạc từ minh ký.

Lúc ấy bèn đọc:

- Từ khi Trung nguyên gió bụi, Di Địch vào xâm lấn, ta phát phẫn ở Hà sóc, dấy quân từ Tương Đài, buộc tóc theo quân, trải hơn hai trăm trận. Tuy chưa thể xông vào chốn man di, quét sạch sào huyệt, nhưng cũng đã trả được mối quốc thù trong muôn một. Nay lại dắt một toán quân lẻ loi, dấy lên ở

Nghi Hưng. Sau trận đánh ở Kiến Khang, một tiếng trống đánh tan quân giặc, hận là chưa thể khiến cho chúng không còn cỗ ngựa nào quay về. Vì thế nuôi binh dưỡng quân, tập trung sức lực chờ giặc, kế khích lệ sĩ tốt, hẹn ngày đánh tiếp, phía bắc vượt qua sa mạc, rưới máu trước triều đình giặc, giết sạch bọn man di, đón Nhị thánh về kinh khuyết, đưa đất cũ về đồ bản, triều đình không lo lắng, chúa thượng được ngủ yên, là ước nguyện của ta vậy. Nhạc Phi ở Hà sóc đề.

Bài ký ngắn này ghi rõ hoài bão một đời của Nhạc Phi. Quách Tĩnh biết chữ có hạn, nhưng trong lòng cũng dấy lên tình cảm khảng khái kích ngang, tuy có mấy chữ đọc sai, nhưng cũng đọc bài ký này với giọng sang sảng, vô cùng hùng hồn.

Nếu là hôm ở Quy Vân trang thì Cửu Thiên Trượng chắc sẽ có vài câu mỉa mai, nói:

- Nhạc Phi không biết thời vụ một tấm ngu trung chẳng có ích gì cho nước cho dân, nhưng lúc này huyệt đạo trên người chưa được giải, chỉ cần một câu chọc giận Quách Tĩnh, thì có quá nửa là y sẽ

điểm lại vào huyệt Thiên đột của mình, Nhạc Phi có biết thời vụ hay không không quan hệ gì, nhưng nếu mình không biết thời vụ thì nhất định không được Lúc ấy gật đầu lia lịa khen “Văn chương viết rất hay, đọc cũng rất

https://thuviensach.vn

hừng hồn, kẻ anh hừng đọc văn chương của bậc anh hùng, ý nghĩa thật càng rõ ràng.

Hoàng Dung thở dài nói:

- Chẳng trách gì cha thường nói chỉ hận mình sinh muộn mất sáu chục năm, không thể được đích thân gặp gỡ vị đại anh hùng này. Ngươi đọc một bài thơ khác của ông xem.

Quách Tĩnh theo thứ tự đọc luôn mấy bài Mãn giang hồng, Tiểu trùng sơn mà Hoàng Dung biết, còn các bài thơ Đề Thúy Quang tự, Tặng Trương Hoàn thì nàng chưa biết.

Tiếng hò hét của bang chúng Thiết chưởng bang ở lưng núi không tắt, Quách Tĩnh để Hoàng Dung nằm gối đầu lên đùi mình, kề sách vào dưới ánh lửa sáng, cao giọng đọc bài thơ của Nhạc Phi nhan đề là Đề chùa Long Cư ở Phiên Dương: “Đá dựng cao chùa núi, Lâm tuyền cảnh sáng trong. Vàng lòa thân tượng Phật, Tuyết trắng tóc sư ông. Đầm lạnh sinh trăng sáng, Đêm thu vướng gió thông.

Làm mưa thương bách tính, Khăn khẳn nhắn cho rồng.”

Chỉ nghe gió động cây rừng, sơn cốc ù ù, Hoàng Dung đột nhiên thấy lạnh, rúc vào lòng Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh xuất thần nói:

- Nhạc Vũ Mục khăn khẳn không quèn bách tính đau khổ, như thế mới đúng là chân anh hùng đại hào kiệt.

Hoàng Dung ờ một tiếng, cười khẽ nói:

- Thơ của đại anh hùng, tiểu anh hùng tới đọc, bên cạnh lại có một vị lão anh hùng nằm dưới đất nghe, đúng là trên gấm thêm hoa.

https://thuviensach.vn

Rồi hỏi Quách Tĩnh:

- Còn quyển kia viết gì?

Quách Tĩnh cầm lên đọc vài hàng, mừng rỡ nói:

- Đây.., chỉ e đây chính là binh pháp mà Vũ Mục vương đích thân viết ra. Gã gian tặc Hoàn Nhan Hồng Liệt nằm mơ cũng nhớ tới, chính là bộ sách này. Thật may mà chưa bị gã gian tặc ấy lấy đi.

Chỉ thấy trang đầu viết một hàng chữ lớn: Chọn người cẩn thận, luyện tập chăm chỉ, thưởng phạt công bằng, hiệu lệnh rõ ràng, kỷ luật nghiêm minh, đồng cam cộng khổ.

Đang định xem kỹ, chợt nghe tiếng quát tháo của bang chúng Thiết chưởng bang ở lưng núi im bặt, bốn bề ngoài tiếng gió rít trên núi thì không có tiếng động nào. Trong bấy nhiêu lâu tiếng chửi mắng, quát tháo của bang chúng trong bang thủy chung không dứt, lúc ấy đột nhiên im bặt, cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung lắng tai nghe ngóng, qua hồi lâu, trong bầu không khí im lặng văng vẳng có tiếng củi cỏ cháy lách tách, chỉ nghe Cừu Thiên Trượng luôn miệng kêu khổ, nói:

- Hôm nay cái mạng già của cha đây phải chết vào tay hai đứa nhóc con các ngươi rồi.

Quách Tĩnh bước mau ra cửa động, chỉ thấy mấy bức tường lửa từ dưới núi cháy lên. Quanh ngọn núi này đều là cỏ cao rừng rậm, một phen phóng hỏa, trong chớp mắt đã biến thành một biển lửa.

Quách Tĩnh lập tức hiểu ra, họ không dám tiến vào cấm địa, nên dùng kế hỏa công. Trong sơn động không có vật gì dẫn lửa, không đến nỗi bị cháy, nhưng ba người chúng ta có thể bị hun thành tro. Vội vàng quay vào bế

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung lên, chợt nghe Cừu Thiên Trượng dưới đất ngoác mồm chửi lớn, lúc ấy bèn đạp nhẹ vào lưng y hai cái, giải khai huyệt đạo cho y, để y tự đi lại, đem hộp gỗ và hai quyển sách cho vào bọc, không dám chần chừ, chạy thẳng lên đỉnh núi.

Động đá này là ở đốt thứ hai ngọn Trung Chỉ, cách đỉnh núi mấy mươi trượng.

Quách Tĩnh ngưng thần đề khí, trong chớp mắt đã leo lên tới đỉnh. Cừu Thiên Trượng cũng từng bước từng bước bò lên. Quách Tĩnh quay đầu nhìn xuống dưới, thấy lửa đang từ từ lan lên, tuy nhất thời không thể tới được nhưng rốt lại cũng khó thoát thân, bất giác thở dài một tiếng.

Hoàng Dung chợt nói:

- Nhạc Vũ Mục vương tên Phi, tự Bằng Cử, chúng ta cũng làm chim bằng bay lên được không?

Quách Tĩnh hỏi:

- Làm sao bay lên như chim bằng.

Hoàng Dung nói:

- Gọi điêu nhi chở chúng ta bay lên.

Vừa nghe câu ấy, Quách Tĩnh mừng rỡ nhảy lên, kêu lớn:

- Trò này thật thú vị. Ta gọi điêu nhi lên đây. Chỉ không biết điêu nhi có đủ sức không.

Hoàng Dung thở dài nói:

- Cho dù có chết cũng phải mạo hiểm thử một lần thôi.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh lập tức ngồi xếp bằng, ngưng tụ trung khí vào đan điền một lúc, sau đó từ cổ phát ra một tiếng, tiếng hú vang ra xa, đó chính là nội công huyền môn của phái Toàn Chân mà năm trước Mã Ngọc dạy cho y, sau khi y tu tập Cửu âm chân kinh, công lực càng tăng tiến. Ngọn Trung Chỉ phong này từ chân núi tới đỉnh núi đâu chỉ cách nhau vài dặm, nhưng tiếng hú vang lên, qua không bao lâu thì bóng trắng chớp lên trên không, đôi chim điêu dưới ánh trăng đã lướt gió tới đậu xuống trước mặt hai người.

Quách Tĩnh giúp Hoàng Dung cởi tấm Nhuyễn vị giáp đỡ nàng lên nằm trên lưng con điêu mái, sợ

nàng sau khi bị thương không có sức bám víu bèn dùng vạt áo buộc chặt nàng vào con điêu, sau đó nằm lên lưng con điêu trống, giữ chắc đầu chim, hú lớn một tiếng, đôi điêu vỗ cánh bay lên. Hai người đột nhiên bay lên không, đôi điêu vừa rời khỏi đỉnh núi, lập tức cảm thấy rất vững chắc.

Quách Tĩnh lúc đầu còn sợ mình nặng, điêu nhi chưa chắc đã cõng nổi, nào ngờ bạch điêu hai cánh xòe ra, hoàn toàn không có vẻ gì là sắp rơi xuống.

Hoàng Dung rốt lại tính tình trẻ con, nghĩ chuyện này là thiên hạ kỳ quan, cũng nên để cho lão già Cừu Thiên Trượng nhìn cho rõ, bèn khẽ kéo cổ chim điêu, muốn nó bay về phía Cừu Thiên Trượng, con điêu mái theo lệnh bay tới.

Cừu Thiên Trượng đang lúc hoảng loạn vừa nhìn thấy thế, không kìm được vừa mừng vừa sợ vừa lạ, kêu lên.

- Hảo cô nương, mang ta đi với. Lửa lớn sắp cháy tới rồi, lão không sống được đâu?

Hoàng Dung cười nói:

https://thuviensach.vn

- Con điêu này của ta không chở được hai người. Ngươi xin em ngươi cứu ngươi đi, Chẳng lẽ không được à? Ngươi hơn y ba ngàn thước, y không nghe lệnh ngươi không được.

Rồi vỗ khẽ vào cổ chim, quay lại bay lên.

Cừu Thiên Trượng hoảng sợ kêu lên.

- Hảo cô nương, cô xem ta chơi có hay không này?

Hoảng Dung nảy dạ hiếu kỳ, kéo điêu quay lại, muốn xem y có trò gì hay.

Cừu Thiên Trượng đột nhiên nhảy xổ tới vọt ra khỏi đỉnh núi ôm chặt lưng Hoàng Dung. Y biết nếu không rời khỏi đỉnh núi thì cho dù thoát khỏi biển lửa song lén vào cấm đia, phạm nghiêm quy trong bang, đừng nói là anh em của bang chủ, cho dù là chính bang chủ cũng chưa chắc đã được sống, lúc ấy lại nghĩ có vào động đá để tránh lửa thì đường vào cũng đã bị lửa chắn ngang, bèn bất kể mọi chuyện, nhảy bằng được lên lưng điêu để chạy trốn.

Con bạch điêu tuy khỏe mạnh nhưng phải cõng hai người, Hoàng Dung bị Cừu Thiên Trượng ôm

chặt, con bạch điêu lập tức sa mau xuống hang núi. Con điêu hai cánh cố sức đập mạnh, nhưng thủy chung vẫn chi trì không được. Cừu Thiên Trượng nắm chặt lưng Hoàng Dung, dùng sức toan xô

nàng ra khỏi lưng điêu, nhưng nàng đã được buộc chặt vào lưng điêu, nhất thời không sao xô xuống được. Hoàng Dung tay chân bị trói, cũng không thể trả đòn. Nhìn thấy hai người một điêu đều rơi thẳng xuống hang sâu, tan tành xương thịt.

Bang chúng bang Thiết chưởng đứng ở lưng núi nhìn thấy rất rõ, ai cũng hoảng sợ trợn mắt há miệng, không kêu được tiếng nào. Đang lúc nguy cấp,

https://thuviensach.vn

con điêu chở Quách Tĩnh lướt mau tới, mỏ

cứng mổ xuống trúng đỉnh đầu Cừu Thiên Trượng. Lão già đột nhiên thấy đỉnh đầu đau buốt, đưa tay đỡ gạt, đúng lúc lỏng tay ra ấy đã thấy người lộn nhào liên tiếp rơi xuống, tiếng kêu gào thê thảm từ

dưới sơn cốc vang lên. Con điêu mái trên lưng nhẹ bổng, rướn cổ kêu một tiếng vui mừng, đập cánh bay lên. Đôi điêu chở hai người, sóng đôi bay về phía bắc.

https://thuviensach.vn

Hồi 29(a)

GÁI ẨN ĐẦM TỐI

Quách Tĩnh trên lưng điêu luôn miệng hò hét, gọi con tiểu hồng mã dưới đất chạy theo, trong chớp mắt đôi điêu đã bay khá xa. Đôi điêu tuy lớn nhưng cõng thêm người trên lưng rốt lại cũng khó bay xa, không bao lâu dần dần không chi trì được càng bay càng thấp, sau cùng hạ xuống đất. Quách Tĩnh nhảy xuống lưng điêu, chạy qua xem Hoàng Dung, thấy nàng nằm hôn mê trên lưng điêu, vội cởi áo buộc nàng ra, giúp nàng đẩy khí huyết lưu thông. Qua một hồi lâu, Hoàng Dung mới dần dần tỉnh lại, nhưng vẫn choáng váng không nói được câu nào.

Lúc ấy mây đen đầy trời che hết cả trăng sao không còn chút ánh sáng, Quách Tĩnh giữa cái chết lại được sống, nhớ lại tình hình mới rồi vẫn còn sợ sệt bế Hoàng Dung đứng giữa đồng trống, chỉ thấy trời đất mênh mông, không biết làm sao là tốt. Lại không dám lên tiếng gọi con tiểu hồng mã, sợ Cừu Thiên Nhận nghe tiếng đuổi tới.

Y ngơ ngác đứng hồi lâu, chỉ còn rảo chân bước đi bèn nhấc chần đi, toàn đạp lên cây nhỏ cỏ rậm, làm gì có đường? Đi một bước đều bị gai góc đâm móc vào bắp chân, cũng không thấy đau, đi được một lúc, bốn phía đều tối om, cho dù hết sức mở căng hai mắt cũng khó thấy được, lúc ấy từng bước từng bước đi rất chậm, chỉ sợ hụt chân rơi xuống hầm hố ngòi rãnh, nhưng sợ bang chúng Thiết chưởng bang đuổi theo lại không dám dừng. Vất vả đi như thế được hơn hai dặm, đột nhiên bên trái xuất hiện một ngôi sao lớn lấp lóe ở chân trời. Y ngưng thần nhìn qua, muốn nhận rõ phương hướng, nhưng nhìn ra đó không phải là sao mà là một ngọn đèn.

https://thuviensach.vn

Đã có đèn lửa, ắt có người. Quách Tĩnh rất mừng rỡ, gia tăng cước bộ, chạy thẳng về phía ánh đèn.

Chạy mau được hơn một dặm, chỉ thấy bốn phía toàn là cây rừng tối om, té ra ánh đèn từ trong rừng chiếu ra. Nhưng một khi đã vào rừng thì không thể nào đi thẳng, đường nhỏ trong rừng rẽ đông quẹo tây, có lúc chợt che khuất luôn ánh đèn, trong rừng dày khó nhận rõ phương hướng, vội nhảy lên cây nhìn, mới thấy ánh đèn đã ở bên cạnh. Đang lúc thấy ánh đèn phía trước, đột nhiên lại ở phía sau, Quách Tĩnh liên tiếp mấy lần như thế, đầu váng mắt hoa, thủy chung không nhận rõ được ánh đèn ở

chỗ nào, đôi điêu và con hồng mã cũng không biết đã đi đâu, lúc ấy y biết đường lối trong rừng kỳ lạ, định nhảy lên ngọn cây tiến tới, trong màn đêm lại nhìn không rõ chỗ đặt chân, lại sợ cành cây va quẹt làm Hoàng Dung bị thương. Nhưng nếu không tới nghỉ lại, thì không thể ngồi trong rừng sâu chờ sáng, nghĩ thầm đừng cắm đầu đi như con ruồi mù húc bừa thế này, cứ định thần rồi sẽ tính, lúc ấy đứng lại điều hòa cơ thể, nghỉ ngơi một lúc.

Lúc ấy Hoàng Dung đã tỉnh táo, bị Quách Tĩnh bế chạy mau rẽ đông rẽ tây như thế một hồi, tuy không nhìn thấy rõ tình hình chung quanh, nhưng đã hiểu rõ đường sá trong rừng, hạ giọng nói:

- Tĩnh ca ca, chạy về góc bên phải phía trước.

Quách Tĩnh mừng rỡ nói:

- Dung nhi, cô khỏe rồi à?

Hoàng Dung ờ một tiếng, chứ không có sức trả lời. Quách Tĩnh theo lời đi chếch về bên phải phía trước, Hoàng Dung đếm số bước chân của y, vừa đủ bảy mươi bước thì nói:

- Rẽ qua trái tám bước.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh theo lời bước đi. Hoàng Dung lại nói:

- Lại đi chếch về bên phải mười ba bước.

Một người chỉ dẫn, một người đi theo, hai người quanh co trong khu rừng tối om giơ bàn tay không thấy ngón. Mới rồi Quách Tĩnh quanh co trong rừng một lúc, Hoàng Dung đã biết đường sá ở đây do sức người xếp đặt mà thành. Hoàng Dược Sư rất giỏi thuật Ngũ hành kỳ môn, dạy được cho con vài phần. Đường sá trong rừng càng kỳ ảo nàng càng có thể nhắm mắt nói rõ ràng, chứ nếu là đường rừng tự nhiên mà nàng chưa từng đi qua thì trong đêm dày, Cho dù một con đường bằng phẳng bình thường cũng không nhận ra được.

Lúc ấy khi rẽ trái, khi rẽ phải, có khi lại lui lại vài bước, tựa hồ càng đi càng quanh co xa vời, nào ngờ không đầy thời gian uống cạn một chén trà, ngọn đèn đã hiện ra trước mắt.

Quách Tĩnh cả mừng chạy thẳng về phía trước. Hoàng Dung vội kêu lên:

- Không được thô mãng!

Quách Tĩnh ái chà một tiếng, hai chân đã đạp xuống bùn lún sâu tới gối, vội đề khí nhảy lên, hai chân vừa rút khỏi bùn thì một mùi hôi thối xông lên nồng nặc, nhìn ra phía trước thấy có hai gian nhà tranh trong một làn mù trắng, ánh đèn là từ đó hắt ra.

Quách Tĩnh cao giọng gọi:

- Chúng tôi là khách qua đường, bị mắc bệnh, xin chủ nhân giúp đỡ, cho mượn chỗ nghỉ ngơi, xin chén nước uống.

Qua hồi lâu trong nhà vẫn yên ắng không có tiếng động, Quách Tĩnh gọi lần nữa vẫn không có ai trả

https://thuviensach.vn

lời. Gọi đến lần thứ ba mới nghe trong nhà tranh có tiếng một người đàn bà vọng ra:

- Các ngươi đã tới được đây ắt có bản lĩnh vào nhà, chẳng lẽ còn chờ ta ra đón à?

Giọng nói lạnh lùng dị thường, tỏ ý không thích người ngoài tới quấy rầy.

Nếu là lúc bình thời thì Quách Tĩnh thà ngủ ngoài trời trong rừng một đêm chứ không muốn làm phiền người ta, nhưng lúc này thì chữa thương cho Hoàng Dung là quan trọng, mà thấy trước mặt là một bãi bùn lầy, không biết làm sao qua, liền hạ giọng bàn bạc với Hoàng Dung.

Hoàng Dung ngẫm nghĩ một lúc, nói:

- Hai gian nhà này xây dựng ở giữa một đầm lầy, ngươi nhìn kỹ xem ấy có phải một tròn một vuông không?

Quách Tĩnh mở căng mắt nhìn một lúc rồi mừng rỡ nói:

- Đúng thế, Dung nhi cái gì cũng biết.

Hoàng Dung nói:

- Đi ra sau ngôi nhà tròn, bước thẳng về phía ánh đèn ba bước, đi chếch qua trái bốn bước rồi thẳng ba bước, lại đi chếch qua phải bốn bước.

Cứ thế đi thẳng rồi rẽ, không được bước sai.

Quách Tĩnh theo lời bước đi, quả nhiên chỗ đặt chân đều cỗ cọc gỗ đóng xuống bùn. Chỉ là nhiều chiếc lung lay, hoặc nghiêng hoặc chếch, nếu không phải y khinh công cao cường thì chỉ đi vài bước là đã ngã xuống đầm lầy rồi.

https://thuviensach.vn

Y ngưng thần đề khí, cứ thẳng ba bước chếch bốn bước tiến lên, được một trăm mười chín bước đã vòng qua trước gian nhà vuông. Gian nhà này lại không có cửa, Hoàng Dung hạ giọng nói:

- Từ đây nhảy vào, rơi xuống bên trái.

Quách Tĩnh cõng Hoàng Dung vượt tường vào trong, rơi xuống đầu bên trái bất giác hoảng sợ nghĩ

thầm:

- Quả nhiên tất cả đều nằm trong sự dự đoán của Dung nhi.

Nguyên phía trong tường là một khu viện chia làm hai nửa, nửa bên trái là đất, nửa bên phải là ao.

Quách Tĩnh nhảy vào viện bước vào nội đường, phía trước là một vòm cửa hình bán nguyệt nhưng không có cánh cửa. Hoàng Dung hạ giọng nói:

- Vào đi, trong đó không có gì lạ đâu.

Quách Tĩnh gật gật đầu, cao giọng nói:

- Khách nhân mạo muội tiến vào, quả thật là bất đắc dĩ, xin hiền chủ nhân rộng lượng bao dung.

Nói xong chờ hồi lâu mới bước vào.

Chỉ thấy trước mặt là một chiếc ghế dài trên đặt bảy ngọn đèn dầu bày thành hình Thiên cang Bắc đẩu. Dưới đất có một người đàn bà tóc hoa râm ngồi xổm, mặc áo vải chăm chú nhìn xuống vô số thẻ

trúc bày trên mặt đất, hiển nhiên đang tập trung suy nghĩ, tuy nghe có người bước vào, nhưng cũng không ngẩng lên.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nhẹ nhàng đặt Hoàng Dung xuống một chiếc ghế, dưới ánh đèn thấy nàng thần sắc tiều tụy không chút huyết sắc, trong lòng vô cùng thương xót định lên tiếng xin một bát nước nóng nhưng thấy người đàn bà kia đang ngưng thần suy nghĩ, sợ cắt ngang dòng suy nghĩ của bà ta nên nhất thời không dám mở miệng.

Hoàng Dung ngồi một lúc tinh thần dần dần phục hồi, thấy mớ thẻ trúc ở dưới đất đều dài khoảng bốn tấc, rộng khoảng hai phân, biết là dùng để tính toán. Lại thấy bài toán này bày theo bốn hàng thương, thực, pháp, tá, thầm đếm số thẻ, biết bà ta đang tính căn bình phương của năm vạn năm ngàn hai trăm hai mươi lăm, lúc ấy vị trí:

- "Thương" đã ghi được hai trăm ba mươi, nhưng thấy người đàn bà xoa mớ thẻ trúc, đang định cho vào ba thẻ nữa. Hoàng Dung buột miệng nói:

- Năm! Hai trăm ba mươi lăm?

Người đàn bà kia giật mình ngẩng đầu lên, hai mắt tinh quang rực rực, tức giận nhìn Hoàng Dung, kế

lại cúi đầu tính toán. Bà ta vừa ngẩng đầu, Quách Hoàng hai người thấy diện mạo xinh đẹp, bất quá chỉ trên dưới bốn mươi tuổi, có lẽ vì lo lắng quá nhiều nên trên đầu đã chớm có tóc bạc. Người đàn bà tính toán một lúc quả nhiên tính ra được số năm. Ngẩng đầu nhìn Hoàng Dung một cái, vẻ kinh ngạc trên mặt nhanh chóng tan biến, lại hiện ra vẻ tức giận, tựa hồ muốn nói:

- Té ra là một tiểu cô nương. Ngươi chẳng qua chỉ là đoán mò mà đúng, có gì lạ? Đừng có quấy rầy công việc của ta.

Rồi thuận tay viết năm chữ:

- Hai trăm ba mươi lăm lên giấy, lại làm một bài toán khác.

https://thuviensach.vn

Bài toán lần này là khai căn lập phương của ba ngàn bốn trăm lẻ một vạn hai ngàn hai trăm hai mươi tư, bà ta vừa mới bày bốn hàng thương, thực, phương pháp, kim pháp, ngẫu, hạ pháp sáu hàng, vừa tính được một số "hai" Hoàng Dung đã khẽ nói:

- hai trăm hai mươi bốn.

Người đàn bà kia hừ một tiếng, đời nào chịu tin? Tính toán hồi lâu, khoảng xong thời gian uống cạn một chén trà mới tính ra, quả nhiên là hai trăm hai mươi bốn.

Người đàn bà kia vặn lưng đứng dậy, chỉ thấy trên mặt đầy nếp nhăn nhưng da mặt trắng muốt, khuôn mặt nếu lấy mắt làm ranh giới thì nửa trên rất già nửa dưới còn trẻ, tựa hồ chênh nhau hơn hai mươi tuổi Hai mắt bà ta nhìn chằm chặp vào Hoàng Dung, đột nhiên đưa tay chỉ vào phòng trong nói:

- Đi theo ta.

Rồi cầm một ngọn đèn dầu bước đi.

Quách Tĩnh đỡ Hoàng Dung đi theo, chỉ thấy tường vách trong gian nội thất xây thành hình tròn, dưới đất rắc đầy cát mịn, trên mặt cát vạch rất nhiều nhưng ký hiệu ngang dọc và hình vuông hình tròn, lại viết những chữ Thái, Thiên nguyên, Địa nguyên, Nhân nguyên, Vật nguyên. Quách Tĩnh nhìn thấy không biết nói gì, chỉ sợ đạp lên xóa mất các ký hiệu trên mặt cát, cứ đứng ở cửa không dám bước vào.

Hoàng Dung từ nhỏ được cha dạy bảo nên cũng giỏi cái học lịch số, nhìn thấy ký hiệu trên mặt đất, biết đó đều là những đề toán khó trong thuật số, đây là thuật Thiên nguyên trong Toán kinh, tuy rất khó khăn phức tạp nhưng chỉ cần hiểu rõ cách thức thì cũng không khó lắm (Xét Tức phương trình nhiều bậc trong đại số hiện nay, toán kinh ở nước ta thời cổ đã ghi chép, bốn chữ Thiên Địa Nhân Nguyên tức số chưa biết mà đại số phương Tây viết là X, Y, Z, W). Hoàng Dung rút ngọn trúc bổng trong lưng ra,

https://thuviensach.vn

đứng dựa vào Quách Tĩnh, vừa nghĩ vừa vạch ra trên mặt cát trong giây lát đã giải hết bảy tám đề toán ghi trên mặt cát.

Những đề toán này người đàn bà kia đã vất vả nghĩ ngợi mấy tháng nhưng chưa giải được, lúc ấy bất giác kinh ngạc dị thường, ngẩn người ra hồi lâu, chợt hỏi:

- Ngươi là người à?

Hoàng Dung cười khẽ một tiếng nói:

- Thuật Thiên nguyên tứ nguyên có đáng gì? Trong Toán kinh có tất cả mười chín nguyên, Nhân thì có Tiên, Minh, Tiêu, Hán, Lũy, Tằng, Cao, Thượng, Thiên, dưới Nhân thì có Địa, Hạ, Đê, Giảm, Lạc, Thệ, Tuyền, ám, Quỷ. Tính được cả mười chín nguyên thì mới có chỗ khó thôi!

Người đàn bà kia chán nản biến sắc, thân hình loạng choạng, đột nhiên ngã vật xuống nền cát, hai tay ôm đầu, ngẫm nghĩ hồi lâu, qua một lúc chợt ngẩng lên, trên mặt hiện vẻ mừng rỡ, nói:

- Về toán pháp thì tự nhiên ngươi giỏi hơn ta gấp trăm lần, nhưng ta hỏi ngươi đem chín số từ một tới chín xếp thành ba hàng, bất kể ngang dọc hay chéo cứ ba số đều cộng thành mười lăm, thì giải thế

nào?

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Cha ta xây dựng đảo Đào Hoa, về sự biến hóa của Ngũ hành thì tinh diệu tới mức nào! Phép Cửu cung này là nền tảng của trận đồ trên đảo Đào Hoa, lẽ nào ta lại không biết?

Lúc ấy hạ giọng ngâm nga:

https://thuviensach.vn

- Nghĩa lý Cửu cung, theo phép mai rùa, hai bốn làm vai, sáu tám làm chân, trái ba phải bảy, đội chín đạp một, số năm ở giữa.

Vừa nói vừa vẽ vạch ra trên mặt cát một đồ hình Cửu cung.

Người đàn bà kia sắc mặt như tro, thở dài nói:

- Chỉ cho rằng là một mình ta sáng chế ra được bí pháp ấy, té ra đã có khẩu quyết lưu truyền trên đời.

Hoàng Dung cười nói:

- Không chỉ Cửu cung, cho là đồ hình bốn bốn, đồ hình năm năm cho đến đồ hình một trăm cũng không có gì lạ. Chỉ nói đồ hình bốn bốn thôi lấy mười sáu số theo thứ tự xếp thành bốn hàng, thì trước tiên bốn góc đối xứng phải một đối mười sáu, bốn đối mười ba, bốn ô vuông ở trong thì sáu đối mười một, bảy đối mười, cứ thế thêm vào các đường ngang dọc chéo, đều thành ba mươi bốn.

Người đàn bà kia theo lời vẽ ra, quả nhiên không hề sai chạy.

Hoàng Dung nói:

- Cửu cung này mỗi cung lại có thể biến thành một quẻ trong bát quái, tám chín bảy mươi hai, theo số từ một tới bảy mươi hai xoay chuyển trong Cửu cung thành ô, mỗi ô tám số, chỗ giáp giới lại có bốn ô, tổng cộng một trăm mười ba ô, mỗi ô lại thêm số chữ số, đều là hai trăm chín mươi hai. Sự

biến hóa trong đồ hình Lạc thư thần diệu như thế, chắc ngươi cũng không biết?

Trong một cái nhấc tay, lại vạch đồ hình Cửu cung bát quái bảy mươi hai số ra nền cát.

Người đàn bà nhìn thấy trợn mắt há miệng, run rẩy đứng thẳng lên hỏi:

https://thuviensach.vn

- Cô nương là ai?

Không chờ Hoàng Dung trả lời chợt đưa tay đè lên ngực, trên mặt hiện ra vẻ đau đớn, vội lấy trong bọc ra một viên thuốc màu xanh nuốt xuống, qua hồi lâu trên mặt mới hiện vẻ hòa hoãn, thở dài nói:

- Thôi rồi, thôi rồi!

Trên mắt ứa ra hai dòng lệ.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung ngơ ngác nhìn nhau, chỉ thấy người này cử chỉ rất kỳ quái. Người đàn bà đang định nói chuyện chợt có một tràng tiếng hò hét vang lên, chính là người thiết chưởng bang đuổi tới. Người đàn bà nói:

- Đó là bạn hay thù?

Quách Tĩnh nói:

- Là kẻ thù đuổi theo bọn ta.

Người đàn bà hỏi:

- Thiết chưởng bang phải không?

Quách Tĩnh đáp:

- Phải.

Người đàn bà nghiêng tai lắng nghe, nói:

- Cừu bang chủ đích thân dẫn người đuổi theo, rốt lại các ngươi là ai?

Hỏi đến câu ấy, thanh âm cực kỳ nghiêm khắc đáng sợ.

Quách Tĩnh bước lên một bước, đứng chắn trước mặt Hoàng Dung, cao giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Hai người bọn ta là đệ tử Cửu chỉ thần cái Hồng bang chủ, sư muội ta bị Thiết chưởng Cừu Thiên Nhận đả thương lánh nạn tới đây nếu tiền bối có giao tình với Thiết chưởng bang, không chịu thu lưu thì bọn ta xin cáo từ ở đây.

Nói xong vái dài tận đất, quay người đỡ Hoàng Dung lên.

Người đàn bà cười nhạt một tiếng, nói:

- Tuổi còn nhỏ mà tính nết quật cường làm sao, ngươi đi được chứ sư muội ngươi không đi được, có biết không? Ta tưởng là ai, té ra là đồ đệ của Hồng Thất công, chẳng trách gì lại có bản lĩnh như thế.

Bà ta lắng tai nghe tiếng hò hét của bang chúng Thiết chưởng bang lúc xa lúc gần, lúc cao lúc thấp, thở dài nói:

- Họ tìm đường không được, không vào được đâu cứ yên tâm. Cho dù vào được tới đây thì các ngươi là khách, Thần... Thần... Anh Cô há lại để cho người khác tới cửa coi thường.

Nghĩ thầm:

- Vốn mình xưng là Thần toán tử Anh Cô, nhưng vị tiểu cô nương nhà ngươi lại giỏi toán hơn ta gấp trăm lần, ta làm sao có thể mặt dày mà tự xưng là Thần toán tử được?

Chỉ nói được chữ Thần, còn hai chữ sau thì không nói tới.

Quách Tĩnh chắp tay cảm tạ. Anh Cô cởi áo trên vai Hoàng Dung, nhìn thấy thương thế của nàng cau mày không nói gì, rút cái bình nhỏ trong bọc ra lấy ra một viên thuốc màu xanh, hòa với nước cho Hoàng Dung uống. Hoàng Dung đón lấy chén thuốc, nghĩ thầm không biết người này là bạn hay thù, làm sao có thể uống thuốc của bà ta? Anh Cô thấy nàng ngần ngừ, cười gằn nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi đã bị Thiết chưởng của Cừu Thiên Nhận đả thương, còn muốn lành lặn à? Cho dù ta có ý hại ngươi cũng không cần phải làm thêm việc gì cả. Thuốc này là để ngươi đỡ đau, không uống thì thôi.

Nói xong đưa tay giật chén thuốc lại, hắt luôn xuống đất.

Quách Tĩnh thấy bà ta vô lễ với Hoàng Dung như thế, không kìm được tức giận, nói:

- Sư muội ta thân bị trọng thương, tại sao ngươi lại tức giận với cô ta như thế? Dung nhi, chúng ta đi thôi.

Anh Cô cười nhạt nói:

- Hai gian nhà tranh nhỏ nhỏ của Anh Cô ta há lại có thể cho hai đứa tiểu bối các ngươi nói tới thì tới, nói đi thì đi à?

Rồi cầm hai chiếc thẻ làm toán lên, đứng chặn ngoài cửa.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Nói chuyện không được, chỉ có cách xông ra thôi.

Bèn kêu lên:

- Tiền bối, thứ tội cho tại hạ vô lễ.

Thân hình trầm xuống một cái, nhấc cánh tay vẽ một vòng tròn, ra chiêu Kháng long hữu hối, xông thẳng ra cửa.

Đây là chiêu số lợi hại mà y đã thành thạo, chỉ sợ Anh Cô đón đỡ không được nên chỉ dùng có ba thành công lực, chỉ muốn cướp cửa xông ra, chứ không hề có ý đả thương người.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy chưởng phong đã đánh tới trước mặt Anh Cô, Quách Tĩnh muốn xem bà ta ra tay thế nào sẽ quyết định tiếp tục phát chương hay thu tay về, nào ngờ thân hình bà ta hơi nghiêng đi một cái, tay trái đẩy chếch về phía trước đã hất chưởng lực của Quách Tĩnh qua một bên. Quách Tĩnh không ngờ

thân thủ của bà ta cao cường như thế, bị đẩy cái ấy lại đứng không vững, chúi lên trước nửa bước, Anh Cô cũng không ngờ chưởng lực của Quách Tĩnh hùng hậu như thế, trượt chân trên nền cát một cái, lập tức đứng vững. Hai người giao thủ một chiêu, trong lòng đều ngấm ngầm khen ngợi đối phương. Anh Cô quát:

- Tiểu tử, bản lĩnh của sư phụ ngươi học được hết chưa?

Trong câu nói đã điểm chiếc thẻ trúc qua, đâm vào huyệt Khúc trạch trên khuỷu tay phải y.

Chiêu này rõ ràng là điểm huyệt nhưng ngầm chứa sát thủ, Quách Tĩnh đâu dám coi thường, lập tức xoay tay phản kích, đem từng chiêu từng chiêu trong Hàng long thập bát chưởng đánh ra, qua mấy chiêu lập tức hiểu võ công của Anh Cô thuần đi theo đường lối âm nhu. Bà ta hoàn toàn không thẳng thắn tấn công nhưng chiêu nào cũng có hàm chứa chiêu sau tàn độc nếu Quách Tĩnh không biết thuật song thủ hỗ bác, lúc nguy cấp có thể chia hai tay ra cứu thì đã sớm trúng đòn bị thương rồi. Y càng đánh càng không dám ngông cuồng, chưởng lực dần dần nặng lên, nhưng võ công của Anh Cô lại thành một gia phái riêng, ra chiêu dường như yếu ớt vô cực, lại như thủy ngân lăn tròn trên mặt đất, không có hang lỗ nào không vào được quả thật khiến người ta rất khó đề phòng.

Lại qua mấy chiêu, Quách Tĩnh bị ép phải lùi lại hai bước, đột nhiên nhớ tới lời Hồng Thất công dạy y đối phó với Lạc anh thần kiếm chưởng của Hoàng Dung trước kia: Bất kể chiêu thuật đối phương thiên biến vạn hóa thế nào cũng cứ không đếm xỉa tới, chỉ lấy Hàng long thập bát chưởng

https://thuviensach.vn

thẳng thắn tấn công thì chỉ có thắng chứ không bại. Y vốn nghĩ chỗ này rõ ràng không phải đất lành, người đàn bà này cũng không phải là loại thiện lương, nhưng vốn không oán không thù, chỉ cần xông ra khỏi cửa chứ không muốn lằng nhằng với bà ta nên không muốn làm bà ta bị tổn thương, vì vậy chưởng lực còn lưu lại ba phần, nào ngờ công phu người đàn bà này rất cao cường, chỉ cần hơi sơ suất, chỉ e tính mạng của hai người cũng phải chôn vùi ở đây, lúc ấy hít sâu một hơi, hai khuỷu tay hơi nhấc lên chắp vào nhau, tay phải phóng quyền, tay trái phát chưởng, đánh ngang chém dọc, một mau một chậm đánh ra. Đây là chiêu thứ mười sáu Lý sương băng chí trong Hàng long thập bát chưởng, là Hồng Thất công truyền cho hôm trong từ đường nhà họ Lưu ở huyện Bảo ưng, trong một chiêu có cả

cương nhu chính phản giúp đỡ lẫn nhau, quả thật diệu dụng vô cùng. Võ học của Hồng Thất công vốn đi theo đường lối thuần dương chí cương, nhưng cương tới chỗ cùng cực thì tự nhiên trong cương có nhu, vốn là đạo lý Lão dương sinh thiếu âm trong kinh Dịch, mà chiêu Kháng long hữu hối, Lý sương băng chí trong chưởng pháp này thì cương kinh nhu kình đều hòa hợp làm một, quả

thật không thể phân chia.

Anh Cô hạ giọng quát một tiếng:

- Hừ!

Vội vàng né tránh, nhưng bà ta lại tránh qua chỗ quyền phải và chân trái của Quách Tĩnh cùng đánh tới, không tránh kịp quyền phải của y quét ngang, một chưởng ấy đè trúng vào đầu vai phải.

Quách Tĩnh chưởng tới kình phát, nhìn thấy sắp hất bà ta vào tường, ngôi nhà tranh tường đất này làm sao chịu nổi luồng lực đạo mạnh như thế, nếu không phải là tường lở nhà sập thì thân hình của bà ta sẽ phá tường bắn ra ngoài, nhưng nói ra cũng kỳ quái, tay chưởng vừa chạm vào đầu vai bà ta,

https://thuviensach.vn

chỉ cảm thấy trên vai bà ta như có bôi một lớp mỡ dày, trơn tuột dị thường, cả tay chưởng lẫn kình lực đều trượt qua một bên, chỉ là thân hình bà ta cũng bị chấn động mạnh, hai chiếc thẻ trúc trong tay rơi xuống đất.

Quách Tĩnh giật nảy mình, vội thu kình về, nhưng Anh cô thân thủ vô cùng mau lẹ đã sớm thừa cơ

sấn vào năm ngón hai tay biến thành móc câu chia ra chụp vào hai huyệt Thần phong, Ngọc thư

trước ngực y, quả thật là công phu điểm huyệt thượng thặng. Quách Tĩnh đón đỡ không kịp, thân hình hơi nghiêng qua, cái nghiêng ấy tựa hồ để tránh đòn nhưng thật ra bên trong có hàm chứa sát thủ.

Chợt động tâm niệm:

- Thủ pháp điểm huyệt của bà ta có chỗ tương tự Chu đại ca, nếu không phải mình đã chiết chiêu hàng ngàn hàng vạn lần với Chu đại ca trong sơn động thì không khỏi trúng đòn của bà ta.

Anh Cô chỉ cảm thấy một luồng kình lực từ y phát ra tay phải đập vào vai bà ta, biết nếu hai tay chạm nhau, địch ở thế thắng, mình ở thế kém, cánh tay nhất định bị gãy, lúc ấy vẫn dùng Nê thu công như mới rồi trượt ra khỏi tay Quách Tĩnh lướt ra ngoài.

Mấy chiêu ấy đều thần diệu vô cùng, mỗi thức đều ra khỏi sự tiên liệu của đôi phương, hai người đều hoảng sợ, không hẹn mà cùng nhảy ra vài bước giữ kín môn hộ. Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Người đàn bà này võ công kỳ quái thật? Thân hình bà ta không chịu chưởng lực, vậy há mình lại không chỉ đánh uổng công sao?

Anh Cô trong lòng còn ngạc nhiên hơn:

https://thuviensach.vn

- Gã tiểu tử này bấy nhiêu tuổi đầu sao lại luyện được công phu tới mức như thế.

Kế nghĩ:

- Mình ẩn cư ở đây hơn mười năm, gian khổ tu tập võ công, lúc vô ý lại ngộ được diệu quyết võ công thượng thặng, tự cho đã là vô địch thiên hạ, không bao lâu sẽ hạ sơn trả thù giết người, nào ngờ về

toán số thì thua xa nữ lang kia, mà ngay võ công cũng không thắng được một gã thiếu niên miệng còn hôi sữa, huống chi y lại đang cõng người, nếu động thủ thực sự thì mình đã thua sớm rồi. Công lao mình khổ cực hơn mười năm nay chẳng lẽ lại thành trôi sông trôi biển? Chuyện trả thù cứu ngươi chẳng lẽ đừng nhắc tới nữa sao?

Nghĩ tới đó mắt đỏ lên, mũi cay xè, không kìm được muốn rơi nước mắt. Quách Tĩnh chỉ cho rằng bà ta bị chưởng lực của mình chấn động làm đau, vội nói:

- Vãn bối vô lễ đắc tội quả thật không cố ý, xin tiền bối tha tội, để bọn ta đi thôi.

Anh Cô thấy y lúc trò chuyện vẫn không ngừng đưa mắt nhìn Hoàng Dung, rất mực quan tâm lo

lắng, nghĩ tới mình một đời bất hạnh, xa cách bạn tình, đến hôm nay ý muốn đoàn tụ dường như đã tuyệt, không kìm được nảy ý ghen tức, lạnh lùng nói:

- Con nhỏ này trúng phải thiết chưởng của Cừu Thiên Nhận, trên mặt đã hiện sắc đen, trong ba ngày là mất mạng, ngươi còn vất vả bảo vệ cô ta làm gì?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh cả kinh, nhìn kỹ sắc mặt Hoàng Dung, quả nhiên thấy giữa hai chân mày thấp thoáng một làn hắc khí đen như mực. Y lạnh toát cả người, lập tức cảm thấy máu nóng trào lên, bước tới đỡ

Hoàng Dung, run giọng nói:

- Dung nhi, cô.., cô thấy thế nào?

Hoàng Dung trong bụng nóng như lửa đốt, tứ chi lại lạnh buốt, biết người đàn bà này nói không sai, thở dài một tiếng nói:

- Tĩnh ca ca, trong ba ngày ấy ngươi đừng rời ta bước nào, có được không?

Quách Tĩnh nói:

- Ta.., ta sẽ không rời cô nửa bước.

Anh Cô cười nhạt nói:

- Cho dù ngươi không rời khỏi nửa bước thì cũng chỉ giữ được ba mươi sáu giờ thôi.

Quách Tĩnh ngẩng đầu nhìn bà ta, mắt ứa đầy lệ trên mặt có vẻ khẩn cầu như đang xin bà ta đừng nói những lời khinh bạc làm đau lòng Hoàng Dung.

Anh Cô tự thương mình bạc phận, hơn mười năm nay tính tình biến thành kỳ quái, nhìn thấy đôi bạn tình này gặp phải biến cố thê thảm, lại cảm thấy được an ủi rất nhiều, đang muốn nói thêm vài câu đáng sợ để châm chọc hai người, nhưng thấy thần thái đau thương của Quách Tĩnh, trong óc đột nhiên như có tia sáng lóe lên, nghĩ tới một việc “à, à, trời đưa hai người này tới đây là vốn cho mình trả thù rửa hận, thỏa được tâm nguyện.

Bèn ngẩng đầu lên, lẩm bẩm một mình:

https://thuviensach.vn

- Trời ơi, trời ơi!

Chợt nghe ngoài rừng tiếng hò hét ầm ĩ lại dần dần vang lên, xem ra bang Thiết chưởng sau khi đổ ra tìm bốn phía, đoán Quách Hoàng hai người ắt ở trong rừng, chỉ là không sao tìm đường tiến vào, qua hồi lâu xa xa ngoài rừng vang lại tiếng Cừu Thiên Nhận:

- Thần toán tử Anh Cô, Cừu Thiết chưởng tới gặp đây!

Hai câu ấy của y nói ngược gió nhưng vẫn vang tới nơi, đủ thấy nội công tinh thâm vô cùng.

Anh Cô bước tới cửa sổ, tụ khí đan điền cao giọng quát:

- Ta vốn không gặp người ngoài, tới đầm tối của ta chỉ có chết chứ không có sống, ngươi không biết sao?

Chỉ nghe Cừu Thiên Nhận gọi:

- Có một nam một nữ chạy vào đầm tối của ngươi, xin ngươi giao họ ra thôi.

Anh Cô quát:

- Ai vào được đầm tối của ta? Cừu bang chủ ngươi coi thường Anh Cô ta quá đấy.

Cừu Thiên Nhận ha ha ha cười khan mấy tiếng, không nói gì nữa, tựa hồ đã tin lời bà ta. Chỉ nghe tiếng quát tháo của bang chúng Thiết chưởng bang dần dần đi xa.

Anh Cô quay người lại nói với Quách Tĩnh:

- Ngươi muốn cứu sư muội ngươi không?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh ngẩn người. Rồi lập tức quỳ gối xuống đất, kêu lên:

- Nếu lão tiền bối chịu tứ giáo... .

Anh Cô trên mặt hiện ra vẻ nghiêm khắc dữ tợn, lạnh lùng nói:

- Lão tiền bối à? Ta già rồi à?

Quách Tĩnh vội nói:

- Không không, cũng không tính là quá già được.

Anh Cô hai mắt từ từ rời khỏi mặt Quách Tĩnh nhìn ra cửa sổ, lẩm bẩm một mình:

- Không thể tính là quá già, hừ, rốt lại cũng là già rồi?

Quách Tĩnh vừa mừng vừa sợ, nghe trong ngữ khí của bà ta thì tựa hồ Hoàng Dung có thể cứu được, nhưng mình lại nói một câu đắc tội với bà ta, không biết bà ta còn có chịu chỉ dẫn cho hay không, muốn tìm cách phân bua nhưng lại không biết nói thế nào là tốt.

Anh Cô quay lại, thấy y mồ hôi toát ra đầy trán vô cùng thảm hại, trong lòng chua xót:

- Mình thì chỉ cần có người đối xử với mình được một phần mười của thằng tiểu tử này, hừ, kiếp này của mình cũng không kể là uổng.

Rồi khẽ ngâm nga:

- Bốn khung may, Uyên ương chắp cánh muốn cùng bay. Đáng thương tóc trắng xua già tới, sóng xuân cỏ biếc, Phòng sâu sáng rét, áo đỏ tắm cùng ai?

Quách Tĩnh nghe bà ta đọc bài từ ngắn ấy, trong lòng hoảng sợ, nghĩ thầm:

- Bài từ này quen lắm, mình đã nghe qua rồi.

https://thuviensach.vn

Nhưng từng nghe ai đọc thì nhất thời lại không nhớ ra, tựa hồ không phải Nhị sư phụ Chu Thông, cũng không phải Hoàng Dung, bèn hạ giọng hỏi:

- Dung nhi, bài từ bà ta đọc là của ai làm thế, nói những gì thế?

Hoàng Dung lắc đầu nói:

- Ta cũng lần đầu nghe thấy, không biết ai làm. Ờ! Đáng thương tóc trắng xua già tới, đúng là câu rất hay! Uyên ương sinh ra là sống với nhau suốt đời.

Nói tới đó ánh mắt không kìm được nhìn vào mái tóc hoa râm của Anh Cô, nghĩ thầm:

- Quả nhiên là đáng thương tóc trắng xua già tới.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Dung nhi được cha nàng dạy bảo, cái gì cũng biết, nếu là ca từ nổi tiếng quyết không lẽ nào lại không biết. Ai đã ngâm qua rồi nhỉ?

Đương nhiên không phải nàng, không phải cha nàng, cũng không phải Lục trang chủ ở Quy Vân

trang, mà quả thật là mình đã nghe qua rồi. Ờ bất kể là ai đã ngâm qua, thì vị tiền bối này nhất định có cách cứu Dung nhi, bà ta hỏi mình câu ấy, rốt lại cũng không phải là buột miệng nói bừa. Mình phải làm sao cầu khẩn bà ta là hay? Bất kể bà ta muốn mình làm gì... .

Lúc ấy Anh Cô đang nhớ lại việc cũ, trên mặt lúc vui lúc buồn, trong khoảng khắc trong lòng đã trải qua ân ân oán oán hơn mười năm, đột nhiên ngẩng lên nói:

- Sư muội ngươi bị Cừu Thiết chưởng đánh trúng, không rõ là y chưa dùng hết sức hay đứa nhỏ này ra tay đỡ gạt nên rốt lại cũng chưa mất mạng lập

https://thuviensach.vn

tức, nhưng bất kể thế nào, thì không quá ba ngày...

Ờ, vết thương của y thị trong thiên hạ chỉ có một người cứu được!

Quách Tĩnh ngẩn ra nghe, tới câu cuối cùng, đột nhiên tim đập thình thịch, đúng là nỗi mừng trên trời rơi xuống, quỳ xuống đất dập đầu đùng đùng đùng ba cái thành tiếng, kêu lên:

- Xin lão.., không, không xin người cứu cho, thật cảm ơn khôn xiết.

Anh Cô lạnh lùng nói:

- Hừ, ta làm gì có bản lĩnh cứu người? Nếu ta có được thần thông như thế thì tại sao lại phải chịu tội trong nơi ẩm thấp giá rét này?

Quách Tĩnh không dám lên tiếng. Qua một lúc Anh Cô mới nói:

- Kể ra các ngươi cũng có phúc lắm nên mới gặp ta biết được chỗ ở của người này, lại may là đường đi cũng không xa, trong vòng ba ngày có thể tới nơi. Chỉ là người ấy chịu cứu không thì rất khó nói.

Quách Tĩnh mừng rỡ nói:

- Ta sẽ năn nỉ khẩn cầu y, chắc y không đến nỗi thấy nguy không cứu.

Anh Cô nói:

- Cái gì mà không đến nỗi thấy nguy không cứu, thấy chết không cứu cũng là thói thường của người đời. Năn nỉ khẩn cầu thì ai chẳng biết? Chẳng lẽ như thế là có thể khiến y ra tay cứu người sao?

Ngươi đem lại cho y cái gì hay nào? Tại sao y phải cứu ngươi chứ?

Trong giọng nói quả mang đầy ý phẫn hận.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh không dám lên tiếng, trước mắt đã thấy có một mối sinh cơ, chỉ sợ nói sai một câu nửa lời lại làm hỏng chuyện, chỉ thấy bà ta bước ra phòng ngoài, phục xuống bàn cầm bút viết gì đó hồi lâu. Rồi lấy một cái bao vải bọc tờ giấy lại, lại lấy kim chỉ ra may kín miệng bao, cứ thế liên tiếp may ba lớp bao rồi mới trở vào nói:

- Ra khỏi rừng rồi, tránh đám người của bang Thiết chưởng đuổi theo, đi thẳng về phía đông bắc, vào địa hạt huyện Đào Nguyên thì mở cái bao trắng ra, tiếp theo nên làm gì thì trong đó có ghi rõ. Chưa tới nơi đến lúc thì ngàn vạn lần không được mở ra trước.

Quách Tĩnh cả mừng, luôn miệng vâng dạ, đưa tay đón cái bao.

Anh Cô rút tay lại nói:

- Khoan đã? Nếu người ấy không chịu cứu, thì cũng đành thôi. Nếu có thể cứu được tính mạng của cô ta thì ta có một việc muốn nhờ.

Quách Tĩnh nói:

- Cái ơn cứu mạng thì phải báo đáp. Xin tiền bối cứ dạy bảo là được.

Anh Cô lạnh lùng nói:

- Nếu sư muội ngươi không chết, thì trong vòng một tháng nữa cô ta phải quay lại đây ở với ta một năm.

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói:

- Để làm gì vậy?

Anh Cô cao giọng nói:

- Để làm gì thì có quan hệ gì tới ngươi? Ta chỉ hỏi cô ta có chịu hay không thôi?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nói ngay:

- Ngươi muốn ta dạy thuật số kỳ môn, chuyện đó có gì là khó? Ta ưng thuận là được.

Anh Cô trừng mắt nhìn Quách Tĩnh một cái, nói:

- Thật uổng làm đàn ông, còn không thông minh bằng một phần vạn sư muội ngươi.

Rồi đưa ba cái bao cho y.

Quách Tĩnh cầm lấy, thấy một cái màu trắng, hai cái kia một màu đỏ một màu vàng, lập tức cất cẩn thận vào bọc, lại dập đầu tạ ơn. Anh Cô tránh qua một bên không nhận đại lễ, nói:

- Ngươi không cần cảm tạ ta, ta cũng không nhận lời cảm tạ của ngươi. Hai người các ngươi và ta không phải bạn bè thân thích, việc gì ta phải cứu cô ta? Cho dù là bạn bè thân thích cũng không cần phải tốn hơi tốn sức như thế? Chúng ta phải nói trước rằng ta cứu mạng cô ta là vì ta thôi. Hừ, người không vì mình, trời tru đất diệt.

Quách Tĩnh nghe mấy câu ấy thấy rất không lọt tai, nhưng y ăn nói kém cỏi, không thạo việc cãi cọ

với người khác, lúc ấy vì Hoàng Dung lại càng không dám nói nhiều, chỉ cung cung kính kính lắng nghe. Anh Cô lại trợn mắt một cái, nói:

- Các ngươi mệt mỏi suốt đêm ắt cũng đói rồi, ăn một ít cháo đã.

Lúc ấy Hoàng Dung nằm trên giường nửa thức nửa ngủ dưỡng thần, Quách Tĩnh ở bên cạnh, trong lòng ý nghĩ cuồn cuộn dâng lên. Qua không bao lâu, Anh Cô bưng mâm gỗ đặt hai tô cháo gạo thơm bốc hơi nghi ngút vào, còn có một đĩa thịt gà rừng, một đĩa cá khô. Quách Tĩnh đã đói ngấu, nhưng lúc

https://thuviensach.vn

trước lo lắng cho thương thế của Hoàng Dung, hoàn toàn không để ý đến lúc ấy đã hơi yên tâm, thấy gà cá cháo trắng, bèn húp một hớp lớn, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Hoàng Dung, nói:

- Dung nhi, dậy ăn cháo.

Hoàng Dung hé mắt khẽ lắc đầu nói:

- Ngực ta đau lắm, không ăn được.

Anh Cô cười nhạt nói:

- Có thuốc cho ngươi uống đỡ đau, nhưng lại ngờ thần ngờ ma.

Hoàng Dung không đếm xỉa gì tới bà ta, chỉ nói:

- Tĩnh ca ca, ngươi lấy cho ta uống một viên Cửu hoa ngọc lộ hoàng.

Đây là thuốc hôm trước Lục Thừa Phong tặng cho ở Quy Vân trang, Hoàng Dung trước nay vẫn để

trong bọc, Hồng Thất công và Quách Tĩnh bị Âu Dương Phong đả thương, đều từng uống mấy viên, tuy không có công hiệu chữa thương, nhưng giảm đau ninh thần rất tốt. Quách Tĩnh ứng thanh, mở

túi áo nàng lấy ra một viên.

Lúc Hoàng Dung nói tới Cửu hoa ngọc lộ hoàn, Anh Cô đột nhiên khẽ run lên, sau đó thấy viên thuốc màu đỏ sẫm, cao giọng nói:

- Đây chính là Cửu hoa ngọc lộ hoàn à? Đưa ta xem nào.

Quách Tĩnh nghe giọng nói của bà ta rất kỳ quái, không kìm được ngẩng đầu nhìn bà ta một cái, thấy bà ta mắt lộ hung quang, trong lòng càng ngạc nhiên, lập tức đưa cả túi thuốc cho bà ta. Anh Cô đón lấy, chỉ nghe mùi

https://thuviensach.vn

thơm ngát mũi, ngửi xong đã thấy trong người thoải mái, hai mắt nhìn Quách Tĩnh chằm chằm, nói:

- Đây là đan dược của đảo Đào Hoa, các ngươi lấy ở đâu ra? Nói mau, nói mau!

Nói tới đoạn cuối, âm thanh trở nên thê thảm đáng sợ.

Hoàng Dung trong lòng rúng động:

- Người đàn bà này tu tập kỳ môn Ngũ hành, chẳng lẽ có quan hệ gì với một đệ tử của cha mình.

Chỉ nghe Quách Tĩnh nói:

- Nàng chính là con gái của đảo chủ Đào Hoa.

Anh Cô nhảy dựng lên quát:

- Con gái của Hoàng lão tà à?

Hai mắt rực rực tia sáng, hai tay một co một duỗi, chuẩn bị sấn tới chụp, Hoàng Dung nói:

- Tĩnh ca ca, trả ba cái túi lại cho bà ta đi! Bà ta đã là kẻ thù của cha ta, thì chúng ta cũng không cần nhận ân tình của bà ta.

Quách Tĩnh lấy ba cái túi ra, ngần ngừ không muốn đưa trả. Hoàng Dung nói:

- Tĩnh ca ca, ném xuống. Cũng chưa chắc đã phải chết thật đâu. Mà chết thì có làm sao.

Quách Tĩnh trước nay không hề làm trái ý Hoàng Dung, chỉ đành vứt bái túi lên bàn, nước mắt lăn tròn trên mặt.

https://thuviensach.vn

Chợt thấy Anh Cô nhìn ra ngoài cửa, lại lẩm bẩm kêu lên:

- Trời ơi, trời ơi!

Đột nhiên bước tới giữa vách, xoay người lại, cũng không biết là làm gì. Hoàng Dung nói:

- Chúng ta đi thôi, ta thấy người đàn bà này trong lòng rất khó chịu.

Quách Tĩnh chưa trả lời, Anh Cô đã quay lại nói:

- Ta học tập thuật số là để vào đảo Đào Hoa. Con gái của Hoàng lão tà đã như thế thì ta có học thêm một trăm năm cũng vô dụng. Số phận đã như thế, còn nói gì nữa? Các ngươi đi đi, cầm túi gấm đi đi.

Nói xong cầm bọc Cửu hoa ngọc lộ hoàn và ba cái túi nhét vào tay Quách Tĩnh, nói với Hoàng Dung:

- Cửu hoa ngọc lộ hoàn đối với thương thế của ngươi rất có hại, ngàn vạn lần đừng nên uống nữa.

Sau khi lành bệnh, cái hẹn một năm không được quên. Cha ngươi hủy diệt một đời của ta, thức ăn ở

đây thà để nuôi chó chứ không cho các ngươi ăn.

Nói xong bưng tất cả cháo trắng gà cá hắt hết ra cửa sổ.

Hoàng Dung giận quá, đang định lên tiếng tranh cãi chợt xoay chuyển ý nghĩ, bèn đỡ Quách Tĩnh đứng lên, dùng trúc bổng viết lên nền cát ba đề toán: Đề thứ nhất là Thất diệu cửu chấp Thiên Trúc bút toán bao quát cả Nhật Nguyệt Thủy Hỏa Mộc Kim Thổ, La hầu Kế đô, đề thứ hai là Lập phương chiêu binh chi ngân cấp mễ đề (Tức loại toán cấp số trong toán học phương Tây), đề thứ ba là Quỷ

https://thuviensach.vn

cốc toán đề: Có một số không biết là bao nhiêu, chia cho ba thì thừa hai, chia cho năm thì thừa ba, chia cho bảy thì thừa hai, hỏi là bao nhiêu?

(Đây là bài toán số học ở bậc cao, các học giả thời Tống ở nước ta về loại toán này nghiên cứu rất sâu).

Nàng viết ra ba đề toán xong, dựa vào tay Quách Tĩnh từ từ bước đi. Quách Tĩnh bước ra cửa lớn, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Anh Cô tay cầm thẻ toán, nhìn chằm chằm xuống đất ngơ ngẩn xuất thần.

Hai người đi vào rừng, Quách Tĩnh cõng Hoàng Dung lên, vẫn do nàng chỉ đường, từng bước từng bước đi ra. Quách Tĩnh chỉ sợ đếm sai bước, không dám trò chuyện, đến khi ra khỏi rừng mới hỏi:

- Dung nhi, cô vẽ trên cát cái gì thế?

Hoàng Dung cười nói:

- Ta ra ba đề toán cho bà ta, hừ, trong vòng nửa năm nhất định bà ta chưa giải ra, cho bà ta bạc đầu cũng chỉ uổng công. Ai bảo bà ta vô lễ như thế chứ.

Quách Tĩnh nói:

- Bà ta kết thù oán gì với cha cô thế?

Hoàng Dung nói:

- Ta chưa nghe cha nói qua", qua hồi lâu nói: - Lúc bà ta còn trẻ nhất định là một mỹ nhân, Tĩnh ca ca, ngươi nói có đúng không?

Trong lòng nàng thoáng nghi ngờ:

- Chẳng lẽ trước đây cha với bà ta đã có một đoạn tình ái gì sao? Hừ, có quá nửa là bà ta muốn lấy cha mình, nhưng cha mình lại không chịu.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nói:

- Bất kể bà ta đẹp hay không. Bà ta nghĩ ra được mấy đề toán của cô, cho dù đột nhiên hối hận, cũng không biết làm sao đuổi theo mà đòi lại mấy cái túi.

Hoàng Dung nói:

- Không biết trong túi vải viết những gì, chỉ sợ chứa chắc bà ta đã có y tốt chúng ta xé ra xem.

Quách Tĩnh vội nói:

- Không, không? Cứ theo lời bà ta, tới huyện Đào Nguyên hãy xé.

Hoàng Dung rất tò mò, nhịn không được muốn xem trước, nhưng Quách Tĩnh khăng khăng không

chịu, nên đành phải thôi.

Qua một đêm, trời đã sáng rõ, Quách Tĩnh nhảy lên ngọn cây nhìn ra bốn phía, không thấy bang chúng Thiết chưởng bang đuổi theo đã yên tâm quá nửa, hú lên mấy tiếng, con tiểu hồng mã nghe tiếng phi tới, không bao lâu đôi điêu cũng bay tới trên không. Hai người cùng lên ngựa. Chợt nghe ở

ven rừng có tiếng quát tháo ầm ĩ vang lên, mấy mươi bang chúng Thiết chưởng bang túa ra. Họ vây quanh rừng suất nửa đêm, nghe tiếng Quách Tĩnh hú, vội vàng đuổi tới, Cừu Thiên Nhận lại không có trong đó, Quách Tĩnh kêu lên:

- Thứ lỗi không bồi tiếp được?

Khẽ thúc gối một cái con tiểu hồng mã đã như đằng vân giá vụ lướt đi, chỉ nghe bên tai gió rít vù vù, trong chớp mắt đã bỏ đám bang chúng lại phía sau không thấy bóng dáng đâu nữa.

https://thuviensach.vn

Con tiểu hồng mã đến giờ Ngọ đã phi được hơn trăm dặm. Hai người trên đường ghé một quán cơm nhỏ ăn uống, Hoàng Dung trước ngực đau quất, chỉ uống được nửa chén nước cơm. Quách Tĩnh hỏi thăm biết nơi này đã thuộc ranh giới huyện Đào Nguyên, vội lấy cái bao vải trắng ra, cắt đứt chỉ

khâu, ở trong nguyên là một tấm bản đồ, bên cạnh chú hai hàng chữ như sau:

- Theo đường trên bản đồ này mà đi, cuối đường có một cái thác lớn, bên cạnh có nhà tranh, tới đó thì mở cái bao đỏ ra.

Quách Tĩnh cũng không chần chừ, lên ngựa đi ngay, theo chỉ dẫn trên bản đồ, chạy hơn bảy mươi dặm, đường đi càng lúc càng hẹp, lại đi thêm tám chín dặm, hai bên đường núi cao chót vót, ở giữa là một con đường mòn nhỏ ngoằn ngoèo, chỉ cho phép một người đi lọt, con tiểu hồng mã đã không tiến lên được nữa.

Quách Tĩnh đành cõng Hoàng Dung, để con tiểu hồng mã lại ăn cỏ bên sườn núi. Rồi lập tức sãi chân chạy mau vào núi.

Theo đường quanh co lên tới đỉnh núi, mất khoảng một giờ, đường đi càng hẹp, có những chỗ Quách Tĩnh phải bế Hoàng Dung nằm ngang, nép người mới qua được Lúc ấy đang lúc tháng bảy nóng nực, mặt trời đỏ rực, hơi nóng tan vàng chảy đá, nhưng đường đi núi cao chọc trời, che hết ánh nắng, nên cũng khá mát mẻ.

Lại đi thêm một hồi, Quách Tĩnh bụng đói sôi lên, lấy lương khô trong bọc ra, bẻ mấy miếng đút cho Hoàng Dung, mình cũng không dừng bước, vừa đi vừa ăn, ăn xong ba cái bánh rán lớn, đang lúc môi khô lưỡi khát chợt nghe xa xa văng vẳng có tiếng nước chảy, lập tức gia tăng cước bộ. Trong núi vắng tịch mịch, tiếng nước vang lên trong sơn cốc dội lại ào ào, càng đi tiếng nước càng lớn, đến lúc lên tới đỉnh núi chỉ thấy một dòng thác lớn như con rồng trắng giữa hai ngọn núi trước mặt đổ mau xuống dưới, thế

https://thuviensach.vn

nước rất đáng sợ. Từ đỉnh núi nhìn xuống dưới, cạnh thác quả nhiên có một gian nhà tranh. Quách Tĩnh chọn một tảng đá lớn ngồi xuống, mở cái bao đỏ ra, thấy bên trong có một tờ giấy trên viết::

- Thương thế của cô gái này, trên đời chỉ có Đoàn hoàng gia cứu được... .

Quách Tĩnh xem tới ba chữ Đoàn hoàng gia, giật nảy mình nói:

- Đoàn hoàng gia, có phải là Nam đế danh tiếng sánh ngang cha cô không?

Hoàng Dung vốn rất mệt mỏi, nhưng nghe tới hai chữ Nam đế cũng giật mình nói:

- Đoàn hoàng gia à? Sư phụ cũng nói thương thế của ông có Đoàn hoàng gia có thể chữa được. Ta từng nghe cha nói Đoàn hoàng gia làm vua ở nước Đại Lý vùng Vân Nam, chẳng lẽ là...

Nghĩ tới Vân Nam cách đây muôn trùng sông núi, trong vòng ba ngày làm sao tới được, bất giác trong lòng lạnh buốt, cố gắng ngồi lên, dựa vào vai Quách Tĩnh cùng đọc tờ giấy::

- Thương thế của cô gái này, trên đời chỉ có Đoàn hoàng gia cứu được. Y làm nhiều chuyện bất nghĩa, tránh tai họa ở Đào Nguyên người ngoài rất khó được gặp, nếu nói là xin chữa bệnh sẽ phạm vào điều đại kỵ của y, chưa vào tới cửa đã trúng độc thủ của Ngư Tiều Canh Độc rồi. Cho nên phải giả nói là vâng lệnh của sư phụ Hồng Thất công cầu kiến Đoàn hoàng gia để bẩm tin quan trọng, khi gặp mặt Nam đế thì mở cái bao vải vàng ra. Một mối dây sinh cơ, cố giữ đừng để đứt.

Quách Tĩnh xem xong, quay đầu nhìn Hoàng Dung lại thấy nàng cau mày im lặng bèn hỏi:

- Dung nhi, Đoàn hoàng gia làm nhiều việc bất nghĩa rồi à? Tại sao lại cầu chữa bệnh lại là phạm vào điều đại kỵ của y? Độc thủ của Ngư Tiều Canh

https://thuviensach.vn

Độc là cái gì thế?

Hoàng Dung thở dài nói:

- Tĩnh ca ca, ngươi đừng cho ta là thông minh quá, chuyện gì cũng biết.

Quách Tĩnh sửng sốt, đưa tay bế nàng lên, nói:

- Được rồi, chúng ta xuống thôi.

Rồi ngưng thần nhìn ra xa, chỉ thấy dưới gốc liễu cạnh thác nước có một người ngồi, đầu đội nón tre, nhưng cách quá xa nên không thấy rõ người ấy làm gì.

https://thuviensach.vn

Hồi 29(b)

GÁI ẨN ĐẦM TỐI

Một là vì sốt ruột, hai là nhờ đường xuống núi rất dễ đi, nên không bao lâu Quách Tĩnh đã cõng Hoàng Dung chạy mau tới cạnh thác nước, chỉ thấy người ngồi dưới gốc liễu thân khoác áo tơi ngồi trên một tảng đá, đang buông cần câu cá.

Dòng thác này thế nước chảy xiết vô cùng, như từ trên trút xuống, lấy đâu ra cá?

Cho dù có cá thì làm sao rảnh mà đớp mồi? Nhìn tới người ấy thấy y khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, mặt đen bóng như đáy chảo, râu quai nón đầy cằm, cứng rắn như sắt, mắt chằm chằm nhìn vào dòng nước không chớp.

Quách Tĩnh thấy y chăm chú vào việc câu cá, không dám quấy nhiễu, đỡ Hoàng Dung ngồi xuống gốc liễu nghỉ ngơi, mình thì bước qua xem dưới nước có cá gì. Chờ hồi lâu, chợt thấy trong nước có ánh vàng chớp lên, người câu cá kia mặt lộ vẻ mừng rỡ, đột nhiên cần câu chúc thẳng xuống, chỉ

thấy dưới nước có một con vật dài khoảng một thước cắn vào dây câu, con vật này không phải cá cũng không phải rắn, toàn thân màu vàng, hình thù rất kỳ dị. Quách Tĩnh vô cùng ngạc nhiên, không kìm được kêu lên thất thanh:

- Ô, là con gì thế?

https://thuviensach.vn

Đúng lúc ấy dưới nước lại nhô lên một con quái ngư màu vàng tương tự cắn vào dây câu, người câu cá lại càng mừng rỡ, dùng sức kéo cần câu. Chỉ thấy chiếc cần câu càng lúc càng cong, nhìn thấy đã sắp chi trì không được, đột nhiên chát một tiếng, cần câu gãy làm đôi. Hai con quái ngư nhả dây câu ra, ở dưới nước đắc ý nghênh ngang bơi qua bơi lại mấy vòng, thác nước tuy chảy xiết nhưng chúng không hề gì, chớp mắt đã lặn xuống khe đá dưới nước không trồi lên nữa.

Người câu cá kia quay lại, trợn mắt tức giận quát:

- Tiểu tử thối tha, lão tử vất vả chờ suốt nửa ngày, lại bị thằng tiểu tặc nhà ngươi tới làm hỏng chuyện.

Rồi giơ bàn tay to như cái quạt bước lên hai bước định động võ, không ngờ đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, rốt lại ráng nhịn, hai tay nắm chặt lại khiến đốt xương kêu lên lách cách, mặt đầy vẻ

tức giận.

Quách Tĩnh biết mình vô ý gây họa, không dám cãi lại chỉ nói:

- Xin đại thúc bớt giận, đây là tiểu nhân không phải. Không biết đó là cá gì?

Người câu cá kia chửi:

- Ngươi là thằng mù, đó mà là cá à? Đó là Kim oa oa.

Quách Tĩnh bị chửi, cũng không tức giận, cười lấy lòng nói:

- Xin hỏi đại thúc Kim oa oa là con gì?

Người câu cá kia lại càng nổi giận như sấm, quát:

https://thuviensach.vn

- Kim oa oa là Kim oa oa, thằng tiểu tặc thối tha nhà ngươi lằng nhằng cái gì?

Quách Tĩnh muốn nhờ y chỉ đường tới gặp Đoàn hoàng gia, nhưng nào dám khinh dị đắc tội, chỉ

đành khom người vái dài nói là mình không phải. Hoàng Dung bên cạnh nhịn không được, nói chen vào:

- Kim oa oa là con cá oa oa màu vàng. Chỗ cha ta cũng nuôi mấy cặp, có gì là lạ lùng đâu?

Người câu cá kia nghe Hoàng Dung nói lai lịch Kim oa oa, thoáng kinh ngạc rồi chửi:

- Hừ, lớn lối lắm, trong nhà nuôi được mấy cặp kia đấy? Ta hỏi ngươi, Kim oa oa dùng để làm gì?

Hoàng Dung nói:

- Có dùng làm gì đâu? Ta thấy con vật ấy ưa nhìn, kêu gia gia gia giống hệt trẻ con, nên nuôi để chơi thôi.

Người câu cá kia nghe nàng nói không sai, sắc mặt lập tức hòa hoãn, nói:

- Con nhóc, nếu quả cha ngươi có nuôi thì ngươi phải đền cho ta một cặp.

Hoàng Dung nói:

- Tại sao ta phải đền cho ngươi?

Người câu cá chỉ Quách Tĩnh nói:

- Ta đang câu được một cặp thì bị y hấp tấp kêu lớn một tiếng, lại gây ra chuyện, gãy mất cần câu.

https://thuviensach.vn

Giống Kim oa oa này rất thông minh, đã nếm mùi đau khổ một lần thì lần sau đừng hòng câu được nữa. Không bảo ngươi đền thì bảo ai đền?

Hoàng Dung cười nói:

- Cho dù câu được thì ngươi cũng chỉ câu được một con. Ngươi câu được một con, chẳng lẽ con kia còn chịu mắc câu à?

Người câu cá không biết trả lời thế nào, gãi gãi đầu nói:

- Vậy thì đền ta một con cũng được.

Hoàng Dung nói:

- Nếu một cặp Kim oa oa bị chia rẽ thì không đầy ba ngày cả hai con đực cái đều chết.

Người câu cá càng không nghi ngờ gì nữa, đột nhiên hướng về nàng và Quách Tĩnh vái luôn ba vái, kêu lên.

- Hay quá, đây là ta không phải, vậy xin ngươi tặng ta một cặp có được không?

Hoàng Dung cười khẽ nói:

- Trước hết ngươi phải nói cho ta biết ngươi cần Kim oa oa làm gì?

Người câu cá ngần ngừ một lúc rồi nói:

- Được, thì ta nói cho ngươi nghe. Sư thúc ta là người Thiên Trúc, mấy hôm trước tới thăm sư phụ ta, trên đường đi bắt được một đôi Kim oa oa, vô cùng mừng rỡ. Ông nói:

- Ở Thiên Trúc có một loại độc trùng rất lợi hại, làm hại người và gia súc khó có cách diệt trừ, loại Kim oa oa này lại là khắc tinh của loại độc trùng

https://thuviensach.vn

ấy. Ông bảo ta nuôi vài ngày để ông và sư phụ nói chuyện xong, khi xuống núi sẽ lấy lại để mang về Thiên Trúc, nào ngờ... .

Hoàng Dung nói ngay:

- Nào ngờ ngươi không cẩn thận, để Kim oa oa trốn vào thác nước này!

Người câu cá ngạc nhiên nói:

- Ờ, sao ngươi biết?

Hoàng Dung chẩu môi một cái nói:

- Có gì mà không đoán được. Loại Kim oa oa này vốn rất khó nuôi, trước kia ta có tất cả năm cặp, về

sau sẩy mất hai cặp.

Người câu cá hai mắt sáng rực, trên mặt hiện vẻ vui mừng, nói:

- Hảo cô nương, cho ta một cặp, ngươi cũng còn hai cặp mà. Nếu không sư thúc trách ta, ta không gánh tội được đâu.

Hoàng Dung cười nói:

- Cho ngươi một cặp cũng không hề gì, nhưng tại sao lúc nãy ngươi lại hung dữ như thế?

Người câu cá vừa mừng vừa sợ, đành nói:

- Ờ, là ta nóng tính không phải, đúng là phải sửa đi mới được. Hảo cô nương, nhà ngươi ở đâu thế?

Ta đi theo cô tới lấy cá có được không Từ đây tới đó bao xa?

Hoàng Dung thở dài một tiếng nói:

https://thuviensach.vn

- Nói gần thì không gần, nói xa cũng không xa, khoảng ba ngàn dặm.

Người câu cá giật nảy mình, hàm râu dựng đứng cả lên, quát:

- Con tiểu nha đầu, té ra là ngươi tiêu khiển với lão gia.

Rồi vung nắm tay to như cái đấu lên, định đập xuống đầu Hoàng Dung, chỉ là thấy nàng nhỏ tuổi yếu ớt, một quyền ấy ắt sẽ đánh chết nàng, tay quyền đang trên không thì từ từ buông xuống. Quách Tĩnh đã sớm đứng bên cạnh, chỉ cần quyền kình của y phát ra, sẽ lập tức chụp vào uyển mạch của y.

Hoàng Dung cười nói:

- Có gì mà nóng ruột? Ta đã sớm nghĩ cho ngươi một cách hay. Tĩnh ca ca, ngươi gọi điêu nhi xuống đi.

Quách Tĩnh không hiểu ý nàng, nhưng cũng theo lời gọi chim điêu. Người câu cá nghe y hú một tiếng, sơn cốc vang dội, trung khí đầy rẫy, bất giác ngấm ngầm hoảng sợ:

- Mới rồi may là chưa từng động thủ, nếu không sợ sẽ nếm mùi của thằng tiểu tử này.

Qua không bao lâu, đôi điêu theo tiếng bay tới. Hoàng Dung xé miếng vỏ cây, dùng kim vạch lên vỏ

cây một hàng chữ:

- Cha! Con muốn một đôi Kim oa oa, bảo bạch điêu mang tới cho con. Con Dung kính thư.

Quách Tĩnh cả mừng, xé hai miếng vạt áo, buộc chặt vào chân con điêu trống. Hoàng Dung nói với đôi điêu:

- Ra đảo Đào Hoa, đi mau về mau.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh sợ đôi điêu không hiểu ý, chỉ chỉ về phía đông, luôn miệng nói ba chữ "Đảo Đào Hoa.

Đôi điêu cùng cất tiếng kêu vang, đập cánh bay đi, vòng một vòng trên không. Rồi quả nhiên bay về

phía đông, trong chớp mắt đã khuất hẳn trong mây.

Người câu cá hoảng sợ há miệng không ngậm lại được luôn mồm lẩm bẩm:

- Đảo Đào Hoa, đảo Đào Hoa? Hoàng Dược Sư Hoàng lão tiên sinh là gì của ngươi?

Hoàng Dung ngạo nghễ đáp:

- Là cha ta, thì sao nào?

Người câu cá nói:

- A.

Rồi không nói gì nữa.

Hoàng Dung nói:

- Trong vài hôm bạch điêu của ta sẽ mang Kim oa oa tới, có chậm quá không?

Người câu cá nói:

- Chỉ mong được như thế.

Rồi nhìn nhìn Quách Hoàng hai người, mắt đầy vẻ nghi ngờ.

Quách Tĩnh khom người nói:

https://thuviensach.vn

- Chưa kịp thỉnh giáo tôn tính đại danh của đại thúc.

Người câu cá không đáp lại nói:

- Các ngươi tới đây làm gì? Là ai chỉ các ngươi tới đây?

Quách Tĩnh cung kính nói:

- Vãn bối có chuyện cầu kiến Đoàn hoàng gia.

Y vốn định làm theo lời Anh Cô, nói là vâng lệnh ân sư Hồng Thất công mà tới, nhưng rõ ràng đó là lời bịa đặt, rốt lại không thể nói được.

Người câu cá cao giọng nói:

- Sư phụ ta không gặp người ngoài, các ngươi tìm ông làm gì.

Theo bản tính của Quách Tĩnh thì sẽ nói thật, nhưng lại sợ vì thế mà không gặp được Nam đế, hại tới tính mạng của Hoàng Dung nói không được, chỉ đành tạm thời lừa dối y một phen, đang định lên tiếng, người câu cá thấy thần sắc của y bất định, Hoàng Dung thì vẻ mặt tiều tụy, đã đoán được bảy tám phần, liền quát:

- Các ngươi muốn sư phụ ta chữa thương có phải không?

Quách Tĩnh bị y nói đúng tâm sự, làm sao còn có thể giấu diếm, chỉ đành gật đầu khen đúng, trong lòng vừa lo lắng vừa hối hận, chỉ hận là lúc đầu mình không thể nói dối.

Người câu cá lớn tiếng nói:

- Chuyện gặp sư phụ ta thì đừng nghĩ tới nữa. Ta liều mạng chịu để sư phụ sư thúc quở phạt, cũng không cần Kim oa oa, Ngân oa oa gì của các ngươi nữa, mau xuống núi đi!

https://thuviensach.vn

Câu ấy nói ra chém đinh chặt sắt, hoàn toàn không có chỗ nào để lui, khiến Quách Tĩnh nghe xong ngẩn ra hồi lâu, toàn thân lạnh buốt, qua một lúc mới bước lên khom lưng làm lễ nói:

- Vị bị thương xin chữa đây đúng là ái nữ của Hoàng đảo chủ đảo Đào Hoa, hiện đang là bang chủ

Cái bang, xin phiền đại thúc nể mặt hai vị Hoàng đảo chủ và Hồng bang chủ, chỉ điểm cho một con đường sáng, giúp chúng tôi bái kiến Đoàn hoàng gia.

Người câu cá nghe tới ba chữ Hồng bang chủ, vẻ mặt lập tức hòa hoãn trở lại, lắc đầu nói:

- Vị tiểu cô nương này là bang chủ Cái bang à? Ta không tin.

Quách Tĩnh chỉ ngọn trúc bổng trên tay Hoàng Dung nói:

- Đây là Đả cẩu bổng của bang chủ Cái bang, chắc đại thúc có biết.

Người câu cá gật gật đầu nói:

- Vậy Cửu chỉ thần cái là gì của các ngươi?

Quách Tĩnh nói:

- Chính là ân sư của hai chúng tôi.

Người câu cá a một tiếng, nói:

- Các ngươi tìm sư phụ ta là phụng mệnh Cửu chỉ thần cái phải không?

Quách Tĩnh ngần ngừ chưa đáp, Hoàng Dung vội nói chen vào:

- Đúng thế.

https://thuviensach.vn

Người câu cá cúi đầu trầm ngâm, lẩm bẩm một mình:

- Cửu chỉ thần cái và sư phụ mình giao tình không phải tầm thường, chuyện này phải tính thế nào đây?

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Nhân lúc y còn do dự chưa quyết, phải mau mau thuyết phục.

Lại nói:

- Sư phụ sai bọn ta tới cầu kiến Đoàn hoàng gia, ngoài việc xin lão nhân gia người trị thương, còn có việc quan trọng muốn bẩm báo.

Người câu cá đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt như tia chớp nhìn thẳng vào mặt Hoàng Dung, cao giọng nói:

- Cửu chỉ thần cái bảo các ngươi tới cầu kiến Đoàn hoàng gia à?

Hoàng Dung nói:

- Đúng thế?

Người câu cá lại hỏi một câu:

- Đúng là Đoàn hoàng gia chứ không phải người khác phải không?

Hoàng Dung biết trong này ắt có chuyện khác, nhưng không sao rút lời, chỉ đành gật đầu.

Người câu cá bước lên hai bước cao giọng quát:

- Đoàn hoàng gia đã không còn trên đời rồi.

Quách Hoàng hai người giật nảy mình, cùng kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Chết rồi à?

Người câu cá nói:

- Lúc Đoàn hoàng gia rời khỏi trần thế, Cửu chỉ thần cái đang ở bên cạnh, há lại sai hai người tới đây bái kiến Đoàn hoàng gia sao? Các ngươi được ai chỉ dẫn? Tới đây có âm mưu quỷ kế gì? Mau nói ngay ra.

Nói xong sấn lên một bước, tay trái phất ra, tay phải chụp vào đầu vai Hoàng Dung.

Quách Tĩnh thấy y càng lúc càng tới gần đã sớm đề phòng, lúc tay phải y còn cách vai Hoàng Dung khoảng một thước, chưởng trái khua một vòng, chưởng phải đánh thẳng ra, dùng chiêu Kiến long tại điền đỡ trước mặt Hoàng Dung: Chiêu này chỉ đơn thuần là phòng ngự, nhưng đã dựng ra một bức tường sắt giữa Hoàng Dung và người câu cá, địch nhân tới thì chống lại địch nhân không tới thì lập tức tan biến không còn dấu vết. Người câu cá thấy y tuy xuất chưởng, nhưng lại đánh chếch qua một bên, hoàn toàn không có ý đánh thẳng vào mình, trong lòng thoáng kinh ngạc, năm ngón tay tiếp tục chụp tới vai Hoàng Dung thêm nửa thước, đột nhiên chạm vào luồng lực đạo của Quách Tĩnh, chỉ

cảm thấy cánh tay chấn động, trước ngực thoáng nóng ran lên, một trảo ấy lập tức bị hất trở ra.

Y chỉ sợ Quách Tĩnh thừa thế ra chiêu, vội vàng nhảy ra, xòe tay trước ngực, nghĩ thầm:

- Năm xưa nghe Hồng Thất công và sư phụ đàm luận võ công, đây chính là công phu Hàng long thập bát chưởng của lão nhân gia, vậy thì hai đứa nhỏ này nhất định là đệ tử của ông, kể ra cũng không tiện đắc tội.

Chỉ thấy Quách Tĩnh chắp chắp tay, thần sắc vô cùng khiêm cung, chiêu ấy tuy y đã chiếm được thượng phong nhưng không hề có nửa điểm đắc ý,

https://thuviensach.vn

trong lòng lại càng có thêm mấy phần thiện cảm với y, liền nói:

- Hai vị tuy là đệ tử của Cửu chỉ thần cái, nhưng chuyến đi này nhất định không phải phụng mệnh của lão nhân gia người mà tới, có đúng không?

Quách Tĩnh không biết vì sao y đoán được, nhưng thấy y nói đúng, không có cách nào nói dối, chỉ

đành gật gật đầu.

Người câu cá trên mặt đã không còn vẻ hung dữ như lúc nãy, nói:

- Cho dù là Cửu chỉ thần cái bị thương tới đây, tiểu nhân cũng không thể đưa lão nhân gia người lên núi gặp gia sư. Tiểu nhân là người dưới, xin hai vị thứ lỗi.

Hoàng Dung nói:

- Có thật là gia sư ta cũng không thể gặp không?

Người câu cá lắc đầu nói:

- Không thể, đánh chết ta cũng không thể!

Hoàng Dung trong lòng suy tính: Y nói rõ Đoàn hoàng gia là sư phụ y, nhưng lại nói: Đoàn hoàng gia đã chết, lại nói lúc chết thì ân sư ở bên cạnh, trong chuyện này có rất nhiều chỗ kỳ lạ, quả thật khiến người ta không sao hiểu được.

Rồi nghĩ: Sư phụ y ở trên núi này, điều đó thì đúng, cho dù có phải là Đoàn hoàng gia không thì bọn mình cũng phải lên núi gặp mặt một lần.

Bèn ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ngọn núi cao liền mây, so với ngọn Trung Chỉ núi Thiết Chưởng còn cao hơn gấp mấy lần, đá núi trơn láng không một cọng cỏ nào mọc được, thác nước lớn này thì như

https://thuviensach.vn

trên trời đổ xuống, quả thật không có đường nào lên núi, nghĩ thầm:

- Lý Bạch nói: Nước sông Hoàng Hà trên trời đổ xuống, dòng thác này mới đúng là trên trời đổ

xuống.

Ánh mắt nàng di chuyển theo thác nước, trong lòng tính cách lên núi, đột nhiên trước mắt ánh vàng chớp lên, dưới đáy nước có vật bơi lội. Nàng từ từ bước tới cạnh thác, định thần nhìn kỹ, chỉ thấy cặp Kim oa oa đang trườn lên trên vách đá, hai cái đuôi đã quẫy phía trên mặt nước, vội lấy tay ra hiệu cho Quách Tĩnh, gọi y bước qua xem. Quách Tĩnh a một tiếng, nói:

- Để ta xuống bắt lên.

Hoàng Dung nói:

- Này, như thế không được, nước chảy rất xiết, làm sao đứng được. Đừng có ngốc nghếch.

Quách tĩnh lại nghĩ:

- Nếu mình mạo hiểm bắt đôi quái ngư này cho người câu cá thì có thể làm y đổi ý, đưa bọn mình lên gặp sư phụ y, nếu không thì chẳng lẽ lại giơ mắt ra nhìn thương thế của Dung nhi không ai cứu sao?

Y biết Hoàng Dung nhất định sẽ cản trở, lúc ấy không nói câu nào, cũng không cởi áo quần giày tất, nhảy luôn xuống giữa dòng thác chảy xiết.

Hoàng Dung hoảng sợ kêu lên:

- Tĩnh ca ca!

Rồi đứng bật dậy, bước chân không vững lảo đảo muốn ngã, người câu cá cũng giật nảy mình, đưa tay đỡ cho nàng rồi lập tức chạy về phía gian nhà

https://thuviensach.vn

tranh, như muốn tìm vật gì để cứu Quách Tĩnh.

Hoàng Dung trở lại ngồi trên tảng đá, nhìn tới Quách Tĩnh chỉ thấy y đứng vững dưới nước, bất kể

dòng nước xô đẩy, thân hình vẫn không nghiêng ngã, từ từ khom lưng xuống bắt cặp Kim oa oa.

Chỉ thấy y mỗi tay một con, đã nắm chặt được đuôi hai con Kim oa oa nhẹ nhàng kéo lên, nhưng sợ

làm giống quái ngư này bị thương nên không dám dùng lực, nào ngờ giống Kim oa oa này toàn thân đầy nhớt trơn tuột dị thường, giẫy mấy cái đã tuột khỏi tay Quách Tĩnh, lần lượt lặn xuống khe đá.

Quách Tĩnh vội sấn lên nhưng làm sao đuổi kịp, trong chớp mắt đã không thấy bóng chúng đâu nữa.

Hoàng Dung khẽ kêu lên thất thanh, chợt nghe sau lưng có một người lớn tiếng la hoảng, quay lại nhìn thì thấy người câu cá đã đứng sau lưng mình, vai trái vác một chiếc thuyền nhỏ đen bóng, tay phải cầm hai chiếc mái chèo sắt, có lẽ định xuống nước cứu người.

Quách Tĩnh hai chân vận kình, dùng công phu Thiên cân trụy đứng chắc trên vách đá, đúng là như

cột đá giữa dòng, đứng vững không động, nhịn hơi ngừng thở, đưa tay vào dưới tảng đá lớn mà cặp quái ngư chui vào, dùng sức lay mạnh một cái, chỉ cảm thấy tảng đá hơi lắc, trong lòng cả mừng, ra chiêu Phi long tại thiên trong Hàng long thập bát chưởng, song chưởng đồng thời nhấc mạnh lên, trong tiếng nước réo tảng đã lớn đã bị y nhấc ra. Y biến chiêu cực mau, tảng đá vừa nhấc lên, lập tức ra chiêu Tiềm long vật dụng đẩy ngang một cái, tảng đá lớn bị thế nước và chưởng lực giáp kích bay qua người y, ầm ầm đùng đùng lăn xuống đáy vực, tiếng vang vào sơn cốc dội lại ầm ầm hồi

https://thuviensach.vn

lâu không dứt. Chỉ thấy y giơ hai tay lên, mỗi tay một con Kim oa oa, từng bước từng bước dưới thác đi lên.

Thác nước ngày đêm chảy xiết, qua nhiều ngày tháng đã khoét thành một cái rãnh trên vách đá, sâu khoảng hai trượng. Người câu cá thấy Quách Tĩnh đứng dưới đáy thác làm sao lên được, lúc ấy thả

mái chèo sắt xuống cho y nắm vào để kéo lên, nhưng Quách Tĩnh cầm quái ngư, chỉ sợ cầm một tay lại bị chúng giẫy tuột ra, lúc ấy đứng dưới đáy nước ngưng thần đề khí, chân phải điểm một cái, thân hình đột nhiên vọt ra khỏi làn thác, kế đó chân phải đạp vào cạnh vách thác một cái, thân hình đã mượn lực vọt lên bờ.

Hoàng Dung tuy quen biết y đã lâu, nhưng không ngờ công phu của y đã tinh tiến tới mức ấy, thấy y dưới đáy nước đứng vững lật đá, nín thở bắt cá, coi thác nước đổ xuống ầm ầm như không có gì, trong lòng vừa sợ vừa mừng. Thật ra Quách Tĩnh vì cứu Hoàng Dung nên mới liều mạng xông vào nơi nguy hiểm, đến khi ra khỏi thác lên tới bờ, quay đầu nhìn thác nước đổ xuống, bọt nước tung tóe, bất giác cũng hoa mắt run lòng, cũng không tin là mới rồi mình lại can đảm nhảy xuống nước. Người câu cá lại càng kinh sợ khâm phục, biết nếu khí công, khinh công, ngoại công đều không tới bậc thượng thặng thì đừng nói bắt cá, chỉ vừa xuống nước là bị dòng thác xô luôn xuống vực.

Hai con Kim oa oa trong tay Quách Tĩnh quẫy đập giẫy giụa, kêu oa oa như trẻ con khóc. Quách Tĩnh cười nói:

- Chẳng trách gì lại gọi là cá Oa oa, quả nhiên giống hệt tiếng trẻ con khóc.

Rồi đưa cho người câu cá. Người câu cá vẻ mặt rạng rỡ, vứt mái chèo sắt xuống, đang định đón lấy, chợt trong lòng hoảng sợ rút tay lại nói:

- Ngươi ném xuống nước lại đi, ta không thể nhận.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao thế?

Người câu cá nói:

- Ta nhận Kim oa oa nhưng vẫn không thể đưa ngươi tới gặp sư phụ ta. Nhận ơn mà không báo đáp, chẳng lẽ không khiến anh hùng trong thiên hạ chê cười sao?

Quách Tĩnh ngẩn người. Rồi nghiêm trang nói:

- Đại thúc nhất định không chịu đưa đi, tất nhiên là có chỗ khó khăn, vãn bối há dám miễn cưỡng.

Một cặp cá nhỏ này có đáng gì mà nói là ơn huệ? Đại thúc cứ cầm đi.

Nói xong đưa hai con cá vào tay y. Người câu cá đưa tay ra nhận, trên mặt hiện rõ vẻ khó xử.

Quách Tĩnh quay lại nói với Hoàng Dung:

- Dung nhi, thường có câu sống chết có số, khó biết tuổi thọ. Nếu thương thế của cô quả thật không thể chữa được, thì trên đường xuống cõi âm thế nào cũng có Tĩnh ca ca làm bạn, chúng ta cùng đi!

Hoàng Dung nghe y bộc lộ chân tình, không kìm được mi mắt đỏ hoe, nhưng trong lòng đã tính toán, nói với người câu cá:

- Đại thúc, ngươi đã không chịu chỉ dẫn, chuyện đó cũng thôi, nhưng có một việc ta không hiểu, nếu ngươi không nói thì ta chết cũng không nhắm mắt.

Người câu cá nói:

https://thuviensach.vn

- Chuyện gì?

Hoàng Dung nói:

- Ngọn núi này trơn tuột như mặt gương, không có đường nào lên, nếu ngươi chịu dắt bọn ta lên núi thì dùng cách nào?

Người câu cá nghĩ thầm:

- Nếu không phải là mình dắt đi thì rốt lại họ cũng khó mà lên núi, chuyện này nói ra cũng vô hại.

Lúc ấy bèn nói:

- Nói khó cũng không khó, nói dễ lại rất dễ. Từ đầu bên phải vòng qua góc núi thì không phải thác nước mà là một đường nước xiết, ta ngồi lên chiếc thuyền sắt này, khua mái chèo sắt, ngược dòng bơi lên, một lần chở một người, hai lần chở hai người là lên tới.

Hoàng Dung nói:

- À, té ra là thế. Xin cáo từ!

Rồi đứng lên vịn vai Quách Tĩnh quay người bước đi. Quách Tĩnh chắp tay một cái không nói câu nào, người câu cá thấy hai người xuống núi, chỉ sợ Kim oa oa vuột mất, bèn chạy mau về gian nhà tranh để thả vào nước.
Hoàng Dung nói:

- Mau cướp thuyền và mái chèo, vòng qua sau thác xuống nước?

Quách Tĩnh sửng sốt nói:

- Như thế.., như thế không hay lắm đâu.

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Hay chứ, ngươi thích làm quân tử thì cứ làm quân tử thôi! Cứu Dung nhi là chuyện quan trọng, hay làm chính nhân quân tử là quan trọng?

Trong chớp mắt ý nghĩ ấy hiện ra trong đầu Quách Tĩnh mấy lần, nhất thời trầm ngâm không thể

quyết định, đã thấy Hoàng Dung rảo chân bước tới, lúc ấy làm sao còn có thể suy nghĩ gì nữa, không tự chủ được, bèn nhấc chiếc thuyền sắt lên, vòng mau qua sau góc núi, quát một tiếng:

- Lên.

Rồi dùng sức ném xuống dòng nước.

Chiếc thuyền sắt vừa ném xuống, y lập tức chụp mái chèo cặp vào nách trái, tay phải ôm Hoàng Dung, chỉ thấy chiếc thuyền sắt đã thuận thế trôi như bay xuống, đồng thời nghe sau lưng có tiếng ám khí rít lên, lập tức cúi đầu tránh qua, nhảy xổ về phía trước, song song rơi xuống giữa thuyền.

Một ngọn ám khí đánh trúng lưng Hoàng Dung, nhưng bị tấm Nhuyễn vị giáp bên trong hất ra. Lúc ấy nước réo ầm ầm, chỉ nghe người câu cá cao giọng quát tháo gầm thét nhưng đã không nghe rõ y nói gì, nhìn thấy chiếc thuyền sắt đã trôi tới cạnh bờ đá, nếu húc vào rìa bờ đá sẽ theo nước trôi xuống, nhất định phải tan xương nát thịt, Quách Tĩnh chiếc mái chèo sắt trong tay trái vung mau ra, dùng lực khoát nước một cái, chiếc thuyền sắt lập tức ngược dòng lên được vài thước. Tay phải y buông Hoàng Dung ra, mái chèo lại khua một cái, chiếc thuyền lại ngược dòng đi lên thêm vài thước.

Người câu cá đứng cạnh bờ nước chỉ trỏ chửi mắng, trong tiếng gió thổi nước réo văng vẳng nào là:

- Nha đầu thối tha!

https://thuviensach.vn

- Tiểu tiện nhân!

Hoàng Dung cười hì hì nói:

- Y vẫn cho ngươi là người tốt, nên chỉ chửi ta thôi.

Quách Tĩnh ngưng thần tập trung vào việc chèo thuyền, nào nghe thấy lời nàng nói, hai tay dùng lực, vung mái chèo chống lại với dòng nước xiết. Chiếc thuyền sắt ngóc mũi đi ngược sóng nước. Chỗ ấy nước chảy tuy không mạnh bằng chỗ thác nước, nhưng cũng rất xiết, Quách Tĩnh chèo tới mức đỏ

mặt tía tai, hơi thở gấp rút, hai tay chia ra dùng một chiêu Thần long bãi vĩ. Mỗi khi mái chèo quạt ra, đều dùng kình lực cương mãnh trong Hàng long thập bát chưởng, chưởng lực truyền qua mái chèo, tay trái một chiêu Thần long bãi vĩ, tay phải một chiêu Thần long bãi vĩ, đưa chiếc thuyền đi lên như xuôi dòng. Hoàng Dung ca ngợi:

- Cho dù để người câu cá kia chèo, cũng chưa chắc đã nhanh được thế này!

Lại đi một hồi, chèo qua hai chỗ ghềnh xiết, nhìn thấy phong cảnh như tranh, khe suối réo rắc, nước chảy rất êm ả, cơ hồ như không chảy. Dòng khe này rộng khoảng một trượng, hai bên cành liễu quét nước, giữa rặng liễu có vô số cây đào, nếu đang giữa mùa xuân hoa đào nở rộ, thì chắc là như một mảnh gấm thêu, rực rỡ đẹp mắt. Lúc ấy tuy không có hoa đào nhưng dọc bờ khe sinh rất nhiều hoa nhỏ màu trắng, mùi hương phảng phất. Quách Hoàng hai người lòng dạ thanh thản, không ngờ trên đỉnh núi cao lại có một bầu trời đất thế này. Nước khe xanh biết như ngọc, nhìn tới tận đáy, Quách Tĩnh nắm chắc cán mái chèo, chọc thẳng mái chèo xuống nước, muốn xem đáy khe sâu bao nhiêu, đột nhiên thấy có một luồng đại lực đẩy tới y chưa kịp đề phòng, chiếc mái chèo suýt nữa rời tuột khỏi tay, nguyên là trên mặt khe nước êm ả như gương, nhưng dưới đáy thì chảy xiết không có tiếng động.

https://thuviensach.vn

Chiếc thuyền sắt từ từ lướt lên trước, trong rặng liễu dày thỉnh thoảng có tiếng chim hót líu lo. Hoàng Dung thở dài nói:

- Nếu thương thế của ta không thể chữa khỏi thì cứ chôn xác ở đây không cần xuống núi nữa.

Quách Tĩnh đang định an ủi mấy câu, chiếc thuyền sắt đột nhiên chui vào một hang núi. Trong hang mùi thơm càng nồng, nước chảy cũng càng mau, chỉ nghe một tràng rào rào không dứt.

Quách Tĩnh nói:

- Tiếng gì thế?

Hoàng Dung lắc lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết.

Trước mắt đột nhiên sáng bừng, chiếc thuyền đã ra khỏi hang, hai người không kìm được đồng thanh bật tiếng khen “Đẹp quá!

Nguyên ngoài động là một mạch nước ngầm rất lớn phun ra, tiếng rào rào là từ đó vang lên. Khe nước này tới đó là hết, mạch nước ngầm này rõ ràng là đầu nguồn của dòng khe và ngọn thác phía dưới.

Quách Tĩnh đỡ Hoàng Dung lên bờ, kéo chiếc thuyền lên bờ đá, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cột nước dưới ánh nắng mặt trời biến thành một chiếc cầu vồng đủ màu nhìn hoa cả mắt. Trước cảnh đẹp ấy, hai người cho dù có muôn ngàn lời khen ngợi cũng không biết nói thế nào là hay, chỉ tay nắm tay, sóng vai cùng đứng trên bờ đá, trong lòng cảm thấy nhẹ nhàng lâng lâng, không có tạp niệm gì khác, đứng nhìn hồi lâu chợt nghe phía sau cầu vồng vang ra một tràng tiếng hát. Chỉ nghe y hát một khúc sơn pha dương như sau: ã Khúc tiểu điệu sơn pha dương này đến cuối thời Tống lưu truyền phô biến trong dân gian, khắp nơi đều hát, điệu tuy là một nhưng lời lẽ thì

https://thuviensach.vn

tùy ý người đặt ra, đâu chỉ có ngàn bài trăm bài? Duy lời lẽ phần lớn đều quê kệch. Hoàng Dung nghe điệu tiểu khúc ấy cảm khái việc đời hưng suy, rất có ý tứ, trong lòng ngấm ngầm khen ngợi. Chỉ thấy người hát từ sau bóng cầu vồng chuyển ra, tay trái cầm một sọt củi tùng, tay phải cầm một chiếc búa lớn, nguyên là một tiều phu.

Hoàng Dung lập tức nhớ tới lời trong lá thiếp của Anh Cô:

- Nếu nói là xin chữa bệnh sẽ phạm vào điều đại ky của y, chưa vào tới cửa đã trúng độc thủ của Ngư

Tiều Canh Độc rồi.

Lúc ấy không rõ bốn chữ Ngư Tiều Canh Độc là nói chuyện gì, bây giờ nhớ lại thì người bắt Kim oa oa là người câu cá, ở đây lại gặp tiều phu, vậy thì Ngư Tiều Canh Độc chắc là bốn đệ tử hoặc người thân tín của Đoàn hoàng gia, không kìm được rầu rĩ:

- Xông qua cửa ải của người câu cá đã không phải dễ. Người tiều phu này giọng hát bất tục, xem ra quyết không phải tầm thường, hai người Canh Độc kia lại không biết còn là nhân vật loại nào.

Chỉ nghe người tiều phu lại hát: Y từ từ bước tới gần, đưa mắt nhìn Quách Hoàng hai người một cái, như không nhìn thấy, nhấc chiếc búa lên chặt củi ở sườn núi. Hoàng Dung thấy y tướng mạo hào tráng, thần thái dũng mãnh, nhấc tay nhấc chân tựa hồ có oai phong của bậc đại tướng quân, nếu không phải mặc áo vải thô đứng ở đầu non chặt củi, ắt cho rằng y là bậc tướng soái cầm quân gầm mây thét gió, trong lòng chợt rúng động:

- Sư phụ nói Nam đế Đoàn hoàng gia là hoàng đế nước Đại Lý ở Vân Nam, người tiều phu này há chẳng phải là mãnh tướng trong triều sao? Chỉ là lời lẽ bài ca của y tại sao lại có ý chán đời như thế?

https://thuviensach.vn

Lại nghe y hát rằng. Nghe hai câu cuối, Hoàng Dung nhớ lại lời cha thường nói tất cả vua chúa công hầu đều là bọn hại dân hại vật, đổi triều thay họ cũng chỉ làm khổ bách tính không kìm được bật tiếng khen ngợi:

- Bài hát hay quá!

Người tiều phu quay lại, giắt chiếc búa vào lưng hỏi:

- Hay à? Hay chỗ nào?

Hoàng Dung đang định trả lời, chợt nghĩ:

- Y thích ca hát, mình cũng nên hát một bài sơn pha dương đáp lại y.

Lúc ấy bèn cười khẽ một tiếng, hạ giọng hát. Nàng đoán người tiều phu này là tướng quân quy ẩn theo Nam đế, ngày xưa ắt từng tay cầm binh phù, hiển hách một thời, nên lời bài hát của nàng ca ngợi việc coi rẻ công danh, vui thú điền viên, thật ra nàng tuy thông minh lanh lợi nhưng rất lại không phải là văn nhân học sĩ có thể trong giây lát làm được một bài hát thật hay. Lúc nàng trên đảo Đào Hoa thường nghe cha hát qua khúc này, lúc ấy chỉ đổi đi mấy chữ trong hai câu cuối để suy tôn công nghiệp thời phú quý năm xưa của người tiều phu. Chỉ là sau khi nàng bị thương trung khí không đủ, thanh âm không khỏi có chỗ quá yếu. Thường có câu:

- Làm gì cũng được, chỉ đừng nịnh bừa.

Bài tiểu khúc ấy quả nhiên khiến người tiều phu nghe xong vô cùng thích thú, y thấy hai người Quách Hoàng cưỡi thuyền sắt, khua mái chèo ngược khe đi lên, ắt là mượn của người câu cá dưới núi, giữa lúc trong lòng khoan khoái, cũng không hỏi gì nhiều, chỉ vào cạnh núi một cái, nói:

- Lên đi!

Chỉ thấy bên núi có một sợi mây dài to bằng cánh tay, theo ngọn núi bò lên.

https://thuviensach.vn

Quách Hoàng hai người ngẩng đầu nhìn lên, thấy nửa trên của ngọn núi chìm vào trong mây mù, không biết ngọn núi này cao bao nhiêu.

Khúc điệu hai người vừa hát, Quách Tĩnh nghe không hiểu được một nửa, nghe người tiều phu để

mình tự đi, quả thật không hiểu vì sao, chỉ sợ y lại trở quẻ lúc ấy cũng không nói gì, ghé vai cõng Hoàng Dung lên, hai tay bám vào sợi dây mây, đề khí leo lên. Y hai tay bám vào sợi mây, leo lên rất mau, trong chớp mắt đã cách mặt đất hơn mười trượng, lại văng vẳng nghe tiếng người tiều phu hát

"... Người trước tranh giành nay đâu cả? Hơn, cũng biến thành đất Thua, cũng biến thành đất" gì đó.

Hoàng Dung nằm trên lưng y cười nói:

- Tĩnh ca ca, theo y thì chúng ta cũng không cần tới đây xin chữa thương.

Quách Tĩnh ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Hoàng Dung nói:

- Cho dù ai thì cũng phải chết, chữa khỏi thương thế cũng biến thành đất? Chữa không khỏi, cũng biến thành đất!

Quách Tĩnh nói:

- Phì, đừng nghe y.

Hoàng Dung khẽ hát:

- Sống, ngươi cũng cõng ta? Chết, ngươi cũng cõng ta!

https://thuviensach.vn

Theo với tiếng hát khẽ của Hoàng Dung, hai người đã vào tới đám mây mù, đưa mắt nhìn ra thấy một màu trắng mênh mông, tuy đang mùa hè nhưng cũng hơi thấy ớn lạnh. Hoàng Dung thở dài nói:

- Được thấy vô số cảnh lạ, cho dù chữa không khỏi cũng không uổng một phen lặn lội.

Quách Tĩnh nói:

- Dung nhi, cô đừng nói chuyện chết hay sống nữa, có được không.

Hoàng Dung cười khẽ một tiếng, khẽ thổi vào cổ y. Quách Tĩnh chỉ thấy trên cổ vừa nóng vừa ngứa, kêu lên:

- Cô lại giở trò? Ta mà sẩy tay một cái thì cả hai đều ngã xuống chết tươi đấy.

Hoàng Dung cười nói:

- Được rồi, lần này thì không phải là ta nói sống hay chết đâu nhé!

Quách Tĩnh cười một tiếng, không biết nói gì, càng leo càng mau, đột nhiên thấy sợi dây mây vọt lên phía trước, té ra đã tới đỉnh núi, vừa bước lên mặt đất phẳng, chợt nghe ầm một tiếng lớn, tựa hồ núi lớn sập xuống, lại nghe tiếng bò rống ầm ĩ, liên tiếp vang lên, kế đó là tiếng một người cao giọng quát tháo.

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói:

- Tại sao trên đỉnh núi cao này cũng có bò, thật là kỳ lạ?

Rồi cõng Hoàng Dung tìm tới chỗ có tiếng động. Hoàng Dung nói:

- Ngư Tiều Canh Độc mà, cày ruộng thì phải có bò chứ.

https://thuviensach.vn

Câu nói chưa dứt, chợt thấy bên góc núi có một con bò vàng ngẩng đầu rống lên, chỗ ấy hình thế lại rất kỳ quái. Con bò ấy nằm ngửa trên một tảng đá lớn, bốn chân run lẩy bẩy đứng dậy không nổi, tảng đá ấy lắc lư muốn rơi, phía dưới có một người đứng xoạc chân hình chữ đinh, hai tay đẩy tảng đá lên, chỉ cần lỏng tay một cái ắt cả đá lẫn bò phải rơi xuống hang núi phía dưới. Chỗ người này đứng lại là một tảng đá nhô ra bên ngoài, không còn đất lui lại, cho dù vứt bỏ con bò không cần nữa, nhưng tảng đá kia cũng sẽ đè xuống, không gãy tay cũng què chân. Nhìn tình thế ấy, ắt là con bò kia trèo lên bờ đá ăn cỏ, sẩy chân rơi xuống, va vào tảng đá, người kia lại đang ở cạnh đó, sấn tới đỡ

tảng đá để cứu con bò, nhưng chính mình lại rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm. Hoàng Dung cười nói:

- Mới hát xong bài sơn pha dương, chớp mắt lại thấy sơn pha ngưu!

Trên đỉnh núi này là đất bằng, khai khẩn thành khoảng hai mươi mẫu sơn điền trồng cấy lúa mạ, một chiếc cày vứt cạnh bờ ruộng, người đỡ tảng đá cởi trần nửa người trên, bắp chân lấm bùn tới gối, rõ ràng lúc con bò rơi xuống y đang bừa cỏ. Hoàng Dung đưa mắt nhìn qua, trong lòng tính toán:

- Người này tự nhiên là nhân vật Canh trong Ngư Tiều Canh Độc. Con bò này ít nhất cũng phải nặng trên dưới ba trăm cân, sức nặng của tảng đá xem ra cũng không nhẹ hơn con bò, tuy một nửa dựa vào sườn núi, nhưng y vẫn đỡ rất vững, tính ra cũng có thần lực kinh người.

Quách Tĩnh đặt nàng xuống, chạy mau qua phía đó. Hoàng Dung vội kêu:

- Thong thả, đừng gấp.

Nhưng Quách Tĩnh cứu người là trọng, đã vọt tới cạnh người nông phu, ngồi xổm xuống giơ tay đỡ

tảng đá, nói:

https://thuviensach.vn

- Để ta đỡ cho, ngươi cứ lên dắt con bò qua chỗ khác đi!

Người nông phu cánh tay chợt nhẹ bổng, còn không tin rằng Quách tĩnh lại có sức khỏe đỡ được con bò và tảng đá lớn như thế, lúc ấy buông tay phải ra trước, nghiêng người lại, tay trái vẫn đỡ dưới tảng đá. Quách Tĩnh dưới chân đứng vững, vận nội kình lên, hai vai dùng sức đẩy mạnh lên, tảng đá lớn lập tức nhích lên phía trên hơn một thước, cánh tay trái của người nông phu cũng nhẹ bổng.

Y chờ một lúc, thấy tảng đá lớn hoàn toàn không đè xuống, biết Quách Tĩnh hoàn toàn có sức giữ

nổi, mới khom lưng luồn qua dưới tảng đá, nhảy lên bờ núi, định kéo con bò ra, không kìm được nhìn Quách Tĩnh một cái xem người đột nhiên tới giúp là anh hùng phương nào, vừa nhìn thấy bất giác vô cùng kinh ngạc, chỉ thấy y là một thiếu niên mười tám mười chín tuổi, quả thật không có chỗ

nào khác người, hai tay đỡ tảng đá và con bò, xem ra lại không có vẻ như phải dùng lực.

Người nông phu tự phụ tý lực hơn người, nhìn thấy gã thiếu niên này còn hơn mình xa, bất giác nảy dạ nghi ngờ, lại nhìn ra bờ núi, thấy một thiếu nữ ngồi dựa vào tảng đá, thần sắc phờ phạc, như bị

bệnh nặng, lại càng nghi ngờ, hỏi:

- Quách Tĩnh bằng hữu tới đây làm gì?

Quách Tĩnh nói:

- Cầu kiến tôn sư.

Người nông phu nói:

https://thuviensach.vn

- Để làm gì vậy?

Quách Tĩnh ngẩn người, còn chưa trả lời, Hoàng Dung bên cạnh đã nói:

- Ngươi mau dắt bò xuống đi, thong thả sẽ hỏi cũng không muộn. Y mà lỡ tay một cái há lại chẳng cả người lẫn bò bị chết bẹp sao?

Người nông phu nghĩ thầm:

- Hai người này cầu kiến sư phụ, hai vị sư huynh ở dưới tại sao không bắn tên hiệu lên? Nếu họ xông bừa qua hai cửa ải, thì võ công tự nhiên là cao cường, bây giờ chính là lúc y không buông tay được, cứ hỏi cho rõ đã.

Lúc ấy bên hỏi:

- Tới cầu sư phụ ta chữa bệnh phải không?

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Dù sao cũng đã nói rõ ở dưới rồi, cũng không cần phải giấu y.

Lập tức gật gật đầu, người nông phu hơi biến sắc mặt, nói:

- Ta phải đi hỏi xem đã.

Nói xong cũng không kéo bò đi, từ mép núi nhảy xuống dưới. Quách Tĩnh kêu lên:

- Này, ngươi mau giúp ta đẩy tảng đá này ra rồi sẽ nói!

Người nông phu cười nói:

- Ta sẽ về ngay thôi.

Hoàng Dung thấy tình trạng như thế, đã sớm đoán được tâm ý người nông phu, là muốn làm tiêu hao khí lực của Quách Tĩnh, chờ y đỡ tảng đá lớn

https://thuviensach.vn

này đến lúc mệt mỏi, sẽ tìm viện thủ tới, lúc ấy mà muốn đuổi hai người xuống núi thì có thể nói là dễ như trở bàn tay, chỉ hận mình sau khi bị thương đã mất hết khí lực, không có cách nào giúp y đẩy tảng đá lớn ra, chỉ thấy người nông phu sãi chân chạy mau đi, không biết đến lúc nào mới quay lại, trong lòng vừa giận vừa sợ kêu lên:

- Ờ, đại thúc, quay lại mau đấy!

Người nông phu dừng chân cười nói:

- Y khí lực mạnh lắm, đỡ một giờ ba khắc cũng không sao đâu, cứ yên tâm đi.

Hoàng Dung trong lòng càng tức giận, tự nhủ:

- Tĩnh ca ca có ý tốt cứu giúp, ngươi lại nhốt y vào vòng, lại nói bắt y đỡ một giờ ba khắc. Ta cứ

nghĩ ra cách nào để làm ngươi thua thiệt.

Vừa nhướng mày lên, đã nghĩ ra chủ ý, kêu lên:

- Đại thúc, ngươi muốn đi hỏi tôn sư thì cũng nên. Ở đây có một lá thư, là gia sư Hồng Thất công gửi cho tôn sư, phiền ngươi cầm đi.

Ngươi nông phu nghe tới tên Hồng Thất công, ủa một tiếng, nói:

- Té ra cô nương là đệ tử Cửu chỉ thần cái. Vị tiểu ca này cũng là môn hạ của Hồng lão tiền bối phải không? Chẳng trách lại cao cường như thế.

Nói xong bước tới gần lấy thư.

Hoàng Dung gật đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Ha, y là sư ca ta, chẳng qua cũng chỉ có vài trăm cân khí lực, chứ nói tới võ công thì còn thua xa đại thúc.

Rồi từ từ mở cái túi trên lưng ra, giả như đang lấy thư, nhưng trước tiên cởi tấm Nhuyễn vị giáp ra, ngoảnh về Quách Tĩnh nhìn một cái, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ, kêu lên:

- Chà, không xong rồi, cánh tay y đã mỏi lắm rồi, đại thúc, mau nghĩ cách cứu y đi.

Người nông phu sửng sốt, kế đó cười nói:

- Không sao đâu, thư đâu?

Rồi đưa tay chờ lấy thư. Hoàng Dung vội nói:

- Ngươi không biết đâu, sư ca ta đang luyện Phách không chưởng, tối hôm qua hai tay ngâm vào giấm, vẫn chưa tán công, bị đè lâu quá, bàn tay sẽ bị hỏng mất.

Lúc nàng trên đảo Đào Hoa từng được cha dạy luyện Phách không chưởng, nên biết được pháp môn luyện công.

Người nông phu tuy không biết công phu ấy, nhưng là đệ tử danh gia, kiến văn rộng rãi, biết rằng đúng có chuyện ấy, nghĩ thầm:

- Nếu bỗng không lại làm đệ tử của Cửu chỉ thần cái bị thương thì không những sư phụ nhất định quở trách, mà trong lòng mình cũng rất khó xử, huống chi y lại có ý tốt ra tay cứu mình. Chỉ là không biết lời cô nương này nói là thật hay giả, e là cô ta thi hành ngụy kế lừa mình thả y ra.

Hoàng Dung thấy y trầm ngâm không quyết, bèn cởi tấm Nhuyễn vị giáp ra giũ một cái, nói:

https://thuviensach.vn

- Đây là tấm Nhuyễn vị giáp, vật chí bảo của đảo Đào Hoa, đao kiếm không thể xâm phạm, xin đại thúc tới khoác giúp vào vai y, cho dù tảng đá lớn có đè lên thì cho dù y không chạy kịp, trên người cũng không bị thương, há chẳng phải là đôi đàng đều vẹn vẻ sao? Nếu không ngươi làm hỏng tay chưởng của y, sư phụ ta há lại chịu thôi sao? Nhất định sẽ tìm tới tính sổ với sư phụ ngươi.

Người nông phu cũng đã nghe danh tấm Nhuyễn vị giáp nửa tin nửa ngờ, đưa tay đón lấy. Hoàng Dung thấy trên mặt y có vẻ không tin, nói:

- Sư phụ ta dạy không được lừa gạt người khác, tại sao còn dám lừa đại thúc chứ? Nếu đại thúc không tin, thì cứ chém vài đao lên tấm giáp này thử xem.

Người nông phu thấy trên mặt nàng đầy vẻ ngây thơ không chút gian trá, nghĩ thầm:

- Cửu chỉ thần cái là bậc tiền bối cao nhân, nói ra như vàng ngọc, sư phụ mình lúc nhắc tới ông ta đều tỏ vẻ vô cùng khâm phục. Xem dáng vẻ cô nương nhỏ này quả thật không phải là người bịa đặt.

Chỉ là vì sự an nguy của sư phụ nên không dám có chút sơ suất, rút thanh đoản đao trong lưng ra, chém luôn mấy đao xuống tấm Nhuyễn vị giáp, tấm giáp quả nhiên không hề bị trầy, đúng là dị bảo trong võ lâm, lúc ấy không hề nghi ngờ gì nữa, nói:

- Được rồi, ta cầm tới khoác lên vai y là được.

Y nào ngờ Hoàng Dung khuôn mặt trắng muốt không có chút gian trá nhưng trong lòng thì quỷ kế đa đoan, lúc ấy cầm tấm Nhuyễn vị giáp bước tới cạnh Quách Tĩnh khoác lên vai phải y, hai tay đỡ lấy tảng đá, vận kình lên vai đẩy tảng đá lên, nói:

- Ngươi buông tay ra, dùng đầu vai mà đỡ.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung bên cạnh chăm chú nhìn hai người, thấy người nông phu đã đỡ tảng đá, bèn kêu:

- Tĩnh ca ca, Phi long tại thiên.

Quách Tĩnh chỉ cảm thấy cổ tay vừa lỏng, lại nghe Hoàng Dung kêu lên, cũng không nghĩ ngợi gì, lập tức chưởng phải đè về phía trước, chưởng trái từ dưới cổ tay phải xuyên ra, dùng chiêu Phi long tại thiên trong Hàng long thập bát chưởng, người đang trên không, chưởng phải lại lật lên trên chưởng trái đẩy mạnh ra một cái, rơi xuống cạnh người Hoàng Dung, tấm Nhuyễn vị giáp vẫn nằm yên trên vai, chỉ nghe người nông phu ngoác miệng chửi lớn, quay nhìn lại thấy y hai tay giơ lên, đỡ

lấy tảng đá lớn không sao động đậy được.

Hoàng Dung cực kỳ đắc ý, nói:

- Tĩnh ca ca, chúng ta đi thôi.

Rồi quay đầu nói với người nông phu:

- Ngươi khí lực mạnh lắm, đỡ một giờ ba khắc cũng không sao đâu cứ yên tâm đi.

Người nông phu chửi:

- Con nha đầu lại giở trò này ra để lừa ta? Ngươi nói Cửu chỉ thần cái nói ra là giữ lời. Hừ, tiếng tăm anh hùng một đời của lão nhân gia người đều bị con nha đầu nhà ngươi làm mất hết.

Hoàng Dung cười nói:

- Làm mất cái gì? Sư phụ ta bảo ta không được bịa đặt, nhưng cha ta nói lừa người không hề gì. Ta thích nghe lời cha ta, sư phụ cũng không sao cản được.

https://thuviensach.vn

Người nông phu tức giận nói:

- Cha ngươi là ai?

Hoàng Dung nói:

- ủa, ta không cho ngươi nhìn thấy Nhuyễn vị giáp rồi sao?

Người nông phu chửi lớn “Đáng chết, đáng chết, té ra con nha đầu này là con gái Hoàng lão tà. Tại sao mình lại bỗng dưng hồ đồ như thế?

Hoàng Dung cười nói:

- Đúng đấy, sư phụ ta nói ra như núi, trước nay ông không lừa gạt ai cả. Chuyện ấy khó học lắm, ta cũng không muốn học ông. Ta thấy lời cha ta dạy rất đúng!

Nói xong cười khanh khách, kéo tay Quách Tĩnh tiếp tục đi về phía trước.

https://thuviensach.vn

Hồi 30(a)

NHẤT ĐĂNG ĐẠI SƯ

Hai người theo đường núi đi về phía trước, không bao lâu đã tới cuối đường, phía trước là một chiếc cầu đá rộng khoảng một thước bắc qua hai ngọn núi, mây mù bao phủ, nhìn không thấy đầu bên kia.

Nếu ở dưới đất thì một con đường nhỏ rộng hơn thước chẳng đáng gì, nhưng chiếc cầu đá này thì bên dưới là vực sâu, đừng nói là đi lại, chỉ nhìn xuống một cái cũng không khỏi tim đập chân run. Hoàng Dung thở dài nói:

- Vị Đoàn Hoàng gia này ở ẩn kín đáo thật, dù ai có thù hận không đội trời chung với ông ta tới đây cũng đã bớt giận một nửa.

Quách Tĩnh nói:

- Tại sao người câu cá kia lại nói Đoàn Hoàng gia không còn trên đời nữa? Thật khiến người ta không thể yên tâm.

Hoàng Dung nói:

- Chuyện đó cũng quả khiến người ta không sao đoán được xem dáng vẻ của y thì không giống như

bịa đặt lại nói là sư phụ chúng ta từng chính mắt nhìn thấy Đoàn Hoàng gia chết.

Quách Tĩnh nói:

- Đã tới bước này thì chỉ còn tiến không còn lùi.

https://thuviensach.vn

Rồi ngồi xổm xuống cõng Hoàng Dung lên, triển khai thuật khinh công đề tung bước lên cầu đá.

Cầu đá lồi lõm không bằng phẳng lại thêm cả năm nằm giữa mây mù, trơn trượt dị thường, càng đi chậm càng dễ ngã. Quách Tĩnh đề khí rảo chân chạy mau, chạy được bảy tám trượng, Hoàng Dung kêu lên:

- Cẩn thận, phía trước gãy rồi.

Quách Tĩnh cũng đã thấy chiếc cầu đá đột nhiên gãy ở giữa, có một đoạn khuyết dài khoảng bảy tám thước, lúc ấy càng chạy mau, mượn lực vọt tới phi thân qua. Hoàng Dung trải qua nguy hiểm nhiều lần, đã sớm coi thường cái chết, cười nói:

- Tĩnh ca ca, ngươi bay không vững vàng bằng điêu nhi.

Đi một đoạn lại vọt qua một chỗ khuyết, qua bảy đoạn thì thấy phía núi đối diện có một khoảng đất rộng, chợt nghe tiếng đọc sách sang sảng, đã tới chỗ tận cùng của cầu đá, nhưng chỗ ấy lại có một đoạn khuyết cực dài, nhìn thấy cũng phải hơn một trượng, đầu bị khuyết có một thư sinh ngồi xếp bằng, tay cầm một quyển sách đang cao giọng đọc vang. Sau thư sinh kia lại có một đoạn cầu khuyết ngắn.

Quách Tĩnh chỉ đi chứ không chạy, vừa đứng lại đã cảm thấy không biết làm sao:

- Nhảy qua chỗ này vốn không khó, chỉ là người thư sinh kia ngồi chắn chỗ xung yếu, ngoài chỗ ấy thì không có chỗ nào đặt chân lấy đà được.

Lúc ấy bèn cao giọng nói:

- Vãn bối cầu kiến tôn sư, làm phiền đại thúc dẫn kiến.

https://thuviensach.vn

Người thư sinh kia lắc đầu ngoẹo cổ đọc rất rành rọt dễ nghe, hoàn toàn không nghe thấy Quách Tĩnh nói. Quách Tĩnh đề khí cao giọng nói lần nữa, người thư sinh kia vẫn cứ lờ đi không nghe.

Quách Tĩnh hạ giọng nói:

- Dung nhi, tính sao bây giờ?

Hoàng Dung nhướng mày không đáp. Nàng vừa thấy thế ngồi của người thư sinh đã biết chuyện này hoàn toàn hết cách, trên chiếc cầu đá rộng khoảng một thước mà động thủ là lập tức phân sống chết, cho dù Quách Tĩnh thắng được nhưng chuyến này là tới nhờ người ta, làm sao có thể động thủ đả

thương họ?

Thấy người thư sinh kia hoàn toàn không đếm xỉa gì tới bất giác ngấm ngầm tức giận mà nghe đoạn sách y đọc chẳng qua chỉ là một bộ Luận ngữ rất bình thường, chỉ nghe y đọc:

- Cuối mùa xuân, áo xuân đã may xong, thành niên năm sáu người, đồng tử sáu bảy người, tắm ở

sông Nghi, hóng gió ở Vũ Vu, ngâm vịnh mà về:

Đọc rất hào hứng, đọc một lần lại thở dài khen ngợi mấy lần, quả đúng như đang giữa gió xuân chở

ca chở múa, văn vẻ vô cùng.

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Muốn y mở miệng chỉ có cách lên tiếng nói khích.

Liền cười nhạt một tiếng, nói:

https://thuviensach.vn

- Cho dù đọc Luận ngữ hàng ngàn lần mà không hiểu được lời nhỏ nghĩa lớn của phu tử cũng uổng công thôi.

Người thư sinh ngạc nhiên ngừng đọc, ngẩng lên nói:

- Thế nào là lời nhỏ nghĩa lớn, xin được thỉnh giáo!

Hoàng Dung quan sát thấy y khoảng bốn mươi tuổi, đầu đội khăn tiêu dao, tay cầm quạt tập điệp, dưới cằm có một chòm râu dài đen nhánh, đúng là dáng vẻ một bậc thạc nho túc học, bèn cười nhạt nói:

- Các hạ biết đệ tử Khổng môn có tất cả bao nhiêu người không?

Người thư sinh cười nói:

- Thế thì có gì khó? Đệ tử Khổng môn có ba ngàn người, những kẻ thành đạt có bảy mươi hai người.

Hoàng Dung hỏi:

- Trong bảy mươi hai người ấy có người già có người trẻ, ngươi biết trong đó có bao nhiêu người thành niên, bao nhiêu người là đồng tử không?

Người thư sinh ngạc nhiên nói:

- Trong Luận ngữ chưa từng nói tới, kinh truyện cũng không ghi chép.

Hoàng Dung nói:

- Ta nói ngươi không hiểu rõ lời nhỏ ý lớn trong kinh sách quả không sai mà. Mới rồi rõ ràng ngươi đọc Thành niên năm sáu người, đồng tử sáu bảy người. Năm sáu ba mươi, thành niên là ba mươi người, sáu bảy bốn hai, đồng tử là bốn mươi hai người, cộng lại thì không nhiều không ít vừa đúng bảy mươi hai người. Xem loại người như ngươi đọc sách mà không suy nghĩ, hà, thật đáng tiếc, thật đáng tiếc.

https://thuviensach.vn

Thư sinh kia nghe nàng giải thích kinh sách khiên cưỡng như thế, bất giác nghẹn cổ cười ngất, nhưng cũng thầm phục nàng thông minh cơ trí, cười nói:

- Tiểu cô nương quả nhiên đầy bụng thi thư, bội phục bội phục. Các ngươi muốn gặp gia sư để làm gì vậy?

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Nếu nói tới để xin chữa bệnh nhất định y sẽ tìm đủ cách làm khó dễ, nhưng câu này lại không thể

không trả lời, được rồi, y đang đọc Luận ngữ, mình cứ vớ vài câu của Khổng phu tử hỏi vặn y.

Lúc ấy bèn nói:

- Bậc thánh nhân, ta không thể được gặp vậy. Được gặp bậc quân tử, có thể vậy. Có bạn từ phương xa tới, chẳng cũng vui sao?

Thư sinh ngẩng đầu cười lớn hồi lâu mới im, nói:

- Hay lắm, hay lắm, ta đưa ra ba câu hỏi thử tài ngươi, nếu trả lời được thì sẽ dẫn ngươi đi gặp sư

phụ ta, nếu có một câu không trả lời được thì mời hai vị theo đường cũ trở về.

Hoàng Dung nói:

- Ái chà, ta chưa từng đọc nhiều sách vở, câu hỏi khó quá thì ta không trả lời được đâu.

Thư sinh cười nói:

https://thuviensach.vn

- Không khó, không khó. Ở đây có một bài thơ chiết tự bốn chữ nói về lai lịch xuất thân của tại hạ, ngươi đoán thử xem.

Hoàng Dung nói:

- Được lắm, đoán sai cũng thú, xin đọc đi?

Thư sinh vuốt râu ngâm:

- Lục kinh uẩn tạ hung trung cửu, Nhất kiếm thập niên ma tại thủ...

(Sáu kinh học thuộc khi còn nhỏ, Một kiếm mười năm tay vẫn giữ...).

Hoàng Dung lè lưỡi nói:

- Văn võ toàn tài, quả là không kém!

Thư sinh kia cười một tiếng ngâm tiếp:

- Hạnh hoa đầu thượng nhất chi hoành, Khủng tiết thiên cơ mạc lộ khẩu. Nhất điểm khẩn khẩn đại như đẩu, Yêm khước bán sàng vô sớ hữu. Hoàn danh trực đắc quải quan quy, Bản lai diện mục quân tri phủ?

(Trên đầu hoa hạnh một cành ngang, Giữ kín thiên cơ không nói lộ: Một chấm rõ ràng lớn như đấu, Trống vắng nửa giường luống than thở. Thành danh bỏ mũ cáo quan về, Lai lịch ra sao người đoán thử?).

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Thành danh bỏ mũ cáo quan về Lai lịch ra sao người đoán thử. Xem dáng vẻ của ngươi thì ắt là đại thần trong triều của Đoàn Hoàng gia năm xưa, theo ông ta treo mũ từ quan rời triều về ẩn nơi rừng núi, có gì khó đoán.

Bèn nói:

https://thuviensach.vn

- Chữ Lục thêm chữ Nhất và chữ Thập là chữ Tân. Chữ Hạnh trên thêm một nét ngang, dưới bỏ chữ

Khẩu là chữ Vị. Nửa chữ Sàng thêm chữ Đại và một chấm là chữ Trạng. Chữ Hoàn bỏ cái mũ ở trên là chữ Nguyên. Tân vị trạng nguyên, thất kính thất kính, té ra là Trạng nguyên gia khoa Tân vị.

Thư sinh chợt sửng sốt, vốn nghĩ lối đố chữ ấy rất khó đoán, cho dù đoán đúng cũng phải mất nửa ngày, mà trên cái cầu hẹp thết này, thiếu niên kia võ công có cao cường hơn e cũng khó đứng được lâu, muốn khiến hai người biết khó mà lai, ngoan ngoãn trở về, nào ngờ Hoàng Dung lại như không nghĩ ngợi gì, thuận miệng trả lời bất giác kinh ngạc vô cùng, nghĩ thầm cô gái nhỏ này vốn thông minh tuyệt đỉnh, phải ra câu hỏi thật khó để làm khó, nhìn quanh thấy ở ven núi có một rặng cau, cành lá đong đưa theo gió như vung quạt múa, y là tài trạng nguyên, tức cảnh sinh tình, lúc ấy phe phẩy chiếc quạt nói:

- Ta có một vế đối, mời tiểu cô nương đối thử.

Hoàng Dung nói:

- Làm câu đối không thú bằng đoán câu đố, nhưng thôi được, nếu ta không đối xem ra ngươi cũng không cho bọn ta qua, ngươi ra vế đối đi.

Thư sinh vung quạt chỉ vào rặng cây cọ, nói:

- Gió thổi cau lay, Phật ngàn tay khua quạt tập điệp.

Vế trên của câu đối là tức cảnh, lại ngầm có ý đề cao mình.

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Nếu mình chỉ đối bằng sự vật mà không mang nghĩa song quan thì không thắng được.

https://thuviensach.vn

Bèn đưa mắt nhìn quanh, chợt thấy trong khoảng đất phẳng trước mặt có một ngôi chùa nhỏ, phía trước có một ao sen, lúc ấy sắp hết tháng bảy, trên núi lạnh sớm, sen trong ao đã héo úa quá nửa, chợt động tâm cười nói:

- Câu đối thì có, chỉ sợ đắc tội với đại thúc nên không tiện nói ra.

Thư sinh nói:

- Cứ nói không sao.

Hoàng Dung nói:

- Ngươi không được giận đấy.

Thư sinh nói:

- Tự nhiên là không giận.

Hoàng Dung chỉ vào chiếc khăn tiêu dao trên đầu y nói:

- Được, câu đối của ta là sương sa sen héo, quỷ một cẳng đội khăn tiêu dao.

Câu đối vừa nói ra, thư sinh hô hô cười rộ, nói:

- Hay lắm, hay lắm, không những đối rất chỉnh mà còn rất mẫn tiệp.

Quách Tĩnh thấy trên cuống sen mang một chiếc lá héo úa, quả nhiên rất giống con quỷ một chân đội chiếc khăn tiêu dao, cũng không kìm được bật cười. Hoàng Dung cười nói:

- Đừng cười, đừng cười, ngã xuống một cái là chúng ta thành hai con quỷ không đội khăn tiêu dao đấy.

Thư sinh nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Câu đối tầm thường nhất định không làm khó được cô ta, mình cứ ra câu đối thật khó.

Đột nhiên nghĩ tới lúc trẻ đi học, thầy dạy từng nói ra một câu đối rất khó, mấy mươi năm nay không có ai đối được thật chỉnh, biết đâu có thể làm khó nàng một phen, lúc ấy liền nói:

- Ta còn có một vế đối xin tiểu cô nương đối: Cầm sắt tỳ bà, tám đại vương thảy bày diện mạo.

Hoàng Dung nghe xong, trong lòng cả mừng:

- Trong bốn chữ cầm sắt tỳ bà có tất cả tám chữ vương, vốn là vô cùng khó đối, chỉ tiếc đây là một câu đối cũ chứ không phải do ngươi nghĩ ra. Năm trước cha trên đảo Đào Hoa nhàn rỗi vô sự đã đối qua rồi. Mình cứ làm ra vẻ khó khăn, để y đợi một lúc.

Liền cau mày làm ra vẻ nhăn nhó khổ sở. Thư sinh thấy làm khó được nàng, vô cùng đắc ý nhưng chỉ sợ Hoàng Dung hỏi ngược lại y, bèn nói trước:

- Câu đối này vốn rất khó, ta cũng không đối được thật chỉnh. Có điều chúng ta đã nói từ đầu, nếu tiểu cô nương không đối lại được, thì chỉ có cách mời về thôi.

Hoàng Dung cười nói:

- Nếu nói phải đối vế đối này thì có gì là khó, chỉ sợ vế mới rồi đắc tội với đại thúc, bây giờ vế này lại đắc tội với cả bốn vị Ngư Tiều Canh Độc nên không nói ra được.

Thư sinh không tin, nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Ngươi mà đối được đã là thiên nan vạn nan, há lại có thể nhân dịp này chọc ghẹo cả bốn anh em ta à?

Liền nói:

- Chỉ cần đối cho chỉnh, chuyện cười cợt có gì đáng ngại?

Hoàng Dung cười nói:

- Nếu đã như thế thì ta xin lỗi trước, xin đối lại thế này: Ly mỵ võng lượng, bốn tiểu quỷ đều có ruột gan.

Thư sinh cả kinh đứng bật dậy vung tay áo một cái vái Hoàng Dung một vái, nói:

- Tại hạ bái phục.

Hoàng Dung đáp lễ, cười nói:

- Nếu không phải các vị đều dùng tâm cơ cản trở bọn ta lên núi thì vế đối này quả thật cũng khó mà nghĩ ra.

Nguyên năm xưa lúc Hoàng Dược Sư làm vế đối này thì Trần Huyền Phong, Khúc Linh Phong, Lục Thừa Phong, Mã Mặc Phong bốn đệ tử đang đứng hầu bên cạnh, y bèn lấy bốn chữ ấy để chọc ghẹo bốn người. Lúc ấy Hoàng Dung còn chưa ra đời, về sau nghe cha kể lại, hôm nay lại dùng đó để chỉ

bốn người Ngư Tiều Canh Độc.

Thư sinh hừ một tiếng, quay người nhảy qua chỗ khuyết của chiếc cầu, nói:

- Mời.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh đứng yên nghe hai người so tài văn chương, chỉ sợ có câu nào Hoàng Dung không đáp được thì công lao trước đây kể như bỏ hết, nhìn thấy người thư sinh nhường đường, trong lòng cả

mừng, lập tức đề khí nhảy tới, điểm chân xuống chỗ người thư sinh vừa ngồi, lại nhảy qua chỗ

khuyết cuối cùng.

Thư sinh thấy y cõng Hoàng Dung vượt chỗ hiểm như đi trên đất bằng cũng thầm thán phục:

- Mình tự phụ là văn võ song toàn, nhưng thật ra văn thì không bằng tiểu cô nương này, võ thì không bằng thiếu niên này, xấu hổ ơi là xấu hổ.

Bên nghiêng mắt nhìn lại Hoàng Dung lần nữa, chỉ thấy nàng nghênh ngang đắc ý, nghĩ cô gái nhỏ

này thắng được một vị trạng nguyên túc học nên không giấu được sự đắc ý nghĩ thầm:

- Mình cứ chọc ghẹo một phen để cô ta đừng đắc ý quá.

Lúc ấy bèn nói:

- Cô nương văn tài tuy cao, nhưng hành động thì có chỗ kém.

Hoàng Dung nói:

- Xin thỉnh giáo.

Người thư sinh nói:

- Trong sách Mạnh tử có câu: Nam nữ thụ thụ bất thân, đó là lễ vậy. Xem ra cô nương là một vị khuê nữ, lại hoàn toàn không phải là vợ chồng với tiểu

https://thuviensach.vn

ca này, tại sao lại để y cõng? Mạnh phu tử chỉ nói khi chị dâu chết đuối thì em chồng mới có thể nắm tay kéo lên. Cô nương đã không rơi xuống nước, lại không phải là chị dâu của tiểu ca đây mà ôm ôm ấp ấp, quả thật rất trái với lễ giáo.

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Hừ, Tĩnh ca ca có tốt với mình hơn, người khác cũng biết y không phải là chồng mình. Lục Thừa Phong Lục sư ca nói thế, vị trạng nguyên này lại cũng nói thế .

Lập tức chẩu môi một cái nói:

- Mạnh phu tử rất thích ăn nói bậy bạ, lời nói của y làm sao tin được.

Thư sinh tức giận nói:

- Mạnh phu tử là bậc đại thánh đại hiền, tại sao lại không tin được lời ông?

Hoàng Dung cười hề hề nói:

- Khất cái làm sao hai vợ được? Láng giềng liệu có mấy con gà? Đương thời thiên tử nhà Chu đó, Tề

Ngụy sao lòng vẫn thiết tha.

Thư sinh càng nghĩ càng thấy đúng, ngẩn ra hồi lâu không đáp được.

Nguyên bài thơ ấy là của Hoàng Dược Sư làm, y chê bai Thang Vũ, coi thường Chu Khổng, đối với những lời thánh hiền truyền lại lúc rảnh rỗi lại bài bác mỉa mai, từng làm không ít thơ ca từ phú chế

nhạo Khổng Mạnh. Sách Mạnh tử có chuyện nói người nước Tề có hai vợ mà đi xin cơm thừa canh cặn, lại nói có người mỗi ngày ăn cắp một con gà của người láng giềng, y bèn nói hai chuyện ấy là để

https://thuviensach.vn

lừa người. Hai câu cuối của bài thơ trên là nói vào thời Chiến quốc thiên tử nhà Chu vẫn còn, tại sao Mạnh tử không phụ tá vương thất mà lại đi gặp Lương Huệ vương, Tề Tuyên vương để cầu làm

quan? Chuyện đó không khỏi có chỗ trái hẳn với đạo lý thánh hiền.

Thư sinh nghĩ thầm:

- Chuyện người nước Tề và chuyên trộm gà nguyên là ví dụ, không đáng để nói, nhưng hai câu sau cùng chỉ sợ dựng Mạnh phu tử dưới đất lên thì ông cũng khó mà tự biện hộ.

Lại nhìn Hoàng Dung một cái, nghĩ thầm:

- Còn nhỏ mà sao đã khôn ngoan quỷ quái như thế?

Lúc ấy không nói gì nữa, đưa hai người đi thẳng vào. Lúc đi qua ao sen, nhìn thấy lá sen dưới hồ, không kìm được lại nhìn Hoàng Dung một cái. Hoàng Dung phì cười một tiếng, quay đầu qua chỗ

khác.

Thư sinh kia dẫn hai người vào chùa, mời hai người ngồi ở phòng phía đông, tiểu sa di bưng trà lên.

Thư sinh nói:

- Hai vị tạm đợi một lúc, đợi ta vào bẩm với gia sư.

Quách Tĩnh nói:

- Khoan đã? Vị đại thúc cày ruộng kia đứng ở mép núi đỡ tảng đá lớn, không thoát thân được, xin đại thúc cứu y trước đã.

Thư sinh kia giật nảy mình, phi thân vọt đi.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nói:

- Có thể mở cái túi màu vàng ra rồi.

Quách Tĩnh nói:

- À, nếu cô không nói thì ta đã quên mất:

Vội lấy cái túi vàng xé ra, chỉ thấy trong có một tờ giấy không có chữ mà vẽ một bức tranh, trên tranh vẽ một người nước Thiên Trúc ăn mặc như lối vương giả đang dùng dao cắt thịt trên ngực mình, đã cắt hết thịt trên thân thể, máu tươi ròng ròng. Trước mặt y là một cái cân, một bên đĩa cân có một con bồ câu đậu, bên kia thì chất một đống thịt của y cắt ra, con bồ câu tuy nhỏ nhưng nặng hơn đống thịt rất nhiều. Cạnh cái cân có một chim ưng đứng, dáng vẻ hung ác. Bút pháp trên bức tranh này rất kém cỏi, Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Bà Anh Cô này vốn chưa từng học hội họa, chữ viết cũng không kém chứ bức tranh này thì như trẻ

con bôi bác ra.

Nhìn suốt nửa ngày chẳng hiểu ý tứ trong bức tranh là thế nào. Quách Tĩnh thấy nàng càng đoán càng không ra thì mình chẳng cần gì phải hao tốn tâm tư, bèn nhặt bức tranh lên cuốn lại, nắm trong bàn tay.

Chợt nghe trên điện có tiếng bước chân, người nông phu tức giận thở hồng hộc, vịn vai thư sinh từ

ngoài bước vào trong, chắc y bị tảng đá lớn đè quá lâu, mệt tới mức gân cốt rã rời. Khoảng sau thời gian uống cạn một chén trà, một chú tiểu sa di chạy vào, hai tay chắp lại làm lễ, nói:

- Hai vị từ xa tới đây, không biết có việc gì?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nói:

- Đặc biệt tới cầu kiến Đoàn Hoàng gia, xin thông báo giùm cho.

Chú tiểu sa di chắp tay nói:

- Đoàn Hoàng gia đã sớm không còn trên đời, làm hai vị phải vất vả một chuyến uổng công. Xin mời dùng cơm chay. Rồi tiểu tăng sẽ cung kính tiễn chân xuống núi.

Quách Tĩnh vô cùng thất vọng, nghĩ thầm trăm cay ngàn đắng mới tới đây được mà chỉ được nghe một câu trả lời như thế, vậy thì làm sao là hay. Nhưng Hoàng Dung nhìn thấy chùa miếu đã đoán được ba phần, lúc ấy nhìn thần sắc của chú tiểu sa di lại đoán được năm sáu phần, bèn đón lấy bức tranh trong tay Quách Tĩnh nói:

- Đệ tử là Quách Tĩnh, Hoàng Dung cầu kiến. Xin tôn sư nghĩ tới tình nghĩa cố nhân với Cửu chỉ

thần cái và Hoàng đảo chủ đảo Đào Hoa mà cho gặp mặt một lần. Tờ giấy này xin làm phiền trình lại với tôn sư.

Chú tiểu sa di đón lấy bức tranh, không dám mở ra xem, chắp tay vái một vái rồi quay người vào trong.

Lần này không bao lâu y đã trở ra, cúi đầu chắp tay nói:

- Kính mời hai vị.

Quách Tĩnh cả mừng, đỡ Hoàng Dung theo y vào trong. Ngôi chùa này tuy nhìn thì thấy nhỏ nhưng bên trong lại rất sâu. Ba người đi qua một đường nhỏ lát đá xanh, lại xuyên qua một khu rừng trúc, chỉ thấy lá xanh um tùm, vô cùng u nhã, khiến người ta quên hết mọi nỗi phiền muộn. Trong rừng

https://thuviensach.vn

trúc có ba gian thạch thất, chú tiểu sa di nhè nhẹ đẩy cửa phòng, đứng tránh qua một bên, khom lưng mời hai người bước vào.

Quách Tĩnh thấy chú tiểu sa di cung kính có lễ rất có hảo cảm với y, nhìn y cười khẽ tỏ ý cảm tạ rồi cùng Hoàng Dung sóng vai bước vào, chỉ thấy trong phòng có một lò hương đặt trên bàn nhỏ, trên mấy tấm bồ đoàn bên cạnh có mấy nhà sư ngồi. Một người da dẻ đen bóng, mũi cao mắt sâu, rõ ràng là người Thiên Trúc. Một người khác mặc tăng bào bằng vải thô, hai hàng lông mi dài che rũ xuống khóe mắt, mặt mũi hiền từ, trong mắt thấp thoáng vẻ sầu khổ nhưng lại lập tức ánh lên nét tinh anh, chỉ nhìn một cái là biết. Người thư sinh và người nông phu đứng hầu sau lưng y.

Lúc ấy Hoàng Dung đã không còn hoài nghi, khẽ kéo tay Quách Tĩnh một cái, bước tới trước mặt nhà sư ông mi dài, khom người vái lạy nói:

- Đệ tử là Quách Tĩnh, Hoàng Dung tham kiến sư bá.

Quách Tĩnh trong lòng rất ngạc nhiên, nhưng lúc ấy cũng không còn thời giờ nghĩ ngợi, lập tức lạy rạp xuống đất theo nàng, dập đầu bình bình bốn cái. Nhà sư lông mi dài cười khẽ một tiếng đứng dậy đưa tay đỡ hai người lên, cười nói:

- Thất huynh thu được đệ tử giỏi, Dược huynh sinh được con gái giỏi lắm. Nghe họ nói lại.

Rồi chỉ vào người nông phu và người thư sinh:

- Hai vị văn tài võ nghệ đều vượt xa bọn đồ đệ của ta, hà hà, đáng mừng đáng vui.

Quách Tĩnh nghe lời y nói, nghĩ thầm:

- Lời lẽ này thì rõ ràng là Đoàn Hoàng gia rồi, chỉ là một vị hoàng đế sờ sờ ra đó, tại sao lại trở thành hòa thượng? Tại sao họ nói y đã không còn trên

https://thuviensach.vn

đời? Thật khiến người ta leo lên tượng Kim cương cao một trượng hai mò mãi không thấy đầu đâu. Mà sao Dung nhi lại biết y chính là Đoàn Hoàng gia?

Chỉ nghe nhà sư kia lại nhìn Hoàng Dung nói:

- Cha và sư phụ ngươi đều khỏe chứ? Nhớ năm xưa lúc tỷ võ luận kiếm với cha ngươi trên ngọn Hoa sơn thì y còn chưa cưới vợ, không ngờ một lần chia tay đã hai mươi năm, lại sinh được một đứa con gái xinh đẹp thế này. Ngươi còn có anh chị em nào không? Ông ngoại ngươi là vị anh hùng tiền bối nào vậy?

Hoàng Dung mi mắt đỏ hoe, nói:

- Mẹ con chỉ sinh được một mình con, bà đã sớm qua đời rồi, ông ngoại là ai con cũng không biết.

Nhà sư kia nói:

- A.

Rồi vỗ nhẹ vào vai nàng một cái an ủi, lại nói:

- Ta đã nhập định ba ngày ba đêm, vừa mới tỉnh lại, các ngươi tới đã lâu chưa?

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Xem thần sắc y có vẻ rất mừng khi gặp bọn mình, vậy thì việc cản trở không cho bọn mình lên núi suốt dọc đường đều là chủ ý của đệ tử y.

Lúc ấy bèn đáp:

- Đệ tử cũng vừa mới tới. May là được mấy vị đại thúc tìm mọi cách cản lại trên đường, nếu không thì đã tới sớm rồi, Đoàn sư bá nhập định chưa tỉnh

https://thuviensach.vn

lại thì cũng chẳng làm gì.

Nhà sư ha hả cười nói:

- Họ sợ ta gặp nhiều người ngoài. Thật ra các ngươi đâu phải là người ngoài? Tiểu cô nương mồm mép lanh lợi, nhất định là gia học uyên nguyên. Đoàn Hoàng gia đã sớm không còn ở trên đời rồi.

Bây giờ ta tên là hòa thượng Nhất Đăng. Sư phụ ngươi chính mắt thấy ta quy y tam bảo, nhưng cha ngươi e còn chưa biết.

Quách Tĩnh lúc ấy mới sực hiểu ra:

- Té ra Đoàn Hoàng gia cắt tóc làm hòa thượng, người xuất gia không còn là người thế tục, nên đệ tử

của ông ta nói Đoàn Hoàng gia đã sớm không còn trên đời, sư phụ mình chính mắt nhìn thấy ông ta xuống tóc làm sư, nếu sai bọn mình tới tìm ông ta thì tự nhiên sẽ không nói là đi gặp Đoàn Hoàng gia mà nhất định sẽ nói là đi gặp Nhất Đăng đại sư. Dung nhi thật thông minh, vừa gặp ông ta đã đoán ra ngay.

Chợt nghe Hoàng Dung nói:

- Cha con hoàn toàn không biết. Sư phụ cũng chưa nói cho đệ tử biết.

Nhất Đăng cười nói:

- Phải rồi, miệng sư phụ ngươi thì vào nhiều ra ít, ăn nhiều nói ít, nhất định y sẽ không nói việc của lão hòa thượng cho người ta biết. Các ngươi từ xa tới vất vả đã dùng qua cơm chay chưa? ủa...

Nói tới đó đột nhiên giật nảy mình, nắm tay Hoàng Dung bước ra ngoài cửa để ánh nắng chiếu vào mắt nàng, nhìn kỹ một lúc, càng nhìn càng có vẻ kinh ngạc. Quách Tĩnh cho dù ngu ngốc cũng nhìn thấy Nhất Đăng đại sư

https://thuviensach.vn

đã phát giác ra Hoàng Dung đang bị trọng thương, trong lòng đau xót, đột nhiên quỳ hai gối xuống hướng về y dập đầu lia lịa. Nhất Đăng đại sư đưa tay đỡ cánh tay y một cái, Quách Tĩnh chỉ cảm thấy một luồng đại lực nâng người y lên, không dám vận kình chống cự, nương theo luồng kình lực từ từ đứng lên, nói:

- Xin đại sư cứu mạng cho nàng!

Nhất Đăng mới rồi nâng một cái, nửa có ý bảo y không cần đa lễ, nửa có ý thử xem công lực của y, cái nâng ấy dùng tới năm thành công lực, nếu thấy y chống lại không được sẽ lập tức thu kình, quyết không đến nỗi hất y ngã ngửa, nếu y không động sẽ gia tăng kình lực, chỉ trong một cái đỡ là có thể

biết được công phu của đối phương sâu nông thế nào, nào ngờ Quách tĩnh lại thuận thế đứng lên, tự

nhiên nhi nhiên hóa giải mất luồng kình lực của mình, cái nâng ấy không động chạm gì được tới y khiến Nhất Đăng giật nảy mình, nghĩ thầm:

- Thất huynh thu được đồ đệ giỏi lắm, chẳng trách bọn đồ đệ của mình cam bái hạ phong.

Lúc ấy Quách Tĩnh nói một câu:

- Xin đại sư cứu mạng cho nàng!

Vừa dứt, đột nhiên chân đứng không vững, thân hình không tự chủ được chúi lên trước một bước, vội vận kình đứng lại, nhưng đã tâm phù khí đục, mặt mũi đỏ bừng, trong lòng cả kinh:

- Hậu kình của Nhất Đăng đại sư dài thật? Mình chỉ cho rằng đã hóa giải được, nào ngờ ông ta mượn lực đả lực, kình phát tới tuy đã bị hóa giải nhưng qua một lúc thì lực của mình chống lại lực đẩy tới lúc nãy, nếu thật sự động thủ thì mạng mình còn gì? Đông tà Tây độc, Nam đế Bắc cái quả

https://thuviensach.vn

thật danh bất hư truyền Lúc ấy khâm phục sát đất, trong lòng nghĩ thế nào trên mặt hiện ra thế ấy.

Nhất Đăng thấy trong ánh mắt y lộ ra vẻ vừa ngạc nhiên vừa khâm phục, bèn đưa tay khẽ vỗ vai y cười nói:

- Luyện được tới mức như ngươi cũng đã không dễ đâu.

Lúc ấy tay y nắm Hoàng Dung vẫn chưa buông ra, vừa quay đầu lại, vẻ tươi cười lập tức thu hết lại, hạ giọng nói:

- Hài tử, ngươi đừng sợ, cứ yên tâm đi.

Rồi đỡ nàng ngồi xuống tấm bồ đoàn. Hoàng Dung trước nay chưa từng được ai đối xử dịu dàng như

thế, cha nàng tuy thương yêu con nhưng lời nói việc làm cổ quái, lúc bình thời ở chung với nhau vẫn coi nàng như một người bạn tốt ngang hàng, tình cha con vẫn giấu kín trong lòng, lúc ấy nghe mấy câu dịu dàng ấm áp của Nhất Đăng lại như chợt gặp được người mẹ mà nàng chưa từng thấy mặt, từ

khi bị thương đến nay vẫn cắn răng nhịn đau, đến lúc ấy không kìm được nữa, òa một tiếng bật lên khóc lớn. Nhất Đăng đại sư dịu dàng an ủi:

- Hài tử ngoan, đừng khóc đừng khóc? Trên người ngươi đau, bá bá nhất định sẽ chữa lành cho mà.

Nào ngờ y càng thân tình Hoàng Dung càng thêm cảm động, càng khóc dữ hơn, sau cùng thì nức nở

sụt sùi không sao nín được.

Quách Tĩnh nghe y ưng thuận chữa thương, trong lòng cả mừng, vừa quay đầu nhìn chợt thấy người thư sinh và người nông phu hai mắt lồi ra đầy vẻ tức giận đang trừng trừng nhìn mình, lập tức trong lòng cảm thấy xấu hổ:

https://thuviensach.vn

- Bọn mình tới đây toàn nhờ Dung nhi dùng mưu kế, chẳng trách gì họ nổi giận. Chỉ là không biết vì sao Nhất Đăng đại sư từ hòa như thế, mà đệ tử của ông lại nhất định cản trở.

Chợt nghe Nhất Đăng đại sư nói:

- Hài tử, ngươi bị thương thế nào, tìm được tới đây thế nào, thong thả kể cho bá bá nghe.

Lúc ấy Hoàng Dung sụt sịt kể lại việc ngộ nhận Cừu Thiên Nhận là Cừu Thiên Trượng thế nào, bị y song chưởng đánh trúng thế nào. Nhất Đăng nghe nói tới tên Thiết chưởng Cừu Thiên Nhận hơi cau cau mày, nhưng lại lập tức ung dung nghe tiếp. Lúc Hoàng Dung trò chuyện vẫn lưu tâm xem xét thần sắc của Nhất Đăng đại sư, tuy y chỉ khẽ cau mày nhưng cũng không thoát được mắt nàng, tới đoạn gặp Anh Cô trong ao tối ở rừng sâu, bà ta chỉ điểm tới đây cầu kiến thế nào, thì vẻ mặt Nhất Đăng đại sư trong chớp mắt sa sầm, tựa hồ nhớ lại một chuyện đau lòng đã qua. Hoàng Dung lập tức im bặt, qua hồi lâu Nhất Đăng đại sư thở dài một tiếng, hỏi:

- Về sau thế nào?

Hoàng Dung tiếp tục kể chuyện Ngư Tiều Canh Độc làm khó thế nào, người tiều phu khinh dị cho họ

qua thì đem sự thật khen ngợi y mấy câu, còn ba người kia thì thêm mắm dặm muối tố cáo một lượt, làm hai người thư sinh và nông phu càng đầy vẻ tức giận. Quách Tĩnh mấy lần chen vào:

- Dung nhi đừng nói quá, vị đại thúc này không có gì là hung dữ cả.

Nhưng nàng cứ nũng nịu với Nhất Đăng đại sư, phóng đại thêu dệt khiến hai người đệ tử đứng sau lưng Nhất Đăng nghe thấy mặt cứ lúc đỏ lúc xanh, nhưng vì trước mặt sư phụ nên không dám nói chen vào một câu.

https://thuviensach.vn

Nhất Đăng đại sư liên tiếp gật đầu, nói:

- Hừ, đối đãi với khách từ xa tới mà lại thế à? Mấy đứa nhỏ này đối với bạn bè thật vô lễ quá, để ta bảo họ xin lỗi các ngươi mới được.

Hoàng Dung trợn mắt nhìn người thư sinh và người nông phu một cái, vô cùng đắc ý, miệng vẫn không ngừng, nói tới đoạn làm sao tiến vào cửa miếu "Về sau con đưa bức tranh này cho y xem, y bảo con vào họ mới không ngăn chặn chúng con nữa.

Nhất Đăng ngạc nhiên nói:

- Bức tranh nào?

Hoàng Dung nói:

- Chính là bức tranh con chim ưng, con bồ câu với hình người cắt thịt đấy.

Nhất Đăng nói:

- Ngươi đưa cho ai?

Hoàng Dung còn chưa trả lời, người thư sinh đã rút trong bọc ra, hai tay đưa lên, nói:

- Ở chỗ đệ tử. Mới rồi sư phụ nhập định chưa tỉnh nên vẫn chưa trình sư phụ xem qua.

Nhất Đăng đưa tay đón lấy, nhìn Hoàng Dung cười nói:

- Ngươi xem đấy, nếu ngươi không nói thì ta cũng chẳng được xem đâu.

Rồi từ từ mở bức tranh ra, vừa nhìn qua đã biết ý trong bức tranh, cười nói:

- Té ra người ta sợ ta không chịu cứu ngươi nên vẽ bức tranh này để khích, chẳng phải là coi thường lão hòa thượng sao?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung quay qua nhìn, thấy vẻ mặt của người thư sinh và người nông phu có vẻ rất lo lắng, trong lòng vô cùng ngờ vực:

- Tại sao họ nghe sư phụ ưng thuận chữa thương cho mình lại như là muốn lấy mạng họ thế, chẳng lẽ

thuốc chữa thương là linh đan chí bảo, không dứt tình được à?

Khi quay đầu lại thấy Nhất Đăng đang nhìn kỹ bức tranh, kế cầm ra dưới ánh nắng nhìn xuyên qua tờ

giấy khẽ búng mấy cái, mặt đầy vẻ nghi ngờ, nói với Hoàng Dung:

- Đây là Anh Cô vẽ à?

Hoàng Dung nói:

- Phải đấy.

Nhất Đăng trầm ngâm hồi lâu lại hỏi:

- Ngươi chính mắt nhìn thấy bà ta vẽ à?

Hoàng Dung biết bên trong ắt có sự rắc rối, nhớ lại tình cảnh lúc bấy giờ, bèn nói:

- Lúc Anh Cô vẽ thì quay lưng lại chúng con, con chỉ thấy quản bút của bà ta di động chứ không thấy bà ta vẽ.

Nhất Đăng nói:

- Ngươi nói còn có hai cái túi vải thư thiếp trong túi đâu, lấy ra cho ta xem.

Quách Tĩnh lấy ra đưa lên, Nhất Đăng nhìn thấy thoáng biến sắc hạ giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Quả đúng như thế.

Y đưa ba trang thư thiếp cho Hoàng Dung, nói:

- Dược huynh là danh gia về thư họa, ngươi gia học uyên nguyên, nhất định biết rõ cách thưởng thức, vậy cứ xem ba trang thư thiếp này có gì khác nhau?

Hoàng Dung đón lấy nhìn qua một lượt, nói:

- Hai trang thư thiếp này chỉ là giấy Ngọc bản bình thường, nhưng tờ giấy vẽ bức tranh là giấy Cựu kiến, trước nay rất ít thấy.

Nhất Đăng đại sư gật đầu nói:

- Ờ, chuyện thư họa thì ta không biết, ngươi thấy công lực trên bức tranh thế nào?

Hoàng Dung nhìn kỹ mấy lượt, cười nói:

- Bá bá còn làm ra vẻ không biết nữa! Người đã sớm nhận ra bức tranh này không phải là Anh Cô vẽ

rồi.

Nhất Đăng hơi biến sắc, nói:

- Có đúng là không phải bà ta vẽ không? Ta chỉ dựa vào sự lý mà suy đoán chứ không phải là nhìn được từ bức tranh.

Hoàng Dung kéo tay y nói:

- Bá bá người xem đây, nét chữ trên hai trang thư thiếp thì mềm mại tươi đẹp, còn bút pháp trên bức tranh thì vô cùng gầy guộc cứng cáp, ờ bức tranh này là đàn ông vẽ, đúng rồi, nhất định là thủ bút của đàn ông, người

https://thuviensach.vn

này hoàn toàn không có công phu học vấn gì về thư họa, tất cả những gì về mảng khối, xa gần đều không biết, nhưng bút lực mạnh mẽ có kình, xuyên cả ra sau tờ giấy.., màu mực này cũng đã rất cũ rồi, con thấy còn lớn tuổi hơn cả con kia.

Nhất Đăng đại sư thở dài một tiếng, chỉ một bộ kinh trên bàn ra hiệu cho người thư sinh cầm lại.

Người thư sinh cầm lấy bước qua đưa cho sư phụ. Hoàng Dung thấy trên mảnh giấy vàng dán ở bìa sách có hai hàng chữ "Đại trang nghiêm luận kinh. Mã Minh Bồ tát viết. Tây Vực Quy Tư Tam tạng Cưu Ma La Thập dịch.

Nghĩ thầm:

- Ông ta mà giảng kinh thì một câu mình cũng không hiểu.

Nhất Đăng giở kinh ra, đặt bức tranh vào giữa, nói:

- Ngươi xem đi.

Hoàng Dung khẽ a một tiếng, nói:

- Chất giấy như nhau.

Nhất Đăng gật gật đầu. Quách Tĩnh không hiểu, hạ giọng hỏi:

- Thế nào là chất giấy như nhau?

Hoàng Dung nói:

- Ngươi so sánh cho kỹ loại giấy trên quyển kinh này chẳng phải là hoàn toàn giống như loại giấy vẽ

bức tranh sao?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nhìn kỹ quả thấy giấy trong kinh văn dày chắc, có một sợi chỉ vàng bên trong, không khác gì tờ giấy vẽ bức tranh, bèn hỏi:

- Đúng là một loại rồi, nhưng là thế nào?

Hoàng Dung không đáp, đưa mắt nhìn Nhất Đăng đại sư, chờ y giải thích.

Nhất Đăng đại sư nói:

- Bộ kinh thư này là sư đệ ta đem từ Tây Vực qua tặng ta.

Quách Hoàng hai người sau khi trò chuyện với Nhất Đăng đại sư chưa từng để ý tới nhà sư Thiên Trúc, lúc ấy cùng quay nhìn y một cái, chỉ thấy y ngồi xếp bằng trên tấm bồ đoàn, đối với lời trò chuyện của khách như không nghe thấy gì. Nhất Đăng lại nói:

- Bộ kinh này là viết trên giấy Tây Vực, bức tranh này cũng là giấy Tây Vực. Ngươi đã nghe qua núi Bạch Đà ở Tây Vực chưa?

Hoàng Dung hoảng sợ nói:

- Tây độc Âu Dương Phong à?

Nhất Đăng thong thả gật đầu, nói:

- Không sai, bức họa này chính là Âu Dương Phong vẽ.

Vừa nghe câu ấy, Quách Tĩnh, Hoàng Dung đều giật nảy mình, nhất thời không nói ra lời.

Nhất Đăng mỉm cười nói:

- Vị Âu Dương cư sĩ này suy nghĩ sâu sắc, quả thật rất lo xa.

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Bá bá, con không biết bức tranh này là Lão Độc vật vẽ nhưng nhất định y không có ý tốt.

Nhất Đăng cười khẽ nói:

- Một bộ cửu âm chân kinh cũng cho là lớn.

Hoàng Dung nói:

- Bức họa này có liên quan với Cửu âm chân kinh à?

Nhất Đăng thấy sau khi nàng kinh ngạc phấn hứng, trên trán hiện màu hồng, quả thật đã cố gắng vô cùng, chỉ là gắng gượng vận nội công chi trì, lúc ấy đưa tay đỡ vai phải nàng, nói:

- Chuyện đó sau này sẽ nói, trước hết chữa thương cho ngươi là chuyện quan trọng nhất. Lúc ấy bèn dìu nàng thong thả bước qua sương phòng bên cạnh, vừa vào tới cửa, người thư sinh và người nông phu đột nhiên đưa mắt nhìn nhau sấn tới trước cửa, cùng quỳ xuống nói:

- Sư phụ, để đệ tử chữa thương cho vị cô nương này.

Nhất Đăng lắc đầu nói:

- Các ngươi đủ công lực không? Có thể chữa khỏi không?

Người thư sinh và người nông phu nói:

- Đệ tử cố gắng thử xem.

Nhất Đăng đại sư thoáng sầm mặt, nói:

- Mạng người là việc lớn, há có thể dễ dàng đem thử à?

Người thư sinh nói:

https://thuviensach.vn

- Hai người này được kẻ gian chỉ dẫn tới đây, quyết không có ý tốt. Sư phụ tuy ôm lòng từ bi, nhưng không thể để trúng kế kẻ gian.

Nhất Đăng đại sư thở dài một tiếng nói:

- Ta hàng ngày vẫn dạy dỗ các ngươi những gì? Ngươi đem bức tranh này mà ngắm cho kỹ đi.

Nói xong đưa bức tranh cho y.

Người nông phu dập đầu nói:

- Bức tranh này do Tây độc vẽ, sư phụ, là độc kế của Âu Dương Phong đấy, nói tới đoạn cuối, dáng vẻ hoảng sợ, nước mắt đầy mặt.

Quách Hoàng hai ngươi vô cùng khó hiểu:

- Chữa thương trị bệnh thì có quan hệ gì lớn đến thế?

Nhất Đăng đại sư hạ giọng nói:

- Đứng lên đi, đứng lên đi, đừng để khách không yên lòng. Ngữ điệu của y tuy bình hòa, nhưng ngữ

khí thì rất kiên quyết.

Hai người đệ tử biết không sao khuyên được, đành cúi đầu đứng yên. Nhất Đăng đại sư đỡ Hoàng Dung vào phòng, vẫy tay gọi Quách Tĩnh:

- Ngươi lại đây.

Quách Tĩnh bước vào phòng. Nhất Đăng buông tấm rèm trúc che cửa xuống, đốt một vòng hướng, cắm vào chiếc lò trên bàn.

Trong phòng bốn vách quang quẽ, ngoài một chiếc ghế trúc chỉ có ba tấm bồ đoàn dưới đất. Nhất Đăng bảo Hoàng Dung ngồi lên tấm bồ đoàn ở giữa

https://thuviensach.vn

rồi ngồi xuống tấm bồ đoàn bên cạnh, nhìn ra ngoài rèm một cái nói với Quách Tĩnh:

- Ngươi canh chừng ngoài cửa, đừng cho ai bước vào, cho dù là đệ tử của ta cũng không cho vào Quách Tĩnh vâng dạ. Nhất Đăng mắt đang nhắm đột nhiên mở ra nói:

- Nếu họ muốn xông bừa vào ngươi cứ tùy tiện động võ. Đây là chuyện quan hệ tới tính mạng của sư

muội ngươi, phải cẩn thận đấy, phải cẩn thận đấy.

Quách Tĩnh nói:

- Dạ!

Trong lòng càng không hiểu được "Đệ tử của ông ta rất kính sợ ông ta, sao lại dám chống lời thầy xông bừa vào đây?"

Nhất Đăng nhìn qua Hoàng Dung nói:

- Ngươi buông lỏng toàn thân, bất kể là đau đớn khó chịu thế nào, ngàn vạn lần cũng không được vận khí chống cự.

Hoàng Dung cười nói:

- Con đã tính là mình chết rồi.

Nhất Đăng cười một, tiếng, nói:

- Con nhóc này thông minh lắm.

Rồi lập tức nhắm mắt nhập định vận công, khi vòng hương cháy được một tấc đột nhiên nhảy vọt lên, chưởng trái đập vào bụng, ngón trỏ tay phải vung ra từ từ điểm tới huyệt Bách hội trên đỉnh đầu nàng. Hoàng Dung thân

https://thuviensach.vn

hình không tự chủ được hơi giật lên một cái, chỉ cảm thấy một luồng nhiệt khí từ đỉnh đầu xông thẳng xuống.

Nhất Đăng đại sư một chỉ vừa điểm ra xong lập tức rút lại, chỉ thấy thân hình y chưa động, chỉ thứ

hai lại điểm vào huyệt Hậu đỉnh cách huyệt Bách hội một tấc rưỡi, kế đó lần lượt điểm vào một dãy huyệt Cường gian, Não hộ, Phong phủ, Đại chuỳ, Đào đạo, Thần trụ, Thần đạo, Linh đài, vòng hương cháy hết một nửa thì đã điểm hết ba mươi sáu đại huyệt trên Đốc mạch của nàng.

Quách Tĩnh lúc ấy võ công cùng kiến thức đều đã khác hẳn ngày trước, đứng bên cạnh thấy y ngón tay co duỗi như ý, cánh tay thu về tiêu sái phóng dật, điểm ba mươi sáu đại huyệt lại dùng ba mươi sáu thủ pháp khác nhau, chiêu nào cũng có lề lối trong ngoài, đều có khí độ, Giang Nam lục quái cố

nhiên chưa từng dạy qua, mà Điểm huyệt thiên trong Cửu âm chân kinh cũng không có chép, đúng là thấy điều chưa từng thấy, nghe việc chưa từng nghe, chỉ thấy hoa cả mắt, há miệng líu lưỡi cho rằng Nhất Đăng đang phô trương võ công thượng thặng, nào ngờ y đang đem công lực một đời đả thông kỳ kinh bát mạch trên toàn thân Hoàng Dung.

Điểm xong Đốc mạch, Nhất Đăng ngồi xuống nghỉ ngơi, đợi Quách Tĩnh đổi vòng hương khác, lại nhảy lên điểm vào hai mươi lăm đại huyệt trong Nhâm mạch của Hoàng Dung, lần này toàn dùng thủ

pháp mau lẹ, chỉ thấy cánh tay y rung lên như chuồn chuồn điểm nước, chưa xong một hơi thở đã điểm xong các huyệt trên Nhâm mạch, hai mươi lăm chiêu này tuy mau như điện, nhưng chỗ điểm tới thì không hề sai chạy. Quách Tĩnh vô cùng kinh ngạc khâm phục, tự nhủ:

- A, trên đời còn có loại công phu này!

https://thuviensach.vn

Đến khi điểm mười bốn huyệt thuộc mạch âm duy thủ pháp lại khác hẳn, chỉ thấy y đi như rồng bước như cọp, thần oai lẫm liệt, tuy mặc áo cà sa nhưng trong con mắt Quách Tĩnh thì đây đâu phải là một nhà sư quy y Tam bảo mà chính là một vị hoàng đế cai trị muôn dân. Điểm xong mạch âm duy, Nhất Đăng đại sư không nghỉ ngơi, điểm luôn ba mươi hai huyệt trên mạch Dương duy, lần này thì đứng từ xa điểm tới, thân hình y đứng cách Hoàng Dung ngoài một trượng, trong chớp mắt sấn vào điểm vào huyệt Phong trì trên cổ nàng, vừa điểm trúng thân hình đã lùi ra, mau lẹ khôn tả.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Lúc giao đấu với bậc cao thủ, vào gần rất nguy hiểm, nếu dùng thủ pháp này thì có thể vừa khắc địch vừa giữ thân, quả thật là chiêu thuật kỳ diệu vô thường. Ngưng thần nhìn Nhất Đăng lui tới xoay chuyển, sấn vào điểm huyệt cố nhiên là thần diệu nhưng khó nhất chính là chỗ vừa ra đòn đã lùi ngay, như cá nhảy thỏ chạy, vô cùng linh động, chợt nghĩ lúc Anh Cô chiết chiêu với mình thân pháp vô cùng mau lẹ, so với lối điểm huyệt ba mươi sáu phép này của đại sư thì tựa hồ theo học với đại sư, nhưng cao thấp thì chênh lệch nhau quá nhiều.

Lại thay hai vòng hương nữa, Nhất Đăng đại sư đã điểm xong hai mạch âm kiều, Dương kiều cho Hoàng Dung, lúc điểm tới huyệt Cự cốt trên đầu vai, Quách Tĩnh đột nhiên trong lòng rúng động:

- A, Cửu âm chân kinh há chẳng có sao? Chỉ có thằng ngốc như mình nảy giờ mới không nghĩ ra.

Bèn thầm đọc lại kinh văn, chỉ thấy Nhất Đăng đại sư ra chiêu thu thế rõ ràng rất phù hợp với kinh văn, nhưng kinh văn chỉ nói tới yếu chỉ mà phép điểm huyệt của Nhất Đăng đại sư lại biến hóa vô cùng. Nhất Đăng đại sư lúc ấy như hiện thân thuyết pháp, dùng võ thuật thần diệu giảng giải rất nhiều điều bí áo trong Cửu âm chân kinh. Quách Tĩnh còn chưa được ưng

https://thuviensach.vn

thuận nên không dám học chỉ pháp Nhất dương chỉ của y, nhưng về diệu chỉ trong chân kinh thì ngộ ra được rất nhiều điều.

Sau cùng điểm xong Đới mạch, lập tức đại công cáo thành, bảy mạch trong kỳ kinh đều đã trên dưới thông suốt, Đới mạch lại chạy vòng khắp người, xuyên qua tất cả như đai lưng, nên gọi là Đới mạch.

Lần này Nhất Đăng đại sư quay lưng về phía Hoàng Dung, đi giật lùi lại, lật tay phóng chỉ, thong thả

điểm vào huyệt Chương môn của nàng. Đới mạch tổng cộng có tám huyệt, Nhất Đăng ra tay rất

chậm, tựa hồ điểm rất khó khăn, miệng thở hổn hển, thân hình lắc lư lảo đảo có vẻ như không chi trì nổi. Quách Tĩnh giật nảy mình, thấy trên trán Nhất Đăng mồ hôi ròng ròng, trên hàng mi dài mồ hôi đọng lại rơi xuống như mưa, muốn bước tới đỡ nhưng lại sợ hỏng việc, nhìn tới Hoàng Dung thì thấy nàng y phục toàn thân cũng ướt đẫm mồ hôi, nhường mày cắn môi chắc đã hết sức nhịn đau.

Chợt nghe soạt một tiếng, tấm rèm trúc sau lưng cuốn lên, một người gọi lớn:

- Sư phụ?

Sấn thẳng vào trong. Quách Tĩnh trong lòng còn chưa kịp suy nghĩ đã ra một chiêu Thần long bãi vĩ, chưởng phải vung ra phía sau, chát một tiếng đánh trúng đầu vai người kia, kế đó quay lại chỉ thấy một người lão đảo loạng choạng lùi lại hai bước, chính là người câu cá. Y bị cướp mất thuyền sắt, mái chèo sắt, không sao ngược dòng suối lên núi, chỉ đành đi vòng từ dưới lên, hơn hai mươi dặm từ

lưng núi vòng lên trên. Đến lúc tới nơi nghe sư phụ đã chữa thương cho vị cô nương kia lập tức xông vào đánh liều mạng cản trở, không ngờ bị Quách

https://thuviensach.vn

Tĩnh một chiêu đẩy lùi, đang muốn sấn tới, người tiều phu, ngươi nông phu, người thư sinh đều đã tới ngoài cửa.

Người thư sinh tức giận nói:

- Xong rồi, còn cản trở gì nữa .

Quách Tĩnh quay lại chỉ thấy Nhất Đăng đại sư đã ngồi xếp bằng trên tấm bồ đoàn, sắc mặt trắng bệch, tăng bào ướt đẫm, Hoàng Dung thì đã ngã lăn ra không hề động đậy, Quách Tĩnh cả kinh vội bước qua đỡ lên, đầu tiên ngửi thấy mùi máu tanh, lúc nhìn tới mặt nàng thì trong màu trắng có nét xanh, không có chút huyết sắc nào, nhưng làn hắc khí thấp thoáng trước nay đã hoàn toàn tan biến, đưa tay sờ lên mũi nàng thấy hơi thở trầm ổn, lúc ấy đã yên tâm được quá nửa.

https://thuviensach.vn

Hồi 30(b)

NHẤT ĐĂNG ĐẠI SƯ

Bốn đệ tử Ngư Tiều Canh Độc ngồi chung quanh sư phụ không nói câu nào, vẻ mặt đều rất lo lắng.

Quách Tĩnh nhưng thần nhìn Hoàng Dung, thấy mặt nàng dần dần hồng hào trở lại, trong lòng càng mừng rỡ, nào ngờ màu hồng càng lúc càng dày, cuối cùng thì mặt đỏ như lửa, lại qua một lúc, mồ

hôi trên trán ứa ra, sắc mặt lại dần dần từ hồng chuyển thành trắng. Như thế thay đổi ba lần, mồ hôi toát ra ba lần, Hoàng Dung rên lên một tiếng, mở hai mắt ra nói:

- Tĩnh ca ca, lò lửa à? Ô, băng lạnh à?

Quách Tĩnh nghe nàng trò chuyện, vô cùng mừng rỡ, run lên nói:

- Cái gì mà lò lửa với băng?

Hoàng Dung nhìn quanh, lắc lắc đầu cười nói:

- À, ta gặp cơn ác mộng, nằm mơ thấy Âu Dương Phong, Âu Dương Khắc, Cừu Thiên Nhận, họ kéo ta lên lò lửa để đốt, lại nhấn ta vào băng, đến lúc ta lạnh lại đem lên đốt, ờ, đúng là đáng sợ. ủa, bá bá thế nào rồi?

Nhất Đăng từ từ mở mắt, cười nói:

- Thương thế của ngươi tốt rồi, nghỉ ngơi một vài ngày, đừng đi lại nhiều quá, thì không việc gì đâu.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nói:

- Con toàn thân không có chút khí lực nào, ngón tay cũng lười không muốn động đậy.

Người nông phu trợn mắt tức giận trừng nàng một cái. Hoàng Dung không đếm xỉa gì tới, nói với Nhất Đăng:

- Bá bá, người tiêu hao rất nhiều công lực như thế để chữa thương cho con, nhất định rất mệt mỏi, con có Cửu hoa ngọc lộ hoàn chế theo bí phương của gia gia đây, người uống mấy viên có nên chăng?

Nhất Đăng mừng rỡ nói:

- Hay lắm, không ngờ ngươi lại có mang diệu dược bổ thần kiện thể ấy. Năm xưa luận kiếm ở Hoa sơn, mọi người đánh nhau tới mức còn khí không lực, cha ngươi từng chia cho mỗi người uống một viên, quả nhiên linh nghiệm vô cùng.

Quách Tĩnh vội lấy cái bao đựng thuốc trong bọc Hoàng Dung ra trình cho Nhất Đăng.

Người tiều phu xuống bếp bưng lên một bát nước lạnh, người thư sinh trút hết dược hoàn trong bao ra tay, đưa qua sư phụ. Nhất Đăng cười nói:

- Cần gì nhiều như thế? Loại dược hoàn này điều chế không dễ, chúng ta lấy một nửa thôi.

Người thư sinh vội nói:

- sư phụ, cho dù đem tất cả linh đan diệu dược trên đời tới cũng không đủ đâu.

Nhất Đăng không cãi với y, tự cảm thấy nội lực hao kiệt, lúc ấy uống hết mấy mươi viên Cửu hoa ngọc lộ hoàn trong tay y, chiêu một hớp nước,

https://thuviensach.vn

nhìn Quách Tĩnh nói:

- Đỡ sư muội ngươi vào trong nghỉ hai ngày, lúc xuống núi không cần tới gặp ta. Ờ, có một việc các ngươi phải đáp ứng ta.

Quách Tĩnh lạy phục xuống, đùng đùng đùng đùng dập đầu bốn cái. Hoàng Dung lúc bình thường đối với người ta hay có vẻ cười cợt, cho dù là cha hay sư phụ trước mặt cũng không hề giữ quy củ

tiểu bối, lúc ấy lại hướng về Nhất Đăng lạy rạp xuống, hạ giọng nói:

- Cái ơn cứu mạng của bá bá, điệt nữ không bao giờ dám quên.

Nhất Đăng mỉm cười nói:

- Cứ chớp mắt là quên đi cũng được để khỏi vướng víu trong lòng.

Rồi quay lại nói với Quách Tĩnh:

- Tình hình lần này các ngươi lên núi không cần nói lại với người ngoài, cho dù đối với sư phụ ngươi cũng không nên nói tới.

Quách Tĩnh đang tính toán làm sao để đưa Hồng Thất công tới xin chữa thương, nghe câu ấy không kìm được ngạc nhiên, không nói nên lời.

Nhất Đăng mỉm cười nói:

- Trở về sau các ngươi đừng tới đây nữa, mọi người chúng ta trong ngày đều phải dọn nhà.

Quách Tĩnh vội nói:

- Dọn đi đâu?

Nhất Đăng mỉm cười không đáp. Hoàng Dung nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Ngốc ca ca, họ là vì chỗ này đã bị chúng ta phát hiện ra, nên muốn dọn đi, làm sao có thể nói cho ngươi?

Nghĩ tới thầy trò Nhất Đăng ở đây một phen kinh doanh tân khổ, vì mình làm cho liên lụy, phải bỏ

lại tất cả, lại càng vô cùng áy náy, nghĩ ơn đức này chỉ e trọn đời không thể báo đáp, cũng không trách được bốn người Ngư Tiều Canh Độc muốn hết sức cản trở mình lên núi, nghĩ tới đó đưa mắt nhìn bốn đệ tử một cái, muốn nói mấy câu xin lỗi họ. Nhất Đăng đại sư đột nhiên biến sắc, thân hình loạng choạng, lại ngã sấp xuống đất.

Bốn đệ tử và Quách Hoàng cả kinh thất sắc, đồng thời sấn tới đỡ lên, chỉ thấy y da mặt giật giật, tựa hồ hết sức nhịn đau. Sáu người trong lòng hoảng sợ buông tay đứng hầu, không dám lên tiếng. Qua thời gian uống cạn một chén trà, Nhất Đăng hơi lộ nét cười, nói với Hoàng Dung:

- Hài tử, cửu hoa ngọc lộ hoàn là cha ngươi đích thân điều chế phải không?

Hoàng Dung nói:

- Không sai, là sư ca Lục Thừa Phong theo bí phương của gia gia chế ra.

Nhất Đăng nói:

- Ngươi từng nghe cha ngươi nói loại dược hoàn này uống vào quá nhiều có hại không?

Hoàng Dung cả kinh nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ Cửu hoa ngọc lộ hoàn lại có chỗ nào không ổn?

Vội nói:

https://thuviensach.vn

- Cha từng nói uống càng nhiều càng tốt, chỉ là điều chế không dễ, ông cũng không dám uống nhiều.

Nhất Đăng trầm ngâm hồi lâu, lắc đầu nói:

- Cha ngươi thần cơ diệu toán, người ta không thể đoán được, thì ta làm sao mà đoán được? Chẳng lẽ

y muốn trừng trị Lục sư huynh của ngươi, nên cấp cho y một bí phương giả? Lại chẳng lẽ Lục sư

huynh có thù oán với ngươi, trong bao thuốc này lại trộn thêm một viên thuốc độc.

Mọi người nghe tới hai chữ thuốc độc, cùng bật tiếng la hoảng. Người thư sinh nói:

- Sư phụ, người trúng độc à?

Nhất Đăng cười nói:

- Có sư thúc của ngươi ở đây, có thuốc độc lợi hại hơn cũng không giết người được đâu.

Bốn đệ tử tức giận không kìm được, nhìn Hoàng Dung nói:

- Sư phụ ta có ý tốt cứu ngươi, ngươi lại dám dùng thuốc độc hại người à?

Bốn người bao vây chung quanh Quách Tĩnh và Hoàng Dung, lập tức muốn động thủ.

Biến cố xảy ra bất ngờ, Quách Tĩnh giật mình luống cuống, không biết làm sao là tốt. Hoàng Dung nghe Nhất Đăng hỏi câu thứ nhất là biết Cửu hoa ngọc lộ hoàn gây họa, trong chớp mắt đã tra xét lại hết một lượt đầu đuôi

https://thuviensach.vn

việc nhận Cửu hoa ngọc lộ hoàn ở Quy Vân trang, trong lòng lập tức hiểu rõ, kêu lên:

- Bá bá, con biết rồi, là Anh Cô.

Nhất Đăng nói:

- Lại là Anh Cô à?

Hoàng Dung bèn đem tĩnh trạng hôm trong lều tranh ở đầm tối kể lại một lượt. Rồi nói:

- Bà ta cứ dặn đi dặn lại là con ngàn vạn lần không được uống thuốc này, tự nhiên là vì bà ta đã cho thêm một viên thuốc độc có hình dáng tương tự vào.

Người nông phu cao giọng quát:

- Hừ, bà ta đối xử với ngươi tốt lắm, nên sợ hại chết ngươi.

Hoàng Dung nghĩ lại Nhất Đăng uống thuốc độc, trong lòng vô cùng khó xử, lại không có lòng dạ

nào mà cãi cọ với y, chỉ hạ giọng nói:

- Không phải là sợ hại chết ta, chỉ sợ là ta uống thuốc độc rồi thì không hại được bá bá thôi.

Nhất Đăng thở dài nói:

- Nghiệt chướng, nghiệt chướng!

Sắc mặt lập tức chuyển thành từ hòa, nói với hai người Quách Hoàng:

- Đây là số phận của ta phải gặp kiếp nạn này, không có liên quan gì tới các ngươi, cho dù là Anh Cô thì cũng chỉ là một đoạn nhân quả trước đây. Các

https://thuviensach.vn

ngươi đi nghỉ ngơi vài hôm rồi thong thả xuống núi là được. Tuy ta trúng độc nhưng sư đệ ta là thánh thủ trị độc, không cần lo lắng.

Nói xong nhắm mắt ngồi im, không nói gì nữa.

Quách Hoàng hai người khom lưng lạy rạp xuống, chỉ thấy Nhất Đăng đại sư mặt đầy vẻ tươi cười khẽ xua tay, hai người không dám ở lại lâu, từ từ xoay người bước ra. Chú tiểu sa di chờ ở ngoài cửa, đưa hai người vào một gian phòng nhỏ ở hậu viện nghỉ ngơi. Trong phòng hoàn toàn không bày biện gì, chỉ đặt hai chiếc giường tre, một chiếc bàn tre.

Không bao lâu có hai hòa thượng già bưng cơm chay tới, nói:

- Mời dùng cơm.

Hoàng Dung lo lắng cho Nhất Đăng, hỏi:

- Đại sư khỏe không?

Một lão hòa thượng eo éo nói:

- Tiểu tăng không biết.

Rồi khom người vái lạy, lui ra khỏi phòng. Quách Tĩnh nói:

- Nghe hai người này nói ta còn cho rằng là nữ nhân.

Hoàng Dung nói:

- Là thái giám, nhất định là những người đã hầu hạ Đoàn hoàng gia trước đây trước kia.

Quách Tĩnh a một tiếng, hai người tâm sự đầy lòng, lòng dạ nào mà ăn cơm nổi.

https://thuviensach.vn

Trong thiền viện không khí yên tĩnh, bên ngoài không có tiếng động nào, ngẫu nhiên gió nhẹ thoảng tới lá trúc xào xạc thành tiếng, qua hồi lâu Quách Tĩnh nói:

- Dung nhi, võ công của Nhất Đăng đại sư thật cao cường.

Hoàng Dung ờ một tiếng. Quách tĩnh lại nói:

- Sư phụ chúng ta, cha cô, Chu đại ca, Âu Dương Phong, Cừu Thiên Nhận năm người võ công có cao hơn cũng chưa chắc thắng được Nhất Đăng đại sư.

Hoàng Dung nói:

- Ngươi nói trong sáu người ấy ai có thể xứng đáng là Thiên hạ đệ nhất?

Quách Tĩnh trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Ta thấy người nào cũng có thành tựu riêng, quả thật rất khó phân cao thấp. Người này thì giỏi môn này, người khác thì giỏi môn khác.

Hoàng Dung nói:

- Nếu nói văn võ toàn tài, bác học đa năng thì sao?

Quách Tĩnh nói:

- Thì tự nhiên phải tôn cha cô đứng đầu.

Hoàng Dung vô cùng đắc ý tươi cười như hoa, đột nhiên thở dài một tiếng nói:

- Vì vậy mới là kỳ lạ.

Quách Tĩnh vội hỏi:

https://thuviensach.vn

- Cái gì kỳ lạ?

Hoàng Dung nói:

- Ngươi nghĩ xem Nhất Đăng đại sư bản lĩnh cao cường thế nào, Ngư Tiều Canh Độc bốn đệ tử đều không phải là bọn tầm thường, tại sao lại run run sợ sợ núp ở chỗ núi sâu thế này? Tại sao nghe có người tới thăm lại sợ hãi như gặp tai họa lớn như thế? Trong sáu cao thủ trên đời hiện nay, chỉ có Tây độc và Cừu Thiết chưởng có thể còn là người đối đầu với ông ta, hai người ấy đều có danh tiếng, chẳng lẽ lại bất kể thân phận, liên thủ tìm tới làm khó ông ta sao?

Quách Tĩnh nói:

- Dung nhi, cho dù Âu Dương Phong và Cừu Thiên Nhận liên thủ tới tầm cừu thì hiện chúng ta cũng không sợ.

Hoàng Dung nói:

- Tại sao?

Quách Tĩnh trên mặt hiện ra vẻ ngại ngùng, cảm thấy không tiện nói.
Hoàng Dung cười nói:

- A! Tại sao lại cảm thấy khó xử?

Quách Tĩnh nói:

- Nhất Đăng đại sư võ công quyết không dưới Tây độc, ít nhất có thể đánh ngang tay. Ta thấy thủ

pháp lật tay điểm huyệt của ông ta là khắc tinh của Cáp mô công.

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Vậy còn Cừu Thiên Nhận? Ngư Tiều Canh Độc bốn người cũng không phải là đối thủ của y.

Quách Tĩnh nói:

- Không sai, lúc trên Quân sơn ở hồ Động Đình và trên núi Thiết Chưởng, ta đều từng đối chưởng với y một lần, nếu là đánh nhau, thì trong vòng năm mươi chiêu còn có thể ngang tay với y, nhưng sau một trăm chiêu thì quá nửa là không thể chống nổi. Hôm nay ta thấy thủ pháp điểm huyệt của Nhất Đăng đại sư lúc trị thương cho cô... .

Hoàng Dung cả mừng, cướp lời nói:

- Ngươi đã học được rồi phải không? Ngươi có thể thắng được lão Cừu Thiết chưởng chết giẫm ấy chứ gì?

Quách Tĩnh nói:

- Cô biết ta tư chất ngu độn, công phu điểm huyệt ấy lại tinh thâm vô cùng, làm sao có thể học được, chứ. Huống chi đại sư không nói dạy cho ta, ta tự nhiên không thể học. Có điều nhìn thấy thủ pháp của đại sư thì lại hiểu thêm một ít những điều vốn không hiểu rõ trong Cửu âm chân kinh. Muốn hơn Cừu Thiết chưởng thì không thể, nhưng muốn kéo dài thời khắc của y thì chắc được.

Hoàng Dung thở dài nói:

- Đáng tiếc, ta quên mất một chuyện.

Quách Tĩnh nói:

- Chuyện gì?

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Đại sư trúng độc, không biết lúc nào thì khỏe lại.

Quách Tĩnh im lặng, qua một lúc căm hờn nói:

- Bà Anh Cô tàn độc thật.

Đột nhiên kêu la:

- A, không xong rồi.

Hoàng Dung giật nảy mình, nói:

- Cái gì thế?

Quách Tĩnh nói:

- Cô từng ưng thuận với Anh Cô là sau khi khỏi thương sẽ ở với bà ta một năm, cái hẹn ấy có giữ hay không?

Hoàng Dung nói:

- Ngươi nói nên thế nào?

Quách Tĩnh nói:

- Nếu không có bà ta chỉ điểm, chúng ta còn không thể tìm tới được Nhất Đăng đại sư, thương thế

của cô cũng khó mà nói... .

Hoàng Dung nói:

- Cái gì mà khó nói? Cứ nói thẳng là cái mạng nhỏ của ta nhất định không giữ được. Ngươi là đại trượng phu, lời nói như núi, nhất định bắt ta phải giữ lời hứa.

https://thuviensach.vn

Nàng nghĩ tới việc Quách Tĩnh không chịu phản bội từ bỏ hôn ước với Hoa Tranh, không kìm được buồn bã cúi đầu xuống.

Về tâm sự đàn bà con gái, Quách Tĩnh quả thật không hiểu được chút nào, Hoàng Dung đã ứa nước mắt sắp khóc, y vẫn ngu ngu ngốc ngốc không biết gì, chỉ nói:

- Anh Cô nói cha cô thần cơ diệu toán, hơn bà ta gấp trăm lần, cho dù cô chịu truyền thụ cái học thuật số, thì rốt lại cũng không bằng được một chút của cha cô, vậy thì tại sao lại đòi cô làm bạn với bà ta một năm?

Hoàng Dung quay mặt không đếm xỉa gì tới. Quách Tĩnh vẫn chưa biết, lại nói thêm một câu. Hoàng Dung tức giận nói:

- Ngươi là đồ ngốc, chẳng biết cái gì cả.

Quách Tĩnh không biết tại sao nàng đột nhiên nổi giận, bị nàng mắng cho không hiểu gì cả, chỉ nói:

- Dung nhi! Ta vốn là đồ ngốc thì mới cần cô nói chứ!

Hoàng Dung buột miệng mắng người, vốn vô cùng hối hận, nghe y chịu nhũn như thế, lại không nhịn được, phục vào lòng y khóc òa lên. Quách Tĩnh càng không hiểu được, chỉ nhẹ nhàng vỗ vai nàng an ủi.

Hoàng Dung kéo áo Quách Tĩnh lau nước mắt, cười nói:

- Tĩnh ca ca, là ta không tốt, lần sau nhất định ta không mắng ngươi nữa.

Quách Tĩnh nói:

- Thì ta vốn là đồ ngốc, cô nói như thế có sao đâu?

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Ờ, ngươi là người tốt, ta là cô nương xấu. Ta nói với ngươi, bà Anh Cô kia có thù hận với cha ta, vốn định nghiên cứu võ công thuật số để tới đảo Đào Hoa tìm cha ta trả thù, về sau thấy thuật số

không bằng ta, võ công không bằng ngươi, biết không còn cách nào báo thù nên nghĩ cách đè nén ta để dụ cha ta lại cứu. Đó là để đổi khách làm chủ, bà ta có thể bày độc kế để hại ông.

Quách Tĩnh giật mình hiểu ra, vỗ đùi một cái nói:

- A, không hề sai, cái hẹn kia không cần phải giữ nữa.

Hoàng Dung nói:

- Tại sao không giữ? Đương nhiên phải giữ chứ.

Quách Tĩnh nói:

- Ủa!

Hoàng Dung nói:

- Người đàn bà này vô cùng lợi hại, xem việc bà ta trộn thêm một viên thuốc độc vào Cửu hoa ngọc lộ hoàn để hại Nhất Đăng đại sư thì có thể hiểu được. Người đàn bà này mà không trừ đi tương lai sẽ

trở thành tai họa lớn cho cha ta. Bà ta muốn ta làm bạn thì ta làm bạn với bà ta, bây giờ đã có đề

phòng quyết sẽ không mắc lừa bà ta nữa, bất kể bà ta có âm mưu độc kế gì ta cũng có thể nhận ra .

Quách Tĩnh nói:

- Ờ, nhưng thế cũng như làm bạn với một con cọp.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung đang định trả lời, chợt nghe ở thiền phòng bên ngoài vang vào mấy tiếng la hoảng.

Hai người nhìn nhau một cái, ngưng thần lắng nghe, tiếng la hoảng lập tức im bặt. Quách Tĩnh nói:

- Không biết đại sư có việc gì không?

Hoàng Dung lắc lắc đầu. Quách tĩnh lại nói:

- Cô ăn cơm đi. Rồi nghỉ ngơi một lúc.

Hoàng Dung vẫn lắc đầu, chợt nói:

- Có người tới!

Quả nhiên nghe thấy tiếng bước chân mấy người vang lên, từ ngoài viện đi vào, một người căm giận nói:

- Con nha đầu quỷ kế đa đoan, cứ giết y thị trước.

Nghe thanh âm thì là người nông phu. Quách Hoàng hai người giật nảy mình, lại nghe giọng người tiều phu nói:

- Không được làm bậy, phải hỏi rõ trước đã.

Người nông phu nói:

- Còn hỏi gì nữa? Hai đứa tiểu tặc này ắt là do kẻ đối đầu của sư phụ sai tới. Chúng ta cứ giết một đứa giữ một đứa. Muốn hỏi thì hỏi thằng tiểu tử ngốc kia cũng được.

Nói tới đó, bốn người Ngư Tiều Canh Độc đã tới ngoài cửa.

Họ đứng giữ chặt ngoài cửa, trò chuyện cũng không sợ Quách Hoàng hai người nghe.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh không chần chừ, một chiêu Kháng long hữu hối đánh vào vách phía sau, chỉ nghe bùng bùng một tiếng vang lên, nửa bức vách đất lập tức đổ xuống. Y khom xuống cõng Hoàng Dung lên, nhảy ra chỗ tường vỡ, người đang trên không, người nông phu xuất thủ như gió, phóng tráo chụp vào chân trái y.

Hoàng Dung tay trái khẽ vung ra, phất vào huyệt Dương trì trên mu bàn tay người nông phu, đây là Lan hoa phất huyệt thủ gia truyền của nàng, tuy sau khi bị thương không có sức, nhưng cái phất ấy khinh minh mau lẹ nhận huyệt rất chuẩn, cũng không phải tầm thường. Người nông phu hiểu rõ công phu điểm huyệt, nhìn thấy ngón tay nàng phất tới như điện, giật nảy mình vội rút tay lại đỡ, huyệt đạo chưa bị quét phất trúng, nhưng đòn tới đã chậm mất một chút, Quách Tĩnh đã cõng Hoàng Dung vọt ra sau tường.

Y chỉ chạy được vài bước, kêu khổ một tiếng, nguyên là phía sau thiền viện là gai góc cao bằng đầu người, ken dày chằng chịt, gai góc tua tủa, quả thật không có đường nào chạy được, quay đầu lại thấy Ngư Tiều Canh Độc bốn người dàn hàng chữ nhất đứng chặn trước mặt. Quách Tĩnh cao giọng nói:

- Tôn sư sai bọn ta xuống núi, các vị đã chính tai nghe thấy, tại sao lại dám trái lệnh cản trở?

Người tiều phu trừng mắt nhìn, giọng nói như sấm trả lời:

- Sư phụ ta lòng dạ từ bi, cam tâm xả thân cứu mạng, ngươi...

Quách Hoàng hai người hoảng sợ nói:

- Tại sao lại xả thân cứu mạng?

Ngư Tiều Canh Độc đồng thời phì một tiếng, người thư sinh cười nhạt nói:

- Thương thế của cô nương là sư phụ ta xả thân để cứu chẳng lẽ các ngươi quả thật không biết?

https://thuviensach.vn

Quách Hoàng đồng thanh hỏi:

- Quả thật là không biết, xin nói rõ hơn.

Người thư sinh thấy vẻ mặt hai người rất thành khẩn, không phải là giả, bèn nhìn người tiều phu một cái người tiều phu gật gật đầu, người thư sinh nói:

- Cô nương bị nội thương rất nặng, phải dùng Nhất dương chỉ và Tiên thiên công đả thông các đại huyệt trong kỳ kinh bát mạch mới có thể trị thương cứu bệnh. Từ khi Trùng Dương chân nhân phái Toàn Chân tiên du, trên đời chỉ có sư phụ ta biết được cả hai môn thần công Nhất dương chỉ và Tiên thiên công. Nhưng dùng loại công phu này chữa thương cho người thì nguyên khí của mình bị hao tổn rất nhiều, trong vòng năm năm mất hết võ công.

Hoàng Dung a một tiếng, trong lòng vừa cảm động vừa xấu hổ.

Người thư sinh nói:

- Trong năm năm sau đó hàng ngày đều phải chuyên cần khổ luyện, chỉ cần hơi có sơ suất thì không những không phục hồi được võ công mà còn nhẹ thì phát bệnh, nặng thì mất mạng. Sư phụ ta đối xử

với ngươi như thế, tại sao ngươi táng tận lương tâm, lấy oán báo ơn?

Hoàng Dung phục xuống đất, hướng về thiền phòng chỗ Nhất Đăng đại sư ở lạy bốn lạy, nghẹn ngào nói:

- Cái ơn cứu mạng của bá bá, quả thật con không biết là sâu dày như thế.

Ngư Tiều Canh Độc thấy nàng lạy phục xuống, vẻ mặt hơi dịu đi. Người câu cá hỏi:

- Cha ngươi sai ngươi tới ám toán sư phụ ta hay ngươi không tự biết?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung tức giận nói:

- Tại sao cha ta lại sai ta tới ám toán bá bá? Cha ta đảo chủ đảo Đào Hoa là nhân vật thế nào? Há lại làm việc hèn hạ vô sỉ như thế?

Người đánh cá vái dài một vái nói:

- Nếu không phải do lệnh tôn sai khiến thì tại hạ lời lẽ có chỗ mạo phạm, xin cô nương thứ tội.

Hoàng Dung nói:

- Hừ, câu ấy mà để cha ta nghe được thì cho dù ngươi là cao đồ của Nhất Đăng đại sư cũng phải nếm mùi đau khổ đấy.

Người câu cá nhếch mép cười nói:

- Lệnh tôn có ngoại hiệu là Đông tà, thì hành sự.., hành sự.., ha ha.., bọn ta vốn nghĩ là Tây độc làm được việc gì lệnh tôn có thể làm được việc đó. Bây giờ xem ra chỉ sợ là ý nghĩ ấy là sai.

Hoàng Dung nói:

- Cha ta làm sao lại so với Tây độc? Lão tặc Âu Dương Phong làm chuyện gì rồi?

Người thư sinh nói:

- Được, chúng ta cứ nói trắng mọi chuyện ra với nhau. Vào phòng sẽ nói.

Lúc ấy sáu người trở vào thiền phòng, chia ra ngồi xuống. Ngư Tiều Canh Độc bốn người ngồi xuống, như có ý như vô ý nhưng đều chặn hết các cửa ra vào, Hoàng Dung biết là họ đề phòng mình bỏ chạy, chỉ cười khẽ một tiếng, cũng không nói ra.

https://thuviensach.vn

Người thư sinh nói:

- Các ngươi có biết Cửu âm chân kinh không?

Hoàng Dung nói:

- Biết, chẳng lẽ chuyện này có liên quan gì tới kinh văn Cửu âm chân kinh à? Ờ, bộ sách này quả thật hại người không ít.

Không kìm được nhớ tới mẹ mình vì viết lại kinh văn không được mà chết.
Người thư sinh nói:

- Lần đầu luận kiếm ở Hoa sơn là vì tranh đoạt chân kinh. Giáo chủ Toàn Chân võ công đứng đầu thiên hạ, chân kinh rơi vào tay ông ta, bốn cao thủ còn lại trong lòng thật sự khâm phục, vốn chẳng ai nói gì. Lần ấy luận kiếm ở Hoa sơn, người nào cũng khoe tài riêng, Trùng Dương chân nhân rất khâm phục Nhất dương chỉ của sư phụ ta, năm sau lại cùng sư đệ y tới Đại Lý thăm sư phụ ta, từng rèn luyện công phu với nhau.

Hoàng Dung nói chen vào:

- Sư đệ y à? Là Lão Ngoan đồng Chu Bá Thông phải không?

Người thư sinh nói:

- Đúng rồi, cô nương tuổi tuy nhỏ nhưng quen biết rất nhiều.

Hoàng Dung nói:

- Ngươi không cần khen ta.

Người thư sinh nói:

- Chu sư thúc là người rất hoạt kê. Nhưng ta không biết y có ngoại hiệu là Lão Ngoan đồng. Lúc ấy sư phụ ta chưa xuất gia.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nói:

- A, lúc ấy ông còn đang làm vua.

Người thư sinh nói:

- Không sai, sư huynh đệ giáo chủ Toàn Chân ở trong hoàng cung được mười ngày, bốn người bọn ta đều hầu hạ bên cạnh. Sư phụ ta đem yếu chỉ Nhất dương chỉ ra giảng giải, nói hết cho Trùng Dương chân nhân biết. Trùng Dương chân nhân vô cùng mừng rỡ, lại đem công phu lợi hại nhất của ông ta là Tiên thiên công truyền lại cho sư phụ ta. Lúc họ đàm luận, bọn ta tuy ở bên cạnh, nhưng vì hiểu biết hạn hẹp, cho dù nghe thấy nhưng cũng không thể lĩnh ngộ được.

Hoàng Dung nói:

- Vậy còn Lão Ngoan đồng? Y công phu cũng không thấp đâu.

Người thư sinh nói:

- Chu sư thúc ưa động không ưa tĩnh, cả ngày lang thang khắp nơi trong hoàng cung Đại Lý, đi khắp nơi đùa giỡn, ngay cả tẩm cung của hoàng hậu và phi tần cũng không né tránh. Bọn cung nga thái giám biết y là khách quý của hoàng đế nên cũng không cản trở.

Hoàng Dung và Quách Tĩnh trên mặt đều thoáng nụ cười.

Người thư sinh lại nói:

- Lúc Trùng Dương chân nhân chia tay, nói với sư phụ ta rằng: Gần đây bệnh cũ của ta lại phát, nghĩ

chắc không còn sống lâu trên đời, may là Tiên thiên công đã có truyền nhân, lại thêm với thần công Nhất dương chỉ của hoàng gia, trên đời đã có người khắc chế y, cũng không sợ y hoành hành tác quái nữa. Lúc ấy sư phụ

https://thuviensach.vn

ta mới hiểu, Trùng Dương chân nhân ngàn dặm xa xôi tìm tới Đại Lý chủ yếu là để truyền lại công phu Tiên thiên công cho sư phụ ta, muốn sau khi ông chết còn để lại một công phu khắc chế Tây độc Âu Dương Phong.

Chỉ vì Đông tà Tây độc Nam đế Bắc cái Trung thần thông năm người danh tiếng ngang nhau, nếu nói là tới truyền thụ công phu thì không khỏi có chỗ bất kính với sư phụ ta, nên trước tiên xin sư phụ ta truyền thụ Nhất dương chỉ rồi mới đem Tiên thiên công ra trao đổi. Sư phụ ta hiểu dụng ý của y, trong lòng rất kính trọng, lập tức chuyên tâm tu luyện Tiên thiên công. Trùng Dương chân nhân học được Nhất dương chỉ rồi, sống được không lâu, cũng chưa nghiên cứu tu luyện, nghe nói cũng không truyền lại cho đồ đệ. Về sau nước Đại Lý ta nảy ra một chuyện bất hạnh, sư phụ ta nhìn rõ tình đời xuống tóc làm sư.

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Đoàn hoàng gia không làm hoàng đế mà lại cam tâm làm sư, vậy thì đây ắt là một chuyện cực kỳ

thương tâm, người ta không nói thì mình cũng không tiện hỏi.

Rồi liếc mắt thấy Quách Tĩnh đang há miệng muốn hỏi, vội đưa mắt ra hiệu cho y, Quách Tĩnh ờ một tiếng, vội ngậm miệng lại.

Người thư sinh thần sắc buồn rầu, có lẽ là nhớ lại chuyện cũ, dừng lại một lúc mới nói tiếp:

- Không biết vì sao tin sư phụ ta luyện thành Tiên thiên công lại tiết lộ ra ngoài. Có một hôm sư

huynh của ta.

Rồi chỉ vào người nông phu nói tiếp “Sư huynh của ta vâng lệnh sư phụ ra ngoài hái thuốc, trong núi Đại Tuyết sơn ở biên giới phía tây Vân Nam lại

https://thuviensach.vn

bị người dùng Cáp mô công đả thương.

Hoàng Dung nói:

- Đó tự nhiên là Lão Độc vật rồi.

Người nông phu tức giận nói:

- Không phải y thì là ai? Trước tiên là một gã thiếu niên công tử bỗng dưng gây sự với ta, nói núi Đại Tuyết sơn là của nhà y không cho người ngoài vào hái thuốc. Đại Tuyết sơn chu vi ngàn dặm, làm sao là của nhà y được? Người ấy rõ ràng có ý gây hấn với ta. Ta được sư phụ giáo huấn, cố gắng nhịn nhục, gã thiếu niên ấy lại được đằng chân lân đằng đầu, nói muốn ta dập đầu lạy ba trăm cái mới tha cho xuống núi, ta không nhịn được nữa, rốt lại động thủ với y. Gã thiếu niên ấy công phu rất cao cường, hai người đấu suốt nửa ngày cũng chỉ ngang tay với y. Nào ngờ Lão Độc vật đột nhiên từ

sau góc núi xuất hiện, không nói câu nào, xuất chưởng đánh ta trọng thương. Gã thiếu niên ấy sai người cõng ta đưa về ngoài chùa Thiên Khánh chỗ sư phụ ta thường tới.

Hoàng Dung nói:

- Có người báo thù thay ngươi rồi, gã Âu Dương công tử ấy đã bị giết rồi.

Người nông phu ấy tức giận nói:

- A, đã chết rồi à, ai giết y thế?

Hoàng Dung nói:

- Ờ, người khác giết mất kẻ thù của ngươi, ngươi cũng tức giận nữa.

Người nông phu nói:

https://thuviensach.vn

- Thù oán của ta phải do ta chính tay trả thù.

Hoàng Dung thở dài nói:

- Đáng tiếc là ngươi không trả thù được.

Người nông phu nói:

- Ai giết y?

Hoàng Dung nói:

- Đó cũng là một người xấu, công phu thua xa Âu Dương công tử nhưng dùng gian kế giết y.

Người thư sinh nói:

- Giết rất hay! Cô nương, ngươi có biết Âu Dương Phong đả thương sư huynh ta là có dụng ý gì không?

Hoàng Dung nói:

- Chuyện đó có gì khó đoán? Bằng vào công phu của Tây độc thì một chưởng có thể giết chết sư

huynh của ngươi, nhưng chỉ đánh y bị trọng thương, lại đưa về tới cửa sư phụ ngươi, đương nhiên là muốn người hao tổn công lực để chữa thương cho đệ tử.

Theo các ngươi nói chữa thương một lần hao tổn nguyên khí phải mất năm năm để tu luyện lại, vậy thì trong lần luận kiếm ở Hoa sơn lần sau, đại sư đương nhiên sẽ không thắng được y.

Người thư sinh thở dài nói:

https://thuviensach.vn

- Cô nương quả thật thông minh, nhưng chỉ đoán đúng một nửa, gã Âu Dương Phong kia rất âm độc, người ta rất khó đề phòng. Y nhân lúc sư phụ ta chữa thương cho sư huynh xong, công lực chưa phục hồi, lại ngầm tới tập kích, muốn giết chết sư phụ ta...

Quách Tĩnh nói chen vào:

- Nhất Đăng đại sư từ hòa như thế chẳng lẽ lại có kết thù oán gì với Âu Dương Phong sao?

Người thư sinh nói:

- Tiểu ca, câu ngươi hỏi mới rồi không đúng đâu. Thứ nhất, người có lòng từ bi thì xưa nay vẫn đứng vào cái thế không chung sống được với những kẻ xấu xa tàn ác. Thứ hai, Âu Dương Phong muốn hại người thì chưa chắc đã vì có thù oán với người ta. Chỉ vì y biết Tiên thiên công là khắc tinh của Cáp mô công, nên trăm mưu ngàn kế muốn hại sư phụ ta.

Quách Tĩnh gật đầu lia lịa, lại hỏi:

- Rồi đại sư có bị y hại không?

Người thư sinh nói:

- Sư phụ ta vừa thấy thương thế của sư huynh, lập tức hiểu được gian kế của Âu Dương Phong, ngay trong đêm dời chỗ ở, rốt lại không để Tây độc tìm được. Bọn ta biết y một là không làm, hai là làm thì không thôi, quyết không chịu buông tay bỏ qua, vì thế tìm hỏi khắp nơi, rốt lại tìm được nơi ẩn náu bí mật ở đây. Sau khi công lực của sư phụ ta phục nguyên, sư huynh đệ bọn ta muốn nên núi Bạch Đà tìm Tây độc tính sổ, nhưng sư phụ ta hết sức nói không nên oan oan tương báo kéo dài, không cho bọn ta ra ngoài sinh sự. Cũng được yên ổn trong bấy nhiêu năm, nào ngờ lại có hai người các ngươi lên núi. Bọn ta chỉ cho rằng đệ tử Cửu chỉ thần cái chắc không có lòng gia hại sư phụ ta, nên lúc các ngươi lên núi cũng chưa hề xuất toàn lực

https://thuviensach.vn

cản trở, nếu không thì bỏ liều tính mạng của bốn người cũng quyết không để các ngươi tiến được vào chùa. Nào ngờ người không có lòng hại cọp, cọp lại có ý hại người, ờ, sư phụ ta rốt lại lại mắc vào độc thủ của các ngươi.

Nói tới đó mày kiếm dựng lên, dáng vẻ oai nghiêm, từ từ đứng dậy, soạt một tiếng, rút trường kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang lóe mắt.

Người câu cá, người tiều phu, người nông phu ba người đồng thời đứng lên, đều rút binh khí ra, chia ra đứng bốn góc.

Hoàng Dung nói:

- Lúc ta tới xin đại sư chữa bệnh, quả thật không biết đại sư lại phải vất vả tới như thế, phải hao tốn công lực mất năm năm. Trong số dược hoàn kia có thuốc độc trộn vào, là do người ngoài hãm hại.

Ơn đức của đại sư như trời cao đất dày, ta cho dù hoàn toàn không có lương tâm, cũng không thể lấy oán báo ơn.

Người đánh cá cao giọng nói:

- Vậy hai người các ngươi tại sao nhân lúc sư phụ ta đang mất hết công lực lại trúng chất kịch độc, dẫn kẻ thù lên núi?

Quách Hoàng hai người giật nảy nình, đồng thanh kêu lên:

- Không có đâu?

Người câu cá nói:

- Còn nói không có à? Sư phụ ta vừa trúng độc, ở dưới núi lập tức đưa lên một cái vòng ngọc, nếu không câu kết với nhau từ trước thì trên đời lại có chuyện ăn khớp như thế sao?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nói:

- Vòng ngọc gì?

Người câu cá tức giận nói:

- Còn làm ra vẻ không biết nữa.

Đôi thiết tương trong tay chia ra một cái, chiếc bên trái quét ngang, chiếc bên phải bổ dọc, chia ra đánh tới hai người Quách Hoàng.

Quách Tĩnh vốn sóng vai với Hoàng Dung ngồi trên bồ đoàn, nhìn thấy hai mái chèo đánh tới liền nhảy bật dậy, tay phải móc lại thành trảo vung ra hất chiếc mái chèo sắt quét ngang, tay trái vươn ra chụp cứng mái chèo, hất lên đè xuống một cái, cái đè này hàm chứa kình lực, vô cùng lợi hại, người đánh cá chỉ thấy hổ khẩu tê rần, không tự chủ được buông cán mái chèo. Quách Tĩnh giật mái chèo sắt về choang một tiếng, chạm vào chiếc bừa sắt của người nông phu, lửa bắn tung tóe, kế lại đẩy chiếc mái chèo sắt trở vào tay người câu cá. Người câu cá ngạc nhiên, thuật tay đón lấy, tay phải vận lực cùng lưỡi búa của người tiều phu đồng thời đánh xuống. Quách Tĩnh song chưởng ra sau tới trước mang theo một luồng kình phong đánh vào trước ngực hai người. Người thư sinh biết Hàng long thập bát chưởng lợi hại, kêu lên:

- Lui mau.

Người đánh cá và người tiều phu đều là cao đồ dưới trướng danh sư, võ công không phải tầm

thường, hai chiêu ấy đều chưa dùng hết vội thu thế nhảy ra, đột nhiên thân hình khựng lại, thế lùi lại lập tức bị cản, nguyên là võ khí trong tay đã bị chưởng lực của Quách Tĩnh kéo tới, không biết làm sao đành buông tay, cứu mạng là chuyện lớn. Quách Tĩnh cầm thiết tương thiết phủ nhẹ nhàng ném ra, kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Xin cầm lấy.

Người thư sinh bật tiếng khen ngợi:

- Hảo công phu!

Trường kiếm đâm ra, chênh chếch phóng vào tay phải y. Quách Tĩnh nhìn thấy thế kiếm trong lòng hơi hoảng sợ, đã thấy trong bốn đại đệ tử của Nhất Đăng đại sư thì người thư sinh này tuy rất văn nhã nhưng võ công thì hơn hẳn các sư huynh đệ, lập tức không dám coi thường, hai chưởng vung lên, trùm chưởng lực lên che chở cho Hoàng Dung và mình. Lúc ấy quả thật vững vàng như núi, hoàn toàn không có chút sơ hở, song chưởng khí thế như cầu vồng, càng về sau vòng tròn càng lúc càng lớn, Ngư Tiều Canh Độc bốn người bị ép dần dần lùi vào tường, đừng nói là tấn công, ngay cả

ra chiêu đón đỡ cũng không dễ. Lúc ấy nếu Quách Tĩnh nhả kình lực ra, bốn người ắt phải có người bị thương.

Lại đánh nhau một lúc, Quách Tĩnh không tăng thêm chưởng lực nữa, địch nhân đánh mạnh thì đỡ

mạnh, đánh yếu thì đỡ yếu, thấy lực thì đón lực, thủy chung vẫn giữ được thế quân bình không thắng không bại.

Người thư sinh kiếm pháp đột nhiên thay đổi, trường kiếm rung mau, chỉ nghe tiếng ong ong vang lên hồi lâu không dứt, kế đó trên sáu kiếm dưới sáu kiếm trước sáu kiếm sau sáu kiếm trái sáu kiếm phải sáu kiếm, liên tiếp sáu sáu ba mươi sáu kiếm, chính là Viên Lao sơn tam thập lục kiếm ở Vân Nam, được gọi là lợi hại bậc nhất trong kiếm pháp tấn công trên đời. Quách Tĩnh chưởng trái đón đỡ

ba món võ khí của ba người Ngư Tiều Canh, tay phải vung theo mũi kiếm của người thư sinh trên dưới trước sau trái phải, bất kể kiếm pháp biến hóa vô cùng, y cứ dùng chưởng lực đánh vào phương hướng mũi kiếm đâm tới,

https://thuviensach.vn

nhát nào cũng đều vừa chạm tới áo y thì trượt qua một bên, không đâm được vào chéo áo y.

Đánh liên tiếp xong ba mươi sáu kiếm, Quách Tĩnh ngón trỏ tay phải cong lại bấm vào ngón cái, nhìn đúng mũi kiếm phóng tới, búng mạnh vào sống kiếm. Công phu Đàn chỉ thần thông này của Hoàng Dược Sư vốn có thể nói là trên đời không hai, trước kia y và Chu Bá Thông bắn bi đùa giỡn, lúc ở Quy Vân trang bắn đá chỉ điểm cho Mai Siêu Phong đều là sử dụng công phu này. Quách Tĩnh lúc ở thôn Ngưu Gia phủ Lâm An thấy y đánh nhau với Toàn Chân thất tử, học được yếu quyết bên trong, thủ pháp búng ngón tay tuy thua xa Hoàng Dược Sư nhưng kình lực rất mạnh, chỉ nghe keng một tiếng, thanh kiếm chấn động, người thư sinh cánh tay tê rần, suýt nữa rơi mất trường kiếm, trong lòng cả kinh nhảy lùi trở ra kêu lên:

- Dừng tay!

Ngư Tiều Canh ba người nhất tề nhảy ra, chỉ là bọn họ vốn đã bị ép tới sát tường, không sao lui lại được nữa, người câu cá nhảy lùi ra cửa, người nông phu thì nhảy lên nửa bức tường bị đánh sập.

Người tiều phu giắt chiếc búa vào hông, cười nói:

- Ta đã sớm nói hai vị không có ác ý, mà các ngươi không chịu nghe.

Người thư sinh tra kiếm vào vỏ, vái Quách Tĩnh một vái, nói:

- Tiểu ca dưới chưởng dung tình, ta rất cảm tạ thịnh tình.

Quách Tĩnh vội khom lưng trả lễ, trong lòng lại không hiểu:

- Bọn ta vốn không có ý xấu tại sao các ngươi ban đầu nhất định không tin, động thủ xong mới chịu tin?

Hoàng Dung thấy vẻ mặt y, đoán được ý y, bèn nói khẽ vào tai y:

https://thuviensach.vn

- Nếu ngươi có ác ý thì đã sớm đả thương bốn người bọn họ rồi. Nhất Đăng đại sư bây giờ làm sao còn là đối thủ của ngươi nữa?

Quách Tĩnh nghĩ thấy không sai, liên tiếp gật đầu.

Người nông phu và người câu cá bước lại vào phòng. Hoàng Dung nói:

- Chỉ không biết người đối đầu của đại sư là ai? Đưa vòng ngọc tới là có ý gì?

Người thư sinh nói:

- Không phải tại hạ không chịu nói, nhưng quả thật bọn ta cũng không rõ, chỉ biết giữa việc xuất gia của sư phụ ta và người ấy có mối liên quan rất lớn.

Hoàng Dung đang định hỏi nữa, người nông phu đột nhiên nhảy bật lên nói:

- Ái chà, chuyện này nguy hiểm thật?

Người câu cá nói:

- Cái gì?

Người nông phu chỉ người thư sinh nói:

- Sư phụ ta chữa thương hao tốn công lực, y đều nói ra không giấu diềm gì. Nếu hai vị này không có ý tốt, thì bốn người chúng ta không cản trở được, sư phụ chúng ta còn được sống à?

Người tiều phu nói:

- Trạng nguyên thần cơ diệu toán, nếu ngay chuyện ấy mà cũng tính không được thì làm sao làm được Tướng gia của Đại Lý? Y sớm biết hai vị này là

https://thuviensach.vn

bạn không phải thù, động thủ mới rồi một là muốn thử xem võ công của hai vị tiểu bằng hữu này, hai là để dạy cho ngươi tin phục.

Người thư sinh cười khẽ một tiếng, người nông phu và người câu cá liếc y một cái, nửa là khâm phục nửa là trách móc.

Đúng lúc ấy, ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên, chú tiểu sa di tiến vào, chắp tay nói:

- Sư phụ sai bốn vị sư huynh tiễn khách.

Mọi người lập tức đứng lên.

Quách Tĩnh nói:

- Đại sư đã có người đối đầu tới đây bọn ta làm sao có thể bỏ đi? Không phải tiểu đệ không tự lượng sức mình, nhưng muốn cùng bốn vị sư huynh cùng thu xếp kẻ đối đầu xong sẽ tính.

Ngư Tiều Canh Độc nhìn nhau một cái, đều lộ vẻ mừng rỡ. Người thư sinh nói:

- Để ta đi hỏi sư phụ đã?

Bốn người nhất tề đi vào, qua hồi lâu mới trở ra. Quách Hoàng thấy vẻ mặt bốn người, đã biết Nhất Đăng đại sư không ưng thuận. Quả nhiên người thư sinh nói:

- Sư phụ ta đa tạ hai vị, nhưng lão nhân gia người nói nhân quả của ai thì người ấy phải tự kết thúc, người ngoài không thể can thiệp được.

Hoàng Dung nói:

- Tĩnh ca ca, chúng ta tự tới nói chuyện với đại sư.

https://thuviensach.vn

Hai người đi tới cửa thiền phòng của Nhất Đăng đại sư, lại thấy cánh cửa đóng chặt, Quách Tĩnh gõ cửa suốt nửa ngày, hoàn toàn không có tiếng đáp. Cánh cửa ấy tuy chỉ xô một cái là ngã, nhưng y làm sao dám lỗ mãng? Người tiều phu buồn rầu nói:

- Sư phụ ta không thể tiếp kiến hai vị rồi. Núi cao nước dài, sau này chúng ta sẽ còn có dịp gặp lại.

Quách Tĩnh cảm kích Nhất Đăng đại sư nhiệt huyết trong lòng trào lên, không thể kìm được nói:

- Dung nhi, đại sư cho cũng được, không cho cũng được, chúng ta xuống núi, cứ thấy dưới núi có kẻ

nào lằng nhằng thì đánh cho y một trận tơi bời hoa lá rồi sẽ tính.

Hoàng Dung nói:

- Cách ấy hay lắm. Nếu kẻ đối đầu của đại sư vô cùng lợi hại, chúng ta chết dưới tay y, thì tính ra cũng là trả được ơn đức của đại sư.

Quách Tĩnh là buột miệng nói ra, nhưng Hoàng Dung thì cố ý cao giọng, muốn cho Nhất Đăng đại sư nghe thấy.

Hai người quay lưng đi, cánh cửa gỗ đột nhiên két một tiếng mở ra, một vị sư già eo éo nói:

- Đại sư có lời mời.

Quách Tĩnh vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, cùng Hoàng Dung sóng vai bước vào, thấy Nhất Đăng và nhà sư Thiên Trúc đang ngồi xếp bằng trên tấm bồ đoàn. Hai người lạy rạp xuống đất, khi ngẩng đầu lên, chỉ thấy Nhất Đăng sắc mặt vàng vọt, khác hẳn vẻ mặt sung mãn nguyên khí lúc mới gặp. Hai người vừa cảm kích vừa khó xử, không biết nói thế nào là tốt.

https://thuviensach.vn

Nhất Đăng nhìn nhìn bốn đệ tử ngoài cửa, nói:

- Mọi người vào cả đi, ta có câu muốn nói.

Ngư Tiều Canh Độc bước vào thiền phòng, khom người làm lễ với sư phụ sư thúc. Nhà sư Thiên Trúc gật gật đầu rồi lập tức cúi đầu ngẫm nghĩ không đếm xỉa gì tới khách nữa. Nhất Đăng đại sư

nhìn làn khói hương lởn vởn bốc lên xuất thần, trong tay mân mê một cái vòng bạch ngọc mỡ dê.

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Đây rõ ràng là cái xuyến ngọc đeo tay của nữ nhân, nhưng không biết kẻ đối đầu của đại sư đưa tới là có dụng ý gì.

Qua hồi lâu, Nhất Đăng thở dài một tiếng, nói với Quách Tĩnh và Hoàng Dung:

- Ý tốt của hai người các ngươi, lão tăng tâm lĩnh rồi. Chuyện nhân quả trong vụ này, nếu ta không nói ra, chỉ sợ đôi bên có người vì thế mà bị tổn thương, rất trái với ý lão tăng. Các ngươi có biết ta vốn là người thế nào không?

Hoàng Dung, nói:

- Bá bá vốn là hoàng đế nước Đại Lý ở Vân Nam. Thiên Nam nhất đế, oai danh hiển hách, thiên hạ ai mà không biết?

Nhất Đăng cười khẽ một tiếng nói:

- Hoàng gia là giả, lão tăng là giả, oai danh hiển hách lại càng giả. Cũng như tiểu cô nương ngươi cũng là giả thôi.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung không hiểu thiền cơ của y, mở tròn hai con mắt long lanh đẹp đẽ nhìn y chằm chằm.

Nhất Đăng thong thả nói:

- Nước Đại Lý ta từ Thần thánh Văn vũ đế Thái tổ mở nước là năm Đinh dậu, so với lúc Tống Thái tổ Triệu Khuông Dẫn làm binh biến ở Trần Kiều, khoác hoàng bào lên người thì sớm hơn hai mươi ba năm. Thần thánh Văn vũ đế của ta truyền được bảy đời thì tới Khiêm nghĩa đế, ông làm hoàng đế

bốn năm thì xuất gia làm sư, trao ngôi lại cho cháu là Thánh đức đế. Về sau Thánh đức đế, Hưng tông Hiếu đức đế, Bảo định đế, Hiến tông Tuyên nhân đế, phụ hoàng của ta là Cảnh tông Chính khang đế đều từ bỏ ngôi vua xuất gia làm sư. Từ Thái tổ tới ta, trong mười tám đời hoàng đế có tới bảy vị xuất gia.

Ngư Tiều Canh Độc đều là người Đại Lý, tự nhiên biết lịch sử các đời. Quách Tĩnh và Hoàng Dung thì nghe thế rất ngạc nhiên, nghĩ thầm:

- Nhất Đăng đại sư không làm vua mà làm hòa thượng, đã khiến người ta vô cùng kinh ngạc, té ra ông ta có rất nhiều tổ tiên cũng làm như thế, chẳng lẽ làm hòa thượng còn tốt hơn làm hoàng đế thật à?

Nhất Đăng đại sư lại nói:

- Họ Đoàn ta nhân duyên tốt đẹp chỉ là tiểu lại ở biên cương mà trộm được ngôi vua. Mỗi đời đều tự

biết trí độ tài đức quả thật không đủ để đảm đương việc lớn ấy, nên thủy chung đều run run sợ sợ, không dám hơi có chỗ nào quá phận. Chỉ vì làm vua thì không cày mà ăn, không dệt mà mặc, ra có xe ngựa, vào có cung điện, đó chẳng phải đều là mồ hôi nước mắt của dân sao? Cho nên mỗi khi cứ

https://thuviensach.vn

đến tuổi già là không khỏi trong lòng có chỗ hối hận, nhìn lại công tội trong một đời, đều thấy mình tạo phúc cho dân thì ít, làm nghiệt thì nhiều, vì thế đều từ ngôi xuất gia.

Nói tới đó, ngẩng đầu nhìn ra ngoài, khóe miệng thoáng nét mỉm cười, trên mặt lại có vẻ chua xót.

Sáu người im lặng lắng nghe, không dám lên tiếng, Nhất Đăng đại sư ngón trỏ tay trái lồng vào cái vòng ngọc xoay xoay mấy vòng, nói tiếp:

- Nhưng ta thì lại không phải vì thế mà ngộ đạo làm sư. Nguyên nhân của chuyện này mà nói ra còn có liên quan tới việc luận kiếm ở Hoa sơn, tranh đoạt chân kinh nữa. Năm ấy giáo chủ Toàn Chân Trùng Dương chân nhân lấy được chân kinh, năm sau đích thân tới Đại Lý thăm ta, truyền lại công phu Tiên thiên công cho ta. Y ở lại trong cung nửa tháng, hai người rèn luyện công phu, trò chuyện rất hợp nhau, nào ngờ sư đệ y là Chu Bá Thông trong hơn mười ngày ấy buồn bã phát cuồng, dạo chơi khắp trong cung của ta, gây ra một chuyện lớn.

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Lão Ngoan đồng này mà không sinh sự thì mới thật là lạ đây.

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Hồi 31(a)

Khăn gấm uyên ương

Nhất Đăng đại sư hạ giọng thở dài nói:

- Mối họa thật sự là ở ngay ta. Ta là vua nước Đại Lý nhỏ, tuy không như thiên tử Trung Hoa trong hậu cung có ba ngàn người, nhưng số hậu phi cung tần cũng rất đông, ờ, đúng là làm ra tội nghiệt.

Nhớ lại ta trước nay hiếu võ, ít gần đàn bà, ngay cả hoàng hậu cũng mấy ngày khó gặp mặt một lần thì các quý phi cung tần khác làm sao còn có ngày được gần gũi?

Nói tới đó nhìn qua bốn người đệ tử nói:

- Lý do bên trong của chuyện này các ngươi vốn cũng không rõ, hôm nay cũng tiện dịp nói cho các ngươi biết luôn.

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Quả thật là họ không biết, rốt lại cũng không phải là lừa mình.

Chợt nghe Nhất Đăng nói:

- Đám phi tần thấy ta hàng ngày luyện công tập võ, có người thấy thích, lẳng nhẳng theo xin học, ta cũng tùy tiện chỉ điểm một hai người cho họ luyện tập để khỏe mạnh sống lâu. Trong đó có một quý phi họ Lưu, thiên tư đặc biệt dĩnh ngộ, cứ dạy qua là biết, chỉ tới là hiểu, mà nàng lại còn trẻ tuổi, suốt ngày chăm chỉ khổ luyện, võ công tiến bộ rất mau. Cũng là vừa

https://thuviensach.vn

khéo có việc, hôm ấy nàng luyện võ trong vườn lại bị Chu Bá Thông Chu sư huynh nhìn thấy, vị Chu sư huynh này là người hiếu võ bậc nhất, trời sinh tính nết lại ngây thơ, không biết đề phòng chuyện nam nữ, thấy Lưu quý phi luyện võ có vẻ giỏi giang, lập tức bước tới quá chiêu với nàng. Chu sư huynh được sư ca của y là Vương chân nhân đích thân truyền thụ, Lưu quý phi làm sao là đối thủ của y... .

Hoàng Dung hạ giọng nói:

- Ái chà, y xuất thủ không biết nặng nhẹ, nhất định là đánh Lưu quý phi bị thương rồi phải không?

Nhất Đăng đại sư nói:

- Người thì không bị thương, mà là trong vài chiêu y đã dùng phép điểm huyệt điểm trúng Lưu quý phi kế hỏi nàng có phục không. Lưu quý phi tự nhiên rất khâm phục Chu sư huynh giải khai huyệt đạo cho nàng vô cùng đắcý, kế đó cao đàm khoát luận, nói tới những điều bí yếu của công phu điểm huyệt. Lưu quý phi vốn đã xin tạ dạy cho nàng công phu điểm huyệt, nhưng các ngươi nghĩ xem, môn võ công cao thâm ấy thì ta làm sao dạy được cho đám phi tần trong hậu cung? Nàng nghe Chu sư huynh nói thế đúng là chuyện mình ưa thích, lập tức cung cung kính kính thỉnh giáo y.

Hoàng Dung nói:

- A, vậy thì Lão Ngoan đồng đắc ý lắm.

Nhất Đăng nói:

- Ngươi biết Chu sư huynh à?

Hoàng Dung cười nói:

https://thuviensach.vn

- Bọn con là bạn thân của nhau, y ở trên đảo Đào Hoa mười mấy năm không rời một bước.

Nhất Đăng nói:

- Tính y như thế sao lại chịu lần khân ở đó?

Hoang Dung cười nói:

- Là bị cha con giam lại, gần đây mới thả y ra.

Nhất Đăng gật đầu nói:

- Thế thì phải rồi, Chu sư huynh khoẻ không?

Hoành dung nói:

- Khoẻ lắm, có điều càng già càng gàn bướng, không ra con người.

Rồi chỉ vào Quách Tĩnh, bĩu môi cười nói:

- Lão Ngoan đồng kết bái với y, họ là nghĩa huynh nghĩa đệ với nhau đấy.

Nhất Đăng đại sư nhịn không được cười khẽ một tiếng, kế nói:

- Môn công phu này ngoài cha và con gái, vợ chồng thì trước nay sư phụ đàn ông không truyền cho nữ đồ đệ, sư phụ đàn bà không truyền cho nam đồ đệ... .

Hoàng Dung nói:

- Tại sao thế?

Nhất Đăng nói:

https://thuviensach.vn

- Nam nữ thụ thụ bất thân mà, ngươi nghĩ xem nếu không sờ tới, điểm tới huyệt đạo trên toàn thân, thì môn công phu này làm sao truyền được?

Hoàng Dung nói:

- Vậy không phải người điểm huyệt đạo toàn thân của con sao?

Người đánh cá và người nông phu còn lấy làm lạ là nàng khéo giả vờ, nói toàn những chuyện không quan trọng, cùng đưa mắt liếc nàng một cái. Hoàng Dung cũng trừng mắt nhìn hai người, nói:

- Cái gì? Ta hỏi không được à?

Nhất Đăng cười khẽ nói:

- Hỏi thì hỏi được thôi, ngươi là con gái nhỏ, lại cần cứu mạng gấp, chuyện đó không cần nói nữa.

Hoàng Dung nói:

- Được thôi, cứ kể là thế đi về sau thế nào?

Nhất Đăng nói:

- Về sau một người dạy một người học, Chu sư huynh huyết khí phương cương, Lưu quý phi cũng đang trẻ tuổi, hai người da thịt đụng chạm nhau, lâu ngày sinh tình, rốt lại gây ra một trận ầm ĩ không sao thu xếp được...

Hoàng Dung đang muốn hỏi nhưng vừa máy môi lại nhịn, chỉ nghe Nhất Đăng nói tiếp:

- Có người bẩm báo với ta, ta tuy tức giận nhưng ngại mặt Vương chân nhân, chỉ làm ra vẻ không biết, nào ngờ về sau Vương chân nhân lại biết, chắc vì Chu sư huynh tính nết hào sảng ngay thẳng, không biết giấu diếm...

.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nhịn không được nữa, hỏi:

- Mà chuyện gì thế, tại sao lại ầm ĩ không thu xếp được?

Nhất Đăng nhất thời không biết làm sao đưa đẩy ngần ngừ một lúc mới nói:

- Họ không phải là vợ chồng, mà lại làm việc vợ chồng với nhau.

Hoàng Dung nói:

- A, con biết rồi, Lão Ngoan đồng và Lưu quý phi sinh con.

Nhất Đăng nói:

- Ờ, cũng không phải thế. Họ quen nhau mới hơn mười ngày, làm sao sinh được con? Vương chân nhân phát giác ra rồi, trói Chu sư huynh lại đem tới cho ta xử trí. Bọn người học võ như chúng ta lấy nghĩa khí làm trọng, nữ sắc là chuyện nhẹ, há lại vì một người đàn bà mà làm tổn thương giao tình bạn bè? Ta lập tức cởi trói cho y, lại gọi Lưu quý phi lên, bảo họ kết làm vợ chồng. Nào ngờ Chu sư

huynh kêu la thảm thiết, nói vốn không biết đó là chuyện sai quấy, đã không phải là chuyện hay thì có chặt đầu y cũng quyết không làm, bất kể thế nào cũng không cưới Lưu quý phi làm vợ. Lúc ấy Vương chân nhân than: Nếu không biết y vốn ngu ngốc không biết hay dở, thì y làm chuyện xấu xa làm nhục sư môn thế này đã một kiếm chém chết y rồi.

Hoàng Dung thè rưỡi cười nói:

- Lão Ngoan đồng suýt chết?

Nhất Đăng nói tiếp:

- Lần ấy ta tức giận quá, nói Chu sư huynh, ta quả thật cam tâm dứt tình tặng cho ngươi chứ há có ý gì khác? Từ xưa có câu “Anh em như chân tay,

https://thuviensach.vn

vợ chồng như quần áo”. Một người đàn bà nhỏ mọn có gì lớn đâu.

Hoàng Dung vội nói:

- Phì, phì, bá bá, người xem thường phụ nữ, mấy câu ấy thật bậy bạ quá?

Người nông phu nhịn không được nữa, lớn tiếng nói:

- Ngươi đừng giả vờ nữa có được không?

Hoàng Dung nói:

- Ông ta nói không đúng thì nhất định ta phải phản bác.

Đối với bốn người Ngư Tiều Canh Độc, Nhất Đăng đại sư vừa là vua vừa là thầy, trò chuyện với y thì đừng nói là không được cãi lại nửa câu, mà trong lòng cũng phải coi như thần thánh, lúc ấy nghe Hoàng Dung buột miệng phóng túng, đều không khỏi vừa giận vừa sợ.

Nhất Đăng đại sư không hề để ý, tiếp tục nói:

- Chu sư huynh nghe câu ấy lại cứ lắc đầu. Ta càng tức giận, nói: Nếu ngươi yêu thương cô ta thì tại sao cứ nhất định không chịu? Nếu ngươi hoàn toàn không yêu thương cô ta thì tại sao lại gây ra chuyện này? Đại Lý ta tuy là nước nhỏ nhưng chẳng lẽ lại để ngươi tới cửa làm nhục như thế à? Chu sư huynh ngẩn người ra hồi lâu, đột nhiên quỳ hai gối xuống dập đầu bình bình mấy cái với ta, nói:

- Đoàn hoàng gia, là ta không phải, ngươi muốn giết ta cũng được, ta không dám chống cự. Ta không ngờ y lại như thế, nhất thời không biết nói sao, chỉ nói:

- Tại sao ta lại giết ngươi?

Y nói:

https://thuviensach.vn

- Vậy thì ta đi đây?

Rồi rút trong bọc ra một chiếc khăn gấm đưa cho Lưu quý phi nói:

- Trả lại cho cô đây

Lưu quý phi cười thảm một tiếng, cũng không nhận lấy. Chu sư huynh buông tay, chiếc khăn ấy rơi xuống cạnh chân ta. Chu sư huynh cũng không nói gì, nghênh ngang ra khỏi cung, một lần chia tay hơn mười năm, sau đó không nghe tin tức gì của y nữa. Vương chân nhân xin lỗi ta mấy lần rồi cũng ra đi, nghe nói mùa thu năm ấy thì y buông tay du ngoạn cõi tiên. Vương chân nhân anh phong nhân hiệp, trên đời không ai hơn được, ờ... .

Hoàng Dung nói:

- Võ công của Vương chân nhân có thể cao hơn người, nhưng nói tới anh phong nhân hiệp thì con thấy chưa chắc đã hơn được bá bá. Bảy người đệ tử mà y thu nhận được cũng đều tầm thường chẳng có gì lạ, rất là kém cỏi. Thế cái khăn gấm ấy về sau thế nào?

Bốn người đệ tử trong lòng đều ngạc nhiên là cô gái nhỏ này lại lưu tâm về những chuyện nhỏ như

khăn tay y phục, lại nghe sư phụ nói:

- Ta thấy Lưu quý phi bàng hoàng ngơ ngẩn lại càng tức giận, nhặt chiếc khăn lên, chỉ thấy trên khăn thêu một bức tranh uyên ương giỡn nước, ờ, đó chính là vật Lưu quý phi tặng y để tỏ tình. Ta cười nhạt một tiếng, lại nhìn thấy cạnh đôi uyên ương có thêu một bài từ... .

Hoàng Dung phát hoảng vội hỏi:

- Có phải là bài Bốn khung may, Uyên ương liền cánh muốn cùng bay không?

https://thuviensach.vn

Người nông phu cao giọng quát:

- Ngay bọn ta cũng không biết, làm sao ngươi biết được? Cứ làm ra vẻ ngây ngô ăn nói bậy bạ!

Nào ngờ Nhất Đăng đại sư thở dài nói:

- Đúng thế, đúng là bài từ ấy, ngươi cũng biết sao?

Câu ấy vừa nói ra, bốn đại đệ từ nhìn nhau hoảng sợ.

Quách Tĩnh nhảy phắt dậy, kêu lên:

- Ta nhớ ra rồi, hôm ấy trên đảo Đào Hoa Chu sư ca bị rắn độc cắn, thần trí hôn mê, miệng cứ đọc bài từ ấy. Đúng, đúng là... Bốn khung may, Uyên ương liền cánh lại có Thương tóc trắng gì gì đó, cứ

đọc đi đọc lại mấy câu ấy Dung nhi, cái gì nữa? Ta nhớ không được.

Hoàng Dung hạ giọng đọc:

- Bốn khung may, Uyên ương dệt cánh muốn cùng bay. Đáng thương tóc trắng xua già tới. Sóng xuân cỏ biếc, Phòng sâu sáng rét, áo đỏ tắm cùng ai.

Quách Tĩnh vỗ đùi một cái, nói:

- Không sai chút nào. Chu đại ca từng nói không thể gặp con gái đẹp, gặp là có tội với bạn bè, làm sư

ca tức giận, lại nói quyết không thể để cô ta mò trên huyệt đạo của y, nếu không sẽ bị trúng độc.

Dung nhi, y còn khuyên ta là đừng tốt với cô.

Hoàng Dung chì chiết:

https://thuviensach.vn

- Phì, Lão Ngoan đồng, lần sau mà gặp y để xem ta có cắt tai y không!

Đột nhiên cười sặc sụa nói:

- Hôm ở phủ Lâm An, ta thuận miệng đùa nói y không cưới được vợ. Lão Ngoan đồng đột nhiên nổi nóng suốt nửa ngày, bồi hồi vì chuyện ấy.

Quách Tĩnh nói:

- Ta nghe Anh Cô đọc bài từ ấy, cảm thấy như đã nghe qua, nhưng thủy chung không nhớ ra. Ờ, Dung nhi, sao Anh Cô cũng biết bài từ ấy?

Hoàng Dung thở dài:

- Ờ, Anh Cô chính là Lưu quý phi ấy.

Trong bốn đại đệ tử chỉ có người thư sinh là đoán được năm sáu phần, ba người còn lại đều vô cùng ngạc nhiên, nhất tề nhìn qua sư phụ.

Nhất Đăng hạ giọng nói:

- Cô nương thông minh lanh lợi, quả không thẹn là con gái Dược huynh. Tiểu danh của Lưu quý phi có chữ Anh. Hôm ấy ta ném chiếc khăn tay lại cho nàng, sau đó không triệu kiến nữa. Ta uất ức không vui, việc nước cũng không xử lý, cả ngày chỉ luyện võ để giải sầu... .

Hoàng Dung nói chen vào:

- Bá bá, trong lòng người rất yêu bà ta mà, người có biết không. Nếu không yêu thì không buồn bã lâu như thế?

Bốn đại đệ tử giận nàng ăn nói bừa bãi, đồng thanh quát lớn:

- Cô nương!

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Cái gì? Ta nói sai à? Bá bá, người bảo con nói sai à?

Nhất Đăng buồn bã nói:

- Sau đó hơn nửa năm ta không triệu kiến Lưu quý phi, nhưng trong giấc mơ cũng thường gặp nàng.

Có một hôm ta nằm mơ lại nhịn không được, quyết ý tìm tới thăm hỏi. Ta cũng không để bọn cung nhân thái giám thông báo, rón rén tới chỗ phòng nàng, định xem nàng đang làm gì. Mới tới chỗ

phòng ở của nàng, thì nghe bên trong vang ra một tràng tiếng kêu khóc. Ờ, ngoài phòng sương dày gió lạnh, ta ngẩn người ra đứng suốt nửa đêm, đến rạng sáng mới trở về, sau đó mắc bệnh nặng.

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Y là bậc hoàng đế chí tôn, đêm hôm khuya khoắt lại lén lút trong cung để dò xét phi tần của mình, quả là chuyện rất lạ.

Bốn đệ tử lại nhớ lần ấy sư phụ mắc bệnh không những rất nguy hiểm mà lại còn kéo dài, với võ công của y thì phong sương không thể xâm nhập, cho dù có bệnh cũng không đến nỗi lâu ngày

không khỏi, lúc ấy mới biết năm xưa vì y tức giận đau xót mới không dùng nội công chống bệnh tật.

Hoàng Dung lại hỏi:

- Lưu quý phi sinh con cho người chẳng cũng hay sao? Sao bá bá người lại không vui chứ?

Nhất Đăng nói:

- Con nhỏ ngốc, đứa nhỏ ấy là con Chu sư huynh.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nói:

- Chu sư huynh đã đi rồi, chẳng lẽ lại còn lén lút gặp gỡ bà ta?

Nhất Đăng nói:

- Không phải thế. Ngươi chẳng nghe câu "Mang thai chín tháng mười ngày à?"

Hoàng Dung sực hiểu ra, nói:

- A, con hiểu rồi. Đứa nhỏ ấy nhất định rất giống Lão Ngoan đồng, hai tai vểnh ra, sống mũi cao, nếu không thì làm sao người biết không phải con người?

Nhất Đăng đại sư nói:

- Chuyện đó đâu cần phải thấy mới biết? Trong bấy nhiêu ngày ta không hề gần gũi với Lưu quý phi, đứa nhỏ tự nhiên không phải là con ta.

Hoàng Dung như hiểu mà không hiểu, chỉ biết hỏi nữa thì có chuyện không hay, nên không nói tới nữa.

Chỉ nghe Nhất Đăng nói:

- Ta bị bệnh lần ấy hơn nửa năm, sau khi thuyên giảm, cố gắng quên đi, cũng không nghĩ tới chuyện ấy nữa. Qua hơn hai năm có một đêm ta đang ngồi trong phòng ngủ, chợt rèm cửa vén lên, Lưu quý phi xông vào.

Bọn thái giám và hai tên thị vệ ngoài cửa xông vào cản trở nhưng không được đều bị nàng vung chưởng đánh tung ra. Ta ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy nàng bế một đứa nhỏ, vẻ mặt vô cùng hoảng hốt, quỳ xuống đất buông tiếng khóc lớn, cứ dập đầu kêu: Xin hoàng thượng ra ơn, đại từ đại bi tha cho đứa nhỏ này! Ta đứng dậy nhìn, chỉ thấy đứa nhỏ đấy mặt mày đỏ bừng thở dốc, bèn bế lên nhìn kỹ

https://thuviensach.vn

thì nó bị đánh gãy năm rẽ xương sườn. Lưu quý phi khóc nói:

- Hoàng gia, tiện thiếp tội đáng muôn chết, nhưng xin hoàng gia tha mạng cho đứa nhỏ này.

Ta nghe nàng nói là lùng như thế, bèn hỏi:

- Đứa nhỏ này bị gì?

Nàng chỉ dập đầu kêu xin.

Ta hỏi:

- Ai đánh nó bị thương?

Lưu quý phi không đáp, chỉ khóc nói:

- Xin hoàng gia ra ơn tha cho nó.

Ta ngẫm nghĩ không hiểu đầu đuôi. Nàng lại nói:

- Hoàng gia ban ơn cho thiếp chết, thiếp quyết không có nửa câu oán trách, nhưng đứa nhỏ này, đứa nhỏ này...

Ta nói:

- Ai lại bắt ngươi phải chết, rốt lại đứa nhỏ này tại sao bị thương?

Lưu quý phi ngẩng đầu lên, run giọng nói:

- Chẳng lẽ không phải hoàng gia sai thị vệ tới đả thương đứa nhỏ này sao?

Ta biết bên trong có chuyện rắc rối vội hỏi:

- Là thị vệ đả thương nó à? Đứa nô tài nào dám to gan như thế?

https://thuviensach.vn

Lưu quý phi kêu lên:

- A, không phải là thánh chỉ của hoàng gia thì đứa nhỏ này có thể được cứu rồi.

Nói xong câu ấy thì ngất đi, ngã lăn ra đất.

Ta đỡ nàng lên, đặt lên giường, bế đứa nhỏ đặt bên cạnh nàng. Qua một lúc nàng mới tỉnh dậy, nắm tay ta khóc lóc. Nguyên là nàng ru đứa nhỏ ngủ, ngoài cửa sổ đột nhiên có một ngự tiền thị vệ bịt mặt nhảy vào giằng đứa nhỏ ra, đánh vào lưng nàng một chưởng. Lưu quý phi vội bước lên cản trở, gã thị vệ ấy xô nàng ra, lại đập vào bụng đứa nhỏ một chưởng, lúc ấy mới hô hô cười rộ, vọt ra cửa sổ đi mất. Người thị vệ ấy võ công rất cao cường, nàng lại cho rằng là do ta phái tới giết con nàng, lúc ấy không dám đuổi theo, bèn xông vào chỗ ta ở cầu xin.

Ta càng nghe càng ngạc nhiên, tra xét kỹ thương thế của đứa nhỏ, lại không nhìn ra là bị công phu gì đả thương, chỉ là kinh mạch đều bị chấn động đứt hết, gã thích khách này quả thật không phải tầm thường. Nhưng rõ ràng y vẫn còn thủ hạ lưu tình, đứa nhỏ yếu đuối như thế rõ ràng bị hai chưởng mà vẫn còn thở. Lúc ấy ta lập tức tới phòng ở của nàng xem xét thì trên mái ngói và bệ cửa sổ quả nhiên còn để lại dấu chân rất mờ. Ta nói với Lưu quý phi: Bản lĩnh của gã thích khách này rất cao cường, nhất là khinh công càng không phải tầm thường. Trong nước Đại Lý ngoài ta ra thì không có người thứ hai có công phu như thế. Lưu quý phi đột nhiên hoảng sợ kêu lên: Chẳng lẽ là y? Tại sao y lại muốn giết con mình? Nàng nói câu ấy ra, vẻ mặt lập tức trở thành thê thảm.

Hoàng Dung cũng hạ giọng kêu khẽ một tiếng, nói:

- Chẳng lẽ Lão Ngoan đồng lại làm việc xấu xa như thế sao?

Nhất Đăng nói:

https://thuviensach.vn

- Lúc ấy ta cũng cho rằng nhất định là Chu sư huynh. Ngoài y ra trong các cao thủ trên đời lại có ai vô duyên vô cớ tới làm hại đứa nhỏ này, nên đoán là y không muốn để lại một đứa con như thế, mất mặt với võ lâm.

Lưu quý phi nói câu ấy vừa thẹn vừa giận, vừa sợ vừa nhục, không biết làm sao là tốt, đột nhiên nói:

- Không, quyết không phải y? Giọng cười ấy nhất định không phải là y!

Ta nói:

- Nàng đang hoảng sợ, làm sao nhận ra được?

Nàng nói:

- Giọng cười ấy ta vĩnh viễn ghi nhớ, có chết cũng không quên được. Không, quyết không phải y!

Mọi người nghe tới đó, đột nhiên đều cảm thấy lạnh người. Quách Tĩnh và Hoàng Dung trong lòng đột nhiên nhớ tới lời lẽ dung mạo của Anh Cô, tưởng tượng dáng vẻ nghiến răng nghiến lợi của bà lúc nói ra câu ấy năm xưa, bất giác cũng cảm thấy sợ hãi.

Nhất Đăng đại sư nói tiếp:

- Lúc ấy ta thấy nàng nói ra chém đinh chặt sắt như thế cũng tin. Chỉ là đoán không ra thích khách rốt lại là ai. Ta cũng từng suy nghĩ, chẳng lẽ là một trong đám đệ tử Mã Ngọc, Khưu Xử Cơ, Vương Xử Nhất của Vương chân nhân muốn bảo toàn danh dự của phái Toàn Chân, nên từ ngàn dặm xa xôi tìm tới sát nhân diệt khẩu... .

Quách Tĩnh máy môi định nói, nhưng không dám ngắt lời Nhất Đăng đại sư, Nhất Đăng nhìn thấy nói:

- Ngươi nghĩ gì cứ nói ra đừng ngại.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nói:

- Mã đạo trưởng, Khưu đạo trưởng đều là anh hùng hiệp nghĩa, quyết không làm chuyện như thế.

Nhất Đăng nói:

- Vương Xử Nhất thì ta từng gặp qua ở Hoa sơn, về nhân phẩm quyết không kém. Người khác thế

nào thì ta không biết. Chẳng qua nếu là họ thì nhẹ nhàng đánh một chưởng giết chết đứa nhỏ này cũng được tại sao lại chỉ đánh nó nửa sống nửa chết?

Y ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ, mặt đầy vẻ thẫn thờ, nghi vấn mười mấy năm thủy chung chưa cởi bỏ

được trong lòng, trong thiền viện nhất thời im phăng phắc, qua hồi lâu Nhất Đăng nói:

- Được, ta sẽ kể tiếp... .

Hoàng Dung đột nhiên lớn tiếng kêu lên:

- Chắc chắn rồi, đúng là Âu Dương Phong.

Nhất Đăng nói:

- Về sau ta cũng nghĩ tới y. Nhưng Âu Dương Phong là người ở Tây Vực, thân thể rất cao lớn, cao hơn người thường một cái đầu. Mà theo Lưu quý phi nói thì hung thủ lại lùn thấp hơn cả người thường.

Hoàng Dung nói:

- Thế thì lạ thật.

Nhất Đăng nói:

https://thuviensach.vn

- Lúc ấy ta điều tra không ra, Lưu quý phi thì cứ bế đứa nhỏ khóc lóc. Thương thế của đứa nhỏ tuy không nặng bằng Hoàng cô nương lần này nhưng nó còn nhỏ, không chịu đựng nổi, nếu muốn cứu chữa thì ta phải hao tốn rất nhiều nguyên khí. Ta ngần ngừ hồi lâu, thấy Lưu quý phi khóc lóc rất đáng thương, mấy lần định mở miệng nói sẽ chữa trị cho nó, nhưng mỗi lần đều nghĩ tới chỉ cần ra tay một lần thì trong lần luận kiếm ở Hoa sơn lần thứ hai sẽ không còn hy vọng đứng đầu quần hùng, cũng đừng mong có được Cửu âm chân kinh. Ờ, Vương chân nhân nói bộ kinh ấy là một mối họa lớn cho võ lâm, làm hại mạng người, làm người ta tham lam, quả thật không sai chút nào. Vì bộ kinh ấy ta đánh mất hết lòng nhân ái của mình, cứ trầm ngâm suốt nửa giờ mới quyết định chữa thương cho nó. Ờ, trong nửa giờ ấy, ta quả thật là đứa tiểu nhân không bằng cầm thú. Chuyện đáng giận nhất là đến lúc cuối cùng khi ta quyết định ra tay trị thương, cũng hoàn toàn không phải là sửa lỗi làm lành, chỉ là không từ chối nổi lời năn nỉ của Lưu quý phi.

Hoàng Dung nói:

- Bá bá, con nói là người rất yêu bà, một chút cũng không sai đâu.

Nhất Đăng dường như không nghe nàng nói gì, lại nói tiếp:

- Nàng thấy ta ưng thuận chữa thương cho đứa nhỏ, mừng rỡ ngất đi luôn. Ta trước tiên chữa trị cho nàng tỉnh lại, sau đó cởi tã lót của đứa nhỏ ra để tiện dùng Tiên thiên công chữa trì cho nó, nào ngờ

vừa cởi tã lót để lộ tấm yếm trên bụng đứa nhỏ ra, lập tức khiến ta ngẩn người tại chỗ, không nói được tiếng nào. Chỉ thấy tấm yếm thêu một đôi uyên ương, cạnh thêu bài từ Bốn khung may, té ra đó là chiếc khăn gấm năm trước Chu sư huynh vứt lại cho nàng.

Lưu quý phi thấy dáng vẻ của ta, biết sự tình không hay, mặt xám xanh nghiến răng rút một thanh chuỷ thủ chĩa vào ngực mình, kêu lên: Hoàng

https://thuviensach.vn

gia, thiếp không còn mặt mũi nào sống trên đời, chỉ

cầu người đại ân đại đức cho phép thiếp được dùng mạng mình đổi mạng đứa nhỏ này, kiếp sau thiếp xin làm trâu ngựa để đền đáp ân tình của người. Nói xong đâm luôn thanh chuỷ thủ vào tâm khẩu.

Mọi người tuy biết Lưu quý phi hiện vẫn còn sống, nhưng đều không kìm được bật tiếng là hoảng.

Nhất Đăng đại sư nói tới đó, tựa hồ không còn là kể chuyện cũ cho mọi người nghe mà là mình nói với mình:

- Ta vội dùng Cầm nã thủ đoạt thanh chuỷ thủ nhưng nàng xuất thủ rất mau lẹ, thanh chuỷ thủ đã đâm vào thịt, trước ngực máu tươi đổ ra. Ta sợ nàng lại tự tìm cái chết bèn điểm huyệt tay chân, băng bó vết thương trước ngực nàng, để nàng nằm lên ghế nghỉ ngơi. Nàng không nói câu nào, chỉ nhìn nhìn ta, trong mắt đầy vẻ cầu khẩn. Hai người bọn ta không ai nói câu nào, lúc ấy trong tẩm cung chỉ

có một loại tiếng động, chính là tiếng thở của đứa nhỏ.

Ta nghe tiếng thở của đứa nhỏ, nhớ lại rất nhiều, rất nhiều chuyện đã qua, lúc đầu nàng vào cung thế

nào, ta dạy nàng luyện võ thế nào, sủng ái nàng thế nào. Nàng luôn luôn kính trọng ta, sợ ta, ngoan ngoãn hầu hạ ta, không dám trái ý ta chút nào, nhưng thật ra nàng không thật lòng thương yêu ta. Ta vốn không biết, nhưng hôm ấy nhìn thấy vẻ mặt của nàng với Chu sư huynh, ta đã hiểu ra. Một người con gái toàn tâm toàn ý yêu thương một người thì sẽ có ánh mắt như thế.

Nàng sững sờ nhìn chằm chằm vào chiếc khăn Chu sư huynh vứt dưới đất, ngẩn người nhìn theo y quay người ra khỏi cung, ánh mắt ấy của nàng khiến ta ăn không ngon ngủ không yên mấy năm, bây giờ lại nhìn thấy ánh

https://thuviensach.vn

mắt ấy. Nàng lại vì một người mà đau lòng, có điều lần này không phải vì người tình mà vì con nàng, là con của người tình của nàng!

Đại trượng phu sinh ra trên đời mà lại yêu thương người ta tới mức chịu nhục như thế, cũng uổng làm vua một nước! Ta nghĩ tới đó, bất giác lửa giận đầy lòng, nhấc chân lên đá nát luôn cái ghế bằng ngà voi trước mặt, ngẩng đầu lên trời, bất giác ngẩn người, ta nói:

- Nàng.., tóc nàng làm sao thế?

Nàng dường như chưa nghe ta nói, chỉ nhìn đứa nhỏ. Trước đó quả thật ta không biết trong ánh mắt của một người lại có thể có nhiều nỗi đau xót yêu thương, nhiều nỗi trìu mến như thế. Lúc ấy nàng đã biết ta quyết ý không chịu cứu đứa nhỏ, nên nhân lúc nó còn sống, nhìn nó thêm được càng nhiều càng tốt.

Ta cầm lấy một tấm gương, ném trước mặt nàng, nói:

- Nàng xem lại đầu tóc của nàng kìa! Nguyên là thời gian ngắn ngủi mấy giờ vừa qua đối với nàng cũng giống như trải qua mấy mươi năm, lúc ấy nàng chẳng qua chỉ mười tám mười chín tuổi, sau mấy giờ hoảng sợ, lo lắng, hối hận, thất vọng, đau lòng ấy, bấy nhiêu tình cảm xung đột, bên tóc mai đã xuất hiện vô số sợi bạc.

Nàng vẫn hoàn toàn không lưu ý tới việc dung mạo của mình đã thay đổi thế nào, chỉ trách tấm gương làm nàng chói mắt không nhìn rõ được đứa nhỏ nàng nói:

- Cầm tấm gương đi.

Nàng nói rất khinh suất quên mất rằng ta là hoàng đế, là chúa tể. Ta rất ngạc nhiên, nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

-Nàng trước nay luôn luôn coi trọng dung mạo của mình, tại sao bây giờ lại không đếm xỉa gì tới?

Lúc ấy ta ném tấm gương đi, chỉ thấy nàng nhìn đăm đăm không chớp vào đứa nhỏ, trước nay ta chưa từng thấy ánh mắt nào lo đắng như thế, chỉ xem đứa nhỏ có sống được hay không. Ta biết nàng hận là không chết thay cho đứa nhỏ được.

Nói tới đó, Quách Tĩnh và Hoàng Dung đồng thời nhìn nhau một cái, cùng nghĩ thầm:

- Lúc ta bị trọng thương, nhìn thấy không còn cách nào chữa được ngươi cũng nhìn ta như thế.

Hai người không kìm được, cùng đưa tay ra nắm mấy tay đối phương, hai quả tim đập rộn lên, cảm thấy toàn thân ấm áp, đang nghe chuyện bất hạnh đau lòng muốn chết của người khác bất giác nghĩ

tới hạnh phúc của mình, vì người mình yêu thương đang ở bên cạnh, vì thương thế của nàng đã giảm hẳn, không đến nỗi phải chết. Đúng thế, nếu không phải chết thì trong tấm lòng của hai người trẻ tuổi yêu nhau, đối phương vĩnh viễn không bao giờ chết.

Chỉ nghe Nhất Đăng đại sư nói tiếp:

- Quả thật ta rất bất nhẫn, mấy lần muốn ra tay cứu con nàng, nhưng tấm yếm kia lại cứ sờ sờ trước mắt. Trên tấm khăn gấm ấy thêu một đôi uyên ương, dựa cổ vào nhau rất âu yếm thân thiết, hai con uyên ương ấy đầu đều màu trắng, ý nói là cùng sống với nhau đến lúc bạc đầu, nhưng tại sao lại có câu Đáng thương tóc trắng xua già tới? Ta quay lại thấy tóc mai của nàng đã bạc trắng, đột nhiên toát mồ hôi lạnh, Lúc ấy ta lại cứng rắn trở lại, nói:

https://thuviensach.vn

- Được, các ngươi muốn bạch đầu giai lão thì ta làm hoàng đế lạnh lẽo trong cung cũng được! Đây là đứa con của các ngươi sinh ra, tại sao ta phải hao phí tinh thần khí lực cứu nó?

Nàng nhìn ta một cái, cái nhìn cuối cùng ấy đầy vẻ oán trách hận thù. Từ đó về sau nàng vĩnh viễn không bao giờ nhìn ta nữa, nhưng cái nhìn ấy thì đến chết ta cũng không quên được.

Nàng lạnh lùng nói:

- Thả ta ra, ta muốn bế con ta? Hai câu ấy nàng nói với giọng vô cùng nghiêm nghị như nàng là chúa tể của ta, khiến người ta rất khó phản đối, lúc áy ta giải huyệt cho nàng. Nàng ôm đứa con vào lòng, đứa nhỏ chắc rất đau đớn, định khóc nhưng khóc không ra tiếng, khuôn mặt nhỏ bé sưng vù bầm tím, hai mắt nhìn nhìn mẹ xin nàng cứu cho. Nhưng trong lòng ta ương ngạnh, không hề có nửa điểm từ

tâm. Ta thấy tóc trên đầu nàng từng sợi từng sợi từ màu đen chuyển thành màu tro, từ màu tro chuyển thành màu trắng, không biết là ảo giác trong lòng ta hay là quả thật như thế, chỉ nghe nàng dịu dàng nói:

- Con ạ, mẹ không có tài năng để cứu con, mẹ chỉ có thể giúp con không đau đớn nữa, con cứ ngoan ngoãn ngủ đi, ngủ đi, con ạ con vĩnh viễn không tỉnh dậy nữa đâu!

Ta nghe nàng khe khẽ ru con như thế, dù rất dễ nghe, ha ha, mà dáng vẻ như thế, dáng vẻ như thế, các ngươi nghĩ xem!

Mọi người nghe y nói lại thấy không có chút nào là tiếng hát, bất giác nhìn nhau ngạc nhiên. Người thư sinh nói:

- Sư phụ, người mệt rồi, xin hãy nghỉ ngơi.

Nhất Đăng đại sư như không nghe thấy, lại nói tiếp:

https://thuviensach.vn

- Trên mặt đứa nhỏ thoáng nụ cười nhưng lập tức đau đớn vặn vẹo toàn thân.

Nàng lại dịu dàng nói:

- Đứa con bảo bối của ta, con ngủ đi, không đau nữa đâu, một chút cũng không đau nữa đâu!

Đột nhiên sột một tiếng, thanh chuỷ thủ của nàng đã cắm ngập vào tâm oa đứa nhỏ.

Hoàng Dung la hoảng một tiếng nắm chặt tay Quách Tĩnh, những người còn lại đều mặt không còn huyết sắc.

Nhất Đăng đại sư cũng không đếm xỉa gì tới, lại nói:

- Ta kêu lớn một tiếng, lùi lại mấy bước, suýt nữa ngã lăn ra, trong lòng mịt mờ mịt mờ, hoàn toàn chết sững.

Chỉ thấy nàng từ từ đứng dậy, hạ giọng nói:

- Rốt lại cũng có một ngày ta sẽ dùng lưỡi chuỷ thủ này đâm một nhát vào tim ngươi.

Nàng chỉ chiếc vòng ngọc đeo trên cổ tay nói:

- Đây là vật ngươi cho ta hôm đầu tiên ta vào cung, ngươi chờ đấy, ngày nào ta tháo cái vòng ngọc này trả cho ngươi thì ngày ấy ngọn chuỷ thủ này cũng đâm xuống!

Nhất Đăng nói tới đó xoay chiếc vòng ngọc trong tay một vòng, cười khẽ một tiếng nói:

- Đây chính là cái vòng ngọc ấy, ta chờ mười mấy năm, rốt lại hôm nay đã tới rồi.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nói:

- Bá bá, bà ta giết con mình, có liên quan gì tới người? Đứa nhỏ cũng không phải là người đả thương.

Huống hồ bà ta dùng thuốc độc hại người, cho dù năm xưa có thù hận thế nào thì cũng đã trả hết rồi.

Ta xuống núi đánh đuổi bà ta đi, không để bà ta tới đây lằng nhằng...

Nàng nói chưa hết câu, chú tiểu sa di đột nhiên hớt hãi bước tới, nói:

- Sư phụ, dưới núi lại đưa đồ vật lên.

Rồi hai tay đưa lên một cái gói nhỏ. Nhất Đăng đón lấy, mọi người đồng thanh bật tiếng la hoảng, té ra cái bao ấy chính là cái yếm của đứa nhỏ bằng chiếc khăn gấm.

Tấm khăn gấm đã biến thành màu vàng, nhưng đôi uyên ương thêu bên trên trông vẫn như mới. Giữa đôi uyên ương có một vết đao đâm thủng, chỗ lỗ thủng đã biến thành một vết máu bầm đen.

Nhất Đăng ngẩn người nhìn cái yếm, buồn rầu không nói, qua hồi lâu mới lên tiếng:

- Uyên ương liền cánh muốn cùng bay, hà, muốn cùng bay, rốt lại cũng thành một giấc mộng. Nàng ôm xác đứa con buông tiếng cười dài, nhảy qua cửa sổ ra ngoài, phi thân lên nóc nhà, trong chớp mắt không thấy bóng dáng đâu nữa. Ta không ăn không uống, nhớ nhung suốt ba ngày ba đêm, rốt lại mới đại ngộ, đem ngôi vua giao lại cho con trường của ta, từ đó xuất gia làm sư.

Y chỉ vào bốn người đệ tử nói:

https://thuviensach.vn

- Họ theo ta đã lâu không chịu ly khai, cùng ta ở trong chùa Thiên Long ngoài thành Đại Lý. Ba năm đầu tiên bốn người thay nhau ở triều phụ tá con ta, về sau con ta đã thành thạo chính sự, quốc gia thanh bình yên ổn. Bọn ta lại gặp việc lên Đại Tuyết sơn hái thuốc, Âu Dương Phong đả thương người, mọi người đều tới đây, cũng chưa trở về nước Đại Lý.

Ta lòng dạ cứng rắn không chịu cứu con nàng, mười mấy năm nay chuyện đó thường khiến ta đêm đêm mất ngủ, nhưng muốn cứu thì đứa nhỏ cũng đã chết rồi, trừ phi ta lấy mạng ta đền cho nàng chứ

tội nghiệt này làm sao trừ được? Ta hàng ngày vẫn chờ được tin Anh Cô, chờ nàng tới đâm chuỷ thủ

vào tâm oa ta, chỉ sợ không đợi được, khi nàng tới ta đã hưởng hết tuổi trời rồi thì chuyện nhân quả

này khó mà kết thúc. Được rồi, trước mắt cứ cho ta chờ thôi. Nàng cũng cần gì trộn thuốc độc vào Cửu hoa ngọc lộ hoàn? Nếu ta biết nàng sau khi hạ độc sẽ tìm tới thì trong vòng mấy giờ cũng còn chi trì được, cũng không cần sư đệ vất vả giải độc cho ta.

Hoàng Dung tức giận nói:

- Người đàn bà ấy lòng dạ tàn độc thật! Bà ta đã biết chỗ bá bá ở, lại sợ công phu của mình không bằng, nén lòng chờ thời cơ, vừa khéo con bị Cừu Thiết chưởng đả thương, bèn chỉ con tới đây xin bá bá chữa trị, một mũi tên được hai đích, đã để bá bá hao tốn chân lực rồi thừa cơ hạ độc, thật không ngờ con lại trở thành lợi khí trong tay mụ ác phụ hại người ấy. Bá bá, bức họa của Âu Dương Phong tại sao lại nằm trong tay bà ta. Bức họa ấy có liên quan gì tới vụ này?

Nhất Đăng đại sư cầm bộ Đại trang nghiêm luận kinh trên chiếc bàn nhỏ, giở ra một chỗ, đọc:

https://thuviensach.vn

- Trước kia có một vị vua tên Nhật Lô Tỳ, chuyên cần khổ hạnh để mong chứng ngộ được pháp môn chính giác. Một hôm có con đại bàng đuổi theo một con bồ câu, con bồ câu bay vào nách Lô Tỳ, toàn thân run rẩy. Đại bàng xin vua trả lại, nói:

- Quốc vương cứu bồ câu thì đại bàng không khỏi phải chết đói.

Vua nghĩ cứu một vật hại một vật, về lẽ thì không đúng, vì vậy cầm dao sắc tự cắt thịt đùi cho đại bàng ăn. Đại bàng lại nói:

- Chỗ thịt quốc vương cắt nhẹ hơn thịt bồ câu. Vua Lô Tỳ bảo lấy cân ra, đặt miếng thịt đùi và bồ câu lên hai đĩa cân nhưng miếng thịt nhẹ hơn, đĩa cân bên con bồ câu chúc xuống. Vua tiếp tục cắt thịt bụng, thịt vai, thịt cánh tay, thịt nách mà vẫn không nặng bằng con bồ câu, vua nhảy luôn lên cân.

Lúc ấy mặt đất chấn động, các tiên tấu nhạc, thiên nữ rắc hoa, hương thơm ngát đường. Thiên long, dạ xoa đều từ trên không ca ngợi

- Thiện tai thiện tai, đại dũng như thế, xưa nay chưa có.

Đó tuy là chuyện thần thoại nhưng Nhất Đăng đọc rất từ bi trang nghiêm, mọi người nghe đều không khỏi cảm động.

Hoàng Dung nói:

- Bá bá, bà ta sợ người không trị thương cho con, nên dùng bức họa này để làm người động lòng.

Nhất Đăng cười khẽ nói:

- Đúng là như thế. Hôm ấy nàng rời Đại Lý, lòng đầy oán hận, nhất định đã hỏi khắp các hảo thủ

https://thuviensach.vn

giang hồ muốn học võ để trả thù, vì thế gặp Âu Dương Phong. Âu Dương Phong hiểu rõ tâm ý nàng chắc cũng trù hoạch kế sách giúp, vẽ bức tranh này cho nàng. Bộ kinh này lưu truyền rộng rãi ở Tây Vực, Âu Dương Phong là người Tây Vực ắt cũng đã biết câu chuyện này.

Hoàng Dung căm hờn nói:

- Lão Độc vật lợi dụng Anh Cô, mà Anh Cô lại lợi dụng con, đây đúng là độc kế liên hoàn mượn dao giết người.

Nhất Đăng thở dài nói:

- Ngươi cũng không cần tự trách mình, nếu ngươi không gặp nàng, nàng cũng sẽ tùy ý đánh một người bị thương rồi chỉ y tới đây xin ta chữa trị cho, chỉ là nếu không có người võ công cao cường hộ tống thì không dễ mà lên được núi. Bức tranh này của Âu Dương Phong vẽ đã lâu, mưu kế an bài ít nhất cũng đã mười năm. Trong mười năm ấy không tìm được cơ duyên nào tốt, đó cũng là vận số

xui khiến ra như thế.

Hoàng Dung nói:

- Bá bá, ta biết rồi. Bà ta còn có một điều tâm sự, so với việc hại người còn quan trọng hơn.

Nhất Đăng a một tiếng, nói:

- Chuyện gì?

Hoàng Dung nói:

- Lão Ngoan đồng bị cha con giam trên đảo Đào Hoa, bà ta muốn cứu y ra.

Lúc ấy bèn kể lại việc bà ta khổ học thuật Kỳ môn độn giáp, lại nói:

https://thuviensach.vn

- Về sau mới biết cho dù có học thêm một trăm năm cũng không thể bằng được cha con, lại đúng lúc gặp con bị thương, vì vậy...

Nhất Đăng đại sư cười lớn đứng lên nói:

- Được rồi, được rồi, một điều xong là trăm điều xong, mọi sự vừa khéo hợp nhau, hôm nay cũng có thể cho nàng được thỏa tâm nguyện.

Rồi sầm mặt nói với bốn đệ tử:

- Các ngươi mau mau đi tiếp dẫn Lưu quý phi, không phải, tiếp dẫn Anh Cô lên núi, không được có nửa câu bất kính đấy.

Bốn đệ tử không hẹn mà đều nằm phục xuống đất khóc lớn, đồng thanh kêu lên:

- Sư phụ!

Nhất Đăng thở dài nói:

- Các ngươi theo ta bấy nhiêu năm, chẳng lẽ còn không rõ tâm sự của sư phụ sao?

Rồi quay nhìn Quách Hoàng hai người nói:

- Ta xin hai vị giúp cho một việc.

Quách Hoàng cùng nói:

- Chỉ cần người ra lệnh, không gì dám không vâng lời.

Nhất Đăng nói:

- Được. Bây giờ các ngươi xuống núi đi. Ta một đời phụ Anh Cô quá nhiều, sau này nếu nàng gặp phải nguy hiểm gì, chỉ xin hai vị nể mặt lão tăng ra sức giúp đỡ. Nếu hai vị có thể tác thành mỹ sự

https://thuviensach.vn

giữa Chu sư huynh với nàng thì lão tăng càng vô cùng cảm kích.

Quách Hoàng hai người ngạc nhiên nhìn nhau, không dám ưng thuận. Nhất Đăng thấy hai người

không lên tiếng, lại hỏi một câu:

- Đây là lão tăng ra sức khẩn cầu, chẳng lẽ hai vị khó ưng thuận sao?

Hoàng Dung hơi do dự, nói:

- Bá bá đã nói thế thì chúng con tuân lệnh là được.

Rồi kéo áo Quách Tĩnh một cái, lạy phục xuống từ biệt. Nhất Đăng lại nói:

- Các ngươi không cần gặp Anh Cô, cứ theo đường sau núi xuống thôi.

Hoàng Dung lại vâng dạ, kéo Quách Tĩnh quay người bước ra cửa.

Bốn đệ tử thấy nàng không hề có vẻ đau xót, đều mắng thầm nàng lòng dạ lạnh lùng, nhìn thấy ân nhân cứu mạng cho mình tính mạng chỉ còn trong khoảnh khắc mà lại chẳng hề quan tâm, nói đi là đi luôn.

Quách Tĩnh cũng biết Hoàng Dung quyết không chịu chắp tay đứng nhìn, tất nhiên đã có kế khác, lúc ấy theo nàng ra cửa. Đi tới cổng, Hoàng Dung ghé tai y nói khẽ mấy câu. Quách Tĩnh dừng bước ngần ngừ, rốt lại gật đầu, quay người lại từ từ trở vào.

Nhất Đăng nói:

- Ngươi ôm lòng trung hậu, tương lai ắt sẽ nên người. Chuyện của Anh Cô ta xin gởi gắm cho ngươi.

Quách Tĩnh nói:

- Được! Chuyện của đại sư, vãn bối sẽ tận tâm kiệt lực.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên vung tay chụp qua, nắm lấy cổ tay nhà sư Thiên Trúc bên cạnh Nhất Đăng, tay trái thừa thế đâm tới phong tỏa hai đại huyệt Hoa cái và Thiên trụ của y. Hai huyệt ấy một chủ về tay, một chủ

về chân, hai huyệt bị phong bế thì tứ chi lập tức không động đậy gì được. Chuyện này hoàn toàn không ai ngờ tới, Nhất Đăng và bốn đại đệ tử đều cả kinh thất sắc, cùng quát lên:

- Làm gì thế?

Quách Tĩnh không nói gì, tay trái lại chụp vào đầu vai Nhất Đăng.

Nhất Đăng đại sư thấy trảo của Quách Tĩnh chụp tới, tay phải lật lại nhanh như chớp đã bắt được cổ

tay trái y. Quách Tĩnh giật nảy mình nghĩ thầm mới rồi toàn thân Nhất Đăng đã bị chưởng lực của mình trùm lên, lại có thể phá thế phản kích, mà lại trong một đòn đánh trúng chỗ yếu hại, công phu ấy quả thật vô cùng cao thâm Nhưng tay Nhất Đăng vừa nắm vào ba bộ mạch Thốn Quan Xích trên cổ tay y thì lập tức hiện rõ kình lực hư nhược, cái chụp ấy yếu ớt không chắc. Quách Tĩnh lập tức cướp cơ hội chụp lại, lật tay gõ vào mu bàn tay y, tay phải ra chiêu Thần long bãi vĩ đỡ hai chiêu của người đánh cá và người tiều phu từ phía sau đánh tới, ngón trỏ tay trái vươn ra điểm trúng hai huyệt Phượng vĩ, Tinh suất dưới sườn Nhất Đăng đại sư, kêu lên:

- Bá bá, rất xin lỗi.

Lúc ấy Hoàng Dung đã sử dụng Đả cẩu bổng pháp ép người nông phu ra tận ngoài cửa thiền phòng.

Người thư sinh vì chuyện xảy ra bất ngờ, chưa hiểu rõ dụng ý của hai người Quách Hoàng, liên tiếp kêu lên:

- Có gì cứ nói, không cần động thủ mà.

https://thuviensach.vn

Người nông phu thấy sư phụ bị người ta khống chế, thế như cọp điên, bất kể tính mạng xông vào thiền phòng, nhưng Đả cẩu bổng pháp tinh diệu tới mức nào, ba lần xông vào đều bị Hoàng Dung đẩy lùi về chỗ cũ. Quách Tĩnh hai tay vù vù rít gió vẽ thành một vòng tròn, từ trong thiền phòng xông ra, người đánh cá, người tiều phu, người thư sinh đều bị chưởng lực của y bức bách từng bước từng bước lùi ra khỏi cửa phòng. Hoàng Dung đánh mau một chiêu đâm thẳng vào Mi tâm người

nông phu. Một chiêu này mau lẹ tuyệt luân, người nông phu ối một tiếng ngửa đầu mau về phía sau, nhảy ngang ra vài thước. Hoàng Dung quát lên:

- Giỏi lắm!

Rồi lật tay đóng cánh cửa thiền phòng sau lưng, cười hề hề nói:

- Các vị dừng tay, ta có câu muốn nói.

Người tiều phu và người đánh cá mỗi người đỡ một chưởng của Quách Tĩnh đều cảm thấy cánh tay tê chồn, bước chân lảo đảo. Nhìn thấy Quách tĩnh lại vung chưởng đánh tới, hai người sóng vai sấn lên, toan hợp sức đón đỡ. Quách Tĩnh nghe Hoàng Dung nói thế, chưởng đánh ra tới nửa chừng đột nhiên thu lại ôm quyền nói:

- Đắc tội, đắc tội.

Ngư Tiều Canh Độc ngạc nhiên nhìn nhau. Hoàng Dung lấy vẻ mặt nghiêm trang nói:

- Bọn ta chịu ơn nặng của tôn sư, nhìn thấy tôn sư có nạn, há lại buông tay không nhìn ngó tới. Mới rồi mạo phạm, quả thật là có ý giúp nhau.

Người thư sinh bước lên vái dài một vái, nói:

https://thuviensach.vn

- Người đối đầu của gia sư lại là chủ mẫu của bốn người bọn ta, tôn ty có phân biệt, bà ta tìm lên núi, bọn ta không dám ra tay. Huống chi gia sư lại vì cái chết của tiểu.., tiểu hoàng gia, hơn mười năm nay canh cánh trong lòng, lần này cho dù không hao tổn công lực, không bị trúng độc, thấy Lưu quý phi tới ắt cũng buông tay nhận của bà một đao. Bọn ta khó chống lệnh của sư phụ, lòng như lửa đốt, quả thật trí cùng lực kiệt, không biết làm sao là tốt. Cô nương tài hoa tuyệt thế, nếu có thể chỉ điểm cho một con đường sáng, bọn ta tan xương nát thịt cũng nhất định sẽ báo đáp đại ân đại đức.

Hoàng Dung nghe y nói rất khẩn thiết như thế cũng không tiện nhơn nhơn đùa giỡn với y như lúc nãy, bèn nói:

- Lòng biết ơn của sư huynh muội bọn ta đối với tôn sư cũng không khác gì các vị, nhất định phải hết sức hành sự. Nếu cản được không cho Anh Cô tiến vào thiền viện thì không gì tốt bằng, nhưng chắc bà ta mưu tính, kiên trì chờ đợi trong đầm bùn đen dưới núi hơn mười năm thì lần này ắt đã chuẩn bị

đầy đủ mà tới, sợ không dễ mà cản được. Kế mà tiểu muội nghĩ phải mạo hiểm, nếu thành công thì có thể vất vả một lần mà yên ổn mãi mãi, lại không phải lo lắng về sau. Chỉ là quá sức nguy hiểm, Anh Cô khôn ngoan giảo hoạt, võ công lại cao cường, chưa chắc đã có thể thành công. Nhưng ta tài trí kém cỏi, quả thật không nghĩ ra kế sách nào vạn toàn.

Ngư Tiều Canh Độc đồng thanh nói:

- Xin được nghe rõ.

Hoàng Dung hơi nhường mày, chỉ khiến bốn người ngớ mặt nhìn nhau, hồi lâu không nói được tiến Đến giờ Dậu, mặt trời dần dần lặn xuống sau núi, gió núi nổi mạnh, thổi vào khiến mấy hàng cây bồ

đề trước thiền viện lắc lư nghiêng ngả, lá sen tàn dưới ao xào xạc thành tiếng, ánh chiều tàn từ sau đỉnh núi hắt ra, khiến bóng núi giống hệt một

https://thuviensach.vn

quái nhân cao lớn nằm ngang trên mặt đất.

Bốn người Ngư Tiều Canh Độc ngồi xếp bằng trên mặt đất cuối cầu đá, mở to mắt nhìn chằm chằm ra phía trước, ai cũng trong lòng hồi hộp không yên. Đợi hồi lâu, sắc trời tối dần, mấy con quạ quang quác bay về sơn cốc dưới núi, làn mù trắng trong sơn cốc dần dần lan ra, nhưng chỗ khúc quanh cạnh vách núi ở đầu kia chiếc cầu đá vẫn không có người nào xuất hiện.

Người đánh cá nghĩ thầm:

- Chỉ mong Lưu quý phi chợt thay đổi tâm ý, nghĩ tới chuyện này cũng không trách được sư phụ, có thể dừng ngựa trên bờ vực, vì thế không tới nữa.

Người tiều phu nghĩ thầm:

- Lưu quý phi khôn ngoan giảo hoạt, nhất định đã có gian kế gì đây.

Người nông phu nóng nảy nhất, nghĩ thầm:

- Tới sớm một khắc thì kết thúc sớm một khắc, là họa hay phúc, là tốt hay xấu cũng còn biết được, nói tới mà lại không tới khiến người ta bực cả mình.

Người thư sinh lại nghĩ:

- Bà ta tới càng muộn thì càng nguy hiểm, chuyện này lại càng khó kết thúc tốt đẹp.

Y vốn là người đa mưu túc trí, làm Tể tướng Đại Lý hơn mười năm, trận lớn trận nhỏ gì cũng đã trải qua nhưng lúc ấy vẫn thấy sốt ruột, ý nghĩ dâng trào, không nghĩ ra nửa điểm chủ ý, nhìn thấy bốn bên tối dần, xa xa văng vẳng vang tới mấy tiếng chim cú kêu, đột nhiên nghĩ tới lời người ta nói:

https://thuviensach.vn

- Loài chim đêm này núp trong chỗ tối, lén đếm lông mày của người ta. Lông mày của ai bị đếm rõ ràng thì người ấy không sống được tới sáng.

Đó rõ ràng là câu nói để dọa trẻ con, nhưng lúc ấy nghe mấy tiếng chim cú kêu, toàn thân đột nhiên không lạnh mà run:

- Chẳng lẽ sư phụ không thoát khỏi cơn kiếp nạn này, phải chết trong tay người đàn bà này sao?

Đang nghĩ tới đó, chợt nghe người tiều phu run giọng kêu lên:

- Tới rồi!

Y vừa ngẩng đầu lên, chỉ thấy một cái bóng đen đang lướt như bay tới, gặp chỗ khuyết khẩu thì nhẹ

nhàng nhảy qua, tựa hồ không tốn chút khí lực nào. Bốn người trong lòng càng hoảng sợ:

- Lúc bà ta theo học võ nghệ với sư phụ, bọn mình đã học được chân truyền của sư phụ. Tại sao võ công của bà ta đột nhiên hơn cả bọn mình? Trong hơn mười năm nay bà ta học được một thân công phu ấy ở đâu?

Chỉ thấy cái bóng đen ấy càng đi càng tới gần, bốn người đứng lên chia ra đứng hai bên. Trong chớp mắt cái bóng đen ấy đã đi hết cầu đá, chỉ thấy bà ta toàn thân mặc quần áo đen, vẻ mặt có thể nhìn thấy thấp thoáng, đúng là Lưu quý phi được Đoàn hoàng gia mười phần sủng ái năm xưa. Bốn người quỳ xuống dập đầu, nói:

- Tiểu nhân tham kiến nương nương.

Anh Cô hừ một tiếng, đưa mắt quét ngang mặt bốn người, nói:

- Cái gì mà nương nương với không nương nương? Lưu quý phi chết rồi, ta là Anh Cô. Ờ, Đại thừa tướng, Đại tướng quân, Thủy quân đô đốc, Tổng

https://thuviensach.vn

quản Ngự lâm quân đều ở đây cả. Ta cho rằng

hoàng gia quả thật hiểu rõ tình đời, xuống tóc làm sư, té ra lại núp ở trong núi sâu này, vẫn làm chức hoàng đế an lạc thái bình của y.

Trong câu nói ấy đầy giọng oán độc, bốn người nghe thấy, trong lòng run sợ.

Người thư sinh nói:

- Hoàng gia đã sớm không còn như trước nữa. Nương nương gặp ông nhất định sẽ nhận không ra đâu.

Anh Cô cười nhạt nói:

- Các ngươi cứ nương nương này nương nương nọ là muốn mỉa mai ta phải không? Cứ quỳ thẳng

lưng ở đây là muốn lạy chết ta phải không?

Ngư Tiều Canh Độc bốn người nhìn nhau một cái, đứng lên nói:

- Tiểu nhân xin thỉnh an người.

Anh Cô xua tay một cái nói:

- Hoàng gia bảo các ngươi ra đây cản trở ta thì còn múa mép văn hoa làm gì? Muốn động thủ thì động thủ mau đi. Vua tôi các ngươi đã hại không biết bao nhiêu là bách tính rồi, đối với một người đàn bà như ta thì còn giả vờ làm gì?

Người thư sinh nói:

- Hoàng gia yêu dân như con, khoan hậu nhân từ, thần dân nước Đại Lý đến nay không ai không xưng tụng. Hoàng gia ta đừng nói là bình sinh

https://thuviensach.vn

không hề giết hại người vô tội, cho dù người phạm trọng tội hoàng gia ta cũng thường đặc biệt ra ơn. Chẳng lẽ nương nương không biết sao?

Anh em thoáng đỏ mặt, cao giọng nói:

- Ngươi dám nói móc ta à?

Người thư sinh nói:

- Tiểu thần không dám.

Anh Cô nói:

- Ngươi ngoài miệng xưng thần, nhưng trong lòng há lại giữ phận quân thần? Ta muốn gặp Đoàn Trí Hưng, các ngươi có nhường đường hay không?

Đoàn Trí Hưng chính là tên tục gia của Nhất Đăng đại sư, Ngư Tiều Canh Độc bốn người tuy biết nhưng trước nay không dám gọi ra miệng, nghe thấy Anh Cô gọi thẳng như vậy đều không kìm được run sợ. Người nông phu lúc trong triều từng giữ chức Tổng quản Ngự lâm quân của Đoàn hoàng gia, lúc ấy lại càng không nhịn được, cao giọng quát:

- Một ngày làm vua, suốt đời được tôn kính, tại sao ngươi lại buông ra lời vô lễ như thế?

Anh Cô buông tiếng cười dài, cũng không lên tiếng, xông thẳng về phía trước, bốn người cùng đưa hai tay ra cản lại, nghĩ thầm:

- Bà ta công phu tuy cao cường nhưng bốn người bọn mình hợp lực thì cũng có thể cản lại Hôm nay cho dù trái lệnh sư phụ, nhưng ngộ biến tòng quyền, thì cũng không trách được.

https://thuviensach.vn

Hồi 31(b)

Khăn gấm uyên ương

Nào ngờ Anh Cô đã không xuất chưởng, cũng không vung quyền, chỉ thi triển khinh công xông

thẳng về phía trước.

Người tiều phu thấy bà ta xông thẳng tới, không dám để va chạm, hơi tránh qua một bên, vươn tay chụp vào đầu vai bà ta. Phát trào ấy ra tay rất mau lẹ lực đạo cũng mạnh, nhưng chưởng tâm vừa chạm vào đầu vai bà ta lại như chụp vào một vật trơn tuột dị thường, không sao giữ được. Đúng lúc ấy người nông phu và người đánh cá đồng thanh quát lớn, từ hai bên song song đánh tới.

Anh Cô cúi đầu một cái, thân hình như con rắn nước đã trượt qua nách người đánh cá. Người đánh cá ngửi thấy một mùi hương giống lan mà không phải lan giống xạ mà không phải xạ, trong lòng hơi hoảng loạn, cánh tay không những không dám chạm vào người bà ta mà lại giật mau về, sợ chạm vào chỗ nào trên người bà ta.

Người nông phu tức giận nói:

- Ngươi sao thế!

Mười ngón tay như móc câu vồ vào hông Anh Cô, người tiều phu vội kêu lên:

- Không được vô lễ!

https://thuviensach.vn

Người nông phu cứ làm như không nghe, trong chớp mắt ấy mười ngón tay đã chạm vào hông Anh Cô nhưng không biết vì sao, chỗ tay chạm vào chỉ cảm thấy trơn tuột, bị bà ta giẫy một cái thoát ra được.

Anh Cô dùng Nê thu công ngộ được trong đầm tối vượt qua được ba người, đã biết bốn người này không sao cản được mình, trở tay phát chưởng đánh mạnh tới người nông phu. Người thư sinh rút tay về phóng chỉ ra, điểm vào huyệt đạo trên cổ tay bà ta. Nào ngờ Anh Cô đột nhiên vươn ngón trỏ

ra mau như lửa xẹt, đầu ngón tay đã đâm trúng đầu ngón tay của y trên không. Lúc ấy người thư sinh công lực toàn thân đang tụ trên đầu ngón trỏ tay phải, đột nhiên thấy đầu ngón tay tê rần một cái, thân hình như bị điện giật, kêu lên một tiếng ái chà rồi ngã lăn ra đất. Người tiều phu và người đánh cá vội cúi xuống vực lên. Người nông phu quyền trái đánh thẳng ra như thiết chùy đập tới Anh Cô.

Một quyền này mang theo kình phong lực đạo kinh người, Anh Cô nhìn thấy quyền phong đập tới mặt lại không né tránh. Người nông phu cả kinh, nghĩ thầm một quyền này ắt sẽ đánh vỡ sọ bà ta, lập tức thu chiêu, nhưng tay quyền đã chạm vào mũi Anh Cô. Anh Cô hơi nghiêng đầu đi, tay quyền trượt qua trên mũi lướt qua má. Người nông phu tay trái không kịp rút về, cổ tay đã bị đối phương nắm chặt, vội giật lại phía sau, chỉ nghe cắc một tiếng, cũng chưa thấy đau, nhưng biết khớp cổ tay đã bị bà ta đánh lìa. Người nông phu nghiến răng, cũng không đếm xỉa gì tới, ngón trỏ tay phải lại điểm mau vào khuỷu tay địch nhân.

Công phu điểm huyệt của bốn người Ngư Tiều Canh Độc đều được Nhất Đăng đại sư đích thân

truyền thụ, tuy không thể bằng Nhất dương chỉ xuất thần nhập hóa của sư phụ, nhưng trong võ lâm cũng được kể vào loại công phu hạng nhất, nào ngờ gặp Anh Cô lại đúng là gặp phải khắc tinh. Bà ta dốc lòng muốn trả thù, biết rõ công phu trên ngón tay của Nhất Đăng đại sư rất lợi hại, nên cố

https://thuviensach.vn

sức suy nghĩ tìm cách khắc chế. Bà ta trong nghề thêu thùa bèn từ nữ công nghĩ ra diệu pháp, trên đầu ngón trỏ tay phải đeo một cái kim hoàn nhỏ, trên đầu kim hoàn có một mũi châm dài ba phân, trên châm tẩm chất độc, bà ta ánh mắt đã tinh, thủ kình lại mạnh, sau mấy năm khổ luyện, có thể đâm trúng con ruồi bay trên không, ngón tay bật ra mũi châm có thể xuyên qua người con ruồi. Lúc ấy lâm địch, mũi châm của bà ta đầu tiên đả thương ngón tay trỏ của người thư sinh, khi thấy ngón tay của người nông phu điểm tới, cười gằn một tiếng, ngón tay hơi co lại, nhắm đúng đầu ngón tay đối phương, mũi châm lại đâm trúng giữa đầu ngón tay trỏ của y.

Thường có câu Mười ngón tay dính liền với tim. Đầu ngón trỏ là thuộc Thủ Dương minh Đại trường kinh, mũi kim đâm vào trúng huyệt Thương dương. Người nông phu trong lúc thua cầu thắng nên phát chỉ ấy đã dùng toàn lực, Anh Cô hoàn toàn không sử kình, chỉ đưa mũi châm đúng vào chỗ ấy, không phải đâm mũi châm vào ngón tay y mà là để y dùng ngón tay đâm vào mũi châm. Mũi châm ấy đâm vào, người nông phu cũng gào lớn một tiếng ngã lăn ra đất.

Anh Cô cười nhạt một tiếng nói:

- Đại Tổng quản giỏi lắm!

Rồi sãi chân chạy về phía thiền viện. Người đánh cá kêu lên:

- Xin nương nương dừng bước.

Anh Cô dừng chân quay người cười nhạt hỏi:

- Ngươi muốn gì?

Lúc ấy bà ta đã chạy tới trước ao sen, giữa ao sen và thiền viện chỉ có một đoạn cầu đá nối với nhau, Anh Cô đứng trên đầu cầu trợn mắt nhìn, tuy đêm tối nhưng chỉ cần có chút ánh sáng cũng có thể

https://thuviensach.vn

nhìn thấy mặt mũi, người đánh cá đối diện với bà ta, chỉ cảm thấy hai luồng mục quang lạnh lẽo bắn qua, bất giác trong lòng run sợ không dám tiến lên động thủ. Anh Cô lạnh lùng nói:

- Đại Thừa tướng, Đại Tổng quản hai người đã trúng Thất tuyệt châm của tay trong thiên hạ không ai cứu được đâu. Ngươi cũng muốn chết phải không?

Nói xong cũng không chờ y trả lời, quay người thong thả bước đi, cũng không quay đầu, không đếm xỉa tới việc y có đuổi theo đánh lén hay không.

Một chiếc cầu đá nhỏ chỉ hai mươi bước là qua hết, đột nhiên trong bóng tối xuất hiện một người chắp tay nói:

- Xin chào tiền bối.

Anh Cô giật nảy mình nghĩ thầm:

- Người này không tiếng không tăm đột nhiên xuất hiện, sao mình vẫn chưa biết? Nếu y lén thi triển độc thủ, chỉ sợ hiện mình không chết cũng đã bị thương.

Định thần nhìn lại chỉ thấy y thân cao lưng rộng, mắt to mày rậm, đúng là Quách Tĩnh mà mình chỉ

lên núi, lúc ấy bèn nói:

- Thương thế của tiểu cô nương có đỡ không?

Quách Tĩnh khom người nói:

- Đa tạ tiền bối chỉ điểm, sư muội ta đội ơn Nhất Đăng đại sư chữa trị đã khỏi nhiều rồi.

Anh Cô hừ một tiếng nói:

https://thuviensach.vn

- Tại sao y thị không đích thân tới cảm ơn ta?

Miệng thì nói nhưng chân vẫn không ngừng, bước thẳng tới trước.

Quách Tĩnh đứng ở đầu cầu, thấy bà ta cứ đi thẳng tới, vội nói:

- Xin mời tiền bối quay lại?

Anh Cô đời nào đếm xỉa tới y, thân hình hơi nghiêng đi, triển khai Nê thu công trượt mau qua người y. Quách Tĩnh tuy từng thấy bà ta động thủ trong gian nhà tranh giữa đầm bùn đen nhưng không ngờ

bà ta nói đi là đi, thân hình trơn tuột như thế, lúc khẩn cấp tay trái quờ lại phía sau, vừa hất vừa rung, chính là gia số kỳ diệu trong Không minh quyền mà Chu Bá Thông truyền thụ. Anh Cô thấy đã trượt qua khỏi người y, nào ngờ một luồng kình phong đau rát quét tới giữa mặt khiến bà ta không lùi không được. Bà ta lần này tới có tiến chứ không có lui, bất kể quyền kình của Quách Tĩnh mãnh liệt thế nào, vẫn cứ xông thẳng vào. Quách Tĩnh vội kêu:

- Cẩn thận!

Chỉ cảm thấy một thân hình phụ nữ ấm áp mềm mại xô vào vòng tay mình, đang cả kinh thì chân đã bị Anh Cô móc một cái, hai người đồng thời rơi xuống ao sen.

Hai người lúc thân hình còn đang trên không, tay trái Anh Cô đã xuyên qua nách Quách Tĩnh luồn lên sau lưng nắm lấy vai trái y, ngón giữa co lại búng vào cổ họng Quách Tĩnh, ngón cái và ngón trỏ

vận kình bóp lại. Đó là chiêu Tiền phong hầu bế khí trong Tiểu cầm nã thủ pháp, chỉ cần bóp trúng một cái địch nhân sẽ bị phong tỏa khí quản, hơi thở sẽ lập tức tắc nghẽn, vô cùng lợi hại. Quách Tĩnh thân hình chênh chếch rơi xuống, lại thấy đầu vai bị nắm, trong lòng biết là không hay, tay phải lập

https://thuviensach.vn

tức cong lại cặp lấy cổ Anh Cô, đó cũng là cách bế khí trong Tiểu cầm nã, gọi là Hậu hiệp kính bế

khí. Anh Cô biết tý lực của y lợi hại, mình không bằng được, tuy cướp được tiên cơ nhưng không thể

thắng thắn đối công với y, vội buông vai y ra vung ngón tay đâm lên. Quách Tĩnh tay trái hất cổ tay bà ta ra.

Từ cầu đá rơi xuống ao sen chỉ trong chớp mắt, nhưng hai người ra chiêu mau lẹ, trong chớp mắt đều đã đánh ba chiêu qua đối phương, lúc thân hình kề cận ấy đều sử dụng Tiểu cầm nã thủ pháp mau lẹ

tuyệt luân. Anh Cô công lực thâm hậu, Quách Tĩnh thì sức lực mạnh mẽ chiêu số tinh vi, ba chiêu chẳng ai làm gì được ai, bõm một tiếng song song rơi xuống ao.

Trong ao bùn sâu khoảng ba thước, nước sâu khoảng tới ngực hai người. Anh Cô tay trái móc xuống dưới vốc một nắm bùn ấn vào miệng Quách Tĩnh. Quách Tĩnh sửng sốt, vội vàng cúi đầu tránh qua.

Anh Cô ở trong đầm tối bùn lầy hơn mười năm, thấy cá chạch bơi lội mà ngộ ra một thân Nê thu công, trên đất liền động thủ với người khác đã trơn trượt dị thường, vừa vào chỗ bùn nhão cát nổi lại càng như cọp thêm cánh, bà ta kéo Quách Tĩnh vào ao sen, Cũng biết võ công của y hơn mình, không ép y rơi vào hoàn cảnh khó khăn thì khó mà qua cầu. Bà ta chỉ đâm chưởng đánh trong chỗ

bùn lầy còn mau lẹ gấp mấy lần trên mặt đất. Có lúc lại vốc một khối bùn lớn trát túi bụi vào mặt vào đầu Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh hai chân bị lún, lại không dám dùng chưởng lực đả thương bà ta, chỉ đón đỡ được bốn năm chiêu lập tức luống cuống muôn phần. Chỉ nghe tiếng gió rít bốn phía, một khối bùn mang theo mùi hôi thối nồng nặc

https://thuviensach.vn

bay tới giữa mặt, vội vàng nghiêng đầu tránh qua, nào ngờ Anh Cô mấy vốc bùn cùng ném, tránh được hai vốc đầu, tới vốc thứ ba thì bị ném trúng giữa mặt, mũi miệng và hai mắt đều bị bùn phủ kín. Y từng được Giang Nam lục quái chỉ điểm, biết nếu bị trúng ám khí nếu lại hoảng hốt nhổ ngay ám khí ra xem vết thương, địch nhân sẽ thừa cơ tấn công hạ sát thủ, nên lúc ấy đã ngạt thở, hai mắt không thể mở ra, lập tức ào ào đẩy luôn ra ba chưởng để địch nhân không thể tới gần mình trong vòng năm thước rồi mới đưa tay vuốt bùn trên mặt, mở được mắt ra, thấy Anh Cô đã nhảy lên cầu đá chạy về phía thiền viện.

Anh Cô xông qua được cửa ải Quách Tĩnh, trong lòng kêu thầm xấu hổ thật, nếu ở đây không có ao sen thì làm sao đánh lùi được thằng tiểu tử ngu ngốc này.

Chắc hôm nay ông trời cho mình trả được thù. Lúc ấy bèn gia tăng cước bộ chạy tới cổng chùa, đưa tay đẩy cửa, cánh cửa không cài then, két một tiếng theo tay bật tung. Chuyện ấy thì bà ta không ngờ, sợ sau cửa có đặt mai phục, bèn đứng chờ bên ngoài một lúc thấy trong nhà hoàn toàn không có động tĩnh, mới bước vào trong, chỉ thấy trước tượng Phật trong đại điện có một đĩa đèn dầu soi lên tượng Phật trang nghiêm. Anh Cô trong lòng chợt chua xót, quỳ xuống trước tấm bồ đoàn rì rầm cầu khấn.

Rì rầm cầu khấn mấy câu, đột nhiên sau lưng có hai tiếng cười khúc khích, lập tức vung tay trái về

phía sau vạch ra một vòng tròn đề phòng địch nhân đánh lén, tay phải đè xuống tấm bồ đoàn một cái, mượn lực nhảy vọt lên, trên không khéo léo nhẹ nhàng quay người lại rơi xuống đất. Chỉ nghe một giọng con gái kêu lên khen ngợi:

- Công phu đẹp quá!

https://thuviensach.vn

Định thần nhìn lại, chỉ thấy nàng áo xanh thắt lưng hồng, chiếc kim hoàn buộc trên đầu chớp chớp phát ra ánh sáng, hai con mắt xinh đẹp cười hì hì chăm chú nhìn vào mình, tay cầm một ngọn trúc bổng sáng lóng lánh như ngọc xanh, chính là Hoàng Dung.

Chỉ nghe nàng nói:

- Anh Cô tiền bối, ta tới đây tạ ơn cứu mạng của người.

Anh Cô lạnh lùng nói:

- Ta chỉ cho ngươi tới đây tìm thầy thuốc chữa bệnh, là có ý muốn hại người chứ hoàn toàn không có ý cứu ngươi, cần gì phải tạ ơn ta.

Hoàng Dung thở dài nói:

- Chuyện oán thù trên đời vốn rất khó rõ. Cha ta nhốt Lão Ngoan đồng Chu Bá Thông trên đảo Đào Hoa mười lăm năm, nhưng rốt lại cũng không cứu được tính mạng mẹ ta.

Anh Cô nghe nàng nói tới ba chữ Chu Bá Thông, lập tức thân hình rung lên, cao giọng quát hỏi:

- Mẹ ngươi với Chu Bá Thông có quan hệ gì?

Hoàng Dung vừa nghe ngữ khí của bà ta, lập tức biết bà ta ngờ giữa Chu Bá Thông và mẹ mình có quan hệ tình cảm, đến nỗi bị cha mình nhốt lại trên đảo Đào Hoa, xem ra tuy việc đã hơn mười năm, nhưng bà ta chưa chắc đã quên được tình cảm với Lão Ngoan đồng, nếu không thì làm sao lại bỗng dưng lên cơn ghen tức như thế Lúc ấy cúi đầu buồn bã nói:

- Mẹ ta bị Lão Ngoan đồng hại chết.

Anh Cô càng thêm nghi ngờ, dưới ánh đèn nhìn thấy Hoàng Dung da trắng như tuyết, mày đẹp như

https://thuviensach.vn

tranh, dung mạo của mình thời son trẻ năm xưa cũng còn kém xa, nếu mẹ nàng cũng giống như nàng thì khó bảo đảm Chu Bá Thông nhìn thấy không động lòng. Bất giác cau mày suy nghĩ.

Hoàng Dung nói:

- Ngươi đừng suy nghĩ bậy bạ, mẹ ta là người trên trời, lão Chu Bá Thông bướng bỉnh như bò, ngoài loại đàn bà có mắt không tròng thì ai mà thèm nhìn ngó tới y.

Anh Cô nghe nàng mắng mình, mối nghi ngờ trong lòng tiêu tan, lại thấy vui vẻ nhưng trên mặt vẫn lạnh lùng không động thanh sắc, nói:

- Đã có kẻ yêu được gã Quách Tĩnh ngu xuẩn như heo, thì cũng có người thích kẻ ngu bướng như bò.

Mẹ ngươi làm sao mà bị lão Lão Ngoan đồng hại chết?

Hoàng Dung tức tối nói:

- Ngươi chửi sư ca ta, ta không nói chuyện với ngươi.

Nói xong phẩy tay áo quay người, giả làm ra vẻ hờn dỗi.

Anh Cô dốc lòng muốn hỏi rõ đầu đuôi, vội nói:

- Thôi được, từ nay ta không nói thế nữa là được. Sư ca ngươi thông minh lắm.

Hoàng Dung dừng chân ngoảnh lại nói:

- Lão Ngoan đồng kia cũng không phải dốc lòng hại chết mẹ ta, nhưng mẹ ta bất hạnh qua đời thì lại bắt đầu từ y. Cha ta một phen tức giận, nhốt y trên đảo Đào Hoa, nhưng về sau trong lòng cũng hối hận, oan có đầu, nợ có

https://thuviensach.vn

chủ, ai hại chết người ngươi yêu thương, ngươi nên đi khắp chân trời góc biển tìm hung thủ báo thù mới phải. Giận lây qua người khác thì có ích gì?

Mấy câu ấy như tát nước vào mặt, khiến Anh Cô đứng ngẩn người ra tại chỗ không nói được câu nào.

Hoàng Dung lại nói:

- Cha ta đã sớm thả Lão Ngoan đồng ra rồi... .

Anh Cô mừng sợ xen lẫn, nói:

- Vậy thì không cần ta đi cứu y nữa phải không?

Hoàng Dung cười khẽ nói:

- Nếu cha ta không chịu tha người thì ngươi cứu được Lão Ngoan đồng à?

Anh Cô im lặng.

Anh Cô năm xưa rời khỏi Đại Lý, lập tức đi tìm Chu Bá Thông, mấy năm đầu nghe ngóng không

được tin tức của y, về sau lúc vô ý lại qua miệng Hắc Phong song sát biết y đang bị Hoàng Dược Sư

giam cầm trên đảo Đào Hoa, chỉ là vì lý do gì thì hỏi không ra. Hôm ấy Chu Bá Thông ở Đại Lý bỏ

đi không nhìn ngó gì tới bà ta, quyết ý vĩnh biệt, bà ta biết nếu không có biến cố trọng đại thì khó có thể trùng phùng, lúc ấy biết y thất thủ bị giam bất giác vừa đau lòng vừa mừng rỡ, đau lòng vì ý trung nhân gặp nạn, mừng rỡ là vì đó cũng là cơ duyên, nếu mình cứu được y ra, y há lại không nghĩ

https://thuviensach.vn

tới ân tình? Nào ngờ đường đi trên đảo Đào Hoa quanh eo khuất khúc, đừng nói là cứu người, ngay cả mình cũng bị vây hãm ba ngày ba đêm, suýt nữa chết đói. May là Hoàng Dược Sư sai tên đầy tớ

câm dẫn đường mới đưa bà ta rời đảo. Bà ta từ đó ẩn cư trong đầm tối, tiềm tâm rèn luyện cái học thuật số. Lúc ấy nghe nói Chu Bá Thông đã được giải thoát, không khỏi ngẩn ngơ như mất vật báu, đủ mùi vị ngọt ngào cay đắng cùng dâng lên trong lòng.

Hoàng Dung cười hề hề nói:

- Lão Ngoan đồng rất nghe lời ta, ta nói thế nào y nghe theo thế ấy, không dám cãi lại. Nếu ngươi muốn gặp y thì theo ta xuống núi. Ta sẽ tác hợp mối lương duyên cho các ngươi, cũng như ta đền đáp ơn cứu mạng của ngươi được không?

Câu ấy khiến Anh Cô nghe thấy đỏ bừng cả mặt, tim đập thình thình. Nhìn thấy một trường báo oán trả thù có thể chuyển thành một việc mừng, Hoàng Dung đang cảm thấy được an ủi chợt nghe chát một tiếng, Anh Cô hai tay đập vào nhau một cái, một làn sát khí lạnh lẽo lập tức bao trùm lên mặt, cao giọng nói:

- Bằng vào con nha đầu tóc vàng nhà ngươi mà bảo y phải nghe lời ngươi à? Tại sao y phải nghe lời ngươi sai sử? Vì ngươi đẹp đẽ phải không Ta không có ơn gì với ngươi, cũng không cần ngươi phải báo đáp gì cả. Mau mau tránh đường, còn chần chừ thì đừng trách ta thủ hạ vô tình.

Hoàng Dung cười nói:

- Ái chà, ngươi muốn giết ta à?

Anh Cô nhường mày lên lạnh đùng nói:

https://thuviensach.vn

- Giết ngươi thì sao? Người khác sợ Hoàng lão tà chứ ta trời không sợ đất cũng không sợ.

Hoàng Dung cười hì hì nói:

- Giết ta không hề gì, ai sẽ giải cho ngươi ba đề toán?

Hôm ấy Hoàng Dung viết ba đề toán trên mặt bùn trong nhà tranh ở đầm tối, Anh Cô ngày đêm

ngẫm nghĩ mà hoàn toàn không tìm được đầu mối. Bà ta lúc đầu nghiên cứu thuật số vốn để cứu Chu Bá Thông, nào ngờ cho dù là công phu phức tạp ảo diệu tới đâu đã trải qua học tập nghiền ngẫm thì không khỏi khiến người ta bỏ ăn bỏ ngủ, muốn thôi cũng không được. Bà ta biết rõ cho dù giải đáp được ba đề toán này thì học vấn vẫn còn thua xa Hoàng Dược Sư, không có ích lợi gì trong việc cứu người, nhưng lòng hiếu kỳ lại khiến bà ta ra sức suy nghĩ, không giải đáp được rõ ràng thì quả thật khó có thể yên tâm, lúc ấy nghe Hoàng Dung nói tới, ba đề toán ấy lập tức hiện ra rõ ràng trong óc, bất giác trên mặt lộ vẻ ngần ngừ.

Hoàng Dung nói:

- Ngươi đừng giết ta thì ta dạy ngươi thôi.

Rồi bưng đĩa đèn trên tượng Phật đặt xuống đất, rút ra một ngọn kim châm vẽ ra trên nền gạch dưới đất, lúc ấy bắt đầu từ đề đầu tiên Thất diệu cửu chấp Thiên Trúc bút toán giảng giải, khiến Anh Cô nhìn thấy hoa cả mắt, ngấm ngầm khen ngợi.

Kế đó Hoàng Dung lại giải thích đề thứ hai Lập phương chiêu binh chi ngân cấp mễ đề, đề mục này lại càng sâu xa, Anh Cô đợi nàng viết xong trang giải đáp cuối cùng, bất giác thở dài nói:

- Trong này quả nhiên vô cùng tinh diệu.

https://thuviensach.vn

Ngừng lại một lúc rồi nói tiếp:

- Còn đề thứ ba nói dễ thì rất dễ, nói khó lại rất khó. Nay có số không biết bao nhiêu, chia cho ba thì còn thừa hai, chia cho năm thì còn thừa ba, chia cho bảy thì còn thừa hai, hỏi là bao nhiêu? Ta biết đó là số hai mươi ba, có điều không biết giải thích thế nào, muốn đặt một cái mẫu số chung nhưng nghĩ vỡ óc không ra.

Hoàng Dung cười nói:

- Cái đó rất dễ, nếu chia ba thì còn bảy mươi, nếu chia năm thì còn hai mươi mốt, nếu chia bảy thì còn mười lăm. Ba số ấy nhân với nhau, nếu không quá một trăm linh năm thì là đáp số nếu quá thì phải trừ một trăm linh năm hay bội số của một trăm linh năm.

Anh Cô trong lòng tính toán một hồi, quả nhiên không hề sai, hạ giọng đọc:

- Nếu chia ba thì còn bảy mươi, nếu chia năm thì còn... .

Hoàng Dung nói:

- Cũng không cần phải nhớ kỹ như thế, ta đọc một bài thơ cho ngươi nghe, rất dễ nhớ thôi: Ba người cùng đi nửa bảy mươi, Hăm mốt cành hoa năm cánh mai, Bảy kẻ đoàn viên đang nửa tháng, Thành một linh năm sẽ biết ngay.

Anh Cô nghe câu Ba người cùng đi, Đoàn viên nửa tháng, bất giác chạnh lòng nghĩ thầm:

- Con nha đầu này đã biết y, lại sớm biết ẩn tình của mình, Ba người cùng đi là châm chọc mình một người đàn bà quen biết hai người đàn ông, Đoàn viên nửa tháng là mỉa mai mình quen y chỉ có hơn mười ngày chứ gì?

https://thuviensach.vn

Năm xưa bà ta làm chuyện đáng hổ thẹn, không khỏi có chỗ đa nghi, lúc ấy hạ giọng nói:

- Được rồi, đa tạ ngươi chỉ điểm, buổi sáng nghe đạo, tối chết cũng được. Ngươi mà còn lắm mồm, thì ta lại tha được ngươi à?

Hoàng Dung cười nói:

- Sáng nghe đạo, tối chết cũng được. Kẻ chết là người nghe đạo, chứ chưa từng nghe nói người truyền đạo phải chết đâu.

Anh Cô thấy hình thế trong thiền viện, biết Đoàn hoàng gia ắt ở phía sau, thấy Hoàng Dung không ngừng lằng nhằng quấy rối mình, ắt có ngụy kế, nghĩ thầm con nha đầu này tuy còn nhỏ tuổi nhưng ranh mãnh khôn ngoan quả thật không kém gì cha y thị, đừng nói bà già ba mươi thua con nhãi trong tã, không khéo thì đi sông đi biển không hề gì lại chết chìm trong ao, vì nghe y thị giải toán đã mất không biết bao nhiêu thời giờ, việc lớn trước mắt, sao còn hao tổn tâm tư vì mấy bài toán vô vị? Lúc ấy bèn không nói chuyện nữa, cất chân bước vào trong, vòng qua Phật điện, chỉ thấy trước mặt tối om om không hề có đốm sáng. Bà ta một mình xông vào chỗ nguy hiểm, không dám liều lĩnh, cao giọng quát:

- Đoàn Trí Hưng, rốt lại ngươi có gặp ta không? Rút đầu co cổ trong bóng tối tính lại đâu phải là lối hành sự của bậc đại trượng phu?

Hoàng Dung đi sau lưng bà ta, cười cười nói chen vào:

- Ngươi chê trong đó không có đèn à? Đại sư lại sợ đèn lửa quá nhiều làm ngươi sợ nên mới bảo tắt đi đấy.

Anh Cô nói:

- Hừ, ta là người muốn xuống địa ngục còn sợ gì núi kiếm vạc dầu?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung vỗ tay cười nói:

- Vậy thì hay lắm, ta đang muốn theo ngươi lên núi kiếm chơi đùa đây.

Rồi rút trong bọc ra hỏa tập đánh lửa lên, khom người châm vào một cái hỏa đầu trên mặt đất.

Nào ngờ bên cạnh chân mình đã có đèn dầu, chuyện này quả thật rất bất ngờ đối với Anh Cô, định thần nhìn kỹ, thật ra cũng không phải là đèn dầu gì, chỉ là một cái chén uống trà đựng một nửa dầu xanh, ngâm vào một sợi bấc, cạnh chén trà có một đoạn tre vót nhọn, dài khoảng một thước, một đầu cắm xuống đất đầu kia chĩa lên trên, vô cùng sắc nhọn. Hoàng Dung chân không dừng bước, không ngừng châm lửa, trong chớp mắt, dưới đất đã như sao sáng đầy trời, toàn là cành tre vót nhọn và ánh lửa, cạnh một chén trà thì có một đoạn cọc nhọn.

Đến khi Hoàng Dung châm xong tất cả, Anh Cô đã đếm rõ tất cả có một trăm mười ba chén trà, một trăm mười ba ngọn tre, bất giác vô cùng ngờ vực:

- Nếu nói là công phu Mai hoa thung thì không phải bẩy mươi hai phải là một trăm linh tám cây, một trăm mười ba cây là đạo lý gì? Bài bố lại rời rạc tán loạn, không phải Cửu cung bát quái cũng không phải theo hình thế hoa mai. Vả lại những ngọn tre này nhọn sắc như thế làm sao đứng lên trên được?

Phải rồi, ắt là y thị mang hài sắt.

Kế nghĩ thầm:

- Con nha đầu này đã có chuẩn bị, ở đây mình ắt không thể đánh thắng y thị, cứ giả như không biết đi qua rồi sẽ tính.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy rảo chân bước đi, ngọn tre bố trí dày đặc, rất khó bước đi, bà ta lại đạp ngang đá dọc, lập tức đá gãy năm sáu cây, miệng nói:

- Giở trò ma gì vậy? Lão nương không rảnh để đùa giỡn với con nhãi nhà ngươi.

Hoàng Dung vội nói:

- Này, này, không được đâu, không được đâu.

Anh Cô không đếm xỉa gì tới, vẫn tiếp tục đá Hoàng Dung kêu lên:

- Được rồi, ngươi không chịu nói lý lẽ, nhưng ta cũng phải nói cho rõ. Mau mau để ý nhìn qua một lượt, nhớ hết phương vị của ngọn trúc đi.

Anh Cô trong lòng cả kinh:

- Nếu mấy người hợp sức tấn công mình ở đây, họ đã sớm nhớ kỹ phương vị, trong đêm tối thì mình rất dễ mất mạng trên những ngọn trúc nhọn. Mau mau rời khỏi chỗ nguy hiểm này mới xong!

Rồi đề khí gia tăng cước bộ, càng đá mau hơn. Hoàng Dung kêu lên:

- Cũng không biết xấu?

Ngọn trúc bổng giơ lên cản trước mặt Anh Cô.

Dưới ánh đèn dầu, ngọn trúc bổng lóng lánh đâm ngang ra trước mặt, Anh Cô nào coi một thiếu nữ

mười mấy tuổi ra gì, chưởng trái chém thẳng tới, định một chưởng này chặt gãy đôi ngọn trúc bổng.

Nào ngờ Hoàng Dung một bổng ấy là dùng yếu quyết chữ khóa trong Đả cẩu bổng pháp, ngọn bổng hoàn toàn không đưa ngang, cũng không tấn

https://thuviensach.vn

công vào thân thể địch nhân, một ngọn trúc bổng hóa thành một bức tường màu xanh, cản trở trước mặt, chỉ cần địch nhân không bước lên một bước thì không việc gì, nếu ra tay công kích sẽ lập tức bị đánh. Anh Cô một chưởng ấy chém xuống, chát một tiếng, mu bàn tay đã bị ngọn trúc bổng đập một cái, vội rút tay về đã cảm thấy vừa đau vừa tê.

Nhát đánh này tuy không trúng huyệt đạo yếu hại nhưng cũng đau đớn vô cùng, Anh Cô vốn không coi Hoàng Dung vào đâu, đột nhiên bị đánh như thế, bất giác vừa hoảng sợ vừa tức giận. Bà ta bị hơi lép vế, hoàn toàn không tức giận mà lại trầm khí, giữ kín môn hộ trước, muốn xem rõ lộ số võ công của đối phương thế nào rồi sẽ tính, nghĩ thầm:

- Năm xưa mình đã gặp Hắc Phong song sát, công phu quả nhiên rất cao cường, nhưng họ đều đang ba bốn mươi tuổi, con nha đầu này tại sao cũng có được thành tựu như thế? Nhất định là Hoàng Dược Sư đã đem hết tuyệt học bình sinh truyền thụ cho con gái một của y.

Năm xưa bà ta trên đảo Đào Hoa đã thua to, chưa từng thấy mặt Hoàng Dược Sư đã bị nguy hiểm suýt nữa mất mạng trên đảo, nên đối với vị đảo chủ đảo Đào Hoa này trước nay vô cùng úy kỵ.

Bà ta vẫn chưa biết Đả cẩu bổng pháp là tuyệt kỹ của bang chủ Cái bang, cho dù Hoàng Dược Sư

đích thân tới nhất thời cũng chưa chắc đã phá giải nổi.

Chính lúc bà ta chỉ thủ không công, trong lòng suy nghĩ, Hoàng Dung ngọn trúc bổng theo chữ khóa chặn đứng đường tiến của Anh Cô, chân không ngừng thay đổi phương vị như hồ điệp xuyên hoâ bay lượn trên ngọn trúc, trong chớp mắt đã dùng mũi chân đá tắt quá nửa số đèn cạnh ngọn trúc. Chỗ

kỳ diệu là chỉ đá tắt đầu ngọn lửa, không những không đá đổ đạp vỡ chén trà mà ngay cả dầu trong chén cũng không đổ ra một giọt.

https://thuviensach.vn

Công phu dưới chân của nàng là Tảo diệp thoái pháp của đảo Đào Hoa, bước chân mau lẹ, đặt xuống rất chuẩn, nhưng Anh Cô đã thấy võ công của nàng chưa tới mức thượng thừa, còn chưa được như

việc sử dụng ngọn trúc bổng biến hóa khôn lường, huống chi thương thế của nàng tuy giảm nhưng nguyên khí chưa phục hồi, nếu đánh vào hạ bàn của nàng thì trong vòng vài mươi chiêu có thể thủ

thắng, nhưng trong lòng vừa định chủ ý thì số đèn dầu đã bị đá tắt tới bảy tám phần, số còn lại lay động trong gió đêm ở góc phía bắc phòng, ba góc kia đã tối đen như mực, đột nhiên thấy ngọn trúc bổng của Hoàng Dung đánh ra hai chiêu, Anh Cô giật mình, nhân lúc ánh sáng vàng vọt nhìn rõ chỗ

sơ hở của đầu ngọn trúc bổng, lui lại một bước. Hoàng Dung trúc bổng chống xuống đất một cái, thân hình sấn lên, tay áo dài phất ra, bảy tám đĩa đèn dầu còn lại theo tay tắt luôn.

Anh Cô ngấm ngầm kêu khổ, tuy mình đã có cách thủ thắng nhưng bây giờ giữa đám ngọn trúc nhọn này, mỗi bước đều có thể bị đâm xuyên qua lòng bàn chân, làm sao động thủ được? Trong bóng đen chỉ nghe Hoàng Dung nói:

- Ngươi nhớ được phương vị ngọn trúc chưa? Chúng ta ở đây đánh nhau ba mươi chiêu, chỉ cần ngươi không đả thương được ta thì sẽ cho ngươi vào trong gặp Đoàn hoàng gia được không?

Anh Cô nói:

- Ngọn trúc là đo ngươi bài bố, lại không biết đã luyện tập ở đây bao lâu, người khác trong chớp mắt làm sao nhớ được rõ bấy nhiêu phương vị đĩa đèn.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung tuổi nhỏ hiếu thắng, lại tự thị mình trí nhớ hơn người, bèn cười nói:

- Chuyện đó có gì khó ngươi đốt một đĩa đèn, nhổ hết ngọn trúc lên cắm lại đi, ngươi muốn cắm thế

nào thì muốn cắm thế ấy sau đó tắt đèn động thủ ra chiêu được không?

Anh Cô nghĩ thầm:

- Đây không phải là khảo nghiệm võ công mà là khảo nghiệm trí nhớ. Con quỷ nhỏ lanh lợi này rất thông minh, mình thù lớn chưa trả, há lại có thể đem tính mạng đi đánh cuộc với y thị?, Nhưng linh cơ chợt động, đã nghĩ ra kế, bèn nói:

- Được rồi, như thế mới công bình, lão nương cũng chơi đùa với ngươi.

Rồi lấy hỏa tập ra đánh lên, đốt lại đèn dầu.

Hoàng Dung cười nói:

- Ngươi cần gì phải tự xưng là lão nương. Ta thấy ngươi hoa dung nguyệt mạo, còn đẹp hơn cả gái mười sáu, chẳng trách Đoàn hoàng gia năm xưa điên đảo vì ngươi như thế.

Anh Cô đang nhổ từng ngọn trúc cắm lại theo phương vị khác, nghe câu ấy ngẩn người rồi cười nhạt nói:

- Y điên đảo vì ta à? Ta vào cung nửa năm, y đưa mắt nhìn tới người ta được mấy lần?

Hoàng Dung ngạc nhiên nói:

- Ờ, chẳng phải y dạy võ công cho ngươi sao?

https://thuviensach.vn

Anh Cô nói:

- Dạy võ công mà là đếm xỉa tới người ta à?

Hoàng Dung nói:

- À, ta biết rồi, Đoàn hoàng gia muốn luyện Tiên thiên công nên không thể đối xử tốt với ngươi.

Anh Cô hừ một tiếng, nói:

- Ngươi biết cái gì? Tại sao y lại sinh được hoàng thái tử?

Hoàng Dung nghiêng đầu nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Hoàng thái tử là sinh ra trước, lúc ấy y còn chưa luyện Tiên thiên công mà.

Anh Cô lại hừ một tiếng không nói chuyện nữa, chỉ nhổ ngọn trúc lên thay đổi vị trí. Hoàng Dung thấy bà ta cắm một cây liền ghi nhớ một cây, không dám sơ suất chút nào, chuyện này liên quan tới tính mạng, chỉ cần nhớ nhầm ra vài tấc, thì lúc động thủ sẽ lập tức có tai họa bị đâm thủng bàn chân.

Qua một lúc, Hoàng Dung lại nói:

- Đoàn hoàng gia không chịu cứu con ngươi cũng vì yêu ngươi thôi.

Anh Cô nói:

- Ngươi biết cả rồi à? Hừ, vì yêu ta à?

Trong giọng nói đầy vẻ oán độc. Hoàng Dung nói:

- Y là ghen với Lão Ngoan đồng. Nếu không yêu ngươi, tại sao lại ghen? Y thấy tấm khăn uyên ương có bài Bốn khung may của ngươi, quả thật vô

https://thuviensach.vn

cùng thương tâm.

Anh Cô trước nay chưa từng nghĩ rằng Đoàn hoàng gia đối với mình lại có tình ý như thế, bất giác không kìm được ngơ ngẩn xuất thần.

Hoàng Dung nói:

- Ta thấy ngươi nên mau trở về đi!

Anh Cô lạnh lùng nói:

- Trừ phi ngươi có bản lãnh cản được ta.

Hoàng Dung nói:

- Được, nếu đã nhất định phải tỷ thí thì ta chỉ đành xả thân bồi tiếp quân tử thôi. Chỉ cần ngươi xông được qua, ta quyết không cản trở nữa. Nếu không xông qua được thì sao?

Anh Cô nói:

- Thì từ đây trở đi ta vĩnh viễn không lên núi này nữa. Còn cái hẹn một năm giữa ta và ngươi cũng không nói tới nữa.

Hoàng Dung vỗ tay nói:

- Hay lắm, bắt ta ở trong cái đầm tối ấy một năm thì đúng là khó quá.

Trong lúc trò chuyện, Anh Cô đã đổi năm sáu mươi ngọn trúc, kế đó đá tắt một đĩa đèn, nói:

- Còn lại thì không cần đổi đâu.

Trong bóng tối năm ngón tay xòe ra thành tráo chụp mạnh tới Hoàng Dung. Hoàng Dung nhớ được phương vị nghiêng người tránh qua, hai chân không

https://thuviensach.vn

sai không lệch, vừa đúng đạp lên hai ngọn trúc, trúc bổng đánh ra điểm vào vai trái bà ta. Nào ngờ Anh Cô lại không rút tay về, sải chân sấn tới chỉ

nghe chát chát chát ba tiếng liên tiếp, mấy mươi ngọn trúc đều bị bà ta đá gãy, xông thẳng vào hậu viện.

Hoàng Dung sửng sốt lập tức hiểu ra "ái chà, mắc mưu bà ta rồi! Té ra lúc bà ta đổi vị trí đã sử dụng thủ kình ngấm ngầm bẻ gãy đầu ngọn trúc.

Chỉ vì hiếu thắng nên không tính tới chuyện này, bất giác vô cùng ảo não.

Anh Cô xông vào hậu viện, đưa tay đẩy cửa, chỉ thấy trong phòng có một lão tăng ngồi trên tấm bồ

đoàn, râu bạc dài tới ngực, tấm áo nhà sư dày kéo lên tới mặt, đang cúi đầu nhập định. Bốn đại đệ tử

Ngư Tiều Canh Độc và mấy lão hòa thượng, tiểu sa di đang đứng hai bên.

Người đánh cá thấy Anh Cô xông vào, bước tới trước mặt vị lão tăng, chắp tay nói:

- Sư phụ, Lưu nương nương lên núi bái phỏng. Lão tăng khẽ gật đầu, nhưng không nói gì.

Trong thiền phòng chỉ thắp một ngọn đèn dầu, mặt mũi mọi người đều không thấy rõ. Anh Cô sớm biết Đoàn hoàng gia đã xuất gia nhưng không ngờ mười mấy năm không gặp, một vị hoàng gia anh hùng hào mại đã trở thành một lão tăng yếu ớt như thế, nhớ lại lời Hoàng Dung mới nói tựa hồ hoàng gia năm xưa đối với mình quả thật không phải hoàn toàn không có tình ý, bất giác chợt mềm lòng, bàn tay nắm chặt chuôi đao từ từ buông ra.

Vừa cúi đầu xuống, chỉ thấy tấm khăn gấm làm yếm cho con đang đặt trên tấm bồ đoàn trước mặt Đoàn hoàng gia, trên tấm khăn đặt một chiếc vòng

https://thuviensach.vn

ngọc, chính là chiếc vòng năm xưa hoàng gia ban cho mình. Trong chớp mắt những chuyện từ khi vào cung, học võ, gặp Chu Bá Thông, tuyệt tình, sinh con, chôn con từng cảnh từng cảnh nối nhau hiện ra trước mắt, sau cùng lại chỉ thấy vẻ mặt đau đớn của đứa nhỏ xin được giúp đỡ, tuy là một đứa nhỏ nhưng trong ánh mắt cũng có muôn ngàn câu nói, dường như oán trách mẹ không thể làm giám nỗi đau đớn cho mình.

Bà ta trong lòng đột nhiên cứng rắn trở lại, nhấc ngọn chuỷ thủ lên, vận kình ra cổ tay nhắm thẳng vào tâm oa của Đoàn hoàng gia phóng tới một đao, cắm sâu tới cán. Bà ta biết võ công của Đoàn hoàng gia cao cường, một đao này chưa chắc có thể đâm chết được y, nhưng lúc mũi chuỷ thủ đâm vào thịt, tựa hồ hơi có điều lạ, lúc ấy rút đao ra, muốn đâm tiếp đao thứ hai, nào ngờ ngọn chuỷ thủ

cắm chặt vào xương sườn y nhất thời không rút ra được. Chỉ nghe bốn đại đệ tử đồng thanh la hoảng, đồng thời xông vào.

Anh Cô mười mấy năm tiềm tâm khổ luyện, một nhát đâm ấy không biết đã luyện đi luyện lại mấy ngàn lần. Bà ta biết rõ Đoàn hoàng gia nhất định bảo vệ nghiêm mật, tay phải đâm tới, tay trái đã vung lên thành chưởng phòng thủ ba phía hai bên và sau lưng, lúc vừa giật ngọn chuỷ thủ ra, nhìn thấy tình thế nguy cấp, hai chân điểm một cái đã nhảy lùi ra phía cửa, quay đầu nhìn lại chỉ thấy Đoàn hoàng gia tay phải ôm ngực, chắc là mười phần đau đớn.

Bà ta lúc ấy thù lớn đã trả được, nhưng trong lòng lại hoàn toàn không thấy thích thú mừng rỡ, chợt nghĩ:

- Mình tư thông với người khác sinh con, y không hề trách móc nửa câu, vẫn cho mình ở trong cung, không những không xử tử mình mà còn nuôi nấng chăm sóc tốt hơn cả trước đó. Y quả thật đối xử

https://thuviensach.vn

với mình rất tốt Trước nay bà ta chỉ nhớ việc Đoàn hoàng gia không chịu cứu mạng con mình, trong lòng chỉ có nỗi oán hờn, lúc ấy đâm xong một đao, mới nghĩ tới những chuyện khác, thở dài một tiếng xoay người ra cửa.

Lúc ấy bà ta xoay người bất giác khẽ bật tiếng la hoảng, toàn thân toát mồ hôi, chỉ thấy một vị lão tăng chắp tay trước bụng, đứng ngay giữa cửa, ánh đèn chiếu thẳng vào mặt y, mũi cao miệng vuông, ánh mắt hiền từ, tuy ăn mặc như một nhà sư nhưng rõ ràng là Đoàn hoàng gia làm vua Nam Chiếu năm xưa. Anh Cô như nhìn thấy ma, một ý nghĩ chợt lóe bên trong óc:

- Mới rồi nhất định đã giết lầm người khác.

Đưa mắt nhìn lại chỉ thấy nhà sư bị đâm đang từ từ đứng dậy, cởi tăng bào ra, tay trái vuốt mặt một cái, lột khuôn mặt đầy râu bạc xuống. Anh Cô lại la hoảng một tiếng, vị lão tăng ấy chính là Quách Tĩnh cải trang.

Đó chính là mưu kế Hoàng Dung sắp xếp. Quách Tĩnh điểm huyệt Nhất Đăng đại sư, đã quyết ý chịu thay cho y một đao. Y chỉ sợ vị tăng nhân Thiên Trúc võ công lợi hại nên xuất thật tấn công trước, nào ngờ người ấy hoàn toàn không biết võ nghệ. Lúc Hoàng Dung giải ba đề toán cho Anh Cô trong viện, dùng Đả cẩu bổng pháp cản đường, lại bố trí đèn dầu ngọn tre thì bốn đệ tử đã mau chóng rửa sạch bùn đất trên người cho Quách Tĩnh, cạo đầu cho y. Bộ râu bạc dưới cằm y cũng là cắt của Nhất Đăng dán vào. Bốn đại đệ tử vốn biết lần này hý lộng sư phụ là đại đại bất kính, nhưng Quách Tĩnh muốn chính mình mạo hiểm, mọi người trong lòng cũng cảm thấy bất an, nhưng vì cứu mạng sư phụ, ngoài cách ấy quả thật cũng không còn cách nào khác, nếu một trong bốn đại đệ tử đứng ra giả trang thì võ công của họ cũng không bằng Anh Cô nhất định sẽ bị bà ta một đao đâm chết.

Lúc Anh Cô vung đao đâm tới, Quách Tĩnh tinh mắt nhanh tay, chìa hai ngón tay dưới áo tăng bào ra kẹp chặt lưỡi đao. Nào ngờ Anh Cô một nhát đâm ấy tàn độc dị thường, kình lực của Quách Tĩnh mạnh hơn nhưng cũng

https://thuviensach.vn

bị lưỡi đao đâm vào thịt nửa tấc, may là chưa tổn thương gân cốt, rốt lại cũng không có gì đáng ngại.

Nếu y mặc tấm Nhuyễn vị giáp thì có thể đỡ được nhát đao ấy, chỉ là Anh Cô khôn ngoan hơn người, mũi chuỷ thủ mà đâm vào giáp nhất định biết ngay, như thế mối họa không sao tiêu trừ được, lần này đánh không trúng, về sau nhất định sẽ lại tới báo thù.

Đã thấy kế Kim thuyền thoát xác đại công cáo thành, nào ngờ lúc ấy Nhất Đăng đột nhiên xuất hiện, không những Anh Cô giật mình mà những người còn lại cũng đều cảm thấy bất ngờ. Nguyên là tuy Nhất Đăng bị tổn thương nguyên khí rất nhiều nhưng võ công chưa mất, Quách tĩnh lại sợ y bị

thương, chỉ điểm vào huyệt đạo rất không quan trọng trên người y Nhất Đăng ở phòng bên cạnh ngầm vận nội công, từ từ giải khai huyệt đạo, vừa khéo bước ra tới cửa thiền phòng.

Anh Cô mặt xám như tro, tự nghĩ mình đã đem thân vào vòng vây, nhất định gặp chuyện bất hạnh.

Nhất Đăng nói với Quách Tĩnh:

- Trả chuỷ thủ lại cho bà ta.

Quách Tĩnh không dám trái lời, đưa chuỳ thủ ra. Anh Cô ngơ ngác nhận lấy, nhìn nhìn Nhất Đăng, không biết y sẽ dùng cách gì để hành hạ mình, chỉ thấy y từ từ cởi tăng bào ra, lại vén áo lót lên, nói:

- Mọi người không được làm khó bà ta, phải để bà ta xuống núi. Được rồi, ngươi lại đâm đi, ta chờ

ngươi đã lâu lắm rồi.

https://thuviensach.vn

Mấy câu ấy nói rất nhu hòa, Anh Cô lại thấy như sét nổ, ngẩn người ra hồi lâu, cánh tay lỏng ra, keng một tiếng, ngọn chuỷ thủ rơi xuống đất, hai tay ôm mặt chạy mau đi. Chỉ nghe tiếng chân của bà ta càng lúc càng xa, sau cùng tắt hẳn.

Mọi người nhìn nhau ngẩn ngơ, đều im lặng không nói gì, đột nhiên đùng đùng hai tiếng, người thư

sinh và người nông phu cùng ngã lăn ra đất, nguyên là hai người trên tay bị trúng độc nhưng vẫn cố

gắng chi trì, đến lúc ấy thấy sư phụ không việc gì, trong lòng mừng rỡ, cũng không chi trì được nữa.

Người tiều phu kêu lên:

- Mau mời sư thúc!

Câu nói chưa dứt, Hoàng Dung đã đưa nhà sư Tây Trúc bước vào. Y là Liệu độc thánh thủ, lấy thuốc ra cho hai người uống, lại cắt đầu ngón tay của hai người nặn máu đen ra, trên mặt lộ vẻ nghiêm trọng, miệng không ngừng líu la líu lo:

- A mã lý, cáp thất thổ, tư cốt nhĩ, kỳ nặc đan tắc.

Nhất Đăng biết tiếng Phạn, biết hai người tính mạng không việc gì nhưng trúng độc rất nặng, phải nghỉ ngơi hai tháng mới khỏi hẳn.

Lúc ấy Quách Tĩnh đã cởi tăng bào, bó vết thương trước ngực xong, dập đầu tạ tội với Nhất Đăng.

Nhất Đăng vội đưa tay đỡ y lên, thở dài nói:

- Ngươi xả thân cứu ta, đúng là tội lỗi, tội lỗi.

https://thuviensach.vn

Y quay đầu nhìn sư đệ nói một câu tiếng Phạn, kể qua hành vi của Quách Tĩnh. Nhà sư Thiên Trúc nói:

- Tư lý tinh, ngang y nạp đắc.

Quách Tĩnh sửng sốt, hai câu này y đã học thuộc lòng, lúc ấy đọc ra đoạn sau, nói:

- Tư nhiệt xác hư, cáp hổ văn bát anh... .

Ngày trước Chu Bá Thông bắt y học thuộc lòng Cửu âm chân kinh, sau cùng có một thiên quái văn, Quách Tĩnh không hiểu nghĩa nhưng cố gắng hết sức học thuộc lòng, lúc ấy thuận miệng đọc ra.

Nhất Đăng và nhà sư Thiên Trúc thấy y biết tiếng Phạn đều giật nảy mình, lại nghe y nói một tràng bí quyết luyện tập nội công thượng thừa, lại càng kinh ngạc, Nhất Đăng hỏi lý do, Quách Tĩnh cứ sự

thật kể lại.

Nhất Đăng than thở không thôi, nói:

- Nguyên ủy bên trong ta từng nghe Trùng Dương chân nhân nói qua. Vị cao nhân Hoàng Thường soạn ra bộ Cửu âm chân kinh không những đọc hết kinh sách Đạo gia, lại tinh thông nội điển, biết được tiếng Phạn, y soạn chân kinh xong, cuối quyển thượng có một chương yếu chỉ tổng quát của chân kinh, đột nhiên nghĩ lại, nếu kinh này rơi vào tay kẻ tâm thuật bất chính y sẽ lấy đó hoành hành thiên hạ, không ai chống được. Nhưng nếu bỏ chương ấy đi thì không cam lòng, vì vậy đổi viết thành Phạn văn, lại lấy Trung văn dịch âm, nghĩ bộ kinh này có truyền được tới đời sau hay không dĩ nhiên rất khó nói, nhưng người Trung thổ hiểu được Phạn văn rất ít, những người hiểu được võ công thượng thừa lại càng ít hơn. Nếu kẻ lấy được kinh là người Thiên Trúc, tuy có thể giỏi Phạn văn nhưng lại không biết Trung văn. Y an bài như thế thật ra là để người sau không hiểu được ý

https://thuviensach.vn

nghĩa trong kinh của y. Vì thế đoạn tổng yếu ấy trong kinh ngay cả Trùng Dương chân nhân cũng không hiểu nghĩa. Nào ngờ ý trời xảo hợp, ngươi không biết Phạn văn mà nhớ một đoạn trường thiên đại luận như thần chú ấy quả thật rất có nhân duyên.

Lúc ấy bèn bảo Quách Tĩnh thong thả đọc từng câu từng câu trong đoạn Phạn văn, y dịch ra Hán ngữ, viết lên giấy đưa cho hai người Quách Hoàng.

Đoạn tổng yếu trong bộ Cửu âm chân kinh này vô cùng tinh diệu, Nhất Đăng đại sư tuy biết uyên nguyên võ học, nội công tinh thâm nhưng cũng không thể nhất thời hiểu hết, nói:

- Các ngươi ở thêm lại trên núi vài ngày, để ta suy nghĩ kỹ thêm sẽ truyền thụ cho hai người các ngươi.

Lại nói:

- Huyền công của ta bị tổn thương phải tu tập năm năm mới có thể phục hồi như cũ, nhưng theo lời trong kinh văn mà luyện, xem ra không đầy ba tháng thì có thể đạt được công phu của năm năm. Tuy ta luyện tập công phu Phật môn, không giống đường lối nội công của Đạo gia trong chân kinh ghi chép, nhưng xem đoạn tổng yếu này thì võ học đạt tới chỗ tối cao cũng như muôn sông cùng về một biển, không khác gì lắm so với đường lối của Phật môn.

Hoàng Dung nói việc Hồng Thất công bị Âu Dương Phong đả thương, Nhất Đăng đại sư vô cùng

quan tâm, nói:

- Hai người các ngươi đem thần công trong chân kinh nói với sư phụ các ngươi, nhất định y có thể

nhờ vào đó mà phục hồi công lực.

https://thuviensach.vn

Quách Hoàng hai người nghe thế càng thêm mừng rỡ.

Hai người ở lại trên núi thêm mười mấy ngày, Nhất Đăng đại sư hàng ngày giảng giải yếu chỉ trong Cửu âm thần công, Hoàng Dung cũng nhân đó dưỡng thương.

Hôm ấy hai người đang đi dạo ngoài chùa, chợt nghe trên không có tiếng chim điêu kêu rất gấp, đôi bạch điêu từ hướng đông bay tới. Hoàng Dung vỗ tay kêu lên:

- Kim oa oa tới rồi.

Chỉ thấy đôi điêu thu cánh đáp:

- Xuống, dáng vẻ vô cùng mệt mỏi. Hai người bất giác cả kinh, chỉ thấy ức phải con điêu mái đầy máu, bị tên bắn trúng, mũi tên không còn dính ở đó nữa, chắc con điêu trống đã nhổ ra, chân con điêu trống có buộc một tấm vải xanh, nhưng không thấy tung tích Kim oa oa.

Hoàng Dung nhận ra tấm vải xanh là xé từ áo dài của cha, đôi điêu này nhất định đi từ đảo Đào Hoa, xem tình hình thì biết đâu là đảo Đào Hoa có cường địch tới đánh, Hoàng Dược Sư bận rộn việc nghênh địch, không rảnh rỗi giúp đỡ con gái làm chuyện không gấp. Đôi điêu thần tuấn vô cùng nên con điêu mái bị trúng một mũi tên thì võ công của người phát tên cũng phải rất cao cường. Quách Tĩnh vội rịt thuốc cho nó.

Hoàng Dung nghĩ ngợi nửa ngày, không hiểu được manh mối. Hai con chim điêu không biết nói, tuy thấy tình hình trên đảo Đào Hoa cũng không thể nói ra chút tin tức gì. Hai người lo lắng cho sự an nguy của Hoàng Dược Sư, lập tức từ biệt Nhất Đăng đại sư.

Đường về quen thuộc, cảnh vật vẫn như trước, nhưng tâm tình thì khác hẳn lúc tới. Nghĩ lại ân tình sâu nặng của Nhất Đăng đại sư, Hoàng Dung không

https://thuviensach.vn

kìm được hướng về đỉnh núi lạy mấy lạy, Quách Tĩnh cũng dập đầu theo nàng.

Dọc đường Hoàng Dung tuy lo lắng cho cha, nhưng nghĩ y nhất sinh tung hoành thiên hạ ít khi bị

thua, cho dù gặp phải cường địch thì không thắng cũng nhất định có thể tự bảo vệ, đúng như Nhất Đăng đại sư vẫn nói:

- Nghĩ chắc trên đời không có ai có thể hại nổi y.

Vì vậy cũng không lo lắng gì lắm. Hai người cưỡi trên lưng con tiểu hồng mã, cười cười nói nói, lại càng thích thú.

Hoàng Dung cười nói:

- Từ khi chúng ta quen nhau đến nay không biết đã gặp qua bao nhiêu nguy hiểm, nhưng mỗi lần thua thiệt ít nhiều cũng có chuyện hay, giống như lần này ta bị lão khốn Cừu Thiên Nhận đánh hai chưởng, nhưng đổi lại được bí yếu của Cửu âm chân kinh, tính ra Vương Trùng Dương năm xưa

cũng còn chưa biết.

Quách Tĩnh nói:

- Ta thì thà không biết chút võ công nào, chỉ cần cô được yên ổn.

Hoàng Dung trong lòng vô cùng vui sướng, cười nói:

- Ái chà, muốn lấy lòng người ta cũng không cần phải ra vẻ như thế? Nếu ngươi không biết võ công thì đã sớm bị đánh chết rồi, đừng nói là Âu Dương Phong, sa Thông Thiên, ngay cả một tên hán tử

áo đen của Thiết chưởng bang cũng có thể một đao chặt đứt đầu ngươi.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nói:

- Bất kể thế nào ta cũng không thể để cô bị thương lần nữa. Lần trước ở phủ Lâm An ta bị thương thì không sao, lần này trời lại bắt cô phải chịu khổ, đúng là tệ quá.

Hoàng Dung cười nói:

- Hừ, ngươi chẳng có lương tâm gì cả.

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói:

- Cái gì?

Hoàng Dung nói:

- Ngươi thà mình bị thương để cho ta lo lắng.

Quách Tĩnh không biết trả lời thế nào, buông tiếng cười lớn, mũi chân thúc nhẹ con tiểu hồng mã một cái, con ngựa phóng đi như chớp, bốn vó như bay trên không.

Đến giờ Ngọ tới huyện lỵ Đào Nguyên. Hoàng Dung nguyên khí rốt lại vẫn chưa khôi phục hẳn, cưỡi ngựa suốt nửa ngày, mệt mỏi hai má đỏ bừng, hơi thở gấp rút. Trong thành Đào Nguyên chỉ có một tửu quán, gọi là Ty Tần tửu lâu, lấy điển cố từ bài Đào Hoa nguyên ký của Đào Uyên Minh. Hai người vào đó gọi rượu thịt thức ăn.

Quách Tĩnh hỏi tửu bảo:

- Tiểu nhị ca, bọn ta muốn đi Hán Khẩu, phiền ra sông gọi giúp một chiếc thuyền, mời chủ thuyền tới đây nói chuyện.

Tửu bảo nói:

https://thuviensach.vn

- Nếu khách quan chịu đi chung với người khác thì bớt được không ít tiền, còn nếu hai người bao riêng một chiếc thì tốn lắm.

Hoàng Dung trừng mắt một cái lấy ra một nén bạc năm lượng ném lên bàn, hỏi:

- Đủ không?

Tiểu nhị vội cười lấy lòng, nói:

- Đủ rồi, đủ rồi.

Rồi quay người xuống lầu.

Quách Tĩnh sợ thương thế của Hoàng Dung có chuyện, không cho nàng uống rượu, mình cũng

không uống, chỉ ăn thức ăn. Mới ăn được nửa bát cơm, tên tiểu nhị đã đưa một người chủ thuyền lên, nói rõ là tới Hán Khẩu có ăn cơm hay không cũng phải trả ba mươi sáu lượng bạc. Hoàng Dung cũng không trả giá, lấy tiền đưa cho người chủ thuyền. Người chủ thuyền cầm lấy, làm lễ cám ơn, chỉ chỉ

vào miệng mình, a a mấy tiếng, té ra là một người câm. Y hoa chân múa tay một hồi, Hoàng Dung gật gật đầu, cũng vung tay ra hiệu một lúc, tư thế rất phức tạp, lại trò chuyện hồi lâu, thao thao bất tuyệt. Người câm đầy vẻ mừng rỡ, gật đầu lia lịa.

Quách Tĩnh hỏi:

- Hai người các ngươi nói chuyện gì thế?

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Y nói đợi chúng ta ăn cơm xong ngựa sẽ khai thuyền. Ta bảo y mua thêm vài con gà, mấy cân thịt, rượu ngon nhắm tốt bất kể giá cả thế nào, trở về ta sẽ trả thêm cho y.

Quách Tĩnh thở dài nói:

- Nếu người chủ thuyền câm này mà gặp ta thì biết đâu lại sinh chuyện.

Nguyên đám tôi tớ trên đảo Đào Hoa toàn là kẻ câm điếc nên từ hai tuổi Hoàng Dung đã biết dùng tay ra hiệu để nói chuyện với họ.

Trên tửu lâu này có một món mắm cá chưng đường rất thơm ngon, Quách Tĩnh ăn mấy miếng, nhớ

tới Hồng Thất công, nói:

- Không biết ân sư bây giờ ở đâu thương thế ra sao, thật khiến người ta lo lắng nhớ nhung.

Chỉ hận không gói được món ăn này mang đi cho Hồng Thất công ăn.

Hoàng Dung đang định trả lời chợt nghe dưới thang lầu có tiếng bước chân, một đạo cô bước lên, mặc đạo bào màu tro, dùng khăn vải che miệng và mũi, chỉ lộ ra hai con mắt.

Đạo cô ấy bước tới một chiếc bàn ở góc phòng ngồi xuống, tửu bảo bước qua hỏi, đạo cô ấy nói nhỏ

vài câu tửu bảo bước xuống dặn dò, không lâu bưng lên, thì là một phần miến chay. Hoàng Dung thấy đạo cô dáng người rất quen, nhưng không nhớ ra là gặp ở đâu. Quách Tĩnh thấy nàng lưu ý cũng nhìn đạo cô kia một cái, chỉ thấy nàng vội quay đầu đi, tựa hồ cũng đang nhìn y. Hoàng Dung hạ

giọng cười nói:

https://thuviensach.vn

- Tĩnh ca ca, vị đạo cô này động lòng phàm, nói ngươi anh hùng đẹp trai đấy.

Quách Tĩnh nói:

- Phì, đừng nói bậy, người xuất gia mà cô đùa cợt thế à?

Hoàng Dung cười nói:

- Ngươi không tin thì để xem.

Hai người ăn cơm xong, bước xuống thang lầu. Hoàng Dung trong lòng nghi ngờ, lại nhìn đạo cô kia một cái, chỉ thấy nàng ta hé một góc tấm khăn che mặt, lộ ra khuôn mặt. Hoàng Dung vừa nhìn thấy suýt nửa bật tiếng la hoảng, đạo cô kia xua xua tay rồi lập tức che mặt trở lại, cúi đầu ăn miến. Quách Tĩnh đi trước, hoàn toàn chưa hay biết gì.

Xuống lầu tính tiền xong, người chủ thuyền câm đã chờ ở cổng tửu lâu.

Hoàng Dung dùng tay ra hiệu mấy cái, ý nói muốn đi mua sắm rồi mới lên thuyền, người chủ thuyền câm gật gật đầu, hướng về một chiếc thuyền lớn sơn đen ở bến sông chỉ chỉ. Hoàng Dung hiểu ý, lại thấy người người ấy không đi, bèn cùng Quách Tĩnh đi qua phía đông, qua một góc phố, núp lại sau tường, không đi tiếp nữa, chăm chú nhìn vào cổng tửu lâu.

Không bao lâu, đạo cô kia ra khỏi tửu lâu, nhìn con tiểu hồng mã và hai con chim điêu trước cửa tửu lâu một cái như có ý tìm kiếm Quách Hoàng hai người, nhìn quanh bốn phía không thấy họ đâu, lập tức đi về phía tây.
Hoàng Dung hạ giọng nói:

- Đúng, nên như thế.

Rồi kéo vạt áo Quách Tĩnh một cái, đi thật mau về phía đông. Quách Tĩnh không biết chuyện hay bên trong, nhưng không hỏi gì, chỉ cắm cúi đi theo

https://thuviensach.vn

nàng.

Huyện ly Đào Nguyên không lớn lắm, trong chớp mắt đã ra tới cổng phía đông, Hoàng Dung rẽ về

phía nam, vòng qua cửa nam, lại chuyển qua cửa tây.

Quách Tĩnh hạ giọng hỏi chúng ta đi tìm đạo cô ấy à? Cô đừng chọc ghẹo ta đấy.

Hoàng Dung cười nói:

- Cái gì mà chọc ghẹo? Đạo cô xinh đẹp như tiên như thế, ngươi mà không đuổi theo mới là đáng hối hận đấy.

Quách Tinh sốt ruột dừng lại không đi nữa, nói:

- Dung nhi cô mà còn nói như thế ta sẽ giận đấy.

Hoàng Dung nói:

- Ta không sợ, ngươi cứ giận cho ta xem nào.

Quách Tĩnh không biết làm sao chỉ đành đi theo nàng, đi khoảng năm sáu dặm, xa xa nhìn thấy đạo cô ngồi dưới gốc một cây hòe, nàng thấy Quách Tĩnh đi tới, lập tức đứng lên, rẽ vào một con đường nhỏ đi vào núi.

Hoàng Dung kéo tay Quách Tĩnh rẽ vào con đường nhỏ. Quách Tính vội hỏi:

- Dung nhi, cô mà giở trò, ta sẽ bế cô về đấy.

Hoàng Dung nói:

- Ta đi mệt lắm rồi, một mình ngươi đi theo đi.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh đầy vẻ lo lắng, ngồi xuống nói nếu mệt quá thì ta cõng cô về.

Hoàng Dung cười khanh khách nói:

- Ta tới lột chiếc khăn che mặt của cô ta ra cho ngươi xem.

Rồi gia tăng cước bộ chạy về phía đạo cô. Đạo cô ấy quay đầu chờ nàng. Hoàng Dung xông tới ôm cứng nàng ta, đưa tay lột chiếc khăn trên mặt.

Quách Tĩnh theo sau, kêu lên:

- Dung nhi đừng nghịch ngợm!

Đột nhiên nhìn thấy mặt đạo cô giật mình dừng bước, nói không nên lời, chỉ thấy nàng mày ngài dựng lên, hai mắt đầy lệ, thần sắc vô cùng đáng thương, té ra chính là Mục Niệm Từ.

Hoàng Dung ôm lưng nàng nói:

- Mục tỷ tỷ, ngươi làm sao thế? Thằng tiểu tử Dương Khang lại hà hiếp ngươi phải không?

Mục Niệm Từ cúi đầu không đáp.

Quách Tĩnh bước tới gần kêu lên:

- Thế muội.

Mục Niệm Từ khẽ ờ một tiếng.

Hoàng Dung kéo tay Mục Niệm Từ bước tới ngồi xuống dưới một cây liễu cạnh khe nước, nói:

- Tỷ tỷ, y hà hiếp ngươi thế nào? Chúng ta tìm y tính sổ. Ta và Tĩnh ca ca cũng bị y làm cho đến khổ, súy nữa hai cái mạng này cũng mất về tay y rồi.

https://thuviensach.vn

Mục Niệm Từ cúi đầu không đáp, bóng nàng và hai người Quách Hoàng soi xuống đáy dòng nước

trong, trên mặt nước từng cánh từng cánh hoa rụng từ từ trôi tới.

Quách Tĩnh ngồi trên một tảng đá cách hai người vài thước, lòng đầy ngờ vực:

- Tại sao thế muội họ Mục lại cải trang làm đạo cô? Tại sao trong tửu lâu lại không nhận nhau?

Dương Khang đi đâu rồi?

Hoàng Dung thấy Mục Niệm Từ cố vẻ đau lòng, cũng không hỏi nữa, im lặng nắm tay nàng. Qua

một lúc Mục Niệm Từ mới nói:

- Muội tử, Quách thế ca, chiếc thuyền các ngươi thuê là của Thiết chưởng bang. Họ đã an bài quỷ kế, định hại các ngươi đấy.

Quách Hoàng hai người giật nảy mình, cùng nói:

- Chiếc thuyền của gã chủ thuyền câm à?

Mục Niệm Từ nói:

- Đúng thế. Có điều y không câm. Y là hảo thủ trong Thiết chưởng bang, giọng nói vang rền lắm, chỉ

sợ mở miệng nói thì các ngươi sinh nghi nên giả câm đấy.

Hoàng Dung thầm hoảng sợ, nói:

- Không phải ngươi nói thì đúng là ta không nhìn ra. Thằng khốn này ra hiệu tay rất giỏi, chắc y thường giả làm người câm.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh phi thân nhảy lên cây liễu nhìn quanh bốn phía, thấy ngoài hai ba người nông dân trên đồng thì không có ai khác, nghĩ thầm:

- Nếu không phải hai người bọn họ đi vòng vèo, chỉ sợ người của Thiết chưởng bang đã đuổi tới rồi.

Mục Niệm Từ thở dài một hơi, thong thả nói:

- Chuyện ta theo Dương Khang trước đây các ngươi đều biết rồi. Sau này ta chở linh cữu nghĩa phụ

nghĩa mẫu về nam, ở thôn Ngưu Gia phủ Lâm An, oan gia đường hẹp lại gặp y.

Hoàng Dung nói chen vào:

- Chuyện đó bọn ta cũng biết, còn chính mắt thấy y giết chết Âu Dương Khắc.

Mục Niệm Từ trợn mắt há miệng, không sao tin nổi.

Lúc ấy Hoàng Dung bèn kể qua một lượt việc nàng và Quách Tĩnh trị thương trong mật thất, lại nói chuyện Dương Khang mạo nhận là bang chủ Cái bang thế nào, hai người thoát hiểm ra sao. Chuyện ấy rất nhiều đoạn khúc chiết, nói ra rất dài, Hoàng Dung sốt ruột muốn biết Mục Niệm Từ đã gặp phải chuyện gì chỉ nói qua một lượt.

Mục Niệm Từ nghiến răng nói:

- Người này làm nhiều chuyện ác, về sau sẽ không gặp điều hay, chỉ hận ta có mắt không tròng, trong đời có kiếp nạn này nên gặp phải y.

Hoàng Dung rút khăn tay ra, nhè nhẹ lau nước mắt trên má nàng.

https://thuviensach.vn

Mục Niệm Từ trong lòng rối loạn, chuyện cũ dồn dập hiện về, nhất thời không biết bắt đầu từ đâu, định thần một lúc, trong lòng dần dần bình tĩnh lại, mới kể lại một lượt.

https://thuviensach.vn

Hồi 32(a)

Sông to thác hiểm

Mục Niệm Từ để Hoàng Dung cầm tay phải, y nhìn hoa rơi trên mặt nước, nói:

- Ta thấy y giết Âu Dương Khắc, chỉ cho rằng từ đây y đã cải tà quy chính, lại thấy hai vị cao thủ Cái bang cung cung kính kính đưa y đi, ta vốn có biết hai vị đại thúc Cái bang ấy, biết họ là thuộc hạ

thân tín của Hồng Thất công lão nhân gia mà đối xử với y như thế, trong lòng rất mừng rỡ, bèn đi cùng y.

Sau khi ta tới Nhạc Châu, Cái bang mở đại hội ở Quân sơn. Trước đó y đã nói riêng với ta Hồng ân sư từng có di mệnh sai y tiếp nhiệm chức bang chủ. Ta vừa sợ vừa mừng, quả thật khó tin được, nhưng thấy các trưởng lão có thân phận cao nhất trong Cái bang đối với y cũng vô cùng kính trọng lại không thể không tin. Ta không phải là người Cái bang, không được tham dự đại hội nên ở lại thành Nhạc Châu chờ y, nghĩ rằng y một sớm đứng đầu quần hùng trong Cái bang ắt có thể vì nước vì dân, làm nên đại sự oanh oanh liệt liệt, tương lai cũng có thể chém đầu kẻ thù trả thù cho nghĩa phụ nghĩa mẫu. Đêm ấy ta nghĩ ngợi đủ chuyện không sao ngủ được, chỉ cảm thấy mọi chuyện đều quá tốt đẹp, đến lúc gần sáng mới thấy mệt mỏi, đang mơ màng thiếp đi thì đột nhiên y từ cửa sổ

nhảy vào.

Ta hoảng sợ giật nảy mình, còn cho rằng y lại định đùa giỡn. Y lại hạ giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Muội tử, việc lớn không xong rồi, chúng ta chạy mau.

Ta hoảng sợ hỏi nguyên do, y nói:

- Trong Cái bang có nội phản, phái áo dơ không phục di mệnh của Hồng bang chủ. Phái áo sạch và phái áo dơ vì chuyện lập bang chủ mới gây ra một trường tranh đấu, đã chết khá nhiều người.

Ta giật mình hỏi:

- Vậy làm sao bây giờ?

Y nói:

- Ta thấy người bị thương quá nhiều, tình nguyện rút lui không làm bang chủ nữa. Ta nghĩ nếu muốn đại cục trọn vẹn, cũng chỉ có cách như thế.

Y lại nói:

- Nhưng các trưởng lão phái áo sạch lại không cho ta đi, may có Cừu bang chủ của Thiết chưởng bang tới giúp, ta mới rời được Quân sơn. Bây giờ chúng ta cứ lên núi Thiết Chưởng trốn tránh một thời gian rồi sẽ tính.

Ta cũng không biết Thiết chưởng bang xấu hay tốt, y đã nói thế thì cũng đi theo y.

Lên tới núi Thiết Chưởng, cũng chưa gặp Cừu bang chủ Thiết chưởng bang, nhưng ta đứng ngoài nhìn, thấy Thiết chưởng bang hành sự ma ma quỷ quỷ, chỗ nào cũng có vẻ.tà môn, bèn nói với y: Ngươi tuy thoái nhượng không làm bang chủ Cái bang nhưng cũng không cần phải bỏ chạy. Ta thấy nên đi tìm sư phụ Trường Xuân tử Khưu Xử Cơ của ngươi nhờ ông hẹn ước với hảo hán giang hồ

đứng ra chủ trì công đạo do các anh hùng trong Cái bang bầu ra một vị bang chủ đạo cao đức trọng để tránh việc trong bang tàn sát lẫn nhau, đến

https://thuviensach.vn

nỗi phụ lòng ký thác của Hồng ân sư với ngươi. Y ấp a ấp úng không nói đúng cũng không nói sai mà chỉ nói tới chuyện thành thân với ta. Ta nghiêm mặt cao giọng quát y mấy câu, y cũng nổi giận, hai người cãi nhau một trận.

Qua một hôm, ta dần dần thấy hối hận, nghĩ tuy y không biết nặng nhẹ, không nghĩ tới mối thù giết cha mẹ mà chỉ nghĩ tới tình cảm nữ nhi nhưng rốt lại cũng là tốt với ta, vả lại ta trách móc y quả thật có hơi nặng nề, y tức giận cũng khó trách được. Tối hôm ấy ta càng nghĩ càng không yên tâm, thắp đèn viết mấy chữ xin lỗi y. Ta rón rén tới cửa sổ phòng y đang định nhét lá thư vào khe cửa, chợt nghe y đang nói chuyện với người khác. Ta nhìn vào khe cửa sổ, thấy người kia là một lão già lùn thấp râu trắng, mặc áo vải màu vàng, tay cầm một chiếc quạt lá quỳ lớn.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung đưa mắt nhìn nhau một cái, đều nghĩ thầm:

- Không biết là Cừu Thiên Nhận hay Cừu Thiên Trượng?

Chỉ nghe Mục Niệm Từ kể tiếp:

- Lão già ấy lấy trong bọc ra một cái bình đặt lên bàn hạ giọng nói: Dương huynh đệ, vị phu nhân chưa cưới của ngươi không chịu vào khuôn phép, chuyện đó rất dễ, ngươi cho một ít thuốc bột trong bình này vào nước trà cho cô ta uống, bảo đảm đêm nay ngươi sẽ được động phòng hoa chúc.

Quách Hoàng hai người nghe tới đó trong lòng cùng nghĩ:

- Té ra là Cừu Thiên Trượng.

Mục Niệm Từ nói tiếp:

- Gã tiểu tử Dương Khang ấy lại mặt mày rạng rỡ, cảm ơn rối rít. Ta tức giận tới mức suýt ngất đi.

https://thuviensach.vn

Không bao lâu, lão già kia cáo từ đi ra. Ta rón rén theo y ra xa xa, sấn lên đánh vào lưng y một chưởng, y ngã lăn ra đất.

Nếu không phải ta đang trong cảnh nguy hiểm thì đúng là phải một đao chém chết y luôn, ta đánh thêm mấy quyền cho y ngất đi, lục lọi trên người y, trong người lão khốn này quả thật rất nhiều đồ

vật, nào là nhẫn, đoản kiếm, mảnh gạch cùng rất nhiều thứ lạ lùng khác, chắc đều là những vật để hại người, còn có một quyển sách, ta nghĩ chắc trong có danh sách gì đó bèn tiện tay giắt luôn vào lưng, càng nghĩ càng giận, quyết ý đi tìm Dương Khang lý luận.

Ta trở lại ngoài phòng Dương Khang, nào ngờ y đã đứng ở cửa, cười hề hề nói:

- Muội tử, mời vào.

Ta đã định chủ ý, đêm nay nếu không nói rõ hết tất cả mọi việc không xong. Vào tới phòng, y chỉ cái bình trên bàn cười nói:

- Muội tử, cô đoán xem trong bình này đựng cái gì?

Ta tức giận nói:

- Ai biết là vật thối tha gì trong đó.

Y cười nói:

- Một người bạn mới tặng cho ta, nói là chỉ cần hòa một ít loại thuốc bột này vào trà lừa cô uống thì tất cả đều có thể cho ta được như ý.

Ta quả thật không ngờ tới câu ấy, lập tức hết giận, cầm bình thuốc mở cửa sổ ném ra ngoài, nói:

- Vậy ngươi giữ lại làm gì?

https://thuviensach.vn

Y nói:

- Ta kính trọng muội tử như người trời, làm sao có thể dùng thủ đoạn hèn hạ như thế để đánh lừa cô.

Quách Tĩnh gật đầu nói:

- Dương huynh đệ làm thế rất đúng.

Mục Niệm Từ hừ một tiếng, cũng chưa trả lời. Hoàng Dung nhớ lại hôm trước rình ngoài cửa sổ trên núi Thiết Chưởng từng thấy Dương Khang ngồi bên giường ôm Mục Niệm Từ thì thầm to nhỏ, lúc ấy Mục Niệm Từ trên mặt lộ nét tươi cười, thần sắc nhu thuận, đoán là sau khi đã ném bình thuốc.

Quách Tĩnh hỏi:

- Về sau thế nào?

Y được Chu Bá Thông dạy, phàm người ta kể chuyện mà giữa chừng dừng lại, phải hỏi tiếp: về sau thế nào?

Để giúp hứng cho họ, không ngờ Mục Niệm Từ đột nhiên mặt mũi đỏ bừng, quay đi cúi đầu im lặng không đáp. Hoàng Dung kêu lên:

- A, tỷ tỷ, ta biết rồi, về sau ngươi bái thiên địa kết làm vợ chồng với y.

Mục Niệm Từ quay đầu lại, sắc mặt đã biến thành trắng bệch, răng cắn chặt môi, trong mắt hiện ra ánh sáng kỳ lạ. Hoàng Dung giật nảy mình, biết mình đã nói sai, vội nói:

- Xin lỗi, ta nói bậy bạ, hảo tỷ tỷ ngươi đừng tức giận.

Mục Niệm Từ hạ giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi không nói bậy bạ, là ta tự mình hồ đồ. Ta.., ta làm vợ chồng với y, nhưng chưa.., chưa có bái thiên địa. Chỉ hận tự ta không quả quyết... .

Nói tới đó nước mắt thánh thót rơi xuống.

Hoàng Dung thấy dáng vẻ của nàng khổ sở, đưa tay trái ôm lấy đầu vai nàng định nói mấy câu an ủi, qua một lúc chỉ Quách Tĩnh nói:

- Tỷ tỷ, ngươi không cần khó xử, chuyện đó cũng không có gì đâu. Hôm ở Ngưu Gia thôn, Tĩnh ca ca cũng muốn kết làm vợ chồng với ta.

Câu ấy vừa nói ra, Quách Tĩnh lập tức há miệng đớ lưỡi, vô cùng xấu hổ, nói:

- Bọn ta.., không có.., không có.

Hoàng Dung cười nói:

- Vậy ngươi có nghĩ tới không?

Quách Tĩnh đỏ bừng cả tai, cúi đầu nói:

- Là ta không tốt.

Hoàng Dung đưa tay vỗ vỗ đầu vai y, dịu dàng nói:

- Ngươi muốn làm vợ chồng với ta, ta rất mừng rỡ, ngươi có gì là không tốt đâu?

Mục Niệm Từ thở dài một tiếng, nghĩ thầm:

- Muội tử họ Hoàng tuy thông minh lanh lợi nhưng rốt lại còn nhỏ tuổi, không rõ lắm về chuyện nam nữ. Nàng gặp được vị Quách đại ca trung hậu thành thật này, đúng là có phúc.

Hoàng Dung hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tỷ tỷ, về sau thế nào?

Mục Niệm Từ nhìn xuống dòng nước, hạ giọng nói:

- Về sau.., về sau ta nghe ngoài cửa sổ có tiếng quát tháo đánh nhau, y bảo ta đừng lên tiếng, nói là Thiết chưởng bang đang giải quyết việc nội bộ của họ, không liên hệ gì tới bọn ta.

Qua hồi lâu có người gõ cửa phòng nói là Cừu bang chủ cầu kiến. Y vội đứng lên, bảo ta cứ nằm yên trong chăn đừng động đậy. Y thắp đèn lên, một người bước vào, ta trong rèm nhìn ra thì rõ ràng là lão già mới rồi. Ta nghĩ té ra y là bang chủ Thiết chưởng bang, trong lòng quả thật không yên, sợ y tới hỏi tại sao ta ám toán y. Lúc ấy ta làm sao… làm sao gặp người khác được? May là y cũng không nói tới chuyện ấy, bàn với Dương Khang làm thế nào để tiêu diệt Cái bang, làm thế nào để đón tiếp quân Kim nam hạ.

Hoàng Dung cười nói:

- Tỷ tỷ, hai lão già ấy không phải là một người đâu.

Mục Niệm Từ ngạc nhiên hỏi:

- Không phải là một người à?

Hoàng Dung cười nói:

- Họ là hai anh em sinh đôi, tướng mạo giống hệt nhau. Người ngươi đánh tên Cừu Thiên Trượng, võ công rất tầm thường, chỉ giỏi việc bịa đặt lừa đảo. Cừu bang chủ Cừu Thiên Nhận thì khác, may mà ngươi đánh phải bang chủ giả, chứ nếu gặp phải bang chủ thật, y vung thiết chưởng một cái thì cái mạng nhỏ xíu của ngươi khó mà giữ được.

Mục Niệm Từ buồn thảm nói:

https://thuviensach.vn

- Té ra là thế. Hôm ấy nếu ta gặp Cừu bang chủ, y một chưởng đánh chết ta cũng xong.

Hoàng Dung cười nói:

- Nhưng Dương đại ca của chúng ta thì không bỏ được.

Mục Niệm Từ xoay đi một cái, hất bàn tay của Hoàng Dung trên vai xuống, lạnh lùng nói:

- Ngươi đừng nói chuyện ấy với ta nữa.

Hoàng Dung lè lè lưỡi cười nói:

- Được rồi, là ta không bỏ được.

Mục Niệm Từ đứng lên, nói:

- Quách đại ca, Hoàng muội tử, ta đi đây. Hai vị bảo trọng, cẩn thận quỷ kế của nhà thuyền Thiết chưởng bang.

Hoàng Dung vội đứng lên nắm tay nàng nài nỉ:

- Hảo tỷ tỷ, ngươi đừng giận, về sau ta không dám nói bậy với ngươi nữa.

Mục Niệm Từ thở dài nói:

- Ta không giận ngươi, mà là… mà là ta tự thương mình.

Hoàng Dung nói:

- Cái gì thằng tiểu tử Dương Khang chọc giận ngươi à?

Rồi kéo nàng ngồi xuống.

Mục Niệm Từ nói:

https://thuviensach.vn

- Đêm ấy ta nằm sau rèm nghe Dương Khang và lão già họ Cừu kia bàn gian kế bán nước hại dân, càng nghe càng nổi giận, hận không thể nhảy ra giết chết lão ta. Họ nói chuyện rất lâu, đột nhiên phía ngoài có tiếng quát tháo ầm ĩ. Lão già kia nói:

- Tiểu vương gia, ta ra xem rồi chúng ta sẽ bàn tiếp,.

Nói xong bước ra ngoài phòng.

Hoàng Dung nói chen vào:

- Phải rồi, y là ra đuổi theo ta và Tĩnh ca ca.

Mục Niệm Từ nói:

- Lão già ấy đi rồi, Dương Khang lại vào nói chuyện với ta. Ta hỏi y mới rồi nói chuyện với lão già kia là thật lòng hay giả vờ. Y nói:

- Ta và cô đã là vợ chồng thì mọi chuyện đều không nên lừa dối cô. Đại quân của nước Đại Kim không bao lâu sẽ nam hạ, chúng ta được sự giúp đỡ lớn của Thiết chưởng bang như thế này, trong ứng ngoài hợp thì Lưỡng Hồ có thể nhấc tay là lấy được. Y rất cao hứng, nói sau khi Đại Kim diệt được nhà Tống, phụ vương y là Triệu vương gia ắt sẽ lên ngôi đại bảo làm hoàng đế Đại Kim, y là hoàng thái tử, lúc ấy thì phú quý vinh hoa không thể kể xiết.

Ta im lặng nghe không nói câu nào. Chợt y nói:

- Muội tử, lúc ấy cô là hoàng hậu nương nương rồi. Ta.., ta lại nhịn không được, tức giận đánh y một tát, đạp cửa xông ra chạy thẳng xuống núi. Lúc ấy trên núi Thiết Chưởng đang ầm ĩ long trời lở đất, vô số bang chúng lâu la cầm đèn lồng cùng xông lên đỉnh núi cao nhất. Một mình ta xuống núi, cũng không ai cản trở.

https://thuviensach.vn

Trải qua biến cố ấy, ta trong lòng chán nản, chỉ muốn chết. May là lão đạo cô ở đây thu lưu ta, ta bị

bệnh nặng một trận hơn mười ngày, mới khỏe lại mấy hôm nay. Ta ăn mặc theo lối đạo cô, lên đường về thôn Ngưu Gia phủ Lâm An, không ngờ lại gặp các ngươi ở đây.

Hoàng Dung mừng rỡ nói:

- Tỷ tỷ, bọn ta định về đảo Đào Hoa, cũng đi cùng đường. Ba người chúng ta cứ cùng đi, trên đường càng vui. Nếu ngươi không chê, thì trên đường ta sẽ nói cho ngươi vài môn võ công.

Mục Niệm Từ lắc lắc đầu, nói:

- Không, ta.., ta đi một mình thôi. Hảo ý của muội tử ta xin đa tạ.

Rồi đứng lên lấy trong bọc ra một quyển sách đưa Quách Tĩnh, nói:

- Quách đại ca, những chuyện ghi trong quyển sách này có liên quan tới Thiết chưởng bang. Lúc các ngươi gặp Thất công, xin đưa lại cho lão nhân gia người, biết đâu có chỗ hữu dụng.

Quách Tĩnh nói:

- Dạ!

Rồi đưa tay nhận lấy.

Mục Niệm Từ rảo chân đi mau, không hề quay lại.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung nhìn theo đến khi nàng khuất hẳn sau một rặng dương, hai người buồn bã hồi lâu. Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Cô ta lẻ loi một mình, ngàn dặm xa xôi trở về Lưỡng Chiết, chỉ mong trên đường không gặp phải người xấu hà hiếp. May là cô ta võ công không kém, loại người xấu tầm thường cô ta cũng không sợ.

Hoàng Dung nói:

- Chuyện đó cũng rất khó nói, như ta và ngươi cũng không tránh được bị người xấu hà hiếp.

Quách Tĩnh thở dài nói:

- Nhị sư phụ thường nói: đời loạn thì người không bằng chó, cũng không còn cách nào khác.

Hoàng Dung nói:

- Được rồi, chúng ta đi giết con chó câm kia đi.

Quách Tĩnh nói:

- Con chó câm nào?

Hoàng Dung u u ơ ơ, vung tay vung chân một hồi. Quách Tĩnh cười nói:

- Vậy chúng ta có đi thuyền của y không?

Hoàng Dung nói:

- Tự nhiên là đi. Lão tặc Cừu Thiên Nhận đánh ta đau lắm, phải làm sao tính sổ chứ? Đánh lão tặc không được thì trước tiên cứ giết mấy đứa đồ tử đồ tôn của y rồi sẽ nói chuyện.

Lúc ấy hai người lại trở về tửu lâu, chỉ thấy người chủ thuyền câm kia đang thò đầu thò cổ nhìn quanh, thấy hai người quay về có vẻ rất mừng rỡ, vội bước lên đón. Quách Hoàng hai người làm như

https://thuviensach.vn

không biết gì, theo y xuống bến lên thuyền. Đó là một chiếc thuyền Ô bồng không lớn không nhỏ, có thể chở được tám chín mươi thạch gạo. Loại thuyền này có rất nhiều ở Nguyên Giang, vật sản núi rừng từ Tương Tây chở xuống, thóc gạo ở Hồ Nam chuyển lên đều dùng loại thuyền gỗ Ô bồng này.

Chỉ thấy trên thuyền có hai người trẻ tuổi đang xắn quần rửa ráy sạp thuyền.

Quách Hoàng hai người lên thuyền, người chủ thuyền tháo dây buộc, xô thuyền ra giữa sông, giương buồm lên. Lúc ấy gió nam đang thổi mạnh, thuận gió thuận nước, chiếc thuyền lướt đi như tên bay.

Quách Tĩnh nghĩ tới chuyện Dương Khang và Mục Niệm Từ, vô cùng cảm thán, nghĩ thầm:

- Dương Khang là nghĩa đệ của mình, anh em kết nghĩa phải có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.

Nếu bây giờ y lầm đường lạc lối thì mình không thể không đếm xỉa, dù sao cũng phải khuyên y cải tà quy chính mới được.

Rồi nghiêng người ngồi dựa vào ván thuyền, ngơ ngẩn xuất thần.

Hoàng Dung chợt nói:

- Đưa ta xem thử quyển sách Mục tỷ tỷ đưa ngươi, không biết viết gì trong đó?

Quách Tĩnh lấy quyển sách ra đưa nàng. Hoàng Dung giở từng trang từng trang ra đọc, đột nhiên kêu lên:

- A, té ra là thế. Ngươi mau lại mà xem này.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nhích người qua ngồi cạnh đọc quyển sách trong tay nàng. Lúc ấy trời đã xế chiều, ánh ráng đỏ hồng soi xuống lòng sông, sóng nước lại hắt ánh ráng hồng rung rung lên mặt, lên áo, lên quyển sách trên tay Hoàng Dung.

Nguyên quyển sách ấy do bang chủ đời thứ mười ba của Thiết chưởng bang là Thượng Quan Kiếm Nam viết ra, ghi lại những chuyện lớn trong bang theo từng năm. Thượng Quan Kiếm Nam vốn là thuộc tướng của Hàn Thế Trung. Sau khi Tần Cối nắm quyền giết hại Nhạc Phi, Hàn Thế Trung bị

tước hết binh quyền, cách chức về hưu. Quan tướng thuộc hạ của y có quá nửa giải giáp về vườn.

Thượng Quan Kiếm Nam căm giận gian thần nắm quyền, dẫn đầu một nhóm huynh đệ tới vùng Kinh Tương làm nghề lạc thảo, về sau gia nhập Thiết chưởng bang. Không bao lâu lão bang chủ qua đời, y tiếp nhiệm chức chưởng bang. Thiết chưởng bang vốn chỉ là một bang hội nhỏ, qua tay y ra sức chỉnh đốn, làm nhiều việc hành hiệp trượng nghĩa, anh hùng hảo hán, kẻ sĩ trung nghĩa ở vùng Lưỡng Hồ nghe tiếng theo về, không đầy vài năm thanh thế lớn mạnh, trên giang hồ dần dần có thế

lực sánh ngang với Cái bang ở phương bắc.

Thượng Quan Kiếm Nam giữ lòng trung nghĩa, tuy thân nơi thảo mãng nhưng vẫn khăn khắn không quên việc giữ nước giết địch, khôi phục đất cũ, thường phái bộ thuộc thăm dò tin tức ở vùng Lâm An, Biện Lương để chờ cơ hội. Việc qua nhiều năm, một người huynh đệ trong Thiết chưởng bang chơi thân với một trong những người ngục tốt năm xưa canh giữ Nhạc Phi, hỏi thăm biết được trong những di vật chôn theo Nhạc Phi có một bộ di thư về binh pháp, tất cả đều ở trong hoàng cung.

Khoái mã đưa tin về núi Thiết Chưởng, ngay trong hôm ấy Thượng Quan Kiếm Nam điểm hết toàn bộ cao thủ trong bang kéo về phía đông, nhân

https://thuviensach.vn

đêm vào cung, không tốn chút sức lực nào lấy trộm được bộ di thư, ngay đêm ấy cầm tới ra mắt chủ soái cũ là Hàn Thế Trung.

Lúc ấy Hàn Thế Trung đã già, ở ẩn với phu nhân Lương Thế Ngọc cạnh Tây Hồ. Thấy Thượng Quan Kiếm Nam đưa bộ di thư của Nhạc Phi tới, nhớ lại kẻ anh hùng chết oan, tráng chí chưa thỏa, bất giác tuốt kiếm chém góc bàn, nắm tay thở dài. Y để ghi nhớ bạn cũ từng đem những thơ phú thư từ

sớ tấu của Nhạc Phi chép thành một quyển, lúc ấy đem tặng Thượng Quan Kiếm Nam để khuyến

khích y kế thừa chí lớn của Nhạc Vũ Mục, lãnh đạo hào kiệt Trung Nguyên đánh đuổi dị tộc, lấy lại giang sơn.

Lúc Hàn Thế Trung bàn bạc với Thượng Quan Kiếm Nam, chợt nghĩ: Bộ binh thư này của Nhạc Phi chỗ nào cũng khuyến khích người ta trung nghĩa báo quốc với chí khí bình sinh của y thì quyển sách này ắt được viết ra có mục đích, quyết không phải để chôn vào phần mộ, có lẽ vì Tần Cối canh phòng nghiêm mật nên không có cách nào đưa ra bên ngoài, chắc Nhạc Phi trí kế phi phàm đã có đối sách, nhưng không biết tin tức y truyền ra ngoài lan truyền tới đâu, nếu người mà y muốn truyền thụ

được tin quá chậm lại bị trong cung biết được, há không uổng công sao? Hai người bàn xong, Thượng Quan Kiếm Nam vẽ một bức đồ hình núi Thiết Chưởng, chỗ lớp giấy bồi giấu một tờ giấy trên viết mười sáu chữ:

- Di thư Vũ Mục, tại núi Thiết Chưởng, trên ngọn Trung Chỉ, ở đốt thứ hai.

Hàn Thế Trung sợ người sau không hiểu lại đề một bài thơ của Nhạc Phi lên bức tranh, nghĩ thầm người truyền nhân của bộ binh pháp này nếu không phải là con em ắt cũng là bộ thuộc cũ của Nhạc Phi, tự nhiên biết bài thơ này, sẽ quan sát kỹ bức tranh.

https://thuviensach.vn

Thượng Quan Kiếm Nam lại vào hoàng cung để lại bức tranh trong đó, để tiện về sau có người theo đầu mối ấy tìm tới Thiết chưởng bang lấy sách.

Thượng Quan Kiếm Nam đọc bộ di thư của Vũ Mục không hiểu gì lắm, không bao lâu thân mang

trọng bệnh, giao chức bang chủ lại cho Cừu Thiên Nhận.

Thượng Quan Kiếm Nam biết Cừu Thiên Nhận võ công rất cao cường, lại giỏi tài lược nhưng không học tập thao lược binh gia, di thư của Vũ Mục đối với y vô dụng, lại sợ rơi vào tay kẻ không tốt, lúc ấy vẫn lưu lại đầu mối trong kho tranh của hoàng cung, lúc lâm chung mang theo bộ sách vào mộ ở

ngọn Trung Chỉ núi Thiết Chưởng.

Quách Tĩnh đọc xong quyển sách, thở dài nói:

- Không ngờ vị Thượng Quan bang chủ này là một hảo hán. Lúc y lâm tử vẫn không quên ôm theo bộ di thư. Ta chỉ cho rằng y cũng giống anh em họ Cừu, câu kết với nước Kim bán nước cầu vinh, rất coi thường y. Nếu sớm biết thế này thì phải cung cung kính kính lạy mấy lạy trước di cốt của y. Thiết chưởng bang năm xưa đều là trung thần nghĩa sĩ, đến nay lại biến thành một bầy gian tặc. Thượng Quan bang chủ dưới đất có thiêng, không biết phải tức giận tới đâu.

Lúc họ trò chuyện trời đã tối dần, nhà thuyền cập thuyền vào bến cạnh một thôn giết gà làm cơm.

Hoàng Dung sợ họ động thủ cước vào thức ăn, làm ra vẻ chê thức ăn của họ dơ dáy bèn tự mình nấu nướng, cùng Quách Tĩnh lên bờ tới nhà dân làm cơm. Gã chủ thuyền cào tóc trợn mắt, vô cùng tức giận, khổ nỗi lỡ giả làm người câm, đã không thể mở miệng can ngăn, lại không tiện mỉa mai cho hả

https://thuviensach.vn

giận, lại thấy Hoàng Dung lấy tay ra hiệu tới mức lời hay như ngọc, ăn nói sắc bén, mình không thể

nào cãi được nàng, chỉ còn cách ngấm ngầm nghiến răng nghiến lợi, đợi Quách Hoàng hai người lên bờ xong mới vào khoang thuyền hạ giọng chửi bới.

Ăn cơm xong, Quách Hoàng hai người ngồi hóng mát dưới gốc cây trước nhà người thôn dân, Quách Tinh nói:

- Không biết tại sao quyển sách này của Thượng Quan bang chủ lại lọt vào tay Cừu Thiên Trượng, y lấy thì có ích gì?

Hoàng Dung nói:

- Tướng mạo của lão già lừa đảo ấy giống hệt em y, muốn ăn trộm quyển sách này hoàn toàn không khó. Y ra ngoài khoe khoang bang chủ, tự học thật rành công việc trong bang để khỏi bị người ta phát giác.

Lát sau lại nói:

- Thật không ngờ Khúc Linh Phong Khúc sư ca lúc vô ý lại lập được công lớn.

Quách Tĩnh ngạc nhiên không hiểu.

Hoàng Dung nói:

- Bộ di thư của Vũ Mục vốn giấu trong động đá sau thác nước cạnh Thúy Hàn đường trong đại nội, Thượng Quan Kiếm Nam đã lấy trộm, bức tranh y vẽ tự nhiên là để vào chỗ vốn đặt sách, đúng không?

Quách Tĩnh gật đầu nói:

- Không sai.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nói:

- Sau khi Khúc sư ca bị đuổi khỏi đảo Đào Hoa, biết cha ta thích những thứ thư họa cổ ngoạn, lại nghĩ những thứ kỳ trân dị bảo trong thiên hạ thì tự nhiên là trong hoàng cung có nhiều nhất, bèn mạo hiểm vào cung, trộm được không ít danh họa thủ thư... .

Quách Tĩnh nói chen vào:

- Phải rồi, phải rồi. Khúc sư ca của cô đem bức họa ấy cùng những thư họa trộm được giấu trong mật thất ở thôn Ngưu Gia định tặng cha cô, không may bị thị vệ trong cung giết chết. Đến khi gã gian tặc Hoàn Nhan Hồng Liệt tới hoàng cung, không những không thấy bộ di thư của Vũ Mục mà ngay cả

bức tranh chỉ dẫn đầu mối cũng không còn nữa. Ờ, nếu sớm biết chuyện này thì chúng ta không cần liều mạng cản trở ở cửa động đá sau thác nước trong cung, ta cũng không bị Lão Độc vật đả thương, cô cũng không phải vất vả bảy ngày bảy đêm.

Hoàng Dung nói:

- Nói thế cũng không đúng. Nếu ngươi không dưỡng thương trong mật thất ở thôn Ngưu Gia, thì làm sao nhìn thấy được bức họa ấy? Làm sao... .

Nàng nghĩ tới chuyện gặp Hoa Tranh ở thôn Ngưu Gia, không kìm được nỗi buồn bã, qua một lúc mới nói:

- Không biết cha hiện giờ ra sao?

Ngẩng đầu nhìn vầng trăng non ở chân trời, khẽ nói:

- Sắp tới Trung thu rồi. Sau cuộc tỷ võ trên lầu Yên Vũ ở Gia Hưng, ngươi sẽ trở về đại mạc Mông Cổ phải không?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nói:

- Không, trước hết ta phải giết gã gian tặc Hoàn Nhan Hồng Liệt, trả thù cho cha ta và Dương thúc thúc.

Hoàng Dung nhưng thần nhìn trăng, nói:

- Giết y xong rồi làm gì nữa?

Quách Tĩnh nói:

- Còn có nhiều việc lắm, phải chữa thương cho sư phụ, phải mời Chu đại ca tới đầm tối gặp Anh Cô.

Phải tới nhà sáu vị sư phụ, thăm hỏi từng nhà, lại phải tìm được phần mộ của cha ta.

Hoàng Dung nói:

- Sau khi làm xong tất cả những chuyện ấy thì ngươi sẽ trở về Mông Cổ phải không?

Quách Tĩnh không nói được, lại không thể không nói, quả thật cũng không biết nên làm sao là tốt.

Hoàng Dung chợt cười nói:

- Ta thật ngốc quá, cứ nghĩ tới chuyện đó làm gì. Hãy nhân lúc chúng ta còn ở chung một chỗ, sung sướng được một khắc là hay một khắc, thời gian qua một ngày là bớt đi một ngày. Chúng ta về

thuyền chọc ghẹo gã chủ thuyền câm kia cho vui.

Hai người trở về thuyền, chủ thuyền và hai gã trẻ tuổi đã ngủ yên. Quách Tĩnh ghé tai Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Cô ngủ đi, để ta để ý bọn họ.

Hoàng Dung hạ giọng nói:

- Ta dạy cho ngươi mấy cách dùng tay ra hiệu để chửi gã câm, sáng mai ngươi làm cho y xem.

Quách Tĩnh nói:

- Sao cô không làm?

Hoàng Dung cười khẽ nói:

- Đây là những câu chửi thô tục, con gái nhỏ không nói ra được.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Té ra bọn câm cũng biết chửi người.

Bèn nói:

- Cô cứ nghĩ một lúc đi, sáng mai chửi y cũng không muộn.

Hoàng Dung sau khi bị thương nguyên khí chưa hồi phục, quả thật cảm thấy mệt mỏi, bèn gối đầu lên đùi Quách Tĩnh từ từ thiếp đi.

Quách Tĩnh vốn định ngồi tọa công nhưng sợ chủ thuyền nghi ngờ, lúc ấy nằm ngang ra trong

khoang, im lặng nhớ lại thiên nội công trong Cửu âm chân kinh mà Nhất Đăng đại sư dịch từ tiếng Phạn ra theo cách thức tập luyện, luyện khoảng nửa giờ chỉ thấy toàn thân sung mãn kình lực, đang mừng thầm chợt nghe tiếng Hoàng Dung ú ớ:

- Tĩnh ca ca, ngươi đừng cưới công chúa Mông Cổ, ta muốn lấy ngươi mà.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh sửng sốt, không biết trả lời thế nào, chỉ nghe nàng nói tiếp:

- Không, không, ta nói sai rồi. Ta không xin ngươi điều gì, ta biết trong lòng ngươi yêu thích ta, thế

là đủ.

Quách Tĩnh hạ giọng gọi hai tiếng:

- Dung nhi, Dung nhi.

Hoàng Dung lại không trả lời, hơi thở đều đều lại chìm vào giấc ngủ, té ra mới rồi là nàng nói mơ.

Quách Tĩnh vừa yêu thương vừa đau xót, chỉ thấy ánh trăng nhàn nhạt đang soi lên mặt Hoàng Dung, lúc ấy nàng bị thương nặng vừa khỏi, sắc mặt còn chưa được như cũ, da mặt dưới ánh trăng soi biến thành trắng bệch. Quách Tĩnh ngẩn người ra nhìn, hồi láu chợt thấy nàng nhường mày, trong mắt là ra mấy giọt lệ.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Trong giác mộng chắc nàng nghĩ tới chuyện chung thân giữa chúng ta, đừng thấy nàng suốt ngày như không lo không nghĩ, hì hì hô hô, thật ra trong lòng lại không thoải mái. Ờ, là mình làm nàng buồn rầu lo nghĩ như thế, hôm ấy nếu nàng không gặp mình ở Trương Gia Khẩu, há lại không tốt cho nàng sao? Còn mình thì sao? Mình liệu có bỏ được nàng không?

Một người trong mộng thương tâm, một người mở mắt sầu muộn, chợt nghe tiếng nước động, một chiếc thuyền từ thượng du lướt xuống. Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Sông nước Nguyên Tương chảy xiết, sao thuyền này lại to gan như thế, dám đi ban đêm?

https://thuviensach.vn

Đang định thò đầu ra nhìn, chợt nghe phía sau thuyền có người khẽ vỗ tay ba tiếng, tiếng vỗ tuy khẽ

nhưng trong đêm vắng lại vang khá xa trên mặt sông. Kế đó nghe tiếng hạ buồm bẻ lái, chiếc thuyền đang giữa dòng sông cập vào bờ, không bao lâu đã tới chỗ chiếc thuyền của Quách Tĩnh đi.

Quách Tĩnh khẽ vỗ gọi Hoàng Dung dậy, chỉ thấy chiếc thuyền hơi lắc một cái, vội hé mui thuyền nhìn ra, thấy một cái bóng đen đang từ thuyền mình nhảy qua thuyền kia, xem hình dáng thì đúng là gã chủ thuyền câm. Quách Tĩnh nói:

- Ta bước qua đó xem, cô cứ ở đây.

Hoàng Dung gật gật đầu. Quách Tĩnh khom người nhón chân bước ra đầu thuyền, thấy chiếc thuyền kia còn lắc lư chưa yên bèn tung người nhảy qua, rơi xuống nẹp ngang trên buồm, điểm rơi là ngay giữa thuyền, chiếc thuyền hơi chìm xuống một cái chứ không hề lắc, mọi người trên thuyền đều hoàn toàn không hay biết. Y dán mắt vào mui thuyền, từ khe hở nhìn vào trong, chỉ thấy trong khoang có ba hán tử áo đen đang đứng, đều ăn mặc theo lối của Thiết chưởng bang, trong đó một người thân hình cao lớn, cổ quàng khăn xanh, dường như là thủ lĩnh.

Quách Tĩnh thân pháp rất mau, gã chủ thuyền giả câm tuy lên thuyền kia trước y nhưng lúc ấy cũng chỉ mới bước vào khoang khom lưng trước mặt đại hán kia hành lễ, nói:

- Kiều trại chủ.

Kiều trại chủ hỏi:

- Hai đứa tiểu tặc đều ở đây phải không?

Gã chủ thuyền nói:

https://thuviensach.vn

- Dạ.

Kiều trại chủ lại hỏi:

- Chúng đã tỏ vẻ gì nghi ngờ chưa?

Gã chủ thuyền nói:

- Nghi ngờ thì chưa. Chỉ là hai đứa tiểu tặc này không chịu ăn thức ăn trên thuyền, không ra tay được.

Kiều trại chủ hừ một tiếng, nói:

- Cứ tới khoảng thác Thanh Long thì kết liễu chúng đi. Giờ Ngọ ngày kia thuyền các ngươi sẽ tới thác Thanh Long, tới chợ Thanh Long cách thác Thanh Long ba dặm thì chặt gãy bánh lái trước, bọn ta chờ ở đó tiếp ứng.

Gã chủ thuyền câm vâng dạ. Kiều trại chủ lại nói:

- Võ công của hai đứa tiểu tặc này rất lợi hại, phải hết sức cẩn thận đấy. Sau khi xong việc, bang chủ

ắt có trọng thưởng. Ngươi xuống nước trở về, đừng lắc thân thuyền làm kinh động bọn chúng.

Gã chủ thuyền nói:

- Dạ. Kiều trại chủ còn có gì phân phó không?

Kiều trại chủ xua xua tay nói:

- Không.

Gã chủ thuyền câm làm lễ lui ra, từ mạn thuyền thả người xuống nước, nhè nhẹ bơi về.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh hai chân đạp lên cột buồm một cái, trở về trong khoang mình, thì thầm kể lại mọi chuyện cho Hoàng Dung. Hoàng Dung cười nhạt nói:

- Dòng nước xiết chỗ Nhất Đăng đại sư mà chúng ta cũng còn qua được, chẳng lẽ lại sợ thác Thanh Long, thác Bạch Hổ gì đó à? Ngủ đi.

Hai người đã biết âm mưu của đối phương nên cảm thấy thanh thản, hôm sau trên thuyền ngồi ngắm phong cảnh, yên tâm nghỉ ngơi, đến tối cũng không cần đề phòng.

Sáng sớm hôm thứ ba, gã chủ thuyền đang định khai thuyền, Hoàng Dung nói:

- Khoan đã, dắt con ngựa lên bờ trước đã, đừng để nó bị lật thuyền chết ở thác Thanh Long.

Gã chủ thuyền câm hơi biến sắc, chỉ làm ra vẻ không hiểu. Hoàng Dung vung vẩy hai tay, nhịn không được muốn "nói" vài câu chửi y thật nặng, bọn đầy tớ câm trên đảo Đào Hoa ai cũng hung ác tàn độc, "lời lẽ" chửi người tự nhiên cũng bất phàm, Hoàng Dung từ nhỏ đã học biết nhưng thật ra cũng không hiểu rõ hàm ý bên trong, lúc ấy hai ngón tay trái làm thành một vòng tròn, nhưng lại cảm thấy bất nhã, khúc khích cười khẽ mấy tiếng, buông tay xuống cùng Quách Tĩnh dắt ngựa lên bờ.

Quách Tĩnh chợt nói:

- Dung nhi, đừng gây chuyện với họ nữa. Chúng ta bỏ thuyền đi ngựa từ đây cũng được.

Hoàng Dung nói:

- Tại sao?

Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Cần gì hơn thua với bọn tiểu nhân âm hiểm trong Thiết chưởng bang? Hai người chúng ta chỉ cần được yên ổn ở với nhau một chỗ, so ra còn hay hơn bất cứ chuyện gì khác.

Hoàng Dung nói:

- Chẳng lẽ hai người chúng ta có thể được yên ổn ở với nhau một chỗ sao?

Quách Tĩnh im lặng, thấy Hoàng Dung cởi dây cương cho con tiểu hồng mã chỉ lên con đường phía bắc. Con tiểu hồng mã rất có linh tính, mấy lần rời khỏi chủ nhân, lúc ấy biết chủ nhân lại muốn tạm rời xa, lập tức không hề ngần ngừ, tung vó phóng lên phía bắc, trong chớp mắt dã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hoàng Dung vỗ tay nói:

- Xuống thuyền thôi.

Quách Tĩnh nói:

- Cô chưa hồi phục hoàn toàn, cần gì phải nhất định mạo hiểm.

Hoàng Dung nói:

- Ngươi không đi thì thôi.

Rồi bước xuống sườn dốc cạnh sông, lên chiếc thuyền Ô bồng. Quách Tĩnh không biết làm sao đành lên theo. Hoàng Dung cười nói:

- Ngốc ca ca, bây giờ chúng ta cùng nhau trải qua những chuyện kỳ lạ hiếm có, sau này chia tay càng có nhiều chuyện để nhớ lại há chẳng hay sao?

Quách Tĩnh nói:

- Chẳng lẽ.., chẳng lẽ sau này chúng ta không chia tay không được sao?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung im lặng nhìn y chằm chằm không đáp. Quách Tĩnh trong lòng chợt thấy mờ mịt, lúc trước ở thôn Ngưu Gia nhất thời hào hùng ưng thuận với Đà Lôi là sẽ cưới Hoa Tranh, về sau mới thấy được sự đau đớn thê thảm trong chuyện ấy.

Lại đi thêm hồi lâu, sắp đến giờ Ngọ, núi non hai bên Nguyên Giang càng lúc càng hiểm trở, đoán chắc thác Thanh Long không còn xa nữa. Quách Hoàng hai người đứng trên đầu thuyền nhìn ra xa chỉ thấy thuyền đi lên đều do người kéo, phu kéo thuyền lớn có đến vài mươi người, thuyền thật nhỏ

cũng có ba bốn người. Mỗi người phu kéo thuyền cong lưng khom người, từng bước từng bước tiến lên, trán cơ hồ chạm mặt đất, dưới sức nước chảy xiết, thuyền như bị đóng đinh bất động. Đám phu kéo thuyền đều đội khăn trắng, nửa người trên cởi trần, làn da màu đồng hun loang loáng mồ hôi, dưới ánh nắng chang chang cao giọng hò lớn, trên một đoạn dài mấy dặm ven bờ sông tiếng hò chỗ

trỗi chỗ tắt liên tiếp kéo dài không dứt. Thuyền đi xuống đều theo dòng nước lướt mau tới trong chớp mắt lướt qua từng đoàn từng đoàn phu kéo thuyền.

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Hồi 32(b)

Sông to thác hiểm

Quách Tĩnh thấy tình thế như thế bất giác thầm hoảng sợ, hạ giọng nói với Hoàng Dung:

- Dung nhi, trước đây ta chỉ cho rằng thế nước Nguyên Giang dù có nguy hiểm chúng ta cũng không coi vào đâu. Nhưng bây giờ thấy tình hình thế này, chỉ sợ thác nước rất dài, nếu thuyền bị lật, cô còn chưa bình phục, sợ có chuyện bất trắc.

Hoàng Dung nói:

- Vậy theo ngươi thì làm sao?

Quách Tĩnh nói:

- Đánh ngã tên chủ thuyền, lái thuyền vào bờ.

Hoàng Dung lắc đầu nói:

- Như thế không vui.

Quách Tĩnh vội nói:

- Bây giờ là lúc chơi đùa à?

Hoàng Dung chẩu môi cười nói:

- Nhưng ta lại thích chơi đùa?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh thấy dòng nước đục ngầu bị ép giữa núi đá hiểm trở hai bên, quả rất nguy hiểm, trong lòng thầm nghĩ kế, nhưng y đầu óc chậm chạp, làm sao nghĩ được cách gì?

Dòng sông chảy qua khoe cong, xa xa nhìn thấy bên bờ sông có mấy mươi gian nhà dân, phòng ốc lô nhô dựa vào sườn núi. Dòng nước xiết đẩy thuyền đi mau như bay, chốc lát đã tới cạnh dãy nhà dân.

Chỉ thấy trên bờ có mấy mươi tráng hán đứng chờ cạnh sông, người chủ thuyền câm ném hai sợi dây lên bờ, đám tráng hán chụp lấy buộc vào một trục xoay. Mười mấy người xoay chuyển cái trục, kéo thuyền vào bờ.

Lúc ấy dưới hạ du lại có một chiếc thuyền ô bồng đi lên, ba mươi người phu kéo thuyền tới đó đều thở hồng hộc, có người nằm lăn ra trên bờ sông, vô cùng mệt nhọc, không động đậy gì được. Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Xem ra nước sông đoạn dưới còn chảy xiết hơn đoạn này.

Lại thấy trong đám phu kéo thuyền có mấy ông già đầu bạc, có vài thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, đều gầy gò ốm yếu, xương sườn nhô cả ra, lúc ấy biết người trên đời ai cũng khổ cực, bất giác cổ họng nghẹn lại.

Thuyền ghé bờ rồi, người chủ thuyền câm ném mỏ neo xuống, Quách Tĩnh thấy cạnh sườn núi còn có hơn hai mươi chiếc thuyền đậu. Hoàng Dung hỏi một người đàn ông bên cạnh:

- Đại ca, đây là nơi nào vậy?

Người ấy nói:

- Chợ Thanh Long.

Hoàng Dung gật gật đầu, để ý vẻ mặt gã chủ thuyền câm, chỉ thấy y lấy tay ra hiệu cho một đại hán đứng trên dốc, đột nhiên rút ra một chiếc búa sắc

https://thuviensach.vn

chém mạnh hai nhát chặt đứt dây buộc, kế đưa tay kéo mỏ neo lên. Chiếc thuyền bị dòng nước xiết trên sông xô đi, lập tức chúi xuống một cái, xoay một vòng rồi lướt như bay xuống hạ du. Mọi người trên bờ sông đều bật tiếng la hoảng.

Vừa tới chợ Thanh Long, lòng sông đột nhiên chúc xuống, nước sông róc thẳng xuống dưới. Người chủ thuyền câm hai tay giữ bánh lái, hai mắt nhìn chằm chằm không chớp xuống mặt sông. Hai gã trẻ tuổi đều cầm sào dài chia đứng hai bên y, như đề phòng giữa sông có chuyện gì bất trắc, lại nhưbảo vệ gã chủ thuyền câm, sợ Quách Hoàng hai người xông tới tập kích.

Quách Tĩnh thấy lòng nước càng lúc càng chảy xiết chiếc thuyền chừng như điên xuống dưới, mỗi chớp mắt đều có thể đập vào đá núi vỡ tan, bèn cao giọng quát:

- Dung nhi, cướp bánh lái!

Nói xong nhấc phân sấn vào sau thuyền. Hai gã trẻ tuổi nghe tiếng quát liền nhấc sào lên, mỗi người giữ một bên mạn thuyền.

Quách Tĩnh đời nào coi họ ra gì, sấn vào mạn thuyền bên phải.

Hoàng Dung kêu lên:

- Khoan đã!

Quách Tĩnh dừng chân quay lại hỏi:

- Cái gì?

Hoàng Dung hạ giọng nói:

- Ngươi quên mất điêu nhi à? Chiếc thuyền này mà lật thì chúng ta cưỡi điêu bay đi, xem họ làm gì?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh cả mừng nghĩ thầm:

- Dung nhi giữa dòng nước xiết này có chỗ sở cậy nên không sợ hãi, té ra đã nghĩ tới chuyện đó.

Bèn gọi hai con chim điêu tới bên cạnh. Gã chủ thuyền câm thấy y đang định sấn vào cướp bánh lái đột nhiên lại dừng bước, không biết hai người đã có cách thoát nạn, còn cho rằng hai đứa nhỏ thối tha này bị dòng nước chảy xiết làm cho hoảng sợ tay chân luống cuống, không có chủ ý gì trong bụng mừng thầm.

Trong tiếng nước réo ầm ầm, đột nhiên xa xa vang tới tiếng phu kéo thuyền hò hát, trong chớp mắt đã nhìn thấy một chiếc Ô thuyền ngược nước đi tới trước mặt, trên cột buồm có một lá cờ đen phất phơ trong gió. Gã chủ thuyền câm nhìn thấy chiếc thuyền ấy bèn nhấc chiếc búa sắc lên, chát chát mấy tiếng chém gãy chuôi bánh lái, đứng trên mạn thuyền bên trái, chỉ chờ chiếc thuyền cắm cờ đen tới là nhảy qua.

Quách Tĩnh ấn con điêu mái xuống kêu lên:

- Dung nhi, cô lên trước đi.

Hoàng Dung lại nói:

- Không cần vội!

Xoay chuyển ý nghĩ, kêu lên:

- Tĩnh ca ca, ném chiếc neo sắt đánh thủng chiếc thuyền kia đi.

Quách Tĩnh theo lời vung chiếc neo sắt lên. Lúc ấy chiếc thuyền họ đi đã mất bánh lái, theo nước xô mạnh vào chiếc thuyền kia. Mắt thấy hai chiếc thuyền còn cách nhau hơn một trượng, chiếc thuyền kia bẻ lái qua một bên, đám phu chèo thuyền trên sông và đám phu kéo thuyền ven núi cùng bật

https://thuviensach.vn

tiếng la lớn. Quách Tĩnh dùng hết sức ném một cái, chiếc mỏ neo sắt bay ra đập vào đầu chiếc thuyền kia.

Mũi chiếc thuyền kia được mấy trăm trượng dây mây bó chặt uốn cong như cán cung, chiếc mỏ neo sắt đập mạnh tới, chát một tiếng lớn gãy thành hai mảnh. Mấy mươi người phu kéo thuyền đang ra sức kéo, đột nhiên dây kéo lỏng ra, đều ngã lăn xuống đất. Chiếc thuyền lập tức như con diều đứt dây, xoay mau mấy vòng trên mặt nước rồi lập tức lái trước mũi sau trôi mau về phía hạ du.

Mọi người lại càng bật tiếng la hoảng, trong chớp mắt tiếng người kêu tiếng nước réo đã hòa lẫn vào nhau ở hẻm núi.

Người chủ thuyền câm bất ngờ, hoảng sợ sắc mặt trắng bệch, bật tiếng la lớn:

- Ôi, cứu mạng, cứu mạng!

Hoàng Dung cười nói:

- Người câm biết nói, đúng là chuyện lạ trong thiên hạ.

Quách Tĩnh ném một chiếc neo ra, trong tay vẫn còn một chiếc, chỉ thấy thuyền mình cùng thuyền kia song song lướt xuống dưới, khoảng cách rất gần, lúc ấy hít sâu một hơi, hai tay quay chiếc mỏ

neo mấy cái, thân hình cũng liên tiếp xoay ba vòng, nửa vận kình nửa mượn lực, chiếc mỏ neo bay khỏi tay đánh vào bánh lái chiếc thuyền kia.

Nhìn thấy lần này chiếc bánh lái kia nhất định phải vỡ nát, hai chiếc thuyền đều bị phá hỏng là chắc chắn, đột nhiên trước khoang thuyền kia có một người nhảy ra vung sào dài đâm tới, vừa chạm vào mỏ neo thì vận kình đẩy ra, chiếc sào cong như cánh cung chát một tiếng gãy đôi, nhưng chiếc mỏ

https://thuviensach.vn

neo bị hất một cái bay chệch đi, chỉ thấy bọt nước bắn tung tóe, chiếc mỏ neo sắt và nửa ngọn sào tre đều rơi xuống sông. Người cầm sào mặc áo ngắn vải vàng, bộ râu trắng bị gió thổi cuốn vào một bên tai, trên chiếc thuyền chòng chành quay cuồng vẫn đứng vững bất động, oai phong lẫm liệt, chính là bang chủ Thiết chưởng bang Cừu Thiên Nhận.

Quách Hoàng hai người thấy y đột nhiên hiện thân ở đây bất giác cả kinh, vừa nghĩ tới đó chợt nghe một tràng tiếng lách cách vang lên, mũi thuyền mình đi đã húc vào một tảng đá lớn phía trước hất hai người bay thẳng ra, hậu tâm đập vào cửa khoang thuyền. Nước sông tràn vào rất mau, trong chớp mắt đã ngập tới bắp chân, lúc ấy muốn lên lưng chim điêu đã không còn kịp nữa.

Đang lúc khẩn cấp quan đầu không còn thời gian suy nghĩ ấy, Quách Tĩnh phi thân vọt lên, kêu lớn:

- Theo ta!

Ra chiêu Phi long tại thiên, thân hình theo chưởng vọt tới đập mạnh vào Cừu Thiên Nhận. Y biết lúc ấy chuyện sống chết chỉ cách nhau một khe sợi tóc, nếu rơi xuống chỗ nào trên thuyền địch nhất định cừu Thiên Nhận sẽ không đợi y đứng vững mới xông vào tấn công, với công lực của y thì mình tất nhiên không sao chống đỡ bây giờ đánh thẳng tới giữa mặt, bức y rơi vào thế thủ sau đó sẽ nhân lúc sơ hở đứng xuống thuyền địch.

Cừu Thiên Nhận biết ý y, nửa chiếc sào trong tay vung ra, đâm liên tiếp mấy chiêu để y không nhận ra được phương hướng, hư hư thực thực biến ảo bất định.

Quách Tĩnh kêu thầm:

- Không hay.

https://thuviensach.vn

Vươn tay gạt đầu ngọn sào ra, thân hình kế đó rơi xuống thuyền địch, nhưng vừa đưa tay gạt ra, thế

công của chiêu Phi long tại thiên lập tức giảm đi. Cừu Thiên Nhận hú dài một tiếng, ngọn sào trúc rời khỏi tay bay lên, chắp hai tay đánh vào trước ngực Quách Tĩnh, mình có chỗ tựa, địch nhân trên không, chưởng lực mà chạm nhau thì nhất định phải hất y bay xuống sông.

Ngọn sào trúc kia còn trên không chưa rơi xuống, đột nhiên một ngọn trúc bổng vung ngang móc vào chiếc sào một cái, một người mượn sức vọt tới, chính là Hoàng Dung. Nàng thân hình chưa tới, ngọn trúc bổng đã bay qua, lăng không đánh xuống, liên tiếp ba chiêu đều ra sát thủ. Cừu Thiên Nhận không ngờ thế tới của nàng lại mau lẹ như thế, mắt trái suýt bị ngọn trúc bổng đâm trúng đành thu chưởng về đỡ gạt. Quách Tĩnh thừa cơ đạp lên sạp thuyền, ra chiêu giáp kích.

Cừu Thiên Nhận không dám coi thường, nghiêng người tránh qua ngọn trúc bổng, chân phải quét ngang ra, bức Quách Tĩnh lùi lại một bước, kế đó vù vù đánh ra hai chưởng.

Công phu Thiết chưởng há lại tầm thường? Thiết chưởng bang từ khi mở ra mấy trăm năm nay

dương danh ở Trung nguyên toàn dựa vào bộ chưởng pháp ấy đến đời Thượng Quan Kiếm Nam và

Cừu Thiên Nhận thì đã biến ra không ít chiêu số tinh diệu, oai lực tuy không bằng nhưng về phần tinh kỳ xảo diệu thì hơn cả Hàng long thập bát chưởng. Hai người trong khoảnh khắc đã qua lại bảy tám chiêu ở cuối thuyền, ai cũng có chỗ úy kỵ, chưởng chưa đánh hết đã thu chiêu, tuy nước réo ầm ầm nhưng vẫn không át được tiếng chưởng trên bốn cánh tay phát ra vù vù.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy đã có bang chúng Thiết chưởng bang giữ bánh lái từ từ quay thuyền lại, chiếc thuyền mũi trước đuôi sau lướt mau xuống hạ du. Thuyền của gã chủ thuyền câm ngồi đã sớm vỡ thành hai mảnh, ván thuyền, cánh buồm, gã chủ thuyền câm và hai tên trẻ tuổi đều bị hút vào vũng xoáy. Tên chủ thuyền câm lớn tiếng gào thảm, xa xa vang tới, quả nhiên rất vang rền. Hoàng Dung trong lúc cấp bách vung tay trái về phía sau, thế tay ấy rốt lại còn "chửi" y một câu, dù sao cũng không ai nhìn thấy, cũng không bị coi là bất nhã. Ba người bọn gã chủ thuyền câm tuy hết sức vùng vẫy nhưng vẫn bị dòng nước cuốn đi, trong chớp mắt đã bị cuốn vào giữa vũng xoáy, chìm thẳng xuống đáy sông.

Chiếc thuyền cắm ngọn cờ đen theo nước trôi mau. Hoàng Dung quay đầu nhìn, vũng xoáy đã cách hai ba dặm. Đôi chim điêu trên không chấp chới bay tròn, không ngừng kêu vang. Hoàng Dung vung ngọn trúc bổng ép đám bang chúng trên thuyền tới mũi thuyền, quay lại đang muốn giúp Quách Tĩnh giáp kích Cừu Thiên Nhận, chợt thoáng thấy giữa khoang thuyền có ánh đao chớp lên, có người vung đao chém mạnh xuống cái gì đó. Nàng cũng không kịp nhìn rõ người ấy muốn chém vật gì, tay trái vung một cái, một nắm kim châm bay la đánh trúng cổ tay và cánh tay y. Ngọn cương đao của người ấy thuận thế rơi xuống chém luôn vào đùi phải của y, y bật tiếng kêu ầm lên. Hoàng Dung xông vào khoang, phóng chân đá y bay ra, chỉ thấy trên thuyền có một người nằm ngang, tay chân đều bị trói không động đậy gì được. Chỉ thấy người ấy đưa mắt nhìn mình, chính là Thần toán tử Anh Cô.

Hoàng Dung không ngờ rằng lại cứu mạng bà ta ở đây lập tức nhặt thanh cương đao trên sạp thuyền cắt dây trói tay cho bà ta. Anh Cô hai tay vừa được tự do, tay phải đột nhiên vươn ra, thi triển Tiểu cầm nã thủ cướp thanh cương đao trong tay Hoàng Dung. Hoàng Dung không kịp đề phòng đã thấy ánh đao chớp lên, Anh Cô đã một đao chém chết hán tử áo đen kia, kế đó khom người cắt dây trói dưới chân mình, nói:

https://thuviensach.vn

- Tuy ngươi cứu ta, nhưng đừng mong chờ ta báo đáp.

Hoàng Dung cười nói:

- Ai cần ngươi báo đáp? Ngươi cứu ta, hôm nay ta cũng cứu ngươi một lần, đúng là vừa đủ, từ nay về

sau chúng ta chẳng ai nợ ai.

Lúc nói nửa câu cuối Hoàng Dung đã vọt ra ngoài khoang, vung trúc bổng tới giúp Quách Tĩnh. Cừu Thiên Nhận trước mặt sau lưng đều thụ địch, càng gia tăng kình lực trên tay chưởng, vẫn chi trì được. Chỉ nghe tiếng đùng đùng đùng đùng, ái chà ái chà liên tiếp vang lên, Anh Cô cầm đao ép đám bang chúng trên thuyền từng người từng người rơi xuống nước. Ở đoạn nước chảy xiết này, người có thủy tính giỏi hơn cũng không thể thoát chết được.

Cừu Thiên Nhận đối chưởng với Quách Tĩnh vốn đã dần dần chiếm thượng phong, nhưng Hoàng

Dung sử dụng Đả cẩu bổng pháp xông vào giáp kích, y một người đánh hai, sau hơn mười chiêu bất giác luống cuống nhưng theo mạn thuyền liên tiếp lùi lại né tránh, lưng xoay ra phía sông để Hoàng Dung không đánh được từ phía sau. Quách Tĩnh liên tiếp ra chiêu tàn độc, Cừu Thiên Nhận hai chân như đóng đinh trên sạp thuyền, không thể ép y lui lại được thêm nửa tấc, lúc ấy chỉ cần hơi lui lại một bước là sẽ lập tức rơi xuống sông. Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Tuy ngoại hiệu của y là Thiết chưởng thủy thượng phiêu, nhưng ba chữ Thủy thượng phiêu cũng chỉ là nói về công phu khinh công cao cường của y, chứ đừng nói trên sông này sóng lớn nước xiết, cho dù trong hồ phẳng lặng như gương cũng không thể đi trên mặt nước được. Trừ phi học cách của lão huynh ngươi, trước tiên đóng mấy ngàn mấy trăm cây cọc dưới nước.

https://thuviensach.vn

Lại thấy y xuất thủ trầm ổn, ánh mắt không ngừng nhìn nhìn ra sông như chờ có thuyền khác tới cứu viện, nghĩ thầm:

- Lão khốn ngươi võ công tuy cao cường nhưng hôm nay lấy một chọi ba, nếu không làm gì được ngươi thì bọn ta quả thật là đồ bị thịt.

Lúc ấy Anh Cô đã quét sạch đám bang chúng trên thuyền xuống sông, chỉ để lại một người giữ bánh lái, thấy Quách Hoàng hai người nhất thời không sao đắc thủ được, cười nhạt nói:

- Tiểu cô nương tránh ra, để ta lên.

Hoàng Dung nghe trong lời nói của bà ta có vẻ coi thường, không kìm được tức giận, ngọn trúc bổng vung ra đánh luôn hai chiêu, là lấy tiến làm thoái, đợi Cừu Thiên Nhận nghiêng người tránh qua bèn nhảy lùi về phía sau hai bước, kéo kéo vạt áo Quách Tĩnh nói:

- Để bà ta lên đánh.

Quách Tĩnh thu chưởng về bảo vệ trước ngực, cũng lui về phía sau.

Anh Cô cười nhạt nói:

- Cừu bang chủ, trên giang hồ tính ra ngươi cũng có danh vọng không nhỏ mà lại nhân lúc ta trong khách điếm ngủ say không đề phòng, xông thuốc mê làm hại ta. Những mưu kế hèn hạ này mà ngươi cũng làm được à?

Cừu Thiên Nhận nói:

- Ngươi bị thủ hạ của ta bắt sống, còn nói cái gì? Nếu ta đích thân xuất mã, chỉ bằng vào một đôi nhục chưởng này thì có mười Thần toán tử cũng bắt được.

Anh Cô lạnh lùng nói:

https://thuviensach.vn

- Ta có chỗ nào đắc tội với Thiết chưởng bang?

Cừu Thiên Nhận nói:

- Hai đứa tiểu tặc này xông vào thánh địa của ta trên núi Thiết Chưởng, tại sao ngươi lại thu lưu chúng trong đầm tối? Ta nài nỉ xin ngươi giao người, ngươi lại ăn nói bậy bạ, tưởng Cừu Thiên Nhận ta bỏ qua à?

Anh Cô nói:

- A, té ra là vì hai đứa tiểu tặc này. Ngươi có bản lĩnh thì cứ bắt đi, ta không rảnh can thiệp vào chuyện không đâu.

Nói xong lui lại hai bước ôm gối ngồi xuống mạn thuyền, dáng vẻ nhàn nhã, có ý tọa sơn quan hổ

đấu, muốn hai người Quách Hoàng và Cừu Thiên Nhận đánh nhau tới chỗ lưỡng bại câu thương. Bà ta làm thế khiến Cừu Thiên Nhận, Quách Tĩnh, Hoàng Dung ba người đều cảm thấy bất ngờ.

Nguyên là hôm trước Anh Cô đi hành thích Nhất Đăng đại sư, bị Quách Tĩnh giả mạo chịu đâm thay, lại thấy Nhất Đăng vén áo chịu đao, đột nhiên thiên lương khởi phát lại không nỡ hạ thủ nữa, sau khi xuống núi tình trạng đứa con chết thảm lại hiện về trong đầu. Bà ta trong khách điếm lòng dạ rối bời, vừa căm hờn vừa oán giận, lúc không đề phòng bị Thiết chưởng bang dùng thuốc mê đánh ngã, nếu không thì với sự tinh minh lanh lợi của bà ta há lại chịu thua trong tay bọn vô danh tiểu bối? Lúc ấy nhìn thấy hai người Quách Hoàng, nỗi oán hận đầy lòng không có chỗ nào phát tiết, chỉ mong ba người bọn họ cùng chết giữa dòng nước xiết.

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Được, bọn ta cứ đối phó với Cừu Thiên Nhận trước rồi sẽ cho ngươi biết tay.

https://thuviensach.vn

Bèn đưa mắt nhìn Quách Tĩnh một cái, hai người một vung trúc bổng, một phát song chưởng, song song sấn vào tấn công Cừu Thiên Nhận, trong chớp mắt ba người đã đánh nhau kịch liệt. Anh Cô ngưng thần xem, thấy chưởng lực của Cừu Thiên Nhận tuy lợi hại nhưng rốt lại khó mà thắng được hai người, chỉ thấy y không ngừng di động cước bộ, dường như định tìm cách xuất kỳ chế thắng.

Quách Tĩnh sợ Hoàng Dung bị thương vừa khỏi, đánh nhau lâu sẽ mệt mỏi, bèn nói:

- Dung nhi, cô cứ nghỉ một lúc, lát nữa hãy tới giúp ta.

Hoàng Dung cười nói được.

Rồi nhấc trúc bổng lên lui ra.

Anh Cô thấy hai người dáng vẻ thân thiết, Quách Tĩnh đối với Hoàng Dung thương yêu muôn phần, nghĩ thầm:

- Suốt đời mình mấy khi được có người đối xử như thế.

Vì thẹn hóa ghen, vì ghen hóa giận, chợt đứng thẳng lên quát:

- Hai người đánh một thì có bản lĩnh gì? Nào nào nào, chúng ta bốn người chia làm hai cặp tỷ thí xem ai hơn ai thua.

Đưa hai tay vào bọc một cái rút ra hai chiếc thẻ trúc, không đợi Hoàng Dung trả lời, hai chiếc thẻ

trúc đã điểm ngang đâm dọc đánh tới Hoàng Dung. Hoàng Dung chửi:

- Mụ ác bà vô lương tâm điên khùng, chẳng trách gì Lão Ngoan đồng không yêu ngươi.

https://thuviensach.vn

Anh Cô hai mắt trợn tròn, thế công càng lợi hại. Bà ta xuất thủ, tình thế trên thuyền lập tức thay đổi Đả cẩu bổng pháp của Hoàng Dung tuy tinh diệu nhưng rốt lại công lực không thâm hậu như bà ta, huống chi trọng thương vừa khỏi, nội lực chưa phục hồi, thân pháp cũng kém phần linh động, chỉ

đành dùng khẩu quyết chữ Đối miễn cưỡng chống đỡ. Anh Cô luồn lách như con cá, nhô lên hụp xuống, trên chiếc thuyền lắc lư không những càng thi triển được sở trường.

Bên kia Quách Tĩnh và Cừu Thiên Nhận đối chưởng, nhất thời cũng chưa phân thắng bại. Quách Tĩnh từ khi được Nhất Đăng đại sư chỉ điểm chỗ tinh yếu của võ học, trong mấy hôm ấy công lực lại tăng thêm một bậc, cố gắng chi trì, rõ ràng cũng đủ để tự bảo vệ. Cừu Thiên Nhận thấy Anh Cô trước tiên không giúp bên nào, chợt lại trở thành kẻ ra tay giúp mình, tuy cảm thấy vô cùng lạ lùng nhưng cũng không kìm được thầm reo mừng, tinh thần phấn chấn, chưởng lực lại càng trầm hùng, đoán nếu thời gian càng kéo dài, đối phương rốt lại cũng không địch nổi, thấy Quách Tĩnh vung chưởng đánh mạnh tới, lập tức nghiêng người tránh qua mũi nhọn trước mặt, chưởng phải giơ cao, chưởng trái hạ

thấp đồng thời vỗ ra. Quách Tĩnh thu chưởng chém xuống, bốn chưởng giao nhau, đều phát nội kình.

Hai người đồng thời quát lớn một tiếng, đều lui lại ba bước. Cừu Thiên Nhận lui về đuôi thuyền thủ

thế. Quách Tĩnh chân trái vướng vào dây trên thuyền một cái suýt nữa ngã ngửa, y sợ địch nhân thừa thế tập kích, bèn nhân thế ngã luôn xuống lăn một vòng đứng lên, vung chưởng bảo vệ môn hộ.

Cừu Thiên Nhận nắm chắc phần thắng, lại thấy y ngã rất thảm hại, bất giác hô hô cười rộ, sãi chân sán vào.

https://thuviensach.vn

Anh Cô đã ép Hoàng Dung hơi thở hồng hộc, toát mồ hôi trán, đang cảm thấy khoái trá đột nhiên nghe tiếng cười bất giác giật nảy mình, biến hẳn sắc mặt, chiếc thẻ trúc trong tay trái sánh ra lại quên kéo về. Hoàng Dung nhìn thấy chỗ hở, đúng là cơ hội tốt khó có ngọn trúc bổng xoay mau điểm vào trước ngực bà ta, đầu bổng nhắm vào đúng huyệt Thần tàng giữa ngực, đột nhiên thấy Anh Cô thân hình loạng choạng như bị trúng phong tà, kêu lớn một tiếng:

- Té ra là ngươi?

Rồi như một con cọp điên nhảy xổ lên chụp Cừu Thiên Nhận.

Cừu Thiên Nhận thấy bà ta hai tay giơ thẳng ra, một cái chụp này để tính mạng ra ngoài, miệng nhe răng trắng nhởn như muốn ôm chặt mình cắn cho mấy miếng, y tuy võ công cao cường nhưng thấy lối đánh liều mạng như thế cũng bất giác giật nảy mình, vội tránh qua một bên quát:

- Ngươi làm gì thế?

Anh Cô không trả lời, chụp một cái không trúng, lập tức hai chân lại vọt lên chụp tiếp. Cừu Thiên Nhận chưởng trái gạt ra, đánh ra đầu vai bà ta, cứ nghĩ nhất định bà ta sẽ đưa tay gạt đỡ, nào ngờ

Anh Cô không nghĩ gì tới chuyện khác, không hề đếm xỉa tới chiêu số của địch nhân, vẫn nhảy xổ

vào y. Cừu Thiên Nhận cả kinh nghĩ thầm:

- Nếu bị mụ điên này ôm lấy e là không sao giãy ra được, lúc ấy Quách Tĩnh xông tới phát chưởng thì mình làm sao còn được tính mạng?

Lúc ấy không còn nghĩ tới việc phát chưởng tấn công địch nhân, giữ mạng là trọng, vội khom người lách qua bên trái. Hoàng Dung kéo tay Quách Tĩnh tránh ra một bên, thấy Anh Cô đột nhiên phát điên, bất giác vô cùng

https://thuviensach.vn

sợ sệt, lại thấy bà ta hung dữ xông tới, luôn miệng gào thét, nhe cả răng ra, như muốn ôm chặt Cừu Thiên Nhận.

Cừu Thiên Nhận võ công tuy cao cường nhưng Anh Cô đã bất kể tính mạng, quả thật không làm gì được bà ta, chỉ tránh đông né tây, thấy da thịt trên mặt bà ta giật giật, thần thái hung dữ, càng lúc càng sợ kêu thầm:

- Báo ứng, báo ứng! Hôm nay đúng là phải mất mạng dưới tay mụ điên này.

Anh Cô chụp tới mấy lần, Cừu Thiên Nhận đã lùi tới cạnh bánh lái. Anh Cô mắt đỏ ngầu, một trao lại chụp không trúng, tay chưởng vung lên, bùng một tiếng đánh hán tử đang giữ lái thuyền rơi xuống sông, kế phi chân phóng một cước đá gãy luôn chuôi bánh lái. Chiếc thuyền vừa mất bánh lái lập tức xoay chuyển giữa dòng nước xiết. Hoàng Dung thầm kêu khổ:

- Người đàn bà này muộn không muộn, sớm không sớm lại đúng lúc này lên cơn điên, xem ra bốn người ở đây đều khó thoát chết.

Lập tức chúm môi huýt sáo định gọi đôi điêu xuống cứu. Đúng lúc ấy chiếc thuyền đột nhiên xoay ngang, va vào tảng đá ven bờ, bình một tiếng lớn, đầu thuyền vỡ toang.

Cừu Thiên Nhận thấy Anh Cô đá gãy chuôi bánh lái, đã biết bà ta quyết ý cùng chết với mình, thấy còn cách bờ không xa, liền bất kể sống chết nhảy luôn xuống nước, lập tức chìm xuống lòng sông, Y

biết nếu nhô người lên khỏi mặt nước sẽ lập tức bị dòng nước xô đi không thể vùng vẫy được, bèn bám chặt vào khe đá dưới nước, dùng cả tay chân bò lên bờ, nhờ có võ công trác tuyệt, thế nước ở

ven bờ lại yếu hơn ở giữa dòng sông rất nhiều, tuy bị uống hơn mười ngụm nước nhưng rốt lại cũng bò được lên bờ. Y rã rời cả tay chân, ngồi trên tảng đá thở dốc, chỉ thấy chiếc thuyền xa xa đã trở

https://thuviensach.vn

thành một chấm đen, nghĩ tới dáng vẻ nghiến răng nghiến lợi của Anh Cô, trong lòng vẫn còn run sợ.

Anh Cô thấy Cừu Thiên Nhận nhảy khỏi thuyền, quát lớn:

- Ác tặc, ngươi định chạy đi đâu?

Rồi chạy tới mạn thuyền định nhảy theo xuống nước. Lúc ấy chiếc thuyền lại đã trôi mau ra giữa sông, giữa chỗ sóng nước nguy hiểm ấy mà nhảy xuống thì còn gì tính mạng? Quách Tĩnh trong lòng bất nhẫn, sấn lên nắm lấy lưng bà ta. Anh Cô cả giận vung tay đánh ra, Quách Tĩnh vội cúi đầu tránh.

Hoàng Dung thấy đôi điêu đã đậu xuống khoang, kêu lên:

- Tĩnh ca ca, lo cho mụ điên ấy làm gì? Chúng ta đi mau.

Nước sông cuồn cuộn, chớp mắt đã ngập hết bàn chân, Quách Tĩnh buông tay ra, chợt thấy Anh Cô hai tay ôm mặt, buông tiếng khóc lớn, không ngừng kêu thảm thiết:

- Con ơi, con ơi!

Hoàng Dung luôn miệng giục giã. Quách Tĩnh nhớ tới lời Nhất Đăng đại sư dặn dò sai y chiếu cố

cho Anh Cô, bèn kêu lên:

- Cô mau cưỡi chim điêu lên bờ. Rồi thả chúng trở lại đón bọn ta.

Hoàng Dung vội nói:

- Thế thì không kịp đâu.

Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Cô đi mau đi? Chúng ta không thể phụ lời Nhất Đăng đại sư ký thác.

Hoàng Dung nhớ lại ơn cứu mạng của Nhất Đăng lập tức cảm thấy ngần ngừ, đang lúc bàng hoàng không có cách nào đột nhiên thân hình rung lên, ầm một tiếng, chiếc thuyền lại đập vào một tảng đá giữa sông, nước sông tuôn thẳng vào khoang, chớp mắt đã chìm xuống mấy thước. Hoàng Dung kêu lên:

- Nhảy lên tảng đá đi!

Quách Tĩnh gật gật đầu, nhảy qua đỡ Anh Cô.

Lúc ấy Anh Cô như say như ngây, thấy Quách Tĩnh đưa tay đỡ cũng không hề kháng cự, hai mắt nhìn thẳng xuống dòng sông. Quách Tĩnh tay trái đỡ nách bà ta, kêu lên:

- Nhảy lên?

Ba người nhất tề nhảy lên tảng đá. Tảng đá ấy cao hơn mặt nước khoảng một thước, nước sông lướt qua ba người, bọt nước bắn lên ướt hết quần áo, khi ba người đứng yên, chiếc thuyền đã chìm xuống cạnh tảng đá. Hoàng Dung tuy từ nhỏ đã làm bạn với sóng nước nhưng thấy dòng nước đục ngầu cuồn cuộn đổ xuống bên cạnh, cũng không khỏi choáng váng, ngẩng đầu lên trời không dám nhìn ngang ra mặt sông.

Quách Tĩnh lên tiếng gọi đôi điêu đáp xuống cứu người. Không ngờ chim điêu sợ nước, cứ bay vòng trên không, rốt lại không dám đậu xuống tảng đá.

Hoàng Dung nhìn quanh thấy bờ bên trái có một cây liễu lớn cách tảng đá không đầy mười trượng, lúc ấy lập tức nảy ra một kế, nói:

- Tĩnh ca ca, ngươi nắm chặt tay ta.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh theo lời nắm chặt tay trái nàng, chỉ nghe đùng một tiếng, Hoàng Dung đã nhảy xuống sông. Quách Tĩnh cả kinh, thấy nàng lặn xuống chỗ chiếc thuyền chìm, vội khom người xuống, nửa thân trên ngập luôn xuống nước, sãi hết cánh tay ra, hai chân móc chặt vào một mấu đá gồ ra, tay phải dùng kình nắm chặt tay trái nàng, chỉ sợ nước sông đẩy đi quá mạnh, buông tay một cái thì có thể nàng vĩnh viễn không trồi lên được.

Hoàng Dung lặn về phía chiếc cột buồm của chiếc thuyền chìm, nắm lấy dây buồm, quay lên tảng đá, hai tay kéo lên. Kéo được hơn hai mươi trượng, nàng rút chuỷ thủ cắt dây, sau đó đưa cánh tay ra, gọi chim điêu đậu xuống vai nàng. Lúc ấy đôi điêu thân thể đã khá nặng, Quách Tĩnh sợ nàng phịu không nổi, bèn chìa tay ra.

Hoàng Dung buộc một đầu dây vào chân con điêu trống, chỉ vào gốc cây lớn một cái, ra hiệu bảo con chim bay đi. Đôi điêu mang sợi dây bay quanh cây liễu mấy vòng rồi bay trở lại. Hoàng Dung kêu lên:

- Ờ, ta là bảo ngươi bay một vòng quanh gốc cây rồi bay lại đây.

Nhưng chim điêu không hiểu tiếng người, chỉ khiến nàng không ngừng tức giận quát tháo. Thử đến lần thứ tám con chim điêu mới vừa khéo vòng quanh gốc cây một vòng. Quách Hoàng hai người cả

mừng, đem hai đầu dây buộc lại, dùng sức xiết chặt vào chỗ mấu gồ lên của tảng đá.

Quách Tĩnh nói:

- Dung nhi, cô lên trước đi.

Hoàng Dung nói:

- Không, ta làm bạn với ngươi, ngươi đi trước đi.

https://thuviensach.vn

Anh Cô nhìn hai người một cái, cũng không nói gì, hai tay nắm sợi dây thừng giữ chắc hai bên đu lần lên bờ.

Hoàng Dung cười nói:

- Tiểu nhân diễn một trò rất hay, Tĩnh đại gia, người phải thưởng nhiều nhiều đấy!

Rồi nhảy lên sợi dây, thi triển khinh công, như một cô nương diễn trò đi dây, múa may trúc bổng, vượt qua mặt sông cuồn cuộn sóng nước đi lên ngọn cây liễu.

Quách Tĩnh chưa luyện qua công phu này, chỉ sợ sẩy chân, không dám làm như nàng, cũng hai tay nắm dây như Anh Cô, thân hình treo trên sợi dây đi lần lên bờ, còn cách bờ vài trượng chợt nghe Hoàng Dung kêu:

- Hừ, ngươi đi đâu thế?

Giọng nói có vẻ rất kinh ngạc. Quách Tĩnh sợ Anh Cô thần trí chưa tỉnh táo lại giở trò gì ra, vội đu thật mau vào, chỉ thấy Anh Cô đang chạy mau giữa đám loạn thạch, bèn nói:

- Bà ta tâm thần đang rối loạn, một người chạy bừa chỉ sợ không ổn, chúng ta đuổi theo.

Hoàng Dung nói:

- Được thôi!

Nhưng vừa sãi chân định đuổi theo, đột nhiên hai chân mềm nhũn, lập tức ngồi bệt xuống đất, lắc lắc đầu.

Quách Tĩnh biết nàng sau khi bị thương mệt mỏi quá độ, không thể dùng sức chạy mau, bèn nói:

https://thuviensach.vn

- Cô ngồi đây nghỉ ngơi, để ta đuổi theo bà ta rồi sẽ quay lại.

Lúc ấy sãi chân chạy mau theo Anh Cô, chuyển qua một góc núi thấy phía trước có ba con đường nhỏ, Anh Cô thì bóng dáng đã không thấy đâu không biết đi theo đường nào. Chỗ ấy loạn thạch chập chồng, cỏ cao tới ngực, bốn phía không người, nhìn thấy mặt trời gác núi, trời đã tối dần, lại sợ

Hoàng Dung có chuyện gì đành buồn rầu trở lại.

Hai người nhịn đói một đêm trong đám loạn thạch, sáng hôm sau tỉnh dậy, lần theo con đường nhỏ

dọc bờ sông xuống núi, định tìm con tiểu hồng mã sẽ lên đường lớn. Đi được nửa ngày tìm được một quán cơm nhỏ, mua ba con gà, ăn một con, hai con thì cho chim điêu ăn.

Đôi điêu đậu trên cây cao, mổ hai con gà trống lông lá rụng lả tả, đang ăn ngon lành, chợt con mái cất tiếng kêu lớn, bỏ nửa con gà ăn dở ra vỗ cánh bay lên phía bắc, con điêu trống bay vọt lên không nhìn, tiếng kêu càng gấp, đuổi mau theo sau. Quách Tĩnh nói:

- Tiếng kêu của hai con điêu có vẻ rất phẫn nộ, không biết thấy cái gì rồi.

Hoàng Dung nói:

- Đuổi theo xem.

Hai người chạy lên đường lớn, chỉ thấy đôi điêu vỗ cánh bay hài vòng, đột nhiên đồng thời mau lẹ sà xuống, đánh một đòn lập tức vọt lên bay mấy vòng lại sà xuống. Quách Tĩnh nói:

- Gặp địch nhân rồi.

https://thuviensach.vn

Hai người gia tăng cước bộ đuổi tới, chạy hai ba dặm, chỉ thấy trước mặt mái nhà nối liền như vẩy cá, là một khu thị trấn, đôi điêu đang bay lượn trên không như đã bị mất dấu vết.

Hai người đuổi tới ngoài trấn, vẫy tay gọi đôi điêu xuống, nhưng đôi điêu không nhìn ngó gì tới, cứ

bay lượn bốn phía tìm kiếm. Quách Tĩnh nói:

- Không biết hai con điêu này đuổi theo kẻ đại thù nào?

Qua một lúc đôi điêu mới lần lượt đáp xuống. Chỉ thấy trên chân con điêu trống đầm đìa máu tươi, có một vết đao chém vào khá sâu, nếu không nhờ gân xương cứng rắn thì cái chân này đã bị chém rụng rồi, nhìn tới con điêu mái thì thấy trên móng chân phải của nó bấu một vật đen đen, lấy ra xem té ra là một mảnh da đầu người dính một túm tóc lớn, chắc là bị nó cào rách, chung quanh miếng da còn là máu.

Hoàng Dung rịt thuốc kim sang cho con điêu trống. Quách Tĩnh lật đi lật lại miếng da đầu nhìn kỹ, trầm ngâm nói:

- Đôi điêu này từ nhỏ vô cùng hiền lành, nếu không bị xâm phạm quyết không khinh dị đả thương ai, tại sao đột nhiên đánh nhau với người?

Hoàng Dung nói:

- Trong này ắt có chuyện rắc rối, chỉ có tìm được người mất miếng da đầu này mới biết rõ thôi.

Hai người nghỉ lại trong khách điếm ở trấn, chia nhau đi hỏi thăm. Nhưng thị trấn rất lớn, nhà cửa đông đúc, hại người hỏi đến tối vẫn không tìm được chút manh mối. Quách Tĩnh nói:

- Ta đi tìm khắp nơi không có ai mất da đầu, thuỷ chung tìm không ra.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung cười khẽ nói:

- Người kia không có da đầu, chắc phải đội mũ đội khăn che đi.

Quách Tĩnh kêu lên một tiếng "ồ".

Giật mình hiểu ra, nhớ lại mới rồi nhìn thấy trong trấn có không ít người đội khăn, nhưng cũng không thể lột khăn giở mũ từng người ra nhìn kỹ.

Sáng sớm hôm sau đôi điêu bay đi tìm dắt con tiểu hồng mã tới. Hai người nghĩ tới thương thế của Hồng Thất công, lại nhớ tới cái hẹn tỷ võ ở lầu Yên Vũ hôm Trung thu, đôi điêu kết thù oán với người ta cũng không phải là chuyện lớn, lập tức lên đường đi về phía đông.

Hai người cưỡi chung một ngựa nhưng con tiểu hồng mã đi rất mau, đôi điêu bay theo trên không.

Dọc đường Hoàng Dung cười nói ồn ào, đùa giỡn vui vẻ hơn cả lúc trước dù là buổi trưa buổi tối cũng không chịu ngủ yên. Quách Tĩnh thấy nàng mệt mỏi, thường khuyên nàng đi nghỉ sớm, nhưng Hoàng Dung không đếm xỉa gì tới có lúc nửa đêm cũng ngồi ôm gối trên giường, tìm những chuyện không quan hệ trò chuyện đùa giỡn với y.

Hôm ấy theo đường phía tây Giang Nam vào phía nam Lưỡng Chiết, giục ngựa chạy suốt một ngày đã tới gần bến đò Đông Hải. Hai người nghỉ trong khách điếm, Hoàng Dung hỏi mượn tiểu nhị một cái giỏ, định ra chợ mua thức ăn về làm cơm.

Quách Tĩnh khuyên:

- Cô mệt mỏi suốt một ngày, cứ ăn cơm của khách điếm thôi.

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Ta nấu cho ngươi ăn, chẳng lẽ ngươi không thích thức ăn ta nấu nướng sao?

Quách Tĩnh nói:

- Tự nhiên là thích, chỉ là cô nên nghỉ ngơi nhiều nhiều, khi nào khỏe hẳn sẽ từ từ nấu cho ta ăn cũng không muộn.

Hoàng Dung nói:

- Đợi khi ta khỏi hẳn, sẽ từ từ... .

Rồi cầm giỏ lên, bước luôn qua ngạch cửa ra ngoài, lại đứng sững lại.

Quách Tĩnh vẫn chưa hiểu tâm tư của nàng, nhè nhẹ đỡ cái giỏ trên tay nàng xuống, nói:

- Phải rồi, đợi chúng ta tìm được sư phụ, cùng ăn thức ăn ngon do cô nấu.

Hoàng Dung ngẩn người ra hồi lâu, kế đó để cả áo nằm lăn ra giường, không bao lâu như đã thiếp đi.

Tiểu nhị mang cơm lên, Quách Tĩnh gọi nàng dậy ăn, Hoàng Dung nhảy bật dậy cười nói:

- Tĩnh ca ca, chúng ta không ăn cái này, ngươi đi theo ta.

Quách Tĩnh theo lời cùng nàng ra khỏi khách điếm, đi thẳng vào chợ.

Hoàng Dung chọn một nhà giàu tường trắng cửa đen, đi vòng quanh tường, nhảy vào trong viện.

Quách Tĩnh không hiểu, cũng theo nàng vào trong. Hoàng Dung đi thẳng vào khách sảnh, chỉ thấy trong sảnh đèn lửa sáng choang, người chủ nhà đang mời khách ăn tiệc.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung cả mừng kêu lên.

- Hay quá! Tìm được đúng người rồi.

Rồi cười hì hì bước lên quát:

- Cút sạch đi cho ta.

Trong sảnh có ba bàn tiệc, chủ khách hơn ba mươi người đều giật nảy mình, nhìn thấy một cô gái xinh đẹp như nàng, ai cũng nhìn nhau ngạc nhiên. Hoàng Dung thuần tay túm lấy một người khách to béo, ngoặc chân kéo một cái, xô y ngã lộn nhào, cười nói:

- Còn không tránh ra à?

Đám khách vội vàng đứng dậy nháo nhác cả lên. Người chủ nhà quát lớn:

- Người đâu, người đâu!

Trong lúc hỗn loạn, hai người giáo đầu suất lãnh mười tên trang khách vung đao sử bổng đánh vào.

Hoàng Dung cười hề hề xông ra, không đầy hai chiêu đã đánh ngã hai người giáo đầu, cướp lấy một thanh cương đao, múa thành một màn bạch quang, làm như định xông vào đánh giết. Đám trang

khách kêu hoảng một tiếng, xô đẩy nhau tán loạn, đua nhau bỏ chạy tháo thân.

Người chủ nhà thấy tình thế không hay, đang định chuồn đi, Hoàng Dung sấn lên nắm tóc y, tay trái kề đao vào cổ y định chém. Người chủ nhà sợ cuống quít, hai gối quỳ xuống, run lên nói:

- Nữ.., nữ đại vương.., hảo.., cô nương.., ngươi muốn tiền bạc.., sẽ lập tức.., lập tức dâng ngay, chỉ

https://thuviensach.vn

xin ngươi tha cho cái mạng già.

Hoàng Dung cười nói:

- Ai cần tiền của ngươi? Mau đứng lên uống rượu với ta.

Tay trái túm râu y kéo lên. Người chủ đau quá, nhưng không dám kêu.

Hoàng Dung kéo Quách Tĩnh một cái, hai người ngồi vào ghế chủ. Hoàng Dung kêu lên:

- Mọi người ngồi xuống, tại sao không ngồi hả?

Vung tay một cái, thanh cương đao loang loáng cắm xuống bàn. Đám khách khứa vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi, túm tụm ở một góc bàn, không ai dám bước lên bàn đầu. Hoàng Dung quát:

- Các ngươi không chịu uống rượu với ta có phải không? Ai không qua đây thì ta sẽ giết người đó trước.

Mọi người vừa nghe thấy, nhan nhao xúm lên, người chen kẻ huých, xô ngã bảy tám cái ghế. Hoàng Dung quát:

- Các ngươi không phải là đứa trẻ ba tuổi, thong thả ngồi xuống không được à?

Đám khách khứa xô xô đẩy đẩy, sau một lúc mới chia nhau ngồi yên chỗ quanh ba cái bàn.

Hoàng Dung tự rót tự uống, uống xong một chén, hỏi người chủ nhà:

- Tại sao ngươi mời khách, trong nhà có người chết à? Chết mất mấy người?

Người chủ nhà lắp ba lắp bắp nói:

https://thuviensach.vn

- Tiểu lão năm rồi có thêm đứa con nhỏ, hôm nay là ngày đầy năm làm phiền mấy vị bạn bè láng giềng này.

Hoàng Dung cười nói:

- Thế thì hay lắm, bế đứa nhỏ ra cho ta xem.

Người chủ nhà mặt xám như tro, chỉ sợ Hoàng Dung làm hại đứa nhỏ, nhưng nhìn thanh cương đao cắm trên bàn lại không dám không nghe theo, đành sai bà vú bế đứa nhỏ ra. Hoàng Dung bế đứa nhỏ, nhìn khuôn mặt nhỏ bé của nó dưới ánh đèn, lại nhìn nhìn người chủ nhà nghiêng đầu nói:

- Không giống chút nào, chỉ sợ không phải đúng là con ngươi.

Người chủ nhà mặt mày nhăn nhó, toàn thân run rẩy, chỉ nói:

- Đúng, đúng!

Cũng không biết muốn nói đúng là con y hay muốn nói:

- Cô nương nói rất đúng.

Đám khách khứa thấy buồn cười nhưng không dám cười.

Hoàng Dung rút ra một nén vàng đưa bà vú, lại bế đứa nhỏ đưa lại cho bà ta, nói:

- Có chút ít quà, là lễ bà ngoại mừng cho cháu.

Mọi người thấy nàng còn nhỏ tuổi lại tự xưng là bà ngoại, lại thấy nàng ra tay rộng rãi, ai cũng ngớ

mặt nhìn nhau.

Người chủ nhà lại vô cùng mừng rỡ, luôn miệng cám ơn.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nói:

- Nào, mời ngươi một chén!

Rồi lấy một cái chén lớn róc rượu vào đặt trước mặt người chủ nhà. Người chủ nhà nói tiểu lão tửu lượng rất kém, xin cô nương thứ lỗi.

Hoàng Dung nhường mày, vươn tay túm lấy bộ râu của y quát:

- Ngươi có uống không?

Người chủ nhà không biết làm sao, đành bưng chén rượu lên, ừng ực uống một hơi.

Hoàng Dung cười nói:

- Đúng đấy, như thế mới thoải mái, nào, các ngươi ra tửu lệnh đi.

Nàng muốn ra tửu lệnh thì ra tửu lệnh, mọi người trên tiệc ai dám trái ý?

Nhưng trên tiệc không phải lái buôn nhà giàu thì là hàn sĩ cùng đinh, làm sao có một người chân tài thực học? Mọi người run run nói bừa, Hoàng Dung nghe thấy không chịu nổi, quát:

- Đứng ra bên cạnh cho ta!

Mọi người như được đại xá, vội đứng cả lên. Chợt ầm một tiếng, người chủ nhà cả ghế lẫn người bật ngửa, té ra rượu trong người y phát tác, chịu không nổi lăn đùng ra đất.

Hoàng Dung hô hô cười rộ, cùng Quách Tĩnh uống rượu trò chuyện như chung quanh không người, để mặc mọi người tròn mắt đứng nhìn, ăn uống đến đầu canh một, Quách Tĩnh khuyên mấy lần nàng mới vui vẻ ra về.

Về tới khách điếm, Hoàng Dung cười nói:

https://thuviensach.vn

- Tĩnh ca ca, hôm nay chơi vui không.

Quách Tĩnh nói:

- Không đâu lại đi dọa nạt người ta, việc gì phải khổ thế?

Hoàng Dung nói:

- Ta muốn trong lòng yên ổn thoải mái, kể gì tới chuyện người khác sống hay chết.

Quách Tinh sửng sốt, thấy ngữ khí của nàng không bình thường nhưng nhất thời không hiểu được thâm ý trong câu nói. Hoàng Dung chợt nói:

- Ta muốn ra ngoài chơi, ngươi có đi không?

Quách Tĩnh nói:

- Lần này thì tới đâu đây?

Hoàng Dung nói:

- Ta nghĩ đứa nhỏ mới rồi rất hay, bà ngoại tới bế nó đi chơi vài hôm sẽ trả lại cho họ.

Quách Tĩnh hoảng sợ nói:

- Như vậy sao tiện?

Hoàng Dung cười một tiếng, đã ra khỏi phòng, vượt tường ra ngoài. Quách Tĩnh vội đuổi theo kéo tay nàng khuyên:

- Dung nhi, cô đã chơi đùa lâu rồi, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?

Hoàng Dung đứng lại nói:

https://thuviensach.vn

- Tự nhiên là không đủ!

Nàng ngừng lại một lúc rồi nói tiếp:

- Có ngươi bầu bạn thì ta chơi đùa mới hứng thú. Qua vài hôm nữa ngươi đã phải xa ta rồi, ngươi đi làm bạn với công chúa Hoa Tranh, cô ta nhất định không cho ngươi gặp ta nữa. Ở chung với ngươi qua một ngày là mất đi một ngày. Ta một ngày phải coi như hai ngày, ba ngày, bốn ngày, nhưng với ta vẫn là không đủ. Tĩnh ca ca, ban đêm ta không muốn ngủ, chỉ muốn nói chuyện với ngươi, bây giờ

ngươi hiểu chưa? Ngươi còn khuyên ta nữa không?

Quách Tĩnh nắm tay nàng, vừa đau xót vừa yêu thương, nói:

- Dung nhi, ta vốn đầu óc hồ đồ, trước đây hoàn toàn không hiểu tâm ý của cô đối với ta, ta.., ta...

Tới đó lại không biết nói gì nữa.

Hoàng Dung cười khẽ một tiếng, nói trước đây cha dạy ta rất nhiều bài từ, đều là những lời sầu hận.

Ta chỉ cho rằng ông nhớ mẹ đã quá cố, vì vậy thích đọc những lời ấy. Hôm nay mới biết trên đời vui mừng khoái hoạt vốn chỉ là giờ phút thoáng qua, sầu khổ phiền não mới đúng là việc cả đời.

Trên ngọn dương liễu trăng non nhàn nhạt, đêm lạnh như nước, gió khẽ lay động tà áo. Quách Tĩnh trong lòng trước nay vốn ngơ ngơ ngẩn ngẩn, tuy biết Hoàng Dung đối với mình một mảnh thâm tình, nhưng không biết gốc rễ của tình là làm người ta vô cùng phiền não, lúc ấy nghe nàng nói, nhớ

lại mọi chuyện của nàng trước nay, nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Mình đúng là một kẻ ruột ngựa thô lỗ, sắp tới phải chia tay với Dung nhi, tuy thường nhớ tới nàng, nghĩ tới nàng, nhưng rốt lại cũng không sao. Nhưng nàng thì sao? Nàng một mình trên đảo Đào Hoa, chỉ có cha nàng làm bạn, há lại không tịch mịch sao?

Kế đó lại nghĩ "Sắp tới cha nàng rốt lại cũng sẽ qua đời, lúc ấy chỉ có mấy người đầy tớ câm làm bạn với nàng, nàng lòng dạ bồi hồi suốt ngày nhung nhớ, như thế lại không chôn sống nàng sao?"

Nghĩ tới đó bất giác trong lòng ớn lạnh, hai tay nắm chặt tay nàng, nhìn chằm chằm vào mặt nàng, nói:

- Dung nhi, cho dù trời có sập xuống ta cũng ở trên đảo Đào Hoa làm bạn với cô suốt đời.

Hoàng Dung thân hình run lên, ngẩng đầu nói:

- Ngươi.., ngươi nói gì?

Quách Tĩnh nói:

- Ta không đếm xỉa gì tới Thành Cát Tư Hãn, tới công chúa Hoa Tranh nữa, đời này kiếp này ta chỉ

làm bạn với cô thôi.

Hoàng Dung cúi đầu kêu một tiếng, rúc vào lòng y, Quách Tĩnh đưa tay ôm chặt lấy nàng, chuyện này vốn làm y đau khổ, lúc ấy trong lòng đột nhiên bướng bỉnh bất kể mọi chuyện mà quyết định như thế, trong lòng đột nhiên thoải mái. Hai người ôm nhau một chỗ, nhất thời quên hết trời đất ngoài mình.

Qua hồi lâu, Hoàng Dung khẽ hỏi:

- Còn mẹ ngươi?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nói:

- Ta đón bà về đảo Đào Hoa ở.

Hoàng Dung nói:

- Ngươi không sợ sư phụ Triết Biệt, nghĩa huynh Đà Lôi của ngươi à?

Quách Tĩnh nói:

- Họ đối với ta tình sâu nghĩa nặng, nhưng quả tim ta không thể chia làm hai được.

Hoàng Dung nói:

- Còn sáu vị sư phụ của ngươi? Mã đạo trưởng, Khưu đạo trưởng sẽ nói thế nào?

Quách Tĩnh thở dài một tiếng nói:

- Nhất định họ sẽ giận ta, nhưng ta cứ từ từ cầu khẩn. Dung nhi, cô không rời ta được, ta cũng không rời cô được.

Hoàng Dung cười nói:

- Ta có chủ ý rồi. Chúng ta trốn trên đảo Đào Hoa, suốt đời không ra ngoài, trận pháp trên đảo của cha ta huyền diệu tới mức nào, họ mà lên đảo cũng không thể tìm được ngươi mà trách mắng.

Quách Tĩnh nghĩ cách ấy vẫn không ổn thỏa, đang định bảo nàng nghĩ kế khác, chợt nghe ngoài mười trượng có tiếng chân, hai người dạ hành thi triển khinh công chạy mau từ nam lên bắc, rõ ràng nghe một người nói:

- Lão Ngoan đồng đã mắc lừa Bành đại ca, không cần sợ y nữa, chúng ta đi mau thôi.

https://thuviensach.vn

Hồi 33()

Nạn lớn ngày sau

Quách Tĩnh và Hoàng Dung lúc ấy trong lòng sung sướng, vốn không muốn dính vào chuyện không đâu, nhưng nghe thấy ba chữ Lão Ngoan đồng đều giật nảy mình, cùng nhảy vọt lên đuổi mau theo.

Hai người phía trước võ công bình thường, vẫn chưa hay biết. Ra khỏi trấn lại chạy thêm năm sáu dặm, hai người kia quanh qua một chỗ vách núi, chỉ nghe tiếng quát tháo chửi mắng không ngừng từ

sau núi vang ra.

Quách Hoàng hai người gia tăng cước bộ, quanh qua góc núi, chỉ thấy một đám người đang xúm lại một chỗ, có hai người cầm đuốc, giữa đám đông Chu Bá Thông ngồi dưới đất, cứng đờ không động đậy, không biết sống chết ra sao, lại thấy một người ngồi xếp bằng trước mặt Chu Bá Thông, mặt áo cà sa màu đại hồng, chính là Linh Trí thượng nhân, cũng không hề động đậy.

Bên tay trái Chu Bá Thông có một sơn động, cửa động rất nhỏ, chỉ cho phép một người khom lưng chui vào. Ngoài động có năm sáu người chửi mắng ầm ĩ nhưng không dám bước tới gần sơn động trong vòng vài trượng, tựa hồ sợ trong động có vật gì bay ra đả thương.

Quách Tĩnh nhớ lại người dạ hành kia từng nói:

- Lão Ngoan đồng đã mắc lừa Bành đại ca.

https://thuviensach.vn

Lại thấy Chu Bá Thông ngồi cứng đờ như một xác chết, chỉ sợ y đã gặp nạn, trong lòng hoảng sợ

tung người định vọt ra. Hoàng Dung kéo tay y, hạ giọng nói:

- Nhìn cho rõ rồi sẽ nói.

Hai người co người sau đá núi, nhìn thấy mấy người ngoài cửa động vốn đều là người quen cũ: Sâm tiên lão quái Lương Tử Ông, Quỷ môn Long vương sa Thông Thiên, Thiên thủ nhân đồ Bành Liên Hổ, Tam đầu giao Hầu Thông Hải và hai người dạ hành lúc nãy, dưới ánh đuốc nhận ra họ là đệ tử

của Lương Tử Ông, Quách Tĩnh lúc mới học Hàng long thập bát chưởng từng giao thủ với họ.

Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Mấy người này đã không phải là đối thủ của Quách Tĩnh và mình.

Nhưng nhìn quanh một vòng không thấy có ai khác, hạ giọng nói:

- Với công phu của Lão Ngoan đồng thì mấy gã khốn này làm gì y được? Xem tình hình này thì Tây độc Âu Dương Phong nhất định rình mò quanh đây.

Đang nghĩ cách thăm dò cho rõ ràng chợt nghe Bành Liên Hổ quát:

- Con rùa đen, nếu không ra, lão tử sẽ hun khói vào hang đấy.

Trong động có một người trầm giọng đáp:

- Có bản lĩnh xấu xa gì cứ giở hết ra đi.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nghe thanh âm đúng là đại sư phụ Kha Trấn ác, lúc ấy còn nghĩ gì tới việc Âu Dương Phong có quanh đó không, cao giọng quát:

- Sư phụ, đệ tử Quách Tĩnh tới đây?

Thân hình theo tiếng nói vọt tới, tay đưa lên chưởng đập xuống đã nắm hậu tâm Hầu Thông Hải ném ra.

Y vừa xuất thủ, mọi người ngoài động lập tức đại loạn. Sa Thông Thiên và Bành Liên Hổ sóng vai xông vào, Lương Tử Ông sấn tới sau lưng Quách Tĩnh định đánh lén. Kha Trấn ác trong động nghe rất rõ, vung tay ném một ngọn độc lăng vào lưng y, ám khí xé gió rít lên vù vù, Lương Tử Ông vội cúi đầu xuống, ngọn độc lăng bay lướt qua đánh đứt mấy lọn tóc trên đầu y rơi xuống, y hoảng sợ

sống lưng lạnh buốt, biết ám khí của Kha Trấn ác có tẩm chất kịch độc, hôm trước Bành Liên Hổ đã suýt mất mạng vì nó, vội nhảy ra một trượng, đưa tay sờ sờ lên đỉnh đầu, may là chưa đánh rách da, lúc ấy lập tức móc Thấu cốt đinh trong bọc ra, rón rén nép theo phía trái động lần tới, định phóng trả

vào người trong động, nhưng vừa giơ tay lên đột nhiên cổ tay tê rần, đã bị một vật gì đánh trúng, cạnh một tiếng, ngọn Thấu cốt đinh rơi xuống đất, chỉ nghe giọng một cô gái cười nói:

- Quỳ xuống mau, lại muốn ăn bổng à!

Lương Tử Ông vội ngoảnh đầu, chỉ thấy Hoàng Dung cầm Đả cẩu bổng cười hề hề đứng đó, bất giác vừa sợ vừa giận, tay trái vung chưởng đánh vào vai nàng, tay phải vung ra đoạt ngọn trúc bổng.

Hoàng Dung tránh qua chưởng trái của y, nhưng không di động trúc bổng, để tay y chụp đầu bổng.

https://thuviensach.vn

Lương Tử Ông cả mừng, giật mạnh tay lại, nghĩ thầm:

- Tiểu cô nương này mà không buông tay, nhất định cả người cả bổng sẽ chúi tới.

Vừa giật một cái, ngọn trúc bổng quả nhiên thuận thế vọt tới, nào ngờ đầu ngọn bổng đột nhiên rung lên trượt khỏi tay y. Lúc ấy đầu bổng đã tới sát người, y hai tay lại ngoài đầu ngọn bổng, vội vung tay chụp lấy, nhưng làm sao kịp nữa, chỉ thấy trước mắt ánh sáng xanh lóe lên, chát một tiếng, đỉnh đầu đã bị đập trúng một nhát. Rốt lại y võ công không kém, lúc nguy cấp nhào luôn xuống đất lăn ra hơn một trượng rồi nhảy vọt lên, sửng sốt nhìn cô nương mắt sáng răng trắng trước mặt, đỉnh đầu đau buốt, trong lòng hồ đồ, trên mặt nhăn nhó.

Hoàng Dung cười nói:

- Ngươi biết tên của bổng pháp này mà lại bị ta đánh trúng, thì ngươi biến thành cái gì rồi?

Lương Tử Ông năm xưa đã bị Đả cẩu bổng pháp cho nếm mùi đau khổ, từng bị Hồng Thất công

đánh chết đi sống lại, tuy việc đã lâu năm, nhưng vẫn còn sợ sệt. Thấy ngọn bổng này là Đả cẩu bổng của Hồng Thất công, bổng pháp là Đả cẩu bổng pháp của Hồng Thất công, vẫn đánh trúng người mình, xem ra tiểu cô nương này quả được chân truyền của Hồng Thất công, liếc mắt lại thấy sa Bành hai người không ngừng lùi lại bị chưởng lực của Quách Tĩnh dồn tới mức chỉ còn cách đón đỡ, bèn kêu lên:

- Nể mặt Hồng lão bang chủ, chúng ta lui thôi?

Rồi vẫy tay gọi hai tên đệ tử quay người bỏ chạy.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh khuỷu tay trái đánh ngược lại, ép sa Thông Thiên lùi ba bước, tay phải thuận thế quét ngang ra. Bành Liên Hổ thấy chưởng phong lợi hại không dám thẳng thắn đón đỡ, vội vàng tránh ra.

Quách Tĩnh tay trái ngoặc lại đã chụp trúng hậu tâm y nhấc lên. Bành Liên Hổ thân hình lùn nhỏ, bị

y cao lớn nhấc lên lập tức hai chân rời đất, muốn vung chường phóng chân chống cự nhưng tứ chi đã hoàn toàn không còn chút sức lực, thấy Quách Tĩnh tay trái nắm thành quyền như ngọn thiết chùy đập tới ngực mình, lúc ấy làm sao chịu nổi, vội vàng kêu lên.

- Hôm nay là đầu tháng tám mà?

Quách Tĩnh sửng sốt hỏi:

- Cái gì?

Bành Liên Hổ lại nói:

- Ngươi có kể tới tín nghĩa không? Nam tử hán đại trượng phu nói ra có nhớ lời không?

Quách tĩnh lại hỏi:

- Cái gì?

Tay phải vẫn nhấc người y lên. Bành Liên Hổ nói:

- Chúng ta hẹn với nhau tỷ võ quyết thắng trên lầu Yên Vũ ở Gia Hưng ngày rằm tháng tám, bây giờ

chưa phải Trung thu, ở đây không phải Gia Hưng, tại sao ngươi đả thương ta?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nghĩ thấy không sai, đang muốn thả y xuống, chợt nghĩ tới một chuyện, bèn hỏi:

- Các ngươi làm gì Chu đại ca?

Bành Liên Hổ nói:

- Lão Ngoan đồng đánh cuộc với nhà sư Tây Tạng kia xem ai động đậy trước là thua, có can hệ gì tới ta?

Quách Tĩnh đưa mắt nhìn qua hai người dưới đất lập tức yên tâm, nghĩ thầm:

- Té ra là thế.

Lúc ấy cao giọng gọi:

- Đại sư phụ, lão nhân gia người yên ổn chứ?

Kha Trấn ác trong động hừ một tiếng. Quách Tĩnh sợ buông tay Bành Liên Hổ sẽ đột nhiên phóng chân đá vào ngực mình, tay trái bèn vung ra ngoài ném y ra mấy thước, quát lớn:

- Cút đi!

Bành Liên Hổ mượn thế nhảy lên rơi xuống đất, chỉ thấy sa Thông Thiên và Lương Tử Ông đã chạy khá xa, trong lòng chửi thầm bọn họ không lo lắng gì cho bạn bè, ôm quyền nói với Quách Tĩnh:

- Sau bảy ngày nữa sẽ tái phân thắng phụ ở lầu Yên Vũ.

Rồi quay người thi triển khinh công chạy mau đi. Dọc đường đi trong lòng không sao hiểu được:

https://thuviensach.vn

- Mỗi lần gặp thằng tiểu tử này, thì võ công của y lại tăng lên mấy phần, tại sao lại lạ lùng như thế?

Rốt lại là y uống linh đan diệu dược hay là được bí kíp tiên pháp?

Hoàng Dung bước tới cạnh Chu Bá Thông và Linh Trí thượng nhân, chỉ thấy hai người đều mở tròn mắt trừng trừng nhìn nhau, đúng là ngay mí mắt cũng không chớp một cái. Hoàng Dung thất tình hình như thế, lại nghĩ tới lời hai người dạ hành, đã biết là gian kế của bọn Bành Liên Hổ, nhất định họ sợ Lão Ngoan đồng võ công cao cường nên buông lời nói khích, để nhà sư Tây Tạng này đánh cuộc với y, ai nhúc nhích trước sẽ thua. Linh Trí thượng nhân về võ công thì làm sao bằng y, nhưng dùng cách này thì có thể yên ổn trói chân y ở đây người khác có thể chia nhau đối phó với Kha Trấn ác Lão Ngoan đồng đã thích có người đùa giỡn với y, lại không có cơ tâm, không khỏi mắc bẫy, bên cạnh tuy đánh nhau long trời lở đất nhưng y vẫn ngồi yên ổn như núi Thái, ngay cả đầu ngón tay út cũng không động đậy một cái, dốc lòng thắng bằng được Linh Trí thượng nhân.

Hoàng Dung kêu lên:

- Lão Ngoan đồng, ta tới đây!

Chu Bá Thông tay nghe mắt thấy nhưng chỉ sợ thua cuộc, lại không đáp lời. Hoàng Dung nói:

- Hai người các ngươi cứ ngồi như thế, có ngồi thêm mấy giờ nửa cũng chưa chắc đã phân thắng phụ, như thế có ích lợi gì? Thôi thế này, ta tới làm chứng cho hai người. Ta đồng thời gãi vào Tiếu yêu huyệt của hai người, hai tay cùng nhẹ nhàng như nhau, ai cười thành tiếng trước thì người ấy thua.

Chu Bá Thông đang ngồi buồn bực, nghe Hoàng Dung nói thế rất hợp tâm ý chỉ là không dám tỏ ý tán thành.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung cũng không nói, bước tới giữa hai người ngồi xổm xuống, đặt Đả cẩu bổng xuống đất, đưa thẳng hai tay ra, hai ngón trỏ chia ra điểm vào Tiếu yêu huyệt của hai người.

Nàng biết Chu Bá Thông nội công cao hơn hẳn nhà sư Tây Tạng, vì thế không hề gian trá, kình lực trên hai tay quả thật không chia nặng nhẹ, nhưng nói ra cũng kỳ quái, Chu Bá Thông cố nhiên chưa hề động đậy, nhưng Linh Trí thượng nhân lại như không biết gì, hoàn toàn không đếm xỉa tới, Hoàng Dung ngấm ngầm khen ngợi, nghĩ thầm:

- Công phu bế huyệt của lão hòa thượng này quả thật cao cường, nếu có người khác làm thế này thì mình đã sớm cười phá ra rồi.

Lúc ấy bèn gia tăng kình lực vào hai tay.

Chu Bá Thông ngầm vận nội công chống lại chỉ lực của Hoàng Dung điểm tới, chỉ là chỗ huyệt Tiếu yêu là cuối xương sườn, da thịt mềm mại, rất khó vận kình, nếu vặn lưng phản kích, mượn sức chống sức, chỉ sợ lắc lư thân hình thì sẽ thua cuộc, nhưng thấy chỉ lực của Hoàng Dung càng lúc càng mạnh, chỉ đành cắn răng chịu đựng, nhịn tới cuối cùng quả thật không chi trì nổi, cơ thịt dưới sườn rút lại một cái đẩy ngọn tay của Hoàng Dung trượt ra, nhảy bật người lên ha hả cười lớn, nói:

- Hòa thượng mập, ngươi giỏi thật, Lão Ngoan đồng phục ngươi rồi!

Hoàng Dung thấy y nhận thua, trong lòng lại hối hận:

- Nếu biết thế này thì mình nên ra tay vận kình mạnh hơn vào lão hòa thượng mập.

Rồi đứng thẳng lên, nói với Linh Trí thượng nhân:

- Ngươi thua rồi, bà cô ngươi cũng không cần lấy mạng ngươi, đi mau đi, đi mau đi?

https://thuviensach.vn

Linh Trì thượng nhân không đếm xỉa gì tới, vẫn ngồi bất động. Hoàng Dung đưa tay xô vào vai y quát:

- Ai hơi đâu mà nhìn ngươi, định giả chết à?

Nàng vừa mới đẩy khẽ một cái, tấm thân to béo của Linh Trí thượng nhân theo tay đổ xuống, nằm ngang trên mặt đất, nhưng vẫn theo tư thế ngồi xếp bằng, giống như một tượng Phật làm bằng đất gỗ.

Lúc ấy Chu Bá Thông và Hoàng Dung hai người giật nảy mình. Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ y dùng kình bế huyệt, nhưng công phu không đủ nên chết luôn rồi sao?

Bèn đưa tay lên mũi y, thì rõ ràng vẫn còn thở, vừa xoay chuyển ý nghĩ, bất giác vừa tức giận vừa buồn cười, nói với Chu Bá Thông:

- Lão Ngoan đồng, ngươi mắc lừa người ta mà còn không biết, đúng là xuẩn tài!

Chu Bá Thông mở tròn hai mắt tức giận nói:

- Cái gì?

Hoàng Dung cười nói:

- Ngươi cứ giải huyệt đạo cho y rồi sẽ nói.

Chu Bá Thông ngạc nhiên cúi xuống mò mò trên người Linh Trì thượng nhân mấy cái, vỗ luôn vài chưởng, phát giác ra huyệt đạo toàn thân của y bị người ta phong bế, nhảy dựng lên kêu lớn:

- Không tính, không tính!

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung hỏi:

- Không tính cái gì?

Chu Bá Thông nói:

- Bọn đồng đảng của y đã điểm huyệt lúc y ngồi xuống, hòa thượng mập này tự nhiên không thể

động đậy. Bọn ta mà ngồi ba ngày ba đêm, y cũng quyết không thể thua.

Rồi quay đầu khom xuống gọi Linh Trí thượng nhân:

- Nào, nào, nào, chúng ta lại tỷ thí.

Quách Tĩnh thấy Chu Bá Thông tinh thần bình thường, chưa bị thụ thương, trong lòng lo cho sư phụ, không nghe y nói lung tung nữa, chui vào trong động tìm Kha Trấn ác.

Chu Bá Thông khom người giải khai huyệt đạo cho Linh Trí thượng nhân, không ngừng kêu lên:

- Nào, tỷ thí lại, tỷ thí lại.

Hoàng Dung lạnh lùng nói:

- Sư phụ ta đâu? Ngươi bỏ lão nhân gia người đâu rồi?

Chu Bá Thông ngẩn người kêu lên:

- Ái chà!

Rồi quay người chạy vào trong động. Lúc ấy y xông vào rất mạnh, suýt nửa húc vào người Quách Tĩnh.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh đỡ Kha Trấn ác trong động ra, thấy sư phụ đầu quấn khăn trắng, người mặc áo trắng, bất giác ngẩn người hỏi:

- Sư phụ, tại sao người mặc tang phục? Nhị sư phụ và mọi người đâu?

Kha Trấn ác ngẩng đầu lên trời, cũng chưa trả lời, ứa ra mấy giọt nước mắt. Quách Tĩnh càng thêm kinh nghi, không dám hỏi nữa, chợt thấy Chu Bá Thông đỡ một người trong động ra, người ấy tay phải cầm bầu rượu, tay trái cầm nửa con gà luộc, miệng ngậm một cái đùi gà, mặt mày tươi cười không ngừng gật đầu, đúng là Cửu chỉ thần cái Hồng Thất công. Quách Hoàng hai người cả mừng, đồng thanh kêu lên:

- Sư phụ!

Kha Trấn ác trên mặt đột nhiên hiện sát khí, nhấc thiết trượng lên đập thẳng vào gáy Hoàng Dung.

Phát trượng ấy đánh ra vừa mau vừa độc, đúng là độc chiêu trong Phục ma trượng pháp năm xưa y ở

sa mạc Mông Cổ khổ luyện mà thành, để đối phó với Mai Siêu Phong mắt mù, khiến y thị tuy nghe tiếng trượng phong nhưng né tránh không kịp. Hoàng Dung vừa thấy Hồng Thất công, vừa mừng

vừa sợ, hoàn toàn không đề phòng sau lưng đột nhiên có người đánh lén, đến khi giật mình phát giác ra, kình lực trên ngọn thiết trượng đã chụp lên người nàng.

Quách Tĩnh nhìn thấy trượng ấy phải đánh nàng vỡ sọ trong lúc nguy cấp tay trái đưa mau ra đẩy ngọn thiết trượng qua một bên, tay phải vươn ra chụp đầu trượng, chỉ là y trong lúc hoảng sợ dùng lực quá mạnh, lại không nghĩ tới công phu của mình lúc ấy đã tiến bộ vượt bậc, chưởng phải dùng thủ pháp trong Hàng long thập bát chưởng, Kha Trấn ác chỉ thấy một luồng

https://thuviensach.vn

đại lực đột nhiên ép tới, thế không chống được, lập tức thiết trượng rời khỏi tay, ngã sấp xuống đất.

Quách Tĩnh cả kinh, vội khom người xuống đỡ lên, liên tiếp gọi:

- Đại sư phụ?

Chỉ thấy y mũi sưng vù, gãy mất hai cái răng cửa. Kha Trấn ác phì một tiếng nhổ cả máu và răng ra lòng bàn tay, lạnh lùng nói:

- Cho ngươi đây.

Quách Tĩnh ngẩn người, hai gối quỳ ngay xuống, kêu lên:

- Đệ tử đáng chết, xin sư phụ trách phạt thật nặng.

Kha Trấn ác vẫn đưa tay ra, nói:

- Cho ngươi đây?

Quách Tĩnh khóc nói:

- Đại sư phụ... .

Tiếng nói tắt nghẹn ở cổ, không biết làm sao là tốt.

Chu Bá Thông cười nói:

- Xưa nay chỉ thấy sư phụ đánh đệ tử, hôm nay lại thấy đệ tử đánh sư phụ, hay ơi là hay.

Kha Trấn ác nghe thấy câu ấy, lửa giận càng tăng, nói:

- Được rồi, người ta có câu Quất cả răng lẫn máu. Ta cho ngươi làm gì.

https://thuviensach.vn

Rồi đưa tay ném hai cái răng vào miệng, ngẩng đầu nuốt luôn vào bụng. Chu Bá Thông vỗ tay cười lớn, cao giọng khen hay.

Hoàng Dung thấy sự tình to tát, Kha Trấn ác dáng vẻ vô cùng thê thảm, lại không biết tại sao y muốn giết mình, trong lòng kinh nghi, từ từ bước tới cạnh Hồng Thất công nắm tay y.

Quách Tĩnh dập đầu nói:

- Đệ tử có chết muôn lần cũng không dám mạo phạm tới đại sư phụ, nhất thời hồ đồ lỡ tay, chỉ mong sư phụ trách phạt.

Kha Trấn ác nói:

- Sư phụ thế này, sư phụ thế nọ, ai là sư phụ của ngươi? Ngươi có đảo chủ Đào Hoa làm nhạc phụ, còn cần gì sư phụ nứa? Một chút đạo hạnh nhỏ nhoi của Giang Nam thất quái, làm sao đáng làm sư

phụ của Quách đại gia ngươi?

Quách Tĩnh càng nghe càng sợ, chỉ biết dập đầu.

Hồng Thất công đứng cạnh nhìn thấy không nhịn được nói chen vào:

- Kha đại hiệp, thầy trò qua chiêu, một người lỡ tay cũng là chuyện bình thường. Mới rồi Tĩnh nhi dùng một chiêu với ngươi ấy là do ta truyền thụ, tính ra là lão khiếu hóa không phải, vậy xin bồi tội với ngươi.

Nói xong chắp tay một cái. Chu Bá Thông nghe Hồng Thất công nói thế, nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ mình lại không nói vài câu.

Lập tức nói:

https://thuviensach.vn

- Kha đại hiệp, thầy trò qua chiêu, một người thất thủ cũng là chuyện bình thường, mới rồi Quách huynh đệ dùng một chiêu chụp thiết trượng của ngươi ấy là do ta truyền thụ, tính ra là Lão Ngoan đồng ta không phải, vậy xin bồi tội với ngươi.

Nói xong cũng chắp tay một cái.

Y nói theo như thế vốn là muốn thêm phần nhiệt náo, nhưng Kha Trấn ác đang cuồng nộ không thể

dằn lòng, nghe thấy như có ý châm chọc, ngay cả lòng tốt của Hồng Thất công cũng coi là ý xấu, lập tức cao giọng nói:

- Bọn Đông tà Tây độc, Nam đế Bắc cái các ngươi tự cậy võ công cái thế là có thể hoành hành thiên hạ à? Hừ, ta thấy phần lớn đều làm chuyện bất nghĩa, kết thúc không tốt đẹp gì đâu.

Chu Bá Thông ngạc nhiên nói:

- Ủa, Nam đế phạm tội gì với ngươi, mà ngươi cũng chửi y?

Hoàng Dung bên cạnh nghe thấy, biết càng nói thì cục diện càng găng, lại thêm Lão Ngoan đồng ở

đây lằng nhằng không thôi, rốt lại khó dập tắt lửa giận của Kha Trấn ác, vội nói chen vào:

- Lão Ngoan đồng, Uyên ương liền cánh muốn cùng bay tìm tới ngươi rồi, ngươi còn không mau đi gặp bà ta sao?

Chu Bá Thông cả kinh, nhảy ra ba thước, kêu lên:

- Cái gì?

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Bà ta và ngươi “Phòng sâu sáng rét, áo đỏ tắm cùng ai?”

Chu Bá Thông càng sợ, kêu lớn:

- Ở đâu thế, ở đâu thế?

Hoàng Dung chỉ về phía nam một cái, nói:

- Ở đằng kia kìa, mau mau đi tìm bà ta.

Chu Bá Thông nói:

- Ta vĩnh viễn không gặp bà ta. Hảo cô nương, từ nay cô bảo ta làm gì thì ta làm thế, nhưng muôn ngàn lần đừng nói với bà ta là có gặp ta... .

Câu nói chưa dứt, đã sãi chân chạy lên phía bắc.

Hoàng Dung kêu lên:

- Ngươi nói thì phải nhớ lời đấy.

Chu Bá Thông từ xa kêu lớn:

- Lão Ngoan đồng một lời đã nói ra quyết không hối hận.

Hai chữ “hối hận” vừa ra khỏi miệng, thân hình đã như một làn khói lướt đi không thấy đâu nữa.

Hoàng Dung vốn là muốn lừa y đi tìm Anh Cô, nào ngờ y sợ Anh Cô như rắn rết, bỏ chạy còn sợ

không kịp, lúc ấy quả vô cùng bất ngờ, nhưng bất kể thế nào thì cũng đã lừa được y đi rồi.

Lúc ấy Quách Tĩnh vẫn quỳ trước mặt Kha Trấn ác rơi lệ nói:

https://thuviensach.vn

- Bảy vị sư phụ vì đệ tử lặn lội lên tận sa mạc hoang vu, đệ tử dù có tan xương nát thịt cũng không đền đáp được đại ân của bảy vị sư phụ. Hai bàn tay này đắc tội với đại sư phụ, đệ tử cũng không cần nữa!

Rồi rút đoản kiếm trong bọc ra, chặt mạnh xuống bàn tay.

Kha Trấn ác thiết trượng vung ngang gạt thanh kiếm ra, tuy kiếm nhẹ trượng nặng nhưng hai món binh khí chạm nhau, lửa bắn tung tóe, Kha Trấn ác hổ khẩu tê rần, biết nhát kiếm ấy Quách Tĩnh đã dùng toàn lực, đúng là thật lòng, bèn nói:

- Được, nếu đã như thế thì phải nghe lời ta làm một việc.

Quách Tĩnh cả mừng nói:

- Đại sư phụ chỉ cần có lệnh, đệ tử há dám không tuân?

Kha Trấn ác nói:

- Nếu ngươi không làm theo lời ta thì từ nay trở đi đừng gặp ta nữa, tình nghĩa thầy trò giữa chúng ta từ đây một đao chặt đứt.

Quách Tĩnh nói:

- Đệ tử xin hết sức, nếu không thành công thì chết mới thôi.

Kha Trấn ác dằn mạnh thiết trượng xuống đất một cái quát:

- Đi chặt đầu Hoàng lão tà và con gái y về đây gặp ta.

Quách Tĩnh lúc ấy vô cùng hoảng sợ, run lên nói:

- Đại sư sư phụ... .

Kha Trấn ác nói:

https://thuviensach.vn

- Cái gì?

Quách Tĩnh nói:

- Không biết Hoàng đảo chủ đắc tội thế nào với lão nhân gia người?

Kha Trấn ác thở dài:

- Hừ, hừ!

Đột nhiên nghiến răng nghiến lợi nói:

- Ta đang mong ông trời cho ta được nhìn thấy ánh sáng một lúc để ta thấy mặt thằng tiểu súc sinh phụ nghĩa vong ơn.

Rồi nhấc thiết trượng lên đập thẳng xuống đầu Quách Tĩnh.

Hoàng Dung lúc y đòi Quách Tĩnh phải đi làm một việc, đã sớm đoán ra, đột nhiên thấy y giơ trượng đập mạnh xuống, Quách tĩnh lại không tránh né, nghĩ thầm bất kể thế nào thì cứu người cũng là việc gấp, ngọn trúc bổng từ bên trái vươn ra, một chiêu ác cẩu lan lộ cản ngọn thiết trượng trên đầu Quách Tĩnh, chờ thiết trườn đập xuống, ngọn trúc bổng nghiêng đi một cái hất ra ngoài. Đả cẩu bổng pháp quả thật vô cùng tinh diệu, tuy sức nàng yếu nhưng thuận thế tá lực, hất thiết trượng đập ra ngoài.

Kha Trấn ác loạng choạng mấy bước, không chờ đứng vững đã vung tay đấm mạnh vào ngực mình

hai cái chạy mau lên phía bắc. Quách Tĩnh sãi chân đuổi theo kêu lên:

- Đại sư phụ khoan đi đã.

Kha Trấn ác dừng bước quay lại, cao giọng quát:

- Quách đại gia muốn lấy mạng già của ta à?

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt rất hung dữ. Quách Tĩnh sửng sốt, không dám cản trở, chỉ cúi đầu xuống, chỉ nghe tiếng thiết trượng điểm xuống đất càng lúc càng xa, sau cùng hoàn toàn im bặt, nghĩ tới ơn nghĩa của sư phụ, không kìm được nằm phục xuống đất buông tiếng khóc lớn.

Hồng Thất công kéo tay Hoàng Dung bước tới cạnh y nói:

- Kha đại hiệp và Hoàng lão tà tính tình đều rất cổ quái hai người rốt lại đã kết mối thù hằn rất sâu.

Nói không được, chỉ còn chờ lão khiếu hóa đích thân hòa giải cho họ thôi.

Quách Tĩnh nín khóc đứng lên nói:

- Sư phụ, người biết.., biết làm thế nào à?

Hồng Thất công lắc đầu nói:

- Lão Ngoan đồng mắc lừa, đánh cuộc ngồi bất động với người ta. Bọn gian tặc kia muốn hại ta, đại sư phụ ngươi ngoài thôn Ngưu Gia bắt gặp, bảo vệ ta tới núp trong sơn động, nhờ ám khí độc lăng của y lợi hại nên bọn gian tặc không dám xông bừa vào, mới chi trì được đến lúc nãy. Ờ đại sư phụ

ngươi là người rất trượng nghĩa, y đỡ ta vào trong hang cự chiến, rõ ràng là quyết ý cứu mạng cho ta.

Nói tới đó uống một ngụm rượu lớn, đút cả chiếc đùi gà vào miệng, nhai rau ráu, nuốt xong đưa áo chùi mỡ trên mép rồi mới nói tiếp:

- Mới rồi đánh nhau rất ác liệt, ta lại mất hết công phu không thể ra tay giúp đỡ, gặp mặt sư phụ

ngươi, còn chưa rảnh nói chuyện gì với y. Xem y tức giận như thế, quyết không phải vì ngươi lỡ tay làm y bị ngã. Y là anh hùng hiệp nghĩa, há lại lòng dạ hẹp hòi như thế May là không còn mấy ngày nữa sẽ đến Trung thu,

https://thuviensach.vn

sau cuộc tỷ võ trên lầu Yên Vũ lão khiếu hóa sẽ dàn xếp cho các ngươi cũng được.

Quách Tĩnh nghẹn ngào luôn miệng cám ơn.

Hồng Thất công cười nói:

- Công phu của hai đứa nhỏ các ngươi tiến bộ nhiều lắm, Kha đại hiệp cũng là nhân vật nổi tiếng trong võ lâm mà các ngươi vừa ra tay đã khiến y không hạ đài được, là có chuyện gì vậy?

Quách Tĩnh trong lòng xấu hổ, nhất thời không nói được. Hoàng Dung thì cười khanh khách đem chuyện từ khi chia tay nói lại một vượt. Hồng Thất công nghe Dương Khang giết chết Âu Dương Khắc lớn tiếng khen hay, nghe trưởng lão Cái bang mắc lừa Dương Khang, luôn miệng chửi mắng

“Đồ con hoang? Bốn lão già kia hồ đồ thật! Lỗ Hữu Cước thật là có chân mà không có óc.

Y nghe tới chuyện Nhất Đăng đại sư chữa trị cho Hoàng Dung, Anh Cô nửa đêm tìm lên trả thù chỉ

ngơ ngẩn xuất thần, cuối cùng nghe nói:

- Anh Cô sau khi thoát hiểm ở thác Thanh Long bị phát điên, bất giác hơi biến sắc, ờ một tiếng.

Hoàng Dung nói:

- Sư phụ, sao thế? Người cũng biết Anh Cô à?

Nghĩ thầm:

- Sư phụ nhất sinh không có vợ, chẳng lẽ bị Anh Cô lừa? Hừ, mụ Anh Cô này thì có gì đẹp? Tính nết kỳ quái nửa đàn bà nửa đàn ông, điên điên

https://thuviensach.vn

khùng khùng mà mê hoặc được bấy nhiêu cao thủ võ lâm à?

Đúng lúc ấy Hồng Thất công nói:

- Không có gì. Ta không biết Anh Cô, nhưng lúc Đoàn hoàng gia xuống tóc đi tu thì ta đang ở cạnh y. Hôm ấy y gửi thư lên biên giới phía bắc bảo ta xuống nam. Ta biết nếu y vô sự quyết không đến nỗi kinh động lão khiếu hóa, lại nghĩ tới chân giò sấy, gạo ngon nấm hương ở Vân Nam, lập tức động thân. Sau khi gặp nhau, ta thấy y thần thái suy sụp so với dáng vẻ như rồng như cọp lúc luận kiếm ở Hoa sơn thì khác xa, trong lòng rất kỳ lạ. Sau khi ta tới vài hôm y bèn mượn chuyện trao đổi võ công, định đem Tiên thiên công và Nhất dương chỉ dạy cho ta. Lão khiếu hóa nghĩ thầm ngày trước y dùng Nhất dương chỉ đánh ngang tay với Hàng long thập bật chưởng của ta, Cáp mô công của Lão Độc vật, Phách không chưởng và Đàn chỉ thần thông của Hoàng lão tà, tại sao lại bỗng không đem tuyệt kỹ bình sinh ấy dạy cho lão khiếu hóa? Nếu nói trao đổi võ công thì tại sao không muốn học Hàng long thập bát chưởng của ta, bên trong ắt có chuyện rắc rối. Về sau lão khiếu hóa hỏi kỹ, lại lén thấy y và bốn đại đệ tử bàn bạc, rốt lại nhìn ra được đầu mối, té ra sau khi y truyền thụ hai môn công phu ấy cho ta thì sẽ tự tử. Còn như tại sao y thương tâm tới mức như thế thì đệ tử của y cũng không biết.

Hoàng Dung nói:

- Sư phụ, Đoàn hoàng gia sợ sau khi ông chết không ai chế phục được Âu Dương Phong.

Hồng Thất công nói:

- Phải đấy, ta nhìn ra được chuyện ấy thì nói thế nào công không chịu học. Cuối cùng y thổ lộ chân tình, nói bốn đệ tử của y tuy trung thành hăng hái nhưng vì nhiều năm phân tâm lo việc quân quốc, chưa thể chuyên tâm vào võ học, khó có thể trở thành cao thủ. Võ công của Toàn Chân thất tử thì tựa

https://thuviensach.vn

hồ cũng chưa đạt tới mức đăng phong tháo cực. Ta không chịu học Nhất dương chỉ thì đành thôi, nhưng nếu Tiên thiên công mà thất truyền thì y không còn mặt mũi nào nhìn thấy Trùng Dương chân nhân dưới đất. Ta nghĩ chuyện này nhất định y đã suy nghĩ kỹ càng, có khuyên cũng vô dụng, chỉ có cách nhất định không học mới có thể giữ được tính mạng cho y. Đoàn hoàng gia không biết làm sao, chỉ còn cách thoái vị làm sư. Hôm y xuống tóc, ta cũng ở cạnh y. Nói ra cũng là chuyện mười mấy năm trước rồi. Ờ, trường thù oán này hóa giải như thế cũng là rất hay.

Hoàng Dung nói:

- Sư phụ, chuyện chúng con đã nói xong rồi, bây giờ muốn nghe chuyện của người.

Hồng Thất công nói:

- Chuyện của ta à? Ờ, ta liên tiếp ăn món nem Uyên ương ngũ trân trong ngự trù bốn lần, tính ra cũng là quá đã nghiện, lại ăn được món trái vải nấu cật heo, canh chim cút, lưỡi dê nướng, ốc hương ngâm giấm gừng, dạ dày dê hầm... .

Kể ra một, mạch những món ăn ngon trong ngự trù, lúc nói không ngừng nuốt nước bọt ừng ực, nhớ

tới dư vị vô cùng thèm thuồng.

Hoàng Dung nói chen vào:

- Tại sao về sau Lão Ngoan đồng tìm người không được?

Hồng Thất công cười nói:

- Đám nhà bếp trong ngự trù liên tiếp thấy thức ăn bị mất, đều nói lại là Hồ ly đại tiên, mọi người thắp hương đốt nến lạy lục ta. Về sau bị người đứng

https://thuviensach.vn

đầu đám thị vệ biết được, sai tám tên thị vệ vào ngự trù bắt hồ ly. Lão khiếu hóa nghĩ thầm thế này thì không bướng bỉnh được nữa, Lão Ngoan đồng thì không thấy bóng dáng đâu, đành mò tới một chỗ tối tăm chật hẹp trốn tránh. Chỗ đó gọi là Ngạc lục hoa đường, trồng đầy cây mai, xem ra là chỗ gã tiểu tử hoàng đế thưởng hoa mai mùa đông, lúc trời nóng bức thế này thì hàng ngày ngoài mấy thái giám già vào quét dọn chẳng có ma nào tới, nên lão khiếu hóa được một mình tiêu dao tự tại. Trong hoàng cung chỗ nào cũng có thức ăn, cho dù một trăm lão khiếu hóa cũng không bị đói. Đang yên tĩnh dưỡng thương, cứ ăn ngon ở yên cũng không biết đã qua bao nhiêu ngày. Một hôm đang nửa đêm chợt nghe Lão Ngoan đồng giả làm ma quỷ, lại giả tiếng mèo kêu chó sủa long trời lở đất trong cung, lại nghe có mấy người gọi lớn: Hồng Thất công Hồng lão gia tử, Hồng Thất công Hồng lão gia tử? Ta bước ra nhìn, té ra là lũ khốn Bành Liên Hổ, sa Thông Thiên, Lương Tử Ông.

Hoàng Dung ngạc nhiên nói:

- Ủa, họ tìm người làm gì?

Hồng Thất công nói:

- Ta cũng rất ngạc nhiên. Ta vừa thấy họ lập tức co người lại, nào ngờ Lão Ngoan đồng đã nhìn thấy.

Y vô cùng mừng rỡ, chạy tới ôm ta, nói:

- Tạ trời tạ đất, rốt lại đã cho Lão Ngoan đồng tìm được. Y lập tức bảo bọn Lương Tử ông đi đoạn hậu... .

Hoàng Dung ngạc nhiên nói:

- Tại sao bọn Lương Tử Ông lại nghe lời Lão Ngoan đồng sai phái?

Hồng Thất công cười nói:

https://thuviensach.vn

- Lúc ấy ta cũng không rõ tại sao. Nói tóm lại là bọn gian tặc này thấy Lão Ngoan đồng thì rất sợ hãi, y nói thế nào cũng không dám trái lời. Y sai bọn Lương Tử Ông đi đoạn hậu, cõng ta tới thôn Ngưu Gia muốn tìm hai người các ngươi. Trên đường y mới cho biết y đi tìm ta khắp nơi không gặp, trong lòng lo sợ, lại gặp bọn Lương Tử Ông trong thành, lúc khẩn cấp không biết làm sao bèn túm lấy đánh cho mỗi gã một trận no đòn, bảo họ sớm tối không ngừng đi tìm ta khắp phố lớn hẻm nhỏ trong thành. Y nói bọn y đã tìm trong cung mấy lần, chỉ là nơi đó quá rộng lớn, nơi ta ẩn núp lại kín đáo nên thủy chung vẫn không tìm được.

Hoàng Dung cười nói:

- Không ngờ Lão Ngoan đồng lại có thủ đoạn như thế, chế phục được bấy nhiêu tên ma đầu, không biết tại sao họ không chạy trốn?

Hồng Thất công cười nói:

- Lão Ngoan đồng tự có cách thức tinh quái của y. Y cọ rất nhiều cáu ghét trên người, vê thành hơn mười viên dược hoàn, ép mỗi người bọn họ phải uống ba viên, nói đây là thuốc độc, sau bảy bảy bốn chín ngày sẽ phát tác. Thuốc độc này vô cùng lợi hại, ngoài y ra trên đời không ai giải được, nếu họ

chịu vâng lời thì đến ngày thứ bốn mươi chín y sẽ cấp cho thuốc giải. Bấy nhiêu tên ác tặc tuy bán tín bán nghi nhưng tính mạng không phải là chuyện đùa, rốt lại thà tin là có đừng ngờ là không, chỉ

đành ngoan ngoãn theo lời Lão Ngoan đồng kêu đi gọi lại, không dám trái lệnh.

Quách Tĩnh vốn đang rất khó xử, nhưng nghe Hồng Thất công nói tới đó cũng không kìm được bật tiếng cười rộ.

Hồng Thất công lại nói:

https://thuviensach.vn

- Tới thôn Ngưu Gia rồi, tìm hai người các ngươi không thấy, Lão Ngoan đồng vẫn ép họ ra tìm.

Đêm trước người nào cũng cúi đầu chán nản trở về, Lão Ngoan đồng chửi mắng họ một trận tàn tệ, y chửi tới lúc cao hứng chợt nói:

- Nếu sáng mai vẫn tìm không được hai đứa nhỏ Quách Tĩnh và Hoàng Dung, lão tử sẽ bào chế thêm Niệu sai nê hoàn cho các ngươi uống. Câu ấy khiến bọn họ ngờ vực không ngừng hỏi vặn. Lão

Ngoan đồng càng nói càng lòi đuôi, họ mới biết đã mắc câu, những thuốc đã uống hoàn toàn không phải là độc dược. Ta biết tình thế nguy hiểm, lưu lại đám gian tặc ấy thì hậu hoạn không nhỏ, bèn bảo Lão Ngoan đồng giết sạch cho xong. Nào ngờ Bành Liên Hổ đã thấy tình thế không hay bèn dùng gian kế, đòi lão hòa thượng béo mập Tây Tạng tỷ thí công phu ngồi yên với Lão Ngoan đồng.

Ta cản không được đành trốn ra khỏi thôn Ngưu Gia trước, ngẫu nhiên gặp Kha đại hiệp ngoài thôn, y bảo vệ ta chạy tới đây, bọn Bành Liên Hổ đuổi sát theo sau. Lão Ngoan đồng tuy hồ đồ cũng biết rời ta là không xong, vội chạy tới đây. Đám gian tặc kia không ngừng dùng lời khích bác, Lão Ngoan đồng rốt lại không nhịn được, bèn khởi sự tỷ thí với lão hòa thượng kia.

Hoàng Dung nghe y nói vừa tức giận vừa buồn cười nói:

- Nếu không phải vừa khéo, thì tính mạng của sư phụ người đã chết về tay Lão Ngoan đồng rồi.

Hồng Thất công nói:

- Tính mạng của ta vốn đã nguy hiểm rồi, chết dưới tay ai cũng thế thôi.

Hoàng Dung chợt nhớ lại một việc nói:

https://thuviensach.vn

- Sư phụ, hôm trước chúng ta tù đảo Minh Hà trở về... .

Hồng Thất công nói:

- Không phải là đảo Minh Hà mà là đảo áp Quỉ.

Hoàng Dung cười khẽ một tiếng nói:

- Được thôi, đảo áp Quỉ thì đảo áp Quỉ, gã Âu Dương Khắc kia bây giờ đã thành quỉ thật rồi. Hôm ấy chúng ta cứu chú cháu Âu Dương Phong lên bè, thường nghe Lão Độc vật nói trong thiên hạ chỉ có một người trị thương được cho người, nhưng y võ công cái thế, dùng sức mạnh vốn không được, người lại vốn không muốn tổn nhân lợi kỷ, xin y giúp đỡ.

Lúc ấy người không chịu nói tên họ y ra, bây giờ con và Tĩnh ca ca đi Tương Tây một chuyến, tự

nhiên đã biết người ấy ngoài Đoàn hoàng gia năm xưa tức Nhất Đăng đại sư hiện nay thì không phải là ai khác.

Hồng Thất công thở dài nói:

- Nếu y dùng công phu Nhất dương chỉ đả thông kỳ kinh bát mạch thì vốn có thể chữa thương cho ta, chỉ là một khi xuất thủ thì y bị tổn thương nguyên khí rất nhiều, nhiều là năm năm, ít là ba năm cũng chưa thể khôi phục hoàn toàn. Cho dù y lạt lẽo thế tình, không để ý gì tới việc thắng phụ trong lần luận kiếm thứ hai ở Hoa sơn nhưng cũng đã hơn sáu mươi tuổi, còn sống được bao nhiêu năm nữa?

Lão khiếu hóa có thể mở miệng nhờ vả y sao?

Hoàng Dung mừng rỡ nói:

- Sư phụ, bây giờ thì tốt rồi, vốn là không cần người khác giúp đỡ, kỳ kinh bát mạch cũng có thể tự

https://thuviensach.vn

mình đả thông.

Hồng Thất công ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì?

Hoàng Dung nói:

- Thiên quái văn líu la líu lo mà Tĩnh ca học thuộc lòng, Nhất Đăng đại sư đã dịch ra giải thích cho chúng con. Ông dặn chúng con về nói với lão nhân gia người, có thể dùng công phu này đả thông kỳ

kinh bát mạch của mình.

Lúc ấy bèn đem lời dịch của Nhất Đăng đọc lại một lượt.

Hồng Thất công lắng tai nghe xong, ngẫm nghĩ hồi lâu, cả mừng nhảy bật lên, kêu lên liên tiếp:

- Kỳ diệu, kỳ diệu? Xem ra cách này có thể làm được, nhưng e ít nhất cũng phải sáu tháng một năm mới thành công.

Hoàng Dung nói:

- Kỳ tỷ võ ở lầu Yên Vũ, đối phương nhất định sẽ mời Âu Dương Phong tới áp trận. Công phu của lão Lão Ngoan đồng tuy không thua kém y, nhưng con người khùng khùng điên điên, lúc ra trận khó có thể không gây chuyện lôi thôi, phải tới đảo Đào Hoa mời cha con về trợ chiến thì mới nắm chắc phần thắng được.

Hồng Thất công nói:

- Lời ấy không sai. Ta tới Gia Hưng trước, hai người các ngươi cùng tới đảo Đào Hoa đi.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh không yên tâm, định hộ tống Hồng Thất công tới Gia Hưng trước.

Hồng Thất công nói:

- Ta cưỡi con tiểu hồng mã của ngươi đi, trên đường có tai nạn gì, lão khiếu hóa vỗ ngựa chạy luôn, cho dù ai cũng không đuổi kịp.

Nói xong nhảy lên ngựa, ừng ực uống một ngụm rượu lớn, hai chân kẹp mạnh một cái.

Con tiểu hồng mã hướng về Quách Hoàng hai người hí dài một tiếng như từ biệt. Rồi phóng như bay lên hướng bắc.

Quách Tĩnh nhìn theo đến khi Hồng Thất công khuất bóng, lại nhớ tới việc Kha Trấn ác muốn giết Hoàng Dung, trong lòng rầu rĩ không vui. Hoàng Dung cũng không khuyên gì, tự đi thuê thuyền, giương buồm tới thẳng đảo Đào Hoa.

Lên tới đảo, cho thuyền phu đi rồi, Hoàng Dung nói:

- Tĩnh ca ca, ta xin ngươi một việc, ngươi có đáp ứng không?

Quách Tĩnh nói:

- Cô cứ nói nghe xem đã, đừng để ta làm không được.

Hoàng Dung cười nói:

- Ta không bắt ngươi phải đi chặt đầu sáu vị sư phụ đâu.

Quách Tĩnh không vui nói:

- Dung nhi, cô nói chuyện ấy làm gì?

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Tại sao ta không nói tới? Chuyện ấy thì ngươi quên được chứ ta không quên được. Ta tuy tốt với ngươi, nhưng cũng không muốn bị ngươi chặt đầu.

Quách Tĩnh thở dài nói:

- Quả thật ta không hiểu tại sao đại sư phụ lại nổi giận như thế, ông biết cô là người ta thương yêu, ta thà chết ngàn lần muôn lần cũng quyết không chịu để cho cô bị tổn thương một chút.

Hoàng Dung thấy y nói rất chân thành, trong lòng cảm động, nắm cánh tay y, dựa vào người y, chỉ

vào một rặng dương liễu cạnh bờ nước, hạ giọng hỏi:

- Tĩnh ca ca, ngươi thấy đảo Đào Hoa đẹp không?

Quách Tĩnh nói:

- Đúng là như chốn thần tiên.

Hoàng Dung thở dài nói:

- Ta chỉ muốn sống ở đây, không muốn bị ngươi giết đâu.

Quách Tĩnh vuốt vuốt tóc nàng nói:

- Hảo Dung nhi, tại sao ta lại giết cô?

Hoàng Dung nói:

- Cho dù người khắp thiên hạ muốn làm khó ngươi, ta thủy chung vẫn bảo vệ ngươi mà.

Hoàng Dung nắm tay y chặt hơn, hỏi:

https://thuviensach.vn

- Ngươi vì ta, có thể bỏ tất cả mọi người không?

Quách Tĩnh ngần ngừ không đáp. Hoàng Dung khẽ nghiêng đầu nhìn vào hai mắt y, trên mặt lộ vẻ

sốt ruột, chờ y trả lời.

Quách Tĩnh nói:

- Dung nhi, ta từng nói muốn ở trên đảo Đào Hoa này làm bạn với cô suốt đời, lúc ta nói đã quyết ý, chứ không phải là nhất thời cao hứng buột miệng nói ra đâu.

Hoàng Dung nói:

- Được! Vậy thì bắt đầu từ hôm nay, ngươi sẽ không rời khỏi đảo này nữa.

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói:

- Bắt đầu từ hôm nay à?

Hoàng Dung nói:

- Ờ, bắt đầu từ hôm nay! Ta sẽ xin cha tới lầu Yên Vũ trợ chiến, ta và cha đi giết Hoàn Nhan Hồng Liệt trả thù cho ngươi, ta và cha sẽ tới Mông Cổ đón mẹ ngươi về. Thậm chí ta còn xin cha ta đi xin lỗi sáu vị sư phụ của ngươi. Ta muốn ngươi không còn việc gì phải lo lắng nữa.

Quách Tĩnh thấy thần sắc của nàng vô cùng kỳ lạ bèn nói:

- Dung nhi, ta nói gì với cô quyết nói ra là nhớ, cô cứ yên tâm, cần gì phải thế.

Hoàng Dung thở dài nói:

https://thuviensach.vn

- Chuyện trong thiên hạ khó nói lắm, lúc đầu ngươi ưng thuận cưới công chúa Mông Cổ kia, đâu có nghĩ về sau lại hối hận? Trước đây ta chỉ biết mình thích thế nào là làm thế ấy, bây giờ mới biết rằng... Ồ, ngươi nghĩ kỹ xem, ông trời lại cứ quấy rầy ngươi không thôi.

Nói tới đó bất giác mi mắt đỏ lên, cúi đầu xuống.

Quách Tĩnh không đáp, trong lòng ý nghĩ cuồn cuộn dâng lên, thấy Hoàng Dung đối với mình tình nghĩa tha thiết như vậy, vốn phải ở lại trên đảo này bầu bạn với nàng suốt đời mới phải, nhưng cho dù ném hết tất cả chuyện đời cũng quả rất không ổn, nhưng có chỗ nào không ổn thì nhất thời lại không nghĩ ra.

Hoàng Dung khẽ nói:

- Không phải ta không tin ngươi, cũng không phải nhất quyết ép ngươi ở lại đây, chỉ là, chỉ là.., trong lòng ta rất sợ hãi.

Nói tới đó đột nhiên chúi đầu vào vai y khóc nức nở.

Việc ấy khiến Quách Tĩnh hoàn toàn bất ngờ, ngẩn người ra, vội nói:

- Dung nhi, cô sợ chuyện gì?

Hoàng Dung không đáp, chỉ cúi đầu khóc lóc. Quách Tĩnh từ khi biết nàng đến nay, từng cùng nhau trải qua không ít nguy nan gian khổ, thủy chung vẫn thấy nàng nói cười như thường, lúc ấy nàng trở

về nơi ở cũ, sẽ lập tức gặp mặt cha mình, sao lại cảm thấy sợ hãi? Bèn hỏi:

- Cô sợ cha cô có chuyện gì phải không?

Hoàng Dung lắc lắc đầu. Quách tĩnh lại hỏi:

- Cô sợ ta rời khỏi đảo xong sẽ vĩnh viễn không trở lại phải không?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung lại lắc đầu Quách Tĩnh hỏi bốn năm câu, nàng vẫn lắc đầu.

Qua hồi lâu, Hoàng Dung ngẩng đầu lên nói:

- Tĩnh ca ca, rốt lại sợ chuyện gì ta cũng không nói ra được. Chỉ là ta nhớ lại dáng vẻ của đại sư phụ

ngươi lúc muốn giết ta, lại không kìm được trong lòng hoảng sợ rốt lại cũng có một ngày ngươi sẽ

nghe lời y mà giết ta. Vì vậy ta xin ngươi đừng rời khỏi nơi này. Ngươi cứ đáp ứng ta là được!

Quách Tĩnh cười nói:

- Ta còn cho rằng là chuyện gì lớn, té ra chỉ vì chuyện ấy. Hôm trước ở Bắc Kinh, sáu vị sư phụ của ta chẳng cũng không chửi cô là tiểu yêu nữ gì đó sao? Về sau ta đi với cô, cuối cùng cũng không việc gì. Sáu vị sư phụ của ta tuy có vẻ nghiêm khắc hung dữ, nhưng trong lòng lại không ai từ hòa bằng.

Cô ở với họ quen rồi, nhất định họ sẽ thương yêu cô. Bản lĩnh lấy đồ vật trong túi người khác của Nhị sư phụ thần diệu vô song, cô theo ông mà học nhất định sẽ rất thú vị. Thất sư phụ lại càng ôn nhu dịu dàng...

Hoàng Dung ngắt lời y, hỏi:

- Nói thế thì ngươi nhất định phải rời khỏi nơi này chứ gì?

Quách Tĩnh nói:

- Chúng ta cùng rời khỏi đây, cùng tới Mông Cổ đón mẹ ta, cùng đi giết Hoàn Nhan Hồng Liệt rồi cùng trở về đây, há chẳng tốt sao?

Hoàng Dung sửng sốt nói:

https://thuviensach.vn

- Nếu đúng như thế thì chúng ta sẽ vĩnh viễn không cùng nhau trở về đây, vĩnh viễn không thể sống trọn đời với nhau.

Quách Tĩnh ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao thế Hoàng Dung lắc đầu nói ta không biết. Nhưng ta thấy dáng vẻ đại sư phụ ngươi, ta đã đoán được rồi. Y giết một mình ta cũng còn chưa đủ, y đã căm hận ta thấu xương rồi.

Quách Tĩnh thấy lúc nàng nói câu ấy trong lòng như đã tan nát, trên mặt tuy vẫn hiện ra vẻ ngây thơ

của một cô gái nhỏ, nhưng thần sắc cuối chân mày tựa hồ đã nhìn thấy đại họa khôn lường, nghĩ

thầm nàng trước nay đoán việc không sai, lần này nếu mình không nghe lời nàng, từ nay về sau nếu có tai nạn gì giáng xuống người nàng, thì làm sao được? Nghĩ tới đó trong lòng đột nhiên chua xót, cũng không nghĩ gì tới chuyện khác, buột miệng nói một câu “Được! Ta không rời nơi này cũng được!

Hoàng Dung ngẩn người nhìn y hồi lâu, hai dòng nước mắt từ từ chảy dài trên mặt.

Quách Tĩnh hạ giọng hỏi:

- Dung nhi, cô còn muốn gì nữa?

Hoàng Dung nói:

- Ta còn muốn gì nữa à? Cái gì cũng không muốn nữa!

Rồi khẽ nhường mày kêu:

- Nếu muốn gì nữa thì trời cũng không cho.

https://thuviensach.vn

Tay áo dài khẽ phất lên, chớp chớp nhảy múa dưới đám cây hoa. Chỉ thấy nàng lúc quay đầu kim hoàn lóe nắng, chỗ vung tay áo trắng phất gió, sau cùng càng múa càng mau, vung tay áo quét tới cành hoa bên cạnh, hoa trên cây rơi xuống lả tả, hoa hồng, hoa trắng, hoa vàng, hoa tía như một bầy bướm bay lượn quanh nàng. Nàng múa một lúc, đột nhiên nhảy vọt lên đáp:

- Xuống một cành cây, kế nhảy qua cành khác, trong vũ đạo còn kèm thêm thân pháp Yến tước phi và Lạc anh thần kiếm chưởng, vô cùng mừng rỡ.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Trước đây mẹ kể chuyện cổ cho mình nói ở Đông Hải có một tòa núi tiên, trên đó có rất nhiều tiên nữ, chẳng lẽ trên đời còn có đảo tiên nào đẹp hơn đảo Đào Hoa, có tiên nữ nào đẹp hơn Dung nhi sao?

https://thuviensach.vn

Hồi 34(a)

Biến cố trên đảo

Hoàng Dung múa đến lúc gấp đột nhiên ồ một tiếng ngồi xổm xuống dưới gốc cây, giơ tay vẫy vẫy Quách Tĩnh, sãi chân chạy mau vào rừng. Quách Tĩnh sợ lạc đường, theo sát phía sau, không dám tụt lại nửa bước. Hoàng Dung chạy vòng qua vòng lại một lúc chợt dừng lại chỉ vào một đống gì đó dưới đất hỏi:

- Cái gì thế này?

Quách Tĩnh bước tới mấy bước, chỉ thấy một con ngựa vàng ngã lăn trên mặt đất, vội cúi xuống nhìn kỹ, nhận ra là con ngựa vàng của Tam sư phụ Hàn Bảo Câu vẫn cưỡi, đưa tay sờ lên bụng con ngựa một cái thấy lạnh ngắt, té ra đã chết lâu rồi. Năm xưa con ngựa này theo Hàn Bảo Câu lên tới đại mạc, Quách Tĩnh từ nhỏ đã quen nó, cũng như bạn cũ lâu ngày, chợt thấy nó chết ở đây, trong lòng vô cùng đau xót, nghĩ thầm:

- Con ngựa này tuy già nhưng thần tuấn phi phàm, bấy nhiêu năm ruổi rong nam bắc, cước bộ mau lẹ

trước sau như một, hoàn toàn không có vẻ gì già yếu tại sao lại chết ở đây? Nhất định Tam sư phụ vô cùng thương tâm.

Lại định thần nhìn kỹ, thấy con hoàng mã hoàn toàn không phải nằm đây chết mà bốn chân co rút chụm vào một chỗ. Quách Tĩnh hoảng sợ, nghĩ tới việc Hoàng Dược Sư hôm trước một chưởng đánh chết con ngựa của công chúa Hoa Tranh, lúc con ngựa ấy chết cũng có dáng vẻ thế này, vội vận lực lên tay phải luồn vào dưới cổ con ngựa nhấc lên một cái, đưa tay phải nắm

https://thuviensach.vn

vào hai chân trước của nó, quả nhiên thấy xương cốt đều bị đánh nát, đưa tay mò lên lưng ngựa thì xương sống cũng bị đánh gãy. Y càng lúc càng kinh nghi, rút cánh tay ra, bất giác giật mình nhảy dựng lên, chỉ thấy tay dính đầy máu. Vết máu đã biến thành đen bầm, vẫn còn mùi tanh, xem ra không phải đã dính ba bốn ngày. Y vội lật con ngựa qua bên kia nhìn kỹ, thì thấy toàn thân con ngựa không có vết thương nào, bất giác ngồi phịch xuống đất nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ đây là máu của Tam sư phụ? Vậy ông ở đâu?

Hoàng Dung bên cạnh nhìn Quách Tĩnh xem xét con ngựa không nói câu nào, lúc ấy mới hạ giọng nói:

- Ngươi đừng gấp, chúng ta cứ tra xét thật kỹ cho rõ ràng.

Rồi rẽ đám cây hoa, nhìn kỹ dưới đất, từ từ đi về phía trước. Quách Tĩnh chỉ thấy trên mặt đất rải rác có một vệt máu, lúc ấy cũng không nghĩ gì tới chuyện lạc đường hay không, nghiêng người vượt qua Hoàng Dung, theo vết máu chạy mau về phía trước.

Vết máu lúc ẩn lúc hiện, có mấy lần Quách Tĩnh suýt mất dấu, đều nhờ Hoàng Dung tâm tư tinh tế, tìm trong bụi cỏ rậm cạnh đá núi nhìn thấy, có lúc vết máu mất hút, nàng lại tìm vết chân ngựa và lông ngựa trên mặt đất. Đuổi được vài dặm, chỉ thấy trước mặt có một đám cây hoa thấp, trong đám cây lộ ra một ngôi mộ.

Hoàng Dung vội chạy mau tới, ngã sấp xuống cạnh mộ.

Quách Tĩnh lần đầu tới đảo Đào Hoa đã thấy ngôi mộ này, biết đó là phần mộ của mẹ Hoàng Dung, thấy bia mộ đã ngã xuống đất, lập tức dựng lên, quả nhiên thấy một hàng chữ:

- Mộ của nữ chủ đảo Đào Hoa Phùng thị.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung thấy cửa mộ mở toang, đoán trên đảo đã phát sinh biến cố lớn, không vào mộ ngay mà đi vòng quanh xem xét, chỉ thấy đám cỏ xanh bên trái mộ bị đạp nát một khoảnh, chỗ cửa mộ có vết binh khí quệt vào. Nàng đứng ở cửa mộ lắng tai nghe hồi lâu không thấy bên trong có tiếng động nào, lúc ấy mới khom người tiến vào. Quách Tĩnh sợ nàng gặp phải việc gì, cũng rảo chân bước theo.

Thấy vách đá trong đường vào mộ vỡ nát khắp nơi, rõ ràng đã xảy ra một trận ác đấu, hai người lại càng kinh nghi bất định. Đi được vài trượng, Hoàng Dung khom người nhặt lên một vật. Trong mộ

đạo tuy tối tăm, những thấp thoáng cũng nhận ra vật ấy là nửa cái cán cân lóe sáng. Cái cán cân này là sắt tốt đúc thành, to như cánh tay trẻ con, lúc ấy lại bị bẻ thành hai đoạn. Hoàng Dung và Quách Tĩnh nhìn nhau một cái, không ai dám nói câu nào, trong lòng biết kẻ có thể dùng tay không mà bẻ

chiếc đòn cân sắt này trên đời chỉ có vài người mà thôi, trên đảo Đào Hoa này tự nhiên ngoài Hoàng Dược Sư thì không có ai khác. Hoàng Dung nhặt nửa chiếc cán cân lên, hai tay phát run.

Quách Tĩnh đón lấy chiếc cán cân trong tay Hoàng Dung giắt vào lưng, khom người tìm nửa kia, trong lòng ý nghĩ ngổn ngang, vừa mong tìm được, vừa mong tìm không được. Đi thêm vài bước phía trước càng tối tăm, y đưa hai tay sờ soạng dưới đất đột nhiên đụng phải một vật cứng cứng tròn tròn, chính là quả cân trên cán cân mà Toàn Kim Phát lúc động thủ vẫn dùng làm phi chùy đả thương đối phương.

Quách Tĩnh bỏ vào bọc, tiếp tục sờ soạng, đột nhiên cảm thấy tay lạnh ngắt, vừa mềm vừa mịn, tựa hồ mò phải một bộ mặt người. Y cả kinh nhảy dựng lên, bùng một tiếng đụng đầu vào trần mộ địa, lúc ấy cũng không biết đau, vội lấy hỏa tập ra đánh lửa lên, chỉ kêu khổ một tiếng, đầu óc quay cuồng, lập tức ngã lăn ra đất ngất đi.

https://thuviensach.vn

Hỏa tập trong tay y vẫn còn cháy sáng, Hoàng Dung dưới ánh lửa nhìn thấy Toàn Kim Phát mở to hai mắt nằm chết dưới đất, trước ngực có nửa chiếc đòn cân sắt cắm vào.

Lúc ấy chân tướng rốt lại đã rõ ràng, Hoàng Dung định thần một lúc, đánh bạo bước tới cầm lấy hỏa tập trong tay Quách Tĩnh hơ hơ dưới mũi y, hơi khói xông lên, Quách Tĩnh nhảy mũi hai cái, từ từ

tỉnh dậy, ngẩn ngơ đưa mắt nhìn Hoàng Dung một cái đứng thẳng lên tiến vào trong. Hai người đi vào hầm mộ, thấy quang cảnh tán loạn, bàn thờ bị vỡ một góc, chiếc đòn gánh của Nam Hy Nhân cắm chếch trên mặt đất. Ở góc hầm mộ có một người nằm ngang, đầu đội phương cân, chiếc hài ở

chân rơi ra, nhìn sau lưng không phải Chu Thông thì là ai?

Quách Tĩnh im lặng bước tới lật người Chu Thông lên, dưới ánh lửa nhìn thấy khóe miệng y vẫn hơi cười cười nhưng thân thể đã lạnh ngắt. Trong hoàn cảnh ấy nụ cười kia vừa có vẻ ngụy dị vừa có vẻ

thê lương. Quách Tĩnh hạ giọng nói:

- Nhị sư phụ, đệ tử Quách Tĩnh tới đây!

Rồi nhẹ nhàng đỡ xác y lên, chỉ nghe một tràng tiếng rào rào lanh canh, trong bọc y rơi xuống vô số

châu báu tung tóe ra đất.

Hoàng Dung nhặt mớ châu báu lên nhìn qua một cái lập tức ném xuống thở dài một tiếng nói:

- Đây là những vật cha ta đưa vào để làm bạn với mẹ ta.

Quách Tĩnh tròn mắt nhìn nàng, mắt như đổ lửa, trầm giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Cô nói.., cô nói Nhị sư phụ của ta vào đây ăn trộm châu báu phải không? Cô dám nói Nhị sư phụ

ta...

Dưới ánh mắt hung dữ ấy, Hoàng Dung không hề lui lại, cũng nhìn chằm chằm vào mặt y, chỉ là trong ánh mắt đầy vẻ buồn bã.

Quách tĩnh lại nói:

- Nhị sư phụ ta là hán tử cứng cỏi, tại sao lại ăn trộm châu báu của cha cô? Lại càng không thể.., càng không thể ăn trộm đồ vật trong mộ mẹ cô.

Nhưng nhìn thấy thần sắc của Hoàng Dung, giọng nói của y từ chỗ phẫn nộ chuyển thành buồn giận, việc đã sờ sờ trước mắt, châu báu quả thật là trong người Chu Thông rơi ra, lại nghĩ tới ngoại hiệu của sư phụ là Diệu thủ thư sinh, trong bọc của người ta có cái gì cũng có thể không hề mất chút sức lực lấy được ngay. Chẳng lẽ quả thật y vào đây trộm cắp châu báu trong mộ? Không, không, Nhị sư

phụ là người quang minh lỗi lạc, quyết không thể làm chuyện hèn hạ như thế, trong chuyện này nhất định có lý do khác. Y vừa buồn vừa giận, đầu óc quay cuồng, trước mắt chỉ thấy lúc sáng lúc tối, hai tay nắm lại kêu răng rắc thành tiếng.

Hoàng Dung khẽ nói:

- Hôm trước ta thấy thần sắc của đại sư phụ ngươi đã cảm thấy giữa ta và ngươi rốt lại khó có chuyện hay. Ngươi muốn giết ta thì cứ hạ thủ thôi. Mẹ ta cũng ở đây, ngươi cứ chôn ta cạnh bà. Sau khi chôn ta, ngươi phải rời đảo mau, đừng để cha ta tìm thấy.

Quách Tĩnh không đáp, chỉ rảo bước đi qua đi lại buông tiếng thở dốc.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung đưa mắt nhìn bức tranh của mẹ trên vách, chợt thấy trên bức tranh có vật gì đó, bước tới gần nhìn, té ra là hai ngọn ám khí. Nàng nhẹ nhàng nhổ ra, đưa cho Quách Tĩnh, chính là độc lăng mà Kha Trấn ác vẫn dùng. Nàng kéo tấm rèm phía sau bàn thờ, để lộ quan tài của mẹ ra, bước tới cạnh quan tài, không kìm đước kêu a một tiếng, chỉ thấy anh em Hàn Bảo Câu và Hàn Tiểu Oanh song song nằm gục sau quan tài. Hàn Tiểu Oanh là vung kiếm tự vẫn, tay còn nắm chặt chuôi kiếm.

Hàn Bảo Câu nửa người nằm phục trên quan tài, trên đầu rõ ràng có năm lỗ ngón tay chụp vào.

Quách Tĩnh bước tới ôm xác Hàn Bảo Câu, nói một mình:

- Chính mắt ta nhìn thấy Mai Siêu Phong đã chết, trong thiên hạ người biết sử dụng Cửu âm bạch cốt trảo ngoài Hoàng Dược Sư ra còn có ai nữa?

Nhè nhẹ đặt xác Hàn Bảo Câu xuống đất, lại đỡ xác Hàn Tiểu Oanh lên, sãi chân bước ra ngoài, lúc đi ngang chỗ Hoàng Dung đứng tựa hồ không hề nhìn thấy nàng.

Hoàng Dung trong lòng cảm thấy lạnh giá, đứng ngẩn ra hồi lâu, đột nhiên trước mắt tối sầm, hỏa tập đã cháy hết, trong hầm mộ tuy là nơi nàng quen thuộc, nhưng thấy có bốn xác người chết, trong bóng tối bất giác vừa hoảng vừa sợ, vội vàng chạy ra mộ đạo, vướng chân một cái suýt ngã nhào, chạy ra ngoài cửa mộ xong mới nhớ lại là vướng phải xác Toàn Kim Phát.

Nàng thấy bia mộ lệch qua một bên, đưa tay sửa lại cho ngay ngắn, đang định phát động cơ quan đóng cửa mộ lại đột nhiên trong lòng rúng động:

- Cha mình giết Giang Nam tứ quái xong, sao không đóng cửa mộ lại? Ông đối với mẹ tình sâu nghĩa nặng, cho dù lúc ấy vô cùng vội vàng cũng quyết không để cửa mộ mở toang thế này.

Nghĩ tới đó nghi cảm bất định, lập tức lại nghĩ:

https://thuviensach.vn

- Làm sao cha có thể để xác tứ quái bên cạnh mẹ trong mộ được? Chuyện này hoàn toàn không thể.

Chẳng lẽ cha cũng gặp bất trắc sao?

Lúc ấy đẩy bia mộ về bên phải ba cái, lại đẩy về bên trái ba cái đóng cửa mộ lại, sãi chân chạy mau về phòng ở.

Quách Tĩnh tuy ra trước nàng, nhưng chỉ đi được mấy mươi bước rẽ trái quẹo phải đã lạc mất phương hướng, nhìn thấy Hoàng Dung lướt qua, lập tức chạy theo.

Hai người không nói câu nào, xuyên qua rừng trúc, vượt qua ao sen, tới trước tinh xá chỗ Hoàng Dược Sư ở, chỉ thấy tòa tịnh xá đã bị đánh sụp đông lở tây trên mặt đất ngổn ngang kèo gãy cột đổ.

Hoàng Dung gọi lớn:

- Cha, cha!

Rồi chạy vào trong, thấy trong phòng cũng bàn lật ghế đổ, sách vở nghiên bút vương vãi trên mặt đất, mấy bức tranh trên tường đã bị xé rách, nhưng đâu thấy bóng dáng Hoàng Dược Sư.

Hoàng Dung đưa tay dựng cái bàn viết lên, thân hình lắc lư muốn ngã, qua hồi lâu mới định thần, vội chạy tới chỗ ở của đám đầy tớ câm tìm kiếm một lượt nhưng không thấy ai, trong nhà bếp bếp lò lạnh tanh, nếu mọi người không chết cũng đã bỏ đi khá lâu, xem ra trên đảo ngoài nàng và Quách Tĩnh thì không còn ai khác.

Nàng chậm rãi trở về thư phòng, chỉ thấy Quách Tĩnh đang đứng sững giữa phòng, hai mắt nhìn thẳng, dáng vẻ ngơ ngác. Hoàng Dung run giọng gọi:

- Tĩnh ca ca, ngươi khóc đi, ngươi cứ khóc một trận rồi sẽ nói chuyện?

https://thuviensach.vn

Nàng biết Quách Tĩnh và sáu vị sư phụ tình như cha con, lúc ấy trong lòng đau đớn cực điểm, nội công của y đã luyện tới cảnh giới thượng thừa, đột nhiên vô cùng bi thống mà không có chỗ phát tiết, nhất định sẽ bị trọng thương. Nào ngờ Quách Tĩnh vẫn như không nghe không thấy gì, chỉ ngẩn người đưa mắt nhìn nàng. Hoàng Dung muốn gọi nữa, nhưng tự mình đã chịu không nổi, chỉ kêu được một tiếng:

- Tĩnh ca ca.

Rồi không nói được nữa.

Hai người ngẩn ra hồi lâu, Quách Tĩnh lẩm bẩm:

- Mình không giết Dung nhi, không giết Dung nhi.

Hoàng Dung trong lòng lại chợt chua xót, nói sư phụ ngươi chết rồi, ngươi cứ khóc một trận đi.

Quách Tĩnh nói một mình:

- Mình không khóc, mình không khóc.

Hai câu ấy nói xong, hai người lại im lặng. Tiếng sóng biển xa xa văng vẳng vang tới, chớp mắt trong lòng Hoàng Dung muôn ngàn ý nghĩ kéo về, nhưng chuyện trải qua trên đảo từ lúc còn nhỏ đến năm mười lăm tuổi đột nhiên lần lượt lướt qua trong óc rồi lập tức lần lượt biến mất. Chỉ nghe Quách tĩnh lại nói một mình:

- Ta muốn chôn sư phụ trước. Đúng không, có đúng là phải chôn sư phụ trước không?

Hoàng Dung nói:

- Đúng, cứ chôn sư phụ trước đã.

https://thuviensach.vn

Nàng đi trước dẫn đường, trở về mộ mẹ. Quách Tĩnh đi theo không nói câu nào. Hoàng Dung đưa tay đẩy bia mộ, Quách Tĩnh đột nhiên sấn vào, phóng chân phải ra quét vào ngang bia. Tấm bia mộ

này chế bằng đá hoa cương cực kỳ cứng rắn, Quách Tĩnh cái đá ấy tuy dùng hết mười thành công lực, cũng chỉ đá lệch bia mộ qua một bên chứ không sứt mẻ, bắp chân phải lập tức tóe máu, nhưng y dường như chưa thấy đau, song chưởng đánh túi bụi vào tấm bia, rút trong lưng ra nửa chiếc đòn cân của Toàn Kim Phát xông tới đập túi bụi lên đó. Chỉ thấy trên bia đá tia lửa bắn ra, bụi đá bắn tung tóe, đột nhiên chát một tiếng, nửa chiếc đòn cân lại gãy đôi. Quách Tĩnh hai tay cùng dùng sức xô ra, tấm bia mộ vỡ thành hai mảnh, lộ ra một thanh sắt bên trong. Y nắm thanh sắt dùng sức lay động, thanh sắt vẫn không hề nhúc nhích, cạch một tiếng, cửa mộ mở ra. Quách Tĩnh sửng sốt nói:

- Ngoài Hoàng Dược Sư, ai có thể biết được cơ quan này? Ai có thể lừa được ân sư của ta vào trong ngôi mộ ma quỷ này? Không phải y thì là ai? Là ai?

Rồi ngẩng đầu lên trời quát lớn một tiếng, sấn vào trong mộ.

Trên tấm bia vỡ đôi in đầy vết bàn tay dính máu. Hoàng Dung thấy y oán hận với mộ phần của mẹ

mình như thế, trong lòng đã quyết:

- Nếu y phá quan tài của mẹ mình cho hả giận thì mình cứ đập đầu chết trên quan tài.

Đang định bước vào mộ, Quách Tĩnh đã ôm xác Toàn Kim Phát bước ra.

Y đặt cái xác xuống, lại vào trong lần lượt mang xác Chu Thông, Hàn Bảo Câu, Hàn Tiểu Oanh, cung cung kính kính bế ra. Hoàng Dung lén nhìn qua chỉ thấy trên mặt y có vẻ rất thành kính, lập tức trong lòng lạnh buốt “Y

https://thuviensach.vn

thương yêu các vị sư phụ của y còn hơn cả mình. Mình phải đi tìm cha, mình phải đi tìm cha!

Quách Tĩnh mang bốn cái xác bước vào rừng, cách phần mộ mấy trăm bước mới cúi xuống đào

huyệt. Đầu tiên y dùng thanh kiếm của Hàn Tiểu Oanh đào một hồi, càng về sau càng mau, trường kiếm cạch một tiếng gãy lìa khỏi cán, đột nhiên trong lòng có một làn nhiệt khí trào lên, há miệng ọe một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, cúi xuống vận kình vào hai tay moi đất, từng nắm từng nắm ném ra, dáng vẻ như điên cuồng.

Hoàng Dung tới phòng tên đầy tớ câm làm việc trồng hoa lấy hai cái xẻng, ném một cái cho y, mình cầm một cái đào huyệt giúp y. Quách Tĩnh không nói câu nào giằng lấy cái xẻng trong tay nàng đập một cái gãy đôi ném xuống đất, cầm lấy cái kia đào một mình.

Đến lúc ấy Hoàng Dung cũng không khóc lóc, chỉ ngồi xuống đất nhìn y.

Quách Tĩnh dùng kình lực toàn thân, chỉ qua thời gian ăn xong một bữa cơm đã đào được hai cái huyệt lớn nhỏ. Y đặt xác Hàn Tiểu Oanh vào huyệt nhỏ, quỳ xuống dập đầu mấy cái, ngẩn người nhìn mặt Hàn Tiểu Oanh, nhìn một lúc mới lấp đất lại, lại bước qua chôn xác Chu Thông.

Y đang đặt xác Chu Thông vào cái huyệt lớn, chợt động tâm niệm:

- Mớ châu báu nhơ bẩn của Hoàng Dược Sư há lại có thể chôn chung với Nhị sư phụ mình?

Lúc ấy đưa tay vào trong bọc Chu Thông lấy hết châu báu trang sức từng món từng món ném ra, không hề nhìn tới, thuận tay ném lên mặt đất, đến lúc cuối thấy dưới cùng có một trang giấy trắng, mở ra xem thấy trên tờ giấy viết::

https://thuviensach.vn

- Kha Trấn ác, Chu Thông, Hàn Bảo Câu, Nam Hy Nhân, Toàn Kim Phát, Hàn Tiểu Oanh ở Giang

Nam lạy trước án đảo chủ đảo Đào Hoa: Mới nghe lời đồn, Toàn Chân lục tử quân tin lời người ta, định tới đảo Đào Hoa gây chuyện. Bọn văn sinh biết quả thật có chuyện hiểu lầm, chỉ hận thân phận thấp kém lời nói khó tin, không đủ để hai bên lọt tai. Tiền bối là cao nhân trên đời, chỉ nên cùng Vương Trùng Dương Vương chân nhân quyết phân thắng phụ, há lại có thể hạ thấp thân phận so đo hơn thua với bọn hậu bối? Trước đây Lạn Tương Như tránh đường cho Liêm Pha, thiên cổ vẫn

truyền là việc hay. Những kẻ sĩ hào kiệt lòng dạ như biển, chuyện sâu gà tranh nhau không phải không làm được, chỉ là không thèm làm. Cứ để ngày khác đệ tử phái Toàn Chân vác roi lên trước thềm của đảo chủ, anh hùng trong thiên hạ đều hâm mộ cao nghĩa của tiền bối, há chẳng hay sao?

Quách Tĩnh thấy bút tích Nhị sư phụ, hai tay bưng tờ giấy không ngừng run lên, trong lòng ngẫm nghĩ:

- Toàn Chân thất tử đánh nhau với Hoàng Dược Sư ở thôn Ngưu Gia, Âu Dương Phong ngầm sử

dụng độc châm đánh chết Trường Chân tử Đàm Xử Đoan. Lúc ấy Âu Dương Phong nói một hồi giá

họa cho Hoàng Dược Sư, Hoàng lão tà trong mắt không người, không thèm tranh cãi, phái Toàn Chân tự nhiên giận y thấu xương. Chắc sáu vị sư phụ của mình được tin phái Toàn Chân muốn kéo tới trả thù, sợ hai bên đều tổn thất, nên viết thư này khuyên Hoàng Dược Sư tạm thời tránh mặt, sắp tới sẽ tìm cách làm rõ chân tướng. Sư phụ mình là một phen có ý tốt, tại sao lão tặc Hoàng Dược Sư

kia lại ra tay gia hại?

https://thuviensach.vn

Kế lại nghĩ:

- Nhị sư phụ đã viết lá thư này sao lại không gửi, vẫn còn giữ trong người? Phải rồi, có lẽ việc đã gấp rút, Toàn Chân lục tử tới quá mau, không kịp đưa thư nữa, vì thế sáu vị sư phụ cũng vội vàng tới đây, muốn ngăn cản đôi bên tranh đấu.

Kế lại nghĩ:

- Hoàng lão tà ơi Hoàng lão tà, chắc ngươi cho rằng sáu vị sư phụ của ta giúp đỡ phái Toàn Chân, nên bất kể xanh đỏ trắng đen thẳng tay hạ độc thủ.

Y ngẩn người suy nghĩ một lúc, xếp lá thư định cho vào bọc, đột nhiên thấy mặt sau tờ giấy còn có chữ, vội lật lại, đột nhiên tim đập thình thịch, chỉ thấy chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo "Sự tình không hay, mọi người đề phòng Đ..."

Chữ cuối cùng chỉ có ba nét, đoán là tai họa đột nhiên xảy ra, chưa kịp viết xong.

Quách Tĩnh kêu lên:

- Đây rõ ràng là chữ Đông, Nhị sư phụ muốn bảo mọi người đề phòng Đông tà, nhưng tiếc là viết không kịp.

Thuận tay vo tờ giấy thành một nắm, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Nhị sư phụ, Nhị sư phụ, người đầy lòng mang ý tốt, nhưng toàn bị Hoàng lão tà nhìn thành ý xấu.

Buông tay một cái, nắm giấy rơi xuống đất, cúi xuống bế xác Chu Thông lên.

Hoàng Dung thấy lúc y xem tờ giấy, thần sắc bất định, biết trong tờ giấy ắt có then chốt trọng đại, thấy nắm giấy rơi xuống, bèn từ từ bước tới nhặt lên

https://thuviensach.vn

mở ra, lật hai mặt xem qua một lượt, nghĩ thầm:

- Sáu vị sư phụ của y tới đảo Đào Hoa vốn là có ý tốt. Chỉ hận Diệu thủ thư sinh làm đức không trót, lúc bình sinh quen thói trộm cắp, thấy chỗ mẹ mình có nhiều kỳ trân dị bảo, bất giác động tâm, rốt lại phạm vào điều đại kỵ của cha mình... .

Đang hờn oán thì thấy Quách Tĩnh đặt xác Chu Thông xuống, mở bàn tay trái nắm chặt của y lấy ra một vật. Hoàng Dung nhìn qua thấy là một viên ngọc xanh chạm thành chiếc hài đàn bà, dài khoảng một tấc, xanh biếc lóng lánh, tuy là đồ chơi nhưng chạm giống hệt chiếc hài, tinh xảo lóng lánh, đúng là trân phẩm, chỉ là chưa từng nhìn thấy trong mộ mẹ, không biết Chu Thông lấy ở đâu ra?

Quách Tĩnh lật đi lật lại ngắm nghía, thấy dưới đáy chiếc hài có một chữ:

- Chiêu.

Trong lòng chiếc hài có một chữ:

- Tỷ.

Ngoài ra không có gì khác lạ. Y rất ghét những món trân bảo này, phì một tiếng vứt luôn xuống đất.

Y đứng ngẩn ra một hồi rồi từ từ đem xác ba người Chu Thông, Hàn Bảo Câu, Toàn Kim Phát đặt vào huyệt, đang định lấp đất lại nhìn tới mặt ba vị sư phụ, rốt lại không nỡ, kêu lên:

- Nhị sư phụ, Tam sư phụ, Lục sư phụ... Các vị.., các vị chết rồi?

Thanh âm êm ái, giọng nói cung kính như lúc trò chuyện với các vị sư phụ.

Qua hồi lâu, y liếc mắt nhìn qua mớ châu báu cạnh bờ huyệt, trong lòng nổi giận, hai tay hất lên, sãi chân chạy về phía ngôi mộ.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung sợ y vào mộ xâm phạm quan tài của mẹ, vội đuổi theo sấn lên trước, giang hai tay ra đứng chặn trước cửa mộ, hung dữ quát:

- Ngươi định làm gì?

Quách Tĩnh không đáp, tay trái khẽ đẩy nàng ra một bên, tay phải dùng sức ném ra, chỉ nghe tiếng châu ngọc rơi xuống đất, tiếng loảng xoảng ngân dài không dứt. Hoàng Dung thấy chiếc hài ngọc nhỏ rơi cạnh chân, cúi xuống nhặt lên nói:

- Đây không phải là của mẹ ta.

Nói xong đưa chiếc hài ngọc ra. Quách Tĩnh ngớ người nhìn trừng trừng, cũng không đếm xỉa gì tới.

Hoàng Dung thuận tay bỏ vào bọc, chỉ thấy Quách Tĩnh quay đi trở lại cạnh ngôi huyệt, cầm xẻng lấp đất chôn ba người.

Tất bật nửa ngày, trời đã dần tối, Hoàng Dung thấy y vẫn không khóc, càng lúc càng lo lắng, nghĩ

thầm để y ở đây một mình hoặc giả có thể khóc thành tiếng, lúc ấy bèn trở về chỗ ở tìm mấy món cá khô thịt sấy làm quấy quá một mâm cơm, đặt trên mâm bưng ra, chỉ thấy y vẫn đứng cạnh mộ sư

phụ.

Mâm cơm nàng đã làm khoảng nửa giờ, nhưng y không những vẫn đứng cứng đờ chưa từng di động, mà ngay cả tư thế cũng chưa thay đổi. Trong bóng đêm nhìn y như một pho tượng đá, Hoàng Dung vô cùng ngờ sợ, kêu lên:

- Tĩnh ca ca, ngươi có sao không?

Quách Tĩnh không đếm xỉa gì tới. Hoàng Dung lại nói:

https://thuviensach.vn

- Tĩnh ca ca, ngươi đói suốt một ngày rồi.

Quách Tĩnh nói:

- Ta chết đói cũng không ăn bất cứ vật gì trên đảo Đào Hoa.

Hoàng Dung nghe y nói chuyện, cũng hơi yên tâm, biết tính y cố chấp, lần này đau lòng như thế, vật gì trên đảo này thì nói thế nào y cũng không ăn, lúc ấy thong thả đặt mâm cơm xuống, chậm rãi ngồi xuống đất. Một người đứng, một người ngồi, thời gian dần dần trôi qua, nửa vầng trăng sáng đã nhô lên trên biển, dần dần di động tới đỉnh đầu hai người. Cơm canh trên mâm đã lạnh ngắt, trong lòng hai người cũng hoàn toàn giá lạnh.

Giữa cảnh gió đêm trăng lạnh, tiếng sóng ì ầm ấy đột nhiên xa xa vang tới mấy tiếng kêu làm hiệu, âm thanh vô cùng đáng sợ, cũng như vượn gào cọp rống, lại như tiếng người kêu thét.

Tiếng kêu theo gió đưa tới, một trận gió thổi qua, tiếng kêu gào lập tức mất đi. Hoàng Dung nghiêng tai nghe ngóng, nghe thấp thoáng thanh âm này như đang thống khổ giãy giụa, chỉ có điều không biết là người hay là thú, lúc ấy nhận rõ phương hướng, sãi chân chạy đi. Nàng vốn định gọi Quách Tĩnh định đi, nhưng trong lòng chợt xoay chuyển ý nghĩ "Đây có quá nửa không phải là chuyện hay, để y nhìn thấy lại càng thêm phiền não.

Thân trong hoàn cảnh ấy, một mình đi trong đêm lại càng đáng sợ, may là một nhánh cây một bụi cỏ

trên đảo Đào Hoa cũng đều quen thuộc, tuy trong lòng sợ sệt, nhưng vẫn đánh bạo tiến lên.

Đi được hơn mười bước đột nhiên cảm thấy tiếng gió lướt qua bên cạnh, Quách Tĩnh đã sãi chân chạy vượt qua. Y không biết đường, lập tức lạc mất phương hướng, chỉ thấy y tay đánh chân đá, chặt gãy cây cối cản trước mặt, tựa hồ đã mất trí. Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi đi theo ta.

Quách Tĩnh kêu lên:

- Tứ sư phụ, Tứ sư phụ?

Y đã nhận ra âm thanh ấy là Tứ sư phụ Nam Hy Nhân phát ra.

Hoàng Dung trong lòng lại thấy lạnh giá, nghĩ thầm:

- Tứ sư phụ y gặp mình mà không đòi lấy mạng mình mới lạ.

Nhưng lúc ấy nàng đã bất kể mọi chuyện, biết rõ đại họa trước mặt nhưng cũng không muốn né tránh, dẫn Quách Tĩnh chạy vào một bụi cây rậm phía đông, chỉ thấy một người thân thể co quắp đang lăn lộn dưới gốc đào.

Quách Tĩnh kêu lớn một tiếng, sấn tới bế lên, chỉ thấy Nam Hy Nhân mặt thoáng nụ cười, miệng không ngừng phát ra tiếng hà hà. Quách Tĩnh vừa sợ vừa mừng, đột nhiên òa một tiếng khóc lớn, vừa khóc vừa nói:

- Tứ sư phụ, Tứ sư phụ!

Nam Hy Nhân không nói câu nào, lật tay đánh ra một chưởng. Quách Tĩnh hoàn toàn không đề

phòng, không tự chủ được cúi đầu tránh qua. Nam Hy Nhân một chưởng không trúng, tay trái lại đẩy ra một quyền, lần này Quách Tĩnh nghĩ sư phụ đang đánh mắng mình, trong lòng lại cảm thấy vui vẻ, không hề động đậy, để y đánh trúng một quyền. Nào ngờ một quyền ấy của Nam Hy Nhân lực đạo rất mạnh, bình một tiếng đánh Quách Tĩnh ngã lộn nhào. Quách Tĩnh từ nhỏ qua chiêu luyện quyền với y không biết đã mấy ngàn mấy trăm lần, đối với công lực của y đã biết rất rõ, nhưng không ngờ

một quyền này công lực đột nhiên tăng lên, bất giác vô cùng kinh nghi. Y vừa đứng thẳng lên, Nam Hy Nhân lại đánh tới một quyền, Quách Tĩnh vẫn

https://thuviensach.vn

không tránh né. Một quyền này kình lực càng mạnh hơn, Quách Tĩnh chỉ cảm thấy mắt nảy đom đóm, suýt nữa ngất đi. Nam Hy Nhân cúi xuống ôm một tảng đá lớn, đập mạnh xuống đầu y.

Quách Tĩnh vẫn không né tránh. Tảng đá lớn ấy đập tới nhất định phải đánh vỡ sọ y. Hoàng Dung bên cạnh thấy nguy hiểm vội phi thân vọt tới, tay trái xô vai Nam Hy Nhân một cái. Nam Hy Nhân cả người cả đá ngã sấp xuống đất, miệng ha ha gào thét, nhưng không bò dậy được. Quách Tĩnh tức giận quát:

- Cô làm cái gì mà xô Tứ sư phụ của ta?

Hoàng Dung chỉ muốn cứu Quách Tĩnh, không đề phòng Nam Hy Nhân lại kém cỏi như thế, mới xô đã ngã, vội đưa tay ra đỡ y, dưới ánh trăng thấy y mặt mày tươi cười, nụ cười này như không phải giả

mà ngược lại trông rất đáng sợ. Hoàng Dung la hoảng một tiếng, rút tay lại không dám chạm vào người y. Đột nhiên Nam Hy Nhân vung tay đánh lại một quyền trúng vai trái nàng, hai người cùng bật tiếng kêu lớn. Hoàng Dung tuy mặc tấm Nhuyễn vị giáp, nhưng cũng bị một quyền ấy đánh đau âm ỉ, dội lại mấy bước. Tay quyền của Nam Hy Nhân thì bị gai nhọn trên tấm Nhuyễn vị giáp đâm trúng, máu chảy đầm đìa.

Tiếng kêu của hai người chen vào tiếng la "Tứ sư phụ" của Quách Tĩnh. Nam Hy Nhân nhìn Quách Tĩnh một cái, tựa hồ đột nhiên nhận ra y, mở miệng định nói, nhưng cơ thịt trên miệng co rút, dùng hết sức vẫn không nói ra lời, trên mặt vẫn như mang nụ cười, nhưng ánh mắt lộ vẻ vô cùng thất vọng. Quách Tĩnh kêu lên:

- Tứ sư phụ, người nghỉ ngơi, có chuyện gì từ từ sẽ nói.

Nam Hy Nhân ngẩng đầu lên, hết sức muốn nói gì đó nhưng thủy chung vẫn không mở miệng ra

https://thuviensach.vn

được, cố gắng hồi lâu, gục đầu xuống lật ra phía sau. Quách Tĩnh kêu lên mấy tiếng:

- Tứ sư phụ.

Rồi sấn tới định đỡ lên. Hoàng Dung bên cạnh nhìn thấy rất rõ, nói:

- Tứ sư phụ ngươi đang viết chữ.

Quách Tĩnh liếc mắt nhìn qua, quả thấy ngón trỏ tay phải Nam Hy Nhân đang từ từ viết chữ lên mặt đất, dưới ánh trăng thấy y viết từng chữ từng chữ:

- Kẻ.., giết.., ta.., là... .

Hoàng Dung thấy y cố gắng nhúc nhích ngón tay, tim đập thình thình, đột nhiên nghĩ ra "Y đang trên đảo Đào Hoa, dù là người rất ngu ngốc, cũng biết là cha ta giết y. Nhưng y tính mạng còn trong khoảnh khắc mà còn hết sức viết ra tên họ người giết y chẳng lẽ hung thủ còn có người khác sao?

Ngưng thần nhìn theo ngón tay y, nhìn thấy ngón tay càng nhúc nhích càng yếu ớt, trong lòng không ngừng cầu khẩn:

- Nếu y viết ra tên người khác, thì ngàn vạn lần xin viết ra mau đi.

Chỉ thấy lúc viết chữ thứ năm y vừa vạch một nét ngang, một nét sổ thành chữ thập thì ngón tay rung lên một cái rồi cứng đờ bất động.

Quách Tĩnh nãy giờ quỳ xuống đất ôm y, chỉ thấy thân hình y co rút một cái rồi không thở nữa, thấy một chữ thập nhỏ, kêu lên:

- Tứ sư phụ, con biết người muốn viết chữ Hoàng, là người muốn viết chữ Hoàng?

Rồi nằm phục lên người Nam Hy Nhân, buông tiếng khóc lớn.

https://thuviensach.vn

Lần đấm ngực khóc lớn này mới đúng là phát tiết nỗi bi phẫn trong lòng y suốt hôm nay, khóc tới cuối cùng gục xuống trên xác Nam Hy Nhân ngất đi, cũng không biết qua bao lâu y dần dần tỉnh lại, chỉ thấy ánh nắng trước mắt, té ra trời đã sáng rõ. Y đứng dậy nhìn quanh một vòng, không biết Hoàng Dung đã đi đâu, xác Nam Hy Nhân thì hai mắt vẫn mở trừng trừng. Quách Tĩnh nhớ tới câu chết không nhắm mắt, bất giác lại rơi nước mắt, đưa tay nhè nhẹ vuốt mắt cho y. Nhớ tới lúc y lâm tử vẻ mặt vô cùng kỳ lạ, không biết đã bị thương thế nào mà mất mạng, bèn cởi áo y ra xem xét. Nói ra cũng kỳ quái chứ ngoài vết thương trên tay quyền tối hôm qua đánh vào tấm Nhuyễn vị giáp của Hoàng Dung thì từ đầu tới gót chân y không hề có vết thương nào, trước ngực sau lưng cũng hoàn toàn không có dấu vết bị đánh nội thương, da cũng không đen không khô, không phải bị trúng độc.

Quách Tĩnh bế xác Nam Hy Nhân lên, định đem y tới chôn chung với Chu Thông nhưng đường lối trong rừng kỳ quái, đi được vài mươi bước đã không nhìn ra đường, đành quay lại đào một cái huyệt dưới gốc đào chôn cất y.

Y cả ngày không ăn trong bụng rất đói, muốn tìm đường ra biển cưỡi thuyền trở về đất liền nhưng càng đi càng hoa mắt lạc đường. Y ngồi xuống nghỉ một lúc lấy lại tinh thần đi tiếp, lúc ấy đã định chủ ý, bất kể trước mặt có đường hay không có đường, cứ đi thẳng một mạch về hướng mặt trời phía đông. Đi được một lúc, trước mặt xuất hiện một khu rừng dày không sao đi qua được, khu rừng này rất cổ quái, thân cây đều mọc đầy dây mây dài móc lại, quả thật không thể đặt chân xuống, nghĩ

thầm:

- Hôm nay chỉ có tiến chứ không có lùi.

Rồi tung người nhảy lên ngọn cây.

https://thuviensach.vn

Vừa bước được một bước trên cây, chợt nghe soạt một tiếng, ống quần đã bị gai mây xé toạc một miếng, bắp chân cũng bị cào mấy đường rườm máu. Đi thêm hai bước, mấy nhánh mây dài lại móc vào chân trái. Y rút chuỳ thủ chặt dây mây, đưa mắt nhìn quanh thấy trước mặt toàn là cây rừng mang dây mây trùng trùng điệp điệp, vô cùng vô tận, kêu lên:

- Cho dù bị đâm nát hết đùi cũng phải ra khỏi hòn đảo ma quỷ này!" Đang định tung người vọt lên, chợt nghe Hoàng Dung dưới đất kêu lên:

- Ngươi xuống đây, ta đưa ngươi ra" cúi đầu nhìn chỉ thấy nàng đang đứng dưới một rặng cây đầy dây mây.

Quách Tĩnh cũng không đáp, tung người nhảy xuống đất, thấy Hoàng Dung mặt trắng bệch không chút huyết sắc, bất giác trong lòng hoảng sợ, định hỏi nàng có phải thương thế cũ phát tác hay không nhưng lại cố nhịn. Hoàng Dung thấy y như muốn nói chuyện với mình nhưng môi hơi mấp mấy lại quay đầu đi. Nàng chờ một lúc không thấy động tĩnh, khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Đi thôi?

Hai người quanh quanh quẹo quẹo đi về phía đông.

Hoàng Dung thương thế vẫn chưa khỏi hẳn, đột nhiên gặp phải biến cố to lớn thế này, suốt đêm nghĩ

ngợi, nghĩ thầm chuyện này không trách Tĩnh ca ca được, không trách cha mình được, chỉ sợ cũng không trách được Giang Nam lục quái. Nhưng mình thì rất tử tế tại sao lại bị ông trời trách phạt thế

này? Chẳng lẽ nói ông trời quả thật rất ghét người đời được sung sướng sao? Nàng đưa Quách Tĩnh ra tới bờ biển, biết lần này y đi sẽ vĩnh viễn không có ngày trở lại, hai người khó gặp mặt nhau nữa, đi một bước tựa hồ thấy lòng mình tan nát thêm một phần.

https://thuviensach.vn

Đến khi qua khỏi rừng mây dày đặc, bờ biển đã hiện ra trước mắt, không chi trì được nữa, không kìm được lảo đảo muốn ngã, vội đưa trúc bổng chống xuống đất, nào ngờ cánh tay cũng nhũn ra không còn sức lực, ngọn trúc bổng nghiêng đi một cái, thân hình ngã chúi xuống đất.

Quách Tĩnh vội đưa tay phải ra đỡ, ngón tay mới sắp chạm vào cánh tay nàng, mối thù lớn của sư

phụ đột nhiên lóe lên trong óc, tay trái vung mau ra, chát một tiếng đập vào tay phải mình một quyền. Đó là thuật song thủ hỗ bác, hai tay đánh nhau mà Chu Bá Thông dạy cho y, tay phải bị đánh lật chưởng trả lại một chiêu. Rồi lập tức nhảy về phía sau. Hoàng Dung đã ngã lăn ra đất.

Nhìn thấy nàng ngã lăn ra đất, lập tức hối hận, yêu thương, bi phẫn nhất thời cùng cuồn cuộn dâng lên trong lòng Quách Tĩnh, cho dù y lòng dạ sắt đá hơn cũng không kìm được cúi xuống đỡ nàng dậy, tìm một chỗ đất mềm định đặt nàng xuống, nhìn quanh một vòng, chỉ thấy trên tảng nham thạch phía đông bắc có mấy tấm vải xanh đang phất phơ trong gió.

Hoàng Dung mở to mắt nhìn, thấy Quách Tĩnh đang chằm chằm nhìn ra xa, ngoảnh đầu nhìn về

hướng đó cũng lập tức nhìn thấy tấm vải xanh, bật tiếng la hoảng:

- Cha!

Quách Tĩnh buông nàng xuống, hai người nắm tay nhau chạy tới, lại thấy một tấm trường bào vải xanh vắt giữa tảng đá, bên cạnh có một tấm mặt nạ da người, chính là trang phục của Hoàng Dược Sư.

Hoàng Dung kinh nghi bất định, cúi xuống nhặt lên, chỉ thấy trên tấm trường bào có một vết tay bằng máu in lên, chỉ tay rất rõ ràng, vô cùng đáng sợ. Quách Tĩnh đột nhiên nhớ lại đây là Hoàng Dược Sư dùng Cửu âm bạch cốt trảo giết Tam sư phụ của mình xong chùi vào.

https://thuviensach.vn

Y vốn đang nắm tay Hoàng Dung, lúc ấy máu nóng sôi lên, vận kình hất tay nàng ra, giật tấm trường bào, soạt một tiếng xé thành hai mảnh, lại thấy góc vạt áo bị xé một mảnh, nhìn ra thì chính là mảnh vải buộc vào chân con chim điêu.

Vết huyết chưởng ấy nhìn thấy rất rõ ràng, ngay chỉ tay trên chưởng cũng in trên mặt vải, dưới ánh nắng tựa hồ muốn từ chiếc áo nhảy ra đập vào mặt người ta một cái, khiến Quách Tĩnh nhìn thấy kinh tâm động phách, bi phẫn muốn phát điên.

Y cuốn tấm trường bào đút vào bọc, lội xuống nước bước tới một chiếc thuyền buồm cạnh đó. Bọn thủy thủ câm trên thuyền không biết đã đi đâu. Y thủy chung không quay đầu nhìn Hoàng Dung một cái rút chuỳ thủ cắt dây buộc thuyền, kéo mỏ neo lên, giương buồm ra biển.

Hoàng Dung thấy cánh buồm theo gió đi về phía tây lúc đầu còn mong y hồi tâm chuyển ý bẻ lái quay lại đón nàng cùng đi, nhưng thấy chiếc thuyền càng lúc càng nhỏ dần, trong lòng cũng càng lúc càng trở nên giá lạnh.

Nàng ngẩn người nhìn ra biển lớn, cuối cùng chiếc thuyền đã mất hút ở chân trời, đột nhiên nhớ lại một mình lẻ loi trên đảo, Tĩnh ca ca thì không thấy nữa, cũng không biết cha có trở về không, từ nay trở đi vĩnh viễn không sao sống nổi qua tháng ngày, chẳng lẽ suốt đời cứ đứng trên bờ biển thế này sao:

- Dung nhi, Dung nhi, ngươi ngàn vạn lần đừng đi tìm cái chết đấy!

Quách Tĩnh một mình cưỡi thuyền nhẹ, rời đảo Đào Hoa, đi được mười mấy dặm chợt nghe trên

không có tiếng chim điêu kêu rất gấp, đôi điêu bay đuổi theo đậu lên cột buồm. Quách Tĩnh nghĩ

thầm:

https://thuviensach.vn

- Điêu nhi đi theo mình, một mình Dung nhi trên đảo thì càng tịch mịch.

Bất giác nảy lòng thương xót, nhịn không được quay bánh lái lại muốn về đón nàng đi cùng, đi được một lúc chợt nghĩ "Đại sư phụ dặn mình chặt đầu Hoàng Dược Sư và Hoàng Dung về gặp ông. Đại sư phụ và Nhị sư phụ cùng tới đảo Đào Hoa, Hoàng Dược Sư thẳng tay ra độc thủ, tuy ông không nhìn thấy nhưng nghe thấy rất rõ. Không biết sao ông lại may mắn thoát chết, ông vung thiết trượng muốn đánh chết Dung nhi, muốn mình giết chết Dung nhi chuyện này có gì lầm lẫn không? Mình không thể giết Dung nhi, bọn Nhị sư phụ không phải là Dung nhi giết chết. Nhưng mình làm sao còn ở chung với nàng một chỗ được nữa? Mình phải chặt đầu Hoàng Dược Sư đem về gặp Đại sư phụ.

Đánh không được Hoàng lão tà thì mình để y giết chết cũng được.

Lúc ấy lại quay bánh lái, chiếc thuyền vòng một vòng trên biển, lại đi về phía tây.

Đến ngày thứ ba ghé bờ, y căm hờn tất cả mọi vật của đảo Đào Hoa, vung mỏ neo đánh thủng một lỗ

lớn trên thuyền rồi mới nhảy lên bờ, thấy chiếc thuyền dần dần nghiêng đi chìm xuống biển, trong lòng không khỏi áy náy như vừa đánh mất vật gì. Y tìm tới một nhà dân, mua gạo nấu cơm ăn, hỏi rõ đường đi rồi về thẳng huyện Gia Hưng.

Đêm ấy y ngủ cạnh sông Tiền Đường, thấy ánh trăng soi xuống sông lớn, bóng trăng trong dòng nước lăn tăn như tan như hợp, đột nhiên giật mình, chỉ sợ lỡ mất cái hẹn tỷ võ ở lầu Yên Vũ, bèn hỏi chủ nhà trọ mới biết hôm ấy đã là mười ba tháng tám, vội vàng luôn đêm qua sông, mua một con ngựa khỏe ra roi phóng nhanh, sau giờ Ngọ thì tới thành Gia Hưng.

Y từ nhỏ nghe sáu vị sư phụ kể lại tình hình đánh nhau với Khưu Xử Cơ năm xưa, bưng vạc đồng uống rượu trên lầu Túy Tiên, trổ tài tỷ võ hào

https://thuviensach.vn

hùng, sáu người đều vô cùng vui vẻ, nên y vừa vào cổng thành phía nam đã lập tức hỏi lầu Túy Tiên ở đâu.

Lầu Túy Tiên ở cạnh Nam Hồ, Quách Tĩnh tới trước lầu, ngẩng đầu nhìn lên, dáng vẻ rõ ràng vẫn như lời Hàn Tiểu Oanh kể lại. Ngôi tửu lâu này đã khắc sâu vào đầu óc y hơn mười năm, hôm nay mới được chính mắt nhìn thấy, chỉ thấy rường chạm cột vẽ quả nhiên là một ngôi lầu nổi tiếng ở

vùng Tề sở. Bên trong có mấy tấm bài gỗ cao viết bốn chữ:

- Thái Bạch di phong.

Ba chữ "Túy Tiên lâu" Tô Đông Pha viết thiếp vàng trên đầu lấp lóe ánh vàng. Quách Tĩnh tim đập càng mạnh, ba chân bốn cẳng chạy lên lầu.

Một người tửu bảo bước ra đón nói:

- Xin mời khách quan xuống lầu dưới dùng rượu, hôm nay tầng trên đã có người bao rồi Quách Tĩnh đang định trả lời đột nhiên có người gọi:

- Tĩnh nhi, ngươi tới rồi!

Quách Tĩnh ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một đạo nhân đang ngồi uống rượu, râu dài tới ngực, sắc mặt hồng hào, chính là Trường Xuân tử Khưu Xử Cơ.

Quách Tĩnh vội bước tới trước mặt, lạy sụp xuống đất chỉ kêu một câu:

- Khưu đạo trưởng?

Giọng nói đã nghẹn lại ở cổ. Khưu Xử Cơ đưa tay đỡ y dậy, nói:

- Ngươi tới sớm một ngày là rất tốt. Ta cũng tới sớm một ngày. Ta nghĩ ngày mai phải động thủ với bọn Bành Liên Hổ, sa Thông Thiên nên tới sớm một ngày để uống rượu trò chuyện với sáu vị sư phụ

https://thuviensach.vn

của ngươi. Sáu vị sư phụ của ngươi tới chưa? Ta đã đặt sẵn một bàn để mời họ.

Quách Tĩnh thấy trên lầu bày chín cái thồi, ngoài thồi của Khưu Xử Cơ đặt đầy bát đũa, tám thồi kia đều chỉ đặt một đôi đũa, một cái bát. Khưu Xử Cơ nói:

- Mười tám năm trước ta gặp bảy vị sư phụ của ngươi lần đầu ở đây, họ cũng bày biện thế này. Một thồi cơm chay là của Tiêu Mộc đại sư, chỉ tiếc lão nhân gia người và Ngũ sư phụ của ngươi hai người đã không thể họp mặt ở đây nữa rồi.

Nói tới đó tỏ vẻ rất đau xót. Quách Tĩnh quay đầu qua một bên không dám nhìn thẳng vào mặt y.

Khưu Xử Cơ vẫn không để ý, lại nói:

- Hôm ấy bọn ta đánh cuộc uống hết một vạc rượu, hôm nay ta lại tới chùa Pháp Hoa bưng tới. Đợi sáu vị sư phụ ngươi tới rồi, chúng ta sẽ uống một trận nữa.

Quách Tĩnh quay đầu lại, chỉ thấy cạnh bình phong quả nhiên có một cái vạc đồng lớn. Phía ngoài vạc đầy vết rỉ đồng xanh đen, trong vạc đã chùi rửa sạch sẽ, chứa đầy rượu ngon, mùi rượu thoang thoảng bay tới. Quách Tĩnh im lặng nhìn cái vạc đồng hồi lâu rồi nhìn tới tám cái thồi không kia, nghĩ thầm:

- Ngoài đại sư phụ không còn ai tới ăn bữa tiệc này, chỉ cần có thể được cùng bảy vị sư phụ khỏe mạnh ngồi đây uống rượu trò chuyện, vui vẻ một ngày thì cho dù mình có phải chết ngay lập tức cũng vô cùng vui sướng.

Chỉ nghe Khưu Xử Cơ nói tiếp:

https://thuviensach.vn

- Ban đầu hai bên ước hẹn ngày hai mươi tám tháng ba năm nay ngươi và Dương Khang sẽ tỷ võ quyết thắng ở đây. Ta khâm phục cao nghĩa xông mây của bảy vị sư phụ ngươi, từ đầu đã mong họ

được cuộc để Giang Nam thất quái dương danh thiên hạ, lại vì ta phiêu bạt đông tây, chỉ muốn trừ

gian giết giặc, quả thật chưa từng tốn bao nhiêu tâm huyết cho Dương Khang. Không dạy y võ công thật giỏi cũng thôi, nhưng chuyện không nên nhất là chưa dạy dỗ giáo huấn y thành một hảo hán tử

quang minh lỗi lạc, quả thật rất xấu hổ với Dương thúc phụ của ngươi. Tuy nói y hiện đã sửa bỏ lỗi trước, nhưng rốt lại tà khí khó trừ, bây giờ nghĩ lại cảm thấy rất hối hận.

Quách Tĩnh đang định kể lại những việc làm bất chính của Dương Khang, nhưng nói ra rất dài, nhất thời không biết bắt đầu từ đâu. Khưu Xử Cơ lại nói:

- Người ta sinh ra ở đời, văn tài võ công đều là cái ngọn, quan trọng nhất là hai chữ trung nghĩa. Cho dù Dương Khang võ nghệ có giỏi gấp ngươi trăm lần nhưng luận về nhân phẩm thì cuộc tỷ võ trên lầu Túy Tiên này là sư phụ của ngươi thắng rồi. Ha ha, Khưu Xử Cơ quả thật bị thua nhưng tâm phục khẩu phục đấy.

Nói tới đó hô hô cười rộ, đột nhiên thấy Quách Tĩnh nước mắt giàn dua, ngạc nhiên nói:

- Ủa, có chuyện gì đau lòng thế?

Quách Tĩnh bước lên một bước, lạy phục xuống đất, khóc nói:

- Năm.., năm.., năm vị ân sư của con đều đã không còn sống trên đời rồi.

https://thuviensach.vn

Khưu Xử Cơ giật nảy mình quát hỏi:

- Cái gì?

Quách Tĩnh khóc nói:

- Ngoài đại sư phụ, năm vị kia đều.., đều không còn sống nữa.

Chỉ câu ấy khiến Khưu Xử Cơ như bị xét đánh giữa đầu, hồi lâu không nói được tiếng nào. Y chỉ cho rằng trong giây lát sẽ được cùng bạn cũ trùng phùng, nào ngờ đột nhiên lại phát sinh chuyện bất trắc.Y và Giang Nam thất quái tuy rằng rất ít khi gặp nhau, nhưng trong mười tám năm nay hiểu rõ lòng nhau đã sớm coi họ như bạn singh tử chi giao, lúc ấy chợt nghe tin dữ, trong lòng vô cùng đau sót, sải chân bước tới cạnh lan can nhìn ra mặt hồ mênh mông cất tiếng hú dài một tiếng, hình dung tướng mạo của từng người từng người trong thất quái lướt qua trong đầu, quay lại bưng cái vạc đồng cao giọng quát:

- Cố nhân đã chết, còn bắt người vất vả làm gì?

Tay vận kình dùng sức ném ra ngoài, bùng một tiếng, nước bắn tung toéng, cái vạc đồng chìm xuống đáy hồ.

Y quay lại nắm tay Quách Tĩnh, hỏi:

- Tại sao họ chết? Nói mau!

Quách Tĩnh đang định trả lời, đột nhiên thoáng thấy một người không một tiếng động bước lên lầu, toàn thân mặc áo xanh, dáng vẻ tiêu sái, chính là đảo chủ Đào Hoa Hoàng Dược Sư. Quách Tĩnh hoa cả mắt, còn cho rằng mình nhìn lầm người, ngưng thần nhìn kỹ, không phải Hoàng Dược Sư thì là ai?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dược Sư thấy y ở đó cũng thoáng sửng sốt, đột nhiên thấy kình phong vỗ tới giữa mặt, Quách Tĩnh đã vung tay qua bàn đánh ra một chiêu Kháng long hữu hối. Một chưởng này y dùng hết công lực bình sinh, thanh thế lợi hại ghê người. Hoàng Dược Sư thân hình hơi nghiêng đi, tay trái đẩy ra, đè vào một bên chưởng của y. Chỉ nghe chát chát mấy tiếng, Quách Tĩnh thu thế không kịp, thân hình lọt luôn qua ván lầu rơi thẳng xuống dưới. Cũng là lầu Túy Tiên gặp phải đại kiếp, y lại rơi xuống đúng vào chạn bát, choang choang choang choang một tràng vang lên, tô dĩa mâm chén không biết bị vỡ mấy ngàn mấy trăm cái.

Trưa hôm ấy lão chưởng quỹ nghe Khưu Xử Cơ dặn dò bày tiệc như thế, lại thấy y bưng cái vạc lớn lên lầu, nhớ lại việc cũ mười tám năm trước đã sớm hồi hộp bất an, lúc ấy chỉ nghe trên lầu dưới lầu ầm ầm một tràng, bất giác kêu khổ không ngớt, đọc lộn xuôi lộn ngược:

- Cứu khổ cứu nạn Quan thế âm bồ tát, Ngọc hoàng đại đế Thành hoàng lão gia... .

Quách Tĩnh sợ mảnh bát vỡ đâm vào cánh tay, không dám dùng tay đè xuống, vận kình vào lưng nhảy bật lên, lập tức lại nhảy lên lầu. Chỉ thấy bóng xám chớp lên, kế đó bóng xanh chớp lên, Khưu Xử Cơ và Hoàng Dược Sư trước sau theo cửa sổ vọt xuống dưới lầu. Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Lão tặc này võ công hơn mình nhiều, tay không không làm gì y được.

Rồi rút trong người ra hai món võ khí, miệng ngậm thanh đoản kiếm mà Khưu Xử Cơ tặng, tay phải cầm ngọn kim đao Thành Cát Tư Hãn ban cho, nghĩ thầm:

- Cứ liều mạng chịu trúng một quyền một cước của lão tặc, hay dở gì cũng phải đâm cho y một lỗ

trên người.

https://thuviensach.vn

Chạy tới cửa sổ nhảy ào xuống. Lúc ấy người đi đường đã dần dần xúm lại, nghe trên lầu có người nhảy xuống đều xúm lại xem, đột nhiên trên cửa sổ có người lăng không nhảy xuống, tay cầm binh khí lấp loáng, mọi người bật tiếng la hoảng, đẩy lẫn nhau, có mấy người ngã lăn ra.

Quách Tĩnh đứng trong đám đông trông thấy Hoàng Khưu hai người, vội nhả thanh đoản kiếm trong miệng ra quay qua hỏi một ông già bên cạnh:

- Hai người trên lầu nhảy xuống đâu rồi?

Ông già kia giật nảy mình, chỉ kêu lên:

- Hảo hán tha mạng, chuyện này không liên quan gì tới lão.

Quách Tĩnh hỏi liền mấy tiếng, chỉ làm ông già kia hoảng sợ kêu ầm lên:

- Cứu mạng.

Quách Tĩnh đưa tay đẩy nhẹ y ra, xông vào đám đông, nhưng không thấy bóng dáng hai người Khưu Hoàng đâu.

Y lại chạy lên lầu, đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy giữa hồ có một chiếc thuyền nhỏ chở Khưu Hoàng hai người đang chèo mau về phía cù lao mịt mờ mưa khói giữa hồ. Hoàng Dược Sư ngồi ở giữa

thuyền, Khưu Xử Cơ ngồi ở đuôi thuyền.

Quách Tĩnh thấy tình cảnh như thế bất giác sửng sốt nghĩ thầm: Hai người này nhất định tới lầu Yên Vũ đánh nhau một trận sống chết, Khưu đạo trưởng cho rằng thần dũng nhưng làm sao chống lại lão tặc kia?

Lúc ấy vội chạy xuống lầu cướp một chiếc thuyền nhỏ chèo mau đuổi theo. Nhì thấy kẻ đại thù trước mặt lại càng khó trấn tĩnh, nhưng đang trên mặt nước quả thật nóng nảy không được, rắc một tiếng mái chèo đã gãy đôi. Y vừa sốt ruột vừa tức giận, chụp lấy một mái chèo khác trong khoang, lúc ấy

https://thuviensach.vn

muốn nhanh lại chậm, đã cách chiếc thuyền của Khưu Hoàng hai người khá xa. Khi y chèo tới cù lao đã không thấy hai người đâu. Quách Tĩnh nói một mình:

- Phải nén lòng, đừng để thù lớn chưa trả đã bị mất mạng.

Y hít sâu ba hơi ngưng thần lắng tai, quả nhiên nghe thấy sau lầu có tiếng đao kiếm rítgió đưa tới, kèm theo tiêng la hét quát tháo, nhưng không chỉ có hai người Khưu Hoà Quách Tĩnh nhìn quanh xem xét tình thế, nhó chân đi về phía lầu Yên Vũ, dưới lầu không có bóng người nào, lập tức bước lên cầu thang, chỉ thấy bên cửa sổ có một người đang tựa lan can nhì ra, miệng còn nhai thức ăn lép nhép, chính là Hồng Thất công. Quách Tĩnh bước tới kêu lên:

- Sư phụ!

Hồng Thất công gật gât đầu, chỉ xuống cửa sổ một cái rồi nâng nửa cái đùi dê nướng trong tay lên cắn một miếng. Quách Tĩnh bước tới cửa sổ, chỉ thấy trên bãi đất trống sau lầu kiếm quang loé mắt, tám chín người đang vây Hoàng Dược Sư vào giữa. Nhìn thấy địch nhân rất đông, trong lòng hơi yên tâm, nhưng nhìn tới diện mạo đám người đang bao vây y, lại bất giác giật mình.

Chỉ thấy đại sư phụ Kha Trấn ác huy động thiết trượng, dựa lưng vào một đạo sĩ thanh niên, nghĩ

thầm:

- Tại sao đại sư phụ cũng ở đây?

Lại định thần nhìn kỹ thì đạo sĩ thanh niên kia chính là Doãn Chí Bình đệ tử của Khưu Xử Cơ, tay cầm trường kiếm bảo vệ sau lưng Kha Trấn ác chứ không tấn công Hoàng Dược Sư.

https://thuviensach.vn

Ngoài ra còn có sáu đạo nhân, chính là Toàn Chân lục tử.

Quách Tĩnh nhìn hồi lâu, đã thấy phái Toàn Chân vẫn bày trận Thiên cang Bắc đẩu hợp chiến, chỉ là Trường Chân tử Đàm Xử Đoan đã chết, vị trí sao Thiên toàn do Kha Trấn ác tiếp nhận, nhưng chắc võ công y kém nhất, lại không hiểu trận pháp, nên lại thêm Doãn Chí Bình thủ hộ sau lưng, lúc gặp việc thì chỉ điểm thêm. Chỉ thấy Toàn Chân lục tử đều vung trường kiếm, tiến lui tan hợp bao vây tấn công Hoàng Dược Sư kịch liệt.

Hôm trước ác đấu ở thôn Ngưu Gia, trong Toàn Chân thất tử chỉ có hai người tuốt kiếm, số còn lại chỉ dùng tay không đánh nhau mà tình hình đã vô cùng hung hiểm, lúc ấy bảy thanh trường kiếm lại thêm một ngọn thiết trượng, lại càng hung dữ ghê người. Hoàng Dược Sư vẫn tay không lãng đãng trong màn kiếm quang trượng ảnh thoắt lui thoắt tới, tựa hồ đã bị ép tới mức chỉ còn sức đỡ gạt không thể trả đòn, trong mấy mươi chiêu chỉ né tránh mũi nhọn của đối phương chứ chưa từng đánh trả một quyền một cước Quách Tĩnh trong lòng mừng thầm:

- Cho dù ngươi thần thông quảng đại thì hôm nay cũng khó mà thoát khỏi công đạo.

Đột nhiên thấy Hoàng Dược Sư chân trái điểm xuống đất, chân phải quét ba vòng quanh người, bức tám người nhất tề lui lại ba bước. Quách Tĩnh thầm khen ngợi:

- Tảo diệp thoái pháp hay thật.

Hoàng Dược Sư quay lại giơ tay với Hồng Thất công trên lầu, gật đầu vẫy vẫy. Quách Tĩnh thấy y đầy vẻ ung dung tự tại như không hề bị đánh tới mức không kịp thở, không kìm được nảy lòng nghi ngờ, chỉ thấy Hoàng Dược Sư chưởng phải vung chếch ra, đập mạnh xuống đầu Trường sinh tử Lưu Xử Huyền, từ thế thủ chuyển sang thế công.

https://thuviensach.vn

Một chưởng này đập xuống, Lưu Xử Huyền vốn không cần đón đỡ, mà phải do Khưu Xử Cơ ở vị trí Thiên quyền và Kha Trấn ác ở vị trí Thiên toàn hai bên đánh tới giải cứu, nhưng Kha Trấn ác không nhìn thấy đường, tiếp chiến với người thường còn có thể lấy tai thay mắt, nhưng gặp phải loại chưởng pháp cao minh không hình không bóng như của Hoàng Dược Sư, thì làm sao có thể lập tức tùy cơ ứng biến? Khưu Xử Cơ kiếm quang lóe lên đâm thẳng vào nách phải Hoàng Dược Sư, Kha

Trấn ác thì nghe Doãn Chí Bình nhắc mới vung trượng ra thì đã chậm một bước.

Lưu Xử Huyền chỉ thấy tiếng gió rít lên, tay chưởng của địch nhân đã đập tới đỉnh đầu, trong lúc cả

sợ vội vàng nhào xuống đất lăn ra ngoài. Mã Ngọc và Vương Xử Nhất bên cạnh thấy quả là nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc, song kiếm cùng đánh ra. Lưu Xử huyên tuy thoát nạn, nhưng trận thế

Thiên cang Bắc đẩu đã rối loạn, Hoàng Dược Sư hô hô cười một tiếng, xông mau về phía Tôn Bất Nhị, sấn tới ba bước đột nhiên quay lại, lưng đập mạnh vào Quảng Ninh Tử Hách Đại Thông, Hách Đại Thông trước nay chưa thấy loại quái chiêu như thế, không khỏi thoáng ngần ngừ, đến khi muốn vung kiếm đâm vào lưng y thì Hoàng Dược Sư đã như con thỏ vọt khỏi hang, lui ra khỏi vòng vây hai trượng đứng yên.

https://thuviensach.vn

Hồi 34(b)

Biến cố trên đảo

Hồng Thất công cười nói:

- Thủ pháp ấy của Hoàng lão tà quả rất lợi hại!

Quách Tĩnh kêu lên:

- Con đi đây!

Rồi co chân định chạy xuống thang. Hồng Thất công nói:

- Đừng gấp, đừng gấp! Lúc đầu cha vợ ngươi rất lâu không trả đòn, ta rất lo cho đại sư phụ của ngươi, bây giờ xem ra y hoàn toàn không có ý đả thương người.

Quách Tĩnh quay đầu nhìn ra cửa sổ, hỏi:

- Làm sao thấy được?

Hồng Thất công nói:

- Nếu y có ý đả thương người thì mới rồi gã đạo sĩ loắt choắt, như con khỉ kia làm sao còn sống được? Đám đạo sĩ nhỏ không phải là đối thủ, không phải là đối thủ.

Y cắn một miếng thịt đùi dê, lại nói:

https://thuviensach.vn

- Nhạc phụ ngươi lúc Khưu Xử Cơ chưa tới, ta thấy mấy lão đạo và đại sư phụ ngươi bày trận ở đây, nhưng trận Thiên cang Bắc đẩu này há có phải trong khoảnh khắc mà luyện được đâu? Trong mấy giờ ấy lão đạo sĩ khuyên đại sư phụ ngươi tạm thời đứng vào trợ trận, sư phụ ngươi cắn răng cắn lợi không chịu. Không biết đại sư phụ ngươi lại kết oan gia với nhạc phụ ngươi. Y và tiểu đạo sĩ kia cùng giữ vị trí Thiên toàn, rốt lại cũng không chống lại nổi sát thủ của nhạc phụ ngươi.

Quách Tĩnh căm hờn nói:

- Y không phải nhạc phụ con.

Hông Thất công ngạc nhiên nói:

- Ủa, sao lại không phải?

Quách Tĩnh nghiến răng nghiến lợi nói:

- Y..., y, hừ... .

Hồng Thất công nói:

- Dung nhi thế nào? Hai đứa nhỏ các ngươi cãi nhau có phải không?

Quách Tĩnh nói:

- Không liên quan gì tới Dung nhi, lão tặc này, y, y hại chết năm vị sư phụ của con, giữa con với y thù sâu tựa biển.

Hồng Thất công hoảng sợ nhảy dựng lên, vộ hỏi:

- Câu ấy có đúng không?

Câu nói ấy Quách Tĩnh không nghe thấy, y đang ngưng thần chăm chú nhìn xuóng cuộc ác đấu dưới lầu. Lúc ấy tình thế đã thay đổi, Hoàng Dược Sư

https://thuviensach.vn

đã đổi dùng Phách không chưởng, chỉ nghe tiếng gió vù vù, tám người đối phương không tiến được tới gần y. Nếu bàn về võ công của bọn Mã Ngọc, Khưu Xử Cơ, Vương Xử Nhất thì Hoàng Dược Sư vốn không thể dựa và hai bàn tay không mà cản

trở họ ngoài một trượng, nhưng Thiên cang Bắc đẩu trận này phải cùng tiên thoái, Tôn Bất Nhị, Kha Trấn ác, Doãn Trí Bình ba người võ công kém nhất, chỉ cần một người lui lại, số còn lại cũng phải lui lại. Chỉ thấy mọi người tiến một bước lùi hai bước, càng đánh càng xa Hoàng Dược Sư, nhưng thế trận Bắc đẩu hoàn toàn không rối loạn.

Lúc ấy trường kiếm của phái Toàn Chân đã không còn đâm được tới Hoàng Dược Sư, y lại có thể

nhân lúc sơ hở tấn công. Đánh thêm vài chiêu, Hồng Thất công nói:

- Ờ, té ra là thế.

Quách Tĩnh vội hỏi:

- Cái gì?

Hồng Thất công nói:

- Hoàng lão tà cố ý dụ họ triển khai trận pháp, muốn nhìn rõ chỗ tinh diệu của trận Thiên cang Bắc đẩu nên chần chừ không hạ sát thủ. Trong vòng mười chiêu, nhất định y sẽ rút ngắn khoảng cách.

Hồng Thất công tuy mất hết võ công nhưng nhãn quan vẫn rất chính xác, quả nhiên chưởng lực của Hoàng Dược Sư chiêu sau yếu hơn chiêu trước, Toàn Chân chư tử dần dần tiến tới bao vây, không đầy thời gian uống cạn chén trà mọi người đã kết thành một vòng tròn. Nhìn thấy Lưu Xử Huyền, Khưu Xử Cơ, Vương Xử Nhất, Hách Đại Thông bốn người mũi kiếm đã đồng thời đâm tới người

https://thuviensach.vn

Hoàng Dược Sư, nhưng không biết thế nào bốn thanh trường kiếm lại lướt qua người y chỉ chệch có vài tấc, nếu không phải bốn người thu kiếm thật mau thì đã đâm xuyên qua người của sư huynh đệ

đồng môn rồi.

Đánh nhau trong một vòng tròn nhỏ như thế, chiêu thức chỉ chệch đi một khe sợi tóc, Quách Tĩnh biết Hoàng Dược Sư chỉ cần hiểu rõ được trận pháp là sẽ không mất thời giờ với mọi người nữa, phá trận thì đánh vào chỗ yếu, chỗ đầu tiên bị y xông vào tự nhiên là đại sư phụ và Doãn Chí Bình hai người, chỗ ấy cách xa mọi người nhất, lúc nguy cấp sẽ không sao cứu được, nhìn thấy trong trận đã rất nguy hiểm, bèn nói với Hồng Thất công:

- Đệ tử xuống đây.

Cũng không chờ y lên tiếng, phi thân xuống lầu.

Đến khi chạy đến gần mọi người, lại thấy tình thế thay đổi, Hoàng Dược Sư khong ngừng di động về

phía bên trái Mã Ngọc, càng di động càng xa, tựa hồ muốn chạy thoát ra ngoài. Quách Tĩnh tay cầm đoản kiếm, chỉ chờ y xoay người sải chân là sẽ lập nhảy xổ lên. Chợt nghe Vương Xử Nhất chúm môi hú một tiếng, y Hách Đại Thông, Tôn Bất Nhị hai ba người hợp thành cán gáo xoay lên bên trái, vẫn bao vây Hoàng Dược Sư ở giữa. Hoàng Dược Sư liên tiếp di động phương vị ba lần không phải là về phía cán gáo bên Vương Xử Nhất thì là về phía lòng gáo bên Khưu xử Cơ, nhưng thuỷ chung không để họ chuyển tới bên trái Mã Ngọc.

Đến lần thứ tư, Quách Tĩnh chợt hiểu ra:

- A, phải rồi, y muốn chiếm lấy vị trí sao Bắc cực.

https://thuviensach.vn

Hôm trước y trị thương ở thôn Ngưu Gia, trong mật thất nhìn ra đã thấy Toàn Chân thất tử bày trận Thiên cang Bắc đẩu, trước sau đánh nhau với mai siêu Phong, Hoàng Dược Sư, sau đó cùng Hoàng Dung em xét vị trí chòm sao Bắc đẩu và sao bắc cực trên trời, đã biết nếu nối thẳng hai sao Thiên Khu và Thiên toàn trong chòm sao Bắc đẩu thành một đường thẳng chĩa về phía Bắc thì sẽ tới sao bắc cực. Sao này luon luôn ở về phía Bắc, bảy sao trong chòm bắc đẩu cứ xoay tròn chung quanh.

Sau đó y bị Cái bang bắt ở Quân sơn hồ Động Đình, lại từng ngửng xem thiên văn, ngộ ra được không ít yếu quyết của trận Thiên cang Bắc đẩu, nhưng cũng chỉ là đem pháp môn xảo diệu liên hoàn cứu ứng, chỗ này đánh chỗ kia ứng của trận pháp Bắc đẩu để sứ dụng vào võ công của mình mà thôi. Hoàng Dược Sư tài trí cao hơn Quách Tĩnh hàng trăm lần, lại tinh thông cái học thiên văn thuật số, âm dương ngũ hành, trận đánh nhau ở thôn Ngưu Gia chưa phá được trận Bắc đẩu của Toàn Chân thất tử sau đó suy nghĩ nhiều ngày lập tức hiểu ra chỗ thiếu sót căn bản của trận pháp này. Quách Tĩnh suy nghĩ chỉ là “học”.

Còn Hoàng Dược Sư thì không thèm học trận pháp của Vương Trùng Dương, mà là nghĩ cách “phá.”

Biết chỉ cần chiếm được phương vị sao Bắc cực thì trận Bắc đẩu mới bị tán loạn, nếu không thì y cứ

trấn giữa trung ương, xoay chuyển trận pháp, lúc ấy dĩ dật đãi lao, đứng vào cái thế bất bại.

Chợt nghe Hoàng Dược Sư cười nói:

- Không ngờ đệ tử môn hạ của Vương Trùng Dương lại không biết hay dở như thế?

Đột nhiên nghiêng người sấn tới trước mặt Tôn Bất Nhị soạt soạt soạt đập luôn ba chưởng. Mã Ngọc và Hách Đại Thông vung kiếm tới cứu Hoàng

https://thuviensach.vn

Dược Sư thân hình hơi nghiêng đi tránh qua mũi kiếm của hai người, soạt soạt soạt lại đánh ba chưởng nữa vào Tôn Bất Nhị.

Chưởng pháp của đảo chủ Đào Hoa tinh diệu tới mức nào, sáu chưởng ấy đánh ra, cho dù Vương Trùng Dương phục sinh, Hồng Thất công phục nguyên cũng phải tránh qua mũi nhọn, Tôn Bất Nhị

làm sao đón đỡ? Nhìn thấy chưởng tới như gió, chỉ đành gắng sức múa kiếm che chở trước mặt.

Hoàng Dược Sư đột nhiên hai chân liên hoàn lại đá vào bà ta sáu cước. Lạc anh thần kiếm chưởng và Tảo diệp thoái cùng thi triển, đúng là Cuồng phong tuyệt kỹ của đảo Đào Hoa, sau sáu chiêu mà địch nhân không lui, lại đánh tiếp sáu chiêu nữa, chiêu số càng đánh càng mau.

Sáu sáu ba mươi sáu chiêu, bất kể là anh hùng hảo hán cũng phải tránh qua quyền chưởng của y nhảy ra ngoài tránh né.

Bọn Mã Ngọc thấy y chỉ đánh ráo riết vào chỗ Tôn Bất Nhị, lần lượt tiến lên cứu giúp, trong lúc khẩn cấp, trận pháp rất dễ tan vỡ. Kha Trấn ác mắt không thấy đường, lúc chuôi gáo căng ngang ra nhấc chân hơi chậm, Hoàng Dược Sư cười lớn một tiếng, đã vượt ra sau lưng y. Chợt nghe một người trên không la lớn:

- Ái chà.

Bay lên góc lầu Yên Vũ, nguyên là Doãn Chí Bình đã bị y túm lấy sau lưng ném lên.

Lúc ấy chỗ sơ hở của trận thế càng lớn, Hoàng Dược Sư đời nào để cho đối phương tu bổ, lập tức cúi đầu xông mau vào Mã Ngọc, cho rằng nhất định y phải tránh qua, nào ngờ Mã Ngọc kiếm giữ vòng ngoài, kiếm quyết trong tay trái chỉ vào giữa Mi tâm địch nhân, xuất thủ trầm ổn, kình lực hùng hậu.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dược Sư nghiêng người tránh qua bật tiếng khen ngợi:

- Giỏi, không thẹn là người đứng đầu phái Toàn Chân.

Rồi đột nhiên xoay người phóng ra một cước, đá Hách Đại Thông lộn nhào, cúi xuống cướp lấy trường kiếm của y đâm thẳng xuống ngực y.

Lưu Xử Huyền cả kinh, vung kiếm xông tới chân. Hoàng Dược Sư hô hô cười rộ, cổ tay rung lên, chát một tiếng, hai thanh kiếm cùng gãy đôi. Chỉ thấy bóng áo xanh chớp lên, đảo chủ Đào Hoa đã chuyển mau về vị trí sao Bắc cực Lúc ấy trận pháp đã rối loạn, không có người nào cản lại được.

Toàn Chân chư tử không ngừng kêu khổ, nhìn thấy y muốn làm chủ nhân xua đầy tớ, phái Toàn

Chân sẽ tan rã từ hôm nay.

Toàn Chân thở dài một tiếng, đang muốn ném kiếm nhận thua, để mặc cho địch nhân xử trí, chợt thấy bóng áo xanh chớp lên, Hoàng Dược Sư lại xông tới chỗ sao Bắc cực đã có thêm một người, té ra chính là Quách Tĩnh. Trong Toàn Chân chư tử chỉ có Khưu Xử Cơ là vô cùng mừng rỡ, lúc y trên lầu Túy Tiên từng thấy Quách Tĩnh liều mạng với Hoàng Dược Sư. Mã Ngọc và Vương Xử Nhất

vừa thấy Quách Tĩnh, biết y tâm địa thuần hậu, cho dù giúp đỡ nhạc phụ cũng quyết không đến nỗi làm hại sư phụ Kha Trấn ác. Số còn lại đều hoảng sợ, nhìn thấy Quách Tĩnh đã chiếm vị trí sao Bắc cực, cha vợ con rể y hai người liên thủ, thì phái Toàn Chân quả thật không còn đất mà chôn, đang lúc kinh nghi, lại thấy Quách Tĩnh tay trái phát chưởng, tay phải vung kiếm, đã xông vào đánh nhau với Hoàng Dược Sư, bất giác vô cùng ngạc nhiên.

Hoàng Dược Sư đánh cho trận pháp rối loạn, đang định đánh cho phái Toàn Chân chịu thua xin tha, nào ngờ vị trí sao Bắc cực đột nhiên xuất hiện thêm

https://thuviensach.vn

một người. Y ngưng thần đối phó với Toàn Chân chư tử, chưa hề quay lại nhìn mặt mũi người tới, lật tay thi triển Phách không chưởng đập vào giữa ngực đối phương.

Người kia đưa tay gạt ra, thân hình vẫn vững vàng bất động. Hoàng Dược Sư giật nảy mình, nghĩ

thầm:

- Trên đời lại có một người đủ sức gạt một chưởng của ta, quả thật là không có mấy người. Người này là ai?

Quay đầu nhìn lại, thì thấy chính là Quách Tĩnh.

Lúc ấy Hoàng Dược Sư trước sau thụ địch, nếu không thể đuổi Quách Tĩnh ra, trận Thiên cang bắc đẩu từ sau tràn tới, quả thật nguy hiểm muôn phần. Y hướng về Quách Tĩnh đánh liên tiếp ba chưởng, chưởng sau mạnh hơn chưởng trước, nhưng chưởng nào cũng bị Quách Tĩnh vận kình hóa giải. Tới chưởng thứ tư y lúc hư lúc thực, đoán rằng Quách Tĩnh muốn thừa cơ trả đòn, nào ngờ

Quách Tĩnh vẫn chỉ thủ không công, ngọn đoản kiếm giữ trước ngực, chưởng trái để hờ trước bụng dưới, khiến y không thể một chiêu đánh ra hai đòn, nhưng đánh ra hai đòn cũng không chính xác Hoàng Dược Sư càng thêm hoảng sợ:

- Thằng tiểu tử ngốc này lại nhìn được chỗ bí yếu của trận pháp, cứ giữ chặt vị trí sao Bắc cực, nhất định không chịu di động nửa bước. Phải rồi, nhất định y đã được Toàn Chân chư tử truyền thụ, hợp lực đối phó với mình ở đây.

Y không biết lần này đã đoán sai một nửa. Quách Tĩnh quả thật đã hiểu rõ chỗ tinh yếu của trận Thiên cang bắc đẩu nhưng là tu tập được từ trong Cửu âm chân kinh chứ không phải nhờ Toàn Chân chư tử truyền thụ.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh đối diện với kẻ thù giết sư phụ, càng trầm khí giữ chắc vị trí, hai chân như đóng đinh xuống mặt đất, cho dù Hoàng Dược Sư cố ý để lộ chỗ sơ hở lớn dụ địch, y cũng không thèm nhìn tới.

Hoàng Dược Sư ngấm ngầm kêu khổ, nghĩ thầm:

- Thằng tiểu tư ngốc này không biết tiến lui! Hừ, cho dù bị Dung nhi trách móc, hôm nay cũng chỉ có cách đả thương ngươi, nếu không thì không thể thoát thân được.

Y tay trái vạch một vòng tròn, khi ra tới trước ngực mình bảy tấc thì tay phải lập tức nắm vào tay trái, mượn lực tay trái, lực đạo tăng thêm gấp đôi, đang định đập vào giữa mặt Quách Tĩnh, chợt động tâm niệm:

- Nếu y cứ ngơ ngơ ngác ngác không chịu tránh ra thì phát chưởng này nhất định đánh y trọng thương.

Chỉ là lại có chuyện rắc rối, kiếp này nhất định Dung nhi sẽ vĩnh viễn không được hạnh phúc.

Quách Tĩnh thấy y mượn lực xuất chưởng, biết đòn này không phải tầm thường, nghiến chặt răng ra chiêu Kiến long tại điền, đem công phu Hàng long thập bát chưởng đón đỡ, tự biết võ công còn thua xa y thẳng thắn đối chưởng chỉ có hại không có lợi, nhưng nếu không thẳng thắn đón tiếp chiêu này mà tránh qua một bên, nhất định y sẽ chiếm vị trí sao Bắc cực, lúc ấy mà muốn giết y thì thật là thiên nan vạn nan. Một chiêu ấy đẩy ra quả thật đem hết tính mạng đặt vào đó, nào ngờ Hoàng Dược Sư

chưởng đánh ra được hơn một thước đột nhiên rút lại quát lên:

- Tiểu tử ngốc, mau tránh ra, tại sao ngươi lại chống đối ta?

Quách Tĩnh ưỡn lưng chĩa kiếm, ngưng thần nhìn y đề phòng có âm mưu gì chứ không trả lời. Lúc ấy Toàn Chân chư tử đã tu chỉnh trận thế, từ xa bao

https://thuviensach.vn

phía sau Hoàng Dược Sư, chờ cơ hội tấn công.

Hoàng Dược Sư lại hỏi:

- Dung nhi đâu? Nó đâu rồi?

Quách Tĩnh vẫn không đáp, sắc mặt sa sầm, hai mắt tóe lửa. Hoàng Dược Sư thấy thần sắc của y nảy dạ nghi ngờ, chỉ cho rằng con gái đã gặp chuyện gì bất trắc, quát lớn:

- Ngươi làm gì nó rồi? Nói mau?

Quách Tĩnh cắn chặt răng, thanh kiếm bên tay phải khẽ run lên.

Hoàng Dược Sư ngưng thần chăm chú nhìn, mỗi động tác nhỏ nhặt của Quách Tĩnh cũng đều không thoát khỏi ánh mắt y, thấy thần sắc của y rất kỳ lạ, trong lòng càng kinh nghi, quát lên:

- Tại sao tay ngươi run lên như thế? Tại sao ngươi không nói gì?

Quách Tĩnh nhớ lại tình cảnh các vị sư phụ chết thảm trên đảo Đào Hoa, bi thương phẫn hận xen lẫn, toàn thân bất giác run lên kịch liệt, mắt cũng đỏ ngầu.

Hoàng Dược Sư thấy y thủy chung không nói gì, trong mắt ứa lệ, càng nghĩ càng sợ, chỉ cho rằng con gái mình cãi cọ với y về chuyện Hoa Tranh, bị y giết chết, hai chân điểm một cái, xông thẳng vào. Y đột nhiên vọt lên như thế, trường kiếm của Khưu Xử Cơ vung lên, trận Thiên cang Bắc đẩu đồng thời phát động, Vương Xử Nhất, Hách Đại Thông hai người một kiếm một chưởng hai bên

đánh tới.

Quách Tĩnh vung chưởng đón đỡ, đoản kiếm như chớp phóng ra, đánh trả một chiêu. Hoàng Dược Sư lại không né tránh, lật tay chụp thẳng vào cổ

https://thuviensach.vn

tay y đoạt kiếm. Một chưởng này tuy vừa nhanh vừa chuẩn, nhưng trường kiếm của Vương Xử Nhất đã tới sát lưng không thể không nghiêng lưng tránh qua, đúng vào lúc ấy, năm ngón tay đoạt kiếm đã chệch đi hai tấc, Quách Tĩnh đã thừa cơ rút kiếm về đâm tới tiếp.

Lần ác đấu này so với lúc mới rồi còn kịch liệt gấp mấy lần. Toàn Chân chư tử lúc đầu quyết ý giết bằng được Hoàng Dược Sư để trả thù cho Chu Bá Thông và Đàm Xử Đoan mới cam tâm, Hoàng

Dược Sư lại biết rõ trong đó có chuyện hiểu lầm. Chỉ vì y tính tình ngạo mạn, lại cậy là thân phận trưởng bối, không thèm giải thích nhiều lời, chỉ quyết ý trước hết đánh cho họ một trận tan tác, buông kiếm nhận thua rồi sẽ nói rõ chân tướng, dạy dỗ bọn họ một lần thật nặng nên lúc động võ chỗ

nào cũng hạ thủ lưu tình. Nếu không thì cho dù Mã Ngọc, Khưu Xử Cơ không có gì đáng lo nhưng bọn Tôn Bất Nhị, Doãn Chí Bình làm sao còn sống được? Nào ngờ Quách Tĩnh đột nhiên xuất hiện, không những không ra tay giúp đỡ mà lại liều mạng động thủ, nghĩ thầm nếu y không giết chết Hoàng Dung thì cần gì phải sợ sệt mình như thế.

Lúc ấy Hoàng Dược Sư không còn dung tình nữa, quyết ý bắt sống Quách Tĩnh hỏi cho rõ ràng, nếu đúng như mình đã đoán thì tuy y có tan xương nát thịt mình cũng chưa hả giận. Nhưng lúc ấy Quách Tĩnh đã chiếm vị trí sao Bắc cực, tuy Doãn Chí Bình còn lóp ngóp trên nóc lầu Yên Vũ chưa bò xuống nhưng thế lực đôi bên đã đổi khác. Trận Thiên càng Bắc đẩu từ từ phát động, thế công liên miên bất tuyệt. Hoàng Dược Sư tấn công mấy lần thủy chung vẫn không ép được Quách Tĩnh lui ra, vô cùng sốt ruột, mỗi lần dùng sức xông lên đều bị Toàn Chân thất tử kịp thời cứu viện, muốn quay lại ra sát thủ phá trận trước thì trận Bắc đẩu càng lúc càng thu lại, vòng vây đã hình thành, tự nghĩ

tuy có tài năng xưa nay hiếm có nhưng cũng khó thoát khỏi tai ách.

https://thuviensach.vn

Đang lúc đánh nhau ác liệt, Mã Ngọc chỉ trường kiếm một cái ra quát lớn:

- Khoan đã!

Toàn Chân chư tử đều thư thế về, giữ vững vị trí. Mã Ngọc nói:

- Hoàng đảo chủ, ngươi là tôn sư võ học trên đời, bọn hậu bối há lại dám cuồng vọng đắc tội? Hôm nay bọn ta cậy có đông người chiếm được hình thế, nhưng món nợ máu của Chu sư thúc, Đàm sư đệ

làm sao để kết thúc, xin ngươi nói một câu đi!

Hoàng Dược Sư cười nhạt một tiếng nói:

- Có gì mà nói? Cứ tự nhiên giết chết Hoàng lão tà đi để toàn thành danh tiếng cho phái Toàn Chân, há chẳng hay à? Xem chiêu đây?

Thân không động, tay không nhấc nhưng chưởng phải đã vỗ tới giữa mặt Mã Ngọc.

Mã Ngọc giật mình tránh qua một bên, nhưng chưởng ấy của Hoàng Dược Sư phát ra hoàn toàn

không có dấu hiệu gì trước, đánh ra rồi thì biến ảo bất trắc, hư hư thực thực vốn là một tuyệt chiêu cứu mạng trong Lạc anh thần kiếm chưởng, y luyện tập mười năm vốn định tới khi luận kiếm lần thứ

hai ở Hoa sơn mới dùng để giành ngôi vị Thiên hạ đệ nhất, chiêu ấy không thể dùng để đánh với nhiều người, nhưng đơn đả độc đấu thì Đan Dương tử công lực thâm hậu hơn cũng làm sao có thể là đối thủ. Mã Ngọc không tránh thì thôi, chứ vừa tránh qua bên phải cái ấy thì vừa khéo chạm vào lưng y, kêu thầm một tiếng:

- Không xong!

https://thuviensach.vn

Định đưa tay đỡ gạt, chưởng của địch nhân đã chụp tới trước ngực, chỉ cần y phát kình thì nhất định lục phủ ngũ tạng sẽ bị trọng thương.

Toàn Chân ngũ tử đều cả kinh, kiếm chưởng cùng đánh ra, nhưng làm sao còn kịp nữa. Đã thấy Mã Ngọc sẽ phải lập tức mất mạng tại đương trường, nào ngờ Hoàng Dược Sư hô hô cười rộ, thu chưởng về nói:

- Nếu ta phá trận như thế thì các ngươi có thua cũng không chịu tâm phục. Hoàng lão tà chết thì chết, chứ há lại để cho anh hùng thiên hạ chê cười à? Đạo sĩ giỏi, tất cả xông vào đi!

Lưu Xử Huyền hừ một tiếng, vung quyền xông lên, Vương Xử Nhất trường kiếm cũng theo sát, trận Thiên càng Bắc đẩu lại đã phát động. Lúc ấy sử dụng lộ thứ mười bảy của trận pháp, sau Vương Xử

Nhất phải tới Mã Ngọc tấn công. Vương Xử Nhất đâm mau một kiếm xong thì tránh qua một bên, nhưng Mã Ngọc lại không tiến lên tấn công mà lui lại hai bước, kêu lên:

- Khoan đã.

Mọi người lại cùng dừng tay.

Mã Ngọc nói:

- Hoàng đảo chủ, đa tạ ngươi thủ hạ lưu tình.

Hoàng Dược Sư nói:

- Nói thế làm gì.

Mã Ngọc nói:

- Theo lý mà nói lúc này bọn vãn bối đã không thể còn sống nữa, tiên sư để lại trận pháp này đã bị

https://thuviensach.vn

ngươi phá rồi, bọn ta nếu biết hay dở thì lẽ ra phải buông kiếm nhận thua, tùy ngươi xử trị. Chỉ là mối thù sâu của sư môn không dám không báo, kết thúc chuyện này xong, vãn bối sẽ tới tạ tội với đảo chủ.

Hoàng Dược Sư sắc mặt thê thảm, xua tay nói:

- Nói nhiều vô ích, động thủ đi. Những chuyện ân oán trên đời vốn rất khó biết rõ.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Bọn Mã đạo trưởng động thủ với y là vì muốn trả thù cho sư thúc sư đệ. Thật ra Chu đại ca vẫn còn sống sờ sờ, cái chết của Đàm đạo trưởng cũng không liên quan gì tới Hoàng đảo chủ. Nhưng nếu mình lên tiếng giải thích rõ ràng, Toàn Chân chư tử lui khỏi vòng chiến, chỉ có hai người đại sư phụ

và mình thì làm sao là đối thủ của y được. Đừng nói là mối thù giết ân sư quyết không thể trả được mà ngay cả tính mạng của mình cũng không thể giữ được.

Rồi lại xoay chuyển ý nghĩ:

- Nếu mình giấu chuyện này há lại không trở thành kẻ tiểu nhân vô sỉ sao? Các vị sư phụ vẫn nói: Đầu có thể bị chặt, nhưng nghĩa không thể để mất.

Lúc ấy bèn cao giọng nói:

- Mã đạo trưởng, Khưu đạo trưởng, Vương đạo trưởng, Chu sư thúc của các vị chưa chết, Đàm đạo trưởng là Âu Dương Phong hại chết mà.

Khưu Xử Cơ ngạc nhiên nói:

- Ngươi nói gì?

https://thuviensach.vn

Lúc ấy Quách Tĩnh bèn kể lại sự tình trị thương trong mật thất ở thôn Ngưu Gia thế nào, trong mật thất tai nghe mắt thấy Cừu Thiên Nhận bịa đặt thế nào, đôi phương giao đấu, Âu Dương Phong vu hãm thế nào. Y tuy ăn nói vụng về, nhưng những chỗ then chốt quan trọng cũng nói rất rõ ràng.

Toàn Chân chư tử nghe thấy bán tín bán nghi. Khưu Xử Cơ quát:

- Ngươi nói có thật không?

Quách Tĩnh chỉ Hoàng Dược Sư nói:

- Đệ tử hận không thể ăn sống thịt lão tặc này, há lại giúp y? Chỉ là sự thật như thế, đệ tử không thể

không nói.

Lục tử biết y vốn là người thành thật chất phác, huống chi còn nghiến răng nghiến lợi căm hận Hoàng Dược Sư như thế, lời y nói ắt là sự thật.

Hoàng Dược Sư nghe y lại phân biện cho mình, cũng hoàn toàn bất ngờ, nói:

- Tại sao ngươi lại căm hờn ta như thế? Dung nhi thế nào?

Kha Trấn ác nói chen vào:

- Việc ngươi làm chẳng lẽ tự mình còn không rõ sao? Tĩnh nhi, cho dù chúng ta đánh không thắng, cũng phải liều mạng với lão tặc này.

Nói xong vung thiết trượng quét vào Hoàng Dược Sư.

Quách Tĩnh nghe sư phụ nói thế, biết y đã tha thứ cho mình, trong lòng cảm thấy vui mừng, lập tức ứa nước mắt kêu lên:

- Đại sư phụ, bọn Nhị sư phụ.., năm vị bọn họ chết rất thê thảm.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dược Sư vung tay chụp đầu ngọn thiết trượng của Kha Trấn ác, hỏi:

- Quách Tĩnh ngươi nói cái gì? Bọn Chu Thông, Hàn Bảo Câu làm khách trên đảo của ta, tại sao lại chết?

Kha Trấn ác cố sức giật lại nhưng ngọn thiết trượng vẫn không hề nhúc nhích. Hoàng Dược Sư lại hỏi:

- Quách Tĩnh ngươi trong mắt không có bậc tôn trưởng, ăn nói bậy bạ với ta, động quyền động cước, là vì bọn Chu Thông phải không?

Quách Tĩnh mắt như muốn tóe máu, gầm lên:

- Ngươi ra tay giết năm vị sư phụ của ta, còn muốn làm ra vẻ không biết à?

Rồi vung đoản kiếm lên đâm thẳng ra.

Hoàng Dược Sư vung tay đẩy ngọn thiết trượng ra, choang một tiếng trượng kiếm giao nhau, lửa bắn tung tóe, thanh đoản kiếm kia vô cùng sắc bén, ngọn thiết trượng bị chém mẻ một miếng.

Hoàng Dược Sư lại nói:

- Ai nhìn thấy?

Quách Tĩnh nói:

- Năm vị sư phụ là chính tay ta mai táng, chẳng lẽ còn là nói oan cho ngươi à?

Hoàng Dược Sư cười nhạt nói:

- Oan uổng thì sao? Hoàng lão tà nhất sinh độc lai độc vãng, giết vài người chẳng lẽ lại mất công tính toán? Không sai, cả bọn sư phụ của ngươi đều do ta giết đấy?

https://thuviensach.vn

Chợt nghe một giọng con gái vang lên:

- Không, cha, không phải cha giết, cha ngàn vạn lần đừng nhận về mình.

Mọi người nhất tề quay lại, chỉ thấy người nói chính là Hoàng Dung. Mọi người ngưng thần giao đấu không phát giác được là nàng tới lúc nào.

Quách Tĩnh vừa thấy Hoàng Dung ngẩn ngay người ra, trong chớp mắt không biết là nên buồn hay nên mừng.

Hoàng Dược Sư thấy con gái không việc gì, sau lúc mừng rỡ lòng căm giận Quách Tĩnh tan biến hết, hô hô cười lớn nói:

- Hảo hài từ, qua đây, để ta đánh ngươi.

Trong mấy hôm ấy Hoàng Dung chịu rất nhiều đau khổ, đến lúc ấy mới nghe được một câu thân

thiết, chạy ào qua ngã vào lòng cha, khóc nói:

- Cha, thằng tiểu tử ngốc kia vu oan cho cha, y.., y còn khinh rẻ hà hiếp con.

Hoàng Dược Sư ôm con gái cười nói:

- Hoàng lão tà làm việc mình cho là đúng, mấy mươi năm nay bọn người đời vô tri đã đem hết tội nghiệt trong thiên hạ đổ lên đầu cha ngươi, thêm vài chuyện nữa cũng có gì là nhiều? Giang Nam ngũ quái là đại cừu nhân của Mai sư tỷ ngươi, thì đúng là do ta đích thân giết đấy.

Hoàng Dung vội nói:

- Không, không, không phải cha, con biết không phải cha.

Hoàng Dược Sư cười khẽ một tiếng, nói:

https://thuviensach.vn

- Thằng tiểu tử ngốc kia to gan như thế, lại dám khinh rẻ hà hiếp con gái ngoan của ta, con xem cha thu thập y đây.

Câu nói vừa dứt, đột nhiên vung tay phát chưởng, nhanh như chớp giật, quả là lai vô ảnh khứ vô tung. Quách Tĩnh đang chăm chú lắng nghe cha con họ đối đáp, đột nhiên chát một tiếng, má trái nóng ran đã bị trúng một tát, đang định vung tay đón đỡ, Hoàng Dược Sư đã rút tay về đặt lên đầu Hoàng Dung, nhè nhẹ vuốt tóc nàng. Một chưởng ấy đánh Quách Tĩnh thanh âm rất lớn nhưng kình lực lại yếu. Quách Tĩnh vuốt vuốt má, lập tức luống cuống, không biết nên xông lên động thủ hay cứ

đứng yên.

Kha Trấn ác nghe tiếng Quách Tĩnh bị đánh, chỉ sợ Hoàng Dược Sư đã hạ độc thủ, vội hỏi:

- Tĩnh nhi, ngươi có bị sao không?

Quách Tĩnh nói:

- Không sao.

Kha Trấn ác nói:

- Đừng nghe bọn yêu nhân yêu nữ một tung một hứng che giấu nữa, ta tuy không có mắt, nhưng Tứ

sư phụ ngươi từng nói chính mắt y nhìn thấy lão tặc hại chết Nhị sư phụ ngươi, bức tử Thất sư...

Quách Tĩnh không chờ y nói hết đã xông vào Hoàng Dược Sư. Kha Trấn ác thiết trượng cũng vung mau lên đánh ra.

Hoàng Dược Sư buông con gái ra tránh qua chưởng của Quách Tĩnh, xông vào đoạt thiết trượng, lần này Kha Trấn ác đã có phòng bị, không để y

https://thuviensach.vn

chụp. Hai thầy trò liên thủ, trong chớp mắt đã đánh nhau với Hoàng Dược Sư kịch liệt.

Quách Tĩnh tuy nhiều lần gặp kỳ nhân, học được không ít võ nghệ thần công, nhưng so với đảo chủ

Đào Hoa đại tôn sư võ học thì còn kém xa, cho dù có Kha Trấn ác giúp cũng là chuyện không thể

làm được, Chỉ qua hai ba mươi chiêu đã bị ép tới mức tay chân luống cuống.

Khưu Xử Cơ nghĩ thầm:

- Lúc phái Toàn Chân nguy cấp thì thầy trò y ra tay giúp đỡ, trước mắt hai người đang bị thua, chẳng lẽ bọn mình lại ngồi nhìn? Bất kể Chu sư thúc sống chết ra sao, trước hết cứ đánh Hoàng lão tà rồi sẽ

tính.

Bèn chỉ trường kiếm một cái quát:

- Kha đại hiệp lui về nguyên trận?

Lúc ấy Doãn Chí Bình đã từ nóc lầu Yên Vũ bò xuống, tuy bị ném mặt mũi bầm tím nhưng không bị

thương nặng, chạy tới sau lưng Kha Trấn ác vung kiếm thủ hộ. Trận Thiên cang Bắc đẩu lại bắt đầu phát động, vây hai cha con Hoàng Dược Sư vào giữa.

Hoàng Dược Sư vô cùng tức giận, nghĩ thầm:

- Trước đây hiểu lầm đánh ta thì còn được, thằng tiểu tử ngốc này đã nói rõ chân tướng, đám súc sinh các ngươi lại cậy đông làm bừa, Hoàng lão tà

https://thuviensach.vn

không biết giết người à?

Thân hình chớp lên, xông thẳng vào bên trái Kha Trấn ác.

Hoàng Dung thấy trên mặt cha lộ sát khí, biết y hạ thủ ắt không dung tình, trong lòng hoảng sợ, lại thấy Vương Xử Nhất, Mã Ngọc đã gạt chưởng thế của cha ra, thiết trượng của Kha Trấn ác đập mạnh xuống vai mình, miệng còn chửi:

- Con tiện nhân thập ác bất xá, con nữ quỷ? Quân tiện nhân trên đảo Đào Hoa!

Hoàng Dung trước nay không chịu thua thiệt một chút, nghe y ngoác mồm chửi bừa, khí giận nổi lên quát:

- Ngươi có gan thì chửi ta một câu nữa xem!

Giang Nam thất quái đều sinh trưởng ở chợ búa, mở miệng chửi người có gì là khó? Kha Trấn ác rất căm hận cha con Hoàng Dược Sư, nghe nàng nói thế lập tức có bao nhiêu lời lẽ chửi mắng độc ác đều tuôn cả ra. Hoàng Dung từ nhỏ ở một mình, đời nào nghe được những lời thô bỉ nhơ bẩn như thế, cho dù thông minh tuyệt đỉnh nhưng mỗi câu chửi của Kha Trấn ác thì nàng đều sửng sốt rồi mới hiểu rõ ý nghĩa, cuối cùng thì càng nghe càng không ra lời lẽ gì nữa, càng nghe càng không hiểu gì nữa, phì một cái nói:

- Như ngươi mà cũng làm sư phụ người ta, không sợ bẩn miệng à?

Kha Trấn ác chửi:

- Lão tử nói lời sạch sẽ với người sạch sẽ, nói lời thối tha với bọn tiện nhân thối tha? Ngươi càng nhơ

bẩn thối tha thì lão tử cũng càng dùng lời nhơ bẩn thối tha nói chuyện với ngươi.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung cả giận, nhấc ngọn trúc bổng điểm thẳng tới. Kha Trấn ác đánh trả một trượng, nào ngờ

Đả cẩu bổng pháp thần diệu tuyệt luân, qua vài chiêu ngọn thiết trượng đã bị Hoàng Dung dùng khẩu quyết chữ dẫn chặn lại, kế đó ngọn trúc bổng của nàng múa lên, bổng bên đông thì trượng qua đông, bổng bên tây thì trượng qua tây, không sao còn được tự do. Kha Trấn ác giữ vị trí sao Thiên toàn trong trận Bắc đẩu, y vừa bị chế phục, trận pháp lập tức ngưng trệ.

Khưu Xử Cơ kiếm quang lóe lên đâm vào lưng Hoàng Dung, chiêu này vốn để cứu nguy cho Kha

Trấn ác, nhưng Hoàng Dung cậy trên người mặc bảo giáp không đếm xỉa gì tới, bổng pháp lại thay đổi, liên tiếp đánh ra ba chiêu. Khưu Xử Cơ trường kiếm đã chỉ tới lưng nàng, chợt động tâm niệm:

- Khưu mỗ là hạng người thế nào, há lại có thể đả thương đứa con gái nhỏ này?

Nên mũi kiếm chạm vào lưng nàng lại không đẩy thẳng tới. Đòn giải nguy ấy hơi chậm, Hoàng

Dung đã nhân lúc sơ hở, ngọn trúc bổng xoay mau, mượn lực hất ra của Phục ma trượng pháp tránh qua bên trái. Kha Trấn ác lực đạo bị hất ngược lại, ngọn thiết trượng không tự chủ được rời khỏi tay bay lên không, bõm một tiếng lớn rơi xuống Nam Hồ.

Vương Xử Nhất sợ nàng thừa thế xông tới đã lạng người ra chặn trước mặt Kha Trấn ác vung kiếm cản lại: Y tuy kiến thức rộng rãi nhưng trước nay chưa từng nhìn thấy Đả cẩu bổng pháp, không kìm được vô cùng kinh nghi.

Quách Tĩnh thấy sư phụ bất lợi, kêu lên:

- Đại sư phụ, người cứ nghỉ ngơi, để con tới giúp.

https://thuviensach.vn

Rồi tung người rời khỏi vị trí sao Bắc cực, xông tới vị trí sao Thiên toàn. Lúc ấy y võ công đã hơn Toàn Chân thất tử lại hiểu rõ chỗ ảo diệu của trận pháp, vừa tham gia vào, oai lực của trận thế lập tức tăng lên rất nhiều. Trận Bắc đẩu vốn lấy sao Thiên quyền làm chủ, nhưng y vừa vào trận thì then chốt đã dời qua vị trí sao Thiên toàn, trận pháp lập tức biến hóa. Thế trận biến hóa này vốn không vững chắc bằng chính trận, nhưng Hoàng Dược Sư nhất thời không nhìn thấy rõ, tuy có con gái giúp đỡ vẫn rất khó đối địch, may là Toàn Chân thất tử ra tay đều vừa phải, chỉ có một mình Quách Tĩnh vứt bỏ hết tính mạng, nên Hoàng Dược Sư mới có thể miễn cưỡng chi trì.

Đánh nhau một lúc, Quách Tĩnh càng ép sát lên. Y có chư tử giúp đỡ, Hoàng Dược Sư không đả

thương được đành liên tiếp dùng tuyệt kỹ khinh công mới tránh khỏi mấy đòn tấn công liên hoàn như

cọp điên của y.

Hoàng Dung thấy trên khuôn mặt hòa thiện ôn hậu bình thời của Quách Tĩnh đã mang đầy một làn sát khí, hung dữ rất đáng sợ, tựa hồ đã đột nhiên biến thành một người khác, như một kẻ không quen, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi, đứng chặn trước mặt cha nói với Quách Tĩnh:

- Ngươi giết ta trước đi?

Quách Tĩnh trừng mắt quát:

- Cút ra ngoài?

Hoàng Dung sửng sốt, nghĩ thầm:

- Tại sao y cũng nói chuyện với mình như thế?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh sấn lên phía trước, đưa tay xô nàng qua một bên. Rồi tung người vồ tới Hoàng Dược Sư.

Chợt nghe sau dưng có một người hô hô cười lớn, kêu lên:

- Dược huynh không cần lo buồn, có huynh đệ tới giúp đây.

Giọng nói choang choang vô cùng chói tai Mọi người không dám quay lại, chuyện trận Bắc đẩu ra sau lưng Hoàng Dược Sư mới thấy ở bờ hồ có năm người cao thấp lô nhô đứng đó, người đứng đầu thân hình cao lớn, chính là Tây độc Âu Dương Phong.

Toàn Chân như tử đồng thanh hú lớn. Khưu Xử Cơ nói:

- Tĩnh nhi, chúng ta tính sổ với Tây độc trước:

Vung trường kiếm một cái, Toàn Chân lục tử đều xúm vào vây quanh Âu Dương Phong.

Nào ngờ Quách Tĩnh chỉ chăm chăm nhìn vào Hoàng Dược Sư, dường như không nghe câu nói của

Khưu Xử Cơ. Toàn Chân lục tử vừa chuyển thân, y đã sấn tới cạnh Hoàng Dược Sư, hai người lấy nhanh đánh nhanh, trong chớp mắt đã qua lại năm sáu mươi chiêu. Đôi bên đều đánh không trúng, cùng nhảy lùi ra, trầm vai ưỡn lưng nhìn nhau chằm chặp, chỉ nghe Quách Tĩnh gầm lớn một tiếng sấn vào tấn công, vừa qua vài chiêu lại nhảy lùi ra.

Lúc ấy Toàn Chân lục tử đã bày thành trận thế, nhìn tới Kha Trấn ác chỉ thấy y tay không đứng cạnh Hoàng Dược Sư nghiêng tai nghe ngóng, hai tay giang ra, rõ ràng không kể tới tính mạng của mình, xông lên ôm chặt y để Quách Tĩnh đánh vào chỗ yếu hại. Khưu Xử Cơ vẫy tay gọi Doãn Chí Bình, bảo y đứng vào vị trí sao Thiên toàn. Mã Ngọc cao giọng ngâm:

https://thuviensach.vn

- Tay cầm ngọc thánh thường vung bút, Lòng mở cung trời chẳng thổi tiêu!

Đó là câu thơ Đàm Xử Đoan ngâm lúc lâm chung, chư tử vừa nghe thấy, đòng địch khái nổi lên, kiếm quang mờ mịt, chưởng ảnh trùng trùng cùng đánh tới Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong ngọn xà trượng trong tay thoắt đánh thoắt đỡ, ép bảy người phái Toàn Chân lui ra.

Y lúc ở thôn Ngưu Gia đã thấy sự lợi hại của trận Thiên cang Bắc đẩu phái Toàn Chân, trong lòng vốn đã úy kỵ, trước tiên giữ chắc môn hộ, chờ đối phương sơ hở. Trận Bắc đẩu vừa triển khai, tiền công hậu kích liên hoàn không dứt. Âu Dương Phong thấy chiêu chiết chiêu, gặp thế phá thế, trong giây lát đã nhìn ra nhược điểm lớn của trận pháp trên vị trí sao Thiên toàn chỗ Doãn Chí Bình, nghĩ

trận này còn chưa kín đáo, không đủ đáng sợ, lập tức vung xà trượng giữ chỗ yếu hại, đưa mắt nhìn ra quan sát tình thế chung quanh.

Quách Tĩnh và Hoàng Dược Sư sấn sát vào nhau. Hoàng Dung vung trúc bổng cản Kha Trấn ác lại cách hai người hơn một trượng, liên tiếp kêu lên:

- Khoan hãy động thủ, nghe ta nói mấy câu đã.

Nhưng Quách Tĩnh lờ đi như không nghe, hết chưởng này tới chưởng khác đánh ra, liều mạng tấn công. Hoàng Dung thấy cha lúc đầu còn thủ hạ lưu tình, nhưng bị Quách Tĩnh đánh rát, vẻ mặt càng lúc càng giận dữ, ra tay càng nặng, nhìn thấy cục diện nguy cấp, chỉ cần hai người có ai hơi sơ suất thì nhất định sẽ bị thương vong, vừa ngẩng đầu thấy Hồng Thất công đang trên lầu Yên Vũ dựa lan can xem đánh nhau vội gọi “Sư phụ, sư phụ, người mau xuống đây phân biện cho rõ ràng.

Hồng Thất công cũng đã sớm thấy tình thế không hay, khổ nỗi võ công đã mất hết, không có sức cứu nguy giải nạn, đang sốt ruột thì nghe tiếng

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung gọi, nghĩ thầm:

- Chỉ cần Hoàng lão tà đối với mình có mấy phần tình nghĩa cố nhân thì chuyện này cũng có thể làm được.

Hai tay ấn vào lan can một cái từ trên không rơi thẳng xuống đất quát:

- Mọi người ngừng tay, lão khiếu hóa có câu muốn nói.

Cửu chỉ thần cái oai danh trên giang hồ thế nào, mọi người thấy y đột nhiên xuất hiện, ai cũng giật nảy mình, không tự chủ được dừng tay thôi đánh.

Âu Dương Phong là người đầu tiên ngấm ngầm kêu khổ, tự nhủ:

- Tại sao lão ăn mày lại khôi phục được võ công?

Y không biết Hồng Thất công sau khi nghe Quách Tĩnh đọc thần công trong Cửu âm chân kinh tiếng Phạn dịch ra, trong bấy nhiêu ngày đã theo đó tập luyện để tự đả thông kỳ kinh bát mạch. Hồng Thất công võ công vốn đã tinh thâm, lại nghe được yếu quyết nội công thượng thừa, theo cách tu tập, tự

nhiên hiệu nghiệm như thần, trong một thời gian rất ngắn đã đả thông được một trong bát mạch, khinh công đã khôi phục được ba bốn phần.

Nếu luận về quyền kình chưởng lực ra chiêu động thủ thì vẫn không bằng một hán tử khỏe mạnh không biết võ công, nhưng nhảy nhót tránh né, thân pháp nhẹ nhàng thì với nhãn lực của Âu Dương Phong như thế cũng không nhận ra y chỉ là hư trương thanh thế, chứ hoàn toàn không có nội kình thật sự.

Hồng Thất công thấy mọi người vẫn kính sợ mình như thế, nghĩ thầm:

- Nếu lão khiếu hóa không giả vờ một phen thì rất khó gỡ cục diện nguy cấp hôm nay, nhưng phải nói thế nào mới có thể khiến các đạo sĩ phái Toàn

https://thuviensach.vn

Chân cúi đầu nghe lệnh, để Lão Độc vật thấy khó mà lui đây?

Nhất thời không có cách nào, bèn ngẩng đầu lên trời cười ha hả rồi sẽ nói, vừa ngẩng đầu chợt thấy trăng sáng vừa mọc lên, như một cái bánh xe bằng băng tròn hơi bị khuyết một bên, chợt động tâm niệm nói:

- Ở đây ai cũng là cao thủ võ lâm, không nên làm việc bừa bãi như bọn vô lại, nói chuyện như đánh rắm.

Mọi người sửng sốt, biết y xưa nay ăn nói bừa bãi không hề úy kỵ nên cũng không cho là vô lễ, nhưng thấy y trách móc như thế, nghĩ lại ắt có lý do. Mã Ngọc bước lên làm lễ, nói:

- Xin tiền bối chỉ dạy.

Hồng Thất công tức giận nói:

- Lão khiếu hóa nghe người ta nói ngày Trung thu năm nay cạnh lầu Yên Vũ có người đánh nhau, lão khiếu hóa rất sợ nghe không rõ, nhưng nghĩ thời giờ còn sớm, vẫn có thể ngủ ngon một giấc ở đây, nào ngờ sáng nay đã nghe tiếng bình bình ầm ầm cãi vã không ngớt. Lại còn xúm vào đánh nhau lộn bậy, đàn ông đánh vợ, con rể đánh cha vợ cứ như giết heo giết chó, làm lão khiếu hóa không sao ngủ

được. Các ngươi ngước mắt nhìn lên trời kìa, hôm nay là ngày mấy hả?

Mọi người nghe mấy câu của y đột nhiên đều nhớ ra hôm nay mới là mười bốn tháng tám, ngày mai mới đến cái hẹn tỷ võ, huống gì bọn Bành Liên Hổ, sa Thông Thiên đóng vai chính vẫn chưa tới, hiện tại động thủ quả thật có chỗ không hợp lý. Khưu Xử Cơ nói:

- Lão tiền bối dạy rất đúng. Hôm nay lẽ ra chúng tôi không nên làm ầm lên ở đây.

https://thuviensach.vn

Y quay đầu nói với Âu Dương Phong:

- Âu Dương Phong, chúng ta tìm chỗ khác sống chết với nhau một trận.

Âu Dương Phong cười nói:

- Hay lắm, hay lắm, ta xin bồi tiếp.

Hồng Thất công sa sầm mặt nói:

- Vương Trùng Dương vừa quy tiên mà một bọn súc sinh phái Toàn Chân đã làm bậy. Ta nói tốt cho các ngươi nhé, năm nam đạo sĩ, một nữ đạo cô, thêm một tiểu đạo sĩ võ công thấp kém còn chưa phải là đối thủ của lão Lão Độc vật đâu. Vương Trùng Dương cũng chẳng có cái gì tốt để lại cho ta, bọn súc sinh đáng chết phái Toàn Chân cũng không coi lão khiếu hóa ra gì, nhưng ta muốn hỏi các ngươi một câu: Các ngươi đã hẹn tỷ võ thì ngày mai có giữ lời hứa không? Hay là bảy đạo sĩ chết sẽ đánh nhau với người ta?

Mấy câu ấy bề ngoài là châm chọc Toàn Chân chư tử, nhưng bên trong thì có ý tất đề tỉnh, động thủ

với Âu Dương Phong thì quả thật chỉ có chết không sống.

Bảy đạo sĩ phái Toàn Chân đánh không được Hoàng Dược Sư thì cũng không phải là đối thủ của Âu Dương Phong. Lục tử giàu kinh nghiệm giang hồ, làm sao không hiểu rõ ý y, chỉ là kẻ đại thù trước mắt, làm sao co đầu rút cổ được?

Hồng Thất công liếc mắt một cái, thấy Quách Tĩnh trợn mắt giận dữ nhìn Hoàng Dược Sư, Hoàng Dung thì đang muốn khóc, biết bên trong có rất nhiều chuyện rắc rối, nghĩ thầm:

- Đợi Lão Ngoan đồng tới, bằng vào công phu của y thì có thể dùng võ nghệ đè nén tất cả mọi người, lúc ấy lão khiếu hóa sẽ nói.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy bèn quát:

- Lão khiếu hóa muốn ngủ, ai động thủ động cước là có chuyện với ta đấy. Ngày mai các ngươi có đánh nhau long trời lở đất thì lão khiếu hóa cũng không giúp ai cả. Mã Ngọc, bọn súc sinh các ngươi ngồi ngay xuống đất luyện công phu cho ta, nội công mạnh một phần là được một phần, lúc có chuyện ôm chân Phật còn hơn là không ôm. Tĩnh nhi, Dung nhi, lại đây đấm chân cho ta.

Âu Dương Phong vốn vẫn úy ky y, nghĩ thầm:

- Nếu y liên thủ với Toàn Chân chư tử thì quả thật rất khó chống lại.

Lập tức nói:

- Lão khiếu hóa, Dược huynh và ta kết thù oán với phái Toàn Chân. Cửu chỉ thần cái nói ra như núi, hôm nay nể mặt ngươi, ngày mai ngươi không được giúp bên nào đấy.

Hồng Thất công cười thầm:

- Bây giờ ngươi đưa đầu ngón tay đẩy ta cũng ngã, mà còn sợ ta xuất thủ.

Lúc ấy bèn cao giọng nói:

- Lão khiếu hóa đánh rắm cũng còn đáng tin hơn ngươi nói, ta nói không giúp là không giúp, đã chắc ngươi thắng được à?

Nói xong nằm ngửa ra đất, gối cái bầu rượu xuống dưới đầu, kêu lên.

- Hai đứa nhỏ, đấm chân mau lên!

Lúc ấy cái đùi dê y ăn chỉ còn lại một khúc xương, nhưng y vẫn còn tiếc không chịu bỏ, cứ cạp cạp liếm liếm, tựa hồ mùi vị vô cùng, nhìn ra mây trắng đùn lên tầng tầng lớp lớp ở chân trời, nói:

https://thuviensach.vn

- Đám mây kia lạ thật chỉ e chuyển mưa?

Lại thấy hơi nước dưới mặt hồ lan ra bèn hít mạnh mấy hơi, lắc lắc đầu nói:

- Bức bối quá?

Rồi quay đầu nhìn Hoàng Dược Sư nói:

- Dược huynh, mượn con gái ngươi đấm chân cho ta được không?

Hoàng Dược Sư cười khẽ một tiếng. Hoàng Dung bước tới ngồi xuống cạnh Hồng Thất công, nhè

nhẹ đấm lên đùi y. Hồng Thất công thở dài nói:

- Ờ, mấy cái xương già này trước nay chưa từng được hưởng phúc thế này!

Rồi trợn mắt nhìn Quách Tĩnh nói:

- Tiểu tử ngốc, mấy cái móng chó của ngươi chưa bị Hoàng lão tà đánh gãy chứ?

Quách Tĩnh ứng thanh đáp:

- Dạ.

Rồi ngồi xuống bên kia đấm đùi cho y.

Kha Trấn ác ngồi dựa vào gốc liễu ven hồ, hai con mắt không có ánh sáng trừng trừng nhìn Hoàng Dược Sư. Y lấy tai thay mắt, Hoàng Dược Sư đi đi lại lại ven hồ, qua đông thì y quay qua đông, qua tây thì y quay qua tây. Hoàng Dược Sư không đếm xỉa gì tới, miệng khẽ cười gằn. Toàn Chân lục tử

và Doãn Chí Bình đều ngồi xếp bằng dưới đất, vẫn theo hình thế trận Thiên cang Bắc đẩu, cúi đầu nhắm mắt, yên lặng vận công. Bọn xà nô thủ hạ của

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong thì lấy rượu thịt bàn ghế trong thuyền lên bày ra dưới lầu Yên Vũ. Âu Dương Phong ngồi quay lưng ra phía mọi người đóng rượu ăn thịt, đang nghĩ tại sao Hồng Thất công trúng phải chưởng lực rất nặng của mình mà lại có thể khôi phục mau lẹ như thế?

Lúc ấy khí trời rất nóng, côn trùng chung quanh bay túa ra, trên mặt hồ mù trắng tỏa mênh mông.

Hồng Thất công nói:

- Xương đùi ta nhức lắm, chắc sẽ có mưa lớn, ngày mai Trung thu nếu có trăng sáng thì lão tử sẽ chặt cái đùi này đưa cho các ngươi.

Rồi liếc mắt nhìn Quách Hoàng hai người, thấy ánh mắt của họ thủy chung vẫn tránh né chưa từng nhìn nhau một cái y tính nết hào sảng thẳng thắn, thấy chuyện khó chịu như thế làm sao nhịn nổi.

Bèn hỏi mấy lần, nhưng hai người cứ ậm à ậm ừ không đáp.

Hồng Thất công cao giọng nói với Hoàng Dược Sư:

- Dược huynh, Nam Hồ này còn có tên gọi nào khác không?

Hoàng Dược Sư nói:

- Còn gọi là hồ Uyên ương.

Hồng Thất công nói:

- Hay quá? Tại sao hai đứa con gái con rể ngươi cãi cọ gây gổ bên hồ Uyên ương này mà trượng nhân nhà ngươi lại không khuyên giải?

Quách Tĩnh nhảy dựng lên, chỉ vào Hoàng Dược Sư nói:

https://thuviensach.vn

- Y.., y.., hại chết năm vị sư phụ của con, con làm sao còn gọi y là nhạc phụ được?

Hoàng Dược Sư cười nhạt nói:

- Lạ lắm à? Giang Nam thất quái còn chưa chết hết, vẫn còn thừa một lão mù. Ta nói y cũng không sống được tới ngày mai đâu... .

Kha Trấn ác không chờ y nói xong đã tung người vọt tới. Quách Tĩnh ngẩng đầu lên, đòn ra sau đã tới trước. Hoàng Dược Sư đánh trả một chiêu, song chưởng chạm nhau, bùng một tiếng, hất Quách Tĩnh lùi ra hai bước.

Hồng Thất công quát lên:

- Ta đã nói là không động thủ, lão khiếu hóa nói mà như đánh rắm à?

Quách Tĩnh không dám xông vào nữa, căm hờn nhìn Hoàng Dược Sư trừng trừng. Hồng Thất công

nói:

- Hoàng lão tà, Giang Nam lục quái anh hùng hiệp nghĩa, sao ngươi lại giết hại kẻ vô cớ? Lão khiếu hóa thấy ngươi ép người như thế rất không vừa mắt.

Hoàng Dược Sư nói:

- Ta muốn giết ai thì giết, ngươi quản được à?

Hoàng Dung kêu lên:

- Cha, năm vị sư phụ của y không phải là cha hại chết, con biết rồi. Cha nói không phải là cha giết đi.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dược Sư dưới ánh trăng thấy vẻ mặt con gái tiều tụy, không kìm được thương xót, liếc Quách Tĩnh một cái thấy mặt y đầy sát khí, trong lòng lại trở nên ương ngạnh, nói:

- Là ta giết.

Hoàng Dung nức nở nói:

- Cha, tại sao cha lại cứ phải tự nhận mình giết người?

Hoàng Dược Sư lớn tiếng nói:

- Người đời đều nói cha ngươi tà ác cổ quái, chẳng lẽ ngươi không biết à? Đã là người xấu thì làm sao còn làm chuyện tốt được? Tất cả những chuyện xấu xa trên thiên hạ đều là cha ngươi làm đấy.

Giang Nam lục quái tự cho là bậc nhân nhân hiệp sĩ, nhưng ta nhìn thấy đám người tự phong là anh hùng hảo hán ấy lại nổi giận.

Âu Dương Phong hô hô cười lớn, cao giọng nói:

- Mấy câu ấy của Dược huynh nghe thật sướng tai, bội phục, bội phục.

Rồi nhấc chén rượu lên uống cạn một hơi, nói:

- Dược huynh, huynh đệ tặng ngươi một món lễ vật.

Tay phải khẽ rung một cái ném một cái gói qua. Y cách Hoàng Dược Sư vài trượng, nhưng tiện tay ném cái bao phục rít gió bay tới, mọi người bên cạnh đều kinh ngạc hoảng sợ.

Hoàng Dược Sư đón lấy, vừa chạm vào bao đã cảm thấy bên trong là một cái đầu người, mở ra xem thì giật nảy mình, thấy là một cái đầu người mới bị chặt, đầu đội phương cân, dưới cằm có râu nhưng mặt mũi thì không quen. Âu Dương Phong cười nói:

https://thuviensach.vn

- Sáng nay huynh đệ từ phía tây tới, nghỉ chân ở một thư viện, nghe lão hủ nho này giảng sách cho học trò, nói phải làm trung thần hiếu tử gì đó, huynh đệ nghe thấy khó chịu, bèn giết y luôn. Ngươi và ta là Đông tà Tây độc, có thể nói là mùi thối tha rất hợp nhau.

Nói xong buông tiếng cười dài.

Hoàng Dược Sư biến sắc, nói:

- Ta bình sinh rất kính trọng những bậc trung thần hiếu tử.

Rồi cúi xuống móc đất thành huyệt, chôn cái đầu người xuống, cung cung kính kính lạy ba lạy. Âu Dương Phong cảm thấy cụt hứng, hô hô cười nói:

- Hoàng lão tà chỉ có hư danh, té ra cũng là kẻ bị lễ pháp câu thúc.

Hoàng Dược Sư giận dữ nói:

- Trung hiếu là khí tiết vốn có, không phải lễ pháp?

Câu nói vừa dứt, trên không đột nhiên có một tiếng sét nổ. Mọi người nhất tề ngẩng lên, chỉ thấy mây đen che hết nửa bầu trời, nhìn thấy sẽ lập tức có mưa rào. Đúng lúc ấy chợt nghe tiếng nhã nhạc vang lừng, bảy tám chiếc thuyền lớn trong hồ chèo tới, trong thuyền treo đèn hồng, đầu thuyền có mấy tấm biển Túc tĩnh, Hồi tỵ, đầy khí phái nhà quan.

https://thuviensach.vn

Hồi 35(a)

Trong miếu thiết thương

Thuyền vừa cập bến, hai ba mươi người bước lên, bọn Bành Liên Hổ, sa Thông Thiên đều có trong đó. Hai người lên bờ cuối cùng một cao một thấp, người cao là Triệu vương Hoàn Nhan Hồng Liệt nước Đại Kim, người thấp là bang chủ Thiết chưởng bang Cừu Thiên Nhận. Xem ra Hoàn Nhan

Hồng Liệt cậy có Âu Dương Phong, Cừu Thiên Nhận hai người xuất mã, lần tỷ võ này chỉ thắng chứ

không có bại nên ngang nhiên đích thân trở lại Giang Nam.

Hoàng Dung chỉ Cừu Thiên Nhận nói:

- Cha, con bị lão già kia đánh trúng một chưởng suýt nữa mất mạng.

Hoàng Dược Sư lúc ở Quy Vân trang đã thấy Cừu Thiên Nhận giở trò nhưng không biết đó là Cừu Thiên Trượng mạo nhận, nghĩ thầm bằng vào một chút đạo hạnh nhỏ nhoi của y thì làm sao đánh được con gái mình, cảm thấy kỳ lạ. Lúc ấy Âu Dương Phong đã gặp bọn Hoàn Nhan Hồng Liệt, hạ

giọng bàn bạc.

Qua hồi lâu, Âu Dương Phong bước tới cạnh Hồng Thất công nói:

- Thất huynh, đến hội tỷ võ ngươi không giúp bên nào, có đúng là chính miệng ngươi nói ra câu ấy không?

Hồng Thất công nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Mình có lòng mà không có sức, muốn giúp cũng không giúp được.

Đành trả lời:

- Cái gì mà hội với không hội, ta là nói ngày mười lăm tháng tám .

Âu Dương Phong nói:

- Thì đúng là thế. Dược huynh, phái Toàn Chân và Giang Nam thất quái tìm ngươi trút giận, ngươi là tôn sư một đời, động thủ với bọn người này sẽ mất hết thân phận, để huynh đệ thu xếp cho ngươi, ngươi chỉ cần chắp tay đứng xem được không?

Hoàng Dược Sư đã nhìn thấy trận thế đôi bên: nếu Hồng Thất công không ra tay, Toàn Chân chư tử

nhất định sẽ chết sạch dưới độc thủ của Âu Dương Phong, phái Toàn Chân không khỏi tan rã từ đây, nếu Quách Tĩnh giúp đỡ giữ vị trí sao Thiên toàn thì Âu Dương Phong lại không phải là đối thủ của trận Thiên cang Bắc đẩu, nhưng nếu thằng tiểu tử ngốc này lại cứ lẳng nhẳng với mình thì tình thế lại khác, nghĩ thầm:

- Gã tiểu tử Quách Tĩnh miệng còn hôi sữa mà sự tồn vong họa phúc của cả phái Toàn Chân đều gắn chặt với suy nghĩ nhất thời của y, Vương Trùng Dương dưới đất mà biết, cũng chỉ còn cách cười gượng.

Âu Dương Phong thấy y trầm ngâm không trả lời, nghĩ thời cơ sẽ lập tức trôi qua, nếu Lão Ngoan đồng Chu Bá Thông tới lại không dễ đối phó, bèn hú dài một tiếng, quát:

- Mọi người động thủ đi, còn chờ gì nữa?

Hồng Thất công tức giận nói:

- Ngươi nói tiếng người hay là chó đánh rắm đấy?

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong chỉ lên trời một cái cười nói:

- Đã qua giờ Tý, bây giờ là sáng sớm ngày mười lăm rồi.

Hồng Thất công ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy vầng trăng tròn dần dần lặn về phía tây, một nửa bị mây đen che khuất, quả nhiên đã là cuối giờ Tý đầu giờ sửu. Âu Dương Phong xà trượng điểm ra, đột nhiên đánh tới giữa ngực Khưu Xử Cơ.

Toàn Chân lục tử thấy đại địch trước mặt, bọn Bành Liên Hổ lại đứng bên cạnh nhìn chằm chằm, nghĩ thầm:

- Hôm nay nếu hơi không cẩn thận, ắt sẽ toàn quân tan nát.

Lúc ấy phấn chấn tinh thần, hết sức chống cự Âu Dương Phong, chỉ đấu vài hợp sáu người đã không kìm được thầm kêu khổ. Lúc ấy Tây độc có ý muốn ra oai trước mặt đông người, thi triển toàn sát thủ lợi hại, nhất là hai con rắn độc trên xà trượng lúc co lúc duỗi, chợt cắn chợt mổ càng khiến người ta không sao đề phòng. Bọn Khưu Xử Cơ, vương Xử Nhất mấy lần phóng kiếm đâm, nhưng làm sao đâm trúng được?

Hoàng Dung thấy Quách Tĩnh trợn mắt nhìn cha, chỉ vì ngại Hồng Thất công nên ngần ngừ không dám ra tay, linh cơ chợt động, nói:

- Cả ngày chỉ lo báo thù rửa hận, hừ, kẻ thù giết cha thật sự đã tới thì lại sợ sệt.

Quách Tình được nàng một câu nhắc nhở, trợn mắt nhìn nàng một cái, nghĩ thầm:

- Cứ giết thằng chó Kim kia trước rồi tìm Hoàng Dược Sư cũng không muộn.

Bèn rút chuỷ thủ ra xông về phía Hoàn Nhan Hồng Liệt.

https://thuviensach.vn

Sa Thông Thiên và Bành Liên Hổ đồng thời sấn ra chắn trước mặt Hoàn Nhan Hồng Liệt. Quách

Tĩnh ngọn chuỷ thủ lật tay đâm chếch ra, Bành Liên Hổ nhấc hai ngọn Phán quan bút gạt đỡ, keng một tiếng, chỉ thấy hổ khẩu tê chồn, Quách Tĩnh đã lướt qua hai người. Công phu Di hình hoán vị

của sa Thông Thiên không chặn y kịp, vội phi thân đuổi theo. Linh Trí thượng nhân và Lương Tử

ông đều cầm binh khí đứng chặn phía trước.

Quách Tĩnh tránh qua hai ngọn Thấu cốt đinh của Lương Tử ông phóng tới, tay kiếm tay chưởng ra chiêu Chi dương xúc phiên xông vào. Lương Tử ông thấy đòn tới lợi hại, vội lăn tròn xuống đất tránh ra, Linh Trí thượng nhân thân thể to béo, hành động bất tiện, lại nghĩ nếu mình cũng tránh, địch nhân sẽ xông tới trước mặt Triệu vương gia, lập tức nhấc song bạt thẳng thắn đón đỡ chiêu ấy của y.

Chỉ nghe hai tiếng choang choang vang rền, đôi bạt đã bị chưởng lực đánh bay lên không, chưởng phong của Quách tĩnh lại vỗ tới giữa mặt. Linh Trí thượng nhân cậy chưởng lực thâm hậu, lại thêm trên chưởng có độc, lập tức vung chưởng đánh ra, đột nhiên thấy khí ở ngực tắt nghẽn, cánh tay tê rần, bàn tay nhũn ra rủ xuống, khớp cổ tay đã bị đánh gãy, công phu độc chưởng không thi thố gì được. Y đầu óc rối loạn, ngẩn ra bất động. Lúc ấy nếu QuáchTĩnh thừa thế đánh thêm một chưởng thì sẽ lập tức lấy được tính mạng của nhà sư Tây Tạng này, nhưng y muốn giết Hoàn Nhan Hồng Liệt nên không nhìn tới Linh Trí thượng nhân nữa. Hai chiếc đồng bạt trên không lấp lóe ánh vàng lần lượt rơi xuống. Keng một tiếng, chiếc thứ nhất đập trúng đầu Linh Trí thượng nhân, may là rơi ngang xuống, nếu không thì mép bạt sắc như đao nhất định đã chẻ cái đầu trọc của y làm hai, kế đó lại keng một tiếng, lần này tiếng vang còn lớn hơn, chính là chiếc thứ hai rơi

https://thuviensach.vn

xuống, đôi bạt đập vào nhau vang rền ong ong không dứt, vang ra xa xa trên mặt hồ.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy Quách Tĩnh chân không dừng bước, liên tiếp vượt qua bốn cao thủ, trong chớp mắt đã tới trước mặt mình, bất giác cả sợ, kêu lên:

- Ái chà!

Rồi co chân bỏ chạy. Quách Tĩnh cầm kiếm đuổi theo, được vài bước trước mắt bóng vàng chớp lên, hai phát chưởng bên cạnh chênh chếch đánh tới Quách Tĩnh nghiêng người tránh qua, đoản kiếm đâm ra, thân hình lại bị chưởng phong đánh dạt đi, vội sấn lên một bước, thấy địch nhân chính là bang chủ Thiết chưởng bang Cừu Thiên Nhận. Quách Tĩnh biết y võ công cao cường hơn mình,

không thể nghĩ tới chuyện truy sát kẻ thù nữa, lập tức tay trái vung kiếm, tay phải phát chưởng, liền ngưng thần tiếp chiến.

Bành Liên Hổ thấy Quách Tĩnh bị Cừu Thiên Nhận chặn đứng, Lương Tử ông và sa Thông Thiên

song song đứng chặn trước mặt Hoàn Nhan Hồng Liệt, nguy hiểm đã qua, lập tức vọt tới trước mặt Kha Trấn ác, cười nói:

- Kha đại hiệp, tại sao Giang Nam lục quái chỉ có một quái tới?

Kha Trấn ác thiết trượng đã bị Hoàng Dung đẩy xuống Nam Hồ, nghe địch nhân buông tiếng châm chọc, vung tay phát ra một ngọn độc lăng rồi lập tức nhảy lùi về phía sau. Dưới ánh trăng mờ mờ, ngọn thiết lăng lướt gió bay ra, Bành Liên Hổ đã nếm mùi đau khổ của chất độc trên loại ám khí này, quả thật là con chim phải cung sợ cành cây cong, không dám vung Phán quan bút đỡ gạt, vội chống mạnh hai ngọn bút xuống đất nhảy vọt lên không, chỉ nghe vù một tiếng, ngọn thiết lăng lướt qua dưới bàn chân y. Y

https://thuviensach.vn

thấy Kha Trấn ác trong tay không có binh khí, nghiến răng một cái, cầm bút sấn mau tới.

Kha Trấn ác chân bị tàn tật, lúc bình thời đi lại toàn nhờ vào thiết trượng để chi trì, nghe tiếng địch nhân lướt tới như gió, đành miễn cưỡng nhảy qua bên cạnh hai bước, lúc chạm đất chân trái khuỵu xuống suýt ngã lăn ra. Bành Liên Hổ cả mừng, ngọn bút bên trái hộ thân đề phòng tuyệt kỹ ám khí của y, ngọn bút bên phải đâm mạnh xuống lưng y. Kha Trấn ác nghe tiếng xét hình, lăn một vòng tránh ra. Ngọn Phán quan bút của Bành Liên Hổ đâm xuống tảng đá dưới đất, bắn ra mấy tia lửa, quát:

- Thằng giặc mù, xem ngươi gian hoạt tới đâu!

Ngọn bút bên trái lại phóng tới. Kha Trấn ác vừa lăn một vòng, vù một tiếng lại phóng ra một ngọn độc lăng. Linh Trí thượng nhân tay trái đỡ cổ tay phải, đang líu la líu lo dùng tiếng Tây Tạng chửi người, đột nhiên thấy Kha Trấn ác lăn tới cạnh bèn giơ chân đạp mạnh xuống. Kha Trấn ác nghe thấy tiếng gió, tay trái chống xuống đất một cái lăn chếch ra, nhưng y tránh khỏi cái đạp ấy của nhà sư Tây Tạng nhưng không tránh khỏi đôi bút đâm tới, chỉ thấy sau lưng đau buốt, thầm kêu không hay, chỉ đành nhắm mắt chờ chết, chợt nghe một giọng trong trẻo quát:

- Cút đi!

Kế đó là một tiếng “ái chà?”

Kế lại bùng một tiếng. Nguyên là Hoàng Dung dùng Đả cẩu bổng pháp chặn đứng thiết bút, thuận thế hất ra ngoài, làm Bành Liên Hổ chúi xuống.

Chiêu này cũng đúng là chiêu hất ngọn trượng của Kha Trấn ác mới rồi, chỉ là Bành Liên Hổ cứ nắm chặt đôi Phán quan bút, thế nào cũng không chịu buông, nên cả người cả bút chúi xuống đất.

https://thuviensach.vn

Bành Liên Hổ vừa sợ vừa giận, lồm cồm bò dậy, thấy Hoàng Dung cầm trúc bổng bảo vệ cho Kha Trấn ác đứng lên. Kha Trấn ác chửi:

- Tiểu yêu nữ, ai cần ngươi cứu ta?

Hoàng Dung quát:

- Cha, ngươi chiếu cố cho lão mù ngu ngốc này, đừng để người ta đả thương y.

Nói xong xông lên giúp Quách Tĩnh, hai người đánh Cừu Thiên Nhận. Kha Trấn ác đứng ngẩn người ra, nhất thời mờ mịt không biết làm gì.

Bành Liên Hổ thấy Hoàng Dược Sư đứng khá xa, quay lưng lại phía mình, tựa hồ không nghe lời con gái nói, lúc ấy rón rén núp sau lưng Kha Trấn ác, Phán quan bút đột nhiên đánh ra. Chiêu này mãnh liệt tàn độc, cho dù Kha Trấn ác có thiết trượng trong tay cũng chưa chắc đã đỡ được, đã thấy sắp đắc thủ, đột nhiên vù một tiếng, một vật xé gió bay tới đập lên Phán quan bút của y, lập tức nát vụn, là một viên đá nhỏ. Cái ném ấy đánh y hổ khẩu tê chồn, ngọn Phán quan bút rơi luôn xuống đất.

Bành Liên Hổ giật nảy mình, không biết viên đá ấy từ đâu bay tới mà kình lực lại vô cùng mạnh mẽ, chỉ thấy Hoàng Dược Sư hai tay chắp lại sau lưng, vẫn nhìn đám mây đen ở chân trời không hề

ngoảnh lại.

Kha Trấn ác lúc ở Quy Vân trang đã nghe qua công phu Đàn chỉ thần thông, biết Hoàng Dược Sư ra tay cứu mạng, lại càng tức giận hơn, xông tới sau lưng y gầm lên:

- Bảy huynh đệ chết hết chỉ còn một người, giữ lại làm gì?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dược Sư vẫn không quay đầu, đợi đến khi y tới sau lưng chỉ còn ba thước mới khẽ vung tay trái về phía sau một cái. Kha Trấn ác chỉ thấy một luồng lực đạo mạnh mẽ xô tới, không tự chủ được ngã ngửa ra ngồi phịch xuống đất, chỉ cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, nhất thời không sao đứng lên được. Lúc ấy trời càng tối đen, trên mặt hồ bốc lên một làn sương mù mênh mông, dâng lên trên cù lao, chân của mọi người đều bị che khuất trong làn sương mù.

Quách Tĩnh được Hoàng Dung giúp đỡ đã đánh ngang sức với Cừu Thiên Nhận. Bên kia phái Toàn Chân đã nguy cấp vô cùng, Hách Đại Thông bị xà rượng quét trúng chân, đạo bào của Tôn Bất Nhị

bị xé mất một bên. Vương Xử Nhất thầm hoảng sợ, biết nếu đánh thêm thì không bao lâu bên mình nhất định có người không chết cũng bị thương, bèn nhân lúc Mã Ngọc và Lưu Xử Huyền tiến lên tấn công liền rút trong bọc ra một ngọn pháo Lưu tinh châm lứa, chỉ nghe soạt một tiếng, một đạo ánh sáng vạch thẳng lên trên không.

Nguyên là Toàn Chân thất tử ai cũng thu nhận không ít đồ đệ nên đệ tử đời thứ ba trong phái rất đông, ngoài Doãn Chí Bình còn có Lý Chí Thường, Trương Chí Kính, Vương Chí Thản, Kỳ Chí

Thành, Trương Chí Tiên, đều ngang hàng với y.

Lần tỷ võ ở lầu Yên Vũ tại Gia Hưng này, thất tử rất sợ bọn Bành Liên Hổ, sa Thông Thiên mang theo nhiều lâu la để cậy đông thủ thắng nên đều dắt đệ tử môn hạ cùng tới Gia Hưng, dặn họ chờ

cạnh Nam Hồ, nếu thấy pháo Lưu tinh bắn lên thì lập tức tới tiếp viện. Lúc ấy Vương Xử Nhất thấy cục diện bất lợi bèn phóng pháo Lưu tinh. Nhưng sương mù dày đặc, cách nhau mấy bước không thấy rõ bóng người, chỉ sợ bọn đệ tử chưa chắc có thể xông qua làn sương mù mà tới.

https://thuviensach.vn

Lại đấu thêm một lúc, sương mù càng dày đặc, mọi người đứng giữa không khí ẩm thấp đều cảm thấy rất khó chịu. Mây đen trên trời cũng càng lúc, càng dày, ánh trăng xuyên qua làn mây chỉ sáng nhờ nhờ, sau cùng bị che khuất hẳn. Mọi người đều hoảng sợ tuy không ngừng tay nhưng dần dần lùi ra, ra chiêu đều thủ nhiều công ít.

Quách Tĩnh, Hoàng Dung giao đấu với Cừu Thiên Nhận, chợt một làn sương mù tràn tới trùm lên ba người. Quách Tĩnh thấy bóng hai người Cừu Hoàng đột nhiên bị che khuất, lập tức quay đi tìm Hoàn Nhan Hồng Liệt.

Y mở to hai mắt, muốn tìm ánh sáng vàng lóe lên trên mũ kim quan của Hoàn Nhan Hồng Liệt,

nhưng sương mù tầng tầng lớp lớp dày đặc, nhìn không rõ vật ngoài ba thước, đang tìm đông kiếm tây chợt nghe trong làn sương mù có một người quát:

- Ta là Chu Bá Thông đây, ai tìm ta đấy Quách Tĩnh cả mừng, đang định lên tiếng trả lời, Khưu Xử

Cơ đã kêu lên:

- Chu sư thúc, lão nhân gia người khỏe không?

Đúng lúc ấy, làn mây đen trên không hé ra một chỗ hở, mọi người đột nhiên thấy địch nhân vốn chỉ

gần mình trong gang tấc, ra tay là có thể đánh mình bị thương, không hẹn mà cùng bật tiếng la hoảng nhảy ra.

Chu Bá Thông cười hì hì đứng giữa mọi người, cao giọng nói:

- Ở đây đông người quá, vô cùng nhiệt náo, hay lắm, hay lắm!

Tay phải cọ khuỷu tay trái mấy cái, vê một viên ghét, nói:

https://thuviensach.vn

- Cho ngươi uống thuốc độc.

Rồi nhét vào miệng sa Thông Thiên đứng cạnh. Sa Thông Thiên vội né tránh, nhưng mặc dù công phu Di hình hoán vị của y cao cường vẫn không tránh kịp, bị Chu Bá Thông vung tay trái túm lấy, nhét viên ghét vào miệng. Y từng bị Lão Ngoan đồng cho nếm mùi đau khổ, biết nếu phun ra ngay nhất định sẽ bị đánh no đòn, chỉ đành hừ một tiếng ngậm trong miệng, đoán là viên này không có độc, cũng không có gì đáng sợ.

Vương Xử Nhất thấy Chu Bá Thông đột nhiên xuất hiện, vô cùng mừng rỡ, kêu lên:

- Sư thúc, té ra quả thật người chưa bị Hoàng đảo chủ hại chết.

Chu Bá Thông tức giận nói:

- Ai nói ta đã chết? Hoàng lão tà cứ nghĩ chuyện hại ta, nhưng mười mấy năm nay chưa thành công.

Ha, Hoàng lão tà, ngươi thử lại mà xem.

Nói xong vung quyền đánh vào vai Hoàng Dược Sư.

Hoàng Dược Sư không dám coi thường, đánh trả lại một chiêu Lạc anh thần kiếm chưởng, kêu lên:

- Bọn đạo sĩ súc sinh phái Toàn Chân lên án ta giết ngươi, cứ theo quấy rầy ta, nói là để trả thù cho ngươi đấy.

Chu Bá Thông tức giận nói:

- Ngươi giết được ta à? Đừng khoác lác! Ta bị ngươi giết chết bao giờ? Ngươi nhìn cho rõ nhé, ta là người hay là ma đây?

https://thuviensach.vn

Y chửi mắng huyên thiên, càng đánh càng mau. Hoàng Dược Sư thấy không thể nói lý với y, đúng là một lão già lẳng nhẳng, nhưng chiêu thức lại tinh diệu kỳ ảo, chỉ đành dốc toàn lực tiếp chiến.

Toàn Chân chư tử chỉ mong sư thúc tới sẽ liên thủ với Hoàng Dược Sư đối phó với Âu Dương

Phong, nào ngờ vị sư thúc này không biết nghe chuyện, đã lập tức đánh nhau với Hoàng Dược Sư

kịch liệt. Mã Ngọc liên tiếp kêu "Sư thúc, đừng động thủ với Hoàng đảo chủ nữa!

Âu Dương Phong nói chen vào:

- Đúng, Lão Ngoan đồng, ngươi quyết không phải là địch thủ của Hoàng lão tà, mau chạy trốn để giữ

mạng là hay nhất, chạy mau lên, chạy mau lên!

Chu Bá Thông bị y khích một câu, càng không chịu dừng tay. Hoàng Dung kêu lên:

- Lão Ngoan đồng, ngươi dùng công phu trong Cửu âm chân kinh đánh nhau với cha ta thì sư huynh ngươi dưới suối vàng sẽ nói thế nào?

Chu Bá Thông hô hô cười rộ, vô cùng đắc ý, nói:

- Ngươi thấy ta sử dụng công phu trong kinh à? Ta mất bao nhiêu thời giờ mới quên được hết chân kinh. Ha ha, học thì dễ, quên đi mới thật khó khăn! Ta là sử dụng bảy mươi hai lộ Không minh quyền, Lão Ngoan đồng tự mình nghĩ ra, có liên hệ gì với Cửu âm chân kinh?

Lúc Hoàng Dược Sư động thủ với y trên đảo Đào Hoa đã thấy quyền cước kình lực của y vô cùng kỳ

https://thuviensach.vn

ảo, lúc ấy thấy quyền pháp của y tuy tinh kỳ nhưng kình lực lại giảm nhiều so với trước, chỉ ngang tay với mình, đang ngạc nhiên lại nghe y nói thế, bất giác ngấm ngầm bực bội, không biết y sử dụng cách thức ly kỳ cổ quái gì mà có thể nghiễm nhiên loại bỏ một môn võ công thượng thặng của mình.

Âu Dương Phong thấy Chu Bá Thông và Hoàng Dược Sư đánh nhau kịch liệt trong đám sương mù,

ngấm ngầm mừng rỡ, lại sợ y đánh bại Hoàng Dược Sư xong sẽ liên thủ cùng Toàn Chân chư tử đối phó với mình liền nghĩ cách nhân cơ hội tốt này để phá trận Bắc đẩu trước, lúc ấy bèn vung xà trượng đánh ráo riết, trong khoanh khắc trận băc đẩu đã rơi vào cảnh nguy hiểm. Vương Xử Nhất và Lưu Xử Huyền cùng kêu lớn " Chu sư thúc, giết Âu Dương Phong trước đã.

Chu Ba Thông thấy các sư điệt nguy cấp, lúc ấy tay trái phong chưởng tay phải phát quyền, quýet ngang, đánh thẳng vừa đánh tới trước mặt Hoàng Dược Sư, đột nhiên ho ho cười rộ, quyền biến thành chưởng, chưởng biến thành quyền, đều đổi hướng tấn công. Hoàng Dược Sư không ngờ y ra chiêu kỳ quái như thế, vội đưa tay đỡ gạt, thì đầu chân mày đã bị ngón tay tren chưởng y quét trúng, tuy chưa bị thương nhưng cũng đau rát lên. Chu bá Thông một chưởng quét trúng đối phương, lập tức giật mình nghĩ ra, tay trái chát một tiếng đập vào cổ tay phải của mình một cái, mắng " Đáng chết, đáng chết, đây là công phu trong Cửu âm chân kinh!

Hoàng Dược Sư thoáng sửng sốt, quyền phải lập tức đẩy ra, một chiêu này quả thật mau lẹ vô luân, không tiếng động đập trúng đầu vai Chu Bá Thông. Chu Bá Thông cong lưng trầm vai quát:

- Ái chà! Báo ứng mau thật

https://thuviensach.vn

Làn sương mù tư từ lan ra, càng lúc càng khó nhìn thấy chung quanh. Quách Tĩnh sơ hai vị sư phụ

gặp chuyện bất trắc, đưa tay đỡ Kha Trấn ác, kéo y tới cạnh Hồng Thất công, hạ giọng nói:

- Hai vị sư phụ cứ lên lầu Yên Vũ nghỉ ngơi, đợi sương mù ta sẽ tính.

Chỉ nghe Hoàng Dung kêu lên:

- Lão Ngoan đồng, ngươi có nghe ta nói không đấy?

Chu Bá Thông nói:

- Ta đánh không thắng cha ngươi đâu, ngươi cứ yên tâm.

Hoàng Dung kêu lên:

- Ta muốn ngươi mau qua đánh Lão Độc vật, nhưng không được giết y.

Chu Bá Thông nói:

- Tại sao thế?

Y miệng không ngừng nói nhưng quyền cước cũng không hề chậm lại. Hoàng Dung kêu lên:

- Ngươi không nghe lời ta, thì ta phải nói toạc chuyện xấu của ngươi ra.

Chu Bá Thông nói:

- Chuyện xấu gì chứ? Ăn nói bậy bạ.

Hoàng Dung bèn kéo dài giọng:

- Được, Chiếc khăn tay, Uyên ương chắp cánh muốn cùng bay.

https://thuviensach.vn

Hai câu ấy khiến Chu Bá Thông hoảng sợ hồn phi phách tán, vội nói:

- Được được, ta nghe lời ngươi là được. Lão Độc vật, ngươi ở đâu thế?

Chỉ nghe giọng Mã Ngọc trong làn sương mù cất lên:

- Chu sư thúc, người chiếm vị trí sao Bắc cực để vây y.

Hoàng Dung lại nói:

- Cha, gã Cừu Thiên Nhận kia tư thông với nước Kim, là một tên đại gian tặc, giết y mau đi.

Hoàng Dược Sư nói:

- Hài tử, lại đây!

Trong làn sương mù dày đặc lại không thấy Cừu Thiên Nhận đâu. Chỉ nghe Chu Bá Thông hô hô

cười rộ, kêu lên:

- Lão Độc vật, mau quỳ xuống lạy cha ngươi, hôm nay ta mới tha mạng cho ngươi.

Quách Tĩnh đưa hai người Hồng Kha tới cạnh lầu quay lại tìm Hoàn Nhan Hồng Liệt, nào ngờ vừa từ

lầu Yên Vũ quay lại thì không những không thấy bóng dáng Hoàn Nhan Hồng Liệt mà ngay cả bọn sa Thông Thiên, Cừu Thiên Nhận cũng không biết đâu mất. Lại nghe Chu Bá Thông kêu lên:

- Ủa, Lão Độc vật đâu rồi? Trốn đi đâu mất rồi?

Lúc ấy sương mù càng dày đặc, quả thật rất ít khi thấy, mọi người đứng cạnh nhau nhưng không thấy rõ mặt mũi nhau, chỉ thấy bóng người thấp

https://thuviensach.vn

thoáng, giọng nói cũng trầm đục lạ thường như bị vật gì chắn ngang vậy. Mọi người tuy từng gặp nhiều đại địch nhưng lúc ấy đột nhiên đều như trở thành mù lòa, ai cũng hồi hộp trong lòng. Hoàng Dung tới đứng cạnh cha, Mã Ngọc hạ giọng ra lệnh thu nhỏ

trận thế, mọi người lắng tai nghe ngóng động tĩnh của địch nhân.

Nhất thời bốn phía trở nên yên tĩnh không một tiếng động. Qua một lúc lâu, đột nhiên Khưu Xử Cơ

kêu lên:

- Nghe kìa! Cái gì thế?

Chỉ nghe chung quanh có tiếng suỵt suỵt phì phì, tiếng động lạ từ xa tiến tới gần.

Hoàng Dung kêu lên:

- Lão Độc vật thả rắn, đúng là không biết xấu hổ!

Hồng Thất công trên lầu cũng đã nghe thấy, cao giọng kêu lên:

- Lão Độc vật bày xà trận, mọi người mau lên lầu ngay.

Chu Bá Thông võ công tính ra cao nhất trong mọi người nhưng bình sinh rất sợ rắn, kêu lên một tiếng, chạy như bay trước nhất lên lầu Yên Vũ. Y sợ rắn cắn vào chân, không dám bước lên thang lầu, thi triển khinh công nhảy thẳng lên, ngồi trên đỉnh nóc lầu vẫn còn sợ sệt run rẩy.

Không bao lâu tiếng rắn càng lúc càng lớn. Hoàng Dung kéo tay cha chạy lên lầu Yên Vũ. Toàn Chân chư tử tay nắm tay, sờ soạng lên lầu. Doãn Chí Bình hụt chân một cái, ngã huỵch xuống đất, đầu sưng lên một cục, lại vội lồm cồm bò dậy chạy mau lên.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nghe giọng Quách Tĩnh, trong lòng lo lắng, kêu lên:

- Tĩnh ca ca, ngươi đâu rồi?

Kêu liền mấy lần không nghe trả lời, lại càng hoảng sợ, nói:

- Cha, con đi tìm y.

Chợt nghe Quách Tĩnh lạnh lùng nói:

- Cần gì tìm ta? Từ nay trở đi cô không cần gọi ta nữa. Ta cũng không trả lời cô đâu?

Té ra y đang đứng bên cạnh.

Hoàng Dược Sư cả giận mắng:

- Tiểu tử ngu ngốc, không biết xấu tốt à?

Vung tay đánh ra một chưởng. Quách Tĩnh cúi đầu tránh qua, đang định trả đòn, chợt nghe tiếng tên rít gió, mấy mũi trường tiễn phụp phụp phụp cắm vào bệ cửa sổ trên lầu. Mọi người giật nảy mình, chỉ nghe bốn bề tiếng reo hò vang dậy, cung nỏ bắn vào rào rào, trong bóng đêm không biết có bao nhiêu người ngựa, lại nghe ngoài lầu tiếng người reo hò ầm ĩ, quát:

- Đừng để phản tặc chạy trốn?

Vương Xử Nhất tức giận nói:

- Nhất định là bọn chó Kim đã câu kết với bọn tham quan phủ Gia Hưng, điểm quân mã tới đối phó với chúng ta!

Khưu Xử Cơ quát lớn:

- Cứ xông xuống đánh cho họ tơi bời hoa lá.

https://thuviensach.vn

Quách Đại Thông kêu lên:

- Không xong, rắn, rắn!

Mọi người nghe thấy tiếng tên càng lúc càng dày đặc, tiếng rắn càng lúc càng tới gần mới biết là Hoàn Nhan Hồng Liệt và Âu Dương Phong đã ngầm an bài độc kế, chỉ là trận sương mù này hoàn toàn bất ngờ đối với mọi người, là phúc hay là họa cũng rất khó nói. Hồng Thất công kêu lên:

- Đỡ được tên thì không đỡ được rắn, tránh được rắn thì không tránh được tên? Mọi người lui mau.

Chợt nghe Chu Bá Thông trên nóc lầu ngoác miệng chửi lớn, hai tay chụp lấy hai mũi trường tiễn không ngừng gạt tên bắn tới.

Ngôi lầu Yên Vũ này ba mặt cạnh nước, quan quân cưỡi thuyền nhỏ bao vây chung quanh bắn tên, chỉ vì sương mù dày đặc, nhất thời cũng không dám tới gần.

Hồng Thất công nói:

- Mọi người đi qua phía tây, theo đường bộ mà chạy.

Y là thủ lãnh bang hội lớn nhất thiên hạ, thuận miệng ra lệnh một tiếng cũng có một oai thế rất lớn.

Lúc ấy chỉ đành chọn đường nào ít tên mà đi, mọi người nắm tay nhau, chỉ sợ lạc đường rơi lại một mình.

Khưu Xử Cơ, Vương Xử Nhất tay cầm trường kiếm đi đầu mở đường, song kiếm hợp bích, múa

thành một màn kiếm hoa gạt đỡ làn mưa tên.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh tay phải kéo Hồng Thất công, tay trái đưa ra cho người ta nắm, thấy chạm vào một làn da mịn màng mềm mại, là nắm vào tay Hoàng Dung. Y thoáng sửng sốt, nhưng vội bỏ qua, chỉ nghe Hoàng Dung lạnh lùng nói:

- Ai cần ngươi nhìn ngó tới ta?

Chợt nghe Khưu Xử Cơ kêu lên:

- Mau quay lại, phía trước toàn rắn độc, không vượt qua được đâu!

Hoàng Dược Sư và Mã Ngọc đoạn hậu cản trở truy binh, nghe Khưu Xử Cơ kêu lên như thế vội quay lại. Hoàng Dược Sư bẻ hai cành trúc xông ra quét đánh. Trong làn sương mù chỉ nghe tiếng rắn phì phì, mùi tanh hôi xông lên sặc sụa. Hoàng Dung nhịn không được ọe một tiếng nôn luôn ra, Hoàng Dược Sư thở dài nói:

- Bốn bề không có chỗ nào đi được, mọi người chắc phải chịu chết cả rồi?

Rồi ném cành trúc xuống, ôm con gái vào lòng.

Với võ công của mọi người thì quan binh phát tên vốn không cản được họ bỏ chạy, nhưng rắn độc trong xà trận của Tây độc có hàng ngàn hàng vạn con, chỉ cần bị cắn trúng một cái sẽ lập tức mất mạng. Mọi người nghe thấy tiếng rắn, ai cũng nổi gai ốc. Chiếc ngọc tiêu của Hoàng Dược Sư đã gãy, kim châm của Hồng Thất công khó mà thi triển, nhưng khó nhất là trong làn sương mù dày đặc mờ mịt không nhìn thấy gì, cho dù có đường chạy được cũng không sao nhìn thấy.

Đang lúc nguy cấp, chợt nghe một người lạnh lùng nói:

- Tiểu yêu nữ, đưa trúc bổng cho lão mù ta.

https://thuviensach.vn

Chính là giọng của Kha Trấn ác. Hoàng Dung nghe y nói hai chữ: Lão mù. Lập tức hiểu rõ, trong lòng mừng rỡ, vội đưa ngọn Đả cẩu bổng qua.

Kha Trấn ác không động thanh sắc, đón ngọn trúc bổng khua xuống đất, nói:

- Mọi người cứ theo lão mù ta mà chạy trốn thôi. Cạnh lầu Yên Vũ trước nay vốn nhiều khói nhiều sương, có gì là lạ? Nếu không thì làm sao lại gọi là lầu Yên Vũ được?

Y là người ở ngay Gia Hưng, biết rõ đường ngang ngõ tắt quanh lầu Yên Vũ từ nhỏ, y hai mắt đã mù, lúc bình thời không bằng người thường, nhưng lúc ấy sương mù lấp đất, mây đen ngập trời, đối với y thì không hề gì. Y nghe kỹ tiếng tên rít rắn kêu, đã biết đầu phía tây có một con đường nhỏ

không có địch nhân, lập tức nhảy một cái xông lên trước dẫn đường. Nào ngờ con đường nhỏ này mấy năm nay đã trồng đầy trẹ xanh, thật ra đã không còn đường đi. Kha Trấn ác lúc nhỏ đã biết rõ con đường này nhưng mấy mươi năm nay không tới, lại không biết đã trở thành rừng tre, chỉ đi được bảy tám bước đã bị tre dày cản lại không sao đi được. Khưu Xử Cơ, Vương Xử Nhất song kiếm cùng vung ra, cành tre rào rào bay lên, mọi người đi liền theo sau. Mã Ngọc kêu lớn:

- Chu sư thúc, mau lên, người ở đâu thế?

Chu Bá Thông ngồi trên nóc lầu nghe thấy bốn phía đều là tiếng rắn, đâu dám lên tiếng, chỉ sợ rắn độc rất thích cắn vào thịt Lão Ngoan đồng, nếu bị bầy rắn nghe tiếng thì làm sao được?

Mọi người đi được mười mấy trượng qua khỏi:

- Khu rừng tre, phía trước hiện ra một con đường nhỏ, tiếng rắn xa dần nhưng tiếng quan quân quát tháo càng lúc càng vang dội, dường như có

https://thuviensach.vn

người bao vây chung quanh. Quần hùng chỉ sợ bầy rắn chứ đám quan quân nhỏ nhoi này thì có coi vào đâu. Lưu Xử Huyền nói:

- Hách sư đệ, ngươi và ta xông ra đánh giết một trận, giết mấy gã cẩu quan cho hả giận.

Hách Đại Thông ứng tiếng nói:

- Hay lắm!

Hai người vung kiếm định xông ra, đột nhiên tên bay tới như châu chấu, hai người vội múa kiếm đỡ

gạt.

Đi thêm một lúc đã tới đường lớn, ánh chớp liên tiếp lóe lên, tiếng sấm không ngớt nổ rền, mưa lớn trút xuống rào rào, chỉ ào một trận sương mù đã lập tức tan sạch, tuy mây đen vẫn còn đầy trời nhưng đã có thể thấp thoáng thấy bóng người. Mọi người đều nói:

- Hay quá, hay quá, sương mù tan rồi.

Kha Trấn ác nói:

- Nguy cấp đã qua, các vị xin cứ tùy tiện.

Rồi đưa trúc bổng lại cho Hoàng Dung, không hề quay đầu đi thẳng về phía đông.

Quách Tĩnh kêu lên:

- Sư phụ!

Kha Trấn ác nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi đưa Hồng lão hiệp tới chỗ yên ổn để dưỡng thương rồi quay lại thôn Khưu Gia tìm ta.

Quách Tĩnh ứng thanh nói:

- Dạ!

Hoàng Dược Sư bắt một mũi tên, chạy tới trước mặt Kha Trấn ác nói:

- Nếu không phải là hôm nay ngươi cứu mạng ta, thì ta cũng không muốn nói rõ với ngươi... .

Kha Trấn ác không đợi y nói hết, đã khạc luôn một bãi đờm trúng giữa sống mũi y, chửi:

- Chuyện hôm nay thì sau khi ta chết cũng không còn mặt mũi nào nhìn sáu vị anh em.

Hoàng Dược Sư cả giận, giơ cao chưởng lên. Quách Tĩnh thấy thế cả sợ, phi thân vọt tới cứu, chỉ sợ

một chưởng này đập xuống thì đại sư phụ còn gì tính mạng?

Y đứng cách hai người Kha Hoàng mười mấy bước, đã thấy không cứu kịp, trong ánh sáng mờ mờ

lại thấy Hoàng Dược Sư từ từ buông tay xuống, hô hô cười rộ, nói:

- Hoàng Dược Sư ta là hạng người nào, há lại so đo với ngươi?

Rồi đưa tay áo lên lau bãi đờm trên mặt, quay qua nói với Hoàng Dung:

- Dung nhi, chúng ta đi thôi!

Quách Tĩnh nghe mấy câu ấy của y trong lòng rất nghi ngờ, nhưng nghi ngờ điều gì thì cũng không biết rõ, chỉ cảm thấy sự tình có chuyện gì kỳ lạ,

https://thuviensach.vn

nhưng lúc nhất thời đại như một làn sương mù dày đặc bao phủ trước mắt.

Chợt nghe tiếng hò reo vang lên ầm ầm, một đội quan binh xông tới. Toàn Chân lục tử đều vung trường kiếm xông vào đánh giết.

Hoàng Dược Sư không chờ động thủ với quan quân, quay lại kéo cánh tay Hồng Thất công nói:

- Thất huynh, hai anh em già chúng ta tới phía trước uống vài chén rồi sẽ nói chuyện.

Hồng Thất công rất vừa ý cười nói:

- Hay lắm, hay lắm!

Trong chớp mắt, hai người đã khuất trong bóng đêm.

Quách Tĩnh muốn tới đỡ Kha Trấn ác nhưng một toán quan binh đã xông tới trước mặt. Y không muốn giết hại nhiều người, chỉ đưa tay không ngừng xô họ ra.

Trong lúc hỗn loạn chỉ nghe bọn Khưu Xử Cơ say máu hò hét, nguyên là trong đám quan binh có rất nhiều tùy tùng thân quân của Hoàn Nhan Hồng Liệt, còn có bang chúng Thiết chưởng bang của Cừu Thiên Nhận, vô cùng mạnh mẽ, nhất thời không đánh lui được. Quách Tĩnh chỉ sợ sư phụ bị hại giữa đám loạn quân, kêu lớn:

- Đại sư phụ, đại sư phụ, người ở đâu?

Lúc ấy tiếng quát tháo, tiếng binh khí vang rền, thủy chung không nghe tiếng Kha Trấn ác trả lời.

Hoàng Dung sau khi đón ngọn trúc bổng từ Kha Trấn ác lại luôn luôn ở cạnh người y, thấy y khạc đờm vào mặt cha, nỗi chán chường lại tràn lên

https://thuviensach.vn

trong lòng, nghĩ chuyện đã tới nước này, giấc mộng tươi đẹp một đời đã hoàn toàn tan nát.

Sau đó quân mã xung sát đánh tới, nàng lại rón rén dựa vào thân cây, đại đội binh mã lướt qua bên cạnh, nàng vẫn như không nghe không thấy, chỉ ngơ ngẩn xuất thần, chợt nghe một tiếng ái chà vang lên, chính là giọng Kha Trấn ác. Nàng nhìn qua hướng có tiếng kêu, chỉ thấy y ngã xuống cạnh đường, một tên võ quan đang vung trường đao chém xuống hậu tâm y.

Kha Trấn ác lăn một vòng tránh được, ngồi dậy vung tay đánh lại một quyền đánh tên võ quan kia ngất đi, vừa mới ưỡn lưng định đứng lên, lại ngã vật xuống.

Hoàng Dung chạy tới nhìn, té ra trên đùi y trúng tên, lập tức kéo tay y đỡ y đứng dậy. Kha Trấn ác dùng sức giật ra khỏi tay nàng, nhưng y một chân đã quỳ chân kia trúng tên lại càng mềm nhũn không có sức lực thân hình lảo đảo mấy cái chúi về phía trước, lại suýt ngã xuống. Hoàng Dung đưa tay phải túm cổ áo y, cười nhạt nói:

- Còn làm ra vẻ anh hùng hảo hán gì nữa chứ?

Tay trái khẽ phất một cái, đã dùng Lan hoa phất huyệt thủ phất trúng huyệt Kiên trinh trên vai phải y rồi buông cổ áo y ra, chụp tay trái y. Kha Trấn ác lại muốn giằng ra nhưng nửa người tê dại không sao động đậy, chỉ đành để nàng đỡ dậy, miệng không ngừng lảm nhảm chửi rủa.

Hoàng Dung đỡ y đi hơn mười bước, núp vào phía sau một gốc cây to, định nghỉ một lúc sẽ đi tiếp, bỗng quan binh nhìn thấy hai người, hơn mười mũi tên vút vút bắn tới. Hoàng Dung sấn lên múa trúc bổng bảo vệ phần mặt, tên đều bắn trúng vào tấm Nhuyễn vị giáp trên người nàng. Kha Trấn ác nghe thấy tiếng tên, biết nàng liều mạng cứu mình, trong lòng mềm ra, hạ giọng nói:

- Ngươi không cần lo cho ta, cứ chạy đi thôi.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung hừ một tiếng nói:

- Ta muốn cứu ngươi, muốn ngươi chịu ơn ta. Xem ngươi còn có cách gì khác?

Hai người vừa nói vừa đi, tới phía sau một bức tường thấp. Tuy tên không còn bắn tới nhưng Kha Trấn ác thân thể nặng nề, Hoàng Dung thì mệt tới mức thở dốc, không còn cách nào đành dựa vào tường ngồi nghỉ. Kha Trấn ác thở dài nói:

- Thôi thôi thôi, chuyện ân oán giữa chúng ta kể như bỏ hết. Ngươi đi đi, lão mù họ Kha này từ nay trở đi kể như đã chết rồi.

Hoàng Dung lạnh lùng nói:

- Rõ ràng ngươi chưa chết, tại sao lại tính là đã chết? Ngươi không tìm ta trả thù, ta vẫn phải tìm ngươi.

Ngọn trúc bổng thoắt vươn ra thoắt rút lại, đã điểm trúng hai huyệt ủy trung trên hai gối y, lần này Kha Trấn ác hoàn toàn không đề phòng, lập tức quy luôn xuống đất, thầm chửi mình hồ đồ, không biết con tiểu yêu nữ này sẽ dùng cách thức độc ác gì để hành hạ mình, trong lòng lo giận xen lẫn, chợt nghe tiếng chân nhè nhẹ vang lên, nàng đã vượt qua bức tường.

Lúc ấy tiếng đánh giết đã xa dần ngớt dần, tựa hồ Toàn Chân thất tử đã đánh tan đội quan quân kia, trong tiếng người xa xa văng vẳng nghe QuáchTĩnh gọi lớn:

- Đại sư phụ.

Chỉ là tiếng kêu càng lúc càng xa, chắc đã tìm sai hướng, định lên tiếng trả lời nhưng sau khi bị

https://thuviensach.vn

thương trung khí không đủ, mà chắc y cũng khó lòng nghe được. Lại qua một lúc, bốn phía trở nên yên ắng, tiếng gà gáy xa xa nối nhau vang lên. Kha Trấn ác nghĩ thầm:

- Đây là lần cuối cùng mình nghe được tiếng gà gáy đây! Sáng mai gà chung quanh Gia Hưng vẫn gáy thế này, nhưng mình đã chết dưới tay con tiểu yêu nữ này, không còn nghe thấy được nữa rồi!

Nghĩ tới đó chợt nghe tiếng bước chân vang lên, có ba người đi tới, một người cước bộ nhẹ nhàng, chính là Hoàng Dung, còn hai người kia bước đi rất nặng, kéo chân xềnh xệch. Chỉ nghe Hoàng Dung nói:

- Đây chính là vị đại gia ấy, mau đỡ y lên Nói xong đưa tay đẩy vào người y mấy cái, giải khai huyệt đạo cho y. Kha Trấn ác chỉ cảm thấy thân hình mình bị hai người nhấc lên, đặt lên một cái cáng bằng tre, kế đó khiêng đi.

Y vô cùng ngạc nhiên, đang muốn hỏi han, chợt nghĩ đừng để nàng mỉa mai thêm mấy câu, cảm thấy cụt hứng, đang ngần ngừ chợt nghe chát một tiếng, người khiêng cáng phía trước ái chà kêu đau, nhất định đã bị Hoàng Dung đánh một bổng, lại nghe nàng mắng:

- Đi nhanh lên, rên rỉ cái gì? Bọn quan binh các ngươi chỉ biết hà hiếp dân lành, không ai tốt cả!

Kế nghe chát một tiếng, người đàng sau cũng bị đánh một bổng, y thì không dám kêu tiếng nào.

Kha Trấn ác nghĩ thầm:

- Té ra y thị bắt hai tên lính tới khiêng mình, cũng chỉ y thị mới nghĩ ra được ý như thế.

Lúc ấy vết thương trên chân y càng lúc càng đau, nhưng sợ Hoàng Dung lên tiếng mỉa mai nên cắn răng không rên một tiếng, chỉ cảm thấy thân hình

https://thuviensach.vn

lúc lên lúc xuống, biết là đi vào một con đường nhỏ gập ghềnh. Lại qua một lúc cành cây lá cây không ngừng quét vào mặt, rõ ràng là đi xuyên qua rừng. Hai tên lính vấp dúi dụi, hơi thở hổn hển, chỉ nghe Hoàng Dung vung trúc bổng không ngừng đánh đập, khiến hai người phải hết sức chi trì.

Đi được hơn ba mươi dặm, Kha Trấn ác tính lại đã đến cuối giờ Ty đầu giờ Ngọ. Lúc ấy mưa rào đã tạnh, ánh nắng đã hong khô một nửa quần áo, nghe thấy tiếng ve kêu chó sủa, giọng nam nữ hò hát dưới ruộng xa xa vọng lại không khí thái bình yên tĩnh, so với cảnh ác đấu mới rồi cạnh Nam Hồ như

một thế giới khác.

Đoàn người đi vào một nhà dân nghỉ ngơi. Hoàng Dung hỏi mua hai trái bí nấu với gạo, bưng một bát lên đặt trước mặt Kha Trấn ác. Kha Trấn ác nói:

- Ta không đói.

Hoàng Dung nói:

- Ngươi đau chân, chẳng lẽ ta không biết sao? Cái gì mà đói với không đói. Ta muốn ngươi đau thêm một trận rồi mới chữa cho ngươi.

Kha Trấn ác cả giận, cầm bát bí bốc hơi nghi ngút tạt ra trước mặt, chỉ nghe nàng cười gằn một tiếng, một tên quân bật tiếng la, có lẽ nàng tránh qua, bát bí nóng đã hắt vào người y. Hoàng Dung mắng:

- Lải nhải cái gì? Kha đại gia thưởng dưa cho ngươi ăn, không biết cao thấp à? Mau liếm sạch cho ta.

Tên quân kia bị nàng đánh đã rất sợ, trong bụng cũng đang đói, lập tức nhịn đau, nhặt trái bí dưới đất tên ăn từng miếng từng miếng.

Lúc ấy Kha Trấn ác quả thật dở tức dở cười, nửa đứng nửa ngồi dựa vào một chiếc ghế, trong lòng vô cùng khó xử, muốn đưa tay rút mũi tên nhưng

https://thuviensach.vn

sợ vết thương vọt máu ra, đương nhiên nàng thấy chết không cứu có quá nửa lại nói mỉa thêm mấy câu. Đang trầm ngâm chợt nghe Hoàng Dung nói:

- Đi bưng một chậu nước sạch vào đây, mau lên.

Câu nói chưa dứt, chát một tiếng, rõ ràng lại tát vào mặt tên quân kia. Kha Trấn ác nghĩ thầm:

- Con tiểu yêu nữ này không nói còn khá chứ cứ mở miệng là cho người ta nếm mùi đau khổ.

Hoàng Dung lại nói:

- Cầm dao tới đây, rạch áo chỗ cạnh vết thương của Kha đại gia ra.

Một têu lính theo lời bước tới rạch. Hoàng Dung nói:

- Họ Kha kia, ngươi có giỏi thì đừng kêu đau, làm bản cô nương khó chịu thì có thể không thèm đếm xỉa tới ngươi nữa đâu.

Kha Trấn ác tức giận nói:

- Ai cần ngươi đếm xỉa? Mau cút ra xa xa cho ta.

Câu nói chưa dứt đột nhiên thấy vết thương đau buốt, rõ ràng nàng đã nắm lấy đuôi tên, dùng sức ấn vào. Kha Trấn ác vừa sợ vừa giận, vung tay đánh ra một quyền, vết thương lại đau nhói lên, trong tay đã có thêm một mũi tên.

Té ra Hoàng Dung đã rút mũi tên ra nhét vào tay y.

Chỉ nghe nàng nói:

- Ngươi còn động đậy nữa thì ta sẽ tát vào cái mặt già của ngươi đấy?

https://thuviensach.vn

Kha Trấn ác biết nàng nói là làm, trước mắt lại không phải là đối thủ của con tiểu yêu nữ này, bị y thị

một đao chém chết cũng xong chuyện, nhưng nếu bị y thị tát cho mấy cái trước khi chết lại chịu nhục thêm mấy lần, lúc ấy giận xanh mặt ngồi yên, nghe soạt soạt mấy tiếng, nàng đã xé mấy miếng khăn vải, ra sức siết chặt phía trên vết thương để cầm máu, lại cảm thấy vết thương chợt mát lạnh, biết nàng đang dùng nước sạch rửa ráy.

Kha Trấn ác kinh nghi bất định, nghĩ thầm:

- Nếu y thị mang ý ác, thì cần gì cứu mình? Mà nếu nói hoàn toàn không có ý xấu, hừ hừ, nghĩ lại quả thật thiên nan vạn nan.

Đang suy nghĩ, Hoàng Dung đã buộc thuốc kim sang vào vết thương cho y, bó lại cẩn thận, chỉ cảm thấy vết thương mát rượi, nỗi đau đớn giảm quá nửa nhưng bụng thì đói sôi thành tiếng.

Hoàng Dung cười gằn nói:

- Ta tưởng là đói giả, té ra là đói thật, nhưng bây giờ lại không có gì ăn, thôi được rồi, đi đi!

Chát chát hai tiếng, lại đánh cho mỗi tên lính một bổng, bắt họ cáng Kha Trấn ác tiếp tục lên đường.

Lại đi ba bốn mươi dặm, trời đã tối dần, chỉ nghe tiếng quạ kêu vang, hàng ngàn hàng trăm con quạ

bay lượn trên không kêu ầm ĩ.

Kha Trấn ác nghe tiếng quạ, biết đã tới cạnh miếu Thiết Thương. Miếu Thiết Thương này là thờ danh tướng Văn Ngạn Chương thời Ngũ đại. Cạnh miếu có ngôi tháp cao, trên ngọn tháp có bầy quạ làm tổ nhiều đời dân

https://thuviensach.vn

vùng ấy đồn rằng bầy quạ là thần binh thần tướng trong miếu, trước nay không dám xâm phạm, nên bầy quạ sinh sôi nảy nở ngày càng nhiều.

Hoàng Dung hỏi:

- Ờ, trời tối rồi, vào đâu nghỉ lại đây?

Kha Trấn ác nghĩ thầm:

- Nếu vào ngụ ở nhà dân, chỉ sợ tiết lộ tin tức, lại khiến quan binh tới bắt bớ.

Bèn nói:

- Cách đây không xa có ngôi miếu cổ

Hoàng Dung mắng:

- Quạ thì có gì hay mà nhìn? Chưa thấy bao giờ à? Đi mau lên!

Lần này không nghe tiếng đánh đập, nhưng hai tên lính lại kêu lên, không biết là nàng xỉa ngón tay đâm vào chân họ.

Không bao lâu đã tới trước miếu Thiết Thương, Kha Trấn ác nghe Hoàng Dung đá tung cửa miếu, mùi bụi bặm phân quạ từ trong xông ra, tựa hồ trong miếu đã lâu không có người ở, chỉ sợ nàng chê hôi hám, nào ngờ nàng không hề đếm xỉa tới. Tai nghe nàng sai hai tên lính quét dọn sạch sẽ dưới đất, lại sai họ vào bếp nổi lửa nấu nước, nghe nàng khe khẽ hát điệu tiểu khúc "Uyên ương liền cánh". Rồi: "Tóc trắng xua già" gì đó. Qua một lúc hai tên lính nấu nước xong.

Hoàng Dung rửa ráy bó lại vết thương cho Kha Trấn ác trước rồi mới rửa mặt rửa chân.

Kha Trấn ác nằm trên mặt đất, gối lên tấm bồ đoàn, chợt nghe nàng nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi nhìn chân ta làm gì? Chân ta mà ngươi cũng đòi nhìn à? Ta móc mắt ngươi bây giờ?

Tên lính kia hoảng sợ hồn phi phách tán, đùng đùng đùng dập đầu thành tiếng. Hoàng Dung nói:

- Ngươi nói xem, tại sao ta rửa chân mà ngươi cứ nhìn chằm chằm như thế .

Tên lính kia không dám bịa đặt, dập đầu nói:

- Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân thấy hai chân của cô nương thật.., thật là đẹp quá...

Kha Trấn ác cả kinh, nghĩ thầm:

- Thằng giặc này sắp chết tới nơi mà còn hiếu sắc! Không biết con tiểu yêu nữ này sẽ rút gân hay lột da y đây?

Nào ngờ Hoàng Dung cười nói:

- Quân ngu xuẩn như ngươi mà cũng biết xấu đẹp, Bình một tiếng, vung trúc bổng khèo y một cái ngã y lộn nhào, nhưng cũng không nói tới nữa. Hai tên lính núp sau hậu viện, không dám ló ra.

https://thuviensach.vn

Hồi 35(b)

Trong miếu thiết thương

Kha Trấn ác không nói câu nào, ngồi yên chờ biến cố. Chỉ nghe Hoàng Dung đi lên đi xuống đại điện mấy lượt, nói:

- Vương Thiết thương oai chấn thiên hạ, cuối cùng lại bị người ta bắt sống, đầu một nơi thân một nẻo thì còn gì là anh hùng? Còn gì là hảo hán? Ờ, ngọn thương sắt này e đúng là đúc bằng sắt thật.

Kha Trấn ác lúc nhỏ thường cùng bọn Chu Thông, Hàn Bảo Câu, Nam Hy Nhân, Trương A Sinh tới miếu này chơi đùa, mấy người tuy là trẻ con nhưng đã có sức khỏe vô cùng, thay nhau nhấc ngọn thương sắt múa may, lúc ấy nghe Hoàng Dung nói thế bèn chen vào:

- Tự nhiên là bằng sắt đúc thành, làm sao là giả.

Hoàng Dung ờ một tiếng, đưa tay nhấc ngọn thương sắt lên nói:

- Cũng phải tới ba mươi cân. Ta làm mất ngọn thiết trượng của ngươi, nhất thời cũng không thể đúc đền ngươi được. Sắp tới chúng ta chia tay, ai đi đường người ấy, ngươi không có binh khí phòng thân, cứ tạm lấy ngọn thương sắt này thay trượng vậy.

Cũng không chờ Kha Trấn ác trả lời, bước tới chỗ thiên tĩnh lấy một hòn đá lớn, bình bình bình bình đập gãy mũi thương, cầm tới đưa vào tay Kha Trấn ác.

https://thuviensach.vn

Kha Trấn ác sau khi trưởng huynh chết không hề rời sáu người em kết nghĩa, lúc ấy đã không còn người thân nào, tuy chỉ đi chung với Hoàng Dung một ngày, nhưng bất tri bất giác đã cảm thấy không. Thể chia tay nàng, nghe nàng nói:

- Sắp tới chúng ta chia tay, ai đi đường người ấy.

Bất giác không kìm được buồn bã, thẫn thờ đón lấy ngọn thương sắt, thấy hơi nặng hơn ngọn thiết trượng vẫn dùng, nhưng cũng dùng được, nghĩ thầm:

- Y thị đưa binh khí cho mình, rõ ràng không có ác ý.

Chợt nghe nàng nói tiếp:

- Đây là Điền thất sa đảm tán của cha ta chế ra, rất tốt cho vết thương của ngươi. Nhưng ngươi rất căm hận cha con ta, dùng hay không thì tùy ngươi!

Nói xong đưa một bọc thuốc qua. Kha Trấn ác đưa tay cầm lấy, chậm rãi cho vào bọc, định nói một câu nhưng không nói được ra miệng, chỉ mong nàng nói thêm vài câu nữa, lại nghe nàng nói:

- Được rồi, ngủ đi!

Kha Trấn ác nằm nghiêng qua một bên, đặt ngọn thương sắt bên cạnh, ý nghĩ trong lòng cuồn cuộn dâng trào, làm sao ngủ được. Chỉ nghe tiếng xao xác của bầy quạ trên ngọn tháp tắt dần, cuối cùng bốn phía yên ắng, nhưng thủy chung không nghe nàng nằm xuống, nghe thanh âm thì nàng vẫn ngồi yên không hề động đậy Lại qua nửa giờ, nghe nàng lại khe khẽ ngâm:

- Chiếc khăn tay, Uyên ương liền cánh muốn cùng bay. Đáng thương tuổi tác xua già tới, sóng xuân cỏ biếc, Phòng sâu sáng rét, áo đỏ tắm cùng ai.

https://thuviensach.vn

Nghe nàng ngâm đi ngâm lại tựa hồ nhấm nháp mùi vị trong lời lẽ bài từ. Kha Trấn ác không hiểu văn chương, không rõ nàng ngâm những gì, nhưng nghe ngữ âm của nàng thê lương, tựa hồ vô cùng đau lòng, lại không khỏi ngẩn ra.

Lại qua hồi lâu, nghe thấy nàng kéo mấy tấm bồ đoàn lại thành một hàng, ngã người nằm xuống, hơi thở khẽ dần, từ từ ngủ say. Kha Trấn ác tay vuốt ngọn thiết thương bên cạnh, những hình ảnh lúc nhỏ

đột nhiên hiện ra rõ ràng trước mắt. Y thấy Chu Thông cầm một quyển sách rách nghiêng đầu ngoẹo cổ ê a, Hàn Bảo Câu và Toàn Kim Phát cưỡi lên vai tượng thần, túm bộ râu trên tượng, Nam Hy Nhân và mình ra sức kéo một đầu ngọn thiết thương, Trương A Sinh kéo đầu kia, ba người đấu sức, Hàn Tiểu Oanh lúc ấy mới có bốn năm tuổi, lắc lư hai cái bím tóc nhỏ, vỗ tay reo cười. Hai bím tóc của nàng buộc bằng hai sợi dây đỏ, không ngừng lắc qua lắc lại trước mắt.

Đột nhiên trước mắt tối đen trở lại. Sáu người em trai gái kết nghĩa rồi anh ruột của mình. Rồi đôi mắt của mình, đều trước sau bị Hoàng Dược Sư và thủ hạ của y hủy hoại. Ngọn lửa thù hận trong lòng lại bốc lên không sao dằn được.

Y nhấc ngọn thiết thương lên, rón rén bước tới trước Hoàng Dung, chỉ nghe nàng thở nhẹ, đã ngu rất say, nghĩ thầm:

- Một thương này của mình đập xuống, cô ta sẽ chết không hay biết gì. Hà, nếu không như thế thì Hoàng lão tà võ công cái thế, kiếp này mình làm sao trả thù được? Con gái y ngủ ở đây, chính là cơ

hội trời cho để y nếm mùi khóc con gái.

Lại xoay chuyển ý nghĩ, nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Cô gái này cứu mạng mình, mình há có thể lấy oán báo ân? Ờ, giết cô ta xong, mình tự sát cạnh cô ta để đền đáp cái ơn hôm nay là xong.

Nghĩ tới đó đã quyết ý tự nhủ:

- Kha Trấn ác mình một đời ngay thẳng, mấy mươi năm nay không làm việc gì xấu hổ với trời đất.

Bây giờ nhân lúc người ta ngủ say ra tay đánh lén, quả thật không phải là hành vi quang minh lỗi lạc, nhưng mình lấy cái chết để báo đáp cũng đủ trả ơn cô ta rồi.

Nhấc ngọn thiết thương lên, đang nhắm vào giữa đầu Hoàng Dung định đập xuống, chợt nghe xa xa có người hô hô cười rộ, âm thanh cực kỳ chói tai, giữa đêm khuya khiến người ta nổi gai ốc.

Hoàng Dung bị tiếng cười đánh thức, tung người đứng dậy, chợt thấy Kha Trấn ác đang giơ cao ngọn thiết thương đứng ngay trước mặt, bất giác giật nảy mình kêu lên:

- Âu Dương Phong!

Kha Trấn ác nghe nàng giật mình thức dậy, phát thương ấy cũng không đánh được nữa, lại nghe có tiếng mấy người trò chuyện dần dần đi tới, chỉ là khoảng cách còn xa, lời lẽ không nghe rõ được. Lại qua một lúc, đã văng vẳng nghe thấy tiếng bước chân, phải có tới hai ba mươi người. Ngôi miếu này tiền điện hậu viện chỗ nào y cũng biết rõ, lập tức hạ giọng nói:

- Bọn Lão Độc vật nhất định đã thấy tháp quạ nên đi về phía này, chúng ta cứ núp một phen.

Hoàng Dung nói:

- Phải.

https://thuviensach.vn

Rồi đá tung mấy tấm bồ đoàn trải ra làm chỗ ngủ. Kha Trấn ác kéo tay nàng bước vào hậu viện, đưa tay đẩy cửa nhưng cửa vào hậu điện đã bị cài then bên trong.

Kha Trấn ác chửi:

- Hai thằng quan binh giặc cướp!

Nghĩ chắc là hai tên quân đã nhân ban đêm bỏ trốn, sợ Hoàng Dung phát giác nên cài then bên trong trước.

Lúc ấy đã không kịp nhấc thương sắt đập cửa, nghe cổng lớn bị xô ra, biết trong đại điện không có chỗ nào núp được liền hạ giọng nói:

- Ra sau lưng tượng thần.

Hai người mới ngồi yên xuống sau tượng thần đã có hơn mười người bước vào điện, kế soạt một tiếng, Kha Trấn ác ngửi thấy mùi lưu huỳnh bốc lên, biết đã có người đánh hỏa tập. Chợt ngheÂu Dương Phong nói:

- Triệu vương gia, trận đánh ở lầu Yên Vũ hôm nay tuy vô công nhưng cũng đã đánh tan được nhuệ

khí của địch nhân.

Hoàn Nhan Hồng Liệt cười nói:

- Đó toàn nhờ tiên sinh chủ trì toàn cục.

Âu Dương Phong cười hắc hắc mấy tiếng, nói:

- Tiểu vương gia an bài diệu kế, điều động quan binh phủ Gia Hưng, muôn mũi tên cùng bắn ra, vốn có thể một mẻ lưới quét sạch hết lũ khốn ấy nào ngờ muộn không muộn, sớm không sớm lại có một trận sương mù lớn, để bọn gian trốn thoát.

https://thuviensach.vn

Một giọng trẻ tuổi vang lên:

- Có Âu Dương tiên sinh và Cừu bang chủ hai vị xuất mã, đám gian tặc hôm nay tuy chạy thoát, nhưng sau này rốt lại nhất định cũng bị tiêu diệt hết. Chỉ hận là vãn bối tới chậm quá, chưa được thấyÂu Dương tiên sinh đại triển thần oai, quả thật vô cùng đáng tiếc.

Kha Trấn ác nhận ra là giọng Dương Khang, bất giác lửa giận đầy lòng, lại nghe bọn Lương Tử ông, Bành Liên Hổ, sa Thông Thiên ai cũng buông lời tâng bốc, đua nhau lấy lòng Âu Dương Phong, nói y một mình giao đấu với các đạo sĩ Toàn Chân ra sao, đánh cho bọn đạo sĩ thảm hại thế nào. Cừu Thiên Nhận lại không cùng tới.

Kha Trấn ác thấy bấy nhiêu cao thủ tụ họp như thế không dám thở mạnh một tiếng, mới rồi y muốn cùng Hoàng Dung đồng quy ư tận, nhưng không biết thế nào lúc ấy lại chỉ sợ bị địch nhân phát hiện, làm hại tính mạng của Hoàng Dung và mình.

Chợt nghe người hầu của Hoàn Nhan Hồng Liệt trải bồ đoàn ra, mời Hoàn Nhan Hồng Liệt, Âu

Dương Phong, Dương Khang ba người đi nghỉ.

Dương Khang thở dài một tiếng, nói:

- Âu Dương tiên sinh, lệnh diệt võ học đã cao, nhân phẩm lại tiêu sái tuấn nhã, vãn bối và y rất hợp nhau, chỉ mong từ đây kết thành bạn tốt, không ngờ y lại bị lũ súc sinh phái Toàn Chân giết hại. Vãn bối mỗi khi nhớ tới, lại cảm thấy rất xốn xang. Bọn ác đạo phái Toàn Chân kia vãn bối đã lập thệ

phải đích thân giết chết từng tên một, để yên ủi hồn thiêng của Âu Dương thế huynh trên trời. Chỉ là vãn bối võ công thấp kém, quả thật lòng có thừa mà sức không đủ.

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong im lặng hồi lâu rồi chậm rãi nói:

- Cháu ta bất hạnh chết thảm, trước kia ta còn cho rằng là độc thủ của tên tiểu tử QuáchTĩnh, mới rồi nghe ngươi kể lại lời Khưu Xử Cơ mới biết do bọn ác đạo phái Toàn Chân làm. Bây giờ núi Bạch Đà ta đã không có truyền nhân, ta thu ngươi làm đồ đệ vậy.

Dương Khang cao giọng nói:

- Sư phụ, đệ tử xin dập đầu.

Trong giọng nói đầy vẻ vui mừng, kế đó đùng đùng đùng đùng bốn tiếng, chắc là y quỳ xuống đất dập đầu lạy Âu Dương phong. Kha Trấn ác nghĩ người này rõ ràng là hậu duệ kẻ trung lương, nào ngờ không những nhận giặc làm cha mà còn lạy kẻ ác làm thầy, chìm đắm càng lúc càng sâu, chỉ sợ

khó có thể quay đầu sửa lỗi, càng thêm căm giận.

Chợt nghe Hoàn Nhan Hồng Liệt nói:

- Ở đất khách không có gì làm lễ vật, sau này sẽ xin hậu tạ.

Âu Dương Phong thản nhiên nói:

- Trân châu bảo vật thì ở núi Bạch Đà cũng có một ít, Âu Dương Phong chỉ là thấy thằng nhỏ này thông minh, mong một thân công phu của ta trong tương lai có được kẻ truyền nhân thôi.

Hoàn Nhan Hồng Liệt nói:

- Tiểu vương lỡ lời xin tiên sinh đừng trách.

Bọn Lương Tử ông nhao nhao chúc mừng ba người.

Đang ầm ĩ chợt có người kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Cô Ngốc đói rồi, đói chết đi thôi, sao không cho ta ăn?

Kha Trấn ác nghe tiếng cô Ngốc kêu la vô cùng kinh ngạc, nghĩ thầm tại sao người này cũng đi cùng với Hoàn Nhan Hồng Liệt, Âu Dương Phong. Chỉ nghe Dương Khang cười nói:

- Đúng rồi, mau tìm điểm tâm cho đại cô nương ăn, đừng bỏ đói y thị.

Qua một lúc, nghe thấy cô Ngốc nhai rau ráu, đang ăn cái gì đó. Cô ta vừa ăn vừa nói:

- Hảo huynh đệ, ngươi nói đưa ta về nhà, bảo ta ngoan ngoãn nghe lời ngươi, sao còn chưa tới?

Dương Khang nói:

- Mai là tới rồi, ngươi ăn no rồi ngủ đi.

Lại qua một lúc, cô Ngốc chợt nói:

- Hảo huynh đệ trong bảo tháp xành xạch xành xạch là tiếng gì vậy? Dương Khang nói:

- Không phải chim thì là chuột.

Cô Ngốc nói:

- Ta sợ.

Dương Khang cười nói:

- Cô nương ngốc, sợ cái gì!

Cô Ngốc nói:

- Ta sợ ma.

https://thuviensach.vn

Dương Khang cười nói:

- Ở đây có rất nhiều người, ma quái nào dám tới?

Cô Ngốc nói:

- Ta là sợ một gã béo lùn.

Dương Khang cười gượng nói:

- Đừng nói bậy bạ nữa, cái gì mà béo lùn với không béo lùn.

Cô Ngốc nói:

- Hừ, ta biết rồi, gã béo lùn ấy chết trong phần mộ của bà, hồn bà đuổi hồn béo lùn ấy ra không cho y ở trong mộ. Y sẽ tới tìm ngươi đòi nợ.

Dương Khang quát:

- Ngươi mà còn lắm mồm, ta sẽ gọi ông ngươi tới bắt ngươi về đảo Đào Hoa đấy.

Cô Ngốc không dám nói gì nữa, chợt nghe sa Thông Thiên quát:

- Hừ, đạp lên chân ta rồi, ngồi yên đừng động đậy cho ta xem?

Có lẽ là cô Ngốc sợ ma, đạp bừa vào giữa đám người.

Kha Trấn ác nghe tới đó, càng nảy dạ nghi ngờ: cô Ngốc nói gã béo lùn, nhất định là chỉ Tam đệ Hàn Bảo Câu, y mất mạng trên đảo Đào Hoa, rõ ràng là Hoàng Dược Sư giết chết, tại sao hồn phách của y lại tìm Dương Khang đòi mạng?

Cô Ngốc tuy ngây ngốc nhưng câu mới rồi ắt có lý do, khổ nỗi cường địch trước mắt không sao hỏi rõ. Chợt lại nghĩ:

https://thuviensach.vn

- Hoàng Dược Sư từng nói với mình trước lầu Yên Vũ rằng: Hoàng Dược Sư ta là hạng người nào, há lại đi so đo với loại người như ngươi? Y đã không thèm giết mình thì tại sao lại giết năm em trai em gái của mình? Nhưng nếu không phải Hoàng Dược Sư thì tại sao Tứ đệ lại nói chính mắt nhìn thấy y hại chết Nhị đệ và Thất muội?

Đang ngẫm nghĩ chợt thấy Hoàng Dung kéo tay trái mình một cái, đưa tay viết vào lòng bàn tay mình một chữ:

- Xin.

Kế đó viết ra từng chữ từng chữ "… ngươi một việc."

Kha Trấn ác viết lại vào lòng bàn tay nàng "việc gì."

Hoàng Dung viết:

- Nói cho cha biết ai giết ta.

Kha Trấn ác sửng sốt, không rõ nàng có ý gì, đang định kéo tay nàng viết câu hỏi, đột nhiên thấy cạnh người có tiếng gió, Hoàng Dung đã vọt ra, chỉ nghe nàng cười nói:

- Âu Dương bá bá, người khỏe chứ?

Mọi người hoàn toàn không ngờ sau tượng thần lại có người núp, chỉ nghe một trận loảng xoảng vang lên, mọi người đều tuốt binh khí ra vây chặt mấy nàng, nhao nhao quát:

- Ai đấy?

- Có thích khách!

- Người nào?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung cười nói:

- Cha ta bảo ta tới đây chờ đại giá Âu Dương bá bá, các ngươi giật mình làm gì?

Âu Dương Phong nói:

- Tại sao lệnh tôn biết ta sẽ tới đây?

Hoàng Dung nói:

- Cha ta y bốc tinh tướng không gì không biết, xem một quẻ Văn vương Tiên thiên thần khóa thì tự

nhiên là biết.

Âu Dương Phong có chín phần không tin, nhưng biết dù hỏi nữa thì nàng cũng không chịu nói thật bèn cười cười không đáp bọn sa Thông Thiên ra ngoài miếu đi một vòng quan sát không thấy có ai khác, bèn xúm lại bảo vệ Hoàn Nhan Hồng Liệt.

Hoàng Dung ngồi xuống một tấm bồ đoàn cười hề hề nói:

- Âu Dương bá bá, ngươi hại cha ta đến khổ!

Âu Dương Phong cười khẽ không đáp, y biết Hoàng Dung tuy còn nhỏ tuổi nhưng đủ trò xảo quyệt, chỉ cần ứng đối một câu không hay, để nàng nắm lấy mỉa mai cho một câu thì trước mặt mọi người rất khó hạ đài, lúc ấy chỉ im lặng nghe nàng nói rõ ý mình, sẽ định đối sách. Chỉ nghe nàng nói:

- Âu Dương bá bá, cha ta bị các đạo sĩ phái Toàn Chân bao vây ở Tiểu Bồng Lai trong trấn Tân Lục, nếu ngươi không tới giải cứu chỉ sợ ông khó mà thoát thân.

Âu Dương Phong cười khẽ một tiếng, nói:

https://thuviensach.vn

- Có chuyện đó à?

Hoàng Dung vội nói:

- Sao ngươi nói hời hợt như thế! Đại trượng phu mình làm mình chịu, rõ ràng ngươi giết chết Đàm Xử Đoan phái Toàn Chân, không biết thế nào đám đạo sĩ xấu xa kia thủy chung cứ lẳng nhẳng với cha ta, lại thêm Lão Ngoan đồng Chu Bá Thông kích bác, cha ta lại không chịu phân trần phải trái thì làm sao được?

Âu Dương Phong mừng thầm, nói:

- Cha ngươi võ công cao cường, mấy đứa súc sinh phái Toàn Chân làm gì được y?

Hoàng Dung nói:

- Bọn đạo sĩ mũi trâu phái Toàn chân lại thêm Lão Ngoan đồng thì cha ta không chống nổi, cha ta lại bảo ta tới đây nói với ngươi là ông suy nghĩ suốt bảy ngày bảy đêm đã hiểu được ý tứ của một thiên văn tự.

Âu Dương Phong nói:

- Văn tự gì?

Hoàng Dung nói:

- Tư lý tinh, ngang y nạp đắc. Tư thục xác hư, cáp hổ văn bát anh.

Mấy câu líu la líu lo ấy, Kha Trấn á và bọn Hoàn Nhan Hồng Liệt đều không hiểu gì nhưng Âu Dương Phong thì giật nảy mình, nghĩ tới một thiên cổ ngữ kỳ quái cuối cùng trong Cửu âm chân kinh, chẳng lẽ Hoàng Dược Sư đã hiểu ra? Y trong lòng tuy đã động tâm nhưng ngoài mặt lại hoàn toàn không động thanh sắc, lạnh nhạt nói:

https://thuviensach.vn

- Con nha đầu chỉ thích lừa người, những câu bậy bạ quàng xiên ấy ai mà hiểu được.

Hoàng Dung nói:

- Cha ta đã dịch đoạn văn tự cổ quái ấy ra từ đầu tới đuôi, rất là rõ ràng, chính mắt ta nhìn thấy, sao lại bảo là lừa ngươi?

Âu Dương Phong vốn khâm phục tài năng của Hoàng Dược Sư, nghĩ thiên văn tự cổ quái ấy nếu

thủy chung không ai hiểu được thì cũng thôi, nhưng nếu có một người hiểu được thì trên đời ngoài Hoàng Dược Sư không có ai khác, nhưng vẫn thản nhiên nói:

- Vậy thì phải chúc mừng cha ngươi mới được.

Hoàng Dung nghe ý trong lời của y vẫn còn bán tín bán nghi, lại nói:

- Ta xem xong hiện cũng nhớ được vài câu không ngại gì đọc cho ngươi nghe thử.

Lúc ấy bèn đọc:

- Hoặc lắc lư thân hình, hoặc có lúc thân hình như bị vật nặng đè lên, hoặc có lúc thân hình nhẹ

nhàng muốn bay, hoặc có lúc như bị trói chặt, hoặc có lúc nóng bức giá lạnh, hoặc có lúc vui mừng nhảy nhót, hoặc có lúc chạm vào vật đáng sợ, dựng cả gai ốc, hoặc có lúc vui quá say mèm. Phàm những việc ấy phải dùng hạ pháp để đi vào chỗ thông thần.

Mấy câu kinh văn ấy chỉ khiến Âu Dương Phong nghe xong vô cùng ngứa ngáy. Vốn những câu

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung đọc chính là đoạn tổng thiên chữ phạn trong Cửu âm chân kinh mà Nhất Đăng đại sư

dịch ra. Những cảnh giới quái dị ấy vốn là những việc mà người luyện nội công thường trải qua, chỉ

là người luyện tập mỗi khi gặp cảnh giới ấy đều chỉ run rẩy trấn nhiếp tâm thần để đề phòng tẩu hỏa nhập ma, nào ngờ lại có diệu pháp chuyển tâm ma thành thần thông, đó đúng là yếu quyết quý báu vô thượng. Chỉ vì Hoàng Dung đọc đó quả thật là kinh văn trong chân kinh chứ không phải thuận miệng nói bừa, Âu Dương Phong nội công tinh thâm, nghe thấy là biết ngay thật giả, đến lúc ấy không còn ngờ vực gì nữa, bèn hỏi:

- Đoạn dưới viết thế nào?

Hoàng Dung nói:

- Phía dưới có một đoạn dài ta quên rồi, chỉ nhớ được còn có nói cái gì Lỗ chân lông toàn thân đều phải để hở, lập tức lấy tâm nhãn nhìn ba mươi sáu vật trong lòng, như mở cửa kho thấy thóc gạo, việc mừng giận trong lòng đều yên tĩnh an vui.

Kinh văn nàng đọc, đoạn đầu là nói tới những cảnh giới lạ thường, đoạn kế là nói tới chỗ kỳ diệu sau khi tu luyện xong, còn cách tu tập giữa thiên thì giấu đi không nói gì tới.

Âu Dương Phong im lặng, nghĩ thầm bằng vào sự thông minh của ngươi thì há có thể quên được, chẳng qua cố ý không nói, nhưng không biết ngươi tới đây nói thế là có dụng ý gì.

Hoàng Dung lại nói:

- Cha ta bảo ta tới đây hỏi Âu Dương bá bá là ngươi muốn có năm ngàn chữ hay muốn ba ngàn chữ?

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong nói:

- Xin nói rõ.

Hoàng Dung nói:

- Nếu ngươi tới giúp cha ta, hai người hợp sức, nổi một tiếng trống tiêu diệt phái Toàn Chân thì năm ngàn chữ ấy trong Cửu âm chân kinh ta sẽ đọc hết cho ngươi nghe.

Âu Dương Phong cười khẽ nói:

- Còn nếu ta không đi?

Hoàng Dung nói:

- Cha ta nhờ ngươi tới trả thù cho cha ta, khi nào giết được Chu Bá Thông và Toàn Chân lục tử thì ta sẽ nói cho ngươi nghe ba ngàn chữ.

Âu Dương Phong cười nói:

- Trước nay giao tình giữa cha ngươi và ta cũng bình thường, sao lại coi trọng Lão Độc vật thế?

Hoàng Dung nói:

- Cha ta nói: Thứ nhất, người giết cháu y là truyền nhân đích phái của phái Toàn Chân, nghĩ sắp tới ngươi sẽ trả thù... .

Dương Khang nghe câu ấy, bất giác ớn lạnh, y là đồ đệ Khưu Xử Cơ câu ấy rõ ràng là nói vào y. Cô Ngốc đang ngồi cạnh y, bèn hỏi:

- Hảo huynh đệ, ngươi lạnh à?

Dương Khang ậm ừ đáp một tiếng.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung lại nói tiếp:

- Thứ hai, sau khi ông dịch kinh văn thì động thủ với đạo sĩ phái Toàn Chân, không kịp giảng giải kỹ

cho ngươi, nghĩ chắc bộ kỳ thư này trên đời khó mà gặp được, há lại để mất trong tay ông sao? Hiện nay chỉ có ngươi và ông tính nết hợp nhau. Được Âu Dương bá bá coi trọng, hôm trước từng đích thân lên đảo Đào Hoa cầu hôn, cháu ngươi tuy bất hạnh chết về tay người phái Toàn Chân, nhưng cha ta nói chắc rồi ngươi cũng sẽ nghĩ tới cháu ngươi, vì vậy bảo ngươi sau khi tu tập thần công rồi thì truyền thụ lại cho ta.

Âu Dương Phong trong lòng chua xót, nghĩ thầm:

- Mấy câu này thật có thể tin được, nếu không có cao nhân chỉ điểm thì con nha đầu này có đọc thuộc kinh văn như cháo cũng vô dụng.

Chợt Xoay chuyển ý nghĩ, nói:

- Nhưng làm sao ta biết ngươi đọc có là thật hay giả?

Hoàng Dung nói:

- Gã tiểu tử ngu ngốc Quách Tĩnh đã viết kinh văn đưa cho ngươi, ta nói đoạn văn dịch này là yếu quyết then chốt, ngươi cứ so sánh, thì sẽ biết thật giả ngay thôi.

Âu Dương Phong nói:

- Nói thế không sai, để ta dưỡng thần, sáng mai sẽ đi cứu cha ngươi.

Hoàng Dung vội nói:

- Cứu binh như cứu lửa, tại sao phải chờ đến mai?

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong cười nói:

- Vậy ta trả thù cho cha ngươi cũng thế. Y đã tính toán xong, kinh văn trong tay mình, sắp tới ép Hoàng Dung nói đoạn then chốt trong kinh văn ra thì có thể nghiền ngẫm tìm hiểu được ý nghĩa của toàn bộ chân kinh, lúc ấy Hoàng Dược Sư và Toàn Chân thất tử đã đánh nhau tới chỗ lưỡng bại câu thương, há chẳng hay sao?

Kha Trấn ác sau lưng tượng thần, nghe hai ngươi nói đi nói lại không hề rời khỏi chuyện Cửu âm chân kinh, nghĩ thầm:

- Hoàng Dung viết lên tay y bảy chữ: Nói cho cha biết ai giết ta.

Không biết là có ý gì? Chợt nghe Hoàng Dung nói tiếp:

- Vậy sáng mai ngươi đi sớm được không?

Âu Dương Phong cười nói:

- Cái đó tự nhiên, ngươi cũng nghỉ ngơi đi!

Chợt nghe Hoàng Dung kéo mấy tấm bồ đoàn ngồi xuống cạnh Cô Ngốc hỏi:

- Cô Ngốc, ông đưa ngươi lên đảo Đào Hoa, sao ngươi lại ở đây?

Cô Ngốc nói:

- Ta không thích theo ông, ta muốn về nhà.

Hoàng Dung nói:

- Vậy là vị hảo huynh đệ họ Dương này lên đảo đưa ngươi xuống thuyền cùng về đây phải không?

Cô Ngốc nói:

https://thuviensach.vn

- Đúng thế, y đối xử với ta tốt lắm.

Kha Trấn ác chợt động tâm niệm:

- Dương Khang lên đảo Đào Hoa lúc nào?

Chỉ nghe Hoàng Dung hỏi:

- Ông đi đâu rồi?

Cô Ngốc hoảng sợ nói:

- Ngươi đừng nói ta trốn đi, ông lại đánh ta đấy.

Hoàng Dung cười nói:

- Ta không nói đâu, có điều ta hỏi ngươi câu nào ngươi phải trả lời cho rõ ràng.

Cô Ngốc nói:

- Ngươi không được nói với ông, ông sẽ bắt ta về, bắt ta học chữ.

Hoàng Dung cười nói:

- Ta nhất định không nói mà. Ngươi nói ông bắt ngươi học chữ à?

Cô Ngốc nói:

- Đúng thế, hôm ấy ông dạy ta học chữ trong thư phòng, nói: Khúc nhi cha ta họ Khúc, ta cũng là Khúc nhi họ Khúc, ông viết chữ Khúc nhi họ Khúc, bảo ta nhớ kỹ, lại nói cha ta tên là Khúc gì Phong đó. Ta nhớ mãi không được, ông bèn nổi giận chửi ta là ngu ngốc tệ hại. Thì ta vốn là cô Ngốc mà!

Hoàng Dung cười nói:

https://thuviensach.vn

- Cô Ngốc tự nhiên là ngốc, ông mắng ngươi là ông không tốt, cô Ngốc thì tốt!

Cô Ngốc nghe thế rất cao hứng. Hoàng Dung nói:

- Về sau thế nào?

Cô Ngốc nói:

- Ta nói ta muốn về nhà, ông càng tức giận. Chợt một gã câm bước vào, chỉ đông chỉ tây u u ơ ơ ông nói:

- Ta không tiếp khách, bảo họ về đi! Qua một lúc, người câm ấy đưa vào một trang giấy, ông xem qua một lượt bèn để lên bàn, bảo ta theo gã câm ấy ra đón khách. Hô hô, gã béo lùn ấy quả thật khó coi, ta cứ giương mắt nhìn y, y cũng giương mắt nhìn ta.

Kha Trấn ác nhớ lại hôm ấy lên đảo Đào Hoa cầu kiến, tình cảnh quả đúng như thế, lúc đầu Hoàng Dược Sư cự tuyệt không tiếp sáu người, đến khi Chu Thông đem sự tình viết thư gửi vào, cô Ngốc mới ra tiếp đãi nhưng Tam đệ hiện đã không còn trên đời, trong lòng không kìm được nỗi chua xót.

Chợt nghe Hoàng Dung nói tiếp:

- Rồi ông có gặp họ không?

Cô Ngốc nói:

- Ông bảo ta cho khách ăn uống, ông đi một mình. Ta không thích thấy gã béo lùn kia, rón rén đi theo thấy ông ngồi sau tảng đá nhìn nhìn ra biển, ta cũng nhìn ra biển, thấy một chiếc thuyền từ xa dần dần ghé vào, người trên thuyền đều là đạo sĩ.

Kha Trấn ác nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Hôm ấy bọn mình được tin phái Toàn Chân đem đại quân tới đảo Đào Hoa trả thù, vội tới đó trước để báo tin cho Hoàng Dược Sư xin y tạm thời né tránh, để Giang Nam lục quái nói rõ nguyên ủy với phái Toàn Chân. Nhưng trên đảo thủy chung không thấy Toàn Chân chư tử tới, sao cô Ngốc này lại nói có đạo sĩ ngồi thuyền ghé vào?

Chỉ nghe Hoàng Dung hỏi tiếp:

- Rồi ông làm gì?

Cô Ngốc nói:

- Ông vẫy vẫy tay gọi ta qua. Ta hoảng sợ giật nảy mình, vốn ta trốn ra đó chơi, lại bị ông nhìn thấy.

Ta không dám qua, sợ ông đánh. Ông nói ta không đánh ngươi, ngươi qua đây. Ta bèn bước qua.

Ông nói ông muốn lên thuyền ra biển câu cá bảo ta chờ đám đạo sĩ lên bờ rồi thì đưa họ vào gặp sáu người bọn gã béo lùn kia cùng ăn uống. Ta nói ta cũng muốn đi câu cá. Ông nói không cho ta đi câu bảo ta dắt đạo sĩ vào chứ họ không biết đường trên đảo.

Hoàng Dung hỏi:

- Về sau thế nào?

Cô Ngốc nói:

- Về sau ông ra phía sau tảng đá lên thuyền, ta biết mà, đám đạo sĩ kia rất khó coi, ông không muốn thấy mặt họ.

Hoàng Dung khen:

- Phải đấy, ngươi nói không sai chút nào. Rồi ông trở về lúc nào?

https://thuviensach.vn

Cô Ngốc nói:

- Về cái gì? ông không về nữa.

Kha Trấn ác thân hình rúng động, chỉ nghe Hoàng Dung hỏi:

- Ngươi nhớ có rõ không? Về sau thế nào?

Chỉ nghe giọng nói của nàng khẽ run lên, rõ ràng đã hỏi tới chỗ then chốt quan trọng.

Cô Ngốc nói:

- Ông đang định lên thuyền chợt có một đôi chim lớn bay tới, chính là đôi điêu của ngươi. Ông vẫy tay gọi, đôi chim điêu bèn bay xuống, trên chân chim còn buộc vật gì đó, thật thú vị. Ta kêu: ông ơi, cho con, cho con...!

Nói tới đó bèn kêu toáng lên thật. Dương Khang quát:

- Đừng ồn ào, để mọi người ngủ.

Hoàng Dung nói:

- Cô Ngốc, ngươi nói đoạn cuối đi.

Cô Ngốc nói:

- Để ta nói khẽ.

Rồi quả nhiên hạ giọng nói:

- Ông không đếm xỉa gì tới ta, xé một mảnh vải trên vạt áo buộc vào chân chim rồi thả chim bay đi.

Hoàng Dung ờ một tiếng, nói một mình:

https://thuviensach.vn

- Cha muốn tránh mặt Toàn Chân chư tử, chẳng trách gì không kịp mang Kim oa oa đi, nhưng không biết con điêu mái bị trúng tên là ai bắn?

Bèn hỏi:

- Ai bắn con chim điêu một mũi tên?

Cô Ngốc nói:

- Bắn tên à? Không có đâu.

Nói xong ngơ ngẩn xuất thần. Hoàng Dung nói:

- Được rồi, kể tiếp đi.

Cô Ngốc nói:

- Ông thấy vạt áo bị xé bèn cởi ra bảo ta về lấy cho ông cái khác. Khi ta trở lại đã không thấy ông nữa, thuyền đạo sĩ cũng không thấy nữa, chỉ có tấm áo bào rách vất dưới đất.

Cô ta nói tới đó, Hoàng Dung không hỏi nữa, dường như đang yên lặng nghĩ ngợi, hồi lâu mới nói:

- Họ đi đâu thế?

Cô Ngốc nói:

- Ta nhìn thấy, ta gọi ông thật lớn, không nghe ông trả lời, bèn leo lên ngọn cây nhìn ra, ta thấy ông đi thuyền nhỏ phía trước, thuyền lớn của đạo sĩ phía sau, dần dần không thấy đâu nữa. Ta không muốn nhìn thấy gã béo lùn kia bèn ra bờ biển chơi đá nghịch cát, mãi đến lúc trời tối mịt mới dẫn ông và hảo huynh đệ này về.

Hoàng Dung hỏi:

https://thuviensach.vn

- Ông này không phải là ông dạy ngươi học chữ chứ?

Cô Ngốc cười hì hì mấy tiếng, nói:

- Ông này tốt lắm, không bắt ta học chữ, còn cho ta ăn kẹo.

Hoàng Dung nói:

- Âu Dương bá bá, ngươi còn kẹo không, cho y thị mấy viên.

Âu Dương Phong cười khan nói:

- Có đây.

Kha Trấn ác quả tim tựa hồ sắp nhảy ra khỏi lồng ngực:

- Té ra hôm ấy Âu Dương Phong cũng tới đảo Đào Hoa.

Chợt nghe Cô Ngốc ái chà một tiếng, kế hai tiếng chát chát, có người giao thủ, lại có tiếng chân nhảy ra, chỉ nghe Hoàng Dung quát:

- Ngươi muốn giết người diệt khẩu à?

Âu Dương Phong cười nói:

- Chuyện này giấu được người ngoài chứ không giấu được cha ngươi. Ta cần gì phải giết cô Ngốc này? Ngươi muốn hỏi thì cứ tự nhiên hỏi cho rõ ràng đi.

Chỉ nghe Cô Ngốc nức nức nở nở, rên rĩ, nhưng không nói được nên lời nữa, nghĩ đã bị Âu Dương Phong đánh trúng chỗ nào rồi.

Hoàng Dung nói:

- Cho dù không hỏi ta cũng đã đoán được, chỉ là muốn cô Ngốc này chính miệng nói ra thôi.

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong cười nói:

- Con tiểu nha đầu ngươi cũng tinh ranh lắm, nhưng ngươi đoán thế nào thì nói ra cho ta nghe thử

xem.

Hoàng Dung nói:

- Lúc đầu ta thấy tình hình trên đảo cũng cho rằng cha ta giết chết Giang Nam ngũ quái. Về sau nghĩ

tới một việc mới biết nhất định không phải. Ngươi nghĩ xem, làm sao cha ta có thể để xác đàn ông trong mộ để bầu bạn với mẹ ta được? Lại sao lúc trong mộ ra lại không đóng cửa mộ lại?

Âu Dương Phong vỗ tay vào đùi một cái, kêu lên:

- Ái chà, đúng là chỗ sơ hở của ta rồi. Khang nhi, có phải không?

Kha Trấn ác chỉ cảm thấy gan ruột như bị xé toạc lúc ấy mới hiểu Hoàng Dung đã sớm nhận ra hung thủ giết người là Âu Dương Phong, Dương Khang, nàng đột nhiên vọt ra vốn là muốn liều mạng mình để vạch rõ chân tướng, rửa nỗi oan uổng trước đây của cha nàng. Nàng biết rõ bước ra lần này dữ nhiều lành ít nên mới nhờ y nói lại người giết nàng cho cha mình. Y vừa đau lòng vừa hối hận, nghĩ thầm:

- Hảo cô nương, ngươi chỉ cần nói rõ hung thủ giết người là ai cho ta biết thì cũng được rồi, cần gì phải liều mạng như thế?

Chợt xoay chuyển ý nghĩ:

- Phi thiên biển bức mình tính tình nóng nảy thô lỗ thế nào, mù cả hai mắt, lại đem tội nghiệt trút lên đầu cha con họ. Cho dù cô ta nói rõ mình há lại

https://thuviensach.vn

chịu tin sao? Kha Trấn ác ơi Kha Trấn ác, ngươi là con rùa đen đáng chết, lão mù thối tha, là ngươi bức tử cô nương tốt bụng kia rồi.

Y tự oán trách mình, đang định giơ tay tự tát vào mặt, chợt nghe Âu Dương Phong nói:

- Thế sao ngươi lại nghĩ tới ta?

Hoàng Dung nói:

- Nghĩ tới ngươi thì không khó, phát chưởng đánh chết con hoàng mã, dùng tay bẻ gãy chiếc cán cân, kẻ có công lực như thế trên đời chỉ có lơ thơ vài người. Có điều lúc đầu ta còn nghĩ là người khác.

Lúc Nam Hy Nhân sắp chết dùng ngón tay vẽ mấy chữ lên mặt đất:

- Kẻ giết ta là Thập.

Chữ thứ năm chưa viết xong thì tắt hơi. Ta nghĩ tên họ của ngươi không phải bắt đầu bằng chữ Thập, chỉ cho là chữ Cừu trong tên Cừu Thiên Nhận.

Âu Dương Phong ha hả cười lớn, nói:

- Gã Nam Hy Nhân ấy cũng là một hán tử cứng cỏi, vẫn còn chờ được đến khi gặp ngươi.

Hoàng Dung nói:

- Ta thấy tình trạng của y lúc lâm tử, nhất định là bị trúng phải quái độc nghĩ: Cừu Thiên Nhận luyện công phu độc chưởng, đã đem thử lên trên người y.

Âu Dương Phong cười nói:

https://thuviensach.vn

- Cửu Thiên Nhận võ công cao cường nhưng là về chưởng lực chứ không phải về chưởng độc. Trên chưởng của y không có độc, dùng độc vật để luyện chưởng bất quá là cách thức luyện chưởng lực, ép độc khí ra, chưởng lực tự nhiên tăng lên. Lúc Nam Hy Nhân chết, miệng hò hét nhưng không nói ra lời, trên mặt lại có vẻ tươi cười, có phải thế không?

Hoàng Dung nói:

- Đúng thế, là trúng phải chất độc gì vậy?

Âu Dương Phong không đáp, lại hỏi:

- Thân hình y co rút, lăn lộn dưới đất, khí lực khỏe hơn hẳn lúc bình thường, có phải thế không?

Hoàng Dung nói:

- Đúng thế, đó là vật kịch độc, ta nghĩ trong thiên hạ ngoài Thiết chưởng bang thì không ai có được.

Câu này của Hoàng Dung rõ ràng có ý nói khích, Âu Dương Phong tuy biết rõ nhưng vẫn không nhịn được, chợt giận dữ nói:

- Người ta gọi ta là Lão Độc vật, chẳng lẽ là gọi suông à?

Dẫn mạnh xà trượng xuống đất một cái, nói:

- Chính là xà nhi trên trượng của ta cắn y, là cắn vào đầu lưỡi y nên trên người y không có vết thương nào mà không nói ra lời được.

Kha Trấn ác nghe tới đó máu nóng xông lên tận óc, suýt nữa ngất đi.

Hoàng Dung nghe sau tượng thần có tiếng động khẽ, vội ho mấy tiếng át đi.

Rồi thong thả nói:

https://thuviensach.vn

- Lúc ấy Giang Nam ngũ quái bị ngươi giết chết tất cả, một mình Kha Trấn ác chạy thoát thì lại bị

mù, đến nỗi rốt lại là ai giết người cũng không nhận ra.

Kha Trấn ác nghe thấy câu ấy giật nảy mình:

- Cô ta nói câu này là đề tỉnh mình, bảo mình không nên khinh dị vọng động, để khỏi đến nỗi hai người cùng mất mạng, chết không rõ ràng.

Lại nghe Âu Dương Phong cười khan nói:

- Lão mù ấy làm sao thoát được tay ta? Ta chỉ cố ý cho y chạy thôi.

Hoàng Dung nói:

- A, phải rồi. Ngươi giết năm người kia rồi, lại khiến y hiểu lầm là cha ta giết, để y ra ngoài phao tin này lên cho anh hùng thiên hạ nổi dậy tấn công cha ta.

Âu Dương Phong cười nói:

- Đó không phải là chủ ý của ta mà là Khang nhi nghĩ ra, đúng không?

Dương Khang lại ậm ừ dạ một tiếng.

Hoàng Dung nói:

- Như thế thật là thần cơ diệu toán, bội phục bội phục.

Âu Dương Phong nói:

- Chúng ta cứ nói toạc mọi chuyện ra đi. Về sau làm thế nào mà ngươi nghĩ tới ta?

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Ta nghĩ: Cừu Thiên Nhận từng giao thủ với ta ở Nam lộ Lưỡng Hồ, tuy nói y cũng có thể kịp tới đó, nhưng trước đó lại tới đảo Đào Hoa, mà muốn nhanh hơn con tiểu hồng mã thì cũng khó lắm. Ta lại nghĩ sau lá thư của Chu Thông có viết một câu, y bảo mọi người đề phòng, chữ cuối cùng chưa viết xong chỉ có ba nét, một vạch ngang một nét sổ lại một nét ngang gập, nói là chữ Đông thì khởi bút cố nhiên là đúng, nhưng nói là chữ Tây há không được sao? Nếu không phải Đông tà thì đúng là Tây độc, về điểm này lúc trên đảo Đào Hoa ta đã nghĩ tới, nhưng lúc ấy còn có rất nhiều chi tiết chưa nghĩ ra.

Âu Dương Phong thở dài nói:

- Ta cứ cho rằng mọi việc đều như áo trời không thấy đường may, té ra vẫn còn để lại rất nhiều manh mối. Gã thư sinh dơ dáy kia kiến cơ rất mau lẹ, ta lại chưa nhìn thấy y động bút viết chữ.

Hoàng Dung nói:

- Y có hiệu là Diệu thủ thư sinh, động thủ làm việc gì tự nhiên là không để ngươi nhìn thấy. Ta vất vả suy nghĩ mãi về chữ Thập mà Nam Hy Nhân viết xem rốt lại y muốn viết chữ gì. Chỉ vì ta cho rằng vị tiểu vương gia này võ nghệ thấp kém, quyết không có bản lãnh nhấc tay một cái giết được Giang Nam ngũ quái nên thủy chung vẫn không nghĩ tới y.

Dương Khang hừ một tiếng.

Hoàng Dung nói:

- Hôm ấy ta một mình ở lại trên đảo Đào Hoa, lúc mơ hồ nửa tỉnh nửa mê thủy chung vẫn không đoán ra. Ta nằm mơ thấy rất nhiều người, về sau mơ thấy Mục tỷ tỷ, thấy cô ta tỷ võ chiêu thân ở

Bắc Kinh. Ta đột nhiên trong giấc mơ tỉnh dậy, nhảy bật lên, mới biết hung thủ chính là vị tiểu vương gia này!

https://thuviensach.vn

Dương Khang nghe nàng nói mấy câu ấy, âm thanh sắc nhọn run lên bất giác sợ toát mồ hôi, cười gượng nói:

- Chẳng lẽ Mục Niệm Từ báo mộng cho cô à?

Hoàng Dung nói:

- Đúng thế, nếu không có giấc mơ ấy thì ta làm sao mà nghĩ tới ngươi? Chiếc hài nhỏ bằng ngọc phỉ

thúy của ngươi đâu?

Dương Khang sửng sốt cao giọng nói:

- Tại sao ngươi biết được, lại là Mục Niệm Từ báo mộng cho ngươi à?

Hoàng Dung cười nhạt nói:

- Sao lại nói thế? Hai người các ngươi giết chết Chu Thông rồi, đem châu ngọc trong mộ mẹ ta bỏ

vào bọc y để người khác nhìn thấy chỉ nghĩ rằng y ăn trộm châu báu bị cha ta phát hiện, vì thế mất mạng. Kế trút tang vật ấy vốn rất hay, chỉ là ngươi quên mất một chi tiết, là Chu Thông có ngoại hiệu là Diệu thủ thư sinh.

Âu Dương Phong nảy ý tò mò, hỏi:

- Là Diệu thủ thư sinh thì sao?

Hoàng Dung nói:

- Hừ, chỉ lo bỏ đồ vật vào bọc y chứ không lo lấy đồ vật trong người y ra.

Âu Dương Phong không hiểu, hỏi:

- Lấy cái gì?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nói:

- Chu Thông võ công tuy không bằng ngươi nhưng trước khi chết đã thi triển diệu thủ, lấy được trên người vị tiểu vương gia này một vật nắm chặt trong tay, mà rõ ràng các ngươi thủy chung vẫn không biết. Nếu không có vật này thì ta không bao giờ ngờ rằng tiểu vương gia đây đã quang lâm tới đảo Đào Hoa.

Âu Dương Phong cười nói:

- Chuyện này thú vị thật, gã Diệu thủ thư sinh cũng lợi hại thật, tuy không giữ được mạng vẫn có thể

lưu lại lời nhắn. Vật y lấy được chắc là chiếc hài nhỏ bằng ngọc phỉ thúy gì đó.

Hoàng Dung nói:

- Không sai. Những châu báu trong mộ mẹ ta từ nhỏ ta đã nhìn thấy cả, nhưng chiếc hài ngọc nhỏ

này thì chưa từng thấy qua. Sau khi chết Chu Thông vẫn nắm chặt nó trong tay, trong đó chắc có duyên cớ. Chiếc hài nhỏ này giữa đáy có chữ Tỷ, dưới đế có chữ Chiêu, ta vất vả ngẫm nghĩ mà rốt lại vẫn không đoán ra được, đêm ấy nằm mơ thấy Mục tỷ tỷ tỷ võ chiêu thân ở Bắc Kinh, dựng một lá cờ gấm đề bốn chữ Tỷ võ chiêu thân, chuyện đó khiến ta đột nhiên hiểu ra, lập tức thông suốt hết mọi chuyện.

Âu Dương Phong cười nói:

- Hai chữ trên chiếc hài ấy vốn là có điển cố tình tứ như thế, hô hô, hô hô!

Y cười rất cao hứng, Kha Trấn ác lại càng nghe càng tức giận, chỉ là vẫn chưa hiểu thật rõ vì sao Hoàng Dung nghĩ ra. Hoàng Dung đoán y không

https://thuviensach.vn

hiểu, lúc ấy bèn bề ngoài thì nói cho Âu Dương Phong, nhưng thật ra là giải thích cho y:

- Hôm ấy Mục tỷ tỷ tỷ võ chiêu thân ở Bắc Kinh, tiểu vương gia bước ra đại hiển thân thủ, vừa khéo ta cũng có mặt ở đó xem nhiệt náo. Sau lúc ấy tiểu vương gia giật được chiếc hài thêu trên chân Mục tỷ tỷ. Trường tỷ võ này thì y thắng, nhưng nói tới chiêu thân thì rất lằng nhằng lắm chuyện.

Chỉ vì trường tỷ võ chiêu thân này mà về sau nảy sinh rất nhiều chuyện. Lúc ấy bọn Lương Tử ông, sa Thông Thiên đều có mặt ở đó, kế Hoàn Nhan Hồng Liệt chết vợ, Dương Khang gặp cha ruột cũng đều bắt đầu từ đó mà ra. Mọi người nghe tới đoạn đó, ai cũng cảm khái.

Hoàng Dung nói:

- Đã nghĩ tới chuyện đó thì không gì rõ ràng hơn. Về sau tiểu vương gia và Mục tỷ tỷ ngầm đính ước chuyện hôn nhân, vật định tình tốt nhất tự nhiên là một đôi hài ngọc. Đôi hài ngọc này chắc là mỗi người giữ một chiếc, một chiếc có hai chữ Tỷ, Chiêu, chiếc kia có hai chữ Võ, Thân. Tiểu vương gia, ta đoán không sai chứ?

Dương Khang không đáp.

Hoàng Dung lại nói:

- Giải thích được chi tiết này thì mọi chuyện không có gì phải nghi ngờ nữa. Hàn Bảo Câu trúng Cửu âm bạch cốt trảo mà mất mạng, kẻ luyện công phu ấy trên đời chỉ có Hắc Phong song sát, nhưng hai người ấy đều đã chết, người ngoài chỉ cho là sư phụ của Hắc Phong song sát mới hiểu được nào ngờ

cha ta cố nhiên chưa luyện qua công phu nào trong Cửu âm chân kinh, mà Thiết thi Mai Siêu Phong lúc sống từng thu một vị cao đồ. Còn như Nam Hy Nhân viết một chữ Thập nhỏ, thì chính là hai nét bắt đầu của chữ

https://thuviensach.vn

Dương, không ngờ gã tiểu tử Quách Tĩnh ngu ngốc kia lại cứ nói đó là chữ Hoàng.

Nói tới đó không kìm được nỗi buồn bã.

Âu Dương Phong buông tiếng cười dài, nói:

- Không trách thằng tiểu tử Quách Tĩnh lúc ở lầu Yên Vũ lại nhất định liều mạng với cha ngươi.

Hoàng Dung thở dài nói:

- Kế sách của các ngươi vốn rất hay, gã tiểu tử ấy trong lúc đau thương phẫn hận càng khó phân biệt thị phi. Đầu tiên ta còn cho rằng ngươi bắt bọn đầy tớ câm trên đảo dẫn đường, hôm nay mới biết là cô Ngốc này dẫn đường cho các ngươi vào đảo. Có lẽ tiểu vương gia ưng thuận đưa cô ta về thôn Ngưu Gia, cô Ngốc vô cùng mừng rỡ, bèn liu líu vâng lệnh các ngươi. Ờ, nhất định hai người các ngươi đã mai phục cạnh mộ mẹ ta, sai cô Ngốc thác ngôn là cha ta mời, lừa Giang Nam lục quái tiến vào, Âu Dương bá bá chặn ở cửa mộ, Giang Nam lục quái làm sao có thể thoát khỏi độc thủ? Đó là kế bắt ba ba trong rọ đấy.

Kha Trấn ác nghe nàng nói như chính mắt mình trông thấy, tình hình gặp phải cường địch trong hầm mộ hôm ấy lập tức lại hiện ra trong óc, chỉ nghe Hoàng Dung nói tiếp:

- Âu Dương bá bá nhặt được chiếc trường bào của cha ta trên bờ biển bèn mặc vào người, trong hầm mộ vốn tối tăm, lục quái vừa xông vào đã có mấy người bị đả thương, số còn lại trong lúc nguy cấp làm sao nhận ra được địch nhân là ai? Cho nên Nam Hy Nhân nói với Kha Trấn ác rằng người động thủ sát nhân chính là cha ta. Chu Thông và Toàn Kim Phát là Âu Dương bá bá giết chết, Hàn Bảo Câu là tiểu vương gia giết chết, Hàn Tiểu Oanh tự sát mà chết, Kha Nam hai người chạy ra khỏi huyệt mộ lại ác đấu một trận trong tịnh xá. Các ngươi Cố ý thả cho Kha Trấn ác chạy, còn

https://thuviensach.vn

Nam Hy Nhân cuối cùng biết hung thủ là họ Dương thì đã trúng phải chất kịch độc.

Âu Dương Phong thở dài nói:

- Con nha đầu này liệu việc như thần, chuyện này là cơ duyên tấu xảo, cũng là số phận lục quái như

thế. Lúc ta và Khang nhi tới đảo Đào Hoa thì không biết lục quái đang ở trên đảo.

Hoàng Dung nói:

- Đúng rồi, Giang Nam lục quái tuy nổi danh trên giang hồ nhưng cũng chỉ dựa vào hai chữ nghĩa hiệp, chứ nếu nói tới võ công võ nghệ thì Âu Dương bá bá ngươi có coi ra gì. Hai người các người thu xếp việc này rất chu đáo, rõ ràng là có mưu đồ khác.

Âu Dương Phong cười nói:

- Tiểu nha đầu thông minh thật, chắc không giấu được ngươi điều gì.

Hoàng Dung nói:

- Ta đoán thử nhé, nếu sai thì Âu Dương bá bá đừng trách. Ta nghĩ lúc ngươi mới lên đảo vốn là mong Toàn Chân thất tử tới, nhưng cha ta và các đạo sĩ phái Toàn Chân đều đã rời đảo bỏ đi. Tiểu vương gia căn vặn cô Ngốc biết lục quái đang ở đó ờ lúc ấy hai người các ngươi đại hiển thân thủ

giết chết ngũ quái rồi dàn cảnh là cha ta làm, kế giết hết bọn đầy tớ câm, xóa hết dấu vết trên đảo để

không còn ai làm chứng. Về sau việc phát giác ra, bọn Hồng Thất công, Đoàn hoàng gia há lại không làm khó cha ta sao? Tiểu vương gia lại sợ cha

https://thuviensach.vn

ta trở về đảo Đào Hoa sẽ xóa hết dấu vết của các ngươi nên cố ý thả cho Kha Trấn ác chạy thoát. Người này mắt mù, ăn nói cũng chưa thành thạo. Y

không nhìn thấy chân tướng thì tự nhiên sẽ ăn nói bậy bạ thôi.

Kha Trấn ác nghe câu ấy, bất giác vừa bi phẫn vừa xấu hổ. Chỉ nghe Âu Dương Phong thở dài nói:

- Quả thật ta rất kính trọng Hoàng lão tà sinh được đứa con gái thế này. Mọi chuyện xảy ra quả vô cùng rắc rối, mà ngươi đều đoán được rõ ràng tất cả như chính mắt nhìn thấy. Con nhãi kia, ngươi quả rất thông minh.

https://thuviensach.vn

Hồi 36(a)

ĐẠI QUÂN TÂY CHINH

Hoàng Dung buồn bã nói:

- Âu Dương bá bá khen ta nhiều quá. Hiện Quách Tĩnh đã trúng kế của ngươi, không đội trời chung với cha ta. Đợi ngày mai ngươi đi cứu cha ta, nếu cháu ngươi còn sống, ờ, thì chuyện hôn nhân hôm trước, chẳng lẽ lại không nhắc lại được sao?

Âu Dương Phong trong lòng hoảng sợ:

- Y thị đột nhiên nhắc tới chuyện ấy là có dụng ý gì?

Chợt nghe Hoàng Dung nói:

- Cô Ngốc, vị hảo huynh đệ này đối đãi với ngươi rất tốt phải không?

Cô Ngốc nói:

- Đúng thế, y muốn đưa ta về nhà. Ta không thích chơi trên đảo. Ta muốn về nhà.

Hoàng Dung nói:

- Ngươi về nhà làm gì? Trong nhà ngươi có người chết, có ma đấy.

Cô Ngốc a một tiếng, hoảng sợ nói:

- A, trong nhà ta có ma, có ma! Ta không về nhà đâu.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nói:

- Người kia là ai giết đấy?

Cô Ngốc nói:

- Ta thấy rõ mà, là vị hảo huynh đệ.

Chỉ nghe leng keng hai tiếng, hai ngọn ám khí rơi xuống đất.

Hoàng Dung cười nói:

- Tiểu vương gia, ngươi để cô ta nói hết đã, cần gì phải dùng ám khí đả thương cô ta?

Dương Khang tức giận nói:

- Con ngốc này ăn nói quàng xiên, chuyện bậy bạ gì cũng nói được.

Hoàng Dung nói:

- Cô Ngốc, ngươi nói cho đúng, ông đây thích nghe lắm.

Cô Ngốc nói:

- Không, hảo huynh đệ không cho nói thì ta không nói.

Dương Khang nói:

- Đúng đấy, nằm xuống ngủ mau đi, ngươi mà còn mở miệng nói một tiếng thì ta gọi ma tới cắn ngươi đấy.

Cô Ngốc rất sợ sệt, luôn miệng vâng dạ. Chỉ nghe tiếng quần áo loạt soạt, cô ta đã nằm xuống ngủ.

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Cô Ngốc, ngươi không nói chuyện giải buồn với ta thì ta sẽ gọi ông tới dẫn ngươi đi.

Cô Ngốc kêu lên:

- Ta không đi, ta không đi.

Hoàng Dung nói:

- Vậy ngươi nói đi, hảo huynh đệ giết người trong nhà ngươi, là y giết ai thế?

Mọi người nghe nàng đột nhiên hỏi việc Dương Khang giết người, đều cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Dương Khang thì tim đập thình thịch, ngầm vận kình lên tay phải, nghĩ nếu cô Ngốc này nói lộ việc y đã làm ở thôn Ngưu Gia ra thì cho dù Âu Dương Phong nảy ý nghi ngờ cũng phải dùng Cửu âm bạch cốt trảo giết cô ta ngay tại chỗ, lại nghĩ:

- Lúc mình giết Âu Dương Khắc chỉ có ba người Mục Niệm Từ, Trình Dao Gia, Lục Quán Anh nhìn thấy, chẳng lẽ tin tức rốt lại đã bị tiết lộ rồi sao? Ờ, có quá nửa là lúc bấy giờ con ngốc này cũng nhìn thấy, chỉ là mình không để ý tới y thị.

Lúc ấy trong miếu yên lặng không có một tiếng động, chỉ chờ cô Ngốc lên tiếng. Kha Trấn ác thì càng không dám thở mạnh. Qua hồi lâu thủy chung cô Ngốc vẫn không nói, chỉ nghe tiếng ngáy to dần, cô ta đã ngủ rồi.

Dương Khang thở phào một hơi, nhưng lòng bàn tay đầy mồ hôi, nghĩ thầm:

- Giữ con ngốc này rốt lại là mầm tai họa, nhất định phải nghĩ cách trừ khử y thị.

https://thuviensach.vn

Liếc qua Âu Dương Phong thấy y nhắm mắt ngồi yên, ánh trăng chiếu vào nửa mặt y, dáng vẻ rất thản nhiên, tựa hồ hoàn toàn không để ý gì tới những câu cuối đáp mới rồi.

Mọi người đều cho rằng Hoàng Dung thuận miệng nói bừa, cô Ngốc đã ngủ rồi, chuyện ấy không còn đoạn cuối, lúc ấy hoặc nậm hoặc dựa, dần dần thiếp đi.

Đang chập chờn chợt nghe cô Ngốc la lớn một tiếng, nhảy bật dậy kêu to:

- Đừng kéo ta, đau quá đi thôi?

Hoàng Dung hạ giọng nói:

- Ma, ma, ma gãy chân! Cô Ngốc, là ngươi giết công tử gia cụt chân ấy, y tới kéo ngươi đấy!

Trong đêm vắng, mấy câu ấy quả thật khiến người ta phải nổi gai ốc. Cô Ngốc kêu lên:

- Không, không phải ta giết, là hảo huynh đệ giết... .

Câu nói chưa dứt thì ào, bùng, ái chà, ba tiếng nối nhau vang lên. Nguyên là Dương Khang đột nhiên nhảy tới vươn tay chụp xuống thiên linh cái cô Ngốc nhưng bị Hoàng Dung dùng Đả cẩu bổng hất ngã lộn nhào.

Lần động thủ đột nhiên này khiến trên điện lập tức đại loạn, bọn sa Thông Thiên liền vây chặt Hoàng Dung. Hoàng Dung như không nhìn thấy, đưa tay trái chỉ ra cửa miếu, kêu lên:

- Công tử gia cụt chân ới, người tới đây cô Ngốc đây này!

Cô Ngốc nhìn ra cửa miếu, ban đêm tối đen không thấy gì, nhưng cô ta từ nhỏ đã sợ ma, vội nắm chặt tay áo Hoàng Dung, hoảng sợ nói:

https://thuviensach.vn

- Đừng, đừng tới đòi mạng ta, là hảo huynh đệ dùng đầu thương sắt giết, ta núp trong nhà bếp nhìn thấy mà... Ma cụt chân, ngươi, ngươi đừng tìm ta mà.

Âu Dương Phong không bao giờ ngờ rằng con mình lại bị Dương Khang giết chết, chỉ nghĩ người khác bịa đặt nhưng lời cô Ngốc nói nhất định không phải giả, sau lúc bi thương tức giận lại bật tiếng hô hô cười rộ, nhìn qua Dương Khang nói:

- Tiểu vương gia, cháu ta quả đã chết rồi, giết hay lắm, giết hay lắm!

Tiếng cười âm trầm lạnh buốt, giọng nói hung dữ, mọi người đều thấy tai ong ong tựa hồ có vô số

mũi kim nhỏ đồng thời đâm vào nhịn không được run bắn lên, răng gõ lập cập. Chỉ nghe bầy quạ kêu ầm lên, quàng quạc quang quác làm cứt quạ rơi xuống rào rào, chính là hàng trăm hàng ngàn con quạ

trên đỉnh tháp bị tiếng cười của Âu Dương Phong đánh thức cùng giật mình bay tung lên.

Dương Khang thầm nghĩ phen này mạng mình thôi rồi, hai mắt liếc qua định tìm đường chạy. Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng ngấm ngầm run sợ, đợi tiếng quạ hơi ngớt liền nói:

- Đứa con gái kia điên điên khùng khùng, sao Âu Dương tiên sinh lại nghe y thị nói chứ? Lệnh điệt là khách do tiểu vương mời tới, cha con tiểu vương rất coi trọng, lẽ nào lại vô duyên vô cớ làm hại y?

Âu Dương Phong hơi vận kình ra chân, người chưa đứng lên thân hình đã đột nhiên vọt tới, hai gối nhẹ nhàng đáp xuống cạnh cô Ngốc, tay trái chụp lấy vai cô ta, quát:

- Tại sao y giết cháu ta? Nói mau!

https://thuviensach.vn

Cô Ngốc hoảng sợ kêu lên:

- Không phải ta giết, đừng bắt ta, đừng bắt ta.

Cô ta dùng sức giãy ra, nhưng bàn tay Âu Dương Phong như cái kìm sắt, làm sao giật ra được vừa sợ

vừa hoảng, bất giác òa khóc, kêu lớn:

- Mẹ ơi!

Âu Dương Phong hỏi liền mấy câu chỉ làm cô Ngốc phát sợ không dám khóc nữa, chỉ mở to hai mắt đờ người ra. Hoàng Dung dịu dàng nói:

- Cô Ngốc đừng sợ ông đây muốn cho ngươi ăn kẹo mà.

Câu ấy đề tỉnh Âu Dương Phong, y nghĩ càng dùng sức mạnh hăm dọa cô Ngốc lại càng không dám nói, liền lấy trong bọc ra một cái bánh bao nguội làm lương khô nhét vào tay cô ta, tay trái lại buông tay cô ta ra cười nói:

- Đúng rồi, cho ngươi ăn đây?

Cô Ngốc nắm lấy cái bánh vẫn chưa hết sợ, nói:

- Ông ơi, ông nắm tay con đau quá, ông đừng nắm con nữa.

Âu Dương Phong ôn tồn nói:

- Cô Ngốc ngoan, cô Ngốc biết nghe lời thì ông sẽ không nắm nữa.

Hoàng Dung nói:

- Hôm ấy vị công tử gia gãy chân kia ôm một cô nương, ngươi thấy cô ta đẹp không?

Cô Ngốc nói:

https://thuviensach.vn

- Đẹp lắm, cô ta đi đâu rồi?

Hoàng Dung nói:

- Ngươi biết cô ta là ai không? Ngươi không biết chứ gì, phải không?

Cô Ngốc rất đắc ý, vỗ tay cười nói:

- Ta biết chứ, ta biết chứ, cô ta là vợ hảo huynh đệ!

Câu ấy vừa nói ra Âu Dương Phong lại càng không nghi ngờ nữa, y biết đứa con riêng của mình tính nết vốn rất phong lưu, nhất định đã vì chuyện đùa giỡn Mục Niệm Từ mà gây họa, chỉ là Âu Dương Khắc võ công cao cường, tuy hai chân bị thương, nhưng Dương Khang cũng còn lâu mới là đối thủ

của y, không biết làm sao mà giết y được, lập tức quay đầu nói với Dương Khang:

- Thằng cháu ta không biết hay dở mạo phạm tới tiểu vương phi, đúng là tội đáng chết muôn lần.

Dương Khang nói:

- Không.., không.., không phải ta giết.

Âu Dương Phong cao giọng hỏi:

- Thế thì là ai?

Dương Khang chỉ sợ nhũn cả tay chân, trán toát mồ hôi, sự thông minh cơ trí lúc bình thời đột nhiên mất hết, không nói ra được nửa câu.

Hoàng Dung thở dài nói:

https://thuviensach.vn

- Âu Dương bá bá, người cũng đừng trách tiểu vương gia độc ác, cũng không cần trách cháu ngươi phong lưu, chỉ nên trách bản lĩnh của mình cao cường quá.

Âu Dương Phong ngạc nhiên nói:

- Tại sao thế?

Hoàng Dung nói:

- Ta cũng không biết tại sao. Chỉ là lúc ta ở thôn Ngưu Gia từng nghe hai người một nam một nữ

cách tường trò chuyện, trong lòng có chỗ không hiểu được.

Âu Dương Phong nghe câu nói không đầu không đuôi ấy như rơi vào đám mây mù năm dặm, hỏi

dồn:

- Nói cái gì?

Hoàng Dung nói:

- Ta sẽ nói từng câu từng chữ cho ngươi nghe, quyết không thêm bớt một chữ, để ngươi giải thích cho ta nghe. Ta không thấy mặt họ, không biết người đàn ông là ai, cũng không biết cô gái là ai. Chỉ

nghe người đàn ông nói thế này:

- Việc ta giết Âu Dương Khắc nếu truyền ra ngoài, thì không xong đâu.

Cô gái nói:

- Đại trượng phu dám làm dám chịu, ngươi đã sợ thì hôm qua không nên giết y. Chú y tuy lợi hại nhưng chúng ta xa chạy cao bay, y cũng khó mà

https://thuviensach.vn

tìm được.

Âu Dương Phong nghe Hoàng Dung nói tới đó thì im bặt, bèn hỏi ngay:

- Cô gái ấy nói không sai đâu. Rồi người đàn ông ấy lại nói gì?

Hai người một hỏi một đáp khiến Dương Khang càng nghe càng sợ. Lúc ấy ánh trăng soi chênh

chếch vào cửa miếu, chiếu lên trước tượng thần, Dương Khang tránh ánh trăng, rón rén bước tới sau lưng Hoàng Dung, chợt nghe nàng nói:

- Người đàn ông kia nói:

- Muội tử, ta đã có kế khác. Chú y võ công cái thế, ta muốn bái y làm sư phụ. Ta đã sớm có ý ấy, chỉ

là trong môn phái của họ trước nay có quy củ là mỗi đời chỉ truyền cho một người. Người này đã chết thì chú y có thể thu ta làm đệ tử rồi!

Hoàng Dung tuy chưa nói tới tên họ của người nói, nhưng ngôn ngữ âm điệu lại bắt chước rất giống giọng Dương Khang. Dương Khang từ nhỏ sống ở Trung đô, nhưng mẹ là Bao Tích Nhược là người phủ Lâm An nên giọng nói nửa bắc nửa nam, Hoàng Dung cũng bắt chước như thế, không ai không biết người ấy chính là Dương Khang.

Âu Dương Phong ha hả cười nhạt, vừa quay đầu không thấy Dương Khang đâu, chợt nghe chát một tiếng, lại một tiếng la hoảng “ái chà” tiếp theo, chỉ thấy Dương Khang đứng dưới ánh trăng, tay phải đầy máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

Nguyên là Dương Khang nghe Hoàng Dung nói lộ bí mật của mình ra, không nhịn nổi nữa, bất ngờ

https://thuviensach.vn

nhảy tới vung tay chụp mau xuống đỉnh đầu nàng. Lúc Hoàng Dung bắt chước giọng nói của y, đã đoán là y ắt tới ám toán nên đã sớm đề phòng, võ công của nàng cao hơn Dương Khang nhiều, nghe tiếng gió rít lập tức nghiêng đầu qua một bên, để phát trảo ấy chụp xuống đầu vai. Dương Khang một chiêu Cửu âm bạch cốt trảo ấy đã dùng hết toàn lực, năm ngón tay đều cắm ngập vào gai trên tấm Nhuyễn vị giáp, từ đầu ngón tay tới tim đều đau buốt, suýt nữa ngất đi.

Mọi người trong bóng tối không nhìn thấy rõ, đều cho rằng y bị ám toán, chỉ không biết là Hoàng Dung hay Âu Dương Phong ra tay. Mọi người sợ Âu Dương Phong cao cường, không ai dám lên

tiếng.

Hoàn Nhan Hồng Liệt bước lên đỡ con, hỏi:

- Khang nhi, có sao không? Tại sao lại bị thương?

Rồi thuận tay rút yêu đao ra nhét vào tay y, đoán Âu Dương Phong quyết không thể bỏ qua, chỉ cậy đông người hai cha con hôm nay mới có thể chạy thoát. Dương Khang nhịn đau nói:

- Không sao.

Vừa cầm thanh yêu đao đột nhiên cánh tay tê rần, keng một tiếng, thanh đao rơi xuống đất, vội khom xuống nhặt, nói ra cũng kỳ quái, cánh tay cứng đờ đã không còn theo ý mình điều khiển nữa. Lúc ấy y vô cùng hoảng sợ tay trái véo mạnh vào mu bàn tay phải một cái, hoàn toàn không thấy có cảm giác gì. Y ngẩng đầu nhìn Hoàng Dung kêu:

- Chất độc, chất độc? Ngươi dùng độc châm đả thương ta.

Bọn Bành Liên Hổ tuy ngại mặt Âu Dương Phong, nhưng nghĩ tới Hoàn Nhan Hồng Liệt là vương

https://thuviensach.vn

gia nước Kim, mối thù oán của Âu Dương Khắc cũng phải tìm cách hóa giải, nhìn thấy Dương

Khang thần sắc hoảng hốt, lập tức người bước lên an ủi, người chạy tới trước mặt Hoàng Dung quát:

- Mau đưa thuốc giải ra chữa cho tiểu vương gia?

Nhưng đều cố đứng cách xa Âu Dương Phong.

Hoàng Dung lạnh lùng nói:

- Trên Nhuyễn vị giáp của ta không có chất độc, không cần làm người ta lo sợ, ở đây tự có người khác giết y, ta cần gì phải đả thương y?

Chỉ nghe Dương Khang đột nhiên kêu lớn:

- Ta.., ta.., ta không cử động được nữa rồi?

Chỉ thấy y hai chân gập lại, thân hình từ từ rủ xuống, miệng phát ra tiếng kêu hà hà, nửa giống người nửa giống thú.

Hoàng Dung cảm thấy kỳ lạ, vừa ngoảnh đầu thấy Âu Dương Phong cũng có vẻ kinh ngạc, lại nhìn qua Dương Khang, thấy y đột nhiên trên mặt đầy vẻ vui sướng, chành môi ra cười hì hì, dưới ánh trăng trắng ngà lại càng hiện rõ vẻ kỳ quái vô cùng, trong lòng đột nhiên rúng động, kêu lên:

- Té ra là độc thủ của Âu Dương bá bá.

Âu Dương Phong ngạc nhiên nói:

- Xem dáng vẻ của y thì đúng là trúng phải chất độc trên con quái xà của ta, ta vốn muốn bắt y phải nếm mùi ấy, nhưng con tiểu nha đầu ngươi đã làm thay ta, hay lắm, hay lắm. Chỉ là loại quái xà này trên đời chỉ mình ta có, con nha đầu ngươi lấy đâu ra thế?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nói:

- Ta lấy đâu ra quái xà? Đó vốn là chất độc của ngươi, biết đâu ngươi vẫn còn chưa biết.

Âu Dương Phong nói:

- Chuyện này lạ thật.

Hoàng Dung nói:

- Âu Dương bá bá, ta nhớ ngươi từng đánh cuộc với Lão Ngoan đồng. Ngươi đem nọc độc của con quái xà cho con cá mập nuốt, sau khi nó trúng độc mà chết, con cá mập thứ hai ăn thịt nó cũng bị

trúng độc cứ thế lan rộng ra, có thể nói là lưu độc vô cùng, có đúng thế không?

Âu Dương Phong cười nói:

- Độc vật của ta nếu không phải cực kỳ quái dị thì hóa ra hai chữ Tây độc chỉ là danh tiếng hão thôi sao?

Hoàng Dung nói:

- Phải rồi, Nam Hy Nhân là con cá mập thứ nhất.

Lúc ấy Dương Khang đã như phát điên, chỉ lăn lộn dưới đất, Lương Tử ông định bế y lên, nhưng làm sao giữ được?

Âu Dương Phong cau mày ngẫm nghĩ, nhưng vẫn không hiểu, nói:

- Xin nghe lời giải thích.

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Ờ, ngươi cho con quái xà cắn Nam Hy Nhân, hôm ấy ta gặp y trên đảo Đào Hoa, bị y đánh một quyền. Phát quyền ấy trúng vào vai trái ta, trên gai tấm Nhuyễn vị giáp lưu lại máu độc của y. Tấm Nhuyễn vị giáp này của ta là con cá mập thứ hai. Vị tiểu vương gia kia vung chưởng chụp ta, lưới trời thưa mà không lọt, lại chụp trúng gai nhọn trên tấm giáp, máu độc của Nam Hy Nhân truyền vào máu y. Ha ha, y là con cá mập thứ ba đấy.

Mọi người nghe tới câu ấy, nghĩ té ra quái xà của Âu Dương Phong lợi hại tới mức như thế, lại nghĩ

tới việc Dương Khang bày độc kế hại chết Giang Nam ngũ quái, cuối cùng lại bị dính phải máu độc của Nam Hy Nhân, quả thật là báo ứng rất mau, ai cũng rùng mình ớn lạnh.

Hoàn Nhan Hồng Liệt bước tới trước mặt Âu Dương Phong, đột nhiên quỳ xuống kêu lên:

- Âu Dương tiên sinh, xin người cứu mạng cho tiểu nhi, tiểu vương vĩnh viễn ghi nhớ đại ân đại đức.

Âu Dương Phong hô hô cười rộ, nói:

- Mạng con ngươi là mạng, còn mạng cháu ta không phải là mạng chứ gì?

Ánh mắt từ từ quét qua bọn Bành Liên Hổ, âm trầm nói:

- Có vị anh hùng nào không phục, mời đứng ra nói chuyện!

Mọi người bất giác đều đồng thời lùi lại, không dám lên tiếng.

Dương Khang đột nhiên quỳ xuống bình một tiếng, vung quyền đánh Lương Tử ông ngã lộn nhào.

Hoàn Nhan Hồng Liệt đứng bật dậy kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Mau đỡ tiểu vương gia tới Lâm An, chúng ta sẽ mời danh y chữa thương cho y.

Âu Dương Phong cười nói:

- Chất độc của Lão Độc vật mà thiên hạ còn có danh y nào chữa được à? Lại có bậc danh y nào không thiết sống, dám làm hỏng việc của ta chứ?

Hoàn Nhan Hồng Liệt không để ý gì tới y, nói với bọn gia tướng võ sĩ:

- Còn không mau đỡ tiểu vương gia lên?

Dương Khang đột nhiên nhảy tung lên, đỉnh đầu suýt chạm xà ngang trên nóc miếu, chỉ mặt Hoàn Nhan Hồng Liệt quát:

- Ngươi không phải là cha ta, ngươi hại chết mẹ ta, lại còn muốn hại ta..

Hoàn Nhan Hồng Liệt vội lui lại vài bước, dưới chân lảo đảo.

Sa Thông Thiên nói:

- Tiểu vương gia, người định thần lại đi.

Rồi bước lên nắm hai cánh tay y, nào ngờ Dương Khang tay phải ngoặc lại nắm cổ tay y, tay trái hung dữ chụp mạnh xuống cánh tay y. Sa Thông Thiên bị đau vội giằng ra, đứng ngẩn người, chỉ

cảm thấy cánh tay hơi tê, bất giác ruột gan như xé. Hoàng Dung lạnh lùng nói con cá mập thứ tư!

Bành Liên Hổ vốn chơi thân với sa Thông Thiên, y lại giỏi sử dụng độc vật, biết sa Thông Thiên đã bị trúng độc, lúc nguy cấp bèn rút yêu đao vù một tiếng chém xuống phía trên khuỷu tay sa Thông Thiên. Hầu Thông Hải còn chưa hiểu ý y, quát lớn:

https://thuviensach.vn

- Bành Liên Hổ, ngươi dám đả thương sư ca ta à?

Rồi tung người vọt tới muốn liều mạng với y. Sa Thông Thiên nhịn đau quát:

- Đồ ngốc, đứng lại mau! Bành đại ca là tốt với ta đấy!

Lúc ấy Dương Khang thần trí càng hồ đồ, chỉ đông đánh tây, cắn xé cào cấu.

Mọi người thấy tình cảnh của sa Thông Thiên đời nào còn dám đứng lại, cùng bật tiếng la hoảng, chạy túa ra khỏi miếu. Trận đại loạn ấy lại khiến bầy quạ trên đỉnh tháp giật mình bay lên, dưới ánh trăng chỉ thấy trên bãi đất trống trước miếu, bóng quạ bay tung, tiếng quang quác hòa vào tiếng gào thét của Dương Khang.

Hoàn Nhan Hồng Liệt nhảy ra cửa miếu, ngoảnh lại kêu lên:

- Khang nhi, Khang nhi!

Dương Khang ứa nước mắt gọi:

- Phụ vương, phụ vương!

Rồi chạy về phía y.

Hoàn Nhan Hồng Liệt cả mừng, đưa cánh tay ra, hai người ôm nhau, nói:

- Hài tử, ngươi khỏe không?

Dưới ánh trăng đột nhiên thấy Dương Khang đổi hẳn sắc mặt, há to miệng lộ ra hai hàng răng trắng nhởn cắn tới, Hoàn Nhan Hồng Liệt cả sợ, tay trái vận kình xô ra, Dương Khang đã mất hết kình lực, ngã ngửa ra đất lại lồm cồm ngồi dậy. Hoàn Nhan Hồng Liệt không dám nhìn nữa, vội chạy mau ra

https://thuviensach.vn

khỏi miếu, tung người lên ngựa, mọi người xúm xít trước sau bảo vệ, trong chớp mắt đã chạy mất hút không thấy đâu nữa.

Âu Dương Phong và Hoàng Dung nhìn Dương Khang lăn lộn dưới đất, đều xoay chuyển ý nghĩ,

không ai nói gì. Qua một lúc, toàn thân Dương Khang co rúm lại rồi nằm bất động.

Âu Dương Phong lạnh lùng nói:

- Bận rộn tới nửa đêm, trời đã gần sáng rồi. Chúng ta đi xem cha ngươi thế nào?

Hoàng Dung nói:

- Bây giờ thì cha ta đã về đảo Đào Hoa rồi, còn có gì hay mà xem?

Âu Dương Phong sửng sốt, cười nhạt nói:

- Té ra con tiểu nha đầu toàn đặt chuyện lừa người.

Hoàng Dung nói:

- Ban đầu thì tự nhiên là có ý lừa ngươi. Cha ta là loại người nào, há lại bị bọn đạo sĩ thối tha phái Toàn Chân vây khốn? Nếu ta không nói chuyện Cửu âm chân kinh thế nào, thì ngươi cũng không cho ta hỏi han cô Ngốc.

Lúc ấy Kha Trấn ác vừa rất khâm phục, vừa rất thương yêu Hoàng Dung, chỉ mong nàng mau nghĩ ra cách nào hay để thoát thân trốn chạy. Chợt nghe Âu Dương Phong nói:

- Trong những lời bịa đặt của ngươi cũng có ba phần sự thật, nếu không Lão Độc vật cũng không dễ

https://thuviensach.vn

mà mắc câu. Được rồi, ngươi đem đoạn văn dịch của cha ngươi đọc lại từ đầu đến cuối cho ta nghe, không được giấu diềm nửa câu.

Hoàng Dung nói:

- Thế nếu ta nhớ không được thì sao?

Âu Dương Phong nói:

- Tốt nhất là ngươi nên nhớ. Nếu không thì con tiểu nha đầu xinh đẹp lanh lợi ngươi bị con quái xà của ta cắn cho vài nhát, thì quả là một cảnh tượng rất không đẹp.

Lúc Hoàng Dung từ sau tượng thần nhảy ra, vốn đã có ý quyết chết, nhưng lúc ấy nhìn thấy thảm trạng của Dương Khang lúc lâm tử, bất giác run sợ nghĩ thầm:

- Cho dù mình nói cho y biết đoạn kinh văn mà Nhất Đăng đại sư truyền thụ y vẫn không thể nào tha mình, làm thế nào nghĩ cách thoát thân đây?

Nhất thời bàng hoàng không có cách nào, nghĩ chỉ còn cách trước tiên bôi bác với y vài câu rồi sẽ

tính, bèn nói:

- Ta thấy được nguyên bản kinh văn thì hoặc giả có thể dịch ra được. Ngươi cứ đọc từng câu từng câu để ta nghe thử.

Âu Dương Phong nói:

- Những lời líu la líu lo ấy, ai mà nhớ được? Ngươi không cần qua mắt ta nữa.

Hoàng Dung nghe y không đọc ra được, linh cơ chợt động, đã nghĩ ra kế, nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Y đã không nhớ được tự nhiên phải coi kinh văn là tính mạng.

Lúc ấy bèn nói:

- Được thôi, ngươi lấy kinh ra mà đọc.

Âu Dương Phong quyết ý bắt nàng giải thích, lập tức lấy trong bọc ra một gói giấy dầu, mở liên tiếp ba lớp, mới lấy ra quyển kinh văn mà Quách Tĩnh viết cho. Hoàng Dung cười thầm:

- Tĩnh ca ca viết bừa một hơi mà Lão Độc vật y lại cho là thật.

Âu Dương Phong đánh hỏa tập lên, tìm được nửa cây nến trên bệ thờ châm vào, soi kinh văn vào đọc:

- Hốt bất nhĩ, khẳng lý đa đắc, tư căn lục phố.

Hoàng Dung nói:

- Giỏi xem tướng, chuyển vận mười hai hơi thở.

Âu Dương Phong cả mừng, lại đọc:

- Cát nhĩ văn hóa tư, thạp hổ.

Hoàng Dung nôi:

- Có thể thoát khỏi họa hoạn, đạt tới chỗ thông thần.

Âu Dương Phong đọc:

- Thủ đạt biệt tư thổ, ân nê khư.

Hoàng Dung nói:

- Sai rồi, ngươi đọc sai rồi?

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong nói:

- Không sai, đúng là trong này viết như thế .

Hoàng Dung nói:

- Vậy thì lạ đấy, câu này không sao hiểu được.

Rồi đưa tay trái lên chống cằm, làm như đang khó nhọc suy nghĩ. Âu Dương Phong vô cùng sốt ruột, nhìn nàng chằm chằm, chỉ mong nàng nghĩ ra cho mau.

Qua hồi lâu, Hoàng Dung nói:

- À, phải rồi, chắc là gã tiểu tử ngốc Quách Tĩnh viết sai, đưa ta xem nào.

Âu Dương Phong không nghĩ gì khác, đưa kinh văn qua.

Hoàng Dung đón lấy, tay trái cầm nến như đọc kỹ kinh văn, đột nhiên hai chân nhảy vọt lên lui ra hơn một trượng, kề mấy trang giấy vào cách ngọn lửa nửa thước, quát:

- Âu Dương bá bá, kinh văn này là giả để ta đốt cho xong.

Âu Dương Phong cả sợ vội nói:

- Này, này, ngươi làm gì thế? Mau trả lại cho ta.

Hoàng Dung cười nói:

- Ngươi muốn lấy kinh văn hay muốn lấy mạng ta?

Âu Dương Phong nói:

- Lấy mạng ngươi làm gì, mau trả lại cho ta.

https://thuviensach.vn

Giọng nói cấp bách khác hẳn lúc bình thời, lấy thế định nhảy lên cướp lại. Hoàng Dung kề kinh văn vào cách ngọn nến hai tấc, nói:

- Đứng lại! Ngươi mà động đậy một cái ta sẽ đốt, chỉ cần cháy mất một chữ thì suốt đời ngươi sẽ

phải hối hận đấy.

Âu Dương Phong nghĩ thấy không sai, hừ một tiếng, nói:

- Ta không đấu nổi với con quỷ ranh mãnh nhà ngươi, đặt kinh văn xuống rồi ngươi đi cho xong.

Hoàng Dung nói:

- Ngươi là bậc tôn sư trên đời, không được nuốt lời đấy.

Âu Dương Phong sầm mặt nói:

- Ta nói mau đặt kinh văn xuống rồi ngươi đi đường ngươi.

Hoàng Dung biết y là kẻ rất có thân phận, tuy tính tình độc ác xấu xa nhưng không nuốt lời với người khác, lập tức đặt cả kinh văn lẫn ngọn nến xuống đất, cười nói:

- Âu Dương bá bá, xin lỗi nhé.

Rồi nhấc ngọn Đả cẩu bổng lên quay người định đi.

Âu Dương Phong cũng không ngoảnh lại, đột nhiên nhảy bật lên lật tay ra chưởng, bùng một tiếng vang dội, đã đánh vỡ một nửa tượng thần Thiết thương Vương Ngạn Chương, quát:

- Lão mù họ Kha kia, ra đây mau.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung cả kinh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Kha Trấn ác đã từ sau tượng thần nhảy ra, vung ngọn thương sắt bảo vệ trước mặt. Hoàng Dung lập tức hiểu ra "Với bản lĩnh của Lão Độc vật thì Kha đại gia núp sau lưng thần tượng há lại qua mặt được y? Có lẽ y nghe được tiếng thở. Chỉ là y không coi Kha đại gia vào đâu, nên nảy giờ cứ ẩn nhẫn không nói ra."

Lập tức tung người vọt tới, ngọn trúc bổng khẽ đưa ra cùng thủ thế, nói với Âu Dương Phong:

- Âu Dương bá bá, ta không đi đâu, ngươi thả y đi đi.

Kha Trấn ác nói:

- Không, Dung nhi, ngươi đi đi, ngươi đi tìm Tĩnh nhi bảo y trả thù cho sáu anh em ta.

Hoàng Dung buồn rầu nói:

- Nếu y tin lời ta thì đã tin rồi. Kha đại gia, nếu ngươi không đi thì nỗi oan khuất của cha con ta không bao giờ được sáng tỏ. Ngươi nói với Quách Tĩnh rằng ta không hề trách y, bảo y đừng khó xử.

Kha Trấn ác đời nào chịu để nàng xả thân cứu mình, hai người cãi cọ không thôi.

Âu Dương Phong sốt ruột, mắng:

- Con nha đầu, ta đã ưng thuận để ngươi đi, ngươi còn lằng nhằng cái gì?

Hoàng Dung nói:

- Nhưng ta không thích đi. Âu Dương bá bá, ngươi đuổi lão mù này đi đi, ta sẽ nói chuyện vui vẻ cho ngươi đỡ buồn, chứ đừng làm hại y.

Âu Dương Phong nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Ngươi không đi là tốt nhất chứ gã mù này sống hay chết có can hệ gì tới ta?

Bèn sãi chân bước lên một bước vung tay chụp vào ngực Kha Trấn ác. Kha Trấn ác vung ngang ngọn thiết thương ra bảo vệ trước ngực. Âu Dương Phong rung tay gạt một cái hai tay Kha Trấn ác tê chồn, trước ngực bị dội lại đau buốt lên, keng một tiếng, ngọn thiết thương đã tung lên chọc thủng mái ngói bay luôn ra ngoài.

Kha Trấn ác vội nhảy lùi lại, người đang trên không chưa rơi xuống đất thì trước ngực đã bị túm chặt, thân hình đã bị Âu Dương Phong nắm lấy nhấc lên. Y từng gặp nhiều đại địch, tuy giữa lúc nguy cấp vẫn không rối loạn, tay trái khẽ giơ lên, hai ngọn độc lăng bay thẳng vào giữa mặt đối phương. Âu Dương Phong không ngờ y lại có hiểm chiêu chuyển bại thành thắng này, khoảng cách quá gần, độc lăng bắn ra rất mau, quả thật khó lòng né tránh, lập tức ngửa người về phía sau thừa thế

đẩy một cái, ném Kha Trấn ác lên cao.

Lúc Kha Trấn ác từ sau thần tượng nhảy ra thì mặt hướng ra cổng miếu, bị Âu Dương Phong ném cái ấy không tự chủ được, lại bay xuyên cửa ra ngoài. Cái ném ấy kình lực rất lớn, thân hình y lại bay ra phía trước độc lăng, hai ngọn độc lăng bay qua đầu Âu Dương Phong, sắp đánh vào người Kha Trấn ác. Hoàng Dung kêu lên:

- Ái chà?

Thì thấy Kha Trấn ác hơi nghiêng người đi một cái, tay trái nhẹ nhàng khéo léo chụp lại hai ngọn độc lăng, thuật nghe tiếng xét hình của y quả đã đạt tới hóa cảnh, so với người còn đủ hai mắt có khi còn thấy rõ ràng hơn.

Âu Dương Phong bật tiếng khen ngợi, nói:

- Ngươi giỏi lắm, lão mù họ Kha, tha cho ngươi đi đấy.

https://thuviensach.vn

Kha Trấn ác rơi xuống đất vẫn còn ngẩn ngừ. Hoàng Dung cười nói:

- Kha đại gia, Âu Dương Phong muốn bái ta làm sư phụ để học tập Cửu âm chân kinh. Ngươi còn không đi, cũng định bái ta làm sư phụ sao?

Kha Trấn ác biết tuy nàng nói năng có vẻ nhởn nhơ nhưng hoàn cảnh quả thật mười phần nguy hiểm, cứ đứng trước miếu không chịu đi.

Âu Dương Phong ngẩng đầu nhìn trời, nói:

- Trời sắp sáng rồi, đi thôi?

Rồi kéo tay Hoàng Dung đi ra khỏi miếu. Hoàng Dung kêu lên:

- Kha đại gia, nhớ mấy chữ ta viết trên tay ngươi đấy.

Nói tới tiếng cuối cùng, thân hình đã đi ra xa vài trượng.

Kha Trấn ác ngẩn người hồi lâu, nghe tiếng quạ từng bầy từng bầy bay vào trong miếu giành nhau mổ thịt xác chết, lúc ấy nhảy lên trên nóc miếu tìm ngọn thương sắt. Y đứng ngẩn ra trên nóc miếu hồi lâu, nghĩ thầm:

- Trời đất mênh mông, mình mù lòa tìm đâu chốn yên thân?

Chợt nghe tiếng quạ kêu lên thê thảm, không ngừng từ trên không lộp độp rơi xuống, nguyên là bầy quạ ăn thịt trên xác Dương Khang nối nhau trúng độc mà chết, bất giác thở dài một hơi, nhảy xuống đất, chống ngọn thương đi lên phía bắc.

Đi tới hôm thứ ba, chợt nghe trên không có tiếng chim điêu kêu vang, nghĩ đối điêu đã ở đây thì Quách Tĩnh có lẽ cũng ở cạnh đây, lập tức cao giọng gọi tob giữa đồng trống:

- Tĩnh nhi, Tĩnh nhi!

https://thuviensach.vn

Qua không bao lâu quả nhiên nghe tiếng vó ngựa khua vang, Quách Tĩnh cưỡi con tiểu hồng mã phóng tới. Y và Kha Trấn ác lạc nhau trong lúc hỗn chiến, lúc ấy thấy sư phụ không bị gì, vô cùng mừng rỡ, không chờ ngựa dừng lại đã vội vàng nhảy xuống, chạy tới ôm chặt Kha Trấn ác, luôn miệng kêu "Đại sư phụ!

Kha Trấn ác giang thẳng tay tát y hai cái nảy lửa. Quách Tĩnh không dám né tránh, ngạc nhiên buông tay ra. Kha Trấn ác tay trái tiếp tục đánh Quách Tĩnh, tay phải thì liên tiếp tát vào mặt mình. Lần này thì Quách Tĩnh càng kinh ngạc, kêu lên:

- Đại sư phụ, người làm gì thế?

Kha Trấn ác mắng:

- Ngươi là thằng nhỏ hồ đồ, ta là lão già hồ đồ!

Y tát hơn mười cái mới dừng tay, hai người mặt mũi đều sưng vù Kha Trấn ác ngoác miệng chửi Quách Tĩnh và mình suốt nửa ngày mới đem mọi chuyện trong ngôi miếu cổ nhất nhất kể lại.

Quách Tĩnh vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, vừa đau xót vừa xấu hổ, nghĩ thầm:

- Té ra chân tướng là như thế, mình quả thật trách lầm Dung nhi rồi.

Kha Trấn ác quát:

- Ngươi nói chúng ta có đáng chết không?

Quách Tĩnh luôn miệng khen phải, lại nói:

- Là đệ tử đáng chết. Đại sư phụ mắt kém, không trách người được.

Kha Trấn ác tức giận nói:

https://thuviensach.vn

- Con mẹ nó, ta cũng đáng chết! Mắt ta tuy mù nhưng chẳng lẽ trong lòng cũng mù à?

Quách Tĩnh nói.:

- Chúng ta mau nghĩ cách cứu Dung nhi.

Kha Trấn ác nói:

- Cha cô ta đâu?

Quách Tĩnh nói:

- Hoàng đảo chủ hộ tống Hồng ân sư ra đảo Đào Hoa trị thương rồi. Đại sư phụ, người nói Âu Dương Phong đưa Dung nhi đi đâu?

Kha Trấn ác im lặng không đáp, qua hồi lâu mới nói:

- Dung nhi bị y bắt đi, cho dù không chết cũng không biết bị y hành hạ trở thành thế nào nữa. Tĩnh nhi, ngươi mau đi cứu, ta thì phải tự sát để tạ ơn cô ta.

Quách Tĩnh hoảng sợ kêu:

- Không được! Người muôn vạn lần đừng nghĩ thế, chỉ là y vốn biết tính tình sư phụ cương cường, không nghe lời ai, nói chết là chết không hề nghĩ lại, lúc ấy bèn nói:

- Đại sư phụ, người tới đảo Đào Hoa báo tin, khi nào gặp Hoàng đảo chủ thì xin ông mau đi cứu viện, đệ tử quả thật không phải là đối thủ của Âu Dương Phong đâu.

Kha Trấn ác nghĩ thấy không sai, bèn cầm thương sắt đi luôn. Quách Tĩnh lưu luyến không nỡ chia tay, đi theo phía sau. Kha Trấn ác vung thương sắt đánh ra, mắng:

https://thuviensach.vn

- Còn không đi mau đi! Ngươi không đem Dung nhi lành lặn trở về cho ta thì ta sẽ lấy mạng ngươi đấy.

Quách Tĩnh đành đứng lại, nhìn theo bóng sư phụ khuất dần trong rừng dâu phía đông, quả thật không biết đi đâu mà tìm Hoàng Dung, nghĩ ngợi hồi lâu giục ngựa thả điêu tìm đường tới miếu Thiết Thương. Chỉ thấy trước miếu sau miếu đầy xác quạ chết, trong điện thờ chỉ còn một bộ xương trắng.

Quách Tĩnh tuy căm hận Dương Khang hại chết sư phụ, nhưng nghĩ y đã chết, oán thù từ nay bỏ hết, nhớ tới việc kết nghĩa với nhau một thời gian bèn nhặt nhạnh xương y mang ra sau miếu chôn cất, lạy mấy lạy rồi khấn:

- Dương huynh đệ, nếu ngươi nghĩ tới tình nghĩa ta chôn cất ngươi hôm nay thì nên phù hộ ta tìm được Dung nhi để bù lại những lỗi lầm của ngươi lúc còn sống.

Sau đó Quách Tĩnh suốt đường hỏi thăm tìm tung tích Hoàng Dung. Lần ấy y tìm suốt nửa năm, thu qua đông tới, đông hết xuân về, y cưỡi hồng mã mang theo đôi điêu tìm kiếm khắp nơi, hỏi khắp Cái bang, phái Toàn Chân cho tới đồng đạo võ lâm các nơi, mà vẫn không có được chút tin tức nào của Hoàng Dung. Nghĩ tới trong nửa năm nay không biết Hoàng Dung đã phải chịu bao nhiêu khổ sở, quả thật lòng đau như cắt, vì thế quyết ý đi khắp chân trời góc biển cũng phải tìm được nàng. Y một là tới Yên Kinh, hai là tới Biện Lương, ngay Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng không biết đi đâu. Quần cái trong Cái bang nghe nói bang chủ gặp nạn, cũng cho toàn bang lên đường tìm kiếm. Hôm ấy Quách Tĩnh tới Quy Vân trang lại thấy trang trại đã bị đốt thành một đống tro tàn, không biết cha con Lục Thừa Phong, Lục Quán Anh đã gặp phải kiếp nạn gì?

Một hôm tới địa giới sơn Đông, chỉ thấy dọc đường mười nhà thì chín gian bỏ trống, người trên đường nhao nhao chạy nạn, đều nói quân Mông Cổ đánh nhau với quân Kim, quân Kim tan vỡ, quân lính thua trận chạy về

https://thuviensach.vn

cướp đoạt tiền bạc, cường dâm phụ nữ, không gì không làm. Quách Tĩnh đi ba ngày, càng lên phía bắc càng đau lòng cay mắt, nghĩ việc binh là họa, việc đánh nhau là nguy, người khổ nhất vẫn là bách tính.

Hôm ấy tới một thôn trang trong sơn cốc cạnh Tế Thủy, đang muốn hỏi tìm nơi nghỉ lại đột nhiên phía trước có tiếng la thét ầm ĩ, người kêu ngựa hí, mấy chục tên quân Kim xông vào thôn phóng lửa đốt nhà, đuổi hết dân ra khỏi nhà, cứ thấy con gái trẻ tuổi là bắt trói từng người, còn bao nhiêu thì không kể già trẻ, cứ thấy người là chém.

Quách Tĩnh thấy thế cả giận, thúc ngựa xông tới, tay phải giật ngọn thương lớn trong tay viên tướng đứng đầu đội quân chưởng trái đánh vào huyệt Thái dương của y Lúc bấy giờ y sớm tối luyện công không ngừng, nội công tiến triển rất xa, một chưởng ấy đánh qua, tên võ quan kia lập tức lòi mắt chết tươi. Đám quân Kim la hò ầm ĩ, cùng giơ đao thương lên xông vào. Con tiểu hồng mã đã trải qua chiến trận lại càng phấn khích, phóng như bay vào đám quân Kim. Quách Tĩnh tay trái lại giật được một thanh đại đao, tay phải đâm tay trái chém, sử dụng thuật song thủ hỗ bác, quát tháo đánh giết.

Đám quân Kim thấy người này mạnh mẽ dữ tợn, quân lính đã thua trận làm sao còn có ý chí đánh nhau, bỏ chạy ra khỏi thôn. Đột nhiên trước mặt có một lá cờ lớn phất gió, trong làn bụi mù có một toán quân Mông Cổ rầm rập phóng tới.

Quân Kim bị quân Mông Cổ đánh giết đã kinh hồn táng đảm, không dám đón đánh, cậy số đông

quay lại đánh nhau với Quách Tĩnh, chỉ mong cướp đường bỏ chạy.

Quách Tĩnh căm hận quân Kim tàn hại bách tính, thúc ngựa ra khỏi thôn trước, một người một ngựa, oai phong lẫm liệt giữ chắc chỗ hiểm ở cửa núi. Hơn mười tên quân Kim cố gắng xông lên bị y liên tiếp giết chết mấy

https://thuviensach.vn

người. Số còn lại không dám xông tới, tiến không được thoái không xong, dồn lại thành một đám rối loạn.

Quân Mông Cổ thấy phía trước đột nhiên có người giúp đỡ cũng rất bất ngờ, xung sát một trận, hơn mười mấy tên quân Kim đều bị giết sạch trong thôn.

Viên Bách phu trưởng đứng đầu toán quân Mông Cổ đang định hỏi lai lịch Quách Tĩnh, trong toán lại có một viên Thập phu trưởng biết mặt Quách Tĩnh, bèn gọi lớn:

- Kim đao phò mã!

Rồi lạy rạp xuống đất. Viên Bách phu trưởng nghe thấy là phò mã gia của đại hãn, đâu dám khinh thường, vội xuống ngựa làm lễ, sai người ruổi ngựa về báo.

Quách Tĩnh vội truyền lệnh sai quân Mông Cổ mau dập tắt lửa trong thôn.

Dân thôn đỡ người già bế trẻ con nhao nhao kéo tới cảm tạ.

Đang ầm ĩ, ngoài thôn chợt có tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, vô số quân mã đổ tới. Đám bách tính cả kinh, bất giác ngớ mặt nhìn nhau. Chỉ thấy một con ngựa hồng phóng tới như gió, một viên tướng quân thiếu niên trên ngựa gọi lớn “Quách Tĩnh an đáp ở đây phải không?

Quách Tĩnh nhìn ra thì là Đà Lôi, cả mừng kêu lên:

- Đà Lôi an đáp.

Hai người chạy tới ôm chầm lấy nhau. Đôi điêu biết Đà Lôi, cũng bước tới cọ cọ, mười phần thân thiết. Đà Lôi sai một viên Thiên phu trưởng đem quân truy kích quân Kim, hạ lệnh dựng lều trướng trên sườn núi, cùng Quách Tĩnh kể lại những chuyện từ khi chia tay đến nay.

https://thuviensach.vn

Đà Lôi nói tới quân vụ Bắc quốc, Quách Tĩnh mới biết trong hơn một năm nay, Thành Cát Tư Hãn ngựa không dừng vó, đông phạt tây chinh, mở rộng đất đai rất nhiều. Truật Xích, sát Hợp Đài, Oa Khoát Đài Đà Lôi bốn vương tử, Mộc Hoa Lê, Bác Nhĩ Truật, Bác Nhĩ Hốt, Xích lão Ôn tứ kiệt đều lập rất nhiều công lao hãn mã. Hiện Đà Lôi và Mộc Hoa Lê cầm quân đánh Kim, đại chiến mấy trận ở sơn Đông đánh quân Kim đại bại tan rã. Quân sĩ còn lại của nước Kim tập trung ở cửa Đồng Quan, đóng chặt cửa quan cố thủ, không dám ra sơn Đông nghênh chiến.

Quách Tĩnh ở lại trong quân Đà Lôi mấy ngày, khoái mã đưa tin khẩn tới báo Thành Cát Tư Hãn triệu tập chư vương chúng tướng đại hội ở mạc bắc. Đà Lôi và Mộc Hoa Lê không dám chần chừ, giao cờ lệnh đại cho phó tướng, liền đêm về bắc. Quách Tĩnh nhớ mẹ, lúc ấy cũng đi với Đà Lôi.

Qua nhiều ngày tới sông Cán Nạn Hà, đưa mắt nhìn ra, trên thảo nguyên rộng lớn mênh mông lều trại san sát, hàng vạn hàng vạn chiến mã chạy nhảy reo hí, hàng vạn hàng vạn thương đao lóe ánh mặt trời. Trong hàng vạn hàng vạn ngôi lều màu xám có một ngôi lều vải vàng nhô cao lên, trụ trên nóc lều đúc bằng vàng, trước lều treo cao một lá cờ đại độc có chín chòm lông trắng.

Quách Tĩnh kéo cương dừng ngựa trên đồi cát, thấy binh uy hùng tráng như thế, nghĩ thầm kim trướng oai chấn đại mạc, vua nơi tuyệt vực, tưởng tượng cảnh Thành Cát Tư Hãn trong kim trướng truyền hiệu lệnh, khoái mã từng con từng con nối nhau phóng đi đưa hiệu lệnh tới tay các vương tử

và đại tướng cách xa vạn dặm, tiếng tù và thổi vang, khói lửa bốc cao trên thảo nguyên, tên bay như

châu chấu, trường đao chớp sáng, vó ngựa sắt phóng trong làn bụi cát bay mù mịt.

https://thuviensach.vn

Y đang nghĩ "Đại hãn muốn có nhiều đất đai nhân dân như thế, không biết là có ý gì?"

Chợt thấy bụi bay mù mịt, một đội ky binh phóng mau tới. Đà Lôi, Mộc Hoa Lê, Quách Tĩnh ba người vào kim trướng của Thành Cát Tư Hãn, chỉ thấy các vương tứ và chư tướng đều đã tụ tập trong trướng, xếp hàng hai bên.

https://thuviensach.vn

Hồi 36(b)

ĐẠI QUÂN TÂY CHINH

Thành Cát Tư Hãn thấy ba người bước vào, vô cùng vui mừng. Đà Lôi và Mộc Hoa Lê bẩm báo về

quân tình, Quách Tĩnh bước lên quỳ xuống thỉnh tội, nói:

- Đại hãn sai con đi lấy đầu Hoàn Nhan Hồng Liệt nước Đại Kim, nhưng mấy lần gặp nhau đều bị y trốn thoát, xin đại hãn cứ trách phạt.

Thành Cát Tư Hãn cười nói:

- Chim ưng nhỏ lớn rồi, thế nào cũng có một ngày bắt được chồn thỏ, ta phạt ngươi làm gì? Ngươi tới đây rất hay, ta thỉnh thoảng vẫn nhớ ngươi.

Lúc ấy bèn cùng các tướng bàn bạc kế sách đánh Kim.

Mộc Hoa Lê dâng kế

- Tinh binh nước Kim đều cố thủ ở Đồng Quan, lúc khẩn cấp khó kéo xuống, thượng sách không gì bằng liên kết với nhà Tống cùng đánh.

Thành Cát Tư Hãn nói:

- Hay, vậy cứ làm theo như thế. Lúc ấy bèn ra lệnh viết thư, sai sứ xuống nam. Đại hội họp tới tối mới tan.

Quách Tĩnh cáo từ ra khỏi kim trướng, trong sắc chiều mênh mông đang tìm tới lều của mẹ, đột nhiên sau lưng có hai cánh tay đưa ra bịt kín mắt y.

https://thuviensach.vn

Với võ công của y lúc bấy giờ thì làm sao để

người ta đánh lén sau lưng, nghiêng người đang định hất người kia ra thì ngửi thấy mùi thơm, lại thấy đó là một cô gái vội rút tay lại kêu:

- Hoa Tranh muội tử!

Chỉ thấy công chúa Hoa Tranh như cười mà không phải cười đang đứng đó.

Hai người chia tay gần một năm, lần này gặp nhau, chỉ thấy nàng thân hình cao hơn, đứng thẳng giữa gió to cỏ rậm, càng hiện rõ dáng vẻ xinh đẹp khỏe mạnh.

Quách tĩnh lại kêu một tiếng:

- Muội tử?

Hoa Tranh mừng quá rơi nước mắt, kêu lên:

- Quả nhiên ngươi về rồi.

Quách Tĩnh thấy nàng bộc lộ chân tình, trong lòng cũng rất cảm động, nhất thời có ngàn muôn lời muốn nói nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Hai người cầm tay nhau cùng tới lều Lý Bình. Mẹ con Quách Tĩnh gặp nhau tự nhiên một phen

mừng mừng tủi tủi.

Lại qua mấy hôm, Thành Cát Tư Hãn triệu kiến Quách Tĩnh, nói:

- Những điều ngươi làm ta đều đã nghe Đà Lôi nói lại. Hài tử ngươi thủ tín trọng nghĩa, ta rất vui lòng. Qua vài hôm nữa ta sẽ cho ngươi và con gái ta làm lễ thành thân.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh giật nảy mình, nghĩ thầm hiện tại Dung nhi sống chết chưa rõ, mình làm sao có thể phản bội nàng mà kết hôn với người khác?

Nhưng thấy vẻ mặt Thành Cát Tư Hãn oai nghiêm, nên tuy trong lòng rất muốn chống mệnh, nhưng vẫn ấp a ấp úng, không nói được nửa câu Thành Cát Tư Hãn vốn biết y chất phác, chỉ cho rằng y mừng quá ngẩn ra, bèn lập tức thưởng cho y một ngàn hộ nô lệ, một trăm cân vàng, năm trăm con bò, hai ngàn con dê, bảo y trở về lo chuyện đám cưới.

Hoa Tranh là con gái út của Thành Cát Tư Hãn, được phụ vương cưng chiều từ nhỏ. Lúc ấy thế lực của Mông Cổ càng lúc càng thịnh vượng, Thành Cát Tư Hãn đánh đâu thắng đó, đại hãn các tộc nghe nói:

- Thành Cát Tư Hãn gả con gái, nhao nhao tới chúc mừng, nhưng lễ vật quý giá chất đầy mấy chục gian lều Công chúa Hoa Tranh mừng ra mặt, Quách Tĩnh thì trong lòng phiền não, mặt buồn rười rượi.

Nhìn thấy ngày cưới đã tới gần, Quách Tĩnh vò đầu bứt tai, không biết làm sao là tốt. Lý Bình thấy con trai có vẻ khác lạ, tối hôm ấy ngồi trong lều bèn hỏi, Quách Tĩnh bèn đem việc Hoàng Dung từ

đầu tới cuối kể rõ một lượt. Lý Bình nghe xong, suốt hồi lâu không nói được tiếng nào.

Quách Tĩnh nói:

- Mẹ, hài nhi rất khó xử, không biết làm thế nào là tốt.

Lý Bình nói:

- Đại hãn đối với chúng ta ơn sâu nghĩa nặng, há có thể phụ? Nhưng Dung nhi kia, Dung nhi kia, ờ, ta tuy chưa gặp cô ta, nhưng nghĩ lại cũng là người rất đáng yêu mến.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh chợt nói:

- Mẹ. Nếu cha con gặp chuyện này thì ông sẽ làm sao?

Lý Bình không ngờ y đột nhiên có câu hỏi kỳ lạ như thế, ngẩn ra hồi lâu, nhớ lại tính tình của chồng lúc còn sống, lập tức hiên ngang nói:

- Cha ngươi nhất sinh thà mình chịu đau khổ chứ quyết không chịu có nửa điểm phụ lòng người khác.

Quách Tĩnh đứng lên, quả quyết nói:

- Hài nhi tuy chưa gặp mặt cha nhưng cũng học theo cha làm người. Nếu Dung nhi bình an, hài nhi sẽ giữ lời hẹn cũ, thành thân với công chúa Hoa Tranh. Nếu Dung nhi có gì bất trắc, thì kiếp này hài nhi quyết không lấy vợ nữa.

Lý Bình nghĩ thầm:

- Nếu đúng thế thì dòng dõi nhà họ Quách ta há chẳng tới con là dứt sao? Nhưng tính tình thẳng nhỏ

này không khác gì cha nó, vô cùng cố chấp, nếu đã định chủ ý thì người ngoài có nói nhiều cũng vô dụng.

Lúc ấy bèn hỏi:

- Vậy con bẩm cáo với đại hãn thế nào?

Quách Tĩnh nói:

- Con cũng nói với đại hãn mấy câu vừa rồi.

Lý Bình có ý muốn thành toàn ơn nghĩa cho con, bèn nói:

https://thuviensach.vn

- Được, chỗ này cũng không thể ở lâu, con đi tạ lỗi với đại hãn, mẹ con ta sẽ lập tức lên đường về

nam.

Quách Tĩnh gật đầu khen phải.

Hai mẹ con đêm ấy thu thập hành lý, ngoài quần áo vật dừng tùy thân và một ít vàng bạc, còn tất cả

những thứ đại hãn ban cho đều niêm phong lại trong lều.

Quách Tĩnh chuẩn bị đã xong, nói:

- Con đi từ biệt công chúa.

Lý Bình ngần ngừ nói:

- Chuyện này làm sao nói ra miệng được? Con rón rén trốn đi là được để cô ta khỏi phải đau lòng.

Quách Tĩnh nói:

- Không, con muốn đích thân nói chuyện với cô ta.

Rồi bước ra khỏi lều, tìm tới thẳng lều Hoa Tranh.

Công chúa Hoa Tranh và mẹ ở trong một gian lều, mấy hôm ấy đang vui vẻ tưng bừng lo lắng

chuyện đám cưới, chợt nghe Quách Tĩnh ngoài lều kêu, mặt chợt đỏ bừng, kêu lên:

- Mẹ!

Mẹ nàng cười nói:

https://thuviensach.vn

- Còn mấy ngày nữa là thành thân rồi, cả ngày không thấy mặt cũng không nên. Được thôi, con ra gặp y đi.

Hoa Tranh cười khẽ bước ra, hạ giọng nói:

- Quách Tĩnh ca ca.

Quách Tĩnh nói:

- Muội tử, ta có câu muốn nói với cô.

Rồi dắt nàng đi qua phía tây.

Hai người đi được vài dặm, cách đại doanh khá xa mới ngồi xuống bãi cỏ.

Hoa Tranh nép vào người Quách Tĩnh, hạ giọng nói:

- Tĩnh ca ca, ta cũng đang có chuyện muốn nói với ngươi.

Quách Tĩnh thoáng hoảng sợ nói:

- À, cô đã biết rồi à?

Nghĩ thầm nàng biết thì càng hay, nếu không thì quả thật không biết mở miệng thế nào. Hoa Tranh nói:

- Biết chuyện gì? Ta đang muốn nói với ngươi, là ta không phải là con gái đại hãn.

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói:

- Cái gì?

Hoa Tranh ngẩng đầu nhìn vầng trăng non vừa lên ở chân trời, thong thả nói:

https://thuviensach.vn

- Sau khi ta thành thân với ngươi, ta sẽ quên mình là con gái của Thành Cát Tư Hãn, ta chỉ là vợ của Quách Tĩnh. Ngươi muốn đánh mắng ta thì cứ đánh mắng. Đừng vì nghĩ tới cha ta là đại hãn mà ngươi phải chịu ủy khuất.

Quách Tĩnh trong lòng chua xót, nhiệt huyết trào lên, nói:

- Muội tử, cô đối với ta quá tốt, chỉ đáng tiếc là ta không xứng đáng với cô.

Hoa Tranh nói:

- Cái gì mà không xứng đáng? Ngươi là người tốt nhất trên đời, ngoài cha ta ra không ai bằng được ngươi. Bốn vị ca ca của ta cũng không bằng một nửa ngươi.

Quách Tĩnh ngẩn ra hồi lâu, việc sáng sớm ngày mai mình đã rời Mông Cổ về nam lại càng không sao nói ra được.

Hoa Tranh lại nói:

- Mấy hôm nay quả thật ta vui lắm. Nhớ tới lúc trước ta nghe nói ngươi chết, quả thật rất hận là mình không thể chết theo cho xong. Cũng nhờ Đà Lôi ca ca giật lấy thanh đao trên tay ta, nếu không thì làm sao ta còn lấy ngươi được nữa? Quách Tĩnh ca ca, nếu không làm vợ ngươi được thì ta thà chết còn hơn.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Dung nhi thì không nói với mình như thế, có điều hai ngươi đối xử với mình đều rất tốt.

Nghĩ tới Hoàng Dung, không kìm được tiếng thở dài.

Hoa Tranh ngạc nhiên nói:

- Ờ, tại sao ngươi lại thở dài?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh ngần ngừ nói:

- Không có gì.

Hoa Tranh nói:

- Ô, đại ca và nhị ca của ta không thích ngươi, nhưng tam ca và tứ ca lại rất tốt với ngươi. Trước mặt cha ta cứ nói đại ca và nhị ca không tốt, tam ca và tứ ca tốt, ngươi không cần lo.

Quách Tĩnh nói:

- Sao thế?

Hoa Tranh rất đắc ý, nói:

- Ta nghe mẹ nói cha đã lớn tuổi, hiện đang nghĩ việc lập Hãn thái tử, ngươi đoán là lập ai?

Quách Tĩnh nói:

- Tự nhiên là đại ca Truật Xích rồi. Y lớn tuổi nhất, công lao lại lớn nhất.

Hoa Tranh lắc đầu nói:

- Ta đoán sẽ không lập đại ca, quá nửa là lập tam ca, nếu không thì là tứ ca.

Quách Tĩnh biết con trưởng Thành Cát Tư Hãn là Truật Xích tinh minh tài giỏi, con thứ hai sát Hợp Đài dũng cảm thiện chiến, hai người so ra không thua kém gì nhau, trước nay vẫn tranh giành nhau.

Con thứ ba là Oa Khoát Đài thì thích uống rượu săn bắn, tính tình rộng rãi, y biết tương lai sau khi phụ vương chết thì người kế thừa ngôi vị đại hãn nếu không phải là đại ca ắt là nhị ca, nhưng trong bốn anh em phụ vương vẫn yêu thương em mình là Đà Lôi nhất, người mà đại hãn lập quyết không

https://thuviensach.vn

phải là mình, vì vậy xưa nay không hề tranh giành với ai, ba người kia đều đối xử tốt với y Quách Tĩnh nghe Hoa Tranh nói thế cảm thấy khó tin, nói:

- Chẳng lẽ bằng vào mấy câu của cô mà đại hãn lại thay Hãn thái tử à?

Hoa Tranh nói:

- Ta cũng không biết nữa, ta chỉ đoán mò thôi. Có điều cho dù đại ca hay nhị ca trong tương lai làm đại hãn, ngươi cũng không cần lo. Nếu họ làm khó ngươi, ta sẽ động đao liều mạng với họ.

Hoa Tranh từ nhỏ được Thành Cát Tư Hãn sủng ái bốn người anh trước nay đều nhường nàng ba

phần. Quách Tĩnh biết nàng nói được là làm được, cười khẽ một tiếng, nói:

- Không cần thế đâu.

Hoa Tranh nói:

- Đúng đấy, nếu các anh đối xử với chúng ta không tốt thì chúng ta cùng về nam.

Quách Tĩnh buột miệng nói:

- Ta đang muốn nói với cô là ta phải về nam.

Hoa Tranh sửng sốt, nói:

- Chỉ sợ cha mẹ ta không rời được ta.

Quách Tĩnh nói:

- Ta chỉ đi một mình... .

Hoa Tranh nói:

https://thuviensach.vn

- Ờ, ta vĩnh viễn nghe lời ngươi, ngươi nói về nam, thì ta cũng đi với ngươi. Nếu cha mẹ không cho, hai chúng ta sẽ lén trốn đi.

Quách tĩnh lại nhịn không được nữa, nhảy bật dậy kêu lên:

- Là hai mẹ con ta về nam.

Câu ấy vừa nói ra, một người đang đứng, một người đang ngồi, bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên đều cứng đờ như tượng gỗ, Hoa Tranh nước mắt vòng quanh, nhất thời không rõ ý y.

Quách Tĩnh nói:

- Muội tử, ta xin lỗi cô! Ta không thể thành thân với cô.

Hoa Tranh vội nói:

- Ta làm việc gì sai trái? Ngươi trách ta không tự sát theo ngươi phải không?

Quách Tĩnh kêu lên:

- Không, không, không phải cô không tốt. Ta không biết là ai có lỗi, nghĩ đi nghĩ lại thì nhất định là ta có lỗi.

Lúc ấy bèn kể hết mọi việc về Hoàng Dung không giấu diếm gì. Nói tới đoạn Hoàng Dung bị Âu Dương Phong bắt đi, mình tìm nàng hơn nửa năm nay không gặp, Hoa Tranh nghe y kể rất xúc động, cũng không kìm được rơi nước mắt.

Quách Tĩnh nói:

- Muội tử, cô quên ta đi thôi, ta không tìm được nàng không xong.

Hoa Tranh nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi tìm được nàng rồi, có về thăm ta không?

Quách Tĩnh nói:

- Nếu nàng bình yên vô sự thì nhất định ta sẽ về bắc. Nếu cô không chê bỏ ta, vẫn còn cần ta thì ta sẽ

thành thân với cô, quyết không hối hận.

Hoa Tranh thong thả nói:

- Ngươi không cần nói thế. Ngươi biết ta vĩnh viễn muốn lấy ngươi. Ngươi đi tìm nàng đi, tìm mười năm, hai mươi năm, chỉ cần ta còn sống, thì ta vẫn chờ ngươi trên thảo nguyên.

Quách Tĩnh trong lòng xúc động, nói:

- Đúng rồi, tìm mười năm, tìm hai mươi năm, ta cũng phải tìm được nàng.

- Tìm mười năm, tìm hai mươi năm, ta lúc nào cũng nhớ tới cô đang chờ ta trên thảo nguyên.

Hoa Tranh nhảy bật dậy, ngả vào lòng y buông tiếng khóc lớn. Quách Tĩnh nhẹ nhàng ôm nàng, mi mắt cũng đỏ lên.

Hai người dựa vào nhau không nói gì, đều biết việc đã như thế càng nói nhiều chỉ càng đau lòng.

Qua hồi lâu, chỉ thấy bốn con ngựa từ phía tây phóng mau tới lướt qua cạnh hai người, phóng thẳng về hướng kim trướng. Một con ngựa phi tới cách kim trướng vài mươi trượng đột nhiên ngã lăn ra không đứng lên được nữa, rõ ràng đã chạy quá sức, kiệt lực mà chết. Người cưỡi ngựa từ dưới đất bò dậy, không nhìn tới con ngựa chết một cái, co chân chạy mau về phía kim trướng.

https://thuviensach.vn

Chỉ qua giây lát, trong kim trướng có mười người cầm tù và chạy ra, chia ra quay về bốn phía đông tây nam bắc, tu tu tu tu thổi lên một hồi.

Quách Tĩnh biết đây là hiệu lệnh triệu tập chư tướng khẩn cấp của Thành Cát Tư Hãn, bất kể là vương tử đại tướng, nếu đại hãn đếm tới mười hồi tù và mà vẫn chưa tới thì sẽ lập tức bị chém đầu, quyết không tha thứ, lúc ấy vội kêu lên:

- Đại hãn gọi tướng!

Không kịp nói nhiều với Hoa Tranh, chạy mau về phía kim trướng, chỉ nghe bốn phương tám hướng tiếng vó ngựa vang lên rầm rập.

Quách Tĩnh vào tới trướng thì Thành Cát Tư Hãn đã gập ba ngón tay, khi y gập tới ngón tay thứ tám thì tất cả các vương tử đại tướng đều đã tới đông đủ chỉ nghe y cao giọng nói:

- Gã cẩu vương Ma Ha Mạt kia có các vương tử nhanh nhẹn thế này không? Có các tướng quân anh hùng thế này không?

Chư vương chúng tướng đồng thanh trả lời:

- Không có.

Thành Cát Tư Hãn đấm ngực nói:

- Các ngươi xem, đây là vệ binh đi theo sứ giả mà ta phái tới Hoa Thích Tử Mô, thằng cẩu vương Ma Ha Mạt kia làm gì với đám tôi tớ trung thành của ta rồi?

Các tướng đưa mắt nhìn theo ngón tay của đại hãn, chỉ thấy mấy người Mông Cổ mặt mũi sưng vù, râu bị đốt trụi. Bộ râu là sự tôn nghiêm của vô sĩ Mông Cổ, chỉ cần bị người ta đụng vào là không gì nhục nhã bằng, huống chi là đốt sạch?

https://thuviensach.vn

Chư tướng nhìn thấy đều nổi giận chửi mắng ầm lên.

Thành Cát Tư Hãn quát:

- Hoa Thích Tử Mô tuy nước lớn quân nhiều nhưng chẳng lẽ chúng ta sợ à? Chúng ta vì nhất quyết đánh bọn chó Kim nên mới hết sức nhường nhịn y. Truật Xích con ta đâu, ngươi nói với mọi người xem gã cẩu vương Ma Ha Mạt kia đối phó với chúng ta thế nào?

Truật Xích bước lên một bước cao giọng nói:

- Năm ấy phụ vương sai con đi chinh phạt bọn người Miệt Nhi Khất Thích đáng chết, đắc thắng khải hoàn. Gã cẩu vương Ma Ha Mạt kia cũng phái đại quân tới đánh người Miệt Nhi Khất Thích. Hai bên gặp nhau, hài nhi sai sứ giả qua thông hiếu, nói phụ vương muốn làm bạn với Hoa Thích Tử Mô.

Gã cẩu vương râu đỏ ấy nói:

- Tuy Thành Cát Tư Hãn bảo các ngươi không đánh ta nhưng Chúa trời lại sai ta đánh các ngươi. Kế

đó đánh nhau một trận ác liệt, chúng ta thắng trận, nhưng vì quân địch đông gấp mười nên nửa đêm chúng ta ngấm ngầm rút lui.

Bác Nhĩ Hốt nói:

- Tuy như thế nhưng đại hãn vẫn đối xử với gã cẩu vương ấy rất kính trọng. Thương đội của chúng ta phái đi, hàng hóa bị gã cẩu vương ấy cướp thương nhân bị gã cẩu vương ấy giết. Lần này phái sứ giả

tới thông hiếu, gã cẩu vương ấy lại nghe theo sứ giả của cẩu vương nước Kim là Hoàn Nhan Hồng Liệt giết chết sứ giả trung dũng của đại hãn, giết mất một nửa vệ binh của sứ giả, một nửa thì đốt râu đuổi về.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nghe tới tên Hoàn Nhan Hồng Liệt, trong lòng cả sợ, nghĩ thầm:

- Hoàn Nhan Hồng Liệt ở chỗ Hoa Thích Tử Mô à?

Một người vệ binh của sứ giả bị đốt râu nói:

- Tôi nhận ra y, y ngồi cạnh cẩu vương, không ngừng cúi đầu nói nhỏ với gã cẩu vương kia.

Thành Cát Tư Hãn quát:

- Bọn chó Kim liên kết với Hoa Thích Tử Mô muốn hai đầu giáp công chúng ta, chúng ta có sợ

không?

Chúng tướng đồng thanh nói:

- Đại hãn của chúng ta thiên hạ vô địch. Người đưa chúng tôi tới đánh Hoa Thích Tử Mô, phá thành trì của họ, đốt nhà cửa của họ, giết sạch đàn ông của họ, bắt hết đàn bà và súc vật của họ về!

Thành Cát Tư Hãn quát:

- Phải bắt sống Ma Ha Mạt, phải bắt sống Hoàn Nhan Hồng Liệt.

Các tướng đồng thanh reo hò, đèn lửa trong trướng bị tiếng quát không ngớt lay động.

Thành Cát Tư Hãn rút bội đao ra, chém nhứ trước mặt một nhát, bước ra khỏi trướng, nhảy lên lưng ngựa. Các tướng túa ra, lên ngựa phi phía sau. Thành Cát Tư Hãn giục ngựa chạy vài dặm, phóng lên một gò núi. Các tướng biết y đang ngẫm nghĩ một mình, đều đứng lại dưới chân gò, làm thành một vòng tròn quanh gò.

https://thuviensach.vn

Thành Cát Tư Hãn thấy Quách Tĩnh đứng cách mình không xa bèn gọi:

- Hài tử, ngươi lại đây.

Quách Tĩnh giục ngựa phóng lên gò. Thành Cát Tư Hãn nhìn ra đèn lửa như sao trong doanh trại trên thảo nguyên, chỉ roi nói:

- Hài tử, trước kia chúng ta bị Tang Côn và Trác Mộc Hợp bao vây trên núi, ta từng nói với ngươi mấy câu, ngươi còn nhớ không?

Quách Tĩnh nói:

- Nhớ Đại hãn nói người Mông Cổ chúng ta có bấy nhiêu hảo hán, chỉ cần mọi người không tàn sát lẫn nhau, kết thành một khối thì chúng ta có thể biến thế giới này trở thành bãi chăn súc vật của người Mông Cổ.

Thành Cát Tư Hãn vung roi ngựa, vút một tiếng đánh trong không khí một nhát, quát lớn:

- Không sai, bây giờ người Mông Cổ đã kết thành một khối, chúng ta đi bắt Hoàn Nhan Hồng Liệt.

Quách Tĩnh vốn đã quyết định hôm sau về nam, đột nhiên lại gặp chuyện này, mối thù giết cha làm sao không trả, lại nghĩ tới mẹ con mình chịu ơn sâu của đại hãn, đúng là lúc ra sức vì y để trả ơn đức, lập tức kêu lên:

- Lần này nhất định chúng ta phải bắt được tên cẩu tặc Hoàn Nhan Hồng Liệt.

Thành Cát Tư Hãn nói:

- Hoa Thích Tử Mô kia khoe khoang là có trăm vạn tinh binh, ta xem ra cũng phải có tới sáu bảy mươi vạn. Chúng ta chỉ có hai mươi vạn quân, phải giữ lại vài vạn đánh bọn chó Kim. Mười lăm vạn địch với sáu bảy mươi vạn của họ, ngươi nói có thắng được không?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh về việc chiến trận thì không biết gì, nhưng tuổi trẻ hào hùng, xưa nay không trốn tránh hoạn nạn, nghe đại hãn hỏi như thế, bèn hiên ngang nói:

- Được!

Thành Cát Tư Hãn nói:

- Nhất định là được? Hôm trước ta nói sẽ đối xử với ngươi như con ruột, Thiết Mộc Chân đã nói thì trước nay không bao giờ quên. Ngươi theo ta tây chinh, bắt Ma Ha Mạt và Hoàn Nhan Hồng Liệt rồi trở về sẽ thành thân với con gái ta.

Câu ấy chính hợp ý Quách Tĩnh, lúc ấy y luôn miệng vâng dạ.

Thành Cát Tư Hãn giục ngựa xuống núi, quát:

- Điểm binh?

Đám thân binh thổi tù và, Thành Cát Tư Hãn phóng ngựa mau trở về. Dọc đường chỉ thấy bóng

người loang loáng, ngựa chiến phi mau nhưng không nghe một tiếng người nào. Khi y về tới trước kim trướng đã có ba vạn người ngựa xếp hàng chỉnh tề trên thảo nguyên, ánh trăng soi lên từng dãy trường đao, khắp thảo nguyên ánh bạc chớp chớp.

Thành Cát Tư Hãn bước vào kim trướng, cho gọi thư ký bảo viết chiến thư.

Viên thư ký viết một lá thư dài trên tấm da dê, quỳ xuống cao giọng đọc cho đại hãn nghe:

- Trời lập trẫm làm đại hãn của các tộc, mở mang đất đai vạn dặm, tiêu diệt vô số quốc gia, từ xưa những người có đức nghiệp chưa có ai được như trẫm.

https://thuviensach.vn

Trẫm một phen nổi giận lôi đình, các ngươi có thể chống sao? Quốc tộ của các ngươi mất hay còn là quyết định ở hôm nay, nên suy nghĩ cho kỹ, nếu không dâng thành nộp cống thì sẽ thấy đại quân Mông Cổ... .

Thành Cát Tư Hãn càng nghe càng tức giận, nhấc chân phóng luôn một đá, đá viên thư ký râu bạc lăn lông lốc, chửi:

- Ngươi viết thư cho ai? Thành Cát Tư Hãn lại phải nói nhiều với gã cẩu vương ấy như thế à?

Rồi giơ roi ngựa lên đập túi bụi vào đầu vào mặt y hơn mười roi, quát:

- Ngươi nghe đây, ta đọc thế nào thì ngươi viết thế ấy.

Viên thư ký run rẩy bò dậy, đổi tấm da dê khác, quỳ xuống đất, nhìn nhìn miệng Thành Cát Tư Hãn.

Thành Cát Tư Hãn vén rèm nhìn ra ngoài, nhìn ba vạn tinh binh ngoài trướng xuất thần một lúc, hạ

giọng nói:

- Viết lần này, chỉ cần sáu chữ.

Ngừng một lúc cao giọng đọc:

- Ngươi muốn đánh, thì ra đánh!

Viên thư ký giật mình, nghĩ thầm quốc thư thế này quả thật không có lễ phép gì, nhưng trên đầu trên mặt vừa bị đánh một trận vẫn còn đau rát lên, làm sao dám nói một câu, lập tức theo lời viết sáu chữ

đại tự lên tấm da dê. Thành Cát Tư Hãn nói:

- Đóng kim ấn lên, gởi đi lập tức.

https://thuviensach.vn

Mộc Hoa Lê bước lên dập đầu, phái một viên Thiên phu trưởng đem quân đưa thư đi.

Các tướng biết trong điệp văn của đại hãn chỉ viết có sáu chữ, đều thấy phấn chấn, nghe tiếng vó ngựa của sứ giả xa dần trên thảo nguyên, đột nhiên không hẹn mà cùng quát lên:

- Ngươi muốn đánh, thì ra đánh.

Ba vạn quân sĩ ngoài trướng cũng đồng thanh hò reo:

- Ha hô, ha hô!

Đó là tiếng reo hò của kỵ binh Mông Cổ lúc xông trận tiếp chiến. Đám ngựa chiến nghe chủ nhân hò hét cũng lập tức hí vang. Trong chớp mắt trên thảo nguyên vang dội ầm ầm, tựa hồ đang có một trường đại chiến.

Thành Cát Tư Hãn sai chư tướng quân sĩ lui về, một mình ngồi trên ngai vàng xuất thần. Chiếc ngai vàng này lấy được lúc công phá Trung đô nước Kim, lưng đúc hình con rồng uốn khúc giữ hạt châu, mỗi tay vịn chạm một con mãnh hổ, vốn là bảo tọa của hoàng đế nước Kim. Thành Cát Tư Hãn nghĩ

ngợi trầm tư, nhớ tới những gian nan nguy hiểm thời thanh niên, nhớ tới mẹ tới vợ, bốn con trai và con gái, nhớ tới vô số phi tần xinh đẹp, nhớ tới quân đội bách chiến bách thắng, tới đế quốc rộng lớn mênh mông, tới cường địch sắp gặp mặt.

Y tuy đã già nhưng tai vẫn còn rất thính, chợt nghe xa xa có tiếng một con ngựa hí lên thê thảm rồi đột nhiên im bặt. Y biết đó là một con ngựa già mắc bệnh không chữa được, chủ nhân không nỡ nhìn thấy nó đau khổ nên một đao chém chết. Y chợt nghĩ:

https://thuviensach.vn

- Mình đã già rồi, lần này xuất chinh, liệu còn sống mà trở về không? Nếu mình mất mạng trên chiến trường, bốn đứa con trai tranh nhau chức đại hãn, há chẳng phải là long trời lở đất sao? Ờ, chẳng lẽ

mình lại không bao giờ chết à?

Bất kể anh là đại anh hùng đánh đâu thắng đó không ai không sợ, nhưng khi tinh lực suy dần, nghĩ

tới chữ chết trong lòng cũng không khỏi có cảm giác run sợ.

Y nghĩ:

- Nghe nói ở phương nam có một bọn người gọi là đạo sĩ, có thể dạy người ta thành tiên, trường sinh bất lão, rốt lại không biết đúng không?

Bèn vỗ tay hai tiếng gọi một tên Tiễn đồng vệ sĩ, sai đi gọi Quách Tĩnh vào trướng.

Giây lát Quách Tĩnh đã tới, Thành Cát Tư Hãn hỏi tới chuyện ấy. Quách Tĩnh nói:

- Trường sinh thành tiên thì hài nhi không biết là thật hay giả, nhưng nói luyện khí thổ nạp, kéo dài tuổi thọ thì quả là có thật.

Thành Cát Tư Hãn cả mừng, nói:

- Ngươi biết những người ấy à? Mau tìm một người tới gặp ta.

Quách Tĩnh nói:

- Loại kẻ sĩ có đạo ấy nếu tùy tiện mời gọi thì nhất định họ không tới đâu.

Thành Cát Tư Hãn nói:

https://thuviensach.vn

- Không sai, ta phái một viên đại quan đem lễ vật mời họ lên bắc. Ngươi nói lần này nên mời ai?

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Huyền môn chính tông trong thiên hạ thì có phái Toàn Chân. Trong Toàn Chân lục tử thì Khưu đạo trưởng võ công cao nhất, lại rất hăng hái, hoặc giả có thể mời được.

Lúc ấy bèn nói tên họ Trường Xuân tử KhưuXử Cơ.

Thành Cát Tư Hãn cả mừng, lập tức gọi viên thư ký vào, nói qua câu chuyện bảo y thảo chiếu. Viên thư ký mới rồi bị y đánh một trận, ngẫm nghĩ hồi lâu, viết rằng: "Trẫm có việc, ngươi tới ngay", học lối lễ pháp của đại hãn, trên chiếu thư cũng chỉ viết sáu chữ, tự cho rằng lần này nhất định sẽ được xứng chỉ. Nào ngờ Thành Cát Tư Hãn vừa nghe thấy lại cả giận, lại vung roi đánh túi bụi, chửi:

- Ta nói với bọn cẩu vương như thế chứ lại có thể nói với kẻ sĩ có đạo như thế à? Phải viết thật dài, viết cho khiêm tốn lễ độ.

Viên thư ký phủ phục dưới đất, thảo chiếu rằng:

- Trời ghét Trung nguyên kiêu sa quá đáng, trẫm ở sa mạc thương xót dân đen, theo chất phác thích yên lành, bỏ xa xỉ theo kiệm ước, mỗi manh áo mỗi miếng ăn đều cùng chia sẻ với bọn chăn trâu nuôi ngựa. Coi nhân dân tựa con đỏ, nuôi kẻ sĩ như anh em, mưu vốn hòa, ơn vốn chứa. Luyện muôn quân lấy thân yêu làm trước, gặp trăm trận không hèn nhát lùi sau. Trong bảy năm thành đại nghiệp, giữa lục hợp dựng cơ đồ. Không phải trẫm có đức, vốn là Kim bất nhân, nhờ thế được trời phù hộ, lên ngôi chí tôn. Nam liền Triệu Tống, bắc giáp Hồi Hột, đông hạ tây di thảy đều xưng thần. Nghĩ

nước Thuyền Vu ta ngàn năm trăm đời lại đây chưa từng được như thế. Nhưng trách nhiệm thì to, trị

https://thuviensach.vn

bình còn thiếu, vả lại đóng thuyền làm chèo, còn mong qua sông, tìm hiền chọn tài, muốn an thiên hạ. Trẫm từ lên ngôi đến nay chuyên cần chính sự nhưng ngôi Tể tướng còn chưa gặp người. Nghe nói thầy Khưu tiên sinh rõ đời giữ mực, học rộng biết nhiều, hiểu sâu đạo lý, đạo đầy đức sáng, ôm phong thái kẻ quân tử, có tiết tháo bậc thượng nhân, ở trong hang núi, náu thân ẩn hình. Phát dương giáo hóa tổ tông, khiến kẻ sĩ có đạo ùn ùn theo về không sao kể xiết Từ sau cơn binh lửa, lại biết tiên sinh còn ẩn cư ở quê cũ sơn Đông, lòng trẫm vô cùng ngưỡng mộ.

Viên thư ký viết tới đó, ngẩng đầu hỏi:

- Đã đủ dài chưa?

Thành Cát Tư Hãn cười nói:

- Một mớ chữ như thế thì đủ rồi. Ngươi viết thêm là ta phái đại quan Lưu Trọng Lộc người Hán đi đón y, xin y nhất định phải tới.

Viên thư ký lại viết:

- Há chẳng nghe việc chung xe trên sông Vị, ba bận tới lều tranh? Chỉ vì sông núi xa xôi, cho nên đón rước thất lễ. Trẫm chỉ chừa chỗ ngồi nghiêng, trai giới tắm gội, chọn sai quan cận thị Lưu Trọng Lộc mang ngựa khỏe xe bền, không nề ngàn dặm, kính mong tiên sinh tạm khuất gót tiên, không vì sa mạc xa thẳm ngại ngần, hoặc vì việc thương dân lo đời, hoặc dạy trẫm bảo thân giữ mạng. Trẫm đợi chờ tiên giá, chỉ mong tiên sinh sau lúc coi rẻ chỉ ừ một tiếng là được. Nay tỏ ý trẫm trong muôn một, viết rõ nơi chiếu chương, rất mong tiên sinh đã rõ đầu mối đạo lớn, điều thiện không gì không nên làm, há làm trái nguyện vọng của chúng sinh sao? Vì vậy có chiếu tỏ ý, mong thầy hiểu cho.

Thành Cát Tư Hãn nói:

https://thuviensach.vn

- Được, cứ thế mà làm Rồi thưởng cho viên thư ký năm lượng vàng, lại sai Quách Tĩnh viết một lá thư khẩn khoản mời Khưu Xử Cơ ngay hôm sau phái Lưu Trọng Lộc phụng chiếu xuống nam. (Xét: tờ chiếu thư Thành Cát Tư Hãn gửi mời Khưu Xứ Cơ này là theo nguyên văn mà sách sử ghi chép).

Hôm sau Thành Cát Tư Hãn đại hội chư tướng bàn việc tây chinh. Trong đại hội phong Quách Tĩnh làm Na nhan sai thống suất một vạn người ngựa. Na nhan là quan hàm tối cao của Mông Cổ, không phải là bậc đại tướng thân quý thì không thể được danh hiệu ấy.

Lúc ấy Quách Tĩnh võ công tăng tiến, nhưng nói về việc hành quân hãm trận thì không biết gì, chỉ

đành thỉnh giáo các đại tướng Triết Biệt, Tốc Bất Đài Nhưng tư chất y vốn ngu xuẩn, việc chiến trận lại biến hóa đa đoan, trong một giờ ba khắc làm sao học được? Nhìn thấy các đại tướng điểm binh nhận lương, chọn chiến mã xét khí giới, ai cũng bận rộn. Mười lăm vạn đại quân tây chinh, đi qua vùng giá rét không có cỏ mọc, thời gian chuẩn bị lần này quả không phải tầm thường. Lúc ấy mọi sự

vụ y hoàn toàn không biết, đành phân phó cho mười viên Thiên phu trưởng dưới quyền chia nhau liệu lý, Triết Biệt và Đà Lôi hai người thỉnh thoảng ghé qua chỉ dẫn.

Qua hơn một tháng, càng nghĩ càng thấy bất ổn, tự biết mình kém việc dùng mưu nghĩ kế, đánh vào hàng trăm vạn quân đối phương thì Hàng long thập bát chưởng và Cửu âm chân kinh lại hoàn toàn vô dụng, chỉ cần ra một lệnh không đúng thì toàn quân lập tức tan rã, không những làm thương tổn oai danh của Thành Cát Tư Hãn mà còn làm một vạn con người dưới quyền chết uổng mạng. Hôm

https://thuviensach.vn

ấy định tới gặp Thành Cát Tư Hãn từ chức, xin làm một tên lính thường, lúc gặp giặc chỉ một mình một ngựa xông vào hãm trận chém tướng là được, đột nhiên thân binh vào báo ở ngoài trướng có hơn một ngàn người Hán cầu kiến.

Quách Tĩnh cả mừng, nghĩ thầm:

- Khưu đạo trưởng tới mau thật.

Vội ra ngoài đón, chỉ thấy trên thảo nguyên có một đám người, đều ăn mặc theo lối ăn mày, đột nhiên sửng sốt. Ba người bước lên khom lưng làm lễ, nguyên là Lỗ Hữu Cước và hai trưởng lão Giản Lương trong Cái bang. Quách Tĩnh vội hỏi:

- Các ngươi được tin của Hoàng cô nương chưa?

Lỗ Hữu Cước nói:

- Bọn tiểu nhân tìm kiếm khắp nơi vẫn chưa được tin tức bang chủ, nghe nói quan nhân mang quân tây chinh nên vội tới giúp đỡ.

Quách Tĩnh rất ngạc nhiên, hỏi:

- Làm sao các ngươi biết được?

Lỗ Hữu Cước nói:

- Đại hãn phái người mang chiếu thư triệu kiến Khưu đạo trưởng, bang tôi được tin của quan nhân từ

phái Toàn Chân.

Quách Tĩnh ngẩn ra nửa ngày, nhìn nhìn đám mây trắng lững lờ phía nam, nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Bang chúng Cái bang đi khắp thiên hạ mà cả họ cũng không biết nơi Dung nhi hạ lạc, chỉ e là nàng dữ nhiều lành ít.

Nghĩ tới đó mi mắt đỏ lên. Lúc ấy liền hạ lệnh cho thân binh thu xếp chỗ ăn chỗ ở cho bang chúng, mình thì đi bẩm với đại hãn.

Thành Cát Tư Hãn nói:

- Tốt, cứ phiên chế hết vào dưới cờ của ngươi là được.

Quách Tĩnh xin từ chức, Thành Cát Tư Hãn tức giận nói:

- Ai sinh ra đã biết đánh trận? Không biết à, cứ đánh vài trận là biết. Ngươi theo ta từ nhỏ đến lớn, sợ

gì chuyện mang quân đánh nhau? Con rể Thành Cát Tư Hãn lại không biết đánh trận à?

Quách Tĩnh không dám nói nữa, trở về trong trướng, vô cùng lo buồn. Lỗ Hữu Cước hỏi biết chuyện, an ủi vài câu. Đến xế chiều, Lỗ Hữu Cước vào trướng nói:

- Nếu sớm biết thế này thì tiểu nhân đã đem theo bộ Tôn tử binh pháp hoặc Thái công thao lược từ

nam lên thì hay quá.

Câu ấy đề tỉnh Quách Tĩnh, y sực nhớ trong người có bộ di thư của Vũ Mục, đó đều là yếu quyết hành quân hãm trận, tại sao lại quên? Lúc ấy bèn rút bộ sách trong bọc ra, thắp đèn ngồi đọc suất đêm, đến mãi trưa hôm sau mới thấy hơi mỏi mệt.

Trong bộ sách ấy phàm những việc bày mưu, xét việc tấn công, phòng ngự, luyện quân, khiển tướng, bày trận, dã chiến cho tới tình thế động tĩnh an

https://thuviensach.vn

nguy, đạo lý dùng chính xuất kỳ, không gì không giảng giải rõ ràng. Hôm trước Quách Tĩnh lúc chìm thuyền đã đọc lướt qua một lần nhưng không hề

để ý, bấy giờ đang lúc cần dùng, chỉ cảm thấy không câu nào không phả i là danh ngôn chí lý.

Trong sách có nhiều chỗ không hiểu, bèn mời Lỗ Hữu Cước tới thỉnh giáo. Lỗ Hữu Cước nói:

- Tiểu nhân nhất thời không rõ, để suy nghĩ thêm.

Y chỉ ra khỏi trướng giây lát liền trở vào giải thích rất rõ ràng, Quách Tĩnh cả mừng, liên tiếp thỉnh giáo y. Nói ra cũng kỳ quái, Lỗ Hữu Cước vừa hỏi thì không thể trả lời ngay trước mặt, nhưng chỉ

cần ra ngoài suy nghĩ một lúc là lập tức tâm tư linh mẫn, những điều nghi nan lập tức giải thích được ngay. Quách Tĩnh lúc đầu cũng không để ý, nhưng liên tiếp mấy ngày lần nào cũng thế, bất giác cảm thấy kỳ lạ.

Tối hôm ấy, Quách Tĩnh hỏi y một chữ trong sách. Lỗ Hữu Cước lại nói không nhớ ra, phải ra ngoài suy nghĩ. Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Những chỗ khó khăn trong sách ngươi từ từ suy nghĩ cũng còn được nhưng nếu không biết một chữ

thì chẳng lẽ lại suy nghĩ mà biết à?

Y tuy thân làm đại tướng nhưng rốt lại còn trẻ tuổi, tính tình vẫn còn trẻ con, chờ Lỗ Hữu Cước ra ngoài lập tức theo cửa sau trướng lần ra, rình trong bãi cỏ, muốn xem rốt lại y giở trò gì.

Chỉ thấy y vội vã đi mau vào một gian lều nhỏ, không bao lâu lập tức trở ra.

Quách Tĩnh vội trở vào trướng. Lỗ Hữu Cước bước vào, nói:

https://thuviensach.vn

- Tiểu nhân nghĩ ra rồi.

Rồi nói rõ âm nghĩa chữ ấy. Quách Tĩnh cười nói:

- Lỗ trưởng lão, ngươi đã có thầy riêng, sao không mời tới đây gặp ta?

Lỗ Hữu Cước sửng sốt nói:

- Không có đâu.

Quách Tĩnh nắm tay y cười nói:

- Chúng ta đi xem nào.

Nói xong kéo y ra khỏi trướng, đi về phía gian lều nhỏ.

Trước lều có hai bang chúng Cái bang canh gác, thấy Quách Tĩnh tới, cùng ho khan một tiếng.

Quách Tĩnh nghe tiếng ho, vội kéo Lỗ Hữu Cước sãi chân sấn mau vào. Vừa vén cửa lều lên, chỉ

thấy sau trướng còn rung rung, rõ ràng mới có người ra ngoài. Quách Tĩnh rảo chân đuổi theo, vạch cửa sau ra chỉ thấy một bãi cỏ dài, không có bóng người, không kìm được ngẩn ra không nói được tiếng nào.

Quách Tĩnh quay lại hỏi Lỗ Hữu Cước, y nói gian lều này là nơi ở của y, hoàn toàn không có ai ở

trong. Quách Tĩnh không hiểu, lại hỏi y mấy chỗ nghi nan trong bộ di thư của Vũ Mục. Lỗ Hữu Cước đến mãi sáng hôm sau mới trả lời rõ ràng. Quách Tĩnh biết người trong trướng không có ác ý gì với mình, chỉ là không muốn gặp mặt, đoán ắt là một vị cao nhân trên giang hồ, cũng không tiện làm khó, lúc ấy cũng gác qua một bên.

https://thuviensach.vn

Y chiều tối nghiền ngẫm binh thư, ban ngày thì theo sách thao luyện quân sĩ.

Lại qua hơn tháng, Thành Cát Tư Hãn binh lương đã đầy đủ, một vạn quân dưới quyền Quách Tĩnh cũng đã luyện tập thuần thục Bát quái trận pháp Thiên phúc, Địa tải, Phong dương, Vân thùy, Long phi, Hổ dực, Điểu tường, Xà phiên. Trận Bát quái này vốn là Gia Cát Lượng theo phép cổ sáng chế

ra, truyền tới tay Nhạc Phi lại thêm nhiều phép tắc biến hóa.

Nhạc Phi lúc trẻ tuổi chỉ thích dã chiến, quan trên là Tôn Trạch nói:

- Ngươi trí dũng tài năng, bậc lương tướng thời cổ cũng không hơn được. Nhưng thích đánh nhau ngoài đồng trống không phải là kế vạn toàn.

Nên dạy trận pháp cho. Nhạc Phi nói:

- Bày trận đánh nhau là chuyện thường của binh pháp, còn vận dụng ảo diệu là ở lòng mình.

Tôn Trạch rất tán thành lời ông. Về sau Nhạc Phi chinh phạt càng nhiều, cũng biết cố chấp vào trận pháp là không được, nhưng lấy trận pháp để dạy tướng luyện quân, dùng trên chiến trường cũng rất có công hiệu khắc địch chế thắng, những kinh nghiệm ấy đều được ghi lại trong bộ Vũ Mục di thư.

Hôm ấy trời trong gió mát, trải dài muôn dặm, xanh biếc một màu. Mười lăm vạn người ngựa Mông Cổ bày hàng trên thảo nguyên. Thành Cát Tư Hãn xem chiều trời, ra lệnh xuất chinh, nói với chư

vương chúng tướng:

- Trên đá không có da, mạng người có lúc hết. Râu tóc ta đều đã bạc cả rồi, lần này xuất chinh chưa chắc đã có thể còn sống mà trở về. Đêm qua phi tử

https://thuviensach.vn

Dã Toại nói với ta việc ấy, ta nghĩ thấy không sai, hôm nay ta muốn lập một đứa con, sau khi ta chết sẽ giương cao ngọn cờ đại độc của ta.

Các tướng khai quốc theo Thành Cát Tư Hãn đánh đông dẹp tây, đến lúc ấy đã thân qua trăm trận, đều đã râu tóc đốm bạc, nghe đại hãn chợt muốn lập người nối ngôi, đều bất giác vừa mừng vừa sợ

nhất tề nhìn vào mặt y, im lặng nghe y nói ra tên người nối ngôi.

Thành Cát Tư Hãn nói:

- Truật Xích, ngươi là con trưởng, ngươi nói ta nên lập ai?

Truật Xích tim đập thình thịch, y tinh minh dũng cảm lập công nhiều nhất, lại là con trưởng, trước nay vẫn cho rằng sau khi phụ vương chết thì phải do y nối ngôi, lúc ấy đại hãn chợt hỏi như thế, không biết trả lời thế nào là tốt. Con thứ của Thành Cát Tư Hãn là sát Hợp Đài tính nóng như lửa, trước nay vốn bất hòa với đại ca, nghe phụ vương hỏi y, bèn kêu lên:

- Muốn Truật Xích nói, là muốn cho y nối ngôi à? Chúng con làm sao để thằng con hoang Miệt Nhi Khất Thích cai quản chứ?

Nguyên là lúc đầu Thành Cát Tư Hãn mới dấy nghiệp thì binh lực còn yếu, vợ từng bị kẻ thù là người Miệt Nhi Khất Thích bắt, sau mấy năm mới cướp được về, đã sinh được Truật Xích, chỉ là Thành Cát Tư Hãn không hề vì thế mà ghét bỏ, trước nay vẫn coi Truật Xích như con ruột.

Truật Xích nghe anh em nhục mạ như thế, đời nào nhịn được, sấn lên phía trước nắm cổ áo sát Hợp Đài, quát:

- Phụ vương chưa từng coi ta là người ngoài, mà ngươi lại làm nhục ta như thế! Ngươi có bản lĩnh gì giỏi hơn ta chứ? Ngươi chỉ là kẻ nóng nảy ngạo mạn mà thôi. Chúng ta cứ ra ngoài tỷ thí hơn thua, nếu ta bắn tên thua

https://thuviensach.vn

ngươi, ta sẽ chặt bỏ ngón tay cái, nếu ta tỷ võ thua ngươi, ta sẽ nằm dưới đất vĩnh viễn không đứng lên nữa!

Rồi quay đầu nhìn Thành Cát Tư Hãn nói:

- Xin phụ vương hạ chỉ!

Hai anh em nắm áo nhau, định liều mạng với nhau tại chỗ.

Các tướng nhao nhao đứng lên khuyên can, Bác Nhĩ Truật kéo tay Truật Xích, Mộc Hoa Lê kéo tay sát Hợp Đài. Thành Cát Tư Hãn nhớ lại lúc trẻ bị kẻ thù bức bách, ngay cả vợ cũng không bảo vệ

được đến nỗi xảy ra chuyện tranh giành ngày hôm nay, không khỏi buồn bã im lặng. Các tướng đều trách sát Hợp Đài không nên nói tới chuyện cũ, làm cha mẹ đau lòng. Thành Cát Tư Hãn nói:

- Hai người buông tay ra, Truật Xích là con trưởng của ta, trước nay ta yêu y trọng y, từ nay không ai được nói tới chuyện ấy nữa.

Sát Hợp Đài buông Truật Xích ra, nói:

- Bản lĩnh của Truật Xích cao cường, ai cũng đều biết. Nhưng y không nhân từ bằng tam đệ Oa Khoát Đài, con suy cử Oa Khoát Đài.

Thành Cát Tư Hãn nói:

- Truật Xích, ngươi nói sao?

Truật Xích thấy tình hình như thế biết không còn mong gì được làm đại hãn nữa, y trước nay vẫn hòa hảo với tam đệ, lại biết y nhân ái, sau này sẽ không hại mình, bèn nói:

- Tốt lắm, con cũng suy cử Oa Khoát Đài.

https://thuviensach.vn

Tứ vương tử Đà Lôi cũng không nói gì. Oa Khoát Đài từ chối không nhận.

Thành Cát Tư Hãn nói:

- Ngươi không cần nhường nhịn, đánh nhau thì ngươi không bằng đại ca nhị ca, nhưng ngươi đối đãi với người khác thân thiết trọng hậu, tương lai làm đại hãn thì chư vương chư tướng không đến nỗi tranh giành tàn hại lẫn nhau. Người Mông Cổ chúng ta chỉ cần mình không tự đánh mình thì thiên hạ

không ai địch nổi, còn gì phải lo lắng nữa chứ?

Hôm ấy Thành Cát Tư Hãn mở tiệc mời chư tướng, ăn mừng thái tử mới lập.

Tướng sĩ uống rượu ăn tiệc đến khuya mới tan. Lúc Quách Tĩnh về doanh đã hơi say, đang định cởi áo đi ngủ, chợt một tên thân binh bước mau vào báo:

- Phò mã gia, không xong rồi, Đại vương tử và Nhị vương tử say rượu mang quân chém giết lẫn nhau.

Quách Tĩnh cả kinh, nói:

- Mau đi báo cho đại hãn.

Tên thân binh kia nói:

- Đại hãn say rồi, gọi mãi không tỉnh.

Quách Tĩnh biết Truật Xích và sát Hợp Đài đều có người thân tín, dưới cờ đều là tinh binh mãnh tướng, nếu chém giết nhau thì nhất định sẽ làm tổn thương nguyên khí của quân Mông Cổ, nhưng lúc ban ngày hai người trước mặt đại hãn còn suýt đánh nhau, bây giờ lại đều đã say, mình mà tới can thì làm sao can được.

https://thuviensach.vn

Nhất thời bàng hoàng không có cách nào, đi đi lại lại trong trướng, lấy tay gõ vào trán, nói một mình:

- Nếu Dung nhi ở đây, nhất định sẽ chỉ được mình một cách.

Chợt nghe xa xa có tiếng quát tháo vang lên, hai đạo quân đã bắt đầu giao chiến, Quách Tĩnh càng thêm hoảng hốt, chợt thấy Lỗ Hữu Cước từ ngoài chạy vào, đưa lên một trang giấy, trên viết:

- Dùng trận Xà phiên chặn ngang hai bên, dùng trận Hổ dực bao vây kẻ nào không chịu phục tùng.

Trong mấy hôm ấy, Quách Tĩnh đã đọc thuộc làu bộ di thư của Vũ Mục, đột nhiên thấy hai hàng chữ

ấy, lập tức tỉnh ngộ, kêu lên:

- Tại sao mình lại ngu như thế Không nghĩ ra được, binh thư đọc để làm gì?

Lập tức ra lệnh cho quân. Quân Mông Cổ quân lệnh nghiêm minh, tướng sĩ tuy quá nửa say rượu, nhưng vừa nghe hiệu lệnh lập tức mặc giáp lên ngựa, trong giây lát đã bày thành trận thế chỉnh tề.

Quách Tĩnh sai trung quân đánh ba tiếng trống, thổi tù và làm hiệu, tiền đội quát tháo xông về phía đông bắc. Đi được vài dặm, thám báo về báo rằng thân binh của Đại vương tử và Nhị vương tử đã đối trận, xông vào giao chiến, chỉ nghe tiếng ha hô ha hô vang lên ầm ầm. Quách Tĩnh trong lòng cuống lên:

- Chỉ sợ mình tới chậm mất một bước, thì trường đại họa này không cản trở kịp nữa.

Vội vung tay ra lệnh, ba đội Thiên trục bên trái phía sau cuốn về bên phải chuyển lên, ba đội Địa trục bên phải phía sau bày thành đuôi trận, các đội

https://thuviensach.vn

Thiên xung, Địa xung, Tây bắc phong, Đông bắc phong trong hữu quân hậu quân giữ bên phải trận, các đội tương ứng bên tả quân giữ bên trái trận, theo ngọn cờ đại độc trong quân của Quách Tĩnh bày thành trận Xà phiên, xông thẳng lên trước.

Thuộc hạ của Truật Xích và sát Hợp Đài mỗi bên có hơn hai vạn người, đang vung trường đao tiếp chiến, trận Xà phiên của Quách Tĩnh đột nhiên đánh ngay vào giữa, quân dung nghiêm chỉnh. Đôi bên vừa sửng sốt, đã có vẻ hỗn loạn. Chỉ nghe sát Hợp Đài cao giọng quát:

- Ai đấy? Ai đấy? Là giúp ta hay tới giúp thằng con hoang Truật Xích?

Quách Tĩnh không đếm xỉa gì tới, cờ lệnh huy động, các toán quân chuyển động, trận Xà phiên lập tức biến thành trận Hổ dực quay về bên trái, bốn đội Thiên xung của hữu quân tiền quân giữ đầu trận, các đội còn lại vây hai bên quân sát Hợp Đài, chỉ có hai đội Tả thiên Tiền xung quay về phía quân Truật Xích, giữ vững chân trận.

Lúc ấy sát Hợp Đài đã thấy rõ cờ hiệu của Quách Tĩnh, cao giọng mắng:

- Ta đã biết thằng giặc người Hán kia không phải là người tốt.

Rồi hạ lệnh xông vào quân Quách Tĩnh xung sát. Nhưng trận Hổ dực này biến hóa tinh vi, oai lực của hai cánh rất mạnh, là thế trận mà năm xưa Hàn Tín đại phá Hạng Vũ ở Cai Hạ sáng tạo ra. Binh pháp nói:

- Đông gấp mười thì vây.

Vốn là phải có binh lực đông gấp mười mới có thể bao vây quân địch, nhưng trận này vô cùng biến ảo, lại có thể lấy ít vây nhiều.

Bộ thuộc của sát Hợp Đài thấy từng đội từng đội nhỏ trong quân Quách Tĩnh tung hoành qua lại, không biết có bao nhiêu nhân mã, trong lòng cảm thấy ngờ sợ. Trong giây lát, hơn hai vạn quân của sát Hợp Đài đã bị cắt ra

https://thuviensach.vn

tan nát, hai cánh tả hữu không cứu viện cho nhau được. Lúc họ đánh nhau với quân Truật Xích, đã vốn không có lòng giao chiến, một là đối thủ đều là người trong bộ tộc, quá nửa là quen biết nhau, hai là lại sợ đại hãn trị tội, lúc ấy bị trận thế của Quách Tĩnh đánh cho rối loạn, lại càng không có ý liều mạng, chỉ nghe cánh trung quân của Quách Tĩnh quát lớn:

- Chúng ta đều là anh em Mông Cổ, không nên tàn sát lẫn nhau. Mau ném cung tên đao thương

xuống đất, thì khỏi bị đại hãn trừng phạt xử tử, Các tướng sĩ thấy rất hợp ý mình, nhao nhao xuống ngựa, ném võ khí xuống đất.

Sát Hợp Đài suất lĩnh hơn một ngàn quân sĩ thân tín xông thẳng vào trung quân của Quách Tĩnh. Chỉ

nghe ba tiếng thanh la vang lên, tám đội binh mã từ tám hướng đổ tới bao vây, trong chớp mắt hơn một ngàn kỵ binh đều vướng dây ngã ngựa. Tám đội quân của Quách Tĩnh cứ bốn năm người đè bắt một người, trói hết tất cả quân thân tín của sát Hợp Đài.

Truật Xích thấy Quách Tĩnh đánh tan quân sát Hợp Đài, bất giác vừa sợ vừa mừng, đang định bước lên nói chuyện, chợt nghe tiếng tù và vang lên, tiền đội của Quách Tĩnh biến thành hậu đội, hậu đội biến thành tiền đội bốn phía đổ tới bao vây. Truật Xích lâm trận đã nhiều nhưng thấy loại trận thế

này cũng vô cùng kinh nghi, vội hạ lệnh cự chiến, lại thấy tám đội quân của Quách Tĩnh chia làm mười hai đội nhỏ, không xông lên trước mà lui về phía sau. Truật Xích càng thêm ngạc nhiên, nào biết mười hai đội nhỏ ấy chia làm Đại hắc Tý, Phá địch sửu, Tả đột Dần, Thanh xà Mão, Thôi hung Thìn, Tiền xung Tỵ, Đại xích Ngọ, Tiên phong Mùi, Hữu kích Thân, Bạch vân Dậu, Quyết thắng Tuất, Hậu xung Hợi, án theo mười hai chi, kỳ chính thay đổi, ruổi rong qua lại. Trận pháp của mười hai đội luân phiên thay đổi, hoặc hữu quân đánh vào bên trái, hoặc tả quân đánh vào bên phải, đánh

https://thuviensach.vn

nhau một trận, quân của Truật Xích lập tức tan vỡ. Không đầy thời gian một bữa cơm, Truật Xích cũng bị bắt sống.

Truật Xích nhớ lần đầu gặp Quách Tĩnh từng đánh y chết đi sống lại, sát Hợp Đài nhớ tới lúc ấy mình xua chó săn cắn y, đều sợ y thừa cơ trả thù, sau lúc run sợ đều tỉnh cả rượu, lại sợ cha trừng phạt, đều vô cùng hối hận.

Quách Tĩnh bắt được hai người, nghĩ thầm mình rốt lại cũng là người ngoài, làm được việc lớn thế

này cũng không biết là họa hay phúc, đang muốn tìm Oa Khoát Đài và Đà Lôi để bàn bạc, đột nhiên nghe tiếng tù và thổi vang, trong ánh lửa sáng thấy ngọn cờ đại độc chín chòm lông của đại hãn từ xa lướt mau tới.

Thành Cát Tư Hãn sau khi tỉnh rượu nghe báo hai con đem quân đánh nhau, đang lúc vừa sợ vừa giận, không kịp mặc áo khoác giáp, để đầu trần tới mau cản trở. Phóng gần tới nơi chỉ thấy tướng sĩ

hai bên xếp hàng ngồi dưới đất, kỵ binh của Quách Tĩnh đang giám thị bên cạnh, lại thấy hai con tuy vẫn ngồi trên ngựa nhưng đều bị tám võ sĩ cầm đao vây chặt, bất giác rất ngạc nhiên.

Quách Tĩnh bước lên lạy rạp xuống đất bẩm rõ nguyên do. Thành Cát Tư Hãn thấy một trường đại họa lại được y xóa bỏ không còn dấu vết, vô cùng mừng rỡ. Lúc y vội vã tới, nghĩ thầm hai đội quân Mông Cổ tinh nhuệ mà hai con thống lĩnh tàn sát lẫn nhau ắt sẽ tử thương rất nặng, hai con biết đâu cũng phải phơi xác trên mặt đất, nào ngờ hai con không việc gì ba quân vẫn còn nguyên vẹn, quả thật vô cùng mừng rỡ. Lúc ấy đại hội chư tướng, chửi mắng Truật Xích và sát Hợp Đài một trận tàn tệ, trọng thưởng cho Quách Tĩnh và tướng sĩ bộ thuộc, nói với Quách Tĩnh:

- Ngươi còn nói không biết cầm quân đánh nhau nữa không? Công lao trận này so ra còn lớn hơn công đánh chiếm Trung đô nước Kim. Thành trì của

https://thuviensach.vn

địch nhân hôm nay đánh không được thì ngày mai vẫn có thể đánh, chứ nếu hai con ta và bấy nhiêu tinh binh đều chết thì làm sao sống lại được?

Quách Tĩnh đem vàng bạc súc vật được thưởng chia hết cho quân sĩ, trong quân ầm ầm reo mừng.

Các tướng thấy Quách Tĩnh lập được công lớn cũng đều tới doanh của y chúc mừng.

Quách Tĩnh đưa khách về rồi, lấy tờ giấy mà Lỗ Hữu Cước đưa cho xem kỹ, thấy nét chữ run rẩy, rất là vụng về, có quá nửa đúng là do Lỗ Hữu Cước viết, nhưng lại nảy ý nghi ngờ, hai trận Xà phiên Hổ

dực tuy mình dùng để luyện tập quân sĩ nhưng chưa từng nói tên trận với Lỗ trưởng lão, lúc thỉnh giáo y những chỗ khó hiểu trong binh thư cũng không có chỗ nào quan hệ với trận thế này, tại sao y biết được hai trận này? Chẳng lẽ y đọc trộm binh thư của mình à?

Lúc ấy bèn mời Lỗ Hữu Cước vào trướng, nói:

- Lỗ trưởng lão, nếu ngươi muốn đọc bộ binh thư này thì ta cho ngươi mượn cũng được.

Lỗ Hữu Cước cười nói:

- Gã ăn mày nghèo này suốt đời quyết không làm tướng quân, còn suất lĩnh bọn ăn mày nhỏ cũng không cần tới binh pháp, đọc binh thư cũng chỉ vô dụng.

Quách Tĩnh chỉ vào tờ giấy nói:

- Làm sao ngươi biết được trận Xà phiên, Hổ dực?

Lỗ Hữu Cước nói:

https://thuviensach.vn

- Quan nhân từng nói với tiểu nhân, chẳng lẽ quên rồi à?

Quách Tĩnh thấy lời nói của y lần này không thật thà, càng nghĩ càng thấy kỳ quái, nhưng thủy chung vẫn không hiểu y giấu diếm chuyện gì.

Hôm sau Thành Cát Tư Hãn lên trướng điểm tướng. Đội tiền quân làm tiên phong do sát Hợp Đài, Oa Khoát Đài thống lĩnh, tả quân do Truật Xích thống linh, hữu quân do Quách Tĩnh thống lĩnh. Ba đội tiền quân, tả quân, hữu quân đều có ba vạn người ngựa. Thành Cát Tư Hãn mang theo Đà Lôi, tự

chỉ huy sáu vạn nhân mã làm hậu viện.

Mỗi quân sĩ đều dắt theo bốn con ngựa, thay phiên cưỡi để giữ sức ngựa, tướng lãnh còn mang theo nhiều hơn. Mười lăm vạn người, gần một trăm vạn con ngựa. Tiếng tù và cùng vang lên, trống nổi ầm ầm, ba vạn quân tiên phong trong đội tiền quân người mạnh ngựa khỏe ùn ùn kéo về phía tây.

Đại quân dần dần đi xa, vào đất Hoa Thích Tử Mô rồi, dọc đường thế như chẻ tre. Ma Ha Mạt binh lực tuy đông nhưng còn lâu mới là đối thủ của quân Mông Cổ. Quách Tĩnh đánh thành phá địch cũng lập được không ít công lao.

https://thuviensach.vn

Anh Hùng Xạ Điêu

Hồi 37(a)

TRÊN TRờI Rơi XUốNG

Một hôm Quách Tĩnh đóng quân cạnh Na Mật Hà, buổi tối đang trong trướng đọc binh thư, chợt nghe ngoài trướng có một tiếng chát nhỏ vang lên, cửa trướng mở ra, một người bước vào. Đám vệ

binh trước trướng bước ra quát tháo ngăn lại, bị người đó khẽ vung tay nhất nhất điểm ngã. Người ấy ngẩng đầu lên cười, dưới ánh đèn nhìn thấy rất rõ, chính là Tây độc Âu Dương Phong. Quách Tĩnh cách Trung thổ hàng vạn dặm, không ngờ ở nơi tha hương tuyệt vực này lại gặp y, bất giác mừng sợ

xen lẫn, nhảy ra kêu lớn.

- Hoàng cô nương đâu rồi?

Âu Dương Phong nói:

- Ta đang muốn hỏi ngươi là con tiểu nha đầu ấy có ở đây không? Mau giao người ra đây?

Quách Tĩnh nghe câu ấy vô cùng mừng rỡ:

- Nói thế thì Dung nhi vẫn còn sống, mà đã thoát khỏi tay y rồi.

Âu Dương Phong lại cao giọng hỏi:

- Con tiểu nha đầu ấy ở đây phải không?

Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Cô ta đi theo ngươi ở Giang Nam, sau đó thế nào? Cô ta.., cô ta có khỏe không? Ngươi chưa hại chết cô ta, vậy thì quả thật phải cảm ơn ngươi! Ta.., ta quả thật lòng cảm ơn ngươi.

Nói xong đột nhiên mừng quá rơi lệ.

Âu Dương Phong biết y không biết bịa đặt, nhưng theo các dấu hiệu mà nhìn thì Hoàng Dung nhất định ở trong doanh của Quách Tĩnh, tại sao y hoàn toàn không biết, nhất thời không sao hiểu được, ngồi xếp bằng xuống tấm nệm lông chiên dưới đất.

Quách Tĩnh lau nước mắt, giải khai huyệt đạo cho vệ binh, sai người mang rượu sữa và trà tới. Âu Dương Phong uống một chén rượu sữa ngựa, nói:

- Tiểu tử ngốc, ta không ngại gì nói rõ với ngươi. Con nha đầu ấy quả thật là bị ta bắt ở miếu Thiết Thương phủ Lâm An, nào ngờ qua mấy hôm thì y thị trốn mất.

Quách Tĩnh mừng rỡ kêu hay, lại nói:

- Cô ta thông minh linh lợi, nếu muốn trốn nhất định sẽ trốn được. Cô ta làm sao trốn được thế?

Âu Dương Phong căm hờn nói:

- Ở Quy Vân trang cạnh Thái Hồ.., phì, nói ra nhiều chuyện lắm, tóm lại là y thị chạy mất.

Quách Tĩnh biết y vốn tự phụ, lỡ tay thua thiệt há lại chịu đích thân nói ra nên lúc ấy cũng không hỏi nữa, biết Hoàng Dung không việc gì, trong lòng vô cùng mừng rỡ, chỉ kêu lớn.

- Hay thật, hay thật!

Âu Dương Phong nói:

https://thuviensach.vn

- Hay cái gì? Sau khi y thị trốn đi, ta đuổi riết không bỏ, mấy lần suýt bắt được nhưng y thị giảo hoạt trốn mất. Nhưng ta đuổi theo quá rát, con nha đầu ấy lại cũng không thể chạy ra đảo Đào Hoa. Hai người bọn ta một đuổi một chạy, tới biên giới Mông Cổ đột nhiên mất hút dấu vết của y thị. Ta nghĩ

nhất định y thị sẽ tới quân doanh của ngươi nên mới tới đây làm kế ôm cây đợi thỏ.

Quách Tĩnh nghe Hoàng Dung đã tới Mông Cổ, càng mừng sợ xen lẫn, vội nói ngươi gặp cô ta chưa?

Âu Dương Phong tức giận nói:

- Nếu gặp thì ta lại chẳng bắt rồi sao? Ta đêm ngày rình rập trong quân của ngươi mà thủy chung không thấy bóng con nha đầu ấy đâu. Tiểu tử ngốc, rốt lại ngươi giở trò gì vậy?

Quách Tĩnh ngẩn người hồi lâu, nói:

- Ngươi ngày đêm rình rập trong quân của ta à? Tại sao ta không biết chút nào thế?

Âu Dương Phong cười nói:

- Ta là một tên lính Tây Vực trong đội Thiên tiền xung của ngươi. Ngươi là chủ soái có nhận ra ta không?

Trong quân Mông Cổ vốn có rất nhiều người vốn là tù binh, Âu Dương Phong là người Tây Vực, trà trộn vào trong quân quả thật không dễ phát giác ra.

Quách Tĩnh nghe y nói thế không kìm được hoảng sợ nghĩ thầm:

- Nếu y muốn đả thương thì mình đã sớm mất mạng rồi.

https://thuviensach.vn

Rồi lẩm bẩm:

- Tại sao ngươi nói Dung nhi ở trong quân của ta?

Âu Dương Phong nói:

- Ngươi bắt hai con trai đại hãn, công thành phá địch, nếu không có con nha đầu ấy bên trong chỉ

điểm, thì bằng vào thằng tiểu tử ngốc nhà ngươi mà làm được à? Nhưng con nha đầu ấy trước nay không hiện thân, chuyện đó cũng kỳ lạ thật. Bây giờ chỉ còn cách nắm lấy ngươi đòi giao người thôi.

Quách Tĩnh cười nói:

- Nếu Dung nhi hiện thân thì đó là điều ta mong còn chưa được, mà ngươi cứ nghĩ xem, ta có thể

giao Dung nhi cho ngươi không?

Âu Dương Phong nói:

- Ngươi không chịu giao người thì ta tự có cách đối phó. Ngươi tuy nắm binh phù trong tay, thống lĩnh đại quân, nhưng trong con mắt của Âu Dương Phong ta, ha ha, thì trong trướng ngoài trướng đều là chỗ không người, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, ai cản được ta?

Quách Tĩnh gật gật đầu, im lặng không nói.

Âu Dương Phong nói:

- Tiểu tử ngốc, chúng ta giao hẹn với nhau thì thế nào?

Quách Tĩnh nói:

- Giao hẹn chuyện gì?

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong nói:

- Ngươi nói ra chỗ y thị ẩn núp, ta đảm bảo quyết không làm y thị bị thương một sợi tóc. Nếu ngươi không nói thì từ từ ta cũng sẽ tìm ra, đến lúc ấy à, hừ hừ, thì chẳng có chuyện gì hay đâu.

Quách Tĩnh vốn biết y thần thông quảng đại, chỉ cần Hoàng Dung không ẩn núp ở đảo Đào Hoa thì cũng có ngày bị y bắt được, lần này nói thế cũng không phải là buột miệng khoe khoang, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Được, ta giao hẹn với ngươi, nhưng không phải như ngươi nói.

Âu Dương Phong nói:

- Ngươi muốn thế nào?

Quách Tĩnh nói:

- Âu Dương tiên sinh, công phu hiện tại của ngươi hơn ta rất nhiều, nhưng tuổi tác của ta nhỏ hơn ngươi, thế nào cũng phải có một ngày ngươi tuổi già sức yếu, không đánh được ta.

Trước đây Quách Tĩnh gọi y là Âu Dương bá bá, nhưng y hại chết năm vị ân sư của mình, thù sâu như biển, nên không nói gì tới hai chữ bá bá.

Âu Dương Phong trước nay chưa nghĩ tới bốn chữ tuổi già sức yếu, bị y nhắc tới, trong lòng chợt hoảng sợ:

- Mấy câu ấy của thằng tiểu tử ngốc này cũng không phải ngốc.

Bèn nói:

- Vậy thì sao?

Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi và ta có mối thù sâu giết hại sư phụ, mối thù ấy không thể không trả, ngươi có chạy tới chân trời cũng có ngày ta tìm tới ngươi.

Âu Dương Phong ngẩng đầu hô hô cười lớn, nói:

- Vậy thì nhân lúc ta còn chưa tuổi già sức yếu, hôm nay cứ giết ngươi trước?

Câu nói chưa dứt, hai chân xoạc ra, người đã ngồi xuống, song chưởng như lay núi dốc biển mạnh mẽ vỗ ra.

Lúc ấy Quách Tĩnh đã luyện thành Dịch cân đoàn cốt thiên trong Cửu âm chân kinh, lại được thiên tổng cương trong chân kinh mà Nhất Đăng đại sư dịch cho, công phu trong chân kinh cũng đã luyện được không ít, nội công tinh thuần hồn hậu khác hẳn trước, hơi nghiêng đi tránh qua thế chưởng, đánh trả một chiêu Kiến long tại điền. Âu Dương Phong rút chưởng đón đỡ, công phu Hàng long thập bát chưởng này y vốn biết rõ, lại biết Quách Tĩnh được chân truyền của Hồng Thất công, chưởng lực rất mạnh nhưng so với mình thì rốt lại cũng còn kém một chút, không ngờ lần thẳng thắn đón tiếp này, thân hình lại hơi loạng choạng. Cao thủ đối chưởng chỉ cần chân khí hơi nghịch hành sẽ lập tức sẽ bị trọng thương, y hơi khinh địch, suýt nữa đã thua dưới tay Quách Tĩnh, bất giác giật nảy mình:

- Chỉ sợ không chờ tới khi mình tuổi già sức yếu thì thằng tiểu tử này cũng đã hơn mình rồi.

Lập tức vỗ chưởng trái ra.

Quách tĩnh lại nghiêng người tránh qua, đánh trả một chưởng. Chiêu này thì Âu Dương Phong không thẳng thắn đón tiếp nữa, ngoặc cổ tay lại đẩy chưởng lực của y qua một bên. Quách Tĩnh không biết trên chưởng lực của y có chỗ ảo diệu, chỉ cho rằng y chỉ hóa giải chiếu thức của mình, nào ngờ Âu Dương Phóng ìấy công làm thủ, trong cái ngoặc ấy lại có sức kéo về,

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh chỉ thấy một luồng đại lực đánh vào giữa mặt, tránh né không kịp, đành đưa tay phải đón đỡ.

Bàn về công lực của hai người thì Quách Tĩnh vẫn còn kém một bậc, tình thế lúc ấy đã giống như lúc đối chưởng chỗ cửa động sau thác nước trong hoàng cung ở phủ Lâm An, tuy Quách Tĩnh đã có thể

chi trì khá lâu nhưng thời gian kéo dài rốt lại không chết, cũng bị thương. Âu Dương Phong theo đúng bài bản cũ lại lừa được y vào tròng, trong lòng đang mừng rỡ, đột nhiên thấy tay phải Quách Tĩnh hơi co lại như không chi trì nổi, lập tức tăng thêm kệnh lực lên tay chưởng, nào ngờ chưởng phải của y hơi trượt di, lập tức tránh qua một bên. Âu Dương Phong gầm lớn một tiếng, chưởng lực đánh mạnh tới, nghĩ thầm:

- Hôm nay là ngày chết của ngươi rồi.

Nhìn thấy đầu ngón tay đã quét tới trước ngực y Quách Tĩnh chưởng trái quét ngang ra đỡ trước ngực, ngón trỏ tay phải vươn ra điểm vào huyệt Thái dương của Âu Dương Phong. Đây là công phu Nhất dương chỉ mà y thấy chỗ Nhất Đăng đại sư, nhưng Nhất Đăng đại sư chưa hề truyền thụ, hôm ấy y chỉ nhìn thấy hình dáng chứ không biết yếu quyết biến hóa bên trong, lúc ấy đang nguy cấp bèn dùng thuật song thủ hỗ bác đánh ra. Nhất dương chỉ là khắc tinh của Cáp mô công, Âu Dương Phong nhìn thấy làm sao không hoảng sợ, lập tức nhảy lùi ra tức giận quát:

- Lão già Đoàn Trí Hưng cũng làm khó ta à?

Thật ra chỉ pháp mà Quách Tĩnh sử dụng không phải là Nhất dương chỉ thật, làm sao có thể phá được Cáp mô công, nhưng Âu Dương Phong trong lúc hoảng sợ không kịp nhận rõ, vừa nhảy tránh ra mới nghĩ:

- Nhất dương chỉ chiêu thức tiếp theo vô cùng, tại sao y chỉ phóng một chỉ ra rồi rút tay lại, có lẽ còn chưa luyện thành, không chờ Quách Tĩnh trả lời,

https://thuviensach.vn

song chưởng một trên một dưới một đẩy một rút, đột nhiên xô ra. Đòn này rất mau lẹ, Quách Tĩnh chưa xoay chuyển ý nghĩ đã tung người vọt lên, chỉ

nghe chát một tiếng lớn, một cái ghế thấp trong trướng đã bị song chưởng của Tây độc đập vỡ thành mấy mảnh.

Âu Dương Phong chiếm được thượng phong, chưởng sau lại phát, chợt thấy sau lưng có tiếng gió rít, có người đánh lén, lúc ấy cũng không quay người, chân trái đá về phía sau một cái. Người sau lưng y cũng phi chân đá lên, hai chân chạm nhau, người kia ngã lăn ra nhưng xương chân rõ ràng không hề

bị gãy, quả thật là điều Âu Dương Phong không ngờ tới. Y quay nhìn chỉ thấy ngoài cửa trướng có ba người ăn mày lớn tuổi, nguyên là ba trưởng lão Lỗ, Giản, Lương của Cái bang.

Lỗ Hữu Cước tung người vọt lên, hai tay nắm tay hai người Giản Lương, đây là thuật hợp số đông chống địch, lấy yếu chống mạnh của Cái bang, hôm trước trong lần đại hội tuyển lập bang chủ ở

Quân sơn, Cái bang đã từng dùng công phu này kết thành tường người, ép Quách Tĩnh và Hoàng Dung tới chỗ bó tay không còn cách nào chống cự.

Âu Dương Phong trước nay chưa từng giao thủ với ba người này nhưng thấy một cước vừa rồi đã biết Lỗ Hữu Cước nội công không kém, hai người kia chắc cũng thế, mình đơn đả độc đấu với

Quách Tĩnh tuy nắm chắc phần thắng nhưng thêm một bọn ăn mày thối tha thì khó lòng mà rời khỏi nơi đây yên lành, lập tức hô hô cười rộ nói:

- Tiểu tử ngốc, công phu của ngươi tiến bộ lắm!

Rồi gập hai chân ngồi xuống xếp bằng trên tấm nệm, không đếm xỉa gì tới bọn Lỗ Hữu Cước nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi muốn giao hẹn với ta cái gì, cứ nói ra nghe thử .

Quách Tĩnh nói:

- Ngươi muốn Hoàng cô nương giải thích Cửu âm chân kinh cho ngươi, cô ta chịu hay không là quyền ở cô ta, ngươi không được làm cô ta bị thương một sợi tóc.

Âu Dương Phong cười nói:

- Nếu y thị chịu nói thì vốn ta cũng phải gia hại, chứ chẳng lẽ Hoàng lão tà lại chịu để yên sao?

Nhưng nếu cô ta cứng đầu không chịu nói thì há ta lại không dùng chút sức mạnh à?

Quách Tĩnh lắc đầu nói:

- Không được.

Âu Dương Phong nói:

- Ngươi muốn ta đáp ứng chuyện ấy thì lấy gì để trao đổi?

Quách Tĩnh nói:

- Từ nay trở đi, nếu ngươi rơi vào tay ta thì ta tha mạng cho ngươi ba lần chứ không giết.

Âu Dương Phong đứng bật dậy, buông tiếng cười rộ, trong tiếng cười có âm thanh vang dội kỳ lạ, truyền ra xa xa, ngựa trên thảo nguyên nghe thấy đều hí vang, ầm ầm một hồi không ngớt.

Quách Tĩnh hai mắt nhìn y chằm chằm, hạ giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Có gì hay mà cười. Ngươi đã biết rốt lại cũng có một ngày ngươi sẽ phải thua dưới tay ta.

Âu Dương Phong tuy cười rộ nhưng quả thật cũng đã sợ nghĩ thầm:

- Thằng tiểu tử ngốc này nắm được bí yếu của Cửu âm chân kinh, võ công tăng tiến mau lẹ quả thật không thể coi thường.

Miệng buông tiếng cười không ngớt nhưng lòng đã quyết kế, cười nói:

- Âu Dương Phong ta lại cần thằng tiểu tử ngốc nhà ngươi tha à? Được thôi, chúng ta cứ quyết thế đi.

Quách Tĩnh xòe tay ra nói:

- Trượng phu nhất ngôn.

Âu Dương Phong cười nói:

- Ngựa tốt thêm roi.

Rồi đập nhẹ lên tay y ba cái. Ba cái đập ấy là nghi thức lập thệ của người thời Tống, nếu trái lời thề, thì trọn đời không được coi như con người.

Đập xong ba chưởng, Âu Dương Phong đang định hỏi về tung tích Hoàng Dung, nhưng liếc mắt chợt thấy ngoài cửa lều có một người lướt qua, thân pháp mau lẹ vô cùng, trong lòng rúng động, vội xô cửa đuổi theo thì đã không thấy đâu nữa. Y quay đầu lại nói:

- Trong vòng mười ngày ta sẽ tới thăm, để xem là ngươi tha ta hay ta tha ngươi?

Nói xong hô hô cười lớn, trong chớp mắt tiếng cười đã ra ngoài mười trượng.

https://thuviensach.vn

Ba trường lão Lỗ Giản Lương nhìn nhau hoảng sợ đều nghĩ:

- Người này võ công cao cường hiếm thấy trên đời, chẳng trách lại nổi tiếng ngang Hồng bang chủ.

Quách Tĩnh kể chuyện Âu Dương Phong hỏi cho ba người nghe. Lỗ Hữu Cước nói:

- Y nói Hoàng bang chủ ở trong quân chúng ta toàn là nói bậy. Mà nếu Hoàng bang chủ ở đây thì lẽ

nào chúng ta lại không biết? Mà nếu... .

Quách Tĩnh ngồi xuống, đưa tay chống cằm, thong thả nói:

- Ta lại nghĩ lời y nói cũng rất có lý. Ta thường cảm thấy Hoàng cô nương vẫn ở bên cạnh ta, ta có điều gì nghi nan không quyết được thì nàng lại giúp cho ta chủ ý rất hay. Chỉ là bất kể ta nhớ nhung thế nào, thủy chung vẫn không gặp được nàng.

Nói tới đó hai mắt đầy lệ. Lỗ Hữu Cước khuyên:

- Quan nhân! Cũng không cần phiền não, trước mắt nhất thời chia tay, sau này rốt lại sẽ được đoàn tụ.

Quách Tĩnh nói:

- Ta đắc tội với Hoàng cô nương, chỉ sợ nàng sẽ không chịu hiện thân nữa. Không biết ta phải làm thế nào mới có thể chuộc được tội này?

Lỗ Giản Lương ba người nhìn nhau không nói gì. Quách tĩnh lại nói:

- Cho dù nàng không chịu nói chuyện với ta, chỉ cần cho ta thấy mặt một lần thì cũng khiến ta đỡ

https://thuviensach.vn

nhớ nhung khổ sở.

Giản trưởng lão nói:

- Quan nhân mệt rồi, đi nghỉ sớm đi. Sáng mai chúng ta còn phải bàn bạc kế sách cho ổn thỏa, đề

phòng Âu Dương Phong tìm tới quấy nhiễu.

Hôm sau đại quân đi về phía tây, buổi tối hạ trại xong, Lỗ Hữu Cước vào trướng nói:

- Năm trước tiểu nhân ở Giang Nam từng được một bức họa, nghĩ bọn bỉ phu thô lỗ như bọn ta thì làm sao lãnh hội được ý tứ trong tranh? Quan nhân trong quân tịch mịch, có thể thong thả thưởng lãm.

Nói xong lấy ra một cuốn họa đặt lên bàn. Quách Tĩnh mở ra xem, bất giác ngẩn người, chỉ thấy trên giấy vẽ một thiếu nữ cài hoa, ngồi trên mấy tấm vải, dung mạo rõ ràng chính là Hoàng Dung, chỉ là vẻ mặt gầy ốm, chân mày nhíu lại, có vẻ rất tiều tụy.

Quách Tĩnh sững sờ nhìn hồi lâu, thấy bên trái bức họa có đề hai bài từ. Một bài đề:

- Bảy khung may, Tằm xuân nhả hết ruột sầu nay, Chớ rằng vải lụa là may dễ. Bỗng dưng cắt đứt, Loan tươi phượng đẹp, Trên vạt áo chia hai, một bài đề:

- Chín khung may, song song đôi bướm lại đôi cây. Bạc tình muôn thuở thường ly biệt. Từ đầu tới cuối, Nỗi lòng vương vấn, Xâu chỉ mỏi mòn tay.

Hai bài từ này là mô phỏng bài Bốn khung may của Anh Cô mà làm ra, nhưng lòng đau tình thiết, lời lẽ cũng như bài Bốn khung may. Quách Tĩnh tuy khó hiểu thật rõ, nhưng câu: Bạc tình muôn thuở

https://thuviensach.vn

thường ly biệt thì cũng hiểu, ngẫm nghĩ nửa ngày, nghĩ thầm:

- Bức họa này là thủ bút của Dung nhi, Lỗ trưởng lão lấy được ở đâu?, ngẩng đầu định hỏi thì Lỗ

Hữu Cước đã ra khỏi trướng, Quách Tĩnh vội sai thân binh mời y vào. Lỗ Hữu cước Cứ quả quyết nói là y mua được trong chợ sách ở Giang Nam.

Quách Tĩnh cho dù có ngu ngốc hơn gấp mười cũng đã thấy trong chuyện này nhất định có sự lừa dối, Lỗ Hữu Cước là hán tử thô lỗ hào sảng thì còn biết mua thư họa gì? Cho dù có người tặng ắt y cũng tiện tay vứt bỏ. Bức họa y mua được trong chợ sách ở Giang Nam thì tại sao người trong bức họa lại chính là Hoàng Dung. Chỉ là Lỗ Hữu Cước không chịu thổ lộ chân tướng nên cũng không biết làm sao.

Đang ngẫm nghĩ thì Giản trưởng lão bước vào trướng, hạ giọng nói:

- Tiểu nhân mới thấy ở góc đông bắc có bóng người chớp lên, trong chớp mắt không biết đã đi đâu, chỉ e là lão tặc Âu Dương Phong đêm nay sẽ tới đánh lén.

Quách Tĩnh nói:

- Được, bốn người chúng ta cứ ở đây hợp sức bắt y.

Giản trưởng lão nói:

- Tiểu nhân có một kế, quan nhân xem có dùng được không?

Quách Tĩnh nói:

- Chắc là hay rồi, ngươi nói đi.

Giản trưởng lão nói:

https://thuviensach.vn

- Kế này nói ra thì cũng bình thường. Chúng ta cứ đào ở đây một cái hầm sâu. Rồi sai hai mươi tên quân mang bao cát phục ngoài trướng. Lão tặc kia không tới thì thôi, chứ nếu tới kiếm chuyện với quan nhân thì chỉ có tới không có về.

Quách Tĩnh cả mừng, nghĩ thầm:

- Âu Dương Phong xưa nay tự phụ, vốn không coi ai ra gì, kế này tuy rất cũ nhưng đối phó với y lại rất hay.

Lúc ấy ba trưởng lão đốc suất quân sĩ đào một cái hầm sâu trong trướng, trên miệng hầm trải nệm lông chiên, trên nệm đặt một cái ghế gỗ nhẹ. Hai mươi tên quân đều mang bao cát phục ở ngoài trướng. Hành quân trên sa mạc thường phải đào đất lấy nước nên việc đào hầm trong trướng không hề khiến ai để ý.

An bài đã xong, Quách Tĩnh thắp đèn ngồi chờ, nào ngờ suốt đêm ấy Âu Dương Phong không tới.

Hôm sau hạ trại xong, ba trưởng lão lại vào trướng đào hầm, đêm ấy cũng không có động tĩnh gì.

Đến đêm thứ tư, Quách Tĩnh nghe tiếng mõ cầm canh trong quân lúc trỗi lúc tắt, ý nghĩ trong lòng cũng cuồn cuộn dâng trào. Chợt nghe phía ngoài trướng như có một tiếng lá rụng, Âu Dương Phong buông tiếng cười dài, sãi chân bước vào, bước tới ngồi xuống ghế.

Chỉ nghe lách cách một tràng, y cả người lẫn ghế rơi xuống hầm. Cái hầm này sâu tới bảy tám trượng, miệng hẹp vách dựng, Âu Dương Phong công lực tuy cao, nhưng rơi xuống xong trong lúc cấp bách làm sao có thể lên được? Hai mươi tên thân binh hai bên trướng túa ra, bốn mươi cái bao cát lập tức ném xuống, đè cả nên người Âu Dương Phong.

Lỗ Hữu Cước hô hô cười rộ, kêu lên.

https://thuviensach.vn

- Hoàng bang chủ đoán việc như thần... .

Giản trưởng lão trừng mắt nhìn y một cái, Lỗ Hữu Cước lập tức im bặt. Quách Tĩnh vội hỏi:

- Tại sao lại là Hoàng bang chủ?

Lỗ Hữu Cước nói:

- Tiểu nhân buột miệng nói sai, ta là nói Hồng bang chủ. Nếu là Hồng bang chủ ở đây, nhất định sẽ

rất mừng rỡ.

Quách Tĩnh nhìn y chằm chằm, đang định hỏi nữa, đột nhiên đám thân binh ngoài trướng la thét ầm ĩ.

Quách Tĩnh và ba trưởng lão vội vọt ra, chỉ thấy đám thân binh chỉ xuống mặt đất hò hét inh ỏi.

Quách Tĩnh rẽ mọi người ra nhìn, thấy dưới đất có một gò cát cao dần lên, như có vật gì muốn từ

dưới vọt ra, lập tức hiểu ngay Âu Dương Phong công phu cao cường, lại muốn từ dưới đất xuyên lên, lập tức hạ lệnh, mấy mươi tên ky binh nhảy lên ngựa, phóng ngựa xéo lên gò cát.

Đám kỵ binh cả người lẫn ngựa sức nặng không nhỏ, lại thêm sức giẫm đạp, Âu Dương Phong võ công có cao cường hơn cũng không sao chịu nổi, chỉ thấy gò cát từ từ sụt xuống. Nhưng kế đó ở chỗ

khác lại lập tức có gò cát đùn mau lên.

Đám kỵ binh thấy chỗ nào có gò cát nhô lên là lập tức phóng ngựa tới xéo lên, không bao lâu không thấy gò cát nào nhô lên nữa, nghĩ chắc y chi trì

https://thuviensach.vn

không được, đã tắt hơi chết rồi.

Quách Tĩnh sai kỵ binh xuống ngựa đào xác. Lúc ấy đã đến giờ Tý, đám thân binh giơ cao đuốc vây thành một vòng, hơn mười tên quân dùng xẻng đào cát đào xuống hơn một trượng quả nhiên thấy Âu Dương Phong đứng thẳng người trong cát. Chỗ ấy cách cái hầm trong trướng mấy trượng, tuy nói cát xốp nhưng y có thể dùng hai bàn tay không, nín thở đào đất đi như một con chuột chũi như thế thì nội công cao cường quả thật ít nghe ít thấy. Đám quân sĩ vừa sợ vừa phục, kéo y lên đặt nằm trên mặt đất.

Lỗ Hữu Cước đưa tay thăm hơi thở, chỉ thấy trên ngực y vẫn còn ấm, bèn sai người lấy xích sắt khóa lại, đề phòng y tỉnh dậy không chế phục được. Nào ngờ Âu Dương Phong đào cát đi dưới đất, trên đỉnh đầu trước sau bị ky đội giẫm đạp không sao lên được lúc ấy bèn giả chết, đợi lên mặt đất sẽ tìm cách đào tẩu Lúc ấy y rón rén hít thở mấy hơi, thấy Lỗ Hữu Cước đứng bên cạnh cao giọng sai người mang xích tới, đột nhiên nhảy bật dậy quát lớn một tiếng, vươn tay chụp vào mạch môn tay phải Lỗ

Hữu Cước.

Biến cố này xảy ra bất ngờ, xác chết sống dậy, mọi người giật nảy lình.

Quách Tĩnh bèn vung tay trái đè lên huyệt đạo trên lưng Âu Dương Phong, tay phải đè lên huyệt Tích trung trên hông y. Hai huyệt đạo này đều là đại huyệt trên lưng người ta, nếu y không bị cát đè lên tới mức dở sống dở chết, gân cốt rã rời thì đời nào để cho người ta khinh dị đè lên? Y hoảng sợ, đang đinh xoay tay cự địch chợt thấy trên huyệt đạo hơi tê, biết Quách Tĩnh lưu kình không phát ra, nếu chưởng lực của y đẩy ra thì tạng phủ của mình sẽ lập tức bị đánh nát, huống chi lúc này tay chân tê dại, cho dù huyệt đạo không bị khống chế cũng không thể giao đấu ngang tay với Quách Tĩnh, đành buông tay Lỗ Hữu Cước ra, đứng yên bất động.

Quách Tinh nói:

https://thuviensach.vn

- Âu Dương tiên sinh, xin hỏi ngươi đã gặp Hoàng cô nương chưa?

Âu Dương Phong nói:

- Ta thấy bóng y thị nên mới qua đây tìm.

Quách Tĩnh nói:

- Quả thật là ngươi thấy rõ à?

Âu Dương Phong căm tức nói:

- Nếu không phải là con nha đầu xấu xa ấy ở đây thì ngươi cũng không bày kế đào hầm.

Quách Tĩnh ngẩn người ra một lúc, nói:

- Ngươi đi đi, lần này tha cho ngươi.

Đẩy nhẹ chưởng phải xô y ra ngoài một trượng. Y sợ Âu Dương Phong cao cường, nếu thản nhiên buông tay e y sẽ xoay tay phản kích.

Âu Dương Phong quay lại, lạnh lùng nói:

- Xưa nay ta đơn đả độc đấu với bọn tiểu bối không dùng binh khí. Nhưng ngươi có con nha đầu xấu xa kia ngấm ngầm giúp đỡ, quỷ kế đa đoan, chỉ đành phá lệ thôi. Trong vòng mười ngày ta sẽ mang xà trượng tới. Rắn độc trên xà trượng ngươi đã chính mắt nhìn thấy rồi, phải cẩn thận đấy.

Nói xong lướt người bỏ đi.

Quách Tĩnh nhìn theo bóng y mau lẹ mất hút trong màn đêm, một trận gió bắc nổi lên, lập tức cảm thấy ớn lạnh, nhớ lại rắn độc trên xà trượng, trượng pháp tinh diệu của y, không kìm được run rẩy sợ

https://thuviensach.vn

hãi, mình tuy theo Giang Nam lục quái học được nhiều môn võ khí, nhưng đều không phải là công phu thượng thừa, nếu muốn dùng tay không đối phó với độc trượng, thì muôn vạn lần không được, nhưng nếu sử dụng binh khí, thì lại không có môn nào sở trường. Nhất thời bàng hoàng không có cách nào, ngẩng đầu nhìn trời, trong màn đêm chỉ thấy từng mảng từng mảng tuyết lớn rơi xuống.

Trở về trướng không lâu, hơi lạnh càng tăng. Đám thân binh đốt than, đưa chiến mã vào lều tránh rét.

Phần lớn người Cái bang đều không mang theo áo da, đột nhiên khí trời trở lạnh, chỉ còn cách vận công chống rét. Quách Tĩnh vội sai quân sĩ giết dê lột da, cũng không kịp thuộc qua, chỉ rửa sạch máu cho bang chúng khoác lên.

Hôm sau càng lạnh, tuyết dưới đất đều đóng thành băng cứng. Quân Hoa Thích Tử Mô nhân lúc giá lạnh kéo tới tấn công, Quách Tĩnh đã đề phòng, bày trận Long phi thắng một trận lớn, liền đêm đạp tuyết truy kích lên phía bắc.

Cổ nhân có bài thơ vịnh nỗi khổ gió rét lúc tây chinh như sau:

Tướng quân giáp vàng đêm vẫn mặc.

Nửa đêm hành quân gươm giáo đặc.

Gió thổi như đao mặt như cắt.

Đuôi ngựa mang tuyết, ngút mồ hôi,

Ngũ hoa vó ngựa toàn đóng băng,

Trong đêm viết hịch mực nghiên ngưng.

Lại có bài:

https://thuviensach.vn

Trại giặc binh khí liền mây trời,

Chiến trường cỏ úa đầy xương phơi.

Sông gươm gió rít mây bay loạn,

Bãi cát đá lạnh móng ngựa rơi.

Quách Tĩnh ở mạc bắc lâu ngày, đã quen chịu rét nên cũng không thấy khổ lắm, nhưng nghĩ nếu Hoàng Dung quả thật trong quân, nàng sinh trưởng ở Giang Nam thì làm sao chịu nổi? Bất giác trong bụng càng thêm buồn bã.

Hôm sau hạ trại xong, y cũng không làm kinh động tướng sĩ, rón rén tới các doanh xem xét, nhưng kiểm tra khắp từng lều, mà đâu thấy bóng Hoàng Dung.

Y trở về trướng lại thấy Lỗ Hữu Cước đốc suất quân sĩ đang đào hầm dưới đất. Quách Tĩnh nói:

- Âu Dương Phong vô cùng gian hoạt, đã mắc lừa một lần, lần thứ hai làm sao mắc lừa nữa?

Lỗ Hữu Cước nói:

- Y đoán chúng ta ắt dùng kế khác, nào ngờ chúng ta lại theo bài bản cũ. Cái này gọi là hư là thực, thực là hư đấy, người ta không thể lường được.

Quách Tĩnh liếc y một cái, nghĩ thầm:

- Ngươi nói suất lĩnh bọn ăn mày nhỏ không cần đọc binh pháp, mà lời lẽ trong binh thư thì nhớ hay lắm.

Lỗ Hữu Cước nói:

https://thuviensach.vn

- Nhưng nếu lại dùng bao cát đè lên thì ắt y có cách hóa giải. Lần này chúng ta cho y nếm mùi khác trong cái giống, không dùng bao cát, mà dùng nước đổ lên.

Quách Tĩnh thấy mấy mươi tên thân binh bưng hơn hai mươi cái chảo lớn tới ngoài trướng, dùng búa đập nát từng khối băng lớn, lấy xẻng xúc vào chảo, liền nói:

- Như thế há lại không luộc chín y à?

Lỗ Hữu Cước nói:

- Quan nhân đã giao hẹn nếu y rơi vào tay quan nhân thì người sẽ tha y ba lần. Nhưng lần này nếu luộc chín y thì không thể tính là rơi vào tay quan nhân, muốn tha cũng không tha được, không thể

nói là bội ước.

Không bao lâu cái hầm sâu đã đào xong, trên miệng hầm cũng bày biện như cũ, trải một tấm nệm lông, đặt một cái ghế nhẹ. Đám thân binh ngoài trướng cũng đã chất củi lửa vào dưới chảo, nấu băng thành nước, chỉ là trời quá lạnh, có mấy chảo cho thêm củi vào hơi chậm, trên mặt chảo trong chớp mắt lại đóng thành băng mỏng. Lỗ Hữu Cước không ngừng thôi thúc "Đun mau lên, đun mau lên!"

Đột nhiên trên mặt tuyết bóng người chớp lên, Âu Dương Phong cầm trượng hất cửa lều quát:

- Tiểu tử ngốc, lần này mà có hầm thì cha ngươi cũng không sợ!

Nói xong phi thân vào, thản nhiên ngồi xuống ghế.

Lỗ Giản Lương ba trưởng lão không ngờ Âu Dương Phong lại tới mau như thế, lúc ấy băng trong chảo vừa tan thành nước, mới chỉ là một chảo nước

https://thuviensach.vn

tuyết, đừng nói là muốn luộc chết người, cho dù tắm cũng còn thấy lạnh, thấy Âu Dương Phong ngồi lên ghế, không kìm được luôn miệng kêu khổ.

Chợt nghe lách cách một tràng, trong tiếng chửi lớn, Âu Dương Phong lại cả người cả ghế rơi xuống hầm.

Lúc ấy ngay cả bao cát cũng chưa có, với công lực của Âu Dương Phong thì nhảy lên một cái hầm nhỏ thế này đúng là dễ như trở bàn tay, ba trưởng lão chân tay luống cuống, chỉ sợ Quách Tĩnh bị

hại, đồng thanh kêu lên:

- Quan nhân, mau ra ngoài trướng.

Chợt nghe sau lưng có một người hạ giọng quát:

- Đổ nước!

Lỗ Hữu Cước nghe giọng nói ấy, không nghĩ ngợi gì nữa, lập tức làm theo, quát:

- Đổ nước?

Đám thân binh nhấc chảo lớn lên, ào ào đổ xuống hầm.

Âu Dương Phong đang dưới hầm nhảy lên, mấy chảo nước đột nhiên rót xuống đỉnh đầu, vừa giật mình thì chân khí bất giác trầm xuống, thân hình lập tức rơi xuống. Y chống mạnh xà trượng xuống đáy hầm đề khí lần thứ hai vọt lên, lần này đã có đề phòng, nước dội xuống tuy nhiều nhưng không cuốn y xuống được.

Nào ngờ trời quá lạnh, nước vừa rời khỏi chảo lập tức đóng thành băng, Âu Dương Phong lên tới giữa hầm thì nước trên đầu dưới chân đã đông lại thành băng. Y dùng sức nhảy lên rất mạnh, nhưng băng đông càng nhanh hơn, bộp một tiếng, đầu đã đập vào vật gì đau buốt, định chờ rơi xuống sẽ

https://thuviensach.vn

lấy thế nhảy lên lần nữa, nhưng hai chân đã ngập vào băng không động đậy được. Lần này y vô cùng hoảng sợ, quát lớn một tiếng, vận kình dùng sức nhảy mạnh lên, hai chân vừa lỏng ra, nửa người trên đã bị băng giữ chặt.

Đám thân binh đã được luyện tập thuần thục về việc đổ nước xuống hầm, bốn người bưng chảo đổ

nước xuống xong là lập tức lui qua một bên, bốn người khác lập tức bước lên thay thế, kẻ ra người vào như bánh xe nước, vô cùng mau lẹ. Chỉ sợ bị nước sôi đổ ra làm bỏng nên trên tay trên mặt người nào cũng mang bao vải che chắn. Nào ngờ không kịp nấu sôi nước tuyết nước lạnh cũng có thể

vây khốn đối phương, trong giây lát hơn hai mươi chảo nước đã róc đầy hầm, đông lại thành một cột băng lớn cao bốn năm trượng, đường kính bảy tám thước.

Lần ấy làm bừa lại nhất cử thành công, mọi người đều nửa mừng nửa sợ. Ba trưởng lão đốc suất thân binh khoét đất cạnh cột băng, đưa xích sắt lớn buộc vào, dùng hai mươi bốn con ngựa kết thành đội buộc xích vào, kéo cột băng lên.

Quân sĩ bốn doanh được tin đều kéo tới trước trướng chủ soái để xem cảnh lạ. Mọi người nhất tề

dùng sức kéo cột băng lên. Dưới ánh lửa sáng chỉ thấy Âu Dương Phong nhe răng trợn mắt, vung tay nhấc chân đứng cứng đờ ở đoạn giữa cột băng, không hề động đậy. Các tướng sĩ hò reo ầm ầm.

Lỗ Hữu Cước sợ Âu Dương Phong nội công tinh thâm sẽ dùng nội lực làm băng tan ra, bèn sai thân binh tiếp tục đun nước đổ lên, làm cột băng dày thêm.

Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Ta từng giao hẹn với y, phải tha y ba lần không giết. Đập cột băng ra, thả y đi thôi?

Ba trưởng lão đều cảm thấy tiếc, nhưng kẻ sĩ hào kiệt không ai không trọng tín giữ nghĩa, lúc ấy cũng không nói gì.

Lỗ Hữu Cước nhấc xẻng sắt lên định đập vào cột băng, Giản trường lão kêu lên:

- Khoan đã.

Rồi hỏi:

- Quách Tĩnh Quan nhân, với công lực của gã Âu Dương Phong này có thể chi trì được trong cột băng mấy giờ?

Quách Tĩnh nói:

- Một giờ thì có thể được, nhưng quá nữa thì chỉ e khó giữ được tính mạng.

Giản trưởng lão nói:

- Được, qua một giờ nữa chúng ta sẽ thả y. Tính mạng thì tha được, nhưng mùi đau khổ thì phải nếm.

Quách Tĩnh nghĩ tới mối thù giết sư phụ, gật đầu khen phải.

Tin tức truyền ra, tướng sĩ các doanh khác cũng nhao nhao kéo tới xem.

Quách Tĩnh nói với ba trưởng lão:

- Từ xưa có câu: Kẻ sĩ có thể giết chứ không thể làm nhục. Người này tuy gian ác nhưng rốt lại cũng là bậc tôn sư võ học, há lại có thể để người ta cười cợt hạ nhục?

https://thuviensach.vn

Lập tức sai quân sĩ dùng lều che kín cột băng, sai quân canh gác, bất kể bậc thân quý đại tướng thế

nào cũng không được vén lều lên nhìn.

Qua một giờ, ba trưởng lão đập vỡ cột băng, thả Âu Dương Phong ra, Âu Dương Phong ngồi xếp bằng dưới đất vận công hồi lâu, nhổ ra ba ngụm máu đen, căm hờn bỏ đi. Quách Tĩnh và ba trưởng lão thấy y bị vây khốn trong cột băng đúng một giờ, tuy thần thái kiệt quệ nhưng lập tức bước đi như

thường, ai cũng thán phục.

Trong một giờ ấy Quách Tĩnh tâm thần bất định nhưng chỉ cho rằng Âu Dương Phong đang bên cạnh khiến mình hoang mang lo lắng, nhưng sau khi phá băng thả người, ngồi trong trướng vẫn không thể

bình tâm. Y ngồi xuống vận công, trấn nhiếp tâm thần, khoảng sau một tuần trà thì muôn ý nghĩ đều quên hết, trong lòng rỗng không sáng suốt, đột nhiên nghĩ tới lý do bất an vừa rồi. Nguyên là trước khi Lỗ Hữu Cước hạ lệnh đổ nước, y nghe rõ một người quát khẽ "Đổ nước!"

Giọng nói vô cùng quen thuộc, lại có tám chín phần là giọng Hoàng Dung, chỉ là đang lúc Âu Dương Phong rơi xuống hầm, công việc khẩn cấp chưa kịp để ý, nhưng sau đó hai tiếng "Đổ nước" ấy tựa hồ vẫn vướng vít bên tai, mà trong lòng lại không nắm bắt được.

Y nhảy phắt dậy, buột miệng kêu lên:

- Dung nhi quả nhiên đang ở trong quân. Mình cứ tập hợp tất cả tướng sĩ, không cho giấu một người nào, chẳng lẽ còn sợ không tra xét ra nàng sao Nhưng lập tức xoay chuyển ý nghĩ:

- Nàng đã không muốn hiện thân, tại sao mình phải nhất định cưỡng ép?

https://thuviensach.vn

Rồi giở bức tranh ra, ngơ ngẩn nhìn thiếu nữ trong tranh, trong lòng vui buồn lẫn lộn.

Trong đêm yên ắng, chợt nghe xa xa có tiếng khoái mã phi tới, kế đó nghe giọng thân binh hộ vệ

quát tháo, không bao lâu sứ giả bước vào trướng trình thủ lệnh của Thành Cát Tư Hãn. Nguyên là đại quân Mông Cổ chia đường tiến quân, liên tiếp thắng trận, tiến về phía tây mấy trăm dặm sẽ là thành Tán Ma Nhĩ Hãn nổi tiếng của Hoa Thích Tử Mô. Thành Cát Tư Hãn dò xét biết đó là đô thành mới của Hoa Thích Tử Mô, quy tụ hơn mười vạn trọ ng binh bảo vệ, binh lương khí giới đầy đủ, thành trì kiên cố, tường thành vững chắc, có thể nói là thiên hạ vô song, nghĩ rằng nhất thời đánh mau không thể phá được, nên truyền lệnh bốn lộ quân mã hội sư giáp công.

Lúc ấy Quách Tĩnh chỉ huy quân sĩ men theo sông Na Mật Hà kéo về phía nam. Đi được mười ngày đã tới dưới thành Tán Ma Nhĩ Hãn. Trong thành thấy Quách Tĩnh quân ít, mở thành kéo cả ra đánh, lại bị Quách Tĩnh bày hai trận Phượng dương, Vân thùy trong nửa ngày giết năm sáu ngàn quân địch.

Quân Hoa Thích Tử Mô mất hết nhuệ khí, thua chạy rút vào thành.

Ngày thứ ba đại quân của Thành Cát Tư Hãn cùng hai cánh quân của Truật Xích, sát Hợp Đài lần lượt kéo tới. Hơn mười vạn người bao vây tấn công bốn phía, nào ngờ thành Tán Ma Nhĩ Hãn kiên cố, bảo vệ nghiêm mật, quân Mông Cổ đánh liền mấy ngày, tướng sĩ bị thương rất nhiều vẫn không hạ được.

Lại qua một ngày, con trưởng của sát Hợp Đài là Mạc Đồ Căn nóng lòng lập công, hăng hái tiến sát thành, bị một mũi tên trên thành bắn xuyên qua đầu mà chết. Thành Cát Tư Hãn vốn thương yêu đứa cháu này, thấy y chết trận vô cùng đau buồn tức giận. Đám thân binh đưa xác vương tôn về,

https://thuviensach.vn

Thành Cát Tư Hãn nhìn thấy lệ rơi lã chã, ôm vào lòng dùng sức nhổ mũi tên trên đầu y ra, chỉ thấy mũi tên ấy làm bằng răng sói lông điêu, đầu tên bọc vàng, khắc bốn chữ Triệu vương Đại Kim. Tả hữu có người biết được văn tự nước Kim nói ra, Thành Cát Tư Hãn tức giận quát:

- A, té ra là thằng gian tặc Hoàn Nhan Hồng Liệt!

Nhảy lên lưng ngựa ra lệnh:

- Tất cả tướng sĩ lớn nhỏ nghe đây: bất cứ ai dũng mãnh xông lên thành trước nhất, phá thành bắt sống Hoàn Nhan Hồng Liệt để trả thù cho vương tôn thì tất cả đàn bà và vàng lụa trong thành này thưởng hết cho y.

Một trăm thân binh đứng trên lưng ngựa đem lệnh đại hãn truyền đi khắp nơi.

Ba quân nghe xong đều phấn chấn nhảy nhót, nhất thời tên bắn như mưa, tiếng thét vang trời, kẻ chất bao đất làm bậc, kẻ bắc thang lên tường, kẻ ném móc câu bám vào leo lên, kẻ dùng gỗ nhọn phá tường thành. Nhưng tướng sĩ trong thành tìm đủ cách chống cự, tấn công đến chiều tối quân Mông Cổ tổn thất thêm bốn ngàn người mà thành Tán Ma Nhĩ Hãn vẫn trơ ra như núi. Thành Cát Tư Hãn từ khi tiến quân vào đất Hoa Thích Tử Mô đến nay chưa lần nào thua lớn như thế, trong đêm ấy ngồi trong trướng xót thương cháu nội, tức giận gào lên như sấm.

Quách Tĩnh về trướng giở di thư Vũ Mục ra đọc, muốn học một cách đánh thành, nhưng lối bố

phòng của thành Tán Ma Nhĩ Hãn khác hẳn với Trung Quốc, những chiến pháp mà di thư ghi chép đều không dùng được.

Quách Tĩnh mời Lỗ Hữu Cước vào trướng thương nghị, biết y ắt sẽ đi thỉnh giáo Hoàng Dung, đợi y cáo từ đi ra liền rón rén theo sau, nào ngờ Lỗ Hữu

https://thuviensach.vn

Cước bố trì đầy bang chúng Cái bang trước sau, vừa thấy Quách Tĩnh đều lớn tiếng chào hỏi. Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Đây rõ ràng là mưu kế của Hoàng Dung, ờ, nàng đã có cách tránh mình thì mình nhất cử nhất động cũng không nằm ngoài dự liệu của nàng.

Qua hơn một giờ, Lỗ Hữu Cước quay lại nói:

- Tòa thành lớn này nhất thời khó hạ được, tiểu nhân cũng không nghĩ ra kế gì hay. Đợi vài ngày xem quân địch có sơ hở không sẽ tính.

Quách Tĩnh gật đầu không nói gì. Lúc vừa rời Mông Cổ xuống nam, y chỉ là một thiếu niên ngu ngơ

ngốc nghếch, thành thật chất phác, nhưng một năm nay trải nhiều lo nghĩ, qua nhiều nguy hiểm, kiến thức đã tăng lên không ít, đêm ấy trong trướng ngẫm nghĩ về ý nghĩa của hai bài từ trên bức họa, chỉ

thấy tình cảm triền miên không thể kìm được nghĩ thầm:

- Dung nhi quyết không phải vô tình với mình, nhất định sẽ chờ mình tạ tội. Chỉ là mình tính tình ngu xuẩn, không biết làm sao chuộc lỗi mới hợp ý nàng đây.

Nghĩ tới đó, bất giác vô cùng buồn bực.

Đêm ấy trong trướng lăn qua lật lại nghĩ tới chuyện ấy, đến canh ba mới mơ màng thiếp đi, trong giấc mơ thấy gặp Hoàng Dung, lập tức hỏi nàng làm thế nào để tạ tội, chỉ thấy nàng ghé tai mình hạ

giọng nói mấy câu. Quách Tĩnh cả mừng tỉnh dậy, đã quên mất mấy câu nàng vừa nói. Y nghĩ rất lâu vẫn không nhớ được chữ nào, toan đi ngủ lại để gặp Hoàng Dung trong mộng lại không sao ngủ

https://thuviensach.vn

được nữa, đang lúc buồn bực, gõ vào trán mình liên tiếp, đột nhiên linh cơ nhợt động:

- Mình không nhớ được, chẳng lẽ không hỏi được nàng?

Rồi kêu lên:

- Mau gọi Lỗ trưởng lão vào trướng.

Lỗ Hữu Cước chỉ cho rằng có chuyện quân vụ gì khẩn cấp, khoác áo da dê đi chân đất chạy qua.

Quách Tĩnh nói:

- Lỗ trưởng lão, ngày mai bất kể thế nào ta cũng phải gặp Hoàng cô nương. Bất kể ngươi nghĩ ra hay đi bàn với người khác cũng được, hạn cho ngươi đến trước giờ Ngọ ngày mai phải nghĩ cho ta một cách hay.

Lỗ Hữu Cước giật nảy mình, nói:

- Hoàng bang chủ không có ở đây, quan nhân làm sao gặp được?

Quách Tĩnh nói:

- Ngươi thần cơ diệu toán, nhất định có cách. Giờ Ngọ ngày mai nếu không nghĩ ra cách tốt đẹp, thì sẽ xử theo quân pháp.

Tự biết là mấy câu ấy nói ra rất ngang ngược, nhưng không khỏi cười thầm.

Lỗ Hữu Cước toan phân trần, Quách Tĩnh quay đầu nói với thân binh:

- Giờ Ngọ ngày mai phái một trăm đao phủ thủ chờ lệnh dưới trướng.

Đám thân binh cất tiếng dạ ran, Lỗ Hữu Cước mặt mày nhăn nhó, quay người bước ra.

https://thuviensach.vn

Hôm sau cả buổi sáng tuyết rơi rất lớn, trên tường thành băng dày đóng lại trơn tuột như dầu, làm sao bám vào lên được? Thành Cát Tư Hãn thu quân không tấn công, nghĩ thầm đang lúc trời giá rét, sau này ngày càng lạnh thêm, chưa tới tháng hai tháng ba sang năm quyết chưa ấm lại, nhưng nếu bỏ qua thành này tiến đi, thì lúc tiến về phía tây lại để lại sau lưng mười mấy vạn tinh binh của quân địch, lúc nào cũng có thể bị chặn ngang đường lui, trước sau thụ địch, nhưng khổ nỗi đóng quân dưới thành, chỉ sợ địch nhân kéo quân tụ lại, thì mình quả bất địch chúng, một trận tan vỡ thì thế ắt không khỏi chôn vùi toàn quân nơi đất lạ, một con ngựa cũng không về được. Y chắp hai tay đi qua đi lại ngoài trướng, bàng hoàng không có cách nào, nhìn nhìn lên đỉnh núi tuyết cao chót vót tận mây cạnh tường thành, cau mày xuất thần.

Ngọn núi tuyết này vô cùng kỳ lạ, đột nhiên vọt lên giữa đất bằng, một mình lẻ loi vươn lên trên thảo nguyên như một gốc cây lớn không cành không lá, nên thổ nhân gọi là núi Cây Trọc. Thành Tán Ma Nhĩ Hãn xây dựa vào núi, tường thành phía tây mượn một mặt núi, giảm được chi phí xây dựng mà còn vô cùng kiên cố, có thể thấy người xây dựng thành này năm xưa rất có tài trí. Ngọn núi này dựng đứng dị thường, toàn là vách đá không có cây cỏ gì, cho dù là khỉ vượn cũng không leo lên được.

Thành Tán Ma Nhĩ Hãn được tấm bình phong ấy, quả thật là vững như thành vàng hào sâu.

Thành Cát Tư Hãn nghĩ thầm:

- Ta từ khi kết tóc dấy nghiệp, trải mấy trăm trận lớn nhỏ, chưa bao giờ bị rơi vào tình cảnh như hôm nay, chẳng lẽ trời muốn tuyệt ta sao?

Nhìn thấy tuyết lớn lả tả rơi xuống, doanh trướng lừa ngựa đều thành màu trắng, trong thành thì khắp nơi khói bếp bốc lên, bất giác lại càng buồn phiền.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh còn có tâm sự khác, chỉ sợ kế sách ngang ngược ấy bị Hoàng Dung nhẹ nhàng hóa giải, mà nói lại nếu Lỗ Hữu Cước không nói thật thì cũng không thể chém đầu y. Gần đến giờ Ngọ, y sầm mặt ngồi trong trướng, đao phủ thủ hai bên đều cầm đại đao đứng hầu, chợt nghe tiếng tù và trong quân nổi lên, đã đến giờ Ngọ. Lỗ Hữu Cước bước vào trướng, nói:

- Tiểu nhân đã nghĩ ra một cách, nhưng chỉ sợ quan nhân khó làm theo được mà thôi.

Quách Tĩnh cả mừng, nói:

- Nói mau đi, cho dù muốn lấy mạng ta cũng được, có gì khó chứ?

Lỗ Hữu Cước chỉ lên đỉnh núi Cây Trọc, nói:

- Giờ Tý ba khắc đêm nay, Hoàng bang chủ chờ trên đó.

Quách Tĩnh ngẩn người nói:

- Làm sao nàng lên đó được? Ngươi đừng lừa ta.

Lỗ Hữu Cước nói:

- Ta đã nói trước là quan nhân không chịu nghe thì dù nghĩ được cách hay cũng uổng thôi.

Nói xong khom lưng một cái, quay ra khỏi trướng.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Quả nhiên Dương nhi thuận miệng nói một câu cũng khiến mình bó tay hết cách. Ngọn Cây Trọc này còn cao hơn ngọn Trung Chỉ núi Thiết Chưởng gấp mấy lần, dốc núi dựng đứng ở Mông Cổ

https://thuviensach.vn

cũng không bằng được. Chẳng lẽ trên đỉnh núi có thần tiên nào có thể dòng dây xuống kéo mình lên sao?

Lúc ấy buồn bã không vui, giải tán đám đao phủ thủ, một mình một ngựa tới chân núi Cây Trọc quan sát chỉ thấy ngọn núi này trên dưới đều phẳng lì, chung quanh kết một lớp băng dày lóng lánh trơn tuột giống hệt cây băng lớn giam hãm Âu Dương Phong hôm trước, nhất định là từ khi có trời đất đến nay, ngoài chim chóc ra quyết không có thú hay người lên tới đỉnh núi. Y ngẩng đầu nhìn, đột nhiên bộp một tiếng, chiếc mũ da trên đầu rơi xuống mặt tuyết, trong chớp mắt ấy đã quyết định:

- Nếu mình không gặp được Dung nhi thì sống chẳng bằng chết. Ngọn núi này tuy hiểm trở, nhưng nhất định mình phải liều mạng mà lên, cho dù sẩy chân ngã xuống chết thì cũng là làm theo ý nàng một lần.

Nghĩ tới đó, trong lòng lập tức khoan khoái.

https://thuviensach.vn

Hồi 37(b)

TRÊN TRờI Rơi XUốNG

Chiều hôm ấy y ăn thật no, nai nịt gọn ghẽ, hông giắt chuỷ thủ, lưng mang dây dài, trời chưa tối hẳn, đã lập tức bước ra khỏi trướng. Chỉ thấy Lỗ Giản Lương ba trưởng lão đứng ở ngoài trướng nói:

- Tiểu nhân đưa quan nhân lên núi.

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói:

- Đưa ta lên núi à?

Lỗ Hữu Cước nói:

- Đúng thế. Chẳng phải quan nhân có hẹn với Hoàng bang chủ gặp nhau trên đỉnh núi sao?

Quách Tĩnh rất ngạc nhiên, nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ Dung nhi hoàn toàn không phải lừa mình?

Vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, theo ba người tới chân núi Cây Trọc.

Chỉ thấy dưới núi có mấy chục tên thân binh dắt theo mấy chục con bò con dê đang chờ. Lỗ trưởng lão nói:

- Giết đi!

https://thuviensach.vn

Một tên thân binh giơ tiêm đao lên chặt đùi sau của một con dê, lúc máu còn nóng dán lên vách núi, trong chớp mắt máu tươi chảy ròng ròng đông lại, chiếc đùi dê dán lên vách núi lạnh như dùng đinh sắt đóng chặt vào vách đá.

Quách Tĩnh còn chưa hiểu ý, một tên thân binh khác lại chặt một đùi dê dán lên vách đá, cao hơn cái trước khoảng bốn thước. Quách Tĩnh cả mừng, mới biết ba trưởng lão dùng đùi dê làm thành bậc thang, đang lúc trời rất lạnh, không có cách nào tốt hơn thế. Chỉ thấy Lỗ Hữu Cước tung người vọt lên, đứng vững trên chiếc đùi dê thứ hai. Giản trưởng lão chặt một đùi dê, ném lên phía trên, Lỗ Hữu Cước đón lấy lại dán lên vách núi.

Qua hồi lâu, chiếc thang dê ấy đã cao hơn mười trượng, dưới đất giết dê chuyển lên, chưa kịp dán lên vách đá đã đông lại. Quách Tĩnh và ba trưởng lão dòng dây dài xuống kéo dê sống lên, vừa giết vừa dán. Chiếc thang dê dựng tới giữa sườn núi, gió thổi càng mạnh, bốn người đều là cao thủ võ công, thân hình tuy hơi loạng choạng, hai chân đặt trên đùi dê rất vững vàng nhưng vẫn sợ trơn trượt sẩy chân, bèn buộc dây vào hông để đề phòng, tất tả đến nửa đêm, chiếc thang dê mới lên tới đỉnh núi.

Ba trưởng lão cố nhiên vô cùng mệt mỏi, Quách Tĩnh cũng mồ hôi toát ra đầy người.

Lỗ Hữu Cước thở dốc mấy hơi, cười nói:

- Quan nhân, thế này có thể tha tội cho tiểu nhân được không?

Quách Tĩnh vừa xấu hổ vừa cảm kích, nói:

- Quả thật không biết phải báo đáp ba vị thế nào?

Lỗ Hữu Cước nói:

https://thuviensach.vn

- Đây là lệnh của bang chủ, có khó hơn cũng phải tuân theo. Ai bảo bọn ta có một vị bang chủ cổ

quái như thế làm chi.

Ba trưởng lão hô hô cười rộ, quay mặt vào vách đá, từ từ lần xuống.

Quách Tĩnh thấy ba người từng bước từng bước yên ổn leo xuống tới sườn núi mới quay đầu lại, chỉ

thấy cảnh sắc trên đỉnh núi tươi đẹp vô cùng, băng lạnh ngàn năm kết thành một thế giới lưu ly, có chỗ như quỳnh hoa thụy thảo, có chỗ như quái điểu dị thú, có chỗ như núi non chập chùng, có chỗ

như cây cối nghiêng ngã. Quách Tĩnh càng nhìn càng ngạc nhiên, khen ngợi không thôi. Đoán chắc không bao lâu Hoàng Dung sẽ theo chiếc thang dê lên, trong chớp mắt không kìm được máu nóng sôi lên, mặt mũi đỏ bừng, đang xuất thần chợt nghe một tiếng cười khúc khích khẽ vang lên.

Tiếng cười này lập tức khiến y như nghe thấy sấm rền sét nổ, lập tức quay người nhìn lại, dưới ánh trăng chỉ thấy một thiếu nữ như cười mà không phải cười đang nhìn y, không phải Hoàng Dung thì là ai? Quách Tĩnh tuy biết rõ có thể gặp nàng, nhưng lần này gặp nhau, rốt lại vẫn vừa mừng vừa sợ, ngờ là đang trong mộng. Hai người nhìn nhau hồi lâu rồi chạy tới gần nhau, không đề phòng băng trên đỉnh núi trơn láng dị thường, hai người mừng sợ lẫn lộn đều không đề phòng, soạt soạt hai tiếng, đồng thời trượt ngã. Quách Tĩnh sợ Hoàng Dung bị thương, người chưa chúi xuống tới đất đã vận kình nhảy lên trước đỡ nàng. Hai người xa nhau hơn một năm, nhớ nhau muốn phát điên, lúc ấy gặp lại, ôm chặt lấy nhau ở đó làm sao gỡ ra được?

Qua hồi lâu, Hoàng Dung nhẹ nhàng gỡ ra, ngồi xuống một tảng băng nhô lên như tấm thạch bàn, nói:

https://thuviensach.vn

- Nếu không phải thấy ngươi nhớ ta quá thì ta không tới gặp ngươi đâu.

Quách Tĩnh ngơ ngác nhìn nàng, hồi lâu không nói nên lời. Qua một lúc lâu mới kêu:

- Dung nhi.

Hoàng Dung dạ một tiếng. Quách Tĩnh mừng rỡ vô cùng, lại kêu:

- Dung nhi.

Hoàng Dung cười nói:

- Ngươi kêu còn chưa đủ à? Trong bấy nhiêu hôm, tuy ta không ở trước mặt ngươi, chẳng lẽ mỗi ngày ngươi lại không gọi ta mấy ngàn lần sao?

Quách Tĩnh nói:

- Sao cô biết?

Hoàng Dung cười khẽ nói:

- Ngươi không thấy ta, chứ ta thì thường thấy ngươi.

Quách Tĩnh nói:

- Trước nay cô ở trong quân của ta, sao không cho ta gặp mặt?

Hoàng Dung bĩu môi nói:

- Ngươi còn mặt dày hỏi à? Ngươi biết ta bình an vô sự là sẽ đi thành thân với công chúa Hoa Tranh.

Ta chẳng thà không cho ngươi biết chỗ ta ở. Ngươi bảo ta là con ngốc sao?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nghe nàng nói tới tên Hoa Tranh, nỗi mừng rỡ lập tức tan biến, lại cảm thấy bồi hồi.

Hoàng Dung nhìn quanh một vòng, nói:

- Tòa cung điện bằng băng này rất đẹp, chúng ta vào trong ngồi nói chuyện.

Quách Tĩnh nhìn theo ánh mắt của nàng, chỉ thấy trong một khối băng dày có một cái hang rỗng, dưới ánh trăng thấp thoáng lóng lánh rất đẹp, đúng là như một cung điện lớn làm bằng băng.

Hai người dắt tay nhau vào động băng, cùng ôm vai nhau ngồi xuống. Hoàng Dung nói:

- Nhớ lại việc ngươi cư xử với ta trên đảo Đào Hoa, ngươi nói ta có nên tha cho ngươi không?

Quách Tĩnh đứng lên nói:

- Dung nhi, ta dập đầu một trăm cái để tạ tội với cô.

Y theo đúng bài bản, quả thật quỳ xuống đất, dập đầu thật mạnh. Hoàng Dung duyên dáng mỉm cười, đưa tay đỡ y dậy nói:

- Thôi đi, nếu ta không tha ngươi thì ngươi có chém một trăm cái đầu của Lỗ Hữu Cước, ta cũng không lên ngọn núi này đâu.

Quách Tĩnh mừng rỡ nói:

- Dung nhi, cô tốt lắm.

Hoàng Dung nói:

- Có gì mà tốt với không tốt? Trước đây chỉ cho rằng ngươi dốc lòng muốn trả thù cho sư phụ, trong lòng không có nửa bóng dáng của ta, ta tự nhiên

https://thuviensach.vn

tức giận? Về sau thấy ngươi và Âu Dương Phong giao hẹn, vì ta mà chịu tha cho y ba lần không giết, như thế thì trong lòng ngươi vẫn còn có ta.

Quách Tĩnh lắc đầu nói:

- Đến lúc ấy cô mới biết lòng ta.

Hoàng Dung lại chẩu môi cười nói:

- Ngươi thấy ta ăn mặc thế nào?

Quách Tĩnh nãy giờ toàn nhìn vào mặt nàng, nghe câu ấy mới nhìn lên người nàng, chỉ thấy nàng mặc một chiếc áo lông điêu màu đen, chính là chiếc áo mình tặng hôm hai người đính giao ở Trương Gia Khẩu, trong lòng xúc động, đưa tay ra nắm tay nàng.

Hai người ngồi dựa vào nhau một lúc, Quách Tĩnh nói:

- Dung nhi, ta nghe đại sư phụ nói lúc cô trong miếu Thiết Thương bị Âu Dương Phong bắt đi theo, về sau làm sao thoát được khỏi tay y?

Hoàng Dung thở dài nói:

- Chỉ tiếc một tòa Quy Vân trang đẹp đẽ của Lục sư ca. Hôm ấy Lão Độc vật ép ta giảng giải Cửu âm chân kinh cho y, ta nói giảng giải thì không khó nhưng phải tìm được chỗ yên tĩnh. Lão Độc vật nói cái đó tự nhiên, chúng ta đi tìm chỗ chùa miếu nào yên tĩnh.

Ta nói hòa thượng trong chùa miếu rất đáng ghét, ta lại không thích ăn chay. Lão Độc vật nói vậy thì làm sao. Ta nói:

- Quy Vân trang ở cạnh Thái Hồ phong cảnh đã đẹp, thức ăn lại ngon, chỉ có điều trang chủ là bạn ta, không khỏi khiến y lo lắng.

Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Phải rồi, nhất định y sẽ không chịu đi.

Hoàng Dung nói:

- Không, y là người rất tự đại, có coi ai ra gì. Ta càng nói thế, y càng đòi đi. Y nói bất kể trong trang có bao nhiêu bạn bè của ngươi, Lão Độc vật cũng đối phó được. Hai người tới Quy Vân trang, cha con Lục sư ca lại đều không có nhà, té ra đều tới nhà Trình đại tiểu thư ở huyện Bảo ưng tại Giang Bắc thăm hỏi thông gia.

Ngươi biết tòa trang viện ấy là xây dựng theo thuật ngũ hành bát quái của cha ta. Lão Độc vật vừa vào tới trang đã biết không hay, đang nghĩ cách kéo ta lui ra, nhưng ta thoắt bên đông, thoắt bên tây đã sớm không còn bóng dáng. Y tìm ta không được, nổi cơn giận lên, một nắm lửa đốt Quy Vân trang thành bình địa.

Quách Tĩnh a một tràng, nói:

- Ta tới Quy Vân trang tìm cô, chỉ thấy ngói vỡ gạch nát, không ngờ là việc hay của Lão Độc vật.

Hoàng Dung nói:

- Ta đoán y sẽ đốt trang viện nên trước đó đã bảo mọi người trốn đi. Lão Độc vật tuy không bắt được ta nhưng y quả thật xấu xa tàn độc, chờ ta trên đường về đảo Đào Hoa, mấy lần suýt nữa chạm mặt y, về sau ta lên Mông Cổ phía bắc, y lại đuổi theo. Ngốc ca ca, may mà ngươi ngu ngốc, chứ nếu linh mẫn cơ cảnh như Lão Độc vật trước sau bao vây thì ta thật không biết trốn ở đâu nữa.

Quách Tĩnh cười ngượng nghịu.

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Nhưng sau cùng thì ngươi cũng thông minh, biết ép Lỗ Hữu Cước nghĩ kế.

Quách Tĩnh nói:

- Dung nhi, là cô dạy ta mà.

Hoàng Dung ngạc nhiên nói:

- Ta dạy ngươi à?

Quách Tĩnh nói:

- Là cô dạy ta trong mơ.

Lúc ấy đem giấc mơ kể lại một lượt.

Hoàng Dung lúc ấy lại không cười cợt, trong lòng vô cùng cảm động, dịu dàng nói:

- Người xưa nói tinh thành tới mức tột đỉnh thì vàng đá cũng tan. Ngươi nhớ nhung ta như thế, quả

thật ta phải gặp ngươi sớm hơn.

Quách Tĩnh nói:

- Dung nhi, từ nay trở đi cô vĩnh viễn đừng rời xa ta nữa, có được không?

Hoàng Dung nhìn lên biển mây dày đặc trên đỉnh núi xuất thần, chợt nói:

- Tĩnh ca ca, ta lạnh.

Quách Tĩnh vội cởi chiếc áo da trên người khoác cho nàng, nói:

- Chúng ta xuống thôi.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nói:

- Được tối mai chúng ta sẽ lên đây, ta sẽ giảng giải thật kỹ yếu chỉ trong Cửu âm chân kinh cho ngươi.

Quách Tĩnh ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì?

Tay phải Hoàng Dung vốn đang nắm tay trái y, lúc ấy bấm mạnh một cái nói:

- Cha ta đã dịch thiên văn tự líu la líu lo cuối cùng trong chân kinh, tối mai ta sẽ nói cho ngươi nghe.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Thiên Phạn văn này rõ ràng là Nhất Đăng đại sư dịch ra, sao lại nói là cha nàng?

Trong lòng nghi cảm, đang định hỏi lại, Hoàng Dung đã bấm tay y một cái.

Y biết trong chuyện này ắt có duyên cớ, lúc ấy thuận miệng đáp ứng, hai người nhất tề xuống núi. Về

tới trướng, Hoàng Dung ghé vào tai nói khẽ:

- Âu Dương Phong cũng lên núi Cây Trọc, lúc chúng ta trò chuyện y đã núp phía sau nghe trộm.

Quách Tĩnh giật nảy mình nói:

- A, ta lại không phát giác ra.

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Y núp ở một tảng băng phía sau. Lão Độc vật vô cùng gian hoạt nhưng lần này lại quên là núi băng trong suốt, không thể núp được. Ta cũng nhờ ánh trăng chiếu xuống mới thấy y thấp thoáng sau tảng băng.

Quách Tĩnh nói:

- Té ra cô nói tới Cửu âm chân kinh gì đó, là nói cho y nghe.

Hoàng Dung nói:

- Ờ, ta muốn lừa y lên đỉnh núi, chúng ta gỡ hết thang dê cho y ở trên đỉnh núi mà tu tiên luyện khí làm tiên sống trọn đời.

Quách Tĩnh cả mừng, vỗ tay khen hay.

Hôm sau Thành Cát Tư Hãn hạ lệnh đánh thành lại mất hơn một ngàn quân tinh nhuệ. Quân giữ

thành cười cợt chửi mắng làm Thành Cát Tư Hãn tức giận gầm lên như sấm, đưa mắt nhìn ra lại chỉ

thấy trên đồng trống đều là xác người ngựa của quân Mông Cổ, càng thêm buồn bực.

Đêm ấy Quách Tĩnh, Hoàng Dung và ba trưởng lão Cái bang sắp đặt ổn thỏa, chỉ chờ Âu Dương

Phong lên núi là hủy bậc thang phía dưới. Nào ngờ Âu Dương Phong vô cùng giảo hoạt, cũng đã đề

phòng chuyện này, cứ chờ ở xa xa, nếu Quách Hoàng hai người không lên, thì y cũng không hiện thân.

Hoàng Dung thoáng trầm ngâm, lại nghĩ ra một kế, sai người chuẩn bị sẵn mấy sợi dây dài, ngâm dầu mỏ cho thấm vào tận trong. Đất Hoa Thích Tử

https://thuviensach.vn

Mô khắp nơi đều có mỏ dầu. Hơn ngàn năm

trước, cư dân ở đây đào giếng lấy nước, lại được dầu mỏ, gặp lửa là cháy, từ đó về sau dùng để nấu cơm đốt vật. Quân Mông Cổ cũng cướp được dầu mỏ chỗ bách tính Hoa Thích Tử Mô, dùng làm

nhiên liệu.

Quách Hoàng hai người đeo dây tẩm dầu mỏ lên núi, giấu vào sau đá núi, kế ngồi trong động băng trò chuyện. Qua không bao lâu, bóng Âu Dương Phong quả nhiên thấp thoáng hiện ra phía sau tảng băng. Y khinh công đã tới mức lư hỏa thuần thanh, lên núi đạp băng hoàn toàn không có tiếng động, đoán hai người nhất định khó phát hiện ra. Hoàng Dung lập tức nói mấy câu kinh văn, hai người giả

làm như đang nghiền ngẫm. Nghiền ngẫm là giả, nhưng yếu chỉ kinh văn nói ra câu nào cũng là thật.

Âu Dương Phong nghe được, chỉ biết ý nghĩa kỳ diệu bao la, bất giác trong lòng mừng rỡ, nghĩ thầm nếu mình ép con nha đầu này thì cho dù y thị bắt buộc phải nói ra cũng không chịu giải thích rõ ràng, nghe trộm ở đây đúng là kỳ diệu không sao nói xiết.

Hoàng Dung thong thả giảng giải, Quách Tĩnh giả vờ căn vặn. Âu Dương Phong nghĩ thầm:

- Đạo lý đơn giản như thế mà cũng không hiểu, thật ngu ngốc quá?

Chợt nghe dưới núi có tiếng tù và vang lên vô cùng cấp bách. Quách Tĩnh đứng phắt dậy kêu lên:

- Đại hãn điểm tướng, ta phải xuống thôi.

Thật ra tiếng tù và ấy là y sắp xếp từ trước. Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Vậy thì tối mai chúng ta lại lên.

Quách Tĩnh nói:

- Lên núi xuống núi thật là mất công, nói ở trong trướng không được à?

Hoàng Dung nói:

- Không, lão già Âu Dương Phong tìm ta khắp nơi, người này vô cùng giảo hoạt, không ở đâu mà trốn khỏi tay y. Nhưng dù y giảo hoạt gấp mười lần cũng quyết không ngờ rằng chúng ta lại gặp nhau ở đỉnh núi chót vót này.

Âu Dương Phong ngấm ngầm đắc ý:

- Hà, đừng nói một tòa núi nhỏ nhỏ này, cho dù ngươi chạy tới chân trời, ta cũng đuổi được ngươi.

Quách Tĩnh nói:

- Vậy thì cô cứ ở đây chờ ta, nửa giờ nữa ta sẽ quay lại.

Hoàng Dung gật đầu ưng thuận. Quách Tĩnh đi thẳng ra xuống núi. Y để một mình Hoàng Dung ở lại trên núi, trong lòng vẫn hồi hộp không yên, nhưng nghĩ tới Âu Dương Phong quyết ý nghe trộm chân kinh, ắt không đến nỗi hiện thân làm hại nàng.

Qua thời gian khoảng ăn xong bữa cơm, Hoàng Dung đứng lên nói một mình:

- Tại sao Tĩnh ca ca còn chưa lên? Trên núi này không biết có ma không? Nhớ lại Dương Khang và Âu Dương Khắc quả thật rất đáng sợ, mình cứ xuống một lúc chờ Tĩnh ca ca rồi cùng lên.

Âu Dương Phong chỉ sợ nàng phát giác, co lại sau tảng băng không dám động đậy, nhìn thấy nàng cũng xuống núi.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh và ba trưởng lão đứng dưới chân núi, vừa thấy Hoàng Dung xuống, lập tức châm lửa vào sợi dây dài. Nguyên là lúc Quách Tĩnh xuống núi đã đem mớ dây dài tẩm dầu quấn trên từng chiếc từng chiếc đùi dê đông lạnh. Sợi dây dài cháy thẳng lên trên, thịt dê nóng lên, băng dính ở vách núi tan ra, từng bậc thang liên tiếp rơi xuống. Nhìn thấy một con rắn lửa ngoằn ngoèo bò lên trên, trong bóng đêm băng tuyết ánh lên sáng rực, vô cùng thích mắt.

Hoàng Dung vỗ tay khen hay, nói:

- Tĩnh ca ca, ngươi nói lần này có tha y không?

Quách Tĩnh nói:

- Đây là lần thứ ba, chúng ta không thể thất tín bội ước.

Hoàng Dung cười nói:

- Ta có cách rồi, đã không bội ước lại có thể giết y trả thù cho sư phụ ngươi.

Quách Tĩnh cả mừng kêu lên:

- Dung nhi, cô quả thật toàn thân là mưu kế. Đó là cách hay gì vậy?

Hoàng Dung cười nói:

- Không có gì khó cả. Chúng ta để Lão Độc vật trên đỉnh núi hớp gió mười ngày mười đêm cho y vừa đói vừa rét, tay chân rã rời, sau đó làm thang dê cứu y xuống, đó là lần thứ ba tha y, phải không?

Quách Tĩnh nói:

- Đúng rồi.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nói:

- Ngươi đã tha y ba lần, vậy thì không cần phải khách sáo với y nữa. Y vừa xuống núi xong, đạp chân lên mặt đất thì hai chúng ta đồng thời động thủ, lại thêm ba vị trưởng lão giúp đỡ, năm người chúng ta đánh một kẻ bệnh tật dở sống dở chết, ngươi nói có giết y được không?

Quách Tĩnh nói:

- Như thế dĩ nhiên là được Chỉ là giết y như thế, không khỏi có chỗ thắng cũng bất võ.

Hoàng Dung nói:

- Ờ, đối với loại người xấu xa độc ác như thế, còn nói chuyện võ hay bất võ à? Lúc hại năm vị sư phụ

của ngươi y có chịu thủ hạ lưu tình không?

Nghĩ tới mối huyết hải thâm cừu của ân sư, Quách Tĩnh bất giác lòng đau như xé, lại nghĩ Âu Dương Phong bản lĩnh cao cường, nếu lần này tha cho y sau này chưa chắc đã có cơ hội trả thù, lúc ấy nghiến răng nói:

- Được, cứ thế mà làm.

Hai người trở về trướng, lần này thì quả thật nghiên tập võ công trong Cửu âm chân kinh, trong lúc bàn luận, đều biết người kia trong một năm nay võ công cũng tăng tiến rất mau, đều cảm thấy được an ủi.

Nói tới đoạn cuối, Quách Tĩnh nói:

- Thằng gian tặc Hoàn Nhan Hồng Liệt đang trong thành này, chúng ta phải mở to mắt nhìn, thế nào cũng phải bắt được y. Cô nghĩ kế gì công thành đi.

Hoàng Dung trầm ngâm nói:

https://thuviensach.vn

- Mấy hôm nay ta vẫn suy nghĩ, tính qua hơn mười kế nhưng không có kế nào thật sự dùng được.

Quách Tĩnh nói:

- Trong huynh đệ Cái bang cũng có mười người công phu khinh công cao cường, thêm ta và cô, chúng ta thử trèo lên tường thành được không?

Hoàng Dung lắc đầu nói:

- Tường thành này cứ một trượng có mười cung thủ bảo vệ, đừng nói là không dễ trèo lên, cho dù mười mấy người đều lên được tới thành thì hơn mười vạn quân trong thành chống lại, cũng không có cách nào phá được cửa thành.

Hai người bàn luận suốt đêm, không hề nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau Thành Cát Tư Hãn lại hạ lệnh đánh thành, hơn một vạn quân Mông Cổ kéo máy bắn đá tới, chỉ thấy đạn đá như mưa rơi vào trong thành.

Nhưng quân giữ thành núp trong tường bảo, đạn đá đánh vào nhà dân rất nhiều, nhưng quân sĩ

thương vong rất ít. Liên tiếp ba ngày, quân Mông Cổ dùng đủ cách tấn công, nhưng vẫn không làm gì được.

Sáng sớm hôm thứ tư, trên trời lại có tuyết như lông ngỗng rơi xuống: Quách Tĩnh nhìn đỉnh núi nói:

- Chỉ sợ chờ không được mười ngày, Âu Dương Phong đã chết rét rồi.

Hoàng Dung nói:

- Y nội công tinh thâm, có thể chịu được mười ngày.

https://thuviensach.vn

Câu nói vừa dứt, đột nhiên hai người đồng thời hoảng sợ kêu lên, chỉ thấy trên núi có một vật rơi xuống, chính là Âu Dương Phong. Hoàng Dung vỗ tay cười nói:

- Lão Độc vật chịu không nổi, tự đi tìm cái chết!

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói:

- Ờ, lạ thật, tại sao lại đến nỗi như thế?

Chỉ thấy y hoàn toàn không rơi thẳng xuống, mà thân hình chập chờn trên không như một cánh diều.

Quách Hoàng hai người rất ngạc nhiên, nghĩ thầm rơi từ núi cao hàng ngàn trượng xuống mà không tan xương nát thịt mới lạ, nhưng y rơi xuống lại chậm như thế, chẳng lẽ Lão Độc vật còn biết yêu pháp sao? Trong giây lát, Âu Dương Phong lại rơi xuống một đoạn, lúc ấy hai người mới nhìn thấy rõ, chỉ thấy y toàn thân trần truồng, trên đỉnh đầu buộc hai khối tròn tròn, Hoàng Dung chợt động tâm niệm, đã hiểu rõ lý do lập tức kêu lên:

- Đáng tiếc!

Nguyên là Âu Dương Phong bị khốn trên đỉnh núi Cây Trọc, y võ công tuy cao nhưng rốt lại cũng không có cách nào trượt thẳng xuống dưới ngọn núi cao ngàn trượng, nhịn đói nhịn rét mấy ngày, lúc gấp rút nảy ý khôn, chợt nghĩ ra một cách. Y cởi hết quần áo túm chặt hai ống quần lại, lại sợ quần không bền, liền xé phần dưới áo buộc vào ống quần, hai tay nắm chặt giữa ống quần, nghiến răng nhảy một cái từ đỉnh núi rơi thẳng xuống dưới. Cách này vốn rất mạo hiểm, chỉ là trong cái chết tìm cái sống, nhưng ngoài ra thì không còn cách nào khác, quả nhiên cái quần bọc đầy gió làm giảm sức rơi của y. Y không mặc quần áo, hai tay cơ hồ đông cứng, lúc ấy cậy vào một thân nội công trác tuyệt, cố gắng vận khí lưu chuyển khắp toàn thân để chống lại giá rét.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung vừa tức giận vừa buồn cười, nhất thời không nghĩ được cách nào.

Lúc ấy quân sĩ đôi bên trong thành ngoài thành đều đã nhìn thấy, mấy chục vạn người nhất tề ngẩng đầu nhìn theo người đang bay trên không. Rất nhiều quân sĩ cho là thần tiên giáng trần, cùng quỳ

xuống đất dập đầu lạy lục.

Quách Tĩnh nhìn phía Âu Dương Phong rơi xuống thấy ắt là rơi vào thành, đợi y còn cách mặt đất vài mươi trượng bèn chụp một chiếc cung sắt bắn luôn mấy phát, nghĩ rằng y đang trên không, không sao tránh được, chỉ là nghĩ tới cái hẹn tha mạng ba lần, chỉ nhắm bắn vào chỗ không trí mạng trên đùi y. Âu Dương Phong người đang trên không nhưng mắt nhìn khắp bốn phía, thấy tên bắn tới, lập tức cong người ưỡn lưng, hai chân vung ra, đá tung hết tên Quách Tĩnh bắn tới.

Trong tiếng ba quân reo hò ầm ĩ, Thành Cát Tư Hãn đã được Quách Tĩnh sai người qua báo vắn tắt, liền hạ lệnh phát tên. Lúc ấy hàng vạn chiếc cung cùng giương, tên bay như châu chấu, đều bắn vào Âu Dương Phong.

Nhìn thấy y cho dù có ngàn tay muôn chân cũng khó có thể tránh được. Y toàn thân trần truồng, trên không lại không có cách nào né tránh, thế ắt bị tên cắm khắp người như lông nhím. Âu Dương Phong thấy tình thế nguy cấp đột nhiên buông tay, lập tức đầu dưới chân trên rơi mau xuống đất. Mấy mươi vạn người đồng thanh kêu ầm lên, đúng là kinh thiên động địa.

Chỉ thấy y trên không ưỡn dưng một cái, chụp vào một lá cờ lớn trên thành.

Lúc ấy gió tây bắc đang mạnh, thổi căng lá cờ từ phía tây qua phía đông Âu Dương Phong tay trái quờ xuống trước đã chụp được góc lá cờ, kế mượn lực giật một cái, lá cờ lớn rách đôi. Âu Dương Phong lộn người một vòng, hai chân móc vào cột cờ trượt thẳng xuống dưới, mất hút phía sau tường thành.

https://thuviensach.vn

Quân sĩ hai bên thấy việc lạ ấy, ai cũng hoảng sợ, nhất thời nhao nhao bàn tán, quên cả đánh nhau.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Lần này không thể kể là tha y, lần sau há lại không phải tha một lần nữa sao? Dung nhi nhất định sẽ

rất không thích.

Nào ngờ vừa quay đầu lại thấy Hoàng Dung có vẻ tươi cười, vội hỏi:

- Dung nhi, có việc gì mà vui thế.

Hoàng Dung vỗ tay một cái cười nói:

- Ta tặng ngươi một món lễ vật trọng hậu, ngươi có thích không?

Quách Tĩnh nói:

- Lễ vật gì?

Hoàng Dung nói:

- Thành Tán Ma Nhĩ Hãn.

Quách Tĩnh ngạc nhiên không hiểu. Hoàng Dung nói:

- Lão Độc vật dạy ta diệu pháp phá thành, ngươi đi điều binh khiển tướng, đêm nay có thể thành công.

Lúc ấy bèn kề vào tai y nói nhỏ mấy câu, chỉ thấy Quách Tĩnh mừng rỡ vỗ tay lia lịa.

Giờ Mùi hôm ấy, Quách Tĩnh hạ mật lệnh sai bộ thuộc cắt phá lều trướng chế thành dù lọng, dưới buộc dây da bền, hạn trong nửa giờ phải may xong

https://thuviensach.vn

một vạn cái. Tướng sĩ đều rất nghi ngờ, nghĩ

thầm cắt hết vải lều, trời lạnh thế này khó lòng chịu qua một đêm băng tuyết ngoài trời, nhưng lệnh của chủ soái chỉ đành làm theo.

Quách tĩnh lại hạ lệnh tập trung tất cả bò dê làm thực phẩm trong quân đưa hết tới chân núi tuyết chờ

lệnh. Sai một vạn người bày bốn trận Thiên phúc, Địa tải, Phong dương, Vân thùy ngoài cửa bắc thành, chỉ chờ để bắt tướng soái, sai một vạn người bày bốn trận Long phi, Hổ dực, Điểu tường, Xà phiên hai bên cửa bắc thành để ép quân địch phải chạy vào chỗ bốn trận Thiên Địa Phong Vân, sai một vạn người còn lại nai nịt gọn ghẽ, chuẩn bị chờ sai khiến.

Đêm ấy ăn no, hai vạn người theo lệnh bày trận ở cửa bắc. Đến cuối giờ Tuất đầu giờ Hợi, Quách Tĩnh sai thân binh bẩm với đại hãn có thể phá thành giặc, xin điều động trọng binh đánh thành.

Thành Cát Tư Hãn được bẩm báo nửa tin nửa ngờ, vội sai gọi Quách Tĩnh vào trướng báo lại. Thân binh bẩm:

- Hiện Kim đao phò mã đã dẫn quân xuất kích, chỉ đợi đại hãn tiếp ứng.

Trong quân Quách Tĩnh tù và thổi vang, hơn một ngàn quân giết bò dê, đem thịt đông dán lên sườn núi. Trong Cái bang có rất nhiều cao thủ lên xuống nối nhau chuyền thịt lên dán, làm thành hơn mười chiếc thang dê. Quách Tĩnh hạ lệnh một tiếng, trèo lên đầu tiên, một vạn tướng sĩ lấy dây dài buộc vào lưng, từ từ leo lên đỉnh núi. Lúc ấy đã truyền lệnh ra, không được gây ra tiếng động. Trong đêm tối chỉ thấy mấy chục con rồng lớn ngoằn ngoèo bò lên đỉnh núi.

Đỉnh núi này không rộng lắm, một vạn người tầng tầng lớp lớp bò lên, những người lên sau không có chỗ đặt chân. Quách Tĩnh sai tướng sĩ buộc

https://thuviensach.vn

chặt dù lọng vào hông, đều cầm võ khí nhảy xuống thành, cùng tấn công vào cửa phía nam.

Y vỗ tay một cái, nhảy xuống trước tiên, mấy trăm bang chúng Cái bang lập tức nhảy theo. Nhảy xuống từ đỉnh núi cao như thế quả thật rất nguy hiểm, nhưng tướng sĩ Mông Cổ vốn dũng cảm, lúc ban ngày lại từng thấy Âu Dương Phong từ đỉnh núi nhảy xuống, dù lọng trên lưng mọi người so ra còn bọc không khí nhiều hơn cái quần của y, lại thấy chủ soái đi đầu, lúc ấy người nào cũng hăng hái. Nhất thời trên không trung như có muôn đóa hoa cùng nở rộ, từng chiếc từng chiếc dù lọng mở

tung, đưa tướng sĩ xuống đất an toàn.

Hoàng Dung ngồi ở tảng băng trên đỉnh núi, nhìn thấy đại công cáo thành, bất giác trong lòng mừng rỡ, nghĩ thầm thành Cát Tư Hãn có phá được thành hay không thì vốn chẳng can hệ gì tới mình.

Nhưng nếu Tĩnh ca ca có thể nghe lời mình thì có thể thừa cơ kết thúc một chuyện lớn.

Quách Tĩnh chân vừa chạm đất, lập tức kéo bỏ cái dù da trên lưng, vũ động đại đao xông qua quân sĩ

giữ thành. Lúc ấy trong thành đã có một số ít quân sĩ phát hiện được, nhưng đột nhiên lại thấy hàng ngàn hàng vạn quân địch trên trời rơi xuống, sau lúc hoảng sợ, làm sao còn có ý chí đánh nhau?

Những người rơi xuống đất trước tiên lại là bang chúng Cái bang, ai cũng võ nghệ cao cường, tiếp chiến giây lát, đã sớm đánh tới cổng thành. Kế đó quân Mông Cổ nối nhau rơi xuống, tuy có mấy trăm người vì dù rách ngã chết, nhưng có đến hơn chín phần rơi xuống đất yên ổn, quá nửa bị gió thổi dạt, rơi vào khắp nơi trong thành, bị quân Hoa Thích Tử Mô bao vây, hoặc bắt hoặc giết, nhưng cũng có một hai ngàn người rơi xuống cạnh cổng

https://thuviensach.vn

thành. Quách Tĩnh ra lệnh một nửa chống cự quân địch, một nửa chém then sắt mở cổng thành.

Thành Cát Tư Hãn thấy bộ thuộc của Quách Tĩnh bay xuống thành, vừa mừng vừa sợ, lập tức điểm hết ba quân tấn công tới trước thành, chỉ thấy cửa thành phía nam mở toang, mấy trăm quân Mông Cổ cầm mâu giữ chắc. Lúc ấy mấy ngàn người túa vào, trong ứng ngoài hợp, dũng mãnh chém giết.

Hơn mười vạn quân giữ thành hoảng sợ luống cuống, không biết quân địch từ đâu tới Quân Mông Cổ một mặt chém giết, một mặt rảy dầu mỏ phóng hỏa khắp nơi. Trong thành lửa cháy ngút trời, quân Hoa Thích Tử Mô đại loạn.

Chưa đến sáng, quân giữ thành đã tan vỡ hoàn toàn. Quốc vương Hoa Thích Tử Mô Ma Ha Mạt

được tin cổng thành phía bắc không có quân địch lập tức mở cổng bỏ chạy. Nào ngờ một vạn quân của Quách Tĩnh đã sớm chờ sẵn hai bên, cung tên gươm giáo đánh tới rào rào, đánh giết một trận.

Ma Ha Mạt không dám ham đánh, sai Hoàn Nhan Hồng Liệt đi đoạn hậu, mình được đám thân binh hộ tống chạy trước.

Quách Tĩnh dốc lòng bắt bằng được Hoàn Nhan Hồng Liệt, trong đám loạn quân thấy chóp mũ vàng của y chớp lên, bèn suất mãnh quân sĩ đuổi theo. Quân Hoa Thích Tử Mô tuy bại nhưng rốt lại vẫn rất đông người, lúc ấy chó cùng cắn giậu, ai cũng liều mạng chém giết. Quách Tĩnh ít quân, cản trở

không được, khoái mã phía trước không ngừng báo tin, nói quân địch đã sắp phá vây.

Quách Tĩnh nhớ lại binh pháp có câu:

https://thuviensach.vn

- Mồi nhử chớ ăn, quân về chớ ép.

Quân vây ắt khuyết, giặc cùng chớ đuổi.

Lập tức hạ lệnh biến trận, cờ lệnh phất lên, bốn trận Thiên Địa Long Vân tránh ra nhường đường, mấy vạn quân Hoa Thích Tử Mô nhanh chóng xông ra, lại thấy cờ lệnh phất lên, pháo hiệu nổ vang, bốn trận lại khép lại bao vây. Lúc ấy quân địch chỉ còn hơn vạn người đoạn hậu, tuy đều tinh nhuệ, nhưng sau khi bại trận, không còn ý chí chiến đấu đều bị Quách Tĩnh bắt sống. Quách Tĩnh kiểm điểm tù binh lại không thấy Hoàn Nhan Hồng Liệt trong đó, trận này tuy thu được toàn thắng nhưng ấm ức không vui. Đến sáng trong thành đã sạch bóng quân địch. Thành Cát Tư Hãn tập hợp chư

tướng trong cung điện của Ma Ha Mạt.

Quách Tĩnh đang Chỉnh đốn quân sĩ, tra điểm an ủi bộ thuộc thương vong, nghe tiếng tù và của đại hãn vội chạy tới, vào trước bãi đất rộng trong cung thấy ở cửa có một toán quân sĩ, trong đó có Hoàng Dung và bọn Lỗ Hữu Cước ba trưởng lão. Hoàng Dung vỗ tay một cái, hai tên quân nhấc một cái bao lớn bước tới. Nàng cười nói:

- Ờ ngươi đoán xem trong này là cái gì?

Quách Tĩnh cười nói:

- Trong thành này có hàng ngàn vạn vật kỳ quái làm sao đoán được?

Hoàng Dung nói:

- Đây là ta tặng ngươi, nhất định ngươi sẽ rất vui vẻ.”

Quách Tĩnh chợt nghĩ hay là nàng tìm được một cô gái xinh đẹp trong thành tới để đùa mình một trận? Lúc ấy lắc đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Ta không cần.

Hoàng Dung cười nói:

- Ngươi không cần thật phải không? Nhìn thấy thì đừng đổi lời đấy.

Nàng kéo cái bao gai một cái, trong bao quả nhiên rơi ra một người, chỉ thấy y tóc tai rũ rượi, mặt đầy máu, mặc một cái áo da của quân Hoa Thích Tử Mô, nhìn tới mặt mũi thì rõ ràng là Triệu vương Hoàn Nhan Hồng Liệt nước Kim. Quách Tĩnh cả mừng, nói:

- Hay quá, cô bắt được ở đâu thế?

Hoàng Dung nói:

- Ta thấy bại binh chạy ra cửa bắc, một đội quân giương cờ hiệu Triệu vương, nhất định là kế Kim thiền thoát xác. Cờ hiệu giương phía đông thì nhất định y sẽ chạy qua phía tây, lúc ấy bèn cùng bọn Lỗ trưởng lão mai phục phía tây, quả nhiên bắt được gã khốn này.

Quách Tĩnh hướng về nàng khom người vái dài một cái, nói:

- Dung nhi, cô trả thù cho tiên phụ, quả thật ta không biết nói thế nào là tốt.

Hoàng Dung chẩu môi cười nói:

- Đây là tình cờ thôi. Ngươi lập được công này, đại hãn nhất định sẽ có trọng thưởng, như thế mới hay.

Quách Tĩnh nói:

- Ta cũng không nghĩ gì.

Hoàng Dung bước ra một bên, hạ giọng nói:

- Ngươi qua đây.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh bước qua theo. Hoàng Dung nói:

- Quả thật ngươi không muốn chuyện gì trên đời à?

Quách Tĩnh sửng sốt nói:

- Ta chỉ muốn một việc là mong vĩnh viễn không phải chia lìa cô.

Hoàng Dung cười khẽ nói:

- Hôm nay ngươi lập được công lớn này, cho dù là xúc phạm đại hãn tới mức nào, ta nghĩ y cũng quyết không nổi giận đâu.

Quách Tĩnh ờ một tiếng, vẫn còn chưa hiểu rõ. Hoàng Dung nói:

- Bây giờ nếu ngươi xin y phong cho chức quan gì, y cũng đáp ứng. Nhưng nếu xin y không phong ngươi chức quan gì, y cũng khó cự tuyệt. Chuyện quan trọng nhất là phải được y đích thân nói rõ ra rằng bất kể ngươi xin chuyện gì y cũng sẽ ưng thuận.

Quách Tĩnh nói:

- Đúng lắm!

Hoàng Dung nghe y nói hai chữ "Đúng lắm" rồi không nói nữa, chỉ lắc đầu tức giận nói:

- Ngươi làm Kim đao phò mã tốt lắm phải không?

Mấy câu ấy mới làm Quách Tĩnh sực nghĩ ra kêu lên:

- Ờ, ta hiểu rồi, cô bảo ta vào nói với đại hãn xin từ hôn, bảo y ưng thuận trước rồi ta nói ra sẽ rất khó cự tuyệt.

Hoàng Dung dịu dàng nói:

https://thuviensach.vn

- Chuyện này là toàn do ngươi thôi, biết đâu ngươi muốn làm “phò mã gia” Quách Tĩnh nói:

- Dung nhi, em Hoa Tranh đối với ta một mảnh chân tâm, nhưng ta đối với cô ta thủy chung vẫn như

anh em. Lúc đầu ta bị câu thúc vào chuyện tín nghĩa, không tiện phản bội hôn ước, nhưng nếu đại hãn chịu rút lại mệnh lệnh, thì đúng là đôi bề đều vẹn vẻ.

Hoàng Dung trong lòng rất mừng, liếc mắt nhìn y cười. Quách Tĩnh còn muốn nói nữa, chợt nghe hồi tù và thứ hai trong cung vang lên, bèn đưa tay nắm chặt tay Hoàng Dung một cái, nói:

- Dung nhi, cô chờ nghe tin hay của ta.

Lúc ấy bèn giải Hoàn Nhan Hồng Liệt vào cung triều kiến đại hãn.

Thành Cát Tư Hãn thấy Quách Tĩnh vào, trong lòng cả mừng, đích thân bước xuống ngai đón, nắm tay y dắt lên điện, sai tả hữu lấy một cái đôn bọc gấm ra bảo y ngồi xuống cạnh mình. Đến khi nghe Quách Tĩnh nói đã bắt được Hoàn Nhan Hồng Liệt, Thành Cát Tư Hãn càng vui mừng, thấy Hoàn

Nhan Hồng Liệt phủ phục dưới đất, bèn nhấc chân phải đạp lên đầu y cười nói:

- Lúc trước ngươi tới Mông Cổ diệu võ dương oai, có nghĩ rằng cũng có ngày hôm nay không?

Hoàn Nhan Hồng Liệt biết không thể thoát chết, ngẩng đầu nói:

- Lúc ấy binh lực nước Kim ta rất mạnh, chỉ hận là không tiêu diệt Mông Cổ, nhỏ bé của ngươi trước, để thành cái họa hôm nay.

https://thuviensach.vn

Thành Cát Tư Hãn cười lớn, sai thân binh giải y ra chém đầu trước điện. Quách Tĩnh nghĩ tới mối thù lớn của cha rốt lại đã trả được, trong lòng vừa mừng rỡ vừa đau xót.

Thành Cát Tư Hãn nói:

- Ta từng nói ai phá thành bắt được Hoàn Nhan Hồng Liệt thì đàn bà con gái và vàng bạc của cải trong thành này đều thưởng cả cho y, ngươi cứ sai quân ra nhận thôi.

Quách Tĩnh lắc đầu nói:

- Mẹ con con được đại hãn ra ơn che chở, đã đủ no ấm, nô lệ vàng lụa lấy nhiều cũng không làm gì.

Thành Cát Tư Hãn nói:

- Được, đó đúng là bản sắc anh hùng. Vậy ngươi muốn cái gì? Chỉ cần nói ra, điều gì ta cũng ưng thuận.

Quách Tĩnh rời ghế khom lưng một cái, nói:

- Muốn xin đại hãn một việc, xin đại hãn đừng tức giận.

Thành Cát Tư Hãn cười nói:

- Ngươi nói đi.

Quách Tĩnh đang định nói việc từ hôn, chợt nghe xa xa vang tới hàng ngàn hàng vạn tiếng khóc tiếng kêu long trời lở đất, kinh tâm động phách. Các tướng trên điện đều nhảy bật dậy, tuốt trường đao ra, chỉ cho rằng quân dân Hoa Thích Tử Mô đầu hàng trong thành nổi dậy, đều định xông ra trấn áp.

Thành Cát Tư Hãn cười nói:

https://thuviensach.vn

- Không có gì, không có gì, cái thành chó này không sợ oai trời khiến ta phải hao binh tổn tướng, lại hại chết cháu nội ta, phải giết sạch một phen. Mọi người cứ ra mà xem.

Lúc ấy rời ngai bước xuống, chư tướng cũng theo sau.

Mọi người ra khỏi cung lên ngựa phi về cửa tây thành, chỉ nghe tiếng khóc càng lúc càng thê thảm.

Vừa ra khỏi cửa thành chỉ thấy mấy mươi vạn bách tính bỏ chạy kêu khóc, xô đẩy nhau ngã dúi dụi, quân tướng Mông Cổ cưỡi ngựa phóng qua xéo lại, tay cầm trường đao, chém bừa vào họ.

Nguyên là người Mông Cổ ra lệnh cho tất cả dân cư ra khỏi thành, không cho ai ở lại. Cư dân ở đó lúc đầu còn cho rằng người Mông Cổ muốn kiểm tra hộ khẩu để đề phòng gian tế, nào ngờ quân Mông Cổ lục soát lấy hết toàn bộ binh khí của họ, chọn ra thợ giỏi các nghề, sau đó lập tức kéo những thiếu phụ thiếu nữ xinh đẹp trong đám đông ra lấy dây trói lại. Cư dân thành Tán Ma Nhĩ Hãn lúc bấy giờ đã biết đại họa lâm đầu, có người muốn chống cự nhưng lập tức bị giết chết tại đương trường. Hơn một vạn quân Mông Cổ đồng thanh quát tháo, xông vào đám người, vung trường đao lên bất kể trai gái trẻ già chém bừa xuống. Một trường tàn sát này quả thật thảm tuyệt nhân hoàn, từ

ông già đầu bạc tới trẻ con còn bế không ai thoát chết. Lúc Thành Cát Tư Hãn dẫn các tướng ra xem thì đã có hơn mười vạn người bị giết, khắp nơi máu thịt vương vãi, vó ngựa sắt Mông Cổ đạp lên tử

thi khắp mặt đất, qua lại tàn sát.

Thành Cát Tư Hãn ha ha cười lớn, nói:

- Giết hay lắm, giết hay lắm, cho họ biết ta lợi hại.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nhìn giây lát, không nhịn được nữa, phóng ngựa tới trước ngựa Thành Cát Tư Hãn, kêu lên:

- Đại hãn, người tha cho họ đi.

Thành Cát Tư Hãn vung tay một cái quát lớn:

- Giết sạch tất cả, không để lại người nào.

Quách Tĩnh không dám nói nữa, chợt thấy một đứa nhỏ bảy tám tuổi từ trong đám đông chạy ra, ôm một người đàn bà bị ngựa chiến xô ngã, kêu lớn:

- Mẹ, mẹ!

Một binh sĩ Mông Cổ xông mau tới vung trường đao lên, chém hai mẹ con đứt làm bốn đoạn.

Hai tay đứa nhỏ ấy vẫn còn ôm chặt mẹ. Quách Tĩnh máu nóng trong lòng sôi lên, kêu lớn:

- Đại hãn, người đã nói đàn bà con gái và vàng bạc của cải trong thành này đều là của con, tại sao lại hạ lệnh tàn sát?

Thành Cát Tư Hãn sửng sốt, cười nói:

- Ngươi nói không cần mà.

Quách Tĩnh nói:

- Người nói bất kể là con xin điều gì người cũng ưng thuận có phải không?

Thành Cát Tư Hãn gật đầu cười khẽ, Quách Tĩnh lớn tiếng nói:

- Đại hãn nói ra như núi, con xin người tha cho tính mạng của mấy mươi vạn người này.

https://thuviensach.vn

Thành Cát Tư Hãn vô cùng kinh ngạc, không ngờ rằng y lại xin chuyện ấy, nhưng đã ưng thuận há lại có thể hối hận? Trong lòng vô cùng tức giận, hai mắt như muốn lóe lửa, trừng mắt nhìn Quách Tĩnh, đặt tay lên chuôi đao quát:

- Tiểu tử khốn kiếp, quả thật ngươi xin ta chuyện ấy à?

Chư vương chúng tướng thấy đại hãn tức giận, đều sợ tim đập thình thịch. Tả hữu của Thành Cát Tư

Hãn xếp thành một hàng, ai cũng là mãnh tướng thân trải trăm trận, kiêu dũng can đảm coi chết như

về, nhưng đại hãn nổi giận thì ai cũng không lạnh mà run.

Quách Tĩnh trước nay chưa từng thấy Thành Cát Tư Hãn nhìn mình giận dữ như thế cũng vô cùng sợ

hãi, bất giác run lên, nói:

- Chỉ xin đại hãn tha tính mạng cho bách tính.

Thành Cát Tư Hãn dằn giọng:

- Ngươi không hối hận phải không?

Quách Tĩnh nhớ Hoàng Dung bảo y từ hôn, bây giờ bỏ qua cơ hội tốt này, suốt đời lại mất lòng đại hãn, chuyện đó cũng thôi, nhưng mối lương duyên giữa mình và Hoàng Dung cũng như hoa theo

nước chảy, nhưng nhìn thấy thảm trạng mấy mươi vạn bách tính kêu gào khóc lóc, làm sao có thể

thấy chết mà không cứu? Lúc ấy hiên ngang nói:

https://thuviensach.vn

- Con không hối hận.

Thành Cát Tư Hãn thấy giọng nói y phát run, biết trong lòng y sợ hãi nhưng vẫn đánh bạo cầu xin, cũng không khỏi khâm phục y quật cường, rút trường đao ra quát lớn:

- Thu quân!

Đám thân binh thổi tù và làm hiệu, mấy vạn kỵ binh Mông Cổ người ngựa đẫm máu từ đám đông

phóng trở ra, bày thành trận thế chỉnh tề.

Thành Cát Tư Hãn từ khi lên ngôi đại hãn đến nay chưa ai dám trái lại ý chỉ của y, lần này bị Quách Tĩnh ngang nhiên cản trở lệnh tàn sát dân trong thành, trong lòng vô cùng tức giận, gầm lớn một tiếng, ném mạnh thanh trường đao xuống đất, phi ngựa vào thành. Chư tướng đều liếc xéo Quách Tĩnh, nghĩ thầm đại hãn sau khi thịnh nộ, không biết ai gây ra khó mà thoát khỏi phải nếm mùi đau khổ.

Sau khi hạ được thành Tán Ma Nhĩ Hãn vốn có thể cướp bóc tàn sát mấy ngày, nhưng lần này niềm vui phá thành lại hoàn toàn tan biến.

Quách Tĩnh biết các tướng bất mãn nhưng cũng không đếm xỉa gì tới, cưỡi con tiểu hồng mã từ từ

tránh ra chỗ vắng vẻ. Lúc ấy vừa qua trận đại chiến, trong thành ngoài thành có hàng vạn gian nhà vẫn đang cháy, xác chết đầy đất, tuyết rơi ngập đồng đều nhuộm màu máu. Y nghĩ:

- Thảm trạng chiến tranh đều như thế. Mình vì trả thù cho cha, đẫn quân tới giết bấy nhiêu người.

https://thuviensach.vn

Đại hãn vì muốn chinh phục thiên hạ còn giết người nhiều hơn. Nhưng hàng ngàn hàng vạn tướng sĩ

bách tính lại phạm tội nghiệt gì mà đến nỗi gan óc lầy đất, xương phơi ngoài nội?

Y càng nghĩ càng cảm thấy bất an:

- Mình phá thành trả thù cho cha mà hại chết bấy nhiêu con người, rốt lại có nên hay không?

Y một mình một ngựa đi đi lại lại trên đồng trống, dằn vặt nghĩ ngợi, đến lúc trời tối mới quay vào doanh trại trong thành. Tới trước cửa cung, chỉ thấy hai tên thân binh của đại hãn đứng chờ ngoài cửa bước lên làm lễ, nói:

- Đại hãn tuyên triệu phò mã gia, tiểu nhân chờ ở đây đã lâu, xin phò mã gia vào mau.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Hôm nay mình làm trái ý chỉ của đại hãn, ông ta toan chém đầu mình cũng chưa biết chừng. Việc đã thế này, chỉ còn cách tùy cơ hành sự thôi.

Lúc ấy liền vẫy một tên thân binh của mình tới, hạ giọng dặn vài câu, bảo cấp tốc báo lại cho Lỗ Hữu Cước, mình thì đi thẳng vào cung. Y hồi hộp bất an, nhưng đã quyết ý:

- Bất kể đại hãn nổi giận ra oái thế nào thì mình cũng không rút lại lời xin tha mạng cho nhân dân toàn thành. Ông ta là đại hãn, không thể nuốt lời được.

Y chỉ nghĩ:

- Thành Cát Tư Hãn ắt lên cơn thịnh nộ, nào ngờ tới trước điện lại nghe từng tràng tiếng cười lớn của đại hãn bên trong vang ra. Quách Tĩnh bất

https://thuviensach.vn

giác thoáng sửng sốt, rảo chân bước mau vào. Chỉ thấy bên cạnh Thành Cát Tư Hãn có một người ngồi, dưới chân lại có một thiếu nữ ngồi dựa vào gối y.

Người ngồi ấy đồng nhan bạch phát, nguyên là Trường Xuân tử Khưu Xử Cơ, thiếu nữ ngồi dưới chân là công chúa Hoa Tranh.

Quách Tĩnh cả mừng, vội bước mau tới gặp. Thành Cát Tư Hãn giật một ngọn trường kích trong tay thị vệ cầm ngược cán đập ra, cán kích đánh thẳng vào mặt Quách Tĩnh. Quách Tĩnh giật nảy mình, nghiêng đầu qua tránh, đầu cán kích đập vào vai trái y, chát một tiếng, ngọn kích gãy đôi. Thành Cát Tư Hãn hô hô cười rộ, kêu lên:

- Tiểu tử khốn kiếp, kể như xong. Nếu không nể mặt Khưu đạo trưởng và con gái ta thì hôm nay phải chặt đầu người.

Hoa Tranh nhảy bật dậy kêu lên:

- Cha, con không ở đây thì nhất định cha hà hiếp Quách Tĩnh ca ca.

Thành Cát Tư Hãn ném ngọn kích gãy trong tay xuống đất, cười nói:

- Ai nói thế?

Hoa Tranh nói:

- Con chính mắt nhìn thấy, cha còn chối à? Vì thế con không yên tâm, phải cùng Khưu đạo trưởng tới xem thế nào.

Thành Cát Tư Hãn một tay kéo con gái, một tay kéo Quách Tĩnh, cười nói:

- Mọi người đừng làm ầm lên, nghe Khưu đạo trường đọc thơ này.

Nguyên là Khưu Xử Cơ sau trận đánh ở lầu Yên Vũ thấy Chu Bá Thông vẫn yên ổn không việc gì, lại biết hung thủ hại chết Đàm Xử Đoan là Âu

https://thuviensach.vn

Dương Phong, lúc ấy cùng bọn Mã Ngọc trịnh trọng tạ tội với Hoàng Dược Sư. Về sau Toàn Chân lục tử tới gặp Kha Trấn ác, biết rõ mọi chuyện, đều thở

than khôn xiết. Khưu Xử Cơ nghĩ lại mình thu đồ đệ không thận trọng, chỉ dạy võ công cho Dương Khang mà không đưa y ra khỏi vương phủ, người trẻ tuổi quen thói giàu sang, tính không quả quyết, rốt lại rơi vào chỗ ấy lại càng tự trách mình. Hôm ấy được thư của Thành Cát Tư Hãn và Quách Tĩnh, nghĩ thế cục thôn tính Trung Quốc của người Mông Cổ đã thành, khó mà được Thành Cát Tư

Hãn gọi tới gặp, đúng là nên nhân cơ hội để dâng lời nói, nếu có thể mở lòng từ thiện của y thì có thể

giúp hàng ngàn vạn bách tính trong khắp thiên hạ tránh khỏi bị tàn sát, quả thật là công đức vô lượng, lại lo lắng cho Quách Tĩnh, lập tức dẫn theo hơn mười đệ tử chịu rét sang tây.

Khưu Xử Cơ thấy Quách Tĩnh dãi dầu gió tuyết, sắc mặt sạm đen, thân thể lại càng tráng kiện, vô cùng mừng rỡ. Lúc Quách Tĩnh chưa tới, y đang trò chuyện về những điều mắt thấy tai nghe trên đường với Thành Cát Tư Hãn, nói cảm xúc về phong tục khác lạ, làm mấy bài thơ, lúc ấy bèn vuốt râu đọc:

Mười năm binh lửa vạn dân sầu,

Ngàn vạn không còn được một lưu.

Năm ngoái may nghe lời chiếu gọi,

Xuân này lạnh bước lối Tây du.

Chăng nề non bắc đường ngàn dặm,

https://thuviensach.vn

Vẫn nhớ sơn Đông đất mấy châu.

Khốn quẫn hơi tàn còn hít thở,

Cũng đỡ sinh dân chút dãi dầu.

Một viên văn quan hiểu tiếng Hán tên Gia Luật sở Tài dịch nghĩa bài thơ ra tiếng Mông Cổ. Thành Cát Tư Hãn nghe xong gật đầu không nói gì.

Khưu Xử Cơ nói với Quách Tĩnh:

- Năm xưa ta tỷ võ với bảy vị sư phụ của ngươi trên lầu Túy Tiên, Nhị sư phụ ngươi từng lấy trong bọc của ta được một bài thơ chưa viết xong. Lần này sang tây, nhớ bảy người bạn cũ, cũng viết xong bài thơ ấy.

Lúc ấy bèn ngâm:

Từ cổ Trung thu nguyệt rất tình,

Đêm khuya mát mẻ gió trong lành,

Một trời tinh tú chìm Ngân Hán,

Bốn bể giao long vượt thủy tinh.

Bốn câu thơ này Nhị sư phụ ngươi đã xem rồi, bốn câu cuối là ta mới làm, y lại không được xem: Ngô Việt lâu đài ca múa rộn,

Yên Tần quân tướng rượu trà đoành.

Cung vua đã tới bên sông ấy,

Muốn dẹp can qua định thái bình.

Thành Cát Tư Hãn nói:

https://thuviensach.vn

- Đạo trưởng sang tây, chắc đã nhìn thấy binh oai Mông Cổ ta, không biết có làm thơ ca gì đề vịnh không?

Khưu Xử Cơ nói:

- Dọc đường thấy oai phong phá thành cướp đất của đại hãn, trong lòng cảm xúc cũng làm được hai bài thơ. Bài thứ nhất là

Trời xanh xanh chừ soi hạ thổ,

Vì sao chẳng cứu muôn dân khổ?

Muôn dân sớm tối bị lăng trì,

Im tiếng qua đời khôn thổ lộ.

Ngẩng đầu kêu lớn trời không gần, Vật vật tan nát sao nhọc nhằn, Muốn lật càn khôn cho đảo lộn, Cốt sao tạo vật đừng sinh dân Gia Luật sở Tài nghĩ thầm đại hãn nghe xong nhất định không thích, nhất thời ngần ngừ không dịch, Khưu Xử Cơ không đếm xỉa gì tới y, lại đọc tiếp:

- Bài thứ hai là

Than ôi trời rộng đất không chật,

sinh ra chúng dân ngàn vạn ức.

Tàn ác hại nhau chẳng tạm dừng,

Xoay vòng chịu khổ bao giờ dứt.

Trời cao đất rống đều có thần,

Thấy chết không cứu sao nỡ lòng?

Kẻ sĩ không lòng lại không phúc,

https://thuviensach.vn

Nhọc nhằn sớm tối luống băn khoăn.

Hai bài thơ này tuy không hay lắm nhưng đều mang lòng đau thời thương đời, khảng khái gánh việc.

Quách Tĩnh lúc ban ngày nhìn thấy thảm trạng tàn sát dân trong thành, càng thêm vô cùng cảm khái.

Thành Cát Tư Hãn nói:

- Thơ của đạo trưởng ắt là hay, trong thơ nói gì, dịch mau cho trẫm nghe.

Gia Luật sở Tài nghĩ thầm:

- Mình từng tâu khuyên đại hãn ít giết bách tính vô tội, mà ông nào đếm xỉa tới. May được vị đạo trưởng này rất có lòng từ bi, làm thơ hay thế này, mong sao có thể thuyết phục đại hãng Lúc ấy cứ

theo đó dịch ra. Thành Cát Tư Hãn nghe xong không thích, nói với Khưu Xử Cơ:

- Nghe nói ở Trung Hoa có thuật trường sinh bất lão, mong đạo trưởng chỉ giáo cho ta.

Khưu Xử Cơ nói:

- Chuyện trường sinh bất lão thì trên đời không có, nhưng việc luyện khí của Đạo gia thì quả có thể

chữa bệnh sống lâu.

Thành Cát Tư Hãn hỏi:

- Xin hỏi phép luyện khí thì bắt đầu từ đâu?

Khưu Xử Cơ nói:

https://thuviensach.vn

- Đạo trời không riêng ai, thường giúp người lành.

Thành Cát Tư Hãn hỏi:

- Thế nào là lành?

Khưu Xử Cơ nói:

- Bậc thánh nhân không có lòng riêng, lấy lòng bách tính làm lòng mình.

Thành Cát Tư Hãn im lặng.

Khưu Xử Cơ lại nói:

- Ở Trung Hoa có bộ thánh thư gọi là Đạo đức kinh, Đạo gia chúng tôi coi đó là quý báu. Những câu Đạo trời không riêng ai, bậc thánh nhân không có lòng riêng đều là lời trong kinh. Trong kinh còn có câu Binh qua là vật bất tường, không phải của người quân tử, bất đắc dĩ mời dùng, chứ phải lấy sự

đạm bạc làm đầu. Ai thấy nó là hay là kẻ ưa giết người. Phàm kẻ ưa giết người thì không thể đắc chí trong thiên hạ được.

Khưu Xử Cơ dọc đường sang tây, nhìn thấy thảm trạng chiến tranh, trong lòng đau xót cảm xúc, nhân dịp Thành Cát Tư Hãn hỏi về thuật trường sinh, bèn đề cập tới chuyện ấy, cũng vì tính mạng của dân.

Thành Cát Tư Hãn vì tuổi tác ngày càng cao, sức khỏe giảm sút, chỉ muốn học thuật trường sinh bất lão, thấy Khưu Xử Cơ tới rất mừng, cho rằng dù không thể tu luyện thành bất tử cũng có thể học được cách kéo dài tuổi thọ, nào ngờ y nói đi nói lại cũng đều là khuyên mình ít dùng binh, ít giết người, trò chuyện rất không hợp, nói tới đoạn sau nhìn qua Quách Tĩnh nói:

- Ngươi đưa Khưu đạo trưởng về nghỉ ngơi đi.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh cởi áo dài, nắm một đầu phóng ngựa lướt qua. Âu Dương Phong hai tay chụp lấy một đầu chiếc áo dài, Quách Tĩnh hai chân kẹp một cái, quát lớn một tiếng. Con tiểu hồng mã ra sức vọt lên, ột một tiếng lớn, Âu Dương Phong đã được rút lên khỏi hố cát, lướt đi xềnh xệch trên mặt tuyết.

Chú thích: *Theo sử sách ghi chép, Khưu Xử Cơ có qua lại thư từ với Thành Cát Tư Hãn ba lần, lần đầu dẫn mười tám đệ tử qua núi Côn Luân tới Tuyết sơn gặp nhau. Đệ tử là Lý Chí Thường có soạn một quyển Trường Xuân chân nhân Tây du ký ghi lại đầy đủ những điều mắt thấy tai nghe trên đường, sách này hiện vẫn còn.*

https://thuviensach.vn

Hồi 38(a)

MậT LệNH CẩM NANG

Quách Tĩnh đưa Khưu Xử Cơ và mười tám đệ tử của y là bọn Lý Chí Thường, Doãn Chí Bình, Hạ

Chí Thành, Vu Chí Khả, Trương Chí Tố, Vương Chí Minh, Tống Đức Phương cáo từ trở ra. Ra tới ngoài cung, chỉ thấy Hoàng Dung và ba trường lão Lỗ Giản Lương cùng hơn ngàn bang chúng Cái bang, lều cưỡi ngựa chờ ngoài cung.

Thấy Quách Tĩnh ra khỏi cung, Hoàng Dung phóng ngựa tới, cười nói:

- Không việc gì chứ?

Quách Tĩnh cười nói:

- Vận khí không kém, mới gặp Khưu đạo trưởng tới, đại hãn đang rất thoải mái.

Hoàng Dung làm lễ chào hỏi Khưu Xử Cơ xong, nói với Quách Tĩnh:

- Ta sợ đại hãn nổi giận giết ngươi, nên dắt người tới tây chuẩn bị cứu. Đại hãn nói thế nào? Có ưng thuận cho ngươi từ hôn không?

Quách Tĩnh ngần ngừ hồi lâu rồi nói:

- Ta chưa từ hôn.

Hoàng Dung sửng sốt nói:

https://thuviensach.vn

- Tại sao?

Quách Tĩnh nói:

- Dung nhi, cô muôn ngàn lần đừng nổi giận nhé, bởi vì... .

Vừa nói tới đó, công chúa Hoa Tranh trong cung chạy ra, cao giọng gọi lớn:

- Quách Tĩnh ca ca.

Hoàng Dung thấy nàng lập tức biến sắc, nhảy ngay xuống ngựa, tránh qua một bên. Quách Tĩnh đang định giải thích với nàng, Hoa Tranh đã kéo tay y nói:

- Ngươi không ngờ ta tới phải không? Ngươi gặp ta có thấy vui không?

Quách Tĩnh gật gật đầu, lúc đưa mắt tìm Hoàng Dung thì đã không thấy bóng nàng đâu nữa.

Hoa Tranh chỉ chú ý tới Quách Tĩnh, cũng chưa nhìn thấy Hoàng Dung, kéo kéo tay y, líu lo khúc khích nói lòng thương nhớ từ khi chia tay. Quách Tĩnh thầm kêu khổ:

- Dung nhi ắt cho rằng mình nhìn thấy em Hoa Tranh, lại không chịu từ hôn với đại hãn.

Những lời Hoa Tranh nói, y đều không để ý tới câu nào. Hoa Tranh nói một lúc, thấy y ngơ ngẩn xuất thần, kêu lên:

- Ngươi làm sao thế? Ta từ xa xôi tìm tới gặp ngươi, ngươi lại không hề để ý tới người ta?

Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Muội tử, ta đang lo một chuyện quan trọng, phải về xem trước. Rồi sẽ quay lại trò chuyện với cô.

Rồi dặn thân binh khoản đãi Khưu Xử Cơ, chạy thẳng về doanh tìm Hoàng Dung. Thân binh nói:

- Hoàng cô nương trở về cầm lấy bức họa, ra cửa đông đi rồi.

Quách Tĩnh hoảng sợ hỏi:

- Bức họa nào?

Tên thân binh ấy nói:

- Chính là bức họa mà Phò mã gia thường xem đấy.

Quách Tĩnh càng hoảng sợ, nghĩ thầm:

- Nàng cầm bức họa ấy đi, rõ ràng là quyết ý tuyệt tình với mình rồi. Mình bất kể mọi chuyện, theo nàng về nam là được.

Rồi vội vã viết lại mấy chữ cho Khưu Xử Cơ, nhảy lên con tiểu hồng mã ra khỏi thành đuổi theo.

Con tiểu hồng mã cước lực rất mau, Quách tĩnh lại sợ tìm không được Hoàng Dung, trong lòng nóng nảy, lại càng không ngừng thôi thúc, trong chớp mắt đã chạy được vài mươi dặm, ngoài thành xác người ngựa lẫn lộn, ngổn ngang trên mặt đất, đi một mạch mấy mươi dặm, đưa mắt nhìn chỉ thấy một màu tuyết trắng mênh mông, trên mặt tuyết có một vết chân ngựa đi thẳng về phía đông. Quách Tĩnh vô cùng mừng rỡ:

- Tiểu hồng mã cước lực mau lẹ, thiên hạ vô song, chỉ thêm lát nữa nhất định có thể đuổi kịp Dung nhi. Mình và nàng cùng về đón mẹ, nhất tề về nam. Cho dù em Hoa Tranh trách mình, cũng không thể nghĩ tới nữa.

https://thuviensach.vn

Lại chạy thêm hơn mười dặm chỉ thấy dấu chân ngựa chuyển lên hướng bắc, bên cạnh dấu chân ngựa đột nhiên lại thêm dấu chân người. Dấu chân này rất kỳ lạ, khoảng cách giữa hai bước cách nhau bốn thước, bước chân làm sao dài tới như thế, mà đặt xuống đất rất nhẹ, chỉ lún vào tuyết có vài tấc.

Quách Tĩnh giật nảy mình:

- Khinh công của người này lợi hại thật.

Kế lại nghĩ:

- Chung quanh đây ngoài Âu Dương Phong thì không ai có công phu như thế, chẳng lẽ là y đuổi theo Dung nhi?

Nghĩ tới đó, tuy trong gió rét nhưng bất giác toàn thân toát mồ hôi. Con tiểu hồng mã rất có linh tính, biết chủ nhân đuổi theo vết chân, không chờ Quách Tĩnh giật cương ra lệnh, lập tức chạy theo dấu vết. Chỉ thấy dấu chân kia thủy chung ở cạnh dấu chân ngựa, nhưng sau vài dặm, thì cả hai dấu chân đều đột nhiên xoay qua phía tây trên mặt tuyết. Rồi chợt chuyển qua phía nam, quanh co vòng vèo chứ không đi thẳng một mạch nửa.
Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Chắc Dung nhi phát hiện ra Âu Dương Phong đuổi theo phía sau, nên cố ý đi đường vòng. Nhưng dấu chân ngựa in lại trong tuyết rất rõ ràng, rất dễ đuổi theo, nên Lão Độc vật đuổi riết không tha.

Lại phóng thêm hơn mười dặm, vết chân ngựa và vết chân người đột nhiên giẫm đạp lên nhau.

Quách Tĩnh xuống ngựa nhìn kỹ, nhận ra một đường phía trước, một đường phía sau, thấy trên mặt tuyết xa xa có hai vết, đột nhiên hiểu ra:

https://thuviensach.vn

- Dung nhi dùng thuật kỳ môn của cha nàng, cố ý quanh đông quẹo tây để mê hoặc Âu Dương

Phong, khiến y mờ mịt một lúc lại trở về đường cũ .

Y nhảy lên ngựa, trong lòng vừa mừng vừa lo, mừng là vì Âu Dương Phong có quá nửa không đuổi kịp Hoàng Dung, lo là vì dấu chân ngựa rối loạn, mình cũng mất dấu vết để đuổi theo, ngẩn người một lúc trên mặt tuyết, nghĩ thầm:

- Dung nhi chạy tới chạy lui rốt lại cũng định đi về phía đông, mình cứ đuổi theo phía đông là được.

Bèn nhảy lên ngựa, nhận rõ phương hướng đi thẳng về phía đông. Đi được hồi lâu quả nhiên lại thấy vết chân xuất hiện, kế lại thấy chỗ chân trời giữa mặt tuyết và trời xanh giáp nhau xa xa có bóng người.

Quách Tĩnh giục ngựa đuổi tới, xa xa thấy người ấy chính là Âu Dương Phong. Lúc ấy Âu Dương Phong cũng đã nhận ra Quách Tĩnh, kêu lên:

- Lại đây mau, Hoàng cô nương rơi xuống đầm cát rồi.

Quách Tĩnh giật nảy mình, kẹp chặt hai chân, con tiểu hồng mã lướt tới như tên. Khi còn cách Âu Dương Phong hơn mười trượng, chỉ cảm thấy vó ngựa lún xuống, không phải đạp lên đất cứng nửa, tựa hồ phía dưới tuyết trắng là một cái đầm lầy. Con tiểu hồng mã cũng biết là không hay vội rút chân phi chếch qua một bên chạy vòng tới gần, chỉ thấy Âu Dương Phong bám vào một gốc cây nhỏ

xoay vòng rất mau, không hề ngừng lại. Quách Tĩnh ngạc nhiên:

- Y giở trò gì thế này?

https://thuviensach.vn

Vừa kéo cương lại, đang định nhảy xuống ngựa hỏi, nào ngờ con tiểu hồng mã không dừng chân, phóng thẳng qua rồi mới quay đầu lại.

Quách Tĩnh lập tức hiểu ra, té ra dưới đất là đầm cát, dừng lại là rơi xuống ngay. Lại xoay chuyển ý nghĩ, bất giác giật nảy mình:

- Chẳng lẽ Dung nhi đã rơi xuống đó?

Bèn nhìn Âu Dương Phong kêu lên.

- Hoàng cô nương đâu?

Âu Dương Phong chân không ngừng bước, nói:

- Ta đuổi theo dấu chân ngựa của cô ta, tới chỗ này thì mất dấu vết. Ngươi xem đây!

Nói xong đưa tay chỉ vào gốc cây nhỏ một cái.

Quách Tĩnh thúc ngựa phóng qua, chỉ thấy trên thân cây có một cái vòng.

Con tiểu hồng mã lướt qua gốc cây, Quách Tĩnh vươn tay cầm cái vòng, chính là cái vòng vàng buộc tóc của Hoàng Dung. Y quả tim cơ hồ nhảy ra khỏi lồng ngực, quay ngựa lại chạy thẳng về phía đông, được vài dặm chỉ thấy trên mặt tuyết có một vật lóng lánh phát sáng. Y nhảy xuống ngựa cúi xem, đưa tay nhặt lên, chính là một đóa kim hoa mà Hoàng Dung thường cài trên áo. Y càng hoảng sợ, kêu lên:

- Dung nhi, cô ở đâu?

Đưa mắt nhìn ra xa, trên mặt tuyết trắng mênh mông vô cùng vô tận không có bóng đen nào di động.

Lại chạy thêm vài dặm, trên mặt tuyết bên trái có một tấm áo cừu bằng lông hắc điêu, chính là chiếc áo mình tặng nàng lúc ở Trương Gia Khẩu.

https://thuviensach.vn

Y thúc con tiểu hồng mã chạy quanh chiếc áo, gọi lớn “Dung nhi” thanh âm vang xa trên mặt tuyết, chung quanh hoàn toàn không có núi nên ngay cả hồi âm cũng không có một tiếng. Quách Tĩnh vô cùng lo sợ cơ hồ suýt bật ra tiếng khóc.

Qua một lúc, Âu Dương Phong cũng đuổi tới kêu lên:

- Ta muốn lên ngựa, chúng ta cùng đi tìm Hoàng cô nương.

Quách Tĩnh tức giận nói:

- Nếu không phải ngươi đuổi theo thì nàng đã không chạy tới chỗ đầm cát này.

Hai chân kẹp một cái, con tiểu hồng mã lướt đi.

Âu Dương Phong cả giận, thân hình nhô lên hụp xuống ba cái đã tới sau con tiểu hồng mã, vươn tay chụp vào đuôi ngựa. Quách Tĩnh không ngờ y vọt tới mau như thế, vung ra một chiêu Thần long bãi vĩ, chưởng phải chém mạnh xuống phía sau chạm vào chưởng Âu Dương Phong, hai người đều dùng hết toàn lực Quách Tĩnh bị chưởng lực của Âu Dương Phong đẩy một cái, thân hình bay khỏi yên ngựa, may là con tiểu hồng mã phóng thẳng lên, y tay trái vươn ra nắm được đuôi nó, mượn sức lại nhảy lên lưng ngựa.

Âu Dương Phong lui lại hai bước, bị chưởng lực của Quách Tĩnh đẩy ra, dưới chân chịu lực, chân trái ngập xuống cát, sâu tới tận gối. Âu Dương Phong cả kinh, biết trên bãi cát trôi này, chân trái bị

lún, nếu dùng lực rút chân trái lên thì chân phải sẽ lún xuống, cứ thế”Càng lúc càng lún sâu, cho dù anh có bản lĩnh bằng trời cũng không thể thoát thân. Lúc gấp rút ngã người xuống nằm ngang, lăn trên mặt đất, đồng thời dùng sức mạnh đá chân phải lên, một chiêu Liên hoàn uyên ương thoái, dựa vào thế chân phải đá ra, chân trái theo đó đá lên, bùn cát bay tung, đã rút lên khỏi hố cát.

https://thuviensach.vn

Y tung người đứng lên, chỉ nghe Quách Tĩnh kêu lớn:

- Dung nhi, Dung nhi!

Một người một ngựa đã cách hơn một dặm, xa xa thấy con tiểu hồng mã phóng đi rất vững chắc, xem ra đã ra khỏi bãi cát, lập tức đuổi mau theo vết chân ngựa, càng đuổi càng thấy dưới chân mềm hơn, tựa hồ lúc đầu chỉ mới tới rìa đầm cát, bây giờ đã vào giữa. Y liên tiếp mắc mưu Quách Tĩnh ba lần, lần cuối cùng thì trần truồng trước mấy chục vạn con người, vô cùng thảm hại, người ta khâm phục y võ nghệ cao cường nhưng y lại cho rằng đó là mối sỉ nhục lớn nhất trong đời. Lúc ấy gặp Quách Tĩnh một mình, hay dở gì cũng phải trả thù, cũng không chịu bỏ qua cơ hội tốt ấy, huống chi Hoàng Dung sống chết chưa biết, cũng quyết không thể vì thế mà thôi, lập tức triển khai khinh công đề khí đuổi theo.

Lần này y thi triển khinh công, trong mấy dặm đầu quả thật chạy mau hơn cả ngựa phi. Quách Tĩnh nghe tiếng đạp tuyết vang lên sau lưng, ngoảnh mau lại nhìn, chỉ thấy Âu Dương Phong cách đuôi ngựa còn vài trượng, sau lúc hoảng sợ, vội vàng giục ngựa phóng lên.

Một người cưỡi ngựa, một người chạy bộ, trong chớp mắt đã đi mười mấy dặm.

Quách Tĩnh vẫn không ngừng gọi lớn:

- Dung nhi!

Y thấy trời tối dần, cơ hội thấy được Hoàng Dung càng lúc càng xa, tiếng gọi của y từ chỗ to vang chuyển thành khàn khàn, từ nghẹn ngào chuyển thành tiếng khóc. Con tiểu hồng mã đã biết nguy hiểm, dưới chân càng lún, nhấc vó càng mau, sau cùng thì bốn vó như bay như cưỡi gió mà đi. Loại Hãn huyết bảo câu phóng đi mau lẹ như thế, Âu Dương Phong khinh công có cao hơn nhưng thời gian càng kéo dài, rốt lại lơi thở dần dần gấp rút, kình lực dưới chân giảm sút, bước chân dần dần chậm lại. Con tiểu hồng

https://thuviensach.vn

mã trên thân mồ hôi chảy ròng ròng, từng giọt từng giọt đỏ tươi rơi trên đất tuyết trông rất đẹp, bên cạnh từng vết từng vết móng chân, giống như từng đóa từng đóa anh đào nở

tung.

Phi đến khi trời tối hẳn, con tiểu hồng mã đã ra khỏi đầm cát, bỏ Âu Dương Phong lại khá xa. Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Con ngựa Dung nhi cưỡi không thần tuấn thế này, chạy không đầy nửa dặm nhất định sẽ lún xuống đầm cát không sao động đậy. Mình thà bỏ hết tính mạng cũng phải tìm cách cứu nàng.

Y biết rõ lúc ấy Hoàng Dung mất tích đã lâu, nếu lún xuống đầm cát, cho dù cứu lên được thì cũng không có cách hoàn hồn, nhưng nghĩ thế cũng chỉ để tự an ủi mình mà thôi. Y xuống ngựa cho con tiểu hồng mã nghỉ ngơi một lúc rồi vỗ lưng ngựa kêu lên:

- Ngựa con ơi ngựa con, hôm nay bất kể cay đắng cũng phải liều mạng quay lại một lần.

Y nhảy lên yên ngựa, kéo cương quay đầu ngựa lại Con tiểu hồng mã sợ sệt, không chịu đạp vào đất lún, nhưng bị Quách Tĩnh thúc giục, rất lại hí dài một tiếng, bốn vó phóng mau, quay vào đầm cát.

Con vật biết đường phía trước còn xa, phấn chấn tinh thần, càng phi càng mau.

Đang phóng đi chợt nghe Âu Dương Phong kêu:

- Cứu mạng, cứu mạng.

Quách Tĩnh phóng ngựa lướt qua, dưới ánh sáng nhờ nhờ dưới mặt tuyết hắt lên chỉ thấy y hơn nửa người đã lún xuống cát, hai tay giơ cao khua

https://thuviensach.vn

khoắng rối lên, thấy bùn cát từ từ dâng lên đã tới ngang ngực, một khi đến mũi thì không khỏi chết ngạt.

Quách Tình thấy tình trạng y thê thảm như thế, nghĩ lúc Hoàng Dung lâm nạn ắt cũng như thế, máu nóng sôi lên, cơ hồ muốn nhảy xuống ngựa tự tử trong bãi lầy. Âu Dương Phong kêu lên:

- Cứu người mau đi!

Quách Tĩnh nghiến răng nói:

- Ngươi hại chết ân sư của ta, lại hại chết Hoàng cô nương, còn muốn ta cứu à? Đừng có hòng.

Âu Dương Phong cao giọng nói:

- Chúng ta từng đập tay giao hẹn ngươi phải tha ta ba lần, lần này là lần thứ ba, chẳng lẽ ngươi không giữ tín nghĩa à?

Quách Tĩnh rơi nước mắt nói:

- Hoàng cô nương đã không còn sống trên đời, chuyện giao ước giữa chúng ta còn ý nghĩa gì nữa?

Âu Dương Phong ngoác miệng chửi lớn. Quách Tĩnh không đếm xỉa gì tới y nữa, phóng ngựa vượt qua, được hơn mười dặm, nghe tiếng y kêu gào thê thảm từ xa xa vang tới, trong lòng rốt lại cũng bất nhẫn, thở dài một tiếng quay ngựa lại, thấy bùn cát đã ngập tới cổ y. Quách Tĩnh nói:

- Ta cứu ngươi cũng được, nhưng hai người cưỡi trên ngựa, con ngựa mang nặng quá, ắt phải lún xuống.

Âu Dương Phong nói:

- Ngươi dùng dây kéo ta.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh không mang theo dây, xoay chuyển ý nghĩ, quay đầu cởi áo dài, phóng ngựa lướt qua người y. Âu Dương Phong hai tay chụp lấy một đầu chiếc áo dài, Quách Tĩnh hai chân kẹp một cái, quát lớn một tiếng. Con tiểu hồng mã ra sức vọt lên, một một tiếng lớn, Âu Dương Phong đã được rút lên khỏi hố cát, lướt xềnh xệch trên mặt tuyết.

Nếu quay về phía đông thì không bao lâu có thể thoát khỏi đầm lầy, nhưng Quách Tĩnh lo lắng cho Hoàng Dung, há lại chịu tới đó là bỏ? Lúc ấy giục ngựa phóng về phía tây. Âu Dương Phong nằm ngửa trên mặt tuyết, trượt đi rất mau, nhân cơ hội điều tức hơi thở. Con tiểu hồng mã cắm đầu cắm cổ dùng hết sức phóng đi, trời chưa sáng hẳn lại đã ra khỏi đầm cát chỉ thấy dưới mặt tuyết vết chân ngựa từng đốm từng đốm, chính là dấu vết của Hoàng Dung, nhưng vết chân thì còn mà người đã mất, hồn thơm đâu rồi? Quách Tĩnh nhảy xuống ngựa, nhìn nhìn vết chân ngựa ngơ ngẩn xuất thần.

Y đang đau lòng, quên mất đại địch sau lưng, đứng trên mặt tuyết, tay trái nắm dây cương, tay phải cầm chiếc áo lông điêu, đưa mắt nhìn ra xa, trong lòng rối loạn, đột nhiên thấy sau lưng hơi bị đụng vào, đang giật mình định lui lại, chỉ thấy Âu Dương Phong chưởng trái đã đè lên huyệt Đào đạo trên lưng mình. Âu Dương Phong hôm trước từ hầm cát nhảy ra cũng bị Quách Tĩnh khống chế như thế, lúc ấy dùng gậy ông đập lưng ông, không kìm được vui mừng hô hô cười rộ.

Quách Tĩnh đang lúc đau thương đã đặt mình ra ngoài vòng sống chết, bình thản nói:

- Ngươi muốn giết cứ giết, chúng ta cũng chưa từng giao hẹn là ngươi phải tha ta.

Âu Dương Phong sửng sốt. Y vốn muốn hành hạ làm nhục Quách Tĩnh một phen rồi sẽ giết, nào ngờ

y lại không có ý muốn sống, lập tức hiểu ngay:

https://thuviensach.vn

- Thằng tiểu tử ngốc này và con nha đầu kia tình nghĩa thâm trọng, nếu mình giết y thì sẽ thỏa được tâm nguyện tuẫn tình của y.

Xoay chuyển ý nghĩ lại nghĩ:

- Con nha đầu kia đã chết trong đầm cát, phải lấy được đoạn dịch kinh văn từ y.

Lúc ấy bèn nắm bả vai Quách Tĩnh nhảy lên lưng ngựa, hai người cùng cưỡi phóng vào trong sơn cốc phía nam.

Đi đến giờ Ty, thấy cạnh đường cái có một thôn xóm. Âu Dương Phong phóng ngựa vào thôn, chỉ

thấy khắp nơi đều là tử thi, vì trời lạnh nên xác chết không bị thối rữa, thảm trạng của các xác chết vẫn chưa thay đổi, chính là bị giết hại lúc đại quân Mông Cổ tràn qua. Âu Dương Phong gọi lớn mấy tiếng, trong thôn vẫn hoàn toàn yên ắng không có ai, chỉ có vài mươi con bò con dê rống lên họa lại.

Âu Dương Phong cả mừng, kéo Quách Tĩnh vào một gian thạch thất, nói:

- Ngươi hiện đã bị ta bắt, ta cũng không muốn giết ngươi. Chỉ cần ngươi đánh thắng ta thì có thể đi.

Nói xong bắt một con dê làm thịt, xuống bếp nấu nướng.

Quách Tĩnh thấy dáng vẻ đắc ý của y, càng nhìn càng tức giận. Âu Dương Phong ném một chiếc đùi dê chín qua cho y, nói:

- Ngươi ăn no đi, chúng ta sẽ đánh nhau.

Quách Tĩnh tức giận nói:

- Muốn đánh thì cứ đánh, cái gì mà ăn no?

https://thuviensach.vn

Rồi phi thân vọt lên đánh thẳng vào giữa mặt y một chưởng. Âu Dương Phong giơ tay gạt ra, đánh trả một chưởng. Trong chớp mắt, hai người đã đánh bàn ghế giường tủ trong thạch thất đổ lổng chổng.

Đánh hơn ba mươi chiêu, Quách Tĩnh rốt lại công lực không bằng, bị Âu Dương Phong sấn lên nửa bước, chưởng phải đập trúng sườn. Quách Tĩnh không tránh được đành buông tay chờ chết, nào ngờ

Âu Dương Phong lại không phát kình, cười nói:

- Hôm nay đánh tới đây là ngừng, ngươi luyện thêm mấy chiêu công phu trong chân kinh, sáng mai sẽ tiếp tục đánh nhau với ta.

Quách Tĩnh phì một tiếng, ngồi xuống một chiếc bàn lật ngửa, cầm cái đùi dê lên định ăn, nghĩ thầm:

- Y có ý muốn học yếu quyết công phu trong chân kinh, chờ mình đánh ra, thì có thể theo đó mà làm, mình không thể mắc lừa. Y muốn giết mình thì cứ để y giết cũng được... Ờ, mới rồi y đẩy tay một cái ấy thì mình làm sao hóa giải nhỉ?

Nghĩ lại tất cả quyền thuật chưởng pháp mà mình đã học không chiêu nào có thể hóa giải, lại nhớ tới trong Cửu âm chân kinh có chép một công phu xảo kình Phi nhứ kình, cũng vô hình giống cái đẩy mới rồi của y.

Y nghĩ thầm:

- Mình cứ luyện công, y muốn học cũng không học được.

Lúc ấy ăn sạch một cái đùi dê, ngồi xếp bằng dưới đất, nhớ lại khẩu quyết trong chân kinh, theo phép tu tập. Y từ sau khi luyện thành Dịch cân đoàn cốt thiên, căn cơ càng vững, lại được Nhất Đăng đại sư chỉ dạy, yếu chỉ trong chân kinh đã sớm hiểu, những công phu như Phi nhứ kình chỉ là chi

https://thuviensach.vn

tiết lặt vặt không quá một giờ đã luyện xong, liếc mắt nhìn Âu Dương Phong thấy y đang ngồi dưới đất vận công, lập tức quát lên:

- Xem chiêu đây!

Thân hình còn chưa đứng thẳng lên đã vung chưởng chém tới.

Âu Dương Phong rút chưởng đón đỡ, đấu đến lúc kịch liệt, lại theo bài bản cũ vươn tay đẩy vào sườn Quách Tĩnh, đột nhiên thấy tay chưởng trượt đi chệch qua một bên, thân hình không tự chủ được hơi chúi về phía trước, chưởng trái của Quách Tĩnh đã thuận thế chém xuống gáy y, Âu Dương Phong vừa sợ vừa mừng, gia tăng kình lực chúi luôn về phía trước tránh qua chiêu ấy, quay lại kêu:

- Hảo công phu, đây là trong chân kinh phải không? Tên gọi là gì thế?

Quách Tĩnh nói:

- Sa tế dĩ thôi, ái mạt cầm nhi.

Âu Dương Phong sửng sốt, kế nhớ lại đây là văn tự kỳ quái trong chân kinh, nghĩ thầm:

- Thằng tiểu tử ngốc này vốn cứng cổ như trâu, chỉ có thể dùng mưu trí lừa gạt, chứ ép buộc thì vô dụng .

Lập tức chưởng thế thay đổi, lại đánh nhau với y.

Hai người đánh nhau không thôi, Quách Tĩnh cứ thua là lập tức dừng tay, lại luyện công phu mới.

Đêm ấy Quách Tĩnh ngồi dựa vào tường, Âu Dương Phong thì cẩn thận, sợ y nửa đêm đánh lén, lại sợ y thừa cơ bỏ trốn.

https://thuviensach.vn

Hai người cứ thế ở trong thạch thất hơn một tháng, ăn hết một nửa số bò dê còn lại trong thôn. Trong một tháng ấy cũng như Âu Dương Phong ép Quách Tĩnh luyện công. Âu Dương Phong võ học cao

thâm, nhìn thấy sự sai biệt trong võ công của Quách Tĩnh trước và sau khi luyện tập cũng ngộ ra được không ít yếu chỉ trong chân kinh, nhưng đem ấn chứng với kinh văn mà mình có lại không thể

thông hiểu tất cả. Y càng nghĩ càng không hiểu, lại càng ép Quách Tĩnh ráo riết, cứ thế công phu của Quách Tĩnh trong hơn một tháng ấy lại đột nhiên tăng tiến vượt bậc. Âu Dương Phong bất giác ngấm ngầm rầu rĩ:

- Cứ thế này thì mình chưa hiểu hết yếu nghĩa trong chân kinh đã không phải là đối thủ của thằng tiểu tử ngốc này rồi.

Quách Tĩnh mấy hôm đầu lòng đầy tức giận, nhưng về sau đánh nhau lại càng có ý khắc định chế

thắng, quyết ý đánh nhau với y tới cùng, rốt lại cũng phải dùng công phu trong chân kinh giết y bằng được mới thôi, biết rõ là rất khó nhưng không hề nản lòng, cố dằn lửa giận, lại càng quyết tâm. Hôm ấy y nhặt được một thanh đoản kiếm cạnh một xác chết trong thôn, lập tức khổ luyện võ khí, dùng kiếm ra chiêu với trượng gỗ của Âu Dương Phong. Âu Dương Phong vốn dùng xà trượng, nhưng

hôm trước ác đấu với Hồng Thất công trên thuyền, xà trượng đã rơi xuống biển, về sau đúc một chiếc trượng khác thả quái xà lên, nhưng sau khi bị khốn trong cột băng đã bị Lỗ Hữu Cước lấy đi hủy mất. Hiện y dùng một ngọn côn gỗ tầm thường, lại không có quái xà trợ oai, nhưng chiêu thuật biến ảo, biến hóa vô cùng, mấy lần đánh bay kiếm sắt của Quách Tĩnh, nếu trên trượng có rắn độc thì Quách tĩnh lại càng khó chống đỡ.

Nghe đại quân Thành Cát Tư Hãn về đông, người ngựa huyên náo mấy ngày không dứt, nhưng hai người đang kịch đấu hăng máu, không hề đếm

https://thuviensach.vn

xỉa. Đêm ấy đại quân qua hết, bên tai trở nên yên ắng.

Quách Tĩnh cầm kiếm đứng, nghĩ thầm:

- Đêm nay tuy không thắng được ngươi nhưng mộc trượng của ngươi bất kể thế nào cũng không

đánh bay được kiếm ta nữa đâu.

Y sốt ruột muốn thử chiêu thức vừa luyện, đứng im chờ địch nhân tấn công trước, chợt nghe phía ngoài có tiếng người quát:

- Gian tặc giỏi lắm, trốn đi đâu?

Rõ ràng là giọng Lão Ngoan đồng Chu Bá Thông.

Âu Dương Phong và Quách Tĩnh nhìn nhau ngạc nhiên, cùng nghĩ:

- Tại sao y lại từ vạn dặm xa xôi lên vùng Tây Vực này?

Hai người đang định lên tiếng chợt nghe tiếng bước chân vang lên, hai người một trước một sau chạy ngang thạch thất. Nhà cửa trong thôn vốn không ít, nhưng chỉ trong ngôi thạch thất này có đèn lửa.

Âu Dương Phong tay trái vung ra, một luồng kình lực quạt tới đánh tắt ngọn đèn. Đúng lúc ấy cánh cửa két một tiếng mở toang, một người sải chân bước vào, người đuổi theo phía sau chính là Chu Bá Thông.

Nghe thấy tiếng bước chân của hai người này đều mau lẹ dị thường, võ công của người đi trước lại càng không kém gì Chu Bá Thông. Âu Dương Phong vô cùng kinh nghi:

- Người này rõ ràng có thể thoát khỏi tay Lão Ngoan đồng thì trên đời kẻ có bản lĩnh như thế chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nếu là Hoàng Dược Sư hay Hồng Thất công, thì Lão Độc vật quả không hay rồi.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy ngấm ngầm nghĩ cách thoát thân.

Chỉ nghe người chạy trước tung người vọt tới ngồi trên xà nhà. Chu Bá Thông cười nói:

- Ngươi chơi trò cút bắt với ta, thì Lão Ngoan đồng không gì thích hơn, nhưng ta không để ngươi trốn thoát nữa đâu.

Trong bóng đêm nghe y đóng cửa lớn lại, nhấc một tảng đá lớn bên cạnh chặn ở cửa, kêu lên:

- Này, thằng giặc xấu xa, ngươi đâu rồi?

Vừa nói vừa bước vào sờ soạng. Quách Tĩnh đang muốn lên tiếng chỉ điểm địch nhân trên xà nhà, Chu Bá Thông đột nhiên nhảy vọt lên hô hô cười rộ, chụp tới người đang ngồi trên xà. Té ra y đã sớm biết người ấy nhảy lên xà nhà, nhưng cố ý sờ soạng ở góc phòng để địch nhân không đề phòng, sau đó mới đột nhiên vọt tới tập kích.

Người trên xà nhà cũng bản lĩnh rất cao cường, không đợi hai tay y chụp tới đã lộn nhào một cái ngồi xổm trên phía bắc xà nhà, chu Bá Thông miệng thì quát tháo ầm ĩ, nhưng trong lòng đối với y cũng rất úy kỵ, lắng tai nghe ngóng chỗ y ngồi, không dám ngang nhiên ép tới gần. Trong đêm vắng, y lại nghe thấy rõ ràng tiếng thở của ba người, nghĩ thầm đèn lửa trong gian thạch thất này đột nhiên tắt phụt, quả nhiên có người, chỉ là tại sao không lên tiếng, nghĩ chắc là họ sợ quá lập tức kêu lên:

- Chủ nhân đừng sợ, ta là đuổi theo một thằng tiểu tặc, bắt được là lập tức ra ngay.

Y nghĩ người thường hơi thở nặng nề, người nội công tinh thâm thì hơi thở võ chậm mà dài, nhẹ mà sâu, nếu lưu tâm thì rất dễ phân biệt. Nào ngờ lắng tai nghe thì ba người ba phía đông tây bắc ai cũng thở rất nhẹ. Chu Bá Thông giật nảy mình kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Thằng giặc giỏi, té ra ngươi đã phục sẵn người giúp đỡ ở đây.

Quách Tĩnh vốn định lên tiếng, chợt xoay chuyển ý nghĩ "Âu Dương Phong rình ở bên cạnh, người Chu đại ca đuổi theo cũng là kình địch, mình cứ đừng để lộ thân phận, chờ cơ hội giúp y là được."

Chu Bá Thông từng bước từng bước tiến tới cạnh cửa, hạ giọng nói:

- Xem ra Lão Ngoan đồng không bắt người được, chỉ đành để người khác bắt thôi.

Trong lòng đã quyết kế, chỉ cần cục diện không hay là lập tức cướp đường bỏ chạy.

Đúng lúc ấy xa xa vang lên tiếng hò reo ầm ầm, vó ngựa rầm rập như sóng nước tràn tới, ngàn người muôn ngựa xông tới bên cạnh.

Chu Bá Thông kêu lên:

- Người bên ngươi càng lúc càng đông, Lão Ngoan đồng xin thất lễ không bồi tiếp được.

Nói xong đưa tay đẩy tảng đá lớn sau cửa, tựa hồ muốn ra cửa bỏ chạy, đột nhiên hai tay nhấc lên ném mạnh vào người y đuổi. Tảng đá ấy phân lượng không nhỏ, Âu Dương Phong hàng đêm vẫn

dùng để chặn ở cửa, nếu Quách Tĩnh di động tảng đá ra, thì nhất định y sẽ tỉnh dậy.

Âu Dương Phong nghe tiếng gió rít mạnh, nghĩ lúc Lão Ngoan đồng ném tảng đá ra, ắt bên phải sẽ

không đề phòng được, mình cứ giết y trước, trừ bớt một mối họa trước mắt, lần luận kiếm ở Hoa sơn sau này lại bớt được một kình địch. Ý nghĩ vừa động, thân hình đã ngồi xuống, hai tay cùng xô ra, vận Cáp mô công đẩy

https://thuviensach.vn

thẳng tới. Y ngồi xuống phía tây, chiêu ấy đánh từ tây qua đông, lực đạo vô cùng mãnh liệt. Quách Tĩnh cùng y giao đấu liên tiếp mấy mươi ngày, đối với một cử chỉ của y cũng đều đã thuộc lòng, tuy trong ban đêm tối om nhưng vừa nghe tiếng kình phong đã biết y đột nhiên tập kích Chu Bá Thông, lúc ấy sấn lên một bước, đánh mau ra một chiêu Kháng long hữu hối. Người đứng bên phía bắc nghe thấy tiếng đá ném tới, cũng co chân đứng vững, hai tay lật ra ngoài, muốn dùng chưởng lực đẩy ngược tảng đá lại để đả thương đối phương.

Bốn người chia đứng bốn phía, phát kình tuy kẻ trước người sau, nhưng lực đạo cơ hồ không phân cao thấp. Tảng đá ấy bị bốn luồng kình lực từ đông tây nam bắc ép tới, bay tới giữa nhà thì rơi xuống. Bình một tiếng lớn, đánh vỡ nát một cái bàn gỗ.

Tiếng ầm ấy vang lên muốn điếc tai, Chu Bá Thông lại thấy thú vị, không kìm được bật tiếng cười rộ. Nhưng tiếng cười của y đến đoạn cuối thì chính y cũng không nghe thấy, nguyên là hàng vạn người ngựa đã tràn vào thôn, chỉ nghe tiếng ngựa hí vang vang, gươm giáo loảng xoảng, quân sĩ quát tháo hòa thành một tràng.

Quách Tĩnh nghe khẩu âm quân sĩ, biết là bại quân Hoa Thích Tử Mô đã tràn vào thôn, muốn chiếm một góc cố thủ. Nhưng bày trận chưa xong, quân Mông Cổ đã đuổi tới, chỉ nghe tiếng vó ngựa nện đất, cờ lớn phất gió, quát tháo xung sát, cung bật tên bay từ xa tới gần. Kế đó là võ khí ngắn chạm nhau, đâm chém tàn sát, chung quanh không biết có bao nhiêu quân mã đang hăng máu chém giết lẫn nhau.

Đột nhiên có người đẩy cửa xông vào. Chu Bá Thông vung tay chụp y ném trở ra ngoài, bưng tảng đá lên lại chặn sau cánh cửa.

Âu Dương Phong một đòn không trúng, nghĩ thầm chính mình đã bị y phát hiện, quát lên:

https://thuviensach.vn

- Lão Ngoan đồng, ngươi biết ta là ai không?

Chu Bá Thông nghe loáng thoáng tiếng người nhưng không nhận ra là ai, tay trái che trước ngực, tay phải vươn qua định chụp. Âu Dương Phong tay phải ngoặc vào cổ tay y, tay trái lật chưởng vỗ ra.

Chu Bá Thông đón đỡ một chiêu, hoảng sợ kêu lên:

- Lão Độc vật, ngươi cũng ở đây à?

Thân hình lắc một cái, bước qua bên trái sấn vào bên cạnh, đúng lúc ấy người ở phía bắc nhân lúc sơ

hở phát chưởng đánh mạnh vào hậu tâm y. Chu Bá Thông tay phải tấn công Âu Dương Phong, quyền trái vung lại đỡ đòn phía sau, nghĩ thầm thuật Tả hữu hỗ bác mình luyện được trên đảo Đào Hoa đến nay vẫn chưa có dịp chia ra để đấu với hai cao thủ, tuy tình thế hôm nay nguy hiểm nhưng cũng là cơ

hội rất tốt để thử chiêu.

Tay quyền vừa chạm vào tay chưởng địch nhân, đột nhiên Quách Tĩnh từ phía đông nhảy xổ ra, tay phải gạt tay quyền của Chu Bá Thông ra, vung tay trái đỡ thay y một chưởng. Ba người đồng thanh bật tiếng la hoảng, Chu Bá Thông kêu "Quách huynh đệ." Người kia thì kêu "Quách Tĩnh." Quách Tĩnh thì kêu "Cừu Thiên Nhận!"

Hôm trước Chu Bá Thông tỷ võ trước lầu Yên Vũ y rất sợ rắn độc, thấy không có đường chạy bèn nằm ngửa trên nóc lầu, rút ngói trên nóc lầu đắp lên người che lên tầng tầng lớp lớp, tên của quan binh bắn tới cố nhiên không trúng được, rắn độc của Âu Dương Phong cũng không thể bò lên nóc lầu cắn y. Y chờ đến sáng, xà trận đã rút lui, mọi người cũng không biết đã đi đâu cả.

https://thuviensach.vn

Y thẫn thờ buồn chán, đi chơi quanh vùng, qua vài tháng thì một đệ tử của Cái bang đưa tới một lá thư, đó chính là thư của Hoàng Dung. Trong thư nói:

- Y từng chính miệng ưng thuận là bất kể nàng thỉnh cầu chuyện gì nhất định cũng sẽ theo lời, bây giờ nàng muốn y đi giết bang chủ Thiết chưởng bang Cừu Thiên Nhận, người này có thù oán rất sâu với Lưu quý phi của Đoàn hoàng gia, giết chết y xong, Lưu quý phi sẽ không tìm y nữa. Nếu không thì Lưu quý phi cho dù phải tới chân trời góc biển cũng nhất định sẽ lấy y. Trong thư còn chỉ rõ núi Thiết Chưởng ở đâu.

Chu Bá Thông nhớ tới câu:

- Bất kể thế nào cũng sẽ theo lời.

Thì rõ ràng là mình đã nói với Hoàng Dung. Lão già Cừu Thiên Nhận câu kết với nước Kim, vốn đã không phải là người tốt, giết y cũng phải. Còn như mối duyên oan nghiệt giữa mình và Lưu quý phi thì xưa nay vẫn áy náy trong lòng, tự biết mình đã phụ bà ta quá nhiều nếu bà ta có thù oán với Cừu Thiên Nhận thì cũng nên ra sức cho bà ta, mà có thể khiến bà ta không theo đuổi lẳng nhẳng với mình thì càng là điều thượng thượng đại cát, lập tức tìm tới núi Thiết Chưởng.

Cừu Thiên Nhận động thủ với y một trận, lúc đầu còn ngang tay, đến lúc y dùng thuật song thủ hỗ

bác lập tức không địch nổi, chỉ đành bỏ chạy. Cao thủ tỷ võ nếu một người nhận thua thì thắng phụ

đã quyết vốn phải kết thúc, nào ngờ Chu Bá Thông lại cứ đuổi riết không tha. Cừu Thiên Nhận mấy lần hỏi y vì sao, Chu Bá Thông cứ trợn mắt líu lưỡi, không nói ra được lý do, nên biết ba chữ Lưu quý phi thì có chém đầu y cũng không chịu nói.

https://thuviensach.vn

Hai người lúc đánh lúc dừng, người chạy người đuổi càng đi càng xa. Võ công của Chu Bá Thông tuy cao hơn Cừu Thiên Nhận một bậc nhưng muốn lấy mạng y cũng không phải dễ. Cừu Thiên Nhận trăm mưu ngàn kế cũng không thoát được, không biết làm sao, nghĩ thầm:

- Nếu mình chạy lên vùng Tây Vực giá rét, chẳng lẽ y cũng đuổi riết không tha sao?

Chu Bá Thông thì nghĩ "Để xem ngươi chạy tới đâu mới chịu dừng lại?"

Nhưng vừa lên tới sa mạc ngoài cửa ải thì đồng rộng mênh mông, đuổi theo rất dễ, Cừu Thiên Nhận lại càng không sao trốn được. May là Chu Bá Thông rất giữ tín nghĩa, chỉ cần Cừu Thiên Nhận nằm ngủ hay ngồi lại ăn cơm hoặc tiểu tiện đại tiện thì y quyết không sấn tới xâm phạm, mình cũng đi theo để chiếu cố.

https://thuviensach.vn

Hồi 38(b)

MậT LệNH CẩM NANG

Nhưng bất kể Cừu Thiên Nhận thi hành gian kế thế nào, Lão Ngoan đồng thủy chung vẫn như âm hồn bất tán, bám riết không thôi.

Chu Bá Thông dọc đường đấu trí đấu lực với Cừu Thiên Nhận, càng lúc càng thấy vui thích, mấy lần đã chế phục được y nhưng không hạ thủ giết chết. Hôm ấy thật vừa khéo, hai người lại xông vào ngôi thạch thất.

Lúc ấy Chu Quách hai người đã biết người thứ ba là ai, nhưng tiếng thở của ba người đã bị tiếng hò hét quát tháo chém giết bên ngoài át đi, Âu Dương Phong và Cừu Thiên Nhận lại không nhận ra nhau. Âu Dương Phong biết y là kẻ đối đầu của Chu Bá Thông, Cừu Thiên Nhận lại cho rằng hai người trong thạch thất là cùng một phe. Chu, Cừu, Âu Dương ba người võ công trác tuyệt, mà Quách Tĩnh sau khi giao đấu mấy mươi ngày với Âu Dương Phong, khổ công rèn luyện, dần dần đã có thể

sánh được với ba người. Bốn đại cao thủ tụ họp trong một gian thạch thất tối om khoảng hai trượng vuông, mắt không thấy vật, tai không nghe tiếng, ngôn ngữ bất thông, bốn người đều đột nhiên biến thành vừa điếc vừa câm vừa mù.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Mình cầm chân Âu Dương Phong để Chu đại ca kết liễu Cừu Thiên Nhận trước. Lúc ấy hai người hợp lực giết Âu Dương Phong không phải chuyện khó.

https://thuviensach.vn

Trong lòng đã định chủ ý, song chưởng vỗ hờ ra, chưởng phải đánh hụt, chưởng trái lập tức chạm phải tay chưởng của một người. Quách Tĩnh lúc trên đảo Đào Hoa giao thủ với Chu Bá Thông đã quen, hai tay vừa chạm nhau đã biết là y, lập tức tung người vọt lên, định kéo tay y ra hiệu, nào ngờ

Chu Bá Thông đột nhiên nổi tính trẻ con, tay trái rút mau lại, tay phải đột nhiên đẩy ra một quyền, đập vào đầu vai Quách Tĩnh, một quyền này không sử nội kình, nhưng Quách Tĩnh hoàn toàn không đề phòng, bị y đánh trúng đau nhói. Chu Bá Thông kêu lên.

- Hảo huynh đệ, ngươi thử xem công phu của đại ca thế nào? Cẩn thận nhé!

Tay trái lại đánh ra một quyền. Quách Tĩnh tuy chưa nghe hết câu nói của y, nhưng đã có đề phòng, lập tức vung tay gạt ra.

Lúc ấy Âu Dương Phong và Cừu Thiên Nhận đã chiết chiêu với nhau, đều đã theo võ công mà nhận ra đối phương. Hai người không oán không thù, nhưng nghĩ tới dịp luận kiếm ở Hoa sơn về sau thế

ắt phải ngươi chết ta sống, lúc ấy gặp nhau nếu có thể đả thương đối thủ quả rất hay, nên đánh nhau kịch liệt. Đánh được một lúc, chỉ cảm thấy trước mặt sau lưng kình phong rít lên, cùng giật nảy mình, lập tức hiểu là Chu Bá Thông đang ra chiêu với Quách Tĩnh. Hai người trong lòng đều ngạc nhiên, chỉ nghĩ:

- Chu Bá Thông hành sự điên đảo, người ta không sao hiểu được có cơ hội này sao không mừng rỡ?

Lúc ấy không hẹn mà cùng sấn vào tấn công.

Chu Bá Thông đánh nhau với Quách Tĩnh hơn mười chiêu, thấy võ công của y đã khác hẳn ngày

trước, vừa sợ vừa mừng, liên tiếp nói:

https://thuviensach.vn

- Huynh đệ, ngươi học công phu này ở đâu thế?

Nhưng ngoài cửa tiếng hò hét chém giết ầm ầm, Quách Tĩnh làm sao nghe được? Chu Bá Thông tức giận nói:

- Được, ngươi không chịu nói, muốn làm ra vẻ à?

Chợt thấy kình phong vỗ tới mặt, Âu Cừu hai người đồng thời tấn công, lúc ấy điểm chân một cái nhảy lên xà nhà, quát:

- Để một mình y đấu với hai người các ngươi đấy.

Âu Dương Phong và Cừu Thiên Nhận nghe tiếng áo của y phất gió, đã biết Chu Bá Thông lên xà nhà nghỉ ngơi, nghĩ thầm chính là dịp tốt để hợp lực giết thằng tiểu tử ngốc này, lập tức một trái một phải cùng sấn vào tấn công. Quách Tĩnh lúc nãy bị Chu Bá Thông kìm chân, liên tiếp đổi dùng bốn năm loại chưởng pháp mà thủy chung không sao giãy ra được, vừa may được y lui ra thì hai cường địch lại lập tức xông vào, bất giác thầm kêu khổ, chỉ đành đem hết tinh thần dùng thuật song thủ hỗ bác chia ra đối địch với hai người. Đấu dược một lúc, Âu Dương Phong và Cừu Thiên Nhận đều không khỏi ngấm ngầm khen ngợi. Nên biết với công lực của Quách Tĩnh thì chỉ một trong hai người Âu Cừu cũng đều có thể thắng y, nào ngờ hai người liên thủ mà y chưởng trái thì đỡ Âu Dương Phong, quyền phải thì đánh Cừu Thiên Nhận, hai người nhất thời cũng không làm gì y được.

Chu Bá Thông ngồi trên xà nhà một lúc, nghĩ thầm nếu không nhảy xuống thì e Quách Tĩnh sẽ bị

thương, lúc ấy rón rén trượt từ vách xuống, hai tay chụp bừa tới, vừa khéo chụp tới hậu tâm Âu Dương Phong. Y ngồi xổm xuống đất, đang dùng Cáp mô công đánh mạnh tới Quách Tĩnh, đột

nhiên thấy sau lưng có người vội thu chưởng đón đỡ. Quách Tĩnh thừa cơ phóng một cước vào Cừu Thiên Nhận, nhảy vào góc nhà, không ngừng thở

https://thuviensach.vn

dốc, nếu Chu Bá Thông tới chậm một bước thì đòn mới rồi của Âu Dương Phong đẩy ra nhất định sẽ không đỡ được.

Bốn người trong bóng tối lúc phân lúc hợp, có lúc Chu Bá Thông đánh nhau với Cừu Thiên Nhận, có lúc Quách Tĩnh đánh nhau với Cừu Thiên Nhận, có lúc Âu Dương Phong đánh nhau với Cừu Thiên Nhận, có lúc Chu Bá Thông đánh nhau với Âu Dương Phong, có lúc Quách tĩnh lại giao thủ với Chu Bá Thông vài chiêu. Bốn người hỗn chiến một trận ấy, rốt lại Chu Bá Thông lại càng vui thích, cảm thấy tất cả những trận đánh nhau lúc bình sinh chưa khi nào vui bằng thế này. Mỗi khi ngừng tay y lại lằng nhằng với Quách Tĩnh không buông, nói:

- Hai tay ta tính ra là hai kẻ địch, hai thằng giặc thối tha Âu Cừu tự nhiên cũng là hai kẻ địch. Ngươi lấy một chống bốn thử xem có được không? Trò chơi mới lạ này chắc ngươi chưa từng chơi qua chứ?

Quách Tĩnh không nghe rõ y nói gì, chợt thấy ba người đồng thời xông vào tấn công, chỉ còn cách ra sức tránh né. Chu Bá Thông không ngừng khuyến khích “Đừng sợ. Đừng sợ, lúc nào nguy hiểm ta sẽ

giúp ngươi.”

Nhưng trong bóng đêm tối om, chỉ cần bị trúng bất kể một quyền một cước của ai cũng đều có thể

nguy tới tính mạng, cho dù sau đó Chu Bá Thông sẽ cứu nhưng làm sao còn kịp nữa?

Lại đánh thêm vài mươi chiêu, Quách Tĩnh mệt mỏi rã rời, chỉ thấy Âu Cừu hai người quyền chiêu càng lúc càng mạnh, chỉ đành vừa đỡ vừa lùi, định nhảy lên xà nhà tránh né, nhưng thủy chung bị

chưởng lực của Chu Bá Thông chụp lên không sao thoát thân, lúc vừa sợ vừa giận, lại không nhịn được, ngoác miệng ra chửi:

https://thuviensach.vn

- Chu đại ca, ngươi là lão già ngu ngốc, tại sao lại cứ lằng nhằng với ta làm gì?

Nhưng khổ nỗi tiếng hò hét chém giết ngoài cửa ầm ầm, có nói gì người khác cũng không nghe.

Quách tĩnh lại lùi hai bước, chợt vướng phải tảng đá lớn dưới đất một cái, suýt ngã lăn ra. Y ưỡn lưng chưa kịp đứng thẳng lên, thiết chưởng của Cừu Thiên Nhận đã vỗ tới. Quách Tĩnh trong lúc nguy cấp không kịp biến chiêu, thuận tay quờ tảng đá lớn đỡ trước ngực, Cừu Thiên Nhận một chưởng đập trúng tảng đá, Quách Tĩnh hai tay vận kình đẩy mạnh ra ngoài đỡ một chưởng của y. Chỉ

nghe bên trái tiếng gió rít lên, chưởng lực của Âu Dương Phong đã đánh tới.

Quách Tĩnh vận lực vào hai tay, quát lớn một tiếng, ném tảng đá lên khỏi đầu. Rồi nghiêng người tránh qua đòn tới.

Tảng đá lớn bay lên nóc nhà, gạch ngói bụi đất đổ xuống rào rào, ánh sao trên trời xuyên qua nóc nhà chiếu xuống. Chu Bá Thông tức giận nói:

- Nhìn thấy cả rồi còn gì vui nữa?

Quách Tĩnh vô cùng mệt mỏi, hai chân dùng sức nhảy lên, vọt ra chỗ mái nhà bị vỡ. Âu Dương Phong vội phi thân đuổi theo. Chu Bá Thông quát:

- Đừng chạy, đừng chạy, ở lại chơi đùa với ta.

Rồi vươn tay chụp chân trái y.

Âu Dương Phong cả sợ, vội vung chân phải đá lại hóa giải chiêu trào của y, nhưng thân hình không thể giữ được trên không, lại rơi xuống đất. Cừu Thiên Nhận không chờ y xuống tới đất đã phóng chân đá vào bụng y. Âu

https://thuviensach.vn

Dương Phong thót bụng lại, vung chỉ điểm vào bắp chân y. Ba người liên tiếp đánh nhau, lại càng kịch liệt.

Chỉ là lần này bóng người đã có thể phân biệt được, tiếng hò hét chém giết bên ngoài cũng dần dần lắng xuống không còn nguy hiểm như lúc hỗn chiến vừa rồi.

Chu Bá Thông vô cùng cụt hứng, có bao nhiêu tức giận đều trút lên hai người, quyền pháp đột nhiên thay đổi, liên tiếp ra sát thủ.

Quách Tĩnh ra khỏi thạch thất, trước mắt chỉ thấy người ngựa rong ruổi qua lại, tai chỉ nghe tiếng gươm giáo va chạm loảng xoảng, thỉnh thoảng lại có một tiếng kêu thảm của quân sĩ đôi bên trúng đao trúng tên. Y xông qua đám đông, chạy ra khỏi thôn, núp trong một khu rừng nhỏ nghỉ ngơi, ác đấu suốt nửa đêm, lúc ấy được nghỉ chỉ thấy gân cốt toàn thân rã rời, nhớ lại tình cảnh mới rồi trong thạch thất càng thêm run sợ, tuy lo lắng cho Chu Bá Thông, nhưng nghĩ với võ công của y thì đến lúc không đối địch nổi cũng có thể chạy thoát, nghỉ ngơi một lúc lại dần dần ngủ thiếp đi.

Ngủ đến sáng sớm hôm sau, chợt thấy trên mặt mát lạnh, có vật gì ngo ngoe.

y không kịp mở mắt ra, lập tức nhảy phắt lên, chỉ nghe một tiếng hí vui vẻ, té ra là con tiểu hồng mã liếm vào mặt y. Quách Tĩnh cả mừng, ôm cổ con ngựa, một người một ngựa sau tai họa lại trùng phùng, vun vẻ hồi lâu. Lúc y bị Âu Dương Phong giam giữ trong thạch thất, con ngựa tự đi tìm cỏ

ăn, tối hôm qua đại quân hỗn chiến, con vật mau lẹ tinh khôn, rõ ràng đã trốn khỏi tai họa, lúc ấy lại tìm được chủ nhân.

Quách Tĩnh dắt con tiểu hồng mã trở vào trong thôn, chỉ thấy tên gãy đao mẻ đầy đất, xác người ngựa chết nằm gối lên nhau, thỉnh thoảng có người chưa chết hắn rên lên mấy tiếng thê thảm. Y

https://thuviensach.vn

chinh chiến nhiều, đã quen thấy cảnh tử thương, nhưng lúc ấy nhớ lại thân thế của mình bất giác càng thêm cảm khái. Rón rén trở lại thạch thất, đứng bên ngoài lắng tai nghe ngóng, thấy yên ang không có tiếng người, lại nhìn vào khe cửa thì bên trong đã không có ai. Y đẩy cửa bước vào lục lọi khắp cả trước sau, nhưng Chu Bá Thông, Âu Dương Phong, Cừu Thiên Nhận ba người không biết đã đi đâu.

Y đứng ngẩn ra một lúc. Rồi lên ngựa đi về phía đông. Con tiểu hồng mã phi rất mau, không bao lâu đã đuổi kịp đại quân của Thành Cát Tư Hãn.

Lúc ấy các thành của Hoa Thích Tử Mô hoặc đầu hàng hoặc bị hạ, mấy mươi vạn hùng binh tan tành như trúc chẻ ngói tan. Quốc vương Ma Ha Mạt của Hoa Thích Tử Mô trước nay ngạo mạn tàn bạo, sau khi bị mọi người làm phản, một mình lẻ loi, dẫn một toán tàn quân bại tướng tất tả chạy trốn về

phía tây. Thành Cát Tư Hãn sai đại tướng Tốc Bất Đài cùng Triết Biệt thống lãnh hai vạn quân đuổi bắt, mình thì mang đại quân ban sư. Tốc Bất Đài và Triết Biệt đuổi tới thành Cơ Phố cạnh sông Đệ

Nhiếp Bá chỗ ngày nay là Mạc Tư Khoa, đại phá mấy mươi vạn liên quân Nga La Tư và Khâm sát, dùng bánh xe đè chết đại công tước thành Cơ Phố và mười một vương công Nga La Tư đầu hàng.

Trận ấy sử gọi là:

- Chiến dịch sông Già Lặc Già, phần lớn thảo nguyên của Nga La Tư từ đó rên xiết lâu dài dưới vó ngựa Mông Cổ. Ma Ha Mạt ngày tối đường cùng, về sau mắc bệnh chết trên đảo hoang ở Lý Hải.

Hôm ấy Thành Cát Tư Hãn trong thành Tán Ma Nhĩ Hãn đột nhiên không thấy Quách Tĩnh đâu, vô cùng lo lắng, sợ y một mình rơi lại phía sau chết trong đám loạn quân, thấy y trở lại không kìm được nỗi mừng rỡ. Công chúa Hoa Tranh thì tự nhiên càng thêm vui mừng.

https://thuviensach.vn

Khưu Xử Cơ theo đại quân về đông, dọc đường ra sức khuyên Thành Cát Tư Hãn thương dân ít giết người. Thành Cát Tư Hãn tuy trò chuyện với y không hợp, nhưng biết y là kẻ sĩ có đạo cũng không tiện trái ý y quá, vì thế trong lúc hỗn chiến, rất nhiều bách tính nhờ lời nói của Khưu Xử Cơ mà được sống sót.

Hoa Thích Tử Mô cách Mông Cổ vài vạn dặm, đại quân của Thành Cát Tư Hãn trở về mất rất nhiều thời gian, trở về tới sông Cán Nạn Hà mở tiệc lớn báo tiệp, cho quân sĩ nghỉ ngơi. Khưu Xử Cơ và bọn Lỗ Hữu Cước cùng bang chúng Cái bang lần lượt từ biệt về nam. Lại qua mấy tháng, gió thu nổi lên, người mạnh ngựa khỏe, Thành Cát Tư Hãn lại có ý nam chinh, hôm ấy đại hội chư tướng bàn kế

đánh Kim.

Quách Tĩnh sau khi Hoàng Dung chết lòng buồn rười rượi, thường một mình một ngựa mang đôi

điêu đi lang thang ngoài thảo nguyên Mông Cổ, ngơ ngơ ngác ngác, có khi mấy ngày liền không nói một câu. Công chúa Hoa Tranh dịu dàng khuyên giải, y như không hề nghe thấy. Mọi người hiểu được nguyên do, biết y đau khổ, không ai dám nói tới chuyện hôn nhân. Thành Cát Tư Hãn mãi lo việc đánh Kim nên cũng không rảnh nghỉ tới. Hôm ấy bàn việc nam chinh trong kim trướng của đại hãn, các tướng đều dâng kế sách, nhưng Quách Tĩnh thủy chung không nói câu nào.

Thành Cát Tư Hãn cho chư tướng lui ra, một mình lên gò trầm ngâm suy nghĩ suốt nửa ngày, hôm sau ra lệnh chia quân làm ba đường đánh Kim. Lúc ấy trưởng tử Truật Xích, thứ tử sát Hợp Đài của y đều đang cai trị các nước vừa chinh phạt được ở phương tây nên cánh trung quân đánh Kim do con thứ ba là Oa Khoát Đài thống suất, cánh tả quân do con thứ tư là Đà Lôi thống suất, cánh hữu quân do Quách Tĩnh thống suất.

https://thuviensach.vn

Thành Cát Tư Hãn tuyên triệu thống suất ba cánh quân vào trướng, ra lệnh tùy tùng lui ra, nói với ba người Oa Khoát Đài, Đà Lôi, Quách Tĩnh:

- Tinh binh của nước Kim đều ở Đồng Quan, phía nam dựa vào núi dài, phía bắc có sông lớn, rất khó đánh thắng mau được. Kế sách của các tướng tuy đều có chỗ dùng được nhưng đối mặt đánh mạnh, không khỏi mất nhiều thời giờ. Hiện Mông Cổ ta liên minh với Đại Tống, kế sách hay nhất không bằng mượn đường qua đất Tống, từ Đường Châu, Đăng Châu tiến quân, tới thẳng đô thành Đại

Lương nước Kim.

Ba người Oa Khoát Đài, Đà Lôi, Quách Tĩnh nghe tới đó đều nhảy lên, ôm chầm nhau reo lớn:

- Diệu kế.

Thành Cát Tư Hãn nhìn Quách Tĩnh mỉm cười nói:

- Ngươi giỏi dùng binh, ta rất vừa ý. Ta hỏi ngươi đánh Đại Lương xong thì làm gì nữa?

Quách Tĩnh trầm ngâm hồi lâu, lắc đầu nói:

- Không đánh Đại Lương.

Oa Khoát Đài và Đà Lôi rõ ràng nghe phụ vương nói là tới thẳng Đại Lương, tại sao Quách tĩnh lại nói không đánh, trong lòng ngờ vực, đều sửng sốt nhìn nhìn y. Thành Cát Tư Hãn vẻ mặt vẫn có vẻ

cười cười hỏi:

- Không đánh Đại Lương thì làm gì?

Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Không đánh nhưng cũng không phải không đánh: là đánh mà không đánh, không đánh mà đánh.

Mấy câu ấy Oa Khoát Đài và Đà Lôi nghe xong càng thêm mờ mịt. Thành Cát Tư Hãn cười nói:

- Đánh mà không đánh, không đánh mà đánh, tám chữ ấy nói rất hay. Ngươi nói rõ cho hai vị huynh trưởng của ngươi nghe đi.

Quách Tĩnh nói:

- Con đoán cách dùng quân của đại hãn là giả đánh đô thành nước Kim để hạ thành giặc. Đại Lương là nơi hoàng đế nước Kim đóng nhưng quân giữ không nhiều, vừa thấy quân ta tới ắt nước Kim sẽ

lập tức điều quân từ Đồng Quan về cứu. Binh pháp Trung Hoa có câu "Cuốn giáp mà chạy ngày đêm không nghỉ, cướp đường mà đi, tranh lợi ngoài trăm dặm, thì thống tướng sẽ bị bắt sống."

Người khỏe đi trước, người mệt đi sau, mười người chỉ có mặt người tới được. Trăm dặm đi mau, sĩ

tốt trong mười người chỉ có một người có thể tới nơi. Từ Đồng Quan tới Đại Lương, ngàn dặm cứu viện, binh ròng tướng khỏe mười phần không có được một phần tới nơi, lại thêm người mệt ngựa mỏi, tuy tới cũng không có sức đánh nhau. Quân ta dĩ dật đãi lao, ắt có thể đại quá quân Kim. Tất cả

quân tinh nhuệ của nước Kim đều một trận đánh tan thì thành Đại Lương không đánh cũng hạ được.

Nếu ra sức đánh thành Đại Lương, lúc gấp rút khó mà hạ nổi, lại dễ bị rơi vào thế hai mặt thụ địch.

Thành Cát Tư Hãn vỗ tay cười lớn, nói:

https://thuviensach.vn

- Nói rất hay, nói rất hay!

Bèn lấy ra một tấm bản đồ trải lên bàn, ba người nhìn xong, không ai không vô cùng kinh ngạc.

Nguyên đó là tấm bản đồ vẽ vùng phụ cận thành Đại Lương, trên bản đồ vẽ đường hành quân của đôi bên, làm thế nào để đánh vào lưng địch, công vào lòng địch, làm thế nào để dụ quân địch từ Đồng Quan tất tả về cứu, làm thế nào để nhân lúc quân địch mệt mỏi hợp lại hạ thành, hoàn toàn giống hệt lời Quách Tĩnh vừa nói. Oa Khoát Đài và Đà Lôi nhìn nhìn phụ vương, lại nhìn nhìn Quách Tĩnh, đều vừa ngạc nhiên vừa khâm phục. Quách Tĩnh trong lòng rất phục, nghĩ thầm:

- Mình học binh pháp trong di thư của Vũ Mục, cũng không có gì lạ. Đại hãn không biết chữ, không đọc sách, lại anh minh như thế.

Thành Cát Tư Hãn nói:

- Lần này nam chinh, phá Kim ắt xong. Ở đây có ba cái cẩm nang, mỗi người lấy một cái, sau khi hạ

thành Đại Lượng xong, ba người các ngươi họp nhau trên điện Kim Loan của hoàng đế Đại Kim

cùng mở ra rồi theo kế mà làm.

Nói xong móc trong bọc ra ba cái túi gấm đưa cho mỗi người một cái.

Quách Tĩnh cầm lấy nhìn qua, thấy miệng túi dùng sơn đất thảy ra niêm kín, trên lớp sơn có đóng ấn chương của đại hãn. Thành Cát Tư Hãn lại nói:

- Chưa vào thành Đại Lương không được tự ý mở ra, trước khi mở túi ra, ba người phải kiểm tra lẫn nhau xem có túi nào mất dấu niêm phong không.

Ba người nhất tề lạy rạp xuống nói:

https://thuviensach.vn

- Mệnh lệnh của đại hãn, há dám làm trái?

Thành Cát Tư Hãn hỏi:

- Quách Tĩnh ngươi bình nhật hành sự rất ngu độn, tại sao dùng binh lại linh mẫn như thế?

Quách Tĩnh lúc ấy bèn kể lại việc học được di thư của Vũ Mục. Thành Cát Tư Hãn hỏi tới việc cũ

của Nhạc Phi, Quách Tĩnh đem chuyện Nhạc Phi đại phá quân Kim ở Chu Tiên trấn thế nào, quân Kim gọi ông ta là Nhạc gia gia thế nào, nói "Chống núi dễ, chống quân Nhạc gia khó" thế nào, nhất nhất kể lại. Thành Cát Tư Hãn không nói gì, chắp tay sau lưng đi qua đi lại trong trướng, thở dài nói:

- Hận không sinh ra sớm được trăm năm để giao thủ với vị anh hùng ấy một phen. Trên đời hôm nay còn có ai là địch thủ của ta.

Trong lời nói đầy vẻ cô đơn.

Quách Tĩnh từ kim trướng trở ra, nghĩ mấy hôm nay việc quân bận rộn, chưa từng gặp mẹ, sáng mai ra quân nam chinh để trả thù mấy đời cho Đại Tống, hôm nay cũng nên làm bạn với mẹ một lúc, bèn về lều của mẹ. Nhìn thấy đồ vật trong lều đã sắp xếp gọn ghẽ, chỉ còn có một người lính già coi giữ, vừa hỏi tới thì ra Lý thị mẹ y vâng lệnh đại hãn đã chuyển qua ở một gian lều khác.

Quách Tĩnh hỏi rõ chỗ rồi tới đó, thấy gian lều này so với gian lều vẫn ở lớn hơn gấp mấy lần vén cửa bước vào bất giác giật nảy mình, chỉ thấy trong trướng vàng bạc lóa mắt, nệm gấm chăn thêu, đều là những bảo vật trân quý mà quân Mông Cổ cướp được từ các nơi mang về. Công chúa Hoa

Tranh làm bạn với Lý Bình, đang nói những chuyện thú vị của Quách Tĩnh thời trẻ con. Nàng thấy Quách Tĩnh bước vào, mỉm cười đứng dậy đón.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nói:

- Mẹ, những đồ vật này từ đâu ra thế?

Lý Bình nói:

- Đại hãn nói con tây chinh lập được công lớn, đặc biệt thưởng cho con. Thật ra chúng ta nghèo hèn quen rồi, dùng làm gì tới những vật này.

Quách Tĩnh gật gật đầu, thấy trong trướng lại có thêm tám nữ tỳ hầu hạ mẹ mình, đều là nữ nô lệ mà đại quân bắt được.

Ba người trò chuyện một lúc, Hoa Tranh cáo từ ra về. Nàng nghĩ ngày mai Quách tĩnh lại đi xa, hôm nay ắt có rất nhiều chuyện phải nói với nàng, nào ngờ ra trướng chờ suốt nửa ngày Quách Tĩnh vẫn không ra.

Lý Bình nói:

- Tĩnh nhi, công chúa nhất định chờ con ở ngoài, con cũng ra nói chuyện với nàng một lúc đi.

Quách Tĩnh dạ một tiếng, nhưng vẫn ngồi bất động.

Lý Bình thở dài nói:

- Chúng ta ở phía bắc suốt hai mươi năm, tuy đội ơn đại hãn rất nhiều, nhưng ta vẫn rất nhớ nhà. Chỉ

mong phen này con đi diệt được nước Kim, hai mẹ con chúng ta sớm về được cố hương. Chúng ta về

lại nhà cũ của cha con ở thôn Ngưu Gia, con cũng không phải là kẻ tham vinh hoa phú quý, không cần lên bắc nữa. Chỉ là việc công chúa thì không biết nên làm sao, trong chuyện này quả có rất nhiều chỗ khó xử.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nói:

- Hôm trước con đã từng nói rõ với công chúa, Dung nhi đã chết, trọn đời con sẽ không cưới vợ nữa.

Lý Bình thở dài nói:

- Công chúa có thể còn tha thứ được, nhưng ta nghĩ tới ý đại hãn, quả thật rất lo lắng.

Quách Tĩnh nói:

- Đại hãn thế nào?

Lý Bình nói:

- Mấy hôm nay đại hãn đột nhiên vô cùng ưu đãi mẹ con, vàng bạc châu báu thưởng cho vô số. Tuy nói là ban thưởng công lao tây chinh của con, nhưng ta ở mạc bắc hai mươi năm, biết rõ tính tình đại hãn, xem ra trong này còn có nguyên cớ khác.

Quách Tĩnh nói:

- Mẹ, mẹ thấy có chuyện gì?

Lý Bình nói:

- Ta là phận đàn bà, có cao kiến gì đâu, chỉ là nghĩ kỹ thì đại hãn là muốn ép chúng ta làm chuyện gì đó.

Quách Tĩnh nói:

- Ờ, nhất định là ông muốn con thành thân với công chúa.

Lý Bình nói:

https://thuviensach.vn

- Thành thân là chuyện hay, nhưng có quá nửa là đại hãn không biết trong lòng con không muốn, cũng không đến nỗi phải cưỡng ép. Theo ta thấy là con thống suất đại quân nam chinh, đại hãn sợ

con đột nhiên dấy quân làm phản.

Quách Tĩnh lắc đầu nói:

- Con không có lòng muốn giàu sang, đại hãn biết rất rõ, con phản ông ta làm gì?

Lý Bình nói:

- Ta nghĩ ra một cách, hoặc có thể dò xét được ý đại hãn. Con nói ta nhớ nhà muốn về, muốn cùng về

nam với con, con đi bẩm với đại hãn xem ông ta nói thế nào.

Quách Tĩnh mừng rỡ nói:

- Mẹ, sao mẹ không nói sớm? Chúng ta cùng về quê cũ đó là việc tốt đẹp tới mức nào, đại hãn nhất định sẽ ưng thuận.

Y vén cửa lều bước ra, không thấy Hoa Tranh, nghĩ chắc nàng chờ lâu quá đã trở về rồi.

Quách Tĩnh đi hồi lâu, cúi đầu buồn bã trở về. Lý Bình nói:

- Đại hãn không chịu phải không?

Quách Tĩnh nói:

- Chuyện này con không hiểu được, đại hãn nhất định giữ mẹ ở đây làm gì?

Lý Bình im lặng. Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Đại hãn nói phá Kim xong sẽ cho con đưa mẹ về quê, lúc ấy áo gấm về làng, há không rạng rỡ hơn sao? Con nói mẹ rất nhớ quê, chỉ mong sớm được về nam. Đại hãn đột nhiên có vẻ tức giận, cứ lắc đầu không chịu.

Lý Bình trầm ngâm nói:

- Ờ, nếu Nhị sư phụ của con và Dung nhi còn sống, nhất định sẽ đoán ra được. Chỉ hận là ta chỉ là một người đàn bà nhà quê dốt nát, chỉ càng nghĩ càng thấy không yên lòng chứ không biết vì sao.

Quách Tĩnh rút cái túi gấm ra mân mê trong tay, nói:

- Lúc đưa con cái túi gấm này, thần sắc trên mặt đại hãn rất kỳ lạ, chỉ sợ có liên quan tới chuyện này cũng chưa biết chừng.

Lý Bình cầm cái túi gấm nhìn kỹ một lúc rồi lập tức đuổi đám thị tỳ ra, nói:

- Mở ra xem thử.

Quách Tĩnh hoảng sợ nói:

- Không, phá mất dấu kim ấn là phạm tội chết đấy.

Lý Bình cười nói:

- Thuật dệt gấm của phủ Lâm An nổi tiếng khắp thiên hạ. Mẹ của con là con gái Lâm An, từ nhỏ đã học được. Cần gì phải phá hỏng vết niêm, chỉ khều phá túi gấm ra, trong chớp mắt đã dệt lại xong, quyết không có dấu vết gì cả.

Quách Tĩnh cả mừng. Lý Bình lấy kim nhỏ ra nhè nhẹ dứt đứt tơ chỉ trên túi gấm, lấy ra một trang giấy, mẹ con cùng mở xem, ngớ mặt nhìn nhau, bất giác đều thấy sống lưng lạnh buốt.

https://thuviensach.vn

Nguyên là trên tờ giấy viết một mật lệnh của Thành Cát Tư Hãn, sai ba cánh quân cửa Oa Khoát Đài, Đà Lôi, Quách Tĩnh phá xong quân Kim thì lập tức chuyển quân xuống nam, dùng thủ đoạn sét đánh không kịp bưng tai đánh phủ Lâm An, tiêu diệt nhà Tống, từ đó thiên hạ sẽ thống nhất về Mông Cổ.

Trong mật lệnh lại nói nếu Quách Tĩnh có thể lập được đại công ấy thì nhất định sẽ cắt đất phong vương cho, không tiếc trọng thưởng, còn nếu có lòng khác thì Oa Khoát Đài và Đà Lôi đã có lệnh chỉ, cứ lập tức chém đầu y, mẹ y ắt cũng sẽ bị lăng trì.

Quách Tĩnh ngẩn ra suốt hồi lâu mới nói:

- Mẹ, nếu không phải mẹ phá túi ra lấy được mật lệnh thì tính mệnh mẹ con ta không thể giữ được.

Nghĩ tới con là người Đại Tống, há lại có thể bán nước cầu vinh?

Lý Bình nói:

- Kế sách hôm nay nên làm thế nào?

Quách Tĩnh nói:

- Mẹ, chỉ cần lão nhân gia người chịu vất vả chúng ta liền đêm trốn về nam thôi.

Lý Bình nói:

- Đúng thế, ngươi mau đi thu thập hành lý, nhớ đừng để tiết lộ hình tích.

Quách Tĩnh gật đầu, quay về trướng mình lấy những vật tùy thân, ngoài con tiểu hồng mã còn chọn thêm tám con ngựa khỏe. Nếu đại hãn điểm binh đuổi theo thì có thể cùng mẹ thay đổi mà cưỡi để

https://thuviensach.vn

giảm sức ngựa, dễ thoát thân hơn.

Đối với tất cả những vàng bạc châu báu mà đại hãn ban cho, y đều không lấy một món, ngay cả

thanh kim đao chuôi khảm đầu hổ cũng để lại trong trướng, cởi bỏ y phục nguyên soái ra, đổi mặc áo da bình thường. Y từ nhỏ sinh trưởng ở đại mạc, hôm nay một lần ra đi, vĩnh viễn không trở lại, trong lòng cũng thấy khó xử, đóng cửa chiếc lều mà mình đã trú ngụ lâu ngày lại, đứng ngẩn ra xuất thần, nhìn thấy sắc trời đã tối, lại trở về lều của mẹ.

Vừa vén cửa lều lên, đột nhiên tim đập thình thịch, chỉ thấy dưới đất có hai cái bao vứt lăn lóc, mẹ đã không thấy đâu. Quách Tĩnh kêu lên hai tiếng:

- Mẹ?

Nhưng không nghe trả lời, trong lòng cảm thấy không hay, đang định ra ngoài tìm kiếm. Đột nhiên cửa trướng mở ra, đèn lửa sáng rực, đại tướng Xích Lão Ôn đứng ngoài cửa trướng kêu "Đại hãn tuyên triệu Kim đao phò mã!

Sau lưng y có vô số quân sĩ, đều tay cầm trường mâu. Quách Tĩnh thấy tình hình như thế, trong lòng vô cùng hoảng hốt, nếu dựa vào võ công xông bừa ra thì chắc Xích Lão Ôn không cản được, nhưng lại nghĩ thầm:

- Mẹ đã bị đại hãn bắt đi, mình há lại có thể chạy trốn một mình?

Lúc ấy bèn theo Xích Lão Ôn tới kim trướng. Chỉ thấy ngoài trướng có hai ngàn tiễn đồng vệ sĩ của Thành Cát Tư Hãn xếp hàng, tay cầm trường mâu đại kích, trận thế tề chỉnh. Xích Lão Ôn nói:

- Đại hãn có lệnh trói ngươi lại. Tới đây thì phải đắc tội rồi, xin phò mã gia đừng trách.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh gật gật đầu, đưa tay chịu trói, bước vào trong trướng.

Trong trướng thắp mấy mươi ngọn đèn mỡ bò, chiếu sáng như ban ngày.

Thành Cát Tư Hãn bộ mặt giận dữ, đập bàn một cái quát:

- Ta đãi ngươi không bạc, nuôi ngươi từ nhỏ đến lớn, lại đem con gái ruột hứa gả cho ngươi. Tiểu tặc, sao ngươi dám phản bội ta?

Quách Tĩnh thấy chiếc túi gấm mở ra đặt trên bàn đại hãn, biết hôm nay đã có chết không sống, bèn hiên ngang nói:

- Ta là thần dân Đại Tống há lại nghe hiệu lệnh của ngươi, tấn công nước mình?

Thành Cát Tư Hãn nghe y buông lời đụng chạm lại càng tức giận, quát kéo y ra chém đầu.

Quách Tĩnh hai tay bị dây thừng lớn trói chặt, tám tên đao phủ thủ cầm đao đứng bên cạnh, không sao chống cự, kêu lên:

- Ngươi liên minh với Đại Tống đánh Kim, giữa đường lại phản bội lời thề, nói không giữ lời, sao gọi là anh hùng được?

Thành Cát Tư Hãn cả giận, phóng chân đá lật cái bàn, quát:

- Khi ta phá Kim xong thì minh ước với Triệu Tống đã kết thúc, lúc ấy nam hạ đánh Tống lại là bội ước à? Mau chém nó đi?

Chư tướng tuy có nhiều người giao hảo với Quách Tĩnh nhưng thấy đại hãn nổi giận, đều không dám xin tha y. Quách Tĩnh càng không nói gì, sãi chân bước ra khỏi trướng.

Đột nhiên thấy Đà Lôi phóng ngựa từ thảo nguyên phóng mau tới, kêu lớn "Đao hạ lưu nhân!"

https://thuviensach.vn

Y nửa người trên cởi trần, nửa người dưới chỉ mặc một chiếc khố da, chắc đang ngủ nghe được tin vội vàng tới xin. Y xông thẳng vào trướng kêu lên:

- Phụ vương, Quách Tĩnh an đáp lập được công lớn, từng cứu tính mạng của cha và con, dù phạm tử

tội cũng không thể chém được.

Thành Cát Tư Hãn nghĩ tới công lao của Quách Tĩnh, bèn quát:

- Dắt y vào đây.

Bọn đao phủ thủ lại giải Quách Tĩnh vào.

Thành Cát Tư Hãn trầm ngâm hồi lâu, nói:

- Ngươi nghĩ tới nhà Triệu Tống thì có chỗ nào hay? Ngươi từng nói với ta việc Nhạc Phi, y tận trung báo nước như thế mà rất lại vẫn bị xử tử. Ngươi đánh dẹp Triệu Tống cho ta, hôm nay trước mặt mọi người ta đáp ứng phong cho ngươi làm Tống vương, để ngươi cai trị giang sơn Nam triều.

Quách Tĩnh nói:

- Không phải tôi dám làm phản đại hãn. Nhưng nếu bắt tôi bán nước cầu vinh thì tuy phải chịu ngàn đao muôn kiếm cũng không thể vâng lệnh được.

Thành Cát Tư Hãn nói:

- Dắt mẹ y ra đây.

Hai tên thân binh bèn giải Lý Bình sau trướng ra.

Quách Tĩnh nhìn thấy mẹ, kêu lên:

- Mẹ?

https://thuviensach.vn

Rồi bước lên hai bước, đao phủ thủ vung đao chặn lại. Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Chuyện này chỉ có hai mẹ con mình biết, không biết vì sao lại bị lộ ra.

Thành Cát Tư Hãn nói:

- Nếu chịu làm theo lời ta thì mẹ con ngươi đều được vinh hiển, nếu không thì trước hết chém mẹ

ngươi làm hai đoạn, đó là ngươi hại đấy. Ngươi hại chết mẹ mình thì trước hết đã là người bất hiếu rồi.

Quách Tĩnh nghe mấy câu ấy của y chỉ hoảng sợ đứng tim, cúi đầu trầm ngâm, không biết làm sao là tốt.

Đà Lôi khuyên:

- An Đáp, ngươi từ nhỏ đã sinh trưởng ở Mông Cổ, chẳng khác gì người Mông Cổ. Bọn tham quan Triệu Tống câu kết với người Kim, hại chết cha ngươi, ép mẹ ngươi không có nhà mà về. Nếu không phải phụ vương thu lưu, ngươi làm sao có được ngày hôm nay. Anh em ta tình sâu nghĩa nặng, ta không thể để ngươi phải làm người bất hiếu, mong ngươi hồi tâm chuyển ý, tuân phục lệnh chỉ của đại hãn.

Quách Tĩnh nhìn mẹ, đang định lên tiếng ưng thuận nhưng nhớ tới lời mẹ răn dạy lúc bình nhật, lại nghĩ tới thảm trạng nhà tan người chết ở các nước phương tây sau khi bị quân Mông Cổ chinh phục, quả thật tiến lui đều khó.

Thành Cát Tư Hãn hai mắt trừng trừng nhìm y, chờ y lên tiếng. Mấy trăm người trong kim trướng cũng im lặng không một hơi thở, tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào Quách Tĩnh. Quách Tĩnh nói:

- Ta... .

https://thuviensach.vn

Rồi bước tới một bước, lại không nói được nữa.

Lý Bình chợt nói:

- Đại hãn, e thằng nhỏ này nhất thời không nghĩ rõ được, để tôi khuyên y được không?

Thành Cát Tư Hãn cả mừng, luôn miệng nói:

- Được ngươi mau khuyên y đi.

Lý Bình bước tới trước mặt, kéo tay Quách Tĩnh bước vào góc kim trướng, hai người cùng ngồi xuống. Lý Bình ôm ngang hông con, nói khẽ:

- Hai mươi năm trước ta ở thôn Ngưu Gia phủ Lâm An đã mang con trong bụng. Một hôm tuyết lớn Khu Xử Cơ Khưu đạo trưởng quen biết với cha con, tặng cho hai thanh chuỷ thủ, một cho cha con, một cho Dương thúc phụ của con.

Vừa nói vừa rút trong bọc Quách Tĩnh ra ngọn chuỷ thủ ấy, chỉ vào hai chữ Quách Tĩnh khắc trên chuôi, nói:

- Khưu đạo trưởng đặt tên con là Quách Tĩnh, đặt tên con của Dương thúc phụ là Dương Khang, con có biết là ý gì không?

Quách Tĩnh nói:

- Khưu đạo trưởng muốn nói bọn con không được quên cái nhục Tĩnh Khang .

Lý Bình nói:

- Đúng thế. Con nhà họ Dương nhận giặc làm cha tới nỗi thân bại danh liệt, chuyện đó không cần nói, chỉ đáng tiếc là Dương thúc phụ một đời hào kiệt mà con cháu về sau lại bôi nhọ tiếng tăm anh hùng của y.

https://thuviensach.vn

Rồi hít vào một hơi, nói:

- Nhớ lại ta năm xưa nhịn nhục chịu khổ nuôi con khôn lớn trên vùng Mông Cổ giá rét là để làm gì?

Chẳng lẽ để nuôi lớn một tên gian tặc bán nước khiến cha con dưới suối vàng đau lòng sao?

Quách Tĩnh kêu lên một tiếng:

- Mẹ?

Nước mắt chảy xuống ròng ròng.

Lý Bình nói bằng tiếng Hán, Thành Cát Tư Hãn và Đà Lôi cùng chư tướng đều không hiểu ý, nhưng thấy Quách Tĩnh rơi nước mắt, chỉ cho rằng Lý Bình tham sống sợ chết đã khuyên con ưng thuận, ai cũng mừng thầm.

Lý Bình lại nói:

- Đời người trăm tuổi, chớp mắt là qua, việc sống chết có gì là lớn? Chỉ cần một đời hành sự không có gì phải thẹn với lòng, thì cũng không uổng làm người trên đời một dịp. Nếu người khác phụ ta, cũng không cần phải nhớ tội lỗi của họ. Con nhớ lời ta đấy!

Bà chăm chú nhìn Quách Tĩnh hồi lâu, thần sắc trên mặt vô cùng dịu dàng, nói:

- Hài tử con nhìn ta cho kỹ nhé?

Nói xong giơ ngọn chuỷ thủ cắt dây trói cho y. Rồi lập tức xoay mũi kiếm lại đâm vào giữa ngực.

Quách Tĩnh hai tay rời khỏi dây, vội vàng ngăn lại nhưng thanh chuỷ thủ sắc bén dị thường đã đâm ngập tới cán. Thành Cát Tư Hãn giật nảy mình

https://thuviensach.vn

kêu lên:

- Bắt lấy?

Tám tên đao phủ thủ không dám làm phò mã bị thương, đều ném binh khí trong tay xuống, bò rạp ra đất.

Quách Tĩnh vô cùng đau thương, bế mẹ lên, một chiêu Tảo đường thoái quét ngã hai tên đao phủ thủ

vọt ra ngoài. Y khuỷu tay trái hích ngược lại, đánh vào giữa ngực một tên đao phủ thủ, chát một tiếng, xương sườn gãy luôn. Các tướng kêu ầm lên, nép người sấn vào Quách Tĩnh lui vào vách, tay trái nắm vách trướng dùng sức giật một cái, nửa gian kim trướng đổ xuống trùm lên các tướng.

Trong lúc hỗn loạn, y ôm mẹ chạy thẳng ra ngoài.

Chỉ nghe tiếng tù và vang lên gấp rút, tướng sĩ nhao nhao lên ngựa đuổi theo. Quách Tĩnh kêu lên mấy tiếng:

- Mẹ?

Không nghe mẹ trả lời, đưa tay lên mũi thì đã đứt hơi. Y ôm xác mẹ chạy mau trong đêm tối chỉ

nghe bốn phía người reo ngựa hí, ánh lửa sáng như sao sa. Y hoảng sợ không chọn đường chạy một hồi, nhìn thấy đông nam tây bắc đều là tướng sĩ Mông Cổ cho dù y thần dũng, nhưng lẻ loi một mình, làm sao chống được hơi mười vạn tinh binh Mông Cổ? Nếu cưỡi trên lưng con tiểu hồng mã, dựa vào cước lực của con bảo mã thì hoặc giả còn có thể chạy trốn, chứ hiện đang bế xác mẹ đi chân không, thì quả thật là không thể thoát hiểm được.

https://thuviensach.vn

Y không nói một tiếng, sãi chân chạy mau, nghĩ chỉ cần chạy lên được dốc núi dựng đứng, triển khai khinh công lên đỉnh núi, thì quân tướng Mông Cổ tuy nhiều nhưng không ai lên được, cũng có thể

tạm thời ẩn náu một lúc sẽ tìm cách thoát thân. Đang chạy mau chợt nghe trước mặt có tiếng hò reo ầm ầm, một đội quân mã xông tới, dưới ánh sáng nhìn thấy rất rõ, người đi đầu là một viên đại tướng mặt đỏ râu bạc, Chính là Xích Lão Ôn, một trong tứ kiệt. Quách Tĩnh nghiêng người tránh một đao của Xích Lão Ôn chém tới không hề quay người, vẫn sấn lên xông thẳng vào trận. Quân Mông Cổ

cùng bật tiếng reo ầm ầm. Quách Tĩnh tay trái vươn ra nắm được chân phải một viên Thập phu trưởng, chân phải điểm.xuống người đã vọt lên. Y chuyển người cưỡi trên lưng ngựa, đặt xác mẹ

xuống yên ổn rồi, thuận tay ném viên Thập phu trưởng xuống ngựa, cướp lấy trường mâu trong tay y. Lên ngựa, đặt mẹ, ném địch, đoạt mâu, bốn việc liên tiếp một mạch, lúc ấy như hổ mọc cánh, hai chân kẹp một cái múa ngọn trường mâu lên, từ sau trận xông ra phía ngoài. Xích Lão Ôn lớn tiếng thúc quân đuổi theo.

Tuy xông ra khỏi trận địch nhưng hướng phóng chạy lại ngược lại với phía dốc núi dựng đứng, càng chạy càng xa. Vậy nên phi ngựa chạy về phía nam hay chạy lên dốc núi dựng đứng trước? Trong lòng còn do dự chưa quyết, đại tướng Bát Nhĩ Truật lại đã dẫn quân đánh tới. Lúc ấy Thành Cát Tư

Hãn nổi giận như sấm, truyền lệnh phải bắt sống được Quách Tĩnh. Đại đội nhân mã từng lớp từng lớp kéo tới bao vây, lại có vài ngàn quân mã phóng về phía nam bày trận thế trước, đề phòng y chạy thoát.

Quách Tĩnh xông qua đám người ngựa của Bác Nhĩ Truật, trên ngựa trên áo lốm đốm vết máu, nếu không phải là đại hãn ra lệnh bắt sống, quân tướng Mông Cổ không dám phát tên, lúc xung sát còn nhường nhịn ba phần thì

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh cho dù thần dũng cũng làm sao ra khỏi vòng vây. Y chỉ thấy xác mẹ trên tay đã lạnh ngắt, cố nín khóc phóng ngựa về lúa nam. Truy binh phía sau xa dần, nhưng trời đã hửng sáng. Đang ở giữa đất Mông Cổ, cách Trung thổ hàng vạn dặm, một ngựa một thương làm sao thoát khỏi truy binh, trốn về quê cũ?

Chạy được không bao lâu, trước mặt bụi bay mù mịt, một toán quân xông tới.

Quách Tĩnh vội kéo ngựa chạy về phía đông. Nào ngờ con ngựa xung sát suốt nửa đêm, đã mệt mỏi chịu không nổi, lúc ấy hai chân trước khuỵu xuống không đứng lên được nữa. Lúe ấy tình thế đã vô cùng nguy cấp nhưng y vẫn nhất định không chịu bỏ xác mẹ, liền tay trái bế mẹ, tay phải cầm mâu, quay lại đón địch.

Nhìn thấy quân mã xông tới gần, trong làn bụi bốc có tiếng gió rít, một mũi tên bắn trúng ngọn trường mâu. Mũi tên này kình lực rất mạnh, Quách Tĩnh chỉ thấy ngọn trường mâu trong tay chấn động một cái, mũi mâu đã bị bắn gãy. Kế đó lại có một mũi tên bắn vào trước ngực. Quách Tĩnh ném trường mâu xuống, vươn tay chụp thì thấy mũi tên đã bị bẻ gãy đầu. Y sửng sốt ngẩng đầu lên, chỉ

thấy một viên tướng kìm quân lại, một mình phóng tới, chính là Thần tiễn tướng quân Triết Biệt năm xưa đã dạy y tiễn pháp. Quách Tĩnh kêu:

- Sư phụ, người tới bắt con về phải không?

Triết Biệt đáp

- Đúng thế.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Cho dù là hôm nay không thoát khỏi vòng vây, thì để cho người khác bắt chẳng bằng để sư phụ lập công.

Liền nói:

- Được, để con chôn mẹ trước đã.

Nhìn quanh thấy bên trái có một gò đất bèn bế mẹ lên gò, dùng ngọn mâu gãy đào hố, đặt xác mẹ

vào, thấy thanh chuỷ thủ còn cắm ngập vào ngực, y không nỡ rút ra, quỳ xuống lạy mấy lạy rồi vun cát lấp lại nghĩ tới mẹ suốt đời vất vả nuôi nấng mình thành người, không ngờ lại phải vùi thây ở

đây, vô cùng đau đớn, nhưng không sao khóc được.

Triết Biệt nhảy xuống ngựa, quỳ xuống cạnh mộ Lý Bình lạy bốn lạy, đưa hết ống tên cung sắt, trường mâu cho Quách Tĩnh, lại dắt con ngựa của mình tới nhét dây cương vào tay Quách Tĩnh, nói:

- Ngươi đi đi, e rằng sau này chúng ta không còn gặp lại nhau đâu.

Quách Tĩnh ngạc nhiên kêu lên:

- Sư phụ?

Triết Biệt nói:

- Năm xưa ngươi xả thân cứu ta, chẳng lẽ ta không phải nam tử hán đại trượng phu, không dám xả

thân cứu ngươi sao?

Quách Tĩnh nói:

- Sư phụ, người phạm quân lệnh của đại hãn, tai họa không nhỏ đâu.

https://thuviensach.vn

Triết Biệt nói:

- Nghĩ ta đánh đông dẹp tây, lập được không ít công lao hãn mã. Đại hãn nhiều lắm là đánh đòn ta chứ không đến nỗi chém đầu. Ngươi chạy mau đi thôi.

Quách Tĩnh vẫn còn do dự.

Triết Biệt nói:

- Ta chỉ sợ thuộc hạ không tuân lệnh nên lần này chỉ đem theo bộ thuộc cũ của ngươi lúc tây chinh.

Ngươi cứ bước qua hỏi thử xem họ có tham giàu sang mà bắt ngươi không?

Quách Tĩnh dắt ngựa bước tới gần, tướng sĩ nhất tề xuống ngựa, lạy rạp xuống đất nói bọn tiểu nhân kính tiễn tướng quân về nam.

Quách Tĩnh nhìn ra quả nhiên đều là những tướng sĩ bộ thuộc cũ từng theo y ra sống vào chết xông thành hãm trận, trong lòng cảm động, nói:

- Ta đắc tội với đại hãn, theo lẽ phải bị hành hình. Các ngươi thả ta chạy trốn, nếu đại hãn biết ắt sẽ

bị phạt nặng.

Các tướng sĩ nói:

- Tướng quân đối xử với chúng tôi ơn nghĩa như núi, không dám phụ ơn.

Quách Tĩnh thở dài một tiếng, đưa tay chào mọi người, cầm thương lên ngựa.

Đang định phóng ngựa đi, chợt thấy trước mặt bụi bay mịt mù, lại có một đội quân mã kéo tới. Triết Biệt, Quách Tĩnh và các tướng sĩ đều biến sắc.

https://thuviensach.vn

Triết Biệt tự nhủ:

- Mình liều mạng chịu trách phạt, tha Quách Tĩnh đi nhưng nếu đánh nhau với quân nhà thì là công nhiên làm phản rồi.

Bèn kêu lên:

- Quách Tĩnh chạy mau.

Chỉ nghe quân phía trước quát lớn:

- Không được làm phò mã gia bị thương.

Mọi người sửng sốt, chỉ thấy đội quân kia kéo tới gần, giương cao cờ hiệu của Tứ vương tử.

Trong đám bụi Đà Lôi phóng ngựa mau tới, trong chớp mắt đã tới gần, nguyên là y cưỡi con tiểu hồng mã của Quách Tĩnh. Y thúc ngựa tới gần thì tung người nhảy xuống, nói:

- An Đáp, ngươi chưa bị thương chứ?

Quách Tình nói:

- Không sao, sư phụ Triết Biệt đang muốn bắt ta về gặp đại hãn.

Y cố ý che giấu cho Triết Biệt, để Thành Cát Tư Hãn không biết được nội tình.

Đà Lôi liếc xéo Triết Biệt một cái, nói:

- An Đáp, ngươi cưỡi con tiểu hồng mã chạy mau đi.

Lại đặt một cái bao lên yên ngựa, nói:

- Trong này có mười lượng vàng, anh em ta còn có ngày gặp lại.

https://thuviensach.vn

Kẻ sĩ hào kiệt gặp tình thế ấy cũng không cần nói nhiều. Quách Tĩnh nhảy lên con tiểu hồng mã, nói:

- Ngươi nói em Hoa Tranh bảo trọng, lấy người khác đi, đừng nghĩ tới ta nữa.

Đà Lôi thở dài một tiếng nói:

- Em Hoa Tranh vĩnh viễn không lấy người khác đâu. Ta thấy nó nhất định sẽ xuống nam tìm ngươi, lúc ấy ta sẽ sai người hộ tống.

Quách Tĩnh vội nói:

- Không, không cần tìm ta. Vả lại đừng nói trời đất mênh mông khó mà tìm được, cho dù có gặp lại cũng chỉ càng thêm phiền muộn.

Đà Lôi im lặng, hai người nhìn nhau không nói câu nào. Qua hồi lâu, Đà Lôi nói:

- Đi đi, ta tiễn ngươi một đoạn.

Hai người sóng ngựa phóng về phía nam, đi hơn ba mươi dặm. Quách Tĩnh nói:

- An Đáp, tiễn đưa ngàn dặm cũng phải chia tay, ngươi về đi thôi?

Đà Lôi nói:

- Ta đưa ngươi thêm đoạn nữa.

Lại đi hơn mười dặm, hai người xuống ngựa chào nhau, rơi lệ chia tay. Đà Lôi nhìn thấy bóng Quách Tĩnh nhỏ dần, dần dần chỉ còn là một đốm đen trên đại mạc, cuối cùng mất hẳn, nhìn về phía nam, đứng lặng hồi lâu, mới buồn rầu trở về.

https://thuviensach.vn

Hồi 39(a)

THị PHI THIệN áC

Quách Tĩnh phi ngựa đi mau được mấy hôm, đã rời khỏi nơi nguy hiểm.

Trên đường về nam khí trời ấm dần, cỏ xanh ngày dài, dọc đường sau cơn binh lửa nhà cửa thành quách điêu tàn, xác chết đầy đường, những điều nghe thấy đều là việc cay mắt đau lòng. Một hôm tới một ngôi đình hỏng tạm nghỉ chân, thấy trên vách đề mấy hàng chữ:

Thơ thời Đường có câu:

Róc rách khe quanh bóng nắng tà,

Chỉ nghe tiếng quạ vẳng xa xa,

Ngàn thôn muôn xóm như Hàn thực,

Khói bếp không bay chỉ thấy hoa.

Nay giang sơn gấm vóc của chúng ta đã thành chiến trường của quân mọi rợ, sinh dân đồ thán còn hơn trong bài thơ này nữa.

Quách Tĩnh nhìn mấy hàng chữ ấy ngẩn người xuất thần, nỗi buồn kéo tới, không kìm được ứa nước mắt.

Y lang thang rong ruổi, không biết đi đâu, chỉ trong một năm mà mẹ, Hoàng Dung, sư phụ, những người thân nhất trên đời đã lần lượt ra đi. Âu Dương Phong hại chết ân sư và Hoàng Dung thì vốn có thể tìm y trả thù, nhưng vừa nghĩ tới hai chữ trả thù thì cảnh tượng thảm sát toàn thành ở

https://thuviensach.vn

Hoa Thích Tử Mô lại lập tức hiện ra trong lòng, hối hận rằng tuy trả được thù cha nhưng lại làm hại không biết bao nhiêu bách tính vô tội, trong lòng làm sao yên ổn được? Xem ra việc trả thù ấy chưa chắc đã là phải.

Bấy nhiêu ý nghĩ kéo tới trong lòng:

- Mình một đời khổ luyện võ nghệ, luyện tới mức như bây giờ có làm được gì? Ngay cả mẹ và Dung nhi cũng không bảo vệ được thì luyện võ nghệ có ích lợi gì? Mình dốc đòng muốn làm người tốt, nhưng rốt lại để cho ai sung sướng chứ? Mẹ và Dung nhi vì mình mà chết, em Hoa Tranh thì vì mình mà đau khổ suốt đời, đúng là mình làm hại không biết bao nhiêu người.

Bọn Hoàn Nhan Hồng Liệt, Ma Ha Mạt tự nhiên là người xấu. Nhưng Thành Cát Tư Hãn thì sao?

Ông giết Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng gọi là người tốt, nhưng lại sai mình đi đánh Đại Tống, ông nuôi mẹ con mình hai mươi năm, rốt lại lại bức tử mẹ mình.

Mình kết nghĩa huynh đệ với Dương Khang, nhưng hai người thủy chung lòng dạ khác nhau. Tỷ tỷ

Mục Niệm Từ là người tốt, tại sao lại dốc lòng yêu thương Dương Khang như thế? Đà Lôi an đáp tâm đầu ý hợp với mình, nếu y mang quân tấn công phía nam thì mình có phải gặp y trên chiến trường, đánh nhau sống chết hay không? Không, không, mỗi người đều có mẹ, đều là mẹ mình mang thai mười tháng sinh ra, khổ cực vất vả nuôi đến khi lớn lên, mình làm sao giết con cái người khác để

mẹ họ đau lòng? Họ không nỡ giết mình, mình cũng không nỡ giết họ.

Nhưng chẳng lẽ cứ để mặc họ tới tàn sát bách tính Đại Tống chúng ta? Học võ là để đánh người giết người, xem ra hai mươi năm qua mình đều lầm cả, mình cứ chăm chăm khổ luyện, rốt lại chỉ hại người. Nếu sớm biết thế này,

https://thuviensach.vn

mình không biết một chút võ nghệ nào lại hay. Nhưng nếu không học võ thì làm được chuyện gì? Mình sống trên đời rất lại để làm gì? Trong mấy mươi năm tới mình phải làm gì? Sống là tốt hay chết sớm đi là tốt? Nếu sống thì bây giờ đã phiền não không biết bao nhiêu, về sau càng ngày lại càng nhiều hơn. Mà nếu sớm chết đi thì lúc đầu mẹ mình sinh mình làm gì? Lại cần gì phải vất vả nuôi mình khôn lớn?

Bấy nhiêu ý nghĩ trở đi trở lại, càng nghĩ càng mờ mịt.

Liên tiếp mấy ngày, y cả ngày không ăn không ngủ, lần mò trên đồng trống, chỉ nghĩ ngợi bấy nhiêu việc. Lại nghĩ:

- Mẹ và các vị ân sư trước nay vẫn dạy mình làm người phải trọng nghĩa thủ tín, vì thế mình tuy rất yêu thương Dưng nhi nhưng thủy chung vẫn không bỏ hôn ước của đại hãn, kết quả là không những làm mẹ và Dung nhi chết uổng, mà đại hãn, Đà Lôi, Hoa Tranh trong lòng cũng có gì vui sướng đâu?

Bảy vị ân sư Giang Nam thất hiệp và Hồng ân sư đều là kẻ sĩ hiệp nghĩa, cũng không ai có chưng cục tốt đẹp. Âu Dương Phong và Cừu Thiên Nhận làm nhiều điều bất nghĩa thì vẫn tiêu dao tự tại.

Trên thế gian rốt lại còn có đạo trời lẽ trời không ông trời rốt lại có mắt hay không?

Hôm ấy tới một tiểu trấn thuộc phủ Tế Nam sơn Đông, y vào một tửu quán uống rượu giải sầu một mình, vừa uống được vài chén chợt một hán tử xông vào cửa chỉ mặt y ngoác mồm chửi:

- Thằng giặc Thát Đát hại ta nhà phá người chết, hôm nay ta sẽ liều mạng với ngươi.

Nói xong vung quyền đánh vào giữa mặt y. Quách Tĩnh giật mình, tay trái lật lại một cái nắm cứng cổ tay y xô nhẹ ra, người ấy ngã lăn ra đất, rõ ràng

https://thuviensach.vn

không hề biết võ công. Quách Tĩnh thấy vô ý mà hất y ngã vỡ đầu chảy máu, vô cùng hối hận, vội đưa tay đỡ y dậy, nòi "Đại ca, ngươi nhận lầm ngươi rồi?

Người kia gào lên be be, chỉ chửi:

- Thằng giặc "Thát Đát" ngoài cửa lại có mấy mươi hán tử xông vào sấn tới vung quyền phóng cước đánh đá. Quách Tĩnh mấy hôm ấy đã biết võ công làm hại người, quyết ý không động thủ với ai, lại thêm những người này đều không quen biết, lại không biết võ nghệ, chỉ đánh bừa đá ẩu, lúc ấy tránh đông né tây, không hề đánh trả. Nhưng bên ngoài người kéo tới càng lúc càng đông, đứng dày đặc khắp trong ngoài quán rượu, rốt lại y cũng bị đánh trúng mấy đòn.

Y đang muốn vận kình xô mọi người ra chạy ra khỏi quán chợt nghe ngoài cửa có người cao giọng nói:

- Tĩnh nhi, ngươi ở đây làm gì thế?

Quách Tĩnh ngẩng nhìn thấy người ấy mặc đạo bào, râu dài phất phơ, chính là Trường Xuân tử Khưu Xử Cơ, trong lòng cả mừng, kêu lên:

- Khưu đạo trưởng, đám người này không biết vì sao lại đánh con.

Khưu Xử Cơ hai tay vung ra hai bên, rẽ mọi người ra bước tới kéo Quách Tĩnh ra ngoài.

Mọi người theo sau đánh đá chửi bới, nhưng Khưu Quách hai người sãi chân chạy mau, Quách Tĩnh gọi con tiểu hồng mã chạy theo, trong giây lát hai người một ngựa đã chạy ra đồng trống, bỏ đám người phía sau mất hút. Quách Tĩnh kể chuyện đám người kia vô cớ đánh mình. Khưu Xử Cơ cười nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi mặc quần áo theo lối Mông Cổ, họ chửi ngươi là người "Thát Đát" thôi. Kế nói việc quân Mông Cổ giao chiến với quân Kim ở một dải sơn Đông, bách tính ở đó đã chịu khổ vì quân Kim đã lâu, lúc đầu ra sức giúp đỡ quân Mông Cổ nào ngờ tướng sĩ Mông Cổ cũng tàn ngược như người Kim, đem sự tàn bạo này thay sự tàn bạo kia, cướp bóc đốt phá giết chóc hãm hiếp lại càng hại bách tính thêm khốn khổ. Đại đội quân Mông Cổ tràn qua, bách tính không dám làm gì, nhưng quan binh chỉ cần có ai rơi lại phía sau thì đều bị bách tính đánh chết.

Khưu Xử Cơ lại hỏi:

- Rồi ngươi cứ để họ đánh thế à? Ngươi nhìn xem trên người ngươi bao nhiêu là vết bầm tím.

Quách Tĩnh thở dài một tiếng, kể lại việc đại hãn ra mật lệnh tấn công phương nam, bức tử mẹ y.

Khưu Xử Cơ hoảng sợ nói:

- Thành Cát Tư Hãn đã có kế sách đánh Tống, chúng ta phải mau mau nam hạ báo cho triều đình sớm phòng bị.

Quách Tĩnh lắc đầu nói:

- Như thế có gì hay? Kết quả chỉ khiến tướng sĩ đôi bên đánh nhau thây chất thành núi, bách tính thì nhà phá người chết.

Khưu Xử Cơ nói:

- Nếu nhà Tống mất về Mông Cổ thì bách tính càng chịu khổ nhiều hơn.

Quách Tĩnh nói:

- Khưu đạo trưởng, con có rất nhiều việc không hiểu được, muốn thỉnh giáo người chỉ điểm.

https://thuviensach.vn

Khưu Xử Cơ kéo tay y tới ngồi dưới một gốc hòe, nói:

- Ngươi nói đi!

Quách Tĩnh lúc ấy đem tất cả những suy nghĩ về việc sai đúng khó biết rõ, học võ cũng vô ích trong mấy hôm rồi nói ra, sau cùng thở dài nói:

- Đệ tử lập chí suốt đời này không tranh đấu với người ta nửa. Chỉ hận là không thể quên tất cả võ công đã học được chỉ vì luyện võ lâu ngày đã quen tay, mới rồi bất cẩn một cái lại xô người ta ngã vỡ đầu chảy máu.

Khưu Xử Cơ lắc đầu nói:

- Tĩnh nhi, ngươi nghĩ thế không đúng rồi. Mấy mươi năm trước bí kíp võ lâm Cửu âm chân kinh xuất hiện trên đời, không biết bao nhiêu hào kiệt giang hồ đã vì nó mà chuốc cái họa sát thân, về sau luận kiếm ở Hoa sơn, sư phụ ta là Trùng Dương chân nhân đứng đầu quần hùng, đoạt được chân kinh. Lão nhân gia người vốn đã định hủy đi, nhưng về sau lại nói: Nước có thể chở thuyền nhưng cũng có thể làm lật thuyền, là phúc hay là họa thì còn tùy ở người dùng, rốt lại vẫn giữ bộ kinh thư

ấy đến nay. Những văn tài võ lược võ khí sắc bén trên đời, không gì không thể tạo phúc cho người mà cũng không gì không thể gây họa cho đời. Chỉ cần ngươi dốc lòng làm thiện thì võ công càng cao cường càng tốt, cần gì phải quên đi?

Quách Tĩnh trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Lời của đạo trưởng tuy không sai, nhưng nghĩ tới chuyện đời hôm nay, hảo hán giang hồ đều khen Đông tà, Tây độc, Nam đế, Bắc cái bốn người là võ công cao cường nhất. Nhưng đệ tử nghĩ kỹ lại, nếu muốn luyện võ công tới mức bốn vị tiền bối ấy thì thiên nan vạn nan, mà cho dù tới được mức ấy, thì cũng có ích gì cho người cho mình đâu?

https://thuviensach.vn

Khưu Xử Cơ ngẩn người ra hồi lâu mới nói:

- Hoàng Dược Sư hành vi hẹp hòi kỳ quái, tuy vì hận đời ghét tục nhưng trong lòng cũng có nỗi khổ

khó nói ra, nhưng chỉ làm điều mình cho là đúng, trước nay không nghĩ gì tới người khác, ta thấy không được. Âu Dương Phong làm ác nhiều bề thì không cần nói nữa. Đoàn hoàng gia từ hòa khoan hậu, nếu làm vua một cõi thì vốn có thể tạo phúc cho bách tính, nhưng y lại vì một chút ân oán nhỏ

trốn đời ẩn cư, cũng không thể kể là người đại nhân đại dũng. Chỉ có Hồng Thất công Hồng bang chủ hành hiệp trượng nghĩa, cứu khổn phù nguy, ta đối với ông ta mới khâm phục sát đất. Lần luận kiếm ở Hoa sơn lần thứ hai trong chớp mắt sẽ tới cho dù có ai võ công cao hơn Hồng Thất công thì kẻ sĩ hào kiệt trong thiên hạ vẫn cứ tôn Hồng Thất công là người đứng đầu võ lâm hiện nay.

Quách Tĩnh nghe tới mấy chữ Luận kiếm ở Hoa sơn, trong lòng hoảng sợ, nói:

- Thương thế của ân sư con đã khỏi hẳn chưa? Lão nhân gia người có tới Hoa sơn phó ước không?

Khưu Xử Cơ nói:

- Sau khi ta từ Tây Vực trở về cũng chưa gặp Hồng bang chủ, nhưng bất kể ông có xuất thủ hay không thì nhất định cũng sẽ tới Hoa sơn. Ta cũng đang vì chuyện đó mà đi qua đây ngươi theo ta đi xem không?

Quách Tĩnh trong mấy hôm ấy trong lòng nguội lạnh thấy việc tranh bá quyết thắng rất phiền phức, lắc đầu nói:

- Đệ tử không đi, xin đạo trưởng đừng trách.

https://thuviensach.vn

Khưu Xử Cơ nói:

- Ngươi định đi đâu?

Quách Tĩnh thẫn thờ đáp:

- Đệ tử không biết. Đi đâu cũng thế thôi!

Khưu Xử Cơ thấy thần sắc y phờ phạc, hình dung tiều tụy như vừa mắc bệnh nặng mới khỏi, trong lòng rất lo lắng, nhưng tuy gợi chuyện đủ cách mà Quách Tĩnh vẫn cứ lắc đầu không nói. Khưu Xử

Cơ nghĩ thầm:

- Trước nay y vốn nghe lời Hồng bang chủ, nếu y tới Hoa sơn, thầy trò gặp nhau, hoặc có thể khiến y trở lại như cũ, ra dáng con người. Nhưng làm sao Khuyên y đi đây?

Đột nhiên nhớ lại một chuyện, bèn nói:

- Tĩnh nhi, ngươi muốn quên tất cả những võ công đã học được thì cũng có cách đấy.

Quách Tĩnh nói:

- Thật à?

Khưu Xử Cơ nói:

- Trên đời có một người lúc vô ý học được võ công thượng thặng trong Cửu âm chân kinh, nhưng về

sau lại nghĩ việc ấy là trái với lời thề, phụ mất lời dặn dò của người khác nên rốt lại đã cố gắng quên được tất cả các võ công ấy. Ngươi muốn học thì không đi thỉnh giáo ông ta không xong.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nhảy bật dậy kêu lên:

- Đúng, là Chu Bá Thông Chu đại ca.

Rồi lập tức nhớ lại Chu Bá Thông là sư thúc của Khưu Xử Cơ, mình lại buột miệng kêu y là đại ca, há không phải là còn cao hơn Khưu Xử Cơ một bậc, không kìm được vô cùng xấu hổ.

Khưu Xử Cơ cười khẽ một tiếng, nói:

- Chu sư thúc trước nay cũng không phân biệt tôn ty lớn nhỏ giữa bọn ta, ngươi thích thế nào thì cứ

gọi thế ấy, ta không để ý đâu.

Quách Tĩnh nói:

- Y ở đâu?

Khưu Xử Cơ nói:

- Lần luận kiếm này ở Hoa sơn, nhất định Chu sư thúc sẽ tới.

Quách Tĩnh nói:

- Được, vậy thì con theo đạo trưởng lên Hoa sơn.

Hai người đi tới thị trấn phía trước, Quách Tĩnh bỏ tiền ra mua cho Khưu Xử Cơ một con ngựa. Hai người sóng cương cùng đi, không chỉ một ngày, dần dần đã tới dưới núi Hoa sơn.

Hoa sơn được gọi là Tây nhạc trong Ngũ nhạc, người xưa ví Ngũ nhạc với Ngũ kinh, nói:

- Hoa sơn là kinh Xuân thu, chủ về oai nghiêm tiêu sái, hiểm trở cheo leo nhất trong các danh sơn trên thiên hạ. Hai người tới đình sơn Tôn ở cửa núi

https://thuviensach.vn

phía nam, chỉ thấy bên cạnh đình mọc mười hai dây mây long đằng, ngoằn ngoèo nhiều đốt nhánh chĩa lên không giống hệt con rồng đang bay.

Quách Tĩnh nhìn thấy nhánh mây già bay lên không như thế đột nhiên nhớ tới chiêu Phi long tại thiên, chỉ cảm thấy theo tổng cương của Cửu âm chân kinh thì có thể dựa theo tư thế của mười hai dây mây này sáng chế ra mười hai chiêu quyền lộ cổ kính mạnh mẽ.

Đang lúc xuất thần, đột nhiên giật mình nhớ lại:

- Mình chỉ mong quên hết những võ công đã học, tại sao lại còn nghĩ tới chuyện chiêu số mới mẻ, nghiên cứu cách thức đả thương người khác? Mình chìm đắm sâu như thế, quả thật là không còn thuốc nào cứu chữa.

Chợt nghe Khưu Xử Cơ nói:

- Hoa sơn là linh địa của Đạo gia ta, mười hai dây mây long đằng lớn này tương truyền là do Hy Di tiên sinh Trần Đoàn lão tổ trồng.

Quách Tĩnh nói:

- Trần Đoàn lão tổ à? Đó có phải là vị tiên trưởng ngủ suốt năm không dậy không?

Khưu Xử Cơ nói:

- Trần Đoàn lão tổ sinh ở thời Đường mạt, trải qua năm đời Lương Đường Tấn Hán Chu, mỗi khi nghe thay đổi triều đại thì đều buồn rầu không vui, đóng cửa nằm cao. Thế gian đồn ông ngủ một giấc cả năm trời, thật ra chỉ là ông ta lo lắng vì thiên hạ phân tranh, bách tính chịu khổ, không muốn ra cửa mà thôi. Đến khi nghe Tống Thái tổ lên ngôi, lại hô hô cười rộ, vui mừng tới nỗi ngã lăn từ

https://thuviensach.vn

lưng lừa xuống đất, nói thiên hạ từ nay được thái bình rồi. Tống Thái tổ nhân hậu thương dân, bách tính trong thiên hạ quả thật được nhiều điều hay từ ông ta.

Quách Tĩnh nói:

- Nếu Trần Đoàn lão tổ sống vào thời nay chắc cũng không khỏi lại phải đóng cửa ngủ hết năm này tháng khác đâu.

Khưu Xử Cơ thở dài một tiếng, nói:

- Mông Cổ dấy lên ở phương bắc, có ý nam xâm, vua tôi nhà Tống lại hôn mê tầm thường như thế, nhìn thấy thế cục của thiên hạ đã không làm gì được nữa rồi. Nhưng nam tử chúng ta biết rõ là không làm gì được cũng phải làm. Hy Di tiên sinh tuy là cao nhân, nhưng lo đời mà rủ tay áo nằm cao, lại không phải là lối hành sự eủa kẻ nhân danh hiệp sĩ.

Quách Tĩnh im lặng.

Hai người để ngựa lại dưới chân núi, thong thả lên núi, qua bãi Đào Hoa, vượt hẻm Hy Di, lên bãi sa Mộng, đường núi càng đi càng hiểm trở, lúc lên tới cửa Tây Huyền phải bám vào dây sắt mà lên, hai người đều là một thân khinh công thượng thừa, chỉ trong khoảnh khắc đã lên tới. Lại đi thêm bảy dặm tới bãi Thanh, qua khỏi bãi thì đá núi lởm chởm, trên sườn phía bắc có đá lớn chặn đường.

Khưu Xử Cơ nói:

- Tảng đá này gọi là Đồng Tâm thạch, qua khỏi đó đường núi càng hiểm trở, du khách tới đây đều phải quay lại.

Từ xa nhìn thấy một ngôi thạch đình nho nhỏ.

Khưu Xử Cơ nói:

https://thuviensach.vn

- Đó chính là Đổ Kỳ đình. Tương truyền Tống Thái tổ và Hy Di tiên sinh từng đánh cờ vây ở đó đem núi Hoa sơn làm vật đánh cuộc, Tống Thái tổ thua, từ đó đất đai trong núi Hoa sơn không phải đóng thuế nữa.

Quách Tĩnh nói:

- Thành Cát Tư Hãn, quốc vương Hoa Thích Tử Mô, hoàng đế Đại Kim Đại Tống đều như lấy thiên hạ làm vật đánh cuộc mọi người cùng đánh cờ.

Khưu Xử Cơ gật đầu nói:

- Đúng thế. Tĩnh nhi, mấy năm nay người họe hành suy nghĩ rất có kiến thức, đã không còn là một gã tiểu tử ngốc ngờ ngờ nghệch nghệch như lúc trước Lại nói bấy nhiêu các đế vương nguyên soái lấy thiên hạ làm vật đánh cuộc, thua thì không chỉ thua mất giang sơn và tính mạng của mình mà còn làm bách tính trong thiên hạ phải chịu khổ.

Lại qua hẻm Thiên Xích, hẻm Bách Xích, người đi phải nghiêng người mới lách qua được. Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Nếu có địch nhân ở đây đột nhiên ra tay tập kích thì thật khó chống cự.

Tâm niệm vừa động, chợt nghe phía trước có người quát lớn:

- Khưu Xử Cơ, hôm trước ở lầu Yên Vũ đã tha mạng cho ngươi, lại còn lên Hoa sơn làm gì?

Khưu Xử Cơ vội bước mau tới vài bước chiếm chỗ lõm trên sườn núi mới ngẩng đầu lên nhìn, chỉ

thấy bốn người bọn sa Thông Thiên, Bành Liên Hổ, Linh Trí thượng nhân, Hầu Thông Hải đang

đứng một hàng ở đầu bên kia đường núi.

https://thuviensach.vn

Lúc Khưu Xử Cơ lên núi đã nghĩ tới chuyến đi này nhất định sẽ gặp bọn đại địch Âu Dương Phong, Cừu Thiên Nhận, nhưng Chu Bá Thông, Hồng Thất công, Quách Tĩnh đều tới cũng có thể đối địch được, nhưng không ngờ bọn sa Thông Thiên cũng có gan lên núi. Chỗ y đứng tuy hơi rộng rãi bằng phẳng nhưng địa thế vẫn rất hiểm trở, chỉ cần bị địch nhân xô một cái nhất định phải ngã xuống vực sâu vạn trượng, việc tới lúc nguy cấp không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, soạt một tiếng rút trường kiếm ra, một chiêu Bạch hồng kinh thiên phóng vào Hầu Thông Hải, thấy trong bốn địch nhân chỉ có Hầu Thông Hải yếu nhất, lại bị gãy một cánh tay, nên kiếm ấy là đánh vào chỗ yếu của bên địch. Hầu Thông Hải thấy kiếm chiêu lợi hại đành nghiêng người tránh qua, một tay nhấc ngọn Tam cổ xoa lên đỡ. Phán quan bút của Bành Liên Hổ và đồng bạt của Linh Trí thượng nhân hai bên giáp kích, rõ ràng muốn đẩy Khưu Xử Cơ rơi xuống vực.

Khưu Xử Cơ trường kiếm dính vào Tam cổ xoa của Hầu Thông Hải một cái, kình lực vận tới mũi kiếm, vừa mượn lực một cái thân hình đã bay lên không vọt qua đầu Hầu Thông Hải. Binh khí của Bành Liên Hổ và Linh Trí thượng nhân đánh vào vách đá trên núi, lửa bắn tung tóe. Sa Thông Thiên trong miếu Thiết Thương bị mất một cánh tay, lúc ấy vết thương còn chưa lành hẳn, thấy sư đệ làm lỡ việc lập tức dùng thuật Di hình hoán vị định chặn ngang trước mặt Khưu Xử Cơ. Chỉ thấy Khưu Xử Cơ kiếm quang chớp chớp, đâm mau mấy chiêu. Sa Thông Thiên thân hình vừa chớp lên chưa

kịp chặn lại đã bị y sấn mau tới trước mặt. Sa Bành hai người cao giọng quát tháo từ phía sau đuổi tới. Khưu Xử Cơ quay kiếm đón đỡ mấy chiêu, Linh Trí thượng nhân vung đồng bạt xông tới, ba món binh khí tấn công ráo riết.

Thấy Khưu Xử Cơ tình thế nguy cấp, Quách Tĩnh vốn định xông lên cứu viện nhưng cảm thấy động thủ với người là việc vô cùng xấu xa, thấy đôi bên đánh nhau kịch liệt cảm thấy rất chán ghét, lúc ấy quay đi không nhìn,

https://thuviensach.vn

bám mây vịn cỏ theo đường khác xuống núi. Y thong thả bước đi, hai ý nghĩ

trong lòng không ngừng chống đối nhau:

- Nên xông lên giúp đỡ Khưu đạo trưởng hay quả thật từ nay trở đi không động võ với người khác?

Y càng nghĩ càng thấy hồ đồ, nghĩ ngợi:

- Nếu Khưu đạo trưởng bị bọn Bành Liên Hổ hại chết, há chẳng phải toàn là do mình không đúng?

Nhưng nếu xông lên giúp đỡ, đánh bọn Bành Liên Hổ rơi xuống vực thì rốt lại có nên hay không?

Y càng đi càng xa, sau cùng không nghe tiếng binh khí chạm nhau nữa, một mình ngồi trên tảng đá, ngơ ngẩn xuất thần.

Qua hồi lâu, chợt nghe sau cây thông bên cạnh có một tiếng sáo vang lên, một người sau gốc tùng nhô ra. Quách Tĩnh quay lại thấy người ấy tóc trắng mặt hồng, chính là sâm tiên lão quái Lương Tử

Ông, lúc ấy cũng không đếm xỉa gì tới, vẫn cứ tập trung suy nghĩ. Lương Tử Ông lại giật nảy mình, biết Quách Tĩnh võ công tiến triển rất xa, mình đã sớm không phải là địch thủ, lập tức co người lại núp sau gốc cây. Núp một lúc thấy y vẫn không đuổi theo, lại thấy y thất hồn lạc phách, mặt mày đăm chiêu, không ngừng lẩm bẩm một mình như bị trúng tà, nghĩ thầm:

- Thằng tiểu tử này hôm nay có vẻ kỳ quái, cứ thử y xem.

Y không dám tới gần, nhặt một viên đá ném vào lưng Quách Tĩnh. Quách Tĩnh nghe tiếng gió,

nghiêng người tránh qua, vẫn không đếm xỉa gì tới.

https://thuviensach.vn

Lương Tử Ông bạo gan hơn, từ sau gốc cây bước ra, tiến tới vài bước, hạ giọng gọi:

- Quách Tĩnh, ngươi làm gì ở đó thế?

Quách Tĩnh nói:

- Ta đang nghĩ xem dùng võ công đả thương người khác là nên hay không nên?

Lương Tử Ông sửng sốt, kế cả mừng nghĩ thầm:

- Thằng tiểu tử này quả là ngu ngốc tới mức khốn khổ.

Lại bước tới mấy bước, nói:

- Đả thương người khác là việc vô cùng xấu xa, tự nhiên là không nên.

Quách Tĩnh nói:

- Ngươi cũng nghĩ thế à? Ta đang mong có thể quên hết tất cả võ công đã học được.

Lương Tử Ông thấy y nhìn ra chân trời xuất thần, thong thả bước tới sau lưng y, dịu dàng nói:

- Ta cũng đang hết sức để quên võ công của mình, để ta giúp ngươi một tay được không?

Quách Tĩnh nói:

- Tốt lắm, ngươi nói nên làm thế nào?

Lương Tử Ông nói:

https://thuviensach.vn

- Ờ, ta có cách hay", hai tay vung ra đột nhiên dùng Đại cầm nã thủ nắm vào huyệt Thiên trụ trên cổ

và huyệt Thần đường sau lưng y. Quách Tĩnh đang sửng sốt thì thấy toàn thân đã tê rần, không còn cách nào động đậy. Lương Tử Ông cười hung dữ nói:

- Ta hút hết máu tươi của ngươi, ngươi sẽ hoàn toàn không biết võ công.

Rồi há miệng cắn vào cổ họng Quách Tĩnh, dùng sức hút máu, nghĩ thầm:

- Mình vất vả nuôi được một con bảo xà mà bị thằng tiểu tử ngốc này hút hết máu, đến nỗi y võ công càng ngày càng cao, còn mình thì chẳng có chút tiến bộ gì, không uống máu tươi của y thì không lấy gì mà bù đắp lại được, Tuy việc xảy ra đã lâu, máu con bảo xà chưa chắc đã còn công hiệu, nhưng y cũng không đếm xỉa gì tới.

Biến cố xảy ra bất ngờ, Quách Tĩnh chỉ cảm thấy trên cổ đau buốt, mắt nảy đom đóm, vội vàng vận kình giật ra, nhưng hai đại huyệt đã bị địch nhân giữ chặt, toàn thân không sử được nửa điểm kình lực. Chỉ thấy Lương Tử Ông hai mắt đầy vằn đỏ, vẻ mặt vô cùng hung ác cắn vào cổ y, càng cắn càng mạnh, chỉ cần cổ họng bị y cắn đứt thì làm sao còn được tính mạng? Đang lúc nguy cấp cũng không còn thời gian để nghĩ có nên động võ với người ta hay không, lập tức sử dụng công phu Dịch cân đoàn cốt, một luồng chân khí từ đan điền xông lên thúc vào hai huyệt Thiên trụ, Thần đường.

Lương Tử Ông hai tay nắm rất chặt, nào ngờ trong huyệt đạo của đối phương đột nhiên có một luồng lực đạo hất ra, y cảm thấy hổ khẩu chấn động, không tự chủ được buông tay ra. Quách Tĩnh cúi đầu hích vai, vận lực vào lưng, Lương Tử Ông chân đứng không vững, thân hình đột nhiên trượt qua vai Quách Tĩnh, trong tiếng kêu thảm rơi thẳng xuống vực sâu muôn trượng. Tiếng gào thảm dội lại trong hang núi, tiếng vọng bốn phía

https://thuviensach.vn

càng vang càng nhiều, càng vang càng to, Quách Tĩnh nghe thấy bất giác nổi da gà.

Qua hồi lâu y mới định thần, sờ sờ vết thương trên cổ mới nhớ là trong lúc vô ý đã dùng võ công giết chết một người, nhưng lại nghĩ:

- Mình không giết y, y cũng giết mình. Nếu mình giết y là không phải thì chẳng lẽ y giết mình là phải sao?

Thò đầu nhìn xuống vực, thấy vực sâu không thấy đáy, sâm tiên lão quái không biết đã chôn thây ở

đâu.

Quách Tĩnh ngồi trên tảng đá xé vạt áo băng vết thương trên cổ, chợt nghe kịch kịch kịch mấy tiếng đứt nối, một con quái vật từ sau núi chuyển ra. Y giật nảy mình, định thần nhìn kỹ thì nguyên là một người, chỉ thấy người ấy đầu dưới chân trên trồng cây chuối đi tới, mỗi tay nắm một hòn đá tròn, lấy tay thay chân, tiếng kịch kịch kịch là hai viên đá trong tay y đập xuống đường núi vạng lên. Quách Tĩnh vô cùng ngạc nhiên, ngồi xổm xuống nhìn mặt người ấy lại càng kinh ngạc, té ra quái nhân ấy chính là Tây độc Âu Dương Phong.

Y vừa bị tập kích, thấy Âu Dương Phong đóng thần giả ma như thế, nghĩ thầm nhất định là có quỷ

kế, lập tức lùi lại hai bước, nglmg thần đề phòng. Chỉ thấy Âu Dương Phong hai tay cong cong về

phía sau, nhảy lên một tảng đá, dùng đầu đáp xuống, hai tay ép chặt vào sườn, dựng thẳng người lên, lại càng giống một cái thây ma. Quách Tĩnh nảy dạ hiếu kỳ, kêu lên:

- Âu Dương tiên sinh, ngươi làm gì thế?

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong không đáp, tựa hồ không hề nghe thấy y hỏi. Quách tĩnh lại lui lại mấy bước, đứng cách ra xa xa, chưởng trái giơ lên đề phòng y đột nhiên ra quái chiêu rồi mới nhìn xem động tĩnh.

Qua khoảng thời gian uống cạn chén trà, Âu Dương Phong cứ lộn ngược bất động. Quách Tĩnh muốn biết nguyên nhân, khổ nỗi y thân thể chổng ngược lên, không dễ nhìn rõ vẻ mặt của y, lúc ấy xoạc hai chân ra, cúi đầu nhìn qua hai chân mình một cái, chỉ thấy Âu Dương Phong mặt đầy mồ hôi, vẻ

mặt vô cùng đau đớn, tựa hồ đang tu tập một loại nội công quái dị, đột nhiên giang ngang hai tay ra, thân hình lại như một con ốc lớn xoay tròn, càng xoay càng mau, chỉ nghe tiếng gió vù vù, vạt áo rít lên.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Y quả nhiên đang luyện công, môn võ công này lộn ngược người lại mà luyện, thật là cổ quái.

Chỉ nghĩ tu tập loại nội công thượng thừa này rất dễ bị ngoại tà xâm nhập, vì lúc bấy giờ tinh lực hội tụ bên trong, hoàn toàn không có sức chống lại ngoại tà xâm phạm, nên lúc tu tập nếu không co sư

phụ bạn bè võ công cao cường ở bên cạnh chiếu cố thì phải núp ở nơi vắng vẻ yên tĩnh để tránh chuyện bất trắc. Nhưng Âu Dương Phong một mình tu tập ở đây tựa hồ không có ai bảo vệ, quả thật vô cùng bất ngờ. Trước mắt đã là kỳ luận kiếm lần thứ hai ở Hoa sơn, cao thủ hội họp như mây, người nào cũng rất úy ky y, cho dù khéo léo đề phòng cũng không khỏi bị người ám toán, mà y dám to gan như thế, lại ở chỗ này một mình luyện công sao? Đúng lúc ấy đừng nói là cao thủ ra chiêu hại người, chỉ cần một người đàn ông khỏe mạnh bình thường bước lên đánh cho một quyền một cước, thì y nhất định phải bị trọng thương.

https://thuviensach.vn

Thấy Âu Dương Phong như miếng thịt nằm trên thớt, chỉ chờ người ta cắt mổ, Quách Tĩnh nghĩ thầm lúc này mà không trả thù thì còn đợi đến bao giờ? Chỉ vì mới rồi y giết chết Lương Tử Ông, trong lòng đang có ý hối hận, bước tới hai bước lại dừng lại, rõ ràng không hạ sát thủ được.

Âu Dương Phong xoay tròn khoảng thời gian uống cạn chén trà thì dần dần chậm lại, cuối cùng bất động đờ ra hồi lâu, kế cầm hai hòn đá chống xuống đất lại kịch kịch kịch theo đường cũ trở về.

Quách Tĩnh nảy dạ hiếu kỳ, muốn xem y đi đâu, lối lộn ngược này rốt lại là công phu kỳ diệu gì, lúc ấy rón rén theo phía sau y.

Âu Dương Phong đi bằng tay rõ ràng cũng không chậm hơn chân, lên núi qua đỉnh, càng lên càng cao. Quách Tĩnh theo y lên thẳng trên núi, tới trước một đỉnh núi xanh biếc đầy rêu, chỉ thấy y tới trước một sơn động rồi đứng yên bất động.

Quách Tĩnh núp sau một tảng đá lớn, chợt nghe Âu Dương Phong cao giọng nói:

- Hợp hổ vân bát anh, tinh nhĩ cát cận, tư cổ nhĩ. Ngươi giải thích không đúng, ta luyện không xong.

Quách Tĩnh rất ngạc nhiên, nghĩ thầm ba câu đầu rõ ràng là đoạn tiếng Phạn trong Cửu âm chân kinh, lại có chỗ nào bất đồng với những lời ghi chép trong kinh văn, vừa xoay chuyển ý nghĩ, nhớ lại hôm trước mình bị ép viết kinh trên thuyền giữa biển, được Hồng Thất công dạy là cố ý viết sai, ba câu này nhất định là do mình tùy ý viết ra, nhưng không biết y đang nói chuyện với ai ở đó?

Chỉ nghe một giọng con gái trong trẻo trong động vang ra:

- Công phu của ngươi chưa tới nơi tới chốn, tự nhiên là luyện không được, chứ ta mà giải thích sai à?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh vừa nghe giọng nói ấy suýt bật tiếng la hoảng, không phải là Hoàng Dung mà y ngày đêm mong nhớ thì là ai? Chẳng lẽ nàng chưa từng mất mạng trên đại mạc sao? Chẳng lẽ lúc này đang trong mộng hay trong ảo cảnh? Chẳng lẽ mình thần hồn điên đảo, lại nghe lầm giọng của người khác sao?

Âu Dương Phong nói:

- Ta luyện theo đúng lời ngươi nói, không hề có chỗ nào sai, tại sao Nhâm mạch và mạch Dương duy lại không thể đảo chuyển?

Cô gái kia nói:

- Hỏa hầu không đủ, có cưỡng cầu cũng uổng công .

Giọng nói này rõ ràng là Hoàng Dung, không còn gì nghi ngờ nữa, Quách Tĩnh mừng sợ lẫn lộn, thân hình lảo đảo mấy lần suýt ngất đi, sau khi cảm xúc dâng trào, vết thương trên cổ vỡ ra, máu tươi từ miếng vải bó không ngừng thấm ra, nhưng y hoàn toàn không biết.

Chỉ nghe Âu Dương Phong tức giận nói:

- Giờ Ngọ ngày mai đã là tới kỳ luận kiếm, ta làm sao có thể thong thả tập luyện được nữa? Mau mau dịch toàn bộ kinh văn ra cho ta nghe, không được đùn đẩy lôi thôi.

Quách Tĩnh lúc ấy mới rõ y đang mạo hiểm tu tập nội công, quả thật vì kỳ luận kiếm đã tới sát trước mắt, không thể trì hoãn.

Chợt nghe Hoàng Dung cười:

- Nói ngươi và Tĩnh ca ca ta có giao ước, y tha ngươi ba lần không giết, ngươi cũng không được ép ta, vậy để lúc nào ta vui vẻ sẽ dạy ngươi.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh nghe nàng nói bốn chữ “Tĩnh ca ca ta”. Trong lòng cảm thấy ngọt ngào khoan khoái không sao tả được, hận không thể nhảy lên reo mừng để bộc lộ sự vui sướng.

Âu Dương Phong lạnh lùng nói:

- Tình thế đã tới lúc cấp bách, cho dù có hẹn ước thì việc hôm nay cũng phải tùng quyền.

Nói xong hai tay chống một cái lộn người lật lại, thân hình đã đứng thẳng lên, ném hai viên đá trong tay, sãi chân bước vào động. Hoàng Dung kêu lên không biết xấu hổ, ta không dạy ngươi nữa!

Âu Dương Phong liên tiếp cười lên quái dị, hạ giọng nói:

- Để ta xem ngươi có dạy hay không?

Chỉ nghe Hoàng Dung hoảng sợ kêu lên:

- Ái chà.

Kế đó soạt một tiếng, như tiếng vải bị xé, lúc ấy Quách Tĩnh đời nào còn nghĩ tới chuyện nên động võ với người hay không nữa, quát lớn:

- Dung nhi, ta ở đây.

Chưởng trái hộ thân, sấn mau vào động.

Âu Dương Phong tay trái nắm ngọn trúc bổng của Hoàng Dung, tay phải đang vươn ra chụp tay trái nàng. Hoàng Dung ra chiêu Bổng khiêu lại Khuyển đâm chếch ra phía trước, đột nhiên giật ngọn trúc bổng ra khỏi tay y. Âu Dương Phong bật tiếng khen ngợi, đang định tấn công tiếp chợt nghe tiếng Quách Tĩnh quát ngoài động. Y là đại tôn sư võ học, vốn không thất tín với người khác, lúc ấy vì tình thế bức bách nên bất đắc dĩ phải dùng sức mạnh với Hoàng Dung, chợt nghe Quách Tĩnh tới bất giác đỏ bừng cả mặt

https://thuviensach.vn

mũi, đoán nhất định y sẽ chất vấn việc mình bội ước lúc ấy phất tay áo một cái che mặt, lướt qua người Quách Tĩnh chạy mau ra khỏi động, trong chớp mắt đã mất hút.

Quách Tĩnh chạy vào nắm chặt tay Hoàng Dung kêu lên:

- Dung nhi, thật là nhớ cô chết mất thôi!

Trong lòng khích động, bất giác toàn thân phát run.

Hoàng Dung hai tay giãy một cái, lạnh lùng nói:

- Ngươi là ai? Kéo ta làm gì?

Quách Tĩnh sửng sốt nói:

- Ta.., ta là Quách Tĩnh mà. Cô.., cô chưa chết, ta.., ta... .

Hoàng Dung nói:

- Ta không quen ngươi!

Rồi đi thẳng ra động. Quách Tĩnh đuổi lên trước vái lia lịa, khẩn cầu:

- Dung nhi, Dung nhi, cô nghe ta nói đã!

Hoàng Dung hừ một tiếng, nói:

- Cái tên Dung nhi mà ngươi được gọi à? Ngươi là người gì của ta?

Quách Tĩnh há hốc miệng, nhất thời không nói nên lời.

Hoàng Dung nhìn y một cái, thấy y thân hình gầy quắt, vẻ mặt tiều tụy, trong lòng chợt có ý bất nhẫn, nhưng kế đó lại nghĩ tới y mấy lần thất hứa với mình, căm hờn cắn môi một cái, rảo bước đi về

https://thuviensach.vn

phía trước. Quách Tĩnh quýnh lên, kéo tay áo nàng nói:

- Cô nghe ta nói một câu đã.

Hoàng Dung nói:

- Nói đi?

Quách Tĩnh nói:

- Lúc ta ở bãi cát nhìn thấy chiếc áo lông điêu và kim hoàn của cô, chỉ cho rằng cô... .

Hoàng Dung nói:

- Ngươi muốn ta nghe một câu thì ta đã nghe rồi đấy.

Rồi giật tay áo lại một cái, quay người đi tiếp. Quách Tĩnh vừa quýnh vừa lo, thấy nàng quyết ý tuyệt tình, sợ từ nay trở đi sẽ không được gặp nàng, nhưng quả thật không biết nên nói thế nào để bộc lộ rõ tâm ý của mình, thấy nàng tà áo phất phơ đi thẳng lên núi, chỉ đành nín tiếng im lặng đi theo.

Hoàng Dung vừa gặp lại Quách Tĩnh, tâm tình cũng rất khích động, nhớ lại mình ném kim hoàn và áo lông điêu trên đầm cát để dụ Âu Dương Phong đuổi theo, từ Tây Vực về đông muôn ý nghĩ đều nguội lạnh, một mình cô khổ lênh đênh, chỉ muốn trở về đảo Đào Hoa gặp mặt cha, tới sơn Đông lại mắc bệnh nặng một trận. Lúc mắc bệnh không ai lo lắng lại càng đau xót, trên giường bệnh nghĩ tới Quách Tĩnh bạc tình phụ nghĩa, quả thật rất giận cha mẹ lẽ ra không nên sinh mình ra trên đời để đến nỗi phải chịu đủ mùi đau khổ giằng xé thế này. Đến khi khỏi bệnh lại bị Âu Dương Phong bắt gặp ở

https://thuviensach.vn

Lỗ Nam, bị ép theo lên Hoa sơn giải thích kinh văn. Ngoảnh nhìn việc cũ đều là chuyện đáng hận, lại nghe thấy tiếng chân Quách Tĩnh từng bước từng bước theo sát phía sau.

Nàng đi rất mau, Quách Tĩnh theo cũng mau, nàng đi chậm Quách Tĩnh cũng đi chậm. Nàng đi một lúc đột nhiên quay lại cao giọng nói:

- Ngươi theo ta làm gì?

Quách Tĩnh nói:

- Ta vĩnh viễn đi theo cô, suốt đời này không chia lìa nữa.

Hoàng Dung cười nhạt nói:

- Ngươi là phò mã gia của đại hãn, theo con nha đầu khốn khổ như ta làm gì?

Quách Tĩnh đáp:

- Đại hãn hại chết mẹ ta, ta làm sao làm phò mã của y?

Hoàng Dung cả giận, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng lên, nói:

- Hay lắm, ngươi nói ngươi quả thật còn nhớ ta một chút, té ra là bị đại hãn đuổi đi, không làm được phò mã, mới lại tìm con nha đầu cùng khổ ta. Chẳng lẽ ta là kẻ hèn hạ, để mặc cho ngươi tùy ý coi thường à?

Nói xong không kìm được tức giận bật khóc.

https://thuviensach.vn

Hồi 39(b)

THị PHI THIệN áC

Quách Tĩnh thấy nàng rơi nước mắt, lại càng luống cuống, muốn nói vài câu biện bạch, an ủi nhưng không biết làm sao mở miệng, ngẩn ra một lúc mới nói:

- Dung nhi, ta đang ở đây, cô muốn đánh muốn giết thì cứ tùy ý.

Hoàng Dung buồn rầu nói:

- Tại sao ta phải đánh phải giết ngươi, cứ cho rằng chúng ta lỡ làm quen với nhau một lần, thôi xin ngươi đừng đi theo ta nữa.

Quách Tĩnh thấy nàng thủy chung không chịu tha thứ, sắc mặt trắng bệch kêu lên:

- Cô muốn thế nào mới chịu tin tưởng ta?

Hoàng Dung nói:

- Hôm nay ngươi tốt với ta, ngày mai em Hoa Tranh, chị Hoa Tranh gì đó mà tới thì lập tức vứt ta ra sau lưng. Trừ phi ngươi chết ngay lập tức thì ta mới tin lời ngươi.

Quách Tĩnh trong lòng nhiệt huyết trào lên, gật đầu một cái, quay người sãi chân chạy ra bờ vực. Đó là một trong những chỗ hiểm trở nhất trên núi Hoa sơn, gọi là Xả thân nhai, từ đó nhảy xuống nhất định phải tan xương nát thịt. Hoàng Dung biết tính y ngay thẳng, chỉ sợ y nói là làm, vội vàng sấn

https://thuviensach.vn

lên, quờ tay nắm lấy vạt áo sau lưng y, trên tay vừa sử kình, điểm chân đã vọt qua vai y, đứng trước bờ vực, vừa tức vừa sợ rơi nước mắt nói:

- Được, ta biết ngươi không có chút nào thương xót ta. Ta thuận miệng tức giận nói một câu, ngươi cũng không chịu dễ dàng bỏ qua. Theo như ngươi nói thì ngươi không cần giận ta, cứ vĩnh viễn không thấy mặt ta là được.

Nàng thân hình run lên, sắc mặt trắng bệch, đứng trên bờ vực cheo leo như một cành hoa bạch trà lắc lư trước gió. Quách Tĩnh không kìm được mình, cậy sức toan nhảy luôn xuống vực, nhưng đến lúc ấy lại sợ nàng sẩy chân trượt xuống, vội nói:

- Cô đứng vào trong một chút.

Hoàng Dung thấy y lo lắng cho mình, không kìm được chua xót, khóc nói:

- Ai cần ngươi giả tình giả ý nói như thế? Ta mắc bệnh ở sơn Đông không ai đếm xỉa, lúc ấy sao ngươi không tới lo lắng cho ta? Ta bị lão tặc Âu Dương Phong bắt được, dùng hết tâm cơ vẫn không thoát khỏi tay y, tại sao ngươi không tới cứu ta? Mẹ ta không cần ta, bà bỏ ta mà chết. Cha ta không cần ta, ông cũng không đi tìm ta. Ngươi tự nhiên là càng không cần ta nữa! Trên đời này không ai cần ta, không ai thương ta!

Nói tới đó giẫm chân lia lịa, buông tiếng khóc lớn, nỗi cô khổ thương tâm trong bấy nhiêu ngày đến lúc ấy mới trút ra hết.

Quách Tĩnh trong lòng muôn mối yêu thương, chỉ thấy nàng nói câu nào cũng không sai, càng nghe càng giận mình. Một cơn gió đưa tới, Hoàng Dung chỉ cảm thấy trên người ớn lạnh, co co người lại.

Quách Tĩnh cởi áo ngoài đang định khoác cho nàng, chợt nghe bên sườn núi một tiếng quát lớn:

- Ai dám to gan như thế, lại dám hà hiếp Hoàng cô nương của bọn ta?

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy một người tóc trắng râu dài từ sau sườn núi chuyển ra, chính là Lão Ngoan đồng Chu Bá Thông.

Quách Tĩnh chỉ chăm chú nhìn Hoàng Dung, còn ai tới thì hoàn toàn không đếm xỉa. Hoàng Dung trong lòng đã hết giận, quát:

- Lão Ngoan đồng, ta bảo ngươi đi giết Cừu Thiên Nhận, đầu y đâu?

Chu Bá Thông cười hì hì, không có gì đưa ra, chỉ sợ nàng lên tiếng trách móc, muốn nghĩ cách làm nàng vui lòng, bèn nói:

- Hoàng cô nương, ai làm cô giận đấy? Lão Ngoan đồng sẽ rửa hận giúp cô.

Hoàng Dung chỉ Quách Tĩnh nói:

- Không phải y thì là ai?

Chu Bá Thông dốc ý lấy lòng Hoàng Dung, cũng không lên tiếng, lật tay tát một cái, lại thuận tay tát cho cái nữa, chát chát hai tiếng, đánh Quách Tĩnh hai tát rất nặng, Quách Tĩnh đang lúc không để ý gì tới bên ngoài, hoàn toàn không đề phòng, Lão Ngoan đồng ra tay lại nặng, chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, hai má lập tức sưng vù. Chu Bá Thông nói:

- Hoàng cô nương, đủ chưa, nếu không đủ ta sẽ đánh thêm.

Hoàng Dung thấy Quách Tĩnh hai má sưng vù, in rõ năm vết ngón tay, lửa giận đầy lòng lập tức biến thành thương xót, lòng thương xót lại chuyển thành tức giận Chu Bá Thông, quát:

- Ta tự tức giận y, có can hệ gì tới ngươi? Ai bảo ngươi xuất thủ đánh người. Ta bảo ngươi đi giết Cừu Thiên Nhận, sao ngươi không nghe lời ta?

Chu Bá Thông lè lưỡi không rút lại được, nghĩ thầm:

- Té ra Lão Ngoan đồng vỗ đuôi ngựa mà thành mó dái ngựa rồi.

https://thuviensach.vn

Còn đang lúng túng, đột nhiên sườn núi sau lưng có tiếng binh khí vang lên, văng vẳng kèm theo tiếng quát tháo, nghĩ thầm bây giờ không chạy còn đợi lúc nào? Lập tức kêu lên:

- Có quá nửa là lão già Cừu Thiên Nhận tới, để ta xuống đó giết y.

Câu nói chưa dứt đã như một làn khói lướt ra sau góc núi. Nếu quả thật là Cừu Thiên Nhận tới thì Chu Bá Thông tránh mặt sợ còn chưa kịp, làm sao dám xông tới ra chiêu? Hôm ấy y và Cừu Thiên Nhận, Âu Dương Phong, Quách Tĩnh ba người trong thạch thất tối om ở Tây Vực đánh mò, Quách Tĩnh và Âu Dương Phong trước sau thoát thân, Cừu Thiên Nhận rốt lại cũng tìm được cơ hội vọt ra ngoài. Chu Bá Thông vẫn đuổi sát không tha. Cừu Thiên Nhận bị y ép tới mức gân cốt rã rời, vừa nhục nhã vừa căm hờn, nghĩ thầm mình là bang chủ một đại bang trong võ lâm mà lại bị nhục nhã thế này, chỉ mong tìm được cách tự tử cho yên thân để khỏi bị rơi vào tay y mà bị hành hạ, vừa liếc mắt thấy trong bãi cát đá có mấy con rắn độc nằm cuốn tròn. Y biết loại rắn này độc vô cùng, chỉ cần bị cắn một cái là toàn thân lập tức cứng đờ, chết không sung sướng gì, lúc ấy quờ lấy một con, cặp ngón tay vào cổ con rắn kêu lên:

- Lão tặc Chu Bá Thông, ngươi giỏi lắm!

Đang định đưa con rắn vào cổ tay mình, nào ngờ Chu Bá Thông bình sinh sợ nhất là rắn, la hoảng một tiếng xoay người bỏ chạy.

Cừu Thiên Nhận sửng sốt, hồi lâu mới hiểu y vốn sợ rắn, lúc ấy cục diện đã đổi ngược, Cừu Thiên Nhận tay trái bắt thêm một con rắn, quát tháo la thét đuổi theo phía sau. Chu Bá Thông sợ tới mức tan lòng nát mật, sãi chân chạy mau. Cừu Thiên Nhận có ngoại hiệu là Thiết chưởng thủy thượng phiêu, khinh công còn cao hơn y, nếu không phải có lòng úy kỵ y, không dám bức bách quá mức thì đã đuổi kịp rồi. Hai người một chạy một đuổi, đến khi trời tối Chu Bá Thông mới thừa cơ thoát thân.

https://thuviensach.vn

Cừu Thiên Nhận lần ấy đuổi theo quả thật là lấy tiến làm lui, trong bụng chỉ cười thầm, lại không dám đuổi theo nữa. Hôm sau Chu Bá Thông cướp một con tuấn mã, ra roi phóng mau về đông, chỉ sợ

Cừu Thiên Nhận đuổi kịp.

Hoàng Dung thấy Chu Bá Thông chạy đi, nhìn Quách Tĩnh chằm chằm một lúc, thở dài một tiếng, cúi đầu không nói gì nữa. Quách Tĩnh kêu một tiếng:

- Dung nhi!

Hoàng Dung ờ khẽ một tiếng. Quách Tĩnh muốn nói mấy câu tạ lỗi, nhưng biết mình ngu ngốc vụng về, sợ nói sai một câu lại làm nàng tức giận. Hai người đứng trước gió, Hoàng Dung đột nhiên nhảy mũi mấy cái. Quách Tĩnh vốn đã cởi áo ngoài, lập tức khoác lên người nàng. Hoàng Dung cúi đầu không đếm xỉa gì tới.

Chợt nghe Chu Bá Thông hô hô cười rộ, kêu lớn.

- Hay lắm, hay lắm?

Hoàng Dung vươn tay ra nắm tay Quách Tĩnh, cúi đầu nói:

- Tĩnh ca ca, chúng ta đi xem đi.

Quách Tĩnh mừng quá rơi nước mắt, không nói nên lời. Hoàng Dung đưa tay áo lau nước mắt cho y cười nói:

- Trên mặt vừa có nước mắt, lại vừa có vết ngón tay, người ta lại bảo là ta đánh ngươi khóc đấy.

Nàng vừa bật tiếng cười, hai người mới thấy dễ nói chuyện, trải qua biến cố ấy, tình ý lại càng sâu sắc hơn.

https://thuviensach.vn

Hai người tay nắm tay chuyển qua sườn núi, chỉ thấy Chu Bá Thông ôm bụng nhấc chân vô cùng đắc ý, Khưu Xử Cơ cầm kiếm đứng hầu bên cạnh. Sa Thông Thiên, Bành Liên Hổ, Linh Trí thượng

nhân, Hầu Thông Hải bốn người kẻ cầm võ khí sấn lên, kẻ lùi lại tránh ra, thần thái đều khắc hẳn nhau, nhưng đều đứng cứng đờ bất động như tượng gỗ, nguyên là đều bị Chu Bá Thông điểm trúng huyệt đạo.

Chu Bá Thông nói:

- Hôm ấy ta cọ ghét trên người vê thành dược hoàn cho các ngươi uống, mấy gã gian tặc xấu xa các ngươi cũng khôn ngoan, thấy không có độc lại không nghe lệnh cha các ngươi nữa, hừ hừ, hôm nay thì thế nào?

Y tuy chế ngự cả bốn người nhưng nhất thời lại không nghĩ ra cách xử trị, thấy Quách Hoàng hai người bước tới, nói:

- Hoàng cô nương, bốn gã gian tặc xấu xa này ta tặng cho cô đấy!

Hoàng Dung nói:

- Ta nhận làm gì? Hừ, ngươi không muốn giết người, lại không muốn tha người, bắt bọn gian tặc xấu xa này lại không có cách nào sai sử ngươi gọi ta ba tiếng “Hảo tỷ tỷ” ta sẽ dạy ngươi một cách.

Chu Bá Thông cả mừng liên tiếp kêu ba tiếng: “Hảo tỷ tỷ”, mỗi tiếng lại vái một vái. Hoàng Dung bĩu môi cười một cái, chỉ Bành Liên Hổ nói:

- Ngươi mò trên người y xem.

Chu Bá Thông theo lời lục soát lấy trong người Bành Liên Hổ ra một cái nhẫn độc châm, hai bình thuốc giải. Hoàng Dung nói:

- Y từng dùng cái đó đâm sư điệt Mã Ngọc của ngươi, ngươi châm lên người họ mấy cái đi.

https://thuviensach.vn

Bọn Bành Liên Hổ nghe thấy rất rõ, sợ tới mức hồn bất phụ thể, khổ nỗi huyệt đạo đã bị điểm không động đậy gì được, chỉ thấy trên người liên tiếp đau nhói, ai cũng đã bị Chu Bá Thông châm cho mấy cái. Hoàng Dung nói:

- Thuốc giải trong tay ngươi, ngươi bảo họ làm chuyện gì xem họ có dám chống lại hay không?

Chu Bá Thông cả mừng, nghiêng đầu nghĩ ngợi một lúc, cọ trên người ra rất nhiều cáu ghét, trút thuốc giải vào đó vê thành viên tròn, đưa Khưu Xử Cơ nói:

- Ngươi áp giải bốn thằng giặc xấu xa này xuống cung Trùng Dương núi Chung Nam giam cấm hai mươi năm. Nếu trên đường mà chúng ngoan ngoãn thì cho mỗi đứa uống một viên linh đan diệu

dược của ta, nếu không thì cứ để cho chúng bị chất độc phát tác, cái đó gọi là mình làm mình chịu, không cần nhân từ.

Khưu Xử Cơ khom người vâng dạ. Hoàng Dung cười nói:

- Lão Ngoan đồng, mấy câu mới rồi của ngươi nói rất hợp tình hợp lý, một năm không gặp nhau, ngươi đã tiến bộ rất nhiều.

Chu Bá Thông vô cùng đắc ý, giải huyệt cho bọn Bành Liên Hổ, nói:

- Các ngươi tới cung Trùng Dương ở yên hai mươi năm ở đó cho ta, nếu thành thật sửa lỗi thì sau này còn có thể làm được người tốt, nếu không chịu học cho tốt, hừ hừ, các Đạo gia phái Toàn Chân ta ai cũng là tay lão thủ giết người không chớp mắt, lóc thịt chẳng cau mày, sẽ biến bốn thằng gian tặc xấu xa các ngươi thành thịt băm, mọi người chia nhau ăn, xem các ngươi còn tác quái được nữa không?

Bọn Bành Liên Hổ đâu dám nói nhiều, luôn miệng vâng dạ. Khưu Xử Cơ nhịn cười, hướng Chu

https://thuviensach.vn

Thông vái lạy từ biệt, cầm kiếm áp giải bốn người xuống núi.

Hoàng Dung cười nói:

- Lão Ngoan đồng, ngươi học cách giáo huấn kẻ khác lúc nào vậy? Khúc đầu nói nghe còn có lý, tới đoạn sau càng nói lại càng chẳng ra lời lẽ gì nữa.

Chu Bá Thông ngẩng lên trời cười lớn, chợt thấy trên đỉnh núi cao bên trái có ánh sáng trắng chớp lên, rõ ràng là ánh binh khí lớn lên dưới nắng, kêu lên:

- Ủa, lại là cái gì thế này?

Quách Hoàng hai người cùng ngẩng đầu thì đã không thấy ánh sáng đâu nữa. Chu Bá Thông chỉ sợ

Hoàng Dung hỏi y về việc Cửu Thiên Nhận, bèn nói:

- Ta đi xem thử.

Rồi sãi chân như bay, vọt lên đỉnh núi.

Quách Hoàng hai người đều đầy bụng có lời muốn nói, lúc ấy tìm vào một sơn động, kể chuyện từ

khi chia tay đến nay. Lần ấy nói chuyện đến lúc mặt trời lặn xuống núi, vẫn còn chưa hết. Quách Tĩnh mang lương khô trong túi ra, chia cho Hoàng Dung cùng ăn.

Nàng vừa ăn vừa cười, nói:

- Lão tặc Âu Dương Phong ép ta dạy Cửu âm chân kinh cho y, thiên kinh văn của ngươi viết thì lại đảo lộn lên xuống, ta giải thích bừa cho y một trận, y tưởng là thật, đã khổ luyện mấy tháng rồi. Ta nói công phu thượng

https://thuviensach.vn

thặng này phải chổng ngược đầu mà luyện, y quả nhiên đầu dưới chân trên luyện công, cố gắng vận khí cho kinh mạch trong cơ thể nghịch hành. Bản lĩnh của lão xấu xa này quả thật không kém, đã luyện được bốn kinh Âm duy, Dương duy, Âm kiều, Dương kiều nghịch

hành như ý. Nếu kinh mạch toàn thân y đều nghịch hành, không biết sẽ biến ra thành cái gì nữa?

Nói tới đó cười khúc khích. Quách Tĩnh cũng cười nói:

- Chẳng trách gì ta thấy y trồng cây chuối đi trên đường, công phu này quả thật không dễ luyện.

Hoàng Dung nói:

- Ngươi tới Hoa sơn, chắc muốn tranh danh hiệu Thiên hạ đệ nhất võ công phải không?

Quách Tĩnh nói:

- Dung nhi, tại sao cô lại trêu ghẹo ta như thế? Ta là muốn thỉnh giáo Chu đại ca một cách để quên hết võ công mình đã học được.

Lúc ấy bèn nói lại những điều mình suy nghĩ trong thời gian vừa qua.

Hoàng Dung nghiêng đầu nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Ờ, quên được cũng tốt.

Võ công chúng ta càng luyện càng giỏi, nhưng trong lòng thì càng không sung sướng, lại không bằng lúc trẻ con không biết gì, không lo không nghĩ.

Nàng nào nghĩ tới một người lớn lên thì có rất nhiều điều phiền não, có rất nhiều điều buồn khổ, không có hên quan gì tới việc võ công cao hay thấp. Nàng lại nói:

https://thuviensach.vn

- Nghe Âu Dương Phong nói ngày mai đã tới kỳ luận kiếm trên Hoa sơn, cha ta nhất định sẽ lên núi, ngươi đã không muốn giành danh hiệu Thiên hạ đệ nhất thì chúng ta nên nghĩ một cách giúp cha ta độc quán quần hùng.

Quách Tĩnh nói:

- Dung nhi, không phải ta không nghe lời cô, nhưng ta nghĩ Hồng ân sư làm người quả thật hơn cha cô nhiều.

Hoàng Dung vốn đang ngồi cạnh y, nghe y nói cha mình không tốt, tức giận đẩy y ra. Quách Tĩnh ngẩn người, Hoàng Dung chợt cười nói:

- Ờ, ờ, Hồng ân sư đối xử với chúng ta vốn cũng không xấu. Vậy thì thôi, chúng ta giúp cả hai người, được không?

Quách Tĩnh nói:

- Cha cô và Hồng ân sư đều là bậc quân tử quang minh lỗi lạc, nếu biết chúng ta ngấm ngầm bày cách giúp đỡ, nhất định sẽ không thích.

Hoàng Dung nói:

- Được rồi, ta có ý giở trò, là kẻ tiểu nhân gian ác phải không?

Nói xong sa sầm mặt. Quách Tĩnh nói:

- Bậy quá, ta ngu ngốc như thế, ăn nói lỡ lời, lại khiến cô tức giận.

Bất giác trên mặt đầy vẻ hoảng sợ.

Hoàng Dung phá ra cười, nói:

- Sau này ta không biết phải tức giận ngươi bao nhiêu nữa.

Quách Tĩnh không hiểu, gãi đầu ngơ ngác nhìn nàng. Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Nếu quả thật ngươi không bỏ rơi ta nữa, hai chúng ta về sau cứ ở chung với nhau. Ta đang nghĩ

không ra là ngươi sẽ nói thêm bao nhiêu câu ngốc nghếch nữa.

Quách Tĩnh cả mừng, nắm chặt tay nàng luôn miệng nói:

- Tại sao ta lại bỏ cô chứ? Tại sao ta làm như thế chứ?

Hoàng Dung nói:

- Công chúa nhà người ta không cần ngươi, tự nhiên ngươi chỉ còn cách phải đối xử tốt với con nha đầu khốn cùng này thôi.

Quách Tĩnh bị câu nói của Hoàng Dung khơi gợi tâm sự, nhớ tới việc mẹ chết thảm trên đại mạc, buồn rầu không nói gì. Lúc ấy trăng non vừa lên, ánh bạc như nước, chiếu xuống hai người. Hoàng Dung thấy mặt y có vẻ khác lạ, biết mình đã lỡ lời vội nói qua chuyện khác:

- Tĩnh ca ca, chuyện cũ đừng ai nhắc tới nữa. Ta ở cùng với ngươi một chỗ, trong lòng rất vui mừng.

Ta cho ngươi hôn một cái được không?

Quách Tĩnh đỏ bừng mặt, lại không dám hôn nàng. Hoàng Dung duyên dáng mỉm cười, tự biết

không hay, lại đổi qua chuyện khác, nói:

- Ngươi nói sáng mai luận kiếm thì ai sẽ thắng?

Quách Tĩnh nói:

- Chuyện đó thật rất khó nói, không biết Nhất Đăng đại sư có tới không?

Hoàng Dung nói:

https://thuviensach.vn

- Đại sư xuất gia lánh đời không tranh giành với người, quyết không giành giật cái hư danh này đâu.

Quách Tĩnh gật đầu nói:

- Ta cũng nghĩ thế. Cha cô, Hồng ân sư, Chu đại ca, Cừu Thiên Nhận, Âu Dương Phong năm người ai cũng có tài riêng, nhưng không biết Hồng ân sư đã khỏe hẳn chưa? Võ công có được như xưa không?

Nói tới đó cảm thấy lo lắng. Hoàng Dung nói:

- Theo lẽ mà nói vốn là Lão Ngoan đồng võ công cao cường nhất, nhưng nếu y không dùng công phu Cửu âm chân kinh thì lại không bằng bốn người kia.

Hai người trò chuyện, Hoàng Dung dần thấy mệt mỏi, dựa vào lòng Quách Tĩnh ngủ thiếp đi. Quách Tĩnh cũng đang thiu thiu, chợt nghe bước chân vang lên, hai bóng đen một trước một sau từ sau núi chạy mau ra.

Hai người này y phục rít gió, chạy rất mau lẹ, nhìn thân hình bộ pháp thì người chạy trước là Lão Ngoan đồng Chu Bá Thông, người đuổi sau là Cừu Thiên Nhận.

Quách Tĩnh không biết Cừu Thiên Nhận dùng rắn độc uy hiếp thủ thắng, không kìm được ngạc

nhiên, nghĩ thầm lúc ở Tây Vực Cừu Thiên Nhận đã bị Chu đại ca đuổi chạy bán sống bán chết, tại sao bây giờ tình thế lại đảo ngược. Bèn khẽ lay Hoàng Dung, nói khẽ vào tai nàng:

- Cô xem kìa!

Hoàng Dung ngẩng đầu lên, dưới ánh trăng chỉ thấy Chu Bá Thông lách đông lòn tây, thủy chung không dám đứng lại, nghe y kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Lão tặc họ Cừu kia, ở đây ta có mai phục người bắt rắn giúp đỡ, ngươi còn không chạy mau đi!

Cừu Thiên Nhận cười nói:

- Ngươi cho ta là đứa trẻ con ba tuổi à?

Chu Bá Thông kêu lớn:

- Quách huynh đệ, Hoàng cô nương mau ra giúp ta.

Quách Tĩnh đang định nhảy ra, Hoàng Dung đã dựa vào lòng y, hạ giọng nói:

- Đừng động đậy!

Chu Bá Thông chạy quanh mấy vòng, không thấy Quách Hoàng hai người ra, kêu lên:

- Tiểu tử thối tha, nha đầu quỷ quyệt, các ngươi mà còn không ra, thì ta sẽ chửi mười tám đời tổ tông các ngươi đấy.

Hoàng Dung đứng lên cười nói:

- Ta cứ không ra, ngươi có bản lĩnh cứ chửi.

Chu Bá Thông thấy Cừu Thiên Nhận mỗi tay cầm một con rắn độc ngẩng đầu thè lưỡi phun phì phì, sợ tới mức nhũn chân ra, vội cầu khẩn.

- Hoàng cô nương, ra mau đi, ra mau đi, để ta chửi mười tám đời tổ tông của ta được không?

Cừu Thiên Nhận thấy Quách Hoàng hai người đứng một bên, trong lòng ngấm ngầm hoảng sợ, nghĩ

https://thuviensach.vn

thầm phải nhân cơ hội bỏ chạy cho sớm, nếu không ba người giáp công thì mình quyết không thể

thoát thân, đến giờ Ngọ ngày mai đơn đả độc đấu tranh hùng quyết thắng thì không sợ gì họ. Lúc ấy hai chân điểm một cái, sấn mau lên, nhấc hai con rắn độc dí vào mặt Chu Bá Thông.

Chu Bá Thông vội vung tay áo đỡ, né qua một bên, đột nhiên trên đỉnh đầu có một tiếng động khẽ

chỉ thấy trên cổ mát lạnh, một con vật sống đã từ cổ áo rơi xuống lưng, giãy giụa trong lưng, vừa trơn vừa mềm. Lần này thì y sợ tới mức hồn phi phách tán, kêu lớn:

- Chết ta rồi, chết ta rồi?

Lại không dám đưa tay lôi rắn độc trong áo ra, chỉ chạy nhảy cuống cuồng, chợt thấy dường như con rắn đã cắn vào lưng mình một cái, nghĩ thầm phen này không sao sống được nữa, toàn thân cứng đờ, ngã huỵch xuống đất. Quách Hoàng hai người cả kinh, nhất tề phi thân tới cứu.

Cừu Thiên Nhận thấy Chu Bá Thông đột nhiên thảm hại không sao chịu nổi vô cùng ngạc nhiên, đang định tìm đường xuống núi, chợt thấy trong rặng cây dày có một bóng đen phóng ra, cười nhạt nói:

- Cừu lão tặc, hôm nay thì ngươi không chạy được nữa rồi.

Người ấy đứng quay lưng về phía ánh trăng, không sao nhìn được rõ mặt. Cừu Thiên Nhận trong lòng hoảng sợ, quát lớn:

- Ngươi là ai?

Chu Bá Thông lúc mơ mơ hồ hồ co rút người dưới đất, chỉ cho rằng mình đang đi xuống âm tào địa phủ, chợt thấy một người đỡ y lên nói:

https://thuviensach.vn

- Chu lão gia, đừng sợ, đó không phải rắn.

Chu Bá Thông ngạc nhiên vội vàng đứng lên, chỉ thấy con vật ướt lạnh lại giãy mạnh trong lưng, không kìm được tru tréo lên:

- Nó lại cắn ta, đúng là rắn, đúng là rắn?

Người kia nói:

- Đó là con Kim oa oa, không phải rắn.

Lúc ấy Quách Hoàng hai người đã nhìn rõ người kia, chính là người câu cá trong bốn đại đệ tử Ngư

Tiều Canh Độc dưới trướng Nhất Đăng đại sư, chỉ thấy y đưa tay mò vào cổ áo Chu Bá Thông túm ra một con cá. Nguyên là y thấy được trong khe trên núi Hoa sơn một đôi Kim oa oa, bắt bỏ vào bọc lại bị rơi ra, mắc ở trên cây, lại vừa khéo rơi đúng vào cổ áo Chu Bá Thông. Con Kim oa oa thật ra không biết cắn người, nhưng Chu Bá Thông cứ nghĩ rằng là rắn độc, cho rằng con vật trơn trợt lạnh buốt trên lưng mình đã cắn, nếu người đánh cá tới chậm một bước, chỉ e rằng y đã sợ quá ngất đi rồi.

Chu Bá Thông mở mắt ra, thấy người câu cá, lúc ấy kinh hồn chưa định, chỉ cảm thấy người trước mặt đã từng gặp qua nhưng chưa nhớ ra là ai, vừa quay đầu đã thấy Cừu Thiên Nhận không ngừng lùi lại, một cái bóng đen đang từng bước tiến sát tới y. Chu Bá Thông hơi định thần, lại hoảng sợ hồn phi phách tán, nhìn thấy rõ cái bóng đen ấy chính là Lưu quý phi Anh Cô trong hoàng cung nước Đại Lý.

Cừu Thiên Nhận vốn cho rằng trên đời này chỉ có Chu Bá Thông là võ công cao cường hơn mình, nếu lấy độc xà dọa cho y sợ bỏ chạy thì ngày mai tỷ võ rất có hy vọng đứng đầu quần hùng, không ngờ trước đêm luận kiếm đột nhiên Anh Cô lại xuất hiện. Hôm ở thác Thanh Long y từng thấy bà ta phát điên đánh bừa, trong lòng nghĩ nếu bị mụ điên này chụp trúng thì

https://thuviensach.vn

đại địch còn bên cạnh, nhất định khó mà giữ mạng, chỉ nghe bà ta the thé rít lên:

- Trả mạng con ta?

Cừu Thiên Nhận trong lòng cả sợ, nghĩ thầm năm xưa mình cải trang che mặt, đang đêm vào hoàng cung đánh con bà ta bị thương, nguyên là muốn Đoàn hoàng gia hao phí công lực, nào ngờ y lại nhẫn tâm không chịu cứu, chỉ là không biết tại sao bà ta nhìn ra được chân tướng? Lúc ấy cười gượng nói:

- Bà điên ơi, ngươi lẳng nhẳng với ta làm gì?

Anh Cô kêu lên:

- Trả mạng con ta?

Cừu Thiên Nhận nói:

- Cái gì mà con với cái? Con ngươi mất mạng có quan hệ gì với ta?

Anh Cô nói:

- Hừ, đêm ấy ta không thấy rõ mặt ngươi, nhưng nhớ được giọng cười của ngươi. Ngươi cười lại một tiếng xem! Cười đi, cười đi!

Cừu Thiên Nhận thấy bà ta hai tay vươn ra, lúc nào cũng có thể ôm cứng lấy mình, lúc ấy lui lại hai bước, đột nhiên thân hình hơi nghiêng đi, chưởng trái đập vào chưởng phải một cái, chưởng phải chênh chếch xô ra đánh thẳng vào bụng dưới Anh Cô. Đây là một trong mười ba chiêu Thiết chưởng công của y, gọi là Âm dương quy nhất, tàn độc vô tỷ. Anh Cô biết lợi hại, đang định dùng Nê thu công hóa giải, nào ngờ chiêu số của địch nhân rất mau lẹ, cước bộ của mình chưa di động, tay chưởng của y ctã còn cách không đầy nửa thước.

https://thuviensach.vn

Anh Cô trong lòng đau buốt, tự biết việc trả thù là vô vọng, liều mạng chịu trúng một chưởng, vọt lên định ôm y cùng lăn xuống vực cùng chết, đột nhiên có một luồng quyền phong lướt qua tai, cảm thấy mặt rát như dao chém. Cừu Thiên Nhận một chưởng ấy chưa kịp nhả kình, vội thu tay đón đỡ

phát quyền từ bên cạnh đánh tới ấy, tức giận nói:

- Lão Ngoan đồng, ngươi cũng tới à?

Chính là Chu Bá Thông thấy Anh Cô nguy hiểm, thi triển công phu thượng thừa trong Cửu âm chân kinh, giải khai tuyệt chiêu Thiết chưởng của y.

Chu Bá Thông không dám nhìn thẳng Anh Cô, quay lưng lại bà ta nói:

- Anh Cô, bà không phải là đối thủ của lão già này, mau đi đi. Ta cũng đi!

Đang định phóng người xuống núi, Anh Cô kêu lên:

- Chu Bá Thông, tại sao ngươi không trả thù cho con?

Chu Bá Thông ngạc nhiên nói:

- Cái gì? Con ta à?

Anh Cô nói:

- Đúng thế. Người giết con ngươi chính là gã Cừu Thiên Nhận này.

Chu Bá Thông trước nay không biết mình và Anh Cô vui vầy mấy hôm lại sinh được một đứa con, trong lòng mơ mơ hồ hồ, nhất thời không hiểu, quay nhìn lại thấy cạnh Anh Cô có thêm mấy người, ngoài Quách Tĩnh Hoàng Dung thì Nhất Đăng đại sư và bốn đệ tử cũng đứng sau lưng mình.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy Cừu Thiên Nhận còn cách mép vực không đầy ba thước, nhìn thấy trước mặt người đều là kình địch, tình thế nguy hiểm quả thật bình sinh chưa từng gặp lúc ấy hai tay vỗ một cái, hiên ngang nói:

- Ta lên Hoa sơn là để giành danh hiệu Thiên hạ đệ nhất võ công. Hừ hừ, các ngươi lại muốn hợp lực đả thương ta để trừ bớt một kình địch, hành sự gian ác như thế mà các ngươi cũng làm được à?

Chu Bá Thông nghĩ lời nói của lão già xấu xa này cũng có mấy phần có lý, bèn nói:

- Được, vậy thì đợi ngày mai luận kiếm xong sẽ lấy cái mạng chó của ngươi.

Anh Cô lại cao giọng quát:

- Oan gia sống chết, ta làm sao chờ tới ngày mai?

Hoàng Dung cũng nói:

- Lão Ngoan đồng, gặp người tín nghĩa thì nói chuyện tín nghĩa, gặp kẻ gian trá thì nói chuyện gian trá. Bây giờ cứ công nhiên mấy người đánh một mình y xem y làm gì được?

Cừu Thiên Nhận sắc mặt tái xanh, đã thấy dữ nhiều lành ít, đột nhiên lúc nguy hiểm nảy ý khôn, kêu lên:

- Các ngươi dựa vào cái gì mà giết ta?

Người thư sinh nói:

- Ngươi làm ác đã nhiều, ai cũng có quyền giết.

Cừu Thiên Nhận ngẩng đầu lên trời cười hô hô, nói:

https://thuviensach.vn

- Nếu nói động võ, các ngươi cậy đông hiếp ít thì một mình ta không phải là đối thủ, nhưng nói tới thị phi thiện ác, ha ha, Cừu Thiên Nhận một mình ở đây, vị nào bình sinh chưa giết ai, chưa phạm qua tội lỗi, thì xin mời bước lên động thủ. Tại hạ xin vươn cổ chịu chết, nếu cau mày một cái thì quyết không phải là hảo hán.

Nhất Đăng đại sư thở dài một tiếng lui ra trước tiên, ngồi xuống đất xếp bằng cúi đầu. Mọi người bị

câu ấy của Cừu Thiên Nhận trói buộc, đều nghĩ tới những điều lầm lỗi mình đã phạm trong đời. Ngư

Tiều Canh Độc bốn người năm xưa làm đại thần ở Đại Lý đều đã giết người, tuy nói là làm việc công nhưng rốt lại cũng không khỏi có khi sai lầm. Chu Bá Thông và Anh Cô nhìn nhau một cái, nhớ tới chuyện hối hận trong đời, trong lòng ai cũng thẹn thùng. Quách Tĩnh lúc tây chinh trong chiến trận giết người không ít, vốn đã tự thấy mình có lỗi, Hoàng Dung nhớ tới việc gần đây làm cha lo lắng rất là bất hiếu, còn như bịa đặt lừa dối người khác thì càng không thể kể xiết.

Cừu Thiên Nhận nói câu ấy ra khiến mọi người nghẹn lời không đáp được, nghĩ thầm cơ hội tốt không nên bỏ qua, sãi chân bước tới trước mặt Quách Tĩnh.

Thấy y nghiêng người tránh qua, Cừu Thiên Nhận vận kình vào chân đang định vọt lên, đột nhiên sau tảng đá có một ngọn trúc bổng vươn ra đánh tới giữa mặt.

Một bổng này đánh ra vô cùng đột ngột, Cừu Thiên Nhận chưởng trái phóng ra, đang định lật cổ tay nắm trúc bổng, nào ngờ ngọn bổng đâm luôn ba nhát, trong chớp mắt đã chia ra điểm vào ba đại huyệt trước ngực y. Cừu Thiên Nhận cả kinh, chỉ thấy ngọn trúc bổng phóng tới như gió, không sao đón đỡ, cũng không thể né tránh, đành lui lại mép vực. Phía sau tảng đá có

https://thuviensach.vn

một bóng đen theo ngọn bổng bước ra đứng sững lại đó. Quách Tĩnh Hoàng Dung cùng kêu lên:

- Sư phụ?

Chính là Cửu chỉ thần cái Hồng Thất công.

Cừu Thiên Nhận mắng:

- Lão khiếu hóa, ngươi cũng tới đây nhiều chuyện. Còn chưa tới kỳ luận kiếm à? Hồng Thất công nói:

- Ta tới trừ gian, chứ ai luận kiếm với ngươi.

Cừu Thiên Nhận nói:

- Được, đại anh hùng đại hiệp sĩ, ta là kẻ gian, ngươi thì xưa nay là người tốt, chưa làm việc gì xấu?

Hồng Thất công nói:

- Không sai, lão khiếu hóa nhất sinh giết hai trăm ba mươi mốt người, kẻ nào cũng là quân gian ác, nếu không là tham quan ô lại, thổ hào ác bá thì là đại gian đại ác, phụ nghĩa bạc hạnh. Lão khiếu hóa tham ăn tham uống nhưng bình sinh chưa từng giết người nào tốt. Cừu Thiên Nhận ngươi là người thứ hai trăm ba mươi hai đấy!

Mấy câu ấy đại nghĩa rõ ràng, Cừu Thiên Nhận nghe xong không kìm được hoảng sợ. Hồng Thất

công lại nói:

- Cừu Thiên Nhận, bang chủ đời trước của Thiết chưởng bang ngươi là Tư Đồ Kiếm Nam anh hùng thế nào, một đời tận trung báo quốc. Sư phụ ngươi là Thượng Quan bang chủ cũng là một hán tử

https://thuviensach.vn

cứng cỏi. Ngươi tiếp nhiệm chức bang chủ của sư phụ, lại câu kết với người Kim, tư thông với giặc bán nước, sau khi chết đi còn mặt mũi nào gặp Tư Đồ bang chủ và sư phụ ngươi Thượng Quan bang chủ? Ngươi lên Hoa sơn muốn tranh đoạt danh hiệu Thiên hạ đệ nhất võ công, đừng nói là võ công của ngươi chưa chắc đã đứng đầu quần hùng, cho dù là vô địch trên đời, anh hùng thiên hạ lại có thể

khâm phục tên gian tặc bán nước như ngươi à?

Mấy câu ấy khiến Cừu Thiên Nhận nghe xong như ngây như ngốc, những việc làm mấy mươi năm

nay lần lượt hiện ra trong lòng, nhớ lại lời sư phụ răn dạy ngày xưa, về sau mình tiếp nhiệm chức bang chủ Thiết chưởng bang, sư phụ nằm trên giường bệnh truyền lại di huấn bang quy, đinh ninh răn dạy phải yêu nước thương dân thế nào, nào ngờ mình vừa hơi lớn tuổi, võ công tăng tiến, càng lúc càng làm ngược với tôn chỉ trung nghĩa báo quốc, giết giặc cứu nước của bản bang. Chìm đắm ngày càng sâu, phẩm chất bang chúng ngày càng tệ, những người trong sạch trung nghĩa bỏ đi, bọn gian ác thì quy tụ về, càng khiến Thiết chưởng bang trở thành nơi chứa chất cặn bã, gian tà trộm cướp làm điều sai trái. Vừa ngẩng đầu lên, chỉ thấy trăng sáng trên trời, cúi xuống thấy đôi mắt của Hồng Thất công sáng quắc nhìn chằm chặp vào mình, đột nhiên thiên lương phát khởi, chỉ thấy việc làm một đời không việc gì không thương luân bại lý, không kìm được toàn thân toát mồ hôi ướt đẫm, thở dài nói:

- Hồng bang chủ, ngươi giáo huấn rất phải.

Rồi quay người lại nhảy luôn xuống vực.

Hồng Thất công tay cầm trúc bổng, chỉ đề phòng y sau lúc hổ thẹn đột nhiên đột kích, người này võ công không tầm thường, một phen xuất thủ ắt sẽ là tuyệt chiêu cực kỳ lợi hại, không hề ngờ rằng y lại đột nhiên tự tử.

https://thuviensach.vn

Đang kinh ngạc chợt bên cạnh bóng xám chớp lên, Nhất Đăng đại sư thân hình đã tới cạnh bờ vực, y vốn đang ngồi xếp bằng, lúc ấy vẫn ngồi xếp bằng, tay trái vươn ra nắm hai chân Cừu Thiên Nhận kéo mạnh y lên nói:

- Thiện tai, thiện tai! Bể khổ vô biên, quay đầu là bờ, ngươi đã hối cải những điều sai trái trước đây, thay đổi tính tình vẫn còn không muộn.

Cừu Thiên Nhận bật tiếng khóc lớn, quỳ xuống trước Nhất Đăng đại sư, trong lòng có ngàn muôn lời nhưng không nói được câu nào.

Anh Cô thấy y quay lưng về phía mình, đúng là cơ hội tốt để trả thù, bèn rút đao sắt trong bọc ra sấn tới đâm mạnh xuống lưng y.

Chu Bá Thông kêu lên:

- Khoan đã:

Đưa tay đỡ cổ tay bà ta. Anh Cô giận, cao giọng quát:

- Ngươi làm gì thế?

Chu Bá Thông từ khi bà ta xuất hiện đã run rẩy sợ sệt bị bà ta mắng một câu giữa mặt, bèn kêu lên:

- Ái chà?

Rồi xoay người chạy ra sau núi. Anh Cô nói:

- Ngươi đi đâu thế?

Rồi đuổi theo sau. Chu Bá Thông kêu lớn:

- Ta đau bụng phải đi cầu.

Anh Cô hơi sững người. Rồi không đếm xỉa gì tới, vẫn sãi chân đuổi mau theo. Chu Bá Thông cả

https://thuviensach.vn

kinh kêu lớn:

- Ái chà, không xong rồi. Quần ta toàn là phân, thối lắm, bà đừng tới đây.

Anh Cô tìm y hai mươi năm, nghĩ lần này mà để y chạy thoát thì sau này sẽ không thể gặp lại nữa, bất kể y són ra quần thật hay không, cứ đuổi sát tới. Chu Bá Thông nghe tiếng bước chân tới gần, sợ

tới mức hồn phi phách tán, vốn y nói són ra quần là giả, chỉ mong dọa cho Anh Cô không dám tới gần, mình có thể thừa cơ chạy thoát. Nào ngờ trong lúc hoảng sợ, kêu lớn một tiếng, quả thật són luôn ra quần.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung thấy đôi oan gia này càng chạy càng xa, rốt lại trước sau cùng chuyển qua sườn núi đều cảm thấy buồn cười, quay lại chỉ thấy Nhất Đăng đại sư đang nói khẽ vào tai Cừu Thiên Nhận, Cừu Thiên Nhận không ngừng gật đầu. Nhất Đăng đại sư nói hồi lâu, đứng lên nói:

- Đi thôi?

Quách Hoàng hai người vội bước lên bái kiến, lại thi lễ với bốn người Ngư Tiều Canh Độc.

Nhất Đăng vỗ lên đầu hai người, mặt hiện nét vui vẻ thần sắc rất từ hòa, nói với Hồng Thất công:

- Thất huynh, cố nhân vẫn khỏe, anh phong còn hơn xưa, lại thu được hai vị hiền đồ, quả thật đáng vui đáng mừng.

Hồng Thất công khom lưng nói:

- Đại sư vẫn khỏe.

Nhất Đăng cười khẽ nói:

- Núi cao sông dài, có ngày gặp lại.

https://thuviensach.vn

Rồi chắp hai tay làm lễ xoay người định đi. Hồng Thất công kêu lên:

- Ngày mai luận kiếm rồi, đại sư đi đâu?

Nhất Đăng quay người lại cười nói:

- Nghĩ lão nạp là người ngoài đời, đâu dám sánh vai tranh tài với anh hùng thiên hạ. Hôm nay lão nạp tới đây là vì muốn giải hóa một trường oan nghiệt kéo dài hai mươi năm, may là công đức được viên mãn. Thất huynh, hào kiệt trên đời ngoài ngươi ra còn ai? Ngươi cần gì phải tự khiêm?

Nói xong chắp tay làm lễ, dắt tay Cừu Thiên Nhận đi thẳng xuống núi. Bốn đại đệ tử nước Đại Lý cùng hướng về Hồng Thất công vái dài, đi theo sư phụ.

Người thư sinh bước qua cạnh Hoàng Dung, thấy nàng trên trán ửng hồng, vẻ mặt vui sướng, cười ngâm:

- Chỗ thấp có gai, Cành mềm dịu dàng?

Hoàng Dung nghe y trêu ghẹo mình, cũng ngâm:

- Gà đậu trên chuồng, Mặt trời đã xế?

Người thư sinh cười hô hô, vái dài chia tay.

Quách Tĩnh nghe mà không hiểu gì cả, bèn hỏi:

- Dung nhi, mới rồi lại là tiếng Phạn à?

Hoàng Dung cười nói:

- Không, đó là câu trong kinh Thi.

Quách Tĩnh nghe nói họ đối đáp thi văn với nhau cũng không hỏi nữa. Hoàng Dung cười hề hề nhìn y, nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Vị Trạng nguyên này cũng rất thông minh, đoán được tâm sự của mình. Y dẫn hai câu trong kinh Thi, đoạn dưới có ba câu "Vui chàng vô tri, Vui chàng chưa ai, Vui chàng chưa vợ", vốn là bài tình ca về việc thiếu nữ yêu đương một người đàn ông chưa vợ, chỉ vào Tĩnh ca ca cũng rất phù hợp, nói y là một gã tiểu tử ngốc chưa lấy vợ, mình rất là yêu thương.

Nghĩ tới đó đột nhiên khẽ kêu lên:

- Ái chà?

Quách Tĩnh vội hỏi:

- Cái gì thế!

Hoàng Dung cười khẽ nói:

- Ta dẫn hai câu kinh Thi ấy, đoạn dưới là Trâu dê về thôi, Trâu dê về chuồng, nói là đã không còn sớm, bò dê xuống núi về chuồng dê chuồng bò đi, vốn mắng Trạng nguyên là súc vật nhưng như thế

lại là mắng cả Nhất Đăng đại sư.

Quách Tĩnh cũng không đếm xỉa gì tới mấy câu châm chọc của nàng, trong lòng chỉ nghĩ tới lời Hồng Thất công mắng Cừu Thiên Nhận vừa rồi, bao nhiêu khổ não trong bấy nhiêu ngày dằn vặt y đều được mấy câu ấy giải thích, đột nhiên nghĩ ra "Sư phụ nói bình sinh ông đã giết hai trăm ba mươi mốt người, nhưng hai trăm ba mươi mốt người ấy đều là kẻ ác. Chỉ cần không giết lầm một người tốt thì có thể hỏi lòng không thẹn. Xem lúc sư phụ chỉ trích Cừu Thiên Nhận mới thần oai lẫm liệt làm sao. Võ công của Cừu Thiên Nhận chưa chắc đã thua kém sư phụ, chỉ là tà không thắng được chính nên đã mất khí thế trước. Chỉ cần mình đem một thân võ công làm nghĩa hành thiện, thì cần gì phải quên hết công phu đã học?

https://thuviensach.vn

Đạo lý ấy thật ra rất giản dị bình thường, Khưu Xử Cơ đã từng nói với y, chỉ là y không hoàn toàn tin phục Khưu Xử Cơ, mà y thẹo Thành Cát Tư Hãn tây chinh, nhìn thấy thảm trạng tàn sát, sự tàn khốc của chiến tranh, nỗi khổ của sinh dân, mẹ chết thảm dưới đao, trong đòng càng chán ghét việc binh đao chinh chiến mới có một phen khổ não suy nghĩ như thế. Nhưng trải qua một phen như thế lòng hướng thiện của y càng cao thêm một tầng.

Quách Hoàng hai người bước lên bái kiến sư phụ, cùng kể chuyện sau khi chia tay. Nguyên là Hồng Thất công theo Hoàng Dược Sư tới dưỡng thương ở đảo Đào Hoa, dùng nội công thượng thặng trong thiên tổng cương của Cửu âm chân kinh tự đả thông kinh mạch, qua nửa năm thì đã khỏi hẳn, lại qua nửa năm thì khôi phục được toàn bộ thần công. Hoàng Dược Sư vì lo cho con gái, khi y vừa khỏi hẳn lập tức lên bắc tìm con. Hồng Thất công rời đảo chậm hơn, mấy hôm trước từng gặp bọn Lỗ Hữu Cước nên cũng biết qua chuyện Quách Hoàng hai người.

Ba người trò chuyện một lúc, Quách Tĩnh nói:

- Sư phụ, người nghỉ một lúc đi, trời sắp sáng rồi, đến lúc luận kiếm tỷ võ ắt phải dùng sức.

Hồng Thất công cười nói:

- Ta tuổi tác càng già, lòng hiếu thắng càng mạnh, nghĩ tới lúc qua chiêu với Đông tà Tây độc lại càng hồi hộp không yên, nói xa cũng thật buồn cười. Dung nhi, mấy năm nay võ công của cha ngươi tăng tiến, ngươi đoán thử xem đến lúc tỷ thí thì hai người cha ngươi và sư phụ ngươi ai thắng ai thua?

Hoàng Dung nói:

- Võ công của lão nhân gia người và cha con xưa nay khó phân cao thấp, nhưng hiện người biết Cửu âm thần công, cha con làm sao là địch thủ của

https://thuviensach.vn

người được? Đến lúc gặp cha con, con sẽ nói với ông đừng tỷ thí, trở về đảo Đào Hoa sớm cho xong.

Hồng Thất công nghe ngữ khí của nàng có vẻ kỳ lạ, thoáng ngẫm nghĩ đã hiểu ý, bèn hô hô cười lớn, nói:

- Ngươi không cần quanh co, Cửu âm thần công là của hai người các ngươi, ngươi muốn khích ta, lão khiếu hóa cũng không mặt dày sử dụng đâu. Đến lúc tỷ thí với Hoàng lão tà, ta chỉ dùng võ công vốn có của mình là được.

Hoàng Dung đang muốn y nói ra câu ấy, liền cười nói:

- Sư phụ, nếu người thua dưới tay cha con, con sẽ nấu một trăm món ngon cho người ăn, để người vui lòng thua cũng thoải mái.

Hồng Thất công nuốt nước bọt một cái, hừ một tiếng nói:

- Con nhóc ngươi tâm địa không tốt, vừa khích tướng vừa đánh cuộc, điêu ngoa cổ quái, chỉ trông mong cha mình đắc thắng.

Hoàng Dung cười một tiếng, còn chưa trả lời, Hồng Thất công đứng phắt dậy, chỉ ra sau lưng Hoàng Dung quát:

- Lão Độc vật, ngươi tới sớm đấy.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung giật mình nhảy bật lên đứng cạnh Hồng Thất công, quay lại chỉ thấy thân hình cao lớn của Âu Dương Phong đang đứng đó. Y rón rén lần tới không một tiếng động, hai người không hề phát hiện ra, đều vô cùng hoảng sợ.

https://thuviensach.vn

Hồi 40(a)

HOA SƠN LUậN KIếM

Âu Dương Phong lạnh lùng nói:

- Tới sớm thì Tỷ thí sớm, tới muộn thì tỷ thí muộn. Lão ăn mày, hôm nay ngươi tỷ thí với ta là để

phân thắng phụ hay quyết sống chết?

Hồng Thất công nói:

- Vừa phân thắng phụ vừa quyết sống chết, ngươi ra tay không cần dung tình.

Âu Dương Phong nói:

- Tốt lắm!

Tay trái y vốn để sau lưng, đột nhiên vung ra, trong tay đã cầm xà trượng, dằn mạnh cán trượng xuống mặt đá một cái, nói:

- Ở đây hay là đổi chỗ khác?

Hồng Thất công chưa trả lời, Hoàng Dung đã nói chen vào:

- Tỷ võ ở Hoa sơn tỷ võ không hay, cứ xuống thuyền mà tỷ thí.

Hồng Thất công sửng sốt hỏi:

- Để làm gì?

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung nói:

- Để Âu Dương tiên sinh lấy oán báo ơn, đánh lén sau lưng lần nữa Hồng Thất công hô hô cười rộ, nói:

- Mắc lừa một lần thì học khôn một ít, ngươi đừng hy vọng lão khiếu hóa ta tha cho lần nữa.

Âu Dương Phong nghe Hoàng Dung lên tiếng mỉa mai lại hoàn toàn không đổi sắc mặt, hai chân khẽ

cong lại, đưa chiếc trượng qua tay phải, chưởng trái từ từ vận kình lực Cáp mô công lên.

Hoàng Dung đưa Đả cẩu bổng cho Hồng Thất công nói:

- Sư phụ, Đả cẩu bổng thêm Cửu âm thần công, động thủ với lão gian tặc này không cần nói chuyện nhân nghĩa đạo đức gì cả.

Hồng Thất công nghĩ thầm:

- Chỉ bằng vào võ công vốn có của mình mà muốn thắng y vốn rất không dễ, nhưng lúc Lão Độc vật tỷ thí với Hoàng lão tà mà đã đánh nhau tới mức gân cốt rã rời thì không thể chống Hoàng lão tà được Liền gật gật đầu cầm ngọn Đả cẩu bổng, một chiêu Đả thảo kinh xà bên trái, một chiêu Bát thảo tầm xà bên phải chia ra đánh vào hai bên.

Âu Dương Phong giao thủ với y mấy lần vẫn chưa thấy y sử dụng Đả cẩu bổng pháp, hôm ấy trên chiếc thuyền cháy liều mạng đánh nhau, tình thế khẩn cấp mà Hồng Thất công cũng chưa từng sử

dụng. Âu Dương Phong từng thấy Hoàng Dung sử dụng bổng pháp này chiêu số tinh kỳ đã không

https://thuviensach.vn

dám coi thường, lúc ấy thấy Hồng Thất công đánh ra hai chiêu, tiếng bổng rít gió, quả nhiên không phải tầm thường. Lúc ấy rung xà trượng đỡ tả gạt hữu, đánh thẳng vào trung cung địch nhân. Xà trượng của y đã rơi mất hai lần, trong tay đang cầm là chiếc thứ ba, hình đầu người trên trượng lại càng ngụy dị đáng sợ, chỉ là hai con rắn tuy độc tính không khác nhưng thuần dưỡng chưa lâu, lúc lâm địch không được linh động thuần thục như hai con đầu tiên.

Hồng Thất công hôm trước bị quái xà của y cắn vào lưng, lại bị y đập một chưởng suýt mất mạng, dưỡng thương gần hai năm nay mới hồi phục. Đó là trận đại bại suốt đời y chưa từng gặp, cũng là mối nguy hiểm trong đời chưa từng gặp, mối thù này há lại không trả? Lúc ấy vận bổng rít gió, hăng hái tấn công.

Hai người lần đầu luận kiếm ở Hoa sơn là tranh nhau danh tiếng và Cửu âm chân kinh, lần thứ hai qua chiêu ở đảo Đào Hoa là vì hôn sự của Quách Tĩnh và Âu Dương Khắc, đó đều là chỉ quyết thắng phụ chứ không quan hệ tới việc sống chết. Lần thứ ba đánh nhau trên biển, sống chết chỉ còn cách một sợi tơ nhưng Hồng Thất công ra tay vẫn còn nhường nhịn, lần ác chiến thứ tư này mới đúng là dùng hết toàn lực không chút dung tình. Hai người đều biết đối phương tuổi tác tuy tăng nhưng võ công càng lợi hại hơn trước, chỉ cần mình hơi sơ xuất, trúng phải một chiêu nửa thức của đối phương thì khó tránh khỏi mất mạng tại đương trường.

Hai người qua lại giao đấu hơn hai trăm chiêu, đột nhiên ánh trăng mất đi, sắc trời chuyển thành tối om. Đó là cảnh tối tăm trước khi trời rạng sáng, trong chớp mắt sẽ lập tức sáng lên. Hai người đều sợ

trong đêm tối trúng phải độc thủ của đối phương, chỉ giữ vững môn hộ, không dám tấn công. Quách Tĩnh và Hoàng Dung không kìm được lo lắng, bước lên vài bước, nếu Hồng Thất công có chút sơ sót nào sẽ lập tức ra tay giúp đỡ. Quách Tĩnh mắt nhìn hai người ác đấu, nhưng trong lòng thì ý nghĩ

https://thuviensach.vn

dâng trào:

- Hai người này đều là cao thủ hạng nhất trên đời nhưng một người thì hành hiệp trượng nghĩa, một người thì cậy mạnh làm ác, đủ thấy bản thân võ công vốn không chia thiện ác, toàn là do người dùng.

Làm việc thiện thì võ công càng mạnh càng tốt, làm điều xấu thì võ công càng mạnh càng xấu.

Đến cuối cùng sắc trời rối đen, chiêu thức của hai người đã không còn nhìn rõ, nhưng nghe tiếng binh khí rít gió và tiếng quát tháo giao đấu không kìm được tim đập thình thịch, nghĩ thầm:

- Sư phụ vì vận công trị thương, lỡ mất hai năm luyện tập.

Cao thủ thì công lực vốn không chênh lệch nhau bao nhiêu, mà một tiến một thoái như thế đừng nói là vì thế mà thua vào tay Âu Dương Phong. Nếu là như thế, lúc đầu quả thật không nên tha y ba lần.

Y lại nhớ tới lời Khưu Xứ Cơ giải thích hai chữ Tín nghĩa, phải phân biệt rạch ròi đại tín đại nghĩa với tiểu tín tiểu nghĩa, nếu vì để giữ trọn điều tín nghĩa nhỏ mọn cho mình mà làm hỏng việc lớn, thì tính ra cũng không thể gọi là có tín nghĩa. Nghĩ tới chỗ đó, máu nóng tràn lên, nghĩ thầm:

- Tuy sư phụ và y có nói rõ là đơn đả độc đấu, nhưng nếu y hại sư phụ, từ đây hoành hành trong thiên hạ thì không biết còn có bao nhiêu người tốt sẽ phải chết dưới tay y. Trước đây mình không hiểu rõ ý nghĩa thật sự của hai chữ Tín nghĩa, đến nỗi làm không ít chuyện hồ đồ.

Lúc ấy tâm ý đã quyết, song chưởng cùng giơ lên, đang định nhảy vào giúp đỡ.

Chợt nghe Hoàng Dung kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Âu Dương Phong, Tĩnh ca ca của ta từng kích chưởng hẹn ước với ngươi, tha ngươi ba lần không giết, nào ngờ ngươi vẫn cậy mạnh hà hiếp ta. Ngươi nói không giữ lời, còn không bằng một kẻ vô danh tiểu tốt trong võ lâm, thì còn mặt mũi nào mà tranh giành danh hiệu thiên hạ đệ nhất võ công?

Âu Dương Phong nhất sinh làm không biết bao nhiêu điều ác, nhưng nói ra thì thủy chung một là một, hai là hai, chưa bao giờ hối hận, bình sinh cũng luôn tự phụ về điều đó, y quyết không tới nỗi trái ước cưỡng bách Hoàng Dung lúc ấy đang cùng Hồng Thất công giao đấu, chợt nghe nàng nói tới chuyện ấy bất giác tai nóng bừng, trong lòng rối loạn, ra trượng chậm lại, suýt nữa bị Đả cẩu bổng điểm trúng.

Hoàng Dung lại kêu lên:

- Ngươi có hiệu là Tây độc, hành sự gian trá vốn cũng không cần phải nói, nhưng lại bắt một gã tiểu bối hậu sinh tha cho ba lần không giết thì đã mất cả mặt mũi rồi, mà còn nuốt lời với hậu bối, đúng là khiến hảo hán trên giang hồ chê cười. Âu Dương Phong ơi Âu Dương Phong, có một chuyện mà

người trong khắp thiên hạ không ai bằng lão nhân gia người, đó là mặt dày thiên hạ đệ nhất!

Âu Dương Phong cả giận, nhưng lập tức biết ngay đây là quỷ kế của Hoàng Dung, có ý khích cho mình tức giận xấu hổ, chỉ cần nội công vận chuyển hơi không thuần nhất sẽ lập tức thua dưới tay Hồng Thất công, lúc ấy bèn làm như không nghe không thấy gì. Nào ngờ Hoàng Dung càng chửi

càng ngoa, trong võ lâm có rất nhiều chuyện xấu xa chẳng liên hệ gì với y cũng đổ cả lên đầu y.

Nàng nói bừa bãi đủ chuyện một hồi, tựa hồ khắp dưới gầm trời này chỉ có một mình y là kẻ xấu, hàng ngàn hàng vạn tội ác trên đời đều do một mình y làm ra. Nếu nói y làm những việc xấu xa tàn ác thì Âu Dương Phong vốn

https://thuviensach.vn

chẳng hề để ý, nhưng Hoàng Dung lại mấy lần nói y làm những việc xấu xa hạ lưu trong giang hồ, nói thấy y năn nỉ Linh Trí thượng nhân, lại năn nỉ sa Thông Thiên làm

"Ông chú", lạy Bành Liên Hổ làm "Cha nuôi" để xin một bí phương thuốc độc, đủ chuyện hạ lưu vô sỉ, xấu xa bậy bạ, nói từng nghe có lần y tự tiến cứ xin làm đội trương thân binh cho Hoàn Nhan Hồng Liệt để được hàng đêm canh gác Triệu vương phủ. Tới như việc Quách Tĩnh ba lần tha y ở Tây Vực thì kéo y trong cột băng ra thế nào, lại thêm mắm dặm muối khiến y không sao chịu nổi. Lúc đầu Âu Dương Phong còn nhịn được, sau cùng nghe nàng nói tới mức quá đáng, nhịn không được cãi lại mấy câu. Không ngờ Hoàng Dung đang muốn khích y đấu khẩu với mình, lại càng ăn nói bừa bãi. Cứ thế một hồi, Âu Dương Phong quyền cước binh khí thì ác đấu với Hồng Thất công, miệng thì gây gỗ với Hoàng Dung, nói tới mức hao hơi kiệt lực, dùng sức cãi nhau với Hoàng Dung còn hơn cả

dùng sức đánh nhau với Hồng Thất công. Lại qua một lúc, Âu Dương Phong tâm trí dần dần cảm thấy không chi trì được, nghĩ thầm:

- Nếu mình không sử dụng công phu trong Cửu âm chân kinh thì nhất định khó mà thủ thắng.

Y tuy chưa từng theo lời Hoàng Dung nói mà chuyển vận kinh mạch toàn thân đi ngược, nhưng tu tập nửa năm, dựa vào võ học uyên thâm, nội công thâm hậu cũng đã có chút thành tựu, lúc ấy xà trượng vung lên, chợt ra quái chiêu. Hồng Thất công giật nảy mình, ngưng thần tiếp chiến.

Hoàng Dung kêu lên:

- Nguyên tư anh nhi, ba ba tây lạc tấn tuyết long văn binh.

Âu Dương Phong sửng sốt:

- Câu này có ý gì?

https://thuviensach.vn

Y nào biết Hoàng Dung toàn là buộc miệng nói bừa, khua môi múa lưỡi, đem một tràng âm thanh không có ý nghĩa gì nói bừa ra. Chỉ là giọng điệu của nàng biến hóa đa đoan, có lúc như phẫn nộ

quát tháo, có lúc như thành khẩn khuyên răn, lúc như hoảng sợ than thở, lúc như mừng rỡ ca ngợi, đột nhiên nàng lại dùng giọng điệu truy vấn kêu lên mấy tiếng liên tiếp, rõ ràng là đang hỏi vặn rất gấp Âu Dương Phong tuy muốn không đếm xỉa gì tới, nhưng không tự chủ được kêu lên:

- Ngươi nói gì thế?

Hoàng Dung giả tiếng Phạn trả lời mấy câu. Âu Dương Phong ngơ ngác không hiểu, kiệt lực tìm trong kinh văn mà Quách Tĩnh viết cho, nhất thời những thanh âm, hình dáng, chiêu số, bí quyết hỗn loạn không có chương pháp gì ùn ùn hiện ra trong đầu, chỉ thấy trời đất xoay chuyển, lại càng không biết mình ở đâu Hồng Thất công đột nhiên thấy trượng pháp của y lộ ra chỗ sơ hở rất lớn, quát lên:

- Này!

Một bổng gõ vào thiên linh cái của y.

Một bổng ấy kình lực tới mức nào, Âu Dương Phong trong đầu vốn đã rối loạn, bị cái gõ ấy lại càng hoa mắt váng đầu, không biết nói gì kêu lớn một tiếng, cắp ngược xà trượng quay người bỏ chạy, Quách Tĩnh kêu:

- Chạy đi đâu?

Rồi tung người đuổi theo, Âu Dương Phong đột nhiên nhảy bật lên, lộn nhào ba vòng trên không, trong chớp mắt lăn bảy tám vòng sau sườn núi, không biết chạy đi đâu. Hồng Thất công, Quách Tĩnh, Hoàng Dung ba người nhìn nhau ngạc nhiên, hoảng sợ phá ra cười.

Hồng Thất công thở dài nói:

https://thuviensach.vn

- Dung nhi, hôm nay đánh bại Lão Độc vật thì công lao của ngươi rất lớn. Có điều thầy trò chúng ta liên thủ lấy hai chọi một, không khỏi có chỗ thắng cũng bất võ.

Hoàng Dung cười nói:

- Sư phụ, công phu này không phải là người dạy sao?

Hồng Thất công cười nói:

- Công phu của ngươi là trời sinh. Có lão già ranh mãnh khôn ngoan như cha ngươi mới sinh ra được đứa con gái ranh mãnh khôn ngoan như ngươi.

Chợt nghe sau núi có người kêu lên:

- Giỏi lắm, nói xấu người ta sau lưng, lão ăn mày, ngươi có biết thẹn không đấy?

Hoàng Dung kêu lớn:

- Cha?

Rồi nhảy bật lên chạy ra. Lúc ấy mặt trời vừa mọc, dưới ánh nắng sớm một người mắc áo dài màu xanh thong thả bước ra, chính là đảo chủ Đào Hoa Đông tà Hoàng Dược Sư.

Hoàng Dung sấn lên trước, hai cha con ôm chầm lấy nhau. Hoàng Dược Sư thấy con gái không còn có vẻ trẻ con, đã hoàn toàn trở thành một thiếu nữ, trông giống hệt người vợ đã mất, trong lòng vừa vui mừng vừa thương cảm.

Hồng Thất công nói:

- Hoàng lão tà, trên đảo Đào Hoa ta từng nói rằng con gái ngươi thông minh lanh lợi, quỷ kế đa đoan, chỉ có người khác mắc mưu y thị, chứ y thị

https://thuviensach.vn

quyết không chịu thua ai, bảo ngươi không cần lo lắng.

Ngươi nói đi, lời lão khiếu hóa có chỗ nào sai không?

Hoàng Dược Sư cười khẽ một tiếng, kéo tay con gái bước tới nói:

- Chúc mừng ngươi đánh bại Lão Độc vật. Người này thất bại, cũng đỡ được một mối lo cho cả

ngươi và ta.

Hồng Thất công nói:

- Anh hùng trong thiên hạ chỉ có sứ quân và lão khiếu hóa mà thôi. Ta thấy con gái ngươi, đám sâu bọ trong bụng lại cắn bừa nhảy bậy, nước dãi lại chảy ra. Chúng ta cứ sảng khoái động thủ ngay, ngươi làm thiên hạ đệ nhất cũng được, ta làm thiên hạ đệ nhất cũng được, ta chỉ chờ được ăn thức ăn ngon của Dung nhi nấu thôi.

Hoàng Dung cười nói:

- Không, nếu người thua thì con mới nấu thức ăn cho người ăn.

Hồng Thất công nói:

- Phì, không sợ xấu hổ, ngươi muốn đè nén ta phải không?

Hoàng Dược Sư nói:

- Lão khiếu hóa, sau khi ngươi bị thương đã lỡ mất hai năm luyện tập, e hiện đã không phải là đối thủ của ta. Dung nhi, bất kể ai thắng ai bại ngươi cũng phải nấu thức ăn kính mời sư phụ.

Hồng Thất công nói:

https://thuviensach.vn

- Đúng đấy, như thế mới là lời nói của bậc đại tôn sư, đường đường đảo chủ đảo Đào Hoa, chứ như

con nha đầu này thì còn nhỏ nhen lắm. Chúng ta cũng đừng chờ tới chính ngọ hay không, lại đây?

Nói xong giơ trúc bổng ra định xông lên động thủ.

Hoàng Dược Sư lắc đầu nói:

- Ngươi mới đánh nhau hồi lâu với Lão Độc vật, tuy không thể nói là gân cốt rã rời nhưng cũng đã mệt mỏi mất một lúc. Hoàng mỗ lại có thể chiếm tiện nghi sao? Chúng ta cứ chờ tới chính ngọ sẽ

đấu, ngươi cứ dưỡng sức đi.

Hồng Thất công tuy biết y nói có lý nhưng không chịu chờ đợi, cứ nhất định đòi tỷ võ lập tức. Hoàng Dược Sư ngồi xuống tảng đá, không nhìn ngó gì tới y.

Hoàng Dung thấy hai người tranh cãi không thôi, bèn nói:

- Cha, sư phụ, con có một cách cho hai người có thể lập tức tỷ võ, mà cha cũng không chiếm tiện nghi.

Hồng Thất công và Hoàng Dược Sư cùng nói:

- Hay đấy, cách gì vậy?

Hoàng Dung nói:

- Hai người là bạn già lâu năm, bất kể ai thắng ai bại cũng làm tổn thương hòa khí. Nhưng lần luận kiếm ở Hoa sơn hôm nay, lại thành cái thế phải phân thắng bại, có đúng không?

https://thuviensach.vn

Hồng Hoàng hai người vốn cũng đã nghĩ tới chuyện đó, lúc ấy nghe nàng nói tới, tựa hồ đã có một cách hay trọn vẹn đôi bề, đã có thể lập tức động thủ, lại có thể không để Hoàng Dược Sư chiếm tiện nghi, vả lại còn khiến hai nhà không bị tổn thương hòa khí, cùng hỏi:

- Ngươi có chủ ý gì vậy?

Hoàng Dung nói:

- Là thế này: Cha ra chiêu với Tĩnh ca ca trước, xem tới chiêu thứ mấy thì đánh bại y. Sau đó sư phụ

lại qua chiêu với Tĩnh ca ca. Nếu cha dùng chín mươi chín chiêu để thủ thắng, mà sư phụ dùng một trăm chiêu, thì là cha thắng. Nếu sư phụ chỉ dùng chín mươi tám chiêu thì sư phụ thắng.

Hồng Thất công cười nói:

- Hay lắm, hay lắm!

Hoàng Dung nói:

- Tĩnh ca ca tỷ võ với cha trước, hai người tinh lực đều sung mãn, đến khi sư phụ tỷ võ thì hai người cũng đều đã giao đấu một trận, há không phải là rất công bằng sao?

Hoàng Dược Sư gật đầu nói:

- Cách này quả không kém. Tĩnh nhi, lại đây, ngươi có dùng binh khí không?

Quách Tĩnh nói:

- Không!

https://thuviensach.vn

Đang định bước tới Hoàng Dung lại nói:

- Khoan đã còn có một chuyện phải nói rõ. Nếu hai vị tiền bối mà trong vòng ba trăm chiêu đều không đánh bại được Tĩnh ca ca, thế thì làm sao?

Hồng Thất công hô hô cười rộ, nói:

- Hoàng lão tà, lúc đầu ta còn khen ngươi sinh được đứa con gái xinh đẹp này, chỉ tận tâm kiệt lực giúp đỡ cho cha, hà, nào ngờ đàn bà hướng ra ngoài, đó quả thật là lời chí lý. Y thị chỉ dốc lòng muốn thằng tiểu tử ngốc này đạt được danh hiệu thiên hạ đệ nhất võ công thôi!

Hoàng Dược Sư tính tình quái dị hẹp hòi nhưng rất thương yêu con gái, nghĩ thầm:

- Mình thành toàn tâm nguyện cho nó một lần cũng được.

Lúc ấy bèn nói:

- Lời của Dung nhi cũng đúng đấy. Hai lão già chúng ta nếu không đánh bại được Tĩnh nhi trong vòng ba trăm chiêu, thì còn mặt mũi nào mà làm thiên hạ đệ nhất võ công?

Rồi xoay chuyển ý nghĩ nghĩ thầm:

- Mình vốn có thể cố ý nhường nhịn, chi y đón đỡ được ba trăm chiêu, nhưng lão khiếu hóa lại không chịu nhường, ắt trong ba trăm chiêu có thể đánh bại y. Vậy thì mình không phải là nhường Tĩnh nhi, mà là nhường lão khiếu hóa nhất thời trầm ngâm không quyết.

Hồng Thất công đẩy vào lưng Quách Tĩnh một cái nói:

- Động thủ mau đi, còn chờ gì nữa?

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh loạng choạng một cái, xông tới trước mặt Hoàng Dược Sư. Hoàng Dược Sư nghĩ thầm:

- Tốt, ta cứ thử công phu của y trước. Rồi sẽ quyết định.

Chưởng trái lật ra, vỗ chếch tới đầu vai y, kêu lên:

- Chiêu thứ nhất.

Đang lúc Hoàng Dược Sư còn chưa quyết, Quách Tĩnh trong lòng cũng không định được chủ ý:

- Mình quyết không thể chiếm được danh hiệu thiên hạ đệ nhất, nhưng nên nhường cho đảo chủ đắc thắng hay là nhường cho sư phụ thắng?

Đang lúc ngần ngừ, Hoàng Dược Sư đã vung chưởng đánh ra. Y giơ tay phải lên đỡ gạt, thân hình loạng choạng một cái, suýt ngã, nghĩ thầm:

- Mình thật hồ đồ, còn nghĩ nhường nhịn cái gì nữa? Mình dùng hết toàn lực cũng quyết chống không được ba trăm chiêu.

Nhìn thấy chiêu thứ hai của Hoàng Dược Sư đánh tới, lúc ấy ngưng thần đón đỡ, lúc ấy tâm ý đã quyết, cứ mặc kệ hai người dùng chân công phu đánh thắng mình, ai mau ai chậm là do họ tự quyết, chứ mình tuyệt nhiên không hề thiên vị bên nào.

Vừa qua vài chiêu Hoàng Dược Sư vô cùng kinh ngạc: Võ công của thằng tiểu tử ngốc này làm sao lại luyện được tới mức ấy? Nếu mình chỉ hơi nhường nhịn, thì đừng nói là bị y đón đỡ hơn ba trăm chiêu, chỉ sợ còn thua dưới tay y nữa.

Cao thủ tỷ võ, quả thật không thể nhường nhịn nửa phần. Hoàng Dược sự lúc đầu xuất thủ chỉ dùng bảy phần kình lực, nào ngờ bị Quách Tĩnh dốc toàn lực tấn công, lại bị rơi vào thế hạ phong. Y trong lòng hốt hoảng, vội

https://thuviensach.vn

triển khai Lạc anh thần kiếm chưởng pháp, thân hình lãng đãng, ra sức giành lại tiên cơ.

Nhưng công lực của Quách Tĩnh quả thật đã khác hẳn ngày trước, Hoàng Dược Sư đổi dùng mười mấy loại chưởng pháp nhưng thủy chung vẫn không thể cướp được tiên cơ, đánh được hơn một trăm chiêu, y thi triển chiêu thức kỳ lạ, Quách Tĩnh không ngờ y lại dùng kế, suýt nữa bị chân trái y đá trúng, lùi lại hai bước, lúc ấy trở thành thế ngang sức. Hoàng Dược Sư thở ra một hơi, kêu thầm:

- Xấu hổ thật?

Muốn thừa cơ chiếm thượng phong, không ngờ Quách Tĩnh giữ gìn môn hộ rất nghiêm cẩn, bất kể y tấn công như sóng to gió dữ, thủy chung vẫn không cần có công chỉ cần không có tội, quyền cước lại càng không có nửa chút sơ hở. Tai nghe con gái đếm:

- Hai trăm lẻ ba, hai trăm lẻ bốn.

Hoàng Dược Sư vô cùng sốt ruột:

- Lão thiêu hóa xuất thủ mãnh liệt, nếu trong một trăm chiêu đánh bại Tĩnh nhi, thì mình còn mặt mũi nào nữa. Chiêu số chợt thay đổi, chưởng ảnh trùng trùng, ra tay vô cùng mau lẹ.

Lần này Quách Tĩnh lập tức rơi vào thế hạ phong, chỉ cảm thấy hơi thở khó khăn, như có một tòa núi lớn đè lên người mình, nhìn thấy mắt nảy đom đóm, dần dần không chống đỡ nổi. Hoàng Dược Sư ra tay càng nhanh, thế công mau lẹ, Hoàng Dung càng đếm mau hơn. Quách Tĩnh môi khô lưỡi đắng, tay chân nhũn ra, càng lúc càng thấy khó chống đỡ, chỉ đành dựa vào sự kiên nghị cố sức đón đỡ, đang lúc nguy cấp chợt nghe Hoàng Dung kêu lớn một tiếng”Ba trăm Hoàng Dược Sư biến hẳn sắc mặt, nhảy lùi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy Quách Tĩnh đã bị ép tới mức đầu váng mắt hoa, thân hình không tự chủ được, lùi mau về bên trái, kế xoay mười mấy vòng, nhìn thấy trời xoay đất chuyển, đang muốn ngã vật ra, lúc nguy cấp chân trái dùng công phu Thiên cân trụy, định kìm chế thân hình. Nhưng hậu kình trong nội công của Hoàng Dược Sư rất lớn, người tuy đã lui ra nhưng dư thế của quyền chiêu chưa giảm, Quách Tĩnh đứng không vững đành khom lưng cúi đầu, tay trái dùng lực phát kình xuống đất, mượn kình lực mãnh liệt của Hàng long thập bát chưởng xoay về bên trái mười mấy vòng, trong đầu mới cảm thấy sáng suốt, ngẩn ra một lúc rồi nói với Hoàng Dược Sư:

- Hoàng đảo chủ, người mà ra vài chiêu nữa, thì con không ngã không được.

Hoàng Dược Sư thấy y có định lực như thế, chống được Kỳ môn ngũ chuyển mà mình luyện tập hơn mười năm mới thành công, không tức giận mà lại mừng rỡ, cười nói:

- Lão khiếu hóa, ta không xong rồi, danh hiệu thiên hạ đệ nhất nhường cho ngươi thôi.

Hai tay chắp lại một cái, xoay người định bỏ đi.

Hồng Thất công nói:

- Khoan đã, khoan đã, ta cũng chưa chắc đã xong. Chiếc thiết tiêu của ngươi xin đưa cho Tĩnh nhi mượn.

Chiếc ngọc tiêu của Hoàng Dược Sư đã gãy, trong lưng giắt một ngọn thiết tiêu, lúc ấy rút ra đưa cho Quách Tĩnh.

Hồng Thất công nói với Quách Tĩnh:

- Ngươi dùng võ khí, ta dùng tay không ra chiêu với ngươi.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói:

- Thế này... .

Hồng Thất công nói:

- Chưởng pháp của ngươi là ta dạy, làm sao đấu quyền cước được? Vào đi! Năm ngón tay trái cong như móc câu, chụp vào cổ tay y định đoạt thiết tiêu. Quách Tĩnh không hiểu dụng ý của y, buông tay thả tiêu, không hề chống cự. Hồng Thất công mắng:

- Tiểu tử ngốc, chúng ta đang tỷ võ chứ mà!

Tay trái đưa trả thiết tiêu cho y, tay phải lại vươn ra đoạt lấy. Quách Tĩnh lúc ấy rút tiêu lại tránh.

Hoàng Dung đếm:

- Một chiêu!

Cao thủ tỷ võ trên tay có binh khí hay không không khác nhau lắm, Hồng Thất công sử dụng Hàng long thập bát chưởng, chưởng phong quét ra ngoài một trượng, Quách Tĩnh tuy có thiết tiêu, nhưng làm sao vào gần phản kích? Y vốn không quen sử dụng binh khí, nhưng từ khi ở Tây Vực quạ chiêu với Âu Dương Phong trong thập thất, kiếm pháp đã có tiến bộ rất lớn. Trước nay võ công ắt phải luyện cả công lẫn thủ, Quách tĩnh lại luyện binh khí có tới tám phần là thủ, hai phần tấn cồng. Nên biết chiêu số binh khí mà Giang Nam lục quái dạy cho y không thể kể là loại võ công thượng thặng, nhưng y sau khi tập luyện Cửu âm chân kinh lại tập luyện theo đó, đó là lúc trong thập thất ở Tây Vực, lúc bấy giờ y chỉ cầu tự bảo toàn, không rảnh mà đả thương đối phương, dùng trường kiếm chống đỡ trượng gỗ của Âu Dương Phong, luyện tập không ít cách thức phòng thân thủ thế, lúc ấy dùng tiêu làm kiếm, đón đỡ chưởng phong lợi hại tuyệt luân của Hồng Thất công, lại càng có công hiệu.

https://thuviensach.vn

Hồng Thất công thấy y giữ môn hộ rất nghiêm cẩn, trong lòng rất mừng, tự nhủ:

- Thằng nhỏ này tiến bộ rất lớn, cũng không uổng công mình dạy dỗ, nhưng nếu trong vòng hai trăm chiêu mình đánh bại y thì rất khó nhìn mặt Hoàng lão tà. Sau hai trăm chiêu rồi, mình sẽ ra đòn nặng mới nên.

Lúc ấy vẫn theo Hàng long thập bát chưởng ra chiêu, từ một lần biến tới chín lần biến theo thứ tự

đánh ra, gió rít vù vù, bóng chưởng trùm lên toàn thân Quách Tĩnh.

Lúc ấy nếu Hồng Thất công quyết ra đòn thật nặng, thì công phu binh khí của Quách Tĩnh chưa đạt tới mức đăng phong tháo cực, vốn không dễ chống đỡ, nhưng Hồng Thất công quyết ý sau hai trăm chiêu mới thủ thắng; lại là nghĩ lầm một điều. Nên biết Quách Tĩnh đang lúc thiếu niên khỏe mạnh, sau khi luyện Dịch cân đoàn cất thiên nội lực lại càng hùng hậu, Hồng Thất công tuổi tác đã không còn trẻ, trên lưng lại bị rắn độc và chưởng lực của Âu Dương Phong đả thướng, Hàng long thập bát chưởng chiêu nào cũng phải dùng chân lực, đến lần biến thứ chín đã là một trăm sáu mươi hai chưởng, lực đạo tuy vẫn cương mãnh lợi hại, nhưng hậu kình đã suy giảm thấy rõ.

Đến quá chiêu thứ hai trăm, ngọn thiết tiêu của Quách Tĩnh đã không theo kiếm chiêu nữa, chiêu số

ở tay trái phối hợp lại gia tăng kình lực. Hồng Thất công nghĩ thầm không hay, nếu thằng thắn đối chưởng thì biết đâu sẽ phải thua dưới tay y, thằng tiểu tử ngốc này chỉ có thể lấy mưu mà thắng chứ

không thế lấy lực mà chống, lúc ấy song chưởng dạt ra hai bên, mở toang môn hộ, Quách Tĩnh sửng sốt nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Chiêu chưởng pháp này sư phụ chưa từng dạy qua nếu đối địch với người khác thì có thể sấn vào trung cung đánh tới trước ngực đối phương, nhưng trước mắt đối thủ lại là ân sư của mình, há lại có thể ra sát thủ?

Vừa thoáng ngần ngừ, Hồng Thất công cười nói:

- Ngươi mắc lừa rồi.

Chân trái phóng ra đá bay ngọn thiết tiêu trong tay y, chưởng phải lật lại đánh vào đầu vai y.

Một chưởng ấy thủ hạ dung tình, không muốn làm y bị thương, chỉ dùng tám thành công lực vừa đủ

để y ngã ngửa là kể như thắng. Nào ngờ Quách Tình mấy năm nay dãi dầu sương gió, thân thể trở

nên khỏe mạnh, bị một chưởng ấy chỉ lảo đảo, đầu vai tuy đau buốt nhưng vẫn không ngã. Hồng Thất công thấy y vẫn đứng vững không kìm được giật nảy mình nói:

- Ngươi thổ khí ra ba lần, điều hòa hơi thở, đừng để bị nội thương.

Quách Tĩnh theo lời hít thở, hơi thở lập tức thấy dễ chịu, nói:

- Đệ tử thua rồi.

Hồng Thất công nói:

- Không, mới rồi ngươi nhường ta thôi, chứ nếu vì thế mà nhận thua thì Hoàng lão tà làm sao chịu phục? Đón chiêu đây!

Nói xong lại phát chưởng đánh tới.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh trong tay không có binh khí, nhìn thấy đòn tới mãnh liệt, lập tức sử dụng Không minh quyền mà Chu Bá Thông dạy cho để hóa giải. Bộ Không minh quyền này là quyền thuật chí nhu

trong thiên hạ, do Chu Bá Thông theo Đạo đức kinh sáng chế ra, trong Đạo đức kinh có câu:

- Binh mạnh ắt sẽ bị diệt, gỗ cứng ắt sẽ bị gãy. Cứng mạnh ở dưới, mềm yếu ở trên.

Lại nói:

- Trong thiên hạ không gì mềm yếu bằng nước, nhưng vật gì cứng mạnh cũng không thắng được, không gì chuyển dịch được. Yếu thắng mạnh, nhu thắng cương, thiên hạ ai cũng biết nhưng không ai làm được.

Bộ Hàng long thập bát chưởng lại là quyền thuật chí cương chí kiên trong võ học, có câu:

- Nhu có thể khắc cương.

Nhưng cũng nên biết công lực loại nhu cũng không nhất định sẽ thắng cương, với công phu tu vi của Hồng Thất công thì cho dù Chu Bá Thông dùng quyền thuật chí nhu đối phó cũng chưa chắc có thể

thắng. Nhưng Quách Tĩnh đã luyện tập công phu song thủ hỗ bác, tay phải dùng Không minh quyền, tay trái dùng Hàng long chưởng, cương nhu giúp đỡ cho nhau, âm dương bổ sung cho nhau, quyền chiêu của Hồng Thất công tuy cương mãnh không gì chống được nhưng cũng không làm gì được y.

Hoàng Dung bên cạnh đếm, thấy sắp hết ba trăm chiêu mà Quách Tĩnh vẫn hoàn toàn không có vẻ gì thất bại, trong lòng mừng rỡ, cứ đếm từng chiêu từng chiêu. Hồng Thất công nghe nàng đếm tới chiêu hai trăm chín mươi

https://thuviensach.vn

bảy, không kìm được lòng hiếu thắng, đột nhiên ra chiêu Kháng long hữu hối, xô núi dốc biển đánh tới, chiêu này đánh ra trong lòng lập tức hối hận, chỉ sợ Quách Tĩnh đón đỡ

không được lại bị trọng thương, kêu lớn:

- Cẩn thận đấy!

Quách Tĩnh vừa nghe tiếng kêu, chưởng phong đã vỗ tới giữa mặt, chỉ thấy thế tới rất mãnh liệt, biết không thể dùng Không minh quyền hóa giải, lúc nguy cấp tay trái vẽ một vòng tròn vù một tiếng cũng đánh ra một chiêu Kháng long hữu hối. Chỉ nghe bình một tiếng, song chưởng chạm nhau, hai người đều toàn thân rúng động. Hoàng Dược Sư và Hoàng Dung đều bật tiếng la hoảng, bước tới gần xem.

Chỉ thấy hai người song chưởng đè lên nhau, đứng im bất động, Quách Tĩnh có ý nhường nhịn

nhưng thấy chưởng lực của sư phụ lợi hại, nếu lúc này rút lại nhất định chưởng thế của y thuận thế

xô tới ắt mình sẽ bị trọng thương, quyết định vận kình chống đỡ một lúc đợi chưởng lực của y hơi giảm sẽ lui ra nhận thua, Hồng Thất công thấy Quách Tĩnh ngang nhiên chống đỡ một chưởng tụ hết công lực bình sinh của mình, bất giác vừa sợ vừa mừng, càng có ý thương tài, lòng hiếu thắng giảm bớt, quyết ý nhường y thắng một chiêu này để thành toàn danh tiếng cho y, lúc ấy lưu kình không phát, từ từ thu lực lại.

Đang lúc đôi bên bất phân thắng bại, nhường nhịn lẫn nhau ấy, chợt nghe sau núi có một người kêu lớn ba tiếng, nhào lộn ba vòng nhảy ra, chính là Tây độc Âu Dương Phong. Hồng Thất công và Quách Tĩnh đồng thời thu chưởng nhảy lùi ra phía sau. Chỉ thấy Âu Dương. Phong y phục toàn thân rách nát, trên mặt máu tươi ròng ròng, quát lớn:

https://thuviensach.vn

- Thần công trong Cửu âm chân kinh ta đã luyện thành, ta là thiên hạ đệ nhất võ công?

Rồi vung xà trượng lên quét ngang bốn người.

Hồng Thất công nhấc Đả cẩu bổng gạt xà trượng của y ra, qua lại một chiêu, bốn người ai cũng hoảng sợ chiêu số của Âu Dương Phong vốn đã kỳ lạ, lúc ấy lại càng vô cùng quái dị, lúc chợt cào lên mặt mình một cái, lúc chợt chân đá mạnh vào mông mình một cái trượng nào đánh tới giữa đường ắt cũng đổi hướng, quả thật không biết y định đánh vào đâu. Hồng Thất công vô cùng ngạc nhiên hoảng sợ, đành dùng Đả cẩu bổng pháp giữ kín môn hộ, đâu dám ngang nhiên tấn công.

Đấu đến lúc hăng, Âu Dương Phong đột nhiên giơ tay chát chát chát đánh vào mặt mình ba cái nảy lửa, gào lớn một tiếng, hai tay chụp xuống đất sấn vào.

Hồng Thất công vừa hoảng sợ vừa buồn cười, nghĩ thầm:

- Bổng pháp của ta sở trường nhất về chuyện đánh chó, ngươi lại đột nhiên làm ra hình dáng chó, há không phải là tự lao đầu vào lưới sao?

Rồi giơ ngọn trúc bổng ra đâm lên lưng y.

Nào ngờ Âu Dương Phong đột nhiên lăn một vòng đè lên đoạn giữa của ngọn trúc bổng rồi thuận thế

lăn tới, Hồng Thất công cầm không vững đành bỏ trúc bổng xuống. Âu Dương Phong đột nhiên phi thân nhảy vọt lên, hai chân liên hoàn đá ra. Hồng Thất công cả kinh, lui mau về phía sau.

Lúc ấy Hoàng Dung đã nhặt ngọn thiết tiêu dưới đất đưa cho cha. Hoàng Dược sư nhấc tiêu rung lên điểm tới. Âu Dương Phong kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Đoàn Hoàng gia, ta không sợ Nhất dương chỉ của người đâu.

Nói xong tung người nhảy xổ lên.

Hoàng Dược Sư thấy cử chỉ của y đã biết y thần trí điên loạn, chỉ là trong lòng tuy điên khùng nhưng ra tay còn lợi hại hơn lúc chưa điên. Cho dù y trí tuệ hơn người nhưng cũng không hiểu rõ đạo lý bên trong, làm sao biết Âu Dương Phong khổ luyện theo chân kinh giả mà Quách Tĩnh viết cho, vốn đã khiến y đầu óc mờ mịt, Hoàng Dung lại giở đủ trò đưa y vào đường ngang ngõ tắt, tập bừa luyện ẩu, lại thêm nóng lòng thủ thắng, tham luyện cho mau, dụng công càng gấp, chỉ là y võ công vốn cao cường, tuy đi lầm đường, trong lòng có lầm nhưng ra tay lợi hại, càng khiến Hồng Hoàng hai vị đại tôn sư càng ngạc nhiên không sao hiểu được.

Qua vài mươi chiêu, Hoàng Dược Sư lại thua trận. Quách Tĩnh sấn lên đón đánh. Âu Dương Phong đột nhiên khóc nói:

- Con trai ơi, con chết thảm lắm?

Rồi vứt xà trượng giang hai tay nhảy xổ lên ôm. Quách Tĩnh biết y cho rằng mình là Âu Dương Khắc cháu y, nghe y kêu lên thảm thiết, trong lòng vừa bất nhẫn vừa sợ hãi, phát chưởng xô y ra du Dương Phong tay trái đột nhiên lật lại nắm chặt cánh tay Quách Tĩnh, tay phải ôm chặt y. Quách Tĩnh vận kình giãy giụa nhưng Âu Dương Phong vô cùng khỏe mạnh, ôm chặt y không sao động

đậy.

Hồng Thất công và cha con Hoàng Dược Sư cả kinh, nhất tề sấn lên cứu.

Hồng Thất công vươn chỉ điểm mau vào huyệt Phượng vĩ trên lưng Âu Dương Phong, muốn bắt y

https://thuviensach.vn

phải buông tay đón đỡ. Không ngờ lúc ấy kinh mạch toàn thân của y đã chạy ngược, huyệt đạo đều đã thay đổi vị trí, phát chỉ của Hồng Thất công đâm tới y vẫn không cảm, thấy gì, không hề đếm xỉa tới. Hoàng Dung quay đầu nhấc một tảng đá lớn lên, đập mạnh xuống đỉnh đầu y, Âu Dương Phong tay phải nắm thành quyền từ dưới đánh thẳng lên. Hoàng Dung tay cầm không vững, tảng đá bay khỏi tay rơi xuống vực. Quách Tĩnh nhân lúc Âu Dương Phong buông lỏng tay phải, dùng sức giật mạnh, nhảy lui ra phía sau, vừa định thần đã thấy Âu Dương Phong đang ác đấu với Hoàng Dược Sư.

Hoàng Dược Sư giắt ngọn thiết tiêu vào lưng, tay không giao đấu.

Lúc ấy chiêu số Âu Dương Phong sử dụng càng thêm kỳ quái, vô cùng ngụy dị, thân hình lúc nằm lúc đứng, thậm chí có lúc một tay chống xuống đất, thân hình nằm ngang trên không, chỉ dùng một tay đối chưởng với địch nhân. Hoàng Dược Sư toàn thần ra chiêu nghênh địch, nhưng chưn biết sẽ ra sao, Hồng Thất công, Quách Tĩnh, Hoàng Dung ba người nhìn thấy vô cùng hoảng sợ. Hoàng Dung thấy cha liên tiếp gặp nguy hiểm, kêu lên:

- Sư phụ, đối phó với gã điên này thì bất tất phải theo quy củ võ lâm, chúng ta xông cả vào đi!

Hồng Thất công nói:

- Nếu là lúc bình thời thì chúng ta vốn có thể hợp sức bắt sống y, nhưng hôm nay là ngày luận kiếm ở Hoa sơn, anh hùng thiên hạ đều biết phải đơn đả độc đấu, chúng ta lấy nhiều chống ít sẽ bị hảo hán giang hồ chê cười.

Chỉ thấy Âu Dương Phong càng thêm điên cuồng, sùi cả bọt mép, nghiêng đầu xông vào húc mạnh.

Hoàng Dược Sư chống đỡ không được, đành ngã xuống đất lăn ra.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên Âu Dương phong cúi xuống tấn công, trên thượng bàn hoàn toàn không che đỡ. Hoàng Dược Sư cả mừng, nghĩ thầm:

- Thằng điên này rốt lại đã hồ đồ rồi.

Liên tiếp dùng công phu Đàn chỉ thần công búng mau vào huyệt Nghênh hướng cạnh mũi y. Phát chỉ

này phóng tới rất mau, nào ngờ vừa chạm vào da mặt y, Âu Dương Phong hơi nghiêng đầu qua táp luôn vào ngón tay. Hoàng Dược Sư cả kinh, vội vung tay trái đập vào huyệt Thái dương của y, bắt y hả miệng ra. Âu Dương Phong tay phải cũng vung ra đỡ gạt, răng cắn càng chặt.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung từ hai bên cùng xông vào Âu Dương Phong mới nhả ngón tay Hoàng

Dược Sư ra, mười ngón tay cào lên mặt Hoàng Dung. Dưới ánh nắng sáng chỉ thấy y diện mạo nanh ác, mặt đầy máu tươi, Hoàng Dung trong lòng hoảng sợ, la hoảng lùi ra. Quách Tĩnh vội phát chưởng cứu viện. Âu Dương Phong vung tay đón đỡ, Hoàng Dung mới thoát thân được.

Chỉ hơn mười hiệp, Quách Tĩnh trên vai dưới đùi liên tiếp trúng đòn. Hồng Thất công nói:

- Tĩnh nhi lui ra, để ta vào thử lại xem.

Rồi tay không sấn lên. Hai người vừa qua một phen kịch đấu, lúc ấy lại càng hung hiểm. Lúc Âu Dương Phong giao đấu với Hoàng Dược Sư và Quách Tĩnh, Hồng Thất công đứng cạnh lưu ý xem

xét, thấy y ra chiêu tuy vô cùng cổ quái nhưng đường lối bên trong quả thật cũng có thể nhận ra, chủ

https://thuviensach.vn

yếu là vận dụng Cáp mô công nghịch chuyển đánh ra, đòn trên thành đòn dưới, đòn trái thành đòn phải, tuy không hoàn toàn như thế nhưng trong mười phần cũng có bảy tám phần không sai, trong lòng đã hiểu được đại khái, lúc đối chiến tuy vẫn rơi vào thế hạ phong, nhưng cũng có công có thủ, ba chiêu đánh trả được một chiêu.

Hoàng Dung lấy khăn tay ra buộc vết thương trên ngón tay cha. Hoàng Dược Sư lại càng nhìn ra đường lối rõ hơn, liên tiếp kêu:

- Thất huynh, đá vào lưng y, Đánh vào huyệt Cự khuyết. Lật tay đánh vào huyệt Thiên trụ.

Hoàng Dược Sư người ngoài thì tỉnh, Hồng Thất công theo lời đánh ra, trong giây lát đã chuyển thành thế ngang tay. Chỉ là hai người trong lòng đều thẹn thầm. Đây là hợp sức cả Đông tà Bắc cái đối phó với một mình Tây độc.

Đang thấy đã có thể thủ thắng thì Âu Dương Phong đột nhiên há miệng phun một bãi nước bọt vào mặt Hồng Thất công.

Hồng Thất công vội nghiêng người tránh qua, Âu Dương Phong liệu được tiên cơ, phát chưởng đánh vào phương vị Hồng Thất công nghiêng qua đồng thời lại phun một bãi đờm vào chỗ ấy. Hồng Thất công tình thế nguy cấp, đã định không tránh, nhưng bãi đờm rít gió bay tới, nếu trúng mắt tuy có thể

không bị thương nhưng cũng mười phần đau đớn, mà địch nhân nhất định sẽ thừa cơ tấn công, lại càng khó chống đỡ, trong lúc hoảng loạn vươn tay phải ra chụp lấy bãi đờm, tay trái đánh trả một chiêu, đánh thêm không đầy vài hợp, Âu Dương Phong lại phun mau một bãi nước bọt, y lấy cả nước bọt đờm dãi làm lợi khí tấn công đối phương, đánh kèm với quyền cước, khiến người ta hoa mắt luống cuống, trong lòng sợ sệt.

https://thuviensach.vn

Hồng Thất công thấy rõ ràng y làm nhục mình, bất giác nộ khí bừng lên, cùng lúc tay phải nắm bãi đờm trơn ướt lầy nhầy rất khó chịu, lại không muốn bôi lên người mình, đánh đến lúc hăng, đột nhiên xòe tay phải ra quát:

- Xem đây!

Rồi mau lẹ chùi lên mặt Âu Dương Phong. Chiêu này rõ ràng là bôi đờm lên mặt y nhưng bên trong còn ẩn chứa sát thủ. Âu Dương Phong thần trí tuy điên loạn nhưng tai mắt tứ chi linh mẫn hơn cả lúc bình thời, thấy Hồng Thất công vung chưởng chà lên mặt, lập tức nghiêng đầu tránh. Hồng Thất công tay chưởng lật lại đâm thẳng qua, Âu Dương Phong đột nhiên há miệng ra táp.

Đó chính là tuyệt chiêu mới rồi y đã dùng để đánh bại Hoàng Dược Sư, xem ra tựa hồ rất buồn cười, nhưng y há miệng rất mau khiến người ta không tránh kịp, với võ công đăng phong tháo cực của Hoàng Dược Sư như thế mà cũng bị trúng đòn. Hoàng Dược Sư, Hoàng Dung, Quách ĩ nh nhìn thấy rất rõ, chỉ thấy bàn tay Hồng Thất công xòe ra trước miệng y còn cách không đầy một tấc mà y đột nhiên há miệng, hàm răng trắng nhởn lóe lên dưới ánh nắng đã táp mạnh vào tay Hồng Thất công, bất giác đồng thanh la lên:

- Cẩn thận!

Nào ngờ ba người bọn họ và Âu Dương Phong lại quên mất một việc. Hồng Thất công có hiệu là Cửu chỉ thần cái, năm xưa vì tham ăn tham uống để chậm trễ thời khắc, không kịp tới cứu mạng một hảo hán trên giang hồ, trong cơn phẫn hận đã nổi giận chặt đứt ngón trỏ của mình. Một cái táp ấy của Âu Dương Phong vừa mau vừa chuẩn, nếu là người khác thì ngón trỏ ắt đã bị cắn trúng, nhưng Hồng Thất công lại không có ngón trỏ, chỉ nghe cạch một tiếng, hai hàm răng của y đập vào nhau, đã cắn trượt. Hồng Thất

https://thuviensach.vn

công không có ngón trỏ, Âu Dương Phong vốn biết rõ, nhưng lúc ấy y như cọp điên vồ bừa táp bậy, đời nào còn nghĩ tới những chi tiết lặt vặt ấy?

Cao thủ tỷ võ, nếu võ công đôi bên đều đạt tới mức lư hỏa thuần thanh thì đều đánh nhau cả ngày vẫn chưa phân thắng bại, cơ hội thủ thắng duy nhất chỉ là nhờ đối phương ngẫu nhiên phạm sơ sót nhỏ, lúc ấy Âu Dương Phong táp trượt một cái, Hồng Thất công đâu chịu bỏ qua? Lập tức ra chiêu Tiếu khẩu á á, ngón giữa đâm thẳng vào huyệt Địa thương trên khóe môi y.

Ba người đứng ngoài thấy Hồng Thất công đắc thủ, đang định há miệng khen hay, không ngờ chữ

hay chưa ra khỏi miệng, Hồng Thất công đã lộn nhào lại lật người ra ngoài. Âu Dương Phong huỵch huỵch huỵch huỵch lui lại bốn bước, dáng như say rượu nhưng rất lại vẫn đứng vững, ngẩng đầu lên trời cười lớn. Nguyên là y kinh mạch đảo chuyển, phát chỉ ấy của Hồng Thất công tuy đâm trúng đại huyệt trên Túc Dương minh Vị kinh của y, nhưng y chỉ thấy toàn thân hơi tê song lập tức trở lại như

thường, lại thừa cơ đánh một chưởng vào đầu vai Hồng Thất công. May là y trúng chỉ trước, một chưởng ấy lực đạo cũng không còn lợi hại lắm, Hồng Thất công thuận thế lật người ra ngoài, hóa giải được một nửa chưởng lực trong lúc hoảng sợ lại ra một chiêu Kiến long tại điền, cũng đẩy Âu Dương Phong lùi lại mấy bước. Hồng Thất công may mà hóa giải mau lẹ, chưa bị trọng thương

nhưng nửa người tê rần, nhất thời đã không côn cách nào tái chiến. Y là thân phận đại tôn sư, nếu không nhận thua thì không khác gì kẻ vô lại, đồng thời trong lòng quả thật khâm phục đối phương võ công cao cường, bèn ôm quyền nói:

- Âu Dương huynh, lão khiếu hóa khâm phục ngươi rồi, ngươi là thiên hạ đệ nhất võ công!

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong ngẩng đầu lên trời cười lớn, hai tay khua rối lên trời:

- Hoàng Dược Sư "Đoàn Hoàng gia, ngươi có phục ta hay không?

Hoàng Dược Sư trong lòng bất nhẫn, nghĩ thầm:

- Danh hiệu thiên hà đệ nhất võ công lại rơi vào tay một thằng điên, mình và lão khiếu hóa há lại không bị thiên hạ chê cười sao?

Nhưng nếu bước lên tái đấu thì tự lượng sức mình khó lòng thủ thắng, đành gật gật đầu.

Âu Dương Phong nhìn QuáchTĩnh nói:

- Hài nhi, võ nghệ cha ngươi cái thế, thiên hạ vô địch, ngươi có mừng không?

Âu Dương Khắc là con của y tư thông với chị dâu sinh ra, tiếng là chú cháu nhưng thật ra là cha con, lúc ấy y thần trí nửa mê nửa tỉnh, tưởng Quách Tĩnh là Âu Dương Khắc, lại đem chuyện bí mật giữ

kín trong lòng mấy mươi năm nói ra. Quách Tĩnh nghĩ mọi người ở đây đều không phải là đối thủ

của y danh hiệu thiên hạ đệ nhất võ công của y quả không có gì đáng xấu hổ bèn nói:

- Bọn ta đều đánh không lại ngươi!

Âu Dương Phong hì hì cười ngờ nghệch, hỏi Hoàng Dung:

- Con dâu ngoan, ngươi mừng không? .

Hoàng Dung thấy ba người cha, sư phụ, Quách Tĩnh nối nhau thua trận đã sớm nghĩ cách đối phó với gã điên này, nhưng nghĩ tới nghĩ lui không ra kế

https://thuviensach.vn

hay, lúc ấy nghe y hỏi lại thấy y hoa tay múa chân, dáng vẻ kỳ quái dưới ánh nắng cái bóng sau lưng y cũng lắc la lắc lư, linh cơ chợt động bèn nói:

- Ai nói ngươi là thiên hạ đệ nhất? Có một người ngươi không đánh thắng được đâu.

Âu Dương Phong cả giận ưỡn ngực nói:

- Là ai? Là ai? Bảo y ra đây tỷ thí với ta.

Hoàng Dung nói:

- Người ấy võ công cao cường, nhất định ngươi không thắng được y đâu.

Âu Dương Phong nói:

- Là ai? Là ai? Bảo y ra đây tỷ thí với ta.

Hoàng Dung nói:

- Y tên Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong gãi đầu gãi tai, nghi ngờ nói:

- Âu Dương Phong à?

Hoàng Dung nói:

- Không sai. Ngươi tuy võ công cao cường nhưng không đánh thắng được Âu Dương Phong đâu.

Âu Dương Phong trong lòng càng hồ đồ, chỉ cảm thấy cái tên Âu Dương Phong nghe rất quen, nhất định là người rất gần gũi với mình, nhưng mình là ai?

Liền buột miệng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Thế ta là ai?

Hoàng Dung cười nhạt nói:

- Ngươi là ngươi. Ngươi tự mình còn không biết, sao lại hỏi ta?

Âu Dương Phong trong lòng lạnh buốt, nghiêng đầu vất vả suy nghĩ, nhưng trong óc hoàn toàn rối loạn, càng muốn truy tầm xem mình là ai lại càng không hiểu rõ. Nên biết những người có trí lực siêu việt có lúc một mình suy nghĩ thường nghĩ rằng:

- Mình là ai? Trước khi sinh ra mình là cái gì? Sau khi chết mình sẽ là cái gì?

Rất nhiều nghi vấn. Những triết nhân xưa nay thường vì thế mà khốn khổ. Âu Dương Phong tài trí hơn người, bấy nhiêu nghi vấn có lúc cũng từng hiện ra trong óc, lúc ấy liên tiếp đánh thắng ba đại cao thủ, nhưng kinh mạch toàn thân lúc thuận lúc nghịch, trong lòng lúc mừng lúc giận, lại chợt nghe Hoàng Dung nói thế, bất giác nhìn quanh ngơ ngác, lẩm bẩm:

- Ta, ta là ai? Ta ở đâu đây? Ta đang làm gì?

Hoàng Dung nói:

- Âu Dương Phong muốn tìm ngươi tỷ thí, muốn cướp Cửu âm chân kinh của ngươi.

Âu Dương Phong nói:

- Y ở đâu?

Hoàng Dung chỉ vào cái bóng sau lưng y, nói:

- Kia, y đứng sau lưng ngươi kia.

https://thuviensach.vn

Âu Dương Phong quay mau đầu lại, nhìn thấy cái bóng của mình, sửng sốt nói:

- Đó.., đó.., y.., y... .

Hoàng Dung nói:

- Y muốn đánh ngươi đấy!

Âu Dương Phong ngồi xổm xuống, phát chưởng tấn công cái bóng, cái bóng cũng đồng thời ngồi xuống đánh ra một chưởng. Âu Dương Phong cả sợ, chưởng trái chưởng phải liên hoàn đánh ra, cái bóng hai tay cũng rung lên không thôi: Âu Dương Phong thấy đối phương ra đòn lợi hại, xoay người chống cự, y quay mặt về phía mặt trời, cái bóng đã ở sau lưng. Y phát giác địch nhân đột nhiên mất hút, kêu lớn:

- Chạy đi đâu?

Rồi sấn về bên trái mấy bước.

Bên trái là một vách núi trọc nhẵn bóng, ánh nắng trời chiếu cái bóng của y lên vách núi, càng giống một địch nhân đứng thẳng. Âu Dương Phong quyền phải vung mạnh đánh vào vách núi, chỉ thấy đau tới mức muốn gãy hết xương, kêu lớn:

- Lợi hại thật?

Rồi lập tức phi chân trái đá ra. Chỉ thấy cái bóng trong vách núi cũng nhấc chân đá lên, hai chân chạm nhau, Âu Dương Phong đau không chịu nổi, không dám tái đấu, xoay người định chạy.

Lúc ấy y chạy về phía mặt trời, quả nhiên không thấy địch nhân, chạy ra một trượng, quay đầu nhìn lại chỉ thấy cái bóng đuổi sát theo sau, hoảng sợ kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Nhường cho ngươi danh hiệu thiên hạ đệ nhất võ công đấy, ta nhận thua là được.

Cái bóng không hề động đậy. Âu Dương Phong xoay người chạy tiếp, vừa quay đầu lại thấy cái bóng đuổi sát theo. Y chạy không thoát, đánh không thắng, sợ tới mức khiếp đảm, vừa kêu vừa la, chạy thẳng xuống núi. Qua một lúc, nghe tiếng y từ dưới sườn núi văng vẳng vang lên, vẫn là “Đừng đuổi ta, đừng đuổi ta!

https://thuviensach.vn

Hồi 40(b)

HOA SƠN LUậN KIếM

Hoàng Dược Sư và Hồng Thất công thấy một vị đại tôn sư võ học một đời trở thành như thế bất giác nhìn nhau thở dài. Lúc ấy tiếng kêu của Âu Dương Phong lúc đứt lúc nối đã cách mấy dặm, nhưng tiếng vọng trong sơn cốc vẫn vang lên không ngớt, nghe như sói kêu ma khóc, bốn người tuy đứng dưới ánh sáng mặt trời mà trong lòng đều cảm thấy ớn lạnh. Hồng Thất công thở dài nói:

- Người này không sống được lâu đâu.

Quách Tĩnh đột nhiên nói một mình:

- Còn ta? Ta là ai?

Hoàng Dung biết y là người ngay thẳng, chỉ sợ y vất vả suy nghĩ về chuyện ấy lại càng ngơ ngẩn, vội nói:

- Ngươi là Quách Tĩnh. Tĩnh ca ca, đừng nghĩ về mình nữa, cứ nghĩ về việc của người ta thôi.

Quách Tĩnh giật mình tỉnh ngộ nói:

- Đúng thế. Sư phụ, Hoàng đảo chủ, chúng ta xuống núi thôi.

Hồng Thất công mắng:

- Tiểu tử ngốc, ngươi còn gọi y là Hoàng đảo chủ à? Ta lại tát cho ngươi mấy cái bây giờ.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh ngẩn người, chỉ thấy Hoàng Dung mặt đỏ bừng, như cười mà không phải cười, lập tức tỉnh ngộ, thẹn thùng kêu lên:

- Nhạc phụ!

Hoàng Dược Sư hô hô cười rộ, một tay kéo con gái, một tay kéo Quách Tĩnh, nói với Hồng Thất công:

- Thất huynh, đạo của võ học vô cùng vô tận, hôm nay nhìn thấy võ công của Lão Độc vật, quả thật khiến người ta vừa sợ vừa thẹn. Từ khi Trùng Dương chân nhân qua đời, càng không có ai là thiên hạ đệ nhất võ công nữa.

Hồng Thất công nói:

- Dung nhi thì công phu nấu nướng là thiên hạ đệ nhất, chuyện đó thì ta dám nói.

Hoàng Dung bĩu môi cười nói:

- Không cần phải khen, chúng ta xuống núi mau đi, con sẽ nấu vài món ăn ngon cho người là được.

Hồng Thất công, Hoàng Dược Sư, Quách Tĩnh, Hoàng Dung bốn người xuống Hoa sơn, Hoàng

Dung giỏi lựa thức ngon, thạo việc nấu nướng, cho Hồng Thất công ăn một trận thỏa thích. Đêm ấy bốn người ngụ lại tái khách điếm, cha con Hoàng Dược Sư ngủ một phòng, Quách Tĩnh và Hồng

Thất công ngủ một phòng.

Sáng hôm sau Quách Tĩnh tỉnh dậy thì Hồng Thất công ngủ trên giường đối diện không biết đã đi đâu trên bàn còn ba chữ lớn viết bằng mỡ:

https://thuviensach.vn

- Ta đi đây.

Cũng không biết là dùng đùi gà hay giò heo viết lên.

Quách Tĩnh vội chạy qua báo cho cha con Hoàng Dược Sư. Hoàng Dược Sư thở dài nói:

- Thất huynh nhất sinh hành sự như con thần long, thấy đầu mà không thấy đuôi.

Rồi nhìn Quách Hoàng hai người mấy cái, nói:

- Tĩnh nhi, mẹ ngươi qua đời rồi, người thân nhất trên đời là đại sư phụ Kha Trấn ác của ngươi, ngươi theo ta tới đảo Đào Hoa mời đại sư phụ ngươi làm chủ hôn, hoàn thành hôn sự giữa ngươi và Dung nhi được không?

Quách Tĩnh buồn vui lẫn lộn, nói không nên lời, chỉ gật đầu liên tiếp. Hoàng Dung bĩu môi cười khẽ, định mắng y là:

- Thằng ngốc.

Nhưng đưa mắt nhìn cha một cái, lại nhịn không nói ra.

Ba người dọc đường du sơn ngoạn thủy, thong thả đi về phía đông nam, không phải một ngày đã tới địa hạt lộ nam Lưỡng Chiết, thấy đảo Đào Hoa đã không còn xa nữa, đột nhiên trên không có tiếng điêu kêu rất gấp, hai con bạch điêu từ phía bắc bay xuống.

Quách Tĩnh cả mừng, buông tiếng hú dài, đôi điêu đáp:

- Xuống đậu trên vai y.

Y lúc rời Mông Cổ lên đường vội vã chưa kịp mang theo đôi điêu. Lúc bấy giờ gặp lại vô cùng mừng rỡ, đưa tay không ngừng vuốt ve lưng điêu, chợt

https://thuviensach.vn

thấy chân con điêu trống có buộc một miếng đa cuộn thành cái ống nhỏ, vội mở ra xem, chỉ thấy bên trên dùng mũi đao nhọn rạch mấy hàng chữ

Mông Cổ:“Quân ta tấn công xuống nam, định tập kích Tương Dương, biết ông tinh trung vì nước nên liều chết báo tin. Ta làm lụy mẹ ông chết thảm, thện thùng không còn mặt mũi nào gặp lại, qua thành xa ở phương tây nương tựa trưởng huynh, suốt đời không về đất cũ nữa. Mong ông tự trân trọng, hưởng phúc thọ vô cùng.”

Trên tấm da ấy không đề lạc khoản nhưng Quách Tĩnh vừa nhìn thấy đã biết ngay là thủ bút của công chúa Hoa Tranh, lúc ấy bèn dịch văn tự Mông Cổ trên tấm da cho cha con Hoàng Dược Sư nghe. Rồi hỏi:

- Nhạc phụ, người nói nên làm thế nào?

Hoàng Dược Sư nói:

- Ở đây tuy gần Lâm An, nhưng báo cho triều đình biết thì người chấp chính chưa chắc đã tin, ngần ngừ không quyết, ắt lỡ việc lớn. Con tiểu hồng mã của ngươi cước lực mau lẹ, nên lập tức tới Tương Dương. Nếu viên trấn tướng ở đó chịu nghe lời thì ngươi giúp y giữ thành, nếu không thì cứ một chưởng đánh chết y, suất lãnh sĩ tốt bách tính cùng ngăn chặn đại quân Mông Cổ. Ta và Dung nhi ở

đảo Đào Hoa chờ tin mừng Quách Tĩnh luôn miệng khen hay, Hoàng Dung trên mặt thì có vẻ không vui. Quả thật là biết con gái không ai bằng cha, Hoàng Dược Sư cười nói:

- Được, Dung nhi, ngươi đi đi. Làm xong việc lớn thì phải lập tức trở về, cho dù triều đình có phong thưởng cũng không nên đếm xỉa gì tới.

Hoàng Dung cả mừng, cười nói:

- Cái đó tự nhiên.

https://thuviensach.vn

Hai người lạy chào cha, cùng cưỡi một ngựa giong cương đi về phía tây.

Quách Tĩnh chỉ sợ chậm mất một ngày, quân Mông Cổ đã phá thành rồi, lúc ấy thì thảm cảnh tàn sát khó có thể tưởng tượng, nên trên đường không dám trễ nải.

Buổi tối hôm ấy hỏi nơi trú lại, thì đã tới nơi giáp giới giữa lộ nam Lường Chiết và lộ nam Giang Tây.

Quách Tĩnh cất miếng da có thủ bút của Hoa Tranh trong bọc, nhớ tới lúc nhỏ cùng Hoa Tranh, Đà Lôi nô đùa trên đại mạc, bao nhiêu tình cảnh đều như hiện ra trước mắt, vô cùng buồn thảm. Hoàng Dung mặc kệ y ngơ ngẩn xuất thần, cứ vá áo dưới đèn.

Quách Tĩnh chợt nói:

- Dung nhi, cô ta nói là làm lụy khiến mẹ ta chết thảm, thẹn không còn mặt mũi nào gặp ta, như thế

là có ý gì?

Hoàng Dung nói:

- Cha cô ta bức tử mẹ ngươi, tự nhiên cô ta trong lòng khó xử.

Quách Tĩnh ờ một tiếng, cúi đầu nhớ lại tình hình trước và sau khi mẹ mất, đột nhiên nhảy bật dậy, đập mạnh xuống bàn một cái kêu lên ta biết rồi, té ra là thế!

Hoàng Dung bị y làm giật mình, mũi kim đâm vào tay ứa máu, cười nói:

- Biết thế nào, cứ chuyện bé xé ra to, ngươi biết cái gì?

Quách Tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Ta và mẹ lén mở mật lệnh của đại hãn, quyết ý về nam, lúc ấy trong lều không có ai khác mà đại hãn lại lập tức biết ngay, bắt mẹ con ta tới, đến nỗi mẹ ta tự vẫn tựu nghĩa. Tại sao chuyện ấy lộ ra, trước nay ta vẫn không hiểu, té ra, té ra là cô ta.

Hoàng Dung lắc đầu nói:

- Công chúa Hoa Tranh thật lòng thương yêu ngươi, cô ta quyết không tố cáo làm hại ngươi đâu.

Quách Tĩnh nói:

- Cô ta không hại ta, nhưng là muốn giữ ta lại. Cô ta ở ngoài trướng nghe mẹ con ta nói chuyện, đi báo cho cha biết, chỉ cho rằng đại hãn nhất định sẽ giữ không cho ta đi, nào ngờ lại sinh ra đại họa như thế .

Nói xong liên tiếp thở dài.

Hoàng Dung nói:

- Đó là cô ta vô tình có lỗi, ngươi cũng nên tới Tây Vực tìm cô ta đi?

Quách Tĩnh nói:

- Ta và cô ta chỉ có tình nghĩa anh em, cô ta bây giờ sống dựa vào trưởng huynh, ở Tây Vực vô cùng tôn quý, ta đi tìm làm gì?

Hoàng Dung mỉm cười duyên dáng, trong lòng rất vui vẻ.

Hôm ấy hai người một ngựa tới huyện Thượng Nhiêu ở lộ nam Giang Tây, trên đường núi cỏ cao tới bụng ngựa, vô cùng hoang vắng, thấy phía trước có một dải rừng rậm tối đen. Đang trên đường đi, đôi bạch điêu trên không đột nhiên kêu lên tức giận sà mau xuống, chớp mắt đã khuất sau cánh rừng.

https://thuviensach.vn

Quách Hoàng hai người biết có chuyện lạ vội thúc ngựa đuổi theo. Vòng qua cánh rừng, chỉ thấy đôi điêu đang bay lượn lên xuống ác đấu với một người, nhìn tới thì ra là Bành trưởng lão của Cái bang.

Chỉ thấy y huy động cương đao bảo vệ toàn thân, đao pháp mau lẹ hiểm độc đôi điêu tuy dũng mãnh nhưng cũng khó mà thủ thắng. Đấu được một lúc, con điêu trống đột nhiên liều mạng lao xuống quặp vào khăn của Bành trưởng lão mổ mạnh vào đầu y một cái. Bành trưởng lão cương đao vung lên, chém rụng một mớ lông cánh của nó.

Hoàng Dung thấy một bên đầu Bành trưởng lão trọc lóc, thiếu mất một miếng da, không hề mọc tóc, lập tức hiểu ra:

- Lần trước điêu nhi bị trúng tên, té ra là gã ăn mày xấu xa này bắn. Về sau đôi điêu ác đấu với người ta ở cạnh chợ Thanh Long, cào được một miếng da đầu thì cũng chính là gã ăn mày độc ác này.

Bèn cao giọng quát:

- Họ Bành kia, ngươi nhìn xem bọn ta là ai.

Bành trưởng lão ngẩng đầu thấy hai người, hoảng sợ tới mức hồn phi phách tán, quay ngươi định chạy.

Con điêu trống sà mau xuống mổ vào đỉnh đầu y.

Bành trưởng lão vung đao bảo vệ trên đầu, con điêu mái bên cạnh cũng sà mau xuống, chiếc mỏ dài vươn ra mổ trúng mắt trái y. Bành trưởng lão kêu lớn một tiếng, ném cương đao xuống nhảy vào một bụi gai bên cạnh, bụi gai này rất rậm rạp, Bành trưởng lão tính mạng là quan trọng, còn kể gì tới việc bị gai cào, vừa lăn vừa bò rúc vào chỗ rậm rạp nhất. Lúc ấy thì đôi điêu đã không còn cách nào đả

https://thuviensach.vn

thương y nữa, chỉ là không chịu bỏ qua, cứ bay vòng quanh bụi gai không chịu đi.

Quách Tĩnh gọi đôi điêu, kêu lên:

- Y đã mất một mắt, tha cho y thôi.

Chợt nghe trong bụi cỏ rậm sau lưng vang lên mấy tiếng kêu, Quách Tĩnh kêu lên:

- A?

Tung người nhảy xuống ngựa, vạch bụi cỏ ra, chỉ thấy một đứa nhỏ ngồi dưới đất, bên cạnh lộ ra hai bàn chân đàn bà, vội vạch cỏ tiếp, chỉ thấy một cô ái áo xanh ngã ngất trên mặt đất, chính là Mục Niệm Từ.

Hoàng Dung vừa sợ vừa mừng, kêu lớn:

- Mục tỷ tỷ?

Rồi cúi xuống đỡ lên.

Quách Tĩnh bế đứa nhỏ lên, đứa nhỏ ánh mắt long lanh nhìn y chằm chằm, không hề sợ hãi. Hoàng Dung đẩy mấy cái lên người Mục Niệm Từ, lại dùng sức ấn lên mũi nàng.

Mục Niệm Từ dần dần tỉnh lại, mở mắt nhìn thấy hai người, ngờ là đang trong mơ, run lên nói:

- Ngươi.., ngươi là Quách đại ca... Hoàng muội tử... .

Quách Tĩnh nói:

- Mục thế tỷ, tại sao lại ở đây? Cô không bị thương chứ?

https://thuviensach.vn

Mục Niệm Từ chống tay muốn đứng lên, nhưng chưa đứng vững đã ngã xuống, chỉ thấy hai tay hai chân nàng đều bị trói chặt. Hoàng Dung vội bước qua cắt dây trói cho nàng. Mục Niệm Từ không quên đứa nhỏ mà Quách Tĩnh đang bế, định thần hồi lâu, mới có vẻ xấu hổ kể lại những chuyện đã qua.

Nguyên là Mục Niệm Từ thất thân với Dương Khang trên núi Thiết Chưởng, lại có mang, chỉ mong về tới nơi ở cũ tại phủ Lâm An, nhưng đi tới Thượng Nhiêu, thì đã không còn chi trì được nữa, bèn ngụ lại ở một gian nhà bỏ hoang trong rừng, không bao lâu thì sinh được một đứa con trai. Nàng không muốn thấy mặt người khác, định cứ ở lại trong rừng săn bắt hái lượm để sống, may là đứa nhỏ

thông minh lanh lợi, cũng khiến nàng đỡ được nỗi hiu quạnh.

Hôm ấy nàng dắt con đi nhặt củi trong rừng, vừa khéo Bành trưởng lão đi qua, thấy nàng xinh đẹp sấn vào định có ý phi lễ. Mục Niệm Từ võ công tuy cũng không kém, nhưng Bành trưởng lão là một trong bốn đại trường lão của Cái bang, có thể sánh ngang với bọn Lỗ Hữu Cước, chỉ sau có Hồng Thất công mà thôi, Mục Niệm Từ tự nhiên không phải là đối thủ của y, không bao lâu đã bị y đánh ngã trói lại, vừa sợ vừa giận ngất đi. Nếu không phải là Quách Hoàng hai người đi ngang, mà đôi điêu ánh mắt sắc bén, từ trên không phát hiện được kẻ thù thì Mục Niệm Từ một đời khốn khổ, thế ắt lại phải chịu nhục với tên ác đồ này rồi.

Đêm ấy Quách Hoàng hai người nghỉ lại ở nhà Mục Niệm Từ. Hoàng Dung kể việc Dương Khang

chết trong miếu Thiết Thương ở huyện Gia Hưng, thấy Mục Niệm Từ lệ rơi như mưa, có ý không quên tình cũ, càng không dám nói rõ chân tình, chỉ nói:

- Dương Khang bị trúng độc của Âu Dương Phong.

https://thuviensach.vn

Nghĩ thầm:

- Như thế cũng không phải mình bịa đặt, y há chẳng phải bị trúng chất độc của độc xà của Âu Dương Phong mà chết sao?

Quách Tĩnh thấy đứa nhỏ mặt mũi anh tuấn, nhớ tới việc kết nghĩa với Dương Khang, than thở

không thôi. Mục Niệm Từ rơi lệ nói:

- Quách đại ca, xin ngươi đặt cho đứa nhỏ này một cái tên.

Quách Tĩnh nghĩ một lúc rồi nói:

- Ta và cha nó kết nghĩa anh em, chỉ đáng tiếc là kết thúc không hay, ta cũng chưa hết nghĩa với bạn bè, đó là một điều đáng ân hận trong đời. Chỉ mong đứa nhỏ này lớn lên có lỗi ắt sửa, ra sức làm điều nhân nghĩa, ta đặt tên cho nó là Dương Quá, tự Cải Chi, cô thấy được không?

Mục Niệm Từ cảm tạ nói:

- Chỉ mong được như lời Quách đại ca.

Sáng hôm sau, Quách Tĩnh và Hoàng Dung tặng Mục Niệm Từ nhiều tiền bạc để hai mẹ con sinh

sống qua ngày. Quách Tĩnh khuyên nàng về Lâm An. Mục Niệm Từ chỉ lắc đầu không đáp, lát sau mới khẽ nói:

- Hai mẹ con ta tới miếu Thiết Thương ở Gia Hưng thăm mộ cha nó trước.

Ba người từ biệt nhau, buồn bã chia tay.

Hai người đi về phía tây tới lộ nam Lường Hồ, chuyển lên phía bắc, không phải một ngày tới Tương Dương, thấy dân tình yên ổn chợ búa sầm uất,

https://thuviensach.vn

hoàn toàn không có dấu hiệu chiến tranh, biết đại quân Mông Cổ chưa tới, trong lòng cũng được an ủi. Tương Dương là trọng trấn phía bắc của nhà Nam Tống, có đặt chức An phủ sứ, lại thêm tinh binh bảo vệ. Quách Tĩnh nghĩ tới quân tình khẩn cấp, không kịp ghé nhà trọ, cùng Hoàng Dung tìm tới yết kiến An phủ sứ Lữ Văn Đức.

Vị An phủ sứ này tay cầm binh phù, oai phong lẫm liệt, Quách Tĩnh tuy ở Mông Cổ từng làm

nguyên soái nhưng ở Nam Tống thì chỉ là một người dân thường áo vải, làm sao gặp được y? Hoàng Dung biết không có tiền không xong, bèn tiếng người giữ cửa một lượng vàng. Người giữ cửa tuy lập tức biến sắc, lộ vẻ mừng rỡ, nhưng xếp ngày tiếp khách của An phủ sứ thì mau nhất cũng phải sau nửa tháng, lúc ấy chỉ tiếp kiến các đạt quan quý nhân, cũng chưa chắc đã có thể gặp được Quách Tĩnh. Quách Tĩnh sốt ruột kêu lên:

- Quân tình khẩn cấp, làm sao chờ được?

Hoàng Dung vội đưa mắt ra hiệu, kéo y qua một bên, hạ giọng nói:

- Tối nay xông vào gặp!

Hai người tìm nơi nghỉ ngơi, chờ đến quá canh hai thi triển khinh công đột nhập vào phủ An phủ sứ.

An phủ sứ Lừ Văn Đức đang ôm người thiếp ngồi cao uống rượu nghe nhạc, toàn tâm toàn ý vỗ về

người thiếp của mình. Quách Hoàng hai người nhảy vào, Quách Tĩnh vái dài nói:

- Tiểu nhân có chuyện quân vụ khẩn cấp xin bẩm báo.

Lữ Văn Đức cả kinh quát lớn:

https://thuviensach.vn

- Có thích khách!

Rồi đẩy người thiếp ra chui xuống gầm bàn. Quách Tình sãi chân bước tới, nắm một cái nhấc y lên nói:

- An phủ sứ đừng sợ, tiểu nhân không có ý làm hại.

Rồi đẩy y ngồi vào chỗ cũ.

Lữ Văn Đức sợ tới mức mặt không còn huyết sắc chỉ run lẩy bẩy. Chợt thấy dưới thềm có mấy mươi tên quân sĩ xông vào, đều cầm đao thương, sấn tới định cứu. Hoàng Dung rút chuỷ thủ ra chĩa vào ngực Lữ Văn Đức. Đám quân sĩ đồng thanh quát tháo nhưng không dám sấn lên. Hoàng Dung nói

ngươi bảo họ đừng làm ầm lên, bọn ta có chuyện muốn nói.

Lữ Văn Đức tay chân run bần bật hạ lệnh, đám quân sĩ lúc bấy giờ mới im lặng.

Quách Tĩnh thấy y nắm quân một mặt, lãnh trọng nhiệm ngăn giặc giữ đất mà lại bị thịt như thế, trong lòng thầm than thở, lúc ấy bèn báo tin đại quân Mông Cổ sắp đánh úp Tương Dương, xin y lập tức điều binh khiển tướng, bố trí chướng ngại vật để giữ thành. Lữ Văn Đức trong bụng hoàn toàn không tin, nhưng miệng thì liên tiếp vâng dạ. Hoàng Dung thấy y cứ phát run, bèn hỏi người có nghe không?

Lữ Văn Đức nói:

- Nghe.., nghe rồi.

Hoàng Dung hỏi:

- Nghe cái gì?

Lữ Văn Đức nói:

https://thuviensach.vn

- Có.., có quân Kim sắp tới đánh úp, phải chuẩn bị đề phòng, phải chuẩn bị đề phòng.

Hoàng Dung tức giận nói:

- Là quân Mông Cổ, không phải quân Kim!

Lừ Văn Đức giật nảy mình, nới:

- Quân Mông Cổ à? Không phải đâu. Mông Cổ và thừa tướng chúng ta liên minh đánh Kim, quyết không có ý khác.

Hoàng Dung nghiến răng nói:

- Ta nói quân Mông Cổ thì là quân Mông Cổ.

Lữ Văn Đức gật đầu lia lịa, nói:

- Cô nương nói quân Mông Cổ thì là quân Mông Cổ.

Quách Tĩnh nói:

- Tính mệnh nhà cửa của bách tính trong quận toàn nằm trong tay đại nhân. Tương Dương là bình phong của Nam triều, đại nhân phải thật lưu ý.

Lữ Văn Đức nói:

- Không sai, không sai, lão huynh nói không sai chút nào. Mời lão huynh cứ về thôi.

Quách Hoàng hai người thở dài một tiếng, vượt tường ra ngoài, chỉ nghe sau lưng mọi người quát tháo ầm lên:

- Bắt thích khách, bắt thích khách!

Ầm ĩ một hồi.

https://thuviensach.vn

Hai người chờ hai ngày, thấy trong thành không có động tĩnh gì, Quách Tĩnh nói:

- Gã An phủ sứ này thật đáng ghét! Chẳng bằng theo lời nhạc phụ, cứ giết y trước rồi sẽ định kế.

Hoàng Dung nói:

- Trong vòng vài ngày quân giặc sẽ tới. Gã cẩu quan này giết không có gì đáng tiếc, chỉ là trong thành tất nhiên sẽ đại loạn, quân không có tướng, khó mà chống địch.

Quách Tĩnh cau mày nói:

- Đúng thế, nhưng làm sao bây giờ?

Hoàng Dung trầm ngâm nói:

- Trong Tả truyện có chép một chuyện cũ gọi là Huyền Cao khao quân, hay chúng ta cứ theo cách ấy.

Quách Tĩnh mừng rỡ nói:

- Dung nhi, đọc sách quả thật là rất có ích. Đó là chuyện gì, cô mau nói cho ta nghe, xem chúng ta có học được không.

Hoàng Dung nói:

- Học thì có thể học, chỉ là phải mượn thân xác của ngươi để dùng một phen.

Quách Tĩnh sửng sốt nói:

- Cái gì?

Hoàng Dung không đáp, lại bật ra tiếng cười khúc khích.

https://thuviensach.vn

Nàng cười một lúc mới nói:

- Được, ta kể chuyện ấy cho ngươi nghe. Vào thời Xuân thu, nước Trịnh có một thương nhân tên Huyền Cao, y ra ngoài buôn bán, trên đường gặp đại quân nước Tần đang tới đánh úp nước Trịnh.

Lúc ấy nước Trịnh hoàn toàn không đề phòng, chỉ e quân Tẩn mà tới là sẽ lập tức mất nước. Huyền Cao tuy là thương nhân nhưng rất yêu nước, lúc ấy nghĩ ra một kế, một mặt sai người liền đêm về

báo cho Trịnh bá, mình thì dắt mười hai con bò tới gặp chủ tướng quân Tần nói là vâng lệnh Trịnh bá tới khao quân. Tướng Tần cho rằng nước Trịnh đã có phòng bị, không dám đánh úp nữa, lập tức đem quân về.

Quách Tĩnh mừng rỡ nói:

- Kế ấy rất hay, nhưng tại sao lại nói phải mượn thân xác của ta?

Hoàng Dung cười nói:

- Không phải là cần mười hai con bò sao? Ngươi tuổi con trâu, có phải không?

Quách Tĩnh nhảy bật dậy kêu lên:

- Giỏi lắm, cô quanh co để chửi ta.

Rồi đưa ngón tay cù nàng. Hoàng Dung phá ra cười bỏ chạy.

Hai người trò chuyện một lúc, Hoàng Dung nói:

- Đêm nay chúng ta vào phủ An phủ sứ lấy trộm một mớ vàng bạc của y, sáng mai ta sẽ mặc nam trang, khoác quần áo nhà quan, ra ngoài khao thưởng đại quân Mông Cổ, xem có thể lừa được họ lui quân không.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh vỗ tay khen hay. Đêm ấy hai người theo kế mà làm, gã An phủ sứ này kiếm được vàng bạc chất cao như núi, hai người trộm được một bao vàng bạc lớn và một bộ quan phục, người trong phủ đều ngủ say không biết. Hoàng Dung đổi mặc quan phục, rõ ràng là một viên quý quan tuấn tú, lúc ấy mang vàng bạc lên con tiểu hồng mã phi về phía bắc.

Đến giờ Ngọ hôm sau, Quách Tĩnh ngóng cổ chờ ở cửa bắc, chỉ thấy con tiểu hồng mã phi nhứ bay trong đám bụi mù, vội bước ra đón. Hoàng Dung kéo cương ngựa, mặt hiện vẻ hoảng sợ, run lên nói:

- Đại quân Mông Cổ e có hơn mười vạn, chúng ta làm sao chống cự được?

Quách Tĩnh giật nảy mình nói:

- Nhiều đến thế à?

Hoàng Dung nói:

- Xem ra Thành Cát Tư Hãn đã dốc cả nước tới đánh, định một trận diệt Tống. Ta đem vàng bạc tặng cho viên đại tướng tiên phong, y không choán được chúng ta đã biết tin, nói mượn đường để đánh Kim chứ không phải là đánh Tống. Ta dùng lời lẽ vạch trần chân tướng, y kinh nghi bất định, lập tức dừng ngựa lại không tiến, chắc là sẽ hồi báo lại với đại nguyên soái.

Quách Tỉnh nói:

- Nếu họ lui quân thì tự nhiên không gì tốt bằng, nhưng chỉ sợ.., nhưng chỉ sợ... .

Hoàng Dung nhướng mày nói:

- Xem thanh thế của quân Mông Cổ như thế nhất định sẽ không chịu khinh dị rút lui. Quách Tĩnh nói:

- Cô nghĩ cách nào hay đi.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung lắc đầu nói:

- Ta đã nghĩ suốt một ngày một đêm rồi. Tĩnh ca ca, nếu nói đơn đả độc đấu thì trong thiên hạ chỉ có hai ba người thắng được ngươi thôi, dù địch nhân có mười người trăm người cũng không đáng gì với hai chúng ta cả, nhưng hiện tại địch quân là hàng ngàn hàng vạn hàng chục vạn người thì còn có cách gì được?

Quách Tĩnh thở dài nói:

- Quân dân Đại Tống chúng ta so với người Mông Cổ thì đông gấp mười lần, nếu hàng vạn người chung lòng thì còn sợ gì tinh binh Mông Cổ? Chỉ hận là hận nhà vua hèn nhát hôn ám, dối dân hại nước.

Hoàng Dung nói:

- Quân Mông Cổ không tới thì thôi, chứ nếu tới chúng ta giết một người là được một người, lúc nguy cấp thế này chúng ta còn có có thể nhờ được con tiểu hồng mã, cũng không cần lo việc thiên hạ tới mức như thế .

Quách Tĩnh nghiêm trang nói:

- Dung nhi câu ấy không đúng đâu. Chúng ta học binh pháp trong di thư của Vũ Mục, há lại không học bốn chữ Tinh trung báo quốc mà Nhạc Vũ Mục dạy? Hai chúng ta người đơn lực bạc nhưng

cũng phải tận tâm kiệt lực, vì nước chống giặc. Cho dù mất mạng ở sa trường, cũng không uổng một phen cha mẹ sư phụ nuôi dạy. Hoàng Dung thở dài nói:

- Ta vốn biết khó mà tránh khỏi có ngày hôm nay. Thôi thôi thôi, ngươi sống thì ta cũng sống, ngươi chết thì ta cũng chết là được.

https://thuviensach.vn

Hai người bàn bạc xong, trong lòng lại thấy khoan khoái lúc ấy trở về chỗ trọ, đối ẩm trò chuyện, nghĩ tới việc quân địch vào cõi, đối diện với cảnh sinh ly tử biệt, so với ngày trước càng thân thiết hơn. Uống đến canh hai, chợt nghe ngoài thành vang lên tiếng kêu khóc ầm ầm, từ xa xa vẳng lại, võ cùng thê thảm.

Hoàng Dung kêu lên:

- Tới rồi!

Hai người nhảy phắt dậy, chạy lên đầu thành chỉ thấy nạn dân ngoài thành ùn ùn kéo tới, dắt già bế

trẻ, dòng người cuồn cuộn không dứt.

Nào ngờ quan thủ thành ra lệnh cho quân sĩ đóng chặt cửa thành, không cho nạn dân vào thành. Qua không ban lâu, Lữ Văn Đức phái thêm quân sĩ giương cung lắp tên chĩa vào nạn dân quát thét đuổi lui. Nạn dân dưới thành kêu lớn “Quân Mông cổ đánh tới rồi!”

Quan thủ thành cứ nhất định không chịu mở cửa. Nạn dân dưới thành kêu gào khóc lóc, tiếng khóc vang trời.

Quách Hoàng hai người đứng trên thành phóng mắt nhìn ra xa, chỉ thấy từ xa có một con rồng lửa ngoằn ngoèo bò tới, rõ ràng là cánh tiên phong của quân Mông Cổ đã tới. Quách nh ở dưới trướng của Thành Cát Tư Hãn lâu ngày, biết rõ thói quen công thành của quân Mông Cổ, luôn luôn là bắt tù binh giặc lên thành trước, nhìn thấy mấy vạn nạn dân tập trung dưới thành, đội tiên phong của quân Mông Cổ mà tới, thì quán dân trong thành ngoài thành Tương Dương thế không khỏi bị tàn sát bằng hết.

Lúc ấy tình thế khẩn cấp, đã không thể còn ngần ngừ, Quách Tĩnh đứng trên thành vung tay quát lớn:

https://thuviensach.vn

- Nếu thành Tương Dương bị quân Mông Cổ hạ, thì không ai sống được, ai là hảo hán mau theo ta xông ra chống giặc!

Quan thủ thành phía bắc là thân tín của Lữ An phủ, nghe Quách Tĩnh kêu gọi như thế, tức giận quát:

- Gian tặc dám làm loạn nhân tâm, mau bắt nó xuống đây?

Quách Tĩnh từ trên thành nhảy xuống, tay phải vươn ra đã nắm ngực viên quan thủ thành nhấc cao lên, mình thì nhảy lên con ngựa của y.

Trong quan binh vốn có nhiều người trung nghĩa, nhìn thấy nạn dân kêu khóc dưới thành đã rất bất nhẫn, lúc ấy thấy Quách Tĩnh bắt được quan thủ thành, bất giác vừa mừng vừa sợ, không ai xông lên cứu giúp trưởng quan Quách Tĩnh quát:

- Mau truyền lệnh mở cửa thành!

Quan thủ thành tính mạng là gấp, chỉ đành theo lời ra lệnh Cửa bắc mở toang, nạn dân như sóng ùn ùn đổ vào.

Quách Tĩnh giao viên quan thủ thành cho Hoàng Dung coi giữ, lại định cầm thương giục ngựa ra thành. Hoàng Dung nói:

- Chờ một lúc!

Rồi sai quan thủ thành cởi hết áo giáp mũ trụ cho Quách Tĩnh mặc, rỉ tai Quách Tĩnh nói:

- Giả truyền thành chỉ, đem quân ra thành.

Rồi lật tay phất vào huyệt đạo của viên quan thủ thành, vứt y xuống phía sau cổng thành. Quách Tĩnh nghĩ kế này rất hay, lúc ấy cao giọng quát:

https://thuviensach.vn

- Vâng thánh chỉ: An phủ sứ thành Tương Dương Lữ Văn Đức hôn ám bất tài, lập tức cách chức, các tướng sĩ theo ta ra thành chống giặc! Y nội công thâm hậu, mấy câu ấy vận khí đan điền phát thoại, tuy trong thành ngoài thành đang huyên náo nhưng người nào cũng nghe thấy rất rõ, trong chớp mắt tất cả đều im phăng phắc. Trong lúc hoảng loạn, quân sĩ làm sao còn phân biệt thật giả?

Lại thêm trong quân trên dưới đối với Lữ Văn Đức trước nay vẫn có lòng nghi ngờ, biết y nhu nhược sợ chết, lúc ấy cường địch vào cõi, giữa lúc kinh hoàng luống cuống chợt nghe thấy lệnh hôn quan bị

cách chức, có người dẫn quân ra chống giặc, bốn phía đều bật lên tiếng hoan hô.

Quách Tĩnh dẫn sáu bảy ngàn người ngựa ra thành, nhìn thấy quân dung không tề chỉnh, đội ngũ rối loạn, làm sao có thể đối địch với tinh binh Mông Cổ?

Nghĩ lại trong di thư của Vũ Mục có nói:

- Việc gấp thì dùng kỳ binh, binh nguy thì dùng trá kế .

Bèn lập tức truyền lệnh, sai hơn ba ngàn quân sĩ ra mai phục phía đông sau núi, nghe một tiếng pháo lệnh thì đồng thời hò reo, phất cờ, nhưng không ra đánh, lại sai hơn ba ngàn quân mai phục phía tây sau núi, nghe tiếng pháo hiệu thứ hai cũng reo hò phất cờ, hư trương thanh thế.

Thống lĩnh hai đội quân thấy Quách Tĩnh đã có mưu kế, chỉ huy rõ ràng, đều vâng lệnh dẫn quân đi.

Đến lúc nạn dân đã vào hết trong thành, trời đã sáng hẳn. Tai nghe tiếng chiêng khua vang, tiếng vó ngựa rầm tập phi tới, nhìn thấy bụi bốc mù mịt, cánh tiên phong của quân Mông Cổ đã kéo tới dưới thành.

https://thuviensach.vn

Hoàng Dung lấy một ngọn thương một con ngựa trong quân theo sát Quách Tĩnh. Quách Tĩnh cao giọng ra lệnh:

- Mở toang bốn cổng thành! Quân dân trong thành đều phải núp cả trong nhà, ai dám ra ngoài đi lại sẽ chém lập tức!

Thật ra y không ra lệnh như thế thì quân dân trong thành cũng đã sớm ẩn núp không thấy bóng dáng đâu, những người can đảm đều đã ra mai phục ở hai bên đông tây sau núi, còn loại khiếp nhược như

Lừ Văn Đức nếu không chui xuống gầm bàn niệm lớn Cứu khổ cứu nạn cao hoàng kinh thì núp trong chăn run lên cầm cập.

Mấy trăm thiết ky quân Mông Cổ sầm sập phóng tới như gió, chỉ thấy cửa thành Tương Dương mở

toang, hai thiếu niên một nam một nữ cưỡi ngựa cầm thương đứng trước điếu kiều chỗ hào thành.

Viên Thiên phu trưởng tiên phong nhìn thấy rất kinh ngạc, không dám xông lên, phóng ngựa về báo cho viên Vạn phu trưởng ở hậu đội. Viên Vạn phu trưởng trận mạc đã nhiều, nghe báo cảm thấy kỳ

lạ, nghĩ thầm trên đời làm gì có chuyện ấy, vội giục ngựa phóng tới trước thành, từ xa nhìn thấy Quách Tĩnh đã giật nảy mình. Lúc y tây chinh, mấy lần thấy Quách Tĩnh dùng kế lạ đánh thành phá giặc, đánh đâu thắng đó, đem quân trên không nhảy xuống phá thành Tán Ma Nhĩ Hãn lại càng khâm phục sát đất, trong quân Mông Cổ đến nay vẫn còn truyền tụng, lúc ấy thấy Quách Tĩnh đứng trước thành, trong thành lại vắng ngắt không có nửa bóng người, đoán ắt là y dùng diệu kế, đâu dám tấn công. Lúc ấy xuống ngựa ôm quyền làm lễ, kêu lên:

- Kim đao phò mã ở trên, tiểu nhân xin thi lễ.

https://thuviensach.vn

Quách Tĩnh vái lại một vái chứ không nói gì. Viên Vạn phu trưởng kéo quân lùi lại phi báo với thống soái. Qua hơn một giờ, dưới ngọn cờ đại độc phất phơ có một đội quân mặc giáp sắt loảng xoảng phi tới, xúm xít quanh một tướng quân thiếu niên phóng tới trước thành, chính là Tứ vương tử Đà Lôi.

Đà Lôi phóng ngựa lên trước gọi lớn:

- Quách Tĩnh an đáp ngươi khỏe không?

Quách Tĩnh thúc ngựa phóng ra nói:

- Đà Lôi an đáp, té ra là ngươi à?

Hai người nếu lúc bình thường gặp nhau nhất định sẽ vui mừng ôm chầm lấy nhau, nhưng lúc này còn cách nhau ngoài năm trượng thì không hẹn mà cùng kìm ngựa lại.

Quách Tĩnh nói:

- An Đáp, ngươi dẫn quân tới đánh Đại Tống ta phải không?

Đà Lôi đáp:

- Ta vâng lệnh phụ hoàng, không tự chủ được, xin ngươi thứ lỗi.

Quách Tĩnh đưa mắt nhìn ra xa chỉ thấy cờ xí như mây, ánh đao lóe tuyết, không biết có bao nhiêu người ngựa, nghĩ thầm: Đội thiết ky này mà xông tới thì Quách Tĩnh ta hôm nay nhất định phải mất mạng ở đây, Lúc ấy lớn tiếng đáp:

- Được, vậy ngươi tới đây lấy mạng ta trước đi!

Đà Lôi hơi hoảng sợ, nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Người này dùng binh như thần, mình quả thật không phải là địch thủ của y, huống chi mình với y tình còn hơn cốt nhục, há lại làm tổn thương tình anh em kết nghĩa.

Nhất thời ngần ngừ không quyết định được.

Hoàng Dung quay đầu lại vung tay phải một cái, quân sĩ trong thành bắn pháo hiệu, đùng một tiếng vang rền, phía đông sau núi quân sĩ ầm ầm reo hò, cờ xí phất cao. Đà Lôi biến sắc, chỉ nghe tiếng pháo nổ liên thanh, phía tây sau núi lại có quân địch hò reo, nghĩ thầm:

- Không xong, quân ta rơi vào ổ mai phục rồi.

Y theo Thành Cát Tự Hãn đánh đông dẹp bắc đâu chỉ thân trải trăm trận mà thôi, trận lớn nào cũng đã thấy qua, có coi mấy vạn quân sĩ mai phục ra gì? Nhưng lúc tây chinh Quách Tĩnh đã bộc lộ tài năng, Đà Lôi vốn vẫn sợ phục, lúc ấy thấy tình thế khác lạ, trong lòng đã e sợ, lập tức truyền lệnh đổi hậu quân làm tiền quân, lui về ba mươi dặm hạ trại.

Quách Tĩnh thấy quân Mông Cổ lui về, cùng Hoàng Dung nhìn nhau cười.

Hoàng Dung nói:

- Tĩnh ca ca, chúc mừng ngươi dùng kế không thành lập công.

Quách Tĩnh vẻ tươi cười lập tức thu lại, lo lắng hiện ra mặt, lắc đầu nói:

- Đà Lôi là người kiên nhẫn quả cảm, tuy hôm nay lui quân nhưng ngày mai nhất định sẽ lại tới, lúc ấy làm sao mà ngăn chặn?

Hoàng Dung trầm ngâm hồi lâu, nói:

- Chỉ có một kế, chỉ sợ ngươi nghĩ tới tình kết nghĩa không chịu làm thôi.

Quách Tĩnh hoảng sợ nói:

https://thuviensach.vn

- Cô muốn ta đi hành thích y à?

Hoàng Dung nói:

- Y là đứa con út rất được thương yêu của đại hãn, tôn quý vô cùng, không phải như các đại tướng cầm quân khác. Tứ hoàng tử mà chết, quân địch ắt lui.

Quách Tĩnh cúi đầu không nói gì, quay trở vào thành.

Quân dân trong thành tuy thấy quân địch đã lui, nhưng khắp nơi vẫn xôn xao nhốn nháo. Lữ Văn Đức nghe nói:

- Quách Tĩnh nói một câu đã khiến đại quân Mông Cổ rút lui, mừng rỡ đích thân tới chỗ hai người bái phỏng, muốn mời hai người tới phủ uống rượu ăn mừng. Quách Tĩnh bàn kế sách giữ thành với y. Lữ Văn Đức vừa nghe y nói quân Mông Cổ ngày mai sẽ tới đánh thành, lập tức sợ nhũn cả người, hồi lâu không nói nên lời chỉ kêu lên:

- Sắp kiệu về phủ, sắp kiệu về phủ.

Y đã quyết ý đêm nay sẽ bỏ thành chạy về phía nam.

Quách Tĩnh buồn bã không vui, không thiết ăn uống, trời tối dần, nghe tiếng kêu khóc vang lên khắp thành, nghĩ thầm giờ này ngày mai trong thành Tương Dương e không còn một thần dân Đại Tống nào còn sống, quân Mông Cổ lấy máu rửa thành y đã chính mắt nhìn thấy không ít, tình trạng thảm sát ở thành Tán Ma Nhĩ Hãn ngày trước không ngừng hiện ra trong đầu, đập mạnh xuống bàn một cái kêu lên:

- Dung nhi, người xưa vì đại nghĩa diệt thân, hôm nay ta há còn nghĩ tới nghĩa bạn bè?

Hoàng Dung thở dài nói:

https://thuviensach.vn

- Chuyện này vốn rất khó khăn.

Quách Tĩnh trong lòng đã quyết, lúc ấy lập tức thay đồ dạ hành, cùng Hoàng Dung cưỡi con tiểu hồng mã ra cửa bắc thành, tới gần khu vực quân Mông Cổ thì thả ngựa vào núi, đi bộ tìm tới trướng Đà Lôi. Hai người bắt được hai tên quân canh đêm, điểm huyệt lột hết quần áo mặc vào. Tiếng Mông Cổ thì Quách Tĩnh từ nhỏ đã nói quen, quy định trong quân cũng không điều gì không biết, lúc ấy không hề tốn chút sức lực đã tới cạnh trướng đại tướng. Lúc ấy sắc trời đã tối đen, hai người núp sau trướng, ghé mắt vào cửa trướng nhìn trộm.

Chỉ thấy Đà Lôi trong trướng đi qua đi lại, thần sắc không vui, miệng chỉ kêu lên:

- Quách Tĩnh, An Đáp! An Đáp, Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh không hiểu, chỉ cho rằng y đã phát hiện ra tông tích của mình, suýt nữa buột miệng lên tiếng. Hoàng Dung đã sớm đề phòng, vừa thấy y há miệng, lập tức đưa tay bịt miệng y. Quách Tĩnh thầm mắng mình ngu xuẩn, vừa thấy buồn cười, vừa thấy khó xử. Hoàng Dung nói khẽ vào tai y

“Động thủ đi, đại trượng phu phải tùy cơ quyết đoán, chần chừ vô ích.

Đúng lúc ấy, chợt nghe xa xa có tiếng vó ngựa vang lên rất gấp, một kỵ mã phóng mau tới trước trướng. Quách Tĩnh biết có tin khẩn cấp, ghé vào tai Hoàng Dung nói:

- Để nghe quân tình xong sẽ giết y cũng không muộn.

Chỉ thấy một viên sứ giả áo vàng tung người nhảy xuống ngựa, bước thẳng vào trướng, dập đầu với Đà Lôi bẩm:

- Tứ vương tử, đại hãn có lệnh.

https://thuviensach.vn

Đà Lôi nói:

- Đại hãn nói gì?

Viên sứ giả kia quỳ dưới tấm nệm, bắt đầu hát lên. Nguyên là người Mông Cổ khai hóa chưa lâu, tuy đã có văn tự, nhưng Thành Cát Tư Hãn đã không biết chữ, không biết viết, có chỉ ý gì chỉ sai sứ giả

truyền miệng, chỉ sợ là có điều lầm sót truyền sai lệnh, thường biến chỉ lệnh thành bài hát, sai sứ giả

học thuộc lòng, hát đi hát lại không sai mới được lên đường.

Viên sứ giả kia chỉ mới hát ba câu, Đà Lôi và Quách Tĩnh đã giật nảy mình, Đà Lôi thì ứa nước mắt.

Nguyên là Thành Cát Tư Hãn sau khi tiêu diệt Tây Hạ bị mắc bệnh, gần đây ngày càng nặng, tự biết không khỏi triệu Đà Lôi mau ban sư để về gặp. Đoạn cuối lệnh chỉ nói:

- Hàng ngày rất nhớ nhung Quách Tĩnh, nếu Đà Lôi ở phía nam biết được y ở đâu, thì phải gọi y lên bắc để vĩnh biệt đại hãn, những tội y phạm đều tha cho cả.

Quách Tĩnh nghe tới đó, đưa chuỷ thủ ra rạch vải lều chui vào trong kêu lên:

- Đà Lôi an đáp, ta đi với ngươi.

Đà Lôi giật nảy mình, thấy là Quách Tĩnh không kìm được vui mừng, hai người ôm chầm lấy nhau.

Viên sứ giả nhận ra Quách Tĩnh bèn bước lên dập đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Kim đao phò mã, đại hãn có chỉ, mời người nhất định phải về kim trướng gặp mặt.

Quách Tĩnh nghe bốn chữ Kim đao phò mã, trong lòng hoảng sợ, chỉ sợ Hoàng Dung nghĩ ngợi vội nhảy ra ngoài, kéo tay Hoàng Dung nói:

- Dung nhi, ta và cô cùng đi cùng về.

Hoàng Dung trầm ngâm không đáp. Quách Tĩnh nói:

- Cô tin ta không?

Hoàng Dung duyên dáng mỉm cười, nói:

- Nếu ngươi còn muốn làm phò mã phò ngưu gì đó thì ta cũng sẽ đại nghĩa diệt thân, một đao chọc tiết ngươi.

Ngay đêm ấy Đà Lôi hạ lệnh rút quân, sáng hôm sau đại quân lên đường.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung trở lại tìm con tiểu hồng mã và đôi điêu. Rồi theo quân lên bắc. Đà Lôi chỉ sợ không kịp thấy mặt cha, lệnh phó tướng dẫn quân về sau, mình cùng Quách Hoàng hai người phóng ngựa đi mau trước, không đầy một tháng đã về tới kim trướng của Thành Cát Tư Hãn ở Tây Hạ. Đà Lôi từ xa nhìn thấy ngọn cờ đại độc chín chòm lông vẫn dựng trước Kim trướng không có gì lạ, biết cha vẫn còn khỏe, reo lớn một tiếng, thúc ngựa phóng tới trước trướng.

Quách Tĩnh kìm ngựa nhớ lại ơn Thành Cát Tư Hãn nuôi dưỡng, cái ơn tri ngộ, mối thù giết mẹ, việc tàn sát thê thảm, nhất thời thương giận lẫn lộn, cúi đầu không nói gì. Chợt nghe tiếng tù và thổi vang, hai hàng Tiễn đồng vệ sĩ bày ra hai hàng trước kim trướng. Thành Cát Tư Hãn mặc áo cừu lông điêu đen, vịn vai phải Đà Lôi từ trong trướng rảo chân bước ra. Y cước bộ tuy vẫn còn mau lẹ như xưa nhưng đặt xuống đất hơi run, thân hình cũng loạng choạng. Quách Tĩnh bước lên trước lạy rạp xuống đất.

https://thuviensach.vn

Thành Cát Tư Hãn lệ nóng tràn lên mắt, run giọng nói:

- Đứng lên, đứng lên? Ta ngày nào cũng nhớ tới các ngươi.

Quách Tĩnh đứng lên, chỉ thấy đại hãn mặt đầy nếp nhăn, hai má hóp vào, xem ra không còn sống bao lâu, bất giác lòng thù hận tiêu giảm hết. Thành Cát Tư Hãn tay kia vịn vai trái Quách Tĩnh, nhìn nhìn Đà Lôi, lại nhìn nhìn Quách Tĩnh, thở dài một hơi, đưa mắt nhìn ra đại mạc xa xa, ngơ ngẩn xuất thần. Quách Tĩnh và Đà Lôi không biết y đang nghĩ ngợi gì, đều không dám lên tiếng.

Qua hồi lâu Thành Cát Tư Hãn thở dài nói:

- Lúc đầu ta cùng Trát Mộc Hợp an đáp kết nghĩa dấy quân, nào ngờ cuối cùng ta lại không giết y không được Ta làm đại hãn của thiên hạ rồi, y thì chết trong tay ta. Lại qua mấy hôm nữa thì sao? Ta lại chẳng cũng xuống đất vàng như y à? Ai thắng ai bại, rốt lại có gì khác nhau đâu?

Rồi vỗ vỗ vai hai người, nói:

- Các ngươi phải nên thủy chung hòa hảo, ngàn muôn lần đừng giết chóc lẫn nhau. Trát Mộc Hợp an đáp chết rồi, ta mỗi khi nhớ tới tình kết nghĩa, thì lại trọn đêm không sao chợp mắt.

Đà Lôi và Quách Tĩnh nhớ tới lúc dưới thành Tương Dương suýt nữa liều mạng sống chết với nhau, đều thầm xấu hổ.

Thành Cát Tư Hãn đứng một lúc, cảm thấy toàn thân rã rời, đang muốn quay về, chợt thấy một toán người ngựa phóng tới. Người đi đầu mặc áo trắng thắt đai vàng, mặc quần áo nước Kim. Thành Cát Tư Hãn thấy người tới là địch nhân, tinh thần đột nhiên phấn chấn.

Người ấy nhảy xuống ngựa từ xa, rảo bước tới gần, từ xa lạy rạp xuống đất không dám tới gần. Đám thị vệ tâu “Sứ giả nước Kim cầu kiến đại hãn.

https://thuviensach.vn

Thành Cát Tư Hãn tức giận nói:

- Nước Kim không chịu đầu hàng, còn sai người tới gặp ta làm gì?

Viên sứ giả kia nằm rạp dưới đất nói:

- Hạ bang tự biết mạo phạm thiên uy của đại hãn, tội đáng muôn chết, xin hiến một ngàn viên minh châu tổ truyền, xin đại hãn bớt giận tha tội. Một ngàn viên minh châu này là bảo vật của hạ bang, xin thỉnh cầu đại hãn ra ơn nhận cho", sứ giả bẩm xong, cởi bao phục trên lưng lấy ra một cái mâm ngọc, lại lấy trong bọc ra vô số minh châu, quỳ xuống dưới đất, hai tay bưng mâm ngọc đưa lên. Thành Cát Tư Hãn liếc qua chỉ thấy trong mâm có hàng ngàn viên minh châu, đều to xấp xỉ bằng đầu ngón tay út, xoay vòng quanh một viên minh châu lớn. Viên minh châu ấy quả thật là bảo vật hiếm có trên đời, huống chi hàng ngàn viên? Huống chi ngoài viên minh châu lớn, số minh châu còn lại đều to xấp xỉ nhau. Chỉ thấy ánh trân châu sáng rực lóng lánh soi sáng lẫn nhau, trên mâm ngọc như có một cái cầu vồng phủ lên. Nếu là lúc bình thời thì tự nhiên Thành Cát Tư Hãn rất vui vẻ, nhưng lúc ấy y cau mày mấy cái nói với đám thị vệ:

- Nhận lấy.

Đám thị vệ đón lấy mâm ngọc. Viên sứ giả thấy đại hãn thu nhận lễ vật vô cùng mừng rỡ, nói:

- Đại hãn cho giảng hòa, hạ bang từ vua tới dân đều cảm ơn đức.

Thành Cát Tư Hãn tức giận nói:

- Ai nói cho giảng hòa? Ta trở về sẽ phát binh tiêu diệt bọn chó Kim. Tả hữu đâu, bắt lấy nó!

Đám thị vệ đổ tới bắt lấy viên sứ giả.

https://thuviensach.vn

Thành Cát Tư Hãn thở dài nói:

- Cho dù có ngàn viên minh châu cũng khó có thể cho ta sống thêm được một ngày!

Rồi đón lấy cái mâm ngọc trong tay thị vệ, ném mạnh xuống đất, cả mâm lẫn ngọc lăn tròn, cái mâm ngọc rơi xuống bậc đá, lập tức vỡ nát. Mọi người đều hoảng sợ ngạc nhiên.

Số châu ngọc ấy về sau tướng sĩ Mông Cổ nhặt được rất nhiều nhưng vẫn còn rất nhiều vương vãi trong bãi cỏ, đến mấy trăm năm sau trên thảo nguyên thỉnh thoảng vẫn có mục dân nhặt được.

Thành cát Tư Hãn chán nản quay về kim trướng. Đến xế chiều y gọi một mình Quách Tĩnh theo đi dạo trên thảo nguyên. Hai người giục ngựa cùng đi, được hơn mười dặm chợt nghe trên đầu có mấy tiếng chim điêu kêu, ngẩng nhìn thấy đôi bạch điêu đang lượn vòng trên không. Thành Cát Tư Hãn giương cung lắp tên nhắm thẳng vào con điêu mái. Quách Tĩnh hoảng sợ kêu lên:

- Đại hãn, đừng bắn!

Thành Cát Tư Hãn tuy đã già yếu nhưng ra tay vẫn rất mau lẹ, Quách Tĩnh vừa bật tiếng kêu, mũi tên đã bắn ra.

Quách Tĩnh thầm kêu khổ, y vốn biết Thành Cát Tư Hãn tý lực hơn người, tên bắn không mũi nào sai, phát tên ấy bắn ra, con chim điêu yêu quý ắt phải mất mạng, nào ngờ con điêu mái ngoắt qua tránh khỏi, cánh trái vỗ một cái đập mũi tên rơi xuống đất. Con điêu trống cả giận rít lớn một tiếng lao xuống mổ vào đầu Thành cát Tư Hãn. Quách Tĩnh quát:

- Súc sinh, muốn chết à?

https://thuviensach.vn

Rồi vung roi đánh con điêu trống. Con điêu trống thấy chủ nhân ra tay bèn vòng lên không, kêu lên mấy tiếng, cùng con điêu mái song song bay đi.

Thành Cát Tư Hãn thần sắc buồn thảm, ném cung tên xuống đất, nói:

- Mấy mươi năm nay đây là lần đầu tiên ta bắn điêu không trúng, chắc là đúng tới lúc chết rồi.

Quách Tĩnh định an ủi nhưng không biết nói thế nào. Thành Cát Tư Hãn đột nhiên kẹp hai chân một cái thúc ngựa phi mau lên phía bắc. Quách Tĩnh sợ y bị sơ xuất phóng ngựa vượt lên, con tiểu hồng mã lướt đi như gió trong chớp mắt đã vượt qua ngựa y.

Thành Cát Tư Hãn kìm cương nhìn quanh, chợt nói:

- Tĩnh nhi, đất nước to lớn mà ta dựng nên, xưa nay chưa từng có ai bằng được, từ giữa đất nước đi tới những nơi xa xôi nhất, đông nam tây bắc đều phải đi đường mất một năm. Ngươi nói các anh hùng cổ kim có ai hơn ta không?

Quách Tĩnh trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Đại hãn võ công hơn đời, xưa nay không ai bằng. Chỉ là đại hãn một mình oai phong hiển hách, nhưng thiên hạ lại không biết có bao nhiêu đống xương trắng chồng chất, làm chảy không biết bao nhiêu nước mắt của cô nhi quả phụ.

Thành Cát Tư Hãn trợn mắt lên, giơ roi ngựa muốn đánh lên đầu Quách Tĩnh, nhưng thấy y ngang nhiên không sợ đưa mắt nhìn mình, chiếc roi ngựa vung lên nửa chừng lại buông xuống, quát:

- Ngươi nói gì?

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Từ nay trở đi chưa chắc đã có dịp gặp lại đại hãn, cho dù khiến y tức giận thì ý nghĩ trong lòng cũng phải nói rõ.

Lúc ấy ngang nhiên nói:

- Đại hãn, người nuôi con dạy con, bức tử mẹ con, đó là chuyện ân oán riêng tư, lúc này không cần nói nữa. Con chỉ muốn hỏi người một câu. Sau khi người ta chết, chôn xuống đất rồi thì chiếm hết bao nhiêu đất?

Thành Cát Tư Hãn sửng sốt, ngọn roi khua lên mấy vòng, nói:

- Cái đó thì chẳng đáng bao nhiêu.

Quách Tĩnh nói:

- Đúng thế, vậy người giết chết bấy nhiêu người, làm đổ bấy nhiêu máu, chiếm được bấy nhiêu nước, rốt lại dùng để làm gì?

Thành Cát Tư Hãn im lặng không đáp.

Quách tĩnh lại nói:

- Xưa nay bậc anh hùng khiến cho đương thời kính ngưỡng, đời sau nhớ tiếc ắt là kẻ tạo phúc cho dân, thương yêu bách tính. Theo con thấy thì giết nhiều người cũng chưa chắc đã đáng gọi là anh hùng.

Thành Cát Tư Hãn nói:

- Chẳng lẽ suốt đời ta chưa từng làm chuyện gì tốt à?

Quách Tĩnh nói chuyện tốt thì tự nhiên là có, nhưng chuyện lớn hơn là người nam chinh tây phạt, xác chết chất thành núi, đâu là công đâu là tội cũng rất khó nói.

Y tính tình thẳng thắn, nghĩ gì nói nấy.

https://thuviensach.vn

Thành Cát Tư Hãn nhất sinh tự phụ, lần này lại bị y dồn cho một chặp như thế, đã khó biện bác, nghĩ

lại chuyện trước, giục ngựa quay đầu, không kìm được chán nản, lát sau ọe một tiếng, phun ra một búng máu tươi.

Quách Tĩnh giật nảy mình, mới biết mình ăn nói nặng lời, vội đưa tay đỡ y, nói:

- Đại hãn, người về nghỉ ngơi thôi. Con ăn nói có điều mạo phạm, xin người tha tội.

Thành Cát Tư Hãn cười nhạt một tiếng, khuôn mặt trắng bệch như sáp, thở dài nói:

- Tả hữu của ta không ai to gan bằng ngươi, dám nói mấy câu thật lòng với ta.

Rồi lập tức nhướng mày, trên mặt hiện vẻ ngạo nghễ, cao giọng nói:

- Ta nhất sinh tung hoành thiên hạ, diệt quốc vô số mà ngươi lại nói không phải là anh hùng à? Hà, đúng là lời trẻ con!

Vung roi đánh mạnh con ngựa một cái, phi mau trở về.

Đêm ấy Thành Cát Tư Hãn băng trong kim trướng, lúc lâm tử vẫn lẩm bẩm:

- Anh hùng, anh hùng... .

Chắc trong lòng vẫn suy nghĩ về lần trò chuyện ấy của Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung hướng về di thể đại hãn làm lễ xong, từ biệt Đà Lôi, ngay hôm ấy lên đường về nam. Suốt đường về thấy xương khô rải rác khắp nơi trong bụi cỏ, không kìm được bùi ngùi, nghĩ thầm hai người

https://thuviensach.vn

tuy được vẹn tình đôi lứa, có thể nói là không có gì phải ân hận, nhưng người đời khổ nạn càng sâu, không biết ngày nào mới được thái bình.

Đúng là:

Sau loạn tro còn ấm, Thôn nghèo mấy nóc nhà.

Qua đò không khách sớm, Cát lạnh ánh trăng tà!

Hết

https://thuviensach.vn